

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

KP
23141

HN 4Y2W Q

KF 23141

~~Call 110.906~~ Bd. Sept. 1891.

Harvard College Library

THE GIFT OF

STEPHEN SALISBURY,

OF WORCESTER, MASS.

(Class of 1817.)

31 Jan. 1859.

ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΚΩΜΩΔΙΑΣ ΕΝΔΕΚΑ

ΣΧΟΛΙΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ

ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

PARISIIS. — EXCUDEBANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.

SCHOLIA GRÆCA

IN

565 29

ARISTOPHANEM

CUM PROLEGOMENIS GRAMMATICORUM,

VARIETATE LECTIONIS OPTIMORUM CODICUM INTEGRA, CETERORUM SELECTA,
ANNOTATIONE CRITICORUM ITEM SELECTA, CUI SUA QUÆDAM INSERUIT

Polasiv) S. 1. 1. 1.
FR. DUBNER.

ACCEDIT INDEX NOMINUM ET REBUM EX ARISTOPHANE ET SCHOLIIS NOSTRA OPERA COLLECTUS.
INDICES SCRIPTORUM ET VERBORUM IN SCHOLIIS EXPOSITURUM:

PARISIIS,

EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI REGII FRANCIE TYPOGRAPHO.

M DCCC XLIII.

KF 23141

~~90110.902~~

1859 Jan. 31
Sainsbury Fund.
£4.00

PRÆFATIO.

Scholorum veterum in Aristophanem, quæ non prostabant nisi multorum voluminum collectionibus Beckii Bekkerique inclusa, parabiliorem librum emittere decreveramus, quum GUILIELMUS DINDORFIUS magnis in hunc comicum meritis cumulum addidit scholorum illorum editione critica et ceteris omnibus multo locupletiore. Is enim non solum vetustissimos omnium et præstantissimos codices, Ravennatem et Venetum, denuo excutiendos, sed alios quoque non paucos cum Aldinis scholiis conferendos curavit, Suidam hæc scholia expilare solitum diligentius quam ceteri tractavit, indagavit novitiorum additamentorum fontem et origines, omnia denique suæ criseos luce aut illustravit aut correxerit. Putavimus autem demereri lectores nostros ipsum potius sequentes quam nostrum quaecumque iudicium, quamquam in forma scholorum variabili multa non improbabiler adornari poterant ratione alia. Sed perpauca modo secundum optimos quos diximus codices mutavimus. Hoc tamen utilissime instituisse videmur, ut quæ absint ab illis codicibus, in ipsis scholiis significata lectoribus sine ambage indicarem: nam ea plerumque ab recentissimis grammaticis profecta sunt et per nostram notationem primo oculorum obtuitu agnoscuntur.

In adnotatione Dindorfii excerpta ita versati sumus, ut optimorum codicum, Ravennatis et Veneti, scripturas *integras* repræsentarem, reliquorum *prope integras*, Aldinæ autem et subsequentium editionum non nisi potiores indicarem. Quæcumque autem a vulgaribus editis, nulla indicata varietate, discedere reperiet lector, ea codicum omnium, certe optimorum indubitato consensu posita esse credat. Adjecimus quæ Dübnerus ex Parisinis codicibus collegerat: varietates argumentorum ex optimo libro 2712 (sive membranibus Brunckii); plurima ad Nubes, Ranas et Plutum ex codice 2821 sæculi XIV integerrimo, sed recentiora

modo scholia continente; nonnulla ex codice 2820 earundem comœdiarum partes continente; denique bona multa ex Claudii Puteani apographo scholiorum antiquorum in Lysistratam, recentiorum in Thesmophoriazusas, et Bastii notas quasdam ineditas in scholia ad Plutum. Criticorum animadversionibus ab Dindorfio excerptis addidimus non pauca, resecurimus autem Hemsterhusiana nonnulla, quæ jam in alios libros satis notos transierant. Adnotationem in scholia Lysistratæ et Thesmophoriazuserum scripsit Dübnerus. Prolegomenis adjecimus capita quattuor a Cramero nuper edita. Sic utilem et gratam lectoribus qui Aristophani student operam præstitisse confidimus. Scripsimus exeunte anno MDCCCXLI.

G. DINDORFII PRÆFATIO.

Ad scholia in Aristophanem et emendanda et occupanda codicibus usus sum sex,

R. Ravennate,

V. Veneto Marciano 474,

G. ejusdem bibliothecæ 475,

Θ. Florentino Laurentiano 2779,

Γ. ejusdem bibliothecæ plutei 31, 15,

M. Mediolanensi Ambrosiano L, 39,

aliorumque nonnullorum excerptis, quæ suis quæque locis commemoravi. Horum librorum omnium et ætate et auctoritate princeps est Ravennas undecim fabularum. Propria huic codici sunt scholia Thesmophoriazuarum, Lysistratæque versuum 818-889, 1099-1228, 1260-1278, 1297-1311; desunt Equitum 216-1408, Pacis 1039-1356, Avium 239-394, Lysistratæ 376-404. Scholia minus quam vulgo sunt copiosa: caret enim non solum Byzantinorum grammaticorum annotationibus, sed etiam de scholiis Alexandriis passim omisit quæ ad explicandas poetæ sententias minus necessaria esse videntur. Vocabulis Græcobarbaris in scholiis pariter atque glossematis inter versus positus utitur rarissime iisque non nisi talibus quæ ante Constantini magni tempora in linguam vulgarem esse illata vel scriptorum exemplis constat vel analogia doceat: cujusmodi sunt βάλια ad Plut. 476, ὄγκινοι 431, σουδάριον et φακιδιον 729, κοῦσπος ad Pac. 478, βουρδωνάριος et σταβλίτης ad Thesmoph. 491, vocabulum Latinum ἐσχέπτωρα (*excerptorem*) ad Nub. 770. Patriam suam, non tamen diserte nominatam, semel memorat librarius ad Avium v. 842, ubi quæ scholiasta de excubitibus per tintinnabula exploratis annotavit, suo ipsius additamento auxit librarius, ἕπερ θθεασάμην καὺτὸς ἔγωγε ἐν τῇ ἐμῇ πατρίδι. Similis est recentis scholiastæ annotatio ad Ran. 932. Primus post renata literarum studia hoc codice usus est Antonius Francinus, qui Pacis versus 948-1005, quibus caret editio Aldina, una cum scholiis ex eo descriptos edidit in editione Juntina a. 1525, nulla quamvis mentione codicis facta.

Proximus Ravennati Venetus est 474, qui septem tantum fabulas complectitur: desunt enim Achæarnenses, Ecclesiazusæ, Thesmophoriazusæ, Lysistrata. Scholia antiqua longe quam Ravennas habet ampliora, raro admixtis recentiorum grammaticorum annotationibus, quales sunt de mensis coronatis Hebræorum ad Plut. 1056, de

Venere genitrice ad Nub. 52, et excerpta ex Athenæo de ludo cottabi ad Pac. 1244. Vocabulorum barbarorum usus iisdem quibus in Ravennate finibus continetur. Sic σουδάριον et φακιδιον est in scholio Pluti 729, ὄγκινοι ib. 431, κοντομετροῦσα ib. 436, πατελις ibid. 1097, καμηλαύκιον ad Nub. 268, ἐπὶ τρούλα ib. 1136. Latina ἐσχέπτωρα ib. 770, δολάτωρας ad Plut. 287.

Veneto 474 (V.) tam similis est alter ejusdem bibliothecæ codex (G.), ut descriptus ex ipso videatur, omissis plerumque glossematis interlinearibus, quæ prior ille non pauca habet, additis autem aliunde excerptorum de comædia capitibus duobus (I et II ed. nostræ), annotationibus aliquot ad primos Pluti versus, ad Av. 559, 560, 801, et loco Theopompi ad Ran. 218, quem breviorum exhibet V. Reliqua scripturæ diversitas quamvis non infrequens, tamen ubique est ejusmodi ut librario tribui possit prioris codicis corruptelas corrigenti: in quo ille ita est versatus ut aliis in locis verum videret, quod non difficile fuit in tot minorum vitiorum correctione, in aliis miram proderet ingenii hebetudinem, cujus satis erit aliquot hoc loco prodixisse documenta:

V	G	scribendum
AV. 465 ῥωμέως	ῥωμαλέου	νομέως
1395 ἐνιαυτῇ	ἐν τοιαύτῃ	ἐνια τῇ
1490 τιτανωπάσι	τιτάνω πασιράης	Τιτανόπασι
λλ		
1556 βαβυ	διαβάλλει	Βαβυλωνίσις.

Interdum lacunas absurde explevit, velut Av. 874, 1297, vel non intellecta ab se correxit, ut Pac. 959, τὴν κωμικὴν γράψας λέξις mutavit in κωμωδία γράψας. Hoc libro ita sum usus ut dissensum ejus a Veneto priore annotarem, omitterem consensum.

Laurentianus Θ. quattuor fabularum, chartæculi seculi quarti decimi, præcipuo usui fuit in scholiis Equitum, ubi bona plurima cum Veneto habet communia, nonnulla etiam sibi propria, neque in Pluto et Ranis utilitate sua caruit. Ad Nubes tenuiora habet scholiorum excerpta quam quæ commemorari singula operæ pretium fuerit, omninoque libri hujus lectionibus cum delectu quodam usus sum, ne annotationem meam iuutili mole augerem. Infimi ævi scholiis hic quoque codex caret, nisi quod uno alteroque loco annotationes quasdam insertas habet quales Moschopolus alique ejusdem temporis grammatici

..

puerilis institutionis causa scribere solebant, velut de constructione verbi κατηγορεῖν ad Plut. 919, de verbo δύναι ad Ran. 23, de Centauris ibid. 38. Glossemata interlinearia copiosa habet, quæ ad Plutum frequentius quam ad ceteras fabulas apposui, quanquam in his quoque nihil omisi quod illo modo utile esse posset. In Pluto non pauca, quæ Hemsterhusius ex suis codicibus minus emendatis ediderat, correxi et nonnulla, quæ illi inexplicabilia videbantur, Laurentiani libri ope expediti. Vocabula Græco-barbara ævi longe quam Ravennas et Venetus inferioris passim infert, ut τριτζέριον ad Plut. 172, et ζαρμάγουλον ibid. 266.

Laurentiano altero (Γ.) usus sum ad Ecclesiasticas. Lacunas habet non paucas et nihil præbuit quod non e Ravennate peti potuerit. Est chartaceus seculi quarti decimi. Insunt præterea fabulæ quinque, sed ipsæ quoque locis plurimis defectæ, Acharnenses, Equites, Aves, Vespæ, Pax, cum scholiorum excerptis vitiosissime scriptis et nihil usquam boni suppeditantibus, quod non ex libris antiquioribus ab me sumi potuerit.

Mediolanensis (M.) bombycinus est seculi quarti decimi. Insunt Plutus, Nubes, Ranæ, Equites, Aves cum excerptis scholiorum modo amplioribus modo brevioribus, ex quibus potiore lectionis diversitatem ad Ranas attuli: ex qua intelligitur codicem quamvis emendationem exemplari Aldino, tamen inferiorem esse Ravennate Venetoque et nihil utile præbere quod non sit ab illis libris occupatum.

Proximus post libros scriptos locus Suidæ debetur, qui magnam scholiorum partem in lexicon suum transtulit, codicibus, ut nunc manifestum fit, usus qui Ravennati Venetoque simillimi fuerunt: ut non mirandum sit lectiones veras, quæ Suidæ propriæ sint, post excussos ab uobis libros illos vix tot singulas superesse quot centenas ex eo petere potuissent priores scholiorum editores, si præclaro hoc antiquæ lectionis thesauro diligentius uti voluissent. Licet igitur valde imminuta nunc sit Suidæ utilitas, tamen operæ pretium esse putavi lectionem ejus plerumque annotare, quum præsertim nonnihil conferat ad codicum nostrorum vitia corrigenda et vicissim ex ipsis interdum emendari possit, velut s. v. ἐγχεορδυλημένος, ubi Cypriæ vocis κορδύλη testis afferitur Κρέων ἐν α' τῶν ῥητορικῶν, quod nemo dubitabit quin ex scholio Veneto Nub. 10 corrigendum sit Κυπριακῶν.

Inter libros typis impressos prima est scholiorum editio Aldina a. 1498 novem fabularum

(caret enim Thesmothiazusis et Lysistrata), a Marco Musuro Cretensi curata, qui hoc in opere eadem versatus est levitate quam ex Athenæo et Hesychio turpiter ab eo interpolatis cognitam habemus. Ipse de opera in scholiis ab se posita hæc pauca tradidit in præfatione: « Τὰ δ' ὑπομνήματα ταυτὰ καὶ πόνου πολλοῦ καὶ χρόνου ἔδειτο μακροῦ, εἴ τις αὐτὰ πρὸς τὸ βέλτιον ἐγχειροῖται μετὰ μύσασθαι σχῆμα. ὦν θατέρου μὲν ἐπεκρατήσαμεν καίτοι κρείττονος ἢ φέροι. περὶ στενὸν δὲ μοι κομιδῆ τὰ τοῦ χρόνου συνέβη. οὐ γὰρ μόνον τὰς ἐξηγήσεις συνείρειν ἠρρολαθήσαμεν πεφυρμένα τέως, ὡς ἴσται που καὶ αὐτοί, ἀλλὰ καὶ τυπωθείσας ἤδη ἐπετετραμμεθα διορθῶν· αἱ δὲ τῶν χαλκογράφων ἀμαρτίαι κάρηνά εἰσι λερναῖα τῆς πλιμφοῦς ὕδρας πολυπλοκώτερα καὶ τῆς Ἰόλω ἐπικουρίας δεόμενα. ὅσα γὰρ ἐξεκόπτομεν, τοσῶδε πλείους ἡμῖν ἀνεζύοντο τοῦ τὸ μὲν μεταβάλλειν, τὸ δὲ προστιθέναι, τὸ δ' ἀφαιρεῖσθαι τῶν στοιχείων ἀφορμαί. » Et in fine Avium, « Ἀριστοφάνους κωμωδιῶν ἑπτὰ (has dicit, Plutum, Nubes, Ranas, Equites, Acharnenses, Vespas, Aves) καὶ τῶν εἰς αὐτὰς σχολίων ἀρχαίους συντεθέντων γραμματικῶν, ἃ δὴ σποράδην ἐν ἀντιγράφοις κείμενα διαφόροις καὶ πεφυρμένως συνειλεχτά τε καὶ ὡς οἶόν τ' ἦν ἐπιμελέστατα διώρθωται παρὰ Μάρκου Μουσούρου τοῦ Κρητός. » Majoris momenti sunt quæ ex editione ipsa cum nostris comparata codicibus colligi possunt. Atque illud quidem satis manifestum est, Aldum, ut in plerisque omnibus scriptorum editionibus factum ab eo videmus, ita Aristophanis quoque non vetustas anquisivisse membranas, sed recentibus codicibus chartaceis, quantumvis vitiosis, uti maluisse, qui vili pretio haberi correctique typothetis tradi possent, libro autem typis exscripto tanquam nulli amplius usui futuri abjicerentur: unde facile explicari potest quod editiones Aldinæ, si ad codices exigantur, non tam cum libris vetustis quam cum chartaceis infimi ævi consentire reperiuntur, nec mirandum exemplaria, quibus Aldus usus est, ita evanuisse ut vix unum alterumque investigari a posteris potuerit: quod in codice Hesychii Marciano propitia fortuna accidit. Codicum vero Aristophanis a Musuro expressorum genus duplex fuit: alii enim scholia vetera sunt complexi, alii recentissimorum grammaticorum annotationes præbuerunt, copiosiores ad Plutum, Nubes, Ranas, quæ fabulæ præeuntibus grammaticis Byzantinis tum fere solæ tractari in scholis solebant, rariores ad reliquas comœdias. Horum librorum scholia a Musuro non raro ita sunt conglutinata ut ab uno eodemque grammatico scripta videantur quæ multorum seculorum intervallo sunt dispa-

rata. Quam temeritatem Musurus auxit eo quod scholia locis plurimis ex Harpocrate, Suida aliisque scriptoribus (1) interpolavit, et ita quidem ut suorum temporum infantiam ubique proderet. Nam quum ex Suida scholiorum lacunas plurimas explere codicumque suorum vitia innumerabilia emendare posset, his bonis omnibus neglectis ea tantum ex Suida et aliunde intulit quæ nulli usui essent nec raro ab scholiastarum veterum consuetudine abhorrent: cujusmodi sunt quæ Suidas ex Polybio, Appiano, Juliano, Procopio similibusque scriptoribus citavit.

Editioni Aldinæ successit a. 1525 Florentina Antonii Francini (2), quæ editionis principis vestigia vix usquam nec nisi in rebus levissimis deseruit, accessionem vero unam habet laudabilem scholia ad Pacis v. 948-1005 ex codice Ravennate suppleta, de quibus supra dicebam: nam quæ præterea ad priores maxime fabulas passim addidit Francinus scholia et glossemata, etsi partim ex libris manuscriptis ducta esse nostrorum codicum consensus arguit, nullius plane pretii sunt. Alia ex scholiasta Pindari, Eustathio aliisque grammaticis descripta editor inseruit, non sine gravibus peccatis, cujusmodi est quod scholiis Aldinis de Pamphilo picture Atheniensi ad Plut. 385 excerptum quoddam adjunxit ex scholiasta Pindari de Pamphylo Heraclida, Ægimii filio, quem ipse Pamphilum scribit.

(1) Ex Harpocrate Nub. 1134, Eq. 414, Eccl. 18, 289, 395, 602, 663. Ex Suida Nub. 971, Ran. 295, 791, 1300, Eq. 422, 435, 445, 527, 531, 600, 606, 645, 716, 728, 736, 852, 854, 855, 954, 964, 984, 1011, 1017, 1085, 1150, 1302, Ach. 520, 1182, Vesp. 170, 289, 583, 678, 681, 721, 769, 874, 1026, 1038, 1042, 1111, 1238, 1259, 1410, 1411, 1490, 1517, Pac. 17, 153, 835, 1094, Av. 158, 194, 1022, 1283, Eccl. 18, 146, 154, 652, 1026. Ex Eliano De nat. anim. Eq. 645. Ex Ammonio Eccl. 611. Ex Demetrio περί ἑρμηνείας Nub. 401. Ex Diodoro Pl. 9. Ex Eustathio ad Dionysium Nub. 208. Ex Gregorio Cor. Nub. 53. Ex Pausania Ran. 55. Ex Plutarcho Nub. 1179, Eq. 1017. Ex scholiasta Apollonii Rhodii Nub. 397, 1068. Ex scholiasta Euripidis Ran. 303, 1185, 1225, Vesp. 1413. Ex Stephano Byz. Nub. 323, 332. Ex vita Sophoclis Ran. 73. Ex Zenobii proverbii Nub. 133, Vesp. 191, Eq. 984.

(2) *Fracinum* nominant Hemsterhusius, Brunckius alique, errore decepti typhotetæ, qui *Fracinus* pro *Francinus* posuit in fronte epistolæ ad Benedictum Accoltam, archiepiscopum Ravennatem. Nomen viro *fuisse Francini* ex Luciani Suetonici editionibus et aliunde constat. Et sic vocatur in epigrammate Σεβαστιάνου τοῦ Δουνακίου, quod Aristophani præfixum est, πρώτος ὁ Μουσούρος δῶκεν ποτὲ πολλὰ μωγῆσας | χαλκοτύποις σελίσιν βιβλίον Ἀριστοφάνους. | δεύτερος αὖ Φραγκίνος ἰδοὺ νῦν ταῦτα χαράσας | κλειῖστα διαφώσας, πίννακα προσθέμενος.

Editionem Florentinam repeterunt Sigismundus Gelenius Basileæ a. 1547, et Æmilius Portus Aureliæ Allobrogum a. 1607, uterque non sine frequentibus levium vitiorum correctionibus: quas emendatiunculas hodie ex illis expiscari editionibus tanto minus operæ pretium fuit, quum prope omnes graviores nunc habeant auctoritatem codicum. Multo minus commemorare licuit quæ et isti et alii editores non raro vel sana attraxerunt vel vitiosa corrigendo magis corruerunt.

Æmilii Porti vestigiis institit Ludolphus Kusterus in editione Amstelodamensi a. 1710, qui ipse quoque leviora scripturæ vitia multa tacite correxit, de aliis in annotatione monuit, adhibito interdum Suidæ lexico. Scholia Lysistratæ primus edidit ex codicibus Vossiano Leidensi (L) et Barocciano 38 (*Bar.*). Uterque codex lacunosus est neque ad Ravennatem comparandus: neutrum satis diligenter tractavit Kusterus. Baroccianum accuratius contulit Joannes Alberti in Observationibus miscellaneis Amstelodamensibus vol. 7, p. 125, quanquam non ipso codice usus, sed apographo quodam ejus a. 1697 facto. Vossianum ego ipse inspexi.

Librorum Parisinorum glossemata Brunckius, Britannicorum Dobræus edidit.

«*Copias Victorianas*» magnæ testes inopiæ, ad fabulas novem Aldinas edidit Aloysius Nicellius in Thierschii Actis Monacensibus vol. 1, p. 341-416. Sunt illæ copiæ nihil fere aliud quam glossemata partim ex codicibus quibusdam excerpta, inter quos libri nostri V.Θ. esse videntur, partim a Victorie et lexicographis transcripta in marginem exemplaris Aldini quod nunc in bibliotheca regia Monacensi asservatur.

Scholiis in Plutum utilissima fuit Hemsterhusii opera (a. 1744), quamvis non alio usi adjumento quam Suidæ lexico. Namque duorum qui illi præsto fuere codicum margines, Dorvilliani et Leidensis, non veterum grammaticorum scholiis, sed barbaris novitiorum hominum interpretationibus plerumque verbum verbo reddentibus impletæ sunt: quarum numerum aliis e libris magnopere augere potuissem, nisi chartis parcere præstitisset. Non multo melioris notæ sunt quæ ex codice Parisino 2827 (*Paris.*) ab Bastio excerpta scholia et glossemata Schæferus edidit in appendice ad Pluti Hemsterhusiani editionem Lipsiensem p. 487-565, quæ partim Thomæ Magistri esse ex primo ad Plutum scholio colligi potest. Annotationes Hemsterhusii meis ita inserui ut resecalem quæ nostrorum codicum lectio inutilia reddidisset, in iis autem

quas apponerem interdum modum adhiberem verbis viri eximii, quem notum est non raro longis verborum ambagibus ea in scriptis suis exposuisse, quæ sine ullo lectorum incommodo brevissima oratione transigi poterant.

Scholia in Nubes J. A. Ernesti edidit Lipsiæ a. 1754 cum præfatione, qua de discernendis diversorum grammaticorum scholiis disseruit emendationesque locorum quorundam proposuit: post Ernestium Hermannus a. 1799, iterumque a. 1830, qui ipse quoque nonnulla ex conjectura emendavit, alia ex Suida restituit. Scholia aliquot et glossemata codicis Nubium Leidensis ex schedis Ruhnkensii edidit Tittmannus inter Epistolas ejus p. 118-125.

Sequitur ut de origine et compositione scholiorum dicatur, de qua satis recte judicavit Kusterus (1), nisi quod tres potius quam duas ponere debebat scholiastarum classes. Prima scholiorum fundamenta jacta esse constat a grammaticis Alexandrinis, quorum alii Aristophanis fabulas annotationibus suis (*ὑπομνήμασιν*) illustrarunt, alii ad intelligendas illas plurimum contulerunt per libros amplioribus in argumentis versatos, inter quos præ ceteris celebrati fuerunt Lycophronis et Eratosthenis commentarii *περὶ κωμῳδίας*. His successit secunda scholiastarum classis, qui ex illis antiquiorum grammaticorum copiis excerpta (*ἐκλογὰς ὑπομνημάτων*) conficerent (2), scholiorumque veterum farragi-

nem suis ipsorum auctam additamentis in eam fere qua hodie utimur formam redigerent: quod quarto circiter quintove æræ nostræ seculo evenisse eoque ipso factum videtur ut genuina commentaria Alexandrina mature neglecta perirent. Recentior autem hæc scholiorum collectio quum satis commoda usui legentium esset, nullas admodum mutationes experta, quantum ex Suida conjicere licet, usque ad seculum duodecimum per codices videtur esse propagata: quo tempore augeri scholia denuo coeperunt a grammaticis Byzantinis, Joanne Tzetzta, Thoma Magistro, Moschopulo aliisque Græculis, quorum opera fere in tribus primis fabulis substituit. Annotationes ipsæ tam inutiles sunt et jejunæ ut ad suos singulas revocare auctores vix operæ pretium videatur. Scholiis ad Plutum Joannes Tzetzta brevem præmissis videtur poesis Græcæ historiam, qualem ipse commentariis in Hesiodum, frater autem Isaacus Lycophroni præfixit. Nam sic intelligendum videtur quod de Cæcio (id est Tzetzta) narratur in codice quodam Plauti Romano. (V. Proleg. cap. X, b.)

[In *Addendis incunte a. 1839 scriptis*: Excerpta hæc ex antiquiorum, Alexandrinorum potissimum et Pergamenorum, grammaticorum commentariis ab Symmacho esse facta ejusque commentarium Aristophaneum præcipuum scholiorum nostrorum fontem, veterum autem inter ea scholiorum unicum fuisse demonstrare conatus est Otto Schneiderus, qui commentationem de veterum in Aristophanem scholiorum fontibus docte et diligenter scriptam Sundiæ edidit a. 1838. Symmachi nomen quum in undequadragesima scholiorum locis commemoretur, non improbable est alia quoque non pauca, quibus Symmachi nomen non est appositum, ex commentario ejus esse derivata. Unicum vero scholiorum veterum fontem quominus esse credamus vel illud impedit quod in subscriptionibus codicis Veneti, in fine Nubium, scholia excerpta esse dicuntur *ἐκ τῶν Φαεινοῦ καὶ Συμμάχου καὶ ἄλλων τινῶν*, in fine Pacis *ἐκ Φαεινοῦ καὶ Συμμάχου*, in fine Avium *ἐκ τῶν Συμμάχου καὶ ἄλλων σχολίων*. Quam difficultatem quum bene sensisset Schneiderus, subscriptionum illarum auctoritatem ita elevavit (p. 119), ut Phainum grammaticum fuisse conjiceret *satis recentem eumque nec doctum probe nec ab antiquis in Aristophanem commentariis valde instructum, qui* sunt quæ Photius in Lexico posuit s. *Παραυθόρουσον*, ab antiquiore, ut opinor, grammatico accepta: neque enim Photium plures quam hodie supersunt comædias legisse credam.

(1) In præfat. : « Scholia Musuriana partim a perve-tustis iisque clarissimi nominis grammaticis, veluti Apollonio, Didymo, Symmacho, Aristarcho et aliis quorum in ipsis scholiis fit mentio, conscripta sunt, quæ proinde non mirum si optimæ sint notæ veramque et priscam illam eruditionem sapiant; partim auctores habent Thomam Magistrum et Joannem Tzetzen aliosque forte illius ætatis Græcos, partim etiam ab ipso M. Musuro hinc et inde mihi interpolata videntur. De Thoma Magistro et Joanne Tzetzta omne dubium mihi exemerunt Excerpta scholiorum in Aristophanem ex codice MS. Vaticano 1294, qui fuit quondam Fulvii Ursini, itemque Excerpta ex cod. MS. Urbinate 141 in eadem bibliotheca. Horum enim codicum prioris Excerpta præferunt nomen Thomæ Magistri, posterioris, Joannis Tzetis: in quibus quæ leguntur, maxima ex parte in editis ad Aristophanem scholiis ἀπολελει quoeque occurrunt. Scholiis hisce Musurianis Florentini postea in editione sua haud pauca, in priores præsertim comædias (nam in posteriores vix quicquam ab iis additum deprehendi) e vulgatis et tritis fere scriptoribus exiguo interdum judicio adjecerunt. »

(2) Ejusmodi excerpta significat subscriptio codicis Veneti in fine Nubium, κεφάλισται ἐκ τῶν Ἡλιοδώρου, παραγράφεται ἐκ τῶν Φαεινοῦ καὶ Συμμάχου καὶ ἄλλων τινῶν, et in fine Pacis, κεφάλισται πρὸς τὰ Ἡλιοδώρου, παραγράφεται ἐκ Φαεινοῦ καὶ Συμμάχου. Quot comici fabulæ scholiis illustratæ fuerint nescimus. Scholia Holcadum citantur ab schol. Av. 1283 et Lys. 722, scholia Danaidum ad Plut. 210. Ex scholiis Tagenistarum excerpta

satis levi opera nonnullas Aristophanis fabulas interpretatus sit, ad modum fere Thomæ Magistri, i. e. codicibus Aristophaneis usus, quibus excerpta vetera e Symmacho apposita fuerint; quæ quum, ut fere mos fuit istorum grammaticorum, sæpe suffuraretur integra et pro suis venditaret, facile poterat evenire ut in scholiis Aldinis plerumque omitteretur Phaini nomen, in Etymologico autem Magno (1) ab aliquo recentiore magistro Symmachi memorias, quam solam propagaverat Orus, adderetur. Illos autem codicis Veneti ἄλλους τινὰς ita remove studet (p. 122), ut, nisi simulatæ scholiorum copię ostentatio subsit, certe grammaticos intelligendos esse affirmet Symmacho recentiores, quos fortasse fore qui Thomam Magistrum, Joannem Tzetzam, Manuelem Moschopulum vel Demetrium Triclinium esse suspicentur, de quo vel propter ætatem qua scriptus codex Venetus est nemo nisi temporum rationis plane ignarus cogitare poterit, ne quid de ipsorum scholiorum Venetorum indole dicam ab illorum infimi ævi grammaticorum commentandi genere quam maxime aliena. Quæ omnia facile apparet quam sint infirma ad Schneideri sententiam defendendam argumenta. Ac primo quidem illa quæ de Phaino dicit Schneiderus plane pro arbitrio dicta sunt, nec quod Phainus μολγόν in Equitibus v. 963

(1) Etymologici locus hic est p. 200, 46: Βλιμάζειν τὸ πηλολαβεῖν — ὅς φησι Κρατῖνος — « Καὶ γὰρ ἰβλιμάζον αὐτὴν » — εἰρηται δὲ παρὰ τὸ φίλιον — ὄθεν καὶ φίλιον. παράγωγον φλιμάζω, καὶ ὡς φίλιον θλιβῶ, οὕτω φλιμάζω βλιμάζω. Φαινὸς δὲ καὶ Σύμμαχος, παρὰ τὸ βλιμάζειν τοῦ μαζοῦ ἔχειμένου. Quæ, nisi ex scholiis in Cratinum sunt excerpta, in quo poeta explicando Symmachum certe operam posuisse infra ostendemus, ex scholio ad Aristoph. Av. 530 repetita credi possunt, licet illic nunc nullum supersit Phaini Symmachique nominum vestigium, sed Callistrati solum Didymique explicationes proponantur. Omninoque Phainus in scholiis nostris nusquam nominatur nisi ad quinque Equitum versus 963, 1129, 1150, 1220, 1256. Sed Phainum non hanc unam fabulam, sed easdem omnes quas Symmachum pertractasse ex subscriptionibus codicis Veneti satis tuto colligi potest. Quod igitur solis in scholiis Equitum nunc nominatum videmus Phainum casui non minus est imputandum quam quod in scholiis ad Aves veterum interpretum nomina frequentius quam in ulla ceterarum fabularum sunt servata. Sic de locis undequadragesima, ubi Symmachum nominari supra dicebam, viginti ad solam Avium fabulam pertinent, ad Pacem unus, ad Plutum, Nubes, Ranas, Vespas et Theophoriazusas duo, ad Equites sex, ad Acharnenses tres. Eadem fere Didymi Euphronique nominum ratio est. Didymus enim quum locis citetur duo de septuaginta, Euphronius autem viginti septem, de illis loci triginta quattuor, de his quattuordecim ad Aves pertinent. Contra Apollonius duodecies citatur in scholiis Ranarum, quinque ad quatuor alias fabulas, Timachidas ad solam Ranarum fabulam locis decem, Demetrius Ixion ad sex locos Ranarum, semel ad Vespas et Aves.

per τὸ μολγόν perverse est interpretatus, quo uno documento Schneideri de eo opinio nititur, satis causæ est ut ne dignus quidem Symmacho interprete docto cauto et accurato socius judicetur Phainus, quum grammatici utroque illo longe et vetustiores et doctiores non raro similia et graviora adeo in interpretando peccata commiserint, inter quæ illud quoque de Symmacho est, in Pluto v. 1011 Nitarium et Battum cinædos somniant: quod commentum ab Schneidero p. 61 utcumque excusatum, interpretationis istius vocabuli μολγόν a Phaino excogitatæ absurditatem aliquanto superat. Nihilo certioribus rationibus altera nititur opinio Schneideri ἄλλους τινὰς quos codex Venetus addit grammaticos esse intelligendos Symmacho recentiores, quod affirmari non magis quam negari potest. Nam quum nomina illorum ignoremus, pari jure et antiquiores et æquales et recentiores Symmacho haberi possunt. Denique ne illud quidem extra dubitationem positum est quod Schneiderus p. 57 et 23 contendit, quoties in scholiis ὑπόμνημα vel τὸ ὑπόμνημα minoretur, quod duobus tantum locis factum est (1), Symmachî significari commentarium; quoties autem numero plurali τὰ ὑπομνήματα vel ἕνα τῶν ὑπομνημάτων citentur (2), antiquiores interpretes ab Symmacho excerptos intelligi. Quæ conjectura duplici premitur incommodo. Nam quum in scholiis modo Symmachus aliive interpretes nominentur, modo omisso grammatici nomine τὸ ὑπόμνημα vel τὰ ὑπομνήματα, nusquam autem Συμμάχου ὑπόμνημα citetur, nec scholiis in

(1) Ad Pluti v. 1037, ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι οὕτως ad Pac. 758, οὕτως εἶρον ἐν ὑπομνήματι. Similiter Orion Etymol. p. 18: οὕτως εἶρον ἐν ὑπομνήματι εἰς Ἀριστοφάνην. Ὁ κωμικός καὶ ὁ κατ' αὐτὸν ὑπομνηματισμὸς ἐν τῷ Πλούτῳ (v. 322) ab Eustathio citatur ad Homer. p. 746, ἐτὸ ἐξηγησάμενος παρ' Ἀριστοφάνει τὸ (Plut. v. 159) ὄνοματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν p. 722: quæ ipsa quoque ad Symmachî commentarium refert Schneiderus p. 29.

(2) Ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν οὕτω (vel ταυτὶ) γέγραπται schol. ad Vesp. 544, 968, Av. 1075. Λέγεται καταγευθεῖσθαι τῶν ὑπομνημάτων schol. ad Av. 283. Ἐν ἑνίοις τῶν ὑπομνημάτων ad Av. 556. Ἐν ἑνίοις ὑπομνημάτων ad Av. 281. Ἐν ἑνίοις τῶν σχολιαστικῶν ὑπομνημάτων ad Av. 1242. Τὰ λίαν ἐπιτετηθευμένα ὑπομνήματα ad Pl. 385. Τὰ παλαιὰ ἐτὸ νεώτερα ἀντίγραφα nominat schol. ad Nub. 508, codices intelligentes scholia vel vetera vel recentia complexos. (Similiter ib. ad v. 1423: παρὰ δὲ τινὶ τῶν νεωτέρων κατὰ λέξιν οὕτως: — quo scholio carent codices nostri.) Quocum comparandum quod in schol. Acharn. 1182 legitur γράφεται δὲ οὕτως non de scriptura, sed de interpretatione dictum. Τὰ ἐπιγεγραμμένα Ἀπολλωνίου ὑπομνήματα citat schol. Av. 1242. Ἀντιπατρον καὶ Εὐφρόνιον ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν ibid. v. 1403. Τοῖς ὑπομνηματιστάς schol. Lys. 486. Τοῦς τοῦ κωμικοῦ σχολιαστάς Eustathius ad Homer. p. 1483, 32, ad schol. Equit. 526 respiciens.

quibus τὰ ὑπομνήματα vel ἐνια τῶν ὑπομνημάτων citantur usquam Symmachi nomen præscriptum reperitur, tantum abest ut τὸ ὑπόμνημα vel τὰ ὑπομνήματα ad Symmachum iis quibus Schneiderus voluit modis tuto referri possit, ut longe majore cum specie veri contendere liceat scholiorum quæ supersunt farraginem partim ex Phaini et Symmachi, partim ex aliis quibusdam scholiorum collectionibus esse compositam, inter quas si nonnullæ fuerunt auctorum suorum nominibus non inscriptæ, profecto non mirandum est simplici ὑπομνήματος nomine, ubi una aliqua, vel ὑπομνημάτων, ubi plures designandæ erant, in scholiis nostris esse appellatas, quemadmodum in scholiis Sophocleis interdum Didymi aliorumve interpretum nomina apposita, aliquoties autem τὸ ὑπόμνημα (ad Antig. 1326, Electr. 451, 488), vel τοὺς ὑπομνηματισταμένους (ad OEdip. Col. 388, 390, 681) commemorari videmus. Hæc si vere disputavimus, in subscriptionibus codicis Veneti nihil esse intelligitur quod non sit rectissime verissimeque dictum.

De ætate qua vixit Symmachus tantum constat, non recentiore fuisse Ælio Herodiano. Ab hoc enim libro περὶ μονήρους λέξεως p. 39, 26, Symmachi de vocabulo κνέφαλλον apud Cratinum notatio memoratur : unde probabiliter conjicere licet scholiis in Cratinum colligendis excerptis augendis eandem fere operam quam Aristophanicis ab Symmacho esse impensam. Præterea Symmachus citatur in Lexico rhetorico in Bekkeri Anecd. p. 224, 12 : Βατήρ : τὸ ἀκρον τοῦ αὐτῶν πεντατέθλων σκάματος, ἀφ' οὗ ἄλλονται τὸ πρῶτον. Σέλευκος. Σύμμαχος δὲ τὸ μέσον, ἀφ' οὗ ἀλόμενοι πάλιν ἐξάλλονται. ἀμεινον ὡς Σέλευκος. De patria viri nihil compertum habemus. Nam quod Atheniensium fuisse narrat Schneiderus p. 65, vitiosa deceptus est scholii ad Acharn. 145 scriptura, quam Valckenarius certissima emendatione persanavit. Non minus obscura Phaini memoria est, quem æqualem Symmachi fuisse non improbabiler conjici posse videtur. Duobus autem his interpretibus tertius, ni fallor, accedere debet ejusdem haud dubie et ordinis et ætatis grammaticus Euphronius, qui ipse quoque excerptas ex antiquioribus grammaticis annotationes suis ipsius copiis auctas composuisse videtur easque non in undecim solis quæ hodie supersunt fabulis versatas, nam ex Euphronii commentario in Tagenistas manifeste excerpta sunt quæ Photius in Lexico p. 383, 22 de proverbio Πάρι ἐξόρουσον tradidit. Ex alia fortasse Aristophanis fabula glossa sumpta est p. 165, 10 explicata, Κιλλία : πρὸς τῷ Ὑμητῷ

δασύ· οἱ δὲ κρήνην· Καλλίστρατος δὲ ἄγριον λάχανον τραχύ· Εὐφρόνιος δὲ τὰ ἀκανθώδη τῶν ἐχίνων· nisi ad Cratinum referre placeat, in quo explicando Callistratum pariter atque Euphronium operam posuisse ex Athenæo discimus 11, p. 495, A et C (1). Similiter autem, ut apud Photium, Callistrati et Euphronii sententiæ sibi oppositæ memorantur in schol. Aristoph. Vesp. 604, 606, Av. 933, 997, 1377, Symmachi et Callistrati Av. 440; ejusdem vero sententiæ auctores Callistratus et Euphronius perhibentur in schol. ad Pluti v. 385. Quibus in locis ambiguum videri potest utrum sententiam Callistrati, antiqui grammatici Alexandrini, qui centum et quinquaginta amplius ante æram nostram annis vixit, ex ipsius commentario cognoverint scholiastæ nostri, an ex Euphronii Symmachive excerptis repetiverint, quod mihi minus probabile videtur. Nam si Athenæo Callistrati scripta plura usupare licuit, non est cur scholiastis Athenæo non multo recentioribus Callistrati scholiorum copiam fuisse negemus. Accedit ad hæc quod Didymi, qui vix uno seculo inferior Callistrato fuit, commentarios ab scholiastis nostris inspectos esse indicis satis claris cognoscitur, velut in scholio ad Pluti v. 1010 : Σύμμαχος φησι—Δίδυμος δὲ φησι—. ad Av. 877 : Σύμμαχος προεῖρηκεν—δὲ δὲ Δίδυμος—. 1283 : οὕτω Σύμμαχος· δὲ δὲ Δίδυμος σκυτάλια τὰς βακτηρίας· ad 1363 : Σύμμαχος· καθοπλίζει αὐτὸν—Δίδυμος δὲ—. Cujusmodi locos Schneiderus p. 61 sententiæ ab se propositas causa ita interpretari est coactus, ut Didymi explanationes ab scholiastis non ex ipsius commentariis, sed ex Symmachi excerptis afferri crederet, licet scholiastarum verba contrariam potius sententiam commendare videantur.

Jam si omnis hujus disputationis summam repetimus, non sine idoneis rationibus contendere posse videmus, scholiorum nostrorum compositores antiquissimorum interpretum annotationes partim ex ipsis fontibus hausisse, partim ex Phaini, Symmachi, Euphronii aliorumque excerptis (ἐκλογαῖς ὑπομνημάτων) petivisse; quot autem et quos antiquiorum libros adhibuerint vel non adhibuerint, in ea quæ

(1) Ex iisdem Euphronii in comicis commentariis excerpta sunt quæ in Etymol. M. p. 340, 3: Ἐνεργμός· τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐνεργεῖ· κρούμα κιθαρῆστικόν. Εὐφρόνιος δὲ τὸν ἐν μέσῳ τῆς κιθάρας πασσαλισσον, δι' οὗ ἡ χορὴ διήρηται. Φρόνιος Κόνιος· «Τὶ δαι τὸν ἐνεργμόν;» et fortasse quæ apud schol. Dionys. Thr. in Bekkeri Anecdosis p. 782, 15 leguntur, Εὐφρόνιος δὲ (φρονία τὰ γράμματα λέγεσθαι φησι) ἔτι μιλῶ τὸ πρότερον ἐγράφετο, ἢ ἔστι χρωμά τι φρονίεον.

hodie est horum scholiorum condicione non posse ad liquidum perducī. Tantum igitur vere dixisse videtur Schneiderus, Symmachi commentarium inter præcipuos scholiorum veterum fontes esse numerandum: unicum fuisse non putamus concedi posse.

M. Thoma Magistro Schneiderus p. 125: «Sunt quædam Thomæ in Aristophanem observationes aliunde notæ, quæ in Aldino exemplari non leguntur: conf. Ducangium in Glossario s. ἀπόθερμον (ex Pl. v. 1121), δεδολισμένος (Ran. 721), κεφάλαιον (Nub. 1156), κορυφαίος (Pl. 953), μαυλίστρια (Nub. 980), προζύμι (Nub. 979), τρίειον (Nub. 59), et scholion codicis Parisini 2827 ad Pl. v. 1. — Quanquam citantur etiam aliunde Thomæ in Aristophanem notæ, quæ in Aldino quoque exemplari leguntur; conf. Ducang. p. 1536 sub Ταυρίζειν (ubi corrigendum σκαρδινᾶν) coll. schol. Ran. 922; p. 1712 sub Φυσικαίειν coll. schol. Nub. 167; p. 1769 sub Χρυσοκάνθαρον coll. schol. Nub. 763, ubi Thomana vel tota vel maximam partem cum Aldinis scholiis conspirant; item Pricæus not. ad Apuleii Apologiam p. 9: *Thomas Magister* (quem in indice appellat manu scriptum), inquit, *ex bibliotheca eruditissimi Renati Moræi ad Aristoph. Nub.*: ὠχριοῦντες καὶ ἀνοπόδητοί εἰσι (οἱ φιλόσοφοι), ἐπειδὴ μόνῃς ἀρετῆς φροντίζοντες, οὐ τροφῆς διώκουσι τὸ ἀπέριττον. quæ reperiuntur in schol. Aldino ad Nub. 103. » Et in annotatione ad locos supra ex Ducangio citatos: «Usus est Ducangius codice Parisino (Colbert.) 4421, ut ipse indicat in indice auctorum tom. 2, p. 33; is continebat Plutum, Nubes, Ranas cum Thomæ scholiis, item glossas interlineares ad easdem fabulas, quas glossas et ipsas Thomam scripsisse Ducangius putat, vereor ne injuria; vide modo ipsum Ducangium sub Φυσικαίειν p. 1712. Sed operæ pretium fecisse videbor, si, quod Ducangius omisit, indicem earum glossarum subjecero, quibus ditari scholia possunt; conf. igitur Ducangium p. 4, 550, 588, 596, 597, 605, 617, 622, 637, 640, 670, 738, 784, 819, 830, 843, 846, 928, 965, 977, 1094, 1124, 1320, 1353, 1358, 1413, 1522, 1571, 1624, 1657, 1673, 1712, 1723; Addend. p. 19, 50, 52, 69, 76, 77, 97, 100, 106, 112, 132, 145, 150, 153, 154, 165 (bis), 174, 178, 185, 186. Præterea Ducangium utebatur codice Parisino regio 3324, qui continebat Plutum et Nubes cum glossis interlinearibus et scholiis (vid. indic. auct. p. 35 et p. 38), unde deprompta sunt e. g. quæ p. 1384 sub Σκατοπάμπουλον posuit; item in Add. p. 83 et 172; reliquos locos non notavi.» De opera

ab Thoma Magistro ceterisque Græculis in tribus primis fabulis interpretandis posita qui accuratius dicere volet, codices seculi quarti quintique decimi, quales non pauci supersunt qui margines futilibus hujusmodi annotationibus oppletas habent, excutere debet: qui labor nihil ad intelligendum Aristophanem scholiastasque veteres emendandos, nonnihil fortasse ad Ducangii Glossarium locupletandum conferet, quamquam hoc quoque exiguum erit, quum interpretamentorum istorum pars longe maxima jam ex codicibus Hemsterhusii, Brunckii, Dobræi meisque innotuerit.]

Argumentum scholiorum veterum tripartitum est. Alia enim in judicanda scripturæ diversitate versantur, alia in explicandis poetæ verbis sententiisque, alia denique in metrorum formis declarandis. De scripturæ diversitate quæ annotata videmus, maximam partem ad librariorum spectant errores uno alterove in codice repositos, et tum demum addita videntur quum scholia ex diversis codicibus collecta in unum corpus redigerentur. Grammaticis Alexandrinis facile intelligitur ea tantum tuto imputari posse quæ appositis ipsorum nominibus memorantur: quæ paucissima sunt. Sic ad Ran. 320 Διαγώρας ab Apollodoro Tarsensi in δι' ἀγορᾶς inepte mutatum memoratur; Aristarchi et Apollonii sententia de versibus quibusdam spuris ejiciendis ibid. 1437. Callistrati Aristophanei interpretatio lectionis absurdæ κατ' ἄρθον (pro κατ' ἄρθρον) ad Vesp. 772. Demetrii Zenodotei conjectura parum prudenter excogitata κἀνδύλον pro κόνδυλον Pacis v. 50. Aristophanis Byzantii supplementum versus unius haud dubie ex codice aliquo ducti, ἐρῶ δ' ἔγωγε τῶν ἐν ὄρνισιν νόμων, ad Av. 1343, probabilis ejusdem lectio Ἄλκαϊος pro Ἄγαϊός ad Thesm. 169, minus probabilis τῆ δαδίνῃ pro τῆ λαμπάδι ibid. 917. Conjecturis qui indulgere volent, alia non pauca ad idem fortasse genus referenda ex scholiis conquirere potuerunt, a quibus enumerandis ego eo magis abstinendum puto quo inutiliora pleraque esse video, velut quod κολοκτρύονα pro κἀλεκτρύονα lectum a quibusdam fuit et utcumque explicitum Ran. 935, ποῦ δὲ περαιωθήσομαι pro πῶλος, σὺ ναυθλώσομαι Pac. 126, τὴν πόλιν pro τὴν Πύλον ibid. 219, δέρμα pro λαίμα Av. 1563, Κλεόμαχος pro Φυρόμαχος Eccl. 22. Longe majoris facienda nobis sunt quæ ad interpretandas comici fabulas scholiastæ veteres vel ex doctrinæ suæ thesauris attulerunt vel ipsæ sagaciter animadverterunt: quamquam, qui fuit eorum mos, interdum harricando longius quam debebant progressi ad

nugas esse delapsi reperiuntur. Ejusmodi est quod Philonidem illum qui in Pluto memoratur v. 179, cum Philonide histrione confudit Callistratus, ibid. 1011 Symmachus vitiosa deceptus scriptura νιτάριον καὶ βάτιον (pro νητάριον καὶ φάττιον) cinædos nescio quos commentus est Nitarium et Battum, alii autem florum ista esse nomina sibi persuaserunt, cui invento simile est quod Aristophanes Byzantius ἀπραμοσύνην florem finxit pessime intellectis poetæ verbis Nub. 1007 μιλακος ὕζων καὶ ἀπραμοσύνης καὶ λεύκης φυλλοβολούσης κάρκορον, quod vile genus oleris est, pro pisciculo habuit Lycophro, notatus propterea ab Eratosthene ad Vesp. 239. Non melioris notæ opiniones sunt Aristarchi et Symmachi de verbis ἔμποδίζων ἰσχάδας Equit. 755, Callistrati de Γλάμων pro nomine proprio accipiendi ad Ran. 588, ejusdem de Clidemide Sophoclis filio ibid. 791, Symmachi de τελέα avicula Av. 168, Euphronii πάππον avem fingentis ibid. 765, Didymi que Neottus ex verbis poetæ νοττὴ δίσποτα conflictus. Huc accedunt peccata quædam chronologica, ut ad Nub. 7, ubi scholiastæ poetam ad servos respexisse autumant libertatem adeptos propter pugnam ad Argennusas, quam duodevigesimo post Nubium fabulam anno pugnatam esse constat. Similes sunt hallucinationes quas notavimus ad Eq. 520, 797, Ach. 760, Vesp. 60, Pac. 450, 451, 702, Av. 521.

De scholiis metricis antiquis fragmenta tantum supersunt in codicibus nostris, rarissima in Ravennate (1), frequentiora in Veneto (2), ad

(1) Nub. 1131, 1170, 1303, Pac. 512, Thesm. 531, Lys. 484.

(2) Nub. 457, 805, 889, 1170, 1259, 1303, Ran. 383, Eq. 1, 247, 284, 303, 328, 382, 409, 498, 507, 551, 565, 611, 616, 624, 684, 692, 756, 824, 835, 911, 919, 941, 972, 997, 1014, 1067, 1070, 1111, 1264, 1316, 1335, Vesp. 1, 248, 1071, 1090, Pac. 1, 82, 111, 124, 154, 300, 346, 383,

solam fere Equitum fabulam in Laurentiano Θ (3) : quorum de auctore si quæritur, non invenio cui majore cum specie veri tribuam quam Heliodoro, clarissimo inter veteres doctrinæ metricæ scriptori, cujus auctoritate non raro usi sunt Hephæstio, Priscianus, alii : acceditque conjecturæ meæ nonnihil commendationis eo quod Heliodori nomen non solum duobus in locis scholiorum, ad Vesp. 1281 et Pac. 1352, sed etiam in subscriptione codicis Veneti memoratur in fine Nubium et Pacis (4). Valde diversa ab his sunt scholia metrica Aldina, quibus codices nostri carent : quæ certissimum haberi potest a Demetrio Triclinio, adhibitis interdum scholiis antiquioribus, esse composita. Similima enim sunt ejusdem grammatici scholiis Sophocleis, videturque de auctore tanto minus dubitari posse, quod Triclinii nomine prolegomena illa sunt inscripta (sect. xvii ed. nostræ), quibus in universum de opera explicandis poetarum scenicorum metris ab se impensa disserit : de qua satis magnifice sensit. Nam θεῖα τινὶ καὶ ἀπορρήτῳ ἔμπνεύσει adjunctum se esse prædicat, licet metrorum descriptiones plurimas excogitaverit tales ut diis esse usus videatur Triballis.

Scribebam Lipsiæ, exeunte anno 1836.

426, 435, 459, 486, 571, 582, 651, 658, 729, 756, 796, 819, 856, 922, 939, 974, 990, 1016, 1039, 1127, 1188, 1191, 1283, 1289, 1329, 1352, Av. 209, 1188, 1262, 1480.

(3) 284, 303, 382, 498, 551, 565, 616, 756, 824, 835, 919, 941, 972, 1038, 1067, 1070, 1111, 1264, 1316, 1335, Nub. 1303, 1320, 1352.

(4) In *Addendis* : Idem conjectit Schneiderus p. 119, recteque monuit in subscriptione codicis Veneti in fine Nubium κεκώλισται corrigendum esse, quod ipsum in subscriptione Pacis est servatum : videri enim Heliodorum aliquam κωλομετρίαν τῶν μελικῶν Ἀριστοφάνους scripsisse, qualem postea Eugenium literis mandasse scimus hoc sub titulo : κωλομετρία τῶν μελικῶν Αἰσχύλου, Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου ἀπὸ δραμάτων ιε · de quo v. Suidas s. Εὐγένιος.

EXPLICATIO COMPENDIORUM.

() His parentheseos signis quæ inclusa leguntur, absunt a codice *Ravennate*. Iisdem quando cinguntur numeri versuum, indicio est codicem scholia in eos versus non habere, nisi quæ forte subjunguntur separata a ceteris et litera *R.* notata. Desunt præterea scholia *Equitum* a v. 216 usque ad finem, *Pacis* a v. 1039 usque ad finem, *Avium* 239 — 394, *Lysistratæ* 376 — 404.

[] His uncis quæ concluduntur, absunt a codice *Veneto*; item scholia versuum quorum numeri iisdem cinguntur. *Acharnensium*, *Ecclesiazusarum*, *Thesmophoriazusarum* et *Lysistratæ* scholia non habet.

[] His uncis duplicatis quæ circumdedimus, absunt ab utroque codice, *Ravennate* æque ac *Veneto*. Iis signis non erat opus ubi subscribitur codex qui præbuit.

R. Codex Ravennas.

V. Codex Venetus (Marcianus 474).

G. Codex ejusdem bibliothecæ Marcianæ 475. Is plerasque glossas breves non habet, in scholiis autem ita consentit cum *Veneto*, ut prudenter dissensum modo notaverit Dindorfius.

⊖. Codex Florentinus Laurentianus 2779.

F. Codex ejusdem bibliothecæ plutei 31,15.

M. Codex Mediolanensis Ambrosianus L, 39.

L. Codex Leidensis Vossianus *Lysistratæ*.

Bar. Codex Baroccianus 38, ejusdem *Lysistratæ*.

A. Codex Parisinus regiæ bibliothecæ membr. 2712.

B. Codex ejusdem bibliothecæ chart. 2715.

C. Codex ejusdem bibliothecæ chart. 2717.

- D. Codex ejusdem bibliothecæ bombycinus.
E. Codex Brunckii.
F. Codex Parisinus regiæ bibliothecæ chart. 2820.
Reg. Codex ejusdem bibliothecæ bombycinus 2821, a Düb-
nero excussus.
Par. Codex ejusdem bibliothecæ chart. 2827.
Put. Apographum scholiorum in Lysistratam et Thesmo-
phoriazusas a Claudio Puteano factum, ante nos in-
cognitum.
Dv. vel *Dorv.* Codex Dorvillianus, nunc Bodleianus X, 1.
3, 13.
Vict. Scholia a Petro Victorio e pluribus libris collecta.
Harleiani, Barocciani et Cantabrigienses codices suis locis
accurate indicantur.

PROLEGOMENA

DE COMOEDIA.

I.

ΕΚ ΤΩΝ

ΠΛΑΤΩΝΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΚΩΜΩΔΙΩΝ.

Καλὸν ἐπισημῆνασθαι τὰς αἰτίας δι' ἃς ἡ μὲν ἀρχαία κωμῳδία ἰδίῳ τινι τύπον ἔχει, ἡ δὲ μέση διάφορός ἐστι πρὸς ταύτην. ἐπὶ τῶν Ἀριστοφάνους καὶ Κρατίνου καὶ Εὐπόλιδος χρόνων τὰ τῆς δημοκρατίας ἐκράτει παρ' Ἀθηναίους καὶ τὴν ἐξουσίαν σύμπεσαν ὁ δῆμος εἶχε, αὐτὸς αὐτοκράτωρ καὶ κύριος τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ὑπάρχων. τῆς ἰσηγορίας οὐκ ἔπασιν ὑπαρχούσης ἄδειαν οἱ τὰς κωμῳδίας συγγράφοντες εἶχον σκώπτειν καὶ στρατηγούς καὶ δικαστὰς τοὺς κακῶς δικάζοντας καὶ τῶν πολιτῶν τινὰς ἢ φιλκρῆρους ἢ συζῶντας ἀσελγείᾳ. ὁ γὰρ δῆμος, ὡς εἶπον, τὸν φόβον ἐξήρει τῶν κωμῳδοῦντων, φιλοτίμως τῶν τοὺς τοιοῦτους βλασφημούντων ἀκούων. Ἰσμεν γὰρ ὅς ἀντίκειται φύσει τοῖς πλουσίοις ἐξ ἀρχῆς ὁ δῆμος καὶ ταῖς δυσπραγίαις αὐτῶν ἡδεταί. ἐπὶ τοῖνυν τῆς Ἀριστοφάνους καὶ Κρατίνου καὶ Εὐπόλιδος κωμῳδίας ἀφόρητοί τινες κατὰ τῶν ἀμαρτανόντων ἦσαν οἱ ποιηταί. λοιπὸν δὲ τῆς δημοκρατίας ὑποχωρούσης ὑπὸ τῶν κατὰ τὰς Ἀθήνας τυραννούντων καὶ καθισταμένης ὀλιγαρχίας καὶ μεταπιπτούσης τῆς ἐξουσίας τοῦ δήμου εἰς ὀλίγους καὶ κρατυνομένης τῆς ὀλιγαρχίας ἐνέπιπτε τοῖς ποιηταῖς φόβος· οὐ γὰρ ἦν τινὰ προφανῶς σκώπτειν δίκας ἀπαιτούντων τῶν ὑβριζομένων παρὰ τῶν ποιητῶν. Ἰσμεν γοῦν τὸν Εὐπόλιν ἐπὶ τῷ διδάξει τοὺς Βάπτας ἀποπνιγένας εἰς τὴν θάλασσαν ὑπ' ἐκείνου εἰς ὃν καθῆκε τοὺς Βάπτας. καὶ διὰ τοῦτο ὀκνηρότεροι πρὸς τὰ σκώμματα ἐγένοντο καὶ ἐπέλιπον οἱ χορηγοί. οὐ γὰρ ἔτι προθυμίαν εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς χορηγούς τοὺς τὰς δαπάνας τοῖς χορευταῖς παρέχοντας χειροτονεῖν. τὸν γοῦν Αἰολοσίωνα Ἀριστοφάνης ἐδίδαξεν, ὅς οὐκ ἔχει τὰ χορικά μέλη. τῶν γὰρ χορηγῶν μὴ χειροτονουμένων καὶ τῶν χορευτῶν οὐκ ἐχόντων τὰς τροφὰς ὑπεξηρέθη τῆς κωμῳδίας τὰ χορικά μέλη καὶ τῶν ὑποθέσεων ὁ τρόπος μετεβλήθη. σκοποῦ γὰρ ὄντος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας τοῦ σκώπτειν δῆμους καὶ δικαστὰς καὶ στρατηγούς, παρεῖς ὁ Ἀριστοφάνης τοῦ συνήθως ἀποσκῶψαι διὰ τὸν πολλὸν φόβον, Αἰόλον τὸ δρᾶμα, τὸ γραφέν τοῖς τραγωδοῖς, ὡς κακῶς ἔχον διασύρει. τοιοῦτος οὖν ἐστὶν ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας τύπος, οἷός ἐστιν ὁ Αἰολοσίων Ἀριστοφάνους καὶ οἱ Ὀδυσσεῖ· Κρατίνου καὶ πλείστα τῶν παλαιῶν δραμάτων οὔτε χορικά οὔτε παραβάσεις ἔχοντα.

Παράβασις δέ ἐστι τὸ τοιοῦτο. μετὰ τὸ τοὺς ὑποκριτὰς τοῦ πρώτου μέρους πληρωθέντος ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἀναχωρῆσαι, ὡς ἂν μὴ τὸ θέατρον ἦ κενὸν καὶ ὁ δῆμος ἀργὸς καθέζηται, ὁ χορὸς οὐκ ἔχων πρὸς τοὺς ὑποκριτὰς διαλέγεσθαι ἀπόστροφον ἐποιεῖτο πρὸς τὸν δῆμον. κατὰ δὲ τὴν ἀπόστροφον ἐκείνην οἱ ποιηταὶ διὰ τοῦ χοροῦ ἢ ὑπὲρ αὐτῶν ἀπελογούντο, ἢ περὶ δημοσίων πραγμάτων εἰσηγοῦντο. ἡ δὲ παράβασις ἐπληροῦτο ὑπὸ μελῳδρίου καὶ κομματίου καὶ στροφῆς καὶ ἀντιστροφῶν καὶ ἐπιρρήματος καὶ ἀντεπιρρήματος καὶ ἀναπαίστων. τὰ μὲν γὰρ ἔχοντα τὰς παραβάσεις κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἐδιδάχθη, καθ' ὃν ὁ δῆμος ἐκράτει· τὰ δὲ οὐκ ἔχοντα τῆς ἐξουσίας λοιπὸν ἀπὸ τοῦ δήμου μεθισταμένης καὶ τῆς ὀλιγαρχίας κρατούσης. οἱ δὲ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιηταὶ καὶ τὰς ὑποθέσεις ἡμειψαν καὶ τὰ χορικά μέλη παρέλιπον, οὐκ ἔχοντες τοὺς χορηγούς τοὺς τὰς δαπάνας τοῖς χο-

I.

Excerpta ex Platonio (I et II) om. V., habet G. Prolegomenis omnino caret R. — ΠΛΑΤΩΝΙΟΥ. Nullam usquam hujus grammatici mentionem factam vidi. Simile, sed longe antiquioris viri nomen est Platonicum apud Galenum per tōn ἰδίῳ βιβλίῳ vol. I, p. 36: ἐδόθη δὲ καὶ ὄλιγον Πλατωνικῶν κατὰ τὴν ἐπιδημίαν ταύτην εἰσαγωγὰ δύο βιβλία. Qui idem haud dubie est quem Galenus inter praecipuos suos memorat vol. 6, p. 532: ἤκουον φιλοσόφων πολιτῶν, ἐπὶ πλείστον μὲν Στωικῶ Φιλοπάτορος μαθητοῦ, βραχύν δὲ τινὰ καὶ Πλατωνικοῦ μαθητοῦ Γαίου.

Et sic fortasse Platonicum quoque nomen, sive sic sive Platonicum scribendum, non nomen, sed cognomen est. DIND. — 8 πᾶσιν G. πάσης vulgo. — 9 σκώπτειν G. Vulgo τῷ αὐτὸ σκώπτειν. — 12 τὸν φόβον ἐξήρει G. Vulgo ἐξήρει τὸν φόβον. — 26 ἐκείνου εἰς ὃν G. Vulgo ἐκείνων εἰς οὐκ. — 32, 33 χορηγῶν—χορευτῶν Brunckii editio. χορευτῶν—χορηγῶν G. Ald. — 35 τρόπος Gelenius in edit. Basil. a. 1547. τόπος G. Ald. Ib. τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας Brunckii editio. τῆ ἀρχικωμῳδία G., codex Laurentianus plutei 31, 4, Ald. τῆ ἀρχαία κωμῳδία Kusterus. — 44 prius τὸ om. Brunckii editio. — 46 κενὸν accessit in Brunckii editione. — 47 ἀργὸς G. Vulgo ἀργῶς. — 67 ἦλθεν Brunckii

ρευταῖς παρέχοντας. ὑποθέσεις μὲν γὰρ τῆς παλαιᾶς κωμωδίας ἦσαν αὗται· τὸ στρατηγοῖς ἐπιτιμᾶν καὶ δικασταῖς οὐκ ὀρθῶς διακρίσει καὶ χρήματα συλλέγουσιν ἐξ ἀδικίας τοῖς καὶ μωθητῶν ἐπανηρημένους βίον. ἡ δὲ μέση κωμωδία ἀφῆκε τὰς τοιαύτας ὑποθέσεις, ἐπὶ δὲ τὸ σκώπτειν ἱστορίας βηθείσας ποιηταῖς ἤλθεν. ἀναύθυνον γὰρ τὸ τοιοῦτον, ὡς διασφύρειν Ὀμηρον εἰπόντα τι, ἢ τὸν δεῖνα τῆς τραγωδίας ποιητήν. τοιαῦτα δὲ δράματα καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ κωμωδίᾳ ἔστιν εὐρεῖν, ἅπερ τελευταίον ἐδιδάχθη λοιπὸν τῆς δλιγαρχίας κρατυνθείσης. οἱ γοῦν Ὀδυσσεῖς Κρατίνου οὐδανὸς ἐπιτιμησὶν ἔχουσι, διακυρμὸν δὲ τῆς Ὀδυσσεΐας τοῦ Ὀμήρου. τοιαῦται γὰρ αἱ κατὰ τὴν μέσην κωμωδίαν ὑποθέσεις εἰσι. μύθους γὰρ τινὰς τιθέντες ἐν ταῖς κωμωδίαις τοῖς παλαιωτέροις εἰρημένους διέσσυρον ὡς κακῶς βηθέντας· καὶ τὰς παραβάσεις παρητήσαντο, διὰ τὸ τοὺς χοροὺς ἐπιλείψαι, χορηγῶν οὐκ ὄντων. οὐ μὴν οὐδὲ τὰ προσωπεῖα ὁμοιοτρόπως τοῖς ἐν τῇ παλαιᾷ κωμωδίᾳ κατεσκευασμένοις εἰσήγον. ἐν μὲν γὰρ τῇ παλαιᾷ εἰκάζον τὰ προσωπεῖα τοῖς κωμωδομένοις, ἵνα, πρὶν τι καὶ τοὺς ὑποκριτὰς εἰπεῖν, ὁ κωμωδοῦμενος ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῆς ὄψεως κατάδηλος ᾗ· ἐν δὲ τῇ μέσῃ καὶ νέᾳ κωμωδίᾳ ἐπίτηδες τὰ προσωπεῖα πρὸς τὸ γελοιότερον ἐδημιούργησαν, δεδοικότες τοὺς Μακεδόνας καὶ τοὺς ἐπηρητημένους ἐξ ἐκείνων φόβους, ἵνα μὴδὲ ἐκ τύχης τινὸς ὁμοιότητος προσώπου συμπέσῃ τινὶ Μακεδόνων ἀρχοντι καὶ δοξᾷς ὁ ποιητῆς ἐκ προαιρέσεως κωμωδεῖν δίκας ὑπόσχη. δρῶμεν γοῦν τὰ προσωπεῖα τῆς Μενάνδρου κωμωδίας τὰς ἄφρῆς ὁποίας ἔχει καὶ ὅπως ἐξεστραμμένον τὸ στόμα καὶ οὐδὲ κατ' ἀνθρώπων φύσιν.

II.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ.

Κρατίνος ὁ τῆς παλαιᾶς κωμωδίας ποιητῆς, ἅτε δὴ καὶ τὰ τοῦ Ἀρχιλόχου ζηλώσας, αὐστηρὸς μὲν ταῖς λοιδορίαις ἐστίν. οὐ γὰρ ὥσπερ ὁ Ἀριστοφάνης ἐπιτρέχει τὴν χάριν τοῖς σκώμμασι ποιῶν, τὸ φορτικὸν τῆς ἐπιτιμήσεως διὰ ταύτης ἀναιρῶν, ἀλλ' ἀπλῶς καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν γυνῆ τῇ κεφαλῇ τίθησι τὰς βλασφημίας κατὰ τῶν ἀμαρτανόντων. πολὺς δὲ καὶ ταῖς τροπαῖς τυγχάνει. εὐστοχος δὲ ὢν ἐν ταῖς ἐπιβολαῖς πῶν δραμάτων καὶ διασκευαῖς, εἴτα προῖδων

καὶ διασπῶν τὰς ὑποθέσεις οὐκ ἀκολούθως πληροὶ τὰ δράματα. Εὐπολις δὲ εὐφάντατος μὲν εἰς ὑπερβολὴν ἐστὶ κατὰ τὰς ὑποθέσεις. τὰς γὰρ εἰσηγήσεις μεγάλας τῶν δραμάτων ποιεῖται, καὶ ἤνπερ ἐν τῇ παραβάσει φαντασίαν κινῶσιν οἱ λοιποὶ, ταύτην ἐκείνος ἐν τοῖς δράμασιν, ἀναγαγεῖν ἱκανὸς ὢν ἐξ Ἄδου νομοθετῶν πρόσωπα, καὶ δι' αὐτῶν εἰσηγούμενος ἢ περὶ θέσεως νόμων ἢ καταλύσεως. ὥσπερ δὲ ἐστὶν ὑψηλὸς, οὕτω καὶ ἐπίχαρις καὶ περὶ τὰ σκώμματα λίαν εὐστοχος. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης τὸν μέσον ἐλήλακε τῶν ἀνδρῶν χαρακτήρα. οὔτε γὰρ πικρὸς λίαν ἐστὶν ὥσπερ ὁ Κρατίνος, οὔτε χαριεὶς ὥσπερ ὁ Εὐπολις, ἀλλ' ἔχει καὶ πρὸς τοὺς ἀμαρτανόντας τὸ σφοδρὸν τοῦ Κρατίνου καὶ τὸ τῆς ἐπιτρεχούσης χάριτος Εὐπολίδος.

III.

ΠΕΡΙ ΚΩΜΩΔΙΑΣ.

Τὴν κωμωδίαν ἠρῶσθαι φασὶν ὑπὸ Σουσαρίωνος· τὴν δὲ ὀνομασίαν ἔχειν οἱ μὲν ὅτι ἐπὶ τὰς κώμας περιούντες ἦδον καὶ ἐπεδείκνυτο, μήπω πολέων οὐσῶν, ἀλλ' ἐν κώμας οἰκούντων τῶν ἀνθρώπων, οἱ δὲ ἀντιλέγοντές φασὶ μὴ κώμας καλεῖσθαι παρὰ Ἀθηναίους, ἀλλὰ δήμους, καὶ κωμωδίαν αὐτὴν καλοῦσιν, ἐπεὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐκώμαζον. τὴν αὐτὴν δὲ καὶ τραγωδίαν φασὶ διὰ τὸ τοῖς εὐδοκιμοῦσιν ἐπὶ τῷ Ἀθηναίῳ γλυεῦκο δίδοσθαι, ἕπερ ἐκάλουν τράγῃ, ἢ ὅτι μῆπω προσωπεῖων ἠρῶμένων τραγῇ διαχρίοντες τὰ πρόσωπα ὑπεκρίνοντο. γεγόνασι δὲ μεταβολαὶ κωμωδίας τρεῖς· καὶ ἡ μὲν ἀρχαία, ἡ δὲ νέα, ἡ δὲ μέση. οἱ μὲν οὖν τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ποιηταὶ οὐχ ὑποθέσεως ἀληθοῦς, ἀλλὰ παιδείας εὐτραπέλου γινόμενοι ζηλωταὶ τοῦ ἀγῶνα ἐποίουν. καὶ φέρεται αὐτῶν πάντα τὰ δράματα τρεῖς σὺν τοῖς ψευδειπιγράφοις. τούτων δὲ εἰσὶν ἀξιολογώτατοι Ἐπίχαμος, Μάγνης, Κρατίνος, Κρατῆς, Φερεκράτης, Φρόνιχος, Εὐπολις, Ἀριστοφάνης. Ἐπίχαμος. οὗτος πρῶτος τὴν κωμωδίαν διερριμμένην ἀνεκτίσαστο πολλὰ προσφιλοτεχνήσας. χρόνοι δὲ γέγονε κατὰ τὴν οὔ' Ὀλυμπιάδα, τῇ δὲ ποιήσει γνωμικὸς καὶ εὐρετικὸς καὶ φιλότεχνος. σώζεται δὲ αὐτοῦ δράματα μ', ὧν ἀντιλέγονται ὄ.

Μάγνης δὲ Ἀθηναῖος ἀγωνισάμενος Ἀθήνησι νίκας ἔσχεν ια'. τῶν δὲ δραμάτων αὐτοῦ οὐδὲν σώζεται. τὰ δὲ ἐπιφερόμενά ἐστιν ἐννέα.

Κρατίνος Ἀθηναῖος νικᾷ μετὰ τὴν πέ' Ὀλυμπιάδα,

editio. ἤδον G. Ald. — 69 κωμωδία om. G. — 73 τοῦ om. Brunckii editio. — 77 χοροῖς—χορηγῶν G. Vulgo χορηγῶν—χορῶν. — 78 τοῖς om. G. — 82 ἐκ τινὸς ὁμοιότητος G. — 86 μὴδὲ G. δὲ μὴ Ald. — 89, 90 γοῦν τὰς ἄφρῆς ἐν τοῖς προσώποις τῆς Μενάνδρου κωμωδίας ὁποίας G. Ald. Correctum in ed. Brunckii.

1 κωμωδίας om. G. — 2 καὶ τὰ τοῦ Ἀρχιλόχου ζηλώσας. Legebatur κατὰ τὰς Ἀρχιλόχου (ἀρχιλόχους cod. Laur. 31,

4) ζητήσεως. Correxit Hemsterhus. apud Geel. Bibl. crit. novae vol. 4, p. 8. Vide Cobelli Observn. critt. in Platon. com. p. 4. — 8 ταῖς τροπαῖς G. τῆς τροπῆς Ald. — 14 ἐκείνος. Addendum videtur κινεῖ. DIND. — 17 ἢ περὶ καταλύσεως Laur. 31, 4. — 18 σκώμματα Meinek. Hist. Com. p. 108. Legebatur σκώμματα.

III.

Sectiones III et IV om. V. et G. — 19 Ἐπίχαμος addidit Dindorfius. — 27 κατὰ τὴν πα' Ὀλ. conj. Meinekii

τελευτῆ δὲ Λακκαδεμονίων εἰς τὴν Ἀστυκὴν εἰσβαλόντων τὸ πρῶτον, ὡς φησὶν Ἀριστοφάνης [Pac. 702].

39 ἀρακάσας· οὐ γὰρ ἐξηγήσατο
ἰδὲν πῶθεν καταγόμενον οἴνου πλείων.

γέγονε δὲ ποιητικώτατος, κατασκευάζων εἰς τὸν Αἰσχύλου χαρακτῆρα. φέρεται δὲ δράματα αὐτοῦ κα'.

35 Κράτης Ἀθηναῖος. τοῦτον ὑποκριτὴν φασὶ γενέσθαι τὸ πρῶτον, ὃς ἐπιβέβηκε Κρατίνῳ, πάνυ γελοῖος καὶ Ἰαρός γινόμενος, καὶ πρῶτος μεθύοντας ἐν κωμῶδιᾳ προήγαγε. τοῦτου δράματα ἔστιν ἑπτὰ.

40 Φερεκράτης Ἀθηναῖος νικᾷ ἐπὶ θεάτρῳ, γενόμενος δὲ ὑπόκριτος ἐξήλωκε Κρατῆρα, καὶ αὐτὸν μὲν λαιδορεῖν ἀπέστη, πράγματα δὲ εἰσηγούμενος καινὰ ἠδουάκει, γενόμενος εὐρετικὸς μύθων.

Φρύνιχος φράδμονος ἴθαιεν ἐν Σικελίᾳ.

45 Εὐπολις Ἀθηναῖος ἐδίδασκεν ἐπὶ ἀρχοντος Ἀπολλοδώρου, ἐφ' οὗ καὶ Φρύνιχος, γεγονὼς δυνατὸς τῇ λέξει καὶ ζηλῶν Κρατίνῳ, πολὺ γὰρ λαιδoron καὶ σκαιῶν ἐπαίνοι. γέγραπται δὲ αὐτῷ δράματα ἰδ'.

40 Ἀριστοφάνης Φιλίππου, Ἀθηναῖος, μακρῶ, λογιώτατος Ἀθηναίων, καὶ εὐφυῆς πάντας ὑπεραίρων, ζηλῶν δὲ Εὐριπίδῃ, τοῖς δὲ μέλεσι λεπτότερος. ἐδίδαξε δὲ πρῶτος ἐπὶ ἀρχοντος Διοτίμου διὰ Καλλιστράτου. τὰς μὲν γὰρ πολιτικὰς τούτῳ φασὶν αὐτὸν διδόναι, τὰ δὲ κατ' Εὐριπίδου καὶ Σωκράτους Φιλωνίδῃ. διὰ δὲ τοῦτο νομισθεὶς ἀγαθὸς ποιητῆς τοὺς λοιποὺς ἐπιγραφόμενος ἔνικα. ἔπειτα τῶ ὑφ' ἐδίδου τὰ δράματα, 55 ὅσα τὸν ἀριθμὸν νδ' ὦν νόθα δ'.

Τῆς δὲ μέσης κωμωδίας οἱ ποιηταὶ πλάσματος μὲν ὡχ ἤσαντο ποιητικοῦ, διὰ δὲ τῆς συνήθους ἰόντες λαλιῆς λογικὰς ἔχουσι τὰς ἀρετὰς, ὥστε σπάνιον

ποιητικὸν εἶναι χαρακτῆρα παρ' αὐτοῖς. κατασκευαζόμενοι δὲ πάντες περὶ τὰς ὑποθέσεις τῆς μὲν οὖν 60 μέσης κωμωδίας εἰσὶ ποιηταὶ ν', καὶ τούτων δράματα χιζ'. τούτων δὲ εἰσὶν ἀξιολογώτατοι Ἀντιφάνης καὶ Στέφανος. Ἀντιφάνης μὲν οὖν Στεφάνου Ἀθηναῖος, καὶ ἤρξατο διδάσκειν μετὰ τὴν 4ῃ Ὀλυμπιάδα. καὶ φασὶν αὐτὸν γενέσθαι μὲν τῶν ἀπὸ Θεσσαλίας ἐκ 65 Λαρίσσης, παρεγγραφῆναι δὲ εἰς τὴν Ἀθηναίων πολιτείαν ὑπὸ Δημοσθένους. γενέσθαι δὲ λέγουσιν αὐτὸν εὐφύεστατον εἰς τὸ γράφειν καὶ δραματοποιεῖν. ἐτελευτήσθη δὲ ἐν Κίῳ καὶ τὰ δοτᾷ αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας μετηνήχθη. τῶν δὲ κωμωδιῶν αὐτοῦ τινὰς καὶ 70 Στέφανος ἐδίδασκεν. ἔστι δὲ αὐτῷ δράματα σξ'.

Τῆς δὲ νέας κωμωδίας γενόμεσι μὲν ποιηταὶ ἔδ', ἀξιολογώτατοι δὲ τούτων Φιλῆμων, Μένανδρος, Δίφιλος, Φιλιππίδης, Ποσειδίππος, Ἀπολλοδώρος. Φιλῆμων μὲν οὖν Δάμωνος Συρακούσιος, μετέσχε δὲ 75 τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας, ἐδίδαξε δὲ πρὸ τῆς 91ῆς Ὀλυμπιάδος. σέξεται δὲ αὐτῷ δράματα ἑπτὰ πρὸς τοὺς ἐνενήχοντα. Μένανδρος δὲ Διοσιτίθους υἱός, Ἀθηνῶν, λαμπρὸς καὶ βίῳ καὶ γένει, συνδιατρίβας δὲ τὰ πολλὰ Ἀλέξειδι, ὑπὸ τούτου δοκεῖ παιδευθῆναι. ἐδίδαξε 80 δὲ πρῶτος ἐφηβὸς ὢν ἐπὶ Φιλοκλέους ἀρχοντος. γέγονε δ' εὐφύεστατος πάνυ. γέγραφε δὲ πάντα δράματα ρη'. τελευτῆ δὲ ἐν Ἀθήναις ἐτιῶν ὑπάρχων νδ'. Δίφιλος Σινωπεὺς κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐδίδαξε Μενάνδρῳ. τελευτῆ δὲ ἐν Σμύρῃ. δράματα δὲ αὐτοῦ ρ'.

IV.

ΑΛΛΟΣ ΠΕΡΙ ΚΩΜΩΔΙΑΣ.

Τὸ παλαιὸν οἱ ἐν ταῖς κώμαις ἀδικούμενοι ἐπὶ τῶν

Hist. Com. p. 45. Qui numerum olympiadis corruptum esse recte animadvertit: sed μετὰ corruptum ex κατὰ esse demonstrari nequit, quum hic scriptor infra Antiphania et Philomonia etatem similiter designaverit. DIND. — 37 παρήγαγε Meinek. Hist. Com. p. 530. — 38 ἐπὶ Θεωδώρου (i. e. olymp. 85, 3) Dobræus, probantibus Dindorfio et Meinekio Hist. Com. p. 66. Sequentia egregie correxit Dindorfius comparato Aristot. Poet. l. c. 5, 5: τὸν δὲ Ἀθήνησι Κράτης πρῶτος ἤρξεν, ἀφόμενος τῆς λαμβανῆς, ἰδέας, καθόλου λόγους ἢ μύθους ποιεῖν. Legebatur γινόμενος, ὃ δ' ὑποκριτῆς ἔξ. — 42 Hæc spectant ad Phrynichum tragicum, de quo obiter hoc loco egerat scriptor. De Phrynicho comico quæ idem attulerat, exciderunt omnia. Meinek. Hist. Com. p. 530. Postrema verba fortasse fuerunt, ὃ δ' ὁμίονμος αὐτῷ τραγικὸς Φρύνιχος Πολυφράδμονος ἴθαιεν ἐν Σ. DIND. — 45 scrib. videtur πλὴν γε. Deinde Goelius Bibl. crit. nov. vol. 4, p. 13, καὶ ἀστέρην. Addendum fortasse αὐτόν. DIND. — 46 ἀποφαίνει Dobræus. — 47 μακρῶ λογιώτατος Bentleius. Legebatur μαυρολόγώτατος. — 48 legebatur ζήλη. — 50 πρῶτος dixit pro πρῶτον, more recentiorum scriptorum. Infra l. 81: ἐδίδαξε δὲ πρῶτος ἐφηβὸς ὢν ἐπὶ Διοκλέους ἀρχοντος. Schol. Aristoph. Eq. 534: ὃς πρῶτος ὑπεκρίνατο τὰ Κρατίνου καὶ αὐτὸς ποιητῆς ὕστερον ἐγένετο. Georg. Syncell. vol. 1, p. 483, 12 (et Chron. Pasch. p. 303, 10): Σοφοκλῆς τραγωδοποιὸς πρῶτος ἐδιδάξατο p. 502, 4: πρῶτος Θράκης καὶ Ἑλλάδος κρατήσας p. 538: πρῶτος—ἐβασιλευσεν, εἴτα—

ἐβελήθη. Chron. Pasch. p. 476, 6: ὃ ἐν Ῥόδῳ κολησὸς πρῶτος ἐκνήθη. ubi L. Dindorfius Pausaniæ locum contulit l. 22, 3: καὶ Φαίδρα πρώτη ἐναυθα εἶδεν Ἰσπόλυτον. DIND. lb. Διοτίμου Scaliger ad Euseb. p. 128. Vulgo Φιλοτίμου. Fuit ille archon eponymus olymp. 88, 1. — 51 τούτῳ Petitus Miscell. p. 2. τοῦτον vulgo. — 53 scribendum τοῦ λοιποῦ: nisi ἀγῶνας intellexit. DIND. — 55 imo μδ'. DIND. — 56 ὃ ποιητῆς Meinek. Quæst. scen. 2, p. 4. Vulgo δύο ποιηταὶ. — 62 ὡς Meinek. Hist. Com. p. 271. — 63 Στέφανος. Persuasum habeo excidisse quedam et pro Stephano reponendum Alexin. Quod magis opere confirmatur ex mentione Demosthenis, qui Diopithi, Alexidis fratri, favebat, ut notum est. Dobræus. Conf. Meinek. Hist. Com. p. 304. — 69 ἐν Κίῳ Suidas s. v. Ἀντιφάνης, quod volebat Meinek. l. c. — 71 post σξ' exciderunt quæ de Alexide scriperat auctor. Meinek. — 78 ἐνενήχοντα Ald. — 81 Φιλοκλέους Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p. 165. Legebatur Διοκλέους. Euseb. olymp. 114, 4: Menander primam fabulam cognomento Orgen docens superat. — 83 νδ' Bekkerus. Vulgo νξ'. — 85. Hic quoque exciderunt ea quæ de Philippide, Posidippo et Apollodoro auctor commentatus erat. Meinek.

IV.

Comparanda cum his sect. IX.

πολιτῶν νυκτὸς ἀπῆρχοντο παρὰ τὸν δῆμον ἐκείνον ἐνθα ὁ ἀδικήσας ἦν, καὶ ἔλεγον ὅτι ἔστι τις ἐνταῦθα ποιῶν εἰς τοὺς γεωργοὺς τάδε. καὶ τοῦτο ποιοῦντες ὑπεχάρουν λέγοντες καὶ τούνομα. μεθ' ἡμέραν δὲ ὁ δράσας ἐξητάετο, καὶ οὕτως αἰσχυνόμενος ἀνεστῆλετο τοῦ ἀδικεῖν. ὁρώμενος οὖν οἱ πολῖται τοῦτο χρέσιμον τῇ πόλει καὶ ἀδικίας ἀποτρεπτικόν, ἐκέλευσαν τοὺς ἀδικουμένους ἐπὶ μέσῃ ἀγορᾷ τοὺς ἀδικήσαντας κωμωδεῖν. οἱ δὲ δεδιότες αὐ τοὺς τότε πλουσίους, πηλῶ χρίοντες καὶ τρυγία, ἐπὶ μέσῃ ἀγορᾷ τοὺς ἀδικούντας ἐκωμῶδουν. ἐπεὶ δὲ μέγαρα ἡ πόλις ὠφελεῖτο ἐκ τούτου, ποιητὰς ἔταξαν ἐπὶ τούτῳ κωμωδεῖν ἢ ἀν βούλονται ἀκωλύτως. ἐπεὶ δὲ ἡ κακία προέκοπτεν, οἱ πλούσιοι καὶ οἱ ἄρχοντες μὴ βουλόμενοι κωμωδεῖσθαι, τοῦ μὲν φανερώς κωμωδεῖν ἐκώλυσαν, ἐκέλευσαν δὲ κρύφα, οἷον αἰνιγματωδῶς. εἴτα δὴ καὶ τοῦτο ἐκώλυσαν, καὶ πτωχοῦς ἐσκωπτον, εἰς δὲ πλουσίους καὶ ἐνόδους οὐκέτι. γέγονε δὲ τῆς μὲν πρώτης κωμωδίας ἄριστος τεχνίτης οὗτος ὁ Ἀριστοφάνης καὶ Εὐπόλις, τῆς δὲ δευτέρας Πλάτων, τῆς δὲ τρίτης Μένανδρος. κωμωδία οὖν, ἢ ὅτι οἱ ἀπὸ κωμῶν συναγόμενοι ἦδον ταῦτα· ἢ ὅτι ἐν καιρῷ κώματος ἦδον· ἔστι δὲ ταύτην εἰπεῖν καὶ τραγωδίαν, οἷοναί τραγωδίαν τινὰ οὖσαν, ὅτι τρυγία χριόμενοι ἐκωμῶδουν. καὶ τῆς μὲν τραγωδίας τὸ εἰς ἔλεον κινήσαι τοὺς ἀκρατὰς ἴδιον, τῆς δὲ κωμωδίας τὸ εἰς γέλωτα. διὸ φασιν ἡ μὲν τραγωδία λύει τὸν βίον, ἡ δὲ κωμωδία συνίστησιν.

V.

ΑΛΩΣ ΠΕΡΙ ΚΩΜΩΔΙΑΣ.

Ἐξ κωμωδίας τὸ μὲν ἔστιν ἀρχαῖον, τὸ δὲ νέον, τὸ δὲ μέσον. τῆς δὲ νέας διαφέρει ἡ παλαιὰ κωμωδία χρόνῳ, διαλέκτῳ, ὄλῃ, μέτρῳ, διασκευῇ. χρόνῳ μὲν καθὼ ἡ μὲν νέα ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, ἡ δὲ παλαιὰ ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν εἶχε τὴν ἀκμὴν. διαλέκτῳ δὲ καθὼ ἡ μὲν νέα τὸ σαφέστερον ἔχει, τῇ νέᾳ κεχρημένη Ἀθηδία, ἡ δὲ παλαιὰ τὸ δεινὸν καὶ βίηλόν τοῦ λόγου,

10 δὲ addidit Kust. Ih. legebatur αὐτοῦς. — 19 οὐκέτι Dindorfus. Legebatur π. οὐ Kusterus. — 22 sqq. Tzetz. Proleg. in Lycophr. p. 255 ed. Müller. : διαφέρει δὲ καὶ κατὰ τοῦτο τραγωδία καὶ κωμωδία, ὅτι ἡ μὲν τραγωδία λύει τὸν βίον, ἡ δὲ κωμωδία συνίστησι. κωμωδία δὲ ἐκλήθη ἢ ὅτι κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ κώματος ἦτοι τοῦ ἴπνου εὐρέθη, ἢ ὅτι ἐν ταῖς κώμας, τοῦτ' ἔστιν ἐν ταῖς στενωπαῖς, ἢ ὅτι ἐν τοῖς κώμοις καὶ πότοις τοῦ Διονύσου εὐρέθη. — κωμῶδοι πραττόμενοι, Κρατῖνος, Πλάτων, Εὐπόλις, Φερεκράτης, Ἀριστοφάνης καὶ ἕτεροι, καὶ νέοι Μένανδρος, Φιλήμων, Φιλιστίων (Φιλίππιδης Meinek.) καὶ πηλῶς πολῶ. — 28 legebatur ἀκρατὰς. δια (sic) τῆς. Vulgo editum ἀκρατὰς, τῆς.

V.

Comparanda sect. IX. — 2 verba τὸ δὲ μέσον delenda videtur. Apertum est ex sequentibus, qui haec commentatus est ex eorum fuisse numero grammaticorum, qui in duas aetates Atticae comediae historiam dispersecerunt. MEINEK. Hist. Com. p. 539. — 7 λόγῳ V. λέγειν vulgo. — 8 ἐπιτηδεύουσι λέξεις V. — 8-10 legebatur ὄλη δὲ καθὼ ἡ μὲν νέα κατὰ τὸ πλείστον. Indicavi lacunam, ad

ἐνόστε δὲ ἐπιτηδεύει καὶ λέξεις τινάς. ὄλη δὲ καθὼ ἡ μὲν * * * * * μέτρῳ δὲ καθὼ ἡ μὲν νέα κατὰ τὸ πλείστον στρέφεται περὶ τὸ λαμβι- 10 κόν, σπανίως δὲ μέτρον ἕτερον, ἐν δὲ τῇ παλαιᾷ πολυμετρία τὸ σπουδαζόμενον. διασκευῇ δὲ, ὅτι ἐν μὲν τῇ νέᾳ χοροῦ οὐκ εἶδει, ἐν ἐκείνῃ δὲ δεῖ. καὶ αὐτῇ δὲ ἡ παλαιὰ ἑαυτῆς διαφέρει. καὶ γὰρ οἱ ἐν Ἀττικῇ πρῶτον συστησάμενοι τὸ ἐπιτηδεύμα τῆς κωμωδίας 15 (ἦσαν δὲ οἱ περὶ Σουσαρίωνα) καὶ τὰ πρόσωπα εἰσήγον ἀτάκτως, καὶ μόνος ἦν γέλως τὸ κατασκευαζόμενον. ἐπιγενομένους δὲ ὁ Κρατῖνος κατέστησε μὲν πρῶτον τὰ ἐν τῇ κωμωδίᾳ πρόσωπα μέχρι τριῶν, συστήσας τὴν ἀταξίαν καὶ τῷ χαίρεινι τῆς κωμωδίας τὸ 20 ὠφέλιμον προσεθήκε, τοὺς κακῶς πράττοντας διαβάλλων καὶ ὡςπερ δημοσίᾳ μάστιγι τῇ κωμωδίᾳ κολάζων. ἀλλ' ἔτι μὲν καὶ οὗτος τῆς ἀρχαιότητος μετείχε καὶ ἡρέμα πως τῆς ἀταξίας. ὁ μόνος γε Ἀριστοφάνης μεθοδεύσας τεχνικώτερον τῆς μεθ' ἑαυτοῦ τὴν κωμω- 25 δίαν ἐνέλαψεν ἐν ἅπασιν ἐπίσημος ὄφθεις οὕτω, καὶ οὕτω πᾶσαν κωμωδίαν ἐμελέτησε. καὶ γὰρ τὸ τοῦτο ὄραμα ὁ Πλούτος νεωτερίζει κατὰ τὸ πλάσμα· τὴν τε γὰρ ὑπόθεσιν οὐκ ἀληθῆ ἔχει καὶ χορῶν ἐστέρηται, ὅπερ τῆς νεωτέρας ὑπῆρχε κωμωδίας. 30

VI.

ΑΛΩΣ ΠΕΡΙ ΚΩΜΩΔΙΑΣ.

Ὅτι ὁ γέλως τῆς κωμωδίας ἐκ τε λέξεων καὶ πραγμάτων ἔχει τὴν σύστασιν. ἐκ μὲν τῆς λέξεως κατὰ τρόπον ἑπτὰ. πρῶτον καθ' ὁμωνυμίαν, ὡς τὸ διαφορούμενος οἶον τὸ μέτρον. δεύτερον κατὰ συνωνυμίαν, ὡς τὸ [Ran. 1157] ἦκω καὶ κατέρχομαι· ταυτὸν γὰρ 5 ἔστιν. τρίτον κατὰ ἀδολεσχίαν, ὡς ὅταν τις τῷ αὐτῷ ὀνόματι χρῆσθῃται. τέταρτον κατὰ παρωνυμίαν, ὅταν τῷ κυρίῳ ἔξωθεν τις ἄπτηται, ὡς τὸ, Μώμαξ καλοῦμαι Μίδαξ. πέμπτον κατὰ ὑποκορισμὸν, ὡς τὸ [Nub. 223] Σωκρατίδιον, Εὐριπίδιον [Ach. 475]. ἕκτον 10 κατὰ ἐναλλαγὴν, ὡς τὸ, ὦ Βδεῦ δέσποτα, ἀντὶ τοῦ ὦ

VI.

Comparanda sect. IX. — 4 διαφορούμενος (διαπερυσμένος V.) οἶον τὸ μέτρον. Corrupta haec vix expediti poterunt nisi invento loco Comici ex quo excerpta sunt. Non satisfacit Dobræi conjectura ὥστε διάφορα εἶναι τὰ νοούμενα, οἶον τὸ μέτρον, ut ad Nub. 641 respiciatur. DIND. Ib. δεύτερον κατὰ V. δεύτερον δὲ κατὰ vulgo. δεύτερον δὲ ὡς ὅταν τις τῷ αὐτῷ ὀνόματι χρῆσθῃται· τέταρτον κατὰ παρωνυμίαν, ὅταν—Laur. 31, 4. — 7 παρωνυμίαν ed. Junthna s. 1525. — 8 Μώμαξ fort. pro βώμαξ scriptum. DIND. μὴ Laur. 31, 4.—9 Μείμαξ Meinekii Hist. Com. p. 540, recte, ut videtur. Sunt fortasse Aristophanis verba. DIND. Ib. κατὰ ὕπο 10 ὑποκορισμὸν V. — 11 ἐναλλαγὴν V. ἐξαλλαγὴν vulgo. De

Ζω. ἔδομον κατὰ σχῆμα λέξως τούτω γίνεται ἡ φωνή, ἢ τοῖς δημογενέσιν. ἐκ δὲ τῶν πραγμάτων κατὰ τρόπον δύο. πρῶτον κατὰ ἀπάτην, ὡς [Nub. 145] Στραφιάδης πεισθεὶς ἀληθεῖς εἶναι τοὺς περὶ φύλλης λόγους. δεύτερον κατὰ ὁμοίωσιν. ἢ δὲ ὁμοίως εἰς δύο τέμνεται, ἢ εἰς τὸ βέλτιον, ὡς [Ranis] ὁ Ξανθίας εἰς Ἡρακλέα, ἢ εἰς τὸ χεῖρον, ὡς ὁ Διώνυος εἰς Ξανθίαν.

VII.

Ὁ χορὸς ὁ κωμικὸς εἰσῆγγο ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ, τῶν λεγομένων λογιέρ. καὶ ὅτε μὲν πρὸς τοὺς ὑποκριτὰς διελέγγο, πρὸς τὴν σκηνὴν ἀφεώρα, ὅτε δὲ ἀπελθόντων τῶν ὑποκριτῶν τοὺς ἀνακαίστους διεξήκει, πρὸς τὸν ὄμιον ἀπιστρέφεται, καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο στροφή. ἦν δὲ τὰ ἰαμβεῖα τετράμετρα. εἶτα τὴν ἀντιστροφὸν ἀποδόντες πάλιν τετράμετρα ἐπέλεγον ἴσων στίχων. ἦν δὲ ἐπὶ τὸ πλείστον ἰς'. ἐκαλεῖτο δὲ ταῦτα ἐπιρρήματα. ἢ δὲ ὅλη πάροδος τοῦ χοροῦ ἐκαλεῖτο παράσας. Ἄριστοφάνης ἐν Ἰππεύσιν [507] « Εἰ μὲν τις ἀνὴρ τῶν ἀρχαίων κωμωδοδιδάσκαλος ἡμᾶς ἠγάγε καὶ ἐν λέξοντας ἐπέη πρὸς τὸ θέατρον παραβῆναι. »

VIII.

ΤῶΝ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ ΠΟΙΗΤῶΝ ΟΝΟΜΑΤΑ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΑ.

- Θεοκόπου δράματα ιζ'.
- Στρατίτιδος δράματα ις'.
- Φερεκράτους δράματα ιη'.
- Κράτητος δράματα η'.
- Πλάτωνος δράματα κη'.
- Τηλεκλείδου δράματα ζ'.
- Φρυγίου δράματα ι'.

Βλῶ δέσποτα vide Dindorf. ad Lysistr. v. 940. — 12 τούτω V. — 16 legebatur ψυχῆς, ex Nubium loco correctum.

VII.

Hæc in Argumento Nubium repetunt codex Venetus et Ald.: unde excerptam lectionis diversitatem codicis Veneti littera m, editionis Aldinæ littera n, designando. Dicitur Præterea in n intellige consensum membr. Brunckii s. codicis Regii 2712. — 1 εἰσῆγγο n, sed εἰσῆγγο m. — 2 λογίερ libri. — 3 εἰς τὴν σκ. ἐώρα n. — 4 καὶ τοὺς ἐν. δ. καὶ πρὸς n. καὶ τὰ πρὸς m. et Reg. — 7 ἀποδόντες n. προσφόντες V. Ald. Ib. τετράμετρον n. Ib. ἴσων στίχων n. εἰς ἐν στίχος V. Ald. — 8 περὶ τὸ πλ. n. — 10 ἐν Εἰρήνῃ V. Ib. Ἦν μὲν n., sed εἰ μὲν m. et Reg. κωμωδοδιδάσκαλος V. ἐς ἡμᾶς n., sed ἐς οἰμ. m. et Reg. Deinde ἠγάγετε λέγοντας ἐπεη πρὸς (κατὰ m.) — n. ἠγάγεσιν ἐπὶ V. Ald. θέατρον V. n. μάτρον Ald. παραβάντας V.

VIII.

Hæc om. V. In fine sequuntur in editioe Aldina hæc, loco inserta plane alieno: « Ὅτι κατὰ τῶν ὀρχηστῶν τὸ ἄλλοιζεν τοῦ ἀττικίζεν. κατὰ ἀναλογίαν. παρὰ τὴν ἐτυμολογίαν. παρὰ τὰ σχήματα. παρὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν ὀρχηστῶν. παρὰ τὴν ἀλληγορίαν. παρὰ τοὺς ἀριθμούς. παρὰ

ΣΧΟΛ. ΑΡΙΣΤΟΦ.

IX a.

ΠΕΡΙ ΚΩΜΩΔΙΑΣ.

(Ex codice Parisino edidit Cramerus, Anecd. Parisin. vol. 1, p. 3 seqq.)

Κωμωδίαι λέγονται τὰ τῶν κωμικῶν ποιήματα, ὡς τὰ τοῦ Ἀριστοφάνους, Κρατίνου, Μενάνδρου καὶ τῶν ὁμοίων. εἴρηται δὲ ἡ κωμωδία, ὡς φασίν, ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Τὸ παλαιὸν ἐν ταῖς κώμαις ἀδικούμενοι τινες ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν, καὶ θέλοντες ἐλέγχειν αὐτοὺς, κατήσαν εἰς τὴν πόλιν· καὶ νυκτὸς καθυδόντων πάντων, παρόντες παρὰ τὰς ἀγυῖας ἔλεγον ἀνώνυμος τὰς βλαβὰς ἃς ὑπέσχον ὑπ' αὐτῶν, τοιαῦτα λέγοντες· « ἀναυθα μένει τις τάδε καὶ τάδε ποιῶν τίσι τῶν γεωργῶν, καὶ οὐ μετριάς βλαβὰς ἐπιφέρει αὐτοῖς· » ὥστε τοὺς γεινιῶντας ἀκούοντας ἡμέρας γιγνομένης πρὸς ἀλλήλους λέγειν ἃ νύκτωρ παρὰ τῶν γεωργῶν ἤκουσαν. ἐπονειδίστον δὲ ἦν τούτω τῶ ἀδικούντι· ὥστε καὶ πολλάκις τῶν ἀδικούντων τὸ τοιοῦτο διορθώσεως γέγονεν αἴτιον αἰσχυνομένους τὴν ὕβριν· ὅθεν τοῖς τῆς πόλεως ἔδοξεν ἐπ' ἀγαθῶ γεγενῆαι τὸ ἐγγείρημα τῶν ἀγροίκων· καὶ ἀναζητήσαντες αὐτοὺς ἠνάγκασαν καὶ ἐπὶ θεάτρον ταῦτα ποιεῖν. οἱ δὲ δειλιῶντες τούτω ποιεῖν ἐπιτραυὸς τρύγα (τρυγία?) περιχρίοντες τὰς ἑαυτῶν ὄψεις, οὕτως εἰσῆσαν· ὅθεν καὶ τούτου μᾶλλον τῶν ἀδικούντων ἐλεγχόμενοι ἐπὶ θεάτρον, συστολή τῶν ἀδικιῶν ἐγένετο. ἐπειδὴ δὲ ἡ πόλις ἐκ τούτου μεγάλας ἀπήλαυσεν ὠφελείας, ποιητὰς ἔταξαν ἐπὶ τούτω κωμωδεῖν ὅς ἂν βούλωνται ἀκωλύτως. Πρῶτον οὖν Σουσαρίων τις τῆς ἐμμέτρου κωμωδίας γέγονεν ἀρχηγός· οὗ τὰ μὲν ποιήματα λήθη κατενεμήθη, δύο δὲ ἢ τρεῖς ἱαμβοὶ ἐπὶ μνήμῃ φέρονται τούτου· εἰσὶ δὲ οὗτοι·

Ἀκούετε λέως, Σουσαρίων λέγει τάδε,

τὰ γένη. παρὰ τὰ πνεύματα. παρὰ τοὺς χρόνους. παρὰ τοὺς τόπους. παρὰ μὲν τὴν ἀναλογίαν καὶ ἐτυμολογίαν, ὅτι οἱ μὲν ἑλληνίζοντες τούτοις μάλιστα χρώνται, οἱ δὲ ἀττικίζοντες οὐδ' ὅλιως. παρὰ τὰ σχήματα, ἐπεὶ πάλιν ἔθος τοῖς Ἀττικοῖς χρῆσθαι σχήμασι, τοῖς δὲ ἑλληνίζουσιν οὐκ ἐπι. παρὰ δὲ τὸν σχηματισμὸν, ἐπειδὴ κατὰ πολλοὺς χρόνους ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς συνηθείας μετασχηματίζεται τὰ ὀνόματα. παρὰ δὲ τοὺς χρόνους, ὅτι συσταλλόντων τινὰ τῶν ἑλληνίζόντων, αὐτοὶ ἐκτείνουσι μᾶλλον ἢ συσταλλοῦσι. παρὰ δὲ τὰ πνεύματα, ἐπεὶ δασύνουσι ἕνια φιλοῦντων, ἢ φιλοῦσι δασυνόντων. παρὰ δὲ τὰ γένη, ἐπειδὴ θηλυκῶς τινα λεγόντων, ἢ οὐδατέρως, αὐτοὶ προφέρονται, ἢ ἀνάπαιιν ἀρσενικῶς ἢ οὐδατέρως ἐκφέρουσι. παρὰ τοὺς ἀριθμούς, ἐπειδὴ ἐνικῶς τινα λεγόντων, πληθυντικῶς λέγουσιν, ἢ καὶ ἀνέπαιιν.

IX. a.

Codex est chartaceus, recens, Regiæ bibliothecæ 2677. Priora l. 1—99 et 1—13 comparanda sunt cum sectionibus IV, V, VI et IX b, quæ continent eandem minus integra. Idem versus 112 exstant etiam in Regio codice 2821, cuius a Dübnero collati varietatem annotamus. — 2 Μενάνδρου, Ἄρ., Κρατίνου, 3 εὐρέθη, 5 ἐν Ἀθήνῃσι, 6 ἐν τῇ πόλει, 8 ἃς ἔπασχον, 11 ἐπιφέρων, 14 πολλοῖς τῶν, 15 αἰσχυνομένοις, 18 τούτω ποιεῖν, 22 ἐγένετο, 29 Ἀκούετε

30 υἱὸς Φιλίνου, Μεγαρόθεν, Τριποδίσκιος·
κακὸν γυναῖκες· ἀλλ' ὁμως, ὡς δημόται,
οὐκ ἔστιν οἰκεῖν οἰκίαν ἀνευ κακοῦ.

ἀρχὴν οὖν λαβόντος τοῦ πράγματος, πολλοὶ γεγόνασι
κωμικοὶ ἐλέγγοντες τοὺς κακῶς βιοῦντας καὶ ἀδικίας
35 χαίροντας. καὶ ἐντεῦθεν ὠφέλουσιν κοινῇ τὴν πολιτείαν
τῶν Ἀθηναίων. ἔπει δὲ τὸ μὲν παράνομον ἐπικρα-
τῆς, ὅτι αἰετὰ χεῖρονα νικά, τὰ δ' ἀγαθὰ ταχέως ἀφι-
πταται, οὐ μετὰ πολὺν χρόνον οἱ πλοῦσοι καὶ οἱ ἀρ-
χοντες οὐ βουλόμενοι κωμωδεῖσθαι, ἤρξαντο κωλύειν
40 τοὺς κωμικοὺς τοῦ φανερώς καὶ ὀνομαστὶ ἐλέγγειν
τοὺς ἀδικούντας, ἵν' ἐντεῦθεν ἀδικούντες μὴ ἐλέγχων-
ται ὑπ' αὐτῶν· ὅθεν ὡσπερ αἰνιγματωδῶς καὶ οὐ
φανερώς ἐλέγχοντο ὑπὸ τῶν κωμικῶν, ἀλλὰ καὶ ἔτι
ἐπὶ πλέον προοῖστος τῆς κακίας ἐκωλύθησαν καὶ τοῦ
45 αἰνιγματωδῶς κωμωδεῖν. διὸ εἰς ξένους καὶ πτωγῶς
ἔσκωπτον, εἰς δὲ πλοῦσιους καὶ ἐνδόξους οὐκέτι. διὸ
καὶ τρεῖς διαφορὰς ἔδοξεν ἔχειν ἡ κωμωδία· ἡ μὲν
γὰρ καλεῖται παλαιά, ἡ ἐξ ἀρχῆς φανερώς ἐλέγχουσα·
ἡ δὲ μέση, ἡ αἰνιγματωδῶς· ἡ δὲ νέα, ἡ ἐπὶ ξένων
50 καὶ πτωγῶν, ὡς εἴρηται. γέγονε δὲ τῆς μὲν πρώτης
κωμωδίας ἀριστος τεχνίτης οὗτος τε ὁ Ἀριστοφάνης
καὶ Εὐπολις καὶ Κρατῖνος· τῆς δὲ δευτέρας Πλάτων,
οὐχ ὁ φιλόσοφος· τῆς δὲ νέας Μένανδρος.

Κωμωδοὶ οὖν ἐκλήθησαν, ἡ ὅτι οἱ ἀπὸ τῶν κω-
55 μῶν συναγόμενοι ταῦτα ἤδον, ὡς εἴρηται, ἡ ὅτι ἐν
τῷ καιρῷ τοῦ κώματος ἢ τοῦ ὕπνου (λέγεται γὰρ κῶ-
μα ὁ ὕπνος) ἤδον. Ἔστι δὲ τὴν κωμωδίαν καὶ τρα-
γωδίαν εἰπεῖν, οἷον εἰ τραγωδίαν εἶναι οὖσαν, ὅτι τρύγα
χρῖσται κωμωδῶν. Ἔστι δὲ [καὶ] ἡ κωμωδία μί-
60 μῃσις πράξεως καθαρωτέρας παθημάτων, συστατικὴ
τοῦ βίου, διὰ γέλωτος καὶ ἡδονῆς τυπομένη. δια-
φορὴ δὲ τραγωδία κωμωδίας, ὅτι ἡ μὲν τραγωδία
ἱστορίαν ἔχει καὶ ἐπαγγελίαν πράξεων γενομένων, κἂν
ὡς ἤδη γινόμενας σχηματίζῃ αὐτάς· ἡ δὲ κωμωδία
65 πλάσματα περιέχει βιωτικῶν πραγμάτων· καὶ ὅτι
τῆς μὲν τραγωδίας σκοπὸς τὸ εἰς ὀρθὴν κινήσασιν τοὺς
ἀσροατάς, τῆς δὲ κωμωδίας εἰς γέλωτα. Καὶ πάλιν
καθ' ἑτέραν διαιρέσειν, τῆς κωμωδίας τὸ μὲν ἔστιν
ἀρχαῖον, τὸ δὲ νέον, τὸ δὲ μέσον. διαφέρει οὖν τῆς
70 νέας ἢ παλαιᾶς κωμωδίας χρόνῳ, διαλέκτῳ, ὕλῃ,

μέτρῳ, διασκευῇ. χρόνῳ μὲν, καθὰ ἡ μὲν νέα ἐπὶ
Ἀλεξάνδρου ἦν, ἡ δὲ παλαιὰ ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν
εἶχε τὴν ἀκμὴν. διαλέκτῳ δὲ, καθὸ ἡ μὲν νέα τὸ
σαφέστερον ἔσχε, τῇ νέᾳ κεχρημένη Ἀττικῇ, ἡ δὲ
παλαιὰ τὸ δεινὸν καὶ ὑψηλὸν τοῦ λόγου, ἐνίοτε δὲ καὶ 75
ἐπιτηδεύουσα λέξεις τινάς. ὕλῃ δὲ, καθὸ ἡ μὲν νέα
τῷ ἰαμβικῷ μέτρῳ ἐπὶ πλείστον χρῆται, σπανίως
δὲ καὶ ἑτέροις μέτροις, τῇ δὲ παλαιᾷ πολυμετρία
τὸ σπουδαζόμενον. διασκευῇ δὲ, ὅτι ἐν μὲν τῇ νέᾳ χο-
ρῶν οὐκ ἔδει, ἐν ἐκείνῃ δὲ καὶ μάλιστα. Καὶ αὐτῇ δὲ ἡ 80
παλαιὰ ἑαυτῆς διαφέρει· καὶ γὰρ οἱ ἐν τῇ Ἀττικῇ
πρῶτον συστήσασθαι τὸ ἐπιτήδευμα τῆς κωμωδίας —
ἦσαν δὲ οἱ περὶ Σουσαρλίωνα — τὰ πρόσωπα ἀτάκτως
εἰσήγον, καὶ γέλως ἦν μόνως τὸ κατασκευαζόμενον.
ἐπιγενομένοι δὲ Κρατῖνος κατέστησε μὲν πρῶτον 85
τὰ ἐν τῇ κωμωδίᾳ πρόσωπα μέχρι τριῶν, στήσας
τὴν ἀταξίαν, καὶ τῷ χαρίεντι τῆς κωμωδίας τὸ ὠφέ-
λιμον προσέθηκε, τοὺς κακῶς πράσσοντας διαβάλλων,
καὶ ὡσπερ δημοσίᾳ μαστιγῇ τὴν κωμωδίαν κολάζων.
ἀλλ' ἔτι μὲν καὶ οὗτος τῆς ἀρχαιότητος μετεῖχε καὶ 90
ἡρέμα πως τῆς ἀταξίας. ὁ μόνος γὰρ Ἀριστοφάνης
μεθοδεύσας τεχνικώτερον τὴν κωμωδίαν, ἐν ταύτῃ
διέλαμψεν ἐν ἅπασιν ἐπίσημος φανεῖς.

Ὁ δὲ γέλως τῆς κωμωδίας ἐκ τε λέξεων καὶ
πραγμάτων ἔχει τὴν σύστασιν· ἐκ μὲν τῶν λέξεων 95
κατὰ τρόπον ἑπτὰ. πρῶτον καθ' ὁμοφυμίαν, ὡς τὸ
διαφορούμενον· σημαίνει γὰρ τὸ τε διαφορῶς οὔσι
καὶ τὸ ἐπικερδέσι. δεύτερον κατὰ συνωνυμίαν, ὡς τὸ
Ἦκω τε καὶ κατέρχομαι· ταῦτ' ἄν εἴη. τρίτον
κατὰ ἀδολεσχίαν, ὡς ὅταν τις τῷ αὐτῷ ὀνόματι πολ- 1
λάκις χρῆσταιτο. τέταρτον κατὰ παρωνυμίαν, ὡς ὅταν
τῷ κυρίῳ ἐξωθέν τι κατάθηται, ὡς τὸ μίμαξ κα-
λοῦμαι Μίδας. πέμπτον καθ' ὑποκορισμὸν, ὡς τὸ
Σωκρατίδων, Εὐριπίδων. ἕκτον καθ' ἀναλλο- 5
γῆν, ὡς τὸ ὦ Βδῆυ δέσποτα, ἀντὶ τοῦ ὦ Ζεῦ.
ἕβδομον κατὰ σχῆμα λέξεως· τοῦτο δὲ ἡ φωνῆ γίνε-
ται ἢ τοῖς ὁμογενέσιν. ἐκ δὲ τῶν πραγμάτων κατὰ
τρόπους δύο, πρῶτον κατὰ ἀπάτην, ὡς Στραψιάδης
πεισθεῖς ἀληθεῖς εἶναι τοὺς περὶ ψυχῆς λόγους· δεύ-
τερον καθ' ὁμοίωσιν· ἡ δὲ ὁμοίωσις εἰς δύο τέμνεται,
ἡ εἰς τὸ βέλτιον, ὡς ὁ Ξανθίας εἰς Ἡρακλῆ, ἡ εἰς
τὸ χεῖρον, ὡς ὁ Διόνυσος εἰς Ξανθίαν.

λέξιν, Σ. λέγει τάδε Reg., qui om. v. 30. Codex Cramerī
τάδε λέγει. — 33 οἰκίαν Reg. οἰκίας cod. Cramerī. — 37 ἀεὶ
adlidimus ex Regio. — 40 φανερώς οὕτω καὶ Reg., qui 53
τρῶ

male omittit οὐχ. — 59 καὶ ἡ om. Reg. — 60 καθαρί Reg.
— 64 γινόμενας Reg. Apud Cramerum male γενομένων,
causam, et videtur, aut typhothetarum errore. — 66 τῆς
μὲν τραγωδίας Reg. τῇ μὲν τραγωδίᾳ Cram. — 76 ἐπιτη-
δεύουσι Reg. Ibidem in neutro codice lacuna. Vide ad
sect. V, 9. — 80 δὲ καὶ μάλιστα Reg. Sine καὶ ap. Crame-
rum. — 81 εἴ om. Reg. — 83 τὰ πρόσωπα ἀτάκτως Reg.
Codex Cramerī πρόσωπα εὐτάκτως. — 84 μόνος, 85 ὁ Κρ.,
93 ἀνάλαμψιν Reg. — 98 καὶ τὸ ἐπικερδέσι Reg. Cramerī
codex καὶ ἐπικερδέσι. — Ex his apparet supra sect. VI, 4

Venetī codicis scripturam διαφορούμενοι veram esse.
Hoc enim dicit, διαφορούμενα significare et διάφορα εἶναι,
quae diversa sunt vel hostilia, et ἐπικερδέ, utilis, quo
sensu alias διαφέροντα usurpari constat. Praeterea editas
ille addit olon τὸ μέτρον, quae etsi corrupta sunt, hoc
tamen intelligitur, non grammaticū esse, sed postea ex
quo διαφορούμενοι allatum est. * Μεικτα. — 99 τε om. Reg.,
ex quo ἔστι. In Cramerī cod. parva lacuna esse videtur
— 1 πολλάκις om. Reg. — 3 κυρίως codex Cramerī. καθη-
ται a pr. m. Reg. * Recte editas ἐξωθέν τις ἀπέρχεται, modo
pro τις scribatur τι. Deinde verum fortasse est μίμαξ *
Μεικτα. Regius hic quoque μίμαξ — 4 κατὰ ὅτι. et 11
κατὰ ὅτι. Reg. — 7 φωνῆ Reg. φωνῆ codex Cramerī. —
12 Ἡρακλῆ Reg. — 13 Ξανθίαν Reg. Ἡρακλῆ codex Cra-

Ἰστέον ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτῶλος καὶ Λυκόφρων ὁ
 15 Καλιχεῖς ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου προτρα-
 πέντες τὰς σκηνακὰς διώρθωσαν βίβλους, Λυκόφρων
 μὲν τὰς τῆς κωμῳδίας, Ἀλέξανδρος δὲ τὰς τῆς τραγω-
 δίας, ἀλλὰ δὴ καὶ τὰς σατυρικὰς. ὁ γὰρ Πτολεμαῖος
 φιλολογώτατος ὦν διὰ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως καὶ
 20 ἑτέρων ἑλλογιμῶν ἀνδρῶν δαπάναις βασιλικαῖς ἀπαν-
 ταχόθεν τὰς βίβλους εἰς Ἀλεξάνδρειαν συνήθροισεν,
 καὶ δυσὶ βιβλιωθήκαις ταύτας ἐπέθετο, ὦν τῆς ἐκτὸς
 μὲν ἀριθμὸς τετρακισμύριαι δισχιλῖαι ὀκτακόσκιαι,
 τῆς δὲ τῶν ἀνακτόρων ἐνδοτὸς συμμιγῶν μὲν βίβλων
 25 ἀριθμὸς τεσσαράκοντα μυριάδες, ἀμείνων δὲ καὶ ἀπλῶν
 μυριάδες ἑνέα· ὦν τοὺς πέντακς ἕσπερον Καλλιμα-
 χος ἐπεγράψατο. Ἐρατοσθένης δὲ ἡλικιωτῆ Καλλι-
 μάχου παρὰ τοῦ βασιλέως τὸ τοιοῦτον ἐνεπιστεύθη
 βιβλιοφυλάκιον. τὰ δὲ συνηθροισμένα βιβλία οὐχ Ἑλ-
 30 λήνων μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων ἔθνων·
 ἦσαν δὲ καὶ τῶν Ἑβραίων αὐτῶν. τὰς δὴ οὖν τῶν
 ἄλλων ἔθνων σοφοὶ ἀνδράσι τήν τε οἰκίαν φωνήν
 τήν τε τῶν Ἑλλήνων καλῶς εἰδοσὶ τὰς ἐξ ἐκάστου
 ἐγγχειρίας, οὕτως ἐρμηνευθῆναι αὐτὰς πεποίηκεν εἰς
 25 τὴν Ἑλλάδα φωνήν. τὰς δὲ σκηνακὰς Ἀλέξανδρός
 τε, ὡς ἔρθην εἰπῶν, καὶ Λυκόφρων διορθώσαντο.
 Καίτοι τὰς Ὀμηρικὰς ἐβδόμηκοντα δύο γραμματικοὶ
 ἐπὶ Πεισιστράτου τοῦ Ἀθηναίου τυράννου διέθησαν
 οὕτως ἰσχυράδην οὖσας τὸ πρῖν. ἐπεκρίθησαν δὲ κατ'
 30 αὐτὸν ἐκείνον τὸν καιρὸν ὑπ' Ἀριστάρχου καὶ Ζηνο-
 δότου, ἄλλων ὄντων τούτων τῶν ἐπὶ Πτολεμαίου
 διορθωσάντων. οἱ δὲ τέσσαρασι τισὶ τῶν ἐπὶ Πεισι-
 στράτου διορθωσιν ἀναφέρουσιν, Ὀρφεὶ Κροτωνιάτῃ,
 Ζωπύρῳ Ἡρακλεώτῃ, Ὀνομακρίτῳ Ἀθηναίῳ καὶ
 45 ἐπὶ κογκυλῶ. ἕσπερον δὲ ταύτας ἀπάσας σκηνακὰς τε
 καὶ ποιητικὰς πλείστον ἐξηγήσαντο Δίδυμος, Τρύφων,
 Ἀπολλώνιος, Ἡρωδιανὸς, Πτολεμαῖος Ἀσκαλωνίτης,
 καὶ οἱ φιλόσοφοι, Πορφύριος, Πλούταρχος καὶ Πρό-
 κλος, ὡς καὶ πρὸ αὐτῶν πάντων Ἀριστοτέλης.
 50 Ἔτι ἰστέον ὅτι καὶ πρώτη κωμῳδία, ἥς τὰ σκώμα-
 ματα φανερά κατὰ πάντων ἦσαν πολιτῶν, μετ' Εὐ-
 πολίδος διήρκεσεν. ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς εἰς Ἀλικυδιάδην
 ἔβρισεν ὄντα τότε στρατηγὸν καὶ διελοιορῆσατο
 αὐτῷ, ὦν τότε Ἀλικυδιάδης ἐμπαράσκευος πρὸς πό-
 55 λεμον ὡς ναυμαχίας προσδοκωμένης, κελεύει τοῖς

στρατιώταις συλλαβεῖν αὐτόν· οἱ δὲ συλλαμβάνοντες
 αὐτόν, ὡς μὲν τινες φασίν, παντελῶς ἀπέπνιξαν αὐ-
 τὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς δὲ ἄλλοι, δεδεμένον αὐτόν
 σχοίνῳ ἀνήγγον τε καὶ κατήγον εἰς τὴν θάλασσαν,
 οὐ μέντοι καὶ ἀπέπνιξαν παντελῶς, τοῦ Ἀλικυδιάδου 50
 λέγοντος βάπτε με σὺ θυμέλαις, ἐγὼ δὲ σε
 ἄλμυροῖς ὕδασι κατακλύσω. καὶ οὕτω δὴ ἦ
 διαφθαρέντος τοῖς κύμασι παντελῶς ἦ καὶ περισιω-
 θέντος, ψήφισμα ἔθετο Ἀλικυδιάδης μηκέτι φανερώς,
 ἀλλὰ συμβολικῶς κωμῳδεῖν. τότε ἐὶ αὐτὸς τε Εὐ- 55
 πολις καὶ Κρατῖνος καὶ Φερεκράτης καὶ Πλάτων καὶ
 Ἀριστοφάνης αὐτὸς τὰ συμβολικῶς μετεχειρίσατο
 σκώματα, ἢ δὴ δευτέρα κωμῳδία ἐλέγχο, μέχρις
 οὐ μὴδὲ συμβολικῶς ἐβελόντων τῶν πολιτῶν σκώπτε-
 σθαι, εἰς δούλους μόνους καὶ ξένους ἔσκωπτον, ἢ δὴ 70
 τρίτη ἦν κωμῳδία, αὐξηθεῖσα ἐπὶ Μενάνδρου καὶ
 Φιλίμονος.

Ἴδιον δὲ κωμῳδίας μὲν τὸ μειγμένον ἔχειν τοῖς
 σκώμασι γέλωτα, τραγωδίας δὲ πένθη καὶ συμφορὰς·
 σατυρικῆς δὲ οὐ τὸ ἀπὸ πένθους εἰς χαρὰς ἀπαντᾶν, ὡς 75
 ὁ Εὐριπίδου Ὀρέτης καὶ Ἀλκιστῆς καὶ ἡ Σοφοκλέους
 Ἡλέκτρα, ἐκ μέρους, ὥσπερ τινες φασίν, ἀλλ' ἀμειγῆ
 καὶ χαρίεντα καὶ θυμαλικὸν ἔχει γέλωτα· οἷον « Ἡρα-
 κλῆς πρᾶθεις τῷ Συλεὶ ὡς γεωργὸς δούλος ἔσταται
 « εἰς τὸν ἀγρὸν τὸν ἀμπελῶνα ἐργάσασθαι, ἀνεσπακῶς 80
 « δὲ δικέλλη προρρίζους τὰς ἀμπελούς νωτοφορήσας τε
 « αὐτὰς εἰς τὸ οἰκημα γεωργῶ τοῦ ἀγροῦ, ἄρτους τε
 « μεγάλους ἐποίησε, καὶ τὸν κρεῖττω τῶν βοῶν θύσας
 « καὶ τὸν πιθεῶνα διακρήξας, καὶ τὸν κάλλιστον πίθον
 « ἀποπωμάσας, τὰς θύρας τε ὡς τράπεζαν θεῖς, ἤσθι 85
 « τε καὶ ἐπινεν ἄδων, καὶ τῷ προεστῶτι δὲ τοῦ ἀγροῦ
 « δριμύ ἐνορῶν φέρειν ἐκέλευεν ὠραιὰ τε καὶ πλακοῦν-
 « τας, καὶ τέλος θλον ποταμὸν πρὸς τὴν ἔπαυλιν τρέ-
 « φας τὰ πάντα κατέκλυσεν. » ἐστὶ δὲ τὸ τοιοῦτον
 Εὐριπίδου δρᾶμα· τοιαῦτα δὲ εἰσι τὰ σατυρικὰ δρᾶ- 90
 ματα. τέλος δὲ τραγωδίας μὲν λυεῖν τὸν βίον, κωμῳ-
 δίας δὲ συνιστᾶν αὐτόν, σατυρικῆς δὲ τοιοῦτοις θυμη-
 λικοῖς χαριεντισμοῖς καθηδύνει αὐτόν. λυρικοὶ δὲ,
 οἱ καὶ κυκλικοὶ καὶ διθύραμβοι, ἢ ἀθλητὰς ἀγῶσι νι-
 κῶντας ἐπῆνον, ἢ τὸν Διόνυσον ἔμυνον, ἢ ἑτέρους θεοῦς. 95

Ἔτι ἰστέον ὅτι κατὰ Διονύσιον καὶ Κράτητα καὶ
 Εὐκλειδῆν μέρη κωμῳδίας εἰσι τέσσαρα, πρόλογος,

meri. — 44, 45 *Concylis Onomacriti Atheniensis scho-*
lion Plantinum infra sect. X, a. Acutissimus Hasius in
libris ad Cramerum datis: Les mots en question, dans
Cesli figure le cod. Reg. 2667, me semblent figurés ainsi:
 la marge *ὄνομακρίτῳ ἀθηναίῳ καὶ κατ' ἐπὶ κογκυλῶ. L'ac-*
 cent sur *καὶ, l'iota souscrit et l'esprit doux*
 νόμοις *d'Ἀθηναίῳ manquent, et bien que j'aie pres-*
 ἀνοκρ *que détaché le feuillet, je vois que les*
 λίων *initiales de chacune des trois lignes de*
 la scholie marginale sont détruites. Je crois néan-
 moins, *sans meilleur avis, qu'il faut lire Ἀθηνοδόφῳ*
 L'anachronisme est sans doute énorme: *ἐπίκλιν Ἐρ-*
 Athénodore surnommé Cordylien, con- *δύλωνι.*

temporain de Caton d'Utique, n'a pu être chargé par
Pisistrate de la rédaction définitive des chants d'Ho-
mère. Mais la personne qui a transcrit l'opuscule dont
il s'agit, me parait avoir été un Grec de la fin du XVe
siècle: or vous savez, Monsieur, que ces Byzantins,
même lettrés, n'étaient pas forts en histoire littéraire.
Notre copiste voulant corriger un passage, alléré sans
doute depuis longtemps, puisqu'il l'était déjà à l'épo-
que où vécut le scholiaste de Plautus, aura pensé à
Athénodore parce que le Byzantin en question avait
quelque notion confuse du stoïcien bibliothécaire de
Pergame, sans connaître au juste le temps où celui-ci
avait vécu. — 51 μέχρι Εὐπόλιδος Meinekius. — 98 Εὐ-

μῆλος χοροῦ, ἐπεισόδιον και ἐξοδος. και πρόλογος μὲν ἐστὶ τὸ μέχρι τοῦ χοροῦ λαομένη ῥῆσις. μέλος 1 καλεῖται χοροῦ. ἐπεισόδιον δὲ ἐστὶ μέρος μεταξὺ μελῶν και ῥήσεων δύο χοροῦ. ἐξοδος δὲ ἐστὶν ἡ πρὸς τῷ τελει τοῦ χοροῦ ῥῆσις. Μέρη δὲ παραβάσεως ἐπτά· ἐπτάσις γὰρ ὁ χορὸς ὠρχεῖτο, αὐτεῖδαν εἰς τὴν ὀρχή- 5 στραν εἰσῆρχετο, ἦν δὴ και λογεῖον κλωῦσιν. ἡ μὲν οὖν πρώτη ὀρχησις κομμάτιον ἐλέγετο, ἡ δὲ δευτέρα παράβησις ὁμωνύμως τῷ γένει ἐκαλεῖτο· και γὰρ τὸ ὄλον τοῦτο ἐπτάστροφον σχῆμα παράβησις ἐκαλεῖτο· ἡ δὲ τρίτη μακρόν· ἡ δὲ τετάρτη ὠδὴ και στροφή· ἡ 10 δὲ πέμπτη ἐπίρρημα· ἡ δὲ ἕκτη ἀντιῶδὴ και ἀντίστροφος· ἡ δὲ ἑβδόμη ἀντεπίρρημα. εἰσελθὼν οὖν ὁ χορὸς εἰς τὴν ὀρχήστραν μέτροις τισὶ διελέγετο τοῖς ὑποκριταῖς και πρὸς τὴν σκηνὴν ἐύρω τῆς κωμωδίας. ἀν οὖν ὡς ἐκ πόλεως ἐβάδιζε πρὸς τὸ θέατρον, διὰ τῆς 16 ἀριστερᾶς ἀψίδος ἐβαινε, ἀν δ' ὡς ἀπ' ἀγροῦ, διὰ τῆς δεξιᾶς, τετραγωνιζόμενος τι ὁ χορὸς πρὸς μόνους τοὺς ὑποκριτάς· ἀπελθόντων δὲ τῶν ὑποκριτῶν, πρὸς ἀμφότερα τὰ μέρη τοῦ δήμου ὄρων ἐκ τετραμέτρου δεκαεξέ στίχους ἀναπαιστούς ἐφθέγγετο, και τοῦτο ἐκα- 20 λεῖτο στροφή· εἶτα ἑτέρους τοιοῦτους ἐφθέγγετο, και ἐκαλεῖτο ἀντίστροφος, ἅπερ ἀμφότερα οἱ παλαιοὶ ἐπίρρημα ἔλεγον· ὅλη δὲ ἡ πρόσοδος τοῦ χοροῦ ἐκαλεῖτο παράβησις. συμβαίνει δὲ τὸ ἐπίρρημα πέντε σημαίνειν, αὐτὸ τε τὸ οἰκεῖον σημινόμενον, 25 και τὴν στροφήν και ἀντίστροφον και ὠδὴν και ἀντιῶδὴν, ἐπεὶ [δὲ] ἡ μὲν στροφή τὴν ὠδὴν σημαίνει, ἡ δὲ ἀντίστροφος τὴν ἀντιῶδὴν. γένοιτο δ' ἀν σφεστέρα ἡ τῶν τοιούτων διδασκαλία ὠδὲ πως. ἐν ἐαρινῷ καιρῷ πολυτελέσι δαπάναις κατεσκευάζετο ἡ σκηνὴ 30 τριωρόφου οἰκοδομημασι, πεποικιλμένην παραπετάσμοι και ὀθόνας λευκαῖς και μελαιναῖς, βύρσαις τε παταγούσαις και χειροτινάκτω πυρὶ, ὀρύγμασι τε καταγείοις και ὑπογείοις, και ὕδατων δεξαμεναῖς εἰς τύπον θαλάσσης, τερτάρου, ἕδου, κεραυνῶν και 35 βροντῶν, γῆς και νυκτός, οὐρανοῦ, ἡμέρας και ἀνακτόρων, και πάντων ἀπλῶς· ἀλλά· τε οὐ μικρὰς εἶχεν ἐξειρασιμένας και ἀψίδας εἰς τύπον ὄρων. διὰ μὲν οὖν ἀριστερᾶς ἀψίδος ἐχώρου, εἰ ὡς ἐκ πόλεως ἦσαν ὀδεύοντες ὡς πρὸς ἀγροῦς ἡ θέατρα, ἀν δὲ πρὸς πόλιν 40 ὡς ἐκ θεάτρου ἡ ἀπ' ἀγροῦ, διὰ δεξιᾶς. τοιαύτη μὲν ἡ τῆς σκηνῆς ἐργασία.

Τὰ σκηνικά δ' ἀπ' αὐτῆς καλούμενα δράματα και πρακτικῶς ἐτελεῖτο και λογικῶς· σύστασις δὲ τούτων ὑπῆρχε τὰ τῶν ὑποκριτῶν πρόσωπα. ταῦτα δὲ τοῖς 45 μὲν τραγικοῖς και σατυρικοῖς ἀνά δεκαεξέ ἦσαν· ὁ κωμικός δὲ εἶχεν εἴκοσι τέσσαρα· ἀ δὴ πρόσωπα ὑποκριτικὰ τῶν τριῶν σκηνικῶν ποιημάτων, τὰ οἰκεία τῷ καθ' ἐνὶ αὐτῶν και οἰκείῳ ἠθροισμένα ὄρῶντα,

ὁ χορὸς ἐκαλεῖτο. διαρρηθεῖς δὲ ὁ χορὸς εἰς τμήματα 50 δύο, ἡμιγῶρια ὠνομάζετο, παραχρηστικῶς δὲ και χορὸς· εἰ δὲ καθ' ἓνα ἐτέμνετο, ὑποκριταὶ ἐκαλοῦντο κοινῷ ὀνόματι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι μιᾷ κλῆσαι περιελῆσθαι, ὡς ὁ χορὸς και τὰ ἡμιγῶρια. διαιροῦνται γὰρ τὰ μερικά ταῦτα εἰς πολλά, εἰς προλογίζοντας, εἰς ἀγγέλους, εἰς ἐξαγγέλους, εἰς κατασκόπους, εἰς 55 φύλακας, εἰς ἔρωας, εἰς θεοὺς, και εἰς ἄλλα μύρια.

Τούτων οὖν προσώπων τὸ ὄλον ἄθροισμα, ὁ και χορὸς ἐκαλεῖτο, εἰσελθὼν εἰς τὴν ὀρχήστραν, ἦν ἐφασαν και λογεῖον (ἐκαλεῖτο δὲ ἡ εἰσέλευσις εἰσοδος, και ἐπιγυσις, και ἐπίβησις, και πάροδος, και παρά- 60 βησις), εἰσελθὼν οὖν και παραβῶν εἰς τὴν ὀρχήστραν πρὸς τοὺς ὑποκριτάς τὸν λόγον ποιούμενον, τὸ πρόσωπον βλέπον εἶχε πρὸς τὴν σκηνὴν· ἐξελθόντων δὲ τῶν ὑποκριτῶν, πρὸς τὸ τοῦ δήμου μέρος ἐστρέφετο· ἡ τὸ δεξιὸν ἡ τὸ ἀριστερόν· και πάλιν ἀντεστρέφετο 65 πρὸς τὸ ἕτερον και ἐλεγέ τι ἑκατέροις τοῖς μέρεσι· εἶτα ἐξῆρχετο, και τέλος τὸ δράμα ἐλάμβανε. ταῦτα μὲν οὖν ἦσαν πρακτικὰ τέσσαρα μέρη τοῦ δράματος, παράβησις, στροφή, ἀντίστροφος και ἐξοδος. και λογικά δὲ μέρη αὐτῆς τέσσαρα, ἀντὶ παραβάσεως 70 ἡγουν πρώτης βάσεως πρόλογος, ἀντὶ δὲ στροφῆς και ἀντιστρόφου ὠδὴ και ἀντιῶδὴ, ἐπίρρημα και ἀντεπίρρημα, ἀντὶ δὲ ἐξόδου ὠδὴ και ῥῆμα ἐξιτήριον. ταῦτα μὲν τὰ τέσσαρα μέρη πρακτικὰ και λογικά τῶν δραματικῶν ποιημάτων ὑπῆρχε. τῶν δὲ λυ- 75 ρικῶν συγγραμμάτων τρία ἦσαν τὰ μέρη, στροφή, ἀντίστροφος, και ἐξοδος ἡ ἐξέλευσις, πρακτικὰ· λογικά δὲ, ὠδὴ, ἀντιῶδὴ και ἐπωδός. ἡ οὖν ἀντιῶδὴ τῆ ὠδῆ ἰσαριθμούς εἶχε στίχους, και τοῖς αὐτοῖς μέτροις ἑκατέρα ῥῆται· ὁ δὲ ἐπωδός διάφορα ἐκείνων εἶχε 80 και τῷ ἀριθμῷ και τῆ ποιότητι οὐδαμοῦ. ἐφθέγγοντο δὲ και οἱ λυρικοὶ πρὸς ἑκάτερα μέρη τοῦ δήμου ὄρωντες, πρῶτον μὲν τὴν ὠδὴν, εἶτα τὴν ἀντιῶδὴν, ἐπὶ δὲ τῷ τελει τοῦ ἐπωδοῦ ἡγουν ὑστερωδὴν τε και ἐπίλο- 85 γον, εἰς εὐχὰς τὸ πλείστον αὐτῶν περιελθόντες. προοίμιον δὲ τούτοις οὐκ ἦν ὡς ἐκείνοις, ὅτι ἅμα τῷ εἰσελθεῖν εἰς τὸ θέατρον πρὸς τὸν δῆμον στραφέντες ἅμα τὸ αὐτὸ ἔλεγον και στροφήν και προοίμιον.

IX b.

ΠΕΡΙ ΚΩΜΩΔΙΑΣ.

(Ex scholiis ad Dionys. Thrac. grammat. in Bekkeri Anecd. p. 747, 748, ad verba Dionysii p. 329, 18 : ἵνα τὴν μὲν τραγωδίαν ἠρωϊκῶς ἀναγνῶμεν, τὴν δὲ κωμωδίαν βωτικῶς.)

Κωμωδία ἐστὶν ἡ ἐν μέσῳ λαοῦ κατηγορία ἡγουν δημοσίευσίς· εἰρηται δὲ παρὰ τὸ κῶμη και τὸ ὠδὴ· ἐστὶ δὲ εἶδος ποιήματος ἐν κωμικαῖς κατὰ τὸν βίον

κλειδῶν. In margine codicis ἴσως Εὐδουλιδῶν. Male. — 1 μέρος Meinekius. Codex μέλος. — 4 codex ἐπειδὴν δὲ, quam voculam q̄levit Meinekius. — 9 codex τρίτη μικρόν. — 26

δὲ unciis inclusit Meinek. — 81 οὐδαμοῦ vocab. corruptum, nisi forte scripsit, τὰ αὐτὰ δὲ vel ἴσα δὲ οὐδαμοῦ.

ἄδόμενον. δὴ τούτο καὶ «βιωτικῶς» λέγεται, του-
 2 τᾶστι Ἰλαρίας, ὡς ἂν εὐχαιτό τις βιώναι, ἀντὶ τοῦ ἐν
 ἡ:οῦ καὶ γέλωτι. δεῖ οὖν τῶ τὴν κωμωδίαν ὑποκει-
 μένην μετὰ γέλωτο καὶ πολλῆς ἀστεϊότητος καὶ Ἰλαροῦ
 τοῦ προσώπου προσφάρεσθαι. ἡ «βιωτικῶς» κατὰ μί-
 10 σμῆθη τῶ βίου, ἴνα, ἂν μὴ ὑποκείται γέρονι, μιμη-
 σάμεθα τὴν φωνὴν τοῦ γέροντος: εἰ δὲ γυνή, μιμησώ-
 μεθα τὴν φωνὴν τῆς γυναίκος. διαφέρει δὲ κωμωδία
 τραγωδίας, ὅτι ἡ τραγωδία ἱστορίαν ἔχει καὶ ἐπαγγελ-
 15 ῖαν πράξεων γενομένων, ἡ δὲ κωμωδία πλάσματα
 περὶ βιωτικῶν πραγμάτων. — Κωμωδία λέγεται
 16 τὰ τῶν κωμικῶν ποιήματα, ὡς τὰ Μενάνδρου καὶ
 Ἀριστοφάνους καὶ Κρατίνου καὶ τῶν ὁμοίων. ἐφευ-
 ρέθη δὲ ἡ κωμωδία, ὡς φασιν, ἐκ τίνος τοιαύτης αἰ-
 20 τίας. βλαπτόμενοι τινες γεωργοὶ παρὰ τῶν πολιτῶν
 τῶν ἐν Ἀθήνῃσι, καὶ θέλοντες ἐλέγχειν αὐτοὺς, κα-
 22 τήσαν ἐν τῇ πόλει, καὶ περὶ τὸν καιρὸν τοῦ καθυδεῖν
 περὶ τὰς ἀγυῖας ἔλεγον ἀνωθυμῶς τὰς
 βλάβας, ἃς ἔπασχον ὑπὸ αὐτῶν. ἴνα δὲ σαφέστερον
 εἴπωμεν, τοιαῦτα τινὰ ἔβωον, «ἐνταῦθα μένει τις τάδε
 «καὶ τάδε τίσι ποιῶν τῶν γεωργῶν, καὶ οὐ μετρίως
 25 «βλάβας ἐπιφέρων αὐτοῖς. ὥστε τοὺς γεινιῶντας
 ἀκακοῦτας ἡμέρας γενομένης τῆς ἀλλήλους λέγειν
 ἄτινα νύκτωρ παρὰ τῶν γεωργῶν ἤκουσαν. ἐπονεῖδι-
 30 στον δὲ ἦν τῶ ἀδικοῦντι. τὸν δὲ ἐμφανίζομενον τοῖς
 τῆς πόλεως, αἰδεῖσθαι καὶ παύεσθαι τῆς τοιαύτης ἀδι-
 32 κίας. τοῖσι πολλὰκις παρακολουθήσαντες ἄλλοι
 πολλοὺς τῶν ἀδικούντων ἀνέστειλαν. ὅθεν τοῖς τῆς
 πόλεως ἔδοξεν ἐπ' ἀγαθῶν γενομένη τὸ ἐγγεῖρημα τῶν
 κωμικῶν, καὶ ἀναζητήσαντες αὐτοὺς ἠνάγκασαν καὶ
 ἐπὶ θεάτρῳ τοῦτο ποιεῖν. οἱ δὲ αἰδοῦμενοι, μᾶλλον δὲ
 36 φοβούμενοι, τρυγίᾳ περιχρίοντες αὐτῶν τὰς ὄψεις,
 οὕτως εἰσῆσαν. καὶ ἔτι μᾶλλον ἐλεγχομένων τῶν
 ἀδικούντων ἐπὶ θεάτρῳ, ἀνοχῆ τῶν ἀδικιῶν ἐγένετο,
 τῆς αἰδοῦς ἐτι συνοικουσης τοῖς ἀνδράσιν. ἔδοξεν οὖν

τοῖς τῆς πόλεως τὸ ἐγγεῖρημα καλὸν ὑπάρχειν, καὶ
 λογίους ἀνδρᾶς αὐτὸ μετεῖναι. πρῶτον οὖν Σουσαρίων
 40 τις τῆς ἐμμέτρου κωμωδίας ἀρχηγὸς ἐγένετο. οὗ τὰ
 μὲν δράματα λήθη κατενεμῆθη, οὗο δὲ ἡ τρεῖς ἰαμβοὶ
 τοῦ πρώτου δράματος ἐπὶ μνήμῃ φέρονται. εἰσι δὲ
 οὗτοι:

ἀκούετε λέως, Σουσαρίων λέγει τάδε, 46
 υἱὸς Φιλίνου, Μεγαρόθεν Τριποδίσκος
 κακὸν γυναῖκες· ἀλλ' ὅμως, ὡ δὴμητάι,
 οὐκ ἔστιν οἰκεῖν οἰκίαν ἀνευ κακοῦ.

ἀρχὴν οὖν δεξαμένου τοῦ πράγματος πολλοὶ γεγόνασι
 κωμωδοὶ, ἐλέγχοντες τοὺς κακῶς βιούντας, καὶ τοὺς 50
 ταῖς ἀδικίαις χαίροντας, ἀναστρέλλοντες τὰς ἀκαίρους
 καὶ ἀδίκους αὐτῶν πράξεις, καὶ ὠφελοῦντες κοινῇ τὴν
 πολιτείαν τῶν Ἀθηναίων. ἐπειδὴ δὲ τὸ μὲν παρὰ-
 55 νομον ἐπὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ, τὸ δὲ καλὸν ταχέως
 ἀπίπτεται τῆς τῶν ἀνθρώπων πολιτείας, οὐ μετὰ 55
 πολλὴν χρόνον οἱ ἄρχοντες Ἀθηναίων ἤρξαντο κωλύειν
 τοὺς κωμικοὺς τοῦ μὴ φανερώς οὕτω καὶ ὀνομαστί
 ἐλέγχειν τοὺς ἀδικούντας. αὐτοὶ γὰρ θέλοντες ἀδικεῖν
 καὶ μὴ ἐλέγχεσθαι, τούτου χάριν ἐπετίμων αὐτοῖς.
 ὅθεν ὡσπερ αἰνιγματωδῶς καὶ οὐ φανερώς ἠλέγχοντο 60
 ὑπὸ τῶν κωμικῶν. ἔτι δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖον προοῦστος
 καὶ ἐπικρατούσης τῆς κακίας, ἐκωλύθησαν τοὺς καὶ
 αἰνιγματωδῶς ἐλέγχειν καὶ ὑβρίζειν τοὺς κρατοῦντας
 καὶ ἄρχοντας τῆς πόλεως. διὸ καὶ τρεῖς διαφορὰς
 65 ἔδοξεν εἶναι ἡ κωμωδία. καὶ ἡ μὲν καλεῖται παλαιὰ,
 ἡ ἔξ ἀρχῆς φανερώς ἐλέγχουσα, ἡ δὲ μέση τις καὶ
 αἰνιγματωδῆς, ἡ δὲ νέα μὴδ' ὄλωσ τοῦτο ποιοῦσα πλὴν
 ἐπὶ δούλων ἡ ξένων. καὶ τῆς μὲν παλαιᾶς πολλοὶ
 γεγόνασι, ἐπίσημος δὲ Κρατίνος, ὁ καὶ παραττόμενος·
 70 μετέσχον δὲ τινος χρόνον τῆς παλαιᾶς κωμωδίας Εὐ-
 πολίς τε καὶ Ἀριστοφάνης. τῆς δὲ μέσης καὶ αὐτῆς
 μὲν πολλοὶ γεγόνασιν, ἐπίσημος δὲ Πλάτων τις, οὗγ
 ὁ φιλόσοφος, ἀλλ' ἕτερός τις. ὁμοίως κἀκείνου τὰ
 δράματα οὐ φαίνεται. τῆς δὲ νέας ὁμοίως πολλοὶ γε-

IX b.

14 Κωμωδία λέγεται. Haec et sequentia ex codice Ba-
 rocciano 116, fol. 29 b, edidit Gaisfordus ad Hephaest. p.
 409—411. Comparanda cum his sectio IV, IX, a, et quae
 sectioni XV subijuncta sunt.—15 τῶν om. cod. Vat. Bekkeri.
 Ἀθήναις Vat. — 20 περὶ Barocc. παρὰ exemplar Bekkeri.
 — 21 περὶ om. Vat. Idem mox ἀγνάς ἔνθα ἔμενον οἱ βλά-
 πτοντες αὐτοὺς ἔλεγον. Ib. ἀνωθυμῶς Barocc., qui 22 ἃς
 ἐπασχον ὑπ' om. — 24 ποιῶν τίσι Barocc. — 26 γενομένης
 Barocc. γινόμενης Bekk. Ib. ἃ νύκτωρ Barocc. — 28 ἐπο-
 νεῖδιστον ποιεῖν τὸν ἀδικοῦντα Vat. Ib. ἀδικοῦντι. τὸν δὲ ἐμ-
 φανίζομενον Barocc. ἀδικοῦντι τόδε, ἐμφανίζομενον Bekk. p.
 748, 6: τὸν δὲ ἐμφανῆ γενομένον Vat. — 29 τοῖς ἐπὶ τῆς,
 30 sq. πολλοί, omisso ἄλλοι, 35 τρυγί, 36 εἰσίσασαν, 38
 αὐτοῖς ἀνδρ., 39 καλῶς Barocc. — 40 Σουσαρίων Bekk. hie
 et infra. — 42 κατανεμήθησαν Barocc., qui 43 πρώτου om.
 — 43 sq. Sunt, fateor, quinque versus iambici, qui Su-
 sariotum adscribamur, et forte revera sunt ejus: ἀκούετε
 λέως· Σουσαρίων λέγει τάδε, | υἱὸς Φιλίνου Μεγαρόθεν Τρι-
 ποδίσκος· | κακὸν γυναῖκες, ἀλλ' ὅμως, ὡ δὴμητάι, | οὐκ
 ἔστιν οἰκεῖν οἰκίαν ἀνευ κακοῦ. | καὶ γὰρ τὸ γῆμαι, καὶ τὸ
 μὴ γῆμαι κακόν. Estant quattuor versus antecessentes in
 commentario Diomedis Scholastici in Dionysium Thra-

cem MS., qui nunc est in bibl. Regia; ultimus, cum tribus
 aliis apud Stobæum tit. 67 [69, 2], primus, tertius, et
 quartus, apud Diomedem 3, p. 486. ac tertius et quartus
 apud [schol. Lysistr. 1037, et] Suidam v. Οὕτε σύν. Se-
 cundum v. emendavit Pearsonus Vind. Ignat. 2, p. 11:
 nam valde corruptus est in MS. Sed in primo versu, ut
 edidit ille, Ἀκούετε λέξως, Σουσαρίων τάδε λέγει, duo vi-
 tia sunt contra numerum versus iambici. Quod mendum
 ut elueretur, pro λέξως in Diomede repositum est λέξιν.
 Sed verum est, Ἀκούετε λέως, ut est apud Stobæum, l. e.
Audite, populus, etc. BENTLEUS Dissert. Phalarid.
 p. 109. — 45 τάδε λέγει Barocc. — 46 Φιλίνης μεγὰρ ὄθεν
 Vat. γεγαρόθου (pro Μεγαρόθεν) Barocc. et cod. Venet. ap.
 Bekker. tripodisκος Barocc. et Venet. τρίποδος κίων Vat.
 — 52 ὠφέλων, 53 πόλιν τῶν Barocc. — 54 pro ἐπὶ legen-
 dum αἰεῖ ex Regio supra IX, a, l. 37. Verba Homeri sunt
 II. A, 576. — 57 τοὺς φανερώς οὕτως, 60 ἠλέγχοντο Barocc.
 ἐλέγχονται Bekk. — 62 καὶ κρατούσης Barocc. Allerum kai
 om. Bekk. — 63 sq. κρατοῦντας καὶ om. Barocc., qui 65
 εἶναι ἔδοξεν. — 66 τις om. Bar. — 69 de παραττόμενος v.
 Meineke. Hist. Com. p. 560. — 70 τῆς δὲ παλαιᾶς, 71 καὶ
 αὐτοί, 72 τῆς Πλάτων Barocc., qui 78 κῶμα γὰρ ὁ ὕπνος
 omittit.

70 γόνασιν, ἐπίσημος δὲ ὁ Μένανδρος, ὃς ἄστρον ἐστὶ τῆς νέας κωμωδίας, ὡς μεμαθήκαμεν. Εἰρηται δὲ κωμωδία σίνοει ἐπὶ τῷ κώματι ὦδή, καὶ γὰρ περὶ τὸν καιρὸν τοῦ ὕπνου ἐφευρέθη· κῶμα γὰρ ὁ ὕπνος· ἢ ἢ τῶν κωμητῶν ὦδή· κῶμαι γὰρ λέγονται οἱ μείζονες ἀγροί.

X.

ANAPONIKOY ΠΕΡΙ ΤΑΞΕΩΣ ΠΟΙΗΤΩΝ.

(*Ex codice Paris. 2929 in Bekkeri Anecd. p. 1461.*)

Κωμικῶν δὲ ὁ γέλως μετὰ τοῦ καὶ χορευτὰς εἰσάγειν καὶ πρόσωπα τοιαῦτα, οἷός ἐστιν Ἀριστοφάνης, Εὐπολις, Φερακράτης. ἄλλ' ἢ μὲν κωμωδία τρεῖς ἔχει τὰς διαφορὰς, καὶ ἢ μὲν καλεῖται ἀρχαία ἐξ ἀρχῆς φανερώς ἐλέγχουσα, ἢς ἐπίσημοι Ἀριστοφάνης, Κρατίνος, Εὐπολις· ἢ δὲ μέση τις καὶ αἰνιγματώδης, ἢς ἐπίσημος Πλάτων ὁ τὸν χαρακτήρα λαμπρότατος, οὐχ ὁ φιλόσοφος, ἀλλ' ἑτέρος τις καὶ αὐτὸς Ἀθηναῖος, οὐτινος τὰ δράματα τάδε λέγονται, Γρύπες Κλεισῶν Πρίσθεις Παιδῶν Σοφιστὰι Συμμαχία Σκευαὶ Ἄδωνις Ἀφιέρων (Ἄφ' ἱερῶν) Δαιδαλὸς Ἑλλάς Ἑορταὶ Εὐρώπη Ζεὺς κακούμενος Ἰὼ Λαΐος Λάκωνες Μύρμηκες Μέτοικοι Μενελεὺς Μαμμάκουθος Ξάντριαι Νίκαι Νῦξ μακρὰ Πεισανδρὸς Περιαλγῆς Ποιητῆς Σύρφαξ 15 Ὑπέρβολος· ἢ δὲ νέα μῆδ' ὄλις αἰνιγματώδης, πλὴν ἐπὶ θούλων καὶ ξένων, ἢς ἐπίσημος Μένανδρος καὶ παρὰ Ῥωμαίους Τερέντιος καὶ Πλαῦτος. χρῆται δὲ πρόσωποι καὶ ἐπιτάσει καὶ ἀναστροφῇ ὁ Τερέντιος καὶ εἰς πέντε σκηνὰς διαιρεῖ τὸ δράμα. Πλαῦτος πε- 20 ριογῆν ποιεῖ τῆς αὐτοῦ κωμωδίας, Τερέντιος δ' οὐ.

X a.

SCHOLION PLAUTINUM.

(*Edidit ex codice Plauti Romano Fr. Ritschelius in libro de bibliothecis Alexandrinis. Vratisl. 1838, p. 3.*)

EX CÆCIO IN COMMENTO COMOEDIARUM ARISTOPHANIS IN PLUTO, QUAM POSSUMUS OPULENTIAM NUNCUPARE.

Alexander Ætolus et Lycophron Chalcidensis et Zenodotus Ephesius impulsu regis Ptolemæi Philadelphi cognomento, qui mirum in modum favebat ingenii et famæ doctorum ho-

minum, Græcæ artis poeticos libros in unum collegerunt et in ordinem redegerunt, Alexander tragœdiaz, Lycophron comœdiaz, Zenodotus 10 vero Homeri præmata et reliquorum illustrium poetarum. Nam rex ille philosophis affectissimus et cæteris omnibus autoribus claris, disquisitis impensa regiæ munificentiaz ubique terrarum quantum valuit voluminibus opera Demetrii Phaleri et LXX ††) senum duas bibliothecas fecit, alteram extra Regiam, alteram autem in Regia. In exteriori autem fuerunt millia voluminum quadraginta duo et octingenta. In Regiæ autem bibliotheca voluminum quidem 20 commixtorum volumina quadraginta milia, simplicium autem et digestorum milia nonaginta, sicuti refert Callimachus aulicus Regius bibliothecarius, qui etiam singulis voluminibus titulos inscripsit. Fuit præterea qui idem asseveret 25 Eratosthenes non ita multo post ejusdem custos bibliothecæ. Hæc autem fuerunt omnium gentium ac linguarum quæ habere potuit docta volumina, quæ summa diligentia Rex ille in suam linguam fecit ab optimis interpretibus converti. Ceterum 30 Pisistratus sparsam prius Homeri poesim ante Ptolemæum Philadelphum annis ducentis et eo etiam amplius sollerti cura in ea quæ nunc extant redegit volumina, usus ad hoc opus divinum industria celeberrimorum et eruditissimorum 35 hominum, videlicet Concyli, Onomacriti Atheniensis, Zopyri Heracleotæ et Orphei Crotoniæ. Nam carptim prius Homerus et non nisi difficillime legebatur. Quin etiam post Pisistrati curam et Ptolemæi diligentiam Aristarchus adhuc 40 exactius in Homeri elimandam collectionem vigilavit. Heliodorus multa aliter nugatur, quæ longo convicio Cæcius reprehendit. Nam ab LXXII doctis viris a Pisistrato huic negotio præpositis dicit Homerum ita fuisse composi- 45 tum, qui quidem Zenodoti et Aristarchi industriam omnibus prælatam comprobarint, quod constat fuisse falsissimum, quippe quum inter Pisistratum et Zenodotum fuerint anni supra ducentos, Aristarchus autem CXL annis minor 50 fuerit ipso et Zenodoto atque Ptolemæo.

X.

12 καλούμενος, 13 ξάνται, 14 περιάλγος codex.

X a.

1 CÆCIO, h. e. Tzetzæ, ut primus monuit G. Dindorfius. Frustra, ut mihi quidem videtur, repugnat Cramerus. Nec tamen ideo totum illum, ex quo hæc latine conversa sunt, de comœdia tractatum eidem auctori adscripserim, quamquam negari non potest multa in eo inesse Tzetzæ stupore dignissima. MEINKE. — 5 codex Ephesius. — 12 affectissimus Dindorfius. Codex affectissimus. — 16 et LXX Bernhardus in Annal. crit. Berol. 1838, vol. 2, p. 828. Codex obocuris litterarum ductibus phzka. — 36

Concyli ex corrupto græco supra IX, a, p. XIX, 45. • Bernhardus p. 835 Euchi (v. Lobeck. Aglaoph. p. 300), de quo non videtur cogitari posse. DIND. — 42 Heliodorus. De hoc nomine jure dabitur Bernhard. p. 833. DIND. Bernh. alla nugatur. In græcis fuisse videtur ἄλλως φλυαρεῖ. MEINKE. — 44 ab LXXII doctis Bernhardus p. 831, quod nunc confirmatur græcis editis. Codex of LXXII duobus. — 48 falsissimum. Quam opinionem graviter hoc loco reprehendit Tzetzæ, eam ipse sequitur in Exegesi in Iliadem, prius, ut videtur, scripta, p. 45, 46 et 125, quos locos indicavit Bernh. p. 833. DIND. — 50 CXL Bernhardus p. 832. Codex quattuor

X b.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΤΖΕΤΖΟΥ

ΣΤΙΧΟΙ ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΠΟΗΤΩΝ.

Ποητικῶν μέλλουσιν ἀρθεσθαι λόγων
 χρεῶν διδάσκειν πρῶτα τὰς διαιρέσεις·
 οὕτω γὰρ εὐσύνοπτον ἔσται τοῖς νέοις
 καὶ δὴ τὸ λοιπὸν ἐγκαταρτέον λέγειν.
 5 ποιητικὸν γίνωσκε σὺ γένος, νέε,
 πολλές τομάς φέρον τε καὶ διαιρέσεις·
 τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν λυρικὴν κλῆσιν φέρει,
 ἄλλο τραγικὴν, κωμικὴν, μονωδιαν,
 καὶ σατυρικὸν καὶ διθύραμβον πάλιν·
 10 ἰαμβογραφία τε τούτοις συντρέχει,
 ποιητικὸν τε πᾶν ἀνώνυμον γένος.
 καὶ δὴ τὸ πᾶν γνώρισμα σαφηνιστέον.
 τῶν λυρικῶν γνώρισμα πρῶτον ἡ λύρα·
 πρὸς γὰρ λύραν ἐμειπον αὐτοὶ τὰ μέλη·
 15 εἶχον δὲ πεντήκοντα τοὺς χοροστάτας,
 καὶ βῶς τὸ δῶρον κυκλικῶς ἐστηκῶτων·
 ἔθενπερ αὐτοὺς τις καλεῖ ταυροσφάγους.
 τοῦ λυρικοῦ κύκλου δὲ σύστημα τότε·
 Κόρινθα, Σαπφῶ, Πίνδαρος, Βαχχυλίδης,
 20 Ἄνακρέων, Ἴβυκος, Ἄλκιμαν, Ἄλκαϊος,
 Στρησίχορος τε καὶ Σιμωνίδης ἅμα,
 δεκάς ἀρίστη πανταλῆς πληρεστάτη.
 τὴν τραγικὴν μάνθανε καὶ κωμωδιαν.
 ἄμφω πρὸς ὠφέλειαν εὐρηται βίου·
 25 τὴν δ' εὐρεσιν μάνθανε πῶς ἐφευρέθη.
 πένητες ἄνδρες Ἀττικοὶ γῆς ἐργάται,
 ἀδικίας πάσχοντες ἐν γεωργίαις
 ἐξ Ἀττικῶν μὲν εὐγενῶν δὲ τῷ γένει,
 ἀντιλέγειν δὲ μὴ σθένετος μηδολως,
 30 συνεργὸν ἐξεύρατον τὸν νυκτὸς χρόνον·
 κώμαις γὰρ αὐτοὶ ταῖς στενωπαῖς τριόδοις
 κῶμα κατ' αὐτὸ καὶ γλυκὺν ὕπνου χρόνον
 περιτρέχοντες καὶ λέγοντες τὰς βλάβας
 θύρουδον εἰργάσαντο τοῖς περίῃ μέγαν,
 35 ὡς ἡλίου τρέχοντος ἡμέρας δρόμον
 ζητεῖν, ἐρευνᾶν πανταχοῦ τοὺς αἰτίους,
 καὶ τοὺς γεωργοὺς τοὺς παθόντας τὰς βλάβας.
 ἐπεὶ δ' ἐφευρέθησαν οἱ γῆς ἐργάται,

ἤτησεν αὐτοὺς Ἀττικὴ γερουσία
 40 κώμοις παρ' αὐτοῖς καὶ πότοις Διονύσου
 τελουμένοις κώμαις τε καὶ τοῖς χωρίοις
 βλάβας κατεπειν ἅς ἐλεξαν ἐννύχως·
 οἱ δ' αὖ θέλοντες ἅμα καὶ δεδοικότες
 τρυγὴ καταχρίσαντες αὐτῶν τὰς θεάς·
 45 ἀγνωστοφανεῖς εἶπον ὡς πρὶν τὰς βλάβας·
 ἐπεὶ δ' ἐσωφρόνισε τὸ πρᾶγμα πάσους,
 ἔδοξε πᾶσι τοῖς σοφοῖς βουλευφόροις
 πρὸς σωφρονισμὸν τοῦτο παντὸς τοῦ βίου
 αἰεὶ τελείσθαι τοῖς ἐτῆσοις κύκλοις,
 50 ἔαρινῷ μάλιστα καιρῷ δὲ πλέον.
 καὶ πρῶτον αὐτὰ πῶς μετήλθον ἀγρόται,
 κωμωδιαν δὴ φημι καὶ τραγωδίαν
 καὶ σατυρικὴν τῶνδε τὴν μεσαιτάτην.
 ἄνδρας μετ' αὐτοῦς ἀξιοῦσι πανσόφους
 55 ἅπαντα πράττειν εὐγενῶς καὶ κοσμίως,
 οὐσπερ τὸ λοιπὸν καὶ διδασκάλους ἔφαν.
 κλῆσις δὲ τοῖς σύμμασιν ἦν τραγωδία·
 χρόνῳ διηρέθη δὲ κλῆσις εἰς τρία,
 κωμωδιαν ἅμα τε καὶ τραγωδίαν
 60 καὶ σατυρικὴν τῶνδε τὴν μεσαιτάτην.
 ἄσων μὲν οὖν ἔσχηκε τὴν θρηνοδιαν,
 τραγωδίαν ἔφασαν οἱ κριταὶ τότε·
 ἄσων δὲ τοῦ γέλωτος ἦν καὶ σκωμμάτων,
 κωμωδιαν ἔθεντο τὴν κλῆσιν φέρον·
 65 ἄμφω δὲ πρὸς σύστασιν ἦσαν τοῦ βίου·
 δὲ γὰρ τραγικὸς τῶν πάλαι πάθη λέγων,
 Ῥήσους, Ὀρέστας, Φοινίκας (sic), Παλαμήδεις,
 τοὺς ζῶντας ἐξήλαυεν ἀγερωχίας.
 δὲ κωμικὸς δὲ πῶς γελῶν κωμωδίας
 70 ἄρπαγα τινὰ καὶ κακοῦργον καὶ φθόρον
 τὸ λοιπὸν ἠδραῖωσεν εἰς εὐκοσμίαν.
 οὕτω λύει μὲν ἡ τραγωδία βίον,
 βαθροὶ δὲ καὶ πῆγνυσιν ἡ κωμωδία,
 ἁμοῦ σκυθρωποῖς τῇ χαρᾷ μεμιγμένη.
 75 διαφορὰν ἐφημεν αὐτῶν ἀρτίως,
 τοὺς εὐρετὰς δὲ τοιγαροῦν νῦν λεκτέον.
 Τριττὴν νόει δὲ πρῶτον τὴν κωμωδιαν·
 πρῶτην, μέσην, ἔπειτα καὶ τὴν ὑστέραν.
 πρῶτης μὲν ἦν ἴδιον ἐμπανθῆς φύγος·
 80 ἥς ἦν κατὰρξας εὐρετής Σουσαρίων.

X b et c.

Eddiderunt hæc Dübnerus in Museo Rhenano 1835, p. 393 seqq. (addo 1836, p. 154 sq.) et Cramerus in *Anecd. Oxon.* vol. III, p. 334 sqq. Usus est Dübnerus codice *Parisino* Regio 2644, Cramerus recentioribus duobus, *Barocciano* et *Meermanniano*. Titulo addunt λογίζεσθωσαν ἢ μὴ ὡς στίχοι, ἀλλ' ὡσπερ συντάγματα καταλογάδη γραφόμενα. — 5 ποιητικὴν Par. — 6 φέρων Par. Bar. — 11 πανανώνυμον codices. — 17 τις. Schol. Par. Κρατίνος ὁ κωμικός. Ταυροσφάγους Tzetzēs videri potest commentus esse, ac fortissae Meinekus rectam formam invito lapsus. — 23 τὴν φαλλικὴν Par. — 28 ἐξαττικῶν Par. *Prohibitè* Meinekus ἐξ ἄστικῶν. — 40 καὶ πρὸ τοῖς apud

Cramerum. — 45 ἀγνωστοφανῶς Cram. — 46 πόσους Bar. ποῖς Meerm. πό .. Par., σον in litura. a sec. m. — 51 αὐτὰ πῶς codices. — 69 ὁ additid Dübnerus. — 71 codices ἠδραῖωσεν. — 73 βαθροὶ Barocc. — 74 μεμιγμένη Cramer. — 76 μαι λεκτέον Par. supra scripto νῦν. — 80 schol. : Ὁ (om. Par.) Σουσαρίων οὗτος ὁ κωμικὸς, φαλλῆς τῆς γυναικὸς τούτου φανεσίης καὶ τούτου ἀπολειπούσης, εἰσελθῶν ἐν τῷ θεάτρῳ ἀνεφθέξατο (Par. ἐφθέξατο) ταδί·

Ἀκούετε λέω, Σουσαρίων λέγει τάδε, υἱὸς Φιλίνου Μεγαρόθεν Τριποδίσκιοις κακῶν (κακῶν Meerm.) γυναικῆς, ἀλλ' ὁμῶς, ὡ δημόται, οὐκ ἔστιν εὐρεῖν οἰκίαν ἀνευ κακοῦ.

ἰστέον δὲ ὡς τῶν Σουσαρίωνος τούτου ποιημάτων μόνα ταῦτα

τῆς δευτέρας ἦν ὁ φόγος κεκρυμμένος, ἧς ἦν Κρατικός, Εὐπολίς, Φερακράτης, Ἄριστοφάνης, Ἐριμπίπης τε καὶ Πλάτων· καὶ τῆς τρίτης ἦν ὁ φόγος κεκρυμμένος, 65 πλὴν κατὰ δούλων καὶ ξένων καὶ βαρβάρων, ἧς ἦν Μένανδρος ἐργάτης καὶ Φιλῆμων. Τραγωδίας μάνθανε ποδὸς διδασκάλου· Θέσπιν, Φρυνίχον, Αἰσχύλον, Σοφοκλέα· ὕστατος αὐτὸς Εὐριπίδης Μνησάρχου, 90 κἀνπερ κατεῖδε τὸν σοφὸν Σοφοκλέα. σατυρικὸν δὲ Πρατίναν οἶδα μόνον· ἄλλους δ' ἔφευρὸν εἰ θέλας, τέκνον, γράφε. Εἰ δ' ἀκριβῶς ἄπαντα μανθάνειν θέλεις, Ὅμηρος ἐστί καὶ πατὴρ κωμωδίας, 95 καὶ σατυρικῆς ἄμα καὶ τραγωδίας, ἄλλης τε πάσης ἐν λόγοις εὐτεχνίας. ταῦταί τε κοινὸν, τοῖς τριῶν χοροστάταις, ἐν τετραγώνῳ τῇ στάσει καθιστάναι, τράγοι τε πρὸς δόρημα τῆς νίκης φέρειν, 100 καὶ δημοσίαν τὴν τροπὴν ἐσχηκέναι, μιμητικῶς τε πάντα δρᾶν τῇ θυμῷ. ὅτανπερ ἐσχίκασι κλῆσιν δραμάτων· μίμους γὰρ ἐκτρέφοντες ἄνδρας θυμῷ μιμητικοῖς ἔπραττον ἄπαντα τρόποις, 105 ἀνδρῶν, γυναικῶν ἐκμιμούμενοι θέας. τῦτα τὰ κοινὰ τῶνδε καὶ μιμηγμένα. διαφορὰν μάνθανε τῆς κωμωδίας, ἧς εἰκοσιτέσσαρες οἱ χορηγᾶται, ἐκκείδεκα δὲ σατύρων, τραγωδίας. 110 Κωμωδίας ἔφημεν εἶναι τὸν γέλωτ, τραγωδίας πάλιν δὲ τὴν ὀρηνοδίαν, τῶν σατύρων γέλωτ δὲ καὶ ὀρηνοδίαν. κλῆσιν δὲ νῦν μάνθανε τῆς κωμωδίας· κώμαις στενωποῖς κώματος πρὶν ἐν χρόνῳ 115 ἐφευρέθη μὲν, ὡς ἔφην ἄνωτέρω, ἀγρῶν δὲ κώμαις ἐκτελουμένη τότε, κώμοις παρ' αὐτοῖς καὶ πότοις Διονύσου, κωμωδίας ἐσχῆκε κλῆσιν εὐλόγως. τραγωδία δὲ παρὰ τὴν οἴνου τρύγα, 120 ἐν ἧ περ ἐξέχρισαν τὰς αὐτῶν θέας, ἧ παρὰ τὴν τρύγα δὲ τὴν δωρομένην, ἧτι τὸν οἶνον Ἄττικῶν πάντω· λόγῳ, ἧ τὸν τράγον δὲ καὶ τετραγῶνον στάσιν,

ἧ τὴν τραγωδίαν τε καὶ ὀρηνοδίαν. 126 τὸ σατυρικὸν ἐκ σατύρων εὐρέθη· τοὺς ἀγροτάς δὲ πρὶν ἐκάλουν σατύρους· ἐκ τῶνδε γοῦν εὐρήκε τὴν κλῆσιν τοδὸ· ἐσχῆκε καὶ κλῆσι, δὲ ταῦτα δραμάτων, οὐ μὴν δὲ λοιπὸν ὡς τὰ λοιπὰ γρῆμάτων· 131 ἐδρῶντο καὶ γὰρ ἐν μίμοις πρὶν ἀνδράσιν εἰς Τηλέφου μίμημα καὶ Φιλοκτῆτου, οὐδ' ἐν μόναις γράμμασιν εἶχε τὴν στάσιν. Μονωδίαν μάνθανε σὺν αὐτοῖς, τέκνον· γίνωσκε κυρίως δὲ τὴν μονωδίαν, 135 ὅταν μόνος λέγη τις ἐν ὀρηνοδίαις, κατὰ δὲ παράχρησιν, ἂν λέγη μόνος, ὥσπερ Λυκόφρων εἰς Ἀλεξάνδρου γράφει· ἄλλοις γὰρ ἐστὶ τραγικὸς χορηγᾶτης πολλὰς γεγραφῆς καὶ σοφὰς τραγωδίας. 140 ἔφην τὸ λοιπὸν καὶ μονωδούς σοι, τέκνον· τοὺς διθυράμβους ποιγαροῦν μὴ λεκτέον. οὗτοι λυρικὸν καὶ χορὸν καὶ τὴν στάσιν καὶ δῶρον εἶχον. τὰ δὲ λοιπὰ μὰ μάθε· οἱ πρὸς τὸν Διόνυσον γράφοντες λόγους 145 παμπλειστοσυστρόβητον ἔγραφον μέλος, οἷόνπερ αὐτὸς στίχον ἀριεὶως ἔφην, ἀσματικοκαμπῶν πλειστοποικιλῶ τρόπῳ. Ταῦτα δ' ἐποίουν ἐκμιμούμενοι τρόποις τοὺς βακχικοὺς τε καὶ στροφὰς πολυστρόφους· 150 κλῆσιν δὲ διθύραμβον ἔσχον, ὡς τέκνον, ἐκ Διονύσου βακχικῶς χοροστάτου, δοτις περ ἐξέδραμε θύρας τὰς δύο, μὴρὸν Διὸς τε καὶ Σεμέλης γαστέρα. Φιλοξένου δὲ τὸν Κυθήριον λέγε 155 τῶν διθυράμβων εὐρετὴν συγγραμμάτων. ἱαμβογράφους γλωττοτοξότας νόει Πάριον Ἀρχιλοχον, αἰσχρὸν ἐν λόγοις, καὶ δεῖνον Ἰππώνακτα πικρίας πλέων, ὅσπερ παρεισέγραψέ τις τῷ μὲν τάδε· 160 « Οὐ βότρυν, ἀλλ' ἄχερον ἐν τάφῳ φέρει, « στύφοντα, πικραίνοντα πικρία λόγων· « ἀλλὰ τις Ἰππώνακτος εἰδὼν εἰς τάφον « τὸν ἄνδρα κνώσσειν εὐμενῶς εὐχῶν κάτω. » ἰδὸν δὲ πῶς βάζοντες ἐμπίκοις λόγοις 165 κλῆσιν κατεπλούτησαν ἱαμβογράφων. Ποιητικὸν δὲ πᾶν ἀνωνώμως λέγε

κατελείφθη τὰ τέσσαρα ἱαμβεῖα· ἧ δὲ λέξις ἡ λέγουσα Τριποδίσκος (—ισκίου αρ. Cram.), τοῦ, φησιν, ἀπὸ πόλεως Τριποδίσκου, μίας τῶν Μεγαρικῶν πόλεων. — 88 Φρυνίχον sive acc. Par. Φρυνίχον Cramer. — 91 Πρατίναν Cram. — 92 schol.: ταῦτο εἶπον ἡπατημένους τοῖς ἐξηγουμένοις Εὐριπίδην καὶ Σοφοκλέα, γράψασιν οὕτω· τὸ δράμα τὸ τῆς Ἀλκίπιδος Εὐριπίδου καὶ ὁ Ὀρέστης καὶ ἡ Σοφοκλέους Ἠλέκτρα καὶ ὅσα ταῦτα σατυρικά ἐστί (εἰσι Cramerī codd.) καὶ οὐ τραγικά· ἀπὸ συμφορῶν γὰρ καὶ δακρύων εἰς χαρὰν καταπτώσιν. οὕτω μὲν αὖν ἐγραψα περὶ τῶν σατύρων τοῖσις ἡπατημένους· ἐντυχίον δὲ σατυρικοῖς δράμασιν Εὐριπίδου, αὐτὸς μόνος ἐπέφηνον ἐκ τούτων σατυρικῆς ποιήσεως καὶ κωμωδίας διαφορᾶν· ἧ μὲν οὖν κωμωδία ὁρμητικῶς τινῶν καθαυτομένη

διαβολαῖς, ἐπιλοδορίας κινεῖ γέλωτα· ἧ δὲ σατυρικὴ ποιήσις ἄκρατον καὶ ἀμύγη λαιδορίας (λαιδορίας Bar.) ἔχει τὸν γέλωτα πᾶν ἡδύτατον, ὁλον τὸν ἐν θυμῷ. — 95 ὅμου καὶ male ar. Cramer. — 102 ὅθεν παρεσχίκασι ar. Cramer. — 109 ἐκκείδεκα Meerm. Barocc. omittit versus 109—113 — 117 κώμας παρ' αὐτῶν Par. librarij errore. — 120 αὐτῶν libr. — 124 τραγωδίαν Par. supra scripto χω, et addita glossa ἐστι δὲ καὶ ζῶον. — 130 versus in codice Par. rasura delictus est. — 132 γράμμας Meerm. — 134 κυρίαν Par. — 135 δὲ παμόνοος λέγη Par. λέγει ar. Cram. — 138 fortasse ἄλλος scribendum. Ita Alexandræ auctorem a Chalcidensi distingueret. ΜΕΙΝΕΚ. — 154 φιλοξένου δὲ τὸν κωμικόν Meerr. — 164 ἐμπίκοις ar. Cramer. — 173 τις Par. δια-

ἄπουπερ εὐρήσειας αὐτός μοι, τέκνον,
 ἥρωικόν μέτρον τε καὶ μύθους ἄμα,
 λέξιν τε παιδὶν ἱστορικὴν τε φράσιν.
 170 πεντὰς δὲ τούτων ἔστιν ἐξηρημῆν,
 Ὀμηροῦ, Ἡσιόδου, Πάνυσιος τρίτος,
 Πείσανδρος, Ἀντικαρχος, οἱ δ' ἄλλοι νέοι,
 ὧν περ τὸν ἔσμεν τί διαγραφάοι λόγος;
 οὕτω τὰ πάντα σὺ μα ὦν κατ' ἀξίαν
 175 γίνωσκε καλῶς καὶ διακρίνων βίβλους.
 [ὡς τεχνικῶς βαδίξῃ (sic) πρὸς λόγων τριβλους.]

X c.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΙΑΜΒΟΙ ΤΕΧΝΙΚΟΙ ΠΕΡΙ ΚΩΜΩΔΙΑΣ.

Ἐκαίπερ ἡμῶν τοῖς ἀτέχνους πρὶν στίχους
 τρεκλήν τελεῖν εἴρηκα τὴν κωμωδίαν,
 πρῶτην δημοῦ μέσσην τε καὶ τὴν ὑτέραν,
 ἔφην δὲ καὶ γνώρισμα τῶν τριῶν τότε,
 5 οὐκ ἀκριβῶς ἔφην δὲ πᾶν μέχρι τέλους·
 τὰ νῦν φέρε γράφουμεν ἠκριβομένους,
 πόσα μέρη τε τυγχάνει κωμωδίας,
 καὶ τῆς παραβάσεως ὅποσα τὰ μέρη,
 τίνα δὲ ταῦτα, τεχνικῶς τε πῶς πρέπει
 10 κωμωδίας γράφειν τε καὶ τραγωδίας.
 μέρη μὲν εἰσι τέσσαρα κωμωδίας·
 πρῶτον πρόλογος, τὸ μέχρι χοροῦ τῆς εἰσόδου·
 τὸ τοῦ χοροῦ μέλος δὲ δεύτερον λέγω·
 ἐπίσσοδος τρίτον δὲ τί δὲ τυγχάνει;
 15 λόγος μεταξὺ πλὴν μελῶν χορῶν δύο·
 τέταρτον ἔστιν ἐξοδος· ταύτης μέρος
 λόγος χοροῦ τις τῷ τέλει λειγεμένος.
 τόσα μέρη μὲν εἰσι τῆς κωμωδίας.
 ἑπτὰ δὲ παραβάσεως εἰσι μέρη,
 20 αἵ νῦν σαφῶς ἀκούε λεπτῶ τῷ λόγῳ.
 ὁ κωμικὸς χορὸς μὲν ὀρχήστρας τόποις,
 οὗτ' ἦν λογέσθων νῦν καλοῦμεν, ἡγμένους,
 ὑποκριταῖς μὲν προσλαλιῶν ἄλλοις μέτροις
 σκηπῆν πρὸς αὐτὴν ἦν ὄρων κωμωδίας,
 25 αὐτῶν ἀτελεθόντων δὲ πρὸς δῆμον βλέπων,
 ὁ καὶ στροφῆν ἔσχηκε τὴν κλῆσιν φέρον·

ἐκ τετραμέτρων ἕξ τε καὶ δέκα στίχους,
 ἀναπαιστικούς δὲ τοῖς μέτροις, ἐφθέγγετο,
 ἀντιστροφῆν δ' ἔφασκεν, εἶτα δευτέρους
 30 τοιῶδες μέτρον καὶ ποσῶ τῶσων στίχων·
 τοῦ δ' αὖ στροφῆς λόγους τε σὺν ἀντιστρόφῳ
 ἄσπας παλαιὸς πῶς ἐπίρρημα λέγει.
 ἢ πάροδος ὅλη χοροῦ δὲ παράβασις.
 ἂν οὖν ἐπὶ θέατρον ἐκ πολισμάτων
 35 ἐδείκνυ δῆθα τὴν ὁδὸν ποιούμενος,
 ἀριστερᾶ; ἔβαινεν ἀψίδος τόπων·
 εἰ δ' ὡς ἀπ' ἀγροῦ, δεξιᾶς διὰ τόπων,
 ἐν τετραγωνίζοντι τοῦ χοροῦ τύπῳ,
 ὑποκριταῖς τὸ βλέμμα δεσπύνων μόνους·
 40 ὧν ἐκὼραμόντων ἐπιτάκις ἐστραμμένους
 χορὸς καθῶρα πρὸς διπλὴν δῆμου στάσιν·
 τὸ δ' ἐπτασυστρόβητον ὄρχημα τότε
 παράβασιν ἔσχε τῷ γάνει (σῆν) κλῆσιν φέρειν·
 ὄρχησις ἢ πρῶτη τε τὴν κλῆσιν γένους,
 45 μακρὸν δὲ δὴ πνίγος τε τὸ τρίτον πάλιν,
 τέταρτον ὦδῃ καὶ στροφῇ κλῆσιν φέρει·
 τὸ πέμπτον αὐτὴ τις ἐπίρρημα λέγει,
 τὸ δ' ἕκτον ἔσχε κλῆσιν ἀντιῶδης φέρειν,
 ἀντιστροφῆς ἄμα τε σὺν αὐτῇ λέγω.
 50 τὸ δ' ἑβδομὸν τις ἀντεπίρρημα λέγει·
 Ἰζέτις δ' ἀρεστὸν οὐδαμῶς ἔστι τότε,
 οὐδ' αὖ τὸ πέμπτον, ἀλλὰ σοὶ ταῦτα λέγει
 τὰς πρακτικὰς μὲν συστροφὰς χοροῦ δύο
 σκηπῆν πρὸς αὐτὴν πρὸς τὸν δῆμον νόει
 55 στροφὰς καλεῖσθαι, σὺν δὲ μὴν ἀντιστρόφους,
 τοὺς τετραμέτρους οὐκ ἔφην δὲ τῶν στίχων
 τραυῶς ἐπίρρηματι τοὺς πρώτους λέγει·
 τοὺς δευτέρους αὖ ἀντεπίρρημα πάλιν·
 Ἰζέτις μὲν αὐτὰ τῶν μερῶν τῆς ἐπιτάδος
 60 παρεξάλων τε καὶ διώξας μακρόθεν
 ὦδῃν διαίρει καὶ στροφῆν ὡς πρὸς δύο
 ἀντιστροφῆν αὐτὴν τε κἀντιῶδῃν ἄμα·
 οὕτω τε πληροῖ αἰο πάλιν τὴν ἐπιτάδα,
 ὦδῃν καλεῖ δὲ πρὸς θεοῦς τινὰς λόγους,
 65 στροφῆν πάλιν δὲ τοὺς πρὸς ἀνθρωπῶν λόγους.
 τὴν δ' ἀντιῶδῃν εἰς θεοῦς πάλιν λέγει
 ἀντιστροφῆν δὲ πρὸς γονὰς ἐτησίους.

γράφει Meinek. — 176 om. Par. Est variatio versus 175, quales ludere solebat Tzetzes.

X c

4 γνωρισμάτων τρ. ap. Cramer. — 5 πλους Par. — 8 ὅποσα δὲ τὰ libri omnes. Probabiliter etiam τῆς delet Meibekius. — 21 ὁ om. Cramer. — 22 ἡγμένους Barocc. ἡμαγμ Meerm. ... γμένους Par. Prima littera, macula tecta, fuisse videntur με vel μα. praemissum ab altera, ut vi. letur, παυο η. — 23 Schol. in cod. Par.: Δέκα ἑτέροις μέτροις ἐγράψοντο, αἱ περὶ τὸ τέλος τοῦδε εὐρύς, καὶ τῶ τετραμέτρῳ τῶν ἀναπαιστικῶν. — 26 φέρον a sec. m. Par. A pr., ut Cramer. — 29 ἀντιστροφὸς ἔφασκεν ap. Cramerum. — 30 ποσῶ Cram. — 31 συναντιστρόφῳ Par. — 32 παλαιὸς πῶς

libri. — 33 ἢ in Par. a sec. m. In eodem inter δὲ et παράβασις superne pictum ω, a sec. m. in o vel oi mutatum. Meerm. δὲ ὡ παραβ. Fortasse ἢ πάροδος δ' ὅλη χοροῦ παράβασις. — 34 Par. N ἂν οὖν, fortasse H ex superiore versus male huc delatum. ἐπιτάτρον ap. Cram. — 36 ἀψίδος libri. — 41 καθῶρα ap. Cram. — 43 dele τὴν. MEINEK. — 49 ἀντιστροφῆν Par. — 55 Schol. in Par.: Κατὰ τὸν Τζέτις τὰ ἑπτὰ εἶδη τῆς παραβάσεως ἢ μέρη· ἐβάλλει μὲν τὸ ἐπίρρημα ἐκ τοῦ πέμπτου τόπου· καὶ τὸ ἀντεπίρρημα ἐκ τοῦ ἑβδομοῦ. παράβασιν δὲ καλεῖ τὸ γένος, καὶ τὸ πρῶτον ὄρχημα· τρίτον μακρὸν καὶ πνίγος· τέταρτον ὦδῃν τὴν καὶ ἐπίρρημα· πέμπτον ἀντιῶδῃν τὴν (sic Meinek. Codex πέμπτην· ἀντιῶδῃ δὲ τὴν) καὶ ἀντεπίρρημα· ἕκτον στροφῆν· ἑβδομὸν ἀντιστροφῆν. — 56 τοῦ τετραμέτροῦς Cramer., ex Meerm. annotans τε τραμετροῖς. — 61 libri διαίρειν. — 64 προσθετοῦς Bar. —

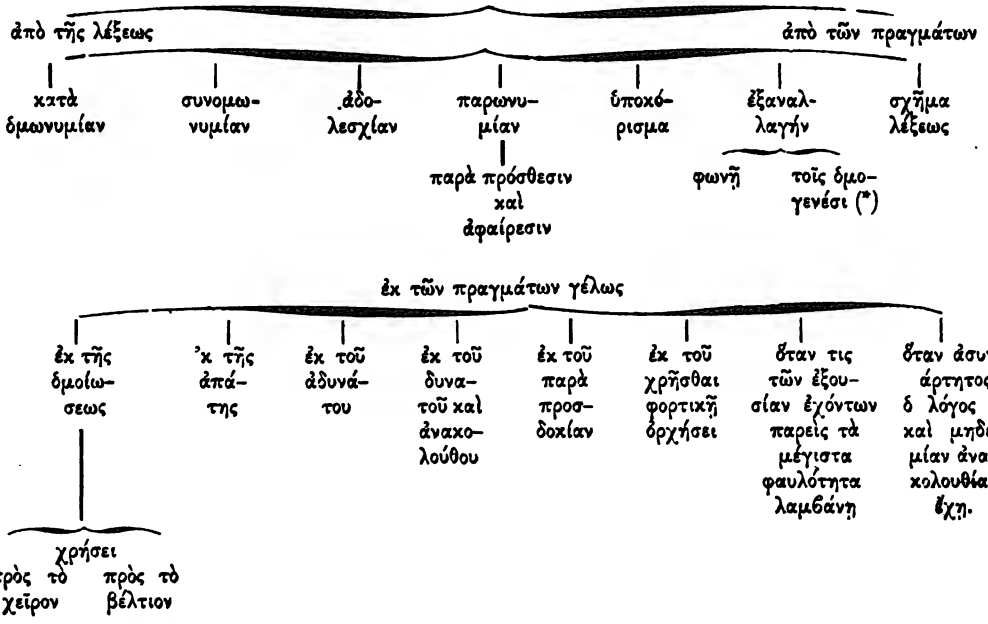
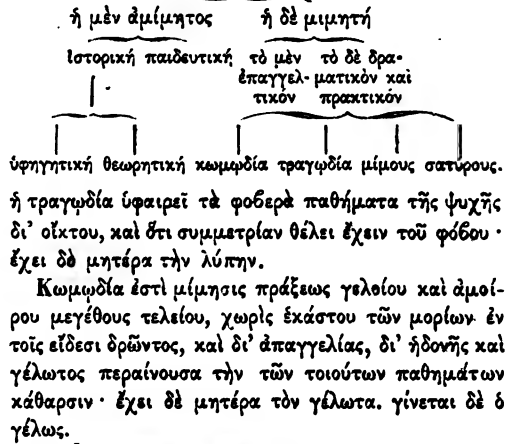
ταῦτα μὲν οὕτω· καὶ ταῦτ' ἄρα δέ μοι μάθε,
 ὡς ἡ παλαιὰ συγγραφή κωμωδίας
 70 ἦρτο πρὸς ὄγκον Ἀττικῆς γλώττης λόγοις,
 ἐχρήτο καὶ μέτροις δὲ ποικίλοις στίχων,
 χορῶν τε χρεῖαν εἶχεν· ἡ νέα δὲ γε
 γλώττης σαφοῦς πρῶτα μὲν ἤρμωστο λόγοις,
 πλείω δὲ χρήται τῶν ἰαμβῶν τῷ μέτρῳ·
 75 καὶ δὴ σὺν αὐτοῖς καὶ χορῶν ἀποτρέχει,
 τὸ τοῦ σκοποῦ δὲ πλάσμα καὶ λέξις ἅμα.
 παρεισφοροῦσιν ἡδονὴν κωμωδίαίς
 καὶ τὸν γέλωτα τοῖς ἑμμανύμοις πλέον
 ἐσχηματισμένα τε καὶ παρωδίαί,
 80 καὶ κλήσεων πλάσεις δὲ καὶ μεταπλάσεις·
 σὺν οἷς χορισμοὶ καὶ καταχρήσεις ἅμα.
 Σκαμβῶν μετ' αὐτὰ νῦν μελῶν κλῆσιν μάθε.
 λέγοντες ἦσαν ταῦτα καιροῖς τῶν πότων·
 σκαμβὰ δ' ἔφασκον ὡς ἀπλᾶ μᾶλλον ταῖδε·
 85 ἄλλοι δὲ φασίν, ὡς ἀναγκαῖον πότοις
 ἄδειν ὑπῆρχε πρὸς ψελάγματα λύρας·
 ὅσοις ἐνῆν δὲ μηδαμῶς λύρας τέχνη,
 δάφνης λαβόντες εἶτε μυρσίνης κλάδους,
 ἦδον καλοῦντες σκαμβὰ τὰ λύρας μέλη·
 90 ἄλλοι δὲ τοὺς ἄδοντας εἶπον τὴν λύραν,
 οὐχὶ κατ' εὐθὺ, συστροφαῖς δὲ λαμβάνειν·

οὕτω τὸ λοιπὸν κλῆσιν ἔσχε τὰ μέλη.

X d.

EX CODICE COISLINIANO APUD CRAMERUM ANECD. PARIS. VOL. I, 463.

Τῆς ποιήσεως

65 ἀνθρώπων Par. Meerm. — 77 κωμωδίας Barocc. In Par. gl. καθιδύνουσι τὴν κωμωδίαν. — 88 μυρσίνας Par. — 89 σκαμβάκ Par. a sec. m. — 91 συστροφῶν ap. Cramerum. X d. Codex est antiquissimus, n. 120, membranaceus form. in fol. et seculo decimo pulcherrima manu scriptus. Præter alia insunt varia logica schemata, quibus interposita sunt medio fol. 248 verso inter τέλος τοῦ α σχήματος et

πρῶτος τόπος ἐν β σχήματι, quæ de Comœdia exscripsi. Verba credo sunt alicujus commentatoris in Aristotelis tractatum de Poetica, quæ eapropter notabiliora sunt, quod scriptor plenior eum quam qui ad nos pervenit, præsertim ἐν τοῖς περὶ γελοίου (v. Aristot. Rhet. 3, 18), habuisse videtur. CRAMER. — (*) Περὶ φωνῆ et τοῖς ὁμογενέσι potius ad σχῆμα λέξεως trahenda sunt. MEINER. — (†) Ad πίστις additur nota: ὄρκοι, συνθήκαι, μυστηριαί, βήσανοι, νόμοι.

Διαφέρει ἡ κωμωδία τῆς λαιδορίας, ἐπεὶ ἡ μὲν λαιδορία ἀπαρακαλύπτως τὰ προσόντα κακὰ διεξέειπεν, ἡ δὲ δεῖται τῆς καλουμένης ἐμφάσεως.

Ὁ σκώπτων ἐλέγχειν θέλει ἀμαρτήματα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος.

Σύμμετρον τοῦ φόβου θέλει εἶναι ἐν ταῖς τραγωδίαις, καὶ τοῦ γελοίου ἐν ταῖς κωμωδίαις.

Κωμωδίας ὕλη, μῦθος, ἦθος, διάνοια, λέξις, μέλος, ὄψις. Μῦθος κωμικός ἐστὶν ὁ περὶ γελοίας πράξεις ἔχων τὴν σύστασιν. Ἡθικὴ κωμωδίας τὰ τε βιολογία καὶ τὰ εἰρωνικά καὶ τὰ τῶν ἀλαζόνων. Διανοίας μέρη δύο, γνώμη καὶ πίστις. (+) Κωμικὴ ἐστὶ λέξις κοινὴ καὶ δημώδης. δεῖ τὸν κωμωδοποιὸν τὴν πάτριον αὐτοῦ γλῶσσαν τοῖς προσώποις περιτιθέειν, τὴν δὲ ἐπιχώριον αὐτῷ ἐκείνῃ. Μέλος τῆς μουσικῆς ἐστὶν ἴδιον· ὅθεν ἀπ' ἐκείνης τὰς αὐτοτελεῖς ἀφορμὰς δεῆσθαι λαμβάνειν. Ἡ ὄψις μεγάλην χρεῖαν τοῖς δράμασι τὴν συμφωνίαν παρέχει. Ὁ μῦθος καὶ λέξις καὶ τὸ μέλος ἐν πάσαις κωμωδίαις θεωροῦνται, διάνοιαί δὲ καὶ ἦθος καὶ ὄψις ἐν ὀλίγαις.

Μέρη τῆς κωμωδίας τέσσαρα· πρόλογος, χορικόν, ἐπεισόδιον, ἐξοδος. Πρόλογός ἐστι μέρος κωμωδίας τὸ μέχρι τῆς εἰσόδου τοῦ χοροῦ. Χορικόν ἐστὶ τὸ ὑπὸ τοῦ χοροῦ μέλος ἀδόμενον, ὅταν ἔχη μέγεθος ἰκανόν. Ἐπεισόδιον ἐστὶ τὸ μεταξὺ δύο χορικῶν μελῶν. Ἐξοδος ἐστὶ τὸ ἐπὶ τέλει λεγόμενον τοῦ χοροῦ.

XI.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΒΙΟΣ.

Ἀριστοφάνης ὁ κωμωδοποιὸς πατὴρ μὲν ἦν Φιλίππου, τὸ δὲ γένος Ἀθηναῖος, τῶν δῆμων Κυδαθηναίων, Πανδιονίδος φυλῆς· ὅς πρῶτος δοκεῖ τὴν κωμωδίαν εἶτι πλαιωμένην τῇ ἀρχαίᾳ ἀγωγῇ ἐπὶ τὸ 5 χρησιμώτερον καὶ σεμνότερον μεταγαγεῖν, πικρότερον καὶ αἰσχρότερον Κρατίνου καὶ Εὐπόλιδος βλασφημούντων ἢ εἶδει. πρῶτος δὲ καὶ τῆς νέας κωμωδίας τὸν τρόπον ἐπέδειξεν ἐν τῷ Κωκάλῳ, ἐξ οὗ τὴν ἀρχὴν λαβόμενοι Μένανδρος τε καὶ Φιλῆμων ἐδραματούργησαν. εὐλαβῆς δὲ σφόδρα γενόμενος τὴν ἀρχὴν ἄλλως 10 τε καὶ εὐφυῆς τὰ μὲν πρῶτα διὰ Καλλιστράτου καὶ Φιλωνίδου καθέει δράματα. διὰ δὲ ἔσκωπτον αὐτὸν Ἀριστίνυμος τε καὶ Ἀμειβίας, τετραδί λέγοντες γεγονέναι, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄλλοις πονοῦντα. 15 Ὑστερον δὲ καὶ αὐτὸς ἠγωνίσαστο. διεχθρεύσας δὲ μάλιστα Κλέωνι τῷ δημαγωγῷ καὶ γράψας κατ'

αὐτοῦ τοὺς Ἰππέας, ἐν οἷς διελέγχει αὐτοῦ τὰς κλοπὰς καὶ τὸ τυραννικόν, οὐδενὸς δὲ τῶν σκευοποιῶν τομήσαντος τὸ πρόσωπον αὐτοῦ σκευάσαι δι' ὑπερβολὴν φόβου, ἄτε δὴ τυραννικοῦ ὄντος, μηδὲ μὴ ὑποκρίνασθαι τινος τολμῶντος, δι' ἑαυτοῦ δ' Ἀριστοφάνης ὑπεκρίνατο, αὐτοῦ τὸ πρόσωπον μιλτηρὸν χρίσας, καὶ αἴτιος αὐτῷ γέγονε ζημίαις πέντε ταλάντων, ἃ ὑπὸ τῶν Ἰππέων κατεδικάσθη, ὡς φησὶν ἐν Ἀχαρνεῦσιν [5]

ἐγὼ δ' ἐφ' ᾧ γε τὸ κέαρ ὑπεφάνθη ἰῶν, τοῖς πέντε ταλάντοις οἷς Κλέων ἐξήμεσεν. 25

διήχθρευσε δὲ αὐτῷ ὁ Ἀριστοφάνης, ἐπειδὴ ξενίας κατ' αὐτοῦ γραφὴν ἔθετο, καὶ ὅτι ἐν δράματι αὐτοῦ Βαβυλωνίαις διεβάλε τῶν Ἀθηναίων τὰς κληρωτὰς ἀρχάς, παρόντων ξένων. ὡς ξένον δὲ αὐτὸν ἔλεγε παρῶσεν οἱ μὲν αὐτὸν φασὶν εἶναι Ῥόδιον ἀπὸ Λίνδου, οἱ δὲ Αἰγινήτην, στοχαζόμενον ἐκ τοῦ πλείστον χρόνον τὰς διατριβὰς ποιῆσθαι αὐτόθι, ἢ καὶ ὅτι ἐκέκτητο 30 ἔκεισε. κατὰ τινὰς δὲ, ὡς ὅτι ὁ πατήρ αὐτοῦ Φίλιππος Αἰγινήτης. ἀπολυθῆναι δὲ αὐτὸν εἰπόντα ἀστείως ἐκ τοῦ Ὀμήρου [Od. A, 215] ταῦτο

μήτηρ μὲν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἐμμεναι, αὐτὰρ ἐγὼ γε οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ πῶ τις ἐόν γόνον αὐτὰς ἀνέγνω.

δεύτερον δὲ καὶ τρίτον συκοφαντηθεὶς ἀπέφυγε, καὶ οὐτω φανερός κατασταθεὶς πολιτικῆς κατεκράτησε τοῦ Κλέωνος. ὅθεν φησὶν [Ach. 377] «αὐτὸς δ' ἐμαυτὸν ὑπὸ Κλέωνος ἔτι ἔπαθον ἐπίσταμαι δὴ» καὶ τὰ ἐξῆς. φασὶ δὲ αὐτὸν εὐδοκιμῆσαι συκοφάντας καταλύσαντα· οὐδ' ὠνόμασεν ἠπιάλους ἐν Σφρξίν [1039] ἐν οἷς φησὶν «οἱ τοὺς πατέρας αὐτῶν ἤγchon νύκτωρ καὶ τοὺς πάππους 45 «ἀπέπνιγον. « μάλιστα δὲ ἐπηνέθη καὶ ἠγαπήθη ὑπὸ τῶν πολιτῶν σφόδρα, ἐπειδὴ διὰ τῶν αὐτοῦ δραμάτων ἐσπούδασε δεῖξαι τὴν πολιτείαν Ἀθηναίων ὡς ἐλευθέρα τε ἐστὶ καὶ ὑπ' οὐδενὸς τυραννικῶν δουλαγωγουμένη, ἀλλ' οὐδὲ ὅτι δημοκρατία ἐστὶ, καὶ ἐλευθεροὶ ἂν ὁ δῆμος ἄρχῃ ἐπαύοιτο. τοῦτο οὐκ χάριν ἐπηνέθη καὶ 50 ἐστεφανώθη θαλλῷ τῆς ἱερᾶς ἑλαιας, ὅς νενομίσται ἰστίμος γρυσῶ στεφάνῳ, εἰπὼν ἐκεῖνα τὰ ἐν τοῖς Βατράχοις [686] περὶ τῶν ἀτίμων «τὸν ἱερὸν χορὸν δίκαιον «πολλὰ χρηστὰ τῇ πόλει συμπαραίνειν.» ὠνομάσθη 55 δὲ ἀπ' αὐτοῦ, ἐπεὶ ἔνδοξον, τὸ μέτρον τὸ Ἀριστοφάνειον. οὕτω δὲ γέγονεν ἡ φήμη τοῦ ποιητοῦ ὡς καὶ παρὰ Πέρσας διήκειν καὶ τὸν βασιλέα Περσῶν πυνθάνεσθαι παρ' ὀποτέροις εἶη ὁ κωμωδοποιός. φασὶ δὲ καὶ Πλάτωνα Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ βουλευθέντι μαθεῖν 60 τὴν Ἀθηναίων πολιτείαν πέμψαι τὴν Ἀριστοφάνους ποιήσιν καὶ συμβουλευσάι τὰ δράματα αὐτοῦ ἀσκη-

XI.

1 κωμωδοποιός Ald. et V., ut videtur. — 2 τῶν δῆμων Dindorfius. τὸν δῆμον vulgo. τῷ δήμῳ V. Κυδαθηναίους Gelenus. Κυδαθηναῖος Ald. Κυδαθήναιος V. — 11 καὶ delevit Celenius. — 12 ἐπαθὸν τὰ ἑαυτοῦ δράματα Reg. — 13 λέγοντας αὐτὸν et 14 ὡς ἄλλοις Reg., ut volebat Gelenius. — 21 ὁ additum ex V. — 22 χρίσας V. — 25 ἐγὼ δ' V. et Ald. γε om. V. ἐφάνθη Ald. — 28 γραφὴν κατ' αὐτοῦ

vulgo. — 29 βαβυλωνίαις V. — 31 φασὶ Ῥόδιον vulgo. — 33 αὐτόθι ποιῆσθαι vulgo. — 42 ἄττ' ὠνέπ. V. — 47 σφόδρα additum ex V. Ib. ἐπειδὴ Dindorf. ἐπειδὴ δὲ vulgo. Ib. αὐτοῦ V. ἑαυτοῦ vulgo. — 48 τὴν τῶν Ἀθηναίων πολιτείαν vulgo. — 49 διαγωγουμένη V., ex quo 51 οὐν, 53 τὰ addita. — 56 ἐπειδὴ vulgo. — 57 sq., vide Acharn. v. 646. — 62 post ποιήσιν addebatur τὴν κατὰ Σωκράτους ἐν Νεφέλαις κατηγορίαν, quæ manifestum est ab recentiore grammatico

θέντα μαθεῖν αὐτῶν τὴν πολιτείαν. ἐγένετο δὲ καὶ αἷτιος ζήλου τοῖς νέοις κωμικοῖς, λέγω δὴ Φιλιήμονι καὶ Μενάνδρῳ. ψηφίσματος γὰρ γενομένου χορηγικοῦ, ὥστε μὴ ὀνομασθὶ κωμῳδεῖν τινα, καὶ τῶν χορηγιῶν οὐκ ἀνεγχομένων πρὸς τὸ χορηγεῖν, καὶ παντάπασιν ἐκλεισιπείας τῆς ὕλης τῶν κωμωδιῶν διὰ τούτων αὐτῶν, αἷτιον γὰρ κωμωδίας τὸ σκώπτειν τινὰς, ἔγραψε Κώκαλον, ἐν ᾧ εἰσάγει φθορὰν καὶ ἀναγνωρισμὸν καὶ τάλλα πάντα ἃ ἐξήλωσε Μενάνδρος. πάλιν δὲ ἐκλεισιπότης καὶ τοῦ χορηγεῖν τὸν Πλοῦτον γράφας εἰς τὸ διαναπαύεσθαι τὰ σκηνικά πρόσωπα καὶ μετεσκευάσθαι, ἐπιγράφει χοροῦ, φεγγήριον ἐν ἐκείνοις ἃ καὶ ὄρωμεν τοὺς νέους οὕτως ἐπιγράφοντας ζῆλω Ἀριστοφάνους. ἐν τούτῳ δὲ τῷ δράματι συνέστηκε τῷ πλήθει τὸν υἱὸν Ἀρχόστου, καὶ οὕτω μετέλλαξε τὸν βίον, παῖδας καταλιπὼν τρεῖς, Φίλιππον ὁμώνυμον τῷ πάπῳ, καὶ Νικόστρατον καὶ Ἀραρότα, δι' οὗ καὶ ἐδίδασκε τὸν Πλοῦτον. τινὲς δὲ δύο φασί, Φίλιππον καὶ Ἀραρότα, ὧν καὶ αὐτὸς ἐμνήσθη,

τὴν γυναῖκα δὲ
αἰσχύνομαι τῷ τ' οὐ φρονούτε παιδίω

ἴσως αὐτοὺς λέγων.

Ἐγράψε δὲ δράματα μὲν ὧν ἀντιλέγεται τέσσαρα ὡς οὐκ ὄντα αὐτοῦ. ἔστι δὲ ταῦτα, Ποίησις, Ναυαγός, Νῆσοι, Νίοβος, ἃ τινὲς ἔγρασαν εἶναι τοῦ Ἀρχίππου.

ΧΙΙ.

ΑΛΛΩΣ.

(Ex codice Veneto 474.)

Ἀριστοφάνης ὁ κωμωδοποιὸς Φιλίππου μὲν ἦν παῖς Ἀθηναῖος, Κυδαθηναῖος τῶν δήμων· ὅς πρῶτος δοκεῖ τὴν κωμωδίαν ἐπιπλανωμένην τῇ ἀρχαίᾳ ἀγωγῇ

ἐπι τὸ χρησιμώτερον καὶ σεμνότερον καταστήσασθαι, πρότερον Κρατίου καὶ Εὐπόλιδος βλασφημούτων. 5 πρῶτος δὲ καὶ τῆς νέας κωμωδίας τὸν τρόπον ἐπέδειξε τῷ Κοικάλῳ, ἃ Μενάνδρος τε καὶ Φιλιήμων δράματα συνεστήσαντο. εὐλαβῆς δὲ σφόδρα γενόμενος ἄλλως τε καὶ εὐφυῆς, τὰ μὲν πρῶτα διὰ Καλλιστράτου καὶ Φιλωνίδου καθῆιεν δράματα. διὸ καὶ ἔσχωπτον αὐτὸν 10 Ἀριστοφάνους τε καὶ Ἄμειψίς, τετράδι αὐτὸν γεγενῆσθαι λέγοντες, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄλλοις πονούντα. ὕστερον δὲ καὶ αὐτὸς διεγνώριστο. διεγθρεύσας δὲ μάλιστα Κλέωνι τῷ στρατηγῷ καὶ γράφας κατ' αὐτοῦ τοὺς Ἰππίεας αὐτὸς ὑπεκρίνητο. ὁ δὲ ξενίας αὐτὸς κατ' αὐτοῦ ἐγκλημα ἔθετο. καὶ γὰρ δὴ φασὶ τινες αὐτὸν 15 Ῥόδιον γεγενῆσθαι. ἀπελύθη δὲ τὸ μὲν πρῶτον εἰπόν

μήτηρ μὲν τέ μέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἐγὼ γε οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ πῶ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.

δεύτερον δὲ καὶ τρίτον συκοφαντηθεὶς ἀπέφυγεν. ὅθεν 20 φησὶν « αὐτὸς δ' ἑμαυτὸν ὑπὸ Κλέωνο· ἀπαθὸν ἐπι- » « σταμαι διὰ τὴν κέρουσι κωμωδιῶν· εἰσελευσας γὰρ » « μ' εἰς τὸ βουλευτήριον διέβαλλε. » φασὶ δὲ αὐτὸν εὐδοκιμῆσαι καταλύσαντα, οὐς ὠνόμασεν ἠπιάλους ἐν Σφηξίν, ἐν οἷς φησὶν « οἱ τοὺς πατέρας ἤγχοον νύκτωρ 25 » « καὶ τ. ὤς· πάππους ἀπένηγον. » μάλιστα δὲ ἐπληρέθη καὶ ἐστεφανώθη θαλλῶ τῆς ἱερᾶς ἐλαίας, ὅς νενομίστα ἰσότημος χρυσῷ στεφάνῳ, εἰπὼν ἐκεῖνα ἐν τοῖς Βατράχοις περὶ τῶν ἀτίμων « τὸν ἱερὸν χορὸν δίκαιόν » « ἐστὶ χρηστὴ τῇ πόλει συμπαραίνεσθαι. » τὴν δὲ ποιή- 30 σιν αὐτοῦ οὕτως ἔνδοξον γενέσθαι, ὡς τὸν μὲν Περσῶν βασιλέα πυνθάνεσθαι παρ' ὀπότεροις εἴη ὁ κωμωδοποιός, Πλάτωνα δὲ Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ βουλευθέντι μαθεῖν τὴν Ἀθηναίων πολιτείαν, πέμψαι τὴν Ἀριστοφάνους ποιήσιν, τὴν κατὰ Σωκράτους ἐν Νεφέλαις 35 κατηγορίαν. τελευταῖον δὲ διδάσκει τὸν Πλοῦτον συν-

temere esse inserta. DIND. — 65 χορηγικοῦ Meinekus Quaeat. scen. 1, p. 35. Legebatur χορηγοῦ. — 69 post ἔγραψε addebatur κωμωδίας τινὰς. De quo dixi ad fragm. p. 567 ed. Oxon., 466 ed. Paris. DIND. — 74 ἐπιγραφή V. — 75 ἐπιγράφοντας οὕτω vulgo. — 82 δ' libri. — 87 Νίοβος vulgo. νίορος V. Po-t' Ἀρχίππου in V. et Ald. haec sequuntur : 'Ο κωμικός χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἀνδρῶν κδ'. καὶ εἰ μὲν ὡς ἀπὸ τῆς πόλεως ἤρχετο ἐπὶ τὸ θέατρον, διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἀψίδος εἰσῆι, εἰ δὲ ὡς ἀπὸ ἀγροῦ, διὰ τῆς δεξιᾶς, ἐν τετραγώνῳ σχήματι, ἀπορῶν εἰς τοὺς ὑποκριτάς. ἀνχωρούτων δὲ τῶν ὑποκριτῶν ἐπίταξις ἐστρέφετο ὁ χορὸς, προσέχων ἐφ' ἐκότερα μέρη τοῦ θεάτρον. ἐκάλειτο δὲ τῷ γένει τὸ κατ' αὐτὸν ὄνομα (ἀρχήμα V. Corrigeendum videtur σχήμα. DIND.) τῆς ἀρχήσεως παράβασις, ὁμώνυμος τῷ γένει. τὸ τρίτον μακρόν, τὸ καὶ πνίγος, τὸ (τὸ om. Ald.) τέταρτον στροφῆ ἢ ἀθή τὸ πᾶμπαν ἐπίρρημα. τὸ ἕκτον ἀντιπροσπορος ἢ ἀντιπῶδ'· τὸ ἔβδομον ἀντεπίρρημα. (Addit V. : σκολιά λέγεται τὰ πέρινον μέλη τὰ ἐν τοῖς συμπουσίσι φέδμενα. καὶ ὡς μὲν ἐνείε φασιν ἐπὶ τοῦ ἐναντίου προσηγορευθήσαν· ἀπλῆ γὰρ αὐτὰ ἐχρῆν εἶναι καὶ εὐκολα ὡς παρὰ πότον φέδμενα. οὐκ εὐ δὲ τοῦτο· τὰ γὰρ φέδμημα ἐπὶ τὸ εὐθυμότερον μεταλαμβάνονται, οὐ τὸ ἐμπαλιν. τί οὐν ἐπάναγες ἦν τὸ ἐν συμπουσίσι ἀπασιν φέδμεν μετὰ λύρας; ὅσοι δὲ οἱκ ἠεῖσταντο λύρα χρῆσθαι, δάφνης ἢ μυρρίνης (μυρρίνης V.) κλάνας λαμβάνοντας ῥέον. ἐπὶ τοῖς οὐν οὐκ ἐπισημασμένοις μέλη πρὸς λύραν φέδμεν σκολιά εἰσάγει· ὅθεν καὶ

σκολιά ὠνομάσθησαν. τινὲς δὲ οὕτως οὐ κατὰ τὸ εἶδος φασὶ διδοσθαι τὴν λύραν, ἀλλ' ἐναλλάξ. διὰ τὴν σκολίαν οὐν καὶ μὴ ἐπ' εὐθείας τῆς λύρας περιφέρειαν σκολιά ἐλέγτο.) — Ἰσοκρίται Ἀριστοφάνους Καλλιστράτος καὶ Φιλωνίδης, δι' ὧν ἐδίδασκε τὰ δράματα ἑαυτοῦ, διὰ μὲν Φιλωνίδου τὰ δημοτικὰ, διὰ δὲ Καλλιστράτου τὰ ἰδιωτικὰ.—Πόσα μέρη κωμωδίας; α'. πρόλογος τὸ μέχρι τῆς εἰσόδου τοῦ χοροῦ μέρος. β'. χορικὸν τὸ τοῦ (τοῦ om. V.) χοροῦ διδόμενον (fort. φέδμενον, μέρος γ'. ἐπεισόδιον τὸ μεταξὺ δύο χορικῶν μελῶν. δ'. ἔξοδον τὸ ἐπὶ τέλος λεγόμενον τοῦ χοροῦ. εἴρηται δὲ καὶ πόσα μέρη παραβάσεως. ἡ δὲ παράβασις (haec tria verba om. Ald.) τοῦ χορικοῦ.

ΧΙΙ.

Est etiam in Regio. — 1 sq. γένει μὲν ἦν Ἀθηναῖος, πατὴρ δὲ Φιλίππος, τὸν δήμον Κυδαθηναῖος, Πανδιονίδος φυλῆς. ὅς Reg. Κυδαθηναῖος V. — 4 χρῆμα. καὶ om. Reg. « Praestat μεταστήσασθαι. » DIND. — 7 sq. τῷ Κοικ. — συνεστήσ. om. Reg. — 8 σφόδρα om. Reg. — 10 ἐπέδειξον τὰ ἑαυτοῦ ὅρ., 12 γεγενῆσθαι (hoc repetit) ὡς ἄλλοις Reg. — 13 αὐτοῦ V. — 15 ἐνιτεύειας κατ' Reg. recte. — 16 δὴ φάσκει V. γὰρ ἔγρασαν αὐτὸν τινες, 17 γει., ἕτεροι δὲ Αἰνίδιον, οὕτως καὶ τῆς Αἰνίδου ὑποτελοῦς τῆ Ῥοδίου. ἀπελ. Reg. — 21 ἀπαθὸν Reg. ἃ πάθον V. — 23 με—διέβαλε, 24 συκοφάντας τινὰς καταλ. Reg., qui 30 συμπαραίνεσθαι habet ante δίκαιόν. — 33 Πλάτων V. Reg. — 36 δὲ τὸ τοῦ Πλοῦτου δρᾶμα

έστηκε τῷ πλήθει τὸν υἱὸν Ἀραρότα, καὶ οὕτω μετέ-
λαξε τὸν βίον, παιδας καταλιπὼν δύο, Ἀραρότα καὶ
Φίλιππον, ὡς αὐτὸς ἐπεμήθησθαι

40 αἰσχύνουμαι τῷ τ' οὐ φρονίοντα παιδίῳ,
Ἀραρότα ἴσως καὶ Φίλιππον λέγουσι. ἀναγράφει δὲ
καὶ τρίτον Νικόστρατον. κατέστρεψε δὲ τὸν βίον δια-
φερόντως· τιμηθῆς καὶ πολλὰ στεφανωθείς. κατέλειψε
15 δὲ δρᾶματα μγ'. ἐν τούτοις τὰ ἀνελεγόμενα δ'.
ἀποθανόντι δὲ αὐτῷ ἐπὶ τῷ μνήματι παρὰ Πλάτωνος
ἐπιγράμματα τοιαῦτα γέγραπται·

Al Χάριτες τέμενος τι λαβεῖν ἔπερ οὐχὶ πεσεῖται
ζητοῦσα ψυχὴν εὖρον Ἀριστοφάνους.

XIII.

ΑΛΛΩΣ.

(Ex scholiasta Clarkiano Platonis Apolog. p. 19,
C, in Porsoni Miscellan. p. 268 ed. Kidd.)

Ἀριστοφάνης ὁ κωμωδιοποιὸς φαλακρὸς ἦν, ὡς καὶ
αὐτὸς φησὶν Εἰρήνη [77 l.]. ἐκωμωδεῖτο δ' ἐπὶ τῷ σκώ-
πτειν μὲν Εὐριπίδην, μισεῖσθαι δ' αὐτόν. Κρατίνος,

Χρῶμα γὰρ αὐτοῦ (φησὶ) τοῦ στόματος τῷ στρογγύλῳ,
8 τοὺς νοῦς δ' ἀγοραίους ἦγον ἢ κείνος ποιῶ.

καὶ αὐτὸς δ' ἐξωμολογεῖται Σκηναῖς καταλαμβανούσας

Τίς δὲ σὺ; κομῆς. . . τις ἔροίτο θεατῆς·
ὑπολεπτόλογος, γωμιδιώκτης, εὐριπιδαριστοφάνιζον.

Ἀριστάνουμος δ' ἐν Ἠλίῳ βιγούντι καὶ Σανυριῶν ἐν
10 Γάλατι τετραδί φασὶν αὐτὸν γενέσθαι, διότι τὸν βίον
κατέστρεψεν ἑτέροις ποῦν· οἱ γὰρ τετράδι γεννώμενοι
πρωαῖνας ἄλλοις καρποῦσθαι παρέγουσιν, ὡς καὶ Φι-
λόχορος ἐν τῇ πρώτῃ περὶ ἡμερῶν ἱστορεῖ. ταύτη δὲ
καὶ Ἡρακλῆ φασὶ γεννηθῆναι. τρεῖς δὲ εἶχε υἱούς,
15 Φίλιππον τὸν τοῖς Εὐδούλου δράμασιν ἀγωνισάμενον,
καὶ Ἀραρότα ἰδίους τε καὶ τοῦ πατρὸς δράμασι διη-
γηγασμένων, καὶ τρίτον δὲ Ἀπολλόδορος μὲν Νικό-
στρατον καλεῖ, οἱ δὲ περὶ Δικαίταρχον Φιλέταιρον.
κατεκλήρωσε δὲ καὶ τὴν Αἰγίναν, ὡς Θεογένης φησὶν
20 ἐν τῷ περὶ Αἰγίνης. κωμωδεῖται δὲ ὅτι καὶ τὸ τῆς
Εἰρήνης κολοσσαῖκὸν ἐξῆρεν ἄγαλμα. Εὐπολις Αὐτο-
λύκαρ, Πλάτων Νίκαις.

XIV.

ΑΛΛΩΣ.

(Ex Suida.)

Ἀριστοφάνης, Ῥόδιος, ἦτο Αἰνίδιος· οἱ δὲ Αἰγύ-
πτιον ἔφασαν· οἱ δὲ Καμεῖρία· θέσει δὲ Ἀθηναῖος·
ἐπολιτογραφῆθη γὰρ παρ' αὐτοῖς· κωμικός, υἱὸς Φι-
λίππου, γεγονὼς ἐν τοῖς ἀγῶσι κατὰ τὴν ριδ' Ὀλυμ-
πιάδα, εὐρέτης τοῦ τετραμέτρου καὶ ὀκταμέτρου·
5 παιδας σχῶν Ἀραρότα, Φίλιππον, Φιλέταιρον, κω-
μικούς. τινὲς δὲ αὐτὸν καὶ ἀπόδουλον ἱστορήμασι
δρᾶματα δὲ αὐτοῦ μδ'. Ἄπερ δὲ πεπράχαμεν Ἀρι-
στοφάνους δρᾶματα, ταῦτα· Ἀχαρνεὺς Βάτραχοι Εἰ-
ρήνη Ἐκκλησιαζούσαι Θεομοφορίζουσαι Ἴππεις 10
Λυσιστράτη Νεφέλαι Ὀρνίθες Πλούτος Σφήμας.

XV.

ΘΩΜΑ ΤΟΥ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ.

Ἀριστοφάνης ὁ κωμωδοποιὸς γένει μὲν ἦν Ἀθη-
ναῖος, πατὴρ δὲ Φιλίππου, μητὴρ δὲ Ζηνοδώρας,
τὸν δὲ δῆμον Κυδαθηναῖος, Πανδιονίδος φυλῆς. πάνυ
δὲ ὦν εὐφυῆς καὶ ἀγγίλιος ἐπὶ τοσοῦτον ἐν νέῳ κο-
μοῖῃ τῇ ἡλικίᾳ ᾤδοκίμησεν ἐν κωμωδίαις ὡς οὐ
8 μόνον τοὺς κατ' αὐτόν, ἀλλὰ καὶ τοὺς πρὸ αὐτοῦ
ὑπερβῆραι· μᾶλλον δὲ οὐδὲ τοῖς ἐπιγιγνομένοις πα-
ρῆκεν ὑπερβολὴν, ἀλλὰ καὶ τούτους μετὰ πολλοῦ τοῦ
περιόντος παρῆλθεν. οὐκ οὐκ ἀνεφάνη τις ὑστερον
Ἀριστοφάνει παραπλήσιος· διὰ τοῦτο καὶ παρὰ τοῖς 10
βασκανοῖς αὐτοῖς ἀξιοῦται θαύματος. δρᾶματα δὲ
τέσσαρα πρὸς τοὺς πενήτηντα γέγραφεν, ἅπαντα
εὐμουσίας καὶ χάριτος Ἀττικῆς μεστὰ, καὶ πείθοντα
τοὺς ἀκούοντας θαυμάζειν τε καὶ κροτεῖν. οὕτω δὲ
τοῦ τῆς πολιτείας συμφέροντος ἐποιοῦτο λόγον, ὡς 15
μηδένα τῶν ἐπὶ τῆς λαμπρῆς τύχης οὐδέποτε ἀποσχέ-
σθαι τοῦ σκώπτειν, εἰ ἀδικούντος ἦσθετο. ἔθεν καὶ
τὴν παρρησίαν αὐτοῦ δεδιότες οἱ τοιοῦτοι μετρίους
σφῆς αὐτοὺς παρεῖχον αἰ καὶ τῷ δήμῳ λυσιτελοῦντας.
ἔσχε δὲ τρεῖς υἱούς, Φίλιππον, Νικόστρατον καὶ 20
Ἀραρότα. ἀποθανόντα δὲ οὕτω Πλάτων ἐτίμησεν ἐν
ἐπιγράμματι ἠρωλεγειῶν

Al Χάριτες τέμενος τι λαβεῖν ἔπερ οὐχὶ πεσεῖται
ζητοῦσαι ψυχὴν εὖρον Ἀριστοφάνους.

ἐκδοῖς, 37 Ἀραρότα καὶ Φίλιππον, 38 sq. καταλιπὼν τούτους
δὴ τοὺς παιδας, ὡς καὶ αὐτὸς, 40 δὲ om., 41 τοῦ τ' οὐ φρο-
νίοντα Reg., 42 ἴσως omittens. — 44 sq. καταλιπὼν δὲ δρᾶ-
ματα μγ', ἂν ἀρραβυλλόμενα εἰσὶ δ' Reg. reliquis omisissis.

XIII.

7 Indicavi lacunam. καὶ ἂν inserit Porsonus. DIND. —
10 legebatur διδ.

XIV.

4 ρδ'. Error manifestus. Prima enim Aristophanis fa-
bula, Daetalenses, archonte edita est Diotimo, i. e. Olymp.
88, l. — 8 νδ' editio Mediol., correctum ex tribus codi-
cibus optimis. lb. «πεπράχαμεν, veris, quia autem

tractavimus Aristophanis dramata haec sumt.» HESST.

XV.

Τοῦ σωφιστάτου καὶ λογιωτάτου κυροῦ θεομᾶ codex Lau-
rentianus plutei 31, 4. Ἄλλως περὶ αὐτοῦ Reg. — 1 κω-
μωδοποιὸς Ald. — 2 μητὴρ δὲ Ζηνοδώρας addidit ex Lau-
rent. plutei 31, 13, et Monacensi. Mirum unde Thomas
Magister hoc nomen sumpsit, quod alienum videtur
ab aetate Aristophanis. Non habet Laurent. 31, 4. DIND. — 5 εὐδοκ., 9 οὐ γὰρ ἀνερ. Reg. — 12 δύο, non τέσσαρα,
Reg. — 16 μηδέποτε, 17 ἀδικούντας ἢ ἄλλως ἦσθετο κα-
κουργούντος Reg. ἔθεν καὶ Laur. 31, 13. Aherat καί. —
18 δεδιότες idem Laur. — 20 Νικόταρχον margo ejusdem

20 Ἰστέον ὅτι κωμωδία ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ ἐν κώμαις
 ἄδουσαι τὰς κωμωδίας (κώμας δὲ ἐκάλουσαν οἱ παλαιοὶ
 τοὺς στενωπούς) ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς κωμάσεσσι τοῦ
 Διονύσου πρῶτον ἐπινοηθῆναι ταυτασί, ἢ παρὰ τὸ
 κῶμα, ὁ ὕπνος. φασὶ γὰρ ὡς πρὸ τοῦ εὐρεθῆναι τοὺς
 30 κωμικούς ποιητὰς ἀδικούμενοι τινες ὑπὸ τινῶν ἀφανῶς
 ἤρχοντο ἐν νυκτὶ ἐπὶ τοὺς τῶν ἀδικούντων στενωπούς,
 βοῶντες, ὁ δεινὰ ἀδικία χαίρει καὶ τὰ καὶ τὰ πράττει,
 θεῶν ὄντων καὶ νόμων· καὶ τούτων λεγομένων οἱ
 συνειδότες ἑαυτοὺς ταῦτα σόφρονες ἐγίνοντο τοῦ λοιποῦ.
 35 ἐπεὶ οὖν ἀρίστα τοῦτο ἔχον ἐδόκει καὶ τῇ πολιτείᾳ
 συνοῖσαν, ἄτε τῆς μὲν ἀδικίας ἐντεῦθεν παντάπασιν
 ἀναιρουμένης, δικαιοσύνης δὲ ἀντεσαγομένης καὶ τρώ-
 πων χρηστῶν, ἐτάχθησαν ἐπὶ τοῦτο οἱ κωμικοὶ
 ποιηταί, ἐν μέρει παιδιᾶς σκώμματα τε τῶν ἀδικούν-
 40 των καὶ διδαχὴν ὧν προσῆκεν ἐργαζόμενοι. ἤδοντο
 δὲ αἱ κωμωδία ἐν τοῖς Διονυσιακοῖς, ἕαρος ὥρα.

XVI.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ ΕΙΣ
 ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΝ.

(In Anthologia Palat. IX, 186.)

Βίβλου Ἀριστοφάνευσ, θεῖος πόνοσ, αἴσιν Ἀχαρνέυς
 κισσὸς ἐπὶ χλοερῆν πουλὺς ἔσεισ κόμην.
 ἠνιδ' ὅσον Διόνυσον ἔχει σελις, οἶα δὲ μῦθοι
 ἤχεῦσιν, φοδερῶν πληθόμενοι χαρίτων.
 45 ὦ καὶ θυμὸν ἀρίστε, καὶ ἤθεσιν Ἑλλάδοσ Ἰσα
 κωμικῆ, κχι στύζασ ἀξία καὶ γελάσασ.

ΔΙΟΔΩΡΟΥ

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

(In V. et Anthologia Palat. VII, 38.)

Θεῖοσ Ἀριστοφάνευσ ὑπ' ἐμοὶ νέκυσ, εἰ τινα πεύθη
 κωμικόν, ἀρχαίησ μνῆμα χοροστασίησ.

XVII.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΙΚΛΙΝΙΟΥ.

Ἰστέον ὅτι πάντα τὰ μέτρα, πλὴν τοῦ δακτυλικοῦ,
 κατὰ διποδῖαν μετρεῖται καὶ ἀνέρχεται μέχρι τοῦ
 πενταμέτρου. ἔστι δὴ μονόμετρον τὸ ἔχον πόδας β',
 δίμετρον τὸ ἔχον πόδας δ', τρίμετρον τὸ ἔχον ς', τε-
 τράμετρον τὸ ἔχον η', πεντάμετρον τὸ ἔχον ι'. καὶ
 περαιτέρω οὐ πρόεισι. παντὸς δὲ μέτρου, πλὴν τοῦ

δακτυλικοῦ, ἀποθεσικῆσ τοὶ καταλῆξαι εἰσὶ τέσσαρεσ·
 βραχυκατάληκτον, καταληκτικόν, ἀκατάληκτον καὶ
 ὑπερκατάληκτον. καὶ βραχυκατάληκτον μὲν ἔστιν,
 ὡς ἐν παραδείγματι ἐπὶ τοῦ μονομέτρου εἰπεῖν, ὄπερ
 ποδὸσ ὄλου δεῖται πρὸσ ἀπαρτισμόν ὄσον τὸ φεῦ φεῦ·
 ἢ τὸ ἰώ, ἢ τὸ ἔα. ταῦτα γὰρ μονόμετρα ἔστι βραχυ-
 κατάληκτα, διὰ τὸ ἔχειν μὲν τὸν ἕνα πόδα, τοῦ ἑτέρου
 δὲ λείπεσθαι. καταληκτικόν δὲ τὸ δεόμενον μιᾶσ
 συλλαβῆσ πρὸσ ἀπαρτισμόν· ὄσον τὸ ἰώ μοι, ἢ τὸ
 ὄμοιμοι. ταῦτα γὰρ μονόμετρα ἔστι καταληκτικά,
 διὰ τὸ ἔχειν ὄλον πόδα καὶ μιᾶν συλλαβήν, ἤτοι ἡμισυ
 ποδὸσ, λείπεσθαι δὲ μιᾶσ συλλαβῆσ πρὸσ ἀπαρτισμόν.
 ἀκατάληκτον δὲ ὄπερ ἀπαρτισμένους ἔχει τοὺσ πόδασ,
 ὄσον τὸ ἰοῦ ἰοῦ, ἢ τὸ ἰώ ἰώ, ἢ τὸ φεῦ φεῦ ἰώ. ταῦτα
 γὰρ μονόμετρα ἔστιν ἀκατάληκτα, διὰ τὸ ἀπαρτισμέ-
 νους ἔχειν τοὺσ πόδασ καὶ μὴ ἔλλειπεισ, ὡσ τὰ εἰρημέ-
 να. ὑπερκατάληκτον δὲ τὸ ἔχον ἀπαρτισμένους τοὺσ
 πόδασ, ἔχον δὲ καὶ συλλαβήν μιᾶν πλείονα. εἰρηται
 δὲ πλὴν τοῦ δακτυλικοῦ, ὄτι τοῦτο μόνον κατὰ μονο-
 ποδῖαν μετρεῖται, διὰ τὸ εἶναι τοὺσ πόδασ τρισυλλάβουσ.
 ὄτε μὲν οὖν ἀπαρτισμένους ἔχει τοὺσ πόδασ, λέγεται
 ἀκατάληκτον· ὄτε δὲ πλείονα συλλαβήν ἔχει, λέγεται
 καταληκτικόν εἰσ συλλαβήν· ὄτε δὲ δύο, καταληκτικόν
 εἰσ δισύλλαβον. οὐκ ἔχει γὰρ ἐν τούτῳ χώραν τὸ
 βραχυκατάληκτον ἢ τὸ ὑπερκατάληκτον, ὡσ οἱ μετρι-
 κοὶ φασί. ταῦτα καὶ ἐπὶ διμέτρου καὶ τριμέτρου καὶ
 τῶν λοιπῶν συμβαίνει τὰ πάθη.

Τοῦ αὐτοῦ περὶ σημείων τῆσ κοινήσ συλλαβῆσ τῶν ἐντόσ
 κειμένων τῆσ βίβλου.

Ἐπειδὴ περ οἱ παλαιοὶ τὰ περὶ γραμματικῆσ συν-
 ταξάμενοι σημεία τινα σοφῶσ ἐπινοήσαντεσ παραδε-
 δώκασιν, ἐξ ὧν τήν τε δύναμιν καὶ τήν, ὡσ ἂν εἴποι
 τισ, ποιότητα τῶν συλλαβῶν καὶ τήν προφορᾶν διαγι-
 νόσκειν ἔχομεν (συλλαβὸν δὲ μοι καὶ οὐ στοιχείων
 εἰρηται, ἐπειδὴ τὰ μὲν στοιχεῖα καθ' αὐτὰ κείμενα
 οὐδεμιᾶσ τινοσ μετέχει δυνάμεωσ, συλληφθέντα δὲ καὶ
 ὄσον ἐνωθέντα πρὸσ ἄλληλα καὶ τὰσ συλλαβὰσ ἀποτε-
 λέσαντα δυνάμεισ τέ τινασ καὶ ποιότητασ ἔχει· ἐπε-
 νόησαν δὲ ἄλλα τε σημεία, τόνουσ φημί καὶ πνεύματα
 καὶ τὰ λοιπά, ἃ δὴ καὶ προσωδίασ ὠνόμασαν, ὡσ πρὸσ
 τήν ὠδὴν καὶ τήν ἐκφώνησιν τῶν συλλαβῶν συντελού-
 σασ· πρὸσ τούτοισ δὲ καὶ μακρᾶσ μὲν σημείων τοδί—,
 τῆσ δὲ βραχέιασ τουτί υ, τῆσ δὲ κοινήσ οὐδαμῶσ·
 ἐκείνων γὰρ καὶ ὄρουσ ἔθεντο, ταύτησ δὲ οὐ. καὶ τὰσ
 αἰτίασ αὐτοὶ λέγουσιν), ἐπενόηθη ἔμοιγε τῆσ κοινήσ
 σημείων διὰ τήν τῶν πολλῶν πλάνην· καὶ οἶμαι καλὸν
 ἂν δοῦναι τοῖσ εὔφρονουσί. ἐπενόηθη δὲ διπλοῦν τὸ

codicis. — 25 et seqq. non coherent cum antecedentibus
 nec fortasse scripta sunt a Thoma M. Omittit Laur. 31,
 13: habet 31, 4. Dind. Omittit etiam Reg.

XVI.

Ἐπίγραμμα ἐπιτύμβιον εἰσ τὸν Ἀριστοφάνην V., Diodori
 nomen omittens. Nihil inscriptum in Reg. — 1 Ἀριστο-
 φάνησ et κέφαί Reg. ἐμοῦ V. — 2 ἀρχαίον (a pr. m ἀρχαίων)
 ἐνῆμα χοροστασίησ Reg.

XVII.

Præcedunt in Ald. excerpta quædam de metris ex
 Hephæstione, quæ ut inutilia omisi: repetii vero Tricli-
 niana, quæ tanquam prolegomena sunt scholiorum me-
 tricorum, de quibus in præfatione dixi. Eadem omnia
 exstant in codice Laurentiano plutei 31, 4, nulla cum
 memorabili scripturæ diversitate. Dind

σημείον, διὰ τὸ διπλῆν τινα καὶ ταύτην ἔχειν τὴν δύναμιν. ὅτε μὲν οὖν ἀντὶ βραγείας ὄφειλε λαμβάνεσθαι, σημεῖον ἐπενοήθη τοῦ L, μακρὰ δηλονότι καταρχᾶς ἀνω βλέπον τὸ τοῦ ἰῶτα στοιχείου σημεῖον ἔγουσα, ὅτε δ' ἀντὶ μακρᾶς, τούτο ἀντεστραμμένον οὕτως I, μακρὰ δηλονότι ἐν τῷ τελει κάτω νεῦον τὸ τοῦ ἰῶτα σημεῖον ἔγουσα. βέλτιον γὰρ ταῦτα τιθέναι καὶ διαγιγνώσκειν, ποία ἐστὶν ἡ κοινή, ἢ πλανωμένους τινὰς τὸ ποιεῖν γράφειν ποιεῖν ἀμαθῶς· καὶ φύσει βραχὺ φωνῆεν, ἔχον δὲ ἐπαγόμενα δύο σύμφωνα, ὧν τὸ δεύτερον ἀμετάβολον αἰεὶ ἀντὶ μακροῦ λαμβάνειν, ἢ καὶ τὸ φύσει βραχὺ φωνῆεν, ὅταν εἰς μέρος λόγου καταλήγη, τὴν μακρὰν ἐπιτιθέντας ἀντὶ μακροῦ λαμβάνειν. ἄτοπον γὰρ οἶμαι τοῦτό γε. ταῦτά μοι πρὸς τοὺς συνετοὺς εἴρηται καὶ τῶν μέτρων ἔχοντας πείραν. εἰ δὲ τινες εἶεν ὑπ' ἀμαθείας μεμρόμενοι, βραχὺς τούτων λόγος. οὐδὲ γὰρ οὐδ' οἱ πάσαι τὰ κάλλιστ' ἐπινοηκότες ταῦτα τοῖς τοιούτοις ἐκδεδούκασιν, ἀλλὰ τοῖς συνετοῖς, βραχὺν λόγον τῶν μὴ συνετῶν ἔχοντες· ὡς κίχου τις ἔφη

Ἄειδω συνετοῖς· θύρας δ' ἐπιπέσθε βέβηλα.

ἐγὼ δὲ καὶ ἀδικεῖν ἂν φαίην τοὺς συνετοὺς ὅς ἂν ἐπινοήσας σοφόν τι τοῦτο λήθης βυθοῖς κατακρύψει, δεδιῶς ἴσως τὴν ἐκ τῶν ἀσυνέτων μέμνην. Ἰν' οὖν μὴ καὶ αὐτὸς ἀδικεῖν δοξῶ τοὺς συνετοὺς, τὸ ἐπελθὼν μοι κατὰ νοῦν τούτοις προύθηκα, οὗτοι δ' ἂν εἴδειεν, εἰ καλῶς ἔχει ἡ μὴ· ἐπεὶ καὶ ἃ μοι περὶ τῶν χορικῶν μελῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐν τοῖς δράμασι φερομένων εἰδῶν ἐπινοήσεται θεία τι καὶ ἀπορρήτω ἐμπνεύσει, πλείστα πονησαμένῳ περὶ τε τούτων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς μέτρων, καὶ ταῦτ' ἐν τοῖς δράμασιν ἐξετέθη, ὡς ἂν οἱ ἐντυγχάνοντες ἔχοιεν διαγιγνώσκειν τὰς τε στραφᾶς καὶ ἀντιστροφᾶς τῶν μελῶν καὶ τὰς ἐπωδοῦς, καὶ τίνος ἐστὶν εἶδους καὶ μέτρου τῶν μελῶν ἕκαστον, καὶ μὴ μάτην τὰ τῶν χορῶν ὄραν μέλη τοῖς ὀφθαλμοῖς, μηδὲν δὲ τούτων εἰδέναι, ὥσπερ τινὲς μὴ γραμμάτων ἔχοντες πείραν καὶ βιβλίον ἀνὰ χεῖρας ἀράμενοι βλέπουσι μὲν τύπους γραμμάτων, οὐδὲν δὲ τῶν ἐγκειμένων ἴσασιν.

ΑΧΑΡΝΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ.

I.

Ἐκκλησία ὑφέστημεν Ἀθήνησιν ἐν τῷ φανερῷ, καθ' ἣν πολεμοποιούντας τοὺς ῥήτορας καὶ προφανῶς τὸν ὄδημον ἑξαπατώντας Δικαιοπόλις τις τῶν αὐτοργῶν ἐξελέγγων παρεισάγεται. τούτου δὲ διὰ τινος, Ἀμφιθέου καλουμένου, σπείσασμένου κατ' ἴδιαν τοῖς Λάκωσιν, Ἀχαρνηκοὶ γέροντες πεπυσμένοι τὸ πρᾶγμα προσέρχονται διώκοντες ἐν χοροῦ σχήματι καὶ μετὰ ταῦτα θύονται τὸν Δικαιοπόλιν ὄρῶντες, ὡς ἐσπεισμένον τοῖς πολεμιστάτοις καταλεύσειν ὄρῳσιν. ὁ δὲ ὑποσχόμενος ὑπὲρ ἐπιζήνου τὴν κεφαλὴν ἔχων ἀπολογησέσθαι, ἐφ' ἔφτε, ἂν μὴ κείσῃ τὰ δίκαια λέγων, τὸν τράχηλον ἀποκοπήσθαι, ἔλθῶν ὡς Εὐριπίδην αἰτεῖ πτωχικὴν σπολήν. καὶ στολισθεὶς τοὺς Τηλέφου βακῶμασι παρῳδεῖ τὸν ἐκεῖνου λόγον, οὐκ ἀχαριτικῶς καθαρπτόμενος Περικλέους περὶ τοῦ Μεγαρικοῦ φηφίσματος. παροξυνθέντων δὲ τινῶν ἐξ αὐτῶν ἐπὶ τῷ δοκεῖν συνηγορεῖν τοῖς πολεμίοις, εἶτα ἐπιφερομένων, ἐνισταμένων δὲ ἐτέρων πρὸς τὰ δίκαια αὐτοῦ εἰρηκτός, ἐπιφανεὶς Λάμαχος θορυβεῖν πειρᾶται. εἶτα γενομένου διελκυσμοῦ κατενεχθεὶς ὁ χορὸς ἀπολύει τὸν Δικαιοπόλιν καὶ πρὸς τοὺς δικαστὰς διαλέγεται περὶ τῆς τοῦ ποιητοῦ ἀρετῆς καὶ ὄλων τινῶν. τοῦ δὲ Δικαιοπόλιδος ἀγοντος καθ' ἑαυτὸν κείρησιν τὸ μὲν πρῶτον Μεγαρικὸς τις παιδία ἑαυτοῦ διςκευασμένα εἰς χοιρίδια φέρων ἐν σάκιῳ πρᾶσιμα παραγίνεται· μετὰ τοῦτον ἐκ Βοιωτῶν ἕτερος ἐγγέλεις τε καὶ παντοδαπῶν ὀρνίθων γόνον ἀνατιθέμενος εἰς τὴν ἄγοράν. οἷς ἐπιφανέντων τινῶν συκοφαντῶν συλλαβόμενός τινα ἐξ αὐτῶν ὁ Δικαιοπόλις καὶ βαλὼν εἰς σάκιον, τοῦτον τῷ Βοιωτῷ ἀντίφορτον ἐξάγειν ἐκ τῶν Ἀθηναίων παραδίδωσι, καὶ προσαγόντων αὐτῷ κλεισθῶν καὶ δεομένων μεταδοῦναι τῶν σπονδῶν, καθυπερηφανεῖ. παροικοῦντος δὲ αὐτῷ Λαμάχου, καὶ ἐνεστικτικῆς τῆς τῶν Χωῶν ἑορτῆς, τοῦτον μὲν ἀγγελὸς παρὰ τῶν στρατηγῶν ἦκων κελεύει ἐξελθόντα μετὰ τῶν ἑλκῶν τὰς εἰσβολὰς τηρεῖν τὸν δὲ Δικαιοπόλιν παρὰ τοῦ Διονύσου τοῦ ἱερέως τις καλῶν ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται. καὶ μετ' ὄλιγον ὁ μὲν τραυματίας καὶ κακῶς ἀπαλλάτῶν ἐκانهῖαι, ὁ δὲ Δικαιοπόλις δεδιτηνηκῶς καὶ μεθ' ἑταίρας ἀναλύων. Τὸ δὲ ἄρμα τῶν εὐ σφόδρα πε-

ποιημένων, καὶ ἐκ παντὸς τρόπου τὴν εἰρήνην προκαλούμενον. ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθυδήμου [I. Εὐθύνου] ἀρχοντος ἐν Αθηναίοις διὰ Καλλιστράτου· καὶ πρῶτος ἦν· δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζομένοις. οὐ σώζονται. τρίτος Εὐπόλις Νουμηνίαις.

II.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἐκκλησίας οὐσης παραγίνονται τινες πρέσβεις παρὰ Περσῶν καὶ παρὰ Σιτάλκουσ πάλιν, οἱ μὲν στρατιᾶν ἀγοντες, οἱ δὲ χρυσίον παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων δὲ μετὰ τούτους τινὲς σπονδὰς φέροντες, οὐκ Ἀχαρνεῖς οὐδαμῶς εἶασαν, ἀλλ' ἐξέβαλον, ὧν καθάπτεται σκληρῶς ὁ ποιητής. (αὐτὸ τὸ ψήφισμά τε Μεγαρικὸν ἰκανῶς φησὶ, καὶ τὸν Περικλέα οὐκ τῶν Λακῶνων τῶνδε πάντων αἰτίον, σπονδὰς λύσειν τε τῶν ἐφεστώτων κακῶν.)

SCHOLIA IN ACHARNENSES.

(Ἡ εἰσθεσις τοῦ δράματος ἀρχεται ἐκ συστηματικῆς 20 περιόδου καὶ ἐξῆς ἐκ προσώπων ἀμοιβαίων. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἱαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι σα', ὧν τελευταῖος, Ἐγὼ δὲ φεύξομαι γε τοὺς Ἀχαρνεάς. ὁ μὲν τοι μγ' κομμάτιον ἀπ' ἐλάσσονος καὶ ρκα' πεντημιμερῆς. ὁ δὲ ξ' ἐφθμιμερῆς. ἐξαιρείσθωσαν καὶ αἱ πα-26 ρεπιγραφαί. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῶν στίχων κορωνίς.)

1. Ὅσα δὲ δέδηγμαι : Θαυμαστικὸν τὸ δσα, ἀντὶ τοῦ πολλά. ὁ δὲ δὴ συμπαραπληρωματικὸς αὐξήσιν δηλοῖ. (ἐχρήσατο δὲ αὐτῷ καὶ Θουκυδίδης ἐν τῷ 30 προοιμίῳ [I, 1] « κίνησις γὰρ αὕτη δὴ μεγίστη. ») δύναται δὲ λείπειν ἢ κατὰ πρόθεσις, ἢ ἢ, κατὰ τὴν ἑμαυτοῦ καρδίαν· ὁ καὶ βέλτιον. μεταφέρει δὲ ἀπὸ τοῦ βίου ἐπὶ τὴν καρδίαν. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν κατὰ τὴν ἑμαυτοῦ ζωὴν, κατὰ τὴν ἑμαυτοῦ καρδίαν φησὶ. δέ-35 δηγμαὶ δὲ ἀντὶ τοῦ ἠνίαμαι, λελύπημαι. καὶ Ὀμη- [II. E, 503] « δάκε δὲ φρένας Ἐκτορι μῦθος. » καὶ θυμοδακῆς μῦθος. Ἄλλως. καλῶς ἐφη, δέδηγμαὶ τὴν καρδίαν, παρόσον περὶ τὴν καρδίαν συνίσταται τὰ

τοῦ θυμοῦ καὶ τὰ τῆς ἡδονῆς ὡς καὶ παρ' Ὀμήρω
Ἕοδος θυμοῦμενος κατὰ τῶν μνηστήρων [Od. Γ, 17]

στῆθος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ·
τέταθι δὴ κραδίη,

5 φάσκων. — δέδηγμαί τήν : Κατὰ τήν. *Vict.*

3. (ψαμμακοσιογάργαρον : Οἶον πολλὰ καὶ ἀναρί-
θηματα. τὸ γὰρ ψαμμακοσία καθ' ἑαυτὸ ἐπὶ πλήθους
ἐτίθετο. παρὰ μὲν Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ γένει οὕτως
« ἀριθμεῖν θεατὰς ψαμμακοσίους. » παρὰ τὸ ἐξακο-
10 σίους ἢ ἐπτακοσίους, ἀπὸ τῆς ψάμμου ἀριθμητικῶς γε-
γεννημένον. καὶ τὰ γάργαρον δὲ ἐπὶ πλήθους ἐτίθετο
ὡς ἐν Ἀθηναίαις

ἀνδρῶν ἐπακτῶν πᾶσ' ἐγάργαρον ἑστία.

καὶ παρὰ Ἀριστομένει ἐν Βοηθοῖς « ἔνδον γὰρ ἡμῖν
15 γάργαρον. » καὶ παρὰ Σώφρονι « ἃ δὲ οἰκία τῶν ἀρ-
γυρωμάτων γάργαροι. » καὶ ἐν τῇ τραγωδίᾳ « χρη-
μάτων τε γάργαρον. » θέλουσι δὲ τινες καὶ τὸ παρὰ
τῷ ποιητῇ [Il. Γ, 187] « κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσι » τὴν
πολλὴν κίνησιν τῶν ποδῶν σημαίνειν, οἶον γάργαριε,
20 καὶ τὸν καρκῖνον δὲ οὕτως ὀνομάζεσθαι διὰ τὸ πλήθος
τῶν ποδῶν. Ἄλλως.) ἀπὸ δύο λέξεων τὸ σύνθετον ἐγένε-
το δηλοῦσθαι πολλά. σύγκειται γὰρ ἀπὸ τοῦ τῆς
ψάμμου τὸν ἀριθμὸν εἰδέναι. ὁ γὰρ Πύθιος [ἢ Πυθίη,
Herodot. I, 47] νεανιεύεται τῆς ψάμμου τὸν ἀριθμὸν
25 εἰδέναι αὐχῶν ἐν οἷς λέγει

οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν καὶ μέτρα θαλάσσης.

(καὶ Εὐπόλις ἐπεσημῆνατο τὴν λέξιν εἰπὼν « ἀριθμεῖν
θεατὰς ψαμμακοσίους. ») δύναται δὲ ἐγκείσθαι τῇ
λέξει τὰ κόσια, ἥτις ἐστὶ κατάληξις τῶν μετὰ τὸν ἑκα-
30 τὸν ἀριθμῶν μέχρι τῶν χιλίων ὅς πλήθος ἐστὶ πολλοῦ
σημαντικὸς, οἶον διακόσια, τριακόσια, καὶ τὰ ἐξῆς.
τὸ δὲ γάργαρον καὶ αὐτὸ ἐπὶ πλήθους λαμβάνεται διὰ
τὴν συγγένειαν τοῦ γ τὴν πρὸς τὸ κ. (εἰρηται δὲ ἀντὶ τοῦ
ἄφατα καὶ ἀναρίθηματα. τὸ δὲ κάρκαιρε παρὰ τῷ
35 ποιητῇ ἐστὶ « κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσι. » μέμνηται
δὲ καὶ Κρατίνος

ἀνδρῶν ἀρίστων πᾶσα γαργαίρει πόλις.

οἶον πλήθει.)

4. ἄξιον χαίρηδόνος : Ἀντὶ τοῦ χαρᾶς. (τῷ τόνῳ
40 δὲ ὡς ἀλγηδόνος.) ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀλγῆσω μέλλοντος
ἀλγηδῶν ἀλγηδόνος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ χαίρησω χαίρη-
δῶν χαίρηδόνος.

5. (τὸ κέαρ ἠφράνθη : Σαφῶς Ἀριστοφάνης τὴν
καρδίαν εἶπε κέαρ. ἄνω γὰρ εἰπὼν

45 ὅσα δὴ δέδηγμαί τὴν ἑμαυτοῦ καρδίαν·
νῦν φησιν « ἐφ' ᾧ τὸ κέαρ εὐφράνθη. »)

6. τοῖς πέντε τάλαντοις : Ἀπλήστως ἀλλότρια κατα-
φαγῶν, ἐξήμεσον αὐτά. (ἀντὶ τοῦ κλέψας καὶ καταπιῶν
ἀπέδωκεν.) ἐξημῶθη γὰρ ὁ Κλέων πέντε τάλαντα
50 διὰ τὸ ὑβρίζειν τοὺς ἵππεας. Παρὰ τῶν νησιωτῶν ἔλαβε
πέντε τάλαντα ὁ Κλέων, ἵνα πείσῃ τοὺς Ἀθηναίους

κωφίσαι αὐτοὺς τῆς εἰσφορᾶς. αἰσθόμενοι δὲ οἱ ἵππεῖς
ἀντέλεγον καὶ ἀπήτησαν αὐτόν. μέμνηται Θεόπομπος.

7. ταῦθ' ὡς ἐγανώθη : Ἀντὶ τοῦ ἐχάρην, ἐφαιδρύν-
θη. ἀπὸ τοῦ γάνυμαι. Ὀμηρος [Il. N, 493] « γάνυται
δὲ τε φρένα ποιμήν. » ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν λαμπρῶν- 5
μένων χαλωμάτων.

8. (ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι : Τοῦτο παρωδία καλεῖται, ὅτ'
ἀν ἐκ τραγωδίας μετενεχθῆ. ἐστὶ δὲ τὸ ἡμιστίχιον ἐκ
Τηλέφου Εὐρύπιδου, ἔχον οὕτως,

κακῶς δλοῖτ' ἐν' ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι.

10 εἰς τὸ δρᾶμα οὖν τῶν ἵππεῶν ἀποταίνεται. διὰ τούτου
γὰρ φαίνεται καταδικασθεὶς ὁ Κλέων τάλαντα ε'. ἄξιον
οὖν φησιν Ἑλλάδος τὸ καταδικασθῆναι τὸν Κλέωνα.

9. τραγωδικόν : (Ἀντὶ τοῦ ἐμπαθῆς.) ἐπέπερ καὶ
ἡ τραγωδία ἐμπαθῶν πραγμάτων ἀπαγγελτικῆ. (ἢ 15
ἐπεὶ περὶ τραγωδιῶν μέλλει λέγειν.)

10. ὅτε δὴ κεχῆνη : Ἡ συναίρεσις τοῦ κεχῆνη Ἀτ-
τικῆ. τὸ γὰρ ε καὶ α εἰς ἡ συναίρουσιν. Εἰς τὸ αὐτό.
συναλοιφή, ἀντὶ τοῦ κεχῆνα. ἐστὶ δὲ τὸ κεχῆνη Ἰακόν.
οἱ γὰρ Ἴωνες ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου ἄρχονται. οἱ 20
δὲ σφόδρα προσέχοντές τινι κεχῆνασι. δύναται δὲ εἶναι
κατὰ μεταφορὰν τῶν ὀρνίθων τῶν εἰ νεοττῶν τὴν τροφήν
προσδεχομένων καὶ κεχηνότων. (οἶον τροφή μοι ἦν
τῶν Αἰσχύλου τραγωδιῶν ἀκούσαι.)

προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλου : Ἀντὶ τοῦ Αἰσχύλου τρα- 25
γωδίας, ὅσπερ καὶ ἡμεῖς ἔχοντες τὰ Αἰσχύλου Αἰσχύ-
λον λέγομεν ἔχειν. (οὐ γὰρ ἔζη κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον.
ἔτελεύτησε γὰρ ἐπὶ ἀρχόντος Καλλίου τοῦ μετὰ Μνησί-
θεον τούτων πρότερον ἑνιαυτῷ λ'.) τιμῆς δὲ μεγίστης
ἔτυχε παρὰ Ἀθηναίους ὁ Αἰσχύλος, καὶ μόνου αὐτοῦ 30
τὰ δράματα ψηφίσματι κοινῷ καὶ μετὰ θάνατον ἐδι-
δάσκατο.

11. ὁ δ' ἀνεῖπ' εἰσαγε : Ἀνηγόρευσεν. ὁ κῆρυξ δὲ
δηλονότι. Θέογιος δὲ οὗτος τραγωδίας ποιητὴς πάνυ
ψυχρὸς, ἐκ τῶν τριάκοντα, ὅς καὶ Χίων ἐλέγετο. 35

12. πῶς τοῦτ' ἔσεισέ μου : εὐσειστον οὖσαν τῇ φύσει,
μέλλον ἐπέσεισε. (κέρηται δὲ τῇ ὑπερβολῇ τῇ ἐπὶ
τῆς καρδίας καὶ Θουκυδίδης τὸ ὄνομα φράζων.)

13. ἦνικ' ἐπὶ Μόσχῳ ποτέ : Ἀντὶ τοῦ μετὰ τὸν
Μόσχον. ἦν δὲ οὗτος φαῦλος κίθαρωδός, πολλὰ ἀπνευ- 40
στὶ ἄδων. (Εἰς τὸ αὐτό, ὁ Μόσχος κίθαρωδός Ἀκρα-
γαντίνος. τινὲς οὕτως, ὅτι ὁ νυκῆσας ἄθλον ἐλάμβανε
μόσχον. τὸ δὲ Βοιώτιον μέλος οὕτω καλούμενον, ὅπερ
εὔρε Τέρπανδρος, ὅσπερ καὶ τὸ Φρύγιον.) ὁ δὲ Δε-
ξίθεος ἀρίστος κίθαρωδός καὶ Πυθιονίκης. οἱ δὲ ψυχρὸν 45
αὐτὸν εἶναι φασιν.

14. τῆτες δ' ἀπέθανον : Ἐπὶ ἔτος, ὅπερ οἱ Δωριεῖς
πᾶτες λέγουσιν. Εἰς τὸ αὐτό. ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἔτος. οἱ Δω-
ριεῖς δὲ διὰ τοῦ δ λέγουσι τῆτες.

15. ὅτε δὴ παρέκυψε Χαίρις : (Καλῶς τὸ παρέκυ- 50
ψεν.) ὁ δὲ Χαίρις οὗτος κίθαρωδός καὶ αὐλωδός φαῦ-
λος. ὁ δὲ ὄρθιος αὐλητικὸς νόμος, οὕτω καλούμενος
διὰ τὸ εἶναι εὐτόνος καὶ ἀνάτασιν ἔχειν, ὡς δηλοῖ καὶ
Ὀμηρος [Il. Δ, 10]

ἔθα σπῶ' ἦτοι θεὰ μέγα τε δεινὸν τε
ὄρθι· Ἀχαιοὶ δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάσθη.

17. ἐξότου γὼ ρύπτομαι : Ἀντὶ τοῦ σμήχουμαι, τούτεστι ζῶ, μεταφορικῶς. τῷ γὰρ ζῶντι ἔπεται τὸ ρύπτεσθαι. (ρύμματα γὰρ τὰ σμήγματα. καὶ Ὀμηρος [Π. Ε, 171] « ρύμματα πάντα κάθηρην. » ρύπτεσθαι οὖν τὸ σμῆσθαι, παρεμπιπῶσει τοῦ τ, τὸ ρύπον ἀφαιρεῖσθαι. ὁ δὲ ρύπος κατὰ ἀφαιρέσιν τοῦ χ, χρύπος, ὁ τῷ χρωστὶ ὄπῶν σπῆλος.)

18. ὑπὸ κονίας : Παρ' ὑπόνοιαν. δέον γὰρ εἰπεῖν, (ὕπὸ λύπης τὴν καρδίαν, ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ ἔφη, ὑπὸ κονίας τὰς ὄφρυς εἶπεν,) ὅτι καὶ οἱ κονίαν (ἦτοι ἀσβεστον) σμῶμενοι δάκνονται τὴν ὄφρυν. (Ἄλλως. ὑπερβατόν.

15 ἀλλ' οὐδεπώποτε' ἐξότου γὼ ρύπτομαι,
ὁστὺς εἰδήθην ὑπὸ κονίας τὰς ὄφρυς.)

19. κυρίας ἐκκλησίας : Ἐν ἡ ἐκύρουν τὰ ψήφισματα. εἰσὶ δὲ νόμιμοι ἐκκλησίαι αἱ λεγόμεναι κυριαὶ τρεῖς τοῦ μηνὸς Ἀθηνῶν, ἡ πρώτη καὶ ἡ δεκάτη καὶ ἡ τριακάς. εἰσὶ δὲ καὶ πρόσκλητοι συναγόμεναι κατὰ τινα σκεῖ-
30 γοντα πράγματα. αἱ μὲν οὖν νόμιμοι καὶ ὠρισμέναι ἐκκλησίαι κυριαὶ λέγονται, ὡς ἔφαμεν, αἱ δὲ πρὸς τὸ κατεπεῖστον συναγόμεναι σύγκλητοι.

20. ἡ πνὸς αὐτῆ : Ἡ ἐκκλησία· παρὰ τὴν τῶν λίθων πυκνότητα. (ἢ ἀπὸ τοῦ πυκνοῦσθαι τοὺς ἄν-
25 ὄρας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὡς αὐτὸς ἐν Σφηξίν [31] « ἔδοξέ μοι παραποῶν τὴν ὄραν ἐν τῇ πυκνί. »)

21. οἱ δ' ἐνλάγορξ' ἀλαοῦσι : Διάφορα δηλοῖ ἡ λέξις. νῦν δὲ τὴν ἐκκλησίαν, ὅταν ὁ Νέστωρ ἀγορητῆς· καὶ τὸν τόπον ἔθα κηράσμεται τὰ ὄνια, καὶ αὐτὰ τὰ
30 ὄνια σημαίνει.

22. τὸ σχοινίον φεύγουσιν : (Ἵπὲρ τοῦ ἐξ ἀνάγκης αὐτοὺς εἰς τὰς ἐκκλησίας συνίνασι τοῦτο ἐμμηχανῶντο καὶ πολλὰ ἄλλα. ἀνεπιτάνυσαν γὰρ τὰ γέρρα καὶ ἀπέκλειον τὰς ὁδοὺς τὰς μὴ φερούσας εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὰ ὄνια ἀνήρουν ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὅπως μὴ
35 περὶ ταῦτα διατρίβοιεν ἔτι μὴν καὶ) μεμλητωμένω σχοινίῳ περιβάλλοντες αὐτοὺς συνήλαυον εἰς τὴν ἐκκλησίαν. τοῦτο δὲ ἐποίησαν ὑπὲρ τοῦ μὴ βραδύναι. ὅσοι γὰρ ἐχρίοντο ζημίαν ἐξέτινον. (Ἄλλως. ἐπεὶ ὀκνηροῖς
40 εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς συνόδους, εἰώθασιν ὑπηρεταὶ δύο μεμλητωμένοι [τούτεστι μιλτω ἦτοι βάμματι κοσκίνω] σχοινίον ἐκτείνοντες διὰ τῆς ἀγορᾶς διώκειν τὸν ὄχλον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὡς φησι Πλάτων ὁ κωμικός. ὅσοι δὲ ἐχρίοντο ἐξέτινον ζημίαν.)

23. ἀλλ' ἀωρίαν ἤκοντες : (Ἀντὶ τοῦ) ἀωρία (καὶ μεθ' ἡμέραν καὶ ἐπὶ τοιαύτῃ. ὁ δὲ νοῖς,) ἀκαιρῶς καὶ παρὰ τὸν (δέοντα) καιρὸν. ἀωρα γὰρ τὰ παρὰ καιρὸν τρυγώμενα.

24. ὡστοῦνται : Διωθῆσονται. ἀπὸ ἐνεστώτους τοῦ ὡστίζω. ὁ δὲ λόγος ὡς πρὸς τινα ἐστὶ λεγόμενος, ὡς καὶ Ὀμηρος [Π. Ο, 697] « φαίης κ' ἀκμηῆτας καὶ ἀτει-
« ρίας. » (καὶ [Π. Δ, 228] « ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδου. »)

25. ἐθόντες ἀλλήλοισι περὶ πρώτου : Περὶ τῆς προεδρίας. ὡς ξυλίτων οὐσῶν τῶν καθεδρῶν. (Ἦτι δὲ ἐκ λίθων, πανταχόθεν δῆλον, ὅταν λέγη [Eq. 764, 783], ἐπὶ τῆς πέτρας κάθηται.)

26. ἄθροοι καταρρέοντες : (Ἀντὶ τοῦ ὄμοῦ. προ-
8 παροξύνειν δὲ δεῖ τὸ ὄνομα καὶ δασύνειν τὴν πρώτην συλλαβὴν Ἀττικῶς. καταρρέοντες δὲ) ἀντὶ τοῦ ἀθρόως ἐπερχόμενοι. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ποταμίων βευμάτων. καὶ Ὀμηρος [Π. Δ, 724] « τὰ δ' ἐπέρρειεν ἔθνεα πεζῶν. »

29. (νοστῶν κάθημαι : Ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ ἐρχόμενος 10 καὶ ἐπανερχόμενος.)

30. στένω, κέχηνα : (Πάλιν τὸ κέχηνα ἐν ἴσῳ τῷ προσδέχομαι, ἢ δέομαι τῆς εἰρήνης· ὥσπερ οἱ νεοσσοὶ κέχηνασι δέομενοι τῆς τροφῆς. τὸ δὲ σκορδιῶμα
15 ἀντὶ τοῦ κλῶμαι καὶ σπασμῶ συνέχομαι. οἱ γὰρ ἀπὸ πληθῶρας σκορδῶν ἐμοῦντες διὰ τὴν δριμύτητα μάλ-
λον σπῶνται. τὸ δὲ ἐμῆν καὶ τὸ ὄπωσῶν κενοῦσθαι. σκορδιῶσθαι φασι) κυρίως ἐπὶ τῶν κυνῶν τῶν ἐξ ὑπνοῦ ἀνισταμένων, ὅταν τὰ μέλη καὶ δλους αὐτοὺς διατεί-
20 νωσι. σκορδιῶσθαι οὖν ἐστὶ τὸ ἀνακλῆσθαι μετὰ χά-
σμεως. γίνεται δὲ ἀπὸ ἀλογίας τοῦ τοιοῦτον.

31. γράφω, παρατίλλομαι : (Γράφω μὲν, κατα-
γράφω, ἢ) ζωγραφῶ ἐπὶ τῆς γῆς, ζῶν τῷ δακτύλῳ (ἢ
25 τινι τοιοῦτῳ παιδιᾷ τινος.) παρατίλλομαι δὲ, τὰς ἐκ
τῶν μυκτῆρων τίλλω τρίχας, ἢ τῶν μασχαλῶν. ταῦτα δὲ ποιοῦσιν οἱ προσδεχόμενοι μὲν τι καὶ τὸν χρό-
νον δαπανῶντες ὑπὸ ἀδημονίας (Ald. εἰς ἀπορίαν καὶ
ἀμμηχανίαν, μὴ τυγχάνοντες τοῦ προσδοκωμένου λογι-
30 σμοῦ. ὅτε γὰρ αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν διατίθενται, ἀλύοντες
ἐπὶ γῆς διαγράφουσιν.)

32. ἀποβλέπωσιν εἰς τὸν ἀγρόν : Οἱ γὰρ (πολιορ-
κούμενοι καὶ) πολεμούμενοι αἰεὶ εἰς τὸν ἀγρόν ἀποβλέ-
πουσιν (ἐπιθυμοῦντες ἐν αὐτῷ εἶναι).

33. (στυγῶν μὲν ἄστῳ : Ὁ στέχος ἐκ τραγῳδίας.) 35

34. ἀνθρακας πρίω : Τοῦτο Ἀχαρνῶν ἴδιον. ὁδοὶ
δὲ πολυἀνθρακες καὶ οὐ δέομενοι παρ' ἄλλων πρίασθαι.

35. οὐδ' ἤδει πρίω : Οὐδὲ ἐγίνωσκε τὸ πρίω βῆμα. οὐ γὰρ εἶδειτο ἀγοράσαι ἔχων οἶκον.

36. χῶ πρίων ἀπῆν : τοῦτο παιδιὰ καλεῖται. 40
ἀπὸ γὰρ τοῦ πρίω βήματος ὄνομα τὸ πρίων. R.

37. ἀτεχνῶς : ἀφελῶς. R.

38. ὑποκρούειν : Βοῦν, ἀντιφθέγγεσθαι, ἀντιλέγειν ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε. τὸ δὲ ὑποκρούειν ἐπὶ τῶν θορυβούτων λέγεται, (ὅπερ ἡμεῖς φάμεν ἐκκρούειν καὶ
45 κωλύειν. τὸ δὲ λοιδορεῖν, ἀμφο βῆτεον, καὶ λοιδορεῖν καὶ λοιδορεῖσθαι.)

40. ὀδοί : Δεικτικῶς. (μεσημβρινοὶ δὲ,) οὐκ ὄρθρι-
σαντες.

42. ὠστίζεται : συνωθεῖ, συνθλίβεται. R. θλίβεται. 50
Vici.

44. ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε : Εἰώθασιν οἱ Ἀθηναῖοι θύειν δέλφακα καὶ ράινειν τὰς καθέδρας τῷ αἵματι αὐτοῦ εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος, ἐπειδὴ τοὺς καρπούς αὐτῆς βλά-

πται. Ἄλλως, ὅτι καθαιρόνται οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ χοίρου σφαζομένου καὶ ὁ ῥήτωρ μαρτυρεῖ [Æschin. p. 4, 10] « ἐπειδὴν τὸ καθάρισον περινεχθῆ, καὶ ὁ κῆρυξ « τὰς πατριούς εὐχὰς εὐξεται, τότε δὴ κελεύει δημηγορεῖν. » τὸ δὲ θυόμενον χοιρίδιον ἐπὶ καθάρσει τῶν τοῖπων κάθαρμα ἐκαλεῖτο, ὃ δὲ περικαθαίρων καθαρθῆς. (Καὶ παρὰ μὲν τοῖς κωμικοῖς κάθαρμα καλεῖται. Αἰσχίνης δὲ ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου [l. c.] καθάρισον καλεῖ.)

47. ὁ γὰρ Ἀμφίθεος Δήμητρος ἦν : Ἰερεὺς Δήμητρος καὶ Τριπτολέμου ὁ Ἀμφίθεος. πέπαικται κωμικῶς ταῦτα. Κελεῖ γὰρ Τριπτολέμος. ταῦτα δὲ λέγει ἐν παιδιᾷ, σκώπτων τὸν Εὐριπίδην, αἰετὶ δὲ ἀπαγγέλλοντα τὰ γένη (ἐν ἄλλοις τε καὶ καταρχὰς τῆς ἐν Ταύροις Ἰφικνεΐας·

16 Πῶσθ' ὁ Ταντάλειος εἰς Πίσαν μολὼν
βοασίν ἵπποις Οἰνομῶς γαμῆ κέρην·
ἔξ ἧς Ἀτρεὺς ἔβλασεν· Ἀτρεὺς δὲ παῖς
Μενέλαος Ἀγαμέμνων τε. τοῦ δ' ἔβην ἐγώ.

τοῦ δὲ Κελεοῦ μέμνηται Βαχυχλίδης διὰ τῶν Ὑμνων.
20 Ἄλλως.) τὸν πρόπαππον ἑαυτοῦ λέγει, ὃς Ἀμφίθεος
δημωνύμως ἐκαλεῖτο.

49. τῆθην ἐμήν : Τῆθας ἐκάλου τὰς μάμμιας, (καὶ
τηθελάς τὰς μαμμοθρέπτους).

52. σπονδὰς ποιῆσαι : Οὗτος γὰρ ὁ σκοπὸς τοῦ
25 δράματος, ὥστε σπονδὰς ποιῆσαι πρὸς Λακεδαιμονίους.

53. ἐφόδι' οὐκ ἔχω : Ὅτι ἐκ τοῦ πολέμου πίνης
εἶμι (καὶ ἐφόδια οὐκ ἔχω).

διὸ εἰρήνης ἐπιθυμῶ. R. *Visc.*

54. οἱ τοξόται : Τοῦτο φησιν εἰς τῶν πρυτάνεων,
κελεύων ἐκβαλεῖν τὸν Ἀμφίθεον ὡς ὑβριστήν. (Ἄλ-
λως. τοῦτο ἐκ τῶν πρυτάνεων τίς φησι, κελεύων ἀπε-
λαύνειν τὸν Ἀμφίθεον. εἰσι δὲ οἱ τοξόται δημόσιοι ὑπη-
ρέται, φύλακες τοῦ ἄστεως, τὸν ἀριθμὸν χίλιοι, οἵ-
35 τινες πρότερον μὲν ὦκου τὴν ἀγορὰν μέσην σκηνο-
ποιησάμενοι, ὑστερον δὲ μετέβησαν εἰς Ἄρειον πάγον.
ἐκαλοῦντο οὗτοι καὶ Σκύθαι καὶ Πευσίνιοι, Πευσίνιος
τινὸς τῶν πάλαι πολιτευομένων συντάξαντος τὰ περι-
αυτοῦς.)

55. ὦ Τριπτολέμῃ : Τοῦς ἑαυτοῦ προγόνους ἐπικού-
40 ρους ὥσπερ καὶ συμμάχους ἐπικαλεῖται. Ἀπάγοντες
δὲ, ἀπωθοῦντες, ἀπελαύνοντες.

58. καὶ κρεμάσαι : Ἐν γὰρ τῇ εἰρήνῃ κρέμανται αἱ
ἀσπίδες.

59. ἦν μὴ περὶ εἰρήνης πρυτανευσήτε : (Ἄντι τοῦ
45 χρηματίσθητε,) σκῆψθε, πράξτε. πάντα γὰρ ἀπὸ
τῶν πρυτάνεων διεπράττετο. (ἐχρήσατο δὲ τῇ λέξει καὶ
Δημοσθένης [p. 191, 15].)

61. οἱ παρὰ βασιλέως : οὕτως ὁ Περσῶν βασιλεὺς
50 κατ' ἐξοχὴν. τοὺς δὲ ἄλλους ἔλεγον, προστιθέντες τῶν
ἀρχομένων τὰ ὀνόματα, ὡς βασιλεὺς Λακεδαιμονίων,
βασιλεὺς Μακεδόνων. (διαφορὰ δὲ ἐστὶ βασιλέως καὶ
τυράννου. βασιλεὺς μὲν γὰρ ἐκ προγόνων κατὰ δια-

δοχὴν ἔχει τὴν ἀρχὴν ἐπὶ ῥητοῖς λαβὼν γέρας. τυ-
ράννος δὲ τὸ ἀρχεῖν βιαίως σφετερίζεται. χρῶνται δὲ
ἀδιαφόρως ἔνιοι τοῖς ὀνόμασι. Ἐρώνα μὲν βασιλέα
Πίνδαρος [Ol. 1, 34] καλεῖ, τὸν Συρακουσίων τυράννον.
Εὐπόλις δὲ ἐν Δήμοις εἰσάγει τὸν Πεισιστρατὸν βασι-
λέα. ἀλλὰ καὶ τοὺς βασιλεῖς πολλαῖς τυράννων λέ-
γουσι. πρέσβεις δὲ οὗτοι εἰσὶν οἱ περὶ τὸν Μόρυχον
ἐμπλησθέντες τρυφῆς.)

63. καὶ τοῖς ταῦσι : Τοῖς κόλποις τοῖς πεποικιλμέ-
νοισι· ἐπεὶ ὁ ταῶς ποικίλος. (ἢ ὅτι πορφύρας ἔχουσι
καὶ τιάρας, ὡς αὐτὸς φησι. τιάραι δὲ εἰσι περιεφα-
10 λαῖαι Περσικαὶ ταῦνος πτερά ἔχουσαι.) ἢ ὅτι ἦκοντες
ἀπὸ Περσίδος ταῶς ἔχοντες ἐλληλύθασιν.

64. ὦ κβάτανῃ : Ἐξίσαι γὰρ οἱ πρέσβεις κεκαλλω-
πισμένοι (ὡς ἀπὸ Ἐκβατάνων), ἧτις ἐστὶ Περσικὴ
15 πόλις.

66. ἐπέμψαθ' ἡμᾶς : Διὰ τούτων παρίσθησι τὴν
τῶν Ἀθηναίων μαλακίαν, ἄλλως ἀναλισκόντων τοὺς
χρόνους ἕνεκα κέρδους. Πρὸ δώδεκα ἐτῶν ἤρχεν ὁ
Εὐθυμένης Ἀθήνησι. καθάπτεται γὰρ τῶν πρεσβευτῶν
ὡς ἐπίτηδες χρονοτριβοῦντων ἐν ταῖς πρεσβείαις, ὑπὲρ
20 τοῦ πλείονα μισθὸν λαμβάνειν.

67. ἐπ' Εὐθυμένους ἀρχοντος : Οὗτος ὁ ἀρχων, ἐφ'
οἷ κατελύθη τὸ ψήφισμα τὸ περὶ τοῦ μὴ κωμωδεῖν,
γραφὴν ἐπὶ Μορυχίδου. ἰσχυρεὶ δὲ (ἐκεῖνον τε τὸν ἐνιαυ-
τὸν καὶ δύο τοὺς ἐξῆς) ἐπὶ Γλαυκίῳ τε καὶ Θεοδώρῳ,
25 μεθ' οὓς ἐπ' Εὐθυμένους κατελύθη.

68. διὰ τῶν Καύστριων : Καύστριος ποταμὸς τῆς
Λυδίας περὶ Μίλητον, πλησίον Λυδίας, παρ' ἧ καὶ ὁ
Ἄσσιος λευμῶν. ἔθθα καὶ χῆνες εἰσι πολλοὶ διαιτώμε-
30 νοι. καὶ Ὀμηρος [Il. B, 480]

χηνῶν, ἢ γεράνων, (ἢ κύκων δουλιχοδεῶρων,
Ἄσιω ἐν λευμῶνι, Καύστριου ἀμφὶ βέεθρα.

γενικὴ δὲ ἐστὶ τὸ Ἄσιω.)

69. ἐσκηνημένοι : Κέκλιται τὸ ῥῆμα ἀπὸ τῆς πρώ-
της τῶν περισπωμένων. εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ τῆς τρίτης, ἦν
35 ἂν διὰ τοῦ ω, ὡς κεχρυσωμένοι.

71. σφόδρα γὰρ ἐσωζόμην : Ἐκ τοῦ ἐναντίου ἀπήν-
τησεν ἀγανακτῶν. εἰ γὰρ ὑμεῖς ἀπολλυσθε οὕτω διά-
γοντες, ἐσωζόμην ἄρα ἐγὼ πολιορκούμενος ὑπὸ Λακε-
δαιμονίων, κατακείμενος καὶ καθεύδων ἐν τῷ τείχει
40 ἐπὶ φρυγάνων καὶ καλάμης καὶ συρφετῶν. τὸ οὖν
ἐσωζόμην ἐν εἰρωνείᾳ λέγει.

72. ἐπαλξιν : Προμαχῶνα τῶν τευχῶν. φορυτῶ :
Φορυτὸς, φρύγανα ἄχυρα, καὶ ἀπὸ γῆς αἰρόμενος ὑπὸ
ἀνέμου χόρτος. *Visc.* φορυτὸς ψιαθῶδες τι πλέγμα, ἐν ᾧ
45 τοὺς στάχους ἐμβάλλουσιν. ἢ φορυτῶ τῇ ἐκ φρυγάνων
στρωμνῇ. (74) χρυσίδων, χρυσῶν φιαλῶν. R.

73. (ξενίζόμενοι δὲ : Προτραπέμεινοι εἰς τὰ ξένα βρώ-
ματα τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν.)

76. ὦ Κρανὰ πόλις : (Τοῦτο τέτριπται ὑπὸ τῶν πα-
50 λαῶν. καὶ Αἰσχύλος γὰρ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσαντο τῇ
λέξει.) λέγει δὲ Κρανὰς τὰς Ἀθήνας, ἧτοι τὰς τραχέας

(λεπτόγως γὰρ ἢ Ἀττικῇ) ἢ ἀπὸ Κραναοῦ τινός, (ὅς ἦν τῶν αὐτοχθόνων εἷς).

77. οἱ βάρβαροι γὰρ ἄνδρας : Ἄνδρας νῦν ἀντὶ τοῦ ἀνδρείου καὶ γεννάδας.

78. (καταφαγεῖν : Ἐμφαντικῶς ἢ κατὰ ὥσπερ καὶ τὸ ἐμφαγεῖν. (79) λαικαστὰς δὲ τοὺς πόρνους. καὶ ἄλλα-χοῦ [Theam. 52]

κάμπει δὲ νέας ἀφίδας ἐπῶν, γογγυλίζει καὶ λαικάζει.

10 καὶ λαικάστρια ἢ πόρνη.)

81. ἀλλ' εἰς ἀπόπατον : Ἀπόπατος λέγεται τῆς ἐκδε-διητημένης τροφῆς ἢ ἀφοδος, παρὰ τὸ παρεκτρέπεσθαι τῆς ὁδοῦ· πάτος γὰρ ἢ κοινὴ δδός. Καὶ Ὅμηρος [Il. Z, 302] « πάτος ἀνθρώπων ἀλεινῶν. » ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν, 15 ἐπὶ πολεμον ὄχγετο, ἔφη, εἰς ἀπόπατον ὄχγετο.

82. ἐπὶ χρυσῶν ὄρων : Παρόσον ἰστορήται ὁ Περ-σῶν βασιλεὺς ὑπὸ χρυσῆν πλάτανον καθεζόμενος, ἐπαίξεν εἰπὼν, ἐπὶ χρυσῶν ὄρων. ὄρος δὲ ἢ ἀμῖς. ἢ διὰ τὰ ἐν Περσίδι χρυσοῦ μέταλλα. (Ἄλλως. δύο ταῦτα 20 ἐδήλωσε διὰ τοῦ εἰπεῖν ἐπὶ χρυσῶν ὄρων, τὰ τε οὐρο-δόχα ἀγγεῖα, ἀ φασὶν ἀμίδας, καὶ τὰ τῆς Περσίδος ὄρια, ἐν οἷς φασὶ γίνεσθαι τὸν χρυσόν. ὅθεν ἱστοροῦσι τὸν Ξέρξην ὑπὸ χρυσῆν πλάτανον καθεῦδειν, ὅτε κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐστράτευσεν. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν, 25 πᾶσου χρόνου συνήγαγε τὸν στρατὸν, τὸν πρωκτὸν εἶπε.)

83. ζυνήγαγεν : Συνήρμασεν. R. Vicl.

84. τῆ πανσελήνω : Οἱ γὰρ Ἕλληνες πάντα ἐπρα-τον πρὸς τὴν σελήνην ἀποδλέοντες, καὶ μάλιστα οἱ 30 Λακεδαιμόνιοι. Δάτιδος γούν καὶ Ἄρταφέρους τῶν στρατηγῶν τοῦ Περσῶν βασιλέως εἰς Μαραθῶνα ἐμβε-βληκῶτων, περιέμενον τὴν πανσελήνην ἐπὶ τῇ τότε ἔλθειν ἐπὶ τὸν πολεμον. πρὶν οὖν ἐκαίνους παραγε-νέσθαι, κατώρθωσαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν πόλεμον. παίζει οὖν πρὸς τὸ τοιοῦτον ἔθος.

86. ἐκ κριβάνου : Οὐδετέρως λέγεται τὸ κριβανον, (ὡς μαρτυρεῖ Φερεκράτης « τοῦτ' εἶστιν; ὡς ἀνεκὰς τὸ κριβανον. » οὕτω δὲ λέγεται) οἶονε κριβανον, ἐν ᾧ 35 αἱ κριβαὶ ὀπτῶνται. βαύνους δὲ ἔλεγον τὰς καμίνους. (Ἀρριανός « οἱ δὲ ξένια ἔφερον θύνους ἐν κριβάνοισιν 40 ὀπτῶς. » καὶ κριβανίτης ἄρτος ὁ ἐν κριβάνῳ ὀπτημέ-νος. τὴν δὲ τῶν ἄρτων ἐν κριβάνῳ ὀπτῆσιν Ἄννος Αἰγύπτιος ἐπενόησεν. ὅθεν καὶ παροιμία, Ἄννος κρι-βανον, ἐπὶ τῶν καινῶν τι ἐφευρηκῶτων.)

καὶ τίς εἶδε πόποτε : Λεῖπει τὸ οὐδεὶς. ὡς καὶ 45 παρὰ τῷ Ὅμηρῳ [Od. M, 88] « τίς ἂν τάδε γηθήσειεν ἰδὼν, » προσυπακούεται τὸ οὐδεὶς.

88. τριπλάσιον Κλεωνύμου : Ὅτι ὡς μέγα ἔχων σῶμα καὶ δευλὸς διεβάλλετο ὁ Κλεωνύμος. ἐτέρωθι δὲ καὶ ἀδηφάγος εἶρηται. νῦν δὲ καὶ φενακιστὴν αὐ- 50 τὸν κωμωπεῖ χαριεντιζόμενος.

90. (ταῦτ' ἄρ' : Ἀντὶ τοῦ, διὰ ταῦτα. φέρων δὲ, ταῦτεσι) λαμβάνων, κομιζόμενος.

91. Ψευδαρτάβαν : (Γελῶως ἐπαίξε.) παίζει δὲ ὡς

τοιοῦτων ὄντων ὀνομάτων παρὰ Πέρσας, Ἄρταβάζου καὶ Ἄρταξέρου. καὶ τὸ Ψευδαρτάβαν ἐποίησε παρὰ τὴν ἀρτάβην, τὸ μέτρον. Περσικὸν δὲ καὶ Αἰγύπτιον τὸ ὄνομα.

92. τὸν βασιλέως ὀφθαλμόν : Ἀντὶ τοῦ μέγα δυνάμε- 5 νον παρὰ βασιλεῖ. οὕτω δὲ ἐκάλουν τοὺς σατράπας, δι' ὧν πάντα ὁ βασιλεὺς ἐπισκοπεῖ· ὡς βασιλέως ὄτα, οἱ ὠτακοῦσται, δι' ὧν ἀκούει τὰ πραττόμενα ἐκάστῳ πανταχοῦ.

93. τοῦ πρέσβειος : Προπαροξυτόνως, ὡς μάντιως. 10 ἀπὸ εὐθείας τῆς ὁ πρέσβις. οἱ δὲ παροξυτόνως ὡς χαλκῶς, ἀπὸ εὐθείας τῆς ὁ πρεσβεύς· οἵτινες ἀμαρ-τάνουσιν. Οὐ γὰρ ἐστὶν ὁ πρεσβεύς.

94. ὁ βασιλέως : Οὕτως ἐκάλουν οἱ κήρυκες ἐξ ὀνό- 15 ματος.

95. πρὸς τῶν θεῶν : (Ἐξείπτηδες μέγαν ὀφθαλμὸν ἐσκεύασται ἔχων ὁ πρεσβευτής.) ναύφρακτον δὲ, ἦτοι ναύσταθμον, ὡς περιδύλλοντος ἐν κύκλῳ τοῦ πρεσβευ-τοῦ καὶ ἀξωματικῶς εἰσιόντος. τινὲς δὲ ναύφρακτον, τὴν ἐν ναυαῖ στρατιάν. οἶον οὖν στρατιάν βλέπεις 20 ὀλην· (ἐπειδὴ μεγάλοι ταῖς τριήρεσιν ὀφθαλμοὶ γίνονται, δι' ὧν τὰς κώπας ἐμβάλλοντες ἐκωπηλάτου. ἐφράτ-τοντο δὲ καὶ δερματίνους τροποὺς πρὸς τὸ μὴ τρίβεσθαι τὰ σανιδώματα. Ἄλλως. ὁ ναυτικὸς στρατὸς ναύ-φρακτος καλεῖται. σκώπτων οὖν αὐτὸν διὰ τὸ σοβα- 25 ρῶς καὶ μόλις προσιέναι ταῦτά φησι, πότερον ἐν ὀφθαλ-μοῖς τὸ ναυτικὸν ἔχων οὕτω βαδίξεις,) ἢ ταῦν ἀκρωτή-ριον κάμπτουσαν; ἐπειδὴ δεδοικότες οἱ ἐμπλέοντες, ὅταν ὦσι πλησίον τῆς γῆς, ἡρέμα καὶ ἐπιστημόνως ἰθύνουσι, μὴ προσπταίσωσι τῇ γῆ. (ἐσκευασμένους δὲ 30 ἦν ὁ Πέρσης, δέρμα ἔχων καθεμιμένον εἰς τόπον τοῦ τε πώγωνος καὶ τοῦ στόματος, ὡς ἂν προσωπίον. Ἄλ-λως.) ἔξεισι τερατώδης τις γελῶως ἐσκευασμένους καὶ ὀφθαλμὸν ἔχων ἕνα ἐπὶ παντὸς τοῦ προσώπου.

96. (ἢ περὶ ἄκραν κάμπτων : Τηνικαῦτα γὰρ μάλιστα 35 εἰῶσθαι προσᾶν καὶ φιλάττειν τὴν ναῦν, ὅπταν ἄκραν τινὰ κάμπτωσι. νεώριον οὖν, φησί, περιδύλεις, ἐν ᾧ νεωλκήσεις. οἶκον δὲ νεῶς, ὁ καλοῦσιν ἀγκῶνα. ἢ μᾶλλον ὑποκρύπους τόπους διὰ τὸν ἀνεμον, ἔνθα ὑπὸ σκέπην εἰσίν.) 40

97. ἄσκιω' ἔχεις : Ὡς (τοῦ) δέρματος ἐξηρητημένου τοῦ μύστακος αὐτοῦ καὶ τῆς ρινός, καὶ οὕτως ἐσκευα-σμένου γελῶτος χάριν. ἄσκιωμα δὲ ὁ ἱμάς ὁ συνῆχων τὴν κώπην πρὸς τῇ σκαλμῇ. (Ἄλλως. ὁ τῆς κώπης ὀφθαλμὸς ἔχει τὸ ἄσκιωμα.) κώπης δὲ ὀφθαλμὸς τὰ 45 τρῆμά ἐστίν.

100. Ἀπισσονασάτρα : Παίζει ὡς τῇ Περσικῇ δια-λέκτῳ χρώμενος.

101. ζυνήκαθ' : Ἐνοήσατε. Vicl.

102. πέμφειν βασιλέα : Τοῦτ' ἔφησιν ὁ κῆρυξ, ἢ οἱ 50 πρέσβεις.

104. χρυσοχαυνόπρωκτοι : (Ἀντὶ τοῦ ἐκλυτοί.) Ἰαο-ναῦ δὲ ἀντὶ τοῦ Ἀθηναῖοι. Ἴωνες γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι

ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ξούθου. (ὡς βάρβαρος δὲ τὸ αὐτὸ ἔφη, Δωρικὸν ἀντὶ Ἑλληνιζομένου.)

108. ὅτι χαυνοπράκτους : Ὅτι πάντας τοὺς Ἑλληνας Ἴάονας ἐκάλουσιν οἱ βάρβαροι προεῖρηται. (καὶ Ὀμηρὸς [II. N, 888] « Ἴάονας ἔλαχεῖταινας. » τὸ δὲ αὐτὸ ἀντὶ τοῦ οὐ βαρβαρίζων ἔφη.)

108. Οὐκ, ἀλλ' ἀχάνας : Ἀχάνη μέτρον ἐστὶ Περσικόν, ὥσπερ ἡ ἀρτάβη παρ' Αἰγυπτίους. ἐχωρεῖ δὲ μεδίμνος Ἄττικὸς μὲν, ὡς μαρτυρεῖ Ἀριστοτέλης. ἄλλοι δὲ φασιν ὅτι κίστις ἐστίν, εἰς ἣν κατετίθεντο τοὺς ἐπιστισμοὺς οἱ ἐπὶ τὰς θεωρίας στελλόμενοι.

111. ἀγε δὴ σὺ φράσον : Ἀντὶ τοῦ πρὸς ἑμαυτὸν. Ἄττικόν δὲ τὸ τοιοῦτο σχῆμα. ὡς μὴ συνιέντος δὲ αὐτοῦ δείκνυσσι τῷ δακτύλῳ, ἔμοι λέγων καὶ τουτονί.

112. βάμμα Σαρδιανικόν : Ἴνα μὴ σε ἐρυθρὸν ποιήσω τῷ βάμματι μαστίξας, οἷονεῖ ἵνα μὴ σε φοινίξω. νῆσος γάρ ἐστι μεγίστη ἡ Σαρδὴν περὶ Ἰταλίαν. γίνονται δὲ ἐν αὐτῇ πορφύραι διάφοροι καὶ οὐζύταται. βούλεται οὖν δηλοῦν, ἵνα μὴ σοι πληγὰς ἐντρίψω. R. (ἀντὶ τοῦ ἐρυθρὸν, φοινικῶν. Σαρδὴν γὰρ νῆσός ἐστι τῶν ἑπτὰ, σταδίου ἐξήκοντα Κύρνον διέχουσα. ἐν ταύτῃ δὲ γίνονται πορφύραι διάφοροι καὶ οὐζύταται. ἢ ὅτι εἰς τὴν Σαρδὴν τῆς Λυδίας πυρρὰ βάμματα γίνονται. βούλεται οὖν δηλοῦν ὅτι εἰ μὴ εἰπὸς τέληθες, μαστίξων σε ἐρυθρὸν ποιήσω τοῖς αἵμασι.) τὸ δὲ ἀνανεύει καὶ ἐπινεύει παρεπιγραφῇ, ὑπὲρ τοῦ σαφὲς γενέσθαι ὅτι ἀρνούμενος μὲν ἀνεύευσεν, ὁμολογῶν δὲ κατένευσεν.

114. ἄλλως ἄρ' ἐξηπατώμεθα : Ἥλιθίως καὶ ματαίως, ὡς καὶ Ὀμηρὸς [II. Ψ, 144]

30 Σπαρχεῖ, ἄλλως σοὶ γε πατὴρ ἤρῃσατο Πηλεὺς.

οἱ δὲ Ἄττικοι εἰώθασιν προστιθέναι τὴν τὴν, λέγοντες τὴνἄλλω.

115. Ἑλληνικὸν γ' ἐπένευσαν : Τοῦτο εἶπεν, ὡς διαφέροντος καὶ τοῦ νεύματος τοῦ Ἑλληνικοῦ. ἐπένευσε δὲ μετὰ τὸ περιάγειν τὴν κεφαλὴν. χρὴ μὲντοι εἰδέναι ὅτι ἕνα καλέσας μικρῷ πρότερον, νῦν ὡς περὶ δύο τὸν λόγον ποιεῖται. ὅηλον οὖν ὅτι δι' ἐνὸς τοῦ ἐνδοξοτέρου τοὺς δύο καλεῖ. (118) αὐτόθεν δὲ, ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς, ἐντεῦθεν.

118. ἐγ' ᾧδ' ὅς ἐστι : Τὸ ἐγ' ᾧδα ἀντὶ τοῦ ἐγὼ οἶδα. 40 οὗτος δὲ ὁ Κλεισθένης ἀεὶ τὸ γένειον ἐξυρᾶτο πρὸς τὸ ἀεὶ φαίνεσθαι νέος. διὸ εὐνούωμ αὐτὸν εἰκάξει.

119. ᾧ θερμόβουλον : Παρωδία χρῆται. ἔστι γὰρ ἐν τῇ Μηδείᾳ [?] Εὐριπίδου « ᾧ θερμόβουλον σπλάγγχον. » οὗτος οὖν σκώπτων Εὐριπίδην προσέθηκε πρῶτον παρὰ 45 προσδοκίαν.

120. (τοῖνδ' ᾧ πίθηκε : Καὶ τοῦτο παρῴδηκεν ἐκ τῶν Ἀρχιλόχου ἐπιῶν

τοιήνδε δ', ᾧ πίθηκε, τὴν πυγὴν ἔχων.)

122. οὐ δὴ που Στράτων : Καὶ οὗτος κωμωδεῖται ὡς λωδῶμενος τὸ γένειον καὶ λειαινὸν τὸ σῶμα, ὡς Κλεισθένης ὡς φησὶν αὐτὸς Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Ὀλκάσι « παῖδες ἀγένειοι Στράτων. »

126. εἰς τὸ πρυτανεῖον : Ὅστε ἐκαὶ εἶναι τοὺς πρέσβεις παρὰ Ἀθηναίους.

ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγρόνη : Ἡ διαφορά τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ τόμῳ. οὐζυτόνως μὲν γὰρ τὸ εἶδος τοῦ πάθους, βαρμυτόνως δὲ τὸ σχοινίον καὶ ὁ βρόχος.

127. τοῦσδε ξενίζεις : Παροιμία ἐπὶ τῶν πολλοῦς ξένους ἀποδεχομένων, (οὐδέποτε ἴσχει ἡ θύρα. μέμνηται καὶ Εὐπολις ἐν Φίλοις

νῆ τὸν Ποσειδῶ, οὐδέποτε ἴσχει ἡ θύρα.

καὶ Καλλιμαχος ἐν Ἐκάλῃ [fr. 41]

τίον δὲ ἐ πάντες ὄδῃται

ἦρα φιλοξενίης· ἔχε γὰρ τέγος ἀκλήϊστον.

καὶ Πίνδαρος [Nem. 9, 4]

ἐνδ' ἄρα πεπταμέναι ξείνων ἐνεκεν ταῖν θύραιν.

λέγει δὲ περὶ τῶν πρυτάνειων, διότι αὐτὸν μὲν ὑπὲρ 15 τῆς πόλεως στρατευόμενον καὶ ποιοῦντα οὐ δέχονται, τοὺς δὲ πρέσβεις ξένους ὄντας καὶ ξενίζουσι ἐν αὐτῷ. ἴσχει δὲ ἀντὶ τοῦ κωλύει, ἢ ἀποκλείει. Ἄλλως. οὐδέποτε ἐκώλυσε ἢ ἀπέκλεισε. ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τῶν πρυτάνειων, καθὼς ἐπὶ ξενίαν καλοῦσι τοὺς ἀφικνουμένους.) 20

132. καὶ τῇ πλάτιδι : Τῇ γυναικί· παρὰ τὸ τελεάζειν τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην.

133. (πρεσβεύεσθε : Ἀντὶ τοῦ πρέσβεις πέμπετε. τὸ δὲ κερήνατε) ἐξαπατήσθε καὶ ἐνεοί ἐστε.

134. προσίτω Θέωρος : (Οὗτος ἐπὶ κολακείᾳ κωμω- 25 δεῖται.) ὁ κῆρυξ καλεῖ ἄλλον πρεσβευτὴν ἐλθόντα παρὰ Σιτάλους τοῦ Θρακῶν βασιλέως, πρὸς ὃν ἦσαν ἀποστειλαντες αὐτὸν Ἀθηναῖοι. οὗτος δὲ ἐκαλεῖτο Θέωρος. μέμνηται δὲ αὐτοῦ ποτὲ μὲν ὡς ἐπιόρχου, ὡς ἐν Νεφέλαις [399]· (φησὶ γὰρ

εἶπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρχους, πῶς δῆτ' οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησεν οὐδὲ Κλειώνημον, οὐδὲ Θέωρον, καίτοι σφόδρα γ' εἶσ' ἐπιόρχοι ;)

ποτὲ δὲ ὡς κολακος, ὡς ἐν τοῖς Σφηξίν [30]. (εἰσκηρύττεται δὲ ἀντὶ τοῦ καλεῖται ὑπὸ τοῦ κήρυκος.)

137. οὐκ ἂν γ' εἰ μισθὸν γε μὴ φερες : Τοῦτο διὰ 28 μέσου ὁ Δικαιοπόλις. οὐκ ἂν ἔτριψας τὸν χρόνον, εἰ μὴ πολλὸν μισθὸν ἐλάμβανες. τὸ γὰρ ἔφερες ἀντὶ τοῦ ἐλάμβανες, ἐβάσταζες.

140. δτ' ἐνθαδὶ Θέογνις : Οὗτος ὁ Θέογνις τραγωδίας ποιητὴς ψυχρὸς κωμωδῶν οὖν αὐτὸν (παρίστησιν 40 ἡμῖν τὴν πολλὴν χιόνα, διὰ τὴν οὕτου περὶ τὰ ποιήματα ψυχρότητα.) τὸν ψυχρὸν οὖν τῷ ψυχρῷ παρέβαλεν. πάντῃ δὲ χαριέντως ἔσκαψε.

142. (καὶ δῆτα φιλαθήναιος : Τὸ φιλαθήναιος προ- 45 παροξύνειν δεῖ, ἐπεὶ τὰ εἰς ὅς λήγοντα προπερισπώμενα ἀπλᾶ ἐν τῇ συνθέσει ἀναδιβάσει τὸν τόνον, οἷον δημοὺς Ἀριστοδήμος, πῶλος ἐχέπωλος· καὶ Ὀμηρὸς [II. Δ, 488] « Θυλυσιᾶδην ἐχέπωλον » κνεφαῖος ἀροκνεφαῖος, ὄμφαῖος πανόμφαῖος, ἀρχαῖος φιλάρχαῖος. οὕτω καὶ φιλαθήναιος.)

144. ἐν τοῖς τοίχοις : Ἴδιον ἔραστῶν ἦν τὰ τῶν ἔρω.

μένων ὀνόματα γράφειν ἐν τοῖς τόχοις ἢ δένδροις ἢ φύλλοις, (ὄτως· ὁ δὲ ἰσὺς καλός· καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ [fr. 101]

ἀλλ' ἐν δὴ φύλλοις κεκομμένα τόσσα φέροντα
γράμματα, Κυθόπηνη ὄσ' ἐρέουσι καλήν.

καὶ ἐν τοῖς Σφηξίν [90] « ἰὼν παρέγραψε κημὸς καλός. » καὶ Λιβάνιος « φιλοῦσι γὰρ οἱ σφόδρα περὶ τι « ἐρωτικῶς ἔχοντες ἡδέως συνείναι καὶ τοῖς ὀνόμασι. »

145. ὁ δ' υἱὸς δὲ Ἀθηναίων : Τοῦτον πολίτην ἐποίησαν Ἀθηναῖοι, (τοῦ πατρὸς στρατιᾶν αὐτοῖς παραπέμποντος. ἐλέγτο δὲ οὗτος Γήρης. ἐνιοὶ δὲ φασιν ὅτι δμῶνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκει, σύμμαχος Ἀθηναίων. μὲνηται Οὐκυδιῆς [2, 19 coll. 67], προστίθεται δὲ καὶ τὸ ὄνομα λέγων οὕτως « καὶ Σάδοκον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀθηναῖον. »)

146. (ἦρα φαγεῖν : Χαριέντως, ὡς ἐξαπατωμένῳ τῶν Ἀθηναίων. λέγει δὲ νῦν περὶ Ἀπατουρίων, ἐορτῆς ἐπισήμου δημοτελοῦς, ἀγομῆνης παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις κατὰ τὸν Πυαναφεῖνα μῆνα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. καλοῦσι δὲ τὴν μὲν πρώτην δόρπειαν, ἐπειδὴ φράτορες ὀφίας συναλθόντες εὐχοῦντο· τὴν δὲ δευτέραν ἀνάρρυσιν, ἀπὸ τοῦ ἀναρρῦειν, τοῦ θύειν· ἔθουον δὲ Διὶ φρατρῶν καὶ Ἀθηνᾶ· τὴν δὲ τρίτην κουρεῶτιν, ἀπὸ τοῦ τὸς κούρους καὶ τὰς κόρας ἐγγράφειν εἰς τὰς φρατρίας· ἐν ἣ ἐγγράφη ἐν τῇ πολιτείᾳ ὁ υἱὸς Σιτάλκου. ἡ δὲ αἰτία, πόλεμος ἦν Ἀθηναίοις πρὸς Βοιωτοὺς περὶ Κελαινῶν, ὃ ἦν χωρὶν ἐν μεθόριος. Ξάνθος δὲ Βοιωτὸς προσκαλέσεται τὸν Ἀθηναίων βασιλέα Θυμοίτην. οὐ δεξαμένον δὲ, Μέλανθος ἐπιδημῶν, Μεσσηνίος τὸ γένος ἀπὸ Περικλυμένου τοῦ Νηλέως, ὑπέστη ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ. μονομαχοῦντων δὲ, ἐφάνη τῷ Μελάνθῳ τις ὄπισθεν τοῦ Ξάνθου, τραγῆν, τουτέστιν αἰγίδα μέλαιναν, ἐνημμένον. ἔφη οὖν ἀδικεῖν αὐτὸν δεύτερον ἦκοντα. ὁ δὲ ἐπεστράφη. ὁ δὲ παῖσας ἀποκτείνει αὐτόν. ἐκ δὲ πούτου ἦ τε ἐορτὴ Ἀπατούρια καὶ Διονύσου μελαναίγιδος βωμῶν ἰδωμήσαντο. οἱ δὲ φασιν ὅτι τῶν πατέρων ἡμῶν συνερχομένων διὰ τὰς τῶν παιδῶν ἐγγραφὰς οἷον δημοπατόρια λέγεσθαι τὴν ἐορτὴν. ὁποῖω τρόπῳ λέγομεν ἀλογον τὴν ὁμόλεκτρον, καὶ ἀχοιτὴν τὴν ὁμόκοιτον, οὕτω καὶ Ὀμοπατόρια Ἀπατόρια.)

150. ὅσον τὸ χρῆμα : Ὡς πολλῶν ὄντων παρνόπων ἐν τῇ Ἀττικῇ. βούλεται δὲ πολλὸν πλῆθος σημαίνει. εἶδος δὲ ἀκρίδων οἱ πάροντες. (εἰσὶ δὲ οὗτοι ἀττέλαβοι Ἀττικοὶ πάροντες.)

154. τοῦτο μὲν γ' ἤδη σαφές : Τοῦτο ψεύδεται, ὡς ἀσθενῶν ἢ ὀλίγων ὄντων.

156. Ὀδομάντων : Ὀδομάντες ἔθνος Θρακικόν. φασὶ δὲ αὐτοὺς Ἰουδαίους εἶναι.

158. ἀποτέθρακεν : Ἀπέτιλε. κυρίως δὲ ἀπεφύλλισε συκῆς. θρία γὰρ τὰ φύλλα τῆς συκῆς. ἐλαιαίνοντο δὲ καὶ ἀπετίλλοντο οἱ Θρᾷκες τὰ αἰδοῖα καὶ ἀποσεσπυμένα εἶχον αὐτά.

160. καταπελάσσονται : Κατακοντίσουςι, καταπο-

λεμήσουσι. πέλιτη γὰρ εἶδος μηχανῆς, ἀφ' ἧς ἀκόντια καὶ ἄλλα τινὰ ἀφίξιον. ἢ καταδραμοῦνται. πέλιτη γὰρ ἀσπίς μικρὰ (μὴ ἔχουσα ἱμάντα. ἐχθροὶ δὲ ἦσαν καὶ οἱ Βοιωτοὶ τοῖς Ἀθηναίοις.)

162. ὁ θρανίτης λέως : Ἀντὶ τοῦ ὁ ναυτικός. ἐκ μέρους δὲ τὸ πᾶν εἶπε. τῶν γὰρ ἐρέττωντων οἱ μὲν ἄνω ἐρέττοντες θρανίται λέγονται, οἱ δὲ μέσοι ζυγίται, οἱ δὲ κάτω θαλάμιοι. ὁ δὲ λόγος, εἰ οἱ Ὀδομάντες τοσαῦτα λαμβάνουσι, πᾶν τὸ παρ' ἡμῖν ναυτικὸν πλῆθος ἀγανακτήσει, πολλὰ μὲν ἐν ταῖς τριήρεσι κάμνοντες, ὀλίγα δὲ λαμβάνοντες.

163. οἰμοὶ τάλας : Δεῖ νοεῖν ὅτι ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐρχεται ὁ Δικαιοπόλις ἔχων φορτίον σκορόδων, καὶ ἐπιηραῖζεται ὑπὸ τῶν ξένων, ὡς ἐκαίνων λιμωττότων καὶ ἀρπαζόντων τὰ σκορόδα. (τοῦτο δὲ εἶπε πορθοῦμενος, 15 παρόσον καὶ οἱ πορθοῦμενοι ἀπολλυνται.) ἀρέσκονται δὲ τοῖς σκορόδοις οἱ Θρᾷκες οὐκ ἀπεικίως. θερμὰ γὰρ τὰ σκορόδα φυσικῶς, οἱ δὲ Θρᾷκες ψυχρὰν χώραν νέμονται.

166. οὐ καταβαλεῖτε : Ὁ Θέωρος δὲ ἐπιπλήττει τοῖς βαρβάρους ἀρπάξουσι τὰ σκορόδα. (166) καὶ τῷ Δικαιοπόλει ὁμοίως ἐπιπλήττει ἐρεθίζοντι αὐτούς. Εἰς τὸ αὐτό. ἀντὶ τοῦ σφοδρῶς οὔσι καὶ πικροῖς γενομένοις, μετεληφῶσι τῶν σκορόδων. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλεκτρούων. τοῖτοις γὰρ ὅτε μέλλουσιν μάχεσθαι, 25 σκορόδα δίδοται ἐσθίειν, ἵνα θερμανθέντες ἐξυτέρου γίνωνται, ὡς καὶ ἐν Ἰππεύσι φησιν [494]

ἴν' ἄμεινον, ὦ τᾶν, ἰσοροδισμένους μάχη.

171. διοσημί' ἐστὶ : Παραφυλάττοντο γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι τὰς τοῦ Διὸς ἡμέρας, καὶ διεύλον τὰς ἐκκλησίας 30 διοσημίας γενομένης, ἢ ἄλλο τι μᾶλλοντες ἀνοεῖν. διοσημία δὲ ἐστὶν ὁ παρὰ καιρὸν χειμῶν.

βάνις : Σταλαγμῶς, σταγῶν. Vict.

172. παρῖναι δ' εἰς ἔθνη : Οἶον εἰς τρίτην. [Hesiod. Op. 406] « μὴ δ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αὐρισὸν ἐς τ' ἐννηφι. » τινὲς δὲ εἰς τριακάδα. διαλυθείσης δὲ τῆς ἐκκλησίας συνήγοντο πάλιν βουλευόμενοι περὶ τῶν αὐτῶν. Ἀττικοὶ δὲ καλοῦσιν ἔθνη καὶ τὴν παλαιάν. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογένητος [p. 776, 25] « τὰς ἑνας ἀρχὰς ταῖς νέαις ὑπεξίναι. » 40

174. μυττωτόν : Ἀντὶ τοῦ σκορόδα, ἐξ ὧν ὁ μυττωτός γίνεται. κατασκευάζεται δὲ ἀπὸ τυροῦ καὶ σκορόδου καὶ ψοῦ. ἀπὸ τοῦ παντός οὖν κατασκευάσματος τὸ μέρος ἐδήλωσε, τουτέστι τὰ σκορόδα.

176. μήπωγε : Γελοῖου χάριν εἶπε πρὸς τὸ χαίρειν 45 τὸ μήπω.

178. (ὠσφροντο : Ἀντὶ τοῦ ἡσθοντο εἶπε τὸ ὠσφροντο, ὅτι δι' οἴνου εἰσὶν αἱ σπονδαί· ὡς ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα δῆλον. δι' ὀσφρήσεως δὲ ἡ αἰσθητικῆς ἀναφορᾶς τοῦ οἴνου.)

180. σπιπτοὶ γέροντες : Ἀντὶ τοῦ πυκνοὶ. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἐσθῆτων, αἵτινες ὀφρανεῖσθαι εἰς πυκνότητα

συνάπτονται. (ἢ ἀντὶ τοῦ στερεοῦ καὶ πεπιλημένοι ἀπὸ τοῦ στείδειν, ὅ ἐστι πατεῖν.)

πρίνοι : Στερεοὶ καὶ σκληροί. (ἰσχυρὸν γὰρ τὸ τῆς πρίνου ξύλον. καὶ) Ἡσίοδος [Op. 434] « πρίνου δὲ ἔ γήνην. » καὶ πάλιν [427]

πρίνον, ὅς γὰρ βουσίην ἀροῦν ὀχυρώτατός ἐστιν.

ἀτεράμονες δὲ, λίαν σκληροί, μὴ τειρόμενοι, ἀνένδοτοι. κυρίως δὲ τὰ μὴ ἐφόμενα τῶν ὀσπρίων ἀτεράμονα λέγεται, (οἶον οὐχ ἀπαλά.)

181. σφενδάμνιοι : Ἰσχυροί. τοιοῦτον γὰρ τὸ τῆς σφενδάμνου ξύλον. ἀντὶ τοῦ σφενδοῦνται. (Ἄλλως. τὸ σφενδάμνιο ταυτὸν ἐστὶ τῶν πρίνοι. σφένδαμος γὰρ εἶδος ἰσχυροῦ ξύλου. ἐστὶ δὲ καὶ εἶδος καννάβεως ἢ σφένδαμος. ἢ γὰρ σφενδόνη ἀπὸ καννάβεως γίνεται.)

182. ἀτεράμονες : Ἄκαμπτεῖς. Vict.

183. (τῶν ἀμπέλων τετιμημένων : Οἱ γὰρ Πελοποννήσιοι εἰσβάλλοντες εἰς τὴν Ἀττικὴν ἔτεμον τὴν γῆν τῶν Ἀχαρνέων.

184. κὰς τοὺς τρίβωνας : Ἀττικὸν τὸ σχῆμα. ἀντὶ τοῦ ἐς τοὺς τρίβωνας ξυνηλέγοντο τοὺς λίθους.

187. τρία γε ταυτὶ : Ἐπαίξει παρὰ τὰς σπονδὰς, ἐπεὶ οἶνον γίνονται αἱ δι' ὄρκων συνθήκαι. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἀνάγκη, εἶπεν γυῖσαι.)

190. ὄρσοι πίττει : Κοινὸν ἐπὶ οἴνου καὶ νεὼς τὸ πίττει ὄρσει. (ἔστι γὰρ πισσιζων οἶνος.) ὁ δὲ λόγος, ὄρσοι αἱ σπονδαὶ αὐταὶ κατασκευῆς τριήρων, διὰ τὸ ὀλιγοχρόνιον αὐτῶν. (192) (εἰς τὰς πόλεις δὲ τὰς τῶν συμμάχων.)

193. ὀξύτατον, ὡς περ διατριβῆς : Ἀντὶ τοῦ ἀπωλείας καὶ συντριβῆς. (ἢ ἀντὶ τοῦ μόνου πρῆσβείαι ἔσονται περὶ τῶν συμμάχων, ὥστε μένειν αὐτοὺς καὶ μὴ μεθίστασθαι, ἀλλὰ συμμαχεῖν τῇ πόλει. Ἄλλως. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τραπέντος οἴνου εἰς ὄρσο. καὶ τῶν οἴνων τὸ ὀξύτατον.)

196. ὦ Διονύσια : Θαυμάζων ταῦτα λέγει, προσδοκῶν εἰρήνης οὔσης τὴν τῶν Διονυσίων πανήγυριν ἔσθαι. (εἰρήνη δὲ ἐπὶ τῶν ἀποδοχῆς ἀξίων. ἀντὶ τοῦ ἡδίστου, ἀξία τῶν Διονυσίων. Διονύσια δὲ ἑορτὴ Διονύσου, ἣν ἤγον Ναυπάκτιοι.)

197. (καὶ μὴ ἐπιτηρεῖν : Εἰ ποτε γὰρ ἔξοδος ἐπὶ στρατὸν ἐγένετο, εἰώθεσαν οἱ στρατηγοὶ προλέγειν τοῖς στρατιώταις, ὥστε τριῶν ἡμερῶν παρασκευάζεσθαι σιτία. σκώπτει οὖν τοῦτο τὸ στρατηγικὸν παράγγελμα, ὡς ἀπὸδὲ καὶ βαρὺ τοῖς εἰρήνης ἐπιθυμοῦσι.)

198. κὰν τῷ στόματι : Ὡς γυναῖκα εἰδωλοποιεῖ τὰς σπονδὰς, στόμα γοῦν αὐταῖς προστίθισιν. (ἢ ἐν τῷ ἡμέτερῳ στόματι, γενοσαμένων ἡμῶν, μονονοχη φωνὴν ἀφίθισιν. Ἄλλως. λέγουσι, φησὶν, αἱ σπονδαί, ἀπιθὶ θπου θέλει. εἰκότως. ἐν γὰρ πολέμῳ διὰ τὰς ἐπιδρομάς τῶν πολεμίων καὶ τῆς πολιορκίας οὐκ ἐστὶν ἀπελθεῖν θπου τις βούλεται.)

200. (χαίρειν κελεύων : Κατ' εὐφημισμὸν τὸ χαίρειν κελεύων τὸν Ἀμφίθεον ὀνομαζόμενος ἵνα γραφῆ τὸ κελεύω

χωρὶς τοῦ ν. τὸ δὲ ἐξῆς, ἐγὼ δὲ πολέμου, τὸν Δικαίου πολιν.

202. (ἄξω κατ' ἀγρούς : Τὰ Λήνια λεγόμενα. ἔθεν τὰ Λήνια καὶ ὁ ἐπιλήνιος ἀγὼν τελεῖται τῷ Διονύσῳ. Λήνιοι γὰρ ἐστὶν ἐν ἀγροῖς ἱερὸν τοῦ Διονύσου, διὰ τὸ πλεκτοῦς ἐνταῦθα γεγονέναι. ἢ διὰ τὸ πρῶτον ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ Λήνιοι τεθῆναι. Μένανδρος « τραγῳδοὺς ἦν ἀγῶν, Διονύσια. »)

204. τῆδε πᾶς ἔπου : (Ἐνταῦθεν ἡ πάροδος γίνεται τοῦ χοροῦ, ὃν συμπληροῦσιν οἱ Ἀχαρνεῖς. παράγονται δὲ συντόνας μετὰ σπουδῆς διωκόντες τὸν Ἀμφίθεον, σπονδὰς ποιησάμενον πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. γέγραπται δὲ τὴ μέτρον τροχαϊκόν, πρόσφορον τῇ τῶν διωκόντων γερόντων σπουδῇ. ταῦτα δὲ ποιεῖν εἰώθεσαν οἱ τῶν δραμάτων ποιηταὶ κωμικοὶ καὶ τραγικοὶ, ἐπειδὴν δρομαίως εἰσάγωσι τοὺς χορούς, ἵνα ὁ λόγος συντρέχη τῶν δράματι.) τὸ δὲ τῆδε τοπικόν ἐστιν ἐπίρρημα καὶ κείται ἐν ἴσῳ τῷ ἐνταῦθα. (καὶ ἔχει παρὰ τοῦ ποιητοῦ [Il. O, 46]

τῆ ἱμεν ἢ κεν δὴ σὺ κελαινεφῆς ἡγεμονεύεις.

σημαίνει δὲ ποτε καὶ ῥῆμα προστακτικόν [Od. I, 347] « Κύκλωψ, τῆ πίε οἶνον. » ἐχρήσατο δὲ τῷ πληθυντικῷ ὁ Σώφρων εἰπὼν « τῆτέ τοι κορῶναί εἰσιν. » Ἄλλως. κορωνίς, εἰσέρχεται γὰρ ὁ χορὸς διῶκων τὸν Ἀμφίθεον, καὶ ἐστὶ μεταβολικὸν μέλος ἐκ δύο μονάδων μονοτροφικῶν, ὧν ἡ μὲν πρώτη ἰδ' κῶλον ἔχει τὰς περιόδους ὧν δ' μὲν ἐν εἰσθέσει εἰσι τροχαϊκαὶ καὶ καταληκτικαὶ τετράμετροι. εἶτα ἐν ἐκθέσει κῶλα παιωνικά ἔνδεκα κρητικαὶ ἐπιμεμιγμένα, καὶ τὸ ε' καὶ τὸ ἔδσον καὶ δέκατον ἰρρυθμα, τὰ δ' ἄλλα τρίρρυθμα.)

(καὶ τὸν ἄνδρα πυθάνου : Ἀντὶ τοῦ περὶ τοῦ ἀνδρός. ὅμοιον γὰρ ἐστὶ τῷ « ἄνδρα μοι ἔνεπε Μοῦσα. »)

206. ξυλλαβεῖν τὸν ἄνδρα : Διττὴ ἐστὶν ἡ χρῆσις τοῦ συλλαβεῖν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. πρὸς γὰρ διάφορον κλίσιν διάφορος καὶ ἡ διάνοια. ἐὰν μὲν γὰρ πρὸς αἰτιατικὴν ἢ σύνταξιν ἦ, ἔχθραν καὶ δυσμένειαν παρίστανσι τοῦ συλλαμβάνοντος, κακουργίαν δὲ τοῦ συλλαμβανομένου, ὡς περ καὶ νῦν. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου [?] « οὐχὶ συλληψόμεθα. » ἐὰν δὲ πρὸς δοτικὴν, σημαίνει φιλίαν καὶ συμμαχίαν, ὡς Ἰσοκράτης ἐν ταῖς παραινεσίαις [p. 2, C] « ὄρω δὲ καὶ τὴν τύχην ἡμῶν συλλαμβάνουσαν, » ἴσον τῷ συναγωνιζομένην. ἐπάγει γοῦν « καὶ τὸν παρόντα καιρὸν συναγωνιζόμενον. » καὶ Δημοσθένης ἐν πρώτῳ Φιλιππικῶν.)

207. εἰ τις οἶδ' ὅποι τέτραπται : Ἀστεία καὶ καθαρά εἰς ὑπερβολὴν ἢ σύνταξιν τὸ λέγειν οὐκ εἰς ποίαν γῆν πέφουγεν, ἀλλὰ ποῦ γῆς. ὄρσαν γὰρ πεπαιδευμένον καρπώσαίτο ἂν τις οὕτως εἰπῶν.

210. τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν : Οὐκ ἀπόβλητον οὐδὲ τοῦτό μοι δοκεῖ. σφόδρα γὰρ Ἀττικὴ ἢ φράσις. λέγει γὰρ τὸ ἔνεκα. τὸ κατ' ἔλλειψιν οὖν βῆθὲν κοινὸν αὐτῷ πεποίηκε. λέγοις ἂν καὶ σὺ παρακλησίως ὁμοίως τῆς τύχης, μακάριος τῆς ἐμῆς παιδείας.

311. οὐκ ἂν ἐπ' ἐμῆς νεότητος : Ὁ μὲν χορὸς συν-
 ἔστηκεν ἐξ κδ' ἀνδρῶν. ἔστι δὲ νῦν γεροντικὸς.
 πᾶν δὲ ἐμμελῶς καὶ μετὰ πάσης ἀρετῆς ὁ ποιητῆς
 ἐκ τῆς ἀκροχολίας, λόγους δὲ ἐκ τῆς τῶν παλαιῶν
 ἔργων ὑπολήψεως. τοιοῦτος ἡμῖν καὶ ὁ Νέστωρ δοκεῖ
 λέγων [II. Η, 133] « ἠβόμ', ὡς ἐπ' ὠκυρόφ. » καὶ
 πάλιν [157] « εἶθ' ὡς ἠδύομι· τῷ κε τάχ' ἀντήσειε
 « μάχης κορυθαίολος Ἐκτωρ. » ὁ μὲν οὖν Ὀμηρος
 ἥρωϊκὸς ὢν ἥρωϊκῶν πράξεων μέμνηται, Ἀριστοφάνης
 δὲ ὡς μετρίως ἀνδράσι καὶ βασιλευσὶ περιέβηκεν ἀν-
 θρακας καὶ φορτία βασταζόμενα.

314. Φαῦλλω : Ὁ Φαῦλλος δρομεὺς ἀριστος (ὀλυμ-
 πιονίκης, ὀπλιτοδρόμος περιώνυμος, ὃν ἐκάλουον ὀδό-
 15 μετρον. ἦν δὲ καὶ πένταθλος.) ἐφ' οὗ καὶ ἐπίγραμμα
 τοιοῦτον,

πέντ' ἐπὶ πενήμηνα πόδας πήδησε Φαῦλλος,
 ἔβασευσεν δ' ἑκατὸν πέντ' ἀπολοιπομένων.

(ἐγένετο δὲ καὶ ἕτερος ἀθλητῆς ὀδοδὴν ὀλυμπιάδα νική-
 20 σας, καὶ τρίτος λωποδύτης.)

315. ὦδε φαῦλος ἄν : Ἀντὶ τοῦ εὐχερῶς καὶ μετὰ
 βραδύτητος. (δηλοῦται δὲ ἐκ τῆς λέξεως καὶ τὸ ἀπλοῦν
 καὶ τὸ κακόν. τὸ δὲ ἐξῆς, οὐκ ἂν ὦδε φαύλως.)

317. (ἀπεπλίξατο : Ἀπεσείσατο, ἀπέφυγεν. πλῆξ γὰρ
 25 τὸ βῆμα, καὶ πλῆγματα τὰ πηδήματα. ἔνθεν καὶ τὸ
 περιβάδην, ἀμπιπλῆξ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τριτολόμῳ.
 καὶ Ὀμηρῳ [Od. Ζ, 318]

αἶδ' εὐ μὲν τρώων, αἶδ' ἐπλίσσοντο πόδεσιν.

ἔλεγον δὲ πλῆξ καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ἀντίχειρος εἰς τὸν λιχα-
 30 νὸν δάκτυλον διάστημα, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν
 ὀστοῦν.)

318. νῦν δ' ἐπειδὴ στερρόν : (Σκληρόν.) ἀντὶ τοῦ γε-
 γηρακὸς καὶ αἰῶν. (ὅσπερ κατὰ ἀντίθεσιν ἐπὶ τῶν
 ἀμαζόντων χλωρόν. Θεόκριτος [14, 70 corrapte] » ποιη-
 35 « τὰ δὲ λόγων χλωρῶν » ἀντὶ τοῦ ἀμαίων, νέων.
 ἀπὸ μεταφορῆς τῶν καλάμων, οἱ ὄντες μὲν χλωροὶ ἀπα-
 λοὶ εἰσι, ξηραίνόμενοι δὲ ξηροὶ καὶ σκληροὶ γίνονται.
 εὐφῆμικος οὖν εἶπε στερρόν ἀντὶ τοῦ ξηρόν.)

320. Λακκατιδῆ : Λακκατιδῆς ἀρχαῖος ἀρχὼν Ἀθή-
 40 νησι, ὡς καὶ Φιλόχορος. ἤρξε δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων
 Δαρειοῦ, ἐφ' οὗ πλείστη χυὼν ἐγένετο καὶ ἀπέπηξε
 πάντα, ὡς μὴ δύνασθαι τινα προίεσαι. διόπερ τὰ ψυχρὰ
 πάντα Λακκατιδοῦ ἐκάλουον. (δηλοῦνται δὲ καὶ νῦν τῶν
 ψυχρῶν καὶ γεροντικῶν. λέγει οὖν ὅτι διὰ τὸ γῆρας οὐχ
 45 οἷός τε εἶμι θάττον βαδίζειν.)

328. (τῶν ἐμῶν χωριῶν : Κἄνταυθα λέγει τὸ ἔνεκα.)

329. πρὶν ἂν σχοῖνος : Εἶδος φυτοῦ κατὰ τὸ ἄκρον
 ὀξέος καὶ πληκτικῶ, προσεοικότες βολόνη. παρατηρεῖν
 δὲ δεῖ ὅτι ἀρσενικῶς λέγουσι τὸν σχοῖνον. ὁ δὲ λόγος,
 50 πρὶν αὐτοὺς τρώσω, ὡς σχοῖνος ὄξιος καὶ ὀδυνηρός.

330. ἐπίκωπος : Ἀντὶ τοῦ, διὰ νεῶς καὶ ναυτικὸς
 ὢν ἐπὶ αὐτοῖς, ναυτικοὶ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι (καὶ προσέχον-
 τες τῷ ναυτικῷ. ἡ δὲ ὀμώνυμος λέξις ἐστὶ καὶ παρ'

Ὀμήρῳ [Od. Δ, 656] « οὐ γὰρ μοι νέες εἰσὶν ἐπήρητοι. »
 ἐπίκωπος οὖν ἦτοι ὅπερ ἔφην ναυτικὸς ἢ ξιφήρης. κώπη
 γὰρ τοῦ ξίφους ἢ λαβῆ, ἢ κόπτειν δυναμένη, ἦγον
 κωπήεις.)

332. (ἵνα μήποτε πατῶσιν : Εἰώθασι γὰρ σκόλοπας
 5 τινὰς ἐγκρύπτειν ἐν ταῖς ἀμπελοῖς, ἵνα μηδεὶς ἐξ ἐπι-
 δρομῆς καὶ εὐχερῶς κακουργῆ. ἐπειδὴ οὖν προεῖπε,
 σκόλοψ καὶ σχοῖνος αὐτοῖς ἀτ' ἐμπαγῶ, εἰκότως ἐπή-
 νεγκε τοῦτο, ἵνα μηκέτι πατῶσι τὰς ἐμὰς ἀμπελοῦς.)

334. Παλλήναδε : Οἱ Παλληνεῖς δῆμος ἐστὶ τῆς
 10 Ἀττικῆς, ἔθθα Πεισιστράτῳ βουλομένῳ τυραννεῖν καὶ
 Ἀθηναίους ἀμυνομένους αὐτὸν συνέστη πόλεμος. (συγ-
 κέκοπται δὲ ἡ λέξις. τὸ γὰρ δολοκλήρον ἐστὶ Παλλη-
 ναίαδε. ὑπήλλακται δὲ ἡ κυριότης τῆς διανοίας.) δέον
 γὰρ εἰπεῖν ζητεῖν τὸν ἄνδρα καὶ βλέπειν Παλληνικόν,
 15 τούτῳστι γενναῖον, εἶπε Παλλήναδε. ὁ δὲ εἰπεῖν βούλε-
 ται, τοῦτο ἐστὶν· ἐμῶς διακείσθαι καὶ τραχέως εἶχειν
 πρὸς τὸν σπείσασμένον Λακεδαιμονίους, ὡς πάλαι πρὸς
 Πεισιστράτον τὸν τύραννον, ἠνίκα συνεστήσαμεν ἐν
 Παλλήνῃ τὴν μάχην. (μémνηται δὲ τούτου καὶ Ἄνδρο-
 20 τίων καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ. Ἄλλως.
 Παλλήνη δῆμος τῆς Ἀττικῆς. νῦν δὲ διὰ τοῦ β γρα-
 πτέον κατὰ συγγένειαν τοῦ β εἰς τὸ π. εἰρηται δὲ ἀπὸ
 τοῦ βάλλειν λίθοις. θέλει γὰρ εἰπεῖν ὅτι δεῖ ζητεῖν τὸν
 ἄνδρα καὶ λιθολευστεῖν αὐτόν.)

336. ἐμπλεῖμην λίθοις : Κορεσθεῖην. εὐκτικῆς ἐγ-
 κλίσεως τετύχηκε τὸ ἐμπλεῖμην. (ἐστὶ γὰρ ἐμπιπλῶ,
 8 κατὰ ἀναδιπλασιασμόν κέκλιται, ἀφ' οὗ παράγωγον
 τὸ ἐμπίπλημι. ἀπὸ τούτου γίνεται τὸ [II. Φ, 23] « πιμ-
 « πλῆσι μυχοὺς λιμένους εὐόμου. » τὸ δὲ ἕτερά παρα-
 30 γωγῆ, ἀφ' οὗ τὸ πλῆθω, ὡς ἀπὸ τοῦ νῶ νήθω. ἀπὸ δὴ
 τοῦ πλῶ πλείμην, ὡς ἀπὸ τοῦ βλῶ βλείμην, (οὗ τὸ
 δεῦτερον [II. Ν, 288] « εἶπερ γὰρ κε βλεῖο. »)

337. εὐφημεῖτε : Τούτο ὁ Δικαιοπόλις μέλλων ποιεῖν
 θυσίαν φησὶ. τοῦτο γὰρ ἦν ἔθος.

338. (σίγα πᾶς : Ἐπ' αὐτῷ τούτῳ δυσχεραίνουσι
 35 καὶ διάκεινται χαλεπῶς, ὅτι οὐ μόνον εἰρήνην ἐποίησεν,
 ἀλλὰ καὶ θυσίας ἐπιτελεῖ.)

339. (οὐτος αὐτός ἐστιν ὃν ζητοῦμεν : Τὸ δις τὸν αὐ-
 τὸν λόγον ἐπιφθέγγεσθαι παρίστησιν ἐκ μετατροπῆς
 40 ἀλήθειαν βεβαιούμενος.)

ἀλλὰ δεῦρο πᾶς : Πρὸς ὀλίγον χρόνον ἵπποστρατιάσθαι
 βούλονται, ἵνα μὴ προϊδόμενος ὁ σπονδοφόρος φύγη,
 (ἀλλὰ δυνηθῶσιν αὐτὸν χειρώσασθαι. τοιαῦται ἦσαν καὶ
 αἱ Ὀδυσσεῶς πρὸς Διομήδῃ παρακαλεύσεις [II. Ε, 344] 45

ἀλλ' ἐμῶν μιν πρώτα παρελθεῖν πεδίοιο
 τυτθόν· ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸν ἐπαλθάντες εἰομεν.)

342. πρόιθ' ὡς τὸ πρόσθεν : Κατὰ τὴν τῶν Διονυσίων
 ἐορτὴν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις αἱ εὐγενεῖς παρθένοι ἑκα-
 νηφόρου. ἦν δὲ ἐκ χρυσοῦ πεποιημένα τὰ κανῶ, ἐφ'
 50 ὧν τὰς ἀπαρχὰς ἀπάντων ἐτίθεσαν. (διπλῆ δὲ μετὰ
 κορωνίδος, ὅτι εἰσάσιν οἱ ὀποκρικταί, καὶ εἰσὶν ἱαμ-
 βεῖα.)

243. ὁ Ξανθίας τὸν φαλλόν : Φαλλός ξύλον ἐπιμη-
 κες, ἔχον ἐν τῷ ἄκρῳ σκῦτινον αἰδοῖον ἐξηρητημένον.
 ἴστατο δὲ ὁ φαλλός τῷ Διονύσῳ, κατὰ τι μυστήριον.
 περὶ δὲ αὐτοῦ τοῦ φαλλοῦ τοιαῦτα λέγεται. Πήγασος
 5 ἐκ τῶν Ἐλευθερῶν, αἱ δὲ Ἐλευθεραὶ πόλεις εἰσὶ Βωιω-
 τίας, λαβῶν τοῦ Διονύσου τὸ ἀγαλμα ἤκεν εἰς τὴν Ἀτ-
 τικὴν. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι οὐκ ἐδέξαντο μετὰ τιμῆς τὸν
 θεόν. ἀλλ' οὐκ ἀμισθὶ γὰρ αὐτοῖς ταῦτα βουλευσαμένοις
 ἀπέβη. μηνίσαντος γὰρ τοῦ θεοῦ νόσος κατέσκηψεν
 10 εἰς τὰ αἰδοῖα τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὸ δεινὸν ἀνήκεστον ἦν.
 ὡς δὲ ἀπέπειον πρὸς τὴν νόσον κρείττω γενόμενην πάσης
 ἀνθρωπείας μαγανείας καὶ τέχνης, ἀπεστάλησαν θεω-
 ροὶ μετὰ σπουδῆς· οἱ δὲ ἐπανελθόντες ἔφασαν ἴασιν ταύ-
 τῃ εἶναι μόνῃ, εἰ διὰ τιμῆς ἀπάσης ἀγοίεν τὸν θεόν.
 15 πεισθέντες οὖν τοῖς ἠγγελεμένοις οἱ Ἀθηναῖοι φαλλοῦς
 ἰδῆα τε καὶ δημοσίᾳ κατασκευάσαν, καὶ τούτοις ἐγέραι-
 ρον τὸν θεόν, ὑπόμνημα ποιοῦμενοι τοῦ πάθους. ἴσως
 δὲ καὶ ὅτι παίδων γενέσθους αἴτιος ὁ θεός. ἤδονην γὰρ
 καὶ ἀφροδίσα μέθῃ ἐξανόστησι. τοιγαροῦν καὶ ὁ Λάϊος
 20 ἐκδοῦς ἑαυτὸν μίθῃ [Euipr. Phœn. 31] « εἰς τε βακχεῖον
 πῶσων » ἐφύτευσε (παῖδα. φαλλός δὲ τὸ πέος. παίζει
 δὲ πρὸς τὸν οἰκέτην. Ξανθίας γὰρ οἰκετικὸν ὄνομα.
 κέρχρηται δὲ αὐτῷ καὶ ἐν Βατράχοις [271] « ὁ Ξανθίας,
 25 ποῦ Ξανθίας; » εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκεταὶ
 Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας.)

245. (τὴν ἐτνήρυσιν : Τὴν ζωμάρυστρον, ἐν ἣ τὸ ἔτος
 ἀρύονται. καθάριον δὲ εἰς ὑπερβολὴν τὸ ὄνομα. ἔστι
 δὲ καὶ τοῦτο ἀστεῖον καὶ πεπαιδευμένῳ ἀρμόζων,
 30 μηδὲ τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν σκευῶν τῆς καθήμερινης
 χρείας ἀγνοεῖν τὰ ὀνόματα. ἐτνήρυσιν οὖν ἐκάλεσε παρὰ
 τὸ ἐν αὐτῇ ἀρύεσθαι τὸ ἔτος. λέγομεν δὲ ἐτνήρυσιν
 πᾶν τὸ ταρασσόν. ἔτος δὲ ἔλεγον τὴν ἀθάραν καὶ τὸ
 πῶσινον ἀφέλημα, ὡς καὶ ἐν Βατράχοις [32] « ἤδη πῶς
 35 ἐπεθύμησας ἔτους. »)

246. τοῦ Ἰαττήρος : Ἐλατήρ ἐστι πλακουντῶδες
 πέμμα πλατύ. (ἐνθεν καὶ ἡ ἐπωνυμία, παρὰ τὸ ταῖς
 χερσὶν ἐλαύνεσθαι εἰς πλατός. Ἐλατήρως οὖν τοῦ πέμμα-
 40 τος. ἔστι δὲ ἄρτος πλατύς, ἐν ᾧ τὸ ἔτος ἐτίθεσαν καὶ
 προσῆγον τῷ βωμῷ. Ἐλατήρ δὲ πᾶν τὸ πλατύ. εἰσὶ δὲ
 καὶ λαγαρώδεις παρὰ τὸ λαγαρόν. καὶ πέλανοι παρ' Εὐ-
 ριπίδῃ.)

244. θυμβροφάγον : Ἦτοι ἀγροικὸν καὶ ἐλευθέριον.
 παρόσον οἱ ἐν ἀγρῷ διατρίβοντες ἀφελέστεροι καὶ ἐπιει-
 κίσταροι. τὸ δὲ θυμβρον ἐν ἀγρῷ γίνεται. ἔστι δὲ καὶ
 45 τοῦτο ἄγριον φυτόν. ἡ πικρὸν καὶ δριμύ κατὰ τῶν
 ἐχθρῶν. (δριμύ γὰρ τὸ φυτόν. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ δριμυῦ καὶ
 ἰαρόν. τινὲς δὲ τῷ θυμῷ παραπλήσιον. ἡ ἀπαλόν, ἡδύ.
 κωμικῶς δὲ ἔπαιξαν.)

256. γαλιᾶς : Ἀντὶ τοῦ παιδᾶς δριμυτάτους. τοῦτο δὲ
 50 τὸ σχῆμα καλεῖται παρὰ προσδοκίαν. ἔδει γὰρ ἐκφάναι,
 ἐκποιήσεται παιδᾶς νεανίας.

ὀπύσει : Γαμήσει. *Vicē.*

256. ἐπειδὴν ὄρθρος ἦ : Παρόσον ἐν τῷ ὄρθρῳ δοκοῦ-

σιν οἱ ἄνθρωποι συνεχῶς βδέειν, διὰ τὸ τὰς πέψεις τότε
 γίνεσθαι.

257. πρόβαινε : Ὡς ἐπὶ ὄχλου πομπουόντων αὐτῶν
 (λέγει. φυλάττεσθαι δὲ ἀντὶ τοῦ παρατηρεῖν, φυλάττειν.)

259. (ὄρθος ἐκτέος : Ὑμῖν δ' ἐστὶν ὁ φαλλός κατασχε- 5
 τός, βαστακτέος ἐπομένους τῇ κωνιφόρῳ. ἄμα δὲ καὶ
 πρὸς τὸ κακέμφατόν ἐστιν ὁ φαλλός, τὸ πρὸς μίμησιν
 τοῦ αἰδοῖου. καὶ τοῦτο δὲ παίζει κωμικῶς λέγων, τὸν
 φαλλὸν ὄρθον κατέχειν ὅπισθεν τῆς παρθένου.)

261. ἄσμοιαι τὸ φαλλικόν : Ἄσματα λέγεται φαλλικὰ 10
 τὰ ἐπὶ τῷ φαλλῷ ἀδόμενα μέλη. ἔστι δὲ εἰς Διονύσου
 (ἢ εἰς ἄλλον καρπόν).

263. (Φαλῆς ἑταῖρος : Διπλῆ καὶ μέλος, οὗ ἡγεῖται
 περίοδος. ἡ περικοπή κώλων ἰς τοῦ ὑποκριτοῦ, ἥς
 15 πρῶτα μὲν εἰσιν ἡ'. ἐν εἰσθέσει ἰαμδικὰ δίμετρα ἀκα-
 τάληκτα μὲν β', τὸ δὲ γ' καταληκτικόν. τὰ δὲ ἄλλα ε'
 καταληκτικά. περιπωμένους δὲ τὸ Φαλῆς ἀναγνωστέον,
 ὡς Ἐρμῆς. οὕτως δὲ Ἀττικοί· παρὰ Δωριεῦσι δὲ βαρυ-
 τόνως. « ὁ δ' αὖ Φάλης κατακυπτάζει. » οὕτω Σώ-
 20 φρον ἐχρήσατο. ὥσπερ δὲ Ὀμηρος ἤρμωσε κατάπληξιν
 τῇ φυγῇ καὶ ἔταίραν αὐτῆς ἔφησεν εἶναι [Π. 1, 2] « θε-
 σπείσῃ ἔχε φύζα » εἰπὼν « φόβου κρούεντος ἑταίρη, »
 οὕτω καὶ ὁ κωμικὸς ἐκείθεν λαβὼν τὰς ἀφορμὰς, Διο-
 νύσῳ τὸν φαλλὸν ἑταῖρον εἶναι φησίν. ἀκόλουθα γὰρ
 Διονυσιακῶ ποτῶ τὰ ἀφροδίσια. μαρτυρεῖ δὲ ἡμῖν καὶ 25
 Εὐριπίδης [Phœn. 21]

ὁ δ' ἠδονῆ δούς εἰς τε βακχεῖον πῶσων.)

264. (νυκτοπεριπλάνητε : Οἰκείας ἐντίθησι φωνὰς
 ψυχῇ ἀνειμένη καὶ ἤδη μεθυούσῃ. ἠδίστην δὲ τὴν σύν-
 30 θεσιν τὴν τοῦ νυκτοπεριπλάνητε ἢ περὶ πρόθεσις εἰργά-
 σατο.)

266. μοιχῆ : Διὰ τὸ τοὺς μεθύοντας γίνεσθαι περὶ τὰ
 ἀφροδίσια. δεῖ δὲ νοεῖν, ὅτι ταῦτα οὐχ ὧς ἐν βλασφημίᾳ
 λέγεται τὸ μοιχῆ καὶ τὸ παιδεραστά, ἀλλὰ πρὸς διάχυ-
 35 σιν καὶ ἰλαρότητα τοῦ φαλλοῦ. (ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ
 [Π. Ε, 31] πρὸς διάθεσιν ψυχῆς « Ἄρες Ἄρες βροτολογιέ. »)

268. ἔκτω σ' ἔπει προσείπον : Ἐκτον γὰρ ἦν λοιπὸν
 40 ἔτος, ἀφ' οὗ ὁ πόλεμος Ἀθηναῖοις πρὸς Πελοποννησίους
 συνέστη. δῆμον δὲ ἔφη τὴν κώμην, οὐχ ὡς παρ'
 Ὀμήρῳ [Π. Β, 547] « δῆμον Ἐρεχθίδος. »

270. καὶ Λαμάχων : Ὁ Λάμαχος οὗτος Ἀθηναίων
 στρατηγός, υἱὸς Ξενοφάνους, ἐν, ἦτε εἰς Σικελίαν
 ἐπλεον οἱ Ἀθηναῖοι, χειροτόνησαν. ἦν δὲ μετὰ Ἀλκι-
 45 διάδου καὶ Νικίου, ὡς ἱστορεῖ Θουκυδίδης διὰ τῆς ε'
 [c. 8]. ἦν δὲ φιλοπόλεμος οὗτος.

272. ὠρικὴν ἕληφόρον : Ἀντὶ τοῦ ὠραιῶν (καὶ
 ἀκμαίων. ὦρα γὰρ ἡ ἀκμή. καὶ ὠραιῶν φασὶν οἱ τραγικοὶ
 τὸ ἀκμαῖον. κοινὰ δὲ τὰ τοιαῦτα ὀνόματα. ὠρικὸν δὲ
 50 μαϊρικῶν καὶ ὠρικῶς ἐν Δαιταλευσίην αὐτός. ἡ δὲ λέξις
 ἀπόδεικτος.)

273. τὴν Στρυμοδώρου Θραῖτταν : Ἦτοι κοινῶς
 55 δούλην, ἢ οὕτως καλούμενην, τὴν ἐκ Θράκης ὡς τὴν
 ἀπὸ Φρυγίας καὶ Παφλαγονίας. φαλλεῖς δὲ ἔλεγον οἱ

Ἄττικοι τοὺς πετρώδεις τόπους, (ὅτινες κάτωθεν μὲν εἰσι πετρώδεις, ἐπιτολῆς δὲ ὄλιγην ἔχουσι γῆν.) οἱ δὲ, ὅτι ὄρος Φελλεύς οὕτω καλούμενον, ὡς καὶ ἐν Νεφέλαις [71].

274. (μέσση λαβόντ' ἄρανα : Ἐν εἰσθέσει κῶλα τρία ἰσάριθμα, ὧν τὰ δύο ἰαμδικὰ δίμετρα, τὸ δὲ ἐν μονόμετρον.)

276. καταγιγάρτσαι : Ἄντι τοῦ κατὰ τῶν γεωργικῶν γιγάρτων βαλεῖν καὶ διαμηρίσαι. γεωργικῶς δὲ παίζει. (ἢ ὅτι τὸ ῥῆμα πρόσκαιρον, ἵνα ἀπὸ τῶν γιγάρτων τὸ μόριον ἢ πεπλασμένον.) οὐ γὰρ διὰ παντὸς συνουσιάζει ὅλοι τὸ καταγιγάρτσαι. (γιγάρτα δὲ τὰ ἐντὸς τῆς σταφυλῆς δοσώδη. ἢ ἀντι τοῦ συνουσιάζει. γιγάρτων γὰρ τὸ αἰδοῖον. ἢ καταθλιῖναι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν γιγάρτων.)

277. (ἐκ κραιπάλης : Ἡ ἐξ ἔθωνοῦ μέθη κραιπάλη καλεῖται. ἢ ἀπὸ χυζικῆς οἰνοποισίας.)

279. ἐν τῷ φεφάλῳ : Ἐν τῷ καπνεῖω. φέφαλοι γὰρ εἰσιν οἱ σπινθήρες, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ [Lysistr. 107] ὅλοϊ ἄλλ' οὐδὲ μοικοῦ κατακλιεσθαι φεφάλυξ.

(καὶ παρὰ Ἀρχιλόχῳ δὲ κεῖται « πυρὸς δὲ ἦν αὐτῷ φεφάλυξ. » διὰ δὲ τὸ μὴ δεῖσθαι ἀσπίδος εἰρήνης γενομένης, ἔφη ἐν φεφάλῳ κρημῆσται ἢ ἀσπίς, παρὰ τὸ) Ἡσίοδειον [Op. 45]

αἰψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο.

(καὶ τί δεῖ περὶ ἀσπίδος καὶ πηδαλίου λέγειν, ὅπου γε καὶ περὶ ἀχρηστων βουλευμάτων ταύτην ἐξηγεῖται τὴν γωμίην ὁ ποιητὴς εἰπὼν [Il. B, 340]

ἐν πυρὶ δὲ βουλαὶ τε γνοῖατο μῆδέα τ' ἀνδρῶν.

280. περὶ δὲ ὅπλων ἐπιμελείας ἀξιουμένων τούναντιον ἔθηκεν [Od. II, 288]

ἐκ καπνοῦ κατέθηκ', ἐπαι οὐκέτι τοῖσιν ἐφέκει.)

284. Ἡράκλεις : Βαλλόμενος λίθοις ὁ Δικαιοπόλις ὑπὸ τοῦ χοροῦ ἦσθη Ἡράκλεις. ὡς ἀλεξίκακον τὸν Ἡρακλῆα καλεῖ. πάνυ δὲ κινεῖ γέλωτα, τῆς μὲν κεφαλῆς αὐτοῦ ἀφροντιστῶν, τῆς δὲ χύτρας προνοούμενος, ἐν ἣ τὸ ἔνος ἦν. (τῷ δὲ συντρίβειν καὶ Μένανδρος κέχρηται ἐν Λευκαδίᾳ καὶ ἐν Ἀσπίδι « ἔχον τὴν ἀσπίδα ἔκειτο συντετριμμένην. » σχετλιαστικὴ δὲ καὶ ἡ τοῦ Ἡράκλειος φωνή. οὗτος γὰρ ὁ θεὸς εἰς ἐπικουρίαν ἐκαλεῖτο ὡς ἀλεξίκακος τοῖς δεινὰ πάσχουσιν.)

Ἡράκλεις : Διπλῆ, εἶτα ἔπεται διὰς μονοστροφικῆ ἀμοιβαία τὰς περιόδους ἔχουσα δεκακώλους ἐκ στίχων δύο τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν, καὶ κώλων ἢ, ὧν τοὺς μὲν στίχους ὁ ὑποκριτὴς λέγει, τὰ δὲ κῶλα ὁ χορὸς. πρῶτος τοῖνον ἐστὶν ἐν ἐκθέσει κατὰ τὸ ἴσον τοῖς χορικοῖς, ἃ ποιεῖ δοχμὸν συζυγίαν καὶ παίωνας τρεῖς καὶ διαίρεσιν. τῷ δὲ δικώλῳ τούτῳ τὸ μὲν πρῶτόν ἐστιν

ἀπολεῖς ἀρα τὸν ἦλκα τόνδε φιλανθρακεία.

280. τὸ δὲ τῆς δευτέρας « οὐτοί σοι χαμαί. » ἔπεται δὲ τοῖς

δυσὶ κώλοις στίχος τροχαῖος ὅδε « ἀντὶ ποίας αἰτίας. » καὶ ἐν εἰσθέσει τὰ λοιπὰ κῶλα ε' παιωνικὰ δίρρυθμα.)

286. ὦ μιὰρὰ κεφαλή : Ἐκ τοῦ ἡγεμονικοῦ μέρους τοῦ σώματος δηλοῖ τὸν ἄνδρα, παραπλησίως Ὀμήρῳ [Il. Θ, 291] « Γεῦκερ, φίλη κεφαλή. » καὶ [Od. A, 343] « τοῖην γὰρ κεφαλήν. » καὶ παρὰ Δημοσθένει [p. 552] « καὶ τοῦτ' ἄλαγες, ὦ μιὰρὰ κεφαλή. »

290. ἡμῶν μόνος : χωρὶς ἡμῶν τῶν Ἀθηναίων ἢ μόνος ἐξ ἡμῶν. R.

296. χῶσσομεν τοῖς λίθοις : Τοιοῦτο καὶ τὸ Ὀμηρικόν [Il. Γ, 57] « λείνον ἔσσο χιτῶνα. » ἐν ἧθει γὰρ αὐτὸ μεταποίησεν. Ἀλέξανδρος μὲν γὰρ ἀξίος τῶν λίθων, Λακεδαιμονίας ἐραστὴς γυναικὸς ἐπὶ συμφορᾷ τῆς πατρίδος. οὗτος δὲ εἰρήνης ἐρᾷ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς πατρίδος.

298. μηδαμῶς, πρὶν γ' ἀκούσητε : Μεγαλοφρόνως 15 καὶ γενναίως οὐ παραιτεῖται τὸν θάνατον, ἀλλὰ πρῶτον εἰπεῖν ἀξιοῖ, καὶ τότε ἀποθανεῖν, ἐὰν ἦ δίκαιον.

297. οὐκ ἀνασχέσομαι : Ὅτι τινὲς τὸ ἀνασχέσομαι ὡς ἐκφυλον νομίζουσιν ἐχρησάτο δὲ αὐτῷ καὶ Δημοσθένει ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους (Suid. Ἀριστοκρά- 20 τος). οὐ δεῖ οὖν μόνον λέγειν ἀνέξομαι.

298. Κλέωνος : Ἐμισεῖτο γὰρ ὁ Κλέων ὡς συνταράττων τὰ κοινὰ. R.

300. ὃν ἐγὼ κατατεμῶ : (Ἐνταῦθα πάλιν περιττεύει τὸ ποτὲ διὰ τὴν μετροποίαν, καὶ ἔτι πρὸς τὴν ἐξηγήσιν, 26 οὐ ποτὲ τέμνει τὸν Κλέωνα Ἀριστοφάνης, ἀλλ' αἰεὶ. ὡς οὖν ἄνω τὸ νῦν περιττεύει, οὕτως ἐνταῦθα τὸ ποτὲ. ἔστι γὰρ τοῦ αὐτοῦ μέτρου τὸ κῶλον. κατῴματα δὲ ἐστὶ δέρματ' αἰμα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ, ἀπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλε- 30 ται.) οἰκεία δὲ ἢ ἀπειλὴ κατὰ τοῦ Κλέωνος, βυρσοδέψης γὰρ οὗτος. ὅτι δὲ τοῖς ἱππεῦσιν ἦν τις ἐχθρὰ πρὸς Κλέωνα, καὶ διὰ τῆς ἀρχῆς δεδηλώκε (7) « καὶ φιλῶ τοὺς ἱππέας διὰ τοῦτο τοῦργον. »

302. σοῦ δ' ἐγὼ λόγους λέγοντος : (Ἐπεται τῇ δῦαδι 35 διστιχόν, ὁ τοῖς μέλεσιν ἐξ ἔθους ὑπάγουσιν, ἔπερ ἐστὶ τετράμετρον τροχαϊκὸν καταληκτικόν.) οὐ λέγει ὅτι τοὺς μὲν μακροὺς οὐ προήσομαι, ἀκούσομαι δὲ τοὺς διὰ συντομίας λεγομένους, ἀλλ' ὅτι πάντες οἱ λόγοι μακροὶ πεφύκασι κρινόμενοι πρὸς πρᾶξιν, εἰ πέπρακται. 40

306. τῶν δ' ἐμῶν σπονδῶν : Λεῖπει ἢ περί. οὐ βούλεται δὲ αὐτοὺς τῶν Λακεδαιμονίων μνημονεύειν, διὰ τὸ ἐνθυμουμένους τὰ ἐπ' αὐτῶν γεγεννημένα ὀργίως καθίστασθαι.

308. οὔτε πίστις, οὐδ' ὄρκος : (Ἐπὶ ἀπιστίᾳ γὰρ διε- 45 βάλλοντο οἱ Λακεδαιμόνιοι. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀνδρομάχῃ [445]

Σπάρτης ἐνοικί, δόλια βουλευτήρια.

τρία δὲ ἐγκλήματα παραβασίας προσέθηκεν αὐτοῖς.) αἱ γὰρ συνθήκαι διὰ τριῶν τελούνται, λόγων, ἔργων, χειρῶν. λόγων μὲν, οἶον δι' ὄρκου. ἔργων δὲ, διὰ τῶν ἐν βωμοῖς θυσιῶν. χειρῶν δὲ, ἐπειδὴ αἱ πίστεις διὰ τῶν δεξιῶν γίνονται. καὶ Ὀμηρῳ [Il. B, 341] « καὶ δεξιαί, 50 ἧς ἐπέπιθμεν. »

309. οἷδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λακίωνα· Πάνυ δεινῶς καὶ τεβαρρηκότως ἐχρήσατο τῇ ἐπαναλήψει, καὶ οὐ κατέπηξεν οὐδὲ ἠλασθήσῃ ἐν τοσοῦτος ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν εἰπὼν, ὅτι οὐ μόνον οὐκ ἠδίκησαν κατὰ πάντα, ἀλλ' 5 ὅτι καὶ ἐν τοῖς ἀδικηθεῖσι ταχθεῖεν ἄν.

316. παραξικάρδιον· Αὐξήσει κέχρηται εἰπὼν παραξικάρδιον. ἔστι γάρ τι δεινόν, ὃ μὴ οὕτως ἔστι δεινόν, ὡς δάκνειν (καὶ ταράττειν τὴν καρδίαν. ὅπερ δὲ τῇ καρδίᾳ παραχρῆν ἐμποίησεν ἄν, τοῦτο ἀναμφιβόλως 10 δεινότερον νομίζοιτο ἄν).

317. (κάν γε μὴ λέγω δίκαια· Τοῦτο δεινόν καὶ προσκρουστικόν, ἐπεὶ οἱ στρατηγούντες καὶ δημαγωγοῦντες κωλυταὶ τῆς εἰρήνης ἐγίνοντο.)

318. ὑπὲρ ἐπιζήνου· Ἐπιζήνος καλεῖται ὁ μαγειρικὸς 15 κορμός, ἐφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσιν.

320. μὴ οὐ καταξαινέιν· Μὴ οὐχὶ λίθοις αὐτὸν αἰμάσσειν, ὥστε φοινικοῦν αὐτῷ ποιῆσαι τὸ σῶμα. τὸ δὲ καταξαινέιν ὡς ἐπὶ ἐρίων ἔθηκε. διὸ καὶ φοινικίδα εἶπεν ὡς ἐπὶ ἱματίου. (Ἀριστοτέλης δὲ φησὶν ἐν τῇ Λακεδαι- 20 μονίῳ πολιτείᾳ, χρῆσθαι Λακεδαιμονίους φοινικίδι πρὸς τοὺς πολέμους, τοῦτο μὲν ὅτι τὸ τῆς χροῶς ἀνδρικόν, τοῦτο δὲ ὅτι τὸ τοῦ χρώματος αἱματώδες τῆς τοῦ αἵματος ῥύσεως ἐθίζει καταφρονεῖν. τὸ οὖν ἐν φοινικίδι ἀντὶ τοῦ ἐν τάξει πολεμίων, ἀπὸ τοῦ φορήματος ὁπλώ- 25 σειν ἄν εἰκότως, ἐπεὶ τὸ φοινιχθῆναι αἱμαχθῆναι, δίκην φοινικοβαφοῦς ἐνδύματος. καὶ τὸ ζαῖνον βῆμα καὶ παρὰ Δημοσθένει καίται ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου περὶ τῆς παραπροσβείας [p. 403, 3] « εἰπούσης τι καὶ δακρυσάσης ἐκεῖνης, περιρρήξας τὸν χιτῶνα ὁ οἰκέτης, ξαίνει κατὰ 30 τοῦ νότου πολλὰς. »)

καταξαινέιν· Ξαίνει, διαξεί, νήθει, σωρεύει, ἐργάζεται ἕρια, καὶ δέρρειν ἱμάντι. *Nict.*

321. θυμάλωψ· Ὁ διακακαυμένος ἀναβάτης. (ὁ ἀπολελειμμένος τῆς οὐψευς ἀνθραξ, ὁ ἡμίκαυτος. ξύλον 35 καὶν, σπινθήρ, ἢ διακακαυμένος ἀνθραξ.) χαριέντως δὲ εἶπεν, ἐπεὶ ἀνθρακίς εἰσὶν οἱ Ἀχαρνεῖς. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν, ὡς ἐξεκαύθητε, θυμάλωψ ἐπέζεσεν.

322. Ἀχαρνηταί· Τὴν Ὀμηρικὴν παράφρασιν πολιτικῶς μιμεῖται « υἱὲς Ἀχαιῶν » ἐν μῆ λέξει προεισ- 40 ενεργάμενος τὸ ὄνομα ἔλον, ὡς Ἀχαρνεῶν παῖδες.

328. ἀνταποκτενῶ· Ταῦτα λέγει τινὸς τῶν Ἀχαρνεῶν ἀρπάσας κόρινθων γερόντων, ἐν ᾧ τὸν ἀνθρακας φέρουσιν, ὃν βούλεται ξίφει διαχρήσασθαι. σκώπτει δὲ τοὺς Ἀχαρνεῶν ὡς ἀνθρακοκαύστας.

327. ὀμήρου· Ὀμήρου ἐκάλον καὶ δημηρὰ τὰ ἐπὶ 45 συνθήκαις διδόμενα (ἐνέχυρα).

330. ἐνδον εἶρας· Ἀποκλείσας. δασέως δὲ τοῦτο Ἀττικόν. (τὸ μέντοι παρ' Ὀμήρῳ [Π. Φ, 282] « ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ » ψιλῶς. τὸ δὲ ἔρας δασέως ἀναγινώ- 50 σκομεν, ὅταν τὸ πρᾶξας δηλοῖ [Ὀδ. Σ, 197]

ἢ μὲν ἀρ' ὡς ἔρας' ἀπέθῃσαστο διὰ θεῶων.

τὸ δὲ ἐπὶ τῆς εἰρκτῆς δασέως Ἀττικόν.)

332. εἰσομαι δ' ὑμῶν· Ψ(αθὸν ἀνθρώπων προσενή-

νοχεν, ὃν φησι παῖδα εἶναι τῶν Ἀχαρνεῶν πάνυ κωμικώτατα. (τὰ δὲ μεγάλα πάθη ὑποπαίζει τῆς τραγωδίας, 5 ἐπεὶ καὶ ὁ Τῆλεφος κατὰ τὸν τραγωδοποιὸν Αἰσχύλον, ἵνα τύχη παρὰ τοῖς Ἑλλησιν σωτηρίας, τὸν Ὀρέστην εἶχε συλλαβῶν. παραπλήσιον δὲ τι καὶ ἐν ταῖς Θεσμο- 5 φοριαζούσαις ἐποίησεν. ὁ γὰρ Εὐριπίδου κηδεστῆς Μνησιλοχος ἐπιβουλεύομενος παρὰ τῶν γυναικῶν, ἀσκὸν ἀρπάσας παρὰ τινος γυναικὸς ὡς ἄν παιδίον ἀποκτείνει βούλεται. τὸ δὲ εἰσομαι ἀντὶ τοῦ γνωσσομαι· ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ [Π. Θ, 532] 10

εἰσομαι, αἶκε μ' ὁ Τυδείδης κρατερός Διομήδης.)

333. ὁ λάρκος δημότης· Πλέγμα τι κοφινῶδες ἢ ψαθῶδες, ἐν ᾧ φέρουσι τοὺς ἀνθρακας.

334. μηδαμῶς ὡ μηδαμῶς· Τοῦτο ἀποσιωπήσις καλεῖται. ἔχεις καὶ παρὰ Δημοσθένει [p. 232, 20] τὸ 15 ὁμοίον « ἀλλ' ὡ τί ἄν σε τις εἰπὼν ὀρθῶς προσείποι; »

336. ἀπολείς ἄρα τὸν ἥλικα· Ἦτοι τὸν λάρκον, ἢ ἐμὲ τὸν σοῦ αὐτοῦ ἥλικα, διὰ τῆς τοῦ λάρκου σφαγῆς. (διπλαῖ δὲ δύο. ἢ θι ἢ ἑτέρα ἔπεται δυὰς, ἢ ἀντιστρέφουσα τῇ ἀποδοσμένη, ἢς ἢ ἀρχῆ « ὡς ἀποκτενῶ κέ- 20 κραχθε. » τέλος δὲ τῆς πρώτης « οὐ προδώσω ποτέ. » τῆς δὲ δευτέρας « τῇ στροφῇ γίνεται. »)

338. ἀλλὰ νῦν λέγ', εἰ σοι· Ἐπιτρέπουσιν αὐτῷ λέγειν, ἵνα μόνον ἀφῆ τὸν λάρκον.

339. ὅτι τῷ τρόπῳ σοῦ ὅστιν· Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖ καὶ ὅτω 25 τρόπῳ ὁ Λακεδαιμονίος ἔστι σοι φίλος. ἢ οὕτως· εἰπέ, τί σου τῷ τρόπῳ φίλον ἔστι περὶ Λακεδαιμονίων. (τὸ δὲ ἐνικὸν ἀντὶ τοῦ πληθυντικῷ προηγέκατο, ἀντὶ τοῦ περὶ Λακεδαιμονίων. τὸ ὅμοιον καὶ παρὰ τῷ ῥήτορι ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Φιλιππηκῶν [p. 13, 4 ?] « ἀλλὰ μὴν τὸν 30 γε Παιόνα καὶ Ἰλλυρίον. »)

341. ἐξεράσατε· Ἀντὶ τοῦ ἐκκενώσατε, ἐκβάλετε, ἀπορρίψατε. πεποιήται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς ἔρας, τουτέστι τῆς γῆς.

342. ὅτοί σοι χαμαὶ· Κωμῶδει καὶ διασύρει τοὺς 35 Ἀθηναίους ὡς καὶ ταχέως θυμουμένους καὶ ταχέως παυομένους.

345. ἀλλὰ κατὰθου τὸ βέλος· Σημειωτέον ὅτι ἐπὶ ξίφους τὸ βέλος τέθεικε. (καὶ Ὀμηρος πᾶν τὸ βαλλόμε- 40 νον.)

343. ἐγκάθηνται που λίθοι· Ἐγκεκρυμμένοι εἰσὶν οἱ γὰρ κρυπτόμενοι ὑποκάθηνται.

344. ἐκσέσεισται· Ἦ ὁ κόλπος, ἢ ὁ τρίβων.

346. ὡς βεε γε σιστός· (Χορεύουσιν ἄμα καὶ κόρ- 45 δαχα ἐνδείκνυνται. τὸ λεγόμενον οὕτως ἐπὶ τῆς κωμικῆς ὀρχήσεως.) ἀναστρεφόμενοι δὲ ἀποτινάσσοσι τοὺς χιτῶνας, ἀποδεικνύντες ὡς μηδένα τῶν λίθων ἀποκεκρυμμένον ἔχουσι. (λέγεται δὲ στροφή τῶν κώλων τὸ σύστημα. γράφεται καὶ στρόφιγγι.)

347. ἐμέλλετ' ἄρα· Ἠθικώτατα καὶ ἥδιστα πρὸς 50 τοὺς ἐν τῷ λάρκῳ ἀνθρακας διαλέγεται, (λέγων ὅτι ἐμέλλετε μετὰ βοῆς ἀνασεῖν, ὡς τῆς τοῦ λάρκου βῆξεως μετὰ βοῆς μελλούσης γίνεσθαι. — ἐμέλλετ' ἄρα πάντες, ὅφ' ὁ διπλῆ, καὶ ἐν εἰσθέσει στίχοι ἰαμβικοί ἰα'.)

348. ἀνθρακας Παρνάσσιοι : Ἀντί τοῦ μεγάλοι, ἀπὸ Πάρνηθος τοῦ ὄρους τῆς Ἀττικῆς. (Πάρνης γὰρ ὄρος τῆς Ἀττικῆς χορηγίαν ἔχον πολλῶν ξύλων. ἐπαίξεν οὖν Παρνασσίους εἰπὼν, ὡς ἀπὸ τόπου Παρνασσῶ τὴν λέξιν παραγαγὼν, ἵνα ὑποδηλώσῃ τοὺς ἱεροὺς. ὁ γὰρ Παρνασσὸς ὄρος Φωκίας ἐστὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου. — Παρνάσσιοι ἀντί τοῦ μεγάλοι. τὸν γὰρ Παρνασσὸν ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐτίθεσαν. οἱ δὲ τοὺς ἀπὸ Πάρνηθος τοῦ ὄρους τῆς Ἀττικῆς ἀνθρακας.)

1α 350. ὑπὸ τοῦ δέους τῆς μαριλῆς : Ἡ ἐξ ἀνθράκων τέφρα μαριλῆ λέγεται. μαριλῆς οὖν ἀντί τοῦ τῆς ἀπὸ τῶν ἀνθράκων σποδιᾶς ἐπαφῆκεν ὁ λάρκος ὑπὸ ἀγωνίας, ὥσπερ ἡ σπηκία τὸ μέλαν. (θιρώμεναι γὰρ αἱ σπηκία ἐπαφῆσιν ἐκ τοῦ προσόντος αὐταῖς μέλανος, ταραττεῖν βουλόμεναι τὸν παρ' αὐταῖς τόπον, ἵνα μὴ καταφανεῖς ὡς τοῖς θηρώσι.)

352. ὀμφακίαν : Ἀντί τοῦ ὠμὸν καὶ σκληρόν. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ὀμφάκων. (οὕτως δὲ αἱ σταφυλαὶ δριμύται οὔσαι καὶ οὕτω πέπειροι καλοῦνται. ἐκ γὰρ τοῦ ἐγκντίου πέπανον τὸ ἥμαρον καὶ ἡδύ. θηλυκῶς δὲ καὶ τὰς ὀμφακας λέγει. ἔχεις παρὰ Πλάτωνι κωμικῶ ἐν δράματι Ἑορταῖς

καὶ τὰς ὀφρῆς σχάσασθε καὶ τὰς ὀμφακας.)

354. μηδὲν ἴσον ἴσῳ : Ἀντί τοῦ δίκαιον καὶ ἐξ ἴσου. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κίρναμένου οἴνου πρὸς τὸ ὕδωρ ἴσον. λέγει δὲ κατ' ἴσον εἰπεῖν τε καὶ ἀκούσαι.

355. ἐμοῦ θέλοντος : Τὸ ἐξῆς οὕτως λέγειν ἐμοῦ θέλοντος ὑπὲρ ἐπιζήνου πάντα, ὅς' ἂν λέγω ὑπὲρ Λακεδαιμονίων.

30 358. (τί οὖν λέγεις : Διπλῆ καὶ εἰσθεσις εἰς περίοδον τοῦ χορηκικοῦ πεντάκλων δογματιᾶν ὧν διπλῶν μὲν τῶν δύο πρῶτον, ἀπλῶν δὲ τριῶν τὸ λοιπόν. Ἄλλως, εἰσθεσις χοροῦ προωδὶκῆ τροφῆς λόγον ἔχουσα. ἔχει γὰρ καὶ ἀντίστροφον τὴν « τί ταῦτα στρέφεις. » καὶ ἐστὶν ἐκ κώλων παιωνικῶν ἐξ, ἐπιμειμιγμένων κρητικῶς καὶ βακχεῖος ὧν τὸ πρῶτον τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ βακχεῖων. τὸ δεύτερον δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ κρητικῶν. τὸ τρίτον δίμετρον καταληκτικὸν ἦτοι ἐφθημιμερές. τὸ τέταρτον ἡμιόλιον ἦτοι δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ πέμπτον δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ βακχεῖου. τὸ ἕκτον ἡμιόλιον ὅμοιον τῷ τετάρτῳ. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι β' ὅμοιοι τοῖς ἐξῆς ιθ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω νενευκία.)

35 362. λείπει τὸ μαθεῖν, ἵνα ἤ πάνυ γὰρ πόθος με ἔχει μαθεῖν ὅτι φρονεῖς καὶ δικαιολογίῃ. R.

364. ἀλλ' ἤπερ : Τὸ ἤπερ ἀντί τοῦ ὥσπερ, καθάπερ.

366. ἰδοὺ θεᾶσθε : Ἐφ' ἑαυτοῦ ταῦτα ὁ Δικαιοπόλις λέγει. διὰ δὲ τῶν λελεγμένων ὁ κωμικός ἡμᾶς παιδεύει ὡς χρῆ τοὺς λέγοντας οὐκ ἀπὸ τοῦ μεγέθους τῶν σχημάτων σκοπεῖν, ἀλλ' ἐπ' ἑκάστη ἀφ' ὧν λέξιν ἐμελλον. τὸ δὲ τυννοῦτοσί δεικνύς τὸν δάκτυλον τὸν μικρὸν λέγει.

368. οὐκ ἐνασπιδώσομαι : Ἀντί τοῦ οὐ καθοπλίσσομαι, οὐκ ἀσπίδι περιβαλούμαι σεμνυνόμενος, (ἢ σευα-

σθῆσομαι, ἐπειδὴ βραχύς εἰμι. βούλεται δὲ εἰπεῖν δεῖ οὐ παρασκευάσομαι ἐπιπολύ.)

373. ἀνήρ ἀλαζών : Διαβάλλει τοὺς βήτορας.

374. ἀπεμπολώμενοι : Πιπρασκόμενοι διὰ τῆς κολακείας. τοῦτο δὲ φησὶ διὰ τὸ εὐχερῶς πείθεσθαι τοῖς βήτορσι τοὺς Ἀθηναίους ἀπατῶσιν αὐτούς.

375. τῶν τ' αὖ γερόντων οἶδα : Τῆς τῶν γερόντων φιλοδικίας καὶ τῆς περὶ τὸ καταγινώσκειν ἐτοιμότητος ὄλον.

376. ψήφῳ δακεῖν : Οἶον καταδικάζειν. πανταχοῦ 10 ὡς φιλοδίκους καὶ πρὸς τὸ καταδικάζειν ἐτοιμοὺς τοὺς Ἀθηναίους κωμωδεῖ.

377. αὐτὸς τ' ἐμαυτὸν : Ὡς ἀπὸ τοῦ προσώπου τοῦ ποιητοῦ ὁ λόγος.

378. διὰ τὴν πέρυσι κωμωδίαν : Τοὺς Βαβυλωνίους 15 λέγει. τούτους γὰρ πρὸ τῶν Ἀχαρνῶν Ἀριστοφάνης ἐδίδαξεν, ἐν οἷς πολλοὺς κακῶς εἶπεν. ἐκωμώδησε γὰρ τὰς τε κληρωτὰς καὶ χειροτονητὰς ἀρχάς, καὶ Κλέωνα, παρόντων τῶν ξένων. (εἶπε γὰρ δρᾶμα τοὺς Βαβυλωνίους τῇ τῶν Διονυσίων εορτῇ, ἥτις ἐν τῷ ἔαρι ἐπιτελείται, ἐν ᾧ ἔφερον τοὺς φόρους οἱ σύμμαχοι.) καὶ διὰ τοῦτο ὀργισθεὶς ὁ Κλέων ἐγράψατο αὐτὸν ἀδικίας εἰς τοὺς πολίτας, ὡς εἰς ὕβριν τὸν δῆμον καὶ τῆς βουλῆς ταῦτα πεποιηκότα. καὶ ξενίας δὲ αὐτὸν ἐγράψατο καὶ εἰς ἀγῶνα ἐνέβαλεν. (τὰ δὲ Λήνια ἐν τῷ μετωπύρῳ 25 ἤγετο, ἐν οἷς οὐ παρῆσαν οἱ ξένοι, ὅτε τὸ δρᾶμα τοῦτο οἱ Ἀχαρνεῖς ἐδίδασκατο.)

381. κἀκυκλοβόροι : Ἐνταῦθα κατέμειξε τὴν κωμωδικὴν χάριν καὶ τὰ δικαστικὰ βήματα. τὸ μὲν γὰρ διαβάλλειν καὶ λέγειν ψευδῆ καὶ πλύνειν εἰποι τις ἂν 30 τῶν περὶ τὰ δικαστήρια ταῦτα λέγειν δεινῶν. τὸ δὲ κυκλοβόρειν καὶ καταγλωττίζειν χαριεντίσματά ἐστι κωμωδίας. Κυκλοβόρος δὲ ποταμὸς ἐν Ἀθήναις χείμαρρος ἀγαν ἡχῶν, ὡς ἐν τοῖς εἰς τοὺς Ἱππέεις [137] εἰρηται.

384. ἐνοικευσάσασθαί με : Ἀντί τοῦ πτωγικῆν ἀναλαβεῖν ἐσθῆτα, ὡς ἀπὸ τοῦ σχήματος ἐλευνότητάς με καὶ ἀθλιώτατον εἶναι δοκεῖν. τὰ γὰρ σεμνὰ τῶν σχημάτων καὶ φθόνον ἐπάγει.

385. (τί ταῦτα στρέφει : Ἀντί τοῦ τεχνάζει, μεταβάλλει, καὶ μετὰ τέχνης καὶ ποικιλίας προσέρχεται.) 40

388. παρ' Ἱερωνύμου : Οὗτος ὁ Ἱερωνύμος μελῶν ἐστὶ ποιητὴς καὶ τραγωδοποιὸς ἀνώμαλος (καὶ ἀνοικονόμητος, διὰ τὸ ἀγαν ἐμπαθεῖς γράφειν ὑποθέσεις, καὶ φοβεροὺς προσωπεῖους χρῆσθαι. ἐδόκει δὲ κροτεισθαί. ἐκωμωδεῖτο δὲ ὡς πάνυ κομῶν. διόπερ Ἄιδος κυνὴν ἔρη 45 αὐτὸν, παίξας κωμωδικῶς ὡς κουριῶντα.)

391. τὰς Σισύφου : Δριμύν τινα καὶ πανοῦργον παρὰ δεδωκάσιν οἱ ποιηταὶ τὸν Σίσυφον, διὰ μιᾶς λέξεως παρ' Ὀμήρου [I. Z, 133] δεδιδασμένοι

ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὁ κέρδιοςτος γένετ' ἀνδρῶν. 50

392. σκῆψιν : Ἦγουν πρόφασιν. Vicl.

394. Καί μοι βαδιστέ ἐστίν : Μεταβολὴ γέγονε τόπου ὡς ἐπὶ τὴν οἰκίαν Εὐριπίδου. βαδιστέα δὲ ἀντί τοῦ

βαδιστέον. (τὰ δὲ τοιαῦτα σχηματίζουσι καὶ πληθυντικῶς λεγόμενα. καὶ ἐν Πλούτῳ [1080]

συνεκποτῆ ἐστὶ σοὶ καὶ τὴν τρύγα.

ἀντὶ τοῦ συνεκποτέον. καὶ Θουκυδίδης [1,79] « πολέμη-
5 τέα τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι. »

396. τίς οὗτος : Τοῦ Δικαιοπόλιδος χροῦσαντος τὴν
θύραν Κηφισοφῶν ὑπακούει.

396. οὐκ ἔνδον : Οἰκειῶς ἐξομοιοῖ τὸν οἰκέτην τῷ
δεσπότῃ. τὸ δὲ, εἰ γῶμην ἔχεις, ἀντὶ τοῦ, εἰ φρόνι-
10 μος εἶ καὶ συνετός.

398. ὁ νοῦς μὲν ἔξω συλλέγων : (Σκώπτει πάλιν τὸν
Εὐριπίδην διὰ τὸ ἐν τοῖς λόγοις εἶναι συλλογιστικόν,
καὶ οὗ ἂν λέγη τὸ ἐναντίον πάλιν κατασκευάζοντα, οἷον
[Hippol. 612]

15 ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.)

οἷον, αὐτὸς μὲν ἔσω ἐστίν, ὁ δὲ νοῦς αὐτοῦ συλλογίζεται
τῶν ἔξω τι καὶ μετεωρίζεται. (παρρηρητέον δὲ ὅτι ὁ Εὐ-
ριπίδης ἐνταῦθα νοεῖται τὸ αὐτὸς. ἐπύλλια δὲ ἰαμβεῖα.
Ἄλλως. Ὀμηρικῶς. ὁ γὰρ ποιητὴς διώρισε τὰς ψυχὰς
20 πρὸς τὰ σώματα, εἰπών·

πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἕδιε προΐψεν
ἥρώων, αὐτοὺς δ' ἑλλώρια τεύχε κύνεσσιν.

οὕτω καὶ ὁ Ἄριστοφάνης. εἶπε γάρ, ὁ νοῦς μὲν ἔξω,
αὐτὸς δὲ ἔνδον. τὸ δὲ ἀναβάδην, ἄνω τοὺς πόδας ἔχων
25 ἐπὶ ὑψηλοῦ τόπου καθήμενος. (κακοσχόλως δὲ εἶπε. τρυ-
γοῦδιαν δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ κωμωδίαν, διὰ τὸ τοῖς νικῶσι
κωμικοῖς τρύγα δίδοσθαι, τούτεστι νέον οἶνον.)

400. ὦ τρισμακάριε : Θαυμαζῶν τὸν Κηφισοφῶντα
ὁ Δικαιοπόλις ἐφ' οἷς εἶπε τοῦτό φησι. καὶ Ὀμηρος
30 « τρισμακάρες [Od. Z, 165] Δαναοί. »

401. ὄθ' ὁ δούλας οὐτοσί : Διὰ τοῦ δοκῶντος ἐπαίνου
διαβάλλει τὸν Εὐριπίδην, (ὅτι δεινούς εἰσάγει τοὺς δού-
λους ἐν ταῖς τραγωδίαις.)

404. (Εὐριπίδιον : Ἐρωτικὰς μιμεῖται φωνάς. οἱ γὰρ
35 ἐρῶντες εἰώθεσι τοὺς ἐρωμένους ἐρωτικῶς δι' ὑποκορι-
στικῶν καλεῖν.)

406. εἶπερ : ὑπήκουσας δηλονότι. R.

406. Χολλίδης ἐγώ : Δημιος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς. ἢ
παίζει διὰ τὸ χλωδὸς εἰσάγειν.

407. (οὐ σχολή : Ἐν ἐκθέσει μονόμετρον ἰαμβικόν,
μεθ' ὃ ἐκθέσεις εἰς στίχους ἰαμβικούς ἀκαταλήκτους
40 τριμέτρους.)

408. ἀλλ' ἐκκυκλήθητι : Εἰ μὴ σχολὴν ἔχεις κατελ-
θεῖν, ἀλλ' ἐκκυκλήθητι, τούτεστι συστράφηθι. ἐκκύ-
45 κλημα δὲ λέγεται μηχανήμα ζύλινον τροχοῦς ἔχον, ὅπερ
περιστρεφόμενον τὰ δοκοῦντα ἔνδον ὡς ἐν οἰκίᾳ πράτ-
τεσθαι καὶ τοῖς ἔξω ἐδείκνυε, λέγω δὴ τοῖς θεαταῖς.
βούλεται οὖν εἰπεῖν ὅτι κἂν φανερὸς γενοῦ. διὸ ἐπήνεγ-
χεν

60 ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι, καταβαίνειν δ' οὐ σχολή.

410. ἀναβάδην ποιεῖς : Φαίνεται γὰρ ἐπὶ τῆς σκηπῆς

μετέωρος. (τὸ δὲ ἀναβάδην ἀντὶ τοῦ ἄνω τοὺς πόδας
ἔχων.)

τὶ λελάκας : Ἄντι τοῦ κέκραγας. (λακεῖν γάρ ἐστι τὸ
πνεῖν. καὶ ὁ ποιητὴς [Π. Υ, 277] « λάκε δ' ἀσπίς ἐπ' αὐ-
τῆς » [Π. Ν, 616] « λάκε δ' ὄστρα. » καὶ [Od. Μ. 86] ἔ
« δεινὸν λελάκεια. » τραγικῆ δ' ἡ λέξις.)

411. ἐξόν : Δυνατοῦ ὄντος. *Vicl.*

412. τὰ βράκια : Οὕτως αὐτὸν ἐσκευοποίησεν ἐν βρά-
κίοις καθεζόμενον καὶ ποιῶντα τὰς τραγωδίας. κωμω-
δεῖ οὖν αὐτὸν ὡς πτωχοῦς καὶ ταπεινοῦς εἰσάγοντα 10
τοὺς ἥρωας.

415. παλαιοῦ δράματος : Τοῦ Τηλέφου. (ἀμφίβολον
δὲ τὸ παλαιὸν πῶς ἔφη. δηλοῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸ πολλοῦ
χρόνου παρ' Ὀμήρῳ [Π. Ζ, 215]

ἡ βρα νύ μοι εἶνος πατρώϊος ἐσσι παλαιός.

παλαιὸν δὲ καὶ τὸ διερρηκός, ὡς τὸ [Od. Α, 396]

πολλὰι ἐν ἀμφίῳ Ἰθάκῃ ἤμην νέαι ἠδὲ παλαιαί.)

416. ῥῆσιν μακράν : Τὸ μακρὸν οὐκ ἀργῶς αὐτῶ
λέλεκται, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς προ-
λόγους μακρολογούντας εἰσάγει Εὐριπίδης, πρὸς αὐτὸν 20
ὁ λόγος ἀποτελεῖται.)

418. τὰ ποῖα τρύχη : Γέγραπται τῷ Εὐριπίδῃ δράμα
Οἰνεύς. μετὰ δὲ τὸν θάνατον Τυδείως καὶ ἐπιστράτευσιν
Διομήδους κατὰ Θεβαίων ἀφηρηθὴ τὴν βασιλείαν Οἰ-
νεύς διὰ τὸ γῆρας ὑπὸ τῶν Ἄγριου παιδῶν, καὶ περιήει 25
ταπεινός, ἄχρις οὗ ἐπανελθὼν ὁ Διομήδης Ἄγριον μὲν
ἀνείλε, τὴν βασιλείαν δὲ Οἰνεῖ παρέδωκε. (τρύχη δὲ τὰ
βράχη τραγικῆς.) ὡς προκειμένου τοῦ προσώπου Οἰ-
νεύς. R.

421. τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος : (Φοίνικα λέγει τὸν 30
Ἄμύντορος.) λακίδας δὲ, τὰ διερρωγῶτα ἱμάτια.

423. λακίδας : Λακίς, βραχάς, ἐμβολήν, βραφή,
τραῦμα, σχίσμα. *Vicl.*

424. Φιλοκτῆτου : Εἰσήγαγε γὰρ τὸν Φιλοκτῆτην ἐν
τῇ Ἀήμῳ πενόμενον.

426. (πτωχιστέρου : Συνήθως αὐτὸ παρεσχημάτισεν.
ὡς γὰρ λαλιώτερον, καὶ ψευδίστερον, οὔτω καὶ πτωχί-
στερον.)

428. τὰ δυσπινῆ : Τὰ ἐρρυπωμένα, τὰ βυπαρά. πί-
νος γὰρ ὁ ῥύπος. εἰσήγαγε γὰρ καὶ τοῦτον καταβλη- 40
θέντα ἐκ τοῦ Πηγάσου καὶ ἐρρυπωμένα ἱμάτια ἔχοντα.
οὐτοσί δ' εἶπεν ἕκειτο γὰρ καὶ πληστόν τοῦ Βελλερο-
φόντου. (ἐπίτηδες δὲ ταῦτα ἐποίησεν, ἵνα διελθῆ πάντα
δοσοῦς ἐποίησε πτωχοῦς βράκια ἐνδεδυμένους.)

429. προσαϊτῶν : Οὐκ εἶπεν αἰτῶν, ἀλλὰ προσαϊτῶν. 45
οὕτως γὰρ λέγεται.

433. βρακώματα : Τὰ ἱμάτια. κυρίως δὲ τὰ βράχη ὡς
ἐπὶ βιβλίων τινῶν ἢ βρακῶν. R.

433. (τῶν Θευστέων βρακῶν : Ἦτοι τὰ τῶν Κρησῶν,
ἢ αὐτοῦ τοῦ Θεύστου.) 50

434. ἐξήγαγεν ὁ θεράπων τὰ βράχη. R.

436. ὦ Ζεῦ διόπτα : Ταῦτ' αὖ φησιν, ἐπεὶ πολύτρητα
ἦν τὰ βράκια, δι' ὧν ἦν πάντα ἐπισκοπῆσαι. — καὶ ὁ Ζεὺς
δὲ παντεπέπτης λέγεται. R.

436. ἐνοικεῖασθαι με : (Λεῖπει τὸ ποίησον.) διασφύρει δὲ ὅτι οὐκ ἔχρησεν ταῦτα ἐπὶ σκηπῆς ἄγειν.
439. τὸ κλιδίον : (Πρὸς τοὺς νῦν ὑποκριτάς, ὅτι χωρὶς πλίου εἰσάγουσι τὸν Τηλέφον. τὸ δὲ τοῦ Τηλέφου) κλιδίον τὸ νῦν καλούμενον καμειλαύκιον.
440. (δεῖ γάρ με δοῦσαι : Οἱ δύο στίχοι οὗτοι ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου.)
441. φαίνεσθαι δὲ μὴ : Τουτέστι μὴ ἀλλάξει τὴν φύσιν, ἀλλὰ τὴν μορφήν.
442. (τοὺς μὲν θεατάς : Ἴν' εἶπη τῶν μὲν θεατῶν τὸ εὐκαίδευτον, τῶν δὲ χορευτῶν τὴν ἀμουσίαν.
443. τοὺς δ' αὖ χορευτάς : Καὶ διὰ τούτων τὸν Εὐριπίδην διασφύρει. οὗτος γὰρ εἰσάγει τοὺς χοροὺς οὔτε τὰ ἀκολουθεῖ φεγγομένους τῇ ὑποθέσει, ἀλλ' ἱστορίας τινὰς ἀπαγγέλλοντας, ὡς ἐν ταῖς Φοινισσαῖς, οὔτε ἐμπαθῶς ἀντιλαμβάνομένους τῶν ἀδικηθέντων, ἀλλὰ μεταξὺ ἀντιπρίπτοντας.)
444. σκιμαλίω : Ἐξουθενίσω. ἢ χλευάσω. τῷ μικρῷ δακτύλῳ (ὡς τῶν γυναικείων πυγῶν εἶφομαι. εἰρηται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐν Εἰρήνῃ [549]. ἔλεγετο δὲ σκιμαλίω τὸ τῷ μικρῷ δακτύλῳ τῶν ὀρνίθων ἀποπειρῆσθαι εἰ ὡστοκοῦσιν.)
446. (εὐδαιμονοίης : Παρὰ τὰ ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου
- καλῶς ἔχοιμ, Τηλέφῳ δ' ἀγῶ φρονῶ.)
452. γλίσχρος : Ἄντι τοῦ ταπεινὸς κόλαξ. προσαιτῶν δὲ ἀντι τοῦ πολλὰ αἰτῶν. (τοῦ δὲ λιπαρεῖν τὸ ἐκτείνεται. ἔστι γὰρ τὸ λίαν παραινῆσαι.)
λιπαρῶν : Παρακαλῶν. *Vicé.*
453. διακεκαυμένον λύχῳ : Ὅτι οἱ πρεσβύτεροι διὰ τὸ μάλιστα βαδίζειν ἐν σπυρίδι κρύπτουσι τὸν λύχον ὥστε σώζειν τὸ πῦρ.
454. πλέκουσ χρόας : Τοῦ σπυριδίου. τοῦ πλέγματος. (καὶ τοῦτο δὲ παρὰ τὰ ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου
- τί δ' ὦ τάλας οὐ τῶδε πείθεσθαι μέλεις.)
455. βούλομαι δ' ὅμως λαβεῖν : Μιμεῖται τὸν Εὐριπίδου χαρακτήρα τῷ λόγῳ.
457. εὐδαιμονοίης : Σκώπτει αὐτὸν ὡς λαχανόπωλον ἔχοντα μητέρα τὴν Κλειτῶ. κυλίσκιον δὲ ποτήριον. (γράφεται δὲ κυλίσκιον.) ἀποκεκουρασμένον δὲ ἀποκεκλασμένον.
461. (οὐπῶ μὰ Δί' : Ὅσον οὐκ οἶδα ὅπως βαρὺς εἶ ἐν τοῖς δράμασι καὶ ἀποκναίεις τοὺς θεατάς.
οἶ' αὐτὸς ἐργάζει κακά : Ἐργάσει κακῶς αὐτὸς σαυτὸν, χαριζόμενός μοι ταῦτα, δι' ὧν σε κακῶς λέγω.) ἢ λείπει τὸ μὴ δοῦς.
463. δός μοι χυτρίδιον : (Ἦ ὅτι χύτραν φέρουσιν, ἐν ᾗ σπύγγος πεπληρωμένος μελιτος, καὶ ἐντιθέασι τῷ στόματι τῶν παιδίων, ὅπως σιωπήσωσι ζητοῦντες τροφήν, ἢ ὅτι πένητες τὰ τρήματα τῆς χύτρας σφηνοῦσι κῶς σπύγγος.) ἢ τετρημένον ἀπανταχοῦ ὥσπερ οἱ σπύγγοι. (καὶ τοῦτο δὲ ὑπερβολὴ πανίας, τὸ καχρῆσθαι τοῖς
- τετρημένοις. μιμεῖται δὲ Τηλέφον. βεβυσμένον δὲ κεκλεισμένον.)
- βεβυσμένον : Βυπτεῖν, βαπτίζειν· βυνηεῖν, τὸ ἐν στόματι κατέχειν τι. *Vicé.*
464. τὴν τραγωδίαν : Ὅσον τὰ σκευῆ τῆς τραγωδίας.
466. ταυτηνὴ τὴν χύτραν δηλονότι.
469. ἰσχνά μοι φυλλεῖα : Τὰ ἀπολεπίσματα τῶν λαχάνων. ἰσχνά δὲ ὅσον μεμαραμμένα καὶ εὐτελῆ τῶν λαχάνων (φύλλα. τοιαῦτα γὰρ οἱ πτωχοὶ ἐσθίουσι. καὶ ἐν Πλούτῳ [564] « ἀντι δὲ μάξης φυλλεῖ' ἰσχυνῶν βαφανί-
« δων. » καλεῖται δὲ φυλλεῖα καὶ τὰ τῆς θριδακίτης φύλλα. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὡς λαχανοκόλιδος υἱόν.)
473. (ὄχληρός, οὐ δοκῶν μὲν κοιράνους : Τοῦτο παραφύδηται ἀσήμως ἐξ Οἰνέως Εὐριπίδου. ὁ δὲ Σύμμαχος καὶ ἐκ Τηλέφου φησὶν αὐτό.)
478. (σκάνδιαι μοι δός : Καὶ ἐν τοῖς Ἰππεῦσι δεδηλωται ὅτι ἡ μήτηρ Εὐριπίδου πωλεῖν ἔλεγετο σκάνδικας.) θηλυκῶς δὲ ἡ σκάνδις ἔλεγετο. ἔστι δὲ λάχανον ἄγριον εὐτελέες.
479. πηκτὰ δωμάτων : Τὰς θύρας. (Ὅμηρος [II. I, 476] « θύρας πυκινῶς ἀραρυίας. » Ἄλλως. πρὸς τὰς ἔμπροσθεν τῶν θυρῶν ἰσταμένας κιγκλίδας, πηκτὰς τὰς θύρας εἶπε, διὰ τὸ δι' οὗλου ἀσφαλίζειν καὶ ἀποκλείειν τὰς ὄψεις, καὶ μὴ δρῆν τινα δύνασθαι τάνδον, ὥσπερ ἀπὸ τῶν κιγκλιδῶν.)
483. γραμμὴ δ' αὐτῆ : Ἀρχή, ἀφετηρία, ἢ λεγομένη βαλθίς. ἐκ μεταφορᾶς οὖν τῶν δρομέων.
484. ἔστηκας : Ἄντι τοῦ ἐπὶ συννοίᾳ μένεις, καὶ οὐκ εἶ, ὥσπερ Εὐριπίδην ὅλον μετασχηματισάμενος καὶ ἀναλαβὼν ἐν σεαυτῷ. (ἐκεῖ δὲ εἰς τὸ ἐπιζηνοῦν.)
487. εἰποῦσ' ἄτ' ἂν αὐτῆ σοι : Εἰ τι δοκεῖ σοι αὐτῇ ὦ καρδία εἰπεῖ, παρασχούσα τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἐπιζηνοῦν.
489. (τί δράσεις : Διπλῆ καὶ τριάς μεσφωδική· ἥς αἰ μὲν ἐκατέρωθεν εἰσι δίκωλοι διπλῶν δοχμίων· ἡ δὲ μέση 35
διστιχὸς ἰαμβικὴ διμετρος ἀκατάληκτος.)
491. σιδηροῦς ἀνήρ : Στεροδὸς ἀνήρ καὶ ἀτέραμος.
493. εἰς λέγειν τὰ ἄναντία : Λεῖπει τὸ ὦν, ἢ ἢ εἰς ὦν.
494. αἶρεῖ ἀντι τοῦ βούλει. R.
497. (μὴ μοι φρονήσῃτ' ἄνδρες : Ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου
- μὴ μοι φρονήσῃτ' ἄνδρες Ἑλλήνων ἄνθρωποι,
εἰ πτωχὸς ἂν τέλητ' ἐν ἐσθλοῖσιν λέγειν.)
499. τραγωδίαν ποῖων : Κωμωδίαν· ἦτοι διὰ τὸ τρύγα 45
ἐπαθλον λαμβάνειν, τουτέστι νέον οἶνον, (ἢ διὰ τὸ μὴ ὄντων προσωπίων τὴν ἀρχὴν τρυγί χρεῖσθαι τὰς ὄψεις.)
502. (οὐ γάρ με καὶ νῦν : Ὡς ἐκ τοῦ ποιητοῦ τοῦτο. προεῖρηται δὲ τὰ περὶ τούτου.)
503. (ξένων παρόντων : Διὰ τὸ ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις πολλῶν παρόντων ξένων εἰρηκέναι κατὰ πολλῶν τῶν Ἀριστοφάνη. διὸ καὶ κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Κλέωνος.)
504. αὐτοὶ γὰρ ἐσμέν : Ὅσον μόνον οἱ Ἀθηναῖοι χω-

ρις τῶν συμμάχων καὶ ξένων. (χειμῶνος γὰρ λοιπὸν ὄντος εἰς τὰ Ἀθήναια καθῆκε τὸ δράμα. εἰς δὲ τὰ Διονύσια ἐτέτακτο Ἀθηναῖζε κομίζεῖν τὰς πόλεις τοὺς φόρους, ὡς Εὐπολὶς φησὶν ἐν Πόλεσιν.)

5 οὐπὶ Ἀθηναίω τ' ἀγῶν : Ὁ τῶν Διονυσίων ἀγῶν ἐτελεῖτο δις τοῦ ἔτους, τὸ μὲν πρῶτον ἔαρος ἐν ἄστει, ὅτε καὶ οἱ φόροι Ἀθήνησιν ἐφέροντο, τὸ δὲ δεύτερον ἐν ἀγροῖς, ὃ ἐπὶ Ἀθηναίω λεγόμενος, ὅτε ξένοι οὐ παρῆσαν Ἀθήνησι. χειμῶν γὰρ λοιπὸν ἦν.

10 507. περιπτισμένοι : Οἷον ξένων ἀπηλλαγμένοι καὶ καθαροὶ ἀστοί. κυρίως πτίσσειν ἐστὶ τὸ κριθᾶς ἢ ἄλλο τι λεπίζειν καὶ καθαροποιεῖν. ἔνθεν καὶ πτίσανη.

508. μέρος γὰρ ἐστὶ τῶν πολιτῶν οἱ μέτοικοι εὐτελές ὡς τὰ ἄχυρα τῶν κριθῶν. R.

15 510. οὐπὶ Ταίναρῷ θεός : (Ὁ αὐτῶν τῶν Λακεδαιμονίων.) Ταίναρον γὰρ ἐστὶ τῆς Λακωνικῆς ἀκρωτήριον, ἐν ᾧ στόμιον ἦν κατὰ γινεῖς Ἄδου. ἐνταῦθα δὲ ἦν καὶ Ποσειδῶνος ἱερὸν Ἀσφαλείου. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ τοὺς εἰλωτας οἰκέτας καθεσθέντας ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ Ταίναριου οὐδὲν δεισάντες ἀνείλον Λακεδαιμόνιοι, καὶ διὰ τοῦτο ἐδόκουεν ἐναγεῖς εἶναι.

512. ὡς καὶ αὐτὸς τοῖς Ἀχαρνεῦσι. R.

517. παρακεκομμένα : (Μῆδὲν ἐντελέες ἔχοντα.) ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀδοκίμων νομισμάτων, ἅπερ παράτυπα λέγεται καὶ παρακεκομμένα. καὶ νῦν δὲ εἰώθασιν λέγειν παρακεκομμένα τοὺς παρακόπτοντας. ὅθεν παρ' Ἀθηναίοις καὶ παράσημος βήτωρ.

519. Μεγαρέων τὰ χλανίσκια : (Οἰοῖται ἐξετίνασσαν αὐτοὺς παραγενόμενοι. ἢ τοιοῦτό τι λέγει. ἐσυκοφάντου οὐ μόνον Μεγαρέας, ἀλλὰ καὶ τὰ χλανίσκια αὐτῶν,) ἀντὶ τοῦ, τὴν ὑπερξίν, τὴν οὐσίαν. (ἢ περιφραστικῶς τοὺς Μεγαρέας.)

520. σίκυον : Ἀπὸ εὐθείας τῆς ὀ σίκυος.

521. (ἢ χόνδρους ἄλας : Οὕτως οἱ Ἄττικοί. πολλοὶ δὲ ἦσαν παρὰ Μεγαρεῦσιν ἄλας.)

522. ταῦτ' ἦν Μεγαρικά : Ταῦτα λέγοντες εἶναι Μεγαρικά πάντα διήρπαζον ὑπὸ τῶν συκοφαντούντων καὶ τοῦ μικρολόγου.

524. πόρνην δὲ Σιμαίθαν : Οἱ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων Μεγαρικὴν γυναῖκα ἤρπασαν Σιμαίθαν. (Δωρικώτερον δὲ εἶπε Σιμαίθαν. ταύτης δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης ἠράσθη, ὃς καὶ δοκεῖ ἀναπεπεικέναι τινὰς ἤρπακᾶναι τὴν πόρνην.)

525. (μεθυσκοτότατοι : Λάταξ, χαλκῆ φιάλη, ἦν μετὰ τῷ δαίπνου ἐτίθεισαν οἴνου πεπληρωμένην· εἶτα εἰς σμικρὰ ποτήρια ἐμβαλόντες ταύτην ἔριπτον εἰς τὸ ψόφον ἐκτελέσαι, ὃς ἐκαλεῖτο κόττατος. ἐπὶ κρητὸν δὲ ὀ μείζονα ψόφον ποῖων.)

526. περυσιγγωμένοι : (Φῦσιγξ λέγεται τὸ ἐκτός 60 λέπισμα τῶν σκορόδων, ἢ φυσίγγη. ἐπαίξεν οὖν τοῦτο εἰς Μεγαρέας, ὅτι πολλὰ σκόροδα ἔχουσιν. ἢ πεπλησμένοι,) ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὸν ἀνεμὸν δεχομένων ἀσκῶν ἢ φυσῶν. ἢ ἐκκαυμένοι, οἰδοῦντες.

527. Ἀσπασίας πόρνα δύο : Τῇ μίξ τούτων ἐκέχρητο

ὁ Περικλῆς δι' ἦν ὀργισθεὶς ἔγραψε τὸ κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα, ἀπαγορεύον δεχέσθαι αὐτοὺς εἰς τὰς Ἀθήνας. ὅθεν ἐκείνοι ἐιργόμενοι τῶν Ἀθηναίων προσέφυγον τοῖς Λακεδαιμονίοις. ἢ δὲ Ἀσπασία Περικλέους ἦν σοφίστρια καὶ διδάσκαλος λόγων ῥητορικῶν ὕστερον δὲ καὶ γὰρ μετὰ γέγονε.

528. κἀνταῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου : Ἐνταῦθα εἰς τὸν Περικλίᾳ βούλεται ἀγαγεῖν τὴν αἰτίαν τοῦ πολέμου, οὐκ εὐπρεπῆ αὐτῷ προσάπτων πρόφασιν.

529. Λαικαστρίων : Πορῶν. Vici.

530. (Περικλῆς οὐλύμπιος : Πρῶτος Ὀλύμπιος. ὅτε ὁ Ζεὺς Ὀλύμπιος καλεῖται, ἐπήγαγε τὸ ἥστραπτε, ἐβρόντα. Εὐπολὶς Δήμιος·

κράτιστος οὗτος ἐγένετ' ἀνθρώπων λέγειν. ὅπότε παρῆλοι δ', ὡσπερ ἀγαθοὶ δρομῆς, ἐκ δέκα ποδῶν ἤρει λέγων τοὺς βήτορας· ταχὺς λέγειν μὲν, πρὸς δὲ γ' αὐτοῦ τῷ τάχει πειθῶ τις ἐπεκαθίζεν ἐπὶ τοῖς χεῖλεσιν. οὕτως ἐκίλει, καὶ μόνος τῶν ἠητόρων τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.)

532. ἐτίθει νόμους : (Μιμούμενος τὸν τῶν σχολίων ποιητήν.) Τιμοκρέων δὲ ὁ Ῥόδιος μελοποιὸς τοιοῦτον ἔγραψε σχολιὸν κατὰ τοῦ πλούτου, οὗ ἡ ἀρχὴ « ὠφθαλμοί, « ὡ τυφλὲ Πλοῦτε, | μήτε γῆ μήτ' ἐν θαλάττῃ | μήτ' ἐν ἡπείρῳ φανήναι, | ἀλλὰ Τάρταρον τε ναῖσιν 25 « | κἀχέροντα. διὰ σὲ γὰρ | πάντ' ἐν ἀνθρώποις « κακά. » τούτοις ἔοικε καὶ τὰ ὑπὸ Περικλέους εἰσηγηθέντα, ἐπεὶ ὁ Περικλῆς γράφων τὸ ψήφισμα εἶπε Μεγαρέας μήτε ἀγορᾶς μήτε θαλάττης μήτ' ἡπείρου μετέχουσιν. ἐπεὶ οὖν ὅμοια τοῖς Τιμοκρέοντος ἔγραψε, διὰ 30 τοῦτο εἶπεν ὅτι ἐτίθει νόμους ὡσπερ σχολία γεγραμμένους. (ἐνεκάλεσε δὲ ὁ Περικλῆς τοῖς Μεγαρεῦσιν ὅτι τὴν ἱερὰν γῆν τὴν ὀργάδα ἐγεώργησαν.)

535. ὅτε δὴ πεῖνον : Ἀντὶ τοῦ ἐλιμῶντον, ὑπὸ λιμοῦ διεφθέρωντο. (βάδην δὲ ἀντὶ τοῦ κατὰ βραχὺ αὐξανόμενου τοῦ λιμοῦ καὶ ἐπίδοσιν λαμβάνοντος.)

540. (ἐρεῖ τις, οὐ χρῆν : Καὶ τοῦτο ἀπὸ Τηλέφου Εὐρέπιδου. ἐρεῖ τις ὅτι οὐκ ἐχρῆν πόλεμον κινήσαι τοὺς Λακεδαιμονίους. τί οὖν ἐχρῆν αὐτοὺς ποιεῖν, εἶπαται.)

541. φέρ' εἰ καὶ Λακεδαιμονίων : Ὡς γυμνάζων τὸ πρῶτῳ φησὶν, εἰ τις τῶν Λακεδαιμονίων πλεῦσας εἰς Σέριφον, καὶ τὸ τυχὸν αὐτοὺς ἀδικήσας, καὶ λαβῶν παρ' αὐτῶν τοῦτο ἀπέδοτο, εἶτα ἐκείνοι κατέφυγον πρὸς ὑμᾶς δεόμενοι βοήθειας, ἤγετε ἄρα ἡσυχίαν; λέγει ὅτι οὐδαμῶς, ἀλλὰ κατὰ τάχος ἐβοηθεῖτε ἄν. ταῦτο καὶ 45 Λακεδαιμόνιοι ἐποίησαν, ἀδικούντων ἡμῶν Μεγαρέας. (πικρῶς δὲ οὐκ εἶπεν, εἰ τις συκοφαντήσας ἀπέδοτο ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων λαβῶν, τοῦτο γὰρ οὐδὲν μέγα αὐτῶν τινα καὶ εἰς τὸ ἐλάγιστον ἀδικούμενων ἀμύνασθαι, ἀλλὰ φησὶν) ὅτι τῆς Σέριφου, τῆς εὐτελεστάτης νήσου τῶν 50 Ἀθηναίων· καὶ οὐχί, εἰ διαβέν τι ἄξιον λόγου κτήμα, ἀλλὰ κυνίδιον, ἠνέσχεσθε ἄν.

542. (φήνας : Συκοφαντήσας, φενακῆσας. ἢ δὲ Σέριφος νήσος ἐστὶν εὐτελεστάτη πρὸς τῇ Θράκῃ.)

542. (ἦ πολλοῦ γε δεῖ : Ἄντι τοῦ οὐδὲ θλας· καὶ τοῦτο ἐκ Τηλέφου.)

544. θορύβου στρατιωτῶν : Θορύβου βωόντων περι τοῦ δεῖν τριηράρχους εἶναι.

547. μισθοῦ δεδομένου : (Μισθοῦ μὲν τοῦ δεδομένου τοῖς ἐμβαίνουσιν εἰς τὰς ναῦς· παλλάδια δὲ) ἐν ταῖς πρῶραις τῶν τριηρῶν ἦν ἀγάλματά τινα ξύλινα τῆς Ἀθηναῆς καθύρμενα, ὧν ἐπεμειλύντο μέλλοντες πλεῖν.

548. (στοαῖς στεναχούσης : Τῆς λεγομένης ἀλφειοπαλίδος, ἣν ἐκκοδόμησε Περικλῆς ἔπου καὶ οἶτος ἀπέκειτο τῆς πόλεως. ἦν δὲ περι τὸν Πειραιᾶ· στεναχούσης δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῶν συναγομένων ἐπισιτισμῶν.)

549. τροπαιῆραν : Τῶν ἱμάντων τῶν συνδεόντων πρὸς τὸν κάπταλον, λέγου δὴ τὸν σκαλμὸν, τὴν κόπην.

549. Ὁμηρος [Od. A, 782] « τροποί ἐν δερματίνοισι », οὕτως τοῖς τροπαιῆρσιν.

550. σκοροῶδων, ἐλαῶν : Οἱ γὰρ ἐπὶ πόλεμον ἐξίοντες ταῦτα ὠναῦντο (καὶ ἐν λίνοις ἐβαλλον).

551. στεφάνων, τριχίδων : (Ταῦτα μὲν πάντα) ὡς εὐαχουμένων τῶν μελλόντων ἐμβαίνειν εἰς τὰς ναῦς· τριχίδες δὲ εἶδος ἰχθύων (καὶ ἰσως οὗς ἡμεῖς καλοῦμεν θρίσσας, ἐπεὶ θριξὶν ὁμοία ἔχουσι ὄστῃ).

ὄκωπιών : Τῶν τύλων τῶν γινομένων ἐν ταῖς χερσὶν ἀπὸ τῆς τοῦ σιδήρου ἐργασίας· λέγεται δὲ ὄκωπια καὶ τὰ ἐφ' οἰασηποτοῦν πληγῆς τραύματα.

552. (κωπέων πλατομένων : Τῶν εἰς κόπην ξύλων ἐπιτηδείων καὶ κόπας ἀρμοζόντων, ἵνα ἴδωσιν εἰ ἐντρέχουσι τοῖς τρήμασι.)

553. τύλων : Τῶν ξυλίνων ἦλων· ἔστι δὲ τύλος νενεπρομένη σὰρξ, ἀποσκίρωμα τῶν γονάτων· θαλαμίων δὲ τῶν ναυτῶν.)

554. κελυστῶν : Κελυστής, τριηράρχος, πρωρεύς· Vict. — νιγλάρων : Ὁ νιγλαρὸς κρούμα ἔστι καὶ μέλος μουσικῶν παρακλειυστικών.

555. τὸν δὲ Τηλέφου : Καὶ ταῦτα ἐκ Τηλέφου Εὐρηκίδου.

557. ἀλθες ὧ πῆτριπτε : Ἐνταῦθα διαιρεῖται ὁ χορὸς εἰς δύο μέρη, καὶ τὸ μὲν ὀργίζεται ἐφ' οἷς λέγει ὁ Δικαίωπολις, τὸ δὲ καὶ ἀποδέχεται. (ἐν εἰσθέσει δὲ ἱαμβικῆν τὴν « ἀλθες ὧ πῆτριπτε. »)

559. καὶ συκοράντης : Καὶ εἰ ἐτύγχανέν τις ἡμῶν συκοράντης ὢν, τοῦτον ἔσκωψας καὶ οὐκ ἀπεκρύψω. (ταῦτο οὖν μετὰ ἠθικῆς ἐρωτήσεως· οἷον καὶ τὸ Ὁμηρικὸν [Il. A, 281]

ἧ γὰρ ἂν Ἀτρεΐδῃ νῦν ὕστατα λωθήσαιο.)

562. εἴτ' εἰ δίκαια : (Κατ' ἐρωτήσιν ὁ λόγος· εἰ καὶ δίκαια ἦν, φησὶν, ἔχρῃν τοῦτον αὐτὰ εἰπεῖν;

564. τὸ ἡμιγόριον τὸ συναγωνιζόμενον αὐτῷ λέγει εἶτι μὴ ἀναχωρήσῃς, ἀλλ' ἄντειπε· βελτίων γὰρ ἔση. R. θανείς : ἀντὶ τοῦ τύψεως· R. Vict.

565. ἀρθῆσαι : καταβληθῆση· R. καταληφθῆση. Ald.

568. ἴω Ἀλάμαχ' ἰώ : (Ἵφ' ὃ διπλῆ καὶ εἰσθέσεις εἰς

SCHOLIA ARISTOTELIS.

περίοδον ὀκτάκωλον, ἥς τὰ μὲν ἄλλα ἔστι δόγμα, ἀπλοῦν δὲ τὸ τέταρτον, διπλοῦν δὲ τὸ ἕκτον· τὸ δὲ πέμπτον ἱαμβικὸν διμετρον ἀκατάληκτον· γοργολοφα δέ,) ὧ φοβερῶτατα.

571. ἔχομαι μέσος : Ἀντὶ τοῦ ἤττημαι, ἀπὸ μετα- 5 φορῆς τῶν ἀθλητῶν τῶν τὰ μέσα ληφθέντων (καὶ μὴ ἐχόντων εὐκόλως ἐκφυγεῖν τοὺς ἀντικαταίοντας).

574. τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν : Ὡς τοῦ Λαμάχου ἔχοντος ἐντετυπωμένην τῇ ἀσπίδι Γοργόνα.

(ἐκ τοῦ σάγματος : Ἐκ τῆς θήκης τοῦ ὅπλου, ἐ κα- 10 λείται σάγμα· σάγη γὰρ τὸ ἔπλον καὶ πανσαγία, ἡ πανοπλία· ἀντὶ οὖν τὴν ἀσπίδα· ἐν δὲ τῇ ἀσπίδι ἐτετύπωτο ἡ Γοργών.)

577. κακορροεῖ : Κακῶς ἀγορεύει· R. Vict. καὶ τοῦτο ἐκ Τηλέφου. R. 15

579. κάστωμυλάμην : Ἐφλουάρησα, περισσόν τι τοῦ δέοντος ἐλάλησα· ἡ πανούργως ἐφθεγξάμην..

581. Ἰλιγγῶ : Σκοτοδινώ, ὅπῃ τῆς γαστροῦ συνέχομαι· τοῦτο δὲ καὶ Συρακόσιοι εἶλεον λέγουσιν· (ἔταν δὲ περι τὴν καρδίαν στρόφος γένηται, ἐπακροῦθεῖ σκότος· 20 καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν Ἰλιγγον· φασὶ δ' ὅτι τὸ μὲν βῆμα διφθογογραφεῖται, τὸ δ' ὄνομα διὰ τοῦ ἰῶτα Ἰλιγγος.)

582. τὴν Μορμόνα : Ἀντὶ τοῦ τὰ φοβερά· (φοβερά γὰρ ὀπῆρχεν ἡ Μορμού· ἐνταῦθα δὲ Μορμόνος, ὡς τρυγόνος· 25 ἀλλαχού δὲ Μορμῶ Μορμούς, ὡς Σαπφῶ Σαπφούς.)

584. τὸ πετερόν : Πτερόν αἰτεῖ, ἵνα ἐξεμῆση· εἰώθασι γὰρ οἱ δυσεμεῖς πετερῶ χρῆσθαι.

586. βδελύττομαι : Ἀλληγορικῶς ἀπὸ τῶν ἐξεμούντων διὰ τὰς χολὰς· οὗτος δὲ φησι διὰ τοὺς λόφους· 30

589. ἄρα κομπολακίθου : Ματαιοκόμου καὶ κομπώδους ἐν τῷ καυχῆσθαι· παρεποίησε δὲ καὶ παρέπλασεν ὀνόματα ὄρνιθος, διὰ τὸ κομπαστῆν εἶναι τὸν Ἀμάμαχον· Ἄλλως· ἀπὸ τοῦ λακίην ἐν παραγωγῇ γέγονε τὸ ληκίθιον· ληκνυθίζει γὰρ τὸ μείζον βοᾷν καὶ φοφεῖν· 35 ἦχον γὰρ ἀποτελεῖ καὶ ἡ λήκυθος, ἐπεὶ καὶ αὐτῆ πεφύσθαι· πάντα δὲ τὰ πεφυσθμένα κόμπον ποιεῖ· ἀπὸ οὗν τοῦ κόμπου καὶ τῆς ληκίθου ὄνομα συνῆθηκεν.

590. οἴμ' ὡς τεθνήσαι : Τὸ τέλειον ἔστιν οἴμαι· Ἀττικῶι δὲ διὰ τοῦ σ φασὶ τεθνήσει.

596. οὐ σπουδαρχίδης : Οὐ σπουδάξων περι ἀρχῆς· Αἰολέων δὲ ἴδιον τὰ ἐπίθετα πατρωνυμικῶ τύπῳ φράζειν· 40

598. στρατωνίδης : Ἀντὶ τοῦ στρατεούμενος, στρατιώτης.

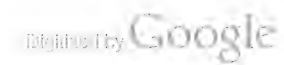
597. (μισθαρχίδης : Μισθὸν λαμβάνων· ἦ ὅτι τοὺς 45 τῶν στρατιωτῶν μισθοὺς ἥσθιεν.)

598. κόκκυγες : Ἀντὶ τοῦ ἀτακτοὶ καὶ ἀπαίδευτοι· καὶ γὰρ ὁ κόκκυξ τὸ ζῆλον ἀμυσόν τι φέγγεται.

600. τάξεσιν : Τοῖς τοῦ πολέμου καταλόγοις· R.

603. Τισαμενοφαινίπκους : Ὁ Τισαμενὸς ὡς ξένος 50 καὶ μαστιγίας κωμωδεῖται· ὁ δὲ Φαινίπκος ὡς βώδης καὶ ἡταιρηκῶς· ὁ δὲ Χάρης ἐπὶ ἀμαθία διεβάλλετο.

πανούργηπαρχίδας : Τοῦτους κωμωδεῖ ὡς πανούρ-

γους, τόν τε Τισαμενόν και τόν Φαίνιππον και Ἰπαρχίδην και Γέρητα τόν φαλακρόν και Θεόδωρον, τόν Διομειδά τῶν δῆμων ὄντα, δε ὠνόμασται οὕτως ἀπό τινος Διόμου.

5 604. τοὺς δ' ἐν Χαοσί : Χαόνες μὲν ἔθνος ἡπειρωτικόν. πέπαικται δὲ παρὰ τὸ ἐν Ἰππεύειν [78]

ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχημα' ἐν Χαοσί.

ἐπειδὴ καὶ εἰς μαλακίαν διεβάλλετο Γέρης και Θεόδωρος, και ἔτι ἐκ δούλων.

10 606. κἀν Γέλα : Καμαρίνα και Γέλα πόλεις Συκελίας. ἐποίησε δὲ τὸ Καταγέλα ἀπὸ τοῦ καταγελλᾶν αὐτῶν τοὺς στρατηγούς.

608. (ἀμύγητοι : Ἀπανταχοῦ, ὅπως ἀν τύχη, καθ' οἰοδότηποτε τρόπον.)

15 609. ὦ Μαριλᾶδη : Παραποίησε τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς μαρλιης, (ὅτι τὸ ἀμαυρὸν πῦρ δηλοῖ). τούτεστιν ὦ γέρον Ἀχαρναίε.

610. (ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιδὺς ὢν : Οὕτως ἐν τοῖς ἀκριβεστάτοις ἐνη, ἵνα λέγη ἐκ πολλοῦ. Ἄττικοι δὲ τὸ ἐνη περιττὸν ἐτίθεισαν, ὡς τὸ ἔχων, « ληρεῖς ἔχων. » οἱ δὲ λείπειν φασὶ τὸ δύο, ἵνα ἐρωτῶν λέγη ἐν ἡ δύο.)

612. (Πρινίδης : Ἀπὸ τοῦ πρίνου ἐπλασεν ὄνομα, ἐπειδὴ οἱ Ἀχαρναῖς ἀνθρακίς, ἡ δὲ πρίνος ἐπιτήθειον ζύλον εἰς ἀνθρακας.)

25 614. ὁ Κοισύρας : (Ὁ Μεγακλήης.) Κοισύρα δὲ ἐγένετο Ἀθήνησιν εὐγενῆς γυνὴ και πλουσία, μήτηρ τοῦ Μεγακλέους, δε καταδεβρωκῶς τὴν οὐσίαν και ὑστερον πεπλουτηκῶς ἐκ τοῦ τὰ κοινὰ πράσσειν λέγεται.

615. οἷς ὑπὲρ ἐράνου : Ἔθος εἶχον τέλεσμά τι εἰς τὸ κοινὸν διδόναι, ὅπερ οἱ μὴ διδόντες και ἀτιμοὶ ἐνομιζοντο και μετὰ βίας ἀπητῶντο. παρὰ προσδοκίαν δὲ ἐπήγαγε τὸ χρεῶν.

616. ἀπόνιπτρον : Ἀπόνιμμα. *Vici.*

617. ἄπαντες ἐξίστω : Εἰώθεσαν, εἰ ποτε ἐκχέοιτο ἀπόνιπτρον ἀπὸ τῶν θυρίδων, ἵνα μὴ τις βραχῆ τῶν παριόντων ἐξίστω λέγειν. παίζει οὖν πρὸς τὸ ἐξίστω ὄνομα, ὁμώνυμον δὲ τῷ ἐκχώρησον. Τούτο δὲ λέγει διασύρων Μεγακλέα και Ἀάμαχον, ὡς πρότερον μὲν πένητας ὄντας, εἶτα ἐξαιφνης πλουτήσαντας ἀπὸ τῆς πόλεως, (ὅτι αὐτοῖς οἱ φίλοι χθὲς και πρῶην συνεβούλευον καταχρεοῖς οὖσιν ὑπὸ τε ἐράνων και ὀφλημάτων ἐξίστασθαι τῆς οὐσίας, ὡς μὴ δυναμένοις ἀποδοῦναι.) ἢ τοῖς δανείζουσι παρῆνον οἱ φίλοι ἐξίστασθαι τοῦ δανείζειν τοῖς τοιοῦτοις ὀφειλοῦσιν ἐράνουσ και χρέα. οὐ νῦν

45 οὖν αὐτοὺς διαβάλλει ὡς πένητας, ἀλλ' ὡς ποτὲ πένητας.

2 618. πανταχῆ : Ἀντὶ τοῦ ἰσχυρῶς. R.

626. ἀγοράζειν : Τὸ ἀγοράζειν οὐκ ἴσον τοῦ ὠνεῖσθαι τέθεικεν, ὡς ἡμεῖς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν.

60 λείπει δὲ τὸ ἰόντας.

628. (ἀνήρ νικᾷ : Ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν ὁ χορὸς λέγει τὴν τελείαν παραβάσιν. τῆς δὲ παραβάσεως τὸ μὲν κομμάτιόν ἐστι στήχων δύο ἀναπαίστων τετραμέ-

τρων καταληκτικῶν. αὐτὴ δὲ ἡ παράβασις ἐξ ὁμοίων στήχων λβ'.)

627. ἀλλ' ἀποδύντες : Ἀπὸ μεταφορῆς τῶν ἀποδουμένων ἀθλητῶν, οἱ ἀποδύνονται τὴν ἔξωθεν στολὴν, ἵνα εὐτόνωσ χορεύουσι (και εὐστροφώτεροι ὦσι πρὸς τὰ παλαίσματα).

629. οὕτω παρέβη : Ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ παραβάσει οὕτω εἶπε.

630. ταχυδούλοι : Ἀντὶ τοῦ ταχέως μεταβαλλομένοις, (προπετίειν, ἀπερισκέπτους. κωμφοῦνται δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ὡς τοιοῦτοι, και ἔτι ταχέως μετανοοῦσιν ἐν οἷς βουλευόνται.)

634. ξενικοῖσι λόγοις : Ἀντὶ τοῦ ἀλλοτριοῖς και μὴ προσήκουσιν. (ὅτι ἀνοίκειον Ἑλλῆσι τὸ ἐξαπατᾶσθαι. ἢ ξενικοῖς, τοῖς ἀπὸ τῶν ξένων πρέσβειων λεγομένοις.) 15

635. χαυνοπολίτας : Κεχαυνωμένους περὶ τὴν πολιτείαν ἢ τὴν πόλιν.

637. ἰοστεφανοῖς : Παρὰ τὰ ἐκ τῶν Πινδάρου διθυράμβων [fr. 46] « αἱ λιπαραὶ και ἰοστεφανοὶ Ἀθηναί. » διασύρει δὲ ἔτι οἱ προδοταὶ τοῦτοις χρεῶνται τοῖς λόγοις. 20

638. ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων : Παρὰ τὴν παροιμίαν, ἐπ' ἄκρων τῶν ὀνύχων. (οἱ γὰρ ἡδέως τι ἀκούοντες δοκοῦσιν ἐπάνω τῶν πυγῶν καθέζεσθαι. Ἄλλως. παρὰ τὴν παροιμίαν, ἐπ' ἄκρων τῶν ὀνύχων, ἔπειξεν οὗτος ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων εἰπῶν. και Σοφοκλῆς [Aj. 1229] 25

ἢ που τραφεῖς ἀν μητρὸς εὐγενοῦς ἀπο, ἢ ἤλ' ἐκόμπει, κἀπ' ἄκρων ὠδοιπόρους.

εἰώθασι γὰρ οἱ ἀλαζόνες ἐπ' ἄκρων ὀνύχων βαδίξειν και οἱ ἐπαίνων εἰς ἑαυτοὺς γινομένων ἀκούοντες τὴν πυγὴν τῆς καθέδρας ἐξαιρεῖν.) 30

639. (ὕποπυπέυσας : Κολακεύσας. παρὰ τὸ λιπαρὰς Ἀθήνας, τὸ λιπαρὰς ἀφύας.)

640. εὔρε το πᾶν ἄν : Ἀντὶ τοῦ πᾶν πράγμα κατορθοῖ. (ἀφῶν τιμῆν : και ἐνικῶς λέγεται, ὡς ἐν Ταγηνισταῖς· εἰς ἀφῆς μὲν, παρατίεται γὰρ ἐσθίων.) 35

642. και τοὺς δήμους ἐν ταῖς πόλεσιν : Ἀντὶ τοῦ, τὴν ἡμῶν αὐτῶν πολιτείαν ἐπιδείξας ταῖς συμμάχοις πόλεσι. τούτεστι διδάξας τοὺς συμμάχους ὡς γρη δημοκρατεῖσθαι, εὖνος ὑμῖν αὐτοὺς ἐποίησεν. Ἄλλως. ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι τοὺς ἡμετέρους δείξας δήμους ὅτι δημοκρατοῦνται, και ἀνευ τυραννίδος ἀλλήλοισ πειθόμενοι.

644. τὸν Ἀριστοφάνην. R.

647. βασιλεὺς : Ἀντὶ τοῦ ὁ μέγας ὁ Περσῶν.

βασανίζων : Ἀκριβῶς ἐξετάζων. 45

648. πότεροι ταῖς ναυσὶ : Ποιοὶ αὐτοὶ τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ ναυμαχίᾳ κρατοῦσιν. ἔθος δὲ τοῖς βασιλεῦσι τὰ τοιαῦτα περιεργάζεσθαι.

649. ποτέρους εἶποι πολλά : Ἀντὶ τοῦ, περὶ τούτου τοῦ ποιητοῦ ἠρώτα, τίνας διαβάλλει και κωμφοῦει. 60 ἔφασκε γὰρ (ὁ τῶν πρέσβειων βασιλεὺς) ἔτι οὐδ' ἀν οὗτος ὁ ποιητῆς, τούτεστιν ὁ Ἀριστοφάνης, σικώλη, τούτους σωφρονίζεσθαι και γίνεσθαι βελτίους. (τούτο δὲ χαριεντιζόμενος ψευδῶς λέγει.)

680. (τούτους γὰρ ἔφη : Τους Ἀθηναίους δηλονότι ἔρωτων ὁ βασιλεύς. ταῦτα δὲ λέγει περὶ αὐτοῦ.)

682. διὰ τοῦθ' ὕμῃς Λακεδαιμονίους : Διὰ τὸ ἔχειν ὕμῃς τὸν Ἀριστοφάνην ποιητὴν ἄριστον.

683. καὶ τῆς νήσου μὲν ἑκείνης : Τῆς νήσου, ἐν ἣ τὰ χωρία Ἀριστοφάνους, λέγω δὴ τῆς Αἰγίνης.

684. ἀλλ' ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν : Ἐγγὺς αὐτῶν λάβωσιν. (ἐντεῦθεν τινὲς νομίζουσι ἐν Αἰγίνῃ τὰς κωμῳδίας ποιεῖν τὸν Ἀριστοφάνην, διὰ τὸ ἐπενηνοχέαι

10 αὐτόν· ἀλλ' ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν ἀφελῶνται τὴν Αἰγίναν, οὐχ ὕμῃς. ταῖς ἀληθείαις εἰς ἣν τῶν ἐν τῇ νήσῳ κληροῦχάσαντων. οὐδὲν δὲ ἐκάλυε καὶ ἐτέρωθι συγγράφειν, εἰ ὑπὸ Λακεδαιμονίους ἢ νήσος ἐγεγονεί. Ἄλλως. οὐδεὶς ἰσότηρην ὡς ἐν Αἰγίνῃ κέχτηται τι

15 Ἀριστοφάνης, ἀλλ' ἔοικε ταῦτα περὶ Καλλιστράτου λέγεσθαι, ὃς κεκληροῦχην ἐν Αἰγίνῃ μετὰ τὴν ἀνάστασιν Αἰγινητῶν ὑπὸ Ἀθηναίων.)

687. (οὐ θωπεύων : Οὐ κολακεύων, οὐκ ἀπατῶν.) οὐθ' ὑποκίτων : (Φαίνων) οὐδέ τισι μισθὸν διδοῦς,

20 ἵν' αὐτὸν ἐπαινέσωσιν.

688. οὔτε κατάρδων : (Καταχέων ὑποσχέσεις. Ἄλλως. οὐ) καταδρέγων ὕμῃς τοῖς ἐπαίνοις ὡς φυτὰ.

689. (πρὸς ταῦτα Κλέων : Διπλῆ καὶ εἰσθεσις εἰς τὸ καλούμενον πῆγος καὶ τὸ μακρὸν, καὶ αὐτὸ ἀναπαισι-
25 κόν, ὥσπερ καὶ ἡ κατακλεις, ἐκ διμέτρου μὲν ἐνὸς τοῦ τελευταίου καταληκτικοῦ, ἀκαταλήκτων δὲ ἔξ. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς παραβάσεως παράγραφος. ὁμοίως δὲ καὶ τῷ τῷ πῆγος.)

688. (δεῦρο Μοῦσα : Διπλῆ καὶ ἐπιρρηματικὴ συζυ-
30 γία, ἥς αἱ μὲν μελικαὶ εἰσι κώλων ἰα' παιωνικῶν, ὧν τὰ μὲν πρῶτα γ' τρίρρυθμα, τὸ δὲ δ' δίρρυθμον. εἶτα ἐν εἰσθέσει τετράρρυθμα δύο. καὶ ἐν ἐκθέσει τρία μὲν δίρρυθμα, ἔν δὲ τρίρρυθμον.

φλεγυρά : Λαμπρά, φλέγουσα, λάμπουσα, ἢ θερμὴ
35 διὰ τοὺς ἄνθρακας. — Ἐντονος : Ἄντι τοῦ ἰσχυρά. R.

687. πρινίων : Ἄντι τοῦ ἀγροίκων, στερεῶν. ἢ γὰρ πρίνος ξύλον στερεόν.

688. φέφαλος : Σπινθήρ. R. φέφαλος καὶ φεψάλυξ
40 σπινθήρ ὁ ἀναφερόμενος ἐκ τῶν καιομένων ξύλων. Vict.

689. οὐρία βριπίδι : Τῆ τοῦ ἀνέμου φορῆ. (λέγει δὲ) τὸ πρὸς κίνησιν πνεύματος ἐπιτήδειον, ὃ ἡμεῖς βριπίδιον καλοῦμεν.

670. ἐπανθρακίδες : Ἀεπτοὶ ἰχθύες ὅποιοι. πάντα
45 δὲ τὰ ἐπὶ ἀνθράκων ὀπώμενα ἀνθρακίδες ἐκάλουν.

671. οἱ δὲ Θάσιαν ἀνακυκλῶσιν : Οἱ μὲν φασὶ
λείπειν τὸ λάγνηνον, ἐπεὶ καταχρῶνται πίσση τὸ στόμα· ὡ πιδανῶς. οὐδέπω γὰρ τότε Θάσιος οἶνος ἠὲ δακί-
50 μαι παρὰ Ἀθηναίους. οἱ δὲ, ὅτι Θάσιαι τινὲς βαφανίδες λέγονται. λέγει δὲ τὴν ἠρτυμένην καὶ βρασσομένην. οἱ δὲ Θάσιόν φασὶ βάμμα λέγεσθαι ἐκ τῶν ἀπὸ πυρὸς ἰχθύων. ἰδίως Θάσιαν ἐκάλουν. Κρατίνος « εἶδες τὴν Θάσιαν ἄμην. » οἱ δὲ τὴν λεγομένην θερμωπότιδα, ἢ

Θάσιαν ζωμάλμην. εἰς ἣν ἀπέδαπτον τὰ ἠνθρακω-
μένα τῶν ἰχθύων.

λιπαράμυκα : Φιάλην Θασίου οἴνου πεπληρωμέ-
νην. (ἀμπυξ δὲ λέγεται τὸ περιέχον. νῦν οὖν τὸ πῶμα
τοῦ ἀγγείου λέγει. καὶ λιπαρὸν μὲν διὰ τὸ ἡδὺ τοῦ
οἴνου, ἀμυκα δὲ παρὰ τὸ σκαπάζειν καὶ καλύπτειν
τὸν οἶνον καταχρηστικῶς.)

674. (ἀγροικότονον : Πρόθυμοι γὰρ οἱ ἀγροικοὶ εἰς
πᾶσαν πρᾶξιν καὶ εὐτονοί.)

676. ἐπίρρημα. R.

678. ἐν τῷ γήρᾳ πάσχομεν. R.

679. τὸ οἷτινες οἱ νεώτεροι ἢ ὕμεις οἱ Ἀθηναῖοι. R.
ἔς γραφάς : Ἄντι τοῦ εἰς δικαστήρια καὶ κατηγο-
ρίας. R.

680. ὑπὸ νέων ρητόρων ἔατε ἀπατᾶσθαι καὶ βλά-
15 πτεσθαι. R.

681. κωφός : Οἶον ἀφώνους. Ὅμηρος [II. Σ, 16]
« κύματι κωφῷ »

παρεξηλημένους : Ἐκ μεταφορᾶς τῶν παλαιῶν
αὐλῶν καὶ ἀχρείων. κυρίως γὰρ παρεξηλησθαι λέγονται 20
αὐλοὶ οἱ τὰς γλωσσίδας διερρηγμένοι.

682. ἀσφάλειός ἐστιν : Ἀσφάλειος Ποσειδῶν παρὰ
Ἀθηναίους τιμᾶται. παρὰ τὸ καὶ αὐτὸν τῇ τριαίνῃ
χρῆσθαι καὶ τοὺς γέροντας τῇ βακτηρίᾳ τοῦτο ἔφη. παρὰ
δὲ τὸ πατεῖν ποσὶ τὸ Ποσειδῶν πεποίηκε. τιμᾶται δὲ 25
Ποσειδῶν ἀσφάλειος παρ' αὐτοῖς, ἵνα ἀσφαλῶς πλέωσι.

683. τονθορύχοντες : Ἀθρα φθεγγόμενοι, ἢ ὑπότερο-
μοι, τὰ χειρὶν κινουόντες. λίθω δὲ τῷ βήματι, (τῷ ἐν τῇ
πυκνῇ δικαστηρίῳ).

τῷ λίθῳ : Τῇ πυκνῇ. Vict.

684. τῆς δίκης τὴν ἡλύγην : (Οἱ γέροντες ἡμεῖς δη-
λονότι οὐδὲν ὀρώντες ἐν τῷ δικαστηρίῳ, εἰ μὴ) τὴν σκιάν
τῆς δίκης. ἡλύγη γὰρ τὸ σκότος. καὶ ἡλυγισμένος, τὸ
ἐσκοτισμένος. βαρύνεται δὲ. παρὰ γὰρ τὴν λύγην.
πλεονάζει τὸ η. παρὰ προσδοκίαν δὲ εἶπε τῆς δίκης, δέον 35
ἀνθρώπων εἰπεῖν.

685. (σπουδάσας : Εἰς τὸ βλάψαι τὸν γέροντα.)

686. (ἐς τάχος παῖσι : Παῖσιν λέγουσι τὸ πᾶν ὀτιοῦν
συντόμως ποιεῖν. στρογγύλοι δὲ, πιδανοῖς καὶ πανούρ-
γοις. τὸ δὲ ἐς τάχος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοῖς διδασκα-
40 λείοις παιδῶν, ἐφ' ὧν οὕτως ἔλεγτο, ἐς τάχος γράφει,
ἐς κάλλος.)

687. σκανδάληθρ' ἰστάς : (Διχῶς ἀναγινώσκειται· ὅφ'
ἐν, ἵν' ἢ σκανδαληθριστάς. ἢ ἀπόστροφος ἐν τῷ ρ, ἵν' ἢ
σκανδάληθρα ἰστάς. καὶ ἡ μὲν λέξις πεποίηται παρὰ
τὰ πτεῦρα τῶν παγίδων ἀπὸ τοῦ σκάζοντα συμπί-
πτειν καὶ κρατεῖν τὸ ἐμπεσόν. ὃ δὲ νοῦς, ἀνελεύσας ἀπὸ
τοῦ βήματος συνηγόρους ἑαυτῷ καὶ θηρευτὰς τῶν λόγων,
ἔρωτᾷ ἡμᾶς. Ἄλλως.) σκανδάληθρα λέγεται τὰ ἐν ταῖς
παγίσιν ἐπικαμπῆ ξύλα, (εἰς ἃ ἐρίδει ὅπερ Ἀρχιλόχος
50 λέγει ῥόπτρον.) ἐνταῦθα οὖν λέγει ἐρείσματα λόγων καὶ
βάρη. (τὸ δὲ ὑπερβατὸν οὕτως, κᾄτ' ἀνελεύσας σκανδα-
ληθριστάς ἐρωτᾷ ἡμᾶς.)

688. ἄνδρα Τιθωνόν : Ὑπεράγαν γεγηρακότα, (ἀπὸ Τιθωνοῦ τοῦ πάνυ γηράσαντος καὶ μεταβληθέντος εἰς τέτιγα).
689. μασταρίζει : Συνέλκει καὶ συνάγει τὰ χεῖλη. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑποτιθίων παιδῶν, ἃ τὸν μαστὸν ἔλκοντα τῷ στόματι συνάγει τὰ χεῖλη.
690. λύζει : Ἐὰν μὲν διὰ τοῦ ζ, ὀλολύζει. ἐὰν δὲ χωρὶς τοῦ ζ, ἀλύει· τούτέστιν ἀδημονεῖ. (λύζει, ποιδὼν φωνὴν τραχεῖαν ἀφίσην, ἣ λυγμῶ συνέχεται.)
691. ὄφλων : χρεωστῶν. R. Vict. ἀπέρχομαι : Ἐπὶ γερόντων ἐν δίκαις ἀναστρεφόμενων. Vict.
693. κλειψύδραν : Ἄντι τοῦ ἐν τῷ δικαστηρίῳ. ἣ γὰρ κλειψύδρα ἀγγεῖόν ἐστιν ἔχον μικροτάτην ὄπην περὶ τὸν πυθμένα, ὅπερ ἐν τῷ δικαστηρίῳ μεστὸν ὕδατος ἐτίθεται, πρὸς ὃ ἔλεγον οἱ ῥήτορες.
694. ὑπομειναντες. R.
696. ἀπομορξάμενον : Ἀποπαυσάμενον. Vict.
697. (Μαραθῶνι : Λεῖπει ἢ ἐν, ὅσον ἐν Μαραθῶνι.)
698. Μαραθῶνι μὲν δε' ἤμεν : Περιεγένοντο γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι Περσῶν, δε' ἔμαχέσαντο πρὸς αὐτοὺς ἐν Μαραθῶνι.
699. ὅπ' ἀνδρῶν : Τῶν νέων ῥητόρων. διωκόμεθα δὲ ἀντὶ τοῦ κατηγοροῦμεθα.
701. (ἄχτα προσαλιζόμεθα καὶ ζημιούμεθα.)
702. (Μαρψίας : Οὗτος ὁ Μαρψίας φιλόνηκος καὶ φλύαρος καὶ θυροβώδης ῥήτωρ κωμωδεῖται.)
703. τῷ γὰρ εἰκός : Τῷ τρόπῳ, πῶς δίκαιόν ἐστιν ἄνδρα γεγηρακότα, (ἀντιπολιτευσάμενον Περικλεῖ,) ἀπολείπεσθαι συμπλακέντα ἀγριότητι; τοῦτο γὰρ δηλοῖ ἡ Σκυθῶν ἐρημία. λέγει δὲ ἀγριότητι, Κηφισοδήμῳ τῷ ἄλλῳ ῥήτορι. οὗτος δὲ ὁ Θουκυδίδης Μελησίου παῖς ἦν. γεγόνασι δὲ δ', (ὁ ἱστορικὸς, ὁ Γαργήτιος, ὁ Θεταλδός, ὁ Μελησίου υἱός).
705. κυφόν : Κακυρτωμένον. Vict.
706. (Κηφισοδήμῳ : Οὗτος θρασὺς καὶ δεινὸς πρὸς τὰς δίκας. Ἀθηναῖος δὲ καὶ οὗτος.)
704. (Σκυθῶν ἐρημία : Ἐπεὶ θηριώδεις αἱ ἐρημίαι τῶν Σκυθῶν. ἀντὶ τοῦ, ὀλέθρῳ καὶ κακοῖς συμπλακέντα. τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι οἱ Σκυθαὶ ἄοικοι ὄντες καὶ ἐπὶ τῶν ἄμαξῶν φερόμενοι αἵτιοι ἑαυτοῖς ὀλέθρου γίνονται. ἔστι δὲ παροιμία ἡ Σκυθῶν ἐρημία, τούτέστιν ἐρημον ὄντα.) ἐρημία : Ἀγρότητι. Vict.
706. κάπτεμορξάμενη : Ἐκλαυσα R. ἐκ τοῦ παρακωλοῦντος. (παρέπεται γὰρ τοῦτο τοῖς δακρύουσιν.)
707. ἐπ' ἀνδρὸς τοξότου : Ἄντι τοῦ ὑπηρετοῦ δημοσίου, ἐπόπτου καλουμένου.
708. δε' μὰ τὴν Δήμητρα : Ὅστις πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ τοξότου βλαπτόμενος οὐδὲ τῆς Δήμητρος ἠνέσχετο, ἠνίκα ἦν νέος. Ἀχαιῶν δὲ τὴν αὐτὴν (ἐκάλουν) ἀπὸ τοῦ κτύπου τῶν κυμβάλων καὶ τυμπάνων τοῦ γενομένου κατὰ ζήτησιν τῆς Κόρης. (ἣ ἀπὸ τοῦ ἤχου, ὃν παρεῖχε τοῖς περὶ τὴν Γέφυραν εἰς Ἀθήνας ἀπιοῦσιν. ἣ ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν θυγατέρα ἄχους. ὁ δὲ νοῦς, ἠνίκα ἦν

Θουκυδίδης, οὐχ ὅπως τοξότην ἠνέσχετο ἂν καταβοῶν αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδὲ τὴν Ἀχαιῶν αὐτήν.)

710. κατεπάλαισε, κατηγωνίσαστο, κατεπολέμησεν. R. Εὐάθλους δέκα : Οὗτος ὁ Εὐάθλος ῥήτωρ πονηρός. (Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκασίν « ἔστι τις πονηρὸς ἡμῖν τοξότης συνήγορος ὡσπερ Εὐάθλος παρ' ὑμῖν τοῖς νέοις. » ἦν δὲ καὶ εὐρύπρωκτος καὶ λάλος. εἴη δ' ἂν καὶ ἀγεννῆς. διὸ καὶ τοξότην αὐτὸν καλεῖ, ὅσον ὑπηρετήν. διεβάλλετο γὰρ ἡ τοξεία ὡς εὐτελής. καὶ Σοφοκλῆς [Α]. 1120 sq.]

ὁ τοξότης εἰσεν οὐ σικκρά φρονεῖν.

ἀλλ' ἐνδοξον ταύτην δεῖται βουλόμενός φησιν

« οὐ γὰρ βάναισον τὴν τέχνην ἐκτῆσάμην. »

αὐτοῦ δὲ τοῦ πατρὸς) τοῦ Εὐάθλου.

714. τὰς γραφάς : Τὰς δίκας. R. ὅπως ἂν ἦ τῷ γέροντι : Ἵνα παντελῶς οἱ νέοι τῶν γερόντων κωμωδισμένοι ὦσιν. (νοῦδος δὲ ὁ μὴ ἔχων ὀδόντας ὑπὸ γήραος.)

716. χῶ Κλεινίου : Ἀλκιβιάδην τὸν Κλεινίου ὡς καταπύγωνα κωμωδοῦσιν.

717. κάζελαύνειν χρῆ : Κἂν ἐξελαύνειν χρῆ, κἂν 20 φουγῆ ζημιούῃν, ὑπὸ γερόντος τοῦτο πάσχειν τὸν γέροντα.

719. (βροὶ μὲν ἀγορᾶς : Κορωνίς, ὅτι ἐπεισάσι καὶ εἰσὶ στίχοι ἰαμβικοὶ ἀκατάληκτοι ις')

720. ἀγοράζειν : Ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν ἐν ἐξουσίᾳ καὶ παρρησίᾳ ἐστιν. (Ἀττικῶς, ὅθεν καὶ ἡ Κόρινα, ἔτι δὲ 25 ὁ Πίνδαρος ἀττικίζει, ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Παρθενίων ἐχρήσατο τῇ λέξει.

723. ἀγορανόμος δέ : Οὗς νῦν λογιστὰς καλοῦμεν.

724. τοὺς δ' ἱμάντας ἐκ λεπρῶν : Οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ λέπτειν, ὃ ἐστὶ τυπτειν, οἱ δὲ ἀπὸ Λεπρέου πολιτισματος 30 τῆς Πελοποννήσου, (ἧς μέμνηται καὶ Καλλιμάχος ἐν ὕμνοις [in Jon. 39],

Κανκῶνων πολλέθρον, ὃ Λέπρειον πεφάσισται.)

οἱ δὲ ἐκ λεπρῶν βοῶν. φασὶ γὰρ τὰ τῶν λεπρῶν βοῶν δέρματα ἰσχυρὰ εἶναι. οἱ δὲ, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς λεπροὶ τὸ σῶμα, πρὸς οὗς σπένδεται. ἄμεινον δὲ λέγειν ὅτι τόπος ἔξω τοῦ ἄστεος Λεπρὸς καλούμενος, ἔθνα τὰ βυρσεῖα ἦν οὐ καὶ ἐν Ὀρνισί [149] μέμνηται,

τι δ' οὐ τὸν Ἥλειον Λεπρὸν οἰκίζετε;

(ἱμάντας δὲ λώρους, φραγγέλια. τὸ γὰρ παλαιὸν φραγγέλιας ἔτυπον οἱ λογισταὶ τοὺς τῆς ἀγορᾶς.)

726. φασιανός : Ἄντι τοῦ συκοφάντης. παρὰ τὴν φάσιν, ὃ ἐστὶ φαίνειν. ἔστι δὲ καὶ πόλις τῆς Σκυθίας Φᾶσις, ὁμώνυμος τῷ ποταμῷ.

729. ἀγορὰ ἔν Ἀθήναις : Ἐρχεται Μεγαρεὺς τις. οἰκεία δὲ πάνυ ἡ ἔννοια καὶ οἴκτου μεστή. πεινῶν γὰρ ἦκει καὶ τὰς θυγατέρας πωλεῖ διὰ τὸν λιμὸν, εἰς χοίρους αὐτὰς μετασχηματίζας.

730. ἐπόθουν τὸν ναὶ τὸν φιλιον : Νῆ τὸν φιλιον Δία, 50 ἐπόθουν σε ὡσπερ μητέρα.

732. ἀμβάτε : Ἀνάβητε. (ἐμφαντικῶς διὰ τὸν λιμὸν

ἔδηλωνσεν εἰπὼν, ἐμβάτε πρὸς τὴν μᾶζαν.) οἱ Μεγαρεῖς δὲ τρέπουσι τὸ ζ εἰς δύο δδ.

735. ἀκούετον δὴ ποτ' : Παρὰ προσδοκίαν. δέον γὰρ εἰπεῖν προσέχετε ἡμῖν τὸν νοῦν, ἔφη τὴν γαστέρα, ἐπειδὴ ἔπεινων. (ταῦτα δὲ λέγει ὁ Μεγαρεὺς πρὸς τὰς ἑαυτοῦ θυγατέρας, ἃς ἤγαγεν ἐπὶ τὸ πωλῆσαι διὰ τὸν λιμόν. μικρὰ δὲ ἦ ἔννοια τῷ ποιητῇ.)

736. ἐγὼνγα καὶ τὸς φαμι : Καὶ ἐγὼ αὐτὸς τοῦτο σύμφημι.

737. φανεράν ζαμίαν : Ἐπεὶ κόραϊ ἦσαν, καὶ οὐ χοῖροι. ἢ τούτων δὲ φροντίς καὶ διαπάνη πολλή ἐστίν.

738. Μεγαρικά τις μηχανά : Ἄντι τοῦ πονηρά, πανούργος μηχανή, διεβάλλοντο γὰρ ἐπὶ πονηρίᾳ οἱ Μεγαρεῖς, ἄλλα μὲν λέγοντες, ἄλλα δὲ ποιοῦντες.

739. (χοίρους γὰρ ἡμεῖς σκευάσας : Τοὺς παρ' ἡμῖν νῦν λεγομένους δελφακας, λέγω δὴ τοὺς μικροὺς σῦς, οὓς οἱ ἀρχαῖοι χοίρους ἐκάλουν. Ὅμηρος [Od. Ξ, 80]

ἴσθη νῦν, ὡς ἔβην, τὰ τε δμῶσσι κἀρεσσι, χοίρα· ἀπὸρ σιάλους γε σῖας μνηστῆρας ἔδουσι.

ἐκάλουν δὲ τοὺς μεγάλους χοίρους δελφακας. ἐν γούν τοῖς ἐξῆς [788] φησι

νεαρά γάρ ἐστιν ἄλλα δελφακουμένα
ἔξει μεγάλα.)

740. (τὰς ὀπλάς τῶν χοιρίων : Οὐ μόνον Ἀριστοφάνης ἐπὶ τῶν χοίρων τὰς ὀπλάς εἶρηκεν, ἀλλὰ καὶ Σιμωνίδης ὁμοίως ἐπὶ χοίρου

ὀπλάς εἶναι τῶν ὀπισθίων ποδῶν.

καὶ Ἡσιόδου [Op. 487] ἐπὶ βοῶν

μήτ' ἀρ' ὑπερβάλλον βοὸς ὀπλήν.

καὶ τὸ ἐναντίον ἐπὶ τοῦ ἵππου [Scut. 62] « νύσσοντες χηλῆσιν. »)

741. ἔξ ἀγαθῆς ὀός : Ἐν ἐπὶ θηλείας, σὺν δὲ ἐπὶ ἀρρενος. κέχρηται δὲ καὶ ἀδιαφόρος.

742. εἴπερ ἔξει οἰκαδες : Ἐκ δευτέρου εἰς τὸν οἶκον εἰ ἀφίξοιτο, τῆς πρώτης πειραθῆσατο λιμοῦ. Δωρεῖται δὲ θῆλυ λέγουσι τὴν λιμόν.

743. τὰ πρότα, ἀντι τοῦ ἀκρας λιμοῦ πειραθῆσατο. R.

744. βυγχία : Τὰ βυγχία κυρίως ἔφη. ἐπὶ γὰρ χοίρου λέγεται βύγχος. (ἄμεινον δὲ ἀντι τοῦ γράφειν ταδί, τὰ δὴ. δωρίζει γάρ. γυλλιζεῖτε δὲ, δίκην χοίρων βοήσατε. καὶ δὲ, ποιά τῶν δελφακίων φωνή.)

747. χῆσειτε : Ἄντι τοῦ ἀφήσετε φωνήν. R.)

χοιρίων μυστηρικῶν : Ὅτι ἐν τοῖς μυστηρίοις τῆς Δήμητρος χοῖρος θύεται. (ἀνάκειται δὲ τὸ ζῷον τῇ θεῷ.) ἔκαστος δὲ τῶν μωυμένων ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἔθυσεν. ταῦτα δὲ καλεῖται μυστηρικά.

748. καρυζῶ : Ἦγον κηρύσσω. Vict.

749. ἄρα θέλεις. R.

750. ἀγοράσοντες ἦκομες : Ἐν ἀγορᾷ διατρίφοντες ἦλομεν, ἢ ὠνησόμενοι τι, ἢ πωλήσοντες.

751. (διαπεινάμες : Πίνομεν ὠφειλὲν εἰπεῖν, πρὸς τὸ

πῦρ καθήμενοι· χεμῶνος γὰρ οἱ πότοι πρὸς τὸ πῦρ γίνονται· ὁ δὲ πεινώμενος εἶπε διὰ τὸν λιμόν. ἢ ἐσγάτως πεινώμενος, ὥστε καὶ τὰ ἱμάτια ἀποδόμενοι καθεζόμεθα πρὸς τῷ πυρὶ διὰ τὸ ψῦχος. ἢ διαπύρος καὶ ἐκτόπως πεινώμενος, ὁ καὶ βέλτιον.)

752. ἀλλ' ἡδύ τοι νῆ τὸν Δί', ἦν αὐλὸς παρῆ : Ὡς ἐπὶ πινόντων καὶ ἀκούοντων αὐλῶν. ὅτι τὸ πῦρ εὐχίας σημαντικόν. ὥστε ἡδύ ἦν καθῆσθαι μετὰ αὐλῶν.

753. οἶα δὴ ἀντι τοῦ ταυῦτα δὴ. R.

754. ὠδοιπόρου. ἐκείθεν ἦλθον. R.

755. Πρόβουλοι : Οἱ στρατηγοί. R.

756. ὅπως τάχιστα : Καὶ τοῦτο παρ' ὑπόνοιαν πικρῶς ἐπήγαγε τὸ ἀπολοίμεθα. εἶδει γὰρ εἰπεῖν ὅτι πῶς σωθῶμεν.

757. (αὐτίκ' ἀρ' ἀπαλλάξεσθε : Πρὸς τὸ βρῆθὲν παρὰ τοῦ Μεγαρέως ἀπήνησεν ὁ Δικαιοπόλις ἀστεῖως. εἰ γὰρ ἀπώλλυσθέ, φησι, ἀπηλλάττεσθε ἀν πραγματίων.) σαμάν δὲ ἀντι τοῦ τί μὴν. τί γὰρ ἄλλο καταλείπεται ἢ τοῦτο.

758. ἀντι τοῦ εἰς τὰ Μέγαρα. R.

759. ἄπερ τοι θεοί : Ἄντι τοῦ ὥσπερ οἱ θεοὶ πολυτίμητοί εἰσι καὶ τίμιοι, οὕτω καὶ ὁ σῖτος πολλῆς τιμῆς ἐστίν. παίζει οὖν.

760. (ἄλας οὖν φέρεις : Ἐν Νισαίᾳ τῆς Μεγαρίδος ἄλας πῆγνυται. ἦν δὲ ὁ τόπος ὑπὸ ἰσχύος τῶν Ἀθηναίων.) ἡμέεσ αὐτῶν ἀρχετέ : Διὰ τὸ θαλασσοκρατεῖν τοὺς Ἀθηναίους ἔφη, ἡμεῖς αὐτῶν ἀρχετέ.

762. οὐκ' ἐσθαλεῖτε : Εἰσθαλεῖν ἐστὶ τὸ τινὰς ἐν ἀγρῷ εἰσελθόντας ἐκκόβει πάντα τὰ ἐν αὐτῷ. λέγει οὖν ὁ Μεγαρικὸς ὅτι ποῖα σκορόδα; ἄτινα ἡμεῖς ἐπελθόντες τοῖς χωρίοις τῆς Μεγαρίδος, καθάπερ εἰ γῆνιοι μύες ἐκκόπτετε. ἀπὸ δὲ τῶν σκορόδων ἐσήμανε καὶ τὰ ἄλλα πάντα. τούτων δὲ ἐμνήσθη ὡς μὴδὲ τῶν οὕτως εὐτελῶν φειδομένων τῶν Ἀθηναίων.

763. (πάσσακι : Ἰσοκοριστικῶς τῷ πασσάλῳ.) ἀγλίθας δὲ τὰς κεφαλὰς τῶν σκορόδων. φησὶν οὖν ὅτι ὥσπερ ἀρουραῖοι μύες ὀρύσσετε πασσάλῳ τὰς ἀγλίθας.

764. χοίρους ἐγὼνγα μυστικὰς : Διὰ τὸ ἐν τοῖς μυστηρίοις τῆς Δήμητρος χοίρους θύεσθαι.

766. ἀντεινον, αἰ λῆς : Ἀνάτεινον, εἰ βούλει, καὶ κρεμάσας ἐπίσκεψαι, πόσου βάρους εἰσίν. (εἰώθασι δ' οἱ τὰς ὄρνεις ὠνούμενοι ἀνατεινεῖν ταύτας καὶ τὸ βάρος αὐτῶν σκοπεῖν, καὶ οὕτω καταλαμβάνειν εἶναι παχέας. ἀπὸ τούτων οὖν καὶ ἐπὶ τῶν χοίρων τοῦτο ποιῆσαι παρακαλεῖται.)

767. τουτί τί ἦν τὸ πρᾶγμα ; Ὁ Ἀττικὸς κρεμάσας τὴν παιδα δρᾶ τὸ αἰδοῖον αὐτῆς, καὶ ἐρωτᾷ περὶ αὐτοῦ, ὅ τι ποτὲ ἐστίν. οὐ γὰρ ἦν ὁμοῖον τῷ αἰδοίῳ τοῦ χοίρου.

769. ἢ οὐ χοῖρος ἐσθ' ἄδε : Τὸ αἰδοῖον δείκνυσσι τῆς σὺ παιδός.

770. θᾶσθε τοῦδε τὰς ἀπιστίας : Ὁ Μεγαρεὺς πρὸς τοὺς θεατὰς, θεᾶσθε, φησὶ, τοῦ Δικαιοπόλιδος τὰς ἀπιστίας.

771. οὐ φασι : Οὐ λέγει. R. (ἀλλὰ μὲν, αἱ λῆς : Ἄλλὰ μὲν, ἐὰν θέλῃς. τὸ δὲ περιδοῦ μοι Ὀμηρος [II. Ψ, 486] « δευρὸ γὰρ νῦν τρίποδος περιδοῦμαθα. »)
772. περὶ θυμιτιδῶν ἄλων : Εἰ βούλει, φησί, ποιη-
 6 σώματα συνθήκας περὶ θυμιτιδῶν ἄλων, ὅσον μετὰ θύ-
 μου τετριμμένων. καὶ ἐτέρωθι [1099]
- Θιας θυμίτας δούς ἐμοὶ καὶ κρίμνα.
773. αἱ μὴ ὅστιν οὗτος χοῖρος : Χοῖρον δὲ τὸ αἰδοῖον
 τῆς γυναικός. R. τοῦτο φησιν, ἐπεὶ καὶ τὸ γυναι-
 10 κείον αἰδοῖον χοῖρον ἐκάλουν (οἱ Ἕλληνας. διὰ τοῦτο
 γοῦν ὁ Ἄττικὸς ἐπιφέρει, « ἄλλ' ἔστιν ἀνθρώπου. »)
774. καὶ τὸν Διοκλέα : Διοκλῆς τις ἦρας ἐτιμᾶτο
 παρὰ Μεγαρεῦσιν, ὃ καὶ ἀγῶνα τελοῦσι τὰ Διοκλεία.
 οὐ καὶ Θεόκριτος [12, 27] μέμνηται
- 15 (Νισαῖοι Μεγαρῆες ἀπιστεύοντες ἐρετμοῖς,
 ἄλθοι, οἰκίηται τὸν Ἄττικόν, ὡς περιᾶλλα
 ζέινον τιμῆσασι Διοκλέα τὸν φιλοπαιδα.
- δν δὲ ἐπὶ τῷ Διοκλεῖ ἔθρακεν ἀγῶνα Ἀλκάθους ὁ Πέλο-
 πος, ἐπιτελοῦσιν οἱ Μεγαρεῖς.)
- 30 776. ἢ θέλεις ἀκοῦσαι λαλουςῶν; R.
778. οὐ χρῆσθα σιγᾶς : Δεληθότως πρὸς τὰ χοιρί-
 δια λέγει τὸ οὐ χρῆσθα σιγᾶν. — τουτέστι φθέγγει. R.
779. πάλιν τὸ γ' ἀποισῶ : Ἐὰν σιωπήσῃτε, ἀποφέρω
 πάλιν ὑμᾶς οἰκαδε λιμώζοντας.
- 25 780. κοῖ κοῖ : Αἱ παῖδες μιμνῶνται τὴν τῶν χοίρων
 φωνήν, κοῖ κοῖ λέγουσαι.
781. νῦν γὰρ χοῖρος φαίνεται : Νῦν σαφῶς σημαίνει
 ὅτι χοῖρος τὸ γυναικείον αἰδοῖον λέγεται. (ἐτι δὲ καὶ κύ-
 σθος.) ποττᾶν μητέρα δὲ πρὸς τὸ τῆς μητρὸς αἰδοῖον.
- 30 781. θύσιμος : Διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν γυναῖκα τοῦτο
 ἔφη.
788. κέρκον οὐκ ἔχει : Τὰ γὰρ κλόουρα ἐν ταῖς ἱε-
 ρουργίαις οὐ θύεται, καὶ καθόλου, ὅπερ ἂν μὴ ἦ τέλειον
 καὶ ὑγιές, οὐ θύεται τοῖς θεοῖς.
- 35 786. νέα γὰρ ἔστι : Τὸ νέα, ἀντὶ τοῦ ἠβῶσα καὶ
 αὐξομένη, ἔχει παχίαν καὶ μεγάλην οὐράν. (τοὺς γὰρ
 μείζονας λοιπὸν χοῖρους δέλφακας ἐκάλουν. ἅμα δὲ καὶ
 ὡς ἐπὶ κόρης παίζει, ὅτι ἔχει μεγάλην οὐράν, τὴν τοῦ
 ἀνδρὸς πόσθην. αἰνίττεται δὲ εἰς τὸ κακέμφατον.)
- 40 789. ὡς ζυγγενὴς ὁ κύσθος : Τῆ ἑτέρα κόρη, φησὶν,
 ὁμοίος ἔστι· διὰ τὸ ἀδελφὰς αὐτὰς εἶναι.
790. ἐκ τοῦ αὐτοῦ. R.
791. κἀναχνοανθῆ : Ἀντὶ τοῦ δασυνθῆ. γυνὸς γὰρ ἡ
 πρώτη θριξ καὶ λεπτή. τουτέστιν, ἐὰν ἀκμάσῃ καὶ
 45 ἠβῆσῃ.
792. κάλλιστός ἐστι χοῖρος : Κοινὴ ἡ ἔννοια ἐπὶ τε
 τοῦ ζῴου τοῦ χοῖρου καὶ ἐπὶ τοῦ αἰδοίου τῆς κόρης.
 πάνυ δὲ μετὰ χάριτος ἔφη, ἅμα μὲν πρὸς θυσίαν, ἅμα
 δὲ καὶ πρὸς τὴν συνουσίαν.) τυθῆναι δὲ λέγει αὐτὴν τῇ
 50 Ἀφροδίτῃ, τὸ φαρῆναι αὐτὴν.
793. (ἀλλ' οὐχὶ χοῖρος : Πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων οὐ
- θύουσι χοῖρους τῇ Ἀφροδίτῃ, ὡς βδελυττομένη διὰ τὸν
 Ἄδωνιν αὐτῶν.)
794. μόνα γὰρ δαιμόνων : Αὐτῇ μόνῃ μάλιστα ὁ χοῖ-
 ρος θύεται, ὡς πρὸς τὸ αἰδοῖον.
796. τὸν δδελὸν ἐμπεπαρμένον : Βουωτοὶ τὸν δδελὸν 5
 δδελὸν λέγουσι.
798. τὸν Ποτεΐδαν : Ἀντὶ τοῦ τὸν Ποσειδῶ. Vict.
799. πάνθ' ἃ δίδως : Ἄτινα ἂν παραβάλλῃς αὐταῖς
 ἐσθίουσιν.
800. τὸ ἐρώτη ἀντὶ τοῦ ἐρώτησον. R.
801. τρώγοις ἐρεβίνθους : Ἐπαίξῃ πρὸς τὸ αἰδοῖον 10
 τοῦ ἀνδρὸς, ἐπεὶ καὶ ἐρεβίνθον αὐτὸ καλοῦσι.
802. τί δαὶ φιδάλευς : γένος συκῆς ἢ φιδάλις. R.
 (τόπος Μεγαρίδος, ἄλλοι Ἄττικῆς. ἀμφιβάλλεται γὰρ.
 γένος δὲ συκῆς ἢ φιδάλις ἐπιτήθειον εἰς ξηρασίαν ἰσχά- 15
 δων, ἐπεὶ δὲ ἀπὸ τοῦ ἰσχυαίνεσθαι ἰσχὰς καλεῖται, καὶ
 τοὺς ἰσχυοὺς τῶν ἀνθρώπων φιδάλεις καλοῦσιν. ὁ δὲ
 τόνος φιδάλευς προπαροξυτόνως, ὡς κορώνεως, πελέ-
 κεως.)
807. οἷον βοθιάζουσι' : Ἀθρόως καὶ μετὰ κτύπου 20
 φωνῆς δρῶσι καὶ ἐσθίουσι. θαυμαστικῶς δὲ τὸ οἷον.
 (μετὰ βόθου καὶ φόφου ἐσθίουσιν.) ἀντὶ τοῦ τρώγουσι.
 R.
808. τραγασαῖα : Ἀπὸ τοῦ τρώγειν ἔπαίξεν. ἅμα δὲ
 καὶ ὡς ἀπὸ πόλεως. 25
810. τὰν δὲ μίαν ἀνειλόμην : Τῶν ἰσχάδων δηλονότι
 μίαν ἔλαβον.
811. ἀστείω γὰρ τῷ βοσκήματε : Ἀνθρᾶ καὶ καλὰ
 τὰ βοσκήματα. (ἐπὶ χοίρων δὲ καλεῖται τὸ βόσκημα.
 Ξενοφῶν δὲ ἐν ἐβδομῷ τῆς Παιδείας [8, 1, 9?]) καὶ 30
 ἐπὶ ἵππων τέθεικε τὴν λέξιν.)
813. σκοροδῶν τροπαλλίδος : Διαβάλλει τοὺς Μεγα-
 ρέας ὅτι εἰς τοσοῦτον ἤλθον πενίας ὡς τὰ τέκνα πωλεῖν
 δεσμοῦ σκοροδῶν καὶ χοίνικος ἄλων. τροπαλλίς δὲ ἡ
 δέσμη τῶν σκοροδῶν. ἀστείως δὲ ὁ Μεγαρεὺς ἅμα καὶ 35
 περιπαθῶς ταῦτα παρὰ τοῦ Δικαιοπολίδος ζητεῖ, ἃ
 πρότερον οἱ Μεγαρεῖς ἄλλοις παρεῖχον.
815. τὸ σοὶ παρέλκεται. R. Vict.
816. Ἐρμὶ ἐμπολαίε : Τὸ πλῆρες Ἐρμᾶ. λείπει δὲ
 τὸ γένοιτο. ἐμπολαίε δὲ ἐμπορικῆ, πραγματευτικῆ. (ὁ 40
 Μεγαρικὸς δὲ πάνυ καλῶς ἐμφαίνει τὸν πολὺν λιμὸν.
 ὡς εὐτυχῶς γὰρ πωλήσας τὴν θυγατέρα αὐτοῦ καὶ κα-
 λῶς, εὐχεταὶ πάλιν οὕτως ἀποδοῦσθαι καὶ τὴν μητέρα.
 ἐμφαίνει δὲ τὸν μέγαν λιμὸν.)
818. συκοφάντης πρὸς τὸν Μεγαρέα. R. 45
819. ἐγὼ φανῶ : Ἀποδείξω. ἔστι δὲ καὶ φάσις ὄνομα
 δίκης οὕτω καλουμένης.
821. ὅθενπερ ἀρχά : Ἐκ τοῦ συκοφαντεῖν δηλονότι.
822. κλάων μεγαριεῖς : (Ἐπειδὴ τῇ Μεγαρέων ἐχρηστο
 φωνῇ.) ἀντὶ τοῦ λιμώζειν, ἢ εἰς Μέγαρχ ἀπελευσῆ, (ἢ 50
 τὰ Μεγαρέων φρονήσεις, ἢ τῇ Μεγαρέων διαλέκτῳ
 χρήσῃ).
- οὐκ ἀφήσεις τὸν σάκον : Σάκος νῦν δι' ἐνὸς κ' ἀνοι-
 τέρω δὲ διὰ δύο.

823. φαντάζομαι : Ἀντί τοῦ συκοφαντοῦμαι. καλεῖ δὲ τὸν Δικαιοπόλιν πρὸς τὸ συμμαχεῖσθαι αὐτῷ.
826. φαίνεις ἄνευ : Πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ φαίνεις παίζει, ὅτι καὶ ἐπὶ λύχνου τὸ φαίνειν καὶ ἐπὶ τοῦ κα-
5 τηγορέειν λέγεται.
827. τοὺς πολεμίους : Τούτους τοὺς παρὰ τὸν Μεγαρικόν. R. Vicf.
828. εἰ μὴ ἔτερωσε : Εἰ μὴ ἀλλαγῷ ἀπειλῶν ἐτέρωσε συκοφαντήσεις.
- 10 829. οἷον τὸ κακόν : Τὸ τῶν συκοφαντῶν. διαβάλλει οὖν τοὺς Ἀθηναίους ὡς πολλοὺς συκοφάντας ἔχοντας.
832. ἀλλὰ μὴν οὐκ ἐπιχώριον : Τὸ χαίρειν διὰ τὰ κατέχοντα ἡμᾶς κακά.
833. πολυπραγμοσύνησιν : (Ὅτι προπετωῖς ἐφθεγγά-
15 μην τὸ χαίρειν, εἰς κεφαλὴν μου τραπέσῃ.) λέπει δὲ τὸ ἔνεκα, ἵνα ἢ ἔνεκα τῆς πολυπραγμοσύνης. ὁ δὲ λόγος, ἀλλὰ τὸ χαίρειν ἔλθοι εἰς τὴν κεφαλὴν μου, ὅτι πολυπραγμονῶ εἰπὼν σοι χαίρειν. (οὕτως δὲ ἔλεγον οἱ Ἄττικοί, εἰ κατηγοροῦν τινός, εἰς κεφαλὴν τρέποιο. 20 τοῦτο δὲ ἐπὶ κακῶν λέγοντες. ἐπειδὴ δὲ ὁ Μεγαρεὺς λέγει οὐκ εἶναι αὐτοῖς ἐπιχώριον τὸ χαίρειν, φησὶν ὁ Ἄττικός, διὰ τὴν πολυπραγμοσύνην εἰς τὴν ἐμὴν κεφαλὴν τρέποιο τὸ χαίρειν, ἀντί τοῦ, ὅτι πολυπράγμων εἰμι, εἰπὼν σοι μὴ βουλομένην τὸ χαίρειν, γένοιτο τοῦτο 25 εἰς τὴν ἐμὴν κεφαλὴν τραπέσθαι. ἀστειῶς δὲ πάνυ. κἀνὶς δὲ ἀντί τοῦ καὶ χωρὶς.)
835. (παίειν ἐφ' ἄλλο τὰν μάζαν : Ἐσθίειν μετὰ τῶν ἄλλων τὸν ἄρτον διὰ τὸ ἀπορεῖν προσφαγίου.)
836. (εὐδαιμονεῖ γ' ἄνθρωπος : Ἐξεληθόντων τῶν ὑπο-
30 κριτῶν καὶ μένοντος τοῦ χοροῦ μετάθασιν εἰς σύστημα μονοστρωφικῶν περιόδων ἐξακώλων δ'. ὧν ἴσονται στίχοι ἰαμβικοί τετραμέτροι καταλκτικὸι δύο, μεθ' οὓς κῶλα δίμετρα ἀκατάλκτικα· τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς τριῶν περιόδων. καὶ αἱ μὲν πρῶται παραγράφου, 35 ἢ δὲ τελευταία κορωνίδι σημειοῦται.)
838. (ἐν τῇ γορᾷ καθήμενος : Ἐν τισιν εὐρέθει, ἐν τὰγορᾷ καθήμενος, μόνους τοὺς καρπούς ἐξοίσεται.)
839. Κτησίας : Οὗτος ὁ Κτησίας ὡς συκοφάντης διαβάλλεται.
- 40 841. καθεδεῖται : Κάθεται. Vicf.
842. ὑποκρινῶν σε : Παρακλέπτων. ἐπὶ ὄψωνιά κακούργων βλάψει, (διότι αὐτὸς μόνος συναλλάττει τὰς ἀγοράς. Ἄλλως. προστιθεὶς τῇ ὄψωνιά. εἰσὶ γὰρ πολλοὶ διὰ μικρᾶς προσθήκης ὠνούμενοι. πημανεῖται δὲ 45 βλάψει, λυπήσει ὡς Δικαιοπόλι.)
843. ἐξομῶζεται : (Ἐναποφήσεται, ἐναπομάξει.) ὡς καταπύγων δὲ κωμωδεῖται ὁ Πρέπις. ἀντί τοῦ οὐκ ἀνέξῃ τῆς κιναιδίας Πρέπιδος. — μαλακίαν. R.
844. οὐδ' ὥστ' ἔτι Κλεωνύμου : Ὤθησεις, φιλονεική-
50 σεις. ἀντί τοῦ οὐδὲ πιεσθήσῃ ὑπὸ Κλεωνύμου, ἀναγκά-
ζοντάς σε κινεῖν. οὗτος δὲ ὁ Κλεωνύμος ὡς ἀδηφάγος κωμωδεῖται καὶ βίβασπις.
845. φαεινὴν, λαμπράν. τὸ δίδει διαλεύσει.
846. Ὑπέρολος : Τοῦτον ὡς φιλόδοκον διαβάλλει συνεχῶς Ἀριστοφάνης. ἦν δὲ στρατηγὸς Ἀθηναίων.
849. Κρατῖνος : Οὗτος μελῶν ποιητής. κωμωδεῖται δὲ ἐπὶ μοιχείᾳ καὶ ὡς ἀσέμνως κειρόμενος. μοιχὸς δὲ εἶδος καὶ ὄνομα κούρας ἀπρεπτοῦς κιναιδῶδους. — μῆξ 5 δὲ μαχαίρα εἶπεν ὁ καλούμεν ἡμεῖς ξυρᾶφιον. R.
850. (οὐδ' ὁ περιπόνητος : Ὡσεὶ ἔλεγον ὁ περιφόρητος Ἀρτέμιον, ἀπὸ τῆς παροιμίας, ἧς μέμνηται καὶ Ἀνακρέων, ταχθείσης ἐπὶ καλοῦ καὶ ἀρταζομένου πρὸς πάντων παιδός. παρ' ὀνόνοιαν δὲ ἔφη τὸ Ἀρτέμιον. οὐ 10 γὰρ τοῦτον, ἀλλὰ τὸν Κρατῖνον βούλεται δηλώσει.) συνεχρόνισε δὲ τῷ δικαίῳ Ἀριστείδῃ οὗτος ὁ Ἀρτέμιον, ὅς ἦν ἄριστος μηχανητής. (διὰ δὲ τὸ χυλὸν αὐτὸν εἶναι, ὅπου ἂν κατελήφαι πόλεμος καὶ χρεῖα μηχανῆς ἦν ἐπὶ τὸ τεῖχος καταβληθῆναι, ἢ τὸ τοιοῦτον, μετεπέμποντο 15 αὐτὸν φερόμενον. ἀπὸ τούτου οὖν ἡ παροιμία. καὶ πάντες οἱ σοφοὶ περιφόρητοι καλοῦνται.)
851. ὁ ταχὺς ἄγαν τὴν μουσικὴν : Ὡς ἐπὶ τροχοῦ ποιοῦντος αὐτοῦ ποιήματα. ἦν δὲ καὶ μελοποιός.
852. (ὄζων : Ὡς δυσώδῃ διαβάλλει αὐτόν. τραγα- 20 σαίου δὲ) διὰ τὴν τῶν τράγων δυσωδίαν εἶπε.
854. οὗτος ὁ Παύσαν ζωγράφος πένης σικετολόγος. R.
855. Λυσίστρατος : Ἐπὶ μαλακίας διαβάλλεται. ἐν ἔνοις δὲ καὶ πένης ὁ αὐτὸς καὶ κυβευτής. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ χηναλώπηξ. 25
- Χολαργέων : Δῆμος τῆς Ἀττικῆς οἱ Χολαργεῖς τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.
856. ὁ περιαιουργός : Ὁ κακοῖς βεβαμμένος, ἢ ὁ βραθὺς τοῖς κακοῖς. ἀπὸ τῆς βαφῆς τῆς πορφύρας, ἢ καλεῖται ἄλουργος. (μετενιηκεται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς 30 βαφῆς τῆς πορφύρας τῆς θαλασσίας· ὅτι ἐκ βάθους τὸ δόστρακον εὐρίσκειται. ἀλουργὸς ἐσθῆς ἢ πορφυρᾶ.)
858. πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας : Ἀντί τοῦ τριάκοντα ἡμέρας. ὁ γὰρ μὴν τριάκοντα ἡμέραις πληροῦται.
860. ἔκαμόν γὰρ τὰν τύλαν : (Κορωνίς. εἰσίσαι γὰρ οἱ 35 ὑποκριταί, καὶ εἰσὶν ἰαμβοὶ ξε'. Ἄλλως.) ἔρχεται τις ἀνὴρ Θηβαῖος καμῶν τὸν ὄμιον ἐν τῷ βαστάζειν τὸ φορτίον ὃ ἔφερε, καὶ φησὶν· ἴτω Ἡρακλῆς, ἀντί τοῦ ἴσω Ἡρακλῆς, ἔκαμον τὸν ὄμιον κακῶς βαστάζων. τύλον δὲ ἀρσενικῶς καὶ τύλαν θηλυκῶς ἔλεγον τοῦ ὄμιου 40 τὸ τετυλωμένον (καὶ πετυλιμένον καὶ τετριμμένον ἐκ τῆς σαρκός, ὅποιον πολλὰκις ἐπὶ τοῦ ὄμιου γίνεται τοῖς ἀχθοφόροις ἐκ τοῦ βαστάζειν τι συνεχῶς. καὶ Τηλακλείδης « τραχήλου τύλαν » εἶπεν).
861. (γλάχωνα : Τὴν ὄργανον. κλίνεται καὶ γληχώ, 45 ὡς Σαπφῶ, καὶ βληχώ.)
862. αὐληταὶ πάρα : Ἀντί τοῦ πάραστε. ἐσπούδαζον γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι περὶ τὸν αὐλόν.
863. τοῖς ὀστίνους φυσῆτε : Λέπει τὸ αὐλοῖς. (ὀστίνους δὲ ἔφη,) ἐπεὶ τὸ παλαιὸν ἀπὸ τῶν ἐλαφείων ὀστῶν 50 κατεσκευάζον τοὺς αὐλοὺς. τὸ δὲ πρῶκτον κυνός (κομμάτιον ἐστίν) ἀπὸ παροιμίας, ἦν τοῖς ὀφθαλμῶσιν ἐλα-

γον, ἐς πρῶτον κυνὸς βλέπει. (μέμνηται ἐν Ἐκκλησιαζούσαις [288])

τούτῳ μὲν εἶπον, ἐς πρῶτον κυνὸς βλέπει.)

864. οἱ σφῆκες : Ἀπὸ τοῦ ἤχειν τοὺς αὐλητάς ὡς οἱ σφῆκες. μετὰ τοῦ Θεβαίου δὲ πολλοὶ αὐληταὶ ἦλθον εἰς τὰς θύρας τοῦ Δικαιοπόλιδος.

866. Χαιριδεῖς βομβαύλιοι : (Τὰ τοῦ Χαιριδος πεπαιδευμένοι ἢ μελετῶντες. Χαιρίς δὲ αὐλητὴς Θεβαῖος ἄμωσος, οὗ μέμνηται ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος

10 ὅτε δὴ παρέκυψε Χαιρίς ἐπὶ τὸν ὄρθιον.

Ἄττικη δὲ ἡ συνήθεια τὸ οὕτω λέγειν ἀπὸ τοῦ Χαιριδος Χαιριδεῖς, καὶ ἀπὸ τῆς περιστερᾶς περιστεριδεῖς.)

(βομβαύλιοι : Αὐληταί. τὸ δὲ βομβύλιος ἐν προσθέσει τοῦ α ἔφη βομβαύλιος, παίζων παρὰ τὸν αὐλόν. βομβύλιος δὲ εἶδος μελίσης, καὶ εἴρηται παρὰ τὸ βομβεῖν.)

867. νῆ τὸν Ἰόλαον : Ἰόλαος ἥρωσ οὕτω τιμώμενος παρὰ Θεβαίους. τὸ δὲ ἐπισθέν μου φησί, φυσῶντες τῷ πνεύματι αὐτῶν, τὰ ἄνητῆς γλήχωνος ἀπέβαλλον. ἐβάσταζε γὰρ φορτίον γλήχωνος. τὸ δὲ ἐπιχαρίτως 20 ἀντὶ τοῦ κεχαριτωμένως (καὶ κεχαρισμένως ἡμῖν ἀπόλινε' ἀν.)

871. τετραπτερυλλίδων : Τῶν ἀκρίδων, παρὰ τὸ δ' ἔχειν πτερὰ. (ὄρταλίων δὲ τῶν ἀλεκτρούνων κατὰ τὴν τῶν Βοιωτῶν διάλεκτον.)

25 872. κολλικοφάγε : Κόλλιξ εἶδος ἄρτου περιφεροῦς.

874. (ὄριγανον δὲ θηλυκῆς Ἄττικος.

γλαχῶ : Ἡ γλαχῶ τῆς γληχῶς. Ἄττικοι δὲ βληχῶ φασιν.)

30 ψιάθος : Ψίαθος ἢ χαμεύνη, καὶ τὸ φυτὸν ἐξ οὗ πλέκεται ψιάθος. *Vicē.*

876. (φαλαριδάς : Οἱ μὲν γένος ὀρνίθων, οἱ δὲ τὰς ἐν τῇ Φαληρίδι γενομένας ἀφύας.)

877. ὀρνιθίας : Οὕτως ὁ σφοδρὸς χειμῶν, ἐν ᾧ καὶ τὰ ὄρνα διαφθείρεται. οὕτω δὲ καὶ ἄνεμος ὀρνιθίας ὁ 35 ἐπὶ τὴν γῆν τὰ ὄρνα στορεννὺς (ὁπὸ τῆς τοῦ ψύχους πνοῆς), ὁ δὲ Σύμμαχος χειμῶνα ὀρνιθίαν ἀποδίδωσι διὰ τὸ χειμῶνος τὰ ὄρνα ταῦτα ἐπιφαινεσθαι, ὡς παρὰ Ἄρατων [1077].

879. σκάλοπας : Μῦσας τινὰς, οὓς φαιμέν σπάλακας.

40 880. (ἐνύδρις : Εἶδος ζώου ἢ ἐνυδρις. ἔστι δὲ ἰχθυοφάγον ὡς ὁ κάστορας.)

Κωπαῖτας : Κωπαῖται λίμνη ἐν Βοιωτίᾳ, ἐν ᾗ ἐγγεῖλαις πλείσται. (ἔστι δὲ καὶ πόλις ὀμώνυμος.)

882. δός μοι προσειπεῖν : Ὁ Δικαιοπόλις ἀκούσας 45 τὰ περὶ τῆς ἐγγέλειως, πρὸς τὸν Μεγαρέα λέγει ἄσμενος (ὅτι ὡς τερπνὸν καὶ καλὸν ἡμῖν τέμαχος κομίσας τὴν ἐγγέλυ), δός μοι αὐτὴν προσειπεῖν.

883. πρέσβειραν : Ὁ στίχος ἀπὸ δράματος Αἰσχύλου (Ὁπλῶν κρίσεως οὕτως ἐπιγεγραμμένου, ἐν ᾧ ἐπικαλεῖται τὰς Νηρείδας τις ἐξελθούσας κρίναι) πρὸς τὴν 50 Θέτιν λέγων,

δέσποινα πενήτηντα Νηρέων κορών.

884. (κῆπιχάριττα : Ἄντι τοῦ ἐπιχαρίτως ἐκθεθὶ τῷ ξένῳ.)

886. ὦ φιλάττη : Ὁ Δικαιοπόλις εὐληφῶς τὴν ἐγγέλυ, λέγει ἄσμενος αὐτὴν ὄρην.

888. ἐσιτοῦντο γὰρ οἱ χορευταὶ δημοσίᾳ. R.

887. Μορύχῳ : Ὁ Μόρυχος ἐπὶ ὄσφοραγία ἐκωμωδεῖτο. (ἦν δὲ καὶ τῶν ἡδέως βιούτων. τραγωδίας δὲ ποιητῆς οὗτος.)

888. τὴν ἐσχάραν μοι : Ἐσχάραν τὴν νῦν καλουμένην 10 νῆν ἀρουλλαν. ῥιπίδα δὲ τὸν φουσητήρα.

889. (τὴν ἀρίστην ἐγγέλυ : Ἀττικῶς ἐγγέλυ, Βοιωτοὶ ἐγγέλιον. σέβασθε δὲ ἀντὶ τοῦ θεάσασθε, προσέχετε.)

892. τῆς ξένης χάριν : Διὰ τὸ ἐπιξενίζεσθαι (παίζων 15 δὲ ἔφη).

894. ἐντετευτλανωμένης : Ἄντι τοῦ μετὰ τεύτλων ἐψηθείσης. μετὰ τεύτλων γὰρ ἤσθιον τὰς ἐγγεῖλαις. (λέγονται γὰρ τεύτλοις συνεψόμεναι φθίσται εἶναι. καὶ ἀλλαχῶ [Ραο. 1014] φησὶ « τῆς ἐν τεύτλοις λοχουομένης. »)

896. ἐμοὶ δὲ τίμα : Ἐμοὶ δὲ τὸ τίμημα αὐτῆς ποί 20 ἔσται.

898. ἀγορᾶς τέλος : Ἔθος ἦν τὸ παλαιὸν, ὡς καὶ μέχρι τοῦ νῦν, τοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ τέλος διδόναι τοῖς λογισταῖς. λέγει οὖν ὁ Δικαιοπόλις ὅτι τέλος λαμβάνω ταύτην ὑπὲρ ὧν ἐπώλησα.

898. (ἰῶγα : Ἄντι τοῦ ἐγὼ ταῦτα πάντα.)

899. (κεῖσ' ἄξεις ἰὼν : Γράφεται καὶ ἰὼ ἀντὶ τοῦ ἐγὼ, καὶ δύο στιγμῶν ἐν τῷ ἄξεις, ἔϊτα τὸ ἰὼ.) 20

900. ὅτι γ' ἔστ' Ἀθάνας : Ταῦτα, φησὶν, ὠνήσομαι παρὰ τῶν Ἀθηναίων, ἅπερ Βοιωτοὶ οὐκ ἔχουσι.

902. ἀφύας ἢ κέραμον : Καὶ ἀφύαι καὶ κέραμοι εἰσὶν 25 ἐν Βοιωτίᾳ. — ἐντὶ γὰρ ἀντὶ τοῦ εἰσέ. R.

902. τᾶδε : Ἐνταῦθα. R.

904. (συκοφάντην ἔξαγε : Διαβάλλει πάλιν τοὺς Ἀθηναίους ὡς πολλοὺς ἔχοντας συκοφάντας.)

905. τὸ σῶ : Τοὺς θεοῦς. *Vicē.*

906. λάβοιμι μὲν τ' ἂν κέρδος : Εὐληφῶς τὸν συκοφάντην πεπληρωμένον ἁμαρτίας καὶ πωλήσας ἅτε πίθηκον εὐρήσω πολὺ κέρδος. ταῦτα δὲ εἰρωνευόμενος 40 λέγει.

907. (ἅπερ πίθηκον : Ὡσπερ πίθηκον, ἁμαρτίας καὶ ἀδικίας πεπληρωμένον.)

908. Νικαρχος : Ὁ Νίκαρχος κομωφδεῖται ὡς συκοφάντης. φανὸν δὲ ἀντὶ τοῦ κατηγορήσων.

911. Θεΐθαθεν, ἴττω Δεὺς : Ἐκ τῆς Θήβης, ἴττω ὁ Ζεὺς. — τῶδ' ἐμά δεικτικῶς ἀντὶ τοῦ τοῦδ' ἐμά. R.

912. τί δαι παθῶν : τί ἡδίκημένος; R. κακὸν παθῶν : Ἠδίκημένος. *Vicē.*

913. ὄρναπετιοῖσιν : Ἄντι τοῦ ὄρνέοις. ὡς ἐπὶ ἔθνῶν δὲ λέγει. διὰ τὸ ὄρνέοις πόλεμον ποιεῖς, ὥσει ἔλεγε Βοιωτοῖς, ἢ τισὶν ἀπλῶς ἄλλοις.

915. τῶν περιεστῶτων χάριν : Οἷον οὐκ εἰς σὴν χά-

ριν, ἀλλὰ τῶν παρόντων, ὡς φιλόπολις. (Εἰς τὸ αὐτό. ἰδίως, φησι, φράσω διὰ τοὺς παριστώτας.)

916. θρυαλλίδας : Διὰ τὰ ἑλλύχνια. ὡς ἀπορρήτου δὲ ὄντος καὶ δεινοῦ, εἰσφέρειν θρυαλλίδας εἰς τὰς 5 Ἀθήνας.

920. ἐνθεὶς ἂν εἰς τίφην : Τίφην οἱ Ἀθηναῖοι καλοῦσι τὴν καλουμένην σιφην. ἔστι δὲ ζῆλον κανθαρώδες. λέγει δὲ ὅτι ἐκ ταύτης δήσας τις τὴν θρυαλλίδα ἡμμένην εἰσπέμπει εἰς τὰ νεώρια, ἐπιτηρήσας πνέοντα βορέαν, καὶ 10 οὕτω καύσει τὰς ναῦς. νεώριον δὲ καλεῖται ὁ τόπος ὁ περιέχων τὰ πλοῖα, ἤνικα ἂν ἔλυσεθῶσιν. (Εἰς τὸ αὐτό. ἐμβαλῶν, ἐνθήσας τὴν θρυαλλίδα εἰς τὴν σιφην.)

922. δι' ἰδρορροάς : (Διὰ στενοῦ τόπου.) ἰδρορροά καλεῖται τὸ μέρος τῆς στεφανίδος, δι' οὗ τὸ ἀπὸ τοῦ ἔμ- 15 βρου ὕδωρ συναγόμενον κατέρχεται.

923. (κείπαρ λέβοιτο : Ἐὰν ἀψηται, φησι, μόνον, εὐθύς καίονται.)

924. (σελαγοῦντ' ἂν : Αἱ ναῦς δηλονότι. ταῦτα δὲ λέ- γει ἐκπληγτόμενος ὁ Δικαιοπόλις τὸν συκοφάντην. ταῦτα 20 δὲ εἰπὼν τύπτει εὐθύς τὸν Νίκαρχον.) ἀντὶ τοῦ καί- οντο. R.

926. μαρτύρομαι : Ὁ Νίκαρχος τυπτόμενος ὑπὸ τοῦ Δικαιοπόλιδος λέγει μαρτύρομαι.

927. φορυτὸν : Φρυγάνον, σχοινίον, δέσμην χόρτου 25 συρφετώδους. (ἢ φρυγανώδη ἀκαθαρσίαν. ὡς τὸ [Callima- chē in schol. Vesp. 832]

σὺν δ' ἄμυδις φορυτὸν τε καὶ ἰπναλύματ' αἴρας.

διὰ τοῦ ο μικροῦ. ἢ ψιαθῶδες πλέγμα, ἐν ᾧ τοὺς στά- χυας ἐμβάλλουσιν. ἢ τὴν ἐκ φρυγάνων στρωμνήν.)

928. ὄσπερ κέραμον : Οἱ γὰρ καλῶς δεσμούμενοι 30 κέραμοι δυσχερῶς (καὶ μολις) κλῶνται.

929. (ἐνδῆσον ὦ λῶστε : Διπλῆ καὶ μετάβασις εἰς μονοστροφικὴν δυάδα, διστιχεῖς ἔχουσαν τὰς περιό- δους.)

930. τὴν ἐμπολὴν : Ἐμπολὴ λέγεται τὸ ἀπὸ τῆς 35πραγματείας κέρδος.

932. πυροραγῆς : Πυροραγῆ κέραμια καλεῖται ὅσα ἐν τῷ πυρὶ βήγγυνται εἰς τὸ ὀπτᾶσθαι. ὁ δὲ κέραμος πυροραγῆς γενόμενος σαθρὸν ἦχεϊ.

936. (τριπτῆρ βικῶν : Δέον εἰπεῖν βλαῶν, ὁ δὲ εἶπε 40δικῶν, διὰ τὸ ἐπιτριβεῖν αὐτὸν τὰ πάντα δικάζοντα καὶ συκοφαντοῦντα.)

937. φαίνειν ὑπευθύνους : Διὰ τὸ φαίνειν ἐπαίξει λυ- χνοῦχον εἶπών. R. τὸ φαίνειν καὶ ἐπὶ τοῦ συκοφαντεῖν νοεῖται καὶ ἐπὶ τοῦ ποιεῖν φῶς. (διὰ τοῦτο καὶ λυχνού- 45χον ἐπήγαγεν, ὃν λέγομεν φανόν, ἢ λαμπτήρα.)

940. πῶς δ' ἂν πεποιοῦνθῆ : (Διὰ τὸ κράζειν καὶ βοᾶν 50τὸν συκοφάντην λέγει ὁ χορὸς ὅτι πῶς ἂν θαρροῦν τοι- οὔτω ἀγγεῖω ἀνθρωπὸς τίς ποτε, τοιοῦτον ἦχον ποι- αῖντι ; παρῶσον καὶ οἱ ἀνθρωποὶ παραιτοῦνται ἐπὶ τοι- οὔτων κεράμων ἀναγκαῖόν τι βαλεῖν, φοβούμενοι τὸ σα- θρὸν αὐτῶν. Ἄλλως.) τῷ συκοφάντη λέγει πῶς ἂν θαρ- ροῦν τις,) διὰ τὸ καὶ αὐτὸν κράζοντα μέγαν ἦχον ποιεῖν.

946. κατακάρα : Κατὰ κεφαλὴν. οὕτως δὲ ὕφ' ἐν οἱ Ἄττικοι λέγουσι.

946. ἤδη καλῶς ἔχει σοι : Ἥδη καλῶς ἐδεσμεύθη. (διπλῆ καὶ ἔπεται ὁμοία ἐκ τῶν ἐφημιμερῶν τῇ πρώτῃ.) 5 τὸ δῆσαι τὸν συκοφάντην. R.

947. μέλλω γέ τοι θερίδδεν : Καταβάλλειν. ἀπὸ με- ταφορᾶς τῶν θερίζοντων, ὅτι τὰ δράγματα τιθέασιν. ἢ 10 διότι πολλοὺ ἐθέριζον διὰ τὸν πόλεμον. — ὡς γεωργὸς φησι, μέλλω θερίζειν καὶ μέλλω κερδαίνειν πολλὰ καὶ καρποῦσθαι. R. (τινὲς δὲ φασὶ τὸν Δικαιοπόλιν εἰρηκέ- 10 ναι, μέλλοντα λαβεῖν τὰ τοῦ Βουωτοῦ φορτία.)

948. (ἀλλ' ὦ ξένων βέλτιστε : Διπλῆ καὶ ἄλλη περίο- 15δος τοῦ χοροῦ, λαμβικὴ καὶ αὐτῆ, ἐκ τριῶν μὲν διμέ- τρων ἀκαταλήκτων καὶ τετάρτου καταληκτικοῦ. πρὸς πάντα δὲ συκοφάντην ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν σωρόν.)

952. μολις γ' ἐνέθησα : Ὁ Δικαιοπόλις λέγει τὸν συ- 20κοφάντην. (διπλῆ δὲ καὶ εἰσθεσις εἰς ἰάμβους δύο.)

954. (τὰν τύλαν : Τὸν τύλον τὸν ἀπὸ τοῦ ἀχθοφορεῖν γενημένον. Ἄλλως. τὴν ἀπὸ τοῦ ἀχθοφορεῖν ἐν τῷ 25τραχήλῳ γινομένην τοῦ τραχήλου σκληρότητα, ἐκ με- ταφορᾶς τῶν ἀχθοφόρων ζώων.) ὃν δὲ εἶπεν ἄνω Ἴσμη- νίαν, νῦν Ἴσμηνίον ὁ Θηβαῖος καλεῖ.

956. χῶπικως κατοίσαι αὐτόν : Ἐπεὶ οἱ βασιτάζοντες κέραμους εὐλαβῶς πάνυ καὶ προσεχόντως βασιτάζουσι.

956. διαπαίζει τὸν συκοφάντην ὡς οὐδὲν ὄρθον ἦν, 25 ἵνα μὴ οὕτω κούφως ἀπέρχῃ. R.

958. εἰς τὸ κατὰ συκοφάντας μέρος. R.

959. Δικαιοπόλι : Ἐρχεται Λαμάχου ἄγγελος, λέγων τῷ Δικαιοπόλιδι ὅτι ἔπεμψε Λάμαχος σὺν τρισὶ 30 δραχμαῖς καὶ ἑτέρα μίᾳ, ὅπως εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Χωῶν δῶς μοι τῆς μὲν μιᾶς δραχμῆς κίχλας, τῶν δὲ τριῶν ἔγγελον.

961. εἰς τοὺς Χόας : Εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Χωῶν. 35 ἐπιτελεῖτο δὲ Πυανειψίονος (ἄγδη. οἱ δὲ Ἀνθεστηριῶ- νος δεκάτη. φησι δὲ Ἀπολλόδωρος Ἀνθεστήρια καλεῖ- σθαι κοινῶς τὴν ἑορτὴν Διονύσου ἀγομένην κατὰ μέρος ὁδὲ Πιθογίαν, Χόας, Χύτραν. καὶ αὐτίς, ὅτι Ὀρέστης μετὰ τὸν φόνον εἰς Ἀθήνας ἀφικόμενος, ἦν δὲ 40 ἑορτὴ Διονύσου Ἀθηναίου, ὡς μὴ γένοιτο σφίσιν ὁμόσπον-δος ἀπεκτονῶς τὴν μητέρα, ἐμμηγνήσατο τοιόνδε τι 40 Πανδίων. χοῦ οἴνου τῶν δαιτυμόνων ἐκάστῳ παραστή- σασ, ἐξ αὐτοῦ πίνειν ἐκέλευσε μηδὲν ὑπομιγνύντας ἄλ- λήλοις, ὡς μήτε ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ κρατῆρος πίοι Ὀρέστης μήτε ἐκείνος ἄρθοιτο καθ' αὐτὸν πίνων μόνος. καὶ ἀπ' 45 ἐκείνου Ἀθηναῖος ἐορτὴ ἐνομισθῆ οἱ Χόας. τοῦτο δ' ἦμῖν καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν [ad Eq. 96] εἴρηται.) τὸ δὲ χοῦς ὅτε ἐπὶ τῶν μέτρων τίθεται, περισπᾶται, (ὡς τὸ [Nub. 1228] « ἐξ χοῦς χωρήσεται. » καὶ αὐτίς [Ecc. 45]

τὴν ὑστάτην ἦκουσαν οἴνου τρεῖς χοῦς ἡμῖν ἀποτίσειν, κεραιβίνων χοίτικα. 50

μέτρον δὲ ἔστιν Ἄττικόν, χωροῦν κοτύλας ὀκτώ. καὶ 55 ἀλλαχοῦ [infra 1086] Ἀριστοφάνης

ἐπὶ δαιπνον ταχὺ βάδιζε τὴν κίστιν λαβών.

οὐ γὰρ καλοῦντες ἐπὶ δεῖπνον στεφάνους καὶ μύρα καὶ τραγήματα καὶ ἄλλα τινὰ τοιαῦτα παρτίθεσαν, οἱ δὲ καλούμενοι ἔφερον ἐφήματα καὶ κίστιν καὶ χοῦν. Ὁμηρος Od. Z, 76] περὶ τῆς κίστεως φησι:

ἡ μήτηρ δ' ἐν κίστει εἵθει μενοεικέα δαΐτα,
ὄψα τε οἷα ἔδουσι διοτρεφέας βασιλῆας.

χοῦς δὲ ὡς τιμὰς, ἐκχύσεις, ἐναγίσματα ἐπὶ νεκροῖς, ἢ σπονδάς. ἐκπίπτει δὲ χρῆσιμος, δεῖν χοῦς τοῖς τεθνεώσιν ἐπάγειν ἀνά πᾶν ἔτος καὶ ἑορτῆν χοῦς ἄγειν. λέγονται καὶ θυσίαι νεκρῶν. Σοφοκλῆς [Ced. Col. 469]

πρῶτον μὲν ἱερὰς ἐξ ἀειρῦτου χοῦς
κρήνης ἐνέγκαι δι' ὁσίων χειρῶν θιγῶν
δταν δὲ χεῦμα ταῦτ' ἀκίρατον λίβης,
κρατήρες εἰσὶν ἀνδρὸς εὐχευροῦ τέχνης.)

963. ὁ ποῖος οὖτος : Διασῦρει ὡς ἀσημον τὸν Λάμα-
χον. (ταλαύρινος δὲ ὑπομονητικὸς, καρτερικὸς ἐν τῇ
μάχῃ.)

965. κατασκίους λόφοις : Δυναμένους σκιάν τινη ποι-
ῆσαι. ἀντὶ τοῦ ἐπιμήκεις, μεγάλους. — κραδαίνων δὲ
σείων, παρὰ τὴν κράδην, ὅ τῆς συκῆς φύλλον δηλοῖ. ὄθεν
τὸ κραδᾶν καὶ κραδαίνειν, κυρίως τὸ τὰ τῆς συκῆς φύλλα
σεῖναι, καὶ πᾶλλειν. Junf.

966. οὐκ ἂν μὰ Δι' οὐ δοίην : Ὅτι ἐπὶ ὀφθαλμῶν
μόνον λέγεται τὸ τέμαχος, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων τόμος,
οἷον τυροῦ.

967. ἀλλ' ἐπὶ ταρήχη : Ταρήχη ἐσθίων ὀπλιζέσθω.
τοῦτο γὰρ ἐν τοῖς πολέμοις ἤσθιον. (δέον δὲ εἰπεῖν ἐπὶ
ταρήχη ἀνίστάτω, ἔφη, ἐπὶ ταρήχη τοὺς λόφους κραδαί-
νέτω, διαπαίζων αὐτόν.)

968. ἂν δ' ἀπολιγαίνῃ : Ἐὰν δὲ θορυβῆ, ἢ ὀξείως
βοᾷ, παρὰ τὸ λιγὺ, καλέσω κατ' αὐτοῦ τοὺς ἀγορανό-
μους. λέγει δὲ τοὺς ἱμάντας, οὓς ἀγορανόμους ἦδη κα-
τέστησεν ἄνω [724].

970. εἰσεμ' ὑπαίπτερυγων : Ἀντὶ τοῦ μετὰ (πτερυγῶν
καὶ κυχλῶν καὶ κοψίχων. ὁ δὲ τρόπος ποιητικὸς. μιμνῆ-
ται δὲ τὸ μέλος.)

971. (εἶδες ὦ : Ὅφ' ὁ κορωνίς, ὑποχωρησάντων τῶν
ὀποκρῖτων. καὶ ἔστι συζυγία κατὰ περικοπὴν ἀνομοιο-
μερῆς, φαντασίαν παρέχουσα ἐπιρρήματος, ὅτι τὰς
στικτικὰς περιόδους οὐκ ἔχει ἐκ τοῦ αὐτοῦ στίχου. ἀλλ'
οὐδ' εἰς παρεισθετικά πρὸς τὸ θέατρον, αἱ μὲν προη-
γητικά, καὶ αὐτοὶς περίοδοι εἰσὶν ἑπτὰ, κῶλα παιωνικά
ἐκ μονομέτρου καὶ τετραμέτρου δις καὶ τριῶν μέτρων.
διεμπολᾶν δὲ τὸ πρὸς πραγματεῖαν ἐπιτήδεια ἀγορά-
45 ζειν.)

974. ὄν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ : Τῶν ὀρνέων τὰ μὲν χρη-
σιμα καὶ ἀνθηρὰ κατὰ τοὺς οἴκους ἀνατρέφομεν, τὰ δὲ
μὴ ἀνθηρὰ ἐσθίομεν. (* Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ τῶν ὀρνέων τὰ
μὲν ἔασει νέμεσθαι ἐν τῇ οἰκίᾳ, τὰ δὲ νέμεται.) ἔπαιξις
50 δὲ ἐπιῶν παρὰ προσδοκίαν τὰ χλιαρά.

975. χλιαρά : Ἐνθερμα. Vici.

976. τῷδε : Τῷ Δικαιοπόλιδι. R.

977. (οὐδέποτε' ἐγὼ πολέμον : Ἐσωματοποίησε τὸν

πόλεμον. διὸ ἔφη, οὐχ ὑποδέξομαι αὐτόν, ὥσπερ ἄνθρω-
πόν τινα. αἱ δὲ ἀκολουθητικαὶ περίοδοι εἰς δεκάκωλοι
ἐξ ἐννέα παιωνικῶν τετραμέτρων, καὶ ἐνὸς τετραμέτρου
τροχαϊκοῦ καταληκτικοῦ.)

980. τὸν Ἀρμόδιον φησεται : Ἐν ταῖς τῶν πτόων
συνόδοις ἦδόν τι μέλος Ἀρμόδιου καλούμενον, οὗ ἢ
ἀρχῇ « φιλτάθ' Ἀρμόδι', οὐ τί που τέθηκας. » ἦδόν δὲ
αὐτὸ εἰς Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστομένηνα, ὡς καθηρηκότας
τὴν τῶν Πεισιστρατιδῶν τυραννίδα. (ἦν δὲ καὶ ἕτερα
μέλη, τὸ μὲν Ἀδμήτου λεγόμενον, τὸ δὲ Τελαμῶνος. ὁ 10
δὲ λόγος, οὐδέποτε παρ' ἐμοὶ ἐστιαθήσεται ὁ πόλεμος.
παροίνος δὲ μέθυος καὶ ὑβριστής, δηλονότι ὁ πόλεμος.)

982. ἐπὶ πάντ' ἀγάθ' ἔχοντας : Ἐφ' ἡμᾶς τοὺς γεωρ-
γούς (ἐπικωμάσας. ἀντὶ τοῦ μετὰ φθορᾶς εἰσπεσῶν).

984. προσέτι πολλά : Ἐν τῷ πίνειν (πολλὰ ἐμοῦ 15
προκαλουμένου αὐτόν) λέγοντος, πῖνε κανάκεισο
ἤσυχος, οὐκ ἠνέσγετο, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον τὰ πράγματα
συνέτριψε καὶ ἠφάνισε τὰς χάρακας καὶ τὸν οἶνον ἐκ τῶν
ἀμπέλων. φιλοτησίαν δὲ ἔλεγον τὴν φιαλίην τὴν διδομέ-
νην ἐν τοῖς συμποσίοις. 20

986. (χάρακας : Τοὺς πεπηγότας καλάμους ἐν τοῖς
ἀμπέλοις ἔκαιεν, ἤρουν τὰς ἀμπέλους ἀπὸ μέρους.)

987. (ἐξέγει' ὁ ὕμνων βίβλ : Ὡς ἐπὶ πολέμου. ἔδει δὲ
ἐκ τῶν πῖθων εἰπεῖν, οὐκ ἐκ τῶν ἀμπέλων.)

988. τὰ δ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον : Ἐπαίγει, σπεύδει. R. 25
πρὸς τὸ ἄνω ἀπέδωκε περὶ τοῦ Δικαιοπόλιδος. τὰ γὰρ
διὰ μέσου περὶ τοῦ πολέμου εἰρηται. ὁ δὲ λόγος, Δικαιο-
πολις σπουδάζει περὶ τὸ δεῖπνον.

989. δεῖγμα : Ὅσον τῆς παρ' αὐτῷ ἔδουσαν τρυφῆς ση-
μεῖον καὶ ἀπόδειξις πρόκειται τῶν θυρῶν αὐτοῦ τὰ τῶν 30
ὀρνίθων πτερά, ἃ τιλθέντων καὶ τυθέντων πρὸς εὐωχίαν
πρᾶεσθαι.

989. ὦ Κύπριδι : Ἀντὶ τοῦ ὦ εἰρήνη. καλῶς δὲ ἡ
εἰρήνη τῇ Ἀφροδίτῃ καὶ ταῖς Χάρισι φιλῆ, ὅτι οἱ γάμοι
καὶ αἱ ἑορταὶ ἐν καιρῷ τῆς εἰρήνης ἀγονται, καὶ ὅτι 35
ἡδίστη καὶ ἐπιγαρῆς ἐστίν.

990. (ὡς καλὸν ἔχουσα : Σωματοποιεῖ τὴν εἰρήνην,
καὶ κάλλος αὐτῇ περιτίθησι, καὶ ἔρωτα αὐτῆς ἔχειν
βούλεται.)

ἐλάνθανες : Ἐμὲ δηλονότι ὦ εἰρήνη.) 40

992. ὥσπερ ὁ γεγραμμένος : Ζεῦξις ὁ ζωγράφος ἐν
τῷ ναῦ τῆς Ἀφροδίτης ἐν ταῖς Ἀθήναις ἔγραψεν Ἐρωτα
ὑπαιχτάτον, ἐστεμμένον ῥόδοις. ὁ οὖν νοῦς δι' ὑπερβα-
τοῦ Ἐλάνθανες με οὕτως εὐειδῆς οὔσα, ὡς ὁ γεγραμμέ-
νος Ἐρωκ. ἀνθέμων ἀντὶ τοῦ ῥόδου. 45

993. ἢ πάνυ γεροντά : Εἰ καὶ γέροντά με δοκεῖς
δρᾶν, ὅμως λαβὼν σε, ἰσχύσω συγγενέσθαι σοι τρις (καὶ
πολλάκις. παίζει δὲ ἐξῆς).

995. ἀμπελίδος ὄρχον : Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν σχῆμα συν-
ουσίας τοῦτο ἔφη ὡς γεωργός. παρὰ δὲ τὸν ὄρχατον
φυτεῦσαι μοσχεύματα σύκων. οὕτως δὲ καλοῦνται αἱ
νέαι συκαὶ. μοσχεῖα δὲ τὰ νέα βλαστήματα, καὶ ἡ
ἀπαλὴ καὶ νέα λύγος μόσχος. Ὁμηρος [Il. A, 106] « εἶδη
« μόσχοισι λύγοισιν. » (ὄρχον δὲ οἷον ὄρχατον. κωμικῶς,

- ὡς φιλογέωργος ἀλληγορεῖ ὡς ἐπὶ συνουσίας. ἐμφαντικῶς κατὰ γεωργίαν τὸ μακρόν. ὄρχος δὲ καὶ ὄρχατος στίχος ἀμπελων, ἢ ἑτέρον φυτῶν· παρὰ τὸ ἐρχεσθαι δι' αὐτῶν τὰς τάξεις τῶν φυτῶν.)
- 5 997. (ἡμερίδος κλάδου : Ἡμερίς ἢ ἀμπελος, ὡς φησιν Ὁμηρος [Od. E, 69] « ἡμερίς ἡδύωσα. » εἴρηται δὲ διὰ τὸ ἡμερῶσαι τὸ τῶν ἀνθρώπων φύλον.)
1000. εἰσάσιν οἱ ὑποκριταί. R.
1002. ἀσκὸν Κτησιφῶντος : Ὡς παχὺς καὶ προγά-
10 στωρ ὁ Κτησιφῶν σκώπεται. — ἐν ταῖς Χοαῖς ἀγῶν ἦν περὶ τοῦ ἐκτεῖν τινὰ πρῶτον χοᾶ, καὶ ὁ πῶν ἐστέφετο φυλλίῳ στεφάνῳ καὶ ἀσκὸν οἴνου ἐλάμβανεν. πρὸς σάλπιγγος δ' ἔπινον. R. (ἐτίθετο δὲ ἀσκὸς πεφουσημένος ἐν τῇ τῶν Χωῶν ἑορτῇ, ἐφ' οὗ τοὺς πίνοντας πρὸς ἀγῶνα
15 ἐστάναι, τὸν πρῶτον πίνοντα δὲ ὡς νικήσαντα λαμβάνειν ἀσκόν. ἔπινον δὲ μέτρον τι οἶον χοᾶ.)
1004. (τοῦ κήρυκος οὐκ ἀκούετε : Καλοῦντος εἰς τὴν τῶν Χωῶν ἑορτὴν πάντας. ἐκάλουν δὲ οἱ κήρυκες σάλπιγγας βασταζόντες καὶ ἐσήμαινον.)
- 20 1006. ἀναβράττετε : Ἀναστρέφατε τὰ ὀπτιώμενα κρέα καὶ τὰ ὀπτηθέντα ἐξέλιχτε.
1007. ἀναπέρω : Πήξω, κεντήσω. *Vici.*
1008. ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας : Θαυμάζω τὴν δὴν εὐβουλίαν, ὦ Δικαιοπόλι. (διπλῆ δὲ καὶ περίοδος ἐπτά-
25 καλὸς ἀμοιβαία. ἦς τὸ πρῶτον ἐν εἰσθέσει ἰαμβικὰ ἕξιμετρα καταληκτικὰ δύο, καὶ ἐν εἰσθέσει κῶλα δ'. καὶ ἐν εἰσθέσει κῶλον ἐν ὁμοίον τῷ πρώτῳ καὶ πέντε ἐν παρακθέσει ἰαμβικὰ ἐπθήμερη. ἐξ ὧν ἀμφοτέρων γίνονται στίχοι ὁμοιοι τοῖς δύο ἕξ. ἐν εἰσθέσει δὲ κῶλον
30 ὁμοίον τῷ πρώτῳ. ἐπτά στίχοι ὁμοίως ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί.)
1014. ὑποσκάλευε : Ἀναφύσα, ζωπύρει. R. ἀνάστραφε, κίνει. *Vici.*
1018. οἴμοι τάλας : Ἐρχεται ἀνὴρ Ἀθηναῖος, γεωρ-
35 γός, ἀπολέσας αὐτοῦ τὰς βόας, ληφθείσας ὑπὸ τῶν Βουωτῶν, δεόμενος τοῦ Δικαιοπόλιδος λαβεῖν τῆς εἰρήνης πρὸς πέντε ἔτη.
τὰ πρόσωπα Δερκέτης γεωργός Φυλάσιος. R.
1019. κατὰ σεαυτὸν νῦν τρέπου : Ἀντὶ τοῦ, ἐν σεαυτῷ
40 ἔχε τὴν κακοδαιμονίαν, μὴ ἐπιμίγνυσο ἡμῖν κακοδαιμονίαν.
1020. σπονδαὶ γὰρ εἰσὶ μοι μόνῃ : Ἐπεὶ αὐτὸς ἐσπέσατο πρὸς Λακεδαιμονίους.
1021. (κᾶν πέντ' ἔτη : Ἀντὶ τοῦ εἰς πέντε ἔτη. τὸ δὲ)
45 μέτρησον ἀντὶ τοῦ δάσεισον. καὶ Ἡσιόδος [Op. 347]
εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι.
καὶ Θεόπομπος Καπήλιον
ἢ μετᾶδος, ἢ μέτρησον, ἢ τιμὴν λάβε.
1022. συνετρίθην, ἀπωλόμην. R.
1023. ἀπὸ Φυλῆς : Ὄνομα δήμου. καὶ Μένανδρος
50 Δυσκόλυ
« τῆς Ἀττικῆς νομίζετ' εἶναι τὸν τόπον Φυλῆν. »
1024. λευκὸν ἀμπέχῃ : Ἀντὶ τοῦ λευχειμονεῖς. οἱ γὰρ Φυλάσιοι λευκὰ ἐφόρου. (καὶ ταῦτα μέντοι) καὶ οὗτοι, φησὶν, ἦσαν, ὡς περ με ἔτρεφον καὶ ἐπόουον τρυφᾶν βόες.
1026. βολίτους : Βόλιτον οἱ Ἄττικοι οὕτως ἔλεγον ἕως ἡμερῆς τοῦ β, ὅπερ ἡμεῖς βόλιτον. λέγει δὲ ἀντὶ τοῦ ἐν πάσῃ τρυφῇ, ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς. βολίτους δὲ, ὅτι περὶ βοῶν ὁ λόγος (αὐτῶν. Ἄλλως. δέον εἰπεῖν ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς, βολίτους εἶπε παρ' ὑπόνοιαν παιζῶν. ἢ ἐπειδὴ διὰ τῆς κόπρου τὰ σπέρματα θάλλειν ποιοῦσιν οἱ γεωργοὶ 10 καὶ καρπὸν πλεῖστον ποιεῖν, ἐξ οὗ τρέφονται, τοῦτο εἶρηκε.)
1027. ἀπόλωλα τῶ ὀφθαλμῶ : Ἀπώλεσά μου τοὺς ὀφθαλμούς, κλαίων καὶ ὀδύρομένους τοὺς βόας.
1029. ὑπάλειψον : Ἀντὶ τοῦ ἐγγρῖσον τοὺς ὀφθαλμούς 15 μου ταχέως.
1030. οὐ δημοσιεύων τυγχάνω : Οἱ δημοσίᾳ χειροτονούμενοι ἰατροὶ καὶ δημόσιοι προῖκα ἐθεράπευον. (φησὶν οὖν καὶ οὗτος ὅτι οὐ τῶν δημοσιευθέντων ἰατρῶν τυγχάνω.) οἶον οὖν οὐ κοινῇ ἐσπεισάμην, ταυτέστι σὺν 20 τῇ πόλει ἰδίᾳ δὲ καὶ ἑαυτῷ μόνῳ.
1031. ἴθ' ἀντιβολῶν : Ἰκετεύω· δός μοι τῆς εἰρήνης, ὅπως ἀπολάβω τοὺς βόας.
1032. πρὸς Πιττάλου : Ὁ Πίτταλος οὗτος ἰατρός παρὰ Ἀθηναίους. λείπει δὲ τὸ μαθητάς. τοῦτο δὲ ἔφη, 25 ἐπειδὴ ἐκεῖνος εἶπεν ὑπάλειψον τοὺς ὀφθαλμούς. ὡσεὶ ἔλεγεν, ἀπελθε, ἐγγρῖου παρὰ Πιττάλου.
1034. εἰς τὸν καλαμίσκον : Τὸν χαλκοῦν ἢ ἀργυροῦν, οἷους ἔχουσιν οἱ ἰατροί.
1036. στριβιλιάγιξ : Ἀντὶ τοῦ οὐδὲ βανίδα. στρίβος 30 δὲ καλεῖται ἡ λεπτὴ καὶ ὀξεῖα βοή. λικιγξ δὲ ἡ ἐλαχίστη βοή τοῦ ὀρνέου. ἡ μὲν λέξις ἐκ τούτων γεγένηται. λέγει δὲ ὅτι οὐδὲ ἐλάχιστόν σοι μέρος μεταδιδῶμι. — τοῖν γεωργοῖν δὲ, τοῖν τὴν γῆν ἐργαζομένοις.
1037. (ἀνὴρ ἀνεύρηκε : Διπλαῖ. αὐτὴ γὰρ ἔστιν ἡ πε- 35 ρίοδος ὁμοίως τῇ ἀνωτέρᾳ ἐπτάκωλος ἀντιστρέφουσα.)
1039. μεταδώσειν : Τῶν σπονδῶν δηλονότι. πτάθειε δὲ ὅπτα.
1040. χοροδὴ καλεῖται τὸ παχὺ ἔντερον τοῦ προβά- 40 του. R.
1042. ὀρβιασμάτων : Ἀνατάσεως βημάτων, τῶν μετὰ βοῆς κόμπων, ἢ τῶν μελῶν, παρόσον ὀρβίος νόμος κιθαρῳδικός.
1043. τὰ ἔγγελια : Ἡ λείπει τὰ κρέα, ἴν' ἢ τὰ ἐγγελια κρέα, ἢ λέγει τὰς ἐγγελεῖς. (1040) λίσκων δὲ, 45 φωνῶν, βοῶν. — (1046) παρόσον ἢ κνίσια τῶν ὀπτωμένων τοῖς γείτοσι * * R.
1047. ξανθίζετε : Οἶον τῷ μελιτι χορίζετε. ἢ πυρρὰ τῇ ὀπτήσει ποιεῖτε. ἢ δὲ καλῶς ἔχουσα ὀπτήσις τῶν κρεῶν ἔστιν, ὅταν πυρρὰ ἦ.
50
1048. Δικαιοπόλι : Ἐρχεται ἀνὴρ τις παράνομος βασταζῶν κρέα τῷ Δικαιοπόλιδι παρὰ τινος νυμφίου, καὶ αἰτεῖ αὐτὸν λαβεῖν ἐν βησίῳ μικρὸν τῆς εἰρήνης,

- ὅπως μὴ ἐξέρχοντο εἰς πόλεμον ὁ νυμφίος, ἀλλὰ μένοι
 τερπόμενος σὺν τῇ γυναικὶ αὐτοῦ.
1061. ἐγγεῖαι : Ἐπιχεῖν, ἐπιβαλεῖν· (τῶν κρεῶν δὲ ὄν
 ἐπιμψέ σοι.) ἐς τὸν ἀλάβαστρον δὲ, εἰς τὴν μυροθήκην.
 5 ἔστι δὲ λήκυθος ἡ ὕψα μὴ ἔχουσα, ἣς οὐκ ἔστι λαβέσθαι.
1063. εἰρήνης ἓνα : Ὡσεὶ ἔλεγε χοχλιάριον ἓν.
1065. ὡς οὐκ ἂν ἐγγεῖαμι : Παραίτηται ὁ Δικαιο-
 πολις μεταδοῦναι τῆς εἰρήνης. - χιλίων περιστώσιν
 Ἄττικοί. γρ. καὶ χιλίων. R.
- 10 1066. ἡ νυμφεύτρια : Ἐρχεται νυμφεύτρια δεομένη
 Δικαιοπόλιδος, καὶ λέγουσα ὅτι ἐπιμψέ μέ τις νύμφη
 δεηθῆναι σου πρὸς τὸ λαβεῖν τῆς εἰρήνης, ὅπως ἀλεῖφῃ
 τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, καὶ μὴ ἐξέρχοντο εἰς πό-
 λεμον. κωφὸν δὲ εἰσάγεται τὸ πρόσωπον τῆς νυμφευ-
 15 τρίας.
1068. (φέρε δὴ τί σὺ λέγεις : Παραθεῖς τὸ οὖς ἤκουσεν
 ὁ Δικαιοπόλις τῆς νυμφευτρίας.)
 ὡς γελοῖον : Τοῦτο φησὶν ὡς ἀκούσας πρὸς τὸ οὖς. R.
 (κράζων καὶ ἀστεϊευόμενος ὁ Δικαιοπόλις ἐφ' οἷς
 20 ἤκουσε παρὰ τῆς νυμφευτρίας λέγει τὸ, ὡς γελοῖον ὧ
 θεοὶ τὸ δέημα τῆς νύμφης. τὸ δὲ δέημα αὐτῆς ἦν, μι-
 κρὸν τῆς εἰρήνης λαβεῖν, ὅπως ἀλεῖφει ταύτη τὸ αἰδοῖον
 τοῦ ἀνδρὸς κατὰ τὰς νύκτας, καὶ μὴ ἐς πόλεμον ἐξέρ-
 χοντο.)
- 25 1069. ὅπως ἂν οἰκουρῇ τὸ πέος : Ἄντι τοῦ εἰπεῖν
 τὴν οἰκίαν τὸ πέος ἐφη.
1063. (ὕπεχ' ὧδε δεῦρο : Ἐπρόφερε τὸ ἀλάβαστρον,
 φησὶν, ἐξ οὗ ἀλεῖφονται οἱ δειπνοῦντες, τὴν τοῦ μύρου
 λήκυθον. κατ' ἐρώτησιν δὲ τοῦτο (1064) ἀναγνωστέον. τὸ δὲ
 30 ἐξῆς ὡς συμβουλευόντος καὶ ὑποτιθεμένου πῶς αὐτῷ
 δεῖ χρῆσασθαι.)
1065. καταλέγωσι τουτωῖ : Τῷ ἀλειμματι. λέγει δὲ
 τῇ εἰρήνῃ. τὸ δὲ καταλέγωσιν ἀντι τοῦ κατατάττωσιν.
1067. οἰνήρυσιν : Τὴν τοῦ οἴνου κοτύλην, ἣ ἀρύονται.
- 35 1069. τὰς ὄφρυς ἀνεσπακῶς : Ἐσχυθρωπακῶς.
1071. ἰὼ πόνοι τε : Ἐρχεται τις καλῶν εἰς πόλεμον
 τὸν Λάμαχον.
1071. ἀμφιχαλοπάλαρα : Ἄντι τοῦ πολύχαλα.
 τραγικωτερον (δὲ) λέγει (διὰ τὸ μεγαλορρημον τοῦ Λα-
 40 μάχου).
1074. (λόχους : Ἐνιοὶ μὲν τὸ ἐξ ἀνδρῶν ὀκτὸ σύ-
 στημα, οἱ δὲ τὸ ἐξ ἀνδρῶν δώδεκα, οἱ δὲ τὸ ἀπὸ ἑκατά-
 δεκα ἀνδρῶν πληθός, ὃ καὶ τέλειόν φασι καὶ σύμμετρον.
 καὶ λοχαγός, προστάτης, καὶ ἡγεμὸν ὁ αὐτός ἐστι,
 45 πρῶτος καὶ ἀριστος τοῦ λόχου. παρὰ δὲ Λακεδαιμονίοις
 ὑπῆρχον τέσσαρες λόχοι, οἷς ἐκέχρητο ὁ βασιλεὺς, ὡς
 ἀλλαγῶ [Lys. 482] Ἀριστοφάνης « γνώσεσθ' ὅτι καὶ παρ'
 ἡμῖν εἰσι λόγοι τέσσαρες μαχιμῶν ἀνδρῶν ἔνδον ἐξω-
 πλισμένων ». καὶ καταλογίσαι τὸ εἰς λόχους καταμερί-
 50 σαι τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ. λόφους δὲ περικεφαλαίας.
 λόφος γὰρ καὶ τὸ περικεφαλαίας ἄκρον, καὶ γῆς ἀνά-
 στήμα.)
1076. τὰς εἰσβολάς : Τὰς εἰσόδους τῶν πολεμίων
 στρατῶν. νιφόμενον δὲ ὡς χεμῶνος ὄντος.
1076. ὑπὸ τοῦ χάους γὰρ : Θεόπομπος τοὺς διασω-
 θέντας ἐκ τοῦ κατακλισμοῦ ἐψῆσαι φησὶ χύτραν παν-
 σπερμίας· ἔθεν οὕτω κληθῆναι τὴν ἑορτήν· καὶ θύειν
 τοὺς Χοῦσιν Ἐρμῆν χθονίω· τῆς δὲ χύτρας οὐδένα γεύ-
 5 σασθαι. τοῦτο δὲ ποιῆσαι τοὺς περισωθέντας, Ἰασκο-
 μένους τὸν Ἐρμῆν καὶ περὶ τῶν ἀποθανόντων. (ἦγετο
 δὲ ἡ ἑορτὴ Ἀνθεστηριῶνος τρίτῃ ἐπὶ δέκα, ὡς Φιλό-
 χορος. Ἄλλως.) ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀγονταὶ ὅτε Χύτροι καὶ
 οἱ Χόες ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾧ πᾶν σπέρμα εἰς χύτραν ἐψῆ-
 10 σαντες θύουσι μόνω τῷ Διονύσῳ καὶ Ἐρμῆ. οὕτω Δί-
 δυμος.
1077. ἐμβαλεῖν Βουωτίους : Πολέμιοι γὰρ ἦσαν οἱ
 Βουωτοί. (ἐν τοῖς ἄνω οὖν ὁ Δερκίτης ἐφη ὅτι Βουωτοί
 τινες ἀφελοντό μου τὸ ζεύγος τῶν βοῶν.)
1079. οὐ δεῖνά μὴ ἔξειναι με : Ὁ Δικαιοπόλις, οὐ
 15 δεῖνόν, φησὶ, μὴ ἐξουσίαν ἔχειν με ἑορτάσαι. (ἴσως διὰ
 τὸν τῶν στρατιωτῶν θόρυβον.)
1080. (πολεμολαμαχαϊκόν : Ἐμφασιν ἔχει, ὥσαι
 ἐφη, ξενικὸν ἢ Κορινθιακόν.)
1081. καταφέλας ἦδη σύ μου : Διὰ τὸ εἰπεῖν πολεμο-
 20 λαμαχαϊκόν.
1082. βούλει μάχεσθαι Γηρυόνη : Ἄντι τοῦ τετρα-
 κεφάλω. αἰνίττεται δὲ εἰς τὴν τοῦ Λαμάχου περικεφα-
 λαίαν (τρεις λόφους ἔχουσαν) ἀπὸ τῶν περικειμένων
 αὐτῇ πτελῶν. ὃ δὲ θέλει εἰπεῖν, τοῦτο ἔστι. βούλει πρὸς
 25 ἀκαταμάχτην τινα μάχεσθαι. ὃ γὰρ Γηρυόνης, οὗ
 ἐμνήσθη, τρικέφαλος ἦν, καὶ πολὺν ἄγωνα παρέσχε τῷ
 Ἡρακλεῖ. (δείκνυσι δὲ αὐτῶν τι τῶν τετραπτερυλλίδων
 ἅμα τοῦτο λέγων· ἀντι τοῦ εἰπεῖν, Γηρυόνη τρισωμάτῳ,
 τετραπτελῶ εἶπεν.)
- 30 1083. (αἱ αἱ : Τούτων τινὲς τὸ μὲν πρῶτον διὰ τῆς
 αἰ διφθόγγου, θρηνητικὸν γάρ· τὸ δὲ δευτέρον ψλόν,
 θαυμαστικὸν γάρ.)
 οἶαν ἀγγελίαν : Τὸν πόλεμον δηλονότι.
1084. αἱ αἱ, τίνα δ' αὐ μὴ προστρέχει : Ἐρχεται
 35 ἀγγελος καλῶν τὸν Δικαιοπόλιν ἐπὶ δεῖπνον.
1086. βράδιζε τὴν κίστιν : Τότε γὰρ οἱ καλοῦντες ἐπὶ
 δεῖπνον στεφάνους καὶ μύρα καὶ τραγήματα καὶ ἄλλα
 τοιαῦτα παρετίθεισαν, οἱ δὲ καλούμενοι ἔφερον ἐψῆματα.
 τὴν κίστην λαβὼν, τὴν ὀφροθήκην. Ὁμηρος [Od. Z, 76; 40
 Γ, 480]
- μήτηρ δ' ἐν κίστῃ (ἐτίθει μενοεικ' ἔδωδῆν.
 βῆα τε οἶα ἔδουσι διατρεφῆς βασιλῆος.)
- χρᾶ δὲ ἐπεφέροντο οἱ καλούμενοι, ἵνα μὴ κοινωνῶσιν
 ἄλλου ποτηρίου, διὰ τὴν ἐπὶ Ὀρέστῃ γενομένην αἰ-
 45 τίαν.
1088. ἐχόνει : Ἄντι τοῦ σπεῦδε. μέλλοντας γὰρ αὐ-
 τοὺς δειπνεῖν ἐπέχει.
1092. (σησαμῶντες : Ἄλλο σησαμῶς, καὶ ἄλλο ση-
 σάμη. σησαμῶς μὲν εἶδος πλακοῦντος, σησάμη δὲ ἦν
 50 ἡμεῖς καλοῦμεν σησαμίδα. ἱτρία δὲ καπυρῶδη πλά-
 σματα.)
1093. ὄρηστρίδες : Ὑπερβατόν ἐστὶν ὄρηστρίδες

- πάρεισι καλάι, καὶ τὰ φίλτατα τοῦ Ἀρμοδίου. τουτέστι, τὰ εἰς Ἀρμόδιον σχολιὰ φσηματα. (ἕπερ ἀνωτέρω ἔφη Ἀρμοδίου μέλος φησεται.)
1086. ἐπεγράφου τὴν Γοργόνα: Ὅτι ἐζωγράφουν ἐν τῇ ἀσπίδι μεγάλην Γοργόνα.
1087. (τὸν γύλιον: Γυλιός, σπυριδῶδες πλέγμα, ἐν ᾧ τὰς τροφὰς ἔχοντες οἱ στρατιῶται ἐβάδιζον ἐπὶ πόλεμον.)
1089. θυμίτας: Ἐκ θυμῶν κατασκευασθέντας. *Vici.*
1010. θρίον ταρχίους: (Ἐπεὶ ἐπὶ φύλλων τὰ τεμάχῃ βαλλόμενα βαστάζονται.) σαπροῦ δὲ ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ μὴ νέου. σκευάσμα δὲ τι παρὰ Ἀθηναίους τὸ θρίον· ἕπερ λαμβάνει θεῖον στήλαρ ἢ ἱρίφειον καὶ σεμίδαλιν καὶ γάλα καὶ τὸ λευκῶδες τοῦ φώου πρὸς τὸ πηγνυσθαι, καὶ οὕτως εἰς φύλλα συκῆς ἐμβαλλόμενον ἤδιστον ἀποτελεῖ βρώμα. οὕτω Δίδυμος. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἄλλη τις σκευασία θρίον, ἐγκέφαλος μετὰ γάρου καὶ τυροῦ κατασκευαζόμενος, καὶ ἐλιττόμενος ἐν φύλλοις συκῆς καὶ ὀπώμενος.
1102. λείπει τὸ ἰχθύων. *R.*
1108. τὸ λοφίον: (Ἐὰν μὲν ὑποκοριστικὸν, δηλοῖ) ἑλάττονα τῶν τριῶν λόφων. ἐὰν δὲ διὰ τῆς εἰς διφθόγγου, προπερισπᾶται καὶ δηλοῖ τὴν θήκην τῶν λόφων.
1110. λεκάνιον: Κρατῆρα πεπληρωμένον τῶν λαγῶν κρεῶν. (λεκάνια δὲ καὶ λεκανίδας τὰ μείζονα τῶν ὀξυδάφων καὶ ἐκπέταλα.)
1111. τριχόβρωτες: Σῆτες. θρίψ, σκώλης κατεσθίων τὰς τρήσας. (καὶ προπερισπωμένως δὲ λέγεται τριχόβρωτες.)
1112. ἀλλ' ἢ πρὸ δειπνοῦ: (Κυρίως μὲν μίμαρκις ἢ λαγῶν χορδὴ ἐκ τῶν ἐντέρων. χρωῖνται δὲ καὶ ἐπὶ χοίρου. Ἄλλως.) μίμαρκις σκευασία τις τῆς κοιλίας, ἢ τῶν ἐντέρων. οἱ δὲ τὴν ἐκ τοῦ λαγῶου αἵματος καὶ τῶν ἐνοσθίων σκευαζομένην καρυκην.
1113. ἀνθρώπων βούλαι: Κατ' ἐρώτησιν. δηλοῖ δὲ τὸ ἐν ἔχθρα εἶναι.
1116. κάπιτρέψαι Λαμάχῃ: Ἐπιτρέψαι, ὥστε κρίναι. (καὶ Μένανδρος ἐν Ἐπιτροπαῖ « ἐπιτρεπτέον τινὶ ἐστὶ περὶ τούτων. » ταῦτα δὲ διαλέγεται πρὸς τὸν οἰκέτην διασύρειν καὶ παίζειν τὸν Λάμαχον.)
1116. πότερον ἀκρίδες: Διασύρειν τὸν Λάμαχον (ὡς) ἀκρίδας ἐσθίοντα. ἢ ὅτι πρότερον εὐτελεῖ ἐχρήσατο διαίτη.
1118. καθελὼν μοι τὸ δόρυ: Παρατηρητέον ὅτι ὁ μὲν φιλοπόλεμος ὢν, πάντα τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ζητεῖ, ὁ δὲ πρὸς τροφήν ὡς εἰρήνην ζητῶν.
1119. δέυρο τὴν χορδὴν: Χορδὴ καλεῖται τὸ παχὺ ἐντερον τοῦ προβάτου.
1120. τοῦλυτρον: Κρατεῖ καὶ ἔλκει τοῦ δόρατος τὴν θήκην. (τὸ ἐντέλες τὸ ἔλυτρον.)
1121. καὶ σὺ παῖ τοῦδ' ἀντέχου: Τοῦ ὀβελίσκου, ὥστε τὰ ἐμπεκαρμένα κρέα ἢ τὴν χορδὴν ἐφελκύσαι.
1122. τοὺς κίλλιθνας: Τρισκελῆ ἐστὶ τινὰ ξύλα,
- ἐφ' ὧν τιθέσσι τὰς ἀσπίδας διαναπαυόμενοι, ἔπειδ' ἀνὰ κάμωσι πολεμοῦντες.
1123. καὶ τῆς ἐμῆς τοὺς κριβανίτας: (Λεῖπει γαστρός· ἢ ἢ, καὶ τῆς ἐμῆς γαστρός τὴν ἀνάπαυσιν ἐκφέρει τοὺς κριβανίτας ἄρτους.) ἔπαιξε δὲ χαριέντως ὅτι καὶ οὗτοι ὡς περιφερεῖς ὡς αἱ ἀσπίδες.
1124. γοργόνωτον: Περιφραστικῶς τὴν ἀσπίδα. γοργόνωτον δὲ τὴν ἔχουσαν Γοργόνα.
1128. κατᾶχει σὺ παῖ: Εἰς τὸν ὀμφαλὸν τῆς ἀσπίδος, ἵνα γένηται λαμπροτέρα. (ὁ Λάμαχος δὲ ἐστὶν παρὰ τοὺς ἀσπίδας ἐπὶ τὸ μέρος τὸ χαλκοῦν τῆς ἀσπίδος ἐλαιον καταχρῶσθαι, ἵνα στίβῃ.) εἰσὶ γάρ τινες οἱ ἐν ἐλαίῳ ὄρωντες μαντεύονται. (οὕτως ὁ Σύμμαχος. σμῆχει οὖν τὴν ἀσπίδα, καταχρών τὸ ἐλαιον ἐπὶ τῆς χαλκῆς πτυχός· εἶτα ὡς φαιδρυνθείσης αὐτῆς ἐνοπτριζόμενος πρὸς αὐτὸν λέγει, ὄρω ἐν αὐτῇ γέροντα ὑπὸ δειλίας φεύγοντα· οἷον μὴ δυνάμενον ὄρᾶν τὴν ἀσπίδα διὰ τὴν ἑλαμψίν. Ὀμηρος [Π. Ν, 260] « ὄσσε δ' ἄμερδε. » ταῦτα δὲ ὡς μαντεύμενος λέγει.)
1131. παίζει παρὰ τὴν γοργόνα. *R.*
1133. ἔξαιρε παῖ θώρακα: Πρὸς τὴν ὀμφαλὴν ἔπαιξε. θεωρήσασθαι γάρ ἐστι τὸ καθοπλισθῆναι, ἀλλὰ καὶ τὸ πίνειν καὶ τὸ μεθύσθηναι (οὕτω καλοῦσιν, ἔπειδ' ὁ θώραξ καὶ τὸ στήθος. διὰ τὸ θερμαίνειν οὖν τὸ στήθος θεωρήσειν λέγουσι τὸ μεθύειν, καὶ ἀκροθώρακας τοὺς ἀκρομεθύσους ἐκάλουν. κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἀνακρέων. ἐστὶ δὲ Ἀττικῆ. ἔξελε οὖν, φησὶ, κάμοι τὸν χοῦν, ὃν καλεῖ θώρακα, ὥστε θεωρακισθῆναι, τουτέστι τὸν θώρακα πληρῶσαι.)
1135. οἷον μεθύσθησομαι. *R.*
1138. κίστιδος: (Καὶ κίστη καὶ κίστις λέγεται. καὶ διελθὼν τοῦτο τὸ ὄρημα γνώση.) τὴν ὀψοθήκην. *R.*
1141. νίφει βαβαιάζ: Ἀντὶ τοῦ ψυχρά. οἱ γὰρ ἐπὶ πόλεμον ἐξιώντες ἐπετηροῦντο τὰς διοσημίας.
1143. (ἴτε δὲ) χαίροντες: Κορωνίς καὶ εἰσθεσις εἰς μέλος τοῦ χοροῦ προφιδικόν, περιδίων τριῶν. ὧν ἐστὶ πρώτη ἀναπαιστικὴ τριάς τρισκαιδεκάμετρος ὀκτάκωλος. τέλος δὲ αὐτῆς, « ἀνατριβομένῃ τὸ τὸ δαῖνα⁽¹⁷⁸⁾ » τουτέστι τὸ αἰδοῖον κατ' εὐσημισμόν.)
1144. ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ πόλεμον, ὁ δὲ ἐπὶ δειπνον. *R.*
1145. τῷ Δικαιοπολίδι. λείπει δὲ τὸ πάρεστιν. βρωῶν Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ βρωῶν. *R.*
1146. (προφυλάττειν) τὴν ἐμβολήν. *R.*
1149. τὸ αἰδοῖον λέγει. *R.*
1150. Ἀντίμαχος: Φασὶ γὰρ αὐτὸν γράψαι ψήφισμα ὥστε τοὺς χοροὺς μηδὲν ἐκ τῶν χορηγῶν λαμβάνειν. τὸν Ψακάδος ἔφη. οἱ μὲν ὅτι οὕτως ἐπεκαλεῖτο διὰ τὸ συνεχῶς πτύειν, ἢ διὰ τὸ μηδὲν ἀναλῶσαι. *R.* (τὸν συγγραφέα. Ψακάς δὲ οὕτως ἐκαλεῖτο, ἔπειδ' ἠπροσέρραινε τοὺς συνομιλοῦντας διαλεγόμενος. ἦν δὲ τις καὶ Ὀλυμπιακὸς καλούμενος Ψακάς διὰ τοῦτο. ἐδόκει δὲ ὁ Ἀντίμαχος οὗτος ψήφισμα πεποικηνᾶναι, μὴ δεῖν κωμωδεῖν ἐξ ὀνόματος. καὶ ἐπὶ τούτῃ πολλοὶ τῶν ποιητῶν οὐ προσήλθον ληψόμενοι τὸν χορὸν, καὶ ὄηλον ὅτι πολλοὶ

νου. τῆς μὲν οὖν πρώτης δυνάδου τὸ πρῶτον παιωνικὸν δῖρρυθμον, τὸ προσλάβεσθ' ὡς φίλαι.)

1218. (Λιγγιώ : Ὅταν περὶ τὴν καρδίαν στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο καλοῦσι τὸ πάθος ἢ Λιγγον.)

1223. παιωνίαισι : Ταῖς υγιειναῖς. *Vict.* ταῖς θεραπευτικαῖς. *R. Vict.*

1224. ποῦ ἐστὶν ὁ βασιλεὺς : Ἀηλοῖ ὡς ἄρα τὴν ἐπιμέλειαν ὁ βασιλεὺς εἶχε (τῆς ἀμιλλῆς τοῦ χόου,) καὶ τὸ ἄθλον ἐδίδου τῷ νικήσαντι, τὸν ἀσκόν. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀρχὴ τις ἐστίν. ἦν δὲ καὶ τῶν μυστηρίων ἐπιμελητῆς τῶν πομπῶν καὶ τῶν θυσιῶν δὲ ἦρχεν.

1226. ἀπόδοτέ μοι τὸν ἀσκόν : Ὡς νικήσας τὸν ἄθλον αἰτεῖ τὸν ἀσκόν. *R. Vict.* τὸν ἀσκόν δείκνυσι. *R.*

1228. ὀδύρα : (Κατὰ ἐναλλαγὴν τοῦ σ Ὀδύρα, τουτέστι) Θρακικῆ. ἢ ἀπὸ τοῦ ὀδύρεσθαι, (τουτέστι θρηῖνον ἐμποιοῦσα καὶ ὀδυρόν).

1228. (ὦ πρέσβυ : Ἐαυτὸν γὰρ ὑπετίθετο πρέσβυ, πρὸς τὴν γυναῖκα διαλεγόμενος ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος) ἢ

1230. ἀμυστιν : (Τὴν ἀθρόαν πόσιν οὕτως ἔλεγον. ἔστι δὲ εἶδος ποτηρίου φιαλώδους. Ἄλλως.) οἶον ἡμοῦ καὶ ἀθρόως ἔπινον. (ἢ παρὰ τὸ ἀπνευστί ἐκπιεῖν, ἢ παρὰ τὸ μὴ μύειν. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ποτηρίου.)

1230. τήνελλα : Μίμημα ἐπιφθέγματος αὐλοῦ τὸ τήνελλα. Ἀρχλοχος « τήνελλα, ὡ καλλίνικε χαῖρ' ἀναξ 10 Ἡράκλεες, αὐτὸς τε κίθλαος, αἰχμητὰ δύο. » — ἐν εἰσθέσει ἱαμβοὶ δίμετροι ἀκατάληκτοι. *Vict.*

1232. (ἀλλ' ἐψόμεσθα σὴν χάριν : Δείπει ἢ εἰς πρόθεσις, ἢ ἢ εἰς σὴν χάριν.)

ΙΠΠΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ.

I.

(Τὸ δρᾶμα τοῦτο ποιεῖται εἰς Κλέωνα, τὸν Ἀθηναίων
δημαγωγόν. ὑπόκειται δὲ ὡς Παφλαγῶν νεώνητος,
δουλεύων τῷ Δήμῳ, καὶ προαγόμενος παρ' αὐτῷ περι-
τότερον. ἐπιτιθεμένων δὲ αὐτῷ δυοῖν τοῖν δημοδούλων,
6 καὶ κατὰ τινὰ λόγια πονηρίᾳ διάσημον ἄλλαντοπόλῃν
Ἀγορακρίτον ἐπαγόντοι, ὡς ἐπιτροπέουσι τοῦ δήμου
τῶν Ἀθηναίων, αὐτοὶ οἱ Ἀθηναίων ἵππεῖς συλλαβόντες
ἐν χορῷ σχηματὶ παραφαίνονται ὑφ' ὧν προηλακίζό-
μενος ὁ Κλέων ἀγανακτεῖ, καὶ διενεχθεὶς ἰκανῶς περὶ
10 τοῦ ἀνώτερος εἶναι τῶν ἐναντιουμένων, σφᾶς ὡς συνο-
μωμοκότας κατὰ τῆς πόλεως πρὸς τὴν βουλὴν ἵεται·
διώξαντος δὲ καὶ τοῦ ἄλλαντοπόλου κατὰ πόδας, οἱ
ἵππεῖς περὶ τε τοῦ ποιητοῦ τινὰ καὶ τῶν προγόνων, ἔτι
δὲ καὶ τῶν συγκινδυνουόντων σφίσι ἐπὶ ταῖς μάχαις
15 ἵππων, πρὸς τοὺς πολίτας ἀδρότερος διαλέγονται. ὁ δὲ
ἄλλαντοπόλῃς περιγεγενημένος ἐν βουλῇ μάλα γελοῖως
τοῦ Κλέωνος, καὶ λοιδορούμενος αὐτῆς αὐτῷ προσέρχεται·
ἐκκαλεσαμένου δὲ τοῦ Κλέωνος τὸν Δῆμον, προσελ-
θὼν οὗτος διαφερομένων ἀκροᾶται. λόγων δὲ πολλῶν
20 γενομένων κατὰ τοῦ Κλέωνος, τοῦ Ἀγορακρίτου μάλ' ἐν-
τέχνως τοῖς ἐπινοήμασι καὶ ταῖς θωπείαις καὶ προσ-
ἔτι ταῖς ἐκ τῶν λογίων ὑπερβολαῖς κρατοῦντος, κατὰ
μικρὸν τοῖς λόγοις ὁ Δῆμος συνεφέλλεται. δέσαντος δὲ
τοῦ Κλέωνος κἀπὶ τὸ ψωμίλειν τὸν Δῆμον ὀρηκίσαντος,
25 ἀντιψωμίλειν ἄτερος ἐγγιρεῖ. καὶ τέλος τοῦ δήμου τὴν
ἐκατέρου κίστην συνέντος, εἶτα τῆς μὲν κενῆς, τῆς δὲ
τοῦ Κλέωνος μεστῆς εὐρεθείσης, ἐλεγχθεὶς αὐτὸς, ὡς
περιφανῶς τὰ τοῦ δήμου κλέπτων, εἶκει θατέρῳ τῆς
ἐπιτροπέας. μετὰ ταῦτα δὲ τοῦ ἄλλαντοπόλου τὸν Δῆ-
30 μον ἀπεψήσαντος, εἶτα νεώτερον ἐξ αὐτῆς εἰς τούφανές
γεγονότα προαγαγόντος, Κλέων περιεείμενος τὴν Ἀγο-
ρακρίτου σκευὴν ἐπὶ παραδειγματισμῶν διὰ μέσης πό-
λεως ἄλλαντοπόλων ἀνὰ μέρος, καὶ τῆ τέχνη χρησά-
35 μενος πέμπεται, καὶ ἡ ἐπιτροπὴ τῷ ἄλλαντοπόλῃ
παραδίδεται. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν ἀγαν καλῶς πεποιημέ-
ων.)

II.

ΑΛΛΩΣ.

(Ὁ σκοπὸς αὐτῷ πρὸς τὸ καθελεῖν Κλέωνα. οὗτος γὰρ
βυρσοπόλῃς ὢν ἐκράτει τῶν Ἀθηναίων ἐκ προφάσεως

τοιαύτης. Ἀθηναῖοι πόλιν Πύλον, λεγομένην Σφακτη-
ριαν, ἐπολιόρχουν διὰ Δημοσθένους στρατηγοῦ καὶ
Νικίου ὧν στρατηγῶν χρονισάντων ἐδυσχέρανον οἱ
Ἀθηναῖοι. καὶ εἰς ἐκκλησίαν συνελθόντων αὐτῶν καὶ
ἀδημονούντων, Κλέων τις βυρσοπόλῃς ἀναστὰς ὑπέ- 6
σχετο δεσμίους φέρειν τοὺς ὑπεναντίους εἰσω εἴκοσιν
ἡμερῶν, εἰ στρατηγὸς αἰρεθείη· ὅπερ καὶ γέγονε. κατὰ
τὰς ὑποσχέσεις οὖν ἐστρατήγηε, κυκῶν τὴν πόλιν. ἐφ'
οἷς μὴ ἐνεγκῶν Ἀριστοφάνης καθήσει τὸ τῶν Ἴππέων
δρᾶμα δι' αὐτοῦ, ἐπεὶ τῶν σκευοποιῶν οὐδεὶς ἐπλάσατο 10
τὸ τοῦ Κλέωνος πρόσωπον διὰ φόβον. καὶ τὰ μὲν πρῶτα
κύπτει φοβούμενος· εἶτα προφανεὶς αὐτὸς ἀνεδίδαξε τὸ
δρᾶμα.

Ἔοικεν ὁ προλογίζων εἶναι Δημοσθένης, ὅς ἐκακμή-
κει περὶ τὴν Πύλου πολιορκίαν, ἀφηρέθη δὲ τὴν στρα- 15
τηγίαν ὑπὸ Κλέωνος, ὑποσχομένου τότε τοῖς Ἀθηναίοις
παραστήσεσθαι τὴν Πύλον εἰσω εἴκοσιν ἡμερῶν· ὁ καὶ
κατώρθωσε διὰ τὰ πλείεστα τῆς ἀλώσεως προπεπο-
νῆσθαι Δημοσθένη. ἔοικε δὲ ὡς ἐπὶ οἰκίας δεσποτικῆς
ποιεῖσθαι τὸν λόγον. εἴη δ' ἂν δεσπότης ὁ Δῆμος, οἰκία 20
ἡ πόλις, θεράποντες οἱ στρατηγοί. οἰκεῖται δὲ δύο τοῦ
δήμου προλογίζουσι, κακῶς πάσχοντες ὑπὸ Κλέωνος. ὁ
δὲ χορὸς ἐκ τῶν ἱππέων ἐστίν, οἱ καὶ ἐζημίωσαν τὸν
Κλέωνα πέντε ταλάντοις ἐπὶ δωροδοκίᾳ ἀλόντα. λέγουσι
δὲ τῶν οἰκετῶν τὸν μὲν εἶναι Δημοσθένην, τὸν δὲ Νι- 25
κίαν, ἵνα ὡς ἡμιγῆροισι οἱ δύο.

Ἰστέον ὅτι εἰς τέτταρα μέρη διήρητο ὁ δῆμος τῶν
Ἀθηναίων, εἰς πεντακοσιομεδίμους, εἰς ἱππέας, εἰς
ζευγίτας καὶ εἰς θῆτας.

Ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα ἐπὶ Στρατοκλείους ἀρχόντος 30
δημοσίᾳ εἰς Ἀθήναια, δι' αὐτοῦ Ἀριστοφάνους. πρῶτος
ἐνίκα· δεύτερος Κρατίνος Σατύροις· τρίτος Ἀριστομένης
Ἰγλοφόροις.)

III.

(ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ)

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Παράγει τινὰ Κλέωνα, τὸν καλούμενον 36
Παφλαγῶνα, κἀτι βυρσοπόλῃν, πικρότατα
κατεσθλοντά πως τὰ κοινὰ χρήματα,
κἀν παραλογισμοῖς διαφέρωντ' ἑρρωμένως
ἄλλαντοπόλῃν, εὐθὺς τε σκατοφάγον,

πεισθέντα τ' ἐπιθέσθαι σὺν ἱππεῦσιν τισι,
 ἐν τῷ χορῷ παρούσι, τῇ τῶν πραγμάτων
 ἀρχῇ· Κλέωνός τ' ἐν μέσῳ κατηγορεῖ.
 ἐγένετο τοῦτ'· ἐξέπεσαν ὁ Κλέων παγκάκως·
 5 ὁ δὲ σκατοφάγος ἔτυχε προεδρίας καλῆς.)

SCHOLIA IN EQUITES.

(Ἦ εἰσθεσις τοῦ παρόντος δράματος εὐθὺς ἐξ ἀμοι-
 βαίων προσώπων ἀρχεται. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἱαμβικοὶ
 τρίμετροι ἀκατάληκτοι ἑκατὸν ἐνενηκόντα τρεῖς. ὧν
 τελευταῖος

10 καὶ ποικίλως πως καὶ σοφῶς ἠηγημένος.

μεθ' οὗς καθ' ὑποβολὴν ἐπικολ, τουτέστι δακτυλικοὶ
 ἐξάμετροι πέντε. ἐξῆς δὲ πάλιν ἐν εἰσθέσει ἱαμβικοὶ
 ὁμοιοι μ'. ἐν ἐχθέσει δὲ τούτων στίχοι τροχαῖκοι τετρά-
 μετροι καταληκτικοὶ πέντε. ὧν τελευταῖος

15 ἄλλ' ἀμύνου καὶ δίωκε καὶ τροπῆν αὐτοῦ ποιοῦ.

ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεις παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τοῦ
 τελευταίου στίχου κορωνίς.)

1. (Γατταταιαῖξ· Σχελιασμὸν δηλοῖ αὐτὸ τε τοῦτο
 καὶ τὸ ἐξῆς. εἶκοι δὲ ὁ προλογίζων εἶναι Δημοσθένους ὁ
 20 προκαμὸν ἐν Πύλῳ, διὰ τοῦτο. Ἄλλως, σχελιαστικὸν
 τὸ ῥῆμα. παρεπιγραφὴ δὲ λέγεται τὰ τοιαῦτα. ἀλλὰ καὶ
 γίνεται τοῖς σχήμασιν. ἔστι δὲ εἷς τῶν προειρημένων
 δῆθεν οἰκετῶν ἀποδουρόμενος τὸν ἕτερον.)

2. Παφλαγόνα· (Τὸν Κλέωνα ὡς δημοτικὸν οἰκέτην.
 25 Παφλαγόνα δὲ οὐ τῷ γένει, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπάφλαζεν ἐν
 τῇ ἐκκλησίᾳ. νεώνητον δὲ, τὸν νεωστὶ καταξιωθέντα
 τῆς ἀρχῆς.) Παφλαγόνα τὸν Κλέωνα διὰ τὸ τῆς φωνῆς
 ἀπηγῆς ἀπὸ τοῦ παφλάζειν ὠνόμασεν. ἔφην γὰρ ὅτι
 ξένος ὧν ἐπολιτεύσατο. οὐκ οἶδ' εἰ οὖν αὐτὸν ὡς ξένον καὶ
 30 βάρβαρον.)

τὸν νεώνητον· Τὸν νεωστὶ ἠγορασμένον. ἐπεὶ μὴ ἐκ
 γένους ἦν Ἀθηναῖος, (ἀλλὰ νεωστὶ προσεληλυθὼς τῇ
 πολιτείᾳ. ἐμφανεῖ δὲ διὰ τούτων ὅτι) καὶ τῶν Ἀθηναίων
 καθάπτεται, ὅτι δέον πιστεύειν αὐτοὺς τοῖς γνησίοις καὶ
 35 πολλὰ τὴν πόλιν εὐεργετηκόσιν, οἱ δὲ μάλλον ἐτίμων
 τὸν Κλέωνα. πεφύκαμεν γὰρ καὶ τῶν οἰκετῶν μάλλον
 πιστεύειν τοῖς οἰκοὶ γεννηθεῖσι (καὶ τραπεῖσιν ἢ οὗς ἂν
 κτησώμεθα πριάμενοι. Ἄλλως, ὅτι νεωστὶ τῇ δημαγω-
 γίᾳ προσῆλθε. τὸ δὲ ἐξῆς, κακὸν κακῶς ἀπολέσειαν οἱ
 40 θεοὶ τὸν Παφλαγόνα τὸν νεώνητον.)

3. (αὐταῖσι βουλαῖς· Ἀττικὸν τὸ σχῆμα καὶ ἡ
 σύνταξις τοῦ λόγου, ὡς εἰ λέγομεν, αὐτοῖς ὄπλοις,
 αὐτοῖς ἵπποις. λείπει δὲ ἡ σύν προθέσις.)

4. εἰσῆρρησεν· Ἄντι τοῦ εἰσῆλθεν, εἰσεπήδησεν.
 45 ὡς βία καὶ ἀναίδως αὐτοῦ τῇ πολιτείᾳ προσελθόντος.
 (Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις. ἐν ἐνόις δὲ ἀντιγράφος εἰσέφρησε
 γράφεται, δηλοῦσης τῆς λέξεως τὸ ἐπεπήδησεν, ἔτι δὲ
 καὶ τὸ μετὰ φθορᾶς εἰσελθεῖν. — Ἄλλως, μετὰ φθορᾶς
 παρεγένετο. V.)

SCHOLIA ARISTOPHANIS.

5. πληγαῖς· ὕβρεις καὶ κακὰ πράγματα. (τὸ δὲ
 προστρίβεται ἀντὶ τοῦ) κατασκευάζει καὶ μηχανάται
 καὶ προσποιεῖται. R. V.

6. πρῶτος Παφλαγόνων· Ὡς πάντων μὲν ὄντων
 πονηρῶν, ἐξαιρέτως δὲ τοῦ Κλέωνος.

7. αὐταῖσι διαβολαῖς· (Ὅμοιον καὶ τοῦτο τὸ σχῆμα
 τῷ αὐταῖσι βουλαῖς. τοῦτο δὲ εἶπεν,) ἐπεὶ διαβάλλων ὁ
 Κλέων τοὺς ἄλλους στρατηγούς καὶ προσκρούων τῷ
 δῆμῳ εἰς ἑαυτὸν βλέπειν τοὺς Ἀθηναίους ἐποίησε.

8. πρόσελθ'· πλησίασον, ἐγγὺς ἔλθέ. R.

9. ξυναυλίαν· (Ξυναυλία καλεῖται θταν δύο αὐληταὶ
 τὸ αὐτὸ λέγωσιν. ὁ δὲ Ὀλυμπος μουσικὸς ἦν, Μαρσίου
 μαθητῆς. ἔγραψε δὲ αὐλητικούς καὶ θρηνητικούς νό-
 μους. Ἄλλως, ξυναυλία λέγεται θταν κιθάρα καὶ αὐ-
 λὸς συμφωνῆ. νόμοι δὲ καλοῦνται οἱ εἰς θεοὺς ὕμνοι. 15
 Ὀλυμπος δὲ μαθητῆς γέγονε Μαρσίου περὶ τὴν αὐλη-
 τικὴν ἀριστος, καὶ αὐτὸς δυστυχῆσας διὰ μουσικὴν.
 καθάπερ οὖν Ὀλυμπος εὖρε τὸ συναυλεῖν, καὶ ἡμεῖς
 ὁμοια καὶ ὡσπερ ἀπὸ μιᾶς φωνῆς ὀδουρώμεθα.) μιμησώ-
 μεθα οὖν ἐν τῷ θρηνεῖν τὴν συναυλίαν Ὀλύμπου καὶ ὡς 20
 ἀπὸ μιᾶς φωνῆς ὀδουρώμεθα. R. κοινωνίαν. τουτέστιν
 ἀποδουρώμεθα ἡμῶς. V.

10. μὴ μῦ· (Ὅμοφρονῶσιν ἀμφοτέροι μύζοντες.
 τοῦτο δὲ ὡς θρηνητικόν. ἔστι δὲ ἱαμβὸς ἔχων τὸ μὲν
 πρῶτον βραχὺν, τὸ δὲ δεύτερον μακρόν.) ὡς θρηνοῦν-
 25 τες. R.

11. τί κινυρόμεθα· Τί δακρύομεν καὶ ὀδουρόμεθα
 εἰς κενὸν καὶ ἀνωφελές· — τί κινυρόμεθ'· Δακρύομεν,
 θρηνοῦμεν, ὀδουρόμεθα. Vicī. θρηνοῦμεν ματαίως. V. C.

οὐκ ἐχρήν ζητεῖν τινα· (Ἡμεῖς δὲ ἀπαλλαγέντες 20
 τῶν δακρῶν βουλευσώμεθα τίνα τρόπον ἀπαλλαγῶ-
 μεθα τῶν τοῦ Κλέωνος κακῶν.) αὐτὸς γὰρ μέλλει τὴν
 τοῦ ἀποδρᾶναι γνώμην εἰσηγεῖσθαι. [Ζητεῖν δὲ, πολυ-
 πραγμονεῖν καὶ σκοπεῖν.]

13. [τίς οὖν γένοιτ' ἂν λέγε σύ· Τίς οὖν ἀφορμῆ 35
 γένοιτο λέγε σύ. πρὸς τὴν ἐπερώτησιν τοῦ ἑτέρου ὁ
 ἕτερος πάλιν ἀπεκρίνατο. ἑκάτερος δὲ εὐλαδῶς ἔχει
 τοῦ εἰπεῖν, διὰ τὸ φοβεῖσθαι δῆθεν τὸν Κλέωνα, καθ'
 οὗ συντάττουσι τὴν ἐπιβουλήν. φιλονεικοῦσιν οὖν τίς
 πρῶτος εἴπη.]

σὺ μὲν οὖν λέγε· Ἄντι τοῦ σὺ εἶπε, ἵνα εἰπόντος
 σου, μὴ ἀντιλέξω μηδὲ μαχῆσωμαί σοι. ἢ (ὁὕτως· σὺ
 λέγε,) ἵνα μὴ εἴπω πρῶτος, καὶ φθονῶν ἀντείπης, κἀγὼ
 σοι μάχωμαι.

16. ἀ' με χρῆ λέγειν· Ἀτινά με χρῆ, φησὶν, εἰπεῖν, 45
 εἶθε (περὶ τούτων) ἤκουσα παρὰ σοῦ λεχθέντων. (τοῦτο
 δὲ εἶπε διὰ τὸ φοβεῖσθαι λέγειν.) [ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἐν
 Ἴππολύτῳ Εὐριπίδου [345] ὑπὸ τῆς Φαίδρας πρὸς τὴν
 τροφὸν εἰρημένον οὕτως ἀποκρινόμενον,
 οὐ μάντις εἰμι τάρανθ γνάμαι σαφῶς.]

17. ἀλλ' οὐκ ἐνι μοι τὸ θρέττε· Ἄντι τοῦ, τὸ θαρ- 50
 ραλέον. (οὐδὲ τὸ τυχὸν ἔχω, φησὶ, περὶ τούτων εἰπεῖν.
 θρέττε δὲ βαρβαριστί, ἀντὶ τοῦ θαρρεῖν, παρὰ τὸ θρασὺ
 καὶ ἀνδρείον. οὐκ ἔστιν οὖν εἰπεῖν ὁ σὺ διανοῆ. ἠρνή-

σατο δὲ, ἵνα εἰς ἀνάγκην τὸν ἕτερον καταστήσῃ πρῶτος συνθέσθαι τι καὶ συμβουλεύσαι. τὸ δὲ, πῶς ἂν οὖν ποτε, ἀντὶ τοῦ, οὐ θαρρῶ, φησὶν, εἰπεῖν οὐδὲ τὸ τυχόν. βαρβαρίζει δὲ ὡς δοῦλος.)—Herodian. περὶ προθέσεων. Τῶν δὲ προθέσεων ἡ ἐν καὶ ἐνὶ εὐρηται ἐν τοῖς ποιήμασι κατ' ἐπέκτασιν λεγόμενη. ἐνὶ μέντοι μεταθέσει τοῦ τόνου οὐκ ἔτι προθέσεις, ἀλλ' εἰς ῥηματικὸν μεταβαίνει, ὡς ἡ παρά· παρά δὲ ἀντὶ τοῦ πάρεστι. Victor.]

10 18. (κομψευριπιδικῶς : Ἀντὶ τοῦ εὐριπιδικῶς καὶ δεινῶς, οἷον πανούργως. κομφοὶ δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐλέγοντο οἱ πανούργοι. φησὶν οὖν, πῶς ἂν τις εἴποι περισταλιμένως καὶ λεληθότως, οἷον εἰ μὴ φανερώς.)

15 19. μὴ διασκανδικίσης : Διευριπιδίσης. (ἡ γὰρ μὴ-τηρ Εὐριπίδου σκάνδικας ἐπίπρασκεν, ὅ ἐστιν ἄγρια λάχανα. Ἄλλως, μὴ ἀποδειλιάσης, μὴ μεταμελήσης.) σκώπτει δὲ τὸν Εὐριπίδην ὡς λαχανοπώλιδος υἱόν. (σκάνδιξ γὰρ εἶδος λαχάνου.)

20 20. (ἀπόκινον : Φυγήν, ἀποχώρησιν. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀρχήσεως φορτικῆς. οἱ δὲ μέλος. καὶ ὁ βαυκισμός.)

21. λέγε δὴ μολῶμεν : (Τινὲς τὸ μολῶμεν προπεριστώσι.) προσποιεῖται δὲ ὑποτιθεσθαι φεύγειν αὐτὸν, καὶ λέγειν, αὐτομολήσωμεν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, 25 (αὐτὸς παραιτούμενος λέγειν). αὐτομολῆσαι δὲ ἔστι τὸ προδοῦναι τοὺς ἰδίους καὶ ἔξαισι καὶ ἀπελθεῖν πρὸς τοὺς ἐναντίους ἐπὶ συμμαχίᾳ.

(22). ἐξόπισθέ νυν : Κατόπιν. τούτεστι, πρότασε τὸ μολῶμεν τοῦ αὐτοῦ, εἶτα πάλιν τοῦ μολῶμεν τὸ αὐτό. 30 βούλεται δὲ λέγειν, αὐτομολήσωμεν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. αἰνιγματωδῶς δὲ μετὰ δισταγμοῦ λέγει, ποιῶν ἐκεῖνον συνάπτειν τὰς λοιπὰς αὐτῷ συλλαβὰς. [τὸ δὲ φάθι ἀπὸ τοῦ φημί φήσω, ἔφην, φάς, φάντος, φάθι.] ἔπερ ὁ μὲν Ἀπολλώνιος ὀξύνει, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς βα- 35 ρύνει. [παραλόγως γὰρ ὀξύνεσθαι.]

24. ὥσπερ δεφόμενος : Ἀντὶ τοῦ ἀποδέρων τὸ αἰδοῖον. οἱ γὰρ ἀπτόμενοι τῶν αἰδῶλων, οὐχ ὡς ἤρξαντο, ἀλλὰ σπουδαϊότερον κινῶσι [ἐκτυρούμενοι τῇ συνεχείᾳ τῆς κινήσεως] πρὸς τῇ τῆς γονῆς ἐκκρίσει. (τοῦτο οὖν λέγει, 40 ὅτι πρῶτον κατὰ μικρὸν, εἶτα συνεχῶς λέγει.)

26. (αὐτὸ μολῶμεν αὐτομολῶμεν : Ὡς ἐπιλαμβανόμενος αὐτοῦ τοῦτο λέγει. αὐτομολεῖν δὲ τὸ πρὸς τοὺς πολεμίους ἀπελθεῖν.)

(27). ἦν οὐχ ἡδύ : Ἰδοῦ, ἐρωτηματικόν. λέγει δὲ, οὐκ 45 ἔστιν ἡδύ τὸ αὐτομολῶμεν ; ἕθος δὲ ἦν καὶ τοὺς δούλους παρὰ τοὺς πολεμίους φεύγειν, εἰ πάσχοιεν τι κακὸν ὑπὸ τοῦ δεσπότη. τὸ δὲ φεύγειν, αὐτομολεῖν λέγουσιν Ἄθηναῖοι. Ἄλλως. ὁ τὴν γνώμην λέγων ἐπιστήσι τῷ λόγῳ αἰσθανόμενος τοῦ ῥήματος, ὡς ἐξηπατημένος καὶ παρακεκρουσμένος εἰπεῖν τὸ αὐτομολήσωμεν. Ἄλλως. 50 μὴ οὐ καλόν. οὐ πρὸς ἡδονὴν ἀποδοκιμάσω σου τὴν συμβουλήν. [τὸν οἰωνὸν δὲ, τὸ σημεῖον.]

29. [ὅτι τὸ δέρμα : Ὅτι ὥσπερ τῶν δεφομένων τὸ δέρμα ἀπέρχεται, οὕτω καὶ τῶν αὐτομολούντων.]

[τῶν δεφομένων : Τῶν ἀποδερομένων τὸ αἰδοῖον ὑποχωρεῖ ὀπίσθεν. μὴ πως οὖν καὶ ἡμᾶς νοήσαντες οἱ Ἄθηναῖοι φεύγοντας κρατήσωσι καὶ ἀποδέρωσι.] δερομένων. V.

30. βέλτιον. V.

31. πρὸς βρέτας : (Ἄγαλμα θεῶν. προσπεσεῖν δὲ), 5 ἰκέτας καθίσει. ἢ καταφυγεῖν πρὸς βρέτας, (πρὸς ἱερὸν, πρὸς τέμενος, ἢ πρὸς ἕδος, ἢ πρὸς ἀγαλμα θεῶν. βρέτας δὲ εἴρηται [τὸ ἀνθρωπώμορφον εἶδωλον. M.] ἀπὸ τοῦ βροτῶ ἑοικέναι αὐτό. τὸ δὲ ἔτερον, ἀληθῶς οὕτω πε- 10 πίστευκας, οὕτω καταδέχη.)

32. (βρετέττας : Ἐν παρολαῖᾳ, παλίων. οὐ μόνον δὲ τῇ γλώττῃ προσέπειξε τῇ παρονομασίᾳ τοῦ βρέτας, ἀλλὰ καὶ) φησὶν ὅτι εἰ μὴ ἦσαν θεοὶ, οὐκ ἂν ἤμην θεοὺς ἐχθρός. 15

(ἔτερον ἡγεῖ γὰρ θεοῦς : Ἀληθῶς οὕτω πεπίστευκας καὶ ὑπολαμβάνεις εἶναι θεοὺς ; τεκμηρίω δὲ, παραδείγματι, μαρτυρίᾳ.) Εὐ προσβιάζεις με, πείθεις, παραινεῖς, ἢ στοχάζῃ. — παίζει ὡς δοῦλος. R.

33. ἔγωγε : Herod. ἡ ἐγὼ τὸν γέ προσλαβοῦσα σύν- 20 δεσμον, ἔγωγε, ὑποβίβασμῶ τοῦ τόνου προφέρεται καὶ οὐ μόνον μειώσιν τινα ταύτη διὰ τὸ τοῦ συνδέσμου μειωτικὸν ὄηλοῖ, ἀλλὰ καὶ καταφασιν ἐνίοτε, οἷον τὸ ναί. Vict.

(36). ἀλλ' ἑτέρᾳ ποι : Ἄλλ' ἑτέρῳ τρόπῳ δεῖ σκέψασθαι [γράφεται δὲ καὶ πῆ. ἔστι δὲ περιττόν.] — ἑτέρᾳ, ἀλλαχῆ, ἕτερον τι. R.

37. (παραιτησώμεθα : Περιττὴ ἢ παρά. ἔστι γὰρ αἰτησώμεθα. παρακαλέσωμεν. πλεονάζουσι γὰρ καὶ ἐλλεί- 30 πουσι ταῖς προθέσεσιν Ἄττικοί.) — οὐ χειρὸν : βέλτιον. R.]

38. ἐπίδηλον ἡμῖν : Δεικνύειν, φησὶν, ἡμῖν διὰ τῶν προσώπων εἰ χαίρουσι τοῖς λεγομένοις. [ἐκ γὰρ τοῦ προσώπου δηλοῦται ἡ τῆς ψυχῆς διάθεσις.]

39. (ἦν τοῖς ἔπεισι χαίρωνσι : Ἐπει τοῖς ποιήμασιν, 35 ἢ τοῖς λεγομένοις. ἢ τοῖς ἰάμβοις. πᾶν γὰρ μέτρον ἔπος καλοῦσι. πράγμασι δὲ, τοῖς ποιήμασι τοῖς λεγομένοις.)

40. [νῶν γὰρ ἔστι δεσπότης : Ὡσπερ τινὰ οἰκίαν κατασκευάζει τὴν πόλιν. δεσπότην δὲ φησὶ τὸν δῆμον, οἰκέ- 40 τας δὲ τοὺς προχειριζόμενους ἐπ' αὐτοῦ ὑπηρετεῖν αὐτῷ ἐν τῇ τῶν κοινῶν ἐπιμελείᾳ. ὑπηρετεῖται γὰρ τινες εἶναι δοκοῦσι τοῦ δήμου οἱ ἀρχόντες οἱ τῶν κοινῶν προϊστάμενοι.]

41. ἀγροικὸς ὄργην : (Δύνεται ἢ ὄργη νῦν ἐκάτερον δηλοῦν, καὶ κυρίως κείσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ τρόπου.) τὸν τρόπον ἀγροῖς καὶ σκληρὸς καὶ ἀνήμερος (καὶ τραχὺς. 45 ἢ ἀφελής. ἀκράχολος δὲ ἦγον εἰς ὄργην πρόχρηρος.) ἀκράχολος εἰς ὄργην εὐκόλος. R.

κυαμοτρώς : (Δικαστικὸς, κυάμους ἐσθίων. κυάμοι δὲ ἐχρῶντο οἱ δικασταὶ διὰ τὸ μὴ καθεῦδειν. ἢ ἀντὶ ψήφων. ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ σ, κυαμοτρώς, ὁ κυάμοις δι- 50 κάζων, ὁ τιτρώσκων. τούτοις γὰρ ἐχρῶντο ἀντὶ ψήφων. Ἄλλως.) τρεφόμενος ἀπὸ τῶν κυάμων· πρὸ γὰρ τῆς εὐρέσεως τῶν ψήφων κυάμοις ἐχρῶντο ἐν ταῖς χειροτονίαις τῶν ἀρχόντων καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. ὡς οὖν τῶν ψηφι-

ζομένων ἀργύριον λαμβανόντων καὶ χειροτονούντων τοὺς διδόντας πλέον, (οὕτως ὠνόμασε τὸν δῆμον τὸν ἀπὸ τῶν κυάμων τρεφόμενον).

42. (πυκνίτης : Τόπος Ἀθήνησιν ἐνθα ἔστιν ὅτε ἤκ-
6 κλησάζον ἡ Ἀθηναῖοι. πνὺξ γὰρ τόπος ἐν Ἀθήναις ἐνθα
ἢ ἐκκλησία συνεκροτεῖτο. τὸν δῆμον δὲ ὡς περ πολίτην
τῆς πνυκῆς εἶπε. πνὺξ δὲ λέγεται παρὰ τὸ πυκνοῦσθαι
ἐκεῖ τοὺς βουλευτάς, ἢ ἀπὸ τοῦ πεπυκνωσθαι ταῖς κα-
θέδραις. δύσκαλον δὲ δυστράπελον.) — πυκνίτης : πνὺξ τὸ
10 ἐν Ἀθήναις δικαστήριον. γερόντιον : αἰνίττεται, ὅτι
πρωτόγονοι οἱ Ἀθηναῖοι. R.

[δύσκαλον γερόντιον : Δυστράπελον, πρεσβύτερον.
αἰνίττεται δὲ διὰ τοῦτο ὁ ποιητὴς τὴν ἱστορίαν, ὅτι
πρωτοὶ τε καὶ ἀντόχονες οἱ Ἀθηναῖοι.] ὑπόκωφον δὲ,
16 ὅτι οὐ πᾶσιν ἐπιθέτο, ἀλλὰ προσεποιεῖτο μὴ ἀκούειν
(τῶν λεγομένων).

43. τῇ προτέρα νομηνία : Τῇ παρελθούσῃ. (τούτεστι
νεωστὶ. ἵνα δείξῃ τὸν Κλέωνα οὐ πάλαι τῆς πολιτείας
τετυχηκότα.) ἐν δὲ ταῖς νομηνίαις οἱ δοῦλοι ἐπωλοῦντο
20 καὶ οἱ στρατηγοὶ ἐχειροτονοῦντο.

44. (βυρσοδέψην Παφλαγῶνα : Βυρσά. συμβαίνει δὲ
τούτους ἐκ τοῦ ἐμβρέγειν τὰ δερμάτα, καὶ πλείοσιν
ἔβην ἡμέραις αὐτὰ εἰς τὸ φάρμακον, ἵνα διαλάβοιεν,
ἀπὸ τῆς ὀσμῆς τοῦ τε ὕδατος καὶ τῶν δερμάτων μολυ-
νομένους ἀγαρὶ ὀδωδέσαι. διαβάλλει οὖν ὡς δύσσομον,
25 ἄλλως τε καὶ τὴν εὐτέλειαν δείκνυσσι τοῦ Κλέωνος, ἀφ'
ᾧ σῆσας τύχης ὀρμώμενος ἐπρώτευσε τῶν Ἀθηναίων. ἐπειδὴ
ὁ πατήρ αὐτοῦ Κλεώνυμος ἐργαστήριον εἶχε δούλων
βυρσοδεψῶν.)

46. (οὗτος καταγνός : Θεωρήσας. περιττὴ ἢ κατὰ.
οἶον καταμαθὼν καὶ αἰσθόμενος. πρὸς ἔμφασιν δὲ πλεί-
ονα εἶπε τοῦ μαθῶν. διηνοχηθέναι δὲ φασὶ τὸ καταγνῶ-
ναι καὶ ἐπιγνῶναι ταύτην, ὅτι τὸ μὲν καταγνῶναι ἰδίως
ἐπὶ διαβολῇ καὶ πονηρίᾳ λέγουσιν οἱ παλαιοί, τὸ δὲ
35 ἐπιγνῶναι ἐπὶ τοῦ γνωρίζαι. γνῶναι δὲ χωρὶς τῆς κατὰ
προθέσεως, τὸ μαθεῖν. καταγνός οὖν, οἶον καταμαθὼν
καὶ αἰσθόμενος.)

47. (ὁ βυρσοπαφλαγῶν : Συνμίξει τὸ γένος καὶ τὴν
τέχνην, ἵνα τὸ πλέον ὀνειδίσῃ, προσθήκης ἑκατέρου γε-
40 νομένου θατέρου.)

ὑποπεσῶν : ὑποδραμῶν, ὑπελθῶν. V. Vicl.

48. (ἤκαλλεν : Αἰκάλλειν ἐστὶ τὸ τὸν κύνα τοῖς ὦσι
καὶ τῇ οὐρᾷ σαίνειν τοὺς ἡθάδας ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν
ἀλεκτρυνῶν. κάλαια γὰρ καλεῖται τούτων τὰ γένηα.
45 πολλαὶ δὲ αἱ λέξεις, ἀλλὰ τὸ σημαίνον ἐν. ἐκολά-
κευε γάρ.)

49. (κοσκυλματίος : Τοῖς περικεκομμένοις καὶ ἀπο-
ριφεῖσι δέρμασι. βούλεται δὲ λέγειν, λογαρίους αἰμύλους.
τὸ δὲ πᾶν αὐτῶ νόημα, ὅτι λόγοις ἐξηπάτα τὸν δῆμον,
50 δοκοῦσι μὲν ὠφελείαν τινα ἔχειν, βλάπτουσι δὲ τὰ μέ-
γιστα. Ἄλλως. κοσκυλματα καλοῦνται τὰ περιττὰ, τὰ
περιτεμνόμενα ἀπὸ τῶν καττυματίων. καττυματίος οὖν
λέγει, εὐτέλεσι ρήμασιν ἢ πράγμασιν.)

(60). ἐδικάσας μίαν : Δικάσας. [ᾧσει ἔλεγε γυμνα-

σθεῖς. τοιαῦτα δὲ εἰῶθασι τοῖς τρυφῶσιν οἱ κόλακες λέ-
γειν.] τοῦτο, φησὶ, κόλακεῦον ἔλεγε τὸν δῆμον. λείπει
δὲ ἡμέραν, ἢ ᾗ, μίαν ἡμέραν ἐάσας ἀδίκαστον.

(61). ἐνθου : Ἐπὶ τοῦ ψυμοῦ καὶ τοῦ ἀκόλου οὕτω
λεκτέον, καὶ ἄλλως τοῦ φαγεῖν.

ἐντραγε : Οὕτω τὸ ἀκρατίζειν. καὶ Μένανδρος « Πα-
α λαῖον ἐντραγεῖν. » ὁ γὰρ οἰκίτης ἐστὶ, βαρύτερον τὴν
πρὸς τοὺς δοκοῦντας εἶναι ποιούμενος τρυφήν, παρνευ-
δίζων ὅτι τοσαῦτα ἀποστέλλεται οὐκ ἐπὶ δειπνον, ἀλλ'
ἀκρατισμόν. — ἔνθου : Φάγε. ῥόφησον : Πιε. Θ. Vicl. 10

ἔχε τριώβολον : Τὸν δικαστικὸν μισθόν. ἐπεὶ τριώ-
βολον ἐλάμβανον. — ὡς τοσούτου ὄντος τοῦ δικαστικοῦ
νῦν καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ. οὐχ ὁμοίως δὲ οὐδὲ τὸ αὐτὸ
διώριστο, ἀλλὰ κατὰ διαφόρους καιροὺς διάφορος ἦν
καὶ ὁ μισθός. R. 15

65. μάζαν μεμαχότος : Τὰ πεφυρμένα ἄλευρα. ὡς
ἐπὶ τροφῆς δὲ τὸ κατόρθωμα εἶπεν. (Ἄλλως. τοῦτο ἀφ'
ἱστορίας τέθεικεν, ἧς μέμνηται καὶ Θουκυδίδης [4, 28].
ἔχει δὲ οὕτως. Δημοσθένης στρατηγὸς Ἀθηναίων, ἀπο-
σταλεὶς εἰς Σικελίαν διὰ τὸν αὐτῶν πόλεμον, παρα-
20 πλῶν τὴν Πύλον καὶ τὴν Σφακτηρίαν δυνάμει προλα-
βῶν, τριακισίους ἐληφεν αἰχμαλώτους, καὶ ἐδήλωσεν
Ἀθηναίοις τί βούλονται περὶ τούτων γενέσθαι. ἄλλων
δὲ ἄλλα λεγόντων, Κλέων ἀναστάς ἐπηγγελατο ἡμερῶν
ἀριθμὸν προσθεῖς, εἰσω ἐκείνων ἀξείν αὐτοὺς, ὡς γέ-
25 λωτα πολλὴν κατ' αὐτοῦ γενέσθαι. ἀγαγὼν δὲ αὐτοὺς ὡς
ἴδιον πρᾶξιν κατορθώσας ἐπέσεμνύνετο. Ἄλλως. ἐν τῇ
Πύλῳ. τόπος δὲ οὗτος τῆς Λακωνικῆς στενός, διείργων
καὶ ἀποχωρίζων τὰς ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας καὶ Λακεδαι-
μονίας εἰσβολάς. ἔνθα καὶ Λεωνίδας πρότερον τῶν Μα-
30 κεδόνων βασιλεὺς, ἄμα καὶ Σπαρτιατῶν, ἀντίστη
Ξέρξῃ τῷ τῶν Περσῶν βασιλεῖ, καὶ πολλοὺς τῶν Περ-
σῶν ἀποκτείνας, ἀριστεύων ἐτελεύτησε, κυκλωθεὶς ἐκ
προδοσίας, Ἐφιάλτου τινὸς δεΐξαντος τοῖς Πέρσαις διὰ
τῶν ὀρῶν ὁδόν. ἐνταῦθα οὖν ὁ Δημοσθένης ἀπόδασιν 35

ποιησάμενος σὺν ὀλίγοις, ἐξετέλιξε τὸ χωρίον, καὶ κα-
τέστησε φρούριον. βοηθησάντων δὲ τῶν Λακεδαιμονίων
διὰ τάχους Βρασίδου στρατηγούontos, αὐτός τε ὁ Βρα-
σίδας ἀπέβαλε τὴν ἀσπίδα καὶ πολλοὶ τῶν Λακεδαιμο-
νίων ἀπέθανον ἐν τῇ μάχῃ. ἐνίοι δὲ κατέφυγον καταπο-
νούμενοι εἰς τὴν κατ' ἀντικρὺ νησίδα τὴν Σφακτηρίαν.
καὶ αὐτός ὁ Δημοσθένης μετεπέμψατο ἀπὸ τῶν Ἀθη-
ναίων, ὡς ἂν πλείοσι δυνάμει χρησάμενος τοὺς ἀνδράς
ἐκπολιορκοῖ. ὁ οὖν Κλέων γνοὺς ὅτι ὑπὸ τῆς ἀνάγκης
καὶ λιμοῦ καὶ δίψου οὐχ οἴοι τε ἔσονται πλείοσιν ἀντέ-
45 χεῖν ἡμέραις, εἶπε καὶ τοῦτο ἤγγελλον οἱ ἀπὸ τοῦ στρα-
τοπέδου ἀφικνούμενοι, παρελθῶν εἰς τὸν δῆμον, εἰ
λάβοι δυνάμιν, ὡς αἰτεῖ Δημοσθένης, ἐπηγγελατο ἐντὸς
εἰκοσιν ἡμερῶν παραστήσειν τοὺς πολιορκουμένους.
καὶ οὕτω διεκπλεύσας καὶ τοὺς Λακεδαίμονας λαβὼν, 50

ἔδοξεν αὐτοῖς κατορθοῦν τὸ τοῦ Δημοσθένους ὁ Κλέων.
(ἐπειράθη γὰρ ὑφαρπάσαι τὸ τέλος τῶν ἐκείνου πόνων.)
65. πανουργότατα : Λίαν πανούργως. περιδραμῶν,
ὕφαρπάσας : Ἀπατήσας, περιελθῶν. Vicl.

57. μεμαγαμένην : Παρεσκευασμένην και ἐν ἐτοίμῳ γενομένην.
59. ἀλλὰ βυρσίνην ἔχων : (Ρυτήρα, ἱμάντα.) ἔπαιξε δὲ παρὰ τὸ βυρσοδέφην εἶναι τὸν Κλέωνα. ἔδει γὰρ εἶ-
6 πὲν μυρσίνην. παραγραιμματισμῷ οὖν ἐγρήσατο ἀντὶ τοῦ μ το β. ταῖς γὰρ μυρσίνας ἀποσοδοῦσι τὰς μυίας δ δὲ τοὺς ῥήτορας εἶπε. (ἀπὸ τοῦ μυρσίνη. ταύτη γὰρ ἐστεφανοῦντο οἱ στρατηγοί. βυρσίνην δὲ, εἶπεν, ἔχων ἀποσοδεῖ τοὺς ῥήτορας, ὡς πρὸς βυρσοδέφην.)
- 10 60. ἀποδιώκει. V.
61. εἴθ' ὁ γέρων σιбуллиξ : (Περὶ τὸν χρόνον τοῦτον παραχρῆμα ὄντα εἰκὸς πολλὰ τοιαῦτα γίνεσθαι.) γέρων δὲ δ δεσπότης, ἤγουν ὁ δῆμος. σιбуллиξ δὲ, χρησμῶν ἐρᾷ και ἐπιθυμεί. ἢ παραληρεῖ. (ἐπειδὴ ἡ Σίβυλλα μακρό-
15 βιος. ἢ τοῖς χρησμοῖς ἤδεται, ἢ ἀπατᾶται, μαντικῶς ἔχει, χρησμοὺς φαντάζεται. χρησμολόγος γὰρ Ἐρυθραία ἦν ἡ Σίβυλλα.) ἢ μέγα φρονεῖ και ἐπαίρεται.
62. μεμακχοακότα : Τὰ Μακχοῦς φρονοῦντα, ἀνη-
ταίνοντα. (Μακχῶ γὰρ και Λαμῶ ἐγένοντο ἐνεαί, τούτέ-
20 στι βαρέως νοοῦσαι. ἢ παραφρονοῦντα, ληροῦντα. γέγονε παρὰ τὸ μάταια κοῦν, ὃ ἐστὶ νοεῖν. ὅθεν θυσο-
κόος, παρὰ τὸ θυῶ και τὸ κοῦ, ὃ σημαίνει τὸ νοῦ.)
63. τέχνην : [ἀντὶ τοῦ μηχανῆν, ἢ ἀντὶ τοῦ] εἰς ἔργον
αὐτῷ και τέχνην προκεχώρηκεν. V. Θ.
- 25 ἀντικρυς : (Προδῆλιος, διμολογούμενος. ἠΐξῃσε δὲ τὴν ἀνάδειαν, διὰ τὸ φανερώς καταψεύδεσθαι. Ἄλλως, φανερώς.) δειγμα δὲ ὑπερβαλλούσης ἀναισχυντίας τὸ φανερώς καταψεύδεσθαι.
64. ὡς οἰκείται μαστιγούμεθα. V.
- 30 66. δωροδοκεῖ : Δῶρα λαμβάνει και διασεῖ. (τίθεται δὲ ἡ λέξις και ἐπὶ τοῦ διδόντος. — δῶρα δέχεται. V.)
67. Ὀγλαν : ὄνομα οἰκέτου πέπλακεν. R. V. Vicl.
68. εἰ μὴ μ' ἀναπέσετε : (Ἄντι τοῦ, ἀναπέσετε
35 χρέμασι.) διαβάλλει (δὲ αὐτὸν) ὡς δωροδοκούμενον και προδιδόντα τὴν πόλιν. (Ἄλλως, εἰ μὴ πιστὸν ποιήσετε. τούτεστιν εἰ μὴ μισθὸν τινὰ μοι δῶτε.)
69. πατούμενοι : ὑβρίζομενοι, θλιβόμενοι. V. ὑβρι-
ζόμενοι, πιεζόμενοι. Vicl.
70. [ὀκταπλάσιον χέζομεν : Πολλῷ πλείονα. ἔν' ἢ τὸ
40 νοούμενον, ὅτι μικροῖς λήμμασιν ἀποδίδονται τῆς πόλεως τὰ πράγματα, ἀφ' ὧν ὠφέλεια μείζων ἠδύνατο γίνεσθαι τῇ πόλει.]
- χέζομεν : ἀντὶ τοῦ ζημιούμεθα. R. V. Vicl.
71. ἀνύσαντες, ἀντὶ τοῦ ἀπαξ εἰς τοῦτο γενομένοι.
- 46 R. ἀνύσαντες : ταχύναντες. V. Vicl.
72. νῆ : Ἡμᾶς, τραπεῖτον : Ἄξιον τραπέσθαι, πο-
ρευτέον. Vicl. πορευτέον. R.
73. κράτιστ' ἐκείνην : [Ἄμεινον ἐπὶ τὸ αὐτομολῆσω-
μεν. τούτεστι χωρῆσαι πρὸς τοὺς ἐναντίους.] τὸ αὐτο-
50 μολῆσαι και χωρῆσαι πρὸς τοὺς πολεμίους. R. V.
74. οὐχ ὄσον : οὐ δυνατόν. V. Vicl.
76. πάλιν τῆς Πύλου μέμνηται, ἐπεὶ ὁ Κλέων ἐν
αὐτῇ συνεχῶς ἠλαζονεῦτο, ὡς ἄλλο μὴδ' ὄτιοῦν κατορ-
- θώσαντος αὐτοῦ, ἀλλὰ πένητος ὄντος τοῖς κατορθώμα-
σιν. R.
77. ἀντὶ τοῦ διεσχηκότος. R.
78. ἐν Χαοσί : Θράκης ἔθνος οἱ Χαόνες. (παρέλαβε
δὲ τὸ ὄνομα, ἵνα τὸ κεχνηναὶ δηλώσῃ. Χαόνες δὲ δῆ-
5 μος τῶν Θεσπρωτῶν. ἢ βάρβαρον ἔθνος. Ἄλλως, οἱ μὲν τῆς Ἡπείρου, οἱ δὲ τῆς Θράκης τοὺς Χαόνες. ἅμα δὲ τοὺς εὐρυπράκτους διασύρει, διὰ τὸ χαίνειν τὸν πρωκτόν.) — ὡς εὐρύπρωκτον διαβάλλει παρὰ τὸ κεχνη-
10 νῆναι. R.
- αὐτόχηρμ' ἐν Χαοσί : Σχεδὸν εἶπεῖν, ἢ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ὁμοῖον πανταλῶς. Vicl.
79. (τῷ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς : Ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τὸ πρᾶγμα λέγει. οὐκ ἐν Αἰτωλία, ἀλλ' ἐν τῷ αἰτεῖν. τὸ
δ' ἐν Κλωπιτῶν ἐναλλαγῇ πάλιν στοιχείου, τοῦ ρ εἰς 15 τὸ λ. Κρωπιτῶν γὰρ δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. ἐπαί-
ξεν οὖν παρὰ τὸ κλέπτειν.)
80. σκέπτου, διανοῦ. V.
83. αἶμα ταύρειον : Δηλητήριον λέγεται τὸ αἶμα τοῦ
ταύρου πινόμενον. R.
84. ὁ Θεμιστοκλέους : Θεμιστοκλῆς (ὁ καταναυμαχη-
σας ἐν τῇ περὶ Σαλαμίνα ναυμαχίᾳ τοὺς βαρβάρους, εἴθ' ὕστερον φουγαθευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων) ἐπὶ προδο-
σίας αἰτία ψευδεῖ, καταφυγὼν πρὸς Ἀρταξέρξη τὸν
Ξέρξου παιδα, και τιμηθεὶς τὰ μέγιστα παρ' αὐτοῦ, 25
(ὡς και τρεῖς πόλεις εἰς ὄψον και ἄρτον και ποτὸν λαβεῖν, Μαγνησίαν, Μυσοῦντα, Λάμψακον,) ἐπηγγεῖλατο αὐτῷ τὸ καταδουλώσασθαι τὴν Ἑλλάδα, δύναμιν εἰ λάβοι. παραγεγόμενος δὲ (ἅμα τῷ στρατεύματι εἰς Μαγνησίαν) και καταγνός ἐαυτοῦ, εἰ δι' αὐτὸν σωθέντες Ἕλληνες 30 δι' αὐτοῦ δουλεύουσι βαρβάρους, προφάσει χρησάμε-
νος ὡς θυσίαν ἐπιτελέσαι βούλοῖτο και ἱεροουργῆσαι τῇ Λευκόφρῳ Ἀρτέμιδι καλουμένη, τῷ ταύρῳ ὑποθεῖς τὴν φιάλην, και υποδεξάμενος τὸ αἶμα και χανθὸν πῶν ἐτελεύτησεν εὐθέως, οἱ δὲ φασιν ὅτι συνειδώς ὁ Θεμι- 35 στοκλῆς ὅτι οὐχ ὄϊός τε ἦν διαπράξασθαι τῷ βασιλεῖ ἄπερ ἐπηγγεῖλατο, οὕτως ἐπὶ τὴν τοῦ θανάτου αἵρεσιν παρεγένετο. (τούτον οὖν τὸν τρόπον βέλτιον εἶναι φασι και αὐτοὺς ἀποθανεῖν, κατὰ ζῆλον τοῦ Θεμιστοκλέους. διαβάλλει δὲ τοὺς Ἀθηναίους ὡς κακοὺς περὶ τοὺς εὐερ- 40 γέτας. Ἄλλως, μετὰ τὴν Ξέρξου φυγὴν Λακεδαιμόνιοι προδοσίας κρίνουσι και φονεύουσι Πausανίαν τὸν Ἰδιαν βασιλέα, Κλεομβρότου και Ἄλκαθῶς υἱόν. ἐπιχώτως δὲ διακείμενοι πρὸς Θεμιστοκλέα διὰ τὸν τειχισμὸν τῆς Ἄττικῆς, μεταστέλλοντα αὐτὸν εἰς χρίσιν, φάσκοντες 45 Πausανίαν ὠμολογῆναι και αὐτὸν κοινωθεῖν ἐν τῇ προδοσίᾳ. Ἀθηναίων δὲ βουλομένων ἀποστέλλειν αὐτὸν, φυγῶν ἦκε πρὸς Ἀρταξέρξη, και Μηδικὴν φωνὴν μαθὼν ἐδίδαξεν αὐτὸν πῶς ἔσωσε τὸν πατέρα Ξέρξη μὴ συγχωρήσας τοῖς Ἕλλησι διαλύσαι τὰ ἐπὶ Σηστοῦ και 50 Ἀβύδου διαζεύγματα. ἐφ' οἷς εὐχαριστήσας ὁ βασιλεὺς δωρεῖται αὐτῷ τρεῖς πόλεις, Μαγνησίαν εἰς σίτον, Λάμψακον εἰς οἶνον, Μυσοῦντα εἰς ὄψα, ὡς δὲ Νεάνθης, και Περκώτην εἰς στρωμνὴν και Παλαίσκηφιν εἰς

στολήν. στρατὸν δὲ λαβὼν αὐτοῦ ἐπὶ πορθήσει τῆς Ἑλλάδος, περὶ τὴν Ἰωνίαν ἐν Μαγνησίᾳ γενόμενος, θύων, ὡς εἶρηται ἄνω, τελευτή, καὶ μετὰ θάνατον τὸν μισοβάρβαρον ἐνδεκνύμενος τρόπον. λοιμωξάντων δὲ Ἰθνηναίων, ὁ θεὸς εἶπε μετὰ γινε τὰ ὄσα Θεμιστοκλέους. Μαγνητῶν δὲ μὴ συγχωρούντων, ἤτησαντο ἐπὶ ἡμέραις ἐναγίσαι τῶ τάφῳ, καὶ περισκηνώσαντες τὸ χωρίον λάθρα κομιζουσιν ἀνορύξαντες τὰ ὄσα. Σύμμαχος δὲ φησι ψεύδεσθαι περὶ Θεμιστοκλέους. οὔτε γὰρ Ἡρόδοτος οὔτε Θουκυδίδης ἱστορεῖ. ἔστι γοῦν ἀπὸ Σοφοκλέους Ἑλένης

ἔμοι δὲ λῶστον αἶμα ταύρειον πιεῖν,
καὶ μή τι πλείους τῶνδ' ἔχειν δυσφημίας.

τινὲς δὲ φασιν ὅτι Σοφοκλῆς περὶ Θεμιστοκλέους τοῦτο φησι. ψευδονται δὲ, οὐ γὰρ ἔστι πιθάνον.)

86. ἀγαθοῦ δαίμονος : Αἰρομένης τῆς τραπέζης μετὰ τὸ δεῖπνον ἄκρατον περιεφέρετο καὶ ἐκαλεῖτο ἀγαθοῦ δαίμονος. Ἄλλως. τὸ πρῶτον ποτήριον ἀγαθοῦ δαίμονος ἔπινον, τούτεστιν ἀγαθοῦ θεοῦ. (εὐφημει δὲ τὸν Διόνυσον, ὡς πάτριον θεόν, ἐπειδὴ καὶ ἐν τῇ Διονύσου εορτῇ, τούτεστι τοῖς Διονυσίοις, ἡγωνίζοντο οἱ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ποιηταί.)

86. χρηστόν : ἀγαθόν, συμφέρον. R. *Vict.*

87. περὶ ποτοῦ γοῦν ἐστὶ σοι : οὐκ ἐν τούτῳ, φησὶ, οὐδ' ἡμῖν τὰ πράγματα. V. *Vict.*

88. ἀγαθόν, συμφέρον. V.

89. (ἀλθες οὗτος : Προπαροξυτόνως ἀναγνωστέον. αὐτὴ γὰρ χρῆσις τῶν Ἀττικῶν, ὅτε σημαίνει τὸ ἀλθές. ὅτε δὲ δέξνεται, τὸ ὄνομα.)

90. κρουνοσχυρολήριον : Ἄντι τοῦ, φλύαρος εἶ. κρουνοὺς γὰρ τὸ χυδὴν καὶ ἀκρίτως καὶ ἀθρόως βέον. λῆρον δὲ τὸ μάταιον. συνέθηκεν οὖν (ἀπὸ τοῦ κρούνοῦ καὶ τοῦ ληρεῖν, καὶ τῆς χύτρας, ἀναίσθητου οὐσης, ἵνα τὸ ὄλον δηλώσῃ τὸν ἀναίσθητον καὶ ἀνόητον καὶ περιττολόγον).

91. οἴνου γὰρ εὐρύς ἄν τι : Πρακτικώτερον, ἐξεργαστικώτερον. Ὀμηρικὸν [II. Z, 281] τὸ νόημα

ἄνδρι δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἄξει.

(Ἡρόδοτος δὲ [I, 138] τοὺς Πέρσας τοῦτον τὸν τρόπον βουλευέσθαι φησιν. εἰ μὲν οὖν εἰσηγγήσαιντό τι νήφοντες, βουλευέσθαι περὶ τούτου ἐν μέθῃ καὶ κυροῦν, νήφοντες δὲ ἐπικυροῦν. Ἄλλως. Ἡρόδοτος φησι μέλλοντας τοὺς Πέρσας βουλευέσθαι μεθύειν.)

92. (ὄρεξ ὅταν πίνωσιν : Ὅρα τὸν Ἀριστοφάνην. ἀρχόμενον γὰρ σαξίματος, μεθύσκεσθαι, ἵνα μὴ νήφον δειλιάσῃ κωμωδεῖν μεγάλους ἀνδρας.)

93. πλουτοῦσι : Μεθύοντες ταῦτα ἐπαγγέλλονται. *Vict.* διαπράττουσι : εὐτυχοῦσι. V. *Vict.*

95. οἴνου χοῆ : Χοῆς μέτρον Ἀττικῶν χωροῦν κοτύλας ἡ'. ἔστι δὲ καὶ εορτὴ Ἀθήνησιν οἱ Χόες. κέλῃται δὲ ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. Ὁρέστης μετὰ τὴν τῆς μητρὸς ἀναίρεσιν ἤλαθεν εἰς τὰς Ἀθήνας παρὰ τὸν Πανδίωνα, συγγενῆ καθεστηκότα, ὃς ἔτυχε τότε βασιλεύον τῶν

Ἀθηναίων. καταλαβὼν δὲ αὐτὸν εὐωχίαν τινὰ δημοτελῆ ποιοῦντα. ὁ τοῖνον Πανδίων παραπέμφασθαι μὲν τὸν Ὁρέστην αἰδοῦμενος, κοινωῆσαι δὲ ποτοῦ καὶ τραπέζης ἀσεβὲς ἠγούμενος, μὴ καθαρθέντος αὐτοῦ τὸν φόνον, ὡς ἂν μὴ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ κρατήρος πίνοι, ἕνα ἐκάστῳ τῶν 5 κεκλημένων παρῆθηκε χοῦν.

97. τῷ σῶ ποτῶ, ἀντὶ τοῦ τίνος ἡμῖν κακοῦ αἰτίος ἔση. R.

99. καταπάσω : Πληρώσω. V. γεμισώ. V. *Vict.* καταποικιλῶ. R.

100. καὶ νοιδίων : Λεπτῶν καὶ μεμεριμημένων. (οὐ γὰρ ἐν ὑποκορισμῶ εἶρηκεν. Ἄλλως. διανοημάτων.) παρήγαγε δὲ ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ τοῦ οἱ νοῖ τὸ νοιδίον ὑποκοριστικόν. (τινὲς δὲ, ὄνειδιμῶν καὶ λοιδοριῶν ἀπὸ τοῦ οἴνου καὶ τῆς μέθης, κακῶς.) 10

103. ἐπίπαστα λείξας : Τὰ ἐπίπασσόμενα μελιτι ἄλευρα. (ἔτος δὲ, ἦν ἀθάραν ἔλεγον. καὶ τὸ πσίονον ἔφημα. τὰ δὲ ἄλιφα δημοσίᾳ πιπράσκειται. ἔθος δὲ εἶχον ποιεῖν πλακοῦντας ἢ ἄρτους καὶ ἐπίπασσειν τινὰ καρυκεύματα [ἦγον ἀρτύματα *Vict.*] ἄλμυρά. καὶ 20 διὰ τοῦτο ἔφη τὰ ἐπίπαστα.)

δημιόπραθ' ὁ βάσκανος : Τὰ δημοσίᾳ πιπρασκόμενα, ἐκ δημεύσεως (καὶ τῶν δημευομένων) διὰ Κλέωνα (οὐσιῶν. ἢ δημιόπρατα ἔμιξεν ὡς ἐκ δημοσίου πράγματα αὐτοῦ κλέψαντος. Ἄλλως. τὰ τὸν δῆμον ἐξωνούμενα. τῷ γὰρ 26 λέγειν τῷ δῆμῳ κεχαρισμένα εὐνεῖτο τοῖς τοιοῦτοις λόγοις τὴν παρ' αὐτοῦ εὐνοίαν.)

104. (βέγκει : Διὰ τοῦ κ. συμβαίνει δὲ μάλιστα τοῦτο πάσχειν τοὺς μεθύοντας, ἢ τοὺς ὑπτίως ἀνακειμένους, ὥσπερ καὶ αὐτὸς ἐδήλωσεν ἐν ταῖς ἐξῆς λέξεσιν, εἰπόν, 30 « ἐν ταῖς βύρσαις ὑπτίως. » βέγκει οὖν ἀντὶ τοῦ, ποῖον ἔχον ἀποτελεῖ τῇ βινί.)

(106). ἐγκάναξον : Ἐγχεον, ἐκένωσον. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀθρόως πινόντων. [οἱ δὲ ἐπὶ θορύβου τάττουσι τοῦτο παρὰ τὴν καναχῆν. ἦγον μετὰ ψόφου ἐγχεον.] — προσέ- 36 νεγκε, ἔχχεον. R.

(107). τὴν τοῦ δαίμονος τοῦ Πραμνίου : Τοῦ προσηνοῦς. ἦτοι ἀπὸ τῆς Πραμνίας ἀμπέλου, ἢ ἀπὸ τοῦ πρᾶνεν τὸ μένος. ἢ διὰ τὸ πολυχρόνιον παραμένειν. ἢ ἐν Πραμνίᾳ πέτρα γινομένου, [ἢ πρὸς τὴν Θράκην 40 ἔστιν. Ἄλλως. δέον εἰπεῖν, τὴν τοῦ δαίμονος τοῦ ἀγαθοῦ, εἶπε Πραμνίου, ἐπειδὴ ὁ Πράμνιος οἶνος πολυτιμητὸς ἔστιν. ἢ παρὰ τὸ ἐμμένειν καὶ μὴ ἐστάναι τὸν πίνοντα.]

108. ὦ δαίμον : [Ὡς ἐμπνευσθεὶς καὶ ἦδη πεπωκὼς τοῦτό φησι.] τοῦτο εἶπεν ὡς πῶν καὶ εὐρών τι. πρὸς 46 γὰρ τὸν οἶνον λέγει. R.

109. τὸ βιβλίον τῶν χρησμῶν. R.

112. δέδοιχ' ὅπως : Δέδοικα, φησὶ, μὴ διὰ τὸν δαίμονα τὸν ἀγαθὸν τύχω κακοῦ δαίμονος.

113. φέρε νῦν ἐγὼ μαυτῶ : Μόνος γενόμενος καὶ 50 μηκέτι κωλυόμενος ὑφ' ἐτέρου ἀδέεστερον πίνοι, ἕως ἐκείνος ἐκφέρει τοὺς χρησμούς.

114. ἀρῶν : Ποτίσω. τὴν δὲ τροπὴν ἔλαθεν ἀπὸ τῶν φυτῶν.

116. (πέρδεται : Ὁμοιοκατάληκτον εἶπε τὸ βέγκεται. οὐ γὰρ ἔστι δόκιμον οὕτω λέγειν.)
116. τὸν ἱερὸν χρησμὸν : (Δύο χρησμῶν δοθέντων τῷ Κλέωνι, ὡς φυλάσσοντος δὲ τοῦτον μάλιστα ὑπὲρ τοῦ 5 μὴ ἔκπυστον αὐτὸν γενέσθαι. τοῦτο οὖν λέγει,) ὡς καὶ ἄλλους αὐτοῦ ἔχοντος. — (117) καὶ τοὺς κλέπτας σοφοὺς ἔλεγον. R. V.
119. ἀνύσας : Διαπραξάμενος, σπουδάσας.
- (φέρ' ἴδω : Καταμάθω, κατανοήσω, καὶ ἐπισκέ- 10 ψωμαι, πότε γέγραπται, ἢ τί ποτε ὁ χρησμὸς λέγει.) αὐτόθι δὲ, τουτέστιν ἐν τῷ βιβλίῳ, ἢ ἐν τῷ χρησμῷ.
120. ὦ λόγια : (Μαντεύματα.) θαυμάζει δὲ τὸν χρη- 10 σμὸν ἀναγνοῦς. (ἰδοῦ δὲ, ἀντὶ τοῦ λάμβαναι, κράτει.)
122. ὦ Βάκι : Βάκις χρησμολόγος Ἀττικὸς καὶ ἔτα- 15 ρος Βοιωτικὸς, ἄλλος Ἀρκάς. R. (τρῆς Βάκιδες ἐγένοντο. οὗτος μὲν Ἀττικὸς καὶ μάντις, ὁ δὲ Βοιωτὸς, ὁ δὲ Ἀοκρός.)
124. πολλῶ γ' ὁ Βάκις ἐχρήτο : Ἀντὶ τοῦ πολλὰ 20 ἔπινεν.
125. ἀντὶ τοῦ διὰ ταῦτα δεδοικῶς ἀπέκρυπτες καὶ 20 ἐτήριες. R.
126. ὄρωδῶν : (Φοβούμενος, εὐλαβούμενος. ἀπὸ τοῦ ὄρρον τῶν δειλῶν ἰδίειν.) φοβούμενος, εὐλαβούμενος. ἐπειδὴ συμβαίνει τοῖς φοβουμένοις τὸν ὄρρον, τουτέστιν 25 τὸν πρῶκτὸν, ἰδρῶν. R. (τὸ ἐξῆς, ταῦτ' ὄρωδῶν, ἐφυλάττου πάλαι τὸν περὶ σεαυτοῦ χρησμὸν. ἀντικρὺς δὲ,) φανερώς, διαρρηθῆν.
129. στυππειοπώλης : Ὁ τὰ στυππεῖα πωλῶν, του- 20 τέστι καννάβινα ἢ λιναῖ. δηλοῖ δὲ τὸν Εὐκράτην καὶ τὴν πολιτείαν αὐτοῦ. (ὁς στύππαξ ἔκαλεῖτο, διὰ τὸ στυππειοπώλης εἶναι, ὡς καὶ ἐν ἑτέροις. ἔξει δὲ, ἀντὶ τοῦ καθέξει, διοικῆσει καὶ διαχειρίσει.)
131. πώλης : Παίξει παρὰ τὸ τέλος τοῦ ὀνόματος. — τὸ ἐξῆς τοῦ χρησμοῦ τί ἐπαγγέλλεται. R.
132. (προβατοπώλης : Τὸν Καλλίαν λέγει καὶ τὴν 25 πολιτείαν αὐτοῦ. τινὲς δὲ, ὅτι Λυσικλέα λέγει, ὁς προβατοπώλης ἐλέγετο. — ᾧ ἐγαμήθη Ἀσπασία. Θ.)
133. (δύο τῶδε πῶλα : Ἐπαίξει τοῖς ὀνόμασι. παρὰ γὰρ τὸ ἀποδίδοσθαι καὶ πωλεῖν τοὺς πολιτευομένους τὰ 40 τῆς πόλεως πράγματα. κρατεῖν δὲ,) ἀρχεῖν καὶ διέπειν τὰ πολιτικά. [136. δέον δὲ εἰπεῖν στρατηγὸς, Παφλαγῶν εἶπε.]
134. ἀντὶ τοῦ ἀσελγέστερος. R.
136. ἀντὶ τοῦ βυρσοῦς. R.
137. (Κυκλοδόρου φωνὴν ἔχων : Κυκλοδόρος ποτα- 45 μὸς τῶν Ἀθηναίων, οὐκ αἶε οὐδὲ διὰ παντὸς βέων, ἀλλὰ χειμάρρους. φησὶν οὖν, τραχίαν φωνὴν ἔχων καθάπερ ὁ ποταμὸς ἐπειδὴν βέη. ἢ ἀπὸ τοῦ τρεφομένου ἐκ τοῦ κύκλου. ὁ δὲ κύκλος Ἀθήνησιν ἔστι, καθάπερ μάκελος ἐκ τῆς κατασκευῆς τὴν προσηγορίαν λαβῶν. ἔνθα 50 ὁ πιπράσκειται χωρὶς κρῶν τὰ ἄλλα ὄνια, καὶ ἐξαιρέτως δὲ οἱ ἰχθύες. οὕτω τὸν Κλέωνα δυνάμενον μέγα καὶ φοβερὸν ὄντα χρηματίζεσθαι παρὰ τῶν πιπρασκόντων, ἵνα μὴ περιεργάζοιτο αὐτούς. καὶ ἴσως Ὀμηρι- 5 κώτερον ὀνόμασεν. ὁ μὲν γὰρ Ὀμηρος [Il. A, 231] δη- μοδόρον φησὶ τὸν Ἀγαμέμνονα. Ἄλλως. ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς χειμάρρους ὁ Κυκλοδόρος, ὑπὸ Ἀθηναίων χωσθεῖς. τὴν κακοφωνίαν οὖν τοῦ Κλέωνος εἶκασε τῷ ἤχῳ τοῦ ποταμοῦ. καὶ ἀλλαχού [fr. 539] 6 φησιν δ' ἐγὼ τὸν Κυκλοδόρον κατέναι. ἔνιοι δὲ, τόπος κυκλωτερῆς, ἐν ᾧ τὰ ὄνια ἐπωλοῦντο, ἀ ἐσπετερίζετο ὁ Κλέων.)
138. δέον ἦν καὶ εἰμαρμένον. R. V.
140. πόθεν ἂν οὖν ἔτι γένοιτο : Ἐχων ἐν τῷ τέλει τὸ ὄνομα τὸ πώλης. (διαβάλλει δὲ τοὺς Ἀθηναίους, ὡς 10 ἀγοραῖους καὶ βαναύσους καθιστάντας τοὺς δημαγωγούς.)
141. ὑπερφυῖ : Ὑπερβάλλουσαν, θαυμαστὴν καὶ λαμπράν. ἔξαιρει δὲ νῦν αὐτοῦ τὴν τέχνην, ἵνα μᾶλλον ὀνειδίσῃ φανείσης αὐτοῦ τῆς τέχνης λίαν εὐτελοῦς. (ἔσο- 15 λῶν δὲ, ἐκβάλλειν μᾶλλον καὶ ἐξωθεῖν τῆς πολιτείας τὸν Κλέωνα. ἀλλαντοπώλην δὲ τὸν Ἀγοράκριτον λέγει οὕτως αὐτῷ πεπλασμένον κατὰ κωμικὴν παιδιάν.)
142. ἀντιβόλῳ : παρακαλῶ, γονυπετῶ. R.
147. ὥσπερ κατὰ θεῖον εἰς ἀγοράν : Ἐπὶ τῶν ἐξ- 20 αἴφνης γινομένων, τουτέστιν εὐκαίρως ἐπιφαινομένων, κατὰ θεῖον ἔλεγον. ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ ἀλλαντοπώλης αἰφνίδιον βουλομένους μὲν, μὴ προσδοκῆσαι δὲ ἐπεφάνη, οὕτως εἶπεν. (Ἄλλως. κατὰ θεοῦ πρόνοιαν. τοὺς δὲ ἐξαίφνης φαινομένους οὕτως ἔλεγον κατὰ θεῖον 25 ὤφθαι, ὃ ἔστι κατὰ πρόνοιαν θεοῦ.)
149. ἀνάβαινε σωτήρ τῇ πόλει : Ἴνα, φησὶν, ἐκ τῆς παρόδου ἐπὶ τὸ λογεῖον ἀναβῆ. (διὰ τί οὖν ἐκ τῆς πα- 30 ρόδου; τοῦτο γὰρ οὐκ ἀναγκαῖον. λεκτέον οὖν ὅτι ἀναβαίνειν ἐλέγετο τὸ ἐπὶ τὸ λογεῖον εἰσεῖναι. ὃ καὶ πρόσκαιται. λέγεται γὰρ καταβαίνειν) τὸ ἀπαλλάττεσθαι ἐντεῦθεν ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἔθους. (τοῦτον δὲ οἱ μὲν Κλεώ- 35 νυμον, οἱ δὲ Ὑπέρολον, οἱ δὲ φασιν Εὐβούλον εἶναι. ὡς ἐν θυμῷ δὲ τὸ ἀνάβαινε.)
150. (τί με καλεῖτε : Ὁ Ἀγοράκριτος, τουτέστιν ὁ 36 ἀλλαντοπώλης, ταῦτα λέγει.) εἰσάγεται δὲ εἰς τὸ θέατρον (γελοίου χάριν) ἔντερα καὶ κοιλίας καὶ μαγειρικὴν τράπεζαν ἔχων. — ἀλλαντοπώλην Ἀγοράκριτον εἰσά- 40 γει κατὰ παιδιάν. R.
152. τοῦλεόν : Τὸ τραπέζιον, (ἐν ᾧ ἦσαν οἱ ἀλλᾶντες. 40 ἔλεοι γὰρ λέγονται αἱ μαγειρικαὶ τράπεζαι. καὶ Ὀμηρος) [Od. Ξ, 432] « βάλλον δ' εἰν ἔλεοῖσιν. »
154. προσκίνομαι : Περιεργάσομαι, (φησὶν, εἰσελ- 45 θῶν,) καὶ κατανοήσω τί ποιῶ ὁ Παφλαγῶν.
155. τὰ σκεῦη : Τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἔφερε τοὺς ἀλλᾶ- 45 ντας. — ἀλλὰς εἶδος ἐντέροιο κατεσκευασμένου, καὶ ἀλλαντοπώλης ὁ ἐντεροπράτης. Vici.
156. προσκύνησον. R.
157. ἰδοῦ : Πεποίηκεν ὁ προσέταξε. (παρεπιγραφῆ δὲ καλεῖται τὰ τοιαῦτα πάντα.) ἀμοιβαῖα δὲ ἔστι ταῦτα 50 τοῦ ἀλλαντοπώλου καὶ ἐνὸς τῶν οἰκετῶν.
159. ταγῆ : Ἀρχηγῆ, ἡγεμῶν. καὶ Ὀμηρος [Iliad. Ψ, 160] « παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων. »

160. [τὰς κοιλίας : Ὁμηρος διὰ παντὸς γαστέρας καλεί, οὐ κοιλίας.]

161. (ἀλλὰ καταγελᾷς : Ἄλλα χλευάζεις με καὶ γέλωτα τίθειαι. ὅσον δὲ ἀπιστοῦντα ποιεῖ, τοσοῦτον δεικνυσιν αὐτὸν τῆς πολιτείας ἀνάξιον, οὐ τὸν ἀλλαντοπώλην διαβάλλειν βουλόμενος, ἀλλ' ὁμοῦ καὶ τῶν Ἀθηναίων καταπτώμενος, οἱ τοιούτων ἀνέχονται πολιτευτῶν, καὶ διαβάλλων τὸν Κλέωνα, ὅτι αὐτὸς τε ἐκείνος ἦν εὐτελής καὶ ὑπὸ τοιούτου τῆς πολιτείας ἐκδληθῆσεται.)

163. τὰς στίχας ὁρᾷς : Τὸ πλῆθος, τὰς τάξεις. τὸ γὰρ θέατρον αὐτῷ δεικνύς ταῦτά φησιν.

164. (ἀρχέλας : Ἄρχων τοῦ λαοῦ. ἡγεμῶν. ἔξαρχος. δημαγωγός. ἔπαιξε δὲ τῷ ὀνόματι. φησὶ γὰρ ἀρξίς τοῦ ἔλεου.)

165. πυκνός : Τῆς ἐκκλησίας. μετὰθεσίς ἐστι στοιχείου. εἰ γὰρ πυξίς ἐστι, ἔδει πυκνός. νῦν δὲ πυκνός.

166. βουλήν πατήσεις : Ὑποτάξεις, διαπαλαίσεις, καταπονήσεις. (ἢ ἀντὶ τοῦ καταφρονήσεις τοῦ βουλευτηρίου.)

(κλαστάσεις : Οἱ μὲν, κλονήσεις καὶ διασεισεις. οἱ δὲ, κραυγάσεις. βέλτιον δὲ, κλάσεις, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τεμνομένων κλημάτων. Ἄλλως, ἐκ ριζῶν ἀνατρέψεις. ἔθθεν κλαστήριον τὸ δρέπανον, ᾧ κλαδεύουσι καὶ ξύλα καὶ κλήματα ἐν ταῖς ἀμπέλοις.)

167. (ἐν πρυτανείῳ : Πρυτανεῖον οἰκίσκος παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ἔθθα σιτοῦνται δημοσίᾳ οἱ τῆς τοιαύτης τιμῆς παρ' αὐτοῖς τυχόντες. περισπούδαστον δὲ ἦν τῆς τοιαύτης δωρεᾶς τυχεῖν. ἐπὶ γὰρ μεγάλοις κατορθώμασι τὴν τοιαύτην ἀπεδίδουν χάριν.)

λαϊκάσεις : Δέον εἰπεῖν σιτήσεις. (ἢ ἐν πρυτανείῳ ἀριστήσεις. παρ' ὑπόνοιαν οὖν εἶπεν ὡς ἐν κωμῳδίᾳ), [ἀντὶ τοῦ πορνεύσεις. ἔθθεν καὶ λαϊκάστρια ἢ πόρνη.]

170. ἐν κύκλῳ : Ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος τὰς κυκλάδας νήσους, κύκλω κειμένας, ὀνόμασε. (φησὶν οὖν, περιέβλεψον. καὶ γὰρ τούτων ἀρξίς. διακάδας δὲ τὰς ναῦς ἀπὸ τοῦ ἔλαιου.)

174. Καρχηδόνα : Παίζει πρὸς τὸ ἐνταῦθα κάκεισε θρα. ἢ μὲν γὰρ πρὸς ἔω, ἢ Καρία, ἢ δὲ πρὸς δύσιν ἢ Καρχηδόν, (ἢ λεγομένη Καρτάγενα. λέγει δὲ τὴν δύσιν. διαστραφήσομαι δὲ,) εἰ στρεβλωθῆσομαι τοὺς ὀφθαλμούς. ἐπεὶ εἶπε στράφηθι. — ἐνταῦθα κάκεισε. R.

175. διαστραφήσομαι : Πρὸς δὲ τὸ μὴ διαστρέφουσαι τὰ μέλη χρώνεται καὶ νῦν ἔνια τῶν ἐθνῶν ὀργανοῖς σὺ τῇ μηχανικῶς, ἀ τὸ σῶμα ποιεῖ τούτων ἀστραβές. *Victor*.

176. πέρναται : (Πιπράσκειται.) δέον εἰπεῖν διοικεῖται, ὃ δὲ εἶπε πέρναται πικρώς, τουτέστι πιπράσκειται.

πέρναται : Πιπράσκειται, ἔθθεν καὶ πόρνη ἢ πωλοῦσα τὴν μίξιν. *Victor*.

181. (καὶ ἀγορᾶς εἶ : Πάλιν διὰ τούτου δεικνύναι βούλεται, ὅτι ὑπὸ τῶν πονηροτάτων διοικεῖται τὰ τῶν Ἀθηναίων πράγματα, καὶ ὅτι μάλιστα εὐδοκιμοῦσιν οἱ τοιοῦτοι παρ' αὐτοῖς ὡσπερ καὶ ὁ Κλέων.)

182. οὐκ ἀξίῳ : Οὐχ ὑπολαμβάνω, οὐκ ἀξίον νομίζω.

187. ὅσον πέπονθας ἀγαθόν : Ὑπάρχεις. οἷον πλεονέκτημα ἔχεις. (γράφεται καὶ ὅσον.)

188. (οὐδὲ μουσικῆν ἐπίσταμαι : Ὅτι μουσικῆν τὴν ἐγκύκλιον παιδεῖαν φησὶ. γράμματα δὲ τὰ πρῶτα στοιχεῖα. δεῖ δὲ τοὺς διερχομένους [τοὺς ἀναγινώσκοντας *Victor*.] διὰ γραμμάτων παιδεύεσθαι. ἢ γὰρ παιδεία τοὺς ἀτόπους ἐκτρέπει λογισμούς. τὰ πρῶτα στοιχεῖα. R.

189. (πλὴν γραμμάτων : Οἱ γὰρ ἀξιώματος ἀντιποιοῦμενοι τὴν ἐγκύκλιον μάλιστα ἐπαιδεύοντα παιδεῖαν. ἢ δὲ ἐγκύκλιος παιδεία διὰ πάσης ἐχῶρει καὶ παιδεύσεως καὶ ῥυθμοῦ παντὸς καὶ κινήματος. (ταύτην παιδεύθησαν τὸν Θηβαῖον Ἐπαμεινώνδαν καὶ ἄλλους δὲ πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ἀνδρας παρὰ πλείοσιν ἱστορεῖται.)

καὶ ταῦτα μέντοι κακὰ κακῶς : Παρομιῶδες, ἐπεὶ 15 καὶ κακὰ κακῶς. ὅτι τὸ σύνολον, φησὶν, ἐπίστασαι γράμματα, τοῦτό σοι πρὸς τὴν πολιτείαν ἐστὶν ἀνωφελές. (ἀποτείνεται δὲ πρὸς τοὺς πολιτευομένους πάλιν διὰ τούτων. ἢ ὡς ἀμαθῶν ὄντων καὶ τυχόντων ἀνθρώπων πολιτευομένων, καὶ διὰ τοῦτο βράδως χωρούντων ἐπὶ 20 τὴν ἀδικίαν. ὡς τῆς παιδείας ἱκανῶς καθεστῶσης ἀποδιώξει καὶ ἀπελάσαι τῆς ψυχῆς τοὺς πονηροὺς λογισμούς. διὰ τὴν συγγένειαν δὲ τὸ κακὰ κακῶς οὐ καλῶς, ἀλλὰ κακῶς ἐπίστασθαι.)

190. τουτί σε μόνον ἔβλαψεν : Ἀμείνων ἦσθα, φησὶν, 25 εἰ μὴδὲ τὴν ἀρχὴν ἐπειράθης τῶν γραμμάτων.

191. (ἢ δημαγωγία γὰρ : Ἡ τῶν δημαγωγῶν ἀρχή, φησὶν, οὐκέτι τοῖς σοφοῖς οὐδὲ τοῖς ἀξιολόγοις ἐγχειρίζεται.)

193. [ἀλλὰ μὴ παρῆς : Μὴ ὑπερίδης, μὴ ἀπόση 30 μὴδὲ παραπέμψη τοιοῦτον καιρὸν παραπεπτωκότα.]

196. ἡνιγμένος : (Μετὰ αἰνίγματος λελεγμένος, οὐκ αὐτόθεν φανερὸν ἔχων τὸν νοῦν. τοῦτο δὲ παρόσον οἱ χρησμοὶ λοξῶς ἐκφέρονται ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἄλλως.) μετὰ αἰνίγματος, ὅσον ἄλλα μὲν λέγων, ἄλλα 35 δὲ δηλῶν.

197. (ἀλλ' ὅπῃ μάρφη : Αὕτη ἀρχὴ ἐστὶ τοῦ χρησμοῦ. ὁρᾷς ὅτι ἐμπειληγμένος τοῖς λόγοις ἀσάφειαν κατὰ τὴν ἐρμηνείαν ἐργάζεται.)

βυρσαίετος : Τὸν Κλέωνα λέγει. (πολλάκις γὰρ προεῖρηκαμεν ὅτι διαβάλλει τὸν Κλέωνα.) συνέθηκε δὲ τὴν λέξιν ἀπὸ τῆς βύρσης καὶ τοῦ ἀετοῦ, ἅμα τε ὡς βυρσοδέψην κωμῳδῶν τὸν Κλέωνα (καὶ ὡς κλέπτῃν καὶ ἀρπαγα τῶν κοινῶν. ἀρπακτικὸν γὰρ τὸ ζῆρον ὁ ἀετός. τὸ δὲ) ἀγκυλοχειλῆς ἐπίθετον τοῦ ἀετοῦ, (ὁ ἐπίκαμπεις τὰς χηλὰς ἔχων.) ἐπὶ δὲ Κλέωνος, ἀγκύλας τὰς χεῖρας ἔχων πρὸς τὸ κλέπτειν καὶ ἀρπάζειν. (διὰ τοῦτο ἀετῶ αὐτὸν ἀπέικασε.)

198. (γαμφλησὶ : Σιαγόσι. δράκοντα, τὸν ἀλλᾶντα. κοάλεμον, τὸν κολοῦντα καὶ αἰούντα τὰ κακὰ. ὅτι καὶ 50 αὐτὸς ἤμελλε παύσειν τὸν Κλέωνα.)

κοάλεμον : (Τὸν Ἀγοράκριτον οὕτως εἶπεν.) ἐγχεῖται δὲ τῇ λέξει τό τε ἡλῶν καὶ τὸ κοεῖν, ὃ ἐστὶ νοεῖν. (τὸν οὖν ἀνόητα καὶ μάτην κοῦντα κοάλεμον εἶπεν.)

αίματοπώτην : Καὶ τοῦτο οἰκείως ἐπὶ τοῦ δράκοντος· αἷματοποτεῖ γὰρ τὸ ζῷον· καὶ ἐπὶ τοῦ ἀλλαντοπώλου. τὰ γὰρ ἔντερα καὶ τοὺς ἀλλᾶντας μετὰ αἵματος (καὶ πιμελῆς καὶ ἀφρίτων φυρῶντος) πληροῦσιν. (αἷματοπώτην οὖν τὸν αἶμα καταναλισκοντα καὶ ὥσπερ ἐκροφούντα.)

199. σκοροδάμη : (Ἡ πικρία τοῦ σκοροδίου καὶ τῆς ἄλμης,) τὸ μετὰ τῆς ἄλμης τρίμμα τῶν σκοροδίων. οἶον ἢ δριμύτης. εἶπε δὲ Παφλαγόνων, διὰ τὸν Κλέωνα, ἐπειδὴ Παφλαγῶν ἦν.

200. ὀπάζει : Δίδωσι, παρέχει. *Vici.*

201. (βυρσαίετος : Ἀμφιβόλωσ ἐξενήνεκται κατὰ τὴν φράσιν. δύο δὲ αἷτια εἰς ταυτὸ παραλαμβάνόμενα ἀμφιβόλιαν ἐργάζονται. εἰρηται δὲ παρὰ τὴν βύρσαν καὶ τὸ ἀρπάζειν.)

202. εἶθ' αἷματοπώτης : Παρόσον εἰώθασι τοὺς ἀλλᾶντας μετὰ αἵματος φυρῶν.

210. αἶκε μὴ θαλφθῆ : Καταθαλφθῆ, καταπλαγῆ ταῖς λοιδορίαις, τούτεστιν ἔάν μὴ εἴη μὴδὲ παραχωρήσῃ λοιδορούμενος. Ἄλλως. ἀπάτη ἀπατηθῆ κατὰ πτήξας τὰς λοιδορίας Κλέωνος. αἰκάλλει δὲ, ὠπτεύει με. γράφεται δὲ καὶ καλεῖ με, ἀντὶ τοῦ κινεῖ, προτρέπεται. ἐπιτροπεύειν δὲ, ἀρχεῖν, διοικεῖν. φαυλότατον δὲ, εὐτάλης, βραχὺ, ἀπλοῦν.

213. φαυλότατον : Ῥάδιον. *Vici.* Ῥάδιον, εὐτελές. *V.*

214. (τάραττε : Παρωδίας τρόπον. παρῶδησε γὰρ τὸν Ἰαμβον ἐξ Ἡρακλειδῶν [?] Εὐριπίδου. μεταφορικῶς δὲ τοῖς ὀνόμασι χρῆται ἐπὶ τῆς πολιτείας, καὶ τῆ τοῦ ἀλλαντοπώλου τέχνη. τάραττε, φησί, καὶ συμφύρα τὰ πράγματα.)

215. χόρδευε : Τὰ ἔντερα τῶν τετραπόδων χορδὰς καλοῦσι, καὶ τοῦτο οὖν ἀπὸ τῆς τέχνης τοῦ ἀλλαντοπώλου τὸ ὄνομα εἴρηται. (Hic desinunt scholia Ravenn.) ὥσπερ γὰρ, φησί, γεμίζει καὶ πληροῖς τὰ ἔντερα παντός τοῦ φαρμάκου, οὕτως αἱ χόρδευε καὶ τὰ πολιτικά. Ἄλλως.

216. παρὰ τὸ χορδεύειν. χορδῆ γάρ ἐστι τὸ λεπτόν ἐντερον, δ' εἰώθασι πλέκειν οἱ μάγειροι. διαβάλλει δὲ πάλιν τοὺς στρατηγούς ταράττοντας καὶ χορδεύοντας, τούτεστιν εἰς πλοκάς ἐμβάλλοντας τὴν πόλιν.

217. ὑπογλυκαίνων : Ἠδύσμασι χρώμενος καὶ ἀρτύμασι καὶ κολακείαις.

218. ἔχεις ἅπαντα : Σύμφωνασ σοι ἔχεις, καὶ ἀρμόξεις εἰς ἅπαντα. πάλιν δὲ ἐναυθα αὐτῶν καθάπτεται τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν πολιτευομένων, ὡς τοῖς μὲν τοιοῦτοις ἐγχειρίζοντων τὰ δημόσια, τῶν δὲ πολιτευομένων οὕτω πεφυκότων.

220. συμβαίνουσι : συμπράττουσιν. *V. Vici.*

221. Τῷ Κοαλέμω : Ἀντὶ τοῦ ἀνοῖα. ἀναπλάττει δὲ αὐτὴν ὡς δαίμονα. τοῦτο δὲ παρῶδησεν ἐκ τῆς τραγωδίας. ἀνέπλασε δὲ τινὰ δαίμονα ἀπὸ τῶν προειρημένων κωμικῶς. τούτεστιν ἀπατητικῶ καὶ ἀνοήτῳ δαίμονι. ἢ τῷ κωλύοντι τὸν ἀνεμον καὶ παύοντι δαίμονι. ἢ τῷ ἀλλαντοπώλῳ.

222. ῥώπος : λείπει τὸ σκόπησον. ἀμυνεῖ : καταγωνεῖ. *V.*

224. βδύλλαι : Καταπέπληγε, βδελύττεται, τούτεστι μισεῖ.

225. ἀλλ' εἰσὶν ἱππῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι : Οἱ ἱππεῖς ἐπέθοντο αὐτῷ, ἐπεὶ ὅτε ἦν εἰς αὐτῶν, κακῶς αὐτοῦ διέθηκεν. ἱππεῖς οὖν τάγμα ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἀφ' ὧν ὁ χορδὸς σύγκειται τῷ δράματι. ὅθεν καὶ τὴν ἐπιγραφήν πεποιήσεται.

226. μισούντες αὐτὸν : Θεόπομπος ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῶν φησὶν ὅτι οἱ ἱππεῖς ἐμίσησαν αὐτόν. προπηλακισθεὶς γὰρ ὑπ' αὐτῶν καὶ παροξυνθεὶς ἐπετέθη τῇ πολιτείᾳ, καὶ διετέλεσεν εἰς αὐτοὺς κακὰ μηχανώμενος. κατηγόρησε γὰρ αὐτῶν ὡς λιποστρατούντων. διὰ τοῦτο οὖν ἐμνήσθη αὐτῶν Ἀριστοφάνης.

228. ὅστις ἐστὶ δεξιός : Ἄγαθος, εὖνος ἡμῖν, ἀπεχθόμενος πρὸς τὴν τοῦ Κλέωνος πονηρίαν.

229. ξυλλήψεται : Συμμαχήσει. *Vici.*

230. ἐξεικασμένος : Πεπλασμένος πρὸς ὁμοιότητα. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς κωμικοῖς ὁμοία τὰ προσωπεῖα ποιεῖν τοῖς κωμωδοῦμένοις, ἵνα φανεροὶ ὦσιν ὑπ' αὐτῶν, καὶ περιτιθέσθαι τοῖς ὑποκριταῖς. Ἄλλως. οὐκ εἶχεν αὐτοῦ προσωπεῖον διὰ τὸ δεδοικέναι τοὺς σκευσοποιούς καὶ μὴ θέλειν μήτε πλαττεῖν μήτε σχηματίζειν τὴν ὄψιν τοῦ Κλέωνος. λέγει οὖν ὅτι μηδενὸς ὑποστάντος αὐτόν ὑποκρίνεσθαι, αὐτὸς δ' Ἀριστοφάνης μιλιώσας ἑαυτὸν ὑπεκρίνατο, ἢ τῇ τρυγῆ χρίσας ἑαυτόν. — ἐξεικασμένος : Ὀμοιωθεὶς. *Vici.*

235. μὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς : Τοῦτο ὁ Κλέων λέγει ἰδὼν ὀμιλοῦντας, καὶ μὴ εἰδὼς περὶ τοῦ ὀμιλοῦσι, συνωμότης αὐτοὺς καλεῖ. πικρῶς οὖν κατὰ τοῦ Κλέωνος ἐκφέρονται, ὡς τοιαῦτα αὐτοῦ συκοφαντοῦντος ἀπὸ μικρῶν καὶ εὐτελῶν προφάσεων. [χαιρήσεται δὲ, χαιρόντες ἀπαλλαχθήσασθον.]

236. ζυνώμυτον : Ξυνωμοσίαν ἐποιήσατε, τούτεστιν ὄρκους καὶ πίστει ἀλλήλοισι δεδώκατε, ἵνα ὀμωσῆσθε κατὰ τοῦ δήμου.

237. τὸ Χαλκιδικὸν ποτήριον : Ἐγνωμένον ὅτι ὁ θεράπων ἔπινε καὶ εἶχεν ἐπὶ χεῖρας τὸ ποτήριον. ἰδὼν οὖν ὁ Κλέων, προφάσει καὶ τούτῳ κέρχεται τῆς συκοφαντίας, καὶ τὸ ποτήριον εὐθύνη ὡς Χαλκιδικόν. κωμωδεῖ δὲ αὐτόν ὡς καὶ ἐπὶ τοῖς τυχοῦσι μεγάλα μεμφομένον. οἱ δὲ Χαλκιδεῖς εἰσὶ μὲν ἐπὶ τῆς Εὐβοίας ἄποικοι Ἀθηναίων, εἰσὶ δὲ καὶ ἐπὶ Θράκης οἱ Χαλκιδεῖς, ἄποικοι ὄντες ἀπὸ τῆς Εὐβοίας. πολλὰ δὲ ἦν τότε χωρία τῆς Θράκης ὑπακούοντα τοῖς Ἀθηναίοις. περὶ ὧν νῦν λέγει. καὶ γὰρ ἐπὶ Θράκης Χαλκιδεῖς ἦσαν ὀνήκιοι τῶν Ἀθηναίων. φησὶν οὖν ὅτι τὸ ποτήριον τοῦτο Χαλκιδικόν ἐστί. καὶ πόθεν ὑμεῖς αὐτὸ ἔχετε, εἰ μὴ δῶρον ὑμῖν ἐδόθη, ἵνα ἀποστῶσιν; ἔλαβε δὲ τὴν πρόφασιν εὐκαιρον τοῦ ὀνόματος τῶν Χαλκιδεῶν, διὰ τὸ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἀποστῆναι αὐτοὺς τῶν Ἀθηναίων. ὅθεν ἀπέστησαν δὲ ἀπὸ Ἀθηναίων Χαλκιδεῖς ἐπὶ Εὐκλείδου ἄρχοντος.

238. Χαλκιδεῖας ἀρίστατον : Πόλις Εὐβοίας, ἄποικοι Ἀθηναίων. ἐχρῶντο δὲ τοῖς ὄστρακίνοις εἰς τὰ συμπτώ-

σια. ὡς αἰεὶ οὖν τοῦ Κλέωνος δι' ἐλάχιστόν τι κατηγοροῦντος. χωρίζετε οὖν, φησί, Χαλκιδέας ἀπὸ τῆς τῶν Ἀθηναίων συμμαχίας.

240. ὦ γεννάδα : Τοῦτο ὁ θεράπων πρὸς τὸν Ἄγορά-
5 κριτον. ἐν τισὶ δὲ οἱ δύο στίχοι οὐκ ἔγκεινται.

242. ἄνδρες ἱππεῖς : Ὡς συκοφαντούμενοι ἐπικα-
λοῦνται εἰς βοήθειαν τοὺς ἱππέας. Ἰππαρχοὶ δὲ ὁ Σί-
μων καὶ ὁ Παναίτιος.

243. πρὸς τὸ δεξιὸν κέρασ : Ὡς ἐπὶ τάξεως φησίν. ὁ
10 δὲ Παναίτιος ὡς μέγας τῶν ἱππέων κωμωδεῖται. τινὲς
δὲ φασὶ τὸ μὲν « ἄνδρες ἱππεῖς » ἀλλαντοπώλη λέγειν,
ἄλλοι δὲ τὸ « ἄνδρες ἐγγύς, » τὸν θεράποντα.

244. κάπαναστρέφου : Ὡς τοῦ ἀλλαντοπώλου πεφευ-
γτός, εἶπεν ἀναστρέφου.

245. ὡς ἄμοῦ προσκειμένων : Τὸ ἄμοῦ λέγουσιν
15 Ἄττικοι ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. ὡς καὶ ἐν Εἰρήνῃ [513] « καὶ
μὴν ἄμοῦστιν ἤδη. »

247. παῖε παῖε : Ἐντεῦθεν ἡ πάροδος γίνεται τοῦ
χοροῦ ἀπὸ τῶν ἱππέων συμπληρουμένου. οἵτινες ἐπι-
καλούμενοι ἀκούσαντες τοῦ θεράποντος, εὐθέως ἀφι-
20 κνῶνται βοηθήσαντες αὐτῷ. ταραξίπλοστορατον δὲ κα-
λοῦσι τὸν Κλέωνα, τουτέστι τὸν ταραξάντα τὸ πληθὸς
τὸ ἱππικόν. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἵνα δόξωσιν εἰκότως αὐτῷ
χαλεπαίνειν καὶ αὐτοὶ καὶ πολεμεῖν. ἢ ἵνα τὸν Κλέωνα
25 δεῖξῃ διὰ πάντων λυμαινόμενον τὴν πόλιν, διαφθειρόν-
τα μὲν τὸ ἱππικόν, σφετεριζόμενον δὲ τοὺς φόρους.
[εἰσθεσις δὲ τῆς διπλῆς ἀμοιβῆς ἀτέρων εἰσιόντων
ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι τροχαῖοι τετράμετροι κατα-
ληκτικοὶ λζ'. ὧν τελευταῖος

καὶ τέμαχος οὐ Περικλῆς οὐκ ἤξιωθη πώποτε.

248. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσει παραγράφος. ἐπὶ δὲ τῷ τελει τῶν
στίχων διπλῆ ἔξω νενευκυία.] κορωνίς, ὅτι εἰσέρχεται
ὁ χορὸς τῶν ἱππέων, καὶ πάλιν στίχοι τροχαῖοι λβ'. V.

248. καὶ τελώνην : Διεδέβλητο τὸ τοῦ τελώνου
ὄνομα, ὡς καὶ τοῦ Κλέωνος ὄνομα τελώνου, καὶ ὑπὲρ
25 τὸ τέλος τελωνοῦντος. φάραγξ δὲ, τὸ ἀπόσχιμα τῆς
γῆς, ὃ τὸ παρεμπέπτον ὕδωρ πίνει. τοῦτο δὲ καὶ εἰς τὸ
κακόφωνον αὐτοῦ. χάρυβδι δὲ ἀρπαγῆς, ὡς πᾶν ὄτιοῦν
ἀρπάζοντα.

φάραγμα : Τὸ τῆς γῆς βάραθρον. ὃ, ἐὰν εἰς αὐτὸ
40 ὕδωρ ἐμπέσῃ, ἀφανὲς ποιεῖ. εἰς ἀδηλον γὰρ τὸ ὕδωρ
καταναλίσκεται. τοῦτο δὲ διὰ τὸ κακόφωνον τοῦ Κλέ-
ωνος καὶ τὸ κράζειν ὡς ἐπὶ τῶν πετρῶν τὰ κύματα.

252. κάπκειμένος : Ἄντι τοῦ τύπτων αὐτόν. διὰ δὲ
45 Κλέωνα τοῦτο πάλιν λέγει, ἐπειδὴ κεκρακτῆς ἦν.

253. ὄδε τὰς ὁδοὺς : Ἐπίσταται, φησί, τὰς κατα-
δόσεις Εὐκράτους τὰς ἐπὶ τὰ κυρήθια. κυρήθια δὲ εἰσι
τὰ πίτυρα καὶ ἄχυρα τῶν πυρῶν ἢ κριθῶν. μυλῶνας
δὲ ἔχον ὁ Εὐκράτης εἰκότως εἶχε καὶ κυρήθια. ἐκ-
50 μώθησεν οὖν εὐκαίρως αὐτὸν ὡς μυλωνάρχη καὶ ὡς
πρὸ αὐτοῦ πολιτευσάμενον καὶ πεφευγότα. τινὲς δὲ,
ὅτι ἦν μυλωνάρχης.

254. κυρηθίων : Ἐνθα αἱ κάχυρος φρύγονται. κά-

χυρος δὲ εἰσιν αἱ λελεπισμένα κριθαί, ἀφ' ὧν ἡ πι-
σάνη. σκώπτει δὲ καὶ τὸν Εὐκράτην ὡς τοιαύτην τέχνην
ἔχοντα. ἐν ἄλλοις γοῦν [fr. 540] φανερώτερον φησὶ « καὶ
σὺ κυρηθοπῶλα Εὐκράτης στύπαξ. » — τῶν μυλῶνων.
κυρήθια γὰρ τὰ πίτυρα τῶν κριθῶν. V.

255. ὦ γέροντες Ἠλιασταί : Τοῦτο ὁ Κλέων λέγει,
καὶ αὐτὸς ἐπικαλούμενος τοὺς δικαστὰς εἰς βοήθειαν.
Ἠλιαία γὰρ μέγιστον δικαστήριον Ἀθήνησιν. οἱ δὲ
δικασταὶ ὑπὸ τῶν δημαγωγῶν ἐτρέφοντο, τριώβολον
λαμβάνοντες μισθὸν δικαστικόν μετὰ τὸ κρίναι. ὡς 10
δημαγωγὸς οὖν ἐπικαλεῖται οὐς ἐτρέφε [φράτορας ἦγον
συγγενεῖς Vict.]. συγγενεῖς δὲ εἶπε τριωβόλου, οἷον
προσφωκειωμένοι καὶ προσπεφυκατές τῷ τριωβόλῳ. καὶ
γὰρ τοὺς συγγενεῖς φράτορας καλοῦσιν. εἰσὶ δὲ οἱ τῆς
αὐτῆς φαρτρίας μετέχοντες, οἷον πατρίας τινοῦ. ὁ γοῦν 15
Ὅμηρος [II. N, 354] τὴν αὐτὴν πάτραν λέγει,

ἢ μὲν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἦδ' ἰα πάτηρ.

καὶ κατὰ ἀναφορὰν πάτηρ καλεῖται. μεταπέπτως δὲ
τὰ στοιχεῖα. καθάπερ ἐπὶ τοῦδε, ὁ φάτριος Ζεὺς καὶ ὁ
πάτριος. τὸ δὲ τριώβολον ἡμίδραχμόν ἐστιν. Ἠλιαία 20
δὲ καλεῖται, διὰ τὸ ὑπαίθριον αὐτὸ εἶναι καὶ ὑπὸ τῷ
ἡλίῳ καθέζεσθαι τοὺς συνεβθόντας δικαστὰς.

256. οὐδ' ἐγὼ βόσκω : Πικρῶς ὡς θρέμμασιν αὐτοῖς
κέχρηται ἀλόγοις. βόσκειν γὰρ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων
τίθεται. τὸ δὲ δίκαια κᾶδικα, οἷον ἐκ δικαίου [καὶ ἀδι- 25
κου].

257. ζυμωστῶν : Ζυμωσίσαν πεπονημένων, του-
τέστι πίστει δι' ὀρκων διδόντων αὐτοῖς καὶ συνθήκας
κατ' ἐμοῦ πεπονηκότων. Ἄλλως. προδοτῶν τοῦ δήμου.
τῶν συνομνύων ἐπὶ τῇ καθαιρέσει τοῦ δήμου. 30

258. πρὶν λαχεῖν : Πρὶν χειροτονηθῆναι, πρὶν κλη-
ρωθῆναι. πρὸ διανομῆς, φησίν, ἀρπάξεις. ἡ μεταφορὰ
ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς δέιπνοις ἀρπαζόντων πρὸ διανομῆς.

259. κάπσουκάξεις : Συκοφαντεῖς. ἐχρήσατο δὲ τῷ
ὀνόματι, ἀφ' οὗ καὶ συκοφάντης ἐκέκλητο. τὸ γὰρ πα- 35
λαιὸν τίμια παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ σῦκα ἦν, καὶ εἰ
τις διαβληθεὶ κλέπτων, ἐκολάζετο. φαίνειν δὲ ἔλεγον
τὸ κατηγορεῖν. Ἄλλως. συκάξιν τὸ ἀποθλίβειν τὰ
σῦκα, εἰ ὦμα ἢ πέπειρα. καλῶς οὖν ἐπήνεγκε τὸ ἀπο-
πίξων, ἐπεὶ ἀποθλίβει τοὺς συκοφαντούμενους καὶ πιέ- 40
ζει δυροδοκῶν.

τοὺς ὑπευθύνους σκοπῶν : Διαλογιζόμενος, καὶ
δρῶν, καὶ πολυπραγμονῶν. [ὠμός δὲ, σκληρός, δυσκα-
ταμάχτης. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν πέννης, ἢ πλοῦσιος, ἐπέ-
μεινε τῇ μεταφορᾷ ὡς ἐπὶ σὺκων.] τὸ δὲ πέπων ἢ μὴ 45
πέπων ἀντὶ τοῦ ἀπαλῶς, ραδίως διασεισθῆναι δυνάμε-
νος. μεταφορικῶς δὲ ἀπὸ τοῦ συκάξιν τούτοις τοῖς ὀνό-
μασι κέχρηται. ὦμα γὰρ τὰ μηδέπω ὠριμακότα. ὥσπερ
οὖν ἐπὶ τῶν καρπῶν ἐκ μὲν τῶν πεπανθέντων ἔστι
δρέψασθαι καὶ φαγεῖν, ἐκ δὲ τῶν ἀώρων καὶ ὠμῶν 50
οὐκέτι, οὕτως, φησὶ, καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ὁ Κλέων
διελογίζετο, καὶ διεκρίνε τίς ἐπιτήδειος διασεισθῆναι
καὶ τίς σκληρός καὶ δυσκαταμάχηςτος. ὑπευθύνους δὲ,

τοὺς μηδέπω λογισμὸν παρεχομένους, μηδὲ εὐθύνας τῆς ἀρχῆς ἧς ἐπιστεύθησαν.

261. [ἀπράγμονα : Ἐπεικῆ καὶ μέτριον τοὺς τρόπους. οὐ φιλοπράγμονα.]

262. ἐκ Χερρονήσου : Χερρόνησος τῆς Θράκης χωρίον καὶ πόλις, ὑποτελής τῶν Ἀθηναίων, εὐφορὸς εἰς πυροῦ γεωργίαν ὅθεν καὶ ἐσιταγῶγον οἱ Ἀθηναῖοι. ὡς ἰδιοπραγμόνων δὲ καὶ ἰδιωτῶν ὄντων τῶν Χερρονησιωτῶν καὶ διασεῖσθαι δυναμένους βραδίως, μάλιστα δὲ τοῦ Κλέωνος ἐπηρεάζοντος αὐτοῦς, τοῦτων ἐμνήσθη. ὅθεν ὡς ἐπὶ ἀγροίκων καὶ τῶν καταγαγῶν ἐχρήσατο, σημαντικῶς, ὥσπερ ἀπ' ἀγροῦ τινος μετακαλουμένων καὶ κατιόντων εἰς πόλιν. Ἄλλως. ὡς καταγαγόντος αὐτοῦς συμμάχου εἰς Ἀθήνας καὶ συκοφαντοῦντος καὶ

ἀργυριζομένου.

κατάξας, μετακαλεσάμενος.

ἀγκυρίας : Ὑποσκελίσας, ὅσον τῇ ἀγκύλῃ καταβαλῶν, [ὅπερ ἐστὶν ἀκοντίου εἶδος, ἢ καταπαλαισας]. παλαιστρικά γὰρ εἰσι ταῦτα, καὶ τὸ διαβαλῶν καὶ τὸ ἀγκυρίσας [καὶ ἀγκυρίσισμα εἶδος παλαισματος, καὶ σκευὸς ἀγρευτικῶν οὐκων.]

263. ἐνεκολάθησας : Ἄκολος, ψωμῶς, ὅθεν τὸ ἐνεκολάθησας ἀντὶ τοῦ καταπέτωκας. τὸ δὲ ὄλον, καταπαλαισας αὐτὸν ἐκπεριελθῶν καὶ διασεῖσας ἀργυρίζεται. τὴν βίαν δὲ ἢ ἐκέχρητο κατὰ τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς πάλης ἐδήλωσε.

264. καὶ σκοπεῖς γε τῶν πολιτῶν : Διακρίνεις καὶ ἀναζητεῖς. ὁ δὲ νοῦς αὐτῶ πᾶς τοῦτο λέγειν βούλεται, ὅτι οὐ τῶν προειρημένων ἐπηρεάζεις τρόπων, ἀλλ' εἴ τις καὶ τοιοῦτό τι ποιεῖ, ἀναζητεῖ καὶ διακρίνει τίς ἐστὶ τῶν πολιτῶν ἀμνοκῶν, ὅσον προβατῶδης, τοῦτέστι μωρὸς καὶ εὐήθης. τὰ γὰρ πρόβατα ἐπὶ εὐηθείᾳ διαβάλλεται.

265. καὶ τρέμων τὰ πράγματα : Εὐλαβοῦμενος κασαστῆναι εἰς πράγματα. πολλοὶ γὰρ οὐ διὰ δειλίαν, ἀλλ' ἦθος καὶ τρόπων ἐπιεικίαν αἰρούνται ζημιωθῆναι μᾶλλον ἢ χωρήσαι διὰ δικῆς. καὶ τοὺς τοιοῦτους ἐπιλεγόμενος, φησὶν, ὁ Κλέων καταστήσας εἰς φόβον τοῦ παρεῖναι πράγματα ἐπηρεάζει βραδίως.

266. ὡς δ' ἀλαζῶν : Ἀλαζῶν, ὁ μείζονα τῆς ἑαυτοῦ ἀξίας κομπάζων καὶ φρονῶν. μάστιγος δὲ κυρίως ἱμᾶς μεμαλαγμένος καὶ ἀπαλὸς καὶ τρυφερὸς. καλῶς οὖν ἐπὶ τοῦ Κλέωνος τῶν ὀνόματι κέχρηται, ὁμοῦ καὶ τὸ τοῦ τρόπου ὑπουλον καὶ τὸ λαγαρόν αὐτοῦ δεικνύς, καὶ σκώπτων ὡς βυρσά. ἀφ' ὧν οἱ ἱμάντες γίνονται καταρυσσθέντες τοιοῦτοι. [μάστιγος οὖν ὁ μεμαλαγμένος ἐν πονηρίᾳ.]

εἶδες οἱ ὑπέρχεται : Ὡς ὑπάγεται τὸν δῆμον ὑποτρέχων καὶ κολακεύει καὶ καταπραίνει ἀπάγων τὴν ὀργὴν ἄπασαν τὴν πρὸς αὐτόν.

270. ὡσπερ εἰ γέροντας : Ὡσπερ, φησὶ, τοὺς γέροντας δικαστὰς ἐκπανουργῆσαι, οὕτω καὶ ἡμᾶς ἐπιχειρεῖ ἀπατᾶν. κόβαλα γὰρ καλοῦσι τὰ πανουργήματα.

ἐκροβαλικεύεται : Ἀπατᾶ, παραλογίζεται, ληστεύει. κόβαλοι γὰρ οἱ μετὰ ζύλου λησται. τοὺς αὐτοὺς καὶ

κορυνφόρους καλοῦσιν. [κορύνη βόπαλόν ἐστιν. Νικέ.] οἱ δὲ, κόβαλον τὴν μετὰ ἀπάτης παιδιάν.

271. ἀλλ' ἐὰν ταύτη γε νικᾷ : Τῇ πανουργίᾳ λέγει. ὅτε ἐν τῇ πανουργίᾳ νικᾷσει, αὐτῇ τῇ πανουργίᾳ πεισθήσεται. Ἄλλως. τὰς χεῖρας δείκνυσιν. ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιόντων. διό, φασὶ, καὶ τὸ κυρηβάσει.

272. κυρηβάσει : Κυρηβασία λέγεται ἢ διὰ τῶν κερμάτων μάχη, ἢ περ ἐν τοῖς ἀλόγοις ζῴοις γίνεται. τοῦτο οὖν δηλοῖ, ὅτι ἢ μάχεται ἢ πλήξει. κυρηβάσει γὰρ λέγονται αἱ πλήξεις τῶν τράγων. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ταῖς κεφαλαῖς διαμάχονται. Ἄλλως. πρὸς τὸ σκέλος μάχεται, ἢ διαπεισεται. [γαστριζομαι δὲ εἶπεν, ὡς πληγὴς τῷ σκέλει. εἰς τὴν γαστέρα τύπτονται. παραπιγραφή δέ. συγκέκυρε γὰρ καὶ ὑπὸ τῶν δικωκόντων τύπτεται. καταστρέφεις δὲ, δουλοῖς. τρέψομαι δὲ, εἰς φυγὴν τρέψω, πλεῖόν σου βοῶν νικῆσω, ὑπερβαλοῦμαι.]

276. τήνελλος εἰ : Τήνελλος ἀρμονία λύρας. ἐὰν τοῖνυν ὑπερακοντίσης αὐτόν, μουσικώτατος εἶ. Ἄλλως. νικηφόρος. τήνελλος δὲ κρουμάτιον ἐπινίκιον.

277. ἦν δ' ἀναιδεία : Κἂν ἤτηθηθῆς, φησὶν, ὑπ' αὐτοῦ τῇ βοῇ, περιγένη δὲ ἐν ἀναιδείᾳ, οὐδὲν ἤττον ἡμετέρα ἢ νίκη. πυραμοῦς δὲ, εἶδος πλακοῦντος ἐκ μελίτος ἐφθοῦ καὶ πυρῶν πεφρυγμένων, ὡς καὶ σησάμοις τὸ διὰ σησάμων. ταῦτα δὲ ἐτίθεισαν ἄθλα τοῖς διαγρυπνηταῖς. εἰώθασι γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἀμιλλᾶσθαι περὶ ἀγρυνίας, καὶ ὁ διαγρυπνησῆας μέχρι τῆς ἑὸ ἐλάμβανε τὸν πυραμοῦντα.

278. ἐγὼ ἔνδεικνυμι : Ἐνδείκνυμι καὶ φαίνω. ἐνδείκνυμαι δὲ ἔλεγον τὸ καταγγέλλειν τινὰ κακούργουντα περὶ τὰ κοινὰ.

279. ζωμεύματα : Τὰ τῶν νεῶν χρεῖωδη. λέγεται δὲ ζύλα καὶ κηρὸς καὶ πίσσα. Ἄλλως. τὰ λεγόμενα ὑποζώματα. εἰσι δὲ ζύλα τῶν νεῶν. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὑποζώματα, εἶπεν ὡς πρὸς μάγειρον παίζων ζωμεύματα, ὡς ἀρτύσεων ἕμπειρον καὶ ζωμευμάτων. ἀπείρητο δὲ ἀπὸ Ἀθηνῶν ἐξάγειν ζύλα καὶ πίσσαν. εἶχον δὲ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι τρήρεις.

281. ἐκθεῖ πλέα : Ἐξεῖσιν, ἐκπορευέται μεσοτῇ καὶ γεμούσῃ, τοῦτέστιν ἔξεῖσιν ἐκ τῆς πολιτείας γενόμενος πλούσιος. εἰσδραμών δὲ ἀντὶ τοῦ προσελθῶν τῇ πολιτείᾳ. ἐμφαντικῇ δὲ λέξει κέχρηται, ἵνα δεῖξῃ αὐτὸν ἐμπειρηδῆχότα βιαίως καὶ ἀναισχύντως τῇ πολιτείᾳ. πρυτανεῖον δὲ τόπος Ἀθήνησιν οὐ τὰς δημοσίας σιτήσεις ἐποιοῦντο. τιμὴ δὲ οὐκ ἐλαχίστη τοῖς δημοσίᾳ σιτουμένοις ἦν. [ταῦτα δ' εἶπεν ἐπὶ πένθῃ ὅν ἐκ τῶν κοινῶν πεπλοῦτῃκε, καὶ ὅτι ἀναξίως ἔχει τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως.]

282. νῆ Δία ἐξαγαγῶν γε τᾰπόρρητα : Ἐπειδὴ ὁ Κλέων εἶπεν ἀπόρρητα, καὶ αὐτὸς εἶπε κρέας καὶ ἄρτον. λέγει οὖν, ὅτι ἀναξίως ἔτυχεν ὁ Κλέων, οὗ Περικλῆς οὐκ ἔτυχε τῶν Ἀθηναίων μὴ παρασχόντων, ἦτοι ὑπὸ μεγαλοφροσύνης τοῦ ἀνδρὸς παραιτησαμένου, ἢ ἐπὶ ἐξοστρακισθεῖς οὐκ ἔτυχε τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως, ἢ ὅτι διὰ τοῦτο εἶπε κρέας καὶ ἄρτον, ἐπὶ οὐκ

ἔζην τὰ θύομενα Δημήτερι καὶ Περσεφόνῃ ἔξω ἀφιεῖν.
ὡς γοῦν αὐτὰ ἐκφέροντος κατηγορεῖ.

282. καὶ τέμαχος : Ἰχθύς. ἰδίως δὲ τεμαχίτας ἰχθύς,
τοὺς μεγάλους καὶ κατακοπτομένους. — ἡξιώθη : Διὰ τὸ
5 ἄγος. Vict.]

284. ἀποθανεῖσθον : Διπλῆ καὶ εἰσθεσις περιοδικῆ
κώλων ἰθ'. ὧν τὰ μὲν ε' ἀμοιβαῖα τῶν ὑποκριτῶν δι-
μετρα. τὰ δὲ τέσσαρα ἐναλλάξ ἀκατάληκτα. καὶ μή-
ποτε εἰσὶ δίστιχα τετράμετρα καταληκτικά. αὐτίκα
10 μάλα : Εὐθύς, παραχρῆμα. Ἀττικῆ δὲ ἡ σύνταξις.
κεκραξομαι δὲ, τῷ κεκραγμῷ σου περιέσομαι, ἀντὶ
τοῦ νικήσω.

286. κunoκοπήσω σου : Τυπτήσω σε, καθάπερ κύνα.
τοῦτο δὲ ὡς μάγειρος λέγει. ἔστι γὰρ κύων ἰχθύς ποιός.
15 ἄμα δὲ καὶ κυνεῖω σε δέρματι καίσω. ἔστι γὰρ τρα-
χύτατον. — ὡς κύνα σε τύψω. οὐδέτερον δὲ τὸ κῶ-
τον. V.

290. περιελῶ σ' ἀλαζονείας : Οἶον, ἀποδώσω σε καὶ
παύσω τῶν ἀλαζονευμάτων. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσ-
20 σόντων. παύσω καὶ περικύψω τῆς ἀλαζονείας. περι-
λάσω, νικήσω.

291. ὑποτεμῶμαι τὰς ὁδοὺς σου : Οὐκ εἴω σε λέγειν,
προλήψομαι, νικήσω. τοῦτο ὡς πρὸς βυρσοδέψην. ὑπο-
τέμνεται γὰρ τὰ δέρματα, ἵνα παχέα φαίνηται. δια-
25 φέρι γὰρ τὸ τέμνειν τοῦ ὑποτέμνειν. ὅταν γὰρ ὑπο-
τέμνη, παχύτερον φαίνεται, ἀσθενέστερον δὲ ἔστι.
τέμνειν δὲ, τὸ ὀρθὴν ποιεῖσθαι τὴν τομῆν. τὸ γὰρ ἀνώ-
μαλον τῆς τομῆς παχύτητος ὄδξαν ἐργάζεται.

292. ἀσκαρδάμυκτος : Μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμούς.
30 σκαρδάμυκτεῖν γάρ, τὸ σκαίρειν καὶ μύειν τοὺς ὀφθαλ-
μούς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ὃ καὶ ἰλωπεῖν λέγεται
[ἢ ἰλωπίζειν]. ἀσκαρδάμυκτεῖν δὲ, προστεθέντος τοῦ
α, τὸ ἀτενὲς βλέπειν τὸν ἥλιον. φησὶν οὖν ὅτι ἀτενὲς
εἰς ἐμέ βλέψον, ὡς ἐν τούτῳ καταπληζόμενος τὸν ἄλ-
35 λαντοπώλην.

294. διαφορήσω σ' εἶτι γρύξεις : Ἐπαιεε παρὰ τὸ
διαφορεῖν. καλῶς δὲ ὡς ἐπὶ μαγείρου καὶ ἀλλαντοποιοῦ
κέρχηται. Ἄλλως, διασπάσω, διολέσω, [σχίω]. ἄλ-
λωστε οὐκ ἀγρήστως τῇ λέξει ἐπὶ μαγείρου καὶ ἀλλαντο-
40 πώλου. ὅσοι γὰρ τὰ ἔγκατα πλύνοντες ἐξ ἀνάγκης τῆς
ἀπ' αὐτῶν πληροῦνται κόπρου. παρατηρητέον δὲ, ὅτι
ἐν πᾶσιν ἀμείβεσθαι τοῖς ἴσοις πειρᾶται τὸν Κλέωνα.

296. κοπροφόρησω : Κόπρου σε πληρώσω. ἔπαιεε δὲ
παρὰ τὸ διαφορήσω σε. οἱ μάγειροι γὰρ τὰ ἔγκατα
45 πλύνοντες ἀναγκαιῶς πληροῦνται κόπρου. Ἄλλως, τὴν
κόπρον ἐκφορήσω τύπτων σε. ἢ ὡς βυρσοδέψην, ὅτι
κόπρω τὰς βύρσας ἰθεράπευεν.

298. ὁμολογῶ κλέπτειν : Τοῦτο ἐν ὑπονοίᾳ λέγει. ὡς
ἀν εἰ λέγε, σὺ φρων εἰμὶ καὶ πεπαιδευμένος, ὃ δὲ ἀχρεῖ
50 ἐπὶ τῷ κλέπτειν· ἀ κλέπτω, ὁμνύω μὴ κεκλοφῆναι. ὃ
ἔστιν ὑπερβολὴ ἐπιπορίας.

297. νῆ τὸν Ἐρμῆν τὸν ἀγοραῖον : Περισιωπόμενος
ἐπὶ τοῦ θεοῦ. ἐν μέσῳ γὰρ τῇ ἀγορᾷ ἴδρυται Ἐρμοῦ
ἀγοραῖον ἀγαλμα. πλεονεκτεῖν δὲ αὐτὸν πειρᾶται μὴ

μόνον κλέπτων, ἀλλὰ καὶ διαρρήδην ἐπιπορκῶν. οἶον,
ἐμὰ ἔστι ταῦτα τὰ ἐπιχειρήματα. ἀμφοτέροι δὲ ἀμιλ-
λῶνται τίς ἐστὶν αὐτῶν χειρῶν.

298. κἀπορκῶ γε βλεπόντων : Οἶον, ὁρώντων ὅτι
κλέπτων ὁμνύω ὅτι οὐκ ἔκλεψα. τοῦτο δὲ προστέθεικεν
6 δ' Ἀγοράκριτος, ὅτι πλεονεκτεῖ ἐκείνον καὶ μᾶλλον πο-
νηρὸς εἶναι δοκεῖ, εἰ οὐ κλέπτει μόνον, ἀλλὰ καὶ φανε-
ρῶς ἐπιπορκεῖ.

299. σοφίζει : Τεχνάζει. σοφίας γὰρ ἔλεγον τὰς τέ-
χνας. τὰ ἀλλότρια λέγεις, φησὶν. ἐμὰ ἔστι ταῦτα τὰ 10
ἐπιχειρήματα. ὡς εἰ λέγε, τὰ ἐμὰ τοίνυν κλέπτεις.
[φανῶ δὲ, φανίσω, κατηγορήσω.]

301. ἀδεκατεύτους τῶν θεῶν : Μὴ δεδωκότα ἀπ' αὐ-
τῶν τὴν δεκάτην μοῖραν τοῖς θεοῖς. ἔθος γὰρ εἶχον τὰς
δεκάτας τῶν θυομένων τοῖς πρυτάνεσιν οἱ μάγειροι δι- 15
δόναι. δέον δὲ εἰπεῖν, ἀδεκάτευτον ἔχοντα οὐσίαν, ὃ δὲ
ἀντὶ οὐσίας, κοιλίας ἐπήνεγκεν ὡς ἀλλαντοπώλην.

303. διπλῆ περίοδος καὶ εἰσθεσις κώλων θ', ἥς τὸ
πρῶτον παιωνικὸν δῖρυθμον, τὸ δεύτερον ἐκ κρητικῶ
καὶ δοχμίου, τὰ δὲ λοιπὰ ἐπτά παιωνικὰ δῖρυθμα. V. 20
Θ. [ὡ μαιρὲ καὶ βδελυρὲ : Κορωνικὴ καὶ εἰσθεσις χοροῦ
ἐπωδικῆ, διὰ τὸ τίθεσθαι μετὰ τὴν διπλῆν, ἐκ κώλων
παιωνικῶν ἐπιμεμιγμένων κρητικῶς καὶ βακχεῖος
ἐννέα. ὧν τὸ πρῶτον διμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖ-
ται δῖρυθμον. τὸ δεύτερον τρίμετρον βραχυκατάλη- 25
κτον, τοῦ πρώτου ποδὸς κρητικῶ, τοῦ δὲ δευτέρου
βακχεῖου. τὰ ἐξῆς τέσσαρα ὁμοῖα τῷ πρώτῳ ἐκ κρητι-
κῶν. τὰ δὲ τούτων ἐξῆς τρία ὁμοῖα, τοῦ δευτέρου ποδὸς
κρητικῶ. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχῳ τροχαῖκοι τετραμέτροι
καταληκτικοί. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνικῶν. ἐξῆς δὲ ἐν εἰσθέσει 30
σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀμοιβαῖον ἐκ στίχων ὁμοίων.
ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

307. καὶ τέλη καὶ γραφαί : Τὰ τελώνια καὶ ἀρχαί.
τελώνης γὰρ ἦν, καὶ ἐμίσθου τὰ τέλη, τουτέστι τὰ τά-
γματα.

309. ὦ βορβοροτάραξι : Ταραχωδέστατα. ταράττων
ἡμῶν τὴν πόλιν ὡς βορβορον. βορῶου πληρώσας τὴν
πόλιν καὶ βορβόρου.

311. ἀνατετυρβακῶς : Ἀναταράξας. τυρβάσαι δὲ κυ-
ριῶς λέγεται τὸ τὸν πλὸν ταράζει. 40

312. ἐκκεκωφῆκας : Βοῆς ἐπλήρωσας τὰς ἀκοάς.

313. κάπο τῶν πετρῶν ἄνωθεν : Ἐπειδὴ οἱ θυννο-
σκόποι ἐπὶ ὕψους ἰστάμενοι τὴν κατασκοπὴν τῶν εἰσόν-
των θύννων εἰς τὰ δίκτυα ποιοῦνται, φησὶν ὅτι καθάπερ
τοὺς θυννοσκόπους εἰσάοντες εἰς τὸ δίκτυον οὐ λαυθά- 45
νουςιν οἱ θύννοι, οὕτως οὐ λαυθάνουσι τὸν Κλέωνα τῆς
πόλεως ἐπιβαίνοντες οἱ τοὺς φόρους φέροντες. προαρπάζει
οὖν, δέον τὴν πόλιν τὰ ἐαυτῆς λαμβάνειν. οὐκ εἰδὲ οὖν
αὐτῷ, ὅτι τὰ δημόσια νοσφίζεται χρήματα, ἄμα δὲ
καὶ εἰς ὀψοφαγίαν διαβάλλει. ἀπὸ μεταφορᾶς δὲ τοῦτο 50
εἶπε τῶν ἀλιῶν τῶν ἀγρευόντων τοὺς θύννους.

314. καττύεται : Συντίθεται καὶ συρράπτεται κατ'
ἑμοῦ. ἀστέως δὲ τῇ λέξει κέρχηται ὡς βυρσοδέψης ἀπὸ
τῶν ὑποδημάτων.

νε. χορδεύματα : Ἐξῆς καὶ οὗτος ὡς μάγειρος ἀποκρίνεται. χορδεύματα γὰρ καὶ χορδαὶ καλοῦνται τὰ ἔντερα.

316. μοχθηροῦ βόδῃ : Θανασίμου ἢ ἀσθενοῦς. ἰσχνοῦ ἢ καὶ λεπτοδούρου. καὶ τοῦτο δὲ ὡς βурсα κωπύπται.

317. τοῖς ἀγροίκοισι πανουργοῖς : Εἰς ὑποδήματα τοῖς αὐτοῖς καὶ ὡς τὰς βύρσας τέμνων. καττύματα δὲ τὰ ἄκρα δέρματα καὶ εἰς μικρὰ τετμημένα, ἃ προστίθεται τοῖς σανδαλλίοις. τοῦτο δὲ εἶπεν ὡς πρὸς σκυτεά.

318. δυοῖν δογμαῖν : Παῖζων καὶ αὐτὸς παλαιστὰς ἐξετείνετο. δοχμὴ γὰρ ἢ παλαιστή. Ἄλλως. δύο παλαιστὰς. ἐκτεινόμενα γὰρ τὰ ἰσχνὰ τῶν δερμάτων εἰς πλάτους αὐξάνεται.

319. κάμῃ τοῦτ' ἔδρασε : Τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἡμᾶς ἐξηπάτηκεν, ὥστε καταγελάστους γενέσθαι.

320. τοῖς δημόταισι : Διαβολὴ τῶν Ἀθηναίων, εἰ καὶ δούλος παρ' αὐτοῖς ὁ δῆμος ἀπαγγέλλεται.

321. Περγασῆσιν : Ὄνομα δήμου.

ἔνεον ἐν ταῖς ἐμβάσιν : Ἐκολύμῳ, ἐνηχόμῳ ἐν τοῖς ὑποδήμασιν. ἐμβάδες δὲ ἐρρήθησαν ἀπὸ τοῦ ἐμβαίνειν αὐταῖς. ἐκτεινόμενων γὰρ καὶ πλατυνομένων εὐχερῶς τῶν δερμάτων, ἐκολύμῳ ἐν αὐτοῖς, ἐκ τοῦ μηκέτι ἠρμοσμένα τοῖς ποσὶ τῶν φορούντων αὐτὰ εἶναι.

322. ἄρα δῆτ' οὐκ ἀπ' ἀρχῆς : Ὁ λόγος πρὸς τὸν ἀλλαντοπόλῳ. [χωρωνὶς δὲ καὶ εἰσθεσις χοροῦ προωδικῆ, διὰ τὸ αἰεὶ προτιθεσθαι τῆς διπλῆς, ἐκ κώλων καὶ στύχων πολυσχηματίστων δώδεκα. ὦν τὰ πρῶτα τρία παιωνικά διμέτρα ἀκατάληκτα, ἃ καλεῖται κρητικὰ δίρρουθμα. τὸ δὲ δ' τρογαϊκὸν ἐφθμιμερές, ὃ καλεῖται Εὐριπίδειον ἢ ληκύθιον. τὰ δὲ ε', ζ', θ', ι' τετράμετρα καταληκτικά. τὰ δὲ ζ', ἢ δακτολικά τετράμετρα. τὰ δὲ τελευταῖα δύο ἰαμβικά τετράμετρα καταληκτικά, ὁμοία τοῖς ἐξῆς. ἐπὶ τῷ τέλει χωρωνὶς.]

325. προστατεῖ : Προηγείται, πρόσθετο, παρακολουθεῖ. καθάπτεται τῶν βητόρων ὡς ἀναιδῶν.

326. [ἦ σὺ : Τοῦτο πρὸς τὸν Κλέωνα. ἀμέλγεις δὲ, λαμβάνεις τὰ αὐτῶν πράγματα. τοῦτο δὲ παρὰ τὴν κοινὴν συνθήσαν εἰρηται.]

327. τοὺς καρπίμους : Τοὺς εὐπόρους τῶν ξένων διασεῖεις, τοὺς πλουσίους καὶ εὐποροῦντας. ἀμέλγεις δὲ, ἀποδρέπη, ἀπανθίζεις, τρυγᾷς καὶ καρπίζῃ. ἰδίως δὲ ἀμέλγειν λέγεται τὸ παρὰ τὸν προσήκοντα καιρὸν αἴρων τοὺς καρπούς ἀποσπᾶν, ὅπερ οἱ κλέπτει ποιοῦσιν.

328. ὁ δ' Ἰππόδαμος : Οὗτος ἐν Πειραιεῖ κατῴκει καὶ οἰκίαν εἶχεν, ἥνπερ ἀνῆκε δημοσίαν εἶναι. καὶ πρῶτος αὐτὸς τὸν Πειραιᾶ κατὰ τὰ Μηδικὰ συνήγαγεν. ἦν δὲ Ἀθηναῖος τίμιος. πικρῶς οὖν λέγει ὅτι σὺ μὲν ἀνάξιος ὦν σφετερίζεις, καὶ ἀπὸ πάντων κερδαίνεις, ὁ δὲ εὐνούστατος ὦν τῇ πόλει καταλείβεται τοῖς δάκρυσιν ἀνάξιος ὄρων σε τὰ τῆς πόλεως καρπούμενον. λυπεῖται, φησὶν, ὁ Ἀρχεπτόλεμος. οὗτος γὰρ πολλὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν. καὶ οἱ μὲν αὐτόν φασὶ Θεούριον, οἱ δὲ Σάμιον, οἱ δὲ Μιλήσιον. Κλέωνος δὲ ἐχθρὸς ἦν. Ἄλλως.

Ἰππόδαμος μόνος λείβεται καὶ ἤτῃται. διεβάλλετο γὰρ ἐπὶ πολυφαγία ὁ Ἰππόδαμος. ὡς οὖν τοῦ Κλέωνος ὄντος γαστριμάργου, παρευδοκιμουμένου δὲ ὑπὸ Ἰπποδάμου, κέρηται τῇ συγκρίσει χρησιμώτατα. ἴμοι γὰρ καὶ τὸν Ἰππόδαμον καὶ τὸν Κλέωνα διαβάλλει. ἢ — ὁ Ἰππόδαμος ἢ ὁ Ἀρχεπτόλεμος. V.

328. ἐν ἐπεισεῖσει κῶλα β' δακτολικά διμέτρα, ἀκατάληκτον τὸ α', τὸ δὲ β' καταληκτικόν. V. — ἀνὴρ ἕτερος : Ὁ ἀλλαντοπόλῳ. — ἐφάνη : εὐρέθη, καταφανῆς ἐγένετο. V. Vict.

330. ὅς σε παύσει : Καταπαύσει σε, παρευδοκίμησει. παρέστιν ἐγγὺς οὗτος καὶ πλησίον καὶ οὐκ εἰς μακράν. Ἄλλως. ὑπερβαλεῖ σε, παραδραμεῖται, νικήσει σε. καὶ Ὀμηρος [Iliad. A, 132] « ἐπεὶ οὐ παρελεύσει οὐδὲ με πείσεις. »

331. τῇ κακοτεχνίᾳ καὶ θρασύτητι καὶ ἀναισχυντίᾳ καὶ δολιότητι. καὶ ὁ Κλέων γὰρ πρὸς χάριν καὶ κολακείαν ἐδημηγόρει. V. — κολακίεμασι : Τῷ κολακεύειν καὶ πρὸς χάριν δημηγορεῖν. ἐπεὶ καὶ ὁ Κλέων ἐδόκει παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις εὐδοκίμειν διὰ τὸ πρὸς ἡδονὴν καὶ χάριν δημηγορεῖν. καὶ ὁλοῦς δι' ὧν φησι τοῦτον παρευδοκίμησεν, τὸν Παφλαγόνα, διὰ τούτων διαβάλλει τὸν Κλέωνα, δεικνύς ὅτι τὰ τοιαῦτα πάντα πρόσεστιν αὐτῷ, δι' ὧν ἤρθη μέγας. — πανουργίεμασιν. V.

333. ἀλλ' ὦ τραφεῖς : Τοιαύτης ἀνατροφῆς μετασχὼν, τουτέστι πονηρᾶς καὶ κακῆς. θεν οἱ ἀνατραφέντες ἄνδρες οἱ ξαρχοὶ καὶ πρωτεύοντες, οἱ ἀνδρεῖοι Ὀμηρικῶς.

334. τὸ σφρόνως τραφῆναι : Τὸ ἐπιεικῶς καὶ εὐγενῶς ἀνατραφῆναι. τὸν ἀλλαντοπόλῳ δὲ βουλόμενος διαβάλλειν, δείκνυσιν αὐτὸν πονηρῶν ἡθῶν. ἀλλὰ λεληθῶτος δι' ὧν περὶ τούτου λέγει ἐνειδίξει τοὺς ἄλλους πολίτας ὡς ἀπὸ τῶν τοιοῦτων ὀρμωμένους ἐπιτηδεύματων καὶ εὐδοκίμουοντας. — ὡς οὐδὲν λέγει : Οὐδενός ἐστιν ἀξίον, οὐδὲν πλέον λέγει. Vict.

335. [καὶ μὴ ἀκούσασθ' οἶος : Εἰσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στύχων ἰαμβικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν λβ'. ὦν τελευταῖος

νη τὸν Ποσειδῶ, κάμῃ γὰρ ἥνπερ γε τοῦτον Ωκεῖς.

ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα. ἐξῆς δὲ τούτων ἰαμβικά διμέτρα ἀκατάληκτα ι', πλην τοῦ παρατελεύτου μονομέτρου ὄντος καὶ τοῦ τελευταίου διμέτρου καταληκτικοῦ. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.]

336. οὐκ αὖ μ' εἰσεῖς : Οὐκ ἐπιτρέψεις, οὐ συγχωρήσεις μοι. ὁ δὲ Κλέων ἐστὶν ὁ λέγων πρὸς τὸν ἀλλαντοπόλῳ. ἐπιστομίζειν γὰρ αὐτὸν ἐκεῖνος βουλόμενος λέγει.

340. οὐ παρήσω : Οὐ παραχωρήσω. πρὸς δὲ τὸ οὐκ ἔασεις, οὐ παρήσω εἶπεν πρῶτον, δηλονότι. ἀμφιβόλως δὲ εἶπε. λέγων γὰρ, οὐκ ἂν πρῶτον λέγειν ἐπιτρέψαι σοι, ἔδοξεν εὐφημότερον ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ὑπ' ἐκείνου βηθὲν διαρραγήσομαι. [διόπερ ἐξῆς ὁ χορὸς ἀπεκρίνατο, πάρες πρὸς τῶν θεῶν διαρραγήναι.]

341. πάρες : Τοῦ Κλέωνος εἰπόντος διαρραγήσομαι καὶ τοῦ ἀλλαντοπώλου εἰρηκότος οὐ παρῆσω, ὁ χορὸς πρὸς τὸ εἰρημένον φησὶν ὅτι πάρες αὐτῷ διαρραγήναι.

342. [τῷ καὶ πεποθῆς : Τίνι τεβαρρηκῶς ἀξιοῖς φιλοκεκεῖν ἐμοὶ καὶ διαλέγεσθαι ;]

343. ὅτι λέγειν οἶός τ' ἐγώ : Κἀγὼ δυνατός εἰμι καὶ ἱκανὸς εἰπεῖν.

καρυκοποῖν : Κοσμεῖν ποικιλία τινὲς ῥημάτων τὸν λόγον. πλαγίως δὲ τῇ λέξει ὡς μάγειρος ἐχρήσατο. καρυκεύματα γὰρ καὶ ἡδύσματα εἰσι τὰ ἀρτύματα. καὶ καρῆκη, κοιλία, ἦν νῦν μονθυλευτὴν καλοῦσιν.

344. ἰδοὺ λέγειν : Χλευάζει αὐτὸν ὅτι δύναμαι λέγειν λέγοντα. τῇ δὲ τοῦ σχήματος ἐμφάσει τὸν διασυρμὸν ἐβεβηξεν. φησὶ γὰρ, ἀφόρητὸν ἔστιν εἰ καὶ οὐ βῆτωρ εἶ.

345. ὠμοσπάρακτον : Ἀστεῖως καὶ οὗτος ὡς πρὸς μάγειρον. ὁ δὲ νοῦς αὐτῷ τοῦτο βούλεται. εἰ πρᾶγμα, φησὶ, σχολιὸν προσπέσοι, οὐκ ἂν ποτε κατορθώσαις οὐδὲ διανύσαις. ὠμοσπάρακτον δὲ, δυνάμενον σπαράξει τὸν λέγοντα. Ἄλλως, ἀδιάθετον καταλαθῶν καὶ ὠμόν.

346. ὡς πρὸς μάγειρον δὲ τὸ ὠμοσπάρακτον ἢ τὸ νεοσπάρακτον· χρηστῶς δὲ ἀντὶ τοῦ καλῶς, ὠφελίμως, συμπερόντως. ἐπέμεινε δὲ τῇ τροπῇ καὶ τῷ ἀστείμῳ, ὡς πρὸς μάγειρον. χρηστὸν γὰρ ἔδωκε λέγομεν τὸ εὐῆρτυμένον.

347. ἀλλ' οἶσθ' ὅπερ πέπονθας : Ἄλλα γινώσκω ὁ πέπονθας ἢ οἶδα τὸ ἐπᾶράν σε. ἀλλά μοι δοκοῦ συνειδέναι τὴν αἰτίαν δι' ἣν εἰς τοσοῦτον θράσος προελήλυθας.

348. εὖ κατὰ ξένου : Οἱ γὰρ κατὰ ξένου λέγοντες εὐκόλως λέγουσιν, ὡς κατὰ ξένων καὶ οὐ πολιτῶν δημηγοροῦντες.

349. τὴν νύκτα θρυλλῶν : Οἱ γὰρ μὴ ἐμπειροὶ τοῦ συνηγορεῖν, ἐὰν διδαχθῶσιν ἀπὸ πράγματος, μὴ ἔχοντες ἀπὸ φύσεως τὸ λέγειν, ἀσκοῦνται καὶ ἰδίως διάγουσι καὶ γρηγοροῦσι διὰ τῆς νυκτὸς καὶ ὕδωρ πίνουσι.

350. ὕδωρ τε πίνων : Τουτέστι ταλαιπωρῶν, καὶ μετὰ παλλῶν καμάτων καὶ πόνων συντάσων τὸν λόγον. δεικνύναι δὲ διὰ τούτων πάντων βούλεται τὴν ἀσθένειαν αὐτοῦ τῶν λόγων καὶ τὴν ἀπορίαν. Ἄλλως, ἀγρυπνῶν καὶ φροντίζων, καὶ τῶν νυκτῶν μελετῶν καὶ σκεπτόμενος τὴν δίκην, τουτέστι ταλαιπωρῶν καὶ μετὰ πολλοῦ καμάτου συντάσων τὴν δίκην.

καπιδικνύς : Τουτέστι καταδήλους τοὺς λανθάνοντας ξένους ποιῶν.

351. τοὺς φίλους τ' ἀνίων : Λυπῶν φίλους. πρὸς γὰρ φίλους καὶ γνωρίμους τοὺς δημότας συνέβαινε τὰς τοιαύτας γίνεσθαι δίκας. καὶ τούτῳ δὲ χρῆται δείγματι τῆς ἀσθενείας τῶν λόγων αὐτοῦ, ὅτι τοὺς μὲν φίλους ἱκανὸς ἔστι βλάπτειν καὶ κακοποιεῖν, πρὸς δὲ τοὺς ἀλλοτρίους καὶ ξένους ἔξασθενεῖ.

352. τῆς ἀνοίας : Τῆς μωρίας, τῆς ἠλιθιότητος. καὶ ἐξηπάτησας, φησὶ, διότι κατὰ μετοίκου ποτὲ ξενίας ἀπημέγχευ γραφῆν, καὶ ἐλιπίξει διὰ τοῦτο δύνασθαι καὶ δημηγορεῖν. μετοίκους δὲ ἐκάλουν τοὺς ἀφ' ἐτέρας πόλεως μεταβαίνοντας εἰς ἐτέραν καὶ οἰκούντας.

353. κατεγλωττισμένην : Πλήρη γενομένην τῶν σῶν λόγων, ἀπατωμένην, ταρρατωμένην, καταλαλημένην τοῦ σοὶ μόνῳ προσέχειν τὸν νοῦν. σύνθετος δὲ τοῦτο λέγουσι μὴ ἔχειν λόγον καὶ παρὰ ἀρχαίους καὶ νεωτέρους.

354. [ἀντέθηκας : Ἔστησας ἐξ ἐναντίας καὶ ἀντετάξω.]

355. κασαλθάσω : Λοιδωρήσω. ἔστι δὲ κασαλθάς ὄνομα ἑταίρας. νῦν δὲ εἰρηκεν ἀντὶ τοῦ δι' ἀγορᾶς λοιδωρηθῆναι. πρὸς δὲ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐτέρου κασαλθάσω ὡς στρατηγὸς ἀντέθηκεν, « καὶ Νικίαν ταραξῶ. » Νικίας δὲ στρατηγὸς Ἀθηναίων. Ἄλλως, κασαλθάδες ἑταῖραι εἰσιν, αἱ αἰεὶ ἐπὶ τῶν οἰκημάτων ἐστῶσαι γυναῖκες ἐπὶ μισθῷ παρέχουσαι τοῖς βουλομένοις ἑαυτάς. κασαλθάδες δὲ εἰρηναὶ ἀφ' οὗ ποιοῦσι. καλοῦσι μὲν γὰρ οὐκ ἔχουσαι τοὺς ἑραστάς, σοδοῦσι δὲ τοὺς ὄντας, ἵνα ἄλλους καὶ λάθωσιν. ἐπεὶ οὖν ἰταμίως καὶ ἀναιδῶς καὶ ὁ Κλέων ἀλλοτρίους ἐπεπήδησεν εἰκῆ καὶ τῆς ἐπὶ τοῖς κατορθώμασι δόξης αὐτοῦς ἀφείλετο, καὶ αἱ ἑταῖραι δὲ ἀναισχυντοὶ καὶ ἀναιδέεις, ἐπεὶ ἐπιπηδῶσι τοῖς ἑρασταῖς, εἰκότως ὁ ποιητὴς τῇ λέξει ταύτῃ χέρηται.

356. ἐγὼ δὲ γ' ἦνυστρον : Τὰ μηρυκίζοντα τῶν ζῴων τρεῖς κοιλίας ἔχει, κεκρυφαλον, ἦνυστρον, ἐχίνον. μηρυκίζει δὲ, ὅταν μὴ τροφῆς παρακειμένης [ἀναπεμπάζῃ τὴν ἐν τῇ κοιλίᾳ τροφήν καὶ] κινῆται τὸ στόμα, ὥσπερ αἰξ καὶ πρόβατον καὶ κάμηλος. εἰκότως δὲ ὡς μάγειρος τούτοις ἠμείψατο τὸν Κλέωνα.

357. καταβροχθίσας : Ἐκροφήσας, καταπιῶν. ἐπὶ δὲ τῶν ἀθρόου ἐκροφουμένων καὶ ἀπλήστως λέγεται ἀναπόνητος : Μὴ νησόμενος μηδὲ πλύνας τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἀκάθαρτος, ἵνα τὸ ῥυπαρὸν αὐτοῦ μάλλον ἐνδείξῃ τῶν τρόπων. παρατηρητέον δὲ ὅτι τοῖς ἰσοῖς ἀμείβεσθαι φιλονεικεῖ τὸν Κλέωνα, τῷ μὲν θέννῳ ἦνυστρον καὶ κοιλίαν ἀντιτιθεῖς, τῷ δὲ θερμῷ τὸ ἀναπόνητος, τῷ δὲ οἴνῳ τὸν ζωμόν.

358. λαρυγγίῳ : Καταβόησομαι, φησὶ, τῶν ἄλλων ῥητόρων, ἢ τὴν φάρυγγα ἐκτεμῶ, τουτέστι κατασιγάσω τοὺς ῥήτορας. τμηθείσης γὰρ τῆς φάρυγγος, οὐχ οἷόν τε τὴν φωνὴν προέσθαι. παρατηρητέον δὲ ὅτι ὡσπερ ὁ Κλέων ἐπήνεγκε κασαλθάσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς, οὕτω καὶ οὗτος ἐχρήσατο τῷ λαρυγγίῳ τοὺς ῥήτορας.

καὶ Νικίαν ταραξῶ : Φοβήσω. δυσοιώνιστος δὲ ὁ Νικίας. ἐμφαίνει δὲ, ὅτι καὶ αὐτὸς τῶν εὐδοκιμούντων ἦν στρατηγός. καὶ ὁ υἱὸς Στρατίππος. ἐμνημόνευσε δὲ τοῦ Νικίου Δημοσθένης [p. 34]. ἦν δὲ Νικηράτου παῖς.

359. ἀλλ' οὐ λάβρακας : Λάβραξ εἶδος ἰχθύος. ἀφ' οὗ ποιεῖται τὴν προσηγορίαν. κέχηνέ τε γὰρ αὐτοῦ τὸ στόμα καὶ ἀθρόου καὶ λάβρω τοῦ δέλεαρ καταπίνει. ὅθεν καὶ εὐχερῶς ἀλίσκεται. ἐπεὶ οὖν ὁ μὲν Κλέων ἐξησε οὐννοὺς θερμούς καταπιεῖν, ὁ δὲ ἀλλαντοπώλης ἀπὸ τῆς αὐτῆς τέχνης ὀρμώμενος, τὸ ἦνυστρον καὶ τὴν κοιλίαν καὶ τὸν ζωμόν ἀντέθηκεν, ὁ χορὸς μέμφεται ὡς

οὐ δεόντως ἀμειψαμένου τοῦ ἀλλαντοπόλου τὸν Κλέωνα, λέγων ὡς ἐχρῆν αὐτὸν ἀντιθετικῶς ἐπὶ τῷ θύνῳ λάβρακα. ἰδιωτέρα γὰρ αὕτη πρὸς τὸν θύννον τοῦ ἡνύστρου καὶ ὧν αὐτὸς εἶπεν ἀπάντησις ἂν ἦν. Ἄλλως. βελτίον φησὶν εἶναι λάβρακα καταφαγόντα, τοὺς Μιλησίου κλονεῖν, ἀλλὰ μὴ Νικίαν ταρασσεῖν, ὅπερ ἠπειλήσεν ὁ ἀλλαντοπόλος. ἐν Μιλήτῳ δὲ τῆς Ἀσίας μέγιστοι λάβρακες γίνονται καὶ πλείστοι διὰ τὴν ἐπιεισρέουσαν λίμνην εἰς τὴν θάλασσαν. χαιρόντες γὰρ οἱ ἰχθύες τῷ γλυκεῖ ὕδατι εἰς τὴν λίμνην ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνατρέγουσι, καὶ οὕτω πληθύνουσι παρὰ τοῖς Μιλησίοις. Μιλησίου δὲ εἶπεν, ὡς τοῦ Κλέωνος τοὺς Μιλησίου ταρασσόντος καὶ ἐπηρεάζοντος.

362. σχελίδας : Βοδὸς πλευρά. ἡ ἀπλῶς τὰ πλευρικά τῶν βοῶν. ὡς Αἰσχύλος.

ὠνήσομαι μέταλλα : ὠνήσομαι μέταλλα ἀργυρίου καὶ χρυσοῦ, ὥστε προσόδους ἔχειν τὴν πόλιν. ἦν δὲ μέταλλα Ἀθήνησιν ἐν Λαυρίῳ.

363. κυκήσω : Συνταραῶμαι ἐπιεισπεσῶν. τὸ βίαιον δὲ αὐτοῦ διὰ τῆς λέξεως ἐδήλωσεν.

364. φύσκη : Φύσκη ἔντερον ἐστὶ παχὺ, εἰς ὃ ἐμβάλλεται ἄλευρα καὶ κρέα καὶ μάσσουσιν. ἐξ οὗ γίνεται ὁ ἄλλας. ὡς ἀλλαντοπόλος δὲ τῆς φύσκης ἐμνημόνευσε.

365. [κύβδα : Κύπτοντα. διὰ δὲ τοῦ σχήματος τὴν αἰσχύνην δείκνυσιν ἑαυτοῦ.]

366. νῆ τὸν Ποσειδῶν : Καὶ ἐμὲ τὸν θεράποντα ἔλαβε, ἔαν τὸν ἀλλαντοπόλῃν ἔλαβες. Ἄλλως. ὁ χορός ἐστὶν ὁ λέγων. χρῆσιμος δὲ κέρχεται τῇ συνδρομῇ. μὴ τοῦτον μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς τὸν αὐτὸν ἐξάγοις τρόπον.

367. οἶόν σε δῆσω : Μόνον, ἵνα ἡ λέγων, τῶν μὲν ἄλλων σου συνωμοτῶν καίπερ ἀδικούμενος ὑπ' αὐτῶν φείσομαι, σὲ δὲ μόνον δῆσω τῷ ξύλῳ. εἶδος δὲ δεσμοτηρίου τὸ ξύλον, ἦν ποδοκάκην λέγουσι καὶ ποδοστράβην. [διώξομαι δὲ, κατηγορήσω σου δειλίαν, ἀγῶνα ἐνοθήσομαι κατὰ σοῦ.]

368. θρανεύσεται : Ἐκταθήσεται. θράνος γὰρ τὸ ὑποπόδιον, ὅπου τὰ δέρματα ἐκτείνεται. πάλιν δὲ ὡς βυρσοπόλος τοῦτο λέγει. Ἄλλως. ξαίνειν ἔλεγον τὸ τύπτειν, καὶ ξαίνεσθαι τὸ πάσχειν. φησὶν οὖν, ἡ βύρσα σου τυπτομένη διασπαθήσεται. ἰδίως δὲ ὡς βυρσεὺς τῇ ἀπειλῇ ταύτῃ κέρχεται. καὶ γὰρ τὰς βύρσας ξύλοις τύπτειν εἰώθασιν, ἵνα ἀπαλαῖ ὦσιν. ἐνιοὶ δὲ, ἵνα διαλάβουιν εὐχερῶς τοῦ φαρμάκου.

370. δερῶ σε θύλακον : Ἐκδερῶ σε. τὸ γὰρ ἐκδέρειν μᾶλλον τῶν μαγείρων τέχνη. ἐκδερῶ σε, φησὶν, ὥστε ἀπὸ τοῦ σώματός σου θύλακον ποιῆσαι εἰς ὑποδοχὴν κλέμματος.

371. διαπατταλευθήσει : Ἐκταθήσῃ χαμαὶ. τὰς γὰρ βύρσας ἐκταίνοντες ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα μὴ συνάγοιντο καὶ συστέλλοιντο ἐκ τῆς τοῦ ἡλίου καύσεως, κατὰ τὰ ἄκρα πατάλια καταχρῶντες ἐκταίνουσιν. Ἄλλως. χαμαὶ ἐπὶ τῶν πατάλων ἐξέδερν τὰ δέρματα.

372. περικόματ' ἐκ σοῦ : Περικόμματα τὰ ἐκ τῶν μαγείρων περιαιρούμενα τῶν κρεῶν. ὃ δὲ βούλεται

λέγειν, τοιοῦτ' ἐστὶ. τοῦτέστι κατὰ μέρος σου κόψω τὸ σῶμα. ὡς μάγειρος δὲ λέγει.

373. τὰς βλεφαρίδας : Περιγραφή τὸ σχῆμα. ἐπὶ γὰρ τὰς ὄψεις τοῦ ἀλλαντοπόλου ἐπιβαλὼν τὰς χεῖρας τὰ βλέφαρα ἐκτίλλει. τῶν γὰρ βυρσῶν ἐστὶν ἔργον τῶν δερμάτων ἀπομαδιζειν τὰς τρίχας. ἡ ὅτι πρὸς τὸ βράπτειν τριχῶν δέονται.

374. τὸν πρηγορεῶνα : Τὸν λεγόμενον γαργαρεῶνα. παρατηρητέον δὲ ἐν πᾶσι τοῖς ἀντιθετικοῖς, ὅτι ἀπὸ τῆς αὐτοῦ τέχνης ἐκάτερος αὐτῶν τοὺς ὀνόμασι χρῆται καὶ ταῖς λέξεσιν. ὥσπερ γὰρ τῶν βυρσῶν τὸ καθάρειν καὶ μαδιζειν τῶν δερμάτων τὰς τρίχας, οὕτω καὶ τῶν μαγείρων τὸ τέμνειν καὶ σφάζειν εἰς τὸν λαίμῳ τὰ θρέμματα. κυρίως δὲ ἡ τῶν ὀρνέων φάρυγξ, ἐν ᾗ ἀγείρεται ἡ τροφή.

376. μαγειρικῶς : Εἰώθασιν γὰρ οἱ μάγειροι πασσάλους τὰ τῶν χοίρων ἀνοίγοντες στόματα κατανοεῖν εἰ χαλαζῶσι. χάλια δὲ πάθος τῶν χοίρων. Ἄλλως. οἱ μάγειροι μετὰ τὸ ἀποσφάζαι τὰ θρέμματα εἰώθασιν κρεμᾶν αὐτὰ ἐκ τοῦ παττάλου καὶ οὕτως ἐκδέρειν. συνάγει δὲ εἰώθε τὰ θρέμματα τὸ στόμα. κατὰ ταῦτα οὖν φησὶν ὅτι χρὴ πάτταλον ἐμβαλεῖν εἰς τὸ στόμα καὶ διανοεῖσθαι πρὸς τὸ ἐξεῖραι τὴν γλώτταν. ἐξεῖραντες δὲ αὐτὴν, ἐλύσαντες, ἀνασπᾶσαντες.

379. σκεψόμεθα : Ἐπιγνωσόμεθα, πολυπραγμονήσομεν. ἀνδρικῶς δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀνεπικωλύτους, ἅτε τῆς γλώττης προεξηρημένης καὶ μὴ ἐμποδιζούσης τὴν θέαν.

381. χαλαζῆ : Ἦτοι εἰ χαλαρός ἐστὶ, καὶ εἰ χαλαζῆ ἐκεῖ. νόσημα δὲ τοῦτο τῶν θρεμμάτων, ὅσπερ ζώντων μὲν λανθάνει, ἀποθανόντων δὲ καὶ τεμνομένων φανερόν γίνεται. ταῖς σαρκὶ δὲ αὐτῶν ἀναμύμκται καὶ ἐμπέφυκεν ἡ χάλια.

382. ἦν ἄρα πυρός : Διπλῆ καὶ ἐν ἐπιεισθέσει περίοδος τοῦ χοροῦ παιωνικῆ ἐπτάκωλος, ἔχουσα τρίρρυθμα πρῶτον καὶ τρίτον, τὰ δὲ λοιπὰ δίρρυθμα. [Ἄλλως. κορωνίς καὶ εἰσθεσις χοροῦ προωδικῆ ἐκ κώλων παιωνικῶν ἐπιμειγμένων κρητικῶς ἐπτά. ὧν τὸ πρῶτον τρίμετρον ἀκατάληκτον καθαρὸν. τὸ δεύτερον δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ κρητικῶν ἦτοι ἀμφιμάκρων. τὸ τρίτον ὅμοιον τῷ πρῶτῳ ἐκ κρητικῶν. τὸ τέταρτον ὅμοιον τῷ πέμπτῳ ὅμοιον τῷ δευτέρῳ ἐκ παιώνος καὶ κρητικοῦ, ὡς καὶ τὰ ἐξῆς δύο. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι δύο τροχαῖοι τετράμετροι καταληκτικοί. ἐπὶ τῷ τελει κορωνίς. ἐξῆς δὲ σύστημα κατὰ περικοπὴν στίχων ὁμοίων ἑξ. τὰ ἐξῆς τρία κῶλα τοῦ χοροῦ τροχαῖα. ὧν τὰ μὲν δύο δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ μὲν κατὰ τὴν τετάρτην, τὸ δὲ κατὰ τὴν τρίτην ἰαμβον ἔχοντα. τὸ δὲ τρίτον καταληκτικὸν ἐφθήμερες. οἱ ἐξῆς τούτων δύο στίχοι τροχαῖοι τετράμετροι καταληκτικοί. τῶν δὲ ἐξῆς τοῦ χοροῦ ε' κώλων τὰ μὲν α', β' δακτυλικὰ τετράμετρα, τὰ δὲ γ', ε' τροχαῖα τετράμετρα καταληκτικά. τὸ δὲ τέταρτον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ε' ὅμοιον ἐκ διτροχαίου διαίμβου. ἐξῆς δὲ τούτων ἐν ἐκθέσει στίχοι δύο ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. ἐπὶ ταῖς ἀπο-

θέσει παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.] Ἄλ-
 λως. ἀπὸ ἐνδόξου σύγκρισιν ὑπελήφραμεν σφόδρα. τί γὰρ
 γίνοντο πυρὸς ἐκπυρώτερον καὶ σφοδρότερον, ὅπου γε
 καὶ τὴν Κλέωνος ἀναϊδείαν τις ἂν ὑπερηκόντισε ναυ-
 5 τικῶν. μὴ διὰ τὴν τοῦ ἡττηθέντος ἐπιείκειαν, ἀλλὰ
 δι' ὑπερβάλλουσαν ἑαυτοῦ πονηρίαν τὴν νίκην ἀποφέ-
 ρεσθαι δοκεῖ. ὅσον δὲ τὴν νίκην θαυμάζει τοῦ νενικη-
 κότες, τοσοῦτον τοῦ ἡττηθέντος θαυμάζει τὴν ἀναϊδειαν.
 οὐ γὰρ τὸν ἀλλαντοπώλην τοσοῦτον ὅσον τὸν Κλέωνα
 10 πονηρὸν ὄντα βούλεται δεῖξαι. — ἦν : Ἀντὶ τοῦ ἔστιν.
Victor.

386. οὐκ ἄρ' ἦν φλαῦρον : Οἶον οὐ φαῦλον, οὐκ ἀχρη-
 στον, οὐδὲ πονηρὸν ἔστι τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ ἀνόητον.
 εὐφραίνεται γὰρ ἐπεὶ παρευδοκίμουμένον ὄρα τὸν Κλέ-
 15 ὠνα ὁ χορὸς.

386. ἀλλ' ἐπιθι : Ἐπίμενε καὶ ἐπίκτισσο, καὶ μὴ ἀνήσ-
 ταῦτα δὲ τῷ ἀλλαντοπώλῃ φησὶν ὁ χορὸς, ἡδόμενος
 ὅτι πρόσκειται τῷ Κλέωνι ἡττημένω.

καὶ στρόβει : Στροβεῦς ἐργαλεῖον κναφικόν. φησὶν
 20 οὖν, περίαγε αὐτὸν καὶ στρέφε. τοῦτο γὰρ καὶ τοῦ
 ἐργαλείου τὸ ἔργον.

387. μηδὲν ὀλίγον ποιεῖ : Γράφεται, μηδὲν ἔλαττον
 ποιεῖ. φησὶν οὖν, πάντα μεγάλα κατ' αὐτοῦ ποιεῖ καὶ
 μηδὲν εὐτελέε.

388. νῦν γὰρ ἔχεται μέσος : Νῦν γὰρ τὸ κατ' αὐτοῦ
 μῖσος αὐξεται. καταπεπάλαισται φησὶν. ἢ μεταφορᾷ
 ἀπὸ τῶν [παλαιόντων τῶν] μεταλαμβαδανόντων καὶ ἐκ
 25 τούτου κρειττόνων γινόμενων.

389. ὡς ἂν νυκὶ μαλαξῆς : Ἐὰν ἐν τῇ ἀρχῇ κατα-
 30 γωνίσῃ καὶ ἀσθενῇ ποιήσης.

392. ἀλλότριον ἀμῶν θέρος : Τουτέστι τοὺς ἄλλο-
 τρινοὺς καμάτους καὶ πόνοὺς οὗτος γεωργῶν καὶ καρ-
 πούμενος. αἰνίττεται δὲ πρὸς τὴν Πύλον, ὅτι μετὰ
 τοὺς κινδύνους καὶ τὰς πολλὰς ταιλαιπωρίας, ἅς ὑπέ-
 35 μινε Δημοσθένης πολιορκῶν τοὺς ἐν Σφακτηρίᾳ, μηδὲν
 ὁ Κλέων πονήσας, ἀλλ' ὕστερον ἐφ' ἑτοιμα ἐλθὼν,
 τὴν νίκην τὴν ἐκείνου παρελόμενος, αὐτὸς ἐπεγράφη
 τῷ κατορθώματι. ὡς εἴ τις ἀγνώμων ἀνὴρ ἐπ' αὐτῷ
 ἀμνητῷ καὶ ταῖς ἄλλωσιν ἐκβαλὼν τὸν σπειράντα γεωρ-
 40 γὸν καὶ προπεπονηκότα τοὺς καρποὺς ἀξιοῖ πορῖζεσθαι.

393. νῦν δὲ τοὺς στάχους : Ἐξῆς ἀπὸ τοῦ ἀμνητοῦ
 ὠνόμασε τοὺς στάχους, ἀντὶ τῶν αἰχμαλώτων Λακε-
 45 δαιμονίων, οὓς ζῶντας ἄξειν κατεπαγγεϊλάμενος ὁ
 Κλέων τοῖς Ἀθηναίοις ἐμπροσθέντως ἤγαγεν. φησὶν
 οὖν, τοὺς ἀνδρας ἐκείνους, οὓς δήσας ἤγαγεν, ἀφείναι
 νῦν καὶ ἀπολῦσαι διανοεῖται.

394. ἀποδόσθαι : Πωλῆσαι, τουτέστι λύτρα παρ'
 αὐτῶν λαβεῖν.

395. μακκοῦ : Ἀνοηταίνει, ἐνὲν ἔστιν. ἔφαμεν δὲ
 50 [ad v. 92] ὅτι ἡ Μακκῶ ἐνὲα ἦν.

400. Κρατίνου κώδιον : Κώδιον ἔστι τὸ ἅμα τοῖς
 ἔργοις δέρμα σκευαζόμενον. ὡς ἐνουρητὴν δὲ τὴν μέ-
 θουσον διαβάλλει τὸν Κρατίνον. ὁ δὲ Κρατίνος καὶ αὐ-
 τὸς ἀρχαίως κωμῳδίας ποιητὴς, πρεσβύτερος Ἄρι-

στοφάνους, τῶν δοκίμων ἄγαν. γενομένην οὖν, φησὶν, εἰς
 τὴν οἰκίαν Κρατίνου κώδιον, ὥστε μου κατουρεῖν ἐκεί-
 νον, εἰ μὴ σε μισῶ. ὅπερ μοι δοκεῖ παροξυνθεὶς ἐκείνος,
 καίτοι τοῦ ἀγωνίζεσθαι ἀποστάς καὶ συγγράφειν, πάλιν
 5 γράφει δρᾶμα τὴν Πυτίνην, εἰς αὐτὸν τε καὶ τὴν μέ-
 θην. οἰκονομία δὲ κέρηται τοιαύτη. τὴν κωμῳδίαν
 ὁ Κρατίνος ἐπέλαστο αὐτοῦ εἶναι γυναῖκα καὶ ἀφί-
 στασθαι τοῦ συνοικεσίου τοῦ σὺν αὐτῷ θέλειν, καὶ
 κακώσεως αὐτῷ δίκην λαγγάνειν, φίλους δὲ παρατυ-
 10 χόντας τοῦ Κρατίνου δεῖσθαι μηδὲν προπετὲς ποιῆσαι
 καὶ τῆς ἔχθρας ἀνερωτᾶν τὴν αἰτίαν, τὴν δὲ μέμφεσθαι
 αὐτῷ ὅτι μὴ κωμῳδοῖ μὴκέτι, σχολάζοι δὲ τῇ μέθῃ.
 οὐδὲν δὲ χεῖρον πολυμαθίας ἔσκεν αὐτὰ τὰ ἐπιτήδεια
 τῶν ἰάμβων ἐκλέξαντα θεῖναι ταῦτα « ἀλλ' ἐπανατρέφει
 « βούλομαι εἰς τὸν λόγον » πρότερον ἐμείνος πρὸς ἑτέραν 15
 « γυναῖκ' ἔχων τὸν νοῦν, κακὰς εἶποι πρὸς ἑτέραν, ἀλλ'
 « ἅμα μὲν τὸ γῆρας, ἅμα δὲ μοι δοκεῖ οὐδέποτε » αὐτοῦ
 « πρότερον, » καὶ τὰ ἐξῆς. Ἄλλως. κωμῳδίας ποιη-
 τῆς πολλὸν οἶνον πίνων ὡς καὶ ἐνουρεῖν. γενομένην οὖν,
 φησὶν, ἐν τοῦ Κρατίνου κώδιον, ἵνα καταστήσωμαι ἐνου-
 20 ρούντος αὐτοῦ.

401. Μορσίμου : Μόρσιμος, Φιλοκλέους τοῦ ποιητοῦ
 υἱὸς, τραγωδίας ποιητῆς ψυχρός. ἔστι δὲ καὶ ἰατρός.
 ὡς δὲ μοχθηρῶν ὄντων αὐτοῦ τῶν ποιημάτων ἐν ἀρᾷς
 ἔθηκε μέρει.

402. ὦ περὶ πάντ' ἐπὶ πᾶσιν : Ὡ ἐπὶ πάσῃ προδο-
 σίᾳ ἐξεταζόμενα καὶ κακία. μεταφορικῶς δὲ εἴληπε τὸ
 νόημα ἀπὸ τῶν μελισσῶν. ὃ γὰρ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν·
 ὥσπερ αἱ μελισσαι, φησὶ, πᾶν ἄνθος δρέπονται, οὕτω
 καὶ σὲ τῶν τῆς πόλεως πραγμάτων οὐδὲν λαθάνει, 30
 ὥστε μὴ οὐκ ἀποδόσθαι αὐτὸ καὶ προδοῦναι.

402. ἴζων : ἐφιπτάμενος ἐπὶ πάσῃ δωροδοκίᾳ. V.
Victor.

404. εἴθε φαύλως : Εἴθε ἐκ τοῦ βᾶστου καὶ οὕτως
 εὐχερῶς, ἐπεὶ μὴδὲ ἄπιστας εἰς τοῦτο δόξης προαθεῖν 35
 ὁ Κλέων ἔδοξεν εὐδοκίμειν ἐκ τῶν περὶ Πύλον κατορ-
 θωμάτων.

ὥσπερ εὔρες : Ὡσπερ ἐπέτυχες. ἐναργεῖ δὲ τῇ λέξει
 τῇ εὔρες κέρηται. τὸ μὲν γὰρ καμάτῳ καὶ πόνῳ πε-
 40 ριγενέσθαι τινὸς τῆς τοῦ κείμενου γνώμης καὶ προαι-
 ρέσεως ἐλεγχον ἔχει, τὸ δὲ εὐρεῖν ἀπλῶς τῆς παρασχούσης
 τύχης. οὐ τῆς αὐτοῦ τοῦ εὐρόντος γνώμης τὸ ἔργον. ὡς
 οὐκ ἐκ προνοίας τοῦ Κλέωνος κατορθώσαντος ἂ δι-
 πράξατο, ἀλλ' ἀπλῶς εὐρόντος εὐρήμα.

τὴν ἐνθεσι : Τὴν τροφήν τὴν ἐν πρυτανείῳ δοθεῖσαν 45
 αὐτῷ. [ἐνθεσις γὰρ ὁ ἄκολος, ὁ ψωμός.]

406. ἔσαιμι : Τότε γὰρ, φησὶν, ἐπάσαιμί σοι τὸ
 Σιμωνίδου μέλος « πίνε πίνε ἐν ταῖς συμφοραῖς. » ἐκ
 τῶν Σιμωνίδου δὲ τοῦτο Τεθρίππων. τὸ δὲ συμφοραῖς
 51 ἐπ' ἐσθλοῖς. τῶν μέσων γὰρ ἡ συμφορὰ.

407. τὸν Ἰουλίου γέροντα : Ὡς παιδαγωγὸς οὗτος
 ὁ πρεσβύτερος διεβάλλετο. οὐκ ἀργῶς δὲ τὴν ἡλικίαν
 ἐνταῦθα προσέθηκεν. διαβολὴν γὰρ ἐπὶ τοῖς νεωτέροις
 ἔχοντος τοῦ πράγματος, μερίζον τὴν αἰσχρὴν ἐποίησεν

ἐπ' αὐτῶ, ἧπερ γέροντι ὄντι ἀσελγαίνειν καὶ τὰ τοιαῦτα ὑβρίζειν πρόσεσι. παιδοπίπην δὲ τὸν παράγοντα καὶ παρακρουόμενον καὶ ἀναπιθόντα τὰ μειράκια. τοῦτον δὲ ὁ Κρατινός πυροπίπην λέγει, τούτέστι τὸν φύλακα τοῦ σίτου, ὡς εἰς τὸ πρυτανεῖον παρέχοντα ἀρτους.

408. Βακχίδαχον ἄσαι: Εὐφημῆσαι τὸν Διόνυσον καὶ ἀνυμνῆσαι. Βάχχον δὲ οὐ τὸν Διόνυσον ἐκάλουν μόνον, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς τελούοντας τὰ ὄργια βάχχους ἐκάλουν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοὺς κλάδους οὓς οἱ μύσται φέρουσι. μέμνηται δὲ Ξενοφάνης ἐν Σίλλοις οὕτως « ἐστάειν δ' ἐλάται πικινὸν περὶ δῶμα. » ἔστι δὲ καὶ στεφάνης εἶδος, ὡς Νίκανδρος ἐν τῷ περὶ τῶν γλωσσῶν ἱστορεῖ. φησὶ γὰρ οὕτως,

15 βάχχοισιν κεφαλὰς περιανθῆσιν ἐστάσαντο.

[τὸ δὲ παιῶνα δὴ γράφεται παιωνίον. ἢ ἡσθένε' ἢ παιῶν ἄσαι. τοῦτο μέντοι ὁ στίχος οὐκ ἀπαιτεῖ.]

409. οὔτοι μ' ὑπερβαλεῖσθ' ἀναιδεία: Διπλῆ καὶ στίχοι ὁμοιοι τοῖς ἄνω λβ'. ὦν τελευταῖος

20 ἀνήρ ἂν ἠδέως λάβοι [τοὺς τερθρίουσ παρίει.

ἐφ' ᾧ διπλῆ ἔξω νενευκῦα. ὑπερβαλεῖσθε δὲ, νικήσετε, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τρεχόντων.]

410. [ἢ μήποτ' ἀγοραίου: Ἀγοραῖος Ζεὺς ἱδρυταὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.]

25 411. ἔγωγε νῆ τοὺς κουνδύλους: Ὁ ἀλλαντοπώλης ἔστιν ὁ λέγων. ἀποτείνεται δὲ πρὸς τὸν Κλέωνα καὶ φησὶν ὅτι οὐχ ὥσπερ ἐκεῖνος τὴν δόξαν βραδίως εἶρε, τὸν αὐτὸν καὶ αὐτὸς εὐδοκίμησε τρόπον, ἀλλὰ πολλὰ ποιήσας καὶ πολλοὺς κινδύνους ὑποστάς καὶ κατορθώ-
30 σεις τε πολέμων πλείονας, αἰνιτιτόμενος τὰ περὶ Ἀκαρνᾶνα καὶ Αἰτωλῶν, καθ' ὧν εὐδοκίμησε, στρατηγήσας φθάσας. Ἄλλως ἀποτείνεται πρὸς τὸν Κλέωνα ὁ ἀλλαντοπώλης, ὅτι ἐκεῖνος μὲν εὐκόλως ἐστρατήγησεν, αὐτὸς δὲ πολλὰ κακοπαθήσας καὶ τυπτηθεὶς ἐν τῷ μα-
35 γειραίῳ.

412. ἀπὸ μαγδαλιᾶς: Ἀπὸ εὐτελοῦς τροφῆς δρμώμενος. μαγδαλιά γὰρ τὰ τῶν ἀλφίτων ἀποβλήματα. Ἄλλως. ἢ τῶν κυνῶν τροφή, ἧτις ἦν σταῖς καὶ λίπος. οὕτως καὶ ὁ ποιητὴς εἶπεν [Od. K, 217]

40 αἰεὶ γὰρ τε φέρει μελιγίματα θυμοῦ.

μετὰ γὰρ τὸ δεῖπνον εἰς τὸ σταῖς ἀπεψύοντο τὸ λίπος καὶ τοῖς κυσίν ἐπέρριπτον. Ἄλλως. τὸ σταῖς, ᾧ ἀπομάττονται οἱ μάγειροι, ὅπερ ἐκάλουν χειρόμακτρον. ὁ μετὰ τὴν ἐργασίαν ἀπερρίπτον τοῖς κυσίν.

45 416. κυνοκεφάλῳ: Ἐαυτὸν ὁ Κλέων λέγει κυνοκέφαλον, δεῖνον καὶ ἀναίσχυντον. ὁμοῖος ἦν ὁ παρ' Ἡσιόδῳ [ἱθσοε. 287] Γῆρουσεύς,

Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικέφαλον Γηρουσηᾶ.

Ἄλλως. τῷ κυνὸς κεφαλὴν ἔχοντι, τούτέστιν ἐμοὶ τῷ
60 Κλέωνι. ἀφ' ἧς δὲ προεῖρηκε τροφῆς, κυνοκέφαλον αὐτὸν εἶπεν, οἷον ἱταμόν καὶ ἀναιδῆ καὶ ἀρπακτικόν,

ἐπεὶ καὶ τὸ ζῶον τοιοῦτον. ὁ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι πῶς οἶόν τε, φησὶν, εἰ κυνὸς τροφὴν ἐσθίων, τῷ ὁμογενεῖ καὶ ὁμοτρόπῳ μάχεσθαι διανοητῆ· λέγει δὲ κυνὶ οἷον πονηρῷ καὶ βιαίῳ. [κόβαλα δὲ, σοφίσματα, πανουργήματα, κλέμματα.]

419. νέα χελιδῶν: Παροιμιῶδες. δλόκληρος δὲ ἐστὶ παροιμία τὸ λεγόμενον, ἔστιν ἔαρος ἀρχή. δοκεῖ γὰρ πως ἅμα τῷ ἔαρι φαίνεσθαι ἢ χελιδῶν. — θεάσασθε, καταμάθετε, κατανοήσατε. V.

420. οἱ δ' ἔβλεπον: Ἐώρων. ὑπὸ τῆς περιεργίας 10 ἐξαγόμενα τὰ παιῖδα τῇ θείᾳ τὸν νοῦν προσεῖχον, πότε χελιδῶν παραπτήσεται, κἀκείνων περὶ τοῦτο ἐπτοημένων, ῥᾶστον αὐτοὺς εἶχε τὸ κλέπτειν.

421. ὦ δεξιῶτατον κρέας: Ὁ κάλλιστον καὶ σοφώ-
15 τατον κρέας διὰ τὸ κἀκείνον κεκλοφέναι, καὶ ὥσπερ 15 τῇ δεξιᾷ χειρὶ ὀρηγῆσθαι. ἀντὶ τοῦ ὦ σοφώτατε ἀνθρώπω.

422. ὥσπερ ἀκαλήφας: Βοτάνης εἶδος, αἱ παρὰ τοῖς πολλοῖς κνίδαι καλοῦνται. ἐμνημόνευσε δὲ τῶν ἀκαλήφῶν διὰ τὴν δριμύτητα τοῦ ἀλλαντοπώλου καὶ τὴν
20 ἀγχίνουαν, ὅτι κλοπῆς ἐξεύρε τρόπον. δριμεία γὰρ ἢ βοτάνη, καὶ τοὺς θιγόντας κνῆσθαι ποιεῖ. εἶπε δὲ πρὸ χελιδῶνων, ἐπεὶ μετὰ τὴν χελιδόνα ἀβρωτοὶ αἱ κνίδαι. Ἄλλως. ἀκαλήφη εἶδος μυίας, ὡς Ἀριστοτέλης [Hist. anim. 4, 5]. ἐν τῷ χειμῶνι δὲ ἐδώδιμοι εἰσίν, ἐν δὲ τῷ
25 θέρει ἀπόλλυνται. Ἄλλως. λάχανόν ἐστιν ἄγγιον. καλεῖται δὲ καὶ θαλασσία ἀκαλήφη, ἢ προσελθοῦσα τῷ χρωτὶ κνησμόν ποιεῖ. εἰκόασι δὲ τῇ ὥρᾳ τῇ πρὸ τοῦ ἔαρος χρῆσθαι.

424. εἰς τὰ κοχῶνα: Κοχῶνη τόπος ὑπὸ τὸ αἰδοῖον, 30 τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν καὶ τῆς κοτύλης καὶ τῶν ἰσχίων. μέμνηται δὲ τῆς κοχῶνης καὶ ἐν Σχηνάς καταλαμβανούσαις « ἀλλὰ συσπάσαι δεῖ τὰς κοχῶνας. » [αἱ αὐταὶ δὲ καὶ πύγαια καὶ προχῶναι παρ' Ἀρχίππῳ καλοῦνται.] οὐδετέρως δ' ἔφη τὰ κόχωνα.

428. ἐπιτροπεύσει: Προηγήσεται, προστατήσεται. οὐκ ἀργῶς δὲ ἐπὶ ἔνδοξον πρόσωπον τὴν τοιαύτην ἀνήγαγε κρίσιν. οὐ γὰρ ἰδίως φησὶ τινὰ εἰρηκέναι, ἀλλὰ ῥήτορα καὶ προῖδειν καὶ συνιέναι πλέον τῶν ἄλλων δυνάμενον. [διὰ δὲ τοῦτων λεληθῶτως φησὶν ὅτι καὶ οἱ στρατηγοὶ
40 ἐπιτροκοί.]

427. εὐ τε ξυνέβαλεν: Ἀπ' αὐτῶν τῶν πραττομένων φανερόν ἦν τὸ ἀποβησόμενον.

428. οὐτὴ πύορκις: Πάλιν κἀνταῦθα τῶν πολιτευομένων καθάπτεται ὡς ἐξ ἐπιτορκίας καὶ κλοπῆς συνε-
45 στηκῶτων καὶ τοιούτων ἐθῶν. διὰ τοῦτο καὶ τὸν ἀλλαντοπώλην διαπρέπει ἐν τῇ πολιτείᾳ ὁ ῥήτωρ ἐφησεν. ὁ πρῶτος εἶχεν: Ἦτο τὴν μοχθηρίαν αὐτοῦ καὶ τὴν βυπαρίαν κἀν τούτῳ δείκνυσι τῷ τρόπῳ, καὶ ὅτι κατέκρυπτε κλέπτων ἐν τῷ πρῶτῳ κρέα, καὶ ταῦτα 50 πάλιν αὐτὸς ἡσθιεν. ἢ διαβάλλειν εἰς ἀσελγειν αὐτὸν θέλει, ὡς δὴ παρὰ τὴν ἡλικίαν τὰ τῶν γυναικῶν παθόντα.

430. καθιεις: Παρεσκευασμένους. καθιεῖν δὲ κυρίως

τὸ χαλῶν τὰ τῶν νεῶν ἰστία. ταῦτα δὲ προσφόρως εἰ-
ρημεν ὁ Κλέων. ἦν γὰρ σφοδρὸς ἐν τοῖς λόγοις. καθίεις
οὖν ἀντι τοῦ καθεμιένου [πνέων]. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ
τῶν ἀνέμων.

5 431. καὶ τὴν θάλατταν εἰκῆ: Πάλιν ἐπὶ σοὶ μηχανη-
σάμενος καὶ πάντα κινήσας ἐπιβουλῆς τρόπον. δι' ὧν
δὲ ἀπειλεῖ ἀδύνατα καὶ μειζόνα, δι' αὐτῶν δηλοῖ τὴν
σκουδὴν τῆς ἐπιβουλῆς τῆς κατ' αὐτοῦ. εἰκῆ δὲ ἀντι
τοῦ ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, μάτην τούτεστιν ἐπ' οὐδενὶ
10 ἀναγκαίῳ καὶ σπουδαίῳ πράγματι, φανεράν καὶ ἐν
τούτῳ ποιῶν τὴν ἑαυτοῦ ἐξουσίαν, ἣν κατὰ τῆς πόλεως
εὐτυχεῖ, εἰ ἐπ' αὐτοῦ καθέστηκε τὸν δῆμον κινεῖν
καὶ παροξύνει καθ' ὧν βούλεται, καὶ ταῦτα ἐπὶ
οὐδεμιᾷ προφάσει ἢ λόγῳ.

15 432. ἐγὼ δὲ συστειλαί: Καὶ τοῦτο παρεπιγραφῆ. ὁ
γὰρ εἶπε, καὶ ποιεῖ. τούτεστιν ὁ κατέθετο τῶν ἀλλάν-
των φθάσας ἐπιών, τοῦτο πάλιν ἀναιρόμενος τῆς θυμέ-
λης ἐξάγει.

433. κατὰ κῦμα ἑμαυτὸν: Ἀπὸ τῶν ἀφιέντων ἑαυ-
20 τὸς κατὰ κῦμα φέρεσθαι.

Κλέων σε μακρὰ κελεύων: Τὸ μὲν εἶδος ἀρχαῖον καὶ
Ἄττικὸν τῆς συνθέσεως, ὡς μακρὰ χαίρειν σοὶ λέγω
καὶ οἰμώζειν μακρὰ. τὸ δὲ λεγόμενον πρόδηλον. φησὶ
γὰρ, ἤττόν σου φροντίσας τῶν ἀπειλῶν ἀπελεύσομαι ἢ
καταλείψω σε ἐνταῦθα κλαίειν, ἵνα δόξη καὶ φιλονει-
25 κεῖν καὶ διελοδορεῖσθαι πρὸς αὐτόν. εἰώθασι γὰρ οἱ
βελτίους καὶ τῶν λοιδοριῶν ὑπερφρονεῖν τῶν ἡττόνων.

434. κἀγωγ' ἄν τι παραχαλῆ: Ἐξῆς καὶ οὗτος τῆς
ἀντλίας ἐμνημόνευσεν, ἵνα καὶ αὐτὸς ἴδιον ἀπὸ τῆς θα-
30 λάσσης δοκῆ ἀστελλέσθαι, ὥσπερ καὶ ὁ ἀλλαντοπώλης.
ἀντλία δὲ λέγεται τόπος τις τοῦ πλοίου εἰς ὃν τὸ ὕδωρ
σωρεύεται εἰς τὴν ναῦν. [καὶ ἀλλαχοῦ (Pac. 17)]

οὐ γὰρ ἔσ' οἷός τ' εἰμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας.

ἀντι τοῦ ἀντέχειν καὶ ὑπεργίνεσθαι τοῦ πράγματος.]
35 λέγει δὲ ὅτι φυλάξω, ἐάν τις τῆς ἀντλίας εἰσδέχεται.
ἰστέον δὲ ὅτι ἰσάμενον καὶ χρονίζον τὸ ὕδωρ κάκιστον
ὄδωδεν. τί ποτε οὖν βούλεται τῷ ποιητῇ ζητητέον τὸ
ἀπειλεῖν τούτῳ παραφυλάξειν τὴν ἀντλίαν, πλὴν εἰ μὴ
τοὺς προσιπόντας ὡς καὶ αὐτοὺς ψυχρολογήσαντας
40 σκώπτειν θελεῖ διὰ τὸ ἀδύνατα εἰρηκέναι. οὕτε γὰρ τῷ
Κλέωνι δυνατὸν ἦν ἀνθρώπῳ γε ὄντι κινήσαι τὴν γῆν
καὶ τὴν θάλατταν, οὕτε τῷ ἀλλαντοπώλῃ ἀσφαλὲς ῥίψαι
καὶ διασκευάσαι κατὰ κυμάτων ἑαυτόν. καὶ τοῦτο ἀνό-
ητον καὶ περιττόν, ὁ ἐπὶ τῇ ἀντλίᾳ τῆς φρουρᾶς πόνος.
45 Ἄλλως. περὶ τοῦ βηθέντος παρὰ τοῦ Κλέωνος λόγου,
ὅτι συνταράξει τὴν θάλασσαν, καὶ οὗτος ἀπήντησεν
εἰπὼν.

435. καταπροῖξῃ: Οὐ προικὰ μου καταφρονήσεις,
τούτεστιν δωρεάν [μου ἐγχανή].

50 436. καὶ τοῦ ποδὸς παρίει: Μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν
πλευσίων ἐγχεσάτο. ἐπειδὴν γὰρ πλείων ἀνεμος ἐμπέσῃ
τοῖς πλείουσι, συστέλλουσι καὶ παραιροῦσι τῶν ἰστίων
τὰ πολλὰ, ἢ τὸ μὲν ἐν μέρος τοῦ ἰστίου, τὸ δὲ ἕτερον

ἀναστρέλλεται ὃ ἂν μὴ χρεῖα ἦ ἢ καὶ ὁ καιρὸς ἀπαιτῆ.
πόδας δὲ καλοῦσιν οἱ ναῦται τοὺς παρ' ἑκάτερα τὰ μέρη
κάλως ἐκδεδεμένους τῆς ὀνόνης. φησὶν οὖν, ἀσφαλέστε-
ρον λοιπὸν διαλέγῃ, καὶ πράττε, τούτεστι μὴ πολλῆ
χρῶ ἀθυρολογίᾳ, ἀλλὰ πεφεισμένως διαλέγου τῷ
6 Κλέωνι. παρωξύνετο γὰρ σφόδρα.

437. κακίας καὶ συκοφαντίας: Ἐπειδὴ ψευδῆ κατη-
γορεῖν ὁ Κλέων ἐτόλμησεν αὐτοῦ, φήσας αὐτὸν σφετε-
ρίσασθαι τῆς πόλεως τάλαντα πολλὰ, καὶ οὐκ ἂν ποτε
συγχωρήσειν προικὰ τῷ αὐτῷ, διὰ τοῦτο τοῖνον φησὶν 10
αὐτὸν καὶ συκοφαντίας πνεῖν, ὁ χρηὶ στοχασάσθαι τὸν
ἀλλαντοπώλην. ἐξῆς δὲ ἀπὸ τῶν ἀνέμων τῷ πνεῖν καὶ
συκοφαντίας κέχρηται. Ἄλλως. ὄνομα ἀνέμου ὁ και-
κίας. τὸν δὲ αὐτὸν καὶ νότον καλοῦσι τινες. ἀκολουθῶς
δὲ εἶπε διὰ τὸ προειρηκέναι τοῦ ποδός. ἔμα δὲ πρὸς τὴν 15
συκοφαντίαν καὶ κακίαν αὐτοῦ τὰ ὄνόματα πλάττει.
οὗτος δὲ, ὅτε πνεῖ, τὰ νῆψι εἰς ἑαυτὸν ἔλκει, [ὡς τὸ
«κακὰ ἐφ' ἑαυτὸν ἔλκων ὡς ὁ καικίας νῆφος.»]

438. Ποτιδαίας: Ἐπαίξει τῷ ὀνόματι, ἵνα ἀκολου-
20 θῶς ἀπὸ τῆς θαλάττης καὶ τῶν ἀνέμων ἀποκρίνεσθαι
καὶ αὐτὸς δοκῆ. ἡ δὲ Ποτιδαία πόλις ἐστὶ πρὸς τῷ
Ἰσθμῷ τῆς Παλλήνης κατοικισμένη, Κορινθίων μὲν
ἄποικος, Ἀθηναίων δὲ σύμμαχος καὶ φόρους ἐτέλει. ἦν
ἀποστᾶσαν πολιορκήσαντες οἱ Ἀθηναῖοι πολιορκία
μακροῦ, ὡς καὶ σφῶν αὐτῶν γενέσθαι καταναγκάσαι, 25
παρέλαβον, καὶ ἐξανδροποδίσαντες τὴν πόλιν. ἀπὸ ταύ-
της φησὶ τῆς πόλεως κεκλοφέναι δέκα τάλαντα τὸν
Κλέωνα, καὶ τούτῳ φιλονεικῶν αὐτὸν ἀμείβεσθαι τοῖς
ἴσοις, ἐπεὶ πρότερος ἐκείνος ἐφηνεν αὐτὸν σφετερίσα-
σθαι τῆς πόλεως τάλαντα πολλὰ. 30

δέκα τάλαντα: Χρησίμως μετὰ τὸν τόπον καὶ τὸν
ἀριθμὸν εἶπεν, ἵνα ὁ λόγος αὐτῷ πιστεῶς ἔχεται δοκῆ,
καὶ μὴ ἄλλως τῆς τοῦ Κλέωνος διαβολῆς λελέγθαι
χάριν. πιστεῶς γὰρ παραδείγμα τὸν κατηγοροῦντα μὴ
35 ψιλοῖς χρῆσθαι ῥήμασιν, ἀλλὰ καὶ ἀριθμὸν προσβάλ-
λεσθαι καὶ τόπον.

439. βούλει τῶν ταλάντων: Δεῖ νοῆσαι τὸν Κλέωνα
ἐπὶ τῇ ἐλπίδι καὶ τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ταλάντου πεισθέντα
ἐνδοῦναι. πρὸς ὁ φησὶν ὁ ἕτερος, τὸ πνεῦμα ἔλαττον
γίνεται. 40

440. τερθρίους: Οἱ ἔσχατοι κάλοι, οὗς ἐκφόρους κα-
λοῦσιν οἱ ναῦται, οὗς, ὅταν ἐνδιδῶν τὸ πνεῦμα, πρώτους
ἐκ πῶρας χαλῶσι. καὶ οὗτος οὖν ἀκολουθῶς τοῦτο
εἶπε, διὰ τὸ πρόαγον τοῦ ποδός παρίει. φησὶν οὖν ὁ
Κλέων, πάντων ἂν ὑπερίδοι ἐνακεν λήμματος. — τοῦ 45
ἰστοῦ τὸν τόπον. V.

441. [τὸ πνεῦμ' ἔλαττον γίνεται: Ἐκθεσις τῆς δι-
πλῆς ἐκ κώλων ἱαμβικῶν διμέτρων ἀκαταλήκτων, πλὴν
τοῦ δευτέρου τριμέτρου, καὶ τοῦ παρατελεύτου μονο-
μέτρου, καὶ τοῦ τελευταίου ἐφθήμεμερῶς ὄντος. ἐξῆς 50
δὲ τούτων τετράμετροι τέσσαρες καταληκτικοί, ἐν
ἐπωδοῦ τάξει καίμενοι. μεθ' οὗς τρίμετροι ἀκατάληκτοι.
ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν ἐκθέσεως δύο διπλά, ἢ μὲν ἐν
ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἢ δὲ κατὰ τὸ τέλος τοῦ δὲ συστήμα-

τος κορωνίς.] τὸ πνεῦμ' ἔλαττον γίνεται : ἐπέμεινε τῇ τροπῇ τῶν ὀνομάτων. ὁ δὲ λέγει, τοιοῦτον ἔστιν ἔτι ἐπιεικτέστερος ἔσται καὶ πραότερος. λοιπὸν γὰρ ἐπειδὴ φθόσας εἶπεν ἦτοι κακίας καὶ συκοφαντίας αὐτὸν πνεῖν, διὰ τοῦτο πάλιν οἰκειῶς ἔλαττον ἔφησεν αὐτοῦ γίγνεσθαι τὸ πνεῦμα.

442. φεύξει γραφὰς : Διώκειν καὶ φεύγειν ἔλεγον ἐπὶ τῶν κατηγορῶν καὶ τῶν ἀπολογουμένων. ἐδίωκον μὲν γὰρ οἱ κατήγοροι, ἔφευγον δὲ οἱ κατηγορούμενοι. φησὶν οὖν ὅτι κατηγορηθῆσαί δικίας ἑκατοντάλάντους.

445. ἐκ τῶν ἀλιτηρίων : Τῶν μετεχόντων τοῦ Κύλωνι οὐκ ἄγους, ὅπερ εἰς τὴν Ἀθηναίαν δοκεῖ γενέσθαι ἀσέβημα, ἐπειδὴ περὶ οἱ συγκατακλεισθέντες τῷ Κύλωνι ἐν τῇ ἀκρόπολει εἰς τὴν κρίσιν κατέβησαν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἐκ τοῦ ἔδους τῆς θεοῦ ἐξάφαντες τὴν ἱκετηρίαν. ἥς διαρρυσίσης, λίθοις αὐτοὺς ἔβαλλον οἱ Ἀθηναῖοι. ἀλιτηρίων δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐναγῶν.

ἀλιτηρίων : Τῶν ἀμαρτησάντων εἰς Ἀθηναίαν. Κύλων γὰρ Ἀθηναῖος ἀνὴρ, Μεγαρίδα γυναῖκα γήμας Θεαγένους θυγατέρα, θέλων τυραννεῖν, ἔλαβε χρησμοὶν τῇ μεγάλῃ ἑορτῇ τοῦ Διὸς ἐπιθέσθαι τῇ πόλει. ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ ἐπιπέμμενος, νομίζων ταύτην εἶναι μεγάλην ἑορτήν, δύναμιν προσλαθὼν παρὰ Θεαγένους, μὴ γνοῦς ὅτι τὰ Διάσια ἦν ἡ μεγάλη ἑορτή, ἐπελθὼν τῇ ἀκρόπολει ἐλήστυε καὶ ἀλλοικεταί. ἐλήφθη δὲ συλῶν τὸ ἱερόν τῆς Ἀθηναῖας. καὶ αὐτὸς μὲν ὁ Κύλων φεύγει, τοὺς δὲ ἄλλους φονεύουσι, τινὰς δὲ καὶ ἰκέτας ἐκ τῶν βωμῶν ἀποσπάσαντες ἀπέκτειναν. τοὺς οὖν ἀμαρτάνοντας εἰς τοὺς ἰκέτας ἀλιτηρίους ἔφασκον. οὗς καὶ ἐξέβαλον τῆς πόλεως, ὅτι ἐκ τῶν ἀρχαίων νόμων παρέβησαν τοὺς ἰκέτας φρονέουσας. Ἄλλως. Κύλων τὴν ἀκρόπολιν κατέλαβεν ἐπὶ τυραννίδι, καὶ ἐλήφθη ποτὲ συλῶν τὸ ἱερόν τῆς Ἀθηναῖας, καὶ ὑπὸ Ἀθηναίων ἐκλείσθη. καὶ οὕτως ἐκεῖνος εὐρὼν καιρὸν, φυγῇ ἐχρήσατο, καὶ οἱ φίλοι ἔφυγον εἰς τοὺς βωμοὺς τῶν θεῶν, οὗς οὕτω ἀποσπάσαντες ἀπέκτειναν, ὅθεν ἀλιτήριοι ἐκλήθησαν.

448. οἱ περιέποντες καὶ φρουροῦντες τοὺς τυράννοους. θέλων γὰρ τυραννεῖν δορυφόρους εἶχεν αὐτοὺς. Ven.

449. τῶν Βυρσίνης : Ἐπαίξει παρὰ τὸ βυρσοδέψην εἶναι τὸν Κλέωνα, καὶ παρὰ τὸ τυράννου ὄνομα τοῦ Ἰππίου, ὅπερ τῶν ὀνομάτων τοῦ Ἰππίου περιμερῶτερον ἐχρήσατο. δῆλον μὲν γὰρ καὶ ἐκ τῶν προειρημένων, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ ἀπὸ τούτου, ὅτι μὴ αὐτὸς ὁ Ἰππίας κατέστησε τὴν τυραννίδα, ἀλλὰ παρὰ τοῦ πατρὸς ἄμα τοῖς ἀδελφοῖς παρέλαβε τοῦ Πεισιστράτου. οὗ πάντως ἂν ἐμνημόνευσεν, εἰ μὴ χρησιμώτερον τὸ ὄνομα τοῦ Ἰππίου πρὸς τὸ συνάψαι τῇ Βυρσίνῃ καταφαίνετο. οὐκ ἀδῆλον ἔστι τοῦ Κλέωνος διαβάλλοντος αὐτὸν ὡς τῶν ἀλιτηρίων γεγονέναι, τῶν ἐπιβουλεύσαντων τῇ πόλει καὶ τοῖς τυράννοις συναραμένων. Ἄλλως. Πεισιστράτου γυνὴ γέγονεν ἡ Μυρρίνη, Ἰπ-

πίου καὶ Ἰππάρχου μήτηρ. Βυρσίνην οὖν εἶπεν ἀντὶ τοῦ Μυρρίνης, ὡς βυρσοπώλην πάλιν κωμῶδων τὸν Κλέωνα. ταύτην ὁ Πεισιστράτος ὁπότε κατήγαγεν εἰς Ἀθήνας ἐφ' ἄρματος, ἔφασκεν Ἀθηναῖαν εἶναι βουλόμενος τυραννεῖν.

450. κόβαλος εἶ : Προειρήκαμεν ὅτι τοὺς μετὰ ζύλου ληστὰς οὕτως ἐκάλουν οἱ παλαιοί.

451. ἰοῦ : Τοῦτο παρεπιγραφῆ. τυπτόμενον γὰρ ὑποκρίνεται. — σχετλιαστικὸν δὲ τὸ βῆμα. V.

452. ζυνομόται : Οἱ ἀντάρται, οἱ προδότες, οἱ τὰ ἑαυτὰ κατ' ἐμοῦ συνθέμενοι φρονεῖν.

453. παῖ' αὐτὸν : Ἰστέον ὅτι ὁ χορὸς ταῦτα τῶν ἀλλαντοπώλῃ παρακελεύεται. ἀστειῶς δὲ διὰ τὴν ἐκεῖνου τέχνην εἰς τε τὰ ἔντερα καὶ τὸν κόλον αὐτὸν τύπτειν κελεύει. μάλιστα γὰρ ἡ τῶν ἀλλαντοπωλῶν ἐκ τούτων συνέστηκε τέχνη.

456. κολᾶ τὸν ἄνδρα : Κολούσεις καὶ παύσεις καὶ ταπεινώσεις. ἀπὸ δὲ τοῦ κόλου καὶ ἐντέρων τὴν λέξιν ἐποίησεν. ἴσως δὲ καὶ αὐτὸν τύπτουσι.

457. [ὡ] γεννικώτατον : Ἰσχυρότατον. παίζων κρέας αὐτὸν λέγει, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἰσχυρῶν κρεῶν, ἃ οὐ καταργάζεται πυρί.]

459. [ὡς εἶ] : Ἐπιτηδεῖως αὐτὸν καὶ ὑπόουλως διὰ τῶν λόγων ἐνίκησας τῶν σῶν.]

462. ἀλλ' ἠπιστάμην : Ὑψηλὸς ὢν καὶ μεγαλόφρωνος ὁ Κλέων πολυτρόποις λόγοις κέχρηται.

463. γομφούμενα : Σφηνούμενα. γομφοὶ γὰρ οἱ σφῆνες οἱ συνείροντες τὰς σανίδας καὶ συναρμονιώντες καὶ συνέχοντες.

464. ἐξ ἀμαξουργοῦ : Ἀμαξουργοὺς Ἀττικοὶ τοὺς ἀγριοπηγούς. εἶδος δὲ ἀγριοπηγοὶ τεκτόνων, οἱ τὰς ἀμάξας τεκταίνουσι καὶ πάντων τῶν ἀγρίων ζύλων εἰσὶν ἐργάται. ἐπειδὴ δὲ ὁ Κλέων τεκτονικοῖς ὀνόμασι πᾶσιν ἐχρήσατο, τεκταινόμενα εἰπὼν καὶ γομφούμενα, ὁ δὲ ἀλλαντοπώλης οὐδὲν ἀπὸ τεκτονικῆς ἀπαντᾷ, ὁ χορὸς ὥσπερ δέδιε μὴ ἦτον ἀπενέγκηται τοῦ Κλέωνος, καὶ ἀσχάλλει καὶ δυσφορεῖ, ὅτι οὐδὲν ἀντέθηκε τοιοῦτον βῆμα.

465. οὐκουν μ' ἐν Ἀργεῖ : Παρὰ τὸν πόλεμον τὸν Πελοποννησιακόν, καίτοι πρότερον ἐχθροὶ ὄντες τοῖς Ἀργείοις οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τὴν πρὸς Λακεδαιμονίους ἀπέχθειαν, ἔδοξαν αὐτοῖς γενέσθαι φίλοι. φησὶν οὖν ὅτι Κλέων ἐπὶ βλάβῃ τῆς πόλεως τὴν Ἀργείων φίλιαν προξενῶν οὐ λανθάνει με σπείσασθαι πρὸς τοὺς Ἀργεῖους πελθὼν τὴν πόλιν, παρρησίαν εἰς τὸ συγγενέσθαι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐαυτῷ περιποιούμενος.

468. καὶ ταῦτ' ἐφ' οἷσιν ἔστι συμφυσώμενα : [Κατασκευαζόμενα.] ἐπὶ τίνι συμπνέουσι καὶ ὁμοφρονουσὶν ὁ τε Κλέων καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι, φησὶν αὐτὸς οὐκ ἀγνοεῖν. ἐπεὶ δὲ ὁ Κλέων τεκτονικοῖς τισὶν ὀνόμασιν ἐχρήσατο, πάλιν οὕτως χρῆται χαλκευτικοῖς. φυσώμενα δὲ εἶπε διὰ τὰς φύσας τὰς χαλκευτικάς. τὸ δὲ χαλκεύεται ὡς πρὸς τὰς φύσας εἶπεν. ἔστι δὲ ὁμοῖον τῶν

τεκταίνεται. πάντα δὲ, φησί, πράττεται τῷ Κλέωνι, ὅπως οἱ ἄνδρες τῶν δεσμιῶν ἐκχύοιεν.

469. τοῖς δεδεμένοις : Τουτέστι τοῖς τριακοσίοις τῶν Λακεδαιμονίων, οὓς ἀπὸ Πύλου καὶ Σρακτηρίας ἤγαγεν. οὓς εἶπεν ἀποδεῦσθαι βούλεισθαι τὸν Κλέωνα.

470. εὐ γ' εὐ γε : Ὑπερπαινεῖ πάλιν ὁ χορὸς ἐνταῦθα τὸν ἀλλαντοπώλην, ὅτι ἀντὶ τῶν τεκτονικῶν ἔργων καὶ αὐτὸς χαλκευτικῶς φέγγεται.

471. καὶ ζυγκροτοῦσι : Συνέχουσι καὶ συμπράττουσι καὶ οὐδένα καιρὸν παραλείπουσι τοῦ πείθειν τὸν Κλέωνα τοῖς δεδεμένοις δοῦναι σωτηρίας ἀφορμὴν. Ἄλλως. ἐπέμεινε τῇ μεταφορᾷ τῇ ἀπὸ τῶν χαλκίων. ἀντὶ τοῦ συμπράττουσιν.

474. οὐκ Ἀθηναίους φράσω : Ἡ σύνταξις Ἀττικῆ. λέγει δὲ ὅτι εὐθὺς καὶ παραχρῆμα.

476. τὰς ξυνωμοτοῦσι : Τὰς ἐπὶ καθαιρέσει τοῦ δήμου ἐνόρκους συνόδους.

477. τὰς ξυνόδους τὰς νυκτερινὰς : Ὅτι νυκτὸς οὕσης κατὰ τῆς πόλεως ἐβουλεύεσθε. — τὸ δὲ ἐπὶ τῇ πόλει ἀντὶ τοῦ κατὰ τῆς πόλεως. Θ.

478. καὶ βασιλεῖ ξυνόμνυτε : Φθάσας ὁ ἀλλαντοπώλης διέβαλεν αὐτὸν ἐπὶ βλάβῃ τῆς πόλεως Ἀργείοις καὶ Λακεδαιμονίοις ξυνίεναι. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Κλέων ὡς τῶν τῶν Περσῶν βασιλεῖ προδιδόντας αὐτοὺς τὰ τῆς πόλεως αἰτιᾶται πράγματα.

ξυνόμνυτε : Συμπράττετε, καὶ κοινολογεῖσθε. καλῶς δὲ τῆς διαβολῆς οὐκ ἀπατάται τῆς δι' αὐτῶν, ξυνωμίας αὐτοὺς τῶν Περσῶν βασιλεῖ λέγων γεγονέναι, ἵνα ὥσπερ ἔθος δεῖξῃ τοῦτο καὶ βεβαιώσῃ ὅτι καὶ κατὰ τοῦτου ξυνωμοσίαν πεποιήνται.

479. συντυρούμενα : Συμπληγνύμενα. καὶ ὅτι παρὰ Βοιωτοῖς πολλὸς τυρός.

480. ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς : Ἐπαίξει πρὸς τὸ συντυρούμενα πρὸς τὴν μεταφορὰν. τὸ δ' ἔλον πρὸς τοὺς ῥήτορας ὡς τὸ πλῆθος καταπλησσομένους ταῖς αὐτῶν ἀκυρολογίαις.

481. παραστορῶ : Ἐκτενώ. ἅμα δὲ καὶ ἀπὸ τῶν βυρσῶν. ἀκολούθως δὲ τοῦ Ἡρακλείους ἐμνήσθη, ἐπειδὴ Θεβαίων ἴδιος ὁ θεὸς οὗτος εἶναι λέγεται, τῆς δὲ Βοιωτίας αἱ Θῆβαι πόλις.

482. ἄγε δὴ σὺ : Τὸ μὲν Κλέωνος τῆς θυμηλῆς ὑπεξῆλθε πρόσωπον, τὴν βουλὴν δῆθεν κινήσαι κατ' αὐτῶν. οἱ δὲ περὶ τὸν Νικίαν τῷ ἀλλαντοπώλῃ παρακαλεῦνται γενναίως ἀντιστῆναι πρὸς αὐτόν. νῦν γὰρ, φησὶν, ἀντιστάς πρὸς τὸν Κλέωνα, ἔργω δεῖξεις, ἂν σοι γενναῖον ἢ πανούργον ἐν τῷ πρώτῳ πέπρακται βίῳ.

484. τοὺς γλουτούς. πρὸς τὰ παρ' αὐτοῦ εἰρημένα. V. εἰς τοὺς γλουτούς. κοχώνη γὰρ τόπος ὑπὸ τὸν μηρὸν καὶ τὴν κοτύλην καὶ τὸ ἰσχίον. Θ.

485. θεύσει γὰρ ἄξας : Δραμεῖ γὰρ δρμησας, ἐπεισθλῶν. καὶ Ὁμηρος [II. A, 700] « θεύσασθαι ἐμμελλον. » [ἄξας δὲ ἀντὶ τοῦ ἄξας, εἰσελθῶν.] — παρελθὼν εἰς τὸ βουλευτήριον. V.

487. κρατὸν κεκραζέται : Ἀρίσταρχος δευτέρως ἀντὶ

τοῦ κραυγαστικῶς. καὶ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἀττικῇ προσφιδία.

490. ἔχε νυν ἀλειψον : Στέαρ διδοῦσιν αὐτῷ ἀλείφεσθαι, ἵνα εὐχερῶς ὀλισθαίνειν δύνηται καὶ δύσπλητος ἢ τῷ ἀνταγωνιστῇ. οὐκ ἀργῶς δὲ τὸ λίπος προσλαμβάνουσι διὰ τὸ ἀλλαντοπιῶν αὐτὸν εἶναι. εἰώθασιν γὰρ αὐτοὶ τὰ λίπη κατατέμνοντες βάλλειν εἰς τὸ φύραμα καὶ οὕτω πληροῦν τοὺς βοτούλους.

491. τὰς διαβολάς : Δέον εἰπεῖν [τὰς λαβὰς] ὡς ἐπὶ πάλης, τὰς διαβολὰς εἶπεν, αἷς ἐμμελε διαβάλλειν ὁ 10 Κλέων.

492. παιδοτριβικῶς : Ἐπειδὴ ἀνέτριψεν αὐτὸν τῷ λίπῃ, παιδοτριβὴν καλεῖ. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ ἀλειπτικῶς. παιδοτριβῆν γὰρ καλοῦνται οἱ ἀλείπτται καὶ κηρωματισταί.

493. ἐπέγαψον : [Κάψον.] ἐπίφαγε ταδί. καὶ τοῦτο παρεπιγραφῆ. σκόροδον γὰρ αὐτῷ προσφέρει. ὁ φασὶ δεῖν αὐτὸν ἐπιφαγεῖν.

494. ἔσκοροδισμένος μάχη : Μετήνεγκεν ἀπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων. ὅταν γὰρ εἰς μάχην συμβάλλωσιν αὐτοὺς, σκόροδα διδοῦσιν αὐτοῖς, ἵνα δριμύτεροι ᾖσιν ἐν τῇ μάχῃ. Ἄλλως. κατάφαγε σκόροδα, ἵνα δεύτερος γενόμενος καὶ σκόροδοις τραφεῖ, γένη ὡς οἱ ἀλεκτρυόνες. (497) κάλλια δὲ τοὺς πύγνας τῶν ἀλεκτρυόνων.

497. ἤξει πάλιν : Δεληθώτως σκώπτει τὸν Κλέωνα 25 δι' ὧν ἐκείνῳ παρακαλεῦσθαι δοκεῖ. μάλιστα γὰρ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις εὐδοκίμησεν ἐκεῖνος τοὺς ἄλλους διαβάλλων τῶν δημαγωγῶν, ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ ποιήματος λέγων περὶ αὐτοῦ ἔφησε

κάκιστα δὴθ' οὕτως γε πρώτος Παφλαγόνων αὐτάσσι διαβολαῖς. 30

498. ἀλλ' ἴθι χαίρων : Κορωνίς. εἰσελθόντων γὰρ τῶν ὑποκριτῶν, εἶτα καταλειφθεὶς ὁ χορὸς λέγει περίοδον ἀναπαιστων ἢ. τὴν μὲν προπεμπτικὴν τοῦ ἑτέρου τῶν ὑποκριτῶν οὖσαν δεκάμετρον πεντάκωλον, ὑφ' ὁ 35 διπλῆ κατὰ τὴν δευτερεύουσαν, κομμάτιον. ἀρχεται γὰρ τῆς καλουμένης τελείας παραβάσεως. ἐπτάμετρα δὲ εἰσι. τὸ δὲ κομμάτιον τετράμετρον. [Ἄλλως. τοῦτο διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν τίθεσθαι ἔοικεν εἶναι ἔκθεσις τῆς διπλῆς. Διὸ καὶ τὸ παρατελευτὸν ἔχει κῶλον, ὅπερ 40 ἔθος ἐν τῇ ἐκθέσει τίθεσθαι. διὰ δὲ τὸ προτίθεσθαι τῆς παραβάσεως, κομμάτιον χοροῦ ὀνομάζεσθαι, ὡς εἴρηται. ἔθος γὰρ ἐστὶ προτίθεσθαι τῆς παραβάσεως. κομμάτιόν ἐστιν ἐκ κῶλων ἀναπαιστικῶν θ', πλὴν τοῦ παρατελευτοῦ, ὅπερ μονόμετρον, καὶ τοῦ ε' καὶ τελευταίου, 45 ἅπερ ἐφθήμερη, διμέτρον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.] παρὰ τὸ Σοφοκλεῖον ἐξ Οἰκλέους.

500. Ζεὺς ἀγοραῖος : Ὡς Ζεὺς ξένιος ἢ μειλίχιος ἢ φίλιος, οὕτω καὶ ἀγοραῖος. οικειῶς δὲ νῦν διὰ τὸν ἀλλαντοπώλην ἀγοραῖον εἶπεν.

502. κατάπαστος δὲ, κατάμστος, πλήρης, πεποικιλμένος.

508. ὑμεῖς δ' ἡμῖν : Ἐνταῦθεν παράφασις γίνεται, καὶ ἐστὶ τοῦτο τὸ καλούμενον κομμάτιον. μεθ' ὁ οἱ ἀνά 4.

παιστοι, ἔπαιτα τὸ μακρὸν, μετὰ ταῦτα δὲ στροφή, ἔπαιτα τὸ ἐπίρρημα, ἐξῆς δὲ ἡ ἀντίστροφος καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸ ἀντεπίρρημα. παντοίας δὲ, παντοδαπῆς, ποι- κιλῆς, μεμουςωμένοι ἀκροαταὶ καὶ πάσης παιδείσεως 5 καὶ μέτρου ἀκροασάμενοι. — ὁ μόντοι ποιητῆς τοῦτο πρῶτον τὸ δῶμα δι' ἑαυτοῦ καθῆκε, τὰ δ' ἄλλα δι' ἐτέ- ρων προσώπων. V. Θ.

507. εἰ μὲν τις ἀνήρ : Ἀναπαιστικὴ διπλῆ καὶ εἰσθε- σις εἰς αὐτὴν τὴν παράβασιν. ἀναπαιστικοὶ στίχοι κα- 10 ταληκτικοὶ τετράμετροι μα'. [ὧν τελευταῖος

αἰρεσθ' αὐτῷ πολλὸ τὸ βόθιον, παραπέμψατ' ἀφ' ἑνδεκα κώπαις. ἐν ἐκθέσει δὲ κῶλα ἀναπαιστικά τέτταρα, ὧν τὰ μὲν δύο δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ τρίτον μονόμετρον, 8 καὶ 15 παρατέλειον ὀνομάζεται. τὸ δὲ τέταρτον δίμετρον κα- ταληκτικόν. ὑφ' ὃ παράγραφος.] παράβασις. ὁ λόγος ἐκ τοῦ χοροῦ παρὰ τοῦ ποιητοῦ Ἀριστοφάνους τὸν λόγον ποιοῦμένου.

508. ἔπη λέγοντας : Ὅτι καὶ τὰ ἄλλα μέτρα ἔπη 20 ἔλεγον.

παραβῆναι : Τῇ παραβάσει χρῆσασθαι. Λέγεται δὲ παραβάσις ἦτοι ἐπειδὴ ἀπῆκται τῆς ἄλλης ὑποθέσεως, ἢ ἐπειδὴ παραβαίνει ὁ χορὸς τὸν τόπον. ἐστᾶσι μὲν γὰρ κατὰ στοῖχον οἱ πρὸς τὴν ὀρχήστραν ἀποδιδέπον- 25 τες ὅταν δὲ παραβῶσιν, ἐφεξῆς ἐστῶτες καὶ πρὸς τοὺς θεατὰς βλέποντες τὸν λόγον ποιοῦνται.

509. οὐκ ἂν φαύλως : Οὐκ ἂν εὐχερῶς, οὐδὲ ἀνευ 30 καμαίου καὶ πόνου.

ἄξιός ἐσθ' ὁ ποιητῆς : Λέγει ὅτι σπουδῆς ἀξίος ἐστίν 30 ὁ ποιητῆς καὶ τῆς παρὰ τὸν θεωμένον εὐνοίας, ὅτι τὴν πρὸς Κλέωνα ἔχθραν ἔπαινελετο, καὶ τοὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς ἠγαῖται οὗς ἡμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι.

511. καὶ γενναίως πρὸς τὸν Τυφῶ : Ὁ Τυφῶς Γῆς μὲν ἐστὶν υἱὸς, ἰσχυρὸς δὲ τοσούτου, ὡς μὴ ἀνθρώποις 35 μόνους δοκεῖν φοβερὸς εἶναι, ἀλλὰ καὶ τοῖς θεοῖς. καὶ εἰς ἀλόγων ζώων ἰδέας μετέβαλλον τὰς μορφὰς διὰ τὸν ἐκεῖνον φόβον.

τὴν ἐριώλην : Τυφῶς ἀνέμου συστροφή ἢ πυρὸς. τὸν Κλέωνα δὲ λέγει. ἐριώλη δὲ ἀναθυμιάσεως συστροφή, 40 πρὶν ἐμπυρωθῆναι τὸν ἀέρα. καὶ ἡ μεγάλη δὲ πνοή οὖ- τως. ἐμπαλιν δὲ εἰπὼν ἠὔτησεν ἂν μάλλον καὶ δεξιώτε- ρον εἶπεν. ἢ γὰρ ἐριώλη πνοὴ σφοδρά· ἀλλ' ὃ γε Τυφῶς μεῖζόν τι πνεῦμα καὶ κακοποιόν. ἔδει οὖν πρῶτον εἰπεῖν ἐριώλην, εἶτα Τυφῶν, καὶ εἶχεν ἂν μεῖζω τὴν ἔμφασιν.

515. διατρίθειν : Τὸ ὑπερτίθεσθαι καὶ μέλλειν αὐτόν.

517. πολλῶν γὰρ δὴ περασάντων : Μετελθόντων, ἐπιτηδευσάντων. ἀπὸ τοῦ πειρᾶν ἐσημάτισε. πειρᾶν δὲ, τὸ προσβάλλειν γυναικὶ περὶ ἀφροδίτης. τροπῇ οὖν κέρχηται ὡς ἐπὶ γυναικός. [διὸ καὶ τὸ χαρίσασθαι ἐπῆ- 50 νεγκς.] σημαίνει οὖν σπανίως ἐπιτυχεῖν τινας καὶ ὀλίγους κατορθῶσαι παντάπασιν.

518. ἐπετειούς : Ἐπὶ τοῦ, ἐκ πολλοῦ καταγινώσκων τὸν ἑμέτερον τρόπον. ἀπὸ τῶν οἰωνῶν δὲ μετῆνεγκε τῶν μὴ μονίμων ὄντων, ἀλλὰ φερομένων τῇ πτήσει.

τοῦτέστιν εὐμεταβλήτους, ὀλιγώρους, μὴ διαμένοντας ἐν τοῖς αὐτοῖς, ἀλλ' ἀψικόρους.

519. Καὶ τοὺς προτέρους τῶν ποιητῶν : Οἶον, τοῖς νέοις χαίροντας αἰεὶ τῶν ποιητῶν καὶ μὴ τοῖς ἀρχαίοις καὶ εἰς τὴν θυμηλὴν παριοῦσι πρῶτον.

[προδιδόντας : Ἐπὶ γῆρας οὐδ' ἀκαταλείποντας.] Μάγνης δὲ ἀρχαίας κωμωδίας ποιητῆς.

521. τῶν ἀντιπάλων : Κατὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν. φησὶ δὲ ὅτι εὐδοκίμων ὁ Μάγνης πολλὰς νίκας ἀπηνέγ- 10 κητο κατὰ τῶν δι' ἐναντίας. [εἰς δὲ, ἀφίεις, παρεχό- μενος.

522. ψάλλον : Τοὺς Βαρβιτιστάς ἂν λέγοι. δῶμα δὲ ἐστὶ τοῦ Μάγνητος. ἢ δὲ βάρβιτος εἶδος ὄργανου μου- σικοῦ. πτερυγίων δὲ, ὅτι καὶ Ὅρνιθας ἐποίησε δῶμα. ἔγραψε δὲ καὶ Λυδοῦς καὶ Ψῆνας καὶ Βατραχίους. [ἔστι 15 δὲ χρώματος εἶδος τὸ βατραχίον.] ἀπὸ τούτου καὶ βατραχίς ἱμάτιον. ἐχρίοντο δὲ τῷ βατραχείῳ τὰ πρόσω- πα, πρὶν ἐπινοηθῆναι τὰ προσωπεῖα. τὸ πτερυγίζεν δὲ εἶπε, ὡς πρὸς τοὺς ψῆνας ἀναφέρων.

524. ἀντὶ τοῦ οὐδὲν ὠφέλιμον. V.

526. δε πολλῶν βέσας : Οἱ γὰρ λάβρωσ ποταμοὶ 20 βέοντες καὶ αὐτῆς τῆς γῆς παρασύρουσι μέρος, δι' ἧς ἂν βέωσι. Ἄλλως. τοῦτέστιν εὐδοκίμησας πολλάκις. καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικῶς [περὶ στεφάνου p. 372, 10] α τότε τοίνυν Πύθωνος πολλοῦ βέοντος καθ' ἡμῶν. » 25 δοκεῖ δὲ μοι Ἀριστοφάνης ἀφ' ὧν αὐτὸς εἶπε Κρατίνος περὶ αὐτοῦ μεγαληγορῶν, ἀπὸ τούτων καὶ οὗτος τὴν τροπὴν εἰληφέναι. ὁ γὰρ Κρατίνος οὕτω πως ἑαυτὸν ἐπήνεσεν ἐν τῇ Πυτίνῃ

ἀναξ' Ἀπολλων τῶν ἐπῶν τῶν βρυμάτων
καναχούσι πηγαί· δωδεκάκρονον στόμα·
Ἰδισὸς ἐν φάρυγγι. τί ἂν εἰποῦμ' ἐπι;
εἰ μὴ γὰρ ἐπιθύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα,
ἅπαντα ταῦτα κατακλύσει ποιήμασιν.

ἦτοι οὖν τούτων χάριν καὶ Ἀριστοφάνης περὶ τοῦ 35 Κρατίνου ταῦτα λέγει, ἢ τὸ βέυσας εἶπε σκώπτων πρὸς τὸ ἐνουρεῖν τὸν Κρατίνον.

527. διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων : Ἐντὶ τοῦ, διὰ τῆς φράσεως. ἐνίοι δὲ διὰ τῶν ἀφῶν γράφουσι. πρὸς πάντα δὲ αὐτὸς ἐσπουδάσεν ἀντιθεῖναι τὰ ὑπὸ τοῦ Κρατίνου 40 εἰρημένα· ἐπεὶ κάκεινος ποταμῷ παρέβαλεν ἑαυτὸν ἀθρόως βέοντι, ἠχέιν τε φήσας τὰς πηγὰς. ὅπερ λάβρωσ βέοντος ὕδατός ἐστιν ἔργον, ἦχον ἀποταλεῖν καὶ ψόφον καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς εἶπομεν. διὰ τοῦτο καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ ποταμοῦ ἐχρήσατο τῇ τροπῇ. Ἄλλως. τὸ ἐπὶ 45 τῆς φράσεως ἀκομψὸν καὶ ἀπλοῦν τοῦ Κρατίνου ἀλληγορεῖσθαι φασὶ τὸ ἀφελές. κείται δὲ νῦν ἀντὶ τοῦ ὑγίης καὶ δολόκληρον. ἢ τὸ μέγα καὶ ἀνεπιχώλυτον. [στάσεις δὲ τὰ ἀναχώσματα τῶν ποταμῶν.]

καὶ τῆς στήσεως παρασύρων : Ἔς διὰ τὸ γῆρας καὶ 50 τὴν πολυποσίαν σκαζόντος καὶ τρέμοντος τοῦ Κρατίνου τὴν βᾶσιν. [ἔφορει δὲ, κατέβαλλε τοὺς ἀνταγωνιζόμε- νους πρὸς αὐτὸν ὑψηλοὺς ὄντας. τοὺς ἐχθροὺς δὲ, τοὺς περὶ τὸν Καλλιᾶν αἰνείτταται.]

528. προθελύμους : Προρρίζους. εἰώθασι γὰρ οἱ ποταμοὶ τὰ ἐπὶ ταῖς ὄχθαις ὄντα δένδρα, ἐπειδὴν κατακαλώσασσι παρασύροντες καὶ παρατέμνοντες τὴν γῆν, τὰς βίβλας τέμνειν. ὡς τοῦ Κρατίνου παμψηφεί νικῶντος τοὺς ἀνταγωνιστάς.

529. ἦσαι δ' οὐκ ἦν : Πάλιν ὡς μέθυσον αὐτὸν διαβάλλει τὸν Κρατίνον. οὐκ ἦν γὰρ ἑτέραν, φησὶν, ἐν τοῖς συμποσίοις ᾧδῃν ποιήσασθαί τινα, προκαταλαμβάνοντος αὐτὰ τοῦ Κρατίνου.

10 530. Δωροὶ συκοπέδιλε : Κρατίνου μέλους ἀρχή. σκώπτων δὲ τινα ἐκείνος δωροδόκον καὶ συκοφάντην τοῦτο εἶπεν.

530. τέκτονες εὐπαλάμων : Τέκτονες πάντες οἱ τεχνῖται. καὶ τοῦτο δὲ ἐκ τῶν Εὐνειδῶν Κρατίνου.

15 531. παραληροῦντα : Διαποροῦντα καὶ ἀσημνοῦντα. ταῦτα ἀκούσας ὁ Κρατίνος ἔγραψε τὴν Πυτίην, δευκῆς ὅτι οὐκ ἐλήρησεν ἐν οἷς κακῶς λέγει τὸν Ἄριστοφάνην ὡς τὰ Εὐπόλιδος λέγοντα.

20 532. ἀκιπτουσῶν τῶν ἡλέκτρων : Ἰδίως τὰ ταῖς κλιναῖς ἐπιβαλλόμενα ἐλεφάντινα οὕτως ἐκάλουν ἡλεκτρα. μεταφορῶς οὖν κέχρηται ἀπὸ τῶν κλινῶν. αἱ γὰρ ἀργαῖαι κλιναὶ τοὺς πόδας εἶχον ὠφθαλμισμένους ἀνθραξὶ καὶ ἡλεκτροῖς, [ὡσπερ νῦν ἀργύρω ἢ καττιτέρω].

25 533. δίοπερ βαρυτόνως ἀναγνωστέον ἀπὸ τοῦ αἰ ἡλεκτροὶ τῶν ἡλεκτρων.

καὶ τοῦ τόνου οὐκ ἔτ' ἐνότος : Ἀκολουθῶς μετὰ τὴν κλινὴν ἐμνημόνευσε τοῦ τόνου. τόνος γὰρ τὰ τῶν κραββάτων σχοινία. τροπικῶς δὲ δηλοῖ τὴν τῆς φωνῆς τάσιν.

30 534. τῶν θ' ἀρμονιῶν : Ἀρμονίας λέγει τὰ συμπησόμενα τῶν κραββάτων μέρη. ἐπέμεινε δὲ τῇ τροπῇ. καὶ γὰρ ἀρμονίαν λέγομεν τὴν τῶν ποιημάτων σύνθεσιν.

διασχαιουσῶν : Κεχηνησιῶν, διεσκορπισμένον καὶ μὴ ἔχουσῶν εὐπέειαν.

534. ὡσπερ Κωνᾶς : Ὁ Κωνᾶς αὐλητὴς ἦν [καὶ μέθυσο], ὃς εἰς συμπόσια παρῆει συνεχῶς ἑστεμμένος. οὕτως Ὀλυμπιονίκης γενόμενος καὶ πολλάκις στεφανωθείς, πενήχρδς ἦν μηδὲν ἔχων ἀλλ' ἢ τὸν κότινον. ἐφ' οὗ Κρατίνος εἶπεν

Ἔσθι καὶ σῆ γαστρὶ δίδου χάριν, ἔσθρα σε λιμὸς ἔχθαιρη, Κωνᾶς δὲ πολυστεφανὸς σε φιλήσῃ.

λέγει δὲ αὐτὸν τοσαῦτα νικήσαντα μηδέποτε τετιμηθεῖσαι. ἢ δὲ παροιμία, ἀτέφανον μὲν ἔχων, δὴψῃ δ' ἀπολωλώς. Καὶ πάλιν

50 535. Δελφὸς ἀνήρ, στέφανον μὲν ἔχων, δίψει δ' ἀπολωλώς. πρὸς τὸν Κρατίνον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι μέθυσός ἐστιν.

536. ἐν τῷ πρυτανείῳ : Ἔχεται καὶ τοῦτο τῆς ἐνοίας τῆς προκειμένης. στείθεισά γὰρ ἔλεγον ἐν τῷ πρυτανείῳ, οὐχὶ πίνειν. [παρὰ τῷ Διονύσῳ δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ θεάτρῳ.]

537. οἶας δὲ Κράτης ὄργας : Οὕτως κωμωδίας ἦν ποιητῆς, ὃς πρῶτος ὕπακρινε τὰ Κρατίνου, καὶ αὐτὸς

ποιητῆς ὑστερον ἐγένετο, καὶ ἐξωνεῖτο τοὺς θεατὰς καὶ τὴν τοῦτον εὐνοίαν. Ἄλλως. τραγικός ποιητῆς, ὀλιγόστιχα ποιήματα γράψας. [στυφαλισμοὺς δὲ, ὄργας, λοιδορίας, ὕβρεις, μήμεψεις.]

538. ἀπὸ μικρᾶς δαπάνης : Μικρὰ ἐποίει καὶ ἕτερε τοὺς ἀπροστάς, γράφων ἡδέα ἀριστίζων δὲ, τρέφων, ἀριστον κατασκευάζων.

539. ἀπὸ κραμβοτάτου : Ἡδυτάτου, ζηροτάτου. ἔπαιξε δὲ ἀπὸ τῆς τοῦ λαχάνου ἐπινοίας. αὐτοσχέδιον γὰρ ἦν περὶ τὰ δράματα. ἢ διὰ τὸ καπυρόν. Ἄλλως. 10 ἀντὶ τοῦ χρηστοτάτου. ἔπαιξε δὲ τῷ κραμβοτάτῳ, ἀπὸ τοῦ λαχάνου κράμβης οὕτω καλουμένης. παρὰ δὲ τοῖς Ἄττικοῖς κοράμβηλι διὰ τὸ τὰς κόρας βλάπτειν. φασὶ γὰρ αὐτὴν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Λυκούργου. ἤνικα γὰρ ὁ Διόνυσος τοῦτον εὐλαβηθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν ἔδω, 15 ὑπὸ τῆς ἀμπέλου δεσμευθέντα δάκρυον ἐπαφεικῆναι, καὶ τοῦ δακρύου τὴν κράμβην. καὶ διὰ τοῦτο ἀντιπαθῶς ἔχην ἀλλήλων τὴν κράμβην καὶ τὴν ἀμπελον.] πιστοῦνται δὲ τὸν μῦθον τοῦτον γεωργῶν παῖδες. εἰ γὰρ τις, φασὶ, τὴν βίβαν αὐτῆς ἐξάγει ἐν ἀμπέλῳ, 20 οὐκ ἂν αὐτὴ καρπὸν ἐνέγκοι. [ἔθεν καὶ πρώτη ἐν συμποσίῳ δίδεται, καὶ οἱ Αἰγύπτιοι πρὸ τῶν ἄλλων ἐδεσμάτων ἐφθὰς κράμβας ἤσθιον διὰ τὸ μὴ μεθύσκεσθαι οἴνω. βέλτιον δὲ κράμβη λέγοιτ' ἂν ἢ τῷ κάρφ ἀντιβαίνουσα.] χαρίεντος δὲ ὁ ποιητῆς ἀντὶ τοῦ χρηστοτάτου, 25 κραμβοτάτου ἔφησεν, ἵνα τὸ ἀπὸ μικρᾶς δαπάνης καὶ τὸ ἀριστίζω ἀκόλουθον τῷ ἐξῆς λέγειν δοκῇ. [μάττων δὲ, σκεπτόμενος, κατασκευάζων, ἐφευρίσκων. ἀντήρκει δὲ, ἀντείχε.]

540. τοτὲ μὲν πίπτων, τοτὲ δ' οὐχί : Οἶον, ἀνὰ μέρος 30 εὐδοχιμῶν, ἔσθ' ὅτε δὲ ἠττώμενος. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὡς οὐκ αἰεὶ εὐδοχιμοῦντος.

542. ἐρέτην χρῆναι : Κωπηλάτην μὴ ἐπιχειρεῖν φησὶ κυβερνᾶν, εἰ μὴ ἐν πείρᾳ γένηται τοιαύτη. Ἄλλως. μὴ πρὶν ἐθέλειν κυβερνᾶν. οὐ γὰρ οἶόν τε κυβερνᾶν, μὴ 35 πρότερον ἐν πολλῇ πείρᾳ γενόμενον ἀποδημίας καὶ τῶν ναυτικῶν, καὶ τοὺς ἀνέμους προιδεῖν τίνες μέλλουσι πνεῖν καὶ προγῶναι, εἴθ' οὕτως κυβερνᾶν. [ἐντεῦθεν δὲ τινι τῶν τῆς παρ' ἡμῖν θρησκείας ἱεροφαντῶν [Gregorio Naz. Orat. 20, p. 338] δαιμονίως μετερρῦθμισται τὸ 40 « ἐπαιῶν τὸν νηήτην νόμον, ὃς τὴν κώπην πρότερον ἐγχειρήσας τῷ νῦν κυβερνήτῃ καὶ πιστεύσας τὰ ἔμπροσθεν, αὐτὸς ἐπὶ τῶν οἰάκων καθίζει μετὰ τὴν « πολλὴν τυφθεῖσαν θάλασσαν καὶ τὴν τῶν ἀνέμων « διάσχεψιν. »]

546. ὅτι σωφρονικῶς : Μετὰ λογισμοῦ καὶ σκέψεως καὶ οὐκ ἀνόητως, οὐδὲ ἐκ τοῦ προχείρου.

546. αἶρεσθ' αὐτῷ πολλὸ τὸ ῥόθιον : Ῥόθιον τὸ κύμα ἀπὸ τοῦ ταχέως θεῖν ἢ βρεῖν. ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων μετῆνεργεν, ὅταν συνεχῶς ὑπὸ πολλῶν ἐρετῶν ἐπὶ πλεόν 50 προέρχεται ἢ ναῦς εἰς τὸ πρόσθεν. ἀξιοῖ οὖν τὸν νῦν ἔπαινον μέχρι πολλοῦ παραπέμψαι.

ἔνδεκα κώπαις : Κέλευσμα ναυτικὸν λέγεται ἐφ' ἔνδεκα κωπηλασίαις ἐκτεινομένη. ἐπέμεινε δὲ τῇ τροπῇ.

Ἄλλως. ἐπαράτην παραδέχεσθαι ἐφ' ἔνδεκα κώπαις ἐξῆς ἀπὸ τῶν ναυτικῶν. τούτέστιν ἀπὸ τοῦ κυβερνᾶν καὶ τοῦ ῥόθου τὸ ἐφ' ἔνδεκα κώπαις ἐπήγαγεν. ἢ ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι τῶν ναυτικῶν ἐπιστήμονες ἦσαν.

547. ληναίτην : Ἐορτὴ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Λήνια, ἐν ἧ μὲχρι νῦν ἀγωνίζονται ποιηταὶ συγγράφοντές τινα ἄσματα τοῦ γελασθῆναι χάριν. ὅπερ ὁ Δημοσθένης [p. 268, 13] εἶπεν ἐξ ἀμάξης. ἐπὶ ἀμαξῶν γὰρ οἱ ἄδοντες καθήμενοι λέγουσι τε καὶ ἄδουσι τὰ ποιήματα.

550. [φαιδρὸς λάμποντι μετώπων : Ἰαρός, φαιδρὸς τὸ μέτωπον. ἢ διὰ τὸ φαλακρὸν εἶναι τὸν Ἀριστοφάνην.]

551. Ἰππὶ ἀναξ Πόσειδον : Οὐκ ἀργῶς τῷ Ποσειδῶνι νῦν τὸ ἐπίθετον ἔθηκε τοῦτο, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὁ χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἱππέων. ἀποσεμνύνει οὖν βουλόμενος τὸ ἐπιτρέδεμα τὸ αὐτοῦ, οὕτω τὸν Ποσειδῶνα προσεῖπε, τούτέστιν ἱππικέ. Εἰς τὸ αὐτό. διπλῆ. εἴτα ἐπάγεται ἐπιρρηματικὴ συζυγία. ἢς μέλη καὶ περίοδοι εἰσι ἰδ' κώλων. ἴδ' τὰ μὲν ὅκτω χοριαμβικά ἰαμβικὴν ἔχοντα ἐπιμεμιγμένῃ ἀκατάληκτον καὶ καταληκτικὴν ὡς ἐν τῷ ε' καὶ η'. τῶν δ' ἐξῆς ἀντισπαστικῶν τὰ μὲν θ' καὶ ι' τρίμετρα καταληκτικά. τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα ἀκατάληκτα Γλυκῶνεια ἐκ διτροχαίου καὶ ἰάμβου, πληρὴν τοῦ τελευταίου ἐφημιμεμορῶς, ὃ καλεῖται φερεκράτειον. [ὅφ' ὃ παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω νενευκίᾳ, δηλοῦσα ἔχειν ἀναπόδοσιν. τοῖς αὐτοῖς δὲ καὶ ἡ ἀντιστροφή σύγκειται. ἐφ' ἧς τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκίαι, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.]

552. χαλκοκρότων : Χαλκοπόδων, τούτέστι τὰς δπλαῖς ἰσχυρὰς ἐχόντων. συμβαίνει γὰρ ἔχειν τὴν γῆν καὶ κτυπεῖν ἐπικρουμένην τοῖς ποσὶ τῶν ἵππων.

554. κυανέμβολοι : Ἦτοι αἱ τοὺς ἐμβόλους ἔχουσαι κυανῶ βεβαμμένους, ὡς μιλοπαρῆοι, αἱ μεμιλωμέναι. ἢ αἱ τέμνουσαι τὴν θάλασσαν. κυανὸν γὰρ τὸ ταύτης ὕδωρ.

555. μισθοφόροι τριήρεις : Αἱ τοὺς ἐπὶ μισθῷ στρατευομένους ἄγουσαι.

558. λαμπруνομένων : Ἀντὶ τοῦ καυχωμένων, καὶ νικῶντων ἐν τοῖς ἔρμασι.

559. βαρυστοιχούντων : Ὅτι ἄθλιοι ἦσαν οἱ ἵπποτροφοῦντες καταναλίσκοντες αὐτῶν τὴν οὐσίαν.

559. ὦ χρυσοτρίαινα : Περιφραστικῶς. τῆς θαλάττης βασιλεῦ. Σουνιάρατε δὲ, ᾧ ἐν τῷ Σουνίῳ ἀρῶνται καὶ εὐχονται. Σούνιον δὲ ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς.

561. Γεραίστις : Γεραιστὸς ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, τῇ μὲν Κρωμνίτην ἔχον, τῇ δὲ Λέγαιον. ἱερά δὲ εἰσι τοῦ Ποσειδῶνος, ἔνθα ὁ Εὐρύπος.

562. Φορμίωνί τε φίλιτατε : Προσφιλέστατε τῷ Φορμίωνι. τὸν μῦθον δὲ αἰνίττεται, ὅτι καὶ ὁ Ποσειδῶν τῶν Ἀθηναίων ἀντεποίησατο καὶ τῇ Ἀθηνᾷ ἤρισε. στρατηγὸς δὲ Ἀθηναίων ναυτικώτατος ὁ Φορμίων, καὶ πολλὰκις εὐτυχῆσας ἐν ναυμαχίαις καὶ ἐν τῇ πρὸς

Λακεδαιμονίους μάχῃ κατορθώσας νῆ' ναῦς διέφθειρεν.

563. ἐκ τῶν ἄλλων τε θεῶν : Ἐκ τῶν ἄλλων θεῶν σὺ μόνος δεῦρο ἔλθ' Ἀθηναίους πρὸς τὸ παρεστὸς, τούτέστι πρὸς τὰ παρόντα καὶ ἐνεστῶτα πράγματα. ἐπεὶ 5 ναυσιτ' Ἀθηναῖοι Φορμίωνος. στρατηγούντος περὶ ναυμαχίαν ἠδραγάθησαν.

565. εὐλογῆσαι βουλόμεθα : Τὸ ἐπίρρημα στίχων ἐστὶ ἰς τετραμέτρων τροχαϊκῶν ἀκατάληκτων, ὃ φιλεῖ Ἀριστοφάνης. [ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἀντεπίρρημα. διπλῆ δ' 10 ἀμφω περατοῦνται. ἀλλὰ τὸ μὲν τῇ ἔσω διὰ τὴν ἀναπόδοσιν, τὸ δὲ τῇ ἔξω.] εὐλογῆσαι δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖσαι, ἠμνῆσαι, ἐγκωμιάσαι.

568. ἀξιοὶ καὶ τοῦ πέπλου : Ἰδίᾳ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις πέπλος τὸ ἄρμενον τῆς Παναθηναϊκῆς νεῶς, ἣν 15 οἱ Ἀθηναῖοι κατασκευάζουσι τῇ θεῷ διὰ τετραετηρίδος. ἧς καὶ τὴν πομπὴν ἀπὸ τοῦ Κεραμεικοῦ ποιοῦσι μὲχρι τοῦ Ἐλευσινίου. πέπλον δὲ καλοῦσι τὸ ἄρμενον διὰ τὸ ἀραιὸν αὐτὸ εἶναι. Ἄλλως. καὶ τοῦ πέπλου : Οὐ ἐγγράπτο Ἐγκέλαδος, ὃν ἀντίλεον ἡ Ἀθηνᾶ. ἦν δὲ εἰς 20 τῶν Γιγάντων. ἐπισκωιάζετο οὖν ὁ πέπλος καθ' ἕα στον ἑνιαυτὸν, καὶ ἐπομπέυετο ἐν τοῖς Παναθηναίοις. Ἄλλως. νικῆσαντες πέπλον ἐποίησαν τῇ Ἀθηνᾷ καὶ ἐνέθετο τοὺς ἀρίστους ἐν αὐτῷ.

567. ναυφράτω στρατῷ : Τῷ συμπαφραγμένῳ καὶ 25 συνταταγμένῳ ναυτικῷ.

570. ἠρίθμησεν : Ἀπεδείλασεν, μεθ' ἡσυχίας ἦγεν. ἀμυνίας : Ἐτοιμος πρὸς τὸ ἀμῦναι. ὡς ἐπὶ τῶν ἐν πάλῃ ἀγωνιζομένων.

571. εἰ δὲ που πέσοιεν : Ἠττηθεῖεν, ἦττον ἔχοντας 30 ἀπέλθοιεν. Ἄλλως. εἶδος παλαισματος, ὃ τινες ψευδοπωμα καλοῦσιν. ἐπέμεινε δὲ τῇ τροπῇ. καὶ γὰρ τῶν παλαιόντων οἱ εἰς τὸν ὄμον πεσόντες, ἐξαναστάτες εἰώθασιν ἀποψᾶν τὴν κόνιν, ἵνα μὴ ἔλχος ἔχοιεν μηδὲ ἐλεγχον τοῦ πτώματος. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· ὅτι 35 οἱ πρόγονοι, εἰ καὶ ἠττηθεῖεν ἐν μάχῃ, πάλιν αὐτοὶ τὴν ἦτταν ἀνεκαλοῦντο ταχέως καὶ τοῖς νευικῆσιν [ἠττηθεῖσιν] ἐκ δευτέρου πλέον τῆς προτέρας νίκης οὐδὲν ἦν.

572. ἀπεψήσαντ' ἄν : Ἀπεμάξαντο ὡς οἱ παλαιόντες, 40 ἵνα μηδὲν ἔλχος ἔχοιεν πτώματος. [διεπάλαιον δὲ, ἀνεπάλαιον, ἀνεμάχοντο.]

574. τῶν προτοῦ σίτησιν : Σίτησιν λέγει τὴν ἐν πρυτανείῳ τράπεζαν. τούτέστι δημοσίᾳ τρέφεσθαι οὐδεὶς ἄν τῶν παλαιῶν ἠξίωσεν, ὡς τῶν κατ' αὐτὸν στρατηγῶν 45 τοῦτο ποιοῦντων, καὶ ὡς ἐπὶ μισθῷ ὁρισταμένων κατορθῶσαι τι τῇ πόλει. Ἄλλως. στρατηγῶν Ἀθηναίων τῶν πρότερον οὐδεὶς πρὸ τοῦ πολέμου σίτησιν ἤτησεν, ἄν μὴ ὁ δῆμος χαρίζεται. νῦν δὲ ἕαν μὴ τιμῶνται προεδρία καὶ σιτίσις, ἀγανακτοῦσιν. ἔσκαψε δὲ. οὐ γὰρ εἶπε 50 σίτησιν. ἕαν μὴ γίνονται πρόεδροι καὶ τιμῆς ἀξιοῦσιν, οὐ μαχέσεσθαι φασί.

Κλαίετον : Οἶστος ὁ Κλαίετος φαίνεται καταδηδοκῆς τὴν οὐσίαν καὶ ἡδυπαθήσας. οἱ δὲ, ὅτι οἶστος

ἔγραψε ψήφισμα μὴ δεῖν δοθῆναι τοῖς στρατηγοῖς σίτησιν. σπανίως δὲ μέμνηται τοῦ Κλεινέτου καὶ σχεδὸν ἔνταυθα μόνον. στοχαζόνται οὖν τινες ὅτι οὗτος ἂν εἴη ὁ τὴν σίτησιν περιποιήσας τῶν Κλέωνι.

576. ἔάν μὴ προεδρίαν φέρωσι : Τιμῆς καὶ οὗτος τρόπος. ἐξῆν δὲ τοῖς τῆς τιμῆς ταύτης τυχοῦσι καὶ ἐν βουλευτηρίῳ καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν θεάτροις καὶ ἐν ἄλλῳ παντὶ συλλογῇ τοὺς προλαμβάνοντας, οἵτινες ἦσαν, ἐξεγείραντας αὐτοὺς εἰς τὸν ἐκείνων τόπον καθίσαι. πεποιήται δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ τὴν πρώτην αὐτοὺς ἔβραν ἔχειν. Ἄλλως. ἔάν μὴ πρότερον, φησὶ, τοιοῦτου τύχῳσι τινός, ἀπειλοῦσι μὴ μάχεσθαι, διὰ τούτων καθαπτόμενος ἑαυτοῦ τι τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν στρατηγῶν τῶν μὲν Ἀθηναίων, ὡς ἀναξίους διαδιδόντων τὰς τιμὰς καὶ τὰς δωρεὰς, εἰ πρὶν τι ὀρθῶσαι τὴν πόλιν ἀγαθόν, ταῦτα διδῶσιν αὐτοῖς τῶν δὲ στρατηγῶν, ὡς τιμωμένων πρὶν τῶν κατορθωμάτων, καὶ τῶν ἤδη τιμῆς τινοσ τετυχηκότων τὴν δόξαν ἀφαρισμένων, εἰ φαίνονται τὴν δωρεὰν λαβόντες οὐκ ἐπ' ἀνδραγαθήμασι.

577. καὶ τὰ σιτία : Ἐπὶ στρατείᾳ ἐξίοντες χρόνου τινός ἐπήγοντο σιτία. οὗτοι δὲ, φησὶ, οἱ νῦν, ἔάν μὴ προεδρίας τινός καὶ τιμῆς ἀξιώθωσιν, οὐκ ἐξίσαισι ἐπὶ πόλεμον. σιτία γοῦν εἶπε τὴν ἐν τῷ πρυτανείῳ σίτησιν.

580. κομῶσι : Τρυφῶσι, πλουτοῦσι. τὸ γὰρ κομᾶν ἐπὶ τοῦ τρυφᾶν λέγεται καὶ γαυροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. Ἄλλως τε καὶ ταῖς θριβὶ κομᾶν εἰς τιμὴν συγκεχώρηται αὐτοῖς.

ἀπεστλεγγισμένοι : Κεκαρμένοι. Κινέας γὰρ καὶ Φρίνος εἰσηγήσαντο μεταστῆναι τοὺς νέους, νόμον γράψαντες μηκέτι ἀβροδαιίτους εἶναι, διὰ τὸν τρόπον τοπάλαι, μηδὲ κομᾶν. ἢ ἀπεξεσμένοι καὶ ἐπανήκουσιν ἀπὸ ἀλείματος. Ἄπιον δὲ ἀκούει στελεγγίδας τὰς σταγόνας τοῦ ἔλαιου. ἀπεστλεγγισμένοι, ἀντὶ τοῦ ἐγκεκαθαρμένοι, ματτομένοι. στελεγγίς γὰρ ἡ ζύστρα, [καὶ στελεγγίζομενος, ἀποζυόμενος. καὶ ἀλλαχοῦ Γῆρας εἰ παιδαρίος ἀκολουθεῖν δεῖ σφαῖραν καὶ στελεγγίδ' ἔχοντα.

Δαιταλεῦσιν « οὐδὲ γὰρ αὐτῇ στελεγγίς οὐδὲ λήκυθος. » καλεῖται στελεγγίς καὶ χρυσοῦν ἔλασμα τὸ περὶ τῆ κεφαλῆ τῶν γυναικῶν. ἀπεστλεγγισμένοι οὖν, ἀπεξεσμένοι, ἢ ἔλαιον ἀλημιμένοι.]

581. ὃ πολιοῦχε Παλλάς : Ἡ τὴν πόλιν κατειληφύια καὶ περιέχουσα. ἐπεὶ καὶ ἔρχε τῆς πόλεως. ἔφορος γὰρ τῆς πόλεως ἡ θεός. καὶ τὴν ἐπὶ τοῖς πολέμοις ἀρετὴν διὰ τούτων ἐδήλωσεν αὐτῆς. ὁ δὲ νοῦς, ὃ τῆς ἀπασῶν ὑπερπερφοῦσης [καὶ ὑπερβαλλούσης] χώρας μεδέουσα [καὶ βασιλεύουσα] ἐν δυνάμει καὶ ποιηταῖς. ἐπικαλεῖται δὲ τὴν θεὸν μετὰ τὴν νίκην εὐμενῆ παραστῆναι τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ. ἑαυτὴ δὲ καὶ τὴν ἐπὶ σοφίᾳ δόξαν τῆς πόλεως καὶ τὴν ἐπὶ τοῖς πολέμοις ἀρετὴν διὰ τούτων ἐδήλωσε. [ζυνηγὸν δὲ, συμπράκτορα, σύμμαχον.]

582. ἡ χορικῶν ἐστὶν ἑταῖρα : Ἡ τοῖς χοροῖς ἐστὶν προσφιλές καὶ συνήθης. οἱ γὰρ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταὶ καὶ τραγικοὶ χοροὺς ἴστασαν, οἱ τὰ χορικά ὑπε-

κρίνοντο καὶ ἤδον μέλη. συνειστέχῃ δὲ ὁ χορὸς [ὁ μὲν κωμικὸς] ἐξ ἀνδρῶν ἤδη καὶ γυναικῶν, ἑομοῦ δὲ καὶ ἐκ παιδῶν, [κῶμῶν, ὡς καὶ οὗτος ἀπὴρθημῆσεν ἐν Ὀρνιασιν, ἀρρενας μὲν ὄρνις ἰβ', θηλείας δὲ τσοσάτας. ὁ δὲ τραγικὸς ἰε', ὡς Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι.] ἐστὶ δ' ὅσα καὶ ἡμιχόρια ἴσταντο ἦτοι ἐξ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. ἐν δὲ τοῖς τοιοῦτοις χοροῖς, εἰ μὲν ἐξ ἀνδρῶν εἴη καὶ γυναικῶν ὁ χορὸς, ἐπλεονέκτει τὸ τῶν ἀνδρῶν μέρος καὶ ἦσαν ἰγ', αἱ δὲ γυναῖκες ἕνδεκα. εἰ δὲ παιδῶν εἴη καὶ γυναικῶν, αἱ μὲν γυναῖκες ἰγ' ἦσαν, οἱ δὲ παῖδες ἰα'. εἰ δὲ πρεσβυτῶν καὶ νέων, τοὺς πρεσβύτες πλεονεκτεῖν δεῖν φασίν. Ἄλλως. χορικῶν, τῶν κωμικῶν καὶ τραγικῶν. ἡ γὰρ ἐνίκων ἡ ἡττῶντο οἱ ἀγωνιζόμενοι.

580. τοῖς τ' ἐχθροῖσι : Τοῖς ἀντιπάλοις, τοῖς ἀνταγωνισταῖς. στασιάζει δὲ, ἀντὶ τοῦ, πρὸς φιλονεικίαν διαφέρεται.

586. ἃ ξύνισμεν : Ὅτι καὶ αὐτοὶ παρακολουθήσαντες γινώσκωμεν. ἐπεὶ δὲ ἀλλότρια τῆς ἱππέων φύσεως μέλλει περὶ αὐτῶν λέγειν, ἵνα θεραπεύσῃ τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀπίθανον, ἅπερ αὐτοῖς συνέγνω, ταῦτά φησι περὶ αὐτῶν ἔραϊν.

τοῖσιν ἵπποις : Ἴνα μὴ εἴπῃ τοῖς ἱππεῦσι καὶ δόξῃ χαρίζεσθαι τῷ χορῷ, ἀλλ' ἵνα διὰ τῶν ἵππων ἐπαινήσῃ αὐτούς.

587. ἐσβολὰς : Γὰς ἐπὶ τὴν τῶν πολεμίων χώραν ἐφόδους ἐκάλουν ἐισβολὰς. [ἵππαγωγούς δὲ, τὰς ἵππους καὶ ἀνδρας ἀγούσας ναῦς.]

588. κώθωνας : Εἶδη ποτηρίων ἃ ἐλάμβανον οἱ στρατιῶται. τοὺς ἱππεῖς δὲ ἐπαινεῖν βουλόμενος ταῦτά φησιν. ἀλογον γὰρ καὶ ἀλόγους ζῳίς λογισμὸν περιτιθέναι. τοὺς δὲ Ἀθηναίους ἐπαινεῖ, ἐπεὶ ἡπειρωταὶ ὄντες ἀντεποιήσαντο τῆς θαλάττης, καὶ οὐκ ἀπέτυχον τῆς προσδοκίας. διὰ δὲ τοῦ σκορδόου καὶ κρομμύου τὴν εὐτέλειαν δεῖκνυσι τῶν τε ναυτικῶν καὶ τῶν στρατιωτικῶν σιτίων. ὅτι εὐτέλῃ ὡς οἱ στρατιῶται ἔφερον.

582. τίς ἐμβαλεῖ : Ἰδίως τὸ κροῦσαι ναυσὶν ἐμβαλεῖν λέγουσι. φησὶν οὖν, τίς ὁ τολμήσας τοῖς ἱππόταις ἐξ ἐναντίας ἀντιστῆναι; κυρίως οὖν τὸ ἐμβαλεῖν τὸ ταῖς κώπαις κροῦσαι. νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ τοῖς ἵπποις συμβαλεῖν. τὸ δὲ ἵππαπαὶ ἔπαιξε παρὰ τὸ ρυπαπαὶ εἰρηκῶς ὡς ἐπὶ ἵππων. ἐστὶ δὲ τὸ ρυπαπαὶ ἐπιφώνημα ναυτικόν. ἡ ψόφου ἐστὶ μίμημα ἀπὸ τῶν κωπῶν ἀποτελούμενου. [ἀνεβρύβαν δὲ, ἀνεθορύβησαν, ἀνέκραγον.] οὐκ ἔλας δὲ, οὐκ ἐρέττεις, οὐ κωπηλατεῖς.

583. ὃ σαμφόρα : Ἰδίως σαμφόροι καλοῦνται ἵπποι ἐγκεχαραγμένοι τὸ σ σημεῖον. οἱ δὲ Δωριεῖς τὸ σ σὺν λέγουσιν.

584. ἐξεπήδων : Κυρίως τὸ ἐξεπήδων ἐπὶ ἵππων. φησὶ δὲ τὸ ἐξώρμων. ἐναργεῖ δὲ λέξει κέρχρηται δεικνύς αὐτῶν τὴν προθυμίαν. [παγούρους δὲ, τοὺς παρ' ἡμῶν καραβούς.]

[585. μετήσαν : Μετήρχοντο, ἐδίωκον. Vict.

586. ἀντὶ πόας Μηδικῆς : Τοῦ παρ' ἡμῶν χόρτου. λέγεται δὲ καὶ πόα τις Μηδικῆ ἀρίστη καὶ καλλίστη.

καὶ ἐπιτηδειοτάτῃ ἵπποις, ἢ αὐτῇ δὲ τρίφυλλος λέγεται. ἢ ὅτι Μῆδοι ἔχθροι Ἀθηναίων καὶ ἢ τῶν Μῆδων χώρα ἔφυδρος οὕσα χόρτον πολὺν ἐκφέρει. Ἄλλως, ἀντί λόγου Μηδικοῦ. ἐδόκει γὰρ ἢ Μηδικῆ χώρα πεδιάς τε οὕσα καὶ κάθυρος εὐφορος εἶναι εἰς τὰς κτηνῶν τροφάς. ἐπεὶ τοῖς Ἀθηναίοις ἔθος ἦν Μῆδων κρατεῖν.

807. εἴ τις ἐξέρποι : Εἰ τις προκίψει μόνον. ἐπέμεινε δὲ τῇ τροπῇ πλέον τι περὶ τῶν Ἀθηναίων φιλοτιμούμενος. οὐ γὰρ τοὺς προσόντας, φησί, μόνους διέφθειραν συλλαμβάνοντες, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὄντας τοῖς βυθοῖς. ταῦτα δὲ πάντα εἶπε πρὸς τὴν ἐμπειρίαν αὐτῶν ἀποτεινόμενος τὴν περὶ τὰ ναυτικά.

808. Θέωρος : Ὁ ποιητὴς Θέωρος ἐφη εἰπεῖν τινὰ Καρκίνον Κορίνθιον ταῦτα. ἀποδέχεται δὲ αὐτοὺς πίνοντας ἕνεκα τοῦ νικῆσαι μόνον. ὁ Θέωρος ἔγραψε Καρκίνον λέγοντα πρὸς τὸν Ποσειδῶνα καὶ ἀποδυσπετοῦντα. προσκρούει εἰς τινὰ Καρκίνον. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ τοὺς ἵππεάς καὶ οὐχ ἵππεῖς. ὡς μοιχὸς δὲ κωμωδεῖται ὁ Θέωρος καὶ ἰχθυοφάγος καὶ πονηρὸς. περὶ Κορίνθον οὖν διέτριβεν, ἴσως διὰ τὰς ἐκεῖ πόρνας. ἦν δὲ καὶ κόλαξ. ταῦτα οὖν λέγει ἴσως κολακεῦον τοὺς ἵππεάς. — ἐφθῆ : Ἐφθασε, προέλαβεν, ἀπὸ τοῦ φθῶ, φθῆμι. *Vicf.*

809. δεινά γ' ὦ Ποσειδόν : Δακοῦσι καὶ οἱ Κορίνθιοι μάλιστα σέβασθαι τὸν Ποσειδῶνα διὰ τὸν Ἰσθμόν. ὅθεν καὶ γυμνικὸν ἀγῶνα τὰ Ἰσθμια ἐπιτελοῦσι τῷ τε Παλαίμονι καὶ τῷ Ποσειδῶνι. Ἄλλως. ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐστράτευσαν ἐπὶ Κορίνθον καὶ περὶ Κεγχρέας ἐνίκησαν Νικίου στρατηγούντος τοῦ Νικηράτου, οὖν ἵππεῦσι σ' καὶ δπλίταις καὶ ναυσί.

810. μήτ' ἐν γῇ μήτ' ἐν θαλάττῃ : Ὡς τῶν Ἀθηναίων οὐ κατὰ θάλατταν μόνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ γῆν ἐν τοῖς πολέμοις κρατοῦντων.

811. ὦ φίλατ' ἀνδρῶν : Ἔτι τοῦ χοροῦ ἱαμβοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ε', τοῦ ὑποκριτοῦ παρερχομένου. Ἄλλως. ὦ φίλατ' : ὁ χορὸς πρὸς τὸν ἄλλαντοπώλην ἦχοντα ἀπὸ τῆς βουλής καὶ καταγωνισάμενον Κλέωνα.

812. φροντίδα : Ἀγωνίαν καὶ μέριμναν καὶ φόβον. ὁ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· εἰς δέος κατέστησας ἡμᾶς, μὴ παρευδοκιμηθῆς πρὸς τοῦ Κλέωνος.

813. νικόβουλος : Ἐγὼ, φησί, τὴν νίκην ἀπηνεγκάμην. ἀστειὸς δὲ κέχρηται τῷ συνθέτῳ καὶ τὰ ὀνόματα συνέπλεξεν ἄμφω. ἐν τῇ βουλῇ γὰρ τὴν φιλονεικίαν ἐποίησαντο προσκαλεσαμένου τοῦ Κλέωνος καὶ οἱ βουλευταὶ τὴν νίκην πρόεκριναν αὐτῷ.

814. ὦ καλὰ λέγων : Διπλῆ καὶ εἰσθεσις εἰς περίοδον τοῦ χοροῦ [προσφικῆ στροφῆς λόγον ἔχουσα. ἔχει γὰρ καὶ ἀντιστροφῆν τὸ « πάντα δὴ πέπραγας, » ὁμοίαν καθ' ἕκαστον ἑαυτῇ. ἐστὶ δὲ] ὀκτάκωλος. ἦς τὸ α' τροχαῖον τρίμετρον ἀκατάληκτον, [μᾶλλον δὲ τετράμετρον βραχυκατάληκτον τοῦ ε' ποδὸς τριβράχους]. τὸ δεύτερον ἐν εἰσθέσει παιωνικὸν τετράρρυθμον ἢ τετράμετρον καθαρὸν καταληκτικόν. τὰ δὲ λοιπὰ ἐν εἰσθέσει. τὸ γ'

παιωνικὸν δίρρυθμον [ἦτοι δίμετρον καταληκτικὸν ἀντὶ παύωνος Ἴωνικὸν ἀπὸ μεζῶνος ἔχον]. τὸ δ' τροχαῖκὸν ἐφθήμερες. τὸ πέμπτον παιωνικὸν δίρρυθμον [ἀκατάληκτον ἐκ κρητικῶν]. τὸ ε' τροχαῖον τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ε' ὁμοιον, καὶ τὸ ἦ' τροχαῖον ἐφθήμερες. [ἐπὶ τῷ τελει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω νενευκία, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς δύο διπλαῖ, ἢ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἢ δὲ κατὰ τὸ τέλος, ἀμφοτέραι ἐξω νενευκίαι. ἐπολοῦξαι δὲ, εὐξασθαι καὶ εὐφημησαί.]

819. εἴθ' ἐπέλθοις : Εἴθε ἐθειλάσαις μοι διελθεῖν καὶ διηγῆσασθαι πάντα τὰπραχθέντα σοι καὶ γεγενημένα.

821. κὰν μακρὰν ὁδὸν : Καὶ ἀποδημίαν στείλασθαι μοι δοκῶ, ὥστε μαθεῖν τὰ πεπραγμένα. θέλω, φησί, καὶ μακρὰν ὁδὸν διελθεῖν, ἵνα μάθω πῶς ἐνίκησας τὸν Κλέωνα.

823. ὡς ἅπαντες ἠδόμεσθ' αἰ : Ὡς ἐπὶ τῇ σῇ εὐφραϊνόμεθα νίκη καὶ χαίρομεν. λείπει δὲ ἢ ἐπί, ἢ ἦ, ἐπὶ σοί. ἢ ἢ σὺν, ἵνα ἦ, συνηδόμεθ' αἰ.

824. καὶ μὴν : [Ἡ περιοδικὴ αὕτη καὶ μονοστροφικὴ εἰσθεσις τοῦ ὑποκριτοῦ διηγηματικὴ ἐστίν, ἐκ στίχων ἱαμβικῶν τριμέτρων ἀκατάληκτων νθ'. ὦν τελευταῖος,

ὁλοῦ κοριάννοις ἀναλαβῶν ἐλήλυθα.

ἐπὶ τῷ τελει παράγραφος. κατόπιν δὲ, ὅπισθεν ἢ μετ' αὐτοῦ ἐπορευόμεν. τὸ δὲ ἑλασίβροντα παρὰ τὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου [fr. 108]. ἀναρρήγνυς δὲ, ἀποσπῶν, μετὰ σφοδρότητος λέγων,] τουτέστι πλάττων καὶ κατασκευάζων καὶ συντιθεῖς. ἔχεται δὲ καὶ τοῦτο τὸ βῆμα ἐμφάσεως μεζῶνος. Ἄλλως. ὥσπερ ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενα, τουτέστι μεγαληγορῶν καὶ υπερόργους χρώμενος βήμασι, γέμουσι φόρου. ἦτοι δὲ τὴν φωνὴν σκῶπτει τοῦ Κλέωνος ὅτι τραχέως ἐφθέγγετο, ἢ ὡς τραχέως. πρὸς τὴν ἀπειλήν, ἣν ἠπειλήσεν ὁ Κλέων εἰπὼν συνταράξει τὴν τε γῆν καὶ τὴν θάλατταν ἐπ' αὐτῷ. τό τε γὰρ τὴν γῆν κινεῖ καὶ σαλεύει καὶ τοὺς τῆς θαλάττης βυθοὺς, ἔργον τοῦ Διὸς ὡς καὶ τὸ βροντῆν. προπαροξυτόνας δὲ ἀναγνωστέον ἐλασίβροντα.

825. ὅπισθεν ἢ μετ' αὐτοῦ ἐπηκολούθουν. V.

827. τερατευόμενος : Ψευδόμενος καὶ μηδὲν ἀληθὲς μὴδὲ ὑγιὲς λέγων.

ἤρειδε κατὰ τῶν ἵππέων : Ἠφεία καὶ ἔπεμπε κατὰ τῶν ἵππέων. ἔφαμεν δὲ ὅτι συνέστηκεν ὁ χορὸς ἐκ τῶν ἵππέων. εἰς τρία γὰρ μέρη τοπαλιῶν τῶν Ἀθηναίων διήρητο ὁ δῆμος, εἰς τε τοὺς πεντακοσιομέδιμους καλουμένους, οὗς διὰ τὸ γεωργεῖν τοσαῦτα μέτρα οὕτως ὠνόμαζον, καὶ τοὺς ἵππεάς καὶ τοὺς θήτας. οἱ μὲν οὖν πεντακοσιομέδιμοι ἦσαν εὐποροί. οἱ δὲ ἵππεῖς ἦσαν μὲν τῶν πεντακοσιομέδιμων, μέχρι δὲ τῶν τ' ἐγεώργουν μέτρων. ἵππεῖς δὲ αὐτοὺς ὠνόμαζον διὰ τὸ δύνασθαι, εἴποτε αὐτοῖς χρεῖα γένοιτο, ἵππον ἕκαστον αὐτῶν τρέφειν. ἦσαν δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἑξακόσιοι τὸν ἀριθμόν. οὗτοι δὲ μετὰ ταῦτα τῆς πόλεως πληθυνθείσης ἐγένοντο διακόσιοι πρὸς τοῖς χιλίοις. ὅθεν καὶ τὰς θυσίας, ἃς αὐτοὶ πέμποιεν ἐν ταῖς πομπαῖς, ἐκάλουν

- ἰππάδας. ἔξῃν δὲ αὐτοῖς ἐπιτιμῶν καὶ κομῶν. ἡ δὲ τρίτη τάξις ἦσαν οἱ θήτες παρ' αὐτοῖς, οἷς οὐδὲ ἀρχεῖν ἐφείτο, ἢ δικάζειν καὶ ἐκκλησιάζειν μόνον, ἔν' ἐκ τοῦ δικαστικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ τρέφοντο.
638. κρημνούς ἐρείδων : Ἐπιπέμπων καὶ ἀκοντί-
ζων, τούτεστιν ἐγκλήματα ὑπέρογκα καὶ διαβολὰς
χαλεπωτάτας ῥίπτων καὶ λογοποιῶν κατὰ τῶν ἰππέων.
ἀπὸ δὲ τοῦ ἐλασίθροντα καὶ τοῦτο εἴληφε τὸ βῆμα
ἐχόμενον τοῦ ὄγκου τοῦ προεξηρημένου. κρημνοὶ δὲ εἰσι
10 τὰ μέρη τὰ ἀπὸ τῶν ὀρῶν ἀποσπώμενα. [καὶ τὴν ὄχθην
δὲ κρημνὸν λέγουσιν, ἐπειδὴ πάντα τὰ ὑψηλὰ κρη-
μνοί.]
639. πιθανώτατα : Ἐγγὺς πίστεως καὶ ἀληθείας
ἐχόμενα πλάττει, ἐπιφέρων αὐτοῖς ἐγκλήματα.
640. ψευδατραφάξιος : Πλήρης ψευσμάτων. ἀτρά-
φαξις δὲ εἶδος λαχάνου, ὃ ταχέως εἰς μέγεθος αὖξε-
ται. ἐπεὶ οὖν ὁ Κλέων ψευδῆ κατὰ τῶν ἰππέων κατα-
γόρησε, καὶ ἡ βουλή πειθεσθαι ἐδόκει, ψευδατραφάξιος
εἶπε πλείων τὴν βουλήν γεγονέναι, διαβάλλων μὲν ὡς
20 ψεύστην τὸν Κλέωνα, τῆς δὲ βουλῆς καθαπτόμενος,
ὡς τοῖς ψευδομένοις καὶ διαβάλλουσι πειθομένης εὐ-
χερῶς καὶ βραδίως, ὡς περ καὶ τὸ λάχανον αὖζεται.
641. κάβληψε νᾶπυ : Καὶ ἀνέβληψε δριμύ καὶ
ὄργιλον. ἀπὸ τῆς ψευδατραφάξιος, ἐξ ἧς εἶπε τὸ νᾶπυ.
25 λαχάνων γὰρ καὶ τοῦτο εἶδος. ἔστι δὲ δριμύ τὴν φύσιν.
ἀπ' οὗ σπέρματος τὸ νῦν λεγόμενον σίνηπι γίνεται.
νᾶπυ γὰρ τὸ σίνηπι λέγεται.
- καὶ μέτωπ' ἀνέσπασε : Συνέστευε τὰς ὄφρυς. καὶ
τοῦτο δὲ δείγμα ὄργης.
642. φενακισμοῖσιν : Ἀπατήμασι. φενάκη γάρ
ἐστὶν ἡ προσθετὴ κόμη.
643. ἀγῆ δὴ Σκίταλοι : Ἄνοματοποίησε δαιμονίας
τινας ἀνακλάσας ἀναίδεις. οὐκ ὄντας γὰρ θεοὺς ἐπὶ
χλεῦθ' ἀσυνέτως προφέρεται τὰ ὀνόματα λέγων ὡς
35 θεῶν. Ἄλλως οἶον, προτρεπόμενος καὶ ἐπιθαρσύνων
αὐτὸν εἰς ἀνείδειαν καὶ εὐτολίμιαν ἀνέπλασε θεοὺς
ἐπὶ χλεῦθ', οἷς ἠξήσατο ἀρξάμενος τοῦ λέγειν. Σκίταλοι
μὲν οὖν οἱ εὐτελεῖς καὶ πονηροί. ἦν γὰρ Σκίτων
κναφεύς τις καὶ εὐτελής ἐπὶ πονηρίᾳ κωμωδοῦμενος.
40 Βερέσχεθαι δὲ οἱ ἀνόητοι. πέπλασται δὲ ἡ λέξις. Κοσ-
λεμοὶ δὲ οἱ ἀνόητοι κοοῦντες καὶ νοοῦντες. Μόθων δὲ,
ὃ εὐτελής. μόθωνας γὰρ ἐκάλουον οἱ Λάκωνες τοὺς πα-
ρεπόμενους τοῖς ἐλευθέρους. ἔστι δὲ καὶ γένος ὄρχη-
σεως. Ἄλλως. πρὸς τὴν δμωνυμίαν οὐκ ὄντας θεοὺς
45 ἐπὶ χλεῦθ' προφέρεται. ὡς περ δὲ παραστάτας ἀν-
θρώπων πονηρῶν καὶ παρέδρους τούτους ἐπεκαλεῖτο
θεοὺς οὐδεις δὲ αὐτῶν ἠρμήνευσε τὰ ὀνόματα.
ἦν δ' ἐγὼ : Ἐφην δ' ἐγὼ. Ἀττικῆ δὲ ἡ λέξις καὶ ἡ
σύνταξις. μάλιστα δὲ αὐτῇ συνεχῶς κέχρηται καὶ κα-
50 ταχώρως ὁ Πλάτων. [καὶ ἡ δ' ὅς ἀντὶ τοῦ ἔφη ἐκείνος.]
646. ἀγρόρ' ἐν ἡ παῖς ὦν : Τὰ τε ἄλλα, φησί,
παρεκαλεούμην καὶ τῆς ἀνατροφῆς ἀνεμνησκόμην,
ὅτι ἐν τῇ ἀγορᾷ τραφεῖν καὶ τὰ ἐκ παιδὸς ἀνεκαλού-
- μην ἐπιτηδεύματα συλλαβέσθαι μοι εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν
πρὸς Κλέωνα.
638. φροντίζοντί μοι : Εὐχομένω καὶ μεριμῶντι.
639. ἀπέταρδεν : Οὐτως Ἀττικοὶ τὸ πορθὴν ἀφαῖ-
ναι. παρεῖληφε δὲ τοῦτο γέλωτος χάριν. καταπύγων δὲ, ὅ
εὐρύπρωκτος.
640. προσέκυσσα : Προσεκίνησα ὡς περ σημείου
τινὸς δοθέντος. ἰστέον μάλιστα ὅτι γέλωτος χάριν προ-
σεῖληφε ταῦτα.
641. τὴν κιγκλίδ' ἐξάραξα : Τὴν θύραν, τὸ κάγκε-
10 λον τοῦ δικαστηρίου. ἰδίως δὲ τὰς διπλὰς θύρας οὐτω
κλητέον, ἅς τινὲς δικλίδας φασίν. ἡ κιγκλὶς ἰδίως ἡ
τρύπη, δι' ἧς ἡ κιγκλὶς πέμπεται. ἐξάραξα δὲ, ἀνέφρα.
ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτον ἐστὶν θαρρήσας, φησί, τῷ δοθέντι
σημείω, διάρας τὸ στόμα καὶ τὴν ἀγωνίαν ἀποβαλὼν, 15
ὡς περ τὸ στόμ' ἀνοίξας ἀνέτραγον. [εὐαγγελίσασθαι
δὲ, εὐαγγελία λέγειν, Ἀττικῶς. πόλεμος δὲ, ὁ Πελο-
ποννησιακὸς δηλονότι· κατερράγη δὲ, ἀντὶ τοῦ συνέ-
πεσεν.]
645. ἀφύας : Εἶδος λεπτῶν ἰχθύων ἀγαν. σφόδρα 20
δὲ καὶ μέχρι νῦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις σπουδάζεται.
ἀξιώτερας : Τουτέστιν εὐωνοτέρας τῆς ἀξίας τιμῆς,
ἀξιον γὰρ παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὐωνον.
646. διεγαλήνισεν : Προσηγὴ καὶ πρᾶα καὶ ἡμερα
ἐγένοντο, τούτεστιν ἐκ τῆς ὄργης μετέβαλε καὶ μετηλ- 25
λάγη. ἀπὸ δὲ τῶν ἀφύων κυρίως τῷ διεγαλήνισεν
ἐχρήσατο, [ὅτι ἐμπείρους οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον τῆς ναυ-
τικῆς]. σκάπτει δὲ αὐτοὺς ὡς μικροῖς δελεαζόμενους
λήμμασιν.
647. ἐστεφάνων μ' εὐαγγέλια : Τοὺς εὐαγγελίζο- 30
μένους τὶ ἀγαθὸν στεφάνους ἐτίμων.
648. ἀπόρρητον : Τὸ ἐν μυστηρίῳ λεγόμενον. οἶον
τὸ κεκρυμμένον καὶ ἀγνωστον αὐτοῖς ὑποθέμενος, ἔν'
ἔχοισιν καὶ ποῦ ἀγοράσειεν.
650. τῶν δημιουργῶν : Τῶν σκαιοποιῶν, τῶν κερα- 35
μίων. δημιουργοὺς δὲ ἐκάλουον καὶ τὰς νῦν λεγομένας
ὑπονομφίδας, τούτεστι τὴν παρεστῶσαν τῇ νύμφῃ
γυναῖκα. ὅθεν ἐστὶ καὶ Μενάνδρῳ Δημιουργός. [κοινῶς
δὲ ἔλεγον δημιουργοὺς τοὺς τὰ δημόσια ἐργαζομένους.
ποτὲ δὲ καὶ τοὺς ἀρχιτέκτονας, ὡς ἐν Εἰρήνῃ 398] 40
καὶ δημιουργικῶς [ib. 428] ἀντὶ τοῦ τεκτονικῶς. τρύβλια
δὲ τὰ δεῦθαφα.]
651. ἀνεκρότησαν : Ἡσθησάν τε καὶ ἐκρότησαν.
δείγματα δὲ χαρᾶς. ἐμεχίνεσαν δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔβλεπον,
ἢ ἔμοι προσεῖχον. ὑπονοήσας δὲ, ὑποπτεύσας, ἢ κατα- 45
νοήσας τότε καὶ προΐδων.
656. ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖς : Ἐπὶ ἀγαθοῖς πρά-
γμασι. μέσον δὲ ὄνομα ἡ συμφορά. δηλοῖ γὰρ καὶ τὸ
καλὸν καὶ τὸ κακόν, ἐκ τῆς προσθήκης τοῦ ἐπιφερομέ-
νου. ὡς περ οὖν καὶ νῦν προσθεῖς ἐπ' ἀγαθαῖσιν, οὐκ ὅ
ἀφῆκεν ἐπὶ τοῦ πονηροῦ νοεῖσθαι.
658. τοῖς βολίτοις ἠττημένος : Ταῖς τῶν βοῶν
ἐπαγγελίας ὅτε ἔργων ἠττηθείς. βολίτοις δὲ, τοῖς
πελῆθοις. βολίτοι γὰρ οἱ στέλεθοι τῶν βοῶν. Ἄλλως.

τοῖς βοῖδοις. ἡ γὰρ τοῦ βοῦς κοιλία βολιτον ἔχει. λέγει δὲ φαύλοις εἶδεναι [ἐν αὐτοῖς] ἡστῶμενος. [Ἀττικοὶ δὲ οὖτω λέγουσι χωρὶς τοῦ β, ἕπερ ἡμεῖς βόλδιτον λέγομεν. βολῆτοις δὲ, ὅτι περὶ βοῶν ὁ λόγος καὶ παροιμία, βολίτου δίκη, πρὸς τοὺς ἐπὶ μικροῖς δίκας ὑπέχοντας· ὁ γὰρ Σόλωνος νόμος καὶ τοὺς βολιτον ὑφελομένους κολλάζει. ὑπερηκόντισια δὲ, ἐνίκησα, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοῖς ἀκοντίοις νικῶντων.]

600. τῆ δ' Ἀγροτέρα : Τῆ Ἀρτέμιδι. ἰδίως γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι σέβουσι καὶ τιμῶσι τὴν Ἀγροτέραν Ἄρτεμιν. Ἄλλως. ἐξ ἱστορίας. Καλλιμαχος ὁ πολέμαρχος λέγεται εὐξασθαι τῆ Ἀρτέμιδι τσαυτάς βοῦς θύσαι, ὄσους ἀν φονεύσῃ βαρβάρους ἐν Μαραθῶνι. ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ ἐφρονεῦσαν, μὴ δυνάμενος τσαυτάς βοῦς θύσαι, ἔθυσε χυμαίρας. παρήνεσα δὲ, συνεβούλευσα, εισηγησάμην Ἀθηναίους. — τὸ δὲ χιλίων περισπῶσι. Ven.

601. αἱ τριγίδες : Εἶδος ἰχθύων, ἀς θρίσσας καλοῦμεν. καὶ ἀλλαγοῦ [Eocl. 56] « ἐβήττε τὴν νύχθ' ὄλην τριγίδων πεπλησμένων. »

602. ἐκαραδόκησεν : Ἄντι τοῦ ἐπέβλεψεν. ἡ ἐμοὶ προσέθεντο τὴν κεφαλὴν μετεωρίζαντες. παρὰ τὸ Ὀμηρικὸν [Π. Σ, 488] « καὶ τ' Ὀρίωνα [δοκεῖ. » ἐφληνάφα δὲ, ἐφλυάρει, ἐξητυλίξει].

603. κῆθ' εἶλλον αὐτὸν : Εἶτα εἶλλον αὐτὸν καὶ ἐξώθουν τῆς βουλῆς.

οἱ πρυτάνεις : Οἱ προσετώτες τῆς σιτήσεως καὶ τοῦ δήμου ἄρχοντες ὑπερέται.

604. ἴν' ἀτθ' ὁ κῆρυξ : Ταῦτα εἰς τὴν ἀπάτην τοῦ Κλέωνος τὴν εἰς τὸν δῆμον. ἐξ ἱστορίας δὲ τοῦτο. Λακεδαιμονίους γὰρ περὶ εἰρήνης πρεσβευομένους οὐκ ἐδέξαντο Κλέωνος κωλύσαντος.

605. ἐξ ἐνὸς στόματος : Ὀμοθυμαδὸν καὶ μιᾷ φωνῇ.

606. ὦ μέλε : Πρόσφθεγμα Ἀττικὸν ἀντι τοῦ ὦ κάκιστε, ἢ κακοδαιμονέστατε, ἢ οἰκτρότατα. παρέλκει δὲ τὸ ὦ μέλε. [ἀξίας δὲ, εὐώνους.]

607. ἐπυθάνοντο, ἔμαθον, ἢ ἔγνωσαν. V.

608. ὁ πολεμος ἐρέπτω : Γράφεται ἐρέπτω, τουτέστι χαιρέτω, ὃ ἐστίν, οὐδεμίαν φροντίδα τοῦ πολέμου ποιούμεν.

609. ὑπερεπήδων : Καὶ εὐθὺς ὑπερῆλλοντο καὶ ὑπερεπήδων, τουτέστι δρομαῖοι ἠπαίγοντο. διὰ δὲ τῆς σπουδῆς τὴν λιγυρίαν ἐνδείκνυσιν αὐτῶν.

610. τοὺς δρυφάκτους : Τὰ νῦν ταβλώματα καλούμενα. τὰ τῶν οἰκοδομημάτων ἐξέχοντα ξύλα· ἢ τὰ κάγκελα, δρυφάκτους τις ὦν. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι πᾶν δένδρον δρυὴν ἐκάλουν, ὥσπερ καὶ ἀκρόδρυα τὰ ἄκρα τῶν δένδρων. τουτέστιν ὁ ἐκ δρυὸς φραγμός.

611. γήτεια : Εἶδος λαχάνου ἀγρίου, παρσικοῦς τοῖς λευκοῖς πράσις. καὶ τοῦτο ἡδυσμα ὡς τὸ ἀμπελόπρασον.

612. ἐδίδουν ἡδύσματα : Ἀρτύματα, φησιν, αὐτοῖς

ἐχαριζόμεν. οἰκείως δὲ ὡς μάγειρος ἐδίδου τὰ ἀρτύματα.

613. ὑπερεπυπάζοντο : Γράφεται καὶ ὑπερεπλήσοντό με, οἷον κατεπλήσοντό με καὶ τὴν φιλοτιμίαν ἐθαύμαζον τὴν ἐμὴν. διασύρει δὲ αὐτοὺς ὡς μικροῦς θαυμάστους καὶ ταχέως ἀπατωμένους ὀλίγῃ λήμματι.

ὑπερεπύπάζον : Πύπάζ ἐπεφάνουν, ὃ ἡμεῖς ποπύζειν λέγομεν.

614. ἀναλαβῶν : Συναρπάσας, κουφίσας, μετεωρίσας, τουτέστιν εἰς ἐμαυτὸν τῆ εὐνοῖα πείσας βρέπειν. Ἰκανὸς δὲ ἐκωμώδησε τοὺς Ἀθηναίους. [χοριαννα δὲ εἶδος βοτάνης, τὸν νῦν κολιανδρον.]

615. διπλῆ, ὅτι ἔπεται ἡ ἀντίστροφος τῆς προαποδομένης. V. [ὁ πανοῦργος : Ὁ Κλέων τὸν ἀλλαντοπώλην. κεκασμένον δὲ, κεκοσμημένον. ποικίλοις δὲ, πολλοῖς καὶ διαφόροις. αἰμυλοῖς δὲ, τοῖς προσηνέσι καὶ ἐπαγωγῶς ἢ ἀπατητικοῖς.]

616. πολλοῖς καὶ διαφόροις. V.

617. τοῖς προσηνέσι καὶ ἐπαγωγῶς. ἢ τοῖς ἀπατητικοῖς. V.

618. καὶ μὴν ὁ Παφλαγῶν : Διπλῆ καὶ εἰσθεσις εἰς ἰάμβους τριμέτρους ἀκαταλήκτους ξε'. [ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

619. κολόκυμα : Τὸ κολοδὸν κύμα, ἕπερ τυφλὸν διὰ τὸ μὴ καχλάζειν λέγουσιν. ἢ τὸ κυλίον καὶ ἐπιφέρον. βήφλην κύμα καὶ μέγα ἀπὸ τοῦ κορυφῶσθαι κυλιόμενον. τοῦτο δὲ ὡς πρὸς ἄνεμον. Ἄλλως. ἕπερ τινες κωφὸν καλοῦσι, τὸ μὴ ἐπηχοῦν μηδὲ καχλάζον. πρὸς τὴν προειρημένην δὲ ἀπειλήν ὑπὸ τοῦ Κλέωνος ὅτι τὴν γῆν ταραξει καὶ τὴν θάλατταν ἀποτίνεται διασύρων αὐτὸν, ὅτι μὴδὲν ἔπραξεν ὧν προηκεῖλησεν, ἀλλ' ἦτον ἔχων ἀπήλθε τοῦ Ἀγορακρίτου.

620. [ὡς δὴ καταπίωμενος με : Ὡς ἐπικαλύψω με τῷ κύματι αἰσχροῦ με μέλλων καταπιεῖν.]

621. μορμῶ τοῦ θράσους : Τὸ μορμολύκειον, ἦν λέγουσι Λάμιαν. μορμολύκεια δὲ ἔλεγον τὰ φοβερά. λείπει δὲ τὸ ὡς, ὡς μορμῶ. ἢ ἐπιρρηματικῶς νῦν ἐξηγήναται, ὡς εἰ ἔλεγε, φεῦ τοῦ θράσους.

622. εἰ μὴ σ' ἀπολέσαιμι : Οἷον διαμαρτήσαιμι, φησὶ, τῆς ἐλπίδος, εἰ σε μὴ ἀπολέσαιμι, εἰ τι τῶν ἐμῶν ὑποκρίναιο ψευσμάτων. ἐπειδὴ ψευδόμενος καὶ ἀνθυπισχοῦμενος ἔδοξεν αὐτὸν ὁ ἀλλαντοπώλης παρευδοκίμειν. Ἄλλως. εἰ τι τῶν ἐνότων μοι ψευδῶν σώζεται καὶ μὴ ἀπολώλεκα τὸ ψεύδεσθαι. διαμάρτομι καὶ διαπέσομι πανταχοῦ, εἰ μὴ σε ἐξ ἀνθρώπων ποιήσαιμι. [διαπέσομι, οἷον μηκῆτι εἰην συκοφάντης. — πανταχῇ : Ὀλωκ. C.]

623. ἤσθη ἀπειλαῖς : Εὐφράνθη σου ταῖς ἀπειλαῖς, τουτέστι καταφρονῶ σου τῶν ἀπειλῶν καὶ παρ' οὐδὲν αὐτάς τίθεμαι.

624. ψολοκομπίας : Αἰθαλοκομπίας, μεγαλοδοξίας, ψευδολογίας, μεγαληγορίας, καπνοῖς. ἀπὸ δὲ τῶν προειρημένων ὀνομάτων ἔπαιξεν ἀπὸ τοῦ βροντῆν

καὶ ταραττεῖν τὴν γῆν καὶ τὴν θάλατταν, καὶ κρη-
μονοὺς εἰρέειν, ἃ μόνου τοῦ Διὸς εἰσὶν ἔργα. ἐκ τῶν
τοιούτων οὖν ἢ προσηγορία διὰ τὸ κεραυνῶν χρῆσθαι
δοκεῖν. τῶν γὰρ κεραυνῶν οἱ μὲν καταϊβάται, οἱ δὲ
5 ψολόντες, οἱ δὲ ἀργῆτες καλοῦνται, ὡς Ὀμηρος ὠνό-
μασεν.

607. ἀπεπυδάρισα : Πυδαρίζειν ἐπὶ τοῦ ἄλλεσθαι.
ἦτοι ποδαρίζειν καὶ πυδαρίζειν, ὡς ὄνομα καὶ ὄνομα
Διολικῆς, ἢ πυγαρίζειν παρὰ τὴν πυγὴν, καὶ τροπῇ
10 πυδαρίζειν, ὡς γνόφος καὶ ὄνόφος. δηλοῖ δὲ τὸ λακτι-
ζειν, ὡς τὸ,

ἀπεπυδάρισα μύθωνα, περιεκόκκυσα

παρὰ τοὺς πόδας.

μύθωνα : Τὸν εἰρωνικὸν καὶ δόλιον, καὶ πανουργίαν
15 προσφερόμενον τινί. Ἄλλως. μύθων φορτικὸν ὀρχή-
σεως εἶδος. Ἐλεγον δὲ τοὺς φορτικούς μύθωνας.

περικεκόκκυσα : Περιεκορδάκισα. ἔστι δὲ εἶδος ὀρχή-
σεως. τινὲς δὲ τὸ μὲν ἀπεπυδάρισα, ἀπέπαρον. ἄλλοι
δὲ, ἀπεσκήρτησα καὶ ὠρχησάμην. τὸ δὲ περικεκόκκυσα,
20 περιμερόγγασα, καὶ ὑπερεῖδον καὶ κατεφρόνησα.

608. οὐτοὶ μὰ τὴν Δήμητρα : Πάτριος τῶν Ἀθη-
ναίων ἢ Δημήτηρ, διὰ τὸ ξενισθῆναι παρὰ Κλειῶ, καὶ
στῆναι τῆς πλάνης εὐρούσαν τὴν κόρην ἐκ τῶν ὑποθη-
κῶν τῶν ἐκείνου, καὶ τῆς φιλοφροσύνης καὶ τῆς φιλο-
25 ξενίας ἀμοιβῆν ἀποδοῦναι τὰς ἡμέρας αὐτῶν τροφᾶς.
[καὶ ἄρμα δρακόντων, ἐφ' ὅτε ἐπὶ πᾶσαν διασπείρει
τὴν οἰκουμένην.]

ἐκφάγω : Ἐὰν μὴ σε καταναλώσω καὶ ἐκβάλω ἐκ
ταύτης τῆς γῆς καὶ διώξω. τὸ δὲ ἐκφάγω εἶπε διὰ τὸν
30 τῆς Δημήτρης ὄρκον.

700. ἐκπίω : Ἐξῆς πρὸς τὸ ὑπ' ἐκείνου βῆθῆν ἀπο-
κρίνεται, τῷ ἐκφαγεῖν ἀντιθεῖς τὸ ἐκπιεῖν. ὡς γὰρ ἢ
Δημήτηρ τὰς τροφάς, οὕτω καὶ Διόνυσος Ἰκαρίῳ φι-
λοξενίας ἔδωκε δῶρον, ὅτι φιλοφρόνως αὐτὸν ἐπεδέ-
35 ξατο, τὴν ὕβριν φαύγοντα τοῦ Πενθίως.

609. κάπεκροφῆσας : Πλέον τι προσέθηκεν ὑπερβολῇ
τῆς ἀπειλῆς, τῷ ἐκπίω ἐπενεγκῶν τὸ ἐκροφῆσας.

702. οἶον ὄνομαί σ' ἐγὼ : Ἄντι τοῦ οἴως. Ὀμηρος
[Od. A, 410] « οἶον ἀναίξας ἀφ' ὀχεται. » ἀντι τοῦ
40 οἴως. ὁ δὲ νοῦς, οἶον ὄνομαί σε ἀπὸ τῆς τιμῆς ἀτιμον
γενόμενον. ἀπειλεῖ δὲ αὐτῷ ὡς ἀφαιρησόμενος αὐτὸν
τὴν προεδρίαν. Τοῦτο δὲ, ὡς αἰεὶ τοῦ Κλέωνος θρυλοῦν-
τος τὰ περὶ Πύλον καὶ Σφακτηρίαν καὶ τοὺς αἰχμα-
λώτους.

707. ἐπὶ τῷ φάγοις ἂν ἤδιστα : Ἄντι τοῦ εἰπεῖν ἐπ'
ἰχθύσι φάγοις ἂν, οἷον μετὰ ἰχθύων. ἢ ἀντι τοῦ εἰπεῖν
ἐπὶ τραπεζῷ, πικρῶς εἶπεν ἐπὶ βαλλαντιῷ, ἵνα δια-
βάλλῃ ὡς κλέπτῃ καὶ τῶν δημοσίων ἀρπαγὰ. [ἐν τῷ
50 ἔμῳ δὲ, ἐν τῇ ποδοκᾶχῃ, ὡς εἰρηται.]

708. ἐξαρκάσομαι σου : Ἐξοίσω. διασπαράξω τοῖς
ὄνυξιν. ἀπὸ τοῦ χρησμοῦ δὲ ἐπαίξε. βυρσαίστον γὰρ
καὶ προσεῖπε τὸν Κλέωνα. ὁ δὲ ἀετὸς τοῖς ὄνυξιν ἔστιν
ἄλκιμος. πάλιν ὡς πρὸς τὸ μαγειρεῖον ἀπέσκαψε. δια-
σπαράξας γὰρ, φησὶν, ἐξέλω σου τὰ ἔντερα.

709. ἀπονυχῶ σου τὰν πρυτανεῖα στίβια : Ἀφαιρή-
σομαι σου, φησὶ, τὴν στίβισιν. ἀποπράξω, ἀποκλείσω.
ἀπὸ μεταφορῆς τῶν ὄνυχιζομένων.

710. ἔλξω σε πρὸς τὸν δῆμον : Ἦτήθη γὰρ ἐν τῇ
βουλῇ. παρεπιγραφῇ δὲ. ποιῆ γὰρ ὅπερ εἰρηην [καὶ ἔ-
μα τῷ λόγῳ εἶλεν αὐτόν].

711. καὶ διαβαλῶ γε : Ἐφαμεν πολλάκις ὅτι τῷ
διαβάλλειν μάλιστα ἰσχυρὸν ὁ Κλέων. εἰπὼν δὲ ὅτι σοῦ
πλείονα διαβαλῶ, τὸ κάκεινον, εἰ καὶ ἤττον, δμως
γούν διαβάλλειν ἐνεδείξατο.

712. καταγελῶ γ' ὅσον θέλω : Πᾶσαν ἔχω τοῦ πεί-
θειν ἔξουσίαν, καὶ ὅσπερ ἐντροφῷ τῷ δήμῳ.

714. [σαυτοῦ νενόμικας : Οἰκείως ἔχειν πρὸς σὲ
ὕπολαμβάνεις].

715. οἷς ψαμίζεται : Οἷς ἀπατάται, οἷς χαίρει. τὸ 15
δὲ ψαμίζεσθαι ἐπὶ τῶν μικρῶν παιδίων λέγεται, ἃ
ὑπόκειται τῇ τῶν διδόντων ἔξουσίᾳ.

716. ὅσπερ αἰ τίτθαι : Τίτθας καλοῦμεν τὰς τίτθους
καὶ τῷ γάλακτι τρεφούσας τὰ παιδιά. ἐγγύθεν οὖν ἀπὸ
τοῦ ψαμίζειν ἀπεκρίνατο λέγων, ὅτι κατὰ τὰς τίτθας 20
καὶ οὐ τὸν δῆμον κακῶς τρέφεις.

717. μασώμενος γὰρ : Ἐσθίων ἢ διαμασώμενος.
ἐπέμεινε δὲ τῇ ἁμοιβῇ τὴν βραδιουργίαν ἐπατηγούμε-
νος τῶν τροφῶν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος. αὐταὶ γὰρ διὰ
τὸ μὴ δύνασθαι πάσας τὰς τροφὰς δι' ἄλοκλῆρου τὰ 25
παιδιά ἐσθίειν, λαμβάνουσαι καὶ διαμασώμεναι, οὕτω
μετὰ τὸ κατεργάσασθαι τὰ δέσματα ἐξαιρούσαι τοῦ
ἰδίου στόματος, ἐντιθέασιν τοῖς τῶν παιδίων. εἴτα συμ-
βαίνει τὰς ἀγνώστους ὀλίγα μὲν δίδουσι τοῖς παιδίοις,
αὐτὰς δὲ κατεσθίειν τὰ πλείονα. κατὰ τὰς τίτθας οὖν, 30
φησὶν, ὁ Κλέων ὀλίγα τῷ δήμῳ χαρίζομενος, αὐτὸς
πλείω κερδαίνει καὶ λαμβάνει.

κατέσπακας : Ἰδίως ἐπὶ τῶν θηλαζόντων βρεφῶν
κατασπᾶν λέγουσι παρὰ τὸ ἐπισπᾶν καὶ ἐφελκεῖν τὸ
γάλα. τῷ ὀνόματι οὖν ἀπὸ τῶν προειρημένων ἐχρή- 35
σατο. λέγει οὖν ὅτι τὸ πλείον κερδαίνει αὐτὸς καὶ κα-
τεσθίει. εὐρὺν δὲ καὶ στενὸν, πλούσιον καὶ πένητα.

721. σοφίζεται : Τεχνάζεται, ποιεῖ, τουτέστι ποτὲ
μὲν πλατύνεται, ποτὲ δὲ συστᾶλλεται. ἰστέον δὲ ὅτι
γελοίου χάριν παρέλαβε τοῦτο. [ἐπὶ δὲ τῷ καθυβρίσαι 40
τινὲς τιθέασιν δύο διπλάς.]

722. ἴωμεν εἰς τὸν δῆμον : Εἰς τὸ βουλευτήριον.
ἔδοξε γὰρ αὐτὸν παρεουδοκιμεῖν ἐν τῇ βουλῇ. οὐ κατα-
φρονήσεις οὖν μου, φησὶν, ἐπὶ τῶν δημοσίων ὅσπερ ἐν
τῷ βουλευτηρίῳ.

724. μηδὲν ἡμᾶς ἰσχύτω : Μηδὲν ἡμᾶς ἐπισχύτω,
μηδὲν ἐμπόδιον ἔστω.

725. ὦ δῆμιε δεῦρ' ἔελθε : Ὁ Κλέων ἔστιν ὁ λέγων.
διὰ δὲ τῆς οικειότητος τῶν ὀνομάτων τὸν δῆμον κολα-
κεύει καὶ προσεταιρίζεται τὸ πάτερ προσφωνῶν αὐτόν, ὡς
ἵνα κάκεινος ὡς περὶ παιδὸς φρονῇ. εἴτα ὁ ἄλλαντοπώ-
λης, ἔελθε δῆτα ὦ δημίδιον φίλιτατον, καὶ αὐτὸς ἀντι-
κολακεῖον φησὶ.

729. τὴν εἰρεσιώνην μου κατασπαράξατε : Κλάδος

ἐλαίας ἐρίους περιπατηγμένοις ἀναδεδεμένοις. ἐξήρτητο δὲ αὐτοῦ ὠραία πάντα ἀκρόδρυα. πρὸ δὲ τῶν θυρῶν ἰσθᾶσιν αὐτὴν εἰσέτι καὶ νῦν. ποιοῦσι δὲ τοῦτο κατὰ παλαιὸν τὴν χρηστήριον. οἱ μὲν γὰρ φασι ὅτι λιμοῦ, οἱ δὲ, ὅτι καὶ λοιμοῦ τὴν πᾶσαν κατασχόντος οἰκουμένην, χρωμένων τίνα ἂν τρόπον παύσαιτο τὸ δεινόν, τὴν λύσιν ταύτην ὁ Πύθιος ἐμαντεῖσατο, εἰ προηρόσιον ὑπὲρ ἀπάντων Ἀθηναῖοι θύσαιαν θυσάντων οὖν τῶν Ἀθηναίων τὸ δεινὸν ἐπαύσατο. καὶ οὕτως ὡσπερ χαριστήριον οἱ πανταχόθεν τοῖς Ἀθηναίοις ἐξέπειμπον τῶν καρπῶν ἀπάντων τὰς ἀπαρχάς. ὅτι δὴ καὶ Ἄβαρῖν φασι τὸν Ὑπερβόρειον ἔθοντα θεωρῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ἀπολλωνίω θητεῦσαι, καὶ οὕτω συγγράφαι τοὺς χρησμούς τοὺς νῦν προσαγορευομένους Ἀβαρίδος. ὅθεν εἰσέτι καὶ νῦν, ἐπειδὴν ἀνιστώσι τὸν κλάδον, λέγουσι ταῦτα,

εἰρσιῶν ἄρτους σῦκα φέροι καὶ πίονας ἄρτους
καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ καὶ θλαῖον ἀναφήσασθαι,
καὶ κίλικ' εὐζωρον, ὡς ἂν μεθύουσα καθεῖδη.

20 Ἄλλως. Πυαναφίους καὶ Θαρρηλίους Ἡλίω καὶ Ὀραῖς ἐορτάζουσιν Ἀθηναῖοι. φέρουσι δὲ οἱ παῖδες τοὺς τε θαλλοὺς ἐρίους περιμηλημένους, ὅθεν εἰρσιῶναι λέγονται καὶ τούτους πρὸ τῶν θυρῶν κρεμῶσιν. ἐξήρτητο δὲ τῶν θαλλῶν αἱ ὠραι. [τὸ δὲ κατεσπαράξατε εἶπεν ἐπειδὴ ἄλλήλους ὄθουν.]

733. σὺ δ' εἴ τίς : Τῶ ἀλλαντοπώλῃ λέγει.

736. ἀλλ' οὐχ οἷοί τ' ἐσμέν : Ἄλλ' οὐ δυνάμεθα προσεῖναι οὐδ' εὖ ποιεῖν, κωλυόμενοι, φησὶν, ὑπὸ τοῦ Κλέωνος.

30 739. λυγνοπώλησιν : Δι' Ὑπερβόλον. καὶ αὐτὸς γὰρ δημαγωγὸς ἦν λυγνοποιὸς ὢν. νευρορράφοις δὲ φησι διὰ τὸν προβατοπώλην Λυσικλέα.

740. καὶ σκυτοτόμοις : Κλέωνι καὶ Λυσικλεῖ. ὄνειδίζει δὲ καὶ τὸν Κλέωνι, ἀφ' οἷας τέχνης ἄγει καὶ φέρει τὴν πόλιν.

δίδως : Παρέχεις, ἢ πιστεύεις σεαυτόν.

742. ὑποδραμῶν τῶν ἐκ Πύλου : Καταδραμῶν τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς. ἅμα δὲ ὅτι καὶ συνεχῶς μέμνηται τοῦ ἐν Πύλῳ κατορθώματος. Ἄλλως. ὑφαρπάσας διὰ τὴν νίκην τὴν ἐν Πύλῳ. ἐν σχήματι δὲ εἶπεν, ἀντι τοῦ στρατηγούς. — ὑπεκδραμῶν : Πάνυ δραμῶν. C.

744. ἀπ' ἐργαστηρίου : Ἴνα μὴ δὲν τούτους ἀπολείπασθαι δοκῆ τοῦ Κλέωνος ὁ ἀλλαντοπώλης, ἐδοξέ πως ὅμοιον ἐξευρημένα πρᾶγμα τοῖς ἐκείνῳ πεπραγμένοις. οὐ γὰρ ὁ Κλέων, φησὶ, μόνος ἀλλοτρίαν νίκην μόνος ὑφῆρπασεν, ἀλλὰ καὶ οὗτος ἐκ τῆς πόλεως μέσης ἐκ τινος ἐργαστηρίου, φησὶ, χύτραν ὑφειλόμην, ἄλλου κατασκευάσαντος ἑαυτῷ τροφήν, ὡς κάκεινος τὸ ἀλλότριον κατόρθωμα ἴδιον ἐποίησάτο.

50 748. διάκρινον : Σύγκρινον ἢ ἀντεζέτασον πόταρός σοι μᾶλλον εὐνοῦς.

749. μὴ 'ν τῇ πνυκί : Ὡς ἂν ἐν τῇ συνόδῳ ἀνόητα δρώντος τοῦ δήμου. ἢ δὲ πνῆξ τόπος ἐστὶν ἐν ᾧ τὸ παλαιὸν ἠκκλησίαζον.

751. ἀλλ' εἰς τὸ πρόσθ' ἐχρῆν παρεῖναι : Εἰς τὴν αὔριον χρῆ παρεῖναι ἀπαντας καὶ συναλθεῖν. [γέροντα δὲ καὶ πάλιν εἶπεν ὅτι ἀρχαῖος ὁ τῶν Ἀθηναίων δῆμος. δεξιώτατος δὲ, φιλανθρωπότατος, προσηνήτατος, ἀγαθός. τῆς πέτρας δὲ, τῆς πνυκός. ὀρεινὴ γὰρ ἦν, ὡς εἰλοικεν.]

756. ἐμποδίζων ἰσθάδας : Σῦκα. ὡσπερ, φησὶν, οἱ τὰς ἰσθάδας ἐσθίνοντες ἀνεμποδίστως καὶ λάβρως αὐτὰς ἐσθίουσι, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ δῆμος, ἐπειδὴν ἐν τῇ πνυκί καθεσθῆ, κατακρίνει καὶ δημεῖ. καὶ ὡσπερ οἱ 10 τὰς ἰσθάδας ἐσθίνοντες οὐκ ἂν μεταδοίεν εὐχάρως τι, οὕτως οὐδὲ ὁ δῆμος ἐκείσε δικάζων οὐκ ἂν φιλανθρωπεύσαιτο βρόδως. Ἄλλως. ἐπειδὴ εἴωθε τὰ παῖδια παίζοντα ἀναβάλλειν τὰς ἰσθάδας, καὶ ἐν τῷ στόματι αὐτῶν δέχεσθαι. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ ἐμποδίζων ἀντὶ 15 τοῦ μασώμενος, ἢ ἐμπορούμενος. ἐνιοὶ δὲ, ἀπὸ τοῦ τὸν σῦκα λαμβάνοντα χάσκειν. οἱ δὲ, παιδιὰν τινα. Ἄλλως. Σύμμαχος οὕτως· ἀπὸ τῶν μελισσῶν ἢ μεταφορὰ. εἰώθησι γὰρ οἱ μελισσοῦργοι ἰσθάδας συγκεκομμένας ῥίπτειν ταῖς μελίτταις, ἐπὶν διὰ 20 κρύος ἢ χειμῶνα ἐξίνασι κατοκῶσιν ἐκ τῶν σίμβλων, ἵνα ἔνδοθεν ἐσθίωσι. κεχῆνασι δὲ οἱ μασώμενοι. Ἀρίσταρχος δὲ, ὅτι μασώμενοι τὰς ἰσθάδας ταῖς μελίτταις ῥίπτουσιν ἃ τοῖς ποσὶ τρίβουσιν. Ἄλλως. ἐπειδὴ οἱ παῖδες περιτιθέντες ταῖς συκαῖς 25 βρόχον εἰώθησιν ἐσθίειν ἐπιθυμούντες τῶν σῦκων, εἶτα ὑπὸ τοῦ πάνυ γλίχεσθαι κεχῆνασιν. [ἢ οὕτως, ὅτι εἴωθε τὰ παῖδια παίζοντα ἀνω ῥίπτειν τὰς ἰσθάδας ἢ τὰς τῶν βοτρυῶν βῆγας, καὶ τῷ στόματι αὐτὰς κατιούσας δέχεσθαι χάλινοντα. ἢ ὅτι τὰ 30 ἐπὶ ταῖς συκαῖς σῦκα διὰ καλάμων ἀποσπῶντα, κεχῆνόντα ταῦτα ὑποδέχεται τῷ στόματι.]

758. [νῦν δαῖ σε : Κορωνίς καὶ εἰσθεσις χοροῦ, ἐπωδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν κορωνίδα καίσθαι· μασφουκὴ δὲ διὰ τὸ ἐξῆς εἰσαγάσθαι ἑτέραν διπλῆν 35 ἐκ στίχων πάντα. ὧν οἱ μὲν τρεῖς ἀσυνάρτητοι ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου τοῦ καλουμένου Ἀνακρεονταίου καὶ τροχαϊκοῦ ἰθυφαλλικοῦ τοῦ καλουμένου Ἀρχιλοχίου. καλεῖται δὲ ταῦτα ἀσυνάρτητα Εὐριπίδεια. εἰσὶ γὰρ ὅμοια τῷ Εὐριπίδου 40

ἔφος ἡνίχ' ἰππότης ἐξέλαμψεν ἄστρ.

οἱ δὲ ἐξῆς δύο ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. εἶτα ἐν ἐκθέσει ἐστὶ τὸ ἔθιμον, διπλῆ ἀνάπαιστος τετράμετρος καταληκτικὴ. ὑφ' ὃ παράγραφος διπλῆ, 45 καὶ ἐξῆς στίχοι ὁμοίως ζγ'. ἐφ' ὧν τῷ τέλει κορωνίς.]

κάλων : Παροιμία, πάντα δὴ κάλων κινεῖν. εἰληπται δὲ [ἐπὶ τῶν πάσῃ προθυμίᾳ χρωμένων παρῆκται δὲ] ἀπὸ τῶν πλεοντων καὶ χεημαζομένων [καὶ τὰ σχοινία ῥιπτόντων σὺν ταῖς ἀγκύραις ἐπὶ 50 θάλασσαν, ὥστε τοῦ κλύδωνος ῥύσασθαι τὸ πλοῖον.] φησὶν οὖν, πάντα κίνει πρᾶγματα καὶ πάντα μη-

χανῶ κατὰ τοῦ Κλέωνος, ἵνα αὐτοῦ περιγένη-
καλῶν δὲ τὸ σχοινίον. τροπιῶς δὲ ὡς ἐπὶ τοῦ
ιστοῦ λέγει. ἀπλοῦν σε δαί τὰ ἄρμενα, ὅον πάντα
κινεῖν ὑπὲρ τοῦ περιγενέσθαι αὐτοῦ. [θούριον δὲ
5 λήμα, ὄρηπτικόν, ταχὺ, κηδητικόν, πολεμικώτα-
τον. καὶ [Soph. Aj. 213] θούριος Ἄϊας, θούριος
Ἄρης ποικίλος δὲ, ὁ ἐπὶ πολλὰ τὴν γνώμην ἄγων.]

769. καὶ τῶν ἀμνησίων : Ἐκ τῶν ἀπόρων εὐπό-
ρους ἀφορμὰς καὶ εὐαφόρους καὶ εὐσυνέτους, λό-
10 γων εὐκορίας. [ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐν Προμηθεῖ
Αἰσχύλου [59]

δεινὸς γὰρ εἶρεν καὶ ἀμνησίων πόρους.]

770. πρὸς ταυθ' ὅπως ἔσει : Διὰ ταῦτα φρόν-
τιζε ὅπως ἐπιτελεύση καὶ λαμπρὸς δόξης εἶναι,
15 [κλήρης λόγων καὶ φρονήματος.] ἀλλὰ φυλάσσου καὶ
ἐπιτήρει.

772. τοὺς δελφίνας μεταωρίζου : Δελφίς ὄργανον
ναυτικόν. μεταωρίζου δὲ, τούτεστιν εἰς ὕψος αἶρε.
ἐπὶ καὶ τῶν θαλασσιῶν δελφίνων πηδήματα με-
20 τίωρα μέμνηται δὲ καὶ Θουκυδίδης [7, 41]. Ἄλ-
λων δελφίς ἐξάρτημα τῶν νεῶν. ἀγκυρώματα. Ἄλ-
λων σὺδηροῦν κατασκευάσμα ἢ μολιβδίνον εἰς
δελφίνα ἐσχηματισμένον. τούτο δὲ ἐκ τῆς κεραίας
ἐπὶ ἰστοῦ αἱ ναυμαχούσαι ἠφίσαν εἰς τὰς τῶν
25 πολεμίων, καὶ καταδύοντο. δηλοῦται δὲ καὶ ὑπὸ Φε-
ρακράτους ἐν τοῖς Ἀγρίοις, ὅταν λέγη « ὁ δὲ ὄη
δελφίς ἐστὶ μολιβδούς, δελφινόφορος τε κερούχος, ὅς
διακρίβει τοῦδαφος αὐτῶν ἐμπέπτον καὶ καταδύ-
ων. » καὶ Θουκυδίδης δελφινόφορον εἶρηκε τὴν ναῦν
30 ἐξηρησθαι.

τὴν ἄκατον παραβάλλου : Ἐτοίμην ποίει, ὡς
εἰ τις κίνδυνος ἐκ τοῦ ἀνέμου αὐτὴν ἐμπεσόμενος.

773. βέλτιστος ἀνὴρ : Εὖνους καὶ ἀριστος. ἐν-
ταῦθεν δοκεῖ μοι καὶ Δημοσθένης [p. 236] ὠφελῆθεις
35 τὸ προσίμῳ εὐληθένας ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου λόγῳ.
φησὶ γὰρ οὕτως « πρῶτον μὲν, ὡ Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς
« εὐχόμεαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσην εὖνοιαν ἔχων ἐγὼ
« διατελῶ τῇ πόλει. »

μετὰ Λυσικλῆα : Λυσικλῆς ὡς προβατοκάπηλος
40 διεβέβλητο. Κύννα δὲ καὶ Σαλαβάχα τῶν θαυμαζο-
μένων ἐταιρίζων.

775. μηδὲν δράσας : Μηδὲν διαπραξάμενος ἔργον
σπουδαῖον καὶ μέγα. φησὶ γὰρ ὅτι ἐπὶ μεγάλοις κα-
τορθώμασι τὴν τιμὴν ταύτην Ἀθηναῖοι παρεῖχον τοῖς
45 ἀγαθῶν τι εὐεργετήσασιν αὐτούς. νῦν οὖν σκώπτει τὸν
Κλέωνα, δι' ὧν αὐτὸν ὁμολογοῦντα ποιεῖ, ὅτι μηδὲν
διαπραξάμενος τοιοῦτον ἔργον, τῆς ἐν πρυτανείῳ σι-
τήσεως μετέσχεν.

777. ἀντιβεβληκώς : Ἐντὶ τοῦ, πρὸς βίαν ἀγωνι-
50 ζόμενος, εἰρηται δὲ ἀπὸ τῶν τοὺς ἵππους ἐλαυνόντων,
ἢ τῶν τούτους ἀβήαντων. Ἄλλως ἀντιστάμε-
νος τοῖς ἀδικεῖν σε προαιρουμένοις. διακρισθεῖν, εἰς
μέρη λεωροτομηθεῖν.

778. λέπαδνα : Οἱ στηθιαῖοι λῶροι [ἢ οἱ μασχαλι-
στήρες τῶν ἵππων.] τούτο δὲ ὡς βυροσπόλις εἶπεν.
Ἄλλως. λεπτότατα καὶ εἰς πολλὰ μέρη διηρημένα.
ἀπὸ δὲ τοῦ τεμνομένου χειλοῦς τῇ μεταφορᾷ τῶν ὀνο-
μάτων ἐχρήσατο, παλῶν ὀμοῦ καὶ εἰς τὴν τέχνην τοῦ
5 Κλέωνος διὰ τὰς κατατεμνομένας βύρσας. λέπει δὲ ἢ
εἰς, ἢ ἢ, εἰς λέπαδνα.

779. εἰ μὴ σε φιλῶ : Ἐπαίξει κἀναυθὰ τοιοῦτος
ὀνόμασι διὰ τὸ μάγειρον αὐτὸν εἶναι. περᾶται δὲ εἰς
ἕκαστος αὐτῶν μᾶλλον φανθῆναι τὸν δῆμον φιλῶν, ἢ
10 εὖνουν ἑαυτῷ κατασκευάσῃ.

770. ἐψοίμην ἐν περιχορματίοις : Τοῖς περιαιρέ-
μασι τῶν κρεῶν. ἐψηθεῖν οὖν σὺν αὐτοῖς περικόμμασι,
καὶ μὴ τούτοιςιν : Εἰ μὴ τούτοις ἀρχῇ τοῖς ῥή-
μασιν, καὶ εἰ μὴ πιστεύεις, φησὶ, τούτῳ μου τῷ ὄρ-
15 κῳ, ὀμοῦμαι σοὶ καὶ ἕταρον ὄρκιον μείζονα. [ἐπὶ ταυτησὶ
δὲ εἶπε, τὴν τράπεζαν δευκνὺς τὴν μαγειρικὴν.]

771. κατακνησθεῖν : Καταξοσθεῖν εἰς ἰσχνὰ μέρη
καὶ ἀναλωθεῖν. καὶ τούτο δὲ ἀπὸ τῆς τέχνης παρεί-
ληψε τῆς αὐτοῦ. [καὶ Ὅμηρος [II. Δ, 639] « κνήσσι
20 χαλασῆ. » μυττωτὸν δὲ τὸ τῶν σκορόδων τρίμμα μετὰ
τυροῦ καὶ ἐλαίου καὶ μελιτος καὶ πρᾶσου.] μυττωτῶν δὲ
εἶπε παλῶν ἴσως πρὸς τὸ Ὅμηρικόν. [ἔστ' ἂν ὑπὸ τρίμμα
διὰ σκορόδου. κατασκευάζεται δὲ ἀπὸ τυροῦ καὶ σκο-
ρόδου καὶ ὄου, καὶ ἐλαίου καὶ πρᾶσου.]
25

772. κρεάργα : Εἶδος ἐργαλείου μαγειρικοῦ χειρὶ
παρευκὸς, μόνον ἐγκυκαμμένον τοὺς δακτύλους, ἀνι-
μῶσα τὰ ζεστά διὰ τὸ τὰς χεῖρας κλεισθαι. κρεάργα δὲ
εἰρηται ἀπὸ τοῦ τὰ κρέα τὰ ἐπὶ τοῖς λέβησιν ἀγρεύειν
καὶ ἀνασπᾶν.
30

ὄρχιπέδων : Τούτο οὐχ ἀπλῶς, ἀλλ' ἀφ' ἰστορίας,
ὡς καὶ αὐτὴν τὴν κόλασιν τοῖς πονηροῖς προσαγόμτων
τῶν Ἀθηναίων.

εἰς Κεραμεικόν : Τόπος Ἀθηναίων οἱ Κεραμεικοί.
θεῶν τὰ ἀγάλματα ἐκείσε ἰδρυμένα. Ἄλλως δῆμος τῆς
35 Ἀττικῆς. δύο δὲ Κεραμεικοὶ Ἀθήνησιν [ὁ μὲν ἔδνον τῆς
πόλεως, ὁ δὲ ἔξω. ἔθθα καὶ τοὺς ἐν πολέμῳ τελευτή-
σαντας ἔθαπτον δημοσίᾳ καὶ τοὺς ἐπιταφίους ἔλεγον.
εἰσὶ δὲ ἔθθεν καὶ ἔθθεν στήλαι ἐπὶ τοῖς δημοσίᾳ τεθαμ-
μένους ἔχουσαι ἐπιγραφὰς πῶς ἕκαστος τεθαπται.] ἐν δὲ
40 τῷ ἑτέρῳ ἦσαν τε καὶ προειστήκεσαν αἱ πόρται.

775. τοὺς δ' ἄρχων : Δηλοῖ διὰ τούτων τῶν ὀνομάτων
τὸ βίαιον τῆς ἀπαιτήσεως, εἰ πως δύναίτο πείσαι τοὺς
Ἀθηναίους μὴ εἶναι περὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν πολιτικῶν
χρημάτων βαρεῖς.
45

μεταϊτῶν : Τοὺς μὴ ὀφειλοντας δηλονότι. λῆρον δὲ
ἐποίησε διὰ τῆς ἀναποδόσεως τὸ νόημα, εἰπὼν ὅτι τοὺς
μὲν μετὰ βίας εἰσέπραττον τῶν χρεωστουμένων, τοὺς
δὲ μὴ ὀφειλοντας μετήτουν.

776. οὐ φροντίζων : Τὸ λεγόμενον τοιοῦτόν ἐστιν. ἐν
50 δευτέρῳ τῇ πρὸς τοὺς ἰδιώτας ἀπέχθειαν ἐπιούμην,
ἕνεκα τοῦ ἀποθεραπεύσαι τὴν πόλιν.

777. ἄρτους ἀλλοτριούς : Τοὺς βιαίως ἀφαιρουμένους.
σκώπτει δὲ τὸν Κλέωνα, ἀπὸ τῶν ἀλλοτριῶν φιλοτι-

μοόμενον. ἀπὸ δὲ τῆς αὐτοῦ τέχνης ὀρμάμενον, πάλιν
τοῦ ἀλλαντοπώλου μέμνηται.

786. τῆς ἀνθρακίαις : Ὅτι τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπολαύει.
χρησιμεύει γὰρ ἡ ἀνθρακία τῶ χειμῶνι, καὶ τοὺς ἔχον-
τας οἱ ἄλλοι περιεκάθηται βουλόμενοι εἰσδύναι.

781. διεξιφύσω : Ἐπολέμησας πρὸς τοὺς Μήδους.
τοῖς ξίφεσι κατ' αὐτῶν ἐχρήσω.

ἐν Μαραθῶνι : Τόπος τῆς Ἀττικῆς, εἰς δὴ ἐνώρμη-
σαν Δάτις καὶ Ἀρτάβαζος, Μήδικοι σατράπαι, πεμ-
φθέντες ὑπὸ Δαρείου βασιλέως καταδουλώσασθαι τὴν
Ἑλλάδα. ἔνθα συμβαλόντες αὐτοῖς οἱ Ἀθηναῖοι Μιλ-
τιάδου στρατηγούτους, μόνων Πλαταιέων συμμαχη-
σάντων αὐτοῖς χιλιούς ἀνδράσι καὶ οὕτω πληρωθέντος
τοῦ ἀριθμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς δυνάμεως, τοῖς Ἑλλήσι τῆς
ἐλευθερίας αἴτιοι κατέστησαν, μόνοι ἐξ ἀπάντων τῶν
Ἑλλήνων τὸν πρῶτον τῶν Περσῶν διαφθείραντας.

782. ἐγγλωττοτυπεῖν : Τὴν γλώσσαν φοφεῖν τὰ κα-
τορθώματα καὶ σεμολογεῖν τὰ ἐκείνων καὶ ἀεὶ ἐπὶ
γλώττης ἔχειν.

784. βαψάμενός σοι τουτί φέρω : Παρεπιγραφή. δαί-
κνυσι γὰρ αὐτῶ προσκεφάλαιον, ὃ φησι τῶ δῆμῳ πα-
ρασκευάσαι, ἵνα μὴ ἐπὶ ψιλοῖς τοῖς βάθροις ἐπικαθέ-
ζηται, ἀπ' ἀρχῆς τὴν περὶ τὸν δῆμον εὐνοίαν δεκνύς.
ἄλλ' ἐπαναίρου : Ἐπανίστασο καὶ ἐπεγείρου, ἵνα
ὑποθῶ τῷ καθίσματι τὸ προσκεφάλαιον.

785. ἵνα μὴ τρίβης : Ἴνα μὴ ἐκτρίβῃς μὴδὲ δια-
φθείρῃς τὴν ἐν Σαλαμίνοι καμοῖσαν πυγὴν ἐν ναυμαχίᾳ.
ἀντὶ δὲ Μαραθῶνος, Σαλαμίνοις μέμνηται, ὅπου ναυ-
μαχία Περσῶν ἐγένετο, ἐν Μαραθῶνι δὲ πεζομαχία.
καίται δὲ ἡ Σαλαμίς ὄλιγον πρὸ τῆς Ἐλευσίως πόλεως,
ἱερᾶς Δήμητρος καὶ Κόρης, πλήρης οὖσα κατορθωμά-
των Ἑλληνικῶν. καὶ γὰρ ἐνταῦθα πολλὰς τῶν Περσῶν
Ἀθηναῖοι καταναυμάχησαν τριήρεις ὄλιγῳ ἀριθμῷ,
Θεμιστοκλέους στρατηγούτους. ἔνθα καὶ πέτρα Εἰρε-
σία οὕτω καλουμένη, ὥσπερ διὰ τοῦ ὀνόματος τρόπαιον
οὖσα τῆς Ἀττικῆς. ἔστι δὲ καὶ Ἀγέλατος πέτρα κα-
λουμένη παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὅπου καθίσαι φασὶ Θη-
σεῖα μέλλοντα καταβαίνειν εἰς Ἄδου· θθεν καὶ τούνομα
τῇ πέτρᾳ. ἢ ὅτι ἐκεῖ ἐκάθισεν ἡ Δημήτηρ κλαίουσα,
ὅτ' ἐζήτει τὴν κόρη. [ἐρασθεὶς γὰρ Περσεφόνης ὁ Πλού-
των ἤρπασεν αὐτὴν κρύφα. Δημήτηρ δὲ μετὰ λαμπά-
δων νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα
περιήρχετο. μαθοῦσα δὲ παρὰ Ἐρμιονέων ὅτι Πλούτων
αὐτὴν ἤρπασεν, ὀργιζομένη θεοῖς κατέλιπεν οὐρανόν
καὶ εἰκασθεῖσα γυναικὶ ἦκεν εἰς Ἐλευσίνα, ἔνθα ἐπὶ
πέτραν ἐκάθισεν τὴν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν Ἀγέλα-
στον.]

788. μῶν ἔγγονος : Μὴ τὸ γένος, φησὶ, κατάγεις
ἀπὸ Ἀρμόδιου καὶ Ἀριστογείτονος; ὃ δὲ δῆμος ἔστιν
ὁ θαυμαζῶν τὸν ἀλλαντοπῶλην ἐπὶ τῇ φιλοτιμίᾳ τῶν
καθισμάτων. εἰς Ἀρμόδιον δὲ καὶ Ἀριστογείτονα τὸ
γένος ἀνήνεγεν αὐτοῦ, ἐπεὶ καὶ οὗτοι εὐνοίας πολλάκις
ἀπηνέγκαντο ὄξαν, ἐπιθέμενοι τοῖς τυράννοις, καὶ τὸν
Ἴππιαν διαχειρισάμενοι, ὡς φθάσαντες προεῖπομεν.

τοῦτο πρῶτον ἐπιδείκνυσι τὴν εἰς τὴν πάλιν εὐνοίαν.

788. ὡς ἀπὸ σμικρῶν : Ἀπὸ βραχέων καὶ τῶν τυ-
χόντων παντάπασι. δελεάσμασιν, ἀπάταις. ἰδίως δὲ
δέλεαρ καλοῦμεν τὴν τοῖς ἰχθύσιν ὑποβαλλομένην τρο-
φήν εἰς ἀπάτην τοῦ ἀγρευθῆναι. ἀπὸ μεταφορᾶς οὖν
ἐκείνων ἔφη. εἴλες δὲ, ἤγρευσας, ὑποχείριον ἐποίησας.

791. περιδόσθαι : Συνθήκην θίνα. καὶ Ὀμηρος
[Π. Ψ, 486] « δεῦρὸ γε νῦν τρίποδος περιδώμεθα [πε-
ριδώμεθον ἢ λέβητος. » ταῖς Νεφέλαις [844] « περιδοῦ
νῦν ἐμοί, εἰ μὴ τετράμετρον ἔστιν ἡμικταίου. » Vict.] 10

792. ἐν ταῖς πιδάκναις : [Ἵποκοριστικῶς, μικροῖς πί-
θοις,] πιθοκοίταις, ἐτοίμοις τόποις. ἐτι διὰ τὸν πόλεμον οἱ
Ἀθηναῖοι ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰσερχόμενοι ἐν ταῖς πιδάκναις
ἢ ἐν τοῖς σπηλαίοις ὄκουν τῇ σπάνει τῶν οἰκημάτων.
[οἱ δὲ παλαιοὶ φιδάκην λέγουσι.] 15

793. γυπαρίοις : Εἶδος ὀρνέου γύπαις. ἔπαυε δὲ τὸ
ὄνομα διὰ τὸ ἐπιπερόμενον. δοκεῖ γὰρ πως παρόμοια
τὰ ὄνόματα ταῦτα εἶναι, γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις. ἢ
διὰ τὸ τοὺς ὄρνις τοῦτους μάλιστα τοῖς πύργοις ἐπικα-
θῆσθαι καὶ τοῖς ταίχεσιν, εἰς οὗς οἱ Ἀθηναῖοι ἐκάθευδον
διὰ τὸν πόλεμον φρουροῦντες τὴν πόλιν. Ἄλλως. ἀντὶ
τοῦ, ἐν φωλεοῖς καὶ καλιαῖς καὶ στενοῖς χωρίοις. Κρά-
της δὲ φησιν ὅτι πᾶσαν στενὴν καταδύσιν οὕτως ἐνό-
μαζον.

[ἔτος ὄγδοον : Τοσαῦτα γὰρ ἔτη εἶχον πολεμοῦντες.] 25
οὐκ ἐλαίρεις : Οὐ κατοικτεῖρες. δείκνυσι δὲ διὰ
τούτων ὅτι ὁ καλῶν παύσασθαι τὸν πολεμῶν ἔστιν ὁ
Κλέων. ὅπερ οὖν καὶ Θουκυδίδης [5, 16] ἱστορεῖ διὰ τού-
των, « ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐν Ἀμφιπόλει ἤττα τοῖς Ἀθηναίοις
« ἐγένετο, καὶ τεθνήκει Κλέων τε καὶ Βρασίδας, ὅπερ 20
« ἀμφοτέρω μάλιστα ἠναντιοῦντο τῇ εἰρήνῃ, ὃ μὲν,
« διὰ τὸ εὐτυχεῖν τε καὶ τιμᾶσθαι ἐκ τοῦ πολεμεῖν, ὃ
« δὲ γενομένης εὐτυχίας καταφανεστέρως τε νομίζου-
« εἶναι κακουργῶν καὶ ἀξιοπιστοτέρως διαβάλλων. »

794. βλίττει : [Ἀμύλαγει.] βλίττειν ἔστι τὸ ἀφαίρειν 25
τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρῶν καὶ πειράζειν καὶ τὸ ψηλαφᾶν
καὶ τὸ ἐκπιέζειν, τὰ κηρία τῶν μελισσῶν θλίβειν.

Ἀρχεπτολέμου δὲ φέροντος : Παρ' ἱστορίαν τοῦ
Ἀρχεπτολέμου ἐμνημόνευσεν. ὄγδοον γὰρ ἔτος ἔχοντος
τοῦ πολέμου τούτου, ἔτι ζῶντος τοῦ Κλέωνος, ἐνιαύ- 40
σιον ἐποίησαντο πρὸς ἀλλήλους ἐκχειρίαν οἱ Ἀθηναῖοι
καὶ οἱ Πελοποννήσιοι, πρεσβείαν πέμψαντες πρὸς ἄλ-
λήλους, οὐ μὴν Ἀρχεπτολέμου πρεσβεύοντος τινας,
ἀλλὰ τῶν μὲν Λακεδαιμονίων ἦν πρεσβευτὴς Ταῦρος
Ἐγετιμίδα, Ἀθηναίους, Περικλείδα, Αἰνείας, Εὐφα- 45
μίδας Ἀριστοδήμου, Σικωνίων δὲ Δημότιμος Ναυ-
κράτους, Μενεκράτης Ἀμφιδόρου, Ἐπιδαυρίων δὲ
Ἀμφίας, Ἀθηναίων δὲ οἱ στρατηγοὶ Νικίας ὁ Νικη-
ράτου, Αὐτοκλήης Τολμαίος. ἐγένετο δὲ πόλεμος ἐπὶ
ὀκτωκαίδεκα ἔτη. καὶ οὕτως ἡ πρεσβεία τοῦ Κλέωνος 50
ζῶντος, ἢ δὲ εἰρήνη μετ' ἐνιαυτὸν ἐγένετο. εἰκὸς οὖν
Ἀρχεπτολέμου μνημονεῦσαι χρησάμενον τῷ ὀνόματι,
ἵνα μᾶλλον ἔξαρχον ἐπίδειξῃ τοῦ πολέμου τὸν Κλέωνα.
καὶ γὰρ, Ἀρχεπτολέμου εἰρήνην δίδόντος, οὐκ ἰδέξατο

Κλέων. [ἔξεσκέδασας δὲ ἀντὶ τοῦ διατάραξας. δείκνυσιν οὖν ὅτι οὗτος ἦν αἴτιος τούτου.]

796. βαθαπυγίων : Τῇ πυγῇ ῥόθον ποιῶν, τουτέστι τῇ χειρὶ τὴν πυγὴν παίων ἢ τῷ ποδὶ τύπτων. Ἄλλως. 5
 λάθρα τύπτων κατὰ τῆς πυγῆς πλατεῖα τῇ χειρὶ καὶ πλατεῖ τῷ ποδὶ. τῇ πυγῇ ῥόθον ποιῶν. γαλοίου δὲ χάριν τούτῳ ἐχρήσατο.

προκαλοῦνται : Παρέχουσιν, εὐτρεπίζουσιν. εὐκαίρως δὲ τῷ προκαλοῦνται ἐχρήσατο, ἵνα μᾶλλον τοὺς 10
 Λακεδαιμονίους ἐπιδικαζομένους τῆς εἰρήνης δείξῃ καὶ ἐπιθυμοῦντας.

798. ὡς τούτων δεῖ ποτ' ἐν Ἀρκαδίᾳ : Νικήσαντα τοὺς Πελοποννησίους διακᾶσαι μέχρις Ἀρκαδίας, λαμβάνοντα μισθὸν πεντάβολον, ἀλλ' οὐ τριῦςβολον.

799. [ἦν ἀναμείνη : Ἐὰν ὑπομνήνῃ καὶ πολέμων μὴ ἀκνήσῃ.]

800. εὐ καὶ μιαιῶς : Ἀλλήλους ἐναντία. εἰ γὰρ εὐ, πῶς μιαιῶς ; εἰ δὲ μιαιῶς, πῶς εὐ ; πλὴν εἰ μὴ τούτο λέγει, ὅτι ἀνευθεῖς τὸ τριῦςβολον αὐτῶν φροντίσω καὶ 20
 ποιήσω λαμβάνειν, οὐ περιμεγασόμενος οὔτε εἰ ἀπὸ δικαίου οὔτε εἰ ἀπὸ ἀδίκου πορισθήσεται τὰ πράγματα. πιθανῶς δὲ τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Κλέωνος, περὶ τῶν ἐνεστηκῶτων καὶ μελλόντων.

803. ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς διμύλης : Ὑπὸ τῶν 25
 περιστάσεων κακῶν καὶ τῶν τοῦ πολέμου δυσχερῶν συνεχόμενος μὴ ἐλέγχῃ τὰ σὰ κακουργήματα. διμύλη δὲ ἐπὶ τοῦ θεβωλομένου ἀέρος καὶ μὴ διαυγοῦς μὴδὲ λαμπροῦ τάσσειται. ὃ δὲ νοῦς ὄλος, ὅτι οὐ τῷ δήμῳ φίλα φρονῶν πείθει αὐτὸν Ἀρχαῖς πολεμείν, ἀλλ' ἵνα 30
 περὶ τὸν πόλεμον ἀσχολούμενος μὴ περιμεγάζηται τὰ σὰ πανουργήματα. [εἰς σὲ κεχῆνη, εἰς σὲ ἀποδλέπη καὶ πειθαρχῆ.]

808. χίδρα : Τινὲς ἀγρια λάχανα, οἱ δὲ τὰ ὄσπρια [ἢ τὰ ἐξ ὄσπριων ἀλευρα ἢ κριμίνα ἢ στάχυες νεογενεῖς]. 35
 κυρίως δὲ τὰ ἀπὸ χλωρᾶς κριθῆς [κρινόμενα ὡς σείδαλις ἐρευκτά]. χίδρα δὲ εἰρήται παρὰ τὸ χεῖσθαι. [ἀναβαρρήση δὲ, θαρσαλέωτερος γένηται.]

στεμφύλων εἰς λόγον ἔλθῃ : Καὶ προσομιλήσει τοῖς 40
 στεμφύλοις, ἢ πλησιάζει. στέμφυλα δὲ ἐκάλουον οἱ παλαιοὶ τὰ τῶν ελαιῶν ἀποπίσματα· περιπτίσματα δὲ τὰ τῶν ἀμπέλων.

807. παρεκόπτου : Παρήρου, ἐλυμαίνου. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παρακοπτομένων τὰ πτερὰ ὀρνέων. ἰδίως δὲ τὸν μισθὸν τῶν στρατευομένων οἱ παλαιοὶ μισθοφορὰν ἐκάλουον. φησὶν οὖν ὅτι τοῦ πολέμου ἀπαλλαγέντες 45
 ἐπιγνώσκονται τὴν βλάβην, ἣν διὰ τῆς μισθοφορᾶς αὐτοὺς ἐβλαπτεῖ, πλείονα αὐτοὺς ἀγαθὰ παραιρούμενος, ὧν ἀπολαύειν θῦδαντο εἰρήνην ἀγοντες. [ἀγροικος δὲ, ὀργῆς γέμων. τραχὺς δὲ, ψῆφον ἰχνεύων, καταδικᾶσαι προσηρημένους.]

808. δνειροπολεῖς : Παρακρούη καὶ παραλογίζη καὶ παραπλανᾷ καὶ δνειροπολεῖς, δνειρους ὄρων. [τὸ δὲ « ὦ πόλις Ἀργους » ἀπὸ Τηλέφου Εὐρυπίδου. τὸ δὲ

« κλύεθ' ὄα λέγει » ἀπὸ Μηδείας [ἰσθ]. τὸ δὲ σύ δεικτικῶς.]

814. ἐπιχειλῆ : Τουτέστι χεῖλη μὴ ἔχουσαν. αἰνίττεται δὲ διὰ τούτου τὴν ἱστορίαν Θεμιστοκλέους, ὅτι τὴν πόλιν ἐτείχισεν, καὶ ταῦτα παρὰ γνώμην τῶν 5
 Πελοποννησίων ἀπατήσας αὐτούς. φασι γὰρ τῶν Λακεδαιμονίων μαθόντων ἐτεχνίζεσθαι τὰς Ἀθήνας καὶ μὴ ἐπιτρεπόντων, καταστρατηγήσαι τὸν Θεμιστοκλέα ἐπὶ τῷ δεῖξαι τοὺς Λακεδαιμονίους ὅτι ἐπὶ τῷ κοινῷ τῆς Ἑλλάδος συμφέροντι τεχνίζοιεν τὴν πόλιν. χειρο- 10
 τρηθεὶς δὲ πρεσβευτῆς τοῖς μὲν Ἀθηναίοις ἔδωκεν ἔντολὰς τεχνίζειν πάση σπουδῇ τὴν πόλιν, μὴ φειδομένους μήτε ἰδίου μήτε δημοσίου τινὸς οἰκοδομήματος, τοῖς δὲ συμπρεσβευταῖς προσέταξε βράδιον ἔλθειν εἰς τὴν Λακεδαίμονα. αὐτὸς δὲ ἀφικόμενος ἐκείσε καὶ τῶν 15
 Λακεδαιμονίων ἀξιούτων αὐτὸν εἰς τὸ κοινὸν παρεῖναι, καὶ λέγειν ὧν χρήζων ἀφίεται, τὸ μὲν πρῶτον εἰς τὴν παρουσίαν ὑπερστήσει τῶν πρέσβων. μὴ γὰρ ἀσφαλὲς ὑπάρχειν αὐτῷ κοινὰς ἐντολάς λαβόντι μόνον ἀποπληρῶσαι τὴν πρεσβείαν. καὶ ἤσχαλλεν ὅτι μήπω 20
 παρεγένοντο. ὡς δὲ χρόνος ἱκανὸς διεγένετο, καὶ οἱ συμπρεσβείες παρήσαν, ἤδη δὲ τοῦ τεύχους ἱκανῶς προκεχωρηκῶτος τοῖς Λακεδαιμονίοις ἤγγελο ὅτι τετελιχισμένοι λοιπὸν εἶεν Ἀθηναί, παραλθὼν ἔπειθεν αὐτοὺς μὴ ταχέως πιστεύειν τοῖς βουλομένοις εἰς ἔχθραν 25
 καταστήσαι τὴν πόλιν, ἀλλ' ἐπιλεξαμένους αὐτῶν ἀνδρας τοὺς εὐνοίᾳ καὶ πίστει διαφέροντας ἐπόπτας ἐκπέμψαι. μέχρι δὲ τῆς ἐκείνων παρουσίας δημηρον ἑαυτὸν κατεπιτηγγέλλετο, κἄν τούτῳ τριβὴν τινα χρόνου ἐμποῖων. πεισθέντων οὖν Λακεδαιμονίων καὶ τοὺς 30
 μάλιστα διαφέροντας εὐνοίᾳ καὶ πίστει τῶν πολιτῶν πεμπάντων, λάθρα τοῖς Ἀθηναίοις πέμψας προσέταξε μὴ πρότερον τοὺς Λακεδαιμονίων ἀνδρας ὅπως πάλιν ἔλθειν εἰσαί, πρὶν αὐτὸν τε καὶ τοὺς συμπρεσβείας ἀπολύσασαι Πελοποννησίοι. ἔστιν οὖν τὸ νόημα ὑπερ- 35
 βατόν. ὃ γὰρ λέγει, τοιούτῳ ἔστιν ὅστις ἐποίησε μεστην ἡμῶν καὶ δλόκληρον ἐβρῶν τὴν πόλιν ἀτείχιστον οὔσαν. Ἄλλως. ἐπιχειλῆ : Ἐνδᾶ. ἐπιχειλῆς γὰρ μέτρον λέγεται τὸ μὴ πλήρες, ἀλλ' ἀπομεισούμενον. αἰνίττεται δὲ, ὅτι αὐτὸς τὴν πόλιν ἐτείχισε.

818. καὶ πρὸς τούτους ἀριστώση : Καὶ πρὸς τούτους 40
 ἀριστα τῆς πόλεως ἐχούσης. ἔπαιξε δὲ τὸ ἀριστώση πρὸς τὰ ἐπιφερόμενα.

τὸν Πειραιᾶ : Καὶ τὸν Πειραιᾶ γὰρ ἐτείχισεν. δὲ ἀπέιχε τῆς πόλεως σταδίους λ', παρὰ θάλατταν ὧν. 45
 ἔπαιξε δὲ τὸ ἀριστώση πρὸς τὰ ἐπιφερόμενα. πρὸς ὃ ἐπιφέρει καὶ τὸ, ἰχθὺς προσέθηκεν.

προσέμαξε : Προσέθηκε, προσεκόλλησεν. μάττειν γὰρ λέγεται τὸ ἀναμιγνύειν καὶ φυρᾶν καὶ εἰς ἐν συνάγειν. ἐξῆς οὖν τὸ μάττειν προσήνεγκε, διὰ τὸ προεπιρη- 50
 κέναι ἀριστώση. αἰνίττεται δὲ διὰ τούτων τὰ μακρὰ τεῖχη παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καλούμενα. μακρὰ δὲ ἐλέγοντο, διὰ τὸ ἀπὸ τῆς πόλεως διήκειν μέχρι τοῦ Πειραιῶς. Ἄλλως. ἐμπόριον ὃ Πειραιεὺς τῶν Ἀθηναίων

ἐπὶ τῇ θαλάττῃ καίμενος, ἀπὸ πέντε τῆς πόλεως σημείων.

816. ἰχθύς καινοὺς : Οἶον, ἐκ τοῦ Πειραιῶς ἐποίησεν αὐτὸν ἰχθύας ἔχειν. τὸν γὰρ Πειραιῶ Θεμιστοκλῆς προσέβαλε τῇ πόλει. τὸ δὲ παρήθηκε, προσέθηκε, προσέκολλησε τὰ μακρὰ τείχη.

817. μικροπολίτας : Διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου στενοχωρίαν τῶν ἀναλωμάτων καὶ τὴν τῶν ἀνδρῶν σπάνιν συνέστειλαν τὰ τείχη.

818. διασχίζων : Συνάγων καὶ συστέλλων τὰ τείχη. διὰ γὰρ τὸν πόλεμον καὶ τὰ ἐπὶ τοῖς φρουροῖς ἀναλώματα καὶ τὴν τῶν ἀνδρῶν σπάνιν συνέστειλαν τὰ τείχη.

819. κάκεινος μὲν φεύγει : Ἐξωστράχισε γὰρ τὸν Θεμιστοκλέα ὁ δῆμος.

820. οὐ δ' ἀχιλλεῖων : Σὺ δὲ τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως μετέχεις. ἐκαλοῦντο γὰρ ἀχιλλεῖαι τινες κριβαὶ καθαροὶ ὡς εὐγενεῖς αὐται.

821. μὴ σκέρβολλε : Μὴ λοιδορεῖ. δηλοῖ δὲ τὸ κερτομαῖν. καίται δὲ νῦν ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ μὴ ποικίλλε. καὶ Καλλιμαχος [fr. 281] « σκέρβολα μυθήσαντο. »

822. ἐγκρυφιάζων : Ἐμφωλεύων καὶ ἀποκρύπτων. ὁ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν Ἐλάνθανές με ραδιουργῶν περὶ τὴν πόλιν. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐγκρυφίου ἄρτου μετήνεγεν οἶον, λαθάνων καὶ ἐγκρύπτων σεαυτόν.

823. ὅπταν χασμαῖ : Ὅποτε μετεωροφρονεῖς. οἶον, περὶ ἄλλα τὴν διάνοιαν ἔχεις. διπλῆ δὲ καὶ εἰσθεσις εἰς περίοδον ἀναπαιστικὴν τετράμετρον καὶ εἰκοσίμετρον δωδεκάκωλον, [ὧν τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖον τετράμετρα καταληκτικά. τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα. ἐπὶ τῷ 30 τέλει διπλῆ ἔξω νενευκῖα].

824. τῶν εὐθυνῶν : Τῶν δικαίων παραλογισμῶν. οἱ γὰρ χειρίσαντές τι τῶν κοινῶν καὶ διοικήσαντες τῶν ἀνηλωμένων χρημάτων εὐθύναι καὶ λογισμὸς ἐδίδοσαν. — τῶν εὐθυνῶν : Τῶν τιμωριῶν. *Vicē.*

825. ἐκαυαλλίζων : Ἀπὸ τῶν τὰ λάχανα ἀποκλόντων τῇ μεταφορᾷ ἐχρήσατο. οἶον, ἀνασπῶν καὶ ἀναιρῶν. ὁ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι μισθὸν λαμβάνων παρὰ τῶν διοικούντων τὰ κοινὰ ἐκκόπτει αὐτῶν τὰς δίκαις, ἵνα μὴ ὁ δῆμος εὐθύναι λαμβάνειν παρ' αὐτῶν δύνηται.

826. καταβροχθίζει : Καταπίνει ἀμφοτέρας ταῖς χερσὶ. τουτέστιν ἀπλήστως καὶ ἀέθρως καὶ ἀφειδῶς.

827. μυστιλάται : Κατατρώγει. ἰδίως δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς μυστιλῆν ἐκάλουσαν τὸν ἄρτον τὸν τοῖς κυσὶ παραβαλλόμενον. [καὶ ἀλλαγῶ [Pl. 827] μεμυστιλημένος ἀντὶ τοῦ καταριγασμένος ἦδη καὶ ἐτοιμους, τουτέστι μεμασημένους.] Ἄλλως, μυστιλῆ ὁ κόλλος ἄρτος, ὃ δύναται τις καὶ ζῶμῶν ἀρῶσασθαι.

828. αἰρήσω : [Φθερῶ,] διελέγω. ἔλαβε δὲ τοῦτο ἀπὸ τοῦ χειρήσει. Ἄλλως, κλοπῆς σε κατηγορήσας, καταδίκης αἰτιῶς σοι γενήσομαι νικήσας σε.

829. τί θαλαττοκοπεῖς : Ἐθαλαττοκράτου γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι. ὡς τοῦ Κλέωνος συνεχῶς προφερομένου τὴν κατὰ θάλατταν δυναστείαν. πλατυγίζειν δὲ κυρίως τὸ ἐπιτιθέναι τὸ πλαταγώνιον τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ καὶ παῖσιν

τῇ δεξιᾷ καὶ ἔχον ἀποτελεῖν. Ἄλλως, τί ταράττει καὶ θορυβῆ; ἔλαβε δὲ τὴν χρῆσιν τοῦ ὀνόματος ἀπὸ τῆς θαλάττης. ἐπειδὴν γὰρ ὑπὸ σφοδρότερον ἀνέμωσαν παραχθῆ τὰ κύματα, ἀλλήλοις συγκρούουσιν.

πλατυγίζει : Ἄμφω μεγαλορρημοσύνης ῥήματα, καὶ πλατύνη καὶ ἀλαζονεύη. ἀπὸ δὲ τοῦ πλατυτέρου μέρους τῆς κώπης, ὅ τῇ θαλάττῃ μᾶλλον προσερείδει καὶ τύπτων τὸ ὕδωρ τῇ εἰρεσίᾳ ἀπεργάζεται κτύπον, ἢ μεταφορᾷ. ἀκολουθῶς δὲ τῷ θαλαττοκοπεῖς ἐπήγαγε τὸ πλατυγίζει.

834. δωροδοκῆσαντα : Ὅντως ἐδωροδόκησεν ὁ Κλέων ἐκ Μιτυλήνης. οὐ μόνον δὲ τὸ δῶρα δίδόναι καὶ ἀναπεῖθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ λαμβάνειν. πόλις δὲ Ἀέσβου τῆς νήσου Μιτυλήνη, φίλη μὲν Ἀθηναίοις καὶ σύμμαχος, ὕστερον δὲ νεωτερίσασαν καὶ ἀποστῆσαν κατέστρεψαν μὲν πάλιν οἱ Ἀθηναῖοι Χάρητος στρατηγούτου, συμβουλευσάντος δὲ Κλέωνος ἐψηφίσαντο παῖδας μὲν καὶ γυναῖκας ἡβηδὸν ἀποκτεῖναι Μιτυληναίων, ξανδροποδίσασθαι δὲ πᾶσαν πόλιν. καὶ ναῦν ἐξέπεμψαν εὐθύς ἀγγέλλουσαν τὰ βεβουλευμένα τῷ Χάρητι. τῇ δευτεραίᾳ δὲ μετανοοῦντας αἰσθόμενος ἐπὶ τοῖς προτέροις γνωσθεῖσι Διόδοτος, εἷς καὶ αὐτὸς ὢν τῶν πολιτευομένων τότε, γενομένης δις τῆς ἐκκλησίας, καὶ οὐδὲν ἀντιλέγοντος τοῦ Κλέωνος, καὶ παρακλεινομένου τοῖς δόξασιν ἀπαῖε ἐμμένειν, παρελθὼν μεταγνῶναι τοὺς Ἀθηναίους ἔπεισεν. ἦσαν γὰρ

καὶ ἄλλοι τινὲς τὰ Μιτυληναίων φρονούντες, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἄνδρες Μιτυληναίων κατὰ τινα πρεσβείαν ἀριγμένοιο πείθουσιν διὰ τάχους ἐτέραν πέμψαι τρίτην, ἀπαγορεύουσαν τῷ Χάρητι μηδὲν διαπραξῆσθαι τῶν πρότερον ἐπεσταλμένων. τοὺς δὲ ναύτας τῆς δευτέρας τρίτηρος τῇ τε ἄλλῃ παρακλήσει καὶ δῶρων ὑποσχέσει προὔτρεψαντο πάση σπουδῇ περὶ τὸν πλοῦν χρήσασθαι προθύμως ὡς ἐν τὴν προτέραν τρίτην φθάσαι. οἱ δὲ, ἅτε καὶ ἐπὶ χρῆστον πλέοντες πρᾶγμα καὶ ταῖς παρακλήσεσιν εἰζάντες, τοσαύτη περὶ τὴν εἰρεσίαν ἐχρήσαντο σπουδῇ, ὥστε οὐκ ἔφθη καταπλεύσασα ἡ προτέρα ναῦς, καὶ ὁ Χάρης λαβὼν τὰ γράμματα καὶ ἐκείνην ἐπεισπλεύσαι ἐκέλευσε. παρὰ τοσοῦτον κινδύνου ἡ Μιτυλήνη ἦλθεν. ἀπὸ ταύτης οὖν φησὶν αὐτὸν ἐπιδειξῆναι τὸ ἀργύριον εὐληφῶτα, λεληθῶτως δὲ πάλιν αὐτὸν εἰς ὠμότητα διαβάλλων τῶν τρόπων. οὐ γὰρ φαίνεται λαβὼν πλὴν ἢ μνᾶς μ' παρὰ τῶν Μιτυληναίων ὁ Κλέων μισθόν. πιθανῶς δὲ ἐπλάσατο αὐτὸν εὐληφέναι, ἐπειδὴ πρότερος ἐκείνους φησὶν αὐτὸν δέκα μυριάδας πόλεως κεκλοφέναι. φιλονεικεῖ δὲ ἐν πᾶσιν αὐτὸν ἀμείβεσθαι τοῖς ἴσοις.

835. πᾶσιν ἀνθρώποις : Διπλῆ καὶ εἰσθεσις οὐ κατ' ἴσον τοῖς ἀναπαιστοῖς εἰς λαμβικά τετράμετρα καταληκτικά [ἰππωνάκτικα] οὐ'. [ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ ἄκρῳ τοῦ τελευταίου διπλῆ ἔξω νενευκῖα. τινὲς δὲ τὰ ἐπτά πρῶτα κῶλα ὡς ἀντιστροφῆν εὐληφασιν.]

837. εἰ γὰρ ὄδ' ἐποίσεις : Εἰ γὰρ εἰς τέλος ἐναντιού-

μενος αὐτῶ παραμείνης πρὸς τὴν γραφὴν τῆς κατηγορίας. εἰ γὰρ οὕτω τῇ κατηγορίᾳ χρῆσις.

830. τῶν συμμάχων τ' ἄρξεις : Ἐπαιεῖ παρὰ τὸ θαλαττοκρατεῖν τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς νησιώτας ἔχειν ὅποτελεῖς φόρων.

840. ἐργάσι : Συνάξεις. τὸ δὲ σείων, οἷον διασιῶων καὶ ἀπαιτῶν.

841. λαβὴν : Ἀφορμὴν, λῆμμα ὡς παλαιστής.

842. κατεργάσει γὰρ : Νικήσεις, περίσση αὐτοῦ.

10 πλευρὰς ἔχων : Σῶμα ἔχων ἰσχυρὸν καὶ στερρότητα. τούτεστιν ἑταιρίαν ἔχων τοιαύτην.

843. οὐκ ὦ γὰθοι : Οὐ ταῦτα τοῦτον ἔξει τὸν τρόπον, ὡς ἡμεῖς φατέ καὶ προσδοχάτε.

15 μὰ τὸν Ποσειδῶ : Ὅτι περὶ τριαινῆς ἀκούσας εἰπόντων τῶν ἱππέων καὶ σείων καὶ ταράττων, τὸν Ποσειδῶνα ἠδύνασιν.

845. ἐπιστομίζειν : Κατασιγάξειν, ἐπὶ στόμα ἔχειν τῶν κατ' ἐμοῦ, λέγων καὶ διαβάλλων μηδὲ φωνὴν εἶν παρῖναι.

20 846. τῶν ἀσπίδων τῶν ἐκ Πύλου : Πάλιν ὁ Κλέων τὰ περὶ Πύλον θρυλεῖ καὶ Σφακτηρίαν καὶ τὰ τῶν αἰχμαλώτων. ἔθος δὲ ἦν τὰ ἀπὸ τῶν πολεμίων ἄπλα ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνατιθέναι. ἕως οὖν, φησιν, ἀνάκειται τὰ ἀπὸ Πύλου καὶ Σφακτηρίας ἄπλα, ἄπερ ἀνέθηκα τοῖς θεοῖς νικήσας, οὐδεὶς τῶν ἐχθρῶν τολμήσει κατ' ἐμοῦ λέγειν.

847. λαβὴν γὰρ ἐνδεδώκας : Κατὰ σεαυτοῦ. ἴδιον, ἀφορμὴν κατὰ σοῦ κατηγορίας. ἀπὸ δὲ τῶν ἀσπίδων τὴν λαβὴν εἶπεν.

30 849. αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξι : Σὺν αὐταῖς ταῖς ὀχάναις πόρπαξ ἐν ᾧ τὴν ἀσπίδα κατέχουσιν, ὃ καλεῖται ὀχάνη. [περιφερῆς δὲ οὖσα ἡ ἀσπίς ἐκινεῖτο κυκλικῶς διὰ τοῦ πόρπακος.] ἀνετίθεσαν δὲ τὰ ἐκ τῶν πολέμων ἄπλα ἀνευ τῶν ὀχάνων, ἵνα μὴ ἐτοίμως ἔχουσιν αὐτοῖς χρῆσθαι. [μηγάνημα δὲ, στρατήγημα, πανούργημα.]

35 852. στίφος : Σύστημα, πλῆθος. τοῦτο δὲ ἔτρεφεν ὁ Κλέων, ἵνα ἔχη, φησὶ, συνερχόμενον αὐτῶ πρὸς τὴν πολιτείαν.

40 854. συγκεχυφός : Συνελθόν. ἀντὶ τοῦ, ἁμονοοῦσιν ἑαυτοῖς καὶ συμπνέουσιν. [Ἄλλως. ἁμονοοῦν. ἀντὶ τοῦ συνελθόντες αὐτῶ συμπνέουσι. βριμῆσαιο δὲ, ὀργισθεῖς.]

855. ὄστρακινδα : Βουλευθεῖς αὐτὸν ἐξοστρακίσαι, τούτεστιν ἐξορίσαι. Θ. ἔστι μὲν ὄνομα παιδιᾶς.

45 856. θέλει δὲ εἰπεῖν, θελήσειας αὐτὸν ἐξοστρακισθῆναι. ὃ δὲ τρόπος τοιοῦτος τοῦ ἐξοστρακισμοῦ. προχειροτόνει δὲ δημοὶ ὄστρακον εἰσφέρειν, καὶ ὅταν δόξη, ἐφράττετο σανίσιν ἡ ἀγορὰ καὶ κατελείποντο εἰσοδοὶ δέκα. δι' ὧν εἰσιόντες κατὰ φυλάς ἐτίθεσαν ὄστρακον, ἐντιθέοντες τὴν ἐπιγραφὴν. ἐπιστάτου δὲ οἱ τε θ' ἄρχοντες καὶ ἡ βουλὴ, ἀριθμηθέντων δὲ [ὧν πλεῖστα γένοιτο καὶ μὴ ἐλάττω] ἑξαχιθίων, τοῦτον ἔδει ἐν δέκα ἡμέραις μεταστῆναι τῆς πόλεως· εἰ δὲ μὴ γένοιτο ἑξαχιθία, οὐ μωβισατο. οὐ μόνον δὲ Ἀθη-

ναῖο ὄστρακοφόρου, ἀλλὰ καὶ Ἄργεῖοι καὶ Μιλήσιοι καὶ Μεγαρεῖς. σχεδὸν δὲ οἱ χαριεστάτοι πάντες ὄστρακισθῆσαν, Ἀριστείδης, Κίμων, Θεμιστοκλῆς, Θουκυδίδης, Ἀλκιβιάδης. μέχρι δὲ Ὑπερβόλου ὄστρακισμὸς προελθὼν ἐπ' αὐτοῦ κατελύθη, μὴ ὄπακούσαντος τῶ νόμῳ διὰ τὴν ἀσθένειαν τὴν γεγενημένην τοῖς τῶν Ἀθηναίων πράγμασιν ὑστερον. [παροῦναι δὲ δεῖ τὸ ὄστρακινδα καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἐπὶ παιδιᾶς τασσόμενα.]

857. εἰσβολὰς : Τὰ σιτοφυλάκια, τὰς ἀποθήκας παραλάβουιν φθάσαντες. ἡ εἰσβολὰς ὡσεὶ ἄλεγε τῆς χώρας. εἰσβολὰς δὲ ἄλεγον τοὺς τόπους δι' ὧν εἰσβαλλὼν οἱ πόλεμιοι.

858. ἔχουσι γὰρ πόρπακας : Ὡς δέον τὰς ἀνατιθεμένας ἀσπίδας μὴ ἔχειν πόρπακας, ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐξεῖναι τοῖς ἐπιχειροῦσι κατὰ τοῦ δήμου ἐξ ἐτοίμου χρῆσασθαι ταῖς ἀσπίσι.

859. κρουσιδημῶν : Ἀντὶ τοῦ, κρούων τῇ βοῇ. ἔλυμαίνου τὸν δῆμον ἀπατῶν καὶ παρακρούμενος τῇ βοῇ. ἔστι γὰρ παράκρουσις μέτρον, ὃ λέγεται ἐπὶ τῶν τοῖς μέτροις παραλογιζομένων, [καὶ παρακρούσασθαι, ἀνατρεῖναι. καὶ παράκρουσιν, ἐξαπάτην, ἐμπαιγμὸν.]

863. [ἐν τῇ πόλει ξυνιστάμενον : Οὐδὲν τῶν κατὰ τῆς πόλεως λογιζομένων καὶ ἁμοῦ ἰσταμένων.]

865. καταστῆ : Κατάστασιν λάβη, ἐν εὐδία ἦ. ἐπειδὴ καὶ ἐγγέλεις μὴ δυνάμεναι νῆχσθαι, ἐν τῇ Πύλῳ εἰσίν. οἱ οὖν θηρεύοντες τὸ ὕδωρ ταράττοντες ἀγρεύουσι τὰς ἐγγέλεις.

872. ζεύγος πριάμενος : Πλείονα εὐνοίαν ἔδειξεν ὅτι καὶ πριάμενος ἔδωκεν, ὃ δὲ ἔχων προῖκα οὐ δέδωκεν. οὐδ' εἴ τι χρήσιμον ἔχει, τῇ πόλει χαρίζεται.

874. τοῖσι δακτύλοισι : Πρὸς τὸ μὴ πταίειν διὰ τὰς ἐμβάδας. ἅμα δὲ καὶ τοῖς δακτύλοις τῶν χειρῶν, διὰ τὸ μὴ κλέπτειν.

877. τὸν Γρύττον ἐξαλείψας : Οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ, τὸ τυγὸν τῆς πορνείας ἐξαλείψας. παρὰ τὸν ἐν τοῖς ὄνυξι βύπον, ὃν λέγουσι γρύ. οἱ δὲ Γρύττον τινὰ ἐπὶ κιναιδίᾳ διαβάλλουσι. τῶν ἐπὶ μαλακίᾳ γὰρ διαβαλλομένων ὁ Γρύττος. Ἄλλως. ὑγρόν τινα καὶ καταφερῆ, ὃς διὰ τὴν πολλὴν ὑγρότητα ἐν τοῖς ἑταιρείοις διέτριβεν. ὃ δὲ Κλέων δημαγωγῶν θάνατον αὐτῶ ἐπέθηκε τὴν ζημίαν.

878. πρωκτοτηρεῖν : Πρωκτὸν ἐπιτηρεῖν τῶν πορνευομένων.

880. ἵνα μὴ βήτορες : Ἀπειροτὸν γὰρ τοῖς τοιοῦτοις ἀγορεύειν. διαβάλλει δὲ τοὺς βήτορας ὡς τοιοῦτους.

882. ἀμφιμασχάλου : Χειριδωτοῦ ἱματίου. οἱ δὲ δουλικῶ. [Ἄλλως. μικροῦ χιτωνίσκου. ἦν δὲ καὶ ἑτερομάσχαλος ὁ τῶν ἐργατῶν, οὗ τὴν μίαν μασχάλην ἔραπτον.] Ἄλλως. ἐκατέρωθεν ἔχοντος χειρῶν οὐ μακρὰς, ἀλλ' ἕως τῶν μασχαλῶν.

883. [ἀλλ' ἐγὼ σοι : Παρεπιγραφὴ. δίδωσι γὰρ αὐτῶ χιτῶνα.]

ζ' ἄλλο. οὐ μᾶλλον εἶναι φαίνεται : Ὅτι σοφίας δόξαν ἀπηνέγκατο ὁ Θεμιστοκλῆς, σαφηνίσας Ἀθηναίους τὸν δοθέντα χρῆσμον

τείχος Τριτογενεῖ ξύλινον δοδοὶ εὐρύσπεα Ζεύς.

5 ἄλλων γὰρ ἄλλα λεγόντων, Θεμιστοκλῆς ἔφη τὰς τριήρεις λέγειν ξύλινον τεῖχος. [καὶ τὸν Πειραιᾶ δὲ τειχίσας, ὡς εἴρηται, καὶ τὰ μακρὰ τεῖχη ποιήσας τὰ διήκοντα ἀπὸ τῆς πόλεως μέχρι τοῦ Πειραιῶς, ἐπὶ πλέον ἔδοξε σοφός.]

10 887. πηθικισμοῖς : Ἀπάταις καὶ κολακεύμασιν. Ἄλλως. μιμημάτων. ὡς καὶ αὐτοῦ ταῦτα πεποιηκότες.

[περιελάνεις : Γράφεται παραελάνεις.]

15 888. ὅταν χεσιῆη : Οἱ ἀνιστάμενοι ἐκ τῶν συμποσίων πρὸς τὸ ἀποπαῆσαι πολλάκις τοῖς ἄλλοτριῶς ὑποδήμασι χροῖνται ἤτοι σπαύδοντες ἢ ἀγνοοῦντες ὑπὸ τῆς μέθης.

891. προσαμφῶ τοδί : Πρὸς οἷς ἔχει ἐνδύσω. παραπιγραφῆ δέ· δίδωσι γὰρ αὐτῷ ὁ Κλέων χιτῶνα.

20 892. βύρσης κάκιστον : Ἀηδισθείς ὁ Δῆμος καὶ μυσαιττόμενος τὴν ὁσμὴν τοῦ βυρσοδέψου ταῦτά φησι.

894. τὸν καυλὸν οἶσ' ἐκέινον : Τῆν ῥίζαν τοῦ σιλφίου, σιλφίον δὲ [ρίζα κατὰ τινὰς ἡδύσμος ἐν Λιβύῃ γινόμενη, ἀρτυτική καὶ θεραπευτική· καλλίστη δὲ ἡ Κυρηναϊκή. ὅτι τῷ ὄπῳ καὶ τῇ ῥίζῃ καὶ τῷ καυλῷ τοῦ

25 σιλφίου ἐχρῶντο. Ἄλλως.] φυτάριον ἔστι κάκισμον. Ἀρισταῖος δὲ ὁ Ἀπόλλωνος καὶ Κυρήνης πρῶτος τὴν ἐργασίαν τοῦ σιλφίου ἐξεύρεν ὥσπερ καὶ τοῦ μελιτος.

895. τὸν ἄξιον γενόμενον : Ὅτι καὶ νῦν εὐώνον καὶ ὀλίγης τιμῆς πιπρασκόμενον οἶδα μέντοι : Ὅτι καὶ τῷ ὄπῳ καὶ τῇ ῥίζῃ καὶ τῷ

30 καυλῷ τοῦ σιλφίου ἐχρῶντο.

898. οἱ δικασταί : Οἱ ἤλιασταί. τὸ μέγα δὲ δικαστήριον ἐν τῇ Ἀττικῇ Ἡλιαία, καὶ οἱ δικασταὶ ἤλιασταί.

899. κόπριος : Κηπουρός, παρὰ τὴν κόπρον. Ἄλλως. νῆσος τῆς Ἀττικῆς. ἢ τὸν κοπρολόγον λέγει.

901. Πυρράνδρου : Ἀπὸ τοῦ Πυρρίου ἔπαιξε τὸ δνομα. ἦν δὲ οὗτος ὁ Πύρρανδρος πονηρός καὶ συκοφάντης. βωμολογεύμασι δὲ, κακουργήμασι, κολακεύμασιν, ἢ ἀπάταις. βωμολόχοι δὲ εἰσιν οἱ περὶ τοὺς βω-

40 μούς λογιῶντες [καὶ κρυφίως ὑποκαθήμενοι, ἐπὶ τῷ ἀρπάζειν τὰ ἐπιτιθέμενα θύματα. τοῦτο δ' ἡμῖν πλεονάκις ἴσως τοῦ δέοντος εἴρηται. θεὸν δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἀκουστέον].

906. μισθῷ τρύβλιον : Ὁξύβαφον. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὀσπρίου, ἢ ἄλλου τινὸς προσφαγίου, μισθῷ εἶπε διὰ τὸν δικαστικὸν μισθόν.

908. κυλχίνιον : Ἐκπωμα. ὃ νῦν λέγουσι πεξίδιον. ἔχουσι δὲ οἱ ἱατροὶ τὰ πεξίδια, ἐν οἷς προσβάλλουσι τὰ πάσματα.

910. κέρκον : Τὴν οὐράν. ἀπαλὸν δὲ καὶ τρυφερὸν τὸ ἔριον τοῦ λαγωῦ, ὥστε ἀντὶ σπόγγου χρῆσασθαι διὰ τὸ ἀπαλὸν εἶναι, ὥστε τὰς λήμας περιψῆν.

περιψῆν : Ἀντὶ τοῦ καταμάσσειν, ἀποσκοργίλλειν. φιλονεικεῖ δὲ ἕκαστος ὑπερβαλεῖν ταῖς δωρεαῖς.

911. ἐμοῦ μὲν οὖν : Διπλῆ καὶ εἰσθεσις εἰς ἀμοιβαῖον μέρος τῶν ὑποκριτῶν κώλων τριάκοντα διμέτρων ἀκαταλήκτων, πλὴν τοῦ παρατελευτοῦ μονομέτρου, συνήθως καὶ τοῦ τελευταίου ἐφθήμεροῦς. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ, ἢ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἢ δὲ κατὰ τὸ τέλος.

912. τριηραρχεῖν : Ἄπειλεῖ αὐτῷ λειτουργίαν. λειτουργία γὰρ παρὰ Ἀθηναίους. δαπανηρὸν δὲ τὸ τριηραρχεῖν. ἔδει γάρ τὴν τριήρη πάντα ἔχειν πρὸς πόλεμον εὐτρεπῆ. ἄπερ παρεσκευάζειν ὁ τὴν λειτουργίαν ταύτην προβληθείς. Ἄλλως. ἐπειδὴ οἱ στρατηγοὶ εἰ τινα εἶχον ἔχθρὸν, εἰς τριηραρχίαν ἐνέβαλλον, ὅπως ἂν αὐτῷ ὁ βίος ἀναλίσκοιτο. εἰ δὲ τις ἢ

15 ὑπερβαλλόντως ἀπεχθάνοιτο, παλαιὰς ναῦς αὐτῷ ἐδίδουσαν, ὅπως ἂν οἰκοθεν καινάς ἀντ' αὐτῶν κατασκευάσῃ, καὶ πάντῃ ἀποροι ἐγίνοντο. [οὐκ ἐφέξεις δὲ, ἀντὶ τοῦ, οὐ παύση. διαμυχανήσομαι δὲ, διαπραξομαι.] 20

919. ἀνὴρ παφλάζει : Ἐπειδὴ ἑώρα τὸν Κλέωνα κεκραγῶτα καὶ παφλάζοντα τῷ λόγῳ, τῇ μεταφορᾷ ἐχρήσατο ἀπὸ τοῦ χαλκίου ἐν τῷ πυρὶ κειμένου. ἐπειδὴν γὰρ ἴδωμεν τοῦτο ὑπερζέον, τῶν ὑποκειμένων ξύλων ὑφαιρούμεν καὶ τοῦ ὕδατος, ἵνα μὴ 25 ὑπερχυθέντος τοῦ ὕδατος τὸ πῦρ σβεσθῇ. χαρμύντως δὲ ὡς μαγεύρω. Ἄλλως. ἐντεῦθεν μετὰ τὸ κῆ κώλον διακρίνεται τοῖς προσώποις. εἰσὶ δὲ ἴσα θλα. καὶ ὅμοιον ποιεῖ τὸ θλον περιοδικόν. τὸ δὲ τελευταῖον ἐτέραν ἔχει διάρσειν, τὴν εἰς τριμετρον καταληκτικόν. 30

Ἄλλως. βράσσει καὶ τετάρραται. πεποιήται παρὰ τὸ πάφλα. τὸ δὲ ἐξῆς, ἀνὴρ παφλάζει ὑπερζέον.

921. τῶν ξύλων : [Ἐν τοῖς πλεοισι.] τῶν δετῶν. ἔδει εἰπεῖν τῶν κρεῶν. ἔστι γὰρ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐψόντων, ὄστινες, ὅταν παφλάξῃ, τῶν ὑποκειμένων ξύ-

35 λων ἀφαιροῦνται καὶ τῶν κρεῶν.

ἀπαρυστέον : Ἀφαιρετέον. τῶν ἀπειλῶν δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τοῦ ζέματος. ἐπειδὴ τῶν ὑπερζέοντων ἀπαρούνται, ἵνα μὴ τι ὑπερχέται μαγευρικῶς δὲ καὶ ταῦτα.

922. ταυτή : Ἴσως κρεάγγραν ἔδειξεν ὡς μαγεύρω.

924. ἰπούμενος : Ὀλιθόμενος ταῖς συντελείαις, ταῖς ἀπαιτήσεσι, πολλὰ εἰσφέρειν ἀναγκαζόμενος. κιεζόμενος.

926. σπεύσω σε : Σπεύσω εἰς σὲ καὶ σπουδάσω. 45 ἐπειδὴ οἱ στρατηγοὶ, ἐχθρούς τινὰς ἔγοντες πένητας, ἐνέγραφον τῷ πρώτῳ τάγματι, ὅπως μὴ ἀρκοῦντες πρὸς τὰς μεγάλας ζημίας, ἀποροι γίνωνται. [εὐχομαι δὲ, καταρῶμαι. τάγηρον δὲ, τήγανον. τευθλις δὲ εἶδος ἰχθύος εὐτελοῦς. σίζον δὲ, κοῖον ἦχον ὡ

ἀποτελοῦν.]

932. Μιλήσιων : Ὡς ἐκαῖθεν δωροδοκοῦντος. μέτοκοι δὲ Ἀθηναίων οἱ Μιλήσιοι.

933. ἦν κατεργάση : Ἐὰν διαπράξῃ ἀπερ· αὐτοῖς

ἐπηγγελῶ. [(837) μεθήσοι δὲ, μετέλθοι, καλῶν σε δη-
λονότη.]

935. προλάβοις ἔτι εἰς ἐκκλησίαν ἔλθων. V.

941. εὖ γε νῆ τὸν Δία : Διπλῆ καὶ τοῦ χοροῦ ἐν
εἰσποθέσει. ὦν τὸ πρῶτον ἐκ τροχαικῆς βάσεως καὶ
ἀναπαιστικῆς, καὶ ἐφθιμμικρῆς ἢ Ἴωνικῆν, ἀπὸ μὲν
τριμέτρον καταληκτικόν. ἀτακτότερον δὲ ἔχει τὴν
τροχαικὴν βᾶσιν ἐκτάσημον. τὸ δὲ δεύτερον πενθη-
μιμικρῆς κοινὸν δακτυλικὸν καὶ ἀναπαιστικόν. ἐπί-
10 τηδὲ διαλελυμένως τὸν πεζὸν λόγον. ἔστι δὲ πολλὰ
καὶ παρ' Εὐπόλιδι σεσημασμένα.

942. [καὶ μοι δοκεῖ : Κορωνίς ἐτέρως εἰσιόντων
τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι
ἀκατάληκτοι λ'. ὦν τελευταῖος

15 ἰσοῦ ἰσοῦ. νῆ τὸν Δι' οὐδὲν καλοῖται.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

944. ἀγαθὸς πολίτης : Ὁ ἀλλαντοπώλης δηλονότι
δοκεῖ μοι, φησὶ, καλὸς εἶναι πολίτης, ὅποιος ἄλλος
οὐδεὶς γένοιτο ἂν ἐν παντὶ χρόνῳ.

945. πολλοὺς τοῦ ὄβαλου : Τοῖς εὐείνοις, τοῖς Ἀθη-
ναίοις. οὕτως γὰρ λέγεται ἐπὶ τῶν κολλῶν τοῦ ὄβαλου
πυλωμένων.

946. ἐσχοροδίσιας : Ἀήδισιας ἢ ἐπίκρανας, ἢ ἐδρί-
μυζας, ἢ κλαῦσαι πεποήγιας. ἀπὸ τῶν [τὰ] σκόροδα
25 τριδόντων.

948. ἐμοὶ ταμειύσεις : Ὡς οὐκέτι ἐπιμαλήθη τῶν
ἔμων χρημάτων, οὐδὲ ταμίας μοι ἔση, τούτεστι διοι-
κήσεις τὰ πρυτανεῖα.

950. ἐμοῦ πανουργότερος : Ἐαυτὸν διαβάλλει ὁ
30 Κλέων, ἐκείνην ψόγον ἐπιφέρειν βουλόμενος. [ὁ δα-
κτύλιος δὲ, ὃν ἐφόρει τῆς ἀρχῆς ὄντα σημεῖον.]

954. δημοῦ βοείου : Παρὰ τὸν δῆμον ἐποίησε
δημῶν ὀξυτόνωσ, ἐπειδὴ τῷ θρίῳ περιβάλλοντες τὸ
λίπος ὤπτων. θρίων δὲ τὸ τῆς σικῆς φύλλον. ὀλίγον
35 οὖν δεῖ τῷ τόνῳ παραγγεῖλαι οὗ τὸ ὄνομα. λέγει
δὲ καὶ ταῦτα, ἐπειδὴ ὡς ἀναίσθητον διαβάλλει τὸν
δῆμον. Ἄλλως. λίπους βοείου. ταῦτα δὲ εἰς ἀναι-
σθησίαν τοῦ δήμου. καὶ ἐν Σφηξίν [40] « ἴσθη βοείον
δημόν. » θρίων δὲ σκεῦασμά τι μετὰ ἐγκαφάλου γι-
40 νόμενα.

θρίων : Χόνδρος ἢ δρυς εἴσεται, ἢ σεμίδαλις ἀρ-
κούντως. εἶτα ἐπιχεῖται τὸ ὕδωρ, καὶ φυρεῖται τὸ
ἠψημένον μετὰ ἀπαλοῦ τυροῦ καὶ ἴων ὀλίγων. εἶτα
περιλαμβάνεται φύλλοις σικῆς ὀλων καὶ περιαι-
45 λείται καννάβῳ ἢ παπύρῳ, ἢ λίνῳ, καὶ καθίσταται εἰς
ζωμὸν χρυσῶν ἠψημένων, ἄχρι τοῦ λαθεῖν ἱκανὴν εἴση-
σιν. εἶτα ἐξαιρεῖται καὶ τῶν φύλλων περιαιρηθέντων
εἰς λοκάδα νέαν ζιζαντος μελίτος ἐμβάλλεται καὶ
εἴσεται. στραφόμενον δὲ, ὅταν ἱκανῶς ἔχη καὶ ξανθὸν
50 γίνηται, ἐξαιρεθὲν παρατίθεται μελίτος περιχυθέντος,
ἢ ἀπὸ τοῦ ἐφθοῦ, ἢ ἀπὸ τοῦ ἄλλου. θρίων δὲ καλεῖται
ἀπὸ τῶν φύλλων τῆς σικῆς, ἅτινα οὕτω καλεῖται.

956. λάρος καχηνῶς : Τὸν Κλέωνα λέγει διὰ τὸ

ἐρπακτικόν. ἀπὸ τούτου δὲ ὡς κλέπτην τὸν Κλέωνα
διαβάλλει. καὶ ὁ λάρος γὰρ ζῆν ἔστιν ἀδηφάγον. τὴν
δὲ πέτραν διὰ τὸ βῆμα τὸ ἐν τῇ πυκνί.

958. Κλεωνύμου : Ὡς δακνητὸν καὶ ἐν τρυφῇ
ζῶντα κομψοῦ καὶ διαβάλλει τὸν Κλεωνύμον καὶ
ἀρπαγα. εἰπὼν γὰρ λάρος ἐπήνεγκε τὸν Κλεωνύμου.

959. παρ' ἐμοῦ δὲ τουτοῖσι λαβῶν : Δακτύλιον ἄλ-
λον δίδωσι. καὶ ἔστι παραπιγραφῆ.

963. μολγὸν γενέσθαι : Φασινός, μολγὸν ἀντὶ τοῦ
τυφλόν. Ἡρόδοτος δὲ ἱστορεῖ τοὺς Μολγούς τούτους
10 ἐπάνω τῆς Σκυθίας εἶναι. Ἄλλως. κέντητα, παρὰ
τὸ ἀμάλγεσθαι καὶ ζημιούσθαι. Ἄλλως. Σύμμαχος
οἴκει χρησμός τις εἶναι. ἐν γὰρ τοῖς Γεωργίῳ οὕτως
ἔχει

ὅταν δοκαί σοι δεῖν μάλιστα τῇ πόλει.

ἐμοὶ μὲν ἐπὶ τὸν μολγὸν εἶναι οὐκ ἐκρήμας.

Ἐρατοσθένης μολγὸν καὶ ἀμολγὸν τὸν αὐτόν. ἀμολ-
γούς δὲ παρὰ τούτοις φησὶ λέγεσθαι τοὺς ἀμάλγοντας
τὰ κοινά. Ἡσιόδου δὲ [Op. 958] « μεζὰ τ' ἀμολγαίη. »
οἱ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀμμοῖον. παρὰ δὲ τοῖς κομμοῖσι μολ-
γῆς ὁ μοθητὸς, ὡς περ γόης. οὕτω Σωκράτης. Ἄλ-
20 λως. μολγὸν τινὲς μὲν γλαυκόν, οἱ δὲ τὸν βραδύν.
οἷον, ἀμολγὸν καὶ κλέπτην τῶν δημοσίων. μολγούς γὰρ
ἔλεγον τοὺς ἐξαμάλγοντας καὶ κλέπτοντας τὰ κοινά.

964. μέχρι τοῦ μυρρίνου : Μέχρι τῆς κεφαλῆς.
ἐπειδὴ οἱ ἀργονταὶ μυρρίνην ἐστεφανοῦντο. ἢ ἀπὸ τοῦ
25 ἐσκαλύφθαι τὸ αἰδοῖον εἰς τέλος καὶ ὀλίγηρον. μύρτον
δὲ πεποικιλμένον ἔκαλον οἱ παλαιοὶ τὸ γυναικῆσιον αἰ-
δοῖον.

967. ἀλουργίδα : Πορφυρῆν χλανίδα. ἐπειδὴ τὸ
βόδιον πορφυροῦν, τῷ σταφάνῳ τῶν βόδιων τὴν ἀλουρ-
30 γίδα ἐπήνεγκεν.

968. [κατάπαστον : Κατάπαστος, κατάματος,
πλήρης, καταποικιλμένος. στεφάνη : Τὸν στέφ-
νον σημαίνει δὲ καὶ δροῦς ἐξοχήν. Victor.]

969. χρυσοῦ διώξεις : Τῷ διώξεις ἔχοντι λόγον πρὸς
35 τὰ προκείμενα ἐπήνεγκε παρὰ τὴν φωνὴν τὸ διώξεις
Σμικυθῆν καὶ κύριον, ὥσπερ ἐν ταῖς εἰσαγωγαῖς τῶν
ἐγκλημάτων κηρύττειν εἰώθασιν, ἐπειδὴν γυναικί
ἐπιφέρειται ἐγκλημα. οὕτω γὰρ προκαλεῖσθαι εἰώθασιν
ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἢ δεῖνα καὶ ὁ κύριος, τούτεστιν ὁ
40 ἀνήρ. ἀμα οὖν ὡς γυναικῶδη τὸν Σμικυθῆν κομψοῦ
καὶ ἔχοντα κύριον ὡς αἱ θήλειαι. ὁ δὲ Σμικυθῆς
Θρακῆν βασιλεῦς. Κύριον δὲ ἀντὶ τοῦ Κύρου τοῦ Ἀρ-
ταξέρξου τοῦ Περσῶν βασιλέως, ὅς κατ' ἐκείνου τοὺς
χρόνους τῆς Λυδίας πεμφθεὶς σατραπεύειν, Ἀσπασί-
45 μονίους προσθεμένους εἰς πόλεμον τὰ πρὸς Ἀθηναίους
ἐχορήγησε χρήματα. Ἄλλως. τὸν Σμικυθῆν κομψο-
θεῖ ὡς κιναιδόν. κύριον δὲ λέγει τὸν ἀνδρα. οὕτω γὰρ
ἐπεγράφηον ἐν τοῖς δικαστηρίοις, Ἀσπασία καὶ κύ-
ριος, τούτεστιν ὁ Περικλῆς.

973. ἥδιστον φάος : Κορωνίς. ἐξίστη γὰρ ὑποκριταί.
καὶ ἐν εἰσθέσει τοῦ χοροῦ ἐξῆς μονοστροφικῆ τετρακω-
λος οὕσα τὰς περιόδους ἐκ τριῶν γλυκωνεῖων [ποτὲ μὲν

ἐξ ἐπιτίτου, ποτὲ δὲ διτροχάου, ἐν δὲ τῷ γ' και
χοριάμβου και διαάμβου], και τοῦ φερεκρατίου. συν-
ῆπται δὲ τῇ λέξει και μόνον διακρίεται τὸ φερεκρά-
τη. [ἐφθμιμαρὰς δὲ ἐστιν ἐξ ἐπιτίτου τετάρτου, ἢ
5 διτροχάου, και βακχείου συγκείμενου.] παράγραφοι δὲ
ἀπλαῖ μὲν πέντε, ἢ δὲ ς' και μετὰ κορωνίδος. [ταῦτα
δὲ παρὰ τὰ Εὐριπίδου.]

976. τοῖσιν ἀφικνουμένοις : Ἡ τοῖς μετὰ ταῦτα
ἰσομένοις. ἢ και τοῖς ἐπιδημοῦσι τῶν ξένων, ἵ' ἐπι-
10 δεκνύη τὸν Κλέωνα κὰν τούτῳ πονηρῶν, ἔτι μηδὲ
τούτῳ φείδεται, ἀλλ' ἐπίσης ἀπαντας συκοφαντεῖ.

979. ἐν τῷ δείγματι τῶν δικῶν : Σύμμαχος σκέ-
ψασθε τί δὴ ποτὲ ἐστὶ τὸ δαῖγμα τῶν δικῶν. παρῆται
γὰρ, φησὶν, εἰ μὴ τὸ δαῖγμα τόπος ἐστὶν ἐν Πειραιεῖ,
15 ἐνθα πολλοὶ συνήγαντο ξένοι και πολῖται και ἄλογο-
ποιοῦν. τὸ δὲ τῶν δικῶν προσέθηκεν, ἵνα διαβάλλῃ τὸ
φιλόδικον τῶν Ἀθηναίων. Ἄλλως ἐν τῷ Πειραιεῖ,
ἔπου δικάζουσιν. ἐπεὶ ἐκεῖ οἱ ἔμποροι τὰ δείγματα τῶν
πωλουμένων ἐτίθεσαν. ἅμα δὲ ἔσκαψε τὸ φιλόδικον τῶν
20 Ἀθηναίων.

984. δοῖδουξ : Ἠροισία, δοῖδουξ αὖξει, ἐπὶ τῶν λιάν
μικρῶν. ταῦτα δὲ ὡς πρὸς τὸν Κλέωνα πάντα. τορύνῃ δὲ
τὸ κινητήριον τῆς χύτρας. τῆς ὁμοουσίας δὲ, τῆς χοιρω-
δίας, τῆς ἀπαιδευσίας. — κουτάλη. V.

988. οἱ ξυνοφοῦτων : Οἱ συμμαθόντας.

989. τὴν Δωρισι : Τῷ ὀνόματι παίζει διὰ τὸ δωρο-
δοκεῖσθαι. διαβάλλει οὖν αὐτὸν ὡς κλέπτην και δωρο-
δοκούμενον. Δῶριος δὲ ὅτῳ καλεῖται μία τῶν ἁρμο-
νιῶν, ὡς και Λύδιος και Φρύγιος και Βοιώτιος. Ἄλ-
25 λως. οὐδεμίαν ἁρμονίαν ἄλλην θέλει μαθεῖν, μόνην δὲ
τὴν τοῦ δωροδοκεῖν ἐπώνυμον.

994. ὡς ἁρμονίαν : Ἀρμονίαν οἱ μουσικοὶ καλοῦσι
τὸ εὖ και ἐπισταμένως εἶναι τὰς νευρὰς ἐν τοῖς κρού-
μασι τῶν ἄσμάτων. ἐν ἤθει οὖν ταῦτα φησὶν, ὅτι
36 Κλέων ἐτέραν μουσικὴν οὐ μετεχειρίζετο, οὐδὲ μαν-
θάνει ἐβούλετο, ταύτης δὲ μόνῃς ἀντεποιεῖτο [τῆς
Δωρίου διὰ τὴν αὐτοῦ δωροδοκίαν και ἔμπειρος ἦν].

997. ἰδοὺ θέασαι : [Κορωνὶς εἰσιόντων αὖθις τῶν
ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ και δακτυλικοὶ ἐνε-
40 νήκοντα ἔξ. ὧν προτιθενται στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι
ἀκατάληκτοι ιξ'. τὸ γὰρ ιξ' δίμετρόν ἐστιν ἀκατά-
ληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. περὶ δὲ τῶν ἔξης ἐν
ἐκάστῃ περιόδῳ εἰρήσεται.] ὁ δὲ Κλέων ἔξεισιν ἐπὶ τῶν
μεταφρένων ἀγγεῖον φέρων πεπληρωμένον χρησμῶν,
45 και λέγει ὅτι τοσοῦτον ἄγχος βασιτάζων, ὁμοῦς ἀπαντας
ἐξάγειν οὐκ ἠδυνήθη τούς χρησμούς. και ὁ ἕτερος
ὁμοῦς τὸ αὐτὸ ποιεῖ. τοῦτο γὰρ ἐπηγγελμένοι εἰσπλῆθον
ἐξοίσειν τούς χρησμούς, ὅς ἔχουσι περὶ τοῦ δήμου.

998. ὑπὸ τοῦ βάρους τῶν βιβλίων τῶν τούς χρη-
50 σμούς ἐχόντων χεραῖω φησὶν. ὡς δὲ ἔνδον και ἄλλων
ὄντων χρησμῶν τὸ οὐχ ἀπαντας ἐκφέρειν φησὶν.
Ven., Θ.

1001. ξυνοικία δύο : Δυϊκῶς ἐπήγαγε τὰ ξυνοικία.
λέγονται δὲ ξυνοικία και αἱ μικραὶ οἰκίαι και ἀπο-

στάσεις, ἢ ὅς νῦν φανόπτας φαμέν. — ὑπερῶν : Ἀνώ-
γαιων. Vici.

1004. Γλάνιδος : Ἐπαιξε πρὸς τὴν κατάληξιν τὸν
Βάκιν και τὸν Γλάνιν εἰπόν. ἔστι δὲ εἶδος ἰχθύος ὁ
γλάνις. [γαραιτέρου δὲ, συνεταίτέρου.]

1008. περὶ σκόμβρων : Εἶδος ἰχθύων οἱ σκόμβροι
5 παρόμοιοι τοῖς μικροῖς θύννοις. νέων δὲ, νεωστὶ τετα-
ριχευμένων. [ἔπαιξε δὲ ὡς μάγειρος.]

1013. ὡς ἐν νεφέλῃσιν αἰετὸς : Ἐγένετο χρησμός
τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ τοῦ δήμου αὐτῶν λεγόμενος

εὐδαίμων πολυέθρον Ἀθηναίης ἀγαλαίης,
πολλὰ ἰδὸν και πολλὰ παθὸν και πολλὰ μῆγῃσαν,
αἰετὸς ἐν νεφέλῃσιν γενήσεται ἡματα πάντα.

οἶον, βασιλεὺς μέγας ὑπερέξει ἀπάντων ὡσπερ αἰετὸς
τῶν ὄρνέων. τοῦτο δὲ τοῦ χρησμοῦ οὐ μόνον ἐνταῦθα,
15 ἀλλὰ και ἐν Ὀρνισί [979] και ἐν Δαιταλεῦσι μέμνη-
ται.

1014. [ἄκουε δὴ νῦν : Ὁ πρῶτος στίχος ἐνταῦθα
ἰαμβικός τρίμετρος ἀκατάληκτος. οἱ δὲ ἔξης ς' δα-
κτυλικοὶ ἐξάμετροι καταληκτικοί. ἐπὶ τῷ τέλει παρὰ-
20 γραφος.]

1016. ἐριτίμων ἀπὸ τριπόδων : Ἐφ' ὧν ἐκαθέζετο ἡ
πρόμαντις. ἐριτίμων δὲ, πᾶν τιμίον. τὸ γὰρ ἐρι ἐπίρ-
ρημά ἐστιν ἐπιτάσεως, ὡς τὸ ἐριβόλακα, και ἐρι-
κυδέα, τὴν μεγάλην ἔνδοξον. σώζεσθαι δὲ, σώζειν και
26 περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι.

1018. γράφεται λάσκων. πρὸ σοῦ ἢ ὑπὲρ σοῦ ὑλα-
κτῶν. Ven.

1019. [κὰν μὴ δρῆ ταῦτα : Κὰν μὴ ποιήσῃ ταῦτα ὁ
κύων, ἀπολείπει.]

1020. κατακράζουσι : Καταθροβούσιν. ἰδίως δὲ νῦν
ἐπὶ ὄρνέων τὸ κράζειν ἀντὶ τοῦ κρῶζειν. Ἄλλως.
οἱ ἄλλοι ῥήτορες κράζουσι και θροβούσι.

1021. [ταυτὶ μὰ τὴν Δήμητρα : Οἱ ἔξης τῶν εἰρημέ-
νων οὗτοι στίχοι ἰαμβικοὶ εἰσι τρίμετροι ἀκατάληκτοι
36 ἐννεά. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. πρὸ σοῦ δὲ ἀπύω,
ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ σοῦ ὑλακτῶ.]

1028. ὡσπερ θύρας σου : Οἱ γὰρ ἀποκλειόμενοι κύ-
νες τὰς θύρας περιεσθίουσι, βουλόμενοι ἑαυτοῖς ποιῆσαι
ἔξοδον. [ὁ χρησμός δ' ὁ περὶ τοῦ κυνός, ἀντὶ τοῦ, ὁ ἐν
τῷ χρησμῷ κύων. ἐν ἐκθείσει δὲ στίχοι ε' δακτυλικοί.
40 ἐφ' ὧν τῷ τέλει παράγραφος.]

1028. γράφεται ἐγὼ δέ. ὁ ἐν τῷ χρησμῷ κύων. V.

1030. ἀνδραποδιστῆν : Σωματέμπορον, τούς ἀλευθέ-
ρους καταδουλούμενον.

1031. ἕς κέρων σαίνων : Τῇ οὐρῇ σαίνων, οἶον, ὑπο-
τρέχων και κολακεῶν. ἔπαιξε δὲ παρὰ τὴν παροι-
μίαν

σαίνεις δάκνουσα και κύων λαίθαργος αἰ.

ἐπὶ τῶν ὑποκρινομένων δῆθεν εὐνοεῖν, ἐπιβουλευόντων
δὲ λάθρα. [ἐξέδεται δὲ, ἐκτρέφει. τοῦσιν δὲ, τὸ βρώμα.
ἄλλοσε δὲ χάσκης, ἀντὶ τοῦ, περὶ ἄλλα τὴν διάνοιαν
ἔχης.]

1033. ἐς τοῦπτάσιον : Ἀντί τοῦ ἐπὶ τὸ πρυτανεῖον εἰπεῖν, εἶπεν εἰς τοῦπτάσιον, τούτεστιν εἰς τὸ μαγειρεῖον.

1034. νύκτωρ τὰς λοπάδας : Ὅτι τοὺς φόρους τῶν νήσων καὶ τῶν πόλεων ἀφῆρπάζεν. ὡς οἱ κύνες οἱ εἰς τὰ μαγειρεία εἰσόντες περιλείχουσι τὰς λοπάδας καὶ τὰς χύτρας, οὕτως καὶ ὁ Κλέων, ἰάν τι τοῖς νησιώταις περιλειφθῆ, καὶ τοῦτο λαμβάνει. Ἄλλως, ἐπαίξει πρὸς τὸ γινόμενον ὑπὸ τῶν κυνῶν. οὗτοι γὰρ ἀρπάσαντές τι εἰώθασιν εἰς τοὺς ἡσυχίαν ἔχοντας τόπους ἀναχωρήσαντες ἔμπορεῖσθαι.

καὶ τὰς νήσους διαλείχων : Ὅτι ἀντι τοῦ εἰπεῖν τὰς χύτρας, παρ' ὑπόνοιαν εἶπε τὰς νήσους, τούτεστι τοὺς τῆς πόλεως πόρους διαρπάζων καὶ τοὺς νησιώτας διασιῶν.

1035. [νῆ τὸν Ποσειδῶ : Πρὸς τὸν ἀλλαντοπώλῃν ὁ λόγος. τῶν δ' ἐξῆς τούτων ἐξ στίχων ὁ μὲν α', β' ἰαμβικοί. οἱ δὲ λοιποὶ τέσσαρες δακτυλικοί. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

1036. κώνωψι : Τοῖς βήτορσιν. ἤγουν τοῖς Μήδοις λέγει.

1039. ὅς τε περὶ σκύμνοις : Ὡς λέων ὑπερμαχῶν σκύμνος.

1040. τεῖχος ποιήσας ξύλινον : Τὰς ναῦς φησι. μετέστησαν δὲ τότε εἰς Σαλαμίνα. οὗτος δὲ ὁ χρησμός ἐπιόντος τοῦ βαρδάρου ἐδόθη. ἀγνούοντων δὲ αὐτῶν καὶ βουλομένων ξυλίην τείχισαι τὴν πόλιν τεῖχει, Θεμιστοκλῆς ὁ στρατηγὸς νηήσας τὸν χρησμόν, εἶπε τεῖχος τὰς ναῦς λέγειν. ἐστὶ δὲ ὁ χρησμός

20 τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλινον διδοὶ εὐρύποκα Ζεὺς [μοῖνον ἀπόρθητον τέλειον διὰ Παλλάδα κόρην. μὴ δὲ σύ γ' ἱπποσύνην μενείναι καὶ κεῖθον ἰόντα, ναῶντον ἐπιστρέφαις, εἶτι γὰρ τοὶ κέντηος ἔσται. ὦ θεῆε Σαλαμίς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν, ἤσπου σιδηραμένης Δημήτερος ἡ συνουσίης.]

25 κύργουσι σιδηροῦς : Τὰ ὄπλα λέγει.]

1041. [ταῦτ' ἴσθ' ὅτι : Ἐν ἐκθέσει ἰαμβοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι δέκα. ἐφ' ὧν τῷ τέλει παράγραφος.]

1044. Ἀντιλέων : Ὁὗτος πονηρὸς κωμωδεῖται καὶ κλυπράγγμων. προσηρῆκει δὲ ὁ Κλέων ἀντι τοῦ λέοντος αὐτῷ εἶναι φύλαξ.

1046. σιδηροῦν τεῖχος ἐστὶ καὶ ξύλινον : Ἀντι τοῦ ἐκ ξύλων σιδηρῶν. — γράφεται καὶ ξύλινον. γ. οὕτως τὸ ἐξῆς. [σώζειν δὲ, φυλάττειν. (1050) τελειῖσθαι δὲ φησι τὰ λόγια ὡς αὐτὸν δεσμεῦσαι βουλόμενος.]

45 1049. πεντεσευρίγγω : Πέντε ὀπάς ἔχοντι, δι' ὧν οἱ τε πόδες καὶ αἱ χεῖρες καὶ ὁ τράχηλος ἐνεβάλλετο. — λέγει δὲ τὴν ποδοκάκην. Θ.

1050. ἀντι τοῦ ἤδη δεσμεύσω αὐτόν. Θ.

1051. [μὴ] πείθου : Οἱ ἐξῆς οὗτοι στίχοι δακτυλικοί εἰσι δέκα. ὧν ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. κορώνας δὲ φησι τοὺς ἐχθροὺς, αὐτὸν ἰέρακα. κορακίνος δὲ εἶδος ἰχθύος. ἐπαίξει δὲ ἀντι τοῦ κούρου.]

1053. συνθήσας Λακκεδαιμονίων : Πάλιν τὴν ἀναφορὰν ποιεῖται ἐπὶ τὴν Πύλον καὶ τὴν Σφακτηρίαν καὶ

τοὺς αἰχμαλώτους τοὺς τ', ὅς θλαβε Δημοσθένης ἐπὶ Σικελίαν ἀπιῶν, ἤγαγε δὲ Κλέων.

1064. παρεκινδύνουσε : Πέρυσι γὰρ ὑπέσχετο τοῖς Ἀθηναίοις ὁ Κλέων κατορθῶσαι τὸν ἐν τῇ Πύλῳ πολέμον ἕως ἡμῶν κ'. καὶ θαυμάσαντες πάντας ἔλεγον ὅτι αὐτὸν μαθεῖν. καὶ Θεουκιδίδης δὲ φησιν [4, 38], ὅτι τῇ ἀπονοίᾳ τῆς ὑποσχέσεως ἐθαύμαζον οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ἐγέλων.

1055. Κεκροπίδη : Ἀπὸ Κέκροπος τοῦ διφυοῦς τὸ γένος κατὰ γυν.

1066. καὶ κε γυνὴ φέροι : Ἡ ἱστορία τοῦτον τὸν τρόπον ἔχει. ὅτι ἀπεφρόνον περὶ τὸν ἀριστέϊον ὁ τε Αἴας καὶ ὁ Ὀδυσσεύς, ὡς φησιν ὁ τῆν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκώς. τὸν Νέστορα δὲ συμβουλεύσαι τοὺς Ἕλλησι πέμψαι τινας ἐξ αὐτῶν ὑπὸ τὰ τεῖχη τῶν Τρώων, ὡτακουστήσοντας περὶ τῆς ἀνδρείας τῶν προσηρῆμένων ἡρώων. τοὺς δὲ πεμφθέντας ἀκούσαι παρθένων διαφερομένων πρὸς ἀλλήλας. ὧν τὴν μὲν λέγειν ὡς ὁ Αἴας πολὺ κρείττων ἐστὶ τοῦ Ὀδυσσεῶς, διερχομένην οὕτως,

Αἴας μὲν γὰρ ἔειρε καὶ ἔκφερε θεσιότητος ἦρω Πηλείδην, οὐδ' ἤθελε δῖος Ὀδυσσεύς.

τὴν δ' ἑτέραν ἀντεῖπειν Ἀθηναῖς προνοία

πῶς ἐπεφρονήσω; πῶς οὐ κατὰ νόμον εἰπέε ψεύδος;

τοῦτο δὲ, ἵνα δεῖξῃ ὡς Δημοσθένους, οὐ τοῦ Κλέωνος τὸ κατορθώμα. Ἄλλως. τοῦτο ἐκ τοῦ Κύκλου ἀφελικυται. λέγεται δὲ ἀπὸ τῶν Τρωάδων, κρινουσῶν τὸν Αἴαντα καὶ τὸν Ὀδυσσεῶ. λέγεται δὲ, ὅτι οὐ τὸ τοῦ Αἴαντος ἔργον, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὀδυσσεῶς. ταῦτα δὲ λέγει διὰ τὰ ἐν Πύλῳ, ἃ Δημοσθένης μὲν προήνευσε, οὗτος δὲ ἰδιοποιήσατο.

1058. πρὸ Πύλου Πύλον : Πρὸς τὴν κατάληξιν ἔπαιξεν, ὅτι αἰεὶ προσκορῆς ἐστὶ περὶ Πύλου λέγων.

1059. ἐστὶ Πύλος : Τοῦτο χρησμός ἐστιν

ἐστὶ Πύλος πρὸ Πύλου, Πύλος γὰρ μὲν ἐστὶ καὶ ἄλλο.

1060. τὰς πυέλους : Ἦγουν τὰς ἐμβάσεις. πυέλος γὰρ δρυγμα, ἐμβατή, ἐνθα ἀπολούνται. ἀντι τοῦ, τὴν ἐν Πύλῳ πρᾶξιν Δημοσθένους.

1066. ὁ μισθὸς ἀποδοθήσεται : [Ὡς τοῦ Κλέωνος ἀποστεροῦντος. ἐν ἐκθέσει δ' ἰαμβοὶ ἐξ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.] ἐπαίξει δὲ τῷ ὀνόματι, διὰ τὸ συνεχῶς τῆς Πύλου μεμνηῖσθαι τὸν Κλέωνα.

1067. Αἰγείδη φράσαι : Ἐν ἐκθέσει ἐπικολοῦν τρεῖς. [ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.] ἀπὸ δὲ τῶν β' ζῶων διαβάλλει τὸν Κλέωνα, ὡς ἀναίδῃ καὶ πανούργον.

[μὴ σε δολώσῃ : Μὴ σε δόλω ὑπέλεθη.]

1068. λαίβαρον : Λαίβαροι κύνες λέγονται αἱ λάθρα προσιῶσαι καὶ δάκνουσαι. πολυίδριον δὲ, ὅτι πολυτεῖροι αἱ ἀλώπεκες. καὶ παροιμία

πολλ' οἰδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἔχινος ἐν μέγα.

παρὰ δὲ τὴν παροιμίαν ἔπαιξε,

σαίνεις δάκνουσα καὶ κύων λαίβαρος ἄ.

[κρηδῶ δὲ ἡ ἀλώπηξ παρὰ τὴν κερδοσύνην, τουτέστι τὴν πανουργίαν, ὡς Εἰδοθία Εἰδῶ καὶ Ὑψιπύλη Ὑψώ.]

1090. Φιλόστρατος κυναλώπηξ: Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Φιλόστρατος, λέγει δὲ αὐτὸν καὶ πορνοδοσκὸν καὶ κλωπιστὴν.

1070. [οὗ τοῦτο φησιν: Οἱ ἐξῆς οὗτοι στίχοι ἰαμβικοί εἰσι τρίμετροι ἀκατάληκτοι ὀκτώ. ἐξῆς δὲ κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. λείπεται γὰρ ἑλοῦ ποδὸς πρὸς τὴν συζυγίαν. καὶ ἐξῆς αὖ στίχοι ἰαμβικὸι τρίμετροι ἀκατάληκτοι δύο. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

ἀλλὰ ναῦς ἐκάστοτε: Τὰς ἐκπεμπομένας ἀπὸ τῶν νήσων ἀναπράττεισθαι τοὺς φόρους. οἱ δὲ ἐκπεμπόμενοι πολλὰ ἐκέρδαναν. — ἐν εἰσθέσει δὲ ἰαμβοὶ δέκα, σὺν οἷς προαναφωναῖ ἅμα τὸ εἶεν. V. Θ.

1071. ταχίαις ἀργυρολόγους: Πολεμίας. τὰς συλλεγούσας ἀργύριον καὶ λήμματα αὐτῷ περιποιούσας. ἔλεγοντο δὲ κάραιοι καὶ σαλαμίνια.

1076. ἀλωπεκίσιον: Ὀμώσις, φησιν, αὐτοῦς ἀλώπηξιν. τοῦτο δὲ φησι, παρ' ὅσον παραπλήνους οἱ ναῦται ἐξορμῶσιν, ἔπειτα ἔπειδ' ἐκπαρῶσιν ἀμπελοῦς, πορθοῦσι τοὺς βότρυας διαρπάζοντες.

1078. τούτοις ὁ μισθός: Αἰνίττεται διὰ τούτων περὶ τῶν θεωρικῶν χρημάτων, ὅτι χρῆ μᾶλλον τοῖς στρατευομένοις αὐτὰ δίδοσθαι.

1079. καὶ τοῦτον ἡμερῶν τριῶν: Εἰώθασιν εἰς τὸν πόλεμον ἐξιώντες οἱ στρατιῶται λαμβάνειν τροφὴν ἡμερῶν τριῶν.

1080. [ἀλλ' ἔτι: Ἐν ἐκθέσει ἐπικὰ ἐκαίδεκα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ κορωνίς, ὡς εἴρηται. — ἐξάλεασθαι: Ἐκκλίνειν. Vici.]

1081. Κυλλήνην μὴ σε: Κυλλήνη πόλις ἐστὶ τῆς Ἀρκαδίας. δι' ὃ δὲ ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι ὄηλον ἀπὸ τῶν ἐξῆς, ἵνα παρονομάσῃ τὴν κυλλὴν χεῖρα, εἰς δωροδοκίαν καὶ σεισμὸν διαβάλλον τὸν Κλέωνα. οἱ γὰρ σειόντες τινὰς καὶ δωροδοκοῦντες κολαίφουσι τὴν χεῖρα, καὶ ὑποβάλλοντες ἦπο τὸ ἰμάτιον αὐτοῦσι.

1082. τὴν τούτου χεῖρ': Ἐκ μεταφορᾶς τῶν παιδίων τῶν αἰτούντων καὶ κολιαινόντων τὰς χεῖρας ἡνίκατο.

1083. ἔμβαλε κυλλῆ: Οἱ μάγειροι ἔπειδ' ἀν κλάττωσι τι, λέγουσιν, ἔμβαλε τῇ λαῖξ.

1086. τὴν Διοπαίθους: Σεισίνωτο τὰς χεῖρας ὁ Διοπαίθης καὶ ἦν κυλλός, [τουτέστι πεπηρωμένος. κυλλός δὲ Ἄττικὸι καλοῦσιν ἐπὶ ποδῶν καὶ χειρῶν. ὁμοίως καὶ χυλός τοὺς χεῖρα πεπηρωμένους. Εὐκόλις « ὅτι χυλός εἶ σὺ τὴν χεῖρα σφόδρα. »] κατὰ καιρὸν οὖν διαβάλλει αὐτὸν ὡς κλέπτην. ἦν δὲ καὶ Νικίου ἑταῖρος.

1088. περρωγῶτός: Πρὸς τὸν ἀετὸν ἐχρήσατο τῷ περρωγῶτός. χρησιμὸς γὰρ ἐξέπεσε τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς ἄρα δέοι αὐτοὺς τοσοῦτον διανεγχεῖν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ὅσον ἀετὸς τῶν πτηνῶν.

1089. ἐν Ἐκβάτανος: Ἐν τῇ βαρβάρων χώρῃ. Σοῦσα γὰρ καὶ Ἐκβάτανα τῆς Περσίδος χώρας πόλις.

ἔν ἐν μὲν τῇ ἑτέρᾳ ἐχειμάζε βασιλεὺς ὁ μέγας, ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ ἐθέριζεν. ἀρτεῖς οὖν, φησιν, οὐχ Ἑλλήνων μόνον, ἀλλὰ καὶ βαρβάρων.

[λαίχων ἐπίπαστα: Ἐνταῦθα δι' ἐνεστώτος. ἐν δὲ τοῖς προφθάσαι λαίχας εἶπε δι' ἀορίστου. ἐν οἷς καὶ περὶ τοῦ ἐπίπαστα διεληφται. πλακοῦσι γὰρ ἐπέπασσον ἀλμυρὰ, καὶ ἐκ τούτων ἠναγκάζοντο πίνειν πολλά.]

1091. τοῦ δήμου καταχεῖν: Ὅτι τὸ καταχεῖν οὐ πάντως ἐπὶ βγροῦ. ἀλλὰ καὶ τὴν ἀμβροσίαν ἐπιφέρει, ὅ ἐστι ξηρὸν. ἀρύταινα δὲ, χαλκοῦν σκεῦος, ᾧ τὸ ἔλαιον ἔγγουσι εἰς τοὺς λύχους.

[πλουθυγίαι: Ἰσως αἰνίττεται τοὺς δοθέντας Μυσκέλλω καὶ Ἀρχίᾳ, τῷ μὲν Κρότωνᾳ, τῷ δὲ Συρακοῦσας κτίζειν μάλλοισι καὶ φήμην ἀγαθὴν λαβεῖν αἰτουμένοις, οὕτως ἔχοντας χρησιμὸς,

χώρας καὶ πόλεως οἰκήτορα λαὸν ἔχοντας ἔλθει' ἐρησόμενοι Φοῖβον, τίνα γαῖαν ἔκρηθα. ἀλλ' ἄγε θη φράζεσθ', ἀγαθῶν πότερον κεν εἰσοσθε κλοῦτον ἔχειν κτεάνων ἢ ταρποκτάτην ὕγιαναν.

ὁ μὲν οὖν Μυσκέλλος ὕγιαναν ἐλστο, Ἀρχίῳ πλοῦτον ἐλομένου. ὅθεν, φασί, Κροτωνιάται μὲν ὕγιεινότεροι, καὶ ἡ πόλις αὐτῶν ἀθλητῶν πολλῶν καὶ ἀγαθῶν μήτηρ ἐγένετο. καὶ τὸ Κρότωνος δὲ ὑγιέστερος ὁ γεωγράφος [Strabo σ, p. 299] φησιν ἐντεῦθεν εἰληφθαι, ὡς τῶν Κροτωνιατῶν εὐρώστων ὄντων. ἡ δὲ Συρακοῦσιον πόλις καμπλοῦσις ἐγένετο. ὦν καὶ ἡ δεκάτη ὡς πάνυ πολλὴ παροιμιάζεται. ὦν οὖν ἑκάτερον τοῖς συγρηστηριασθεῖσι τῶν οἰκιστῶν εἰς εὐδαιμονίαν ὦν ἐμειλον οἰκίζειν πόλεον ἀποχρῆν ἔδοξεν, ἀμφω δὲ ταῦτα τὴν θεὸν ὁ ἀλλαντοπώλης ὄναρ θεάσατο τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων χαριζομένην, τὸν Ἀρχίῳ πλοῦτον καὶ τὴν Μυσκέλλου ὕγιαναν εἰς ἐν συναγαγὼν καὶ πλουθυγίαν συνθέμενος.]

1093. ἐκ πόλεως ἔλθειν: [Ἐκ τῆς ἀκροπόλεως.] γλαῦξ δὲ ἱερὸν ὄρνειον Ἀθηναῖς, [ἐπιχρωμαζὸν ἐν Λαυρεῖῳ τῆς Ἀττικῆς, ὅπου γίνονται χρυσοῦ μεταλλα. ταύτης ἡ πτήσις εἰς νίκης σύμβολον ἰλογίζεται. ὅθεν καὶ παροιμίαι, γλαῦκας ἐς Ἀθήνας, γλαῦκας Λαυριωτικαί, καὶ γλαῦξ ἵπταται.] ἐντετύπωτο δὲ τῷ Ἀττικῷ χρυσοῦ νομίσματι.

1094. ἀρυβάλλω: Πλεκτὸν τι βαλλάντιον, ἔπερ ἐκόμενον κλείεται καὶ ἀνοίγεται, παρὰ τὸ ἀρυεῖν καὶ βάλλειν. χεῖσθαι δὲ λέγεται οὐ μόνον ἐπὶ τῶν βγρῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν στερωῶν, ὡς καὶ νῦν ἐπὶ ἀμβροσίας ἔταξεν.

1096. [τοῦ τοῦ: Ἐχθεσις τῆς κορωνίδος ἐκ στίχων ἰαμβικῶν ὦν προτίθεται τὸ παρὸν κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον. οἱ δὲ εἰσι τρίμετροι ἰδ'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς ἐξιώντων τῶν ὅπακτιων.]

1099. γερωνταγωγεῖν: Ἐπαίξει παρὰ τὸ παιδαγωγεῖν. τοῦτο δὲ λέγει ὁ δῆμος, ὡς τοῦ Κλέωνος καταγνωσμένου. ἔλον δὲ τὸ ἰαμβικὸν παρῆφθησεν ἀπὸ τοῦ Πηλέως Σοφοκλέως.

1103. καὶ Θουφάνους: Ὡς κολαχα κωμῶδει τοῦτον καὶ ἀπατεῶνα, καὶ τῷ Κλέωνι συνόντα διὰ κολακίαν.

ἦν δὲ ὑπογραμματούς. [διαμμεμαγμένας δὲ πεφυρμέν-
νας. — γρ. Θεο. Θ.]

1106. καὶ τοῦτον ὄπτον : Καὶ τὸ ὄφρον. ἐκάλουν δὲ
ὄπτας τὸ ἰχθυόδιον. τὸ δὲ ἐξῆς, μόνον τῶ ἐσθίειν σχό-
5 λάζε. τοιαύτην γὰρ ἐγὼ σοὶ ἀφρονίαν παρέξω.

1107. ἀνίστατε νῦν : Ἔργῳ πληρώσατε καὶ μὴ λόγους
μόρους ἐπαγγέλλεσθε.

1108. τὰς ἡνίας : Τροπικῶς ἀπὸ τῶν ἀρμάτων. ταῖς
γὰρ ἡνίας ἡνιοχοῦνται οἱ ἵπποι καὶ οἱ δῆμοι δὲ διὰ
10 τῶν πολιτευομένων.

1110. τρέχοιμ' ἂν ἦδη : Ἐγγύθεν ἀπὸ τοῦ ἡνίου τὸ
τρέχοιμ' ἐπήγαγεν. διαβάλλει δὲ πάλιν τοὺς Ἀθηναίους
ὡς ἤττονας κέρδους.

1111. ὦ δῆμιε : Δικτῆ καὶ εἰσθεσις καὶ μέλος
15 μονοστροφικὸν ἀμοιβαῖον περιόδων τεσσάρων, ἐναλ-
λάξ τοῦ χοροῦ ἐν ἐκθεσίαι. δεκάκωλοι δὲ εἰσιν αἱ
περίοδοι. Ἰωνικὸν δὲ ἀπὸ μελλοσος [τὸ μέτρον]. ὦν
τὰ μὲν ἐστὶν ἐφθήμεμαρῆ, δύο δὲ ἡμιόλια, τὸ τέταρ-
τον καὶ τὸ δέκατον. [εὐρηται δὲ κατὰ τὴν πρώτην
20 χώραν καὶ παλῶν ἀντ' Ἰωνικοῦ. ἐν δὲ τισὶ καὶ
διτράχαιος. ἐφ' ἐκάστη περιόδῳ παράγραφος. ἐπὶ
τῷ τέλει τῆς τετάρτης παράγραφος καὶ κορωνίς.]

1121. νοῦς οὐκ ἔνι ταῖς κόμαις : Οἶον, ἐν τῷ
ἐγκέφαλῳ ὕμῶν. ὅτι ἐκόμων οἱ ἵπποις. ἐγκέφαλος
25 οὐκ ἐστὶν ὕμῶν, οὐδὲ ἐστὲ φρενήρεις.

1124. ταῦθ' ἠλιθιάζω : Ἀναισθητῶ, προσκοιῶμαι
ἠλιθίως εἶναι. ἀναισθητοὶ γὰρ οἱ λίθοι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ
ἠλιθίως. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνοηταίνω.

1128. βρούλλων : Ἐξαπατῶμενος ὑπὸ τινων καὶ
30 μεθῶν. Σύμμαχος δὲ, ὑποπίνων, ἐκ μιμησεως τῆς
τῶν παιδῶν φωνῆς.

1128. προστάτην : Τὸν προϊστάμενον τοῦ δήμου.
τουτίστι δημαγωγόν.

1126. ὅταν ἦ πλήξω : Φαινὸς, ἀντὶ τοῦ πλήρης.
35 τουτίστιν ὅταν πλῆξῃσαι δοκῆ καὶ μέγας εἶναι.

1120. ἀρας ἐπάταξα : Κατέβαλον, ἐκ μεγάλου καὶ
λαμπροῦ ταπεινὸν ἐποίησα, τουτίστιν ἐάσας πλου-
τήσαι, ὑσπερον πένητα ἐποίησα.

1131. εἰ σοὶ πυκνότης ἐνεστι : Σύνεσις, φρόνησις.
40 εἰ συνεχῶς καὶ περὶ πάντας ὄψω φρονηίης.

1128. ὡσπερ δημοσίους : Λέπει βῶς ἢ ταύρους,
ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ὄψμα. δημοσίους δὲ, τοὺς λεγο-
μένους φαρμακοὺς, ὅπερ καθαίρουσι τὰς πόλεις τῶ
ἐαυτῶν φόνῳ. ἢ τοὺς δημοσίαι καὶ ὑπὸ τῆς πόλεως
45 τραφομένους. [ἔτρεφον γὰρ τινὰς Ἀθηναῖοι λίαν ἀγεν-
νεῖς καὶ ἀγρήστους καὶ ἐν καιρῷ συμφορᾶς τινος
ἐπελθούσης τῇ πόλει, λοιμοῦ λέγω ἢ τοιοῦτου τινος,
ἔβουον τούτους ἐνεκα τοῦ καθαρῆσθαι τοῦ μιάσματος.
ὡς καὶ ἐπικονόμαζον καθάρματα. καὶ ἐν Βατραχίους
50 [723]

οὐδὲ φαρμακίον εἰσὶ βραδίως ἐχρήσατ' ἂν.]

1126. ὅταν μὴ σοὶ τύχη : Τροπικῶς. ὅταν μὴ σοὶ
τυχὸν πόρος χρημάτων ἦ.

1129. ὅς ἂν ἦ παχὺς : Πλούσιος. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ
τῶν χοίρων. [ἐπιδειπνεῖς δὲ, δημεύεις αὐτῶν τὰς οὐ-
σίας. παρέλκει δὲ ἑπὶ. ἢ παρὰ τὸ εἰκός. κάλλιον δὲ,
ἐπὶ τῷ ὄψαι δειπνεῖς.]

1142. περιέχομαι : Ἐνεδρεύω, ἐξαπατῶ. ἢ σοφίζο- 6
μαι καὶ ὑπέρχομαι.

1146. [οὐδὲ δοκῶν ὄραν : Οὐδὲ προσκοιούμενος εἰ-
δέναι ἄπερ ἡδίκουν.]

1149. [ἄττ' ἂν κεκλόφωσί μου : Ὅσα ἂν κεκλόφότες
ᾤσαι.]

1150. κημόν : Κημὸς ὁ κάδος τῶν δικαστικῶν, ἐνθα
ἔβαλλον τὰς ψήφους. Ἄλλως. κημὸς ὁ ἐπὶ τοῦ
καδίσκου, εἰς ὃν τὰς ψήφους καθίσταν ἐν τοῖς δικα-
στηρίοις. Κρατίνος δὲ αὐτὸν ἐν Νόμοις σχοίνινον ἡθμὸν
καλεῖ. τοιοῦτος γὰρ ἐγένετο καὶ ἦν παρόμοιος χώνη, 15
ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ. ὑσπερον δὲ ἀμφοτέρους δύο
ἴσταντο ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ὁ μὲν χαλκοῦς, ὁ δὲ
ξύλιнос. καὶ ὁ μὲν κύριος ἦν, ὁ δὲ ἄκυρος. ἔχει δὲ καὶ
ὁ χαλκοῦς, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης, διερρηθημένον
ἐπιθεμα, εἰς τὴν αὐτὴν μόνην τὴν ψῆφον καθίσταται. 20
πρὸς τοῦτο οὖν ὁ κημὸς. ἀντὶ δὲ ψήφων ταῖς χοιρίναις
οἱ δικασταὶ ἐχρῶντο. αὐταὶ δὲ κόγχαι τινὲς εἰσιν, ὡς
φησὶν Ἐπαφρόδιτος ἐν ταῖς λέξεσιν. καὶ ὁ τοῖς ἵπποις
δὲ περιτιθέμενος οὕτως ἐκαλεῖτο κημὸς, ὁ καλούμενος
φιμὸς, ὡς Ξενοφῶν ἐν τοῖς περὶ ἵππικῆς [10, 8]. πλέ- 25
γμα τι ἐκ σχοινίων γινόμενον ὁμοιον ἡθμῷ, ᾧ τὰς
πορφύρας λαμβάνουσιν, εἰς ὃ αἱ πορφύραι καὶ τὰ
κογχύλια ἐισέρχουσιν. ἐν αὐτοῖς δὲ τούτοις ἐστὶ καὶ
τὸ δέλεαρ, ὡς φησὶν Ἡρωδιανὸς, παρατιθέμενος τὰ
Σοφοκλέους ἐκ Ποιμένων 30

κημοῖσι πλεκτοῖς πορφύρας φθεῖρει γένος.

Αἰσχύλος ἐν Λυκοργῳ ἀλληγορικῶς τοὺς δεσμοὺς
κημὸς εἴρηκε διὰ τούτων, « καὶ τούσδε κημὸς
στόματος. » Ἄλλως. Φαινὸς : κημὸς ὁ χάθος, ὁ
περιτιθέμενος τοῖς ἵπποις. καὶ κημῶσαι τὸ συγκαλεῖ- 35
σαι. καὶ οἱ ἱατροὶ κημῶσαι λέγουσι τὸ τὸν ὀφθαλ-
μὸν φημῶσαι.

καταμηλῶν : Καταμηλοῦν μὲν ἔλεγον τὸ τὴν μή-
λην καθίσταται ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ εἰς τὸν λαίμον, ὡς
ποιοῦσι καὶ οἱ ἐμοῦντες. κημὸς δὲ ἐκαλεῖτο τὸ
ἐπιτιθέμενον πλέγμα τῷ καδίῳ, δι' οὗ οἱ δικασταὶ
καθίσταν τὰς ψήφους. τὸ δλον οὖν βούλεται ὅτι κα-
ταψηφίζόμενος αὐτῶν καὶ δικάζων ἀναγκάζω ἐμείν
τὰς κλοπάς. Ἄλλως. καταμηλῶν ἀντὶ τοῦ κατα-
δικάζων καὶ ἐξοστρακίζων. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἱα- 45
τρῶν τῶν δοκιμαζόντων διὰ τῆς μήλης.

1151. ἄπαγ' ἐς μακαρίαν : [Κορωνίς αὐθις ἐτέρα
εἰσιόντων τῶν ὀποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἱαμβικοὶ
τρίμετροι ἀκατάληκτοι ριθ', πλὴν τοῦ πη' ἱαμβικοῦ
μονομέτρου βραχυκαταλήκτου. ὦν ὁ τελευταῖος, 50

ἰδεῖν ἀμείνω τῇ Κεχνηαίων πόλει.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.] γράφεται ἔρρ' εἰς μακαρίαν,

ἀντί τοῦ εἰς ἄλλοθρον κατ' εὐφημισμὸν. ἐπεὶ καὶ οἱ
 θεοῦωτες μακαρίζονται λέγονται. Ἄλλως. Μακαρία
 Ἡρακλέους θυγατήρ, ἣν οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὲρ αὐτῶν
 ἀποθανοῦσαν πολυτελῶς ἔβαψαν. — Ἄλλως. κατὰ
 5 τὴν Εὐρυσθέως ἐπὶ τὰς Ἀθήνας στρατείαν λόγος
 Ἡρακλέους θυγατέρα Μακαρίαν τοῦνομα ἑαυτὴν ὑπὲρ
 τῆς πόλεως εἰς σφαγὴν μεταδοῦναι. τοὺς οὖν Ἀθηναίους
 κατὰ τιμὴν τῆς παιδὸς αὐτοῦ ἀνή και στεφάνους
 παρακελεύεσθαι τοῖς ἄλλοις, ὡς τὴν παροιμίαν ἰλθεῖν
 10 καὶ ἐπὶ τῶν προθυμομένων τι. αὐτὴ δὲ καταχρηστι-
 κῶς και ἐπὶ πάσης ἀφοσιώσεως. v. [Ἄλλως. πα-
 ροιμῶδες, βάλλ' εἰς μακαρίαν. οἱ μὲν κατ' εὐφημι-
 σμὸν ἐδέξαντο λέγεσθαι ἀντί τοῦ, βάλλ' εἰς δειλαιότητα.
 Μακαρίαν γὰρ ἐν Ἄδου χωρίον διατυποῦσιν. οἱ δὲ
 15 τὴν Μακαρίαν θυγατέρα φασὶ τοῦ Ἡρακλέους. ἣ γε
 κατὰ τὴν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας Εὐρυσθέως στρατείαν, τῶν
 Ἀθηναίων μὴ ἐκιδόντων αὐτῷ τοὺς Ἡρακλείδας
 πρὸς τὸν τοῦ Ἐλίου βωμῶν καταφυγόντας, χρησμοῦ
 20 δοθέντος, τοὺς Ἀθηναίους νικήσειν, εἴ τις τῶν Ἡρα-
 κλειδῶν πρὸς θάνατον ἐκούσιον ἐκδῶ ἑαυτὸν, κατέ-
 σφαζεν ἑαυτὴν, ὡς ἐν Ἡρακλείδασι Εὐριπίδης. ἣς
 τὸν τάφον ἀνθεσι και στεφάνοις τιμῶντες οἱ Ἀθηναῖοι,
 ὡς τῶν Ἀργείων ἠτιθήντων, ἐπέλεγον, βάλλ' εἰς
 25 Μακαρίαν. τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐπὶ τῶν κατ' ἀρε-
 τὴν δίδόντων ἑαυτοὺς εἰς θάνατον ἢ παροιμία
 ἐλέγετο. ὕστερον δὲ ἐπὶ πάσης ἀφοσιώσεως. φθόρε
 δὲ, ὀλεθρε, φθοροποιεί.]
 1188. [οἶσθ' οὖν ὁ δρᾶσον : Ἀττικὸν ἀντί τοῦ δρᾶ-
 σεις.]
 30 1189. ἀπὸ βαλβίδων : Βαλβίς ἢ ἀφῆσις τῶν δρομέων.
 μετήνεγκεν οὖν ἀπὸ τῶν περὶ δρόμους ἀμιλλωμένων ἐν
 τοῖς ἀγῶσι. [βαλβίς δὲ καλεῖται τὸ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ δρό-
 μου κείμενον ἐγκαρσίως ξύλον, ὃ και ἀφῆτηριαν καλοῦ-
 σιν. ὅπερ μετὰ τὸ ἐτοιμασθῆναι τοὺς δρομῆς εἰς τὸ
 35 δρᾶμαῖν, ἀπαιρούμενοι ἀφῆσαν τρέχειν. Ἄλλως. ἢ
 ὑπὸ τῆς ὑσπληγᾶς γινομένην γραμμὴν, διὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς βε-
 βηκῆναι τοὺς δρομῆς, βαλβίς καλεῖται, ἀπὸ τοῦ εἰσ-
 βάλλεσθαι βᾶδην. πρῶτον γὰρ εἰσέρχονται βᾶδην, εἶτα
 40 τοῦ δρόμου ἀρχονται. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄλλομαι ἄλμις ἀλβίς,
 ὅπερ εἰς ἀσμῶν βαλβίς. ἢ ἀπὸ τοῦ βαίνω.]
 1181. ὑποθεῖν οὐκ εἶω : Ὑποτρέχειν, ὑποσκαλίζειν,
 και ἐπιποδῶν ἴστασθαι.
 1183. ἐγὼ θρούφομαι : Ἀντί τοῦ συντριβήσομαι ἢ σφῶ-
 δρα τρυφήσω και σεμνουῦμαι. [μαζίσκην δὲ, ἄρτον
 45 πεφυραμένον.]
 1187. ἐκ τῶν ὀλῶν : Ὅλαι αἱ μεθ' ἄλλων μεμιγμέναι
 κριθαί, και τοῖς θύμασι ἐπιβαλλόμεναι. πάλιν δὲ εὐ-
 φῶς ὑπομνήσκει τῶν ἐν Πύλῳ.
 1188. μεμυστιλημέναι : Κατεργασμένας ἤδη και
 50 ἐτοιμῶς, τουτέστι μεμασημένας. — μυστιλας : Μυ-
 στιλῆ ὁ κοῖλος ψωμῶς, ψίχιον, δρᾶξ χειρός. Vicl.
 1189. δύο εἰσὶν ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως Ἀθηναῖς ναοί, ὃ
 τῆς πολιადος και ἡ χρυσελεφαντίνῃ, ἣν ἀπὸ τῶν Μη-
 δικῶν σκύλων κατεσκέπασαν Φειδίου πλάσαντος.

Ἄλλως. ὡς ἐπὶ ἀγάλματος εἶπε διὰ τὸ μέγεθος τῆς
 μάξης. v.

1170. ὡς μέγαν : Ἀελυθῶτως σεμνολογεῖ τὸ μέγεθος
 τοῦ ἀγάλματος [διὰ τοῦ εἰπεῖν τὸν δάκτυλον αὐτοῦ
 μέγαν, ὥσπερ και διὰ τοῦ εἰπεῖν ἐν χειρὶ Ἐλεφαντίνῃ v
 τὴν λευκότητα και λαμπρότητα και τὸ κάλλος αὐτοῦ.
 ἕκαστος δὲ φιλονεικίᾳ δεῖξαι τὴν τῆς Ἀθηναῖς εὐνοίαν
 ἐν τῇ πόλει, ὡς εἰ τοῦτο δεῖξαι, και τὴν ἑαυτοῦ οἰεται
 δῆλῃν ποιῆσαι πρὸς τὴν πόλιν εὐνοίαν.]

1171. ἐγὼ δ' ἔτνος γε : Ὅτι τὰ ὄσπρια ἐν τῇ ἐψήσει 10
 διαθρύσκονται. πάλιν δὲ τὸ ἐν Πύλῳ κατόρθωμα [διὰ
 τοῦ Πυλαϊμάχος].

1173. προϊσταται και φυλάσσει. v.

1174. ὑπερέχει σου : Ἀντί τοῦ ὑπερμαχεῖ και ὑπερ-
 ασπίζει σου. ἀντί δὲ τοῦ εἰπεῖν περικεφαλαίαν, εἶπε 15
 χύτραν [ὡς μάγειρος].

[τὴν χύτραν : Ἀντί τοῦ εἰπεῖν χεῖρα.]

1177. ἡ Φοβεστράτη : Ἡ φοβοῦσα τὸν στρατόν.
 ἔζης δὲ τὰ ἐπιθετα τῆς θεοῦ.

1179. και χόλικος : Χόλικος τὰ παχέα ἔντερα. χόλι- 20
 κος δὲ και ἡνύστρου ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό. ταῦτα δὲ
 ἐγκατώδη κρέα. τομὸν δὲ, ὄϊον τέμαχος. ἡνυστρον δὲ
 ἢ κάτω κοιλία.

1181. ἡ Γοργολόφα : Ἡ ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργοῦς
 τὴν περικεφαλαίαν ἔχουσα. Ἰατὴρ δὲ, πέμματος εἶδος. 25
 τινὲς μὲν ἄζυμα, τινὲς δὲ πεπτά, ὧν εἰς και Εὐριπί-
 δης. Ἰπταῖς δὲ τοῖς ὀνόμασι διὰ τὴν περὶ τὰ ναυτικά
 τῶν Ἀθηναίων ἐμπειρίαν.

1188. ἐντερονείαν : Τὰ ἐγκοιλία τὰ ἀπὸ τῆς τρόπι-
 δος ἀνερχόμενα ξύλα, ἐντερόνεια καλεῖται. Ἄλλως. 30
 οἱ μὲν, τὸ τῶν νεῶν ἔδαφος. οἱ δὲ, τὰ ἐγκοιλία. βέλτιον
 δὲ, τὴν τῶν ἐγκοιλίων ὕλην λέγειν. ταῦτα δὲ Ἡρωδια-
 νὸς ἐν τῇ καθόλου προπαροξύνει. [και ἡ ἐντερόνεια δὲ
 τουτῶν τῶν λόγῳ ὄφειλε συστέλλειν τὸ α και παροξύνει.]
 ὄστω γὰρ τὴν ἐντερόνειαν Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ἰπτεῦσιν 35
 εἶπεν, ὅπερ ἐστὶ τὸ μεσαιάτων τῆς νεῶς, ὃ ἐστὶ συν-
 εκτικώτατον, ἣτις ἐστὶ τρόπις. ὑπὸ δὲ ἄλλων μήτρα
 καλεῖται. φησὶ δὲ ὁ κωμικός

εἰς τὰς τριῆρεις ἐντερονείαν ἢ θεός.

εἰ μὴ ἄρα ποιητικὴ ἐστὶν ἡ ἔκτασις.

1187. τρία και δύο : Τρία μέρη ὕδατος ἐπιδεχόμενον 40
 και δύο οἴνου. ἀρίστη δὲ κρᾶσις οἴνου δύο μέρη και ὕδα-
 τος τρία.

1189. ἐνετριτώνισεν : Εὐκαίρως τῷ ἐπιθέτῳ ἐγρή-
 σατο, ἵνα παιζῇ παρὰ τὰ τρία και δύο. βούλεται δὲ 45
 δηλοῦν ὅτι ἡ Ἀθηναῖ τοιοῦτον αὐτὸν ἐποίησεν, ὡς δύ-
 νασθαι τρία μέτρα φέρειν ὕδατος. ἢ ὡς ἀπὸ τῶν τριῶν
 κρημάτων. ἢ ὡς ἀπὸ Τρίτωνος ποταμοῦ Λιβύης, παρ'
 ὧν ἐτέχθη ἡ Ἀθηναῖ. βωμολόχον δὲ, πανοῦργον, λη-
 στρικόν. 50

1192. διὰ τὰ κρέα. v.

1196. ὄρξ τάδε : Ἐὰ λαγῶα δείκνυσιν αὐτῷ και χλευ-
 ἀζει ὡς οὐκ ἔχοντα.

1198. τίνες : Οἱ μὲν τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ἢ ᾗ τινές οἱ δέ, τοῦ Κλέωνος, ἢ ᾗ ἐρωτηματικῶς τίνες.
1198. ποῦ ποῦ : Ὁ Ἀγοράκριτος μεθόδῳ χρῆται πρὸς Κλέωνα, καὶ ἀρπάζων τὰ τοῦ Κλέωνος λαγῶνα δίδωσι 5 τῶ δῆμῳ.
- οὐκ ἐάσεις : [Λαίπει] ἐπιφοιτήσαι.
1201. καὶ σὺ γὰρ τοὺς ἐκ Πύλου : Ἡρπασας δηλονότι ἀπὸ Δημοσθένους τοῦ στρατηγῶ.
1208. τὸ μὲν νόημα τῆς θεοῦ : Τοῦτο πρὸς τὴν ἀλαζονείαν τῶν δημαγωγῶν. εἰώθασι γὰρ λέγειν ὅτι ἡ μὲν θεὸς ὑπέβαλέ μοι, ἥρπασα δὲ ἐγώ. οὕτω γὰρ οἱ δημαγωγοὶ ἀσταιζόμενοι ἔλεγον τὰς ἐαυτῶν ἐπινοίας τῆς θεοῦ.
1206. ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ. V.
1206. ὑπεραναιδεσθήσομαι : Τῇ ἀναιδεῖα νικηθήσομαι. οἶον, ἀναιδέστερός μου φανήσεται.
1210. νομισθεῖην. V.
1211. τὴν ἐμὴν κίστην : Τὴν κιβωτόν. ταύτη δὲ διενήνοχεν, ὅτι ἡ μὲν εἰς ὑποδοχὴν ἔστιν ἰδεσμάτων, 20 ἡ δὲ ἱματίων καὶ χρυσοῦ, ἡ κιβωτός.
1212. ἀντὶ τοῦ γίνωσκε. V.
1215. διχῶς. ἅπαντα γὰρ σοι πατρίδιον παρεφόρων. V.
1216. τὰ τοῦ δήμου φρονεῖ : Ἀντὶ τοῦ οὐ δωροδοκεῖται. τὴν τοῦ ἀλλαντοπόλου δὲ φησιν, ὅτι πάντα τῶ δῆμῳ παρέθηκεν.
1218. ἀντὶ τοῦ πάνυ πολλὸ τὸ χρῆμα τοῦ πλακοῦντος ἀπέυετο. V.
1220. τυννουτονί : Συλλαβὼν τοὺς δακτύλους, φησὶ 30 Φαινὸς, ἀντὶ τοῦ μικροῦ.
1226. ἐγὼ δὲ τυ : Τὸ τὴν Δωριῶν ἀντὶ τοῦ σέ. ἐπαίξε δὲ παρὰ τὸ δωροδοκεῖν, Δωριῶσι εἰρηκῶς. τὸ δὲ ἔστεφανίξα ἀντὶ τοῦ, στεφανίως ἐτίμησα. δημοσίᾳ γὰρ ἐτιμήθη ὁ Κλέων στεφάνῳ. μιμῆται δὲ τοὺς εἰλωτας, 25 ὅταν στεφανώσι τὸν Ποσειδῶνα.
1228. εἰ τι ξυνοίσεις : Εἰ συμφωνήσεις καὶ μεθέξεις.
1236. εὐστραις : Ἀντὶ τοῦ φλογίστραις, ὅπου τὰ ἱερεῖα θύεται. λέγει δὲ ὡς μάγειρος. Ἄλλως. ἐν τοῖς μαγειρείοις. εὐστρα γὰρ τὸ μαδιστήριον, ἀπὸ τοῦ εὐεῖν 40 καὶ φλογίζειν τοὺς χοίρους. τὸ δὲ ἡμεροτόμην, ὡς πρὸς μουσικὴν, ἀντὶ τοῦ ἐπαυδουμένην. Ἄλλως. εὐστρα ἡ ὠρίμη κριθή. εἰρηται δὲ καὶ ἀμφιβαιτίας παρὰ κωμικοῖς καὶ τραγικοῖς ἀπὸ τοῦ περικαυθῆναι. οἱ δὲ τὴν πρώτην ἔκφρασιν τῶν πυρῶν, ἣν λήθιον προσαγορεύουσι ὠραῖον, 46 διὰ τὸ τοὺς κρωμίους καέντων τῶν ἀχύρων ἐπιτηδείους εἶναι εἰς τροφήν.
1239. ἀντὶ τοῦ ἐμάνθανον. V.
1240. ὦ Φοῖβ' Ἀπολλών : Ὁ στίχος ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου.
1241. τὴν ἡλικίαν ἔχων εἰς ἀνδρα. V. Θ.
1247. [ἄνιον : Ἐδῶνον. ὅπου τὸ ταριχοπωλεῖον, ἀντὶ τοῦ ὅπου τὰ εὐταλῆ πωλεῖται.]
1249. κυλίνδεται εἰσω : Ἐαυτὸν λέγει ὁ Κλέων. ταῦτα δὲ ἐκ Βαλλεροφόντου Εὐριπίδου. τὸ δὲ κυλίνδεται ἀντὶ τοῦ κομίζετα.
1261. σέ δ' ἄλλος τις : Λαίπει ἀνὴρ. παρῴδησε δὲ τὰ ἐξ Ἀληκστίδος Εὐριπίδου [179]. ἔχει δὲ οὕτως, 5
- σέ δ' ἄλλη τις γυνὴ κεκτῆσται,
σῶφρον μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχῆς δ' ἴσως.
1263. Ἑλλάνιε Ζεῦ : Ἑλλάνιος Ζεὺς ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰγίνῃ αὐχμοῦ ποτὲ γενομένου, ὅτε Αἰακὸς συναγαγὼν τοὺς Πανέλληνας ἐξελώσατο τὸν Δία. τοῦτο δὲ λέγει ὁ ἀλλαντοπόλης, εἰληφῶς τὸν στέφανον. Ἑλλάνιος δὲ 10 Ζεὺς τιμάται [ἐν Αἰγίνῃ].
1264. καλλίνικε : Τοῦτο λέγει ὁ χορὸς πρὸς τὸν ἀλλαντοπόλιν.
1266. Φανὸς : Σύμμαχος φαίνεται τις γραμματεὺς οὗτος. τῶν πάνυ σπανίων ὄνομα κύριον. κωμῳδεῖ δὲ 15 αὐτὸν ὡς φιλόδικον. Φαινὸς δὲ φανὸς ὁ καταγγέλλων καὶ φανεροποιῶν τὰ πράγματα καὶ μνησύν. ἢ ἀπὸ τοῦ φαίνειν, ὃ ἔστι συκοφαντεῖν. Φανὸς γὰρ κακοπράγμων ἐγένετο φιλόδικος γραμματεὺς. ἐπὶ δήμου δὲ, ὑπογραφεὺς ἐλέγετο, ὃ δὲ τοῦ βουλευτηρίου ἀντι- 20 γραφεύς. δημοσίως δὲ γενομένου ἔγραφον ἀμφοτέροι τὰ λεγόμενα.
1262. τῇ Κεχηναίων πόλει : Ἀθηναίων. ὡς ληρούτων αὐτῶν. ἔπαιξε παρὰ τὸ Ἀθηναίων. ἀπὸ δὲ τοῦ κεχηνῆναι ἔλαβε τὸ ὄνομα, ὡς μετέωρα τῶν Ἀθηναίων 25 φρονούντων.
1263. τί κάλλιον ἀρχομένοισι : Τοῦτο ἀρχὴ προσοδίου Πινδάρου [fr. 59]. ἔχει δὲ οὕτως « τί κάλλιον ἀρχομέ- « νοισιν ἢ καταπαυομένοισιν, ἢ βαθύζωνόν τε Λατῶ « καὶ θοῶν ἱππῶν ἐλάτειραν αἰεταί. » κορωνίς δὲ ἐξίασι 30 γὰρ οἱ ὑποκριταί. καὶ ἔστι συζυγία ἐπιρρηματικὴ. ἥς αἱ μὲν μελικαὶ περίοδοι δεκάκωλοι εἰσι. καὶ αὐτῶν τὸ μὲν πρῶτον ἱαμβικὸν ἐφθημιμερές, [ἢ ἐξ ἀντιπάστου καὶ χοριάμβου δίμετρον ὑπερκατάληκτον]. τὸ δὲ β' δακτυλικὸν τρίπουν εἰς δισυλλαβίαν. [τὸ τρίτον ἐξ ἐπι- 35 τρίτου δευτέρου, χοριάμβου καὶ Ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττωνος τρίμετρον ἀκατάληκτον.] τὸ δ' τροχαϊκὸν τρίπουν ἐφθημιμερές. τὸ ε' ἐπικὸν ἐφθημιμερές. τὸ ε' ἱαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ζ' τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. τὸ η' προσιδικὸν δωδεκάσημον διάφορον 40 προσέλαβε. τὸ θ' ἀναπαιστικὸν [τρίμετρον ἀκατάληκτον]. τὸ ι' ἱαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. [ἐπὶ τῶν τέλει διπλῆ ἴσῳ νενευκυία. ἔχει δὲ καὶ ἀντιστροφὴν ὁμοίαν καθ' ἕκαστον ἐαυτῆ. ἥς τὸ τελευταῖον δυεῖν διπλαῖν κατ' ἀμφοῦ τὰρα σημειοῦται.] 45
1269. μηδὲ Θούμαντιν : Οὗτοι πένητες διεβάλλοντο. [καὶ ὁ μὲν Λυσίστρατος ὡς κολαξ, ὁ δὲ Θούμαντις ὡς πένης καὶ μάντις.] δεῖ οὖν, φησὶ, τοὺς μὲν ἱππέας ἐπαυεῖν, ἐκείνους δὲ τοὺς πένητας μὴ διαβάλλειν. 50 ἀνίστιον : Ἄοικον. Vicf.
1270. θαλεροῖς θαχρύοις : Ἀντὶ τοῦ, μετὰ θακρῶν ἱεταῖεσι οἱ τῆς πενίας ἔνεκεν, ἀπαλλαγῆναι ταύτης ἀξιώων. ἱκετεύει δὲ ἀπτόμενος τῆς σῆς φαρέτρας διὰ τὸ κακῶς πένεσθαι.

1274. λοιδορησαι : Τῆς παραβάσεως ἐστὶ μέρος [τὸ ἐπίρρημα ἐκ στίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ἰς', ἔσω νενευκυλά διπλῆ περατούμενον. ἔχει δὲ καὶ ἀντεπίρρημα καθ' ἕκαστον ὁμοιον ἑαυτῷ. οὐ ἐπὶ τῷ 5 τέλει κορωνίς.] κωιμῶδει δὲ καὶ καθάπτεται Ἀριφράδους ὡς ἀσελαγίνοντος καὶ ἀσχημονοῦντος αἰσχροῦς, καὶ παρὰ φύσιν προσιόντος ταῖς γυναῖσι. τὸ δὲ τοῦς ποηροῦς λοιδορεῖσθαι τιμῇ γίνεται τοῖς ἀγαθοῖς.

1275. ὄν δεῖ πολλ' ἀκοῦσαι : Ὀῶν, ὄν δεῖ λοιδορηθῆναι. λέγει δὲ τὸν Ἀριφράδην.

1277. οὗτος ἦν ἐνδῆλος : *Ὀν θέλω λέγειν ὅμιν οὐκ ἔστιν ἐπίσημος. τούτου χάριν δι' ἐτέρου τοῦς τρόπους δηλώσαι θέλω. τοῦτο δὲ λέγει, ὡς τοῦ Ἀριγνώτου μὲν γινωσκομένου, Ἀριφράδους δὲ ἀσημοῦ ὄντος, ἀπὸ δὲ 15 τούτου γινωσκομένου. Ἄλλως. τὸν Ἀριφράδην λέγει. Ἀριφράδους δὲ δύο παῖδες, Ἀριγνώτος καὶ Ἀριφράδης ὁμώνυμος τῷ πατρί.

1278. Ἀριγνώτων γὰρ : Ἄντι τοῦ, ἐστὶ γὰρ δηλός, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ οἶδεν αὐτόν. οὗτος οὖν ὁ Ἀρι- 20 γνώτος διεβάλλετο καὶ ὡς ἀρρητοποιός. Ἀριγνώτος δὲ οὗτος κιθαρωδὸς ἦν. διόπερ καὶ τὸν ὄρθιον νόμον ἐφη αὐτὸν εἰδέναι. δοκεῖ δὲ καὶ παροιμιώδης εἶναι ὁ λόγος, ὅστις οἶδε τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέλαν. παρὰ τοῦτο οὖν ἐποίησαν. εἰρωνεύεται δὲ πρὸς αὐτόν, ὅτι οὐκ ἂν αὐτοῦ 25 ἐμνήσθην χρηστοῦ ὄντος, εἰ μὴ εἶχε πονηρὸν ἀδελφόν. ὁ γὰρ Ἀριγνώτος ὑστατος ἦν.

1279. ὅστις ἦ τὸ λευκὸν : Ἀρίσταρχος παρὰ τὸ λεγόμενον, ὅστις οἶδε τὸ λευκὸν ἢ τὸ μέλαν. οἱ δὲ λέγουσιν Ἀριγνώτων κιθαρωδὸν, ὃς ᾗδε τὸν ὄρθιον καλού- 30 μενον νόμον καὶ τὸν λευκὸν, ὀφτινες ἰθαυμάζοντο τῷ τότε χρόνῳ. Ἄλλως. παροιμία ἐπὶ τῶν πάντων φανε- ρῶν. ὃ οὖν θέλει εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστιν οὐδεὶς ἐστὶν ὅστις οἶδε τὸ λευκὸν ἢ τὸ μέλαν, ὃ μὴ ἐπιστάμενος.

1281. τοῦτο μὲν καὶ βούλεται : Τὸ εἶναι δηλονότι πο- 35 νηρός.

1285. ἐν κασαυρίοισι : Διχῶς, ἐν κασαλβίοις, ἀντι τοῦ, ἐν πορνείοις.

τὴν ἀπόπτυστον δρόσον : Τὴν τῶν αἰδολῶν φησὶ, τοῦτέστι τὸ σπέρμα.

1286. ἰσχάρας : Τὰ χεῖλη τῶν γυναικείων αἰδολῶν.

1287. Πολυμνήστεια : Μέλη Πολυμνήστου Κολοφω- νίου. κιθαρωδὸς δὲ ὄντος ἦν. κωιμῶδειται δὲ καὶ ὄντος ἐν τοῖς αὐτοῖς. Πολύμνηστος δὲ καὶ Οἰώνυχος ὁμοιοὶ ἀρρητοποιοί. Κρατῖνος

καὶ Πολυμνήστει' αἰδεῖ, μουσικῆν τε μανθάνει.

1289. ἐκ ταύτου : *Ὅτι αἰσχρὸν τὸ τούτων ποτήριον, διὰ τὸ λείπειν αὐτούς.

1290. Εὐριπίδεια ἡ παρῳδία ἐξ Ἰπολύτου [374]. γ.

1291. φροντίσι συγγεγένημαι : *Ἐκ τοῦ « ὅστις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα » φασὶν τινες Εὐπολίδος εἶναι τὴν πα- 50 ράβασιν, εἰ γὰρ φησὶν Εὐπολὶς « ξυνεποίησα τῷ φαλακρῷ »

1293. ἰσθίει Κλεώνυμος : Τοῦτον ὡς δαπανηρὸν καὶ

πολλάκις ἐσθιόντα διασύρει, ἅμα δὲ καὶ δειλόν. [ἐρεπτό- μενον δὲ εἶπεν ἐμφαντικῶς ὡς ἐπὶ κτήνους. σιπύης δὲ, τῆς ἀρτοθήκης, οἶονεῖ σιτοδύτης τινὸς οὐσης. παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ τὰ σιτία ἐμβάλλασθαι.]

1298. ἴθ' ὧ ἄνα : Πορνεύητι. ὡς καὶ τὸ γειννῶν αὐτῶν 6 φοβουμένων τῶν ἐξωθενῶντων αὐτόν.

1300. φασὶν ἀλλήλαις : Συματοποιοῖ τὰς τριήρεις.

1302. οὐδὲ πυνθάνεσθε : Οὐδὲ ἀίσθεσθε. ὃ στίγρος παρὰ τὰ ἐξ Ἀλκαμαίονος Εὐριπίδου. τὰς μηδέπω δὲ πλευσάσας παρθένους εἴρηκεν, τὰς δὲ πλευσάσας 10 γραιας. [Καρχηδῶν δὲ] πόλις Θράκης περὶ τὸ Βυζάντιον.

1304. ὀξίνην : Ὅξιδες δὲ καλοῦμεν ὀξυβάφια. λυχο- ποιός δὲ ὁ Ὑπέρολος. τινὲς δὲ τὰ κεράμεια, ἃ ἐστὶν 15 ὄξους δεκτικά. κεραμεὺς δὲ ὁ Ὑπέρολος. μετὰ δὲ τὴν ἀποβολὴν τοῦ Κλεώνος εὐθέως ὑπερέβαλεν ὑπὲρ τοῦ Ὑπερόλου. μετ' αὐτόν γὰρ ἐπολιτεύσατο.

1308. *Ἦτις ἀνδρῶν : *Ἦτις ἦν οὕτω δεδομένη τριη- ράρχῳ, .μηδὲ πλευσάσα, ἀλλὰ νεωστὶ κατασκευασ- 20 θείσα, ἣν ἄνω εἶπε παρθένον.

1307. λείπει τὸ ὧ Ζεῦ καὶ τὸ δοθῆναι αὐτῷ. γ. Θ.

1308. ὑπὸ τερηδόνων : Σηπεδόνων, ἡ σκαυλήκων.

1309. οὐδὲ Ναυφαντης : Πεπολήται ταῦτα τὰ ὀνό- ματα παρὰ τὴν ναῦν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ εἶρη.

1310. εἴπερ ἐκ πύκκης γὰρ κἀγὼ : Ὤσανεῖ ἔλεγεν, 25 εἴπερ ἐξ ἀνθρώπων εἰμι κἀγὼ. οὐχ ἄπλως δὲ, ἀλλ' οἷον εἰ χολὴν ἔχω. ἀπὸ τούτου τὸ πευκεδανόν.

1312. εἰς τὸ Θησιῶν : Ἐνταῦθα οἱ καταφεύγοντες τῶν οἰκετῶν ἀσυλίαν εἶχον.

ἐπὶ τῶν σεμνῶν : Εἰς τὸ τῶν Ἐρινύων ἱερόν. καὶ ἐν- 30 ταῦθα δὲ οἱ οἰκέται ἐφευγον.

1312. ἐγγανείται : Καταπτύσαιεν, ἐνουβρίσειεν. σκάφας δὲ, τὰ ξύλινα ἀγγεῖα. [λύχνους δὲ, ὅτι λυχοπώλης ἦν.]

1316. εὐφημεῖν χρὴ : Στίχοι ἐν ἐκθέσει ἀναπαιστι- 35 κοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ ἰς'. [ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

1317. [ὄς ἡ πόλις : *Ὅτι φιλόδοχοι ἦσαν Ἀθηναῖοι. παιωνίζειν δὲ, ὕμνον παιᾶνα εἶδειν.]

1320. ἐφ' ὅτῳ κνισῶμεν ἀγυῖάς : Ἐθνον γὰρ πρὸ 40 τῶν εὐαγγελίων πρὸ τῶν πυλῶν ἕκαστος. ἀγυῖάς δὲ, τοὺς ἀγυαίους θεοὺς. ἀντι τοῦ, θυσίας ἐπιτελοῦμεν τοῖς θεοῖς. [Ἄλλως. ἔθος ἦν τοῖς ἐν ἀγυαῖς ἱστα- μένοις θεοῖς ἐπὶ ταῖς ἐρχομέναις ἀγγελίαις θύειν, ὡς ἂν εἰ ἀγαθαὶ εἴεν, ἐπινοῦσαιεν ταῦταις, εἰ δὲ τούναντίον, 45 ἀποτρέψαιεν. — κνισῶμεν : Κνίσσα ἡ ἀναθυμίασις τῶν θυσιόμενων τοῖς εἰδώλοις, ἀτμός, καπνὸς τῶν θυσιῶν. Vict.]

1321. ἐφεψήσας : Καλῶς, ὡς μάγειρος. ὥσπερ ἡ Μῆδεια λέγεται, ὡς μὲν Αἰσχύλος [in Διονύσου τρο- 50 φοῖς] ἱστορεῖ, τὰς τροφούς τοῦ Διονύσου ἐφεψήσασα ἀναεάσαι ποιῆσαι [μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν. ὡς δ' ὁ τοῦς Νόστους ποιήσας καὶ τὸν Αἰσονα, λέγων ὀπτας,

αὐτίκα δ' Αἰσονα θῆκα φίλον κέρον ἠθάοντα,

γῆρας ἀποβύσσει· εἰδήσοι πραπίθεσαι,
φάρμακα πόλλ' ἔχουσι· ἐπὶ χρυσίοισι λήθησι.

Φαρμακίδης δὲ καὶ Σιμωνίδης τὸν Ἴασονα.]

1322. ἰσοτεράνης : Ἴσφ στεφανουμένηαι. Ἴον δὲ καὶ
ῶ λευκὸν ἄνθος καὶ μέλαν.

1323. Ἀρισταίδη πρότερον : Ἀριστοι ἐγένοντο ἀμ-
φότεροι, Ἀρισταίδης τε ὁ δίκαιος ἐπικαλούμενος καὶ
Μιλτιάδης ὁ στρατηγός. οὗτος ἐν Μαραθῶνι ἰσρατή-
γησε. τοιοῦτος οὖν, φησὶν, ὁ δῆμος καὶ ἐν τοιαύτῃ κα-
10 ταστάσει, οἷος ἦν πολιτευομένων ἐκείνων.

1327. ἀλλ' ὀλουήσατε : Εὐξασθε, ἀνευφημήσατε
καὶ Ὁμηρος [H. Z., 301] « αἱ δ' ὀλουγῆ πᾶσαι. »

1329. [ῶ ταί λιπαραι : Ἀπὸ Πινδάρου (fr. 46) παρ-
δηται.]

15 ἀριζήλωτοι : Πλήρεις, ἢ γέμουσαι κατορθωμά-
των.

1331. τεττιγοφόρος : Ἔθος ἦν τοῖς Ἀθηναίοις τὸ
παλαιὸν, τέττιξι χρυσοῖς ἀναδεισθαι τὴν κόμην, ὡς
Θουκυδίδης [I, 6]. οὕτω δὲ οἱ εὐγενεῖς ἐφόρουσιν καὶ παί-
20 δεσ καὶ ἄνδρες πλέκοντες τὴν κεφαλὴν.

1332. οὐ χοιρινῶν ὄζων : Ὅτι χοιριναὶ ἐχρῶντο
πρότερον πρὸ τῶν ψήφων. εἰσι δὲ τινες κόγχαι θαλάσ-
σιναι σπονδῶν δὲ, τῆς εἰρήνης. — κατάλειπτος : Κα-
τάστακτος, ἀπὸ τοῦ καταλείβω. Victor.

25 1334. καὶ τὸν Μαραθῶνι : Εἰκότως τούτου ἐμνημό-
νευσεν, ἐπειδὴ Ἀθηναῖοι μόνον ἐν Μαραθῶνι τοὺς
βαρβάρους ἐνίκησαν. ἢ γὰρ ἐν Σαλαμῖνι νίκη καὶ ἢ
ἐν Πλαταιαῖς ἐδόκει κοινὸν ἔργον εἶναι πάντων Ἑλλή-
νων. Ἄλλως. μόνον τούτου μέμνηται, ὅτι τὰ μὲν
30 ἄλλα κατορθώματα κοινῇ πᾶσα ἢ Ἑλλάς ἐποίησε κατὰ
τῶν βαρβάρων, τὰ δ' ἐν Μαραθῶνι μόνον Ἀθηναῖοι.

τροπαίου : Τῆς κατὰ τῶν βαρβάρων νίκης καὶ τοῦ
τροπαίου ὅπερ ἔστησαν ἐν Μαραθῶνι καταναυμαχῆ-
σαντες αὐτοὺς [καὶ νικήσαντες].

35 1335. ὦ φίλατ' ἀνδρῶν : Ἐν ἐκθέσει ἱαμβοὶ τρί-
μετροι καταληκτικοὶ ὄδ', καὶ μετὰ τὸ τελευταῖον κο-
ρωνίς ἢ τοῦ δράματος.

1337. ἀλλ' ὦ μέλα : Τὸ ὦ μέλα οὐκ ἐπὶ βλασφημίας
ἔταπτον.

40 1340. ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ : Εἴ τις πρὸς χάριν λέγων κολα-
κευθεῖσθε ὅτι ἔρᾶν σου προσποιούμενος. τοιοῦτοι γὰρ οἱ
στρατηγὸι ἐκαλοῦντο τὸν δῆμον ῥήμασιν.

1344. ἀνωρτάλις : Ἐμπετορίζου καὶ μέγα ἐφρό-
νεις. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνεκουφίλου, ὠρχοῦ, ἐπήρου, καὶ τα-
45 χέως ἐπίστευες πρὶν δοκιμάσαι. ὀρταλλεῖν δὲ λέγεται
ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ἀναπερυσσασθαι ὀρνίθων Ἄλ-
λων. ὄρω ἐστὶ ῥῆμα βαρυτονόν. ἐνθεν [Hom. II, M,
379] « ὅτε τ' ὄρωτο μητιέτα Ζεύς. » ἀφ' οὗ ὄνομα
ῥηματικὸν ὄρωτος, καὶ ὄρωτ' ῥήμα. τὸ δὲ ὄρωτ' ῥήμα
60 ποιεῖ τὸ ὄρτω, καὶ ἐν πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς
ὄρταλλω. δηλοῖ δὲ τὸ ὄρταλλεῖν τὸ ἀναρριπτεῖν τὰ
νήπια τῶν παιδιῶν, ὅταν δροῦεῖν ποιεῖν εἰς ἕβος. κα-
ταρῶντο δὲ τῇ λῆξει καὶ ἐπὶ ἄλλης κινήσεως, ἤντινα
ἴδει κινεῖσθαι.

κάκερουτίας : Τὴν κεφαλὴν ἀνέτεινες δίχην τῶν
κερατοφόρων ζώων, ὅτι εὐεῖδη γίνεται μετεωρίζοντα
τὴν κορυφὴν. δηλοῖ δὲ τὸ γαυριᾶν. ὡς Ἐλαφος, φησὶν,
ἠγάλλου τοῖς κέρασιν. ἀπὸ δὲ τῶν κερατοφυούτων
ἢ λῆξις. ἐξῆς οὖν τοῦ πετρόφουτον εἶπε τὸ κερατο-
5 φρεῖν.

1347. ἔξεπετάννυτο : Ἀντὶ τοῦ ἐξηνοῖγετο, τούτεστι
βράδιως ἐπέιθου τοῖς λέγουσι.

1348. σκιαδίου : Σκέπασμά τι, ὅπερ αἱ γυναῖκες
[αἱ κωνηφόροι Vict.] παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἔχουσι θεω-
10 ροῦσαι [εἰς τὰ Ἐλευσίνια Victior.] ὑπὲρ τοῦ μὴ καλε-
σθαι τὰς ὄψεις ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐκταίνεται δὲ καὶ συστέλ-
λεται πρὸς τὸν κατεπιγόντα καιρόν.

1352. καταμισθοφορήσαι : Εἰς μισθὸν ἀναλῶσαι,
μισθὸν δίδοναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ τοῖς δικαστηρίοις, 15
τὸν δικαστικὸν καὶ ἐκκλησιαστικόν. [παραδραμῶν δὲ,
παραυδοκιμῆσας.]

1354. τί κύπτεις : Ὡς αἰσχυνθέντος αὐτοῦ. δεῖ δὲ
νοεῖν ὅτι ὁ δῆμος ἀκηκόως ταῦτα ὑπὸ αἰδοῦς κατέκυ-
πτε καὶ εἰς τὴν γῆν ἀτενωῶς ἀπέβλεπεν αἰδούμενος ἐφ'
20 οἷς ἐδόκει μὴ καλῶς πράττειν.

εὐχὴ κατὰ χώραν μενεῖς : Οὐκ ἐπὶ σαυτοῦ μενεῖς
καὶ ἡσυχίαν σχήσεις;

1356. ξυνήγορος : Προστάτης ὑπὲρ τινῶν λέγων.
Victior.

1360. εἰ μὴ καταγώσασθε : Εἰ μὴ κατακρινεῖτε
καὶ καταδικάσασθε.

1362. εἰς τὸ βράθρον : Τόπος Ἀθήνησι βαθὺς,
ἔπου καὶ τοὺς Δαρεῖου πρέσβεις ἐβαλον. πάντα δὲ τὰ
ἐκεί ἐβαλλόμενα ἀφανῆ ἐποίησε.

1363. ἐκ τοῦ λάρυγγος : Ὅτι γὰρ κατεπόντου
τινάς, βάρος ἀπὸ τῶν τραχῆλων ἐκρέμων. [ἀντὶ δὲ τοῦ
εἰπεῖν λίθον, Ὑπέροβολον εἶπεν.] φαίνεται δὲ ὁ Ὑπέρ-
βολος ἢ δὴ εἰσθῆς εἰς τὴν πολιτείαν. λέγεται δὲ λάρυγξ
καὶ φάρυγξ.

1366. ναῦς θαύνουσι μακρὰς : Πολεμίας. τὰς
τρίηρεις δὲ φησι. τὰ δὲ στοργγύλα πλοῖα φορητῆγὰ
εἰσιν.

1368. ὑπολίσοις : Οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι πάντες λε-
πτοὶ ἐτύγχανον τὰ ὀπίσθια ἀπὸ Θησεῶς. ὑπόλιπα δὲ 40
τὰ τετριμμένα. κοινῶς γοῦν τοὺς Ἀθηναίους λι-
σπότηγας φασί. καὶ πλάττονται τὸν περὶ Θησεῶς
μῦθον, ὅτι ἐλκόμενος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους κατέλι-
πεν ἐπὶ τὴν πέτραν τὴν πυγὴν. νῦν δὲ οικειῶς εἶπεν
ἐπὶ τῶν ἐρεσσόντων διὰ τὴν καθέδραν λεπτοπύγων 45
ὄντων. Ἄλλως. ἐστινωμένους. τοιαῦται δὲ αἱ πυ-
γαὶ τῶν ναυτῶν διὰ τὴν συνεχῆ ἔδραν καὶ εἰρεσίαν.

1369. ἐν καταλόγῳ : Ἐν τῷ καταλόγῳ, ἐν τοῖς
πίναξιν, ἐφ' ὧν ἐνέγραφον τῶν ἐκστρατευομένων τὰ
ὀνόματα. ἐκαλοῦντο γὰρ καταλόγοι. [κατὰ σπουδᾶς 50
δὲ, κατὰ ἄλλου σπουδῆν.]

1372. τὸν πόρπακα : Δειλὸς γὰρ καὶ βίφασπις ὁ
Κλεώνυμος. [ὃ καὶ ἐν Νεφέλαις μέμνηται.]

1373. οὐδ' ἀγοράσει : Οὐ νῦν ἐν ἀγορᾷ διατρίψει.

1374. Κλεισθένης καὶ Στράτων : Γύννιδες οὔτοι καὶ πιττούμενοι τὰ γένεια, λείοι δὲ καὶ μαλακοί.
1375. τὰν τῶ μύρω : Οὕτως Ἀττικῶς ἀντι τοῦ ἐν μυροπωλείῳ, ἀπὸ τῶν πωλουμένων τοὺς τόπους 5 καλοῦντες.
1377. Φαίαιξ : Δεινὸς ῥήτωρ ὁ Φαίαιξ οὗτος, ὡς καὶ ἀποφυγεῖν ἐπὶ θανάτῳ ἐπ' αὐτοφώρῳ κρινόμενος. κωμωδεῖται δὲ ὡς παρακρούων τὰ μειράκια [καὶ ἐξαπατῶν].
- 10 1378. συνερκτικός : Συνεῖρειν τοὺς λόγους καὶ συντιθέναι δυνάμενος εὐκόλως. περαντικός δὲ, πέρας ἐπιτιθεὶς τοῖς λόγοις.
1379. κρουστικός : Τὰ ὄντα τῶν ἀκρωμένων κρούων τῇ σφοδρότητι τῶν λόγων.
- 15 1380. καταληπτικός : Προκαταλαμβάνόμενος τοὺς ἀκούοντας ὥστε θόρυβον μὴ κινήσαι.
1381. καταδακτυλικὸς : Ἀντι τοῦ συνοσιαστικὸς κατὰ τοῦ δακτυλίου τοῦ πρῶκτοῦ. τοῦ λαλητικῷ δὲ, τῶν λαλούντων ταῦτα, τῶν περὶ Κλεισθένη καὶ 20 Στράτωνα. ἀδῆλος δὲ ὁ στίχος, καὶ πάντες αὐτὸν ἐσημειώσαντο διὰ τὸ ἀκατάλληλον. ἀδῆλον γὰρ τίς τίνοι λέγει.
1384. ὄκλαδιαν : Ὀκλαδίας ὁ συγκεκλασμένος δίφρος καὶ ποτὲ μὲν ἐντεινόμενος, ποτὲ δὲ συστελλόμε- 25 νος.
1385. καὶ παιδ' ἐνόρχην : Ἐπειδὴ παρὰ τοῖς βαρ-
βάρους σπάδωνες, οὗτος ἐνόρχην δίδωσι.
1386. [τοῦτον : Τὸν παῖδα. παίζει δὲ, περαίνειν καὶ κύφειν ποιεῖ κακωμωδίας.]
1388. τριακοντούτιδας : Πόρνας εἰσφέρει. διὸ καὶ φησὶν, « ἔξεστιν αὐτῶν κατατριακοντούτισαι » [τουτέστιν εἰς συνουσίαν λαβεῖν].
1389. σπονδᾶς : Σπονδᾶς ἐσπίσαντο μετὰ Εὐβοίας 5 ἄλωσιν οἱ Ἕλληνες πρὸς ἑαυτοὺς πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.
1390. ὡς καλαί : Εἰσήλθον αἱ σπονδαὶ ἑταῖραι ὠραῖαι [τὰς ὄψεις], ὑποκρινόμεναι τὰ πρόσωπα τῶν σπονδῶν, πρὸς ἃς λέγει ὁ δῆμος. 10
1392. οὐ γὰρ ὁ Παφλαγῶν : Μετὰ γὰρ τὴν Κλέωνος καὶ Βρασιδίου τελευταίην σπονδαὶ τοῖς Πελοποννησίοις καὶ Ἀθηναίοις ἐγένοντο τριακοντούτιδες. οὔτοι γὰρ ἠναντιοῦντο τῇ εἰρήνῃ. ἀποθανόντων δὲ αὐτῶν ἐγένοντο αἱ σπονδαί. 15
1399. τὰ κύνεα μιγνύς : Συμφύρων τὰ τῆς πόλεως πράγματα, ὅτι καὶ οἱ μάγειροι τὰ κρέα μιγνύουσιν. [ἔθος γὰρ αὐτοῖς μιγνύειν κρέα προβάτων τε καὶ αἰγῶν, καὶ προτιθέναι ὡς μόνων προβάτων, καὶ ἐξαπατᾶν τοὺς ἀφελεστέρους.] 20
1401. τὸ λούτρον : Τὸ ἀπόλουμα καὶ βυπαρδόν, ὃ ἐστὶ, τὸ ἀπόλουτρον. [ἔς τὴν ἔδραν δὲ, εἰς τὴν προεδρίαν.]
1406. τὴν βατραχίδα : Εἶδος ἐσθῆτος ἀνθιῆς, ὅμοιον τῶ ὄνομαιτι ἐχούσης τὸ χρώμα.
1407. ἐκφερέτω : Αἰρόμενος ἐκφέρεται ὁ Κλέων. τὸ 25 δὲ ἐξῆς, ἵνα ἴδωσιν αὐτὸν οἱ ξένοι οἷς ἐλωδᾶτο.

ΝΕΦΕΛΑΙ.

(ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ.)

I.

Τὸ δρᾶμα κατὰ Σωκράτους γέγραπται τοῦ φιλοσόφου ἐπίτηδες ὡς καχοδιδασκαλοῦντος τοὺς νέους Ἀθηνησι, τῶν κωμικῶν πρὸς τοὺς φιλοσόφους ἔχόντων τινὰ ἀντιλογίαν· οὐχ, ὡς τινες, δι' Ἀρχέλαον τὸν Μακεδόνων βασιλέα, ὅτι προὔκρινεν [αὐτὸν] Ἀριστοφάνους.

II.

Φασὶ τὸν Ἀριστοφάνην γράφει τὰς Νεφέλας ἀναγκασθέντα ὑπὸ Ἀνύτου καὶ Μελήτου, ἵνα προδιασκέψαινο ποῖοι τινες εἴεν Ἀθηναῖοι κατὰ Σωκράτους ἀκούοντες. ἠλάθεοντο γάρ, ὅτι πολλοὺς εἶχεν ἐραστάς, καὶ 10 μάλιστα τοὺς περὶ Ἀλκιβιάδην, οἳ καὶ ἐπὶ τοῦ δράματος τούτου μὴδὲ νικῆσαι ἐποίησαν τὸν ποιητήν. ὁ δὲ πρόλογός ἐστι τῶν Νεφελῶν ἀρμολιώτατα καὶ δεξιώτατα συγκείμενος. πρεσβύτης γάρ ἐστιν ἄγροικος ἀχθόμενος παιδί ἀστικῷ φρονήματος γέμοντι καὶ τῆς 15 εὐγενείας εἰς πολυτέλειαν ἀπολελαυκῶτι. ἡ γὰρ τῶν Ἀλκμαίωνιδῶν οἰκία, ὅθεν ἦν τὸ πρὸς μητρὸς γένος ὁ μειρακίσκος, ἐξ ἀρχῆς, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος [8, 128], τεθριπποτρόφος ἦν καὶ πολλὰς ἀνηρημένῃ νίκας, τὰς μὲν Ὀλυμπίαισι, τὰς δὲ Πυθοῖ, ἑνίας δὲ Ἴσθμοῖ καὶ 20 Νεμέαι καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς ἀγῶσιν. εὐδοκιμοῦσαν οὖν ὄρων ὁ νεανίσκος ἀπέκλινε πρὸς τὸ ἦθος τῶν πρὸς μητρὸς προγόνων.

III.

Πρεσβύτης τις Στρεψιάδης ὑπὸ δαναίων καταπονόμενος διὰ τὴν ἵπποτροφίαν τοῦ παιδός, δεῖται τούτου, 25 φοιτήσαντα ὡς τὸν Σωκράτη μαθεῖν τὸν ἥττονα λόγον, εἴ πως δύναίτο τὰ ἄδικα λέγων ἐν τῷ δικαστηρίῳ τοὺς χρήστας νικᾶν καὶ μηδὲν τῶν δανειστῶν μηδὲν ἀποδοῦναι. οὐ βουλομένου δὲ τοῦ μειρακίσκου, διαγνοὺς αὐτὸς ἔλθων μανθάνει, μαθητὴν τοῦ Σωκράτους ἐκκαλέσας τινὰ διαλέγεται. ἐκλυθείσης δὲ τῆς διατριβῆς, οἷ 30 τε μαθηταὶ κύκλω καθήμενοι πιναροὶ συνορῶνται καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐπὶ τῆς κρεμάθρας αἰωρούμενος καὶ ἀποσκοπῶν τὰ μετέωρα θεωρεῖται. μετὰ ταῦτα τελεῖν παραλαβὼν τὸν πρεσβύτην, καὶ τοὺς νομιζομένους παρ' αὐτῷ θεός, Ἄερα, προσέτι δὲ καὶ Αἰθέρα καὶ Νεφέλας

κατακαλεῖται. πρὸς δὲ τὴν εὐχὴν εἰσέρχονται Νεφέλαι ἐν σχήματι χοροῦ· καὶ φυσιολογήσαντος οὐκ ἀπιθάνως τοῦ Σωκράτους ἀποκαταστῆσαι πρὸς τοὺς θεατὰς περὶ πλειόνων διαλέγονται. μετὰ δὲ ταῦτα ὁ μὲν πρεσβύτης διδασκόμενος ἐν τῷ φανερῷ τινὰ τῶν μαθημάτων γελωτοποιεῖ· καὶ ἐπειδὴ διὰ τὴν ἀμαθίαν ἐκ τοῦ φροντιστηρίου ἐκβάλλεται, ἄγων πρὸς βίαν τὸν υἱὸν συνίστησι τῷ Σωκράτει. τούτου δὲ ἐξαγαγόντος αὐτῷ ἐν τῷ θεάτρῳ τὸν ἄδικον καὶ τὸν δίκαιον λόγον, διαγωνισθεὶς ὁ ἄδικος πρὸς τὸν δίκαιον λόγον, καὶ παραλαβὼν αὐτὸν ὁ ἄδικος λόγος ἐκδιδάσκει. κομισάμενος δὲ αὐτὸν ὁ πατήρ 10 ἐκπεπονημένον ἐπηρεάζει τοῖς χρήσταις, καὶ ὡς κατωρθωκῶς, εὐωχεῖ παραλαβὼν. γενομένης δὲ περὶ τὴν εὐωχίαν ἀντιλογίας, πληγὰς λαβὼν ὑπὸ τοῦ παιδὸς βοὴν ἴσθησι, καὶ προσκαταλαλούμενος ὑπὸ τοῦ παιδὸς ὅτι δίκαιον τοὺς πατέρας ὑπὸ τῶν υἱῶν ἀντιτύπτεσθαι, 15 ὑπεραλγῶν διὰ τὴν πρὸς τὸν υἱὸν σύγκρουσιν ὁ γέρον, κατασκάπτει καὶ ἐμπύρησι τὸ φροντιστήριον τῶν Σωκρατικῶν. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν πάνυ δυνατῶς πεπονημένων.

IV.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΙ.

Πατὴρ τὸν υἱὸν σωκρατίζειν βούλεται· καὶ τῆς περὶ αὐτὸν ψυχρολογίας διατριβῆς 20 ἱκανῆ, λόγων τ' ἀπόνοια πρὸς τούναντιον. χορὸς δὲ Νεφελῶν ὡς ἐπωρελῆ λέγων, καὶ τὴν ἀσέβειαν Σωκράτους διεξιὼν· ἄλλαι θ' ὑπ' ἀνέρος κατηγορίας πικραὶ, 25 καὶ τῶν μαθητῶν εἰς πατραλοίας ἐκτόπως. εἶτ' ἐμπυρισμὸς τῆς σχολῆς τοῦ Σωκράτους.

V.

Αἱ πρῶται Νεφέλαι ἐδιδάχθησαν ἐν ἀστέι ἐπὶ ἀρχόντος Ἰσάρχου, ὅτε Κρατῖνος μὲν ἐνίκῃ Πυτῆν, Ἀμειφίας δὲ Κόνων. διόπερ Ἀριστοφάνης ἀπορριφθεὶς παραλόγως ᾤθη δαῖν ἀναδιδάξαι τὰς Νεφέλας τὰς δευτέρας, καὶ ἀπομέμφεσθαι τὸ θέατρον. ἀποτυχὼν δὲ πολὺ μᾶλλον καὶ ἐν τοῖς ἔπειτα οὐκέτι τὴν διασκευὴν εἰσήγαγεν. αἱ δὲ δευτέραι Νεφέλαι ἐπὶ Ἀμεινίου ἀρχόντος. 35

VI.

Τούτο ταυτὸν ἔστι τῷ προτέρῳ. δισκαύεται δὲ ἐπὶ
μέρους, ὡς ἂν δὴ ἀναδιδάξαι μὲν αὐτὸ τοῦ ποιητοῦ
προθυμηθέντος, οὐκέτι δὲ τοῦτο δι' ἣν ποτε αἰτίαν
ποιήσαντος. καθόλου μὲν οὖν σχεδὸν παρὰ πᾶν μέρος
γεγενημένη διόρθωσις. τὰ μὲν γὰρ περιήρηται, τὰ δὲ
παραπέλεκται, καὶ ἐν τῇ τάξει καὶ ἐν τῇ τῶν προσώπων
διαλλαγῇ μετεσχημάτισται. τὰ δὲ ἄλλοσχεροῦς τῆς δια-
σκευῆς τοιαῦτα ὄντα τετύχηκεν. αὐτίκα ἢ παραβάσις τοῦ
χοροῦ ἤμειπται καὶ ὅπου ὁ δίκαιος λόγος πρὸς τὸν ἀδι-
κον λαλεῖ, καὶ τελευταῖον ὅπου καλεῖται ἡ διατριβὴ
Σωκράτους.

VII.

Τὴν μὲν κωμῳδίαν καθῆκε κατὰ Σωκράτους ὡς
τοιαῦτα νομίζοντος καὶ Νεφέλας καὶ Ἄερα καὶ τί γὰρ
ἄλλ' ἢ ξένους εἰσάγοντος δαίμονας· χορῶν δὲ ἐχρήσατο
Νεφελῶν πρὸς τὴν τοῦ ἀνδρὸς κατηγορίαν, καὶ διὰ
τούτου οὕτως ἐπεγράφη τὸ δρᾶμα. διτταὶ δὲ φέρονται
Νεφέλαι. οἱ δὲ κατηγοροῦντες Σωκράτους, Ἄνυτος
καὶ Μέλητος. τὸ δὲ ὄραμα τῆς ὅλης ποιήσεως κάλλιστόν
φασι καὶ τεχνικώτατον.

VIII.

ΘΩΜΑ ΤΟΥ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ.

[Ἄνυτος καὶ Μέλητος Σωκράτει τῷ Σωφρονίσκου βα-
σκήναντες καὶ αὐτὸν μὴ δυνάμενοι βλάψαι ἀργύριον
ικανὸν Ἀριστοφάνει δεδώκασιν, ἵνα δρᾶμα κατ' αὐτοῦ
συστήσῃται. καὶ δε πεισθεὶς γέροντά τινα Στρεψιάδην
καλοῦμενον ἐπλάσατο ὑπὸ χρεῶν πιεζόμενον, ἃ ὁ
ἀνηλώμενος περὶ τὴν τοῦ παιδὸς Φειδιππίδου ἵπποτρο-
φίαν. οὕτω δὲ τούτων ἐχόντων, μὴ ἔχων ὁ Στρεψιάδης
τί ποιήσει περὶ τὰ χρέα, βουλευέται προσαγαγεῖν τῷ
Σωκράτει τὸν ἑαυτοῦ παῖδα, ἵνα παρ' αὐτοῦ τὸν ἀδι-
κον μάθῃ λόγον, καὶ οὕτω τοὺς δανειστάς ἀπακρούση-
ται. Φειδιππίδης μὲν οὖν, πολλὰ δεηθέντος τοῦ πατρὸς,
προσελθεῖν οὐκ ἐπέισθη· ἀποτυχῶν δὲ ὁ πρεσβύτερος τῆς
ἐπ' ἐκείνῳ ἐλπίδος καὶ οὐκ ἔχων ὅστις καὶ γένηται,
εἰς δεῦτερον εἶδε πλοῦν. οὐδὲν οὖν τῆς ἡλικίας φροντί-
σας οὐδ' ἐνθυμηθεὶς εἰ τίσις ἀποπος δόξειεν ἀνὴρ ἐν γή-
ραος οὐδῶν μανθάνειν καθάπερ κομιδῇ νέος ἀρχόμενος,
ἀλλ' εἰς ἕν ἀφεωρακῶς μόνον ἐκείνῳ, ἐὰν ἄρα οἷός τε
γένηται τοὺς δανειστάς διὰ πειθοῦς ἀποστερήσαι τὰ
χρήματα, αὐτὸς πρόσσει τῷ Σωκράτει. οὐκ ἔχων δὲ
ὑπηρετοῦντα τῇ βουλήσει τὸν νοῦν, ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν
οἷς ἐμάνθανεν, οἷος καὶ πρὶν τῆς παιδείας ἐφήθηται,
αὐτὸς μὲν ἀπέγνω παιδεύεσθαι, προσελθὼν δὲ τῷ παιδί
καὶ αὐτὸς πολλὰς πέπεικα ταῖς δεήσεσιν ἕνα τῶν Σω-
κράτους ὁμιλητῶν γενέσθαι. ὁ δὲ καὶ γέγονε καὶ μεμιά-

θηκε. συνίσταται δὲ τὸ δρᾶμα ἐκ χοροῦ Νεφελῶν. ἔχει
δὲ κατηγορίαν τοῦ Σωκράτους, ὅτι τοὺς συνήθεις θεοὺς
ἀφελὲς καινὰ ἐνόμιζε δαιμόνια, Ἄερα καὶ Νεφέλας καὶ
τὰ τοιαῦτα.]

IX.

[Πρεσβύτερος τις Στρεψιάδης ὑπὸ δανείων καταπονοῦ-
μενος διὰ τὴν ἵπποτροφίαν τοῦ παιδός, δεῖται τούτου
φοιτήσαντα εἰς τὸν Σωκράτην μαθεῖν τὸν ἀδικὸν λόγον,
ὅπως μηδενὶ τῶν δανεισῶν μηδὲν ἀποδώσῃ. μὴ βου-
λομένου δὲ τοῦ παιδός, εἰσέρχεται αὐτός. καὶ μὴ δυ-
νάμενος μαθεῖν διὰ τὴν γῆρας ἐκδιώκεται. ὑποστρέφας
δὲ καὶ τῷ υἱῷ πείσας ἤγαγεν αὐτὸν τῷ Σωκράτει, δε
καλέσας τὸν δίκαιον λόγον καὶ ἀδικον καὶ ἀφρασιν τῷ
νέῳ δοὺς ἐκλέξασθαι, διδάσκει ἐκείνῳ τὸν ἀδικὸν λόγον.
μαθὼν δὲ ὁ υἱὸς ἔπαρ ἐβούλετο ὁ πατήρ καὶ τὴν πα-
χύτητα ἐκείνου κατανοῶν τύπτει τὸν πατέρα αὐτὸν
ἐστιῶντα. ὁ δὲ ἀλγήσας διὰ τὴν τοῦ παιδὸς ἀσέβειαν
ἀπαλθὼν κατακαίει τὸ φροντιστήριον, νομίσας Σωκρά-
την αἴτιον τῆς ἀσεβείας τοῦ παιδός εἶναι. κατηγορεῖ δὲ
ἐνταῦθα τοῦ Σωκράτους ὡς ἀσεβοῦς καὶ ξένους θεοὺς
ἐπεισάγοντος, ἀφέντος τοὺς συνήθεις. ἐπιγράφεται δὲ
Νεφέλαι, διότι παραιοῦται χορὸς Νεφελῶν ὁμιλῶν
τῷ Σωκράτει, δε ἐνόμιζε θεᾶς, ὡς Ἀριστοφάνης κατη-
γορεῖ. ὁ γὰρ Ἄνυτος καὶ Μέλητος φθονοῦντες Σωκράτει
καὶ μὴ δυνάμενοι ἄλλως βλάψαι ἢ φανερεῖς κατη-
γορήσαι μεγάλου ὄντος ἱκανὸν ἀργύριον δεδώκασιν
Ἀριστοφάνει ταύτην τὴν κωμῳδίαν κατ' ἐκείνου γρά-
ψαι. τὰ δὲ πρόσωπα Στρεψιάδης, Φειδιππίδης, μαθη-
τῆς Σωκράτους, Σωκράτης, χορὸς Νεφελῶν, δίκαιος
λόγος, ἀδικος λόγος, Πασίας δανειστής, μάρτυς.]

X.

[Τὸ δρᾶμα τῶν Νεφελῶν κατὰ Σωκράτους γέγραπται
τοῦ φιλοσόφου ἐπίτηδες, ὡς κακοδιασκαλοῦντος τοὺς
νέους Ἀθηνησι, τῶν κωμικῶν πρὸς τοὺς φιλοσόφους
ἀπεχθῶς ἐχόντων. ἄλλοι δὲ φασὶ τὸν Ἀριστοφάνην τὸ
τῶν Νεφελῶν συντάξασθαι δρᾶμα ὑπὸ Ἀνύτου καὶ
Μελήτου παροξυνθέντα. βουλόμενοι γὰρ οὕτω γραφῆν
ποιήσασθαι κατὰ Σωκράτους καὶ θέλοντες πείραν λα-
βεῖν τῆς τῶν Ἀθηναίων γνώμης περὶ Σωκράτους ὅποιοί
τινες ἂν φανεῖεν, κατ' αὐτοῦ γραφῆς ἐνισταμένης, παλ-
λοὺς γὰρ εἶχεν ἔραστὰς ἐκείνους καὶ μάλιστα τοὺς περὶ
Ἀλκιβιάδην, οἱ καὶ ἐπὶ τοῦ δράματος τούτου μηδὲ
νικῆσαι ἐποίησαν τὸν ποιητὴν, τοῦθ' ἕνεκεν αὐτὸν ἐπὶ
τὴν τοῦ δράματος τοῦδε παράτρυναν ποιήσιν χρήμασιν
αὐτὸν ἱκανοῖς, ὡς λόγος, δεξιοσάμενοι. ἔστι δὲ ὁ τοῦ
δράματος προλόγος τε καὶ ἡ ὑπόθεσις δεξιώτατα καὶ
ἄρμοδιώτατα συγκείμενα. πλάττεται γὰρ τις ἄγροικος
πρεσβύτερος Στρεψιάδης ὄνομα ἀχθόμενος παιδί Φειδιπ-

πίδη καλουμένην φρονήματος γέμοντι ἀστικοῦ, καὶ διὰ τὴν τῆς οἰκίας εὐγενείας πολυτέλειαν πάντα τὰ τοῖς γονεῦσι προσόντα καταναλώσαντι, καὶ μάλιστα εἰς ἵπποτροφίας. ἡ γὰρ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν οἰκία θθεν ἦν τὸ πρὸς μητρὸς γένος τῷ μειρακίῳ ἐξ ἀρχῆς, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, ἵπποτρόφος ἦν καὶ κολλὰς ἀνηρημένη τὰς νύκτας, τὰς μὲν Ὀλυμπίαισι, τὰς δὲ Πυθοῖ, ἐνίας δὲ Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέῃ, καὶ ἄλλας ἐν ἄλλοις. εὐδοκίμοῦσαν οὖν ὄρων ὁ νεανίας ἀπέκλινε πρὸς τὸ ἦθος τῶν πρὸς 10 μητρὸς προγόνων. ὁ πατὴρ οὖν Στρεψιάδης ὑπὸ τῶν χρεῶν καταπονόμενος διὰ τὴν τοῦ παιδὸς ἵπποτροφίαν βούλεται προσαγαγεῖν τῷ Σωκράτει τὸν παῖδα, ἵν' ὑπ' αὐτοῦ διδαχθεῖ τὸν ἀδικον λόγον, ὡς ἂν ἐντεῦθεν δι' αὐτοῦ τοὺς δανειστάς ἀποκρούσθαι. δεῖται οὖν τοῦ 15 παιδὸς πεισθῆναι τοῖς βεβουλευμένοις αὐτῷ· μὴ πεισθέντος δὲ τούτου, διαγνοὺς αὐτὸς ἑλθὼν μανθάνειν μηδεμίαν τῆς τοῦ γήρωκ ἡλικίας φροντίδα ποιησάμενος, μὴδ' ἐνθυμηθεὶς εἰ τισὶν ἄστοπον δόξειεν ἀνὴρ ἐν γήραος οὐδὲν μανθάνειν καθάπερ κομιδῆ νέος ἀρχόμενος, ἀλλ' 20 εἰς ἐν ἀφωρακίῳ μόνον ἔκεινο, ἐὰν ἄρα οὐδὲς τε γένηται τοὺς δανειστάς διὰ παιθεὺς ἀποστερησῆσι τὰ χρήματα, αὐτὸς πρόσεισι τῷ Σωκράτει, καὶ μαθητὴν τινα τοῦ Σωκράτους καλεῖσθαι (1. καλέσας) διαλέγεται περὶ τούτου, καὶ τῆς διατριβῆς διαλυθείσης, οἱ μαθηταὶ 25 κύκλῳ καθήμενοι πιναροὶ συνωρῶνται καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Σωκράτης ἐπὶ κρεμάθρας αἰωρούμενος καὶ ἀποσκοπῶν τὰ μετέωρα θεωρεῖται. μετὰ ταῦτα τελεῖν παραλαβὼν τὸν πρεσβύτην καὶ τοὺς νομιζομένους παρ' αὐτῷ θεοὺς παραδοῦναι Ἄερα τε καὶ Αἰθέρα, πρὸς δὲ καὶ Νεφέλας 30 μετακαλεῖται· πρὸς δὲ τὴν εὐχὴν εἰσέρχονται Νεφέλαι χοροῦ σχῆμα πληροῦσαι· καὶ φυσιολογίσαντος οὐκ ἀπιάνους τοῦ Σωκράτους ἀποστραφεῖσαι πρὸς τοὺς θεατὰς περὶ κλεινῶν διαλέγονται. μετὰ ταῦτα ὁ πρεσβύτης διδασκόμενος μὲν ἐν τῷ φανερῷ, μὴ ἔχων δ' 35 ὑπηρετοῦντα τῇ βουλήσει τὸν νοῦν, εἰς γέλωτα κινήσθαι (1. κινήσας) τοὺς μαθητὰς τοῦ διδασκαλείου ἐκβάλλεται καὶ προσελθὼν αὐθὶς τῷ παιδί, πολλαῖς πέπεικε ταῖς δεήσεσιν ἕνα τῶν Σωκράτους διηλιγτῶν γεγενῆσθαι συνίστησιν οὖν αὐτὸν τῷ Σωκράτει καὶ ἐξαγα- 40 γόντος Σωκράτους ἐν τῷ θεάτρῳ τὸν ἀδικον καὶ τὸν δίκαιον λόγον, διαγωνίζονται πρὸς ἀλλήλους οἱ λόγοι καὶ νικηθεὶς ὁ ἀδικος παραλαβὼν τὸν νέον πρὸς τὸ διδάξαι, καὶ ἱκανῶς ἐκδιδάσκει. ὡς οὖν ἤδη ἐκπεπονημένον κομισάμενος αὐτὸν ὁ πατὴρ ἐπηρεάζει τοῖς 45 χρήσταις, καὶ ὡς κατωρθωκίως τὸ σπουδαζόμενον εὐωχίαν συνίστησιν· ἐν ἧ καὶ ἀντιλογίας γινομένης πληγὰς λαβὼν ὑπὸ τοῦ παιδὸς βοῆν ἴσθησι· καὶ προσκαταλαλούμενος ὑπὸ τοῦ παιδὸς ὅτι δίκαιον τοὺς πατέρας ὑπὸ τῶν υἱῶν τύπτεσθαι ὑπεραγῶν τούτου

χάριν κατασκάπτει καὶ ἐμπύρησι τὸ σωκρατικὸν φροντιστήριον. ἐστὶ δὲ τὸ δῶμα τῶν πάνυ δυνατῶς πεποιημένων.]

SCHOLIA IN NUBES.

[Ἡ εἰσθεσις τοῦ δράματος ἀρχεται ἐκ συστηματικῆς περιόδου, καὶ ἐξῆς ἐκ προσώπων ἀμοιβαίων οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικὸι τρίμετροι ἀκατάληκτοι σὸν', ὧν 5 προτίθεται ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον. ἐν ἐκθέσει κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον· καὶ μετὰ τὸν διακοσιοστὸν τριακοστὸν τρίτον ἕτερον κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. τελευταῖος δὲ πάντων τούτων οὐ- 10 τος

καταπαττόμενος γὰρ παικῆλη γενήσομαι.

ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι τῶν συστημάτων παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει πάντων τῶν στίχων κορωνίς.]

1. ἰοῦ ἰοῦ : Σχελιαστικὸν ἐπίρηγμα. διὰ γὰρ τὸ 15 ἐγρηγορέναι καὶ ἀγρυπνεῖν δυσφορῶν ἀναβοῆ. συμβαίνει γὰρ τοῖς ἀγρυπνοῦσι (μάλιστα) μεγάλας τὰς νύκτας νομίζειν. [ἡγρύπνει δὲ ὁ Στρεψιάδης μὴ δυνάμενος ὑπνώττειν ὑπὸ τῆς τῶν χρεῶν φροντίδος. τὸ δὲ προοίμιον σχελιαστικὸν ἐκ τοῦ πράγματος.] 20

2. βασιλεῦ : Οὐκ ἀργῶς χρὴ τοῦτο νομίζειν εἰρηκέναι τὸν ποιητὴν· ἔχεται γὰρ ἱστορίας τὸ ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τοιαύτης. τοῖς Ἀθηναίοις Πυθόχρηστον ἐγένετο καταλύσαι μὲν τὰς βασιλείας, προστήσασθαι δὲ καὶ σέβειν Δία βασιλέα. ὥστε τὸ λεχθὲν τῆς ἱστορίας ταύτης 25 ἔχασθαι χρὴ νομίζειν. — εἰώθησι δὲ παρὰ τὰς συμφορὰς ἀναβοῆν τὸν Δία, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ [Iliad. K, 15] Ἄγαμέμνων « προθελύμους ἔλατο χαίτας ὑψὸς ἔοντι Δίι. » R. V.

τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν : Τὸ μέγεθος, τὸ ἔκταμα. 30 (ἔθος δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπαγωγῇ χρῆσθαι, οἶον, ἵππος σπάνιον τι χρῆμα· [καὶ] γυνὴ σπάνιον τι χρῆμα· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως ὧν ἂν ἐξευρεῖν βούλωνται μάλιστα.) — αἱ νύκτες. ἄσον : Πολύ. Θ.

3. ἀπέρατον : Ἀντὶ τοῦ μέγα, οὐ πέρας οὐκ ἔστιν. 35 οἱ δὲ ἀπέραντον μετὰ τοῦ ν γράφοιτες ἀμαρτάνουσι. ζητεῖται δὲ πῶς μεγάλας τὰς νύκτας λέγει. Διονυσιακοῦ γὰρ ὄντος τοῦ δράματος, συνεστάθαι τὰς νύκτας ἀνάγκη, διὰ τὸ τοιοῦτον καιρῷ ὑποτίπτειν τὰ Διονύσια· πλὴν εἰ μὴ τούτῳ μεγάλα καταφαίνονται (τῷ φροντίζειν καὶ ἀγρυπνεῖν), ἔπερ συμβαίνει πάσχειν τοὺς 40 ἀγρυπνοῦντας. παρηγορηθῆναι δὲ συγχεκαλυμμένους καὶ καθεύδων ὑποτίθεται ἐξανακαλυψάμενος καὶ ἐξω τὴν κεφαλὴν ποιήσας τοῦ περιδῆματος. — ἀπλήρωτον, ἀτελείωτον. B. ἀπέρατον, τὸ μὴ ἔχον πέρας· ἀπέραντον 45 δὲ, τὸ μὴ περαινώμενον, καὶ τὸ ἔπερ μὴ δύναται· ἂν τις ἐξελεθῆν. C. ἀταλάς· οἱ γὰρ ἀγρυπνοῦντες ὑπὸ φροντίδος τινὸς μεγάλας τὰς νύκτας λογίζονται. Θ.

4. ἀλεκτρυόνος : Τούτου γὰρ ἡ φωνὴ ἔμφασιν ἡμέρας παρίσθησιν. Θ.
5. οἱ δ' οἰκέται βέγκουσι : [Οὕτως Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ.] νῦν οἰκέτας οὐ τοὺς θεράποντας μόνον λέγει, ἀλλὰ πάντας τοὺς κατὰ τὴν οἰκίαν. καθεύδουσι νῦν, φησὶν, ὡς τῶν ἄλλων μὲν ἀμεριμνούντων, αὐτοὺς δὲ φροντίζοντες. διὰ τοῦτο δὲ βέγκουσι εἶπεν, ἵνα μᾶλλον αὐτοὺς δεξιῆ πάσης ὄντας ἐξω φροντίδος. τῶν γὰρ βαθέως καθευδόντων ἴδιον τὸ βέγκειν, τῶν δὲ μηδὲν φροντίζόντων
- 10 τὸ βαθέως κοιμᾶσθαι. — βέγκουσι : ἔστι δὲ Ἀττικόν. ἐπαὶ καὶ βέγγουσι γρ. τὸ δὲ βέγκουσι ἀπὸ τῶν Ἰώνων λέγουσι λαβόντες, ὁτινὲς αἰεὶ τὰ δασεία εἰς ψιλά τρέπουσι. Harl. 5. βαθέως ὑπνώττουσι καὶ ὄφασιν ἰδιωτικῶς βρογαλλίζουσι. Θ.
- 15 (ἀλλ' οὐκ ἂν προσηύ : Ἄλλ' οὐκ ἂν πρότερον. ἐν γὰρ τῇ εἰρήνῃ, φησὶν, ἐξέπειπον αὐτοὺς ἐργασσομένους εἰς τοὺς ἀγρούς, ὡς ὑπὸ τῆς περὶ τὴν γεωπονίαν ἀσχολίας μὴ ἀνέτως μὴδὲ οὕτω βαθέως δύνασθαι καθεύδειν.)
6. ἀπολοιο δῆτ' ὦ πόλεμῃ : Πόλεμος ἦν κατ' ἐκεῖνο καιροῦ καὶ τοσοῦτον ἐδυστύχησαν Ἀθηναῖοι ὥστε μὴδὲ τὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων ταφῆσαι ἕως οὗ οἱ δούλοι ἐξεληθόντες ἐνίκησαν τοὺς Λακεδαιμονίους περὶ Ἀργινοῦσας καὶ τὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων ἐκόμισαν καὶ διὰ τοῦτο ἠλευθερώθησαν καὶ οὐκ ἐξῆν οὐδενὶ τύπτειν δούλων. ἢ ὅτι ἐν εἰρήνῃ ἐξέπειπον αὐτοὺς ἐργασσομένους εἰς τὸν ἀγρὸν, ὡς ὑπὸ τῆς περὶ τὴν γεωργίαν σχολῆς μὴ δύνασθαι οὕτω (βαθέως) καθεύδειν. R. V. [φασὶν ὡς Ἀθηναῖοι, Λακεδαιμονίους ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχίῃσιν μέλλοντες, προεῖπον τοῖς δούλοις, ὡς εἴ τις αὐτῶν συμπαράταξεται τῇ ναυμαχίᾳ, τιμῆς εἰς τὸ λοιπὸν ἀπολαύσειεν. βοθησάντων οὖν τῶν δούλων, Λακεδαιμονίους ἐνίκησαν. καὶ ταῦτα μὲν τινες φάσκουσι. τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμονίους πόλεμος ἦν. οὐκ ἤθελον οὖν Ἀθηναῖοι τοὺς δούλους κολάζειν, εἴ τι πταίσαιεν, δεδιότες μὴ πρὸς Λακεδαιμονίους αὐτομολήσωσι. τὸ δὲ ὅτε ποτὲ μὲν μόνον χρόνον δηλοῖ, ποτὲ δὲ καὶ χρόνον καὶ αἰτίαν, ὡς ἔστι κἀνταῦθα.]
7. ἔτ' : Ἐπεὶ. Θ.
8. ἀλλ' οὐδ' ὁ χρηστός οὔτος : Οὐκ ἐπεινῶν αὐτὸν χρηστόν φησιν, ἀλλ' εἰρωνευόμενος ἀντὶ τοῦ ἀχρηστός ἡμῖν γέγονεν. πῶς γὰρ δύναται θαυμάζειν, ὅν ἐπι βραθυμίᾳ διὰ τὸ καθεύδειν μέμφεται;
9. ἐγκεκορδυλημένος : Ἐγκεκαλυμμένος καὶ συνεστραμμένος ὥστε μὴδὲ ἀνθρώπου σχῆμα δηλοῦν, (ἀλλ' ἐξοχὴν φαίνεσθαι τῶν στρωμάτων. κορδύλη δὲ ἰδίως λέγεται τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ ὑπερεξέχον οἰδημα ὑπὸ πληγῆς εἰς ὕψος καὶ ὄγκον ἀρῆν, δ καλοῦμεν κόνδυλον. Κρέων δὲ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Κυπριακῶν κορδύλην φησὶ καλεῖσθαι τὸ πρὸς κεφαλῇ προσεῖλημα, δ δὴ παρὰ Ἀθηναίους καλεῖται κρῶδουλον, παρὰ δὲ Πέρσας κιδάριον. ὅτι δὲ νῦν ἐγκεκορδυλημένος ἀντὶ τοῦ ἐνειλημένος καὶ ἐγκρούσας ἑαυτὸν δηλοῖ σαφέστερον ἐκ τῶν ἐπιφερομένων εἰπῶν « ἀλλ' εἰ δοκεῖ, βέγκωμεν ἐγκεκαλυμμένοι. »)

ἰστέον δὲ ὅτι λήγοντος μὲν τοῦ χειμῶνος, ἀρχομένου δὲ ἔαρος ἀγεται τὰ Διονύσια, ὥστε διὰ τὸ κρύος καὶ ψυχρός εἶδος ἦν οὕτω καθεύδειν αὐτοὺς (τοιούτῳ σχήματι τὴν κεφαλὴν περιβεβλημένους, ὅθεν καὶ πέντε περιβόλαια περιβεβλήσθαι τὸν υἱὸν εἶπε.) V. R. (ἐν πέντε σύραις : Στερεὰ περιβλήματα παγκέα ταῖς νῦν καλούμεναις ἐμπερῆ σισύραις. ἔστι δὲ φαῦλα καὶ μικρὰ περιβλήματα. ἰστέον ὅτι λήγοντος τοῦ χειμῶνος, ἀρχομένου δὲ τοῦ ἔαρος, γίνεται τὰ Διονύσια ὥστε διὰ τὸ κρύος αὐτοὺς εἶδος καθεύδειν, τοιούτῳ σχήματι τὴν κεφαλὴν περιβεβλημένους, ὥστε καὶ πέντε περιβόλαια περιβεβλήσθαι τὸν υἱόν. — ἐν : Ἐπὶ. Θ. σισύρη τὸ παχὺ ἱμάτιον ἀπὸ αἰγίων δερμάτων. Vict.

ἐγκεκορδυλημένος : Ἐγκεκορμυμένος. [ἐντετυλιγμένος. Θ.] κορδύλην γὰρ οἱ Κύπριοι λέγουσι τὸ περιέλιμα τῆς κεφαλῆς. — Ἐγκεκορδυλημένος : Ἐντετυλιγμένος, ἐγκεκορμυμένος. Br. ἀρχὴ γὰρ ἔαρος ἦν καὶ ἐνεκαλύπτοντο γούνας ἐτι. Θ.

11. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, βέγκωμεν : (Παραπιγραφὴ. ποιήσας γὰρ ἀσχήμονα τὴν ὄψιν καὶ) τὸ σχῆμα τοῦ νεανίσκου μιμησάμενος, ὥσπερ ἐκεῖνος ἐκάθευδεν. ἀποστραφεὶς καὶ αὐτὸς πειρᾶται ὄσθεν καθεύδειν, ἐγκρούσας τὴν κεφαλὴν τοῖς περιβλήμασι. — τοῦτο πρὸς ἑαυτὸν λέγει. βέγκωμεν : Ἀττικόν. ἐγκεκαλυμμένοι : Ἐσκεπασμένοι. Θ.

12. [ἀλλ' οὐ δύναμαι : Ἄλλ' οὐκ ἐπεισὶ μοι ὕπνος, εὐθύς δὲ καὶ τὴν αἰτίαν ἐπάγει τοῦ μὴ δύνασθαι καθεύδειν.]

δειλαιός : Ἄθλιος, κακοδαίμων.

δακνόμενος : Ἐνοχλούμενος ὑπὸ τῶν τῆς ἵπποτροφίας ἀναλωμάτων. δοκεῖ γὰρ δαπανηρὸν εἶναι τὸ ἵππους τρέφειν (ὅπερ καὶ τῇ Λακωνικῇ προσέξευκται κατάρρα. καὶ γὰρ δὴ καὶ τοῦτο οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐν κατάρρα ἔθεσαν μῆρι. τὸ δὲ δακνόμενος ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ αὐτὸν κατακεκλεισθαι εἶσω τῶν στρωμάτων [καὶ τῶν περιβλημάτων]. τὸ δὲ) χρεῶν νῦν περισπαστέον. δηλοῖ γὰρ τῶν ὀφλημάτων. (εἰρηται δὲ παρὰ τὸ κόρεων. δαπάνη δὲ, τουτέστι τὰς δέσμας τοῦ χόρτου, ἵνα ἐξῆς ἀκολούθως τῇ φάτῃ λέγειν δοκῆ.) — ἐνοχλούμενος. Br.

14. ὁ δὲ κόμην ἔχων : Ἐκόμω γὰρ οἱ περὶ ἵπτικὴν ἔχοντες. κᾶν τοῖς Ἴππεῦσι. [580]

μὴ φθονεῖσθ' ἡμῖν κομῶσι μὴδ' ἀπεστλεγγισμένοις.

[15.] ἵππεύεται τε καὶ ζυμωρικεύεται : (Νῦν μὲν ἐπὶ κέλῃτος, νῦν δὲ ἐπὶ ζυμωρικίδος ἄρματος ὀχούμενος ἀνω καὶ κάτω βακχεύει.) ζυμωρὶς τὸ μὴ πλήρες ἄρμα, ἀλλ' ἐκ οὐοῖν ἵππων συνεστός, δ δὴ δίφρον καλοῦμεν. τὸ δὲ ἵππεύεσθαι, οὐχ ἀπλῶς χρεῖαν περὶ ἵπτικὴν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ ἐνὸς ἵππου ὀχεῖσθαι, δ καὶ νῦν κέλῃτα καλοῦσιν. — ἵπτάζεται : Ἐν ἵππῳ ὀχεῖται. ζυμωρικεύεται : Ἐπὶ δίφρου φέρεται. Br.

16. ὄνειροτολεῖ ὁ ἵππος : Κᾶν τοῖς ὄνειροις ἵππος περινοεῖ. τουτέστιν, οὕτω προστέθηκε τῷ πράγματι

καὶ οὕτω περὶ ἵππου ἐσπούδακεν, ὥστε καὶ καθέδων
ὄνειρατα περὶ ἵππων ὄραν. τὸ ὄνειροπολεῖν δὲ καὶ ὄνει-
ρῶνται ταύτη διενήνοχεν, ὅτι τὸ μὲν ὄνειροπολεῖν ἐπὶ
τῶν ἐνύπνιων ὀρούνται, τὸ δὲ ὄνειρῶνται ἐπὶ τῶν διὰ
6 νυκτὸς αὐτομάτως ἀφίεντων γόνον· (ὑπερ' τοῖς ἐν ἐπιθυ-
μίᾳ τινὸς οὐσί συμβαίνει γίνεσθαι, δοξάζουσι τοῖς παι-
δικοῖς συνείναι). — ὄνειροπολεῖ· Ἦγουν ἐν ὄνειρασι
φαντάζεται. Θ. *et Br.*

[17]. ὄρων ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας· Ἦτοι δτι
10 μετὰ τὴν εἰκάδα ὁ μὴν προσεγγίζει τῇ τριακάδι καὶ
τῶν δανείων οἱ τόκοι αὐξάνονται· (ἦ δτι αἱ μυστικαὶ
δαπάναι ὑπῆρχον. οἱ ἄττικοὶ δὲ τὰς εἰκάδας πληθυν-
τικῶς λέγουσιν). Ἄλλως, ἐπεὶ ἡ σελήνη ἐν ἡμέραις
εἰκοσιεννέα τελεῖται, τὰ δὲ x' τῶν εἰκοσιεννέα ἐγγύς,
15 ἐδίδοντο δὲ ἐν τῷ τέλει τῆς σελήνης οἱ τόκοι, διὰ τοῦτο
εἰκάδας εἶπεν. ἡ τὸ εἰκάδας μὴ νόει διὰ μόνᾳ τὰ εἰκο-
σιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ ἐφεξῆς. τούτου γὰρ ἕνεκα πληθυν-
τικῶς εἴρηται.) — ἦγουν ἤδη εἰς τέλος ἰούσαν. Θ.

18. ἄπειτα παῖ λύχνον· (Ταῦτα πάντα παρεγκυκλή-
20 ματὰ εἰσι καὶ παρεπιγραφαί.) δεῖ γὰρ τὸν οἰκέτην τὸ
προσταχθέν ποιῆσαι, καὶ ἄψαι τὸν λύχνον, καὶ δοῦναι
τὸ βιβλίον, ἔπειτα καὶ ὄραν εἰς τὸ βιβλίον καὶ οὕτω λέ-
γειν τοὺς δανειστάς.

20. λογίσωμαι· Ψηφίσω. R. λογαριάσωμαι, λογα-
25 ριάσω. Θ. *Br.*

[31]. δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ· Τοῦτον ὡς ἵπποτρόφον
καὶ διαπορθήσαντα τὴν οὐσίαν παρειαγήγαγε. χαριέντως
δὲ τούτου νῦν μνημονεύει, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς δι' ἵπποτρο-
φίαν δοκεῖ δυστυχεῖν.

22. (τοῦ δώδεκα μνᾶς· Καὶ τοῦτο παρεγκύκλημα
30 ἐφίστησιν. ὡς διαπορῶν τοῦ δανείου τὴν αἰτίαν, εἶτα
ἀναμνησθεὶς τὰ ἐξῆς ἐπάγει.) [τοῦ δώδεκα· Μὴ λάθῃς
εἰς τὸ τοῦ ἐξῶθεν τὸ ἕνεκα, ὡς οἶονται τινες· ἀλλ' ἔστιν
ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ μνᾶς.] ἀντὶ τοῦ, ἐκ τοῦ δα-
35 ναίου ἐκείνου τί ἠγόρασα; R. τοῦ· Ἐνεκεν τίνος πρά-
γματος. τί· Ἐς τί; κατὰ τί; *Br.*

28. τὸν κοπκατίαν· Κοπκατίας ἵππου ἐκάλουν, οἷς
ἐγκεχάρακται τὸ x στοιχεῖον, ὡς σαμφοράς τοὺς ἐγκε-
χαραγμένους τὸ σ. (τὸ γὰρ σ καὶ τὸ x χαρασσόμενον σάν
40 ἔλεγον καὶ κόππα. αἱ δὲ χαράξεις αὐταὶ καὶ μέχρι τοῦ
νῦν σώζονται ἐπὶ τοῖς ἵπποις. συζευγυμένον γὰρ τοῦ
x καὶ σ τὸ σχῆμα τοῦ ς ἀριθμοῦ δύναται νοεῖσθαι, οὗ
προηγείται τὸ κόππα. καὶ παρὰ τοῖς γραμματικαῖς οὕτω
διδάσκεται, καὶ καλεῖται κόππα ἐνενηχοντα. τινὲς δὲ
45 κοπκατίαν ἐξηγήσαντο τὸν κόπποντα καὶ κοιλαίνοντα
ταῖς ὄπλαις τὸ ἕδαφος, οὗ δεόντως ὑποτιθέμενοι. οὐδὲ
γὰρ βουκεφάλας καλοῦμεν διὰ τὸ μορφήν τοιαύτην ἔχειν,
ἀλλὰ διὰ τὸ οὕτω χεχαράχθαι, οἷος, οἴμαι, καὶ ὁ τοῦ
Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος ἵππος ἦν, ᾧ τελευτήσαντι
50 τὴν Βουκεφάλειαν Ἀλεξάνδρος ἔκτισεν, ἐντάφιον αὐτῷ
τῆς ἀρετῆς χαρίζομενος πόλις.)

26. εἰθ' ἐξέκοπην· Ἐπαίξει τὸ ἐξέκοπην παρὰ τὸ
κοπκατίαν. φησὶ δὲ, ὠφελον πρὶν πρῆσθαι τὸν ἵππον,
τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκῶσθαι (παταχθεὶς αὐτὸν) λίθῳ. —

ἐξέκοπην· Ἐξέβαλον. λίθῳ· Διὰ λίθου. *Cod. in Catal. codd. Naniian. p. 478.*

25. Φίλων, ἀδικεῖς· Ὁ Φειδιππίδης καθέδων ὡς
ὄνειροπολῶν λέγει πρὸς τὸν ἐταῖρον αὐτοῦ. R. (βενανί-
σκος Φειδιππίδης ταῦτα καθέδων ὑποφθέγγεται, ὡς
6 τινα συνηγοροῦντα μεμφόμενος, ὅτι δέον αὐτὸν ἐλαύνειν
μὴ ὑποσκελίζοντα μηδ' ὑποθέοντα τὰς τῶν ἵππων ὁδοὺς,
ὡς ἀνεπικυλώτως θεοῖαν, ὁ δ' ὑποθέει καὶ ἐμποδίζει
προλαμβανόμενος τῶν ἵππων τῶν ἐκείνου τὸν δρόμον.
δεῖγμα δὲ τῆς περι τὴν ἵπτικὴν αὐτοῦ σπουδῆς τὸ
10 φροντίζειν καὶ καθέδοντα περὶ τούτων. τὸ δὲ Φίλων
οἱ μὲν φασιν ἀναρμύστως καθ' ὅσον ἐπιρρηκίαν τὸν
νεανίσκον ἀντὶ τοῦ, ὧ φησι, οἱ δὲ κύριον ἠνώχου.)

28. πόσους δρόμους· [Ὀνειρώττων εἶπε πόσους δρό-
μους. εἷς δ' ἔστιν ὑπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμ-
15 πτήρος. οἱ δ' ἠνώχοι καθωπλισμένοι ἤλαυον. τοῦτο
δὲ εὔρεν ὁ Θησεύς.] πόσους καμπτοὺς πεποίηκας; ἐστὶ
δὲ εὔρημα τοῦτο τοῦ Θησεῖως. R.

[πολεμιστήρια· Καὶ τοῦτο καθ' ὅπου λέγει. τὰ
ἀμιλλητήρια ἄρματα ὄφειλεν εἰπεῖν· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ ὅπου
20 ὡσπερ τοῦ ὀρθοῦ ἐκπίπτων τὰ πολεμιστήρια φησι. πο-
λεμιστήρια γὰρ ἄρματα λέγονται τὰ τοῖς πολέμοις
ἀρμόδια, ἀμιλλητήρια τὰ ἐν ταῖς ἀμιλλαις συνεργοῦντα,
ἀγωνιστήρια δὲ τὰ ἐν τοῖς ἀγῶσι. Θ. — κατὰ τινος ἀγῶν
Ἀθήνησιν ἵππικῶν δρόμου. ἕνα δὲ δρόμον ἐκεῖ τρέχου-
25 σιν, ὥστε τὰ ἀμιλλητήρια πληθυντικῶς εἶπεν ὁ νέος,
σφαλόμενος ἐκ τοῦ ὄνειροπολεῖν. πολεμιστήρια καλοῦν-
ται καὶ τὰ πολεμικὰ ἄρματα, ἐφ' ὧν ὀπλίτης ἐπιβέβη-
κεν ἄμα τῷ παραβάτῃ. ταῦτα δὲ ἐξέϋρεν ὁ Θησεύς.
ἀμιλλητήρια δὲ τὰ ἀγωνίσματα. Ἄλλως, δέον εἰπεῖν,
30 πόσους δρόμους ἐλαύνει τὰ ἀμιλλητήρια· ἀντὶ τοῦ πό-
σοι δρόμοι εἰσὶ τῆς ἀμιλλῆς· ὁ δὲ ἐπειδὴ καθ' ὅπου
τοῦτ' ἔλεγε, πολεμιστήρια εἶπεν. ὁ γὰρ νῦς τῶν ὀργά-
νων ἀργούντων τῷ ὅπῳ εἰθ' φέρεται.]

29. ἐλαύνεις· Πολλὰς στροφὰς φροντίδων στρέφεσθαί
35 με ποιεῖς διὰ τὰ σὰ χρέα. Θ. στρέφεσθαί με ποιεῖς,
ἦγουν πολλὰς στροφὰς φροντίδων διεγείρεις. *Br.*

30. [ἀτὰρ τί· Τί δὴ μετὰ ταῦτα ἤφλημά με κατέλα-
θεν. Εὐριπίδης· «τὶ χρέος ἔβα δῶμα.»]—χρέος· ὄφλημα.
V. ἔβα με· Κατέλαβε. *Br.* ἤλαβε, κατέλαβε. Θ.
40

31. τρεῖς μναὶ διπρίσκου· Διπρίσκου καλεῖ τὸ σκεῦος
ἐν ᾧ οἱ ἠνώχοι ἐφεστῶτες ἐλαύνουσιν. ὑποχωριστικῶς
(δὲ εἶπε τοὺς διπρίσκους, διὰ τὸ μικροῦς εἶναι καὶ κού-
φους τοῖς ἀγωνιζομένοις πρὸς τοὺς ἀγωνιστικοῦς).

Ἄμυνίαν τῶν περὶ ἵππου ἐπακίτων. (μῆμνηται
45 δὲ αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς Σφηξί [1207]. νῦν δὲ οὐκ ἐκείνου
καθάψασθαι βουλόμενος μνημονεύει αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν
τότε ἄρχοντα διασύρειν προαιρούμενος τῇ ἐκείνου προ-
ηγορίᾳ ἐχρήσατο. τότε γὰρ ἦρχεν Ἄμυνίας τοῦ Προ-
νάπου υἱός. ἐπεὶ οὖν τοὺς Ἀθηναίους πρότερον κωμῶ-
50 δεῖν τὸν ἄρχοντα ὁ νόμος ἐκώλων, ἀφαίρεισι μὲν τοῦ
ι, προστεθέντος δὲ τοῦ υ, παρατρέψας ὀλίγον Ἄμυνίαν
αὐτὸν εἶπεν ἀντὶ τοῦ Ἄμυνίαν.) — ὄφειλονται. Θ.

32. ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίνας· [Καὶ τοῦτο ὄνειρο-

πολούμενος δ νεανίσκος λέγει. ἐξάλισας δὲ, ἐκκυλισθῆ-
ναι ποιήσας. καὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ τιθέντες ἑαυτοὺς οἱ
ἵπποι τοῦτο ποιῶσιν, ἀλινδῆθραν ἐκάλουν· ὡς που καὶ
ἐν τοῖς Βατράχοις [904] ὁ αὐτὸς ποιητὴς ἀλινδῆθρας τε
8 καὶ ἐγκυλίσματα.] κυλίσας. R.

30. [ἀλλ' ὡ μὲλ' ἐξήλικας : Κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ε,
Ἄττικῶς. οὕτω ἐν τοῖς παλαιοῖς τῶν ἀντιγράφων εὐρη-
ται γραφόμενον.]

ἐξήλικας : Ἐξέβαλες, ἐξέωσας. R. ἐξέβαλες. V.

10 34. [ὅτε καὶ δίκας ὠφληκα : Ἦγουν καὶ δίκας προσ-
ῶφληκα. ἢ ὡς καὶ δίκας προσῶφληκα. ἐπιτάσει δὲ
χρῆται ταύτῃ, ὅτι πρὸς τῷ ζημιωθῆναι εἰς τὴν ἵππο-
τροφίαν, καὶ εἰς δίκας ἐπεπτώκειν. ἐπιταίνει γοῦν τὸ
κακόν, ὅτι πρὸς τῷ ζημιουῖσθαι με ἔτι καὶ δίκας ὀφείλω.
15 καὶ γὰρ οὐ τοῦ δανείου χάριν, ἀλλὰ τοῦ τόκου ἐνεχυρά-
σασθαι ἀπειλοῦσιν.]

χᾶτεροι τόκου : Ἀντὶ τοῦ, καὶ ἄλλοι. Ἄττικῶς εἶπε-
λείπει ἢ ὑπέρ. καὶ ἕτεροι ὑπὲρ τόκου ἐνέχυρα παρ'
ἑμοῦ λήψεσθαι φασιν. μᾶλλον δὲ τὴν δγλησιν δείκνυσσι
20 τὴν κατ' αὐτοῦ, δι' οὗς φησι τόκου χάριν ἐνεχυριάσειν
αὐτὸν ἀπειλεῖν.] ἐνέχυρα ὑπὲρ τόκου παρ' ἑμοῦ λήψε-
σθαι φησί. V. ἐνέχυρον ἐξ ἑμοῦ λαβεῖν. Θ. Br.

35. ἔτερον, ὃ πάτερ : (Ταῦτα οὐκέτι ὄνειροπολούμε-
νος, ἀλλ' ἔγερθεὶς) λέγει τὸν πατέρα ἑωρακῶς ὀδυρόμενον.
25 36. τί δυσκολεῖναι καὶ στρέφῃ : Τί περιστρέφῃ συν-
εχῶς κόπτων σεαυτόν. [συμβαίνει δὲ τοῖς ἀγρυπνοῦσι
τοῦτο πάσχειν, τῆδε κάκεισε βρίπτειν ἑαυτοὺς καὶ με-
ταβάλλειν.]

37. δάκνει με δήμαρχός τις : [Παίζων τὸν κόριν ἢ
30 τὴν ψύλλαν καλεῖ. οἱ δὲ δήμαρχοι οὗτοι τὰς ἀπογραφὰς
ἐποιοῦντο τῶν ἐν ἑκάστῳ δήμῳ χωρίων. καὶ τὰ ληξιαρ-
χικὰ γραμματεῖα παρ' αὐτοῖς ἦν, συνῆγον τε τοὺς δή-
μους, τὰ δεῖοι, καὶ ψήφον αὐτοῖς ἐπεδίδοσαν καὶ ἠνε-
χυρίαζον. Ἀριστοτέλης δὲ περὶ Κλεισθένους φησι
35 « κατέστησε καὶ δημάρχους τὴν αὐτὴν ἔχοντας ἐπι-
μέλειαν τοῖς πρότερον ναυκράροις. καὶ γὰρ τοὺς δή-
μους ἀντὶ τῶν ναυκραρίων ἐποίησεν. » οἱ πρότερον
ναυκράροι, εἴτε ὑπὸ Σόλωνος κατασταθέντες εἴτε καὶ
πρότερον. οὗτοι δὲ τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων
40 ἐκόσμουον, Κλεισθένους καταστήσαντος ἀντὶ ναυκράρων.
ἔστι δὲ δήμαρχος ὁ τὴν ἐπάνωμον ἀρχὴν ἄρχων. καὶ
Ἀσκληπιάδης ὁ Ἀλεξανδρεὺς τοὺς κατὰ δῆμον ἄρχον-
τάς φησι. Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς οὕτω φησὶ « καὶ
« δημάρχους οἱ περὶ Σόλωνα καθίσταντο ἐν πολλῇ
45 « σπουδῇ, ἵνα οἱ κατὰ δῆμον διδώσι καὶ λαμβάνωσι τὰ
« δίκαια παρ' ἀλλήλων. » ἔδει οὖν τὸν δήμαρχον ἀγα-
γεῖν εἰς τοὺς οἴκους τοὺς ἐνεχυριαζομένους.] παίζει ὡς
εἰ ἔλεγε κόριν ἢ ψύλλα. ὄνομα πολιτείας οἱ δήμαρ-
χοι, οὗς ἔχρην ἐνεχυρίαζειν τοὺς ἀγνώμονας τῶν χρεω-
50 στῶν. — δεόν εἰπεῖν κόρεις. οἱ γὰρ κόρεις ἐν τοῖς στρώ-
μασιν ὄντες τοὺς ὑπνοῦντας δάκνουσιν. ὁ δὲ μεμνημένος
ὅτι εἰς δικαστήριον ἦξει ὑπὸ τῶν δανειστῶν, δήμαρχος
φησί. δήμαρχος δὲ ἔστιν ὁ τοῦ δήμου προστάτης, ὃν
φασὶν ἰδιωτικῶς δοῦκαν. C. ἄρχων τοῦ δήμου. Θ.

38. καταδαρθεῖν : (Οἱ Ἄττικοι παροξύνουσι καταδαρ-
θεῖν. κυρίως δὲ τὸ ἐπὶ δέρματος κοιμάσθαι. ταῦτα ἐξ
εἰπῶν ὁ νεανίσκος, συγκαλυψάμενος καὶ στραφεῖς πάλιν
κοιμάται.) — ὦ δαιμόνιε : Κακοδαίμων. καταδαρ-
θεῖν : Κοιμηθῆναι. R. Θ. Vict.

41. [εἰθ' ὄφελ' ἢ : Τὸ ὄφελα τινὲς ἐπιρρηματικῶς
δέχονται, ὡς τὸ [Callimachi Epigr. 18]

ὄφελε μὴδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες.

καὶ τὸ Εὐριπίδου ἐν Μηδείᾳ κατ' ἀρχὰς τοῦ δράματος·
ἴν' ἢ παράλληλον τὸ σχῆμα, τοῦ πρεσβύτου συνεχέ- 10
στερον ἀπευχομένου τῇ προμνηστρίᾳ· ὁ δὲ ποιητὴς [Π.
Σ, 367] βῆμα αὐτὸ οἶδεν,

οὐκ ὀφελον Τρώεσσι κοτεσσάμενος·

καὶ [Π. I, 688]

μὴ ὀφελος λίσσεσθαι ἀμύμονος Αἰακίδαο.] 15

(τὸ δὲ φεῦ ἰδίᾳ.)

ἢ προμνηστρί' ἀπολέσθαι : Ἡ προνοήσασα τῶν
γάμων προμνηστρία καλεῖται· ἢ νῦν προζενήτρια. — ἢ
τοῦ γάμου πρόξενος. Θ. Br.

(42). γῆμ' ἐπῆρε : Κυρίως τὸ ἐπῆρεν ἀντὶ τοῦ ἐχαύ- 20
νουσεν καὶ ἀνεκούφισεν, ἐπαγγελιομένη προῖκα μεγά-
λην εἰσοίσιν τὴν γυναικᾶ, οἰκουρὸν φάσκουσα εἶναι,
μὴ οὕτως ἔχουσαν. [καταχρηστικῶς δὲ ἀνέπεισεν. —
παρεκλήσῃ (Θ.), κατέπεισε. Br.]

43. ἄγροικος κυρίως ὁ ἰδιώτης, ἀγροῖκος δὲ ὁ ἐν τῷ 25
ἀγρῷ οἰκῶν. οἱ δὲ Ἄττικοι ἐναλλάξ. Θ. ἥδιστος : ἄλυ-
πος. R.

44. εὐρωτιῶν : Τοῦ εὐρωτιῶν ἐξήγησις τὸ εἰκῆ κεί-
μενος. τοῖς γὰρ εἰκῆ καὶ ἀμελῶς κειμένους ἰδρῶς προσί-
ζει καὶ νοτῖς. τοιοῦτος δὲ ὁ τῶν ἀγροίκων βίος, ὥσπερ 30
αὐτὸ ἐπιμελῆς καὶ καθάριος ὁ τῶν ἀστικῶν. τὸ δὲ ἀκόρη-
τος ἀκαλλώπιστος. κορεῖν γὰρ τὸ καλλωπίζειν. R. V.
[ἀντὶ τοῦ ἰδρῶν. ἐρμηνεύει δὲ τοῦτο διὰ τοῦ, εἰκῆ κεί-
μενος. εὐρωτιῶσι γὰρ τὰ εἰκῆ κείμενα, ὥσπερ νοτίδος
αὐτοῖς ἐγγινομένης καὶ σηπούσης. καὶ εὐρῶς, ὁ σκώλης. 35
ἐπεὶ τοῖς ἀμελῶς κειμένοις ἰδρῶς προσίζει, τουτέστι
νοτῖς. τοιοῦτος δὲ ὁ τῶν ἀγροίκων βίος. ὁ γὰρ αὐτῶν
οἶκος πυρῶν καὶ δερμάτων μεστός ὢν, οὐδεμίαν ἔχει
τῶν τοιούτων πραγμάτων εὐθεσίαν, ἀλλ' ἄλλο ἀλλαχῆ
κεῖται, ὡς ἔτυχε. τὸ δὲ ἀκόρητος, ἀπαλλώπιστος. κο- 40
ρεῖν γὰρ τὸ καλλωπίζειν· θθεν καὶ νεωκόρος. — ἀκόρη-
τος : Ἀκαλλώπιστος. Br.]

45. βρύων : Αὐζῶν καὶ τεθλῶς. R. θάλλων. Θ. [καὶ
προβάτοις καὶ στεμφύλοις : Στέμφυλα κυρίως λέγεται
τὰ ἀποπιέσματα τῶν ἐλαῶν. περιπτώματα δὲ τὰ ἐκ
τῶν σταφυλῶν ἀποπιεζόμενα. εὕρισκται καὶ κατ' ἀνά- 45
παλιν τὰ στέμφυλα ἐπὶ τῶν σταφυλῶν καὶ τὰ περι-
πτώματα ἐπὶ τῶν ἐλαῶν. — στέμφυλα λέγονται τὰ
ἀποπιέσματα τῶν σταφυλῶν καὶ τῶν ἐλαῶν. Θ. τε-
ταριχευμέναις σταφύλαις. Br.]

46. τοῦ Μεγακλέους : [Ἐδιπλασίασε τὸ ὄνομα εἰρω- 50

νευόμενος τῷ Ἀλκμαιωνιδῶν δὲ οὗτοί εἰσι γένους. αὐ-
τὸς δὲ διεβάλλετο ὡς δοῦλος. ὁ πρῶτος οὖν Μεγακλῆς
Κοισύρας ἦν υἱός, ἥτις ἦν ὑπερβαίνουσα γένει καὶ
πλούτῳ. ἦν δὲ ἐξ Ἐρετριάς. διὸ καὶ κοισυρεῖσθαι τὸ
5 μέγα φρονεῖν, παρ' Ἐρετριεῦσιν.] οὗτος τοῦ γένους ἦν
τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν. ἐδιπλασίασε δὲ τὸ ὄνομα. R. τοῦ
κατὰ πολὺ ἐνδοξοῦ. δις δὲ τὸ αὐτὸ εἶπεν εἰρωνευόμε-
νος. Θ.

47. [ἀδελφιδῆν : Τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ θυγατέρα. Θ.
10 — ἀγροικος ὢν ἐξ ἄσπετος : Οὐκ ἀργῶς τῇ παραθεσει νῦν
ἐχρήσατο. οὐ γὰρ οὐκ εἰδῆσαι βουλόμενος ἑαυτὸν ἀγροικ-
ον καλεῖ· ἀνόητον γὰρ καὶ ἀγροικον παντάπασι δια-
βάλλειν ἑαυτὸν· ἀλλὰ πρῶτον μὲν λεληθῶτως διὰ τού-
του τὴν εὐπορίαν δείκνυσιν τὴν ἑμυτοῦ. οὐ γὰρ ἂν, εἰ
15 μὴ πάνυ ἦν πλούσιος, ἐπεδικάσατο ἂν αὐτοῦ ἡ γυνή,
καὶ τῇ δόξῃ αὐχόουσα τοῦ γένους καὶ τῇ ἐν ἄσπετι δια-
τρεθῆ. δόξαν γὰρ εἰώθασιν οἱ ἄνδρες ἔχειν οὐχ ἥττω
πάντων γυναικῶν. ὁ δὲ τῇ ἀντιπαραθεσει καὶ τούτο ἐπι-
σάσατο, φήσας αὐτὸν ἀγροικόν εἶναι, τὴν δὲ γυναῖκα
20 πολιτικῆν. θαυμαστόν γάρ οὐδὲν, εἰ ἄνθρωπον ἰδιοπρά-
γμονα καὶ μέτριον τοὺς τρόπους τῇ ἐπὶ τῆς ἀγροικίας
διατῆ γύναιον ἐπέταξε πολιτικῶν καὶ καταδουλώσατο.]

48. σεμνήν : Νῦν οὐ τὴν σώφρονα, οὐ γὰρ ἐπαίνει
εἰπὴν, ἀλλὰ τὴν ἀλαζόνα καὶ ὑπέρογκον [καὶ σοβαρᾶν
25 τῇ εἰδει· τρυφῶσαν δὲ ἱματικίῳ, καὶ τῇ ἄλλῃ δαπάνῃ.
— σοβαρᾶν τὸ ἦθος. Θ. Br.]

ἐγκοισυρωμένην : Περισαῶς κεκοσμημένην. (ἡ
ἔθνος ἡ Κοισυρόπολις ὀνομάζεται, πάνυ αἰσχρὸν καὶ
μυσαρὸν. ἡ τὰ τῆς Κοισύρας φρονούσαν.) ἔστι δὲ Ἐρε-
30 τριάκον τὸ ὄνομα. οὗτοι δὲ εἰς τρυφὴν διαβάλλονται.
αὕτη δὲ ἐγαμήθη Πεισιστράτῳ ἐπιχειρήσαντι τυραν-
νεῖν. — περισσῶς κεκοσμημένην, κεκαλλωπισμένην,
ἐμοῦσας τῇ Κοισύρᾳ. αὕτη δὲ ἦν γυνὴ τις πάνυ ἑαυτῆν
κοσμοῦσα ἱματικίῳ καὶ τῇ ἄλλῃ διατῆ, ὡς τοὺς ὁρών-
35 τας ἐκπλήττεσθαι. Br.

49. πρὸς τὰ αὐτοῦ πλεονεκτήματα ἴσα καὶ τὰ τῆς
γυναίκος ἀντέθηκεν. εἰπὼν γὰρ τριῶν αὐτὸν δῶδῶναι,
τρυγῶς, ταιτίστιν οἴνου, τρασιᾶς, ταιτίστιν σύκων,
ἔριον, τρία καὶ τὰ ἐκείνης ἐπήγαγε. (διελεγκτικὸν δὲ τὸ
40 τοιαῦτον σχῆμα τοῦ λόγου. τῇ γὰρ ἀντιπαραθεσει τοῦ
ἥττονος ἡ εὐτέλεια δείκνυται. τὸ δὲ ἔριον περιουσίας ἀντι
τοῦ πάκων πλήθους εἶτ' οὖν πλούτου.) τρασιὰ δὲ λέγε-
ται τόπος ἐν ᾧ φύγεται τὰ σύκα. V. R. [ἔξω τρυγῶς :
Ἄνω οἴνου ἡ τῆς ὑποστάθμης. τρασιὰ δὲ λέγεται ὁ τό-
πος ἃ θείου φύγεται τὰ σύκα καὶ ταριχεύεται, ἡ σάνις.
τρία δὲ εἶπε τὰ αὐτοῦ τρυγῶς, τρασιᾶς (ἀντὶ τοῦ σύ-
κων) καὶ ἔριον περιουσίας. καὶ τὰ ἐκείνης δέ. ἐλεγκτι-
κὸν δὲ τὸ τοιαῦτον σχῆμα.]

τρασιᾶς : Ξύλου, ἐν ᾧ τὰς ὀπώρας ἐξήραινον.
Br. σάνιδος, ἐν ᾗ τὰ σύκα ταριχεύουσι πρὸς τὸν ἥλιον.
ἐπὶ τούτου δὲ τὴν ὀσμὴν δηλοῖ τὴν ἐκ τῶν σύκων καὶ
τῶν λοιπῶν τῶν τοιαύτων γινομένην. Θ.

ἔριον περιουσίας : Ἀντὶ τοῦ, πλούτου. [τοιοῦτος δὲ ὁ
πρωτογενὴς βίος. ἀπὸ δὲ τοῦ καθόλου ἐπὶ τὰ κατὰ μέρος

ἦλθε. καθόλου γὰρ ἐν τοῖς ἐπάνω εἰπὼν τὴν εὐδαιμο-
νίαν τὴν ἑαυτοῦ

βρώων μελίτταις, καὶ προβάτοις, καὶ στεμφύλοις,

πάλιν καταμερίζει αὐτά. ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν προβάτων
τὰ ἔρια, ἀπὸ δὲ τῶν στεμφύλων τρυξ καὶ οἶνος, ἀπὸ 5
δὲ τρασιᾶς τὰ σύκα.]

51. καταγλωττισμάτων : Εἶδος φιλημάτων περιε-
γότερον τὸ καταγλωττίσιμα· ἢ κολακευμάτων. [ἡ εἶδος
αἰσχροῦ φιλήματος τὸ καταγλωττίσιμα. κυρίως δὲ κα-
ταγλωττίσιμα, ὅταν ἐν τῷ καιρῷ τῆς συνουσίας ὁ ἀνὴρ 10
τὴν γλῶτταν αὐτοῦ τῷ τῆς γυναίκος ἐμβάλλῃ στόματι.
[ἔστι δὲ καὶ ὁ λαφυγμός κατὰ μὲν τινὰς τὸ αὐτὸ κατὰ
δὲ τινὰς ἡ ἀλογος καὶ καθ' ὑπερβολὴν δαπάνη. Br.]
ἔστι γὰρ λάπτω καὶ λαφύσω τὸ ῥοφῶ κυρίως ἐπὶ κυ-
νῶν καὶ χοίρων. ὅθεν παράγεται καὶ ὁ λαφυγμός. εἰ- 15
κότως δὲ ταῦτα καταλέγει, δεικνύς ὅτι αἱ εὐγενεῖς γυ-
ναῖκες ὑπὸ τῆς ἀγαν τρυφῆς τοιαῦτα πράττουσιν.]

52. λαφυγμοῦ : Τῆς περὶ τὰ ἐδέσματα πολυτελείας
τουτέστιν ἀσωτίας. λαφυγμὸν γὰρ λέγει τὸ ἀπλήστως
ἐσθίειν. [Εὐπόλις ἐν Κόλαξι 20

λαφύσσεται λαφυγμὸν ἀνδρείον πάνυ.

Ἔμμηρος [Iliad. A, 176; P, 64]

ἐγκατα πάντα λαφύσσει.]

Κωλιάδος : [Οἱ μὲν Κωλιάδα τὴν θεὸν καλοῦσιν,
ἀπὸ νεανίου Ἀττικῷ ἀποδράντος ἀπὸ ληστῶν συμμα- 25
χία τῆς θεοῦ καὶ οὕτως αὐτὴν ὀνομάσαντος, καθάπερ
αὐτὸς δεθεῖς τῶν κώλων ἀπελύθη ὑπὸ γυναικός, οἱ δὲ,
θυγατρός τοῦ ἀρχιληστοῦ δι' ἔρωτα. οἱ δὲ, τόπον ἑοι-
κότα κώλοισι ἀνδρὸς, ἔνθα ἡ θεὸς κωμάται. ἔνιοι δὲ,
Ἰωνος θύοντος, κόρακα ἀρπάσαι τιμῆν, καὶ ἐν ἐκείνῳ 30
τῷ τόπῳ ἀποθέσασαι· ὅθεν οὕτως ὠνομάσθη. Ἄλλως.
Κωλιάς ναός ἐστιν Ἀφροδίτης, οὕτω καλούμενος ἀπὸ
τινος νεανίσκου Ἀττικῷ, ἀλόντος ὑπὸ Τυρρηνῶν καὶ
δεθέντος τὰ κῶλα· εἶτα ἐρασθείσης αὐτοῦ τῆς θυγατρὸς
τοῦ Τυρρηνοῦ καὶ λυσάσης, ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας, χα- 35
ριστήριον τῇ Ἀφροδίτῃ ναὸν ἰδρύσατο Κωλιάδος, διὰ
τὸ τὰ κῶλα λεύσθαι.] Κωλιάς ναός ἐστὶ τῆς Ἀφροδί-
της, οὕτω καλούμενος ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος τὴν προσ-
ηγορίαν λαβῶν. νεανίας γὰρ τις Ἀττικὸς ἀλοῦς ὑπὸ
Τυρρηνῶν καὶ δεσμώτης δουλεύων παρ' αὐτοῖς, ἐρα- 40
σθείσης αὐτοῦ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἔχοντος καὶ ἀπολυσά-
σης, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ οὕτως ἐλευθερωθεὶς εὐ-
χαριστήριον τῇ Ἀφροδίτῃ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἐφ' ἧσπερ
ἠρπάγη ναὸν ἰδρύσατο. Κωλιάδα δὲ προσηγόρευσε τὸν
τόπον ἀπὸ τῶν κώλων, ἃ ἐν τοῖς δεσμοῖς κατεπονείτο. 45
[ἡ δὲ Γενετυλλὶς δαίμων περὶ τὴν Ἀφροδίτην τῆς γενέ-
σεως ἔφορος.] R. V.

Γενετυλλίδος : [Γενετυλλίς ἡ τῆς γενέσεως ἔφορος
Ἀφροδίτῃ.] οἱ μὲν τῶν περὶ τὴν Ἀφροδίτην ἀξιοῦσι θεῶν
μίαν εἶναι διὰ τὸ γενέσεως αὐτὴν εἶναι τοῖς ἀνθρώποις 50
αἰτίαν προϊσταμένην τῶν γάμων καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς γά-
8.

μοις μυστηρίων, θθεν και παρὰ Ῥωμαίοις Βένερις γενετρικὴς ἐν τοῖς φόροις ἐστίν. θθεν και ἐν δευτέραις Θεσμοφοριαζούσαις [imo Lysistratae initio.] Ἀριστοφάνης μέμνηται τοῦτο, ὅπως που λέγων « ἀλλ' εἴ τις εἰς βακ-
 5 « χείον αὐτάς ἐκάλεσεν ἢ εἰς Πανὸς ἢ ἐπὶ Κωλιάδος « Γενευτλλίδος. » V.

68. οὐ μὴν ἐρῶ γ', ὡς ἀργός, ἀλλ' ἐσπάθα : [Πρὸς τὸ ἀργός, ἐσπάθα· και τοῦτο εἰρωνευόμενος· περὶ γυναικὸς δὲ λέγει· ἀντὶ τοῦ] κατανήλισκε και καθήσθαι· (διὰ
 10 τοῦτο εἶπεν οὐκ ἀργός ἦν). σπαθᾶν δὲ τὸ ἀφειδῶς ἀναλίσκειν και παρὰ τοῖς ῥήτορσιν εἰρηται πολλαίκις· οἰκειὼς δὲ νῦν τῇ λέξει ἐχρήσατο ἐπὶ γυναικός. και γὰρ ἐπὶ τῶν ὑφαινομένων [ἱματίων] λέγομεν σπαθᾶν, τὸ
 15 ἀγαν κρούειν τὴν κρόκην, (ὥστε προκαθίζειν και πολλὴν μὲν ἀναλίσκειν κρόκην, ἰσχυροτέραν δὲ ἀπεργάζεσθαι τὴν ὕφην. δύναται μὲν οὖν τὸ σπαθᾶν ἐπ' ἀμφοτέρων νοεῖσθαι. ὅτι δὲ νῦν ἐπὶ τῶν πολλὰ δαπανώντων παρελ-
 ληπται, δῆλον ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου,

20 ἐγὼ δ' ἂν αὐτῇ θομάτιον δεικνύς τοῦθ, πρόφρασιν ἐφασκον, ὡ γόναι, λίαν σπαθᾶς.

τοῦτο δὲ ἐπήνεγκε διττὸν ὄν, τὸ τέ ἀναλοῦν και τὸ ὑφαίνειν.)

66. [λίαν σπαθᾶς : Ἐργάζη. εἰρωνικῶς και τοῦτο. δεικνύς γὰρ αὐτῇ τὸ ἱμάτιον παραρραγὲν ἔλεγε τοῦτο
 25 αὐτῇ.]

67. πότνη ἦπτες : [Πότης, Ἀττικῶς ὁ ταχέως ἀναλίσκων λύχνος. πότης λύχνος παρ' Ἀττικοῖς ὁ πολὺ ἔλαιον ἀναλίσκων.]

68. καλεῖ τὸν παῖδα πλησίον ἐλθεῖν τῆς κλίνης ἐφ'
 30 ἧς ἀνέκειτο, τύψειν αὐτὸν ἀπειλῶν. R.V. θρυαλλίδων δὲ τῶν ἔλλυχνίων. V.

69. θρυαλλίδων : Ἀπὸ τοῦ θρύου τὸ παλαιὸν τὰ ἐλλύχνια. [τὰ γὰρ παχέα ἔλλύχνια πολὺ ἔλαιον δαπανῶσι. — ἐνέβαλες θρυαλλίδα παχέϊαν. Θ.]

60. μετὰ ταῦθ' ὅπως : Μετὰ τὸ ἐπιτιμῆσαι τῷ οἰκέτῃ ἐπὶ τὸ διήγημα ἀνατρέχει πάλιν τοῦ γάμου. (οὐ μὴν συναπτόν πάντα τὸν στίχον, ἀλλ' ἀναγνωστέον
 40 μὲχρι τοῦ υἱός. εἶτα διαστήσαντα χρῆ μεθ' ὑποκρίσεως ἐπάγειν, οὕτωσ', ὡς ἀχθομένου αὐτοῦ τῇ γενέσει.) — μετὰ τὸ λαθεῖν τὴν γυναῖκα. ὅπως : Ἐπει. Θ.

61. τῆγαθῇ : Και τοῦτο εἰρωνευόμενος λέγει. οὐ γὰρ ἀγαθὴν αὐτὴν παρίστησι. — κατ' εἰρωνειαν. Θ.

62. [ἔλοιδορούμεθα : Ἐστασιάζομεν, ὥστε ὑπὸ τῆς φιλονεικίας και εἰς λοιδορίαν ἐτραπήναι.]

63. συνενθίθει τὸ ὄνομα ἐξ ἴπου. R.

64. Ξάνθιππον : Ὁ Ξάνθιππος Περικλέους ἦν πατήρ, ὅς ἦν τοῦ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν γένους. ἐσεμνύνετο δὲ τὸ γόναιον θειῷ Μεγακλεῖ τῷ νικῆσαντι τρεῖς Ὀλύμπια και δι' ἵπποτροφίαν καταθόντι ἐκ τῆς φυγῆς.
 50 [ἔδωξε γὰρ αὐτὸν ὁ Πεισιστρατος, ὃν και μετεπέμψατο παραχωρήσαντα αὐτῷ τὸ τῆς νίκης κήρυγμα.] ἐπει και Καλλίας ὁ δεμόσυχος ὁ ἐν τῇ ἱερᾷ στολῇ προσελθὼν ἐπὶ

τὴν μάχην εἰς Μαραθῶνα και ἀριστεύσας κατὰ τῶν βαρβάρων τρεῖς Ὀλύμπια νικῆσας ἄρματι τὸν υἱὸν ἐκάλεσαν Ἴπποῦνικον. (λέγεται δὲ τοῦτον πλουτῆσαι μέλιστα, αἰχμαλώτου τινὸς ἐν τῇ μάχῃ τῶν βαρβάρων προσελθόντος αὐτῷ και μνηστήσαντος θησαυρὸν ἐπὶ μι-
 5 σθῶ· ὃν και αὐτὸν ὑστερον ἀπέκτημεν ὁ Καλλίας.) Ξάνθιππος μὲν οὖν ἐγένετο Περικλέους πατήρ. οὐδὲν δὲ νῦν πρὸς αὐτὸν ἐπικοινωνεῖ τὸ λεγόμενον, (πλὴν εἰ μὴ ἄρα διὰ Κοισύραν, ἣν ἔφαμεν δούλην οὖσαν μητέρα γενέσθαι τοῦ Μεγακλέους, τὸ ὄνομα τὸ Ξανθίππου
 10 παρελήφε. παρῶδηται δὲ τὸ Περικλέους, Μεγακλέους, ὡς ἂν δυνάμενον ἀμφοτέρα δηλοῦν. δριμέα γὰρ και ἀστεία τὰ τῆς κωμωδίας σκώμματα.)

66. τέως : Μέχρι τινός. τῷ χρόνῳ, μόλις. Bt. ἐκρινόμεθ' : ἐφιλονευούμεθα. R. ἐπὶ πολλὸν μὲν οὖν
 15 χρόνον διεφερούμεθα, ἐμαχόμεθα, διημιφισθητοῦμεν. V.

67. κοινή ξυνέθημεν : Ἀντὶ τοῦ ὁμονοήσαμεν και ἀμφοτέροις συνέδοξε. τοῦτο δὲ διότι ἀφ' ἑκατέρων τῶν γενῶν τῷ ὀνόματι ἐπετέθη μέρος.

68. ἐχορῆζοτο : Ἐκολάκευεν, [οἶα τοῖς παιδίοις συμ-
 20 βαίνει τοῖς μικροῖς]. — προσωδῶς και κολακευτικῶς. R.

70. ζῆστιδ' ἔχων : [Ξῦστιδα προπαροξύνουσι. ἤγγον πορφυρίδα. και γὰρ μέχρι νῦν οἱ εἰσελαύνοντες ἀθληται τοιοῦτῳ κοσμηθέντες σχήματι και ἄρματος ἐπιβάντες
 25 διὰ μέσης πομπεύουσι τῆς πόλεως, ᾧ και οἱ βασιλεῖς χρῶνται. Ἄλλως.] ζῦστις λέγεται τὸ κροαικὸν ἱμάτιον, ὃ οἱ ἠνίοχοι μέχρι τοῦ νῦν φοροῦσι πομπεύοντες. χρῶνται δὲ αὐτῷ και οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς. — ζῦστις εἶδος ἱματίου πορφυροῦ. ἄλλοι δὲ φασὶ τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σωσάνιον και οὖζον τοὺς ἀνδρας. Bt.

71. ἐκ τοῦ Φελλέως : Τόπος τῆς Ἀττικῆς ἐπιτή-
 30 δεως εἰς βόσιν αἰγῶν, τραχύς. R. τόπος τῆς Ἀττικῆς οὕτω καλούμενος τραχύς. αἱ δὲ αἶγες ὡς τραχύτερα διώκοντες και ὀρεινότερα εἰς τὸν τόπον ἐκείνον τὰ πλείστα διάγουσι. ἡ δὲ διφθέρα ἐστὶ ποιμενικὸν περιβό-
 35 λαιον ἐκ δέρματος πεποιημένον. V. [τόπος τῆς Ἀττικῆς οὕτω καλούμενος. ἐκ τούτου δὲ φελλεάτας λέγουσι Δωριεῖς τοὺς κισσηρωδαῖς λίθους. αἱ δὲ αἶγες πρὸς τὰ τραχύτερα διώκουσι.]

72. διφθέραν ἐνημμένος : Ἀντὶ τοῦ ἐνδεδυμένος. 40 ποιμενικὸν δὲ περιβόλαιον ἡ διφθέρα. [Ἀττικοὶ δὲ λέγουσι ἦν νῦν ἰσάλην καλούμεν. ἐστὶ δὲ ἐκ δέρματος. — γούναν. Θ.]

74. ἀλλ' ἵππερόν μου κατέχευε : Ἐπαίξε παρὰ τὸν ἔκτερον. (νόσημα δὲ ὁ ἔκτερος, ὅς περιχεῖται ταῖς ὄψεσι
 45 τῶν νοσούντων. [διὸ δὲ τὸ κατέχευε κατὰ λόγον ἐπήγαγεν.] οὕτω δὲ και τοῖς χρήμασιν αὐτοῦ ἐπιβεβλήσθαι φησι ἵππερον, οἷον ἵπικὸν ἔρωτα ἢ νόσον ἵπικὴν, διὰ τὸ πολλὰ δεδαπανῆκεναι περὶ τὴν ἵπποτροφίαν χρήματα.) — ἵπικὸν ἔρωτα, ἀφανισμόν. Bt.

[τῶν χρημάτων : Εὐθροται τοῦτο, και ῥημάτων ὅπερ οὕτως εἶποις· ἀλλὰ κατέχευε τῶν ῥημάτων ἐμοῦ ἵπικὸν ἔρωτα· τουτέστιν, ἐμοῦ ἵς οὐδὲν δεῖ δαπανᾶν ἀφειδῶς λέγοντος, λῆρον ἠγησάμενος τοὺς λόγους, ἀντετίθη αὐ-

οἷς, ὡς ἐραστής ἐστιν ἵππων, καὶ οὐδέποτε τούτου ἂν ἀποσταίῃ.]

80. Φειδιππίδων : Ἐὶ ὑποκορίζεσθαι φιλοῦντων [ἔθος κολακεῖν δὲ νῦν τὸν υἱὸν καὶ προσποιεῖται φιλεῖν, ἵνα ἔτοιμωτερον αὐτὸν πρὸς τὴν ἀξίωσιν ἑαυτοῦ πείθεσθαι παρασκευάσῃ.]

81. ἐπὶ πίστει καὶ συνθήκαις διδόναι τὰς δεξιὰς ἀλλήλων εἰώθασιν. ὑπὲρ οὖν τοῦ πεισθῆναι τὸν νεανίαν ὁ πρεσβύτερος ταύτην ἀξιοῖ παρ' αὐτοῦ πιστὴν λαβεῖν. καὶ 10 Εὐριπίδης ἐν Μῆδειᾳ [20]

Μῆδεα δ' ἡ δῆσθνος ἠτιμασμένη
βοᾷ μὲν ἄρκου ἀνακαλεῖ δὲ δεξιὰς
πιστίν.

V.

[ζύουσα με καὶ τὴν χεῖρα δός : Πρὸς τὸ Ὅμηρικόν 15 [Π. Z, 233]

χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην καὶ πιστώσαντο.

φιλήσων καὶ πρόσπτυξαι καὶ τὴν χεῖρα δός τὴν δεξιάν. ἔθος δ' ἐπὶ πίστει καὶ συνθήκαις βεβαίαις τὰς δεξιὰς διδόναι ἀλλήλοις. — ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς τὰς δεξιὰς διδόναι ἀλλήλοις εἰς βεβαίωσιν τῶν συνθηκῶν. καὶ Ὅμηρος « χεῖράς τ'... πιστώσαντο. » Βρ.]

82. [Ἰδοὺ τί ἐστιν : Ἐὶ αἰτήθην παρὰ τοῦ πρεσβύτου ποῦν ὁ νεανίσκος τὴν δεξιάν ὠρεῖεν αὐτῷ. καὶ δῆλον ὅτι παραπιγραφὴ τὸ ἰδοῦ.]

83. νῆ τὸν Ποσειδῶν τουτονί : [Ἄρμα δεῖξας ὀμνῶσιν ἢ ἄλλο τι ἠνισχικόν, ἢ πολεμικόν σκεῦος.] κυρίως νῦν ὁ νεανίσκος ὀμνῶσι τὸν Ποσειδῶνα, θεὸν ἵππικόν ὄντα, ἅτε καὶ αὐτὸς περὶ ἵππων ἐποδουδακῶς. τουτονί δὲ οὐ τῷ κοινῷ τῶν ἀνθρώπων ἔθει χρωόμενος αὐτὸν δεῖ νομίζεῖν λέγειν (εἰώθασιν γὰρ οἱ ὀμνῶντες λέγειν, μὰ τοῦτον τὸν θεόν, μὰ τοῦτον τὸν Ἀσκληπιόν), ἀλλ' ἔνδον ἀφίδρυμα ἔχοντα Ποσειδῶνος. διὰ τοῦτο καὶ ὁ πρεσβύτερος τῷ ἄρκου ἀκολουθῶς ἄχθεται. — ἡ οὖν ἄρμα δαίκνυσιν αὐτῷ παρακαίμενον ἢ ἄλλο τι ἀφίδρυμα Ποσειδῶνος καὶ κατὰ 26 τούτου ὀμνῶσιν. V.

84. [μὴ μοί γε : Μῆ] εἴπης μοι, φησί, τὸν ἵππιον. οὐ γὰρ ἀνέχομαι τὸ τῶν ἵππων ἀκούειν ὄνομα, δι' οὗς ἀπωλόλεκεν τὰ χρέματα.]

85. ἔκστρεψον : Ἄντι τοῦ μετάβαλε. ἀπὸ μεταφορῆς 40 τῶν ρυπουμένων ἱματίων καὶ ἐκστρεφομένων. ἐκστρέψαι γὰρ ἱμάτιον λέγεται τὸ ἀλλάξαι τὸ πρὸς τὸ σῶμα μέρος ἔξω. ἀλλάξων οὖν, φησί, τοὺς τρόπους σου καὶ μετάβλε. — ὡς ἄρματληάτου δὲ τὸ ὡς τάχιστα. V.

[ὡς τάχιστα : Μεταφορικῶς. τὸ γὰρ ὡς τάχιστα κυρίως ἐπὶ ἄρματληάτου. ταχινὰ γὰρ τὰ ἄρματα.]

86. νῆ τὸν Διόνυσον : Ἐπεὶ ἐκόλυσεν αὐτὸν κατὰ τοῦ Ποσειδῶνος ὁμῶσαι, εἰκότως μετέβαλεν εἰς τὸν Διόνυσον τὸν ἄρκον. — τὸ δὲ δεῦρο οὐκ ἐστὶ τοπικόν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἔλθε. R. V.

87. καὶ τῆχιδιον : Ἐὶ οἰκίδιον ὑποκοριστικῶς. (σμι- 50 κρύνει δὲ, καὶ τοῖς ὀνόμασιν αὐτοῖς τὸ εὐτελεῖς εἰς πάντα τῆς φιλοσοφίας δεικνύς. τὸ δὲ δεῦρο νῦν οὐ τοπικόν, ἀλλ'

ἀντὶ τοῦ ἔλθε.) ἤγαγε δὲ δῆθεν αὐτὸν ἐπὶ τὴν Σωκράτους οἰκίαν.

88. ψυχῶν σοφῶν : (Ἦγουν) ἀνδρῶν φιλοσόφων. [τοῦτο δὲ ἐπ' ἀμφοτέρων δύναται νοεῖσθαι. ἔστι γὰρ ἀμφίβολον καὶ ἀόηλον πότερον τὰς ψυχὰς αὐτὰς λέγειν σοφὰς, ἢ ἢ τοὺς ἀνδρας σοφούς. ταῖς δὲ ψυχαῖς ἐκείνων ἔνεστι τὸ φροντιστήριον. ἐὰν μὲν γὰρ

ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἐστὶ φροντιστήριον,

ἐνδέχεται τὸ αὐτὰς εἶναι τὰς ψυχὰς σοφὰς, ἐὰν δὲ ψυχῶν, σοφῶν, ἀνδρῶν λέγει. δύναται δὲ καὶ σκώπτειν διὰ 10 τούτου τὸν περὶ ψυχῆς Σωκράτους λόγον καὶ ἀσαφῶς ἐπίτηδες εἰρηκέναι, ἐπεὶ καὶ Σωκράτης δριζόμενος περὶ ψυχῆς, ἀσαφῶς ἔδοξε λέγειν, καὶ ὡς τινες νομίζουσιν, ἀπεναντίας αὐτῷ, τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν κατηγορίαν Σωκράτους ποιοῦμενοι. δ δὲ περὶ ψυχῆς ὤρισε, ταῦτα 15 Plat. Phædr. p. 246, c] « ψυχῆ πᾶσα ἀθάνατος. τὸ γὰρ ἀεικίνητον, ἀθάνατον. τὸ δ' ἄλλο κινεῖται, ἢ ἐπὶ ἄλλου κινούμενον, παύσαν ἔχον κινήσεως, παύσαν ἔχει καὶ ζωῆς. »]

φροντιστήριον : [Οἰονεῖ, βουλευτήριον.] ἡ σύνοδος 20 τις καὶ θάκος σοφῶν. θάκος δὲ καλεῖται Ἀττικῶς τόπος ἔνθα πολλοὶ συνέρχονται σκεψόμενοι. φροντισταὶ δὲ ἐκαλοῦντο οἱ περὶ τὸν Σωκράτη, διὰ τὸ φροντίζεσθαι περὶ ἀλλήλων καὶ διὰ τὸ μηδέποτε παύεσθαι τῆς φροντίδος.

89. ἐπειδὴ περὶ τῶν οὐρανίων διαλέγονται οἱ φι- 25 λόσοφοι. R.

90. ὡς ἐστὶ πνιγεύς : Οὕτως ὁ κρίβανος κυρίως ὄπου οἱ ἀνθρακες συμπνίγονται. διὸ ἐπιλέγει, ἡμεῖς δ' ἀνθρακες. λέγει δὲ τὸν φοῦρνον. R. [πνιγεύς ἢ τῶν ἀνθράκων κάμινος. διὸ ἐπιλέγει, ἡμεῖς δ' ἀνθρακες διὰ 30 τὸ ὑπὸ ἡλίου θερμαίνεσθαι.] (κυρίως πνιγεύς, ἔνθα οἱ ἀνθρακες ἔχονται καὶ πνίγονται. ταῦτα δὲ πρότερος Κρατῖνος ἐν Πανόπται δράματι περὶ Ἴππωνος τοῦ φιλοσόφου κωμῶδων αὐτὸν λέγει· ἀφ' οὗ στοιχαζόμενοι τινὲς φασιν ὅτι μηδεμιὰς ἔχθρας χάριν Ἀριστοφάνης 35 ἤκην ἐπὶ τὴν τῶν Νεφελῶν ποιήσιν, ὅς γε μῆτε ἴδιόν τι μῆτε ἀρμόττον, ἀλλὰ μὴδὲ πρὸς ἐν ἐγκλημα ἤθε Σωκράτους. δύο γὰρ κατ' αὐτοῦ ταῦτα προθεῖς ἐγκλήματα, τὸ περὶ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι ἐστὶ πνιγεύς, καὶ ὡς ἱκανός ἐστι τὸν ἥττω λόγον διδάσκειν καὶ τὸν κρεῖττονα, 40 τὸ μὲν κοινὸν τῶν φιλοσόφων ἀπάντων ἐπήγαγεν ἐγκλημα, τὸ δὲ οὐδὲ τὸ σύνολον ἐπικοινωνεῖ φιλοσοφία. οὐ γὰρ τοῦτο ἐπαγγέλλονται οἱ φιλόσοφοι, δεινούς ποιῆσιν λέγειν· ἴδιον δὲ τὸ τοιοῦτο μᾶλλον ῥητορικῆς ὡς ἐπ' ἀμφοτέροις τὸν φιλόσοφον καθαρεύειν.) [οἱ δ' ἐπὶ δλό- 45 κληρον εἰς αὐτὸν συνέταξε δῆγμα, δ δὲ ἔχθραν νομίζουσιν αὐτὸν πεποιθέναι, οὐκ ὀρθῶς οἰοῦνται. πρῶτον μὲν γὰρ Δίφιλος εἰς Βοῖδαν τὸν φιλόσοφον δλόκληρον συνέταξε ποιήμα, δι' οὗ καὶ εἰς δουλείαν ἐρπωπίετο ὁ φιλόσοφος. οὐ διὰ τοῦτο δὲ ἐχθρὸς ἦν. ἐπειτα Εὐπόλις, 50 εἰ καὶ δι' ὀλίγων ἐμνήσθη Σωκράτους, μᾶλλον ἢ Ἀριστοφάνης ἐν θλαῖς ταῖς Νεφέλαις αὐτοῦ καθήψατο. οὐδὲν δὲ χεῖρον ὑπομνησθῆναι τῶν Εὐπόλιδος « δεξά- 55 α μενος δὲ Σωκράτης τὴν ἐπίδειξιν Σητησχροῦ οἶνο-

« ἄχρη ἐκλεψεν. » οἷον δ' ἦν ὄραν τὸν φιλόσοφον τὸ ἐν φανερῷ μάλιστα σκευὸς κατακείμενον κλέπτοντα καὶ ὑφαίρουμένον. — πνιγεὺς : Κάμινος. Br.]

(98.) οὔτοι διδάσκουσιν, ἀργύριον ἦν τις διδῶν : Καὶ τοῦτο ψεῦδος, διαβολῆς χάριν. οὐδεὶς γὰρ μισθὸν ἐτέλει Σωκράτει, ἐπεὶ κακέινος ἐφασκε μηδὲν εἰδέναι. διόπερ καὶ ὑπὸ τοῦ Πυθίου σοφὸς ἐκρίθη. τοῦτο γὰρ αὐτοῦ πρῶτον ἐκρίνευ σοφοῦ εἶναι, τὸ γνωραῖσαι ὅτι μηδὲν οἶδε. πῶς οὖν ἂν μισθὸν ἐπράττετο παρὰ τῶν συνόντων

10 ὁ περὶ αὐτοῦ βεβαιούμενος ὅτι οὐδὲν οἶδεν;)]

101. ἀποφεύγει εἰπεῖν τὸ ὄνομα διὰ τὸ ἐπαχθές. R.

102. ἀλαζόνας : Ἰδίως τοὺς ψεύστας ἐκάλουν. εἰκότως δὲ καὶ τοὺς φιλοσόφους ἀλαζόνας καλεῖ, ἐπεὶ λέγειν ἐπαγγέλλονται περὶ ὧν οὐκ ἴσασιν. ἢ ὅτι σεμνὰ ἔχοντες ἦβη ἀλαζόνες δοκοῦσιν. ὠχιώντες δὲ καὶ ἀνυπόδητοι, ἐπεὶ μόνως ἀρετῆς φροντίζοντες καὶ οὐ τρυφῆς, διώκουσι τὸ ἀπέριττον. πόνηροι δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπίπονοι, ἄθλιοι. — τὸ αἰθεῖο σχετλιαστικὸν ἔστι. R. V.

104. [καὶ Χαιρεφῶν : Ἐταῖρος Σωκράτους ὁ Χαιρεφῶν, ὃς ἐκαλεῖτο καὶ νυκτερὶς διὰ τὸ μέλας εἶναι καὶ ἰσχνόφωνος.]

106. συγκατατίθεται καὶ ὁ πρεσβύτερος ὡς εἰδότης αὐτοῦ τοῦ νεανίσκου καὶ ἀληθῆ περὶ αὐτῶν εἰρηκότος. φησὶν οὖν τούτους αὐτούς. R. V. (μηδὲν εἰπης νήπιον : 25 Μηδὲν εὔηθες, μηδὲ μαιρακῶδες, μηδ' ἀνόητον εἰπης. ἀντὶ τοῦ μη ὡς τὰ νήπια παιδία ἀνόητα εἰπης.) — νήπιον : Μωρόν. Br.

108. ἀλλ' εἰ τι κήδει : Ἄντι τοῦ φροντίζεις. ἀφρίτων δὲ ἀντὶ τοῦ χρημάτων, ὡς ἀγροίκος, τούτεστι τῆς πα- 30 τρώας οὐσίας.

107. τούτων γενοῦ μοι : λείπει τὸ εἰς ἀριθμητικὸν ὄνομα, εἷς τούτων γενοῦ μοι, τούτοις μαθήτευσον. σχασάμενος : καταπαύσας τῆς ἰππικῆς ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐρεσσόντων. R. (καταλύσας, παυσάμενος τὴν ἰπ- 25 πικην, ἢ ἀποσυγχωρήσας καὶ ἀποστὰς τοῦ παρόντος ἐπιτηδεύματος. τὸ δὲ σχασάμενος ἀπὸ μεταφορᾶς εἰληπται τῶν ἐρεσσόντων· σχάσαι γὰρ δεῖ καὶ ὥσπερ διαστεῖλαι καὶ διασχῆσαι τὸ ὕδωρ τὴν κώπην ἐρεσσουσάν. καὶ Πίνδαρος [Pynth. 10, 79] « κώπαν ἤδη μοι σχά- 40 σαις. » καὶ Εὐριπίδης (Phoen. 457) « σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα. » Ἄλλως, στήσας, καταπαύσας. σχάσαι γὰρ τὸ κωπηλατοῦντα στήσαι τὴν κώπην.) — σχασάμενος : Ἄφεις. Br.

[108.] οὐκ ἂν μὰ τὸν Διόνυσον : Εὐλόγως τὸν Διόνυ- 45 στον ὀμνυσι. τούτῳ γὰρ ἐπετελεῖτο τὰ Διονύσια, οἷς ἠγωνίζοντο ὅ τε τῆς τραγωδίας καὶ οἱ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταί.

109. τοὺς φασιανούς : [Οἱ μὲν ἵππους, οἱ δὲ ὄρνεα. ἔνιοι δ' ἵππους χάραγμα ἔχοντας φασιανοῦ, ὡς ἀλε- 50 κτρονόος. καὶ εἴπερ ἔστι τοῦτο μὴ κατεψευσμένον, οἰκείον ἂν εἶη τῆ τοῦ νεανίσκου σπουδῆ. οἱ δὲ περὶ Ἀρίσταρχον ὄρνιθων γένος. οἱ δὲ ὅτι Φᾶσις ποταμὸς ἔστι Σκυθίας, ὅπου καλοὶ ἵπποι γίνονται. Λεωγόρας δὲ τρυφερός τις, ὁ Ἀνδοκίδου πατήρ. Πλάτων Περιαλιγῆ

ὦ θεεὶ Μόρuche, νῦν γὰρ εὐδαίμων ἔρως, καὶ Γλαυκίτης, ἡ ψῆττα, καὶ Λεωγόρας, οἷ ζῆτε τερπνῶς, οὐδὲν ἐνθυμούμενοι.

Εὐπολις ἐν Αὐτολύκῳ β' ὡς καὶ διὰ Μυρρινάν ἐταίραν τὰ χρήματα ἀποβέβληκε φησιν. φασιανοὶ δὲ οἱ ἔχοντες 5 τοῦ μηροῦ ἐγκεχαρμένον φασιανόν. Λεωγόρας δὲ ὄνομα κύριον ἑνὸς τῶν Ἀθήνησι πολιτευσαμένων τότε. πατήρ δὲ οὗτος ἦν Ἀνδοκίδου τοῦ ῥήτορος. ἀθῆλον δὲ εἰ καὶ ὄρνεα ἔτρεφεν ὁ Λεωγόρας. μέμνηται δὲ αὐτοῦ ὡς ἵπποτρόφου.] οὐκ εἰσὶν ἵπποι φασιανοὶ, ἀλε- 10 κτρονόες μέντοι. ἵπποι δὲ τινες εἰσὶν ἀλεκτρονόας κεχαραγμένοι. τούτους οὖν λέγει. Λεωγόρας δὲ ὄνομα κύριον ἑνὸς τῶν Ἀθήνησι πολιτευσαμένων τότε. πατήρ δὲ οὗτος ἦν Ἀνδοκίδου τοῦ ῥήτορος. ἀθῆλον δὲ εἰ καὶ ὄρνεα ἔτρεφεν ὁ Λεωγόρας. ἔστι δὲ ὄνομα τῶν ἵππο- 15 τροφησάντων Ἀθήνησιν. V. Φᾶσις ποταμὸς Σκυθίας, ὅπου καλοὶ ἵπποι γίνονται. Λεωγόρα δὲ ὡς ἵπποτρόφου μέμνηται. οἱ δὲ περὶ Ἀρίσταρχον ὄρνιθων τι γένος λέγουσι τοὺς φασιανούς. ἢ φασιανοὶ λέγονται οἱ ἔχοντες τῆ μηρῷ φασιανὸν ἐγκεχαρμένον ἵπποι. R.

20 (110.) ἴθ' ἀντιβολῶ : Πορεύου. νῦν δὲ, παίσθητι μοι. [τὸ δὲ ἀντιβολῶ,] παρακαλῶ, [Ἀντικῶς].

111. [καὶ τί σοι μαθήσομαι : Οὐ γὰρ ἐαυτῷ ἔμαλλε μαθεῖν, ἤγουν δι' οἰκείον θέλημα ἢ ὠφέλειαν, ἀλλὰ διὰ τὸ τοῦ πατρός. διὸ τὸ σοὶ λέγει. ἤγουν, τί μαθήσομαι 25 ὑπὲρ σοῦ.]

112. ψεύδεται κἀνταῦθα ὁ κωμικὸς λέγων παρὰ Σωκράτει εἶναι τὸν ἀδικὸν λόγον. οὐ γὰρ Σωκράτης, ἀλλὰ Πρωταγόρας ὁ Ἀβδηρίτης ἐφεῦρε αὐτὸν καὶ ἐδίδασκεν. Cant. 3.

ἄμφω τὸ λόγῳ : Διυκῶς ἔκλινε. φησὶ δὲ τοὺς περὶ Σωκράτην ἱκανοὺς εἶναι ἀμφοτέρους τοὺς λόγους ἐκπαιδεύειν. 30

114. τὸν ἕτερον τοῖν λόγοις : Τὸν δίκαιον τὸν νικῶντα. ὡς ἀγνοῖν δὲ τὰ δίκαια εἶπε τὸν ἕτερον. ἐβού- 35 λετο γὰρ ἀδικίαν μανθάνειν.

(120.) τοὺς ἵππείας τὸ χρώμα : Οὐ γὰρ ἂν ὑπομείναιμι δραθῆναι ὑπὸ τῶν ἵππέων [ὠχρὸς καὶ διεσθαρμένος. ἐκόμων γὰρ οἱ ἵππεῖς, οἱ δὲ φιλόσοφοι κάτω κείρονται]. διακεκναισμένος δὲ ἀντὶ τοῦ ἡμαυρωμένος. εἰ γενοίμην, 40 φησὶν, ὠχρὸς ὡς οἱ περὶ τὸν Σωκράτην, [καὶ ἀνυπόδητος καὶ ρυπῶν]. οἱ γὰρ ἵππεῖς εὐχρῶοι καὶ ὑποδοδεμένοι καὶ ἐν γυμνασίοις ἐξεταζόμενοι καὶ ἐν καλαίστραις. καὶ ἐν τοῖς Ἴππεῦσι [680] φησὶ

μη' φθονεῖ' ὑμῖν κομῶσι μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις, 45 τούτεστι λιπόσι. τοῦτο οὖν καὶ νῦν ὁ νεανίσκος δεδοκέναι φησὶ, τὸ ἀπέχθεσθαι τοῖς περὶ τὴν ἰππικὴν ἔχουσιν, εἰ καταλιπὼν τὸ κοσμεῖν τὸ σῶμα καὶ μετεῖναι τὰ τῶν ἵππέων ἐπιτηδεύματα τὰ τῶν φιλοσόφων μετελθοι. [ὡς ἵππαζόμενον δὲ καὶ τοῦτον μετὰ τῶν 50 ἵππέων φησὶ τάττεσθαι.] — διακεκναισμένος : διεσθαρμένος, ἡμαυρωμένος, ὠχρὸς ὡς οἱ περὶ τὸν Σωκράτην. R. βεβλαμμένος, ἐφθαρμένος, ὠχρὸς, οἷόν ἐστι τὸ τῶν φιλοσόφων. Br.

121. [οὐκ ἄρα μὰ τὴν Δήμητρα : Εἰκότως τὴν Δήμητρα δμνυσιν, ἐπεὶ περὶ τροφῶν ὁ λόγος ἐστί. τούτων γὰρ ἡ θεὸς εὐρετής.] ἔδει : ἀντὶ τοῦ φάγει, θρέψει. R. V.

122. οὐθ' ὁ ζύγιος οὐθ' ὁ σαπφόρας : Ζύγιοι ἴπποι καλοῦνται οἱ ὑποβαλλόμενοι τοῦ τοῦ ἄρματος ζυγῷ, τουτέστιν ὁ μέσος δεξιὸς καὶ ὁ μέσος ἀριστερός. [σαπφόρας δὲ οἱ σίγμα ἔχοντες περὶ τὸν μηρόν. καὶ διὰ τοῦ μ καὶ π γράφεται.] — σαμφόρας ὁ ἔχων εἰς τὸν 10 μηρόν σ. R.

123. (ἀλλ' ἐξελεύσ' ἐς κόρακας : Ἄλλ' ἐκβαλῶ σε καὶ ἀποδιώξω ἐκ τῆς οἰκίας τῆς ἐμῆς. τραχύτερον δὲ αὐτῷ διαλέγεται καὶ ἀπηνέστερον, ὅτι τὴν ἐλπίδα τοῦ πείσειν αὐτὸν ἀπόλωσε.)

124. [ἀλλ' οὐ περιόφεται με : Εἰκὸς γὰρ ἦν καὶ τοῦτον, σεμνυνόμενον ἐπὶ ταῖς τρισι νίκαις τοῦ πατρὸς, ἤδεσθαι τὸν νεανίσκον ὀρώντα μετερχόμενον τὰ προγονικὰ ἐπιτηδεύματα.]

125. ἀνιπκὸν : ἴππων ἑστερημένον. σοῦ : τῶν σῶν 20 ἀπειλῶν. R.

(126). ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι : Ἄλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι [ἀθυμῆσω, διότι μὴ πέπεικα τὸν υἱόν, οὐδὲ τέλειον ἀφῆξομαι τῆς γκῶμης τῆς προκαμμένης. οἶον, οὐ] παραδώσω ἑμαυτὸν ταῖς λύπαις. — οὐκ ἀθυμῆσω. R.

(127). διδάξομαι : Νῦν μὲν παθητικῶς ἀποδεκτέον τὸ διδάξομαι. βούλεται γὰρ λέγειν διδαχθῆσομαι. ἔστι δὲ τῶν μέσων· παθητικὸν γὰρ ἔχει τὸν σχηματισμὸν, ἐνέργειαν δὲ δηλοῖ. διδάξομαι δὲ τὸν υἱὸν φιλοσοφεῖν κυριώτερον ἢ διδάξω. διδάξω μὲν γὰρ ὁ διδάσκαλος ἐρεῖ, διδάξομαι δὲ ὁ πατήρ καὶ πᾶς ὁ παραδιδούς ἔτερον μαθηταίν. δύναται οὖν καὶ νῦν εἶναι τὸ αὐτὸ, ἴν' ἢ νοούμενον διδάξομαι, ἐπεὶ οὐ τὸν υἱόν, ἑμαυτόν. τοῦ μέτρου οὐκ ἐπιτρέποντος εἰπεῖν διδάξω, ἔφη διδάξομαι αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. [Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ, διδασκάλῳ παραδώσω. ἐπεὶ μέσον ὄν τὸ διδάξομαι, πρὸς ἀμφω τὰς ἐνεργείας χωρεῖ.] — διδαχθῆσομαι. R.

(129). πῶς οὖν γέρον ὦν : [Ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λογίζεται ἐν τῷ ἀπιέναι.] τὸ δὲ βραδὺς νῦν οὐκ ἐπὶ τῆς 40 τοῦ σώματος κινήσεως παρελιθῆεν, ἀλλὰ τὸ μὴ ἀγχνῆναι καὶ κωθῆς τῆς διανοίας δηλοῦν ἐθέλει. — ἀντὶ τοῦ μὴ ἀγχνῆναι. R.

130. λόγων ἀκριβῶν σκινδαλμούς : [Λόγων ἰσχνῶν λεπτολογίας. λεπτὰ γὰρ καὶ ἰσχνὰ τὰ τῶν λόγων ζητήματα. σκινδαλμούς δὲ λεπτολογίας ἀπὸ τῆς σχέσεως τῶν καλάμων.] ἐξήγησις καὶ ἐπεξεργασία τῶν ἀκριβῶν λόγων οἱ σκινδαλμοί. ἰδίως γὰρ σκινδαλμούς καλοῦμεν τὰ λεπτότατα τῶν ξύλων καὶ τὰ τῶν καλάμων ξύσματα. τοῦτο δὲ ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας δξύνεται, ἐπὶ δὲ τῶν 50 πλαγίων παροξύνεται. — λέγει δὲ τὰς λεπτολογίας. R.

131. πορευτέον. ἀντὶ τοῦ διατριβῶ καὶ ἀναδύομαι. R. πορευτέον : ἀναβάλλομαι V. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι : Διὰ τί ταῦτ' ἔχων κατὰ νοῦν, πιέζομαι καὶ συνθλίβομαι; στραγῆ δὲ ἐστίν, ὁ διὰ λεπτοτάτης ὁπῆς

σχολῆ κατιῶν σταλαγμός. Junt. στραγγεύομαι : Ἄναβάλλω, καὶ διατριβῶ. βραδύνω. Br. ἀργῶν πιέζομαι καὶ συνθλίβομαι. Vicf.

(132). ἀλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν : [Ἄλλ' οὐκ ἔχομαι τῶν ἐγνωσμένων.] τοῦτο δὲ παρεγκύκλημα. δεῖ γὰρ αὐτὸν εἰθεῖν καὶ κόψαι τὴν θύραν τοῦ Σωκράτους. παρατηρητέον δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν ἔξωθεν κρουόντων κόπτεται λέγεται, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσωθεν φορεῖν. [ἰκανῶς δὲ δειστέιλε Μένανδρος, ἐπὶ μὲν τῶν ἔξω, « κόψω τὴν θύραν » εἰπὼν, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσω « ἐφόρηκε τὴν θύραν ἐξιών. »] 10 — ἀλλ' οὐχὶ κρούω. R.

133. βάλλ' ἐς κόρακας : [Ἄπιθι ἐς κόρακας. ἔστι δὲ παροιμία ἐπὶ κατάρας λεγομένη.] ἀντὶ τοῦ εἰς ἀπόλειαν καί φθοράν. Βοιωτοῖς γὰρ ἀναστάτοις ὑπὸ Θρακῶν γενομένοις καὶ περὶ ἀποικίας μαντευομένοις εἶπεν ὁ θεὸς 15 ἐκεῖ κατοικεῖν, ἔνθα ἂν ἴδωσι λευκὸν κόρακα. οἱ δ' ἐν Θετταλίᾳ παρὰ τὸν Παγασητικὸν κόλπον εἶδον περιιπταμένους τοὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἱεροῦς κόρακας, οὓς παῖδες ἀφῆκαν γυμνῶσαντες ὑπὸ μέθης, καὶ τελείσθαι τὸν χρησμὸν φήσαντες ἐναυῦθα κατώκησαν. οἱ δὲ ἀπὸ 20 τοῦ ζώου λέγεσθαι τὴν παροιμίαν φασίν. ἐν γὰρ τοῖς ἐρημοτέροις τόποις ἐπιτηρεῖ τὰ πτώματα.

134. Κικυννῶθεν : Ἐπὶ τῶν οἱ Κικυννῆς τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς, [ἐνθα ἀγεῖται καὶ τὰ Ἀπολλωνία].

135. [ἀμαθῆς γε νῆ Δία : Ἰδιώτης καὶ ἀπαίδευτος.] 25

136. ἀπεριμερίμωτος : Ἀσκόπως, ἀμαθῶς [καὶ ἀπειρώς καὶ ἀνεπιστημόνως]. τὸ δὲ λελάκτικας σφοδρότητος καὶ βίας ἐστὶ σημαντικόν. διόπερ καὶ τὴν μέμψιν ἐπήγαγεν, [οὐ τὸ κρούσαι καὶ τὸ προσελθεῖν αἰτιώμενος οὐδὲ γὰρ πρὸς φιλοσόφου τὸ τοῖς δεομένοις μὴ παρέχειν 30 τοῦ συνιέναι ἐξουσίαν τὸν δὲ τρόπον μεμφομένως, ὅτι βιασιώτερος ἔπεισεν τὴν θύραν, ὡς διαταραχθῆναι τοὺς ἐμφιλοσοφούντας.]

137. ἐξήμβλωκας : (Ἡμιτελῆ ἐξέβαλες, ἐξέωσας. ἐξαμβλώσαι δὲ κυρίως ἐπὶ τῶν γυναικῶν λέγεται τῶν 35 ἀποτικτωσῶν θᾶπτον, οὐ κατὰ τὸν τῶν ὀδῶν καὶ τῆς κυφορίας νόμον. καὶ τὸ φάρμακον δὲ τὸ αἰτιον τοῦ ἐξαμβλοῦν τὰς γυναῖκας ἀμβλώθριον καλεῖται.) ἰδίως δὲ νῦν ἐπὶ φιλοσόφων τὴν φροντίδα· ἐπεὶ καὶ μεριμνοφροντιστὰς ἐκάλουν αὐτοὺς, ὡς προεῖπεν. (τοῦ δὲ Σωκράτους λέγοντος, ὅτι τέχνην ἔχω τὴν μαιευτικὴν, καὶ διὰ ταύτης ποιῶ τοὺς νέους ἀποτίκτειν τὰ νοήματα ἐν τῇ ἑαυτῶν ψυχῇ, τοῦτο νῦν κωμωδεῖ Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ ἐξήμβλωκας.) — ἀτελῆ ἐποίησας. R. ἡμιτελῆ ἐποίησας διαφθείρας. Br., Vicf. ἐξευρημένην : Ἐπινοημένην. 45 νην. R. V.

138. τηλοῦ γὰρ οἰκῷ τῶν ἀγρῶν : [Ἀντὶ τοῦ, ἐν τοῖς ἀγροῖς.] — πρὸς τὸ σχῆμα. οὕτω χρώνται πόρρωθεν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ὅτι ἀγροϊκὸς εἰμι. (Ἄλλως. ἀμφίβολον πότερον λέγει πόρρω τῶν ἀγρῶν ἑαυτὸν κατοικεῖν, ἢ 50 ἐν τοῖς μακρὰν καὶ πολὺ τῆς πόλεως ἀπέχουσι. λέλεται δὲ αὐτὸ παρὰ τὸ Εὐριπίδειον, ὅπερ οὕτως ἔχει,

τηλοῦ γὰρ οἰκῶν βίστον ἐξιδρυσάμην.)

139. τὸ πρῆγμα : Θεώρημα. *Vici.* τὸ παραπολωλὸς καὶ διεφθαρμένον. R. διαφθειρόμενον. γ.

140. διὰ τὸ περὶ τῶν οὐρανίων καὶ τῶν ἀθῆλων αἰετὶ γίνεσθαι τὴν ζήτησιν αὐτοῖς. R. — ἀλλ' οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσι λέγειν : (Ἄλλ' οὐ δυνατόν. δηλονότι ἐπὶ διασυρμῶν καὶ διαβολῇ ταῦτα παρεισάγει λέγοντα τὸν θυρωρόν. ἀλλότριον γὰρ τῶν φιλοσόφων τὸ βασκαίνειν καὶ φθονεῖν, οἷς τὸ κοινωνεῖν περὶ πολλοῦ πάντων ἀφθόως.) — οὐ πρότερον εἰ μὴ μόνον τοῖς μαθηταῖς. R.

141. οὐτοσί : αὐτὸν δείκνυσσι. R.

144. ἀνήρετ' ἄρτι : Ἐπίθετο, [ἀνηρώτησεν. ἄρτι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐξ ὑπογυίου· ἵνα αὐτοσχεδιάζειν δοκῶσι. διαβάλλει δὲ τοὺς φιλοσόφους ὡς εὐτελεῖ ζητούντας· διὸ καὶ ταῦτα γελοίου χάριν λέγεται, καὶ διὰ γελοίων τὴν Σωκράτους παρίστησιν ἀκριβείαν.]

Χαιρεφῶντα : Τῶν ἄγαν γνωρίμων Σωκράτους ὁ Χαιρεφῶν. (οὐδὲν δὲ αὐτῷ διατίσσωται τῶν συγγραμμάτων. δοκεῖ δὲ γενέσθαι περὶθερμος καὶ σφόδρα ἐχθρεύσας τῶ ἀδελφῶν. καὶ φησὶ Ξενοφῶν [Cogn. 2, 3, 18] τὸν Σωκράτην συναγόμενα αὐτοὺς λέγειν ὡς οὐδὲν ὀφθαλμῶν ὄφελος εἶη, εἰ μὴ συμφωνοῖεν, οὐδὲ χειρῶν οὐδὲ ποδῶν.) δῆμου δὲ ἦν ὁ Χαιρεφῶν Σφήττιος. τούτῳ καὶ ἡ Πυθία δοκεῖ τὸν περὶ τοῦ Σωκράτους χρησμὸν εἰπεῖν

σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης·
ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος.

(τοῦτον Ἀπολλώνιος ὁ Μόλων ἐν τῷ κατὰ φιλοσόφων ἐφεῦσθαι φησι. τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρησμῶν ἐξαμέτρους εἶναι. καὶ ἔστι δὲ παρὰ κωμικῶν τινι·

εἰ συγκεκρῶσθαι τοῖς νεκροῖς δυνήσεται.

ὅτι δὲ καὶ ἄλλοι διὰ τριμέτρων πλείους εἰσὶ χρησμοί, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ λόγῳ λεχθέντες τῇ Πυθίᾳ, δῆλον. [τὸ μὲν καὶ ἐπ' ἐμοὶ μέχρι καὶ νῦν κεκρημέναι τὸν Πύθιον οὕτω παρήσω λέγειν, ἀλλὰ τῶν ἀρχαίων παραδείγματος ἕνεκα χεῖρον οὐδὲν μνημονεύσαι. τοῦτο μὲν γὰρ ἐπὶ τῷ φέρεται οὗτος ὁ χρησμὸς ἐξενεχθεὶς ὑπὸ τῆς Πυθίας

ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ λευκαῖς κόραις·

ἐν Λέσβῳ δὲ ναπαίου Ἀπολλωνος ὁ δοθεὶς Πέλοπι, αἰτούντος αὐτὸν ἀνάθημα τοῦ θεοῦ τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, ἕτερα παρέχοντι κειμήλια. ἔστι δ' οὕτως,

ὁ βούλομαι δὸς, μὴ δίδου δ' ὁ μὴ θελω.

φέρει δὲ τὸν χρησμὸν τοῦτον Ἀντικλείδης ἐν τοῖς Νόστοις. καὶ ἑτέροις πλείστοις ἀν τῆς εἰς λέγειν τοιοῦτον ἐξενεχθέντας μέτρον.]

145. φύλλαν ὀπόσους ἄλλοιτο : Τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν φιλοσόφων ζητήματα, ἀπηλλαγμένα τῶν κοινῶν βιωτικῶν ἐννοιῶν. R. διαβάλλει τοὺς φιλοσόφους ὡς εὐτελεῖ ζητούντας· διὸ καὶ τὰ ἐξῆς γελοίου χάριν. Ἄλλως, V. φύλλαν μὲν Ἀττικῶς, ὅν νῦν ἡμεῖς φύλλον καλοῦ-

μεν. τὸ δὲ λεγόμενον τοιοῦτόν ἐστι, τὸ πῆδημα τῆς φύλλης διαμετρησάμενος τοῖς αὐτῆς τῆς φύλλης ποσίν, ὀπόσους τούτους πηδήσει. δῆλον δὲ ὅτι διασῦραι βουλόμενος τὰ τῶν φιλοσόφων ζητήματα ὡς ἰσχνὰ καὶ λόγου μηδενὸς ἄξια, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα παρεισάγει. [διὸ καὶ τὰ ἐξῆς γελοίου χάριν αὐτῷ ἔλεκεται.]

146. τοῦ Χαιρεφῶντος τὴν ὄφρυν : (Ἰστέον ὅτι αὐτοπροσώπως εἰσήγον τοὺς κωμωδομένους καὶ) ὅτι γελοίου χάριν παρείληψε τοῦτο. αὐτίκα γοῦν οὐδὲ ἄλλου τινὸς ἐμνήσθη μέρους τοῦ σώματος ἢ τοῦ ἐν ἑκατέρῳ γελοίου. ὁ μὲν γὰρ βαθείας εἶχε τὰς ὄφρυν ὁ Χαιρεφῶν, ὁ δὲ φαλακρὸς ἦν ὁ Σωκράτης.

160. τῷ πόδε : Δυικὸν τῷ πόδε ἐπὶ τῆς φύλλης [κακῶς]. ἱστορεῖται γὰρ ἐξ ὀδῶν ἔχουσα. [ψυγίῃ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀποθανοῦσθ.]

161. [Περαικά : Ἔστι μὲν δένδρα, ἔστι δὲ καὶ ὑποδημάτων εἶδος γυμνασίων. διὸ ἐπιφέρει, ὑπολύσας. διὰ δὲ τὸ δένδρον, παίζων τὸ περιέρυσαν εἶπεν.]

162. ταύτας ὑπολύσας : Ἀδύνατον ἀδυνατῶν ἐπήγαγεν. οὔτε γὰρ ὑποδήματα φορέσαι δύναται ψύλλα οὔτε ἐκ κηροῦ φῦναι αὐτῇ φύσιν ἔχει, οὔτε τῶν τῆς φύλλης ποδῶν τὸν κηρὸν ἐξελεῖν καὶ διαμετρησάμενος τούτῳ δυνατόν τὸ διάστημα τοῦ πηδήματος.

168. [Σφήττιος : Ἀπὸ δῆμου τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.]

(167). ὀπότερα τὴν γωμῶν : Ἀντὶ τοῦ πῶς διανοεῖται καὶ διαλέγεται περὶ τῶν ἐμπίδων. [τὸ δὲ ὀπότερα, ἀντὶ τοῦ ὀπότερος. ἐμπίδας δὲ, οὐς ἡμεῖς κώνωπας καλοῦμεν· οἱ δὲ, εἶδος κώνωπος παραποτάμιον, ζώνην ἔχοντος.] — ἀντὶ τοῦ ὀπότερος. R.

168. κατὰ τὸ στόμ' ἄδειν : Ἀντὶ τοῦ, διὰ τοῦ στόματος (φθέγγεσθαι καὶ βομβεῖν), ἢ διὰ τοῦ ὄρουπιγίου. (τὰ γὰρ τοιαῦτα τῶν ζῶων τροφὴν μὲν λαμβάνει τῷ στόματι, οὐκέτι δὲ αὐτῷ φθέγγεται. καὶ ἔστιν ἀπὸ τῶν τεττίγων τοῦτο καὶ ἀπὸ τῶν ἐγκελάδων ἰδεῖν, οἱ καὶ οὕτω προσηγορεύθησαν, ἐπεὶ ἐν αὐτοῖς τὸν κελᾶδον ἔχουσιν. οὗτοι γὰρ καὶ τὰ τοιαῦτα ζῶα πάντα διὰ τοῦ στόματος τὴν φωνὴν προίεται. εἰ οὖν τούτους λάβοις καὶ σφάξαις, οὔτε ὁ ἐγκελάδος οὔτε ὁ μουσικός καὶ καλὸς τέττιξ ἔτι πρόσεισι φωνῆν. τῆς αὐτῆς γὰρ καὶ ὁ τέττιξ ἔστι φύσεως, καὶ τὰ τοιαῦτα ζῶα καλεῖται μὲν παρά τισι βομβύχια, καλεῖται δὲ καὶ ἔντομα, ὅτι κατὰ τὴν βράχιν ἐντέτμηται, ὡς ἔστιν ἰδεῖν ἐπὶ τῶν σφηκῶν καὶ κανθάρων καὶ ἐγκελάδων, καὶ τῶν τεττίγων μάλιστα. δι' ὧν καὶ φθέγγεσθαι τμημάτων ἀξιοῦσιν αὐτά.)

163. κῶλον, τὸν πρῶτον, πρὸς στενῶν δὲ τῶ ἐντέρῳ προσκειμένου. R. V.

164. πᾶς διανοεῖται τὰς ἐμπίδας πνεῖν. R.

166. σάλπιγξ ὁ πρῶτος : Τοιαῦτη γὰρ καὶ ἡ σάλπιγξ, κατὰ μὲν τὸ ἄνω στενῆ, πρὸς τὰ κάτω δὲ κολη. διὸ καὶ ἐξῆς ἄδει.

168. [τοῦ διεντερεύματος : Τοῦ ἐρωτήματος τοῦ διὰ τοῦ ἐντέρου.]

τοῦ εὐρέματος, τοῦ ἐπισήματος. ἐπαίξε δὲ παρὰ

τὸν ὑπὸ τοῦ Σωκράτους λεχθέντα λόγον περὶ τοῦ τῆς ἐμπίδος ἐντέρου. — τῆς περὶ τοῦ ἐντέρου λεπτολογίας καὶ φυσιολογίας. ΒΓ.]

167. ἢ βράδιος : Ἡ ταχέως γε ἂν οὗτος. φεύγων δὲ ἔντι τοῦ κατηγορούμενος. R. σφόδρα γε οὗτος ἢ ἄγαν οὗτος. φεύγων δὲ ἄ. τ. κ. V.

169. γνώμη μεγάλην ἀφῆρήθη : (Γνώμης μεγάλης ἐστερήθη) ἐμποδισθεὶς ὑπὸ ἀσκαλαβώτου ὁ Σωκράτης. ἑκατέρως λέγεται, καὶ ἀσκαλαβώτης καὶ γαλεώτης. — 10 σκέμμα. R.

172. ἀπὸ τῆς ὀροφῆς : Καὶ ἀρσενικῶς ὁ ὄροφος, καὶ θηλικῶς ἡ ὀροφή· ὡς τὸ,

οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνεκτενὸ τὰ Περσικά,

15 ἐν Αὐσιστράτῃ [229]· [καὶ ἐν Σφηξίν [1215] « ὀροφὴν θέασαι. » — ὄροφος καὶ ὀροφή· ἴσθι δὲ κάλαμος, ᾧ στεγάζουσιν. Vici.]

176. ἐχθὲς δὲ γ' ἡμῖν : Αἰληθότως σκώπτει τὸν τῶν φιλοσόφων βίον ὡς ἐπίπονον καὶ ταλαιπώρον. διὰ 20 τοῦτο εἰς αὔξησιν καὶ τῷ καιρῷ συνεχρήσατο, εἰ γε μέχρι τῆς ἐσπέρας ἀναμένοντες φαγεῖν οὐδὲ τότε παρεσκευασμένον οὐδὲν εἶχον.

178. τοῦτο καλεῖται ἀπόθεσις τοῦ λόγου. τὸ δὲ ἐπαλαμῆσατο ἔντι τοῦ ἐμμηχανῆσατο καὶ ἐπεινόησεν. R. V. 25 ἐπαλαμῆσατο : Εἰκότως εἶπε τὸ ἐπαλαμῆσατο διὰ τὸ καὶ τοὺς ἄρτους ὑπὸ τῆς παλάμης πλάττεσθαι. Vici.

177. λεπτὴν τέφραν : Ἴσχυὴν σποδόν. οὐκ ἀργῶς δὲ τὸ λεπτήν. πρὸς γὰρ τὴν ὁμοίωσιν τῶν ἀφίτων. [Ἴσχυὴν δὲ τέφραν τὴν ἐκ τῶν κεκαυμένων ξύλων κόνιν. οὐ ματαίως δὲ τὸ λεπτήν προσέθηκε πρὸς τὸ ταύτην δεῖξαι 30 παραπλήσιον τοῖς ἀφίτοις.] — τέφρα δὲ ἡ τῶν κεκαυμένων ξύλων κόνις. R. V.

178. κάμψας : (Καμπύλον ποιήσασθαί ὥσπερ ἀγκιστροειδῆ. ὀρθοὶ γὰρ οἱ ὀβελίσκοι. καὶ Ὁμηρος [Π. I, 215 35 et 210 contaminati]

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὥπτησε καὶ ἀμψ' ὀβελίοισιν ἔπειρεν.

ἀλλ' ἐπεὶ ἔδραμα μὲν οὐδὲν ἦν ὡς ὀβελίσκου δεῖσθαι, πρὸς δὲ τὸ ἐπιλαβῆσθαι καὶ ἀρπάσαι τι καὶ κατασχεῖν τοῦτο ἦν χρῆσιμον, ὀρθὸν ὄντα, φησὶ, τὸν ὀβελίσκου 40 ἔκαμψεν, ἵνα δι' αὐτοῦ κλέψαι τὸ ἱμάτιον δυναθῆ. τοιαῦτα γὰρ οἱ κλέπτει μηχανῶνται, ἵνα βράδιος πόρρωθεν ἀρπάσωσιν ὁ βούλονται.) — καμπύλον ποιήσας. διὰ δὲ τοῦ κάμψαι ὀβελίσκον καὶ ἡ κλοπὴ καὶ ἡ ἀφαιρέσις τοῦ ἱματίου ἐγένετο. ἐπειδὴ ὁ ὀβελίσκος ὀρθός ἐστιν, 45 ἔκαμψεν αὐτὸν, ἵνα δι' αὐτοῦ κλέψῃ τὸ ἱμάτιον. R.

εἶτα διαβήτην λαβὼν : Ἐργαλεῖον ὁ διαβήτης πολλαῖς εὐχρηστον τέχναις, τῷ Α στοιχείῳ παρεοικός. τοῦτο τὸ ἐν μέρος ἐντιθέτες, τὸ δὲ ἔταρον περιάγοντες κύκλους γράφουσι. [καὶ χαράσσοντες τὸ ὑποκείμενον, 60 τὸ ἴσον τηροῦσι διάστημα τοῦ κύκλου ἐκ τοῦ κέντρου.] — τὸ εἶτα περιττόν. R.

179. (ἐκ τῆς παλαιστρας : Ὁμοιον τοῦτο τῷ ὑπὸ Εὐπόλιδος βηθέντι περὶ Σωκράτους

Στησιχόρου πρὸς τὴν λύραν οἰνοχόην ἐκλεψεν.

ἐμφαίνει δὲ διὰ τούτου ὅτι παίδων ἦρα ὁ Σωκράτης. ἐν ταῖς παλαισταραις γὰρ τὰ πολλὰ ἐξητάζετο, ἵνα αὐτοὺς ἐ δρῆ.)

ὑφέλιετο : Τοῦτο παρ' ὑπόνοιαν ἐπήγαγεν. εἶδει γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, μετέβαλεν αὐτὸν εἰς τὰ ἀλφίτα. Ἄλλως. δέον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, κατέγραψέ τι, ᾧ τῶς προσέχοντες οὐκ ἐπεινήσαμεν, καὶ σχήματά τινα ἐπεποιήκει, εἰς ἃ 10 πάντων ἡμῶν ὁ νοῦς καθάπερ κεχνηδὸς τροφῆς ἐπελάθετο, ἐπήνεγκεν ὅτι ἀπὸ τῆς παλαιστρας ἔλαβεν ἱμάτιον. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς περὶ τὰς παλαιστρας τῶν παίδων ἐνεκεν διατρίβοντα. (ἐκεῖ γὰρ ἐφοῖτα ὡς γυμνοὺς τοὺς παιδας δρῶν. Ἄλλως. ἐπειδὴ οἱ τὰ γεωμετρικὰ θεωρήματα διδάσκοντες διαβήτηται γράφουσι ταῦτα, φησὶν ἐπιβελίσκον κάμψας, καὶ διαβήτητου σχῆμα 15 διαλαβὼν, πάντας πρὸς αὐτὸν ἐπαγόμενος, ὑφέλιε τὸ ἱμάτιον.)

180. τὸν Θαλῆν : Οὗτος ἐγένετο τῶν ἐπτὰ σοφῶν, 20 Μιλήσιος τὸ γένος, τὰ περὶ τὸν οὐρανὸν πρῶτος ἐξευρών. παρατηρητέον δὲ ὡς ἀπ' αὐθείας τῆς Θαλῆς ὡς Ἐρμῆς (ἐκλίνε). διχῶς δὲ τοῦνομα ἐκφωνητέον· βαρυτόνως μὲν Θαλῆς (ὡς Χρέμης, οὗ ἡ γενική) Θαλίητος· ἔτι δὲ καὶ περιπτωμένως Θαλῆς ὡς Ἐρμῆς. [μαθητιῶ δὲ 25 ἔντι τοῦ, μαθεῖν ἐπιθυμῶ.]

184. ὦ Ἡράκλεις : Πεποίηκε τὸ προσταχθὲν ὁ φιλόσοφος καὶ ἀνέψχε τὰς θύρας. ὁ δὲ εἰσελθὼν καὶ θεασάμενος αὐτοὺς ὠχροὺς καθήμενους τεθαύμακεν ὡς ἀνθρώπων μορφὰς μὴ ἔχοντας μηδὲ ὄψεις διὰ τὴν ὠχρότητα. 30 [ὄρᾳ δὲ ὡς φιλοσόφους κομῶντας, στραφέντος τοῦ ἐγκυκλήματος.]

188. ὁμοιοῦσθαι. R.

186. τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι : Πύλος, χωρίον τῆς Λακωνικῆς, ἔθνα Κλέων στρατηγῆσας τοὺς τριακισίους 35 τοὺτους αἰχμαλώτους ἀπὸ Σφακτηρίας ἔλαβεν. εἰκὸς οὖν τούτους καὶ διὰ τὸν τοῦ αἰχμαλωτισμοῦ φόβον καὶ διὰ τὸ πολλαῖς μὲν ἡμέραις πεπολιορκῆσθαι ἐν ἐρήμῳ νήσῳ καὶ ἀπ' ἧς οὐδὲν τῶν ἐπιτηδείων ἦν λαβεῖν, πολλῶν δὲ καὶ μετὰ τὴν θλώσιν συγκεκλεισθαι χρόνῳ 40 δεδεμένους ἐν ξύλῳ, ὠχροὺς τε καὶ ἰσχυοὺς καὶ δυσειδεῖς γεγενῆαι. ἰστέον δὲ ὅτι τρεῖς ἐκωνυμίας εἶχεν ὁ τόπος, Πύλος, Κορυφάσιον, Σφακτηρία. [Ἄλλως. Πύλος, νῆσος πλησίον Πελοποννήσου. ταύτην ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λάχης προκατασχὼν, ὁ τῶν 45 Ἀθηναίων στρατηγός, φρούριον ᾠκοδόμησεν. θθεν ἐξορμώμενος τὴν παραλίαν ἐδῆου τῆς Λακωνικῆς. Λακεδαιμόνιοι γοῦν καταλύσαι τὸ φρούριον θέλοντες, ἐπέπλευσαν τῇ νήσῳ καὶ παραστησάμενοι ἀνδρας ἐπτακισίους ἐντός τοῦ φρουρίου κατέλιπον. Ἀθηναῖοι οὖν 50 ἔπεμψαν πολλήν τινα στρατιάν κατὰ τῶν ἀνδρῶν τούτων μετὰ Κλέωνος στρατηγοῦ. ἔλθων οὖν ὁ Κλέων μετὰ τῆς στρατιᾶς καὶ πλείστον χρόνον τούτους πολιορκήσας,

- ἕστερον παρεστήσατο και αἰχμαλώτους λαβὼν Ἀθήναζε ἤγαγεν, οἱ δὲ διὰ τε τὸν πολλὸν λιμῶν, ὃν ὑπέστησαν διὰ τῆς πολιορκίας, και διὰ τὸ κατακλεισθῆναι Ἀθήνησιν εἰς εἰρκτῆν, πάνυ ὤχρροι ἦσαν.]
- 5 187. [ἄτὰρ τί ποτε : Διὰ τί ἄρα. εἰσελθὼν δὲ ἐπὶ συννοία κατέλαβε τοὺς περὶ Σωκράτην καθημένους, ἅτε φροντίζοντας περὶ τῆς ἐμπίδος και συγκεχυότας εἰς γῆν.] εἰσελθὼν γὰρ εὔρε περὶ τὸν Σωκράτην κάτω νεύοντας ἐπὶ συννοίας. B.
- 10 188. [βολβούς : Τὰ λεγόμενα ὑδνα, ἅτινα τὴν γῆν σκάπτοντες εὐρίσκουσιν οἱ ἄνθρωποι.]
190. (ἐγὼ γὰρ οἶδ' : Ὡς ἀγροίκος ταῦτα φησὶν ὅτι ἀκριβέστερον οἶδα τῶν περὶ τὸν Σωκράτην, ποῦ εἰσιν οἱ βολβοί.)
- 15 191. [οἱ σφόδρ' ἐγκεχυότες : Τοιαῦτα γὰρ τὰ τῶν ἄγαν φροντίζόντων και περὶ τὴν διάνοιαν ἐχόντων σχήματα. Ὅμηρος [Π. Γ, 217]
στάσκειν, ὑπαι δὲ ἰδεσκεν κατὰ χθονός, διμματα πῆξας.]
ἐγκεχυότες : Κύπτοντες κατὰ γῆς. *Vicl.*
- 20 192. ἐρεβοδιφῶσιν : Τὰ ὑπὸ τὴν γῆν ζητοῦσι και καταμανθάνουσι. R. V. [τὰ ὑπὸ ἔρεβος διφῶσι. τούτέστι τὰ ὑπὸ γῆν ζητοῦσι. — ἐρευνοῦσιν, ἐξετάζουσι. Τάρταρος δὲ ἐστὶν ὁ ὑπὸ γῆν κατώτατος τόπος. Junt.]
193. τί δῆθ' ὁ πρωκτός : Ἴσως ἐγγύθεν τοῦτο εἰληφεν ἀπὸ τῆς ἐμπίδος. ἐπεὶ κάκεινῃν διὰ τοῦ πρωκτοῦ ἄδειν ἔφη, διὰ τοῦτο και τούτους διὰ τοῦ πρωκτοῦ ἀστρονομεῖν (διδάσκεισθαι) λέγει. [ἀνάγκη γὰρ συγκεχυόντων αὐτῶν και εἰς γῆν ὁρώντων ἄνω τὸν πρωκτὸν βλέπειν.]
- 25 195. ἀλλ' εἰσὶθ' ἵνα μὴ ἕκείνος : [Κατὰ τὸ σιωπώμενον, ἄλλων ἐξεληλυθότων ἐκ τοῦ φροντιστηρίου,] τοῖς φιλοσόφοις λέγει εἰσιτε εἰσω ὁ μαθητῆς, ἵνα μὴ ἐξελθὼν ὁ Σωκράτης εὖρη ὑμᾶς ἐνταῦθα διατριβοντας. (τὸ δ' ἐκείνος κατ' ἐξοχῆν. Ἄλλως, τὸ ἐκείνος και τὸ αὐτός ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβάνεται. και Ὅμηρος 35 [Π. Ω, 90] τὴν Θέτιν που παρεισάγει λέγουσαν
τίπτε μ' ἐκείνος ἄνωγε μέγας θεός.)
[και παρὰ Πυθαγορείους τὸ αὐτὸς ἔφα, τούτέστιν ὁ Πυθαγόρας. και ἐν τοῖς ἐξῆς αὐτός, ἤγουν ὁ Σωκράτης.]
- 40 199. ἔξω διατριβεῖν : Εἰ γὰρ θεάσεται αὐτοὺς ἔξω, δυσχερανεῖ τὰ μέγιστα Σωκράτης. *Vicl.*
200. [πρὸς τῶν θεῶν, τί ταῦτα : Εἰσελθὼν ὁ πρεσβύτης ὄρᾳ τὰ τῶν φιλοσόφων σκευή, ἄβακα, ἢ σφαῖραν, ἢ χωρογραφίαν, και ἐρωτᾷ τί ἐστὶ.]
- 45 201. Ἀστρονομία : σφαῖραν δείκνυσι. R. Br. (τουτὶ δὲ τί : Διαγράμματα τινὰ και πίνακας δείκνυσι και ἀστρονομικοὺς και γεωμετρικοὺς.)
(203. πότερα τὴν κληρουχικῆν : Ὡς ἀγροίκος ταῦτά φησι. [τὴν ἰδιωτικὴν, τὴν ὑπὸ κλήρου δεδομένην, τὴν 50 τελοῦσαν.] ἐπεὶ οἱ Ἀθηναῖοι λαμβάνοντες πόλιν πολέμιαν και τοὺς ἐνοικοῦντας ἐκβάλλοντες, πολίτας ἑαυτῶν ἀποστέλλοντες τὴν γῆν αὐτοῖς διένεμον. [ἢ κληρουχικὴν ἐνταῦθα λέγει τὴν γεωργικὴν. κληροῦχοι γὰρ οἱ
- γεωργοί, διὰ τὸ τοὺς Αἰγυπτίους κλήρω μερίζειν τὴν αὐτῶν γεωργίαν.]
205. τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικόν : Δημοφαλές. οἶον, τὸ γὰρ σόφισμα ἦτοι μάθημα συμφέρον τῷ δήμῳ. V. [οἶεται τῶν πρὸς γεωργίαν εἶναι τοῦτο ἀβάκιον ἢ 5 τοιοῦτόν τι δημοφαλές. μάθημα τῷ δήμῳ συμφέρον.]
207. αἶθε μὲν Ἀθηναῖοι : [Χωρογραφίαν δείκνυσιν αὐτῶν. τινὲς ἐνθεν ἕως τοῦ, οἱ μοι δημόται, τοῦ γέροντός φασιν. ἐνιοὶ δὲ διαιροῦσι. και κατ' ἐρωτήσιν δὲ εἶναι τὸ τοῦ φιλοσόφου, και ἐν ἀποφάσει δύναται. τὸ δὲ 10 ἐξῆς, ὡς τοῦτ' ἀληθές,] ἐν ἐρωτῆσει, ὡς τοῦτο σοι δοκεῖ Ἀττικὸν χωρίον, ἐν ᾧ καθήμενοι δικάζουσι;
208. [ἐπεὶ δικαστὰς οὐχ ὄρω : Κατηγορεῖ Ἀθηναίων ἐνταῦθα ὡς περὶ τὰ δικαστήρια μόνον ἠσχολημένων και τοῦ στρατεύειν ἀμελούντων. τοῦτο δὲ και Δημο- 15 σθένης ἐστὶν ὅτε ποιεῖ.]
212. [παρατέταται μακρὰ : Διὰ γὰρ τὸ σχῆμα, λέγω δὴ τὸ ἐπιμηκες τῆς θέσεως, Μάξιμος ἐκλήθη.] ἢ δὲ : Ἀβτη. ἤγουν ἰδοῦ. Junt.
213. ὑπὸ γὰρ ὑμῶν παρετάθη : [Εἰς φόρον ἐξετάθη, 20 πλεῖονα φόρον παρέχουσα. δηλοῖ δὲ και τὸ ἠπλώσθαι. ἐκληρούχησαν δὲ αὐτὴν Ἀθηναῖοι, κρατήσαντες αὐτῆς.] (πρὸς τὸν χρόνον ἀπήνητσε και τὸ μῆκος τοῦ πολέμου, τὸ σχῆμα τῆς θέσεως δεικνύοντος αὐτῷ τοῦ φιλοσόφου. ἐπολιόρχησαν δὲ αὐτὴν Ἀθηναῖοι μετὰ Περικλέους, 25 και μάλιστα Χαλκιδέας και Ἐρετρίεας. πρὸς τὸ παρατέταται, ἐν ᾧ ἡ θέσις δηλοῦται, και αὐτὸς ἐπήνεγκε τὸ παρατάθη. τοῦτο λέγει, ὅτι προσέκειντο Ἀθηναῖοι. τὸ δὲ παρατάθη ἴσον τῷ ἐξετρυχώθη και κατεπονθή. Περικλέους δὲ στρατηγούντος καταστρέψασθαι αὐτοὺς 30 πᾶσάν φησι Φιλόχορος και τὴν μὲν ἄλλην ἐπὶ ἁμολογία κατασταθῆναι, Ἐσταιεῖων δὲ ἀποικισθέντων αὐτοὺς τὴν χώραν ἔχειν.) [Περικλῆς γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοὺς Ἀθηναίους ἐποίησεν, ἐν πολέμῳ νικήσας τοὺς Ἀβαντας. διὸ παρατάθη τοὺς φόρους και ἐπεφορτίσθη ὡς τῶν 35 Ἀθηναίων ἐπιτεινάντων τοὺς φόρους αὐτῆ. Ἄλλως. τοῦτο φησὶν ὁ Στρεψιάδης, οὐ νοήσας τὸ παρὰ τοῦ μαθητοῦ λεγόμενον τὸ, παρατέταται μακρὰ πόρρω πάνυ, ὅ τι νοεῖ. ὁ μὲν γὰρ τοῦτο εἶρηκεν, ὅτι μακρὰ και ἐπιμηκής ἡ Εὐβοία, ὁ δὲ ἐπὶ αὐξήσεως τοῦτο φόρων ἐξέλαβε. παραστησάμενος γὰρ Περικλῆς τὴν Εὐβοίαν, ἐξέτεινε τοὺς αὐτῆς φόρους ἐπὶ πολύ. τοῦτο ἔδοξε τῷ Στρεψιάδῃ νοεῖν τὸ, παρατέταται μακρὰ πόρρω πάνυ. και διὰ τοῦτο φησὶν, οἶδα ὑπὸ γὰρ ἡμῶν και Περικλέους παρετάθη.] παρετάθη : Ἡὐξήθη τοῖς φόροις. *Vicl.*
- 45 215. ἐγγὺς ἡμῶν : Διὰ τὸ ἐν ταῖς χωρογραφίαις σύγγυς πάντα εἶναι, ἐπεὶ οὐκ ἂν τις εἴποι αὐτὰς ἀστυγείτονας.
[μέγα : Ἀντὶ τοῦ μεγάλως.] φροντίζετε : Μεταβουλεύεσθε.
216. ἀπαγαγεῖν : Ἀποστήσαι. *Vicl.*
217. οἰμώξεσθ' ἄρα : Συνεχῶς ὑπ' αὐτῶν ληϊζόμενοι. Br.
218. φέρε τίς γὰρ οὗτος οὐπι τῆς κρεμάθρας : (Ἀντὶ

τοῦ ὑπόθου. Ἀττικῇ δὲ ἡ σύνταξις. κατὰ δὲ τὴν διά-
 5 οιοιαν, ἥς προτάσσεται, σημαίνει πλείονα τὸ φέρε. νῦν
 μὲν οὖν τὸ ἄγε δηλοῖ, ἐν ἄλλοις δὲ ἄλλο τι σημαίνει,
 ὡς παρὰ Δημόσθενι [p. 98] « φέρε εἰ δίκας ἀπαιτήθειαν
 6 οἱ Ἕλληνες ὧν νῦν παρεβίεσται καιρῶν. » ἐνταῦθα γὰρ
 βούλεται λέγειν, ὅτι ὑπερεθέμεθα. Ἄλλως.) παρεγ-
 κύκλημα. δεῖ γὰρ κρεμᾶσθαι τὸν Σωκράτην ἐπὶ κρε-
 μάθρας καθήμενον καὶ τοῦτον εἰσελθόντα καὶ θεασάμε-
 10 νον αὐτὸν οὕτω πυθέσθαι. κρεμάθρα δὲ λέγεται, διὰ
 τὸ οὕτως αὐτὴν δεῖ μετέωρον εἶναι κρεμαμένην. νῦν
 μέντοι τὰ περιτεύοντα (ὄψα) εἰς αὐτὴν εἰώθαμεν ἀπο-
 τίθεσθαι. γελόιοι δὲ χάριν ἐν τῷ τοιοῦτῳ παρήγαγεν
 αὐτὸν σχήματι.

219. αὐτός : Τιμῶν τὸν διδάσκαλον οὐκ εἶπε τὸ
 16 ὄνομα.

220. μέγα : Ἄντι τοῦ μεγάλως. V. ἀναβόησον : Τῷ
 μαθητῇ λέγει ὁ Στρεψιάδης τοῦτο. ὅσον, οὐκ ἤκουσαν
 ἐμοῦ, αὐτὸς σὺ βόησον μέγα.

223. ὦ Σωκρατίδιον : Ἄπο τοῦ υποκοριστικοῦ δια-
 20 βάλαι αὐτόν. R. V. (τί με καλεῖς, ὦ φήμερε : Ἄντι
 τοῦ ὦ θνητὲ καὶ ἐφήμερα φρονῶν. ἐφήμερον δὲ αὐτὸν
 καλεῖ ὡς αὐτὸς λοιπὸν τὰ τῶν θεῶν φρονῶν καὶ ὑπερη-
 φανῶν τὰ τῶν ἀνθρώπων. Ἄλλως, ὦ ἄνθρωπε. ἐλέ-
 γετο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῶν παρεμφέρον.
 25 σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν. περιέθηκεν οὖν αὐτῷ
 φωνὴν τὴν τοῦ παρὰ Πινδάρῳ Σειληνοῦ. ὁ γὰρ τοῖς
 Πίνδαρος [fr. 128] διαλεγόμενον παράγων τὸν Σειληνὸν
 τῷ Ὀλύμπῳ, τοιοῦτος αὐτῷ περιέθηκε λόγους « ὦ
 « τάλας ἐφάμερε, νήπια βάσεις, χρήματά μοι διακομ-
 30 « πῶν. » ἅμα δὲ ὡς ὑπερηφανοῦντος λοιπὸν τοῦ Σω-
 κράτους τὰ ἀνθρώπινα καὶ ἐν θεοῖς ὄντος αὐτοῦ, διότι
 μετεωρολόγησις ἦν, οὕτω τὸ ἐφήμερον ἐποίησεν αὐτὸν
 λέγοντα.)

226. ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον : ἀεροβατῶ :
 35 Ἐπιβαίνω τῷ ἀέρι. διὰ τοῦτο καὶ μετέωρον αὐτὸν
 ἐποίησε καθήμενον. τὸ δὲ περιφρονῶ τὸν ἥλιον ἀντὶ τοῦ
 διανοοῦμαι καὶ περιεργάζομαι τὸν τούτου δρόμον.
 [Ἄλλως, ὅτι περιφρονῶ εἶπε, καὶ οὐ περισκοπῶ ἴν',
 ἐπειδὴ τὸ περιφρονῶ διπλοσημαντὸν ἐστὶ, καὶ ἀντὶ τοῦ
 40 περισκοπῶ καὶ ἀντὶ τοῦ ὑπερφρονῶ, ἀμφότερα εἰς τὸν
 Σωκράτην νοῶνται, ὅτι τε ἀέρα καὶ ἥλιον καὶ νεφέλας
 καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐφροντίζει καὶ ἐφιλοσόφει καὶ ὅτι αἰθέ-
 ριον ἑαυτὸν ἠγεῖτο, καὶ ὑπὲρ αὐτὸν μονοῦ τὸν ἥλιον.
 ὁ Στρεψιάδης δὲ ἀντὶ τοῦ καταφρονῶ μόνον ἐνόησεν. —
 45 περιφρονῶ τὸν ἥλιον : Περιεργάζομαι καὶ περισκοπῶ
 τὴν τοῦ ἡλίου πορείαν. Vicé.]

228. εἶπει' ἀπὸ ταρροῦ : (Ἀττικῶς τὰ ἐξ οἰσύνων
 πλέγματα οὕτω καλεῖται. τοὺς γὰρ καλάθους τοὺς
 γεωργικοὺς ταλάρους καλοῦσι. νῦν δὲ τὴν κρεμάθραν
 50 οὕτως ἐκάλεσεν, ἐφ' ἧς Σωκράτης ἐκρέματο. Ἄλ-
 λως.) ταρρός μετέωρον τι ἱκρίον, ἐφ' οὗ αἱ ἀλεκτρουνί-
 δες κοιμῶνται. τοιαύτην δὲ τινα ὑποληπτέον τὴν
 κρεμάστραν ἐσημασίασθε. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν περινοεῖς
 ὑπερφρονεῖς εἶπεν, ἵνα διαβάλλῃ τὸν Σωκράτην ὡς ὑπερ-

φρονῶντα τῶν θεῶν. — ὑπερφρονεῖς : Καταφρονεῖς.
 Vicé.]

(227). ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς, εἴπερ : Ἄλλ' οὐκ ἀπὸ
 τῆς γῆς ἦν δυνατὸν ἀνθρώπων ὄντα διαγινῶναι τὰ θεῖα ;
 — εἴπερ : Εἴπερ ἐξεστι περιφρονεῖν τοὺς θεοὺς δηλονότι. 5
 A. εἴπερ : Ἐδει καταφρονῆσαι ἐκείνους. Vicé.]

228. τὰ μετέωρα : Ἐξεύρον ἀκριδῶς τὰ ὑψηλὰ καὶ
 μετέωρα πράγματα· περὶ τούτων γὰρ τοῖς φιλοσόφοις
 τὰ ζητήματα. [ἐπὶ τῆς γῆς δηλαδὴ ἐπιβεβηκώς.]
 10 ψυχρά δὲ ἡ αἰτία, ἦν ὁ Σωκράτης λέγει. — ἐπὶ τῆς 10
 γῆς τὰ οὐράνια. R.

(230). λεπτήν καταμίξας εἰς τὸν ὅμοιον ἀέρα : Ἀπο-
 λογεῖται πρὸς τὴν ἐρώτησιν τοῦ γέροντος ὁ Σωκράτης,
 [λέγων τὴν αἰτίαν, δι' ἣν κρεμάμενος, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ
 τῆς γῆς φησι περιθεωρεῖν τὰ μετέωρα πράγματα. 15
 ὅμοιον δὲ εἶπε τὸν ἀέρα, ἀντὶ τοῦ ὁμοιολεπτομεροῦ.]
 ψυχρὰν δὲ καὶ ματαίαν αὐτὸν ἐποίησε παρεχόμενον τὴν
 λύσιν.

232. οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίβη : Ἄντι τοῦ καὶ γὰρ, Ἀτ-
 20 τικῶς. [Καλλιμάχος [fr. 92]

ἀκούσασθ' Ἰππώνακτος. οὐ γὰρ ἀλλ' ἦκω.

ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ ἦκω.]

233. τὴν ἱκμάδα : Τουτέστι τὸ νοητικὸν καὶ γονι-
 μώτατον τῆς ψυχῆς. φασὶ γὰρ οἱ φιλόσοφοι καὶ πρὸς
 τὴν κρᾶσιν τῶν ἀέρων γίνεσθαι τὸ ἄριον ἢ ἀργότε- 25
 ρον ἐπιβάλλειν τοῖς θειοτέροις. [διαπαίζει δὲ τὰ τῶν
 φιλοσόφων ἡ κωμωδία. λόγος γὰρ παρ' ἐκείνοις, ὡς
 ὄντως ἐπισπᾶται εἰς ἑαυτὴν τὰς ὑποκειμένας οὐσίας
 ἡ γῆ.]

234. [πάσχει : Τὸ δὲ πάσχειν, οὐ μόνον ἐπὶ τῶν 30
 πασχόντων τι λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ποιούντων.
 καὶ γὰρ οἱ ποιούντες τρόπον τινὰ καὶ αὐτοὶ πάσχουσι
 πάθος, αὐτὸ τὸ ποιεῖν. τὰ οὖν κάρδαμα τὴν τῶν παρα-
 κειμένων αὐτοῖς βοτανῶν ὑγρότητα εἰς ἑαυτὰ ἔλκοντα,
 35 ξηρὰς αὐτὰς καταλείπει. καὶ ἐστὶ τοῦτο αὐτῶν πάθος. 35
 Juné.]

καὶ τὰ κάρδαμα : Εἶδος λαχάνου ἀγρίου παρὰ Πέρ-
 40 σαις. [νῦν δὲ τὴν σφάκον λέγει.] καὶ γὰρ ταῦτα τῶν
 περὶ αὐτὰ φουμένον λαχάνων τὴν δύναμιν ἐπισπᾶται,
 καὶ πᾶν τὸ ἐν ἐκείνοις ὑγρὸν ἐπισπώμενα αἰτία αὐτοῖς 40
 τοῦ ξηραίνεσθαι γίνεται.

236. ἡ φροντίς ἔλκει : Δέον εἰπεῖν, ἡ γῆ ἔλκει τὰ
 κάρδαμα, ὁ δὲ ὡς ἀγροικὸς μὴ νοήσας τὸ εἰρημένον
 συνέχευε τὴν φράσιν, ὅθεν καὶ ἀσαφὲς ἐποίησε τὸ δηλού-
 45 μενον. [τοῦτο δὲ πρὸς τὴν τοῦ Στρεψιάδου ἀμαθίαν 45
 ἐπιτηδεῖως ὁ ποιητὴς ἐποίησεν ἀδιανόητον.]

(239). ἦλθε δὲ κατὰ τί : [Ἐντευθὲν κατέρχεται κατὰ
 τὸ σιωπώμενον.] οὐκ ὀκνεῖ τοῦ αὐτοῦ μνημονεύειν.
 Ἀριστοφάνης. καὶ γὰρ τούτου ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔπους φθά-
 50 σαντι αὐτῷ εἰρηται ἐν Εἰρήνῃ [192] τῷ δράματι οὕ-
 τως,

ἦλθε δὲ κατὰ τί ; τὰ κρᾶταυτί σοι φέρω.

240. ὑπὸ γὰρ τόκων : Ὅτι χρήστας ὁ Ἀριστοφάνης

τοὺς δανειστάς λέγει. [ἡ μὲν γὰρ συνθήσια τοὺς χρεωφειλέτας χρήστας λέγει. Ἀθηναῖοι δὲ τοὺς μὲν δανειστάς χρήστας λέγουσι, τοὺς δὲ ὀφειλέτας χρεωφειλέτας καὶ χρεώστας. Φωκυλίδης ἐν μὲν τοῖς αὐτοῦ ποιήμασι κατὰ τὴν συνθήσιαν τοὺς χρεωφειλέτας χρήστας καλεῖ, λέγων οὕτως

χρήστης κακοῦ ἔμμεναι ἄνδρος φεύγε,
μη σε γ' ἀνήσειε διβούς, παρὰ καιρὸν ἀπαιτέων.

ἐν ἐκείνῳ μέντοι ἀντὶ τοῦ δανειστής λαμβάνεται [γ. 50 78],

μηδέποτε χρήστης πικρὸς γόνι ἀνδρὶ πένητι.]

241. [τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι : Τουτέστιν, εἰς ἐνέχυρον ἀφαιροῦμαι τὴν ἐνυπάρχουσαν οὐσίαν, ὅσην ἱμάτια καὶ σκευή καὶ ἄλλα.]

242. πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν Ἰλαθες : (Ὡς ἐπὶ νοσήματός τινος, οὕτω προήγαγε τὸν λόγον. εἰώθαμεν γὰρ ἐν τῇ συνθήσιᾳ πυθνανόμενοι τῶν καμνόντων λέγειν, πόθεν συνέβη γενέσθαι τὴν νόσον; διὸ κάκεινός φησι, « νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππικῇ, δεινῇ φαγεῖν. ») ἐκ ποίας αἰτίας Ἰλαθες σαυτὸν πολλοῖς ὑποπεσῶν δανεῖοις;

243. [νόσος μ' ἐπέτριψεν : Ἔστι γὰρ ὡς ἀληθῶς νόσος καὶ τὸ ἴππους τρέφειν. δαπανηρὸν γὰρ καὶ οὐκ ἔχον τοὺς καρποὺς ἀξίους τοῦ ἀναλώματος. ἐπέτριψε δ', οἷον ἐξέτριψε καὶ καταδαπάνησε. — ἤφρανευ. Θ.

δεινῇ φαγεῖν : Καταναλώσαι δεινῇ, δαπανηρά. ἅμα δ' ὅτι τὰ δύσπεπτα τῶν σιτίων νόσων πρόξενά γίνονται.] — πολυδάπανος οὐσα, καταναλώσαι δεινῇ, R.

246. [ὁμοῦμαι σοι : Ἀντὶ τοῦ, ὃν σύνθωμα μισθὸν σοι τελεῖν, ἔμμυμι τοὺς θεοὺς τοῦτόν σοι δοῦναι. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἵνα διαβάλλῃ αὐτόν.]

247. ποίους θεοὺς : Ταῦτα ἰσως αἰνίττεσθαι βούλεται πρὸς τὴν διαβολὴν τὴν Σωκράτους, ἣν τινες διέβαλλον, λέγοντες ὡς ἄσεβει περὶ τὸ θεῖον ὀμνῶν τὸν ἀλεκτρυόνα καὶ προσκυνῶν τὴν πλάτανον (καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ὡς ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασι Ξενοφῶν Ἱστορεῖ), [λέγων οὕτως « πολλὰκις ἐθαύμασα τίσι ποτὲ λόγοις ἔπεισαν « Ἀθηναίους οἱ γράψαντες Σωκράτη ὡς ἄξιος εἶη θανά- « του τῆ πόλεϊ. » εἰθ' ὑποβάς ὀλίγον « ἀδικεῖ γὰρ, » φησὶ, « Σωκράτης τοὺς νέους διαφθείρων, καὶ ξένα δαι- « μόνια εἰσάγων. » ἦτοι οὖν ὡς τέλεον ἀναιροῦντος αὐτοῦ θεοὺς τὸν λόγον ἐκδεκτέον, ἢ ὡς πολυπραγμονοῦντος, ποῖον ὁμοίει γένος θεῶν. *** γεγονέναι. πρῶτον μὲν τοὺς κατὰ Ὀφίωνα καὶ Εὐρύνομην· δεύτερον δὲ τοὺς κατὰ Κρόνον καὶ Ῥεάν, οὐστίας Ὅμηρος [Π. Ε, 898] Οὐρανίωνας· τρίτον δὲ τοὺς Διὶ τὴν ἀρχὴν καταλύσαντας τὴν ἐκείνων, οὗς Ὁλυμπίους κλήζομεν.] [Ἄλλως, τοῦτο φησιν, ἐπεὶ ὁ γέρων εἶπεν ἀσυναρτήτως ὅτι μισθὸν σοι ὀμνῶ καταθήσειν τοὺς θεοὺς, ἅμα ἐπιφέρει τοῦ, ποίους ὁμεῖ σὺ θεοὺς : οὐχ ὡς ἄλλοις αὐτὸς χρώμενος θεοῖς, ἀλλ' ὅτι ὄμοσεν, ὡς νόμισμα καταθήσειν τοὺς θεοὺς.]

249. σιδαρῆοισιν : Τοῦ νομίσματος σημαίνοντος δύο, ποτὲ μὲν τὸ νόμιμον ἔθος, ποτὲ δὲ τὸ κόμμα τοῦ τετυπωμένου χαλκοῦ, ὃ Στρεψιάδης ἐδέξατο οὐ πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ Σωκράτους ῥηθὲν, ἀλλ' ἔμιξεν ἀμφοτέρω. ἔδει γὰρ εἶπεῖν, τίσιν ὀμνῶν τοῖς, ἢ τίνοι χρῆσθαι νομίσματι. [λεπτοῖς δὲ νομίσμασι φαίνονται κεχρηῆσθαι Βυζάντιοι διὸ καὶ Δωρικῶς εἶπεν. ἐνιοὶ δὲ κατὰ πολυμάθειαν δωρίζουσιν. Πλάτων Πεισάνδρῳ

χαλεπῶς ἐν οἰκῆσαιμεν ἐν Βυζαντίοις
ἔπου σιδαρῆοισι χρώνται.]

Ἄλλως. ἐδόκει γὰρ φαυλότατον εἶναι τὸ νόμισμα τῶν Βυζαντιῶν ἅτε δὴ σιδηρᾶς ὕλης ὑπαρχούσης. [ἢ ὅτι ἐκεῖ μέταλλον ἦν, ἐν ᾧ ὤμνον.] — ἀντὶ τοῦ νόμιμον. V.

250. (βούλει τὰ θεῖα πράγματ' : Οὐχ ὡς θεοὺς ἡγούμενος τοὺς παρὰ τοῖς ἄλλοις νομιζομένους, τὰ θεῖα λέγει νῦν, ἀλλ' οἷον τὰ ἀξιοθέατα καὶ ὄντως μεγάλα καὶ τίμια.)

251. ἄττ' : Ἄτινα ἐστὶν ἀκριβοῦς καὶ ἀληθῆς. νη Δι' : λαίπει τὸ θέλω, εἴπερ ὄντως ἐστὶν ἐν θεοῖς. V.

252. συγγενέσθαι : συνελθεῖν. V.

253. δαίμοσιν : Ὡς εἰ ἔλεγε τοῖς καπνοῖς, ἢ ταῖς σκιαῖς, ταῖς ἡμῶν θαῖς. τὰ γὰρ μηδενὸς ἔβια καπνοῦ καὶ σκιάς καὶ νεφέλας ὠνόμαζον. (Εὐπόλις ἐν Ἀυτολύκῳ « καπνοῦς ἀποφαίνει καὶ σκιάς. » ἀρμωστόντως δὲ τῶν φιλοσόφων ἐπιγράφει ταῦτας εἶναι θεὰς, ἐπεὶ, ὡς ἔφημεν, περὶ τὰ οὐράνια μάλιστα ἐπέστηνται οἱ φιλόσοφοι.)

254. κάθιζε, ἤγουν ἐπὶ τὴν τῶν φιλοσόφων ἔδραν. V. — σκιμπόδα : Τὸν κρᾶστατον σκιμπόδα λέγουσιν αἱ Ἄττικοί. (οἱ δὲ φασὶ σκιμπόδιον ἰδίως λέγεσθαι τὸ χωλοκραβᾶτιον. σκιμβάζειν γὰρ τὸ χωλαίνειν παρὰ τοῖς παλαίοις. ἢ τὸν σκιμβοῦς ἔχοντα τοὺς πόδας.)

256. (τουτοῖν τοίνυν λαβέ : Καὶ τοῦτο παρεπιγραφῆ. καὶ γὰρ τὸν Σωκράτην περιθεῖναι δεῖ τὸν στέφανον αὐτῶν, κακείνον λαβεῖν.)

(257). [ὥσπερ μὲν τὸν Ἀθάμανθ' : Ἀθάμας ἐκ Νεφέλης δύο παιδᾶς ἔσχεν, Φρύξον καὶ Ἑλληνα. ἀφίει οὖν τὴν Νεφέλην θεὰν οὐσαν, θνητῇ γυναικὶ ἐμίγη. ζηλοτυπήσασα οὖν ἡ Νεφέλη ἀπέπητη εἰς οὐρανὸν καὶ τὴν τῶν ἀνδρῶν χώραν αὐχμῶ ἐκόλαζε. πέπομφεν οὖν θεωροὺς εἰς Ἀπόλλωνα Ἀθάμας ἐρέσθαι περὶ τοῦ αὐχμοῦ. ἢ οὖν τοῦτου γυνὴ θέλουσα Φρύξον καὶ Ἑλληνα ἀπολωλέναι, πέπεικε διὰ δώρων τοὺς θεωροὺς εἶπεῖν Ἀθάμαντι ὡς οὐκ ἂν ἄλλως παύσασθαι τὸν αὐχμὸν ἔχρησεν ἡ Πυθία, εἰ μὴ τοῦς τῆς Νεφέλης θύσαιεν παιδᾶς. ἀκούσας οὖν Ἀθάμας μεταπέμπεται τοὺς παιδᾶς ἐκ τῶν ποιμνίων. εἰς οὖν κρὶς ἀνθρωπίνῃ χουρσάμας φωνῇ λέγει Φρύξῳ καὶ Ἑλλῆ τὰ περὶ τῆς σφαγῆς. φευγόντων οὖν τούτων μετὰ τοῦ κριοῦ ἡ μὲν Ἑλλητὴ ἐν τῷ παραοῦσθαι τὸν ἐν Ἀβύδῳ πορθμὸν ἀπεπινίγη πεσοῦσα ἀπὸ τοῦ κριοῦ· ἔθεν καὶ ἀπ' ἐκείνης Ἑλλησποντος κέκληται. Φρύξος δὲ ἐποχούμενος τῷ κρῶ εἰς τὴν τῶν Κόλχων γῆν περιώλε-

ται. ἔθα και τὸν κριόν, θς ὑπὸ τῶν θεῶν χρυσομαλλος γέγονε, θύει τῷ Ἄρει ἢ τῷ Ἑρμῇ, και κατοικήσας αὐτοῖσι τούνομα καταλόπειε τῇ τόπῳ. ἐκ τούτου γὰρ ἡ Φρυγία οὕτως ἐκλήθη. Ἀθάμαντα δὲ ἡ Νεφέλη δέχνη αὐτῇ δώσειν διὰ τοὺς παῖδας πεποίηκε· προσαχθεὶς οὖν στεφανηφορῶν ἐν τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς σφαγησόμενος ὑπὸ Ἡρακλέους σέσωται. οὕτω γὰρ Σοφοκλῆς ἐν δράματι πεποίηκε. Ἄλλως. ἐν Ἀθάμαντι Σοφοκλέους ὑπόκειται Ἀθάμας στεφανηφορῶν, ὡσπερ ἱερεῖον, δίκας 10 εἰσπραττόμενος περὶ Φρύξου. Ἄλλως.] τούτο ἴσως τὸν ἕτερον Ἀθάμαντα Σοφοκλέους ἀποτεινόμενος λέγει. ὁ γὰρ τοι Σοφοκλῆς πεποίηκε τὸν Ἀθάμαντα ἑσπεριωμένον και παρεστῶτα τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς ὡς σφαιρασθησόμενος, μῆλλοντα δὲ ἀποσφάττεσθαι αὐτὸν, παρα- 15 γενόμενος Ἡρακλέα και τούτον θανάτου βυόμενος, [λέγοντα ὡς σώζοιτο ὁ Φρύξος, δι' ὃν ἔμμελλεν ἐκείνος τεθνήξεσθαι. ἐπεὶ οὖν και ὁ πρεσβύτερος ἑσπεπται, ὡσπερ παραδείγματι τῷ κατ' ἐκείνον χρώμενος, δεδοικέναι φησὶν ἐκείνῳ παραπλήσια.] — ὡς ἀγροίκος Ἀθάμαντα 20 εἶπεν ἀντὶ Φρύξου. ἀντὶ τοῦ εἶπεν τὸν Φρύξον τὸν Ἀθάμαντα εἶπεν, ὡς ἀγροίκος ἀγνοῶν τὰς ἱστορίας οὐ γὰρ Ἀθάμας [ἐτύθη], ἀλλ' ὁ Φρύξος. R.

258. τοὺς τελομένους : Τοὺς μινόμενος. ἐνδόξοις δὲ μυστηρίοις παραβάλλει τὰ τῶν φιλοσόφων μαθημα- 25 τα, ἵνα ἔτι μᾶλλον πείθῃ προσέχειν τὸν γέροντα ὡς θεοστέρῳ τῷ πράγματι.

[260]. λέγειν γενήσεται τρίμμα : Ἰκανὸς και δεινὸς ἔση λέγειν. (και Δημοσθένης [p. 260] ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου ὡς ἴταμου και ἀναισχύντου ῥήτορος καθαπτόμενος 30 ἀισχίνου, περιτριμμιμα ἀγορᾶς αὐτὸν καλεῖ. τρίμμα δὲ, τετριμμένους ἐν λόγοις. κρόταλον δὲ, εὐγλωττος, εὐστομος. ἡ μεταφορὰ ἐκ τοῦ κροτάλου. ταῦτα δὲ λέγων λίθους συγκρούει ἀνωθεν αὐτόν. τρίμμα οὖν εἶπε διὰ τὸ τρίβεσθαι τοὺς λίθους κρόταλον δὲ διὰ τὸ κρούεσθαι 35 αὐτὸν παιπάλῃ δὲ διὰ τὴν τραχύτητα. ἐπεὶ παῖπαλα καλοῦμεν τὰ δύσβατα. Ἄλλως.) ταῦτα λέγων ἄμα ὁ Σωκράτης λίθους παρατριβῶν πωρίους και κρούων πρὸς ἀλλήλους, συναγαγὼν τὰ ἀπὸ τούτων θραύσματα βάλλει τὸν πρεσβύτερον, καθάπερ τὰ ἱερεῖα ταῖς οὐλαῖς 40 οἱ θύοντες. και διὰ τούτου παίζει τοῖς ὀνόμασι. τρίμμα μὲν τὴν ἀπὸ τούτων ἐκπίπτουσαν λατύπη. καλοῦμεν δὲ και τῶν ἀνθρώπων τοὺς κακεντρεχεῖς και μὴ ἀπλοῦς τρίμματα και περιτριμμιματα και πολυκρότους και κροτάλα. θθεν και τὸν πρῶτον στίχον Ὀδυσσεῖας οὕτως 45 ἀξιοῦσι γράφειν τινές,

ἄνδρα μοι ἔνεπε Μοῦσα πολὺκροτον.

κρόταλον : Ἰδίως ὁ σχιζόμενος κάλαμος και κατασκευαζόμενος ἐπίτηδες, ὡστε ἡγεῖν, εἴ τις αὐτὸν δονοῖ ταῖς χερσὶ, καθάπερ κρότον ἀποταλῶν. τρανὸς οὖν ἔση, 50 φησὶ, και τὴν φωνὴν διηθρομμένος, καθάπερ τὰ κροτάλα. παιπάλῃ, τραχὺς, δυσκατάληπτος, ἐπεὶ παῖπαλα καλοῦμεν τὰ τῶν χωρίων δύσβατα. R. λεπτολόγος. B. τρίμμα : Ἐμπειρος. κρόταλον : Λάλος. Vici. εὐ-

γλωττος. R. παιπάλῃ : Λεπτὸς περὶ τὸ λέγειν. Vici. ἐντριβῆς και ἔμπειρος. λάλος, ἀκουστός, λεπτολόγος, λεπτός περὶ τὸ λέγειν. Θ.

261. ἔχ' ἀτρέμας : Μένε ἐφ' ἡσυχίας. βαλλόμενος γὰρ ὁ πρεσβύτερος τῇ παιπάλῃ ἀποσειεται. διὸ παρακα- 5 λεύεται αὐτὸν μένειν. [παιπάλῃ δὲ κυρίως τὸ λεπτομέρες τοῦ ἀλεύρου.] — ἀτρέμας : Ἡσυχός. Vici.

οὐ ψεύσει γέ με : Συγκατατίθεται περὶ πάντων Σωκράτην ἀληθεύειν ἄπερ ἐπαγγέλλεται· διὸ και τὸ ἐξῆς πᾶν ἀστεῖως ἐπάγει. R. [τούτῃσιν ἀπατήσεις. ὅτι 10 μηδὲν ἴδῃ ἐπαγγέλλεται Σωκράτης ψεύδεσθαι. πληρωθεὶς γὰρ, φησὶ, τούτων, λέγω δὴ τῶν τριμμάτων τῶν λίθων και τῆς λατύπης, ἣν ἔφαμεν παιπάλῃν καλεῖσθαι, γενήσομαι παιπάλῃ. Ἄλλως.] τῇ χιόνι καττόμενος, ἐὰν αἱ Νεφέλαι δειχθῶσιν. λέγεται δὲ παι- 15 πάλῃ τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου· ἀφ' οὗ παλύνειν τὸ λευκαίνειν, (ὡς τὸ [Π. Κ., 7],

πολλὰς δὲ χιῶν ἐπάλυνεν ἀρούρας.)

ἐπεὶ οὖν ἐκείνος εἶπε, γενήσεται τρίμμα, κρόταλον, παι- 20 πάλῃ· αὐτὸς ἔπαιξε παρὰ τὴν παιπάλῃν, τούτῃσιν τὸ 20 ἄλευρον, εἶπὼν καταπαττόμενος. — καταπαττόμενος ὑπὸ σοῦ ταῖς πληγαῖς διὰ τὰ μαθήματα, παιπάλῃ γενήσομαι. B.

262. καταπαττόμενος : Πληρωθεὶς τούτων. παιπάλῃ γενήσομαι : Ἦγουν ἀφανισθήσομαι και εἰς οὐδὲν ἐλ- 25 θω. Θ.

263. εὐφημεῖν χρῆ : [Ἡ συστηματικὴ αὕτη ἀμοιβαία τοῦ ἕμου εἰσθεῖς ἔστιν ἐκ στίχων ἀνακαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ἰβ', ὧν τελευταῖος

ἐκακοῦσται δεξέμενα θυσίαν, και τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι. 30 καλεῖται δὲ τὸ μέτρον τούτο Ἀριστοφάνειον, ὡς εἶπομεν. τὰ τοιαῦτα δὲ εἶδη καλεῖται ἑτεροστροφα. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσει παραγράφος. Ἄλλως. εὐφημεῖν χρῆ : Ταῦτα πρὸς τὸν Στρεψιάδην.] παρακαλεῖται τὸν πρε- 35 σβύτερον σιωπῆν και εὐφημεῖν, ἵνα ἐξηται, ὡστε μηδὲν 35 βλάσφημον εἶπειν. — εὐφημεῖν : Βοῶν μετ' εὐφημίας. Vici.

264. [ἀμέτρητ' ἀήρ : Ἀκατάληπτε και ἀναριθμητε, 40 τούτῃσιν μέγιστε. τὸν δὲ ἀέρα προσεύχεται· ἐπεὶ αἱ νεφέλαι τούτου τοῦ μέρους, ὡς τῶν φιλοσόφων λόγος, οἱ τὸ πᾶν ἀέρα βούλονται εἶναι· οἱ και τὴν ἐν ἡμῖν ψυχὴν ἀέρα και πνεῦμα διωρίσαντο εἶναι.] — ἀμέτρητ' ἀήρ : Ἄπειρε. Vici. ἀναριθμητε. βαστάζεις. R.

θς ἔχεις : [Ὅς παρελήφας τὴν γῆν ἀπασαν και βαστάζεις.] — και οὗτος δὲ φιλοσόφων λόγος ὅτι οὐκ ἐφέ- 45 δρασαι ἡ γῆ, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἀέρος πάντοθεν περιέχεται, τὸν μέσον τοῦ παντός λαγοῦσα τόπον. R. — δόξα τις τῶν φυσικῶν ἐβρουλεῖτο, ὅτι πλατεῖα οὖσα ἡ γῆ ὀχεῖται ἐν τῷ ἀέρι. — μετέωρον : Κρεμαμένην. Vici.

265. λαμπρὸς τ' αἰθρῆ : Ἰδίως τὸ τῆς ἡμέρας φῶς 50 αἰθρῆ καλεῖται, ἀπὸ τοῦ αἰθρῆν, ὅ ἐστι πυρρὸν. θερμὸς δὲ ὁ ἥλιος και διάπυρος. διόπερ εὐκαιρῶς ὁ ποιητῆς τῷ ἐπιθέτῳ ἐχρήσατο, αἰθέρα λαμπρὸν εἰπὼν.

(σεμναί τε θεαί : Οὐχ οὕτω λέγει τὰς Νεφέλας σεμνάς θεὰς ὡσπερ τὰς Ἑρηνῶν ἐκτρεπόμενοι πάντες ὀνομαστί λέγειν αὐτὰς Εὐμενίδας καὶ σεμνάς θεὰς προσηγόρευσαν. τὸ γὰρ σιωπηλὸν σεμνὸν λελογίσταται.)

6 βροντησικέραυνοι : [Ἀλλήλαις γὰρ προσερχομένων τῶν νεφελῶν, πῦρ ἐξάπτεται ἐκ τῆς πυκνῆς ἐκτρίψεως.] [οἰκειῶς κἀνταῦθα τῷ ἐπιθέτῳ τούτῳ κέχρηται. δοκοῦσι γὰρ πως αἱ νεφέλαι προδεικνύουσι καὶ προσημαίνειν ἡμῖν τοὺς τε ὄμβρους καὶ τὰς χαλάζας τοῦ οὐρανοῦ, 10 ὅτε βροντᾷ καὶ ἀστράπτει. Ἄλλως, ἐκ τῶν νεφελῶν φασὶ τὰς ἀστράπτας καὶ βροντὰς γίνεσθαι, συγκρουόμενας βροντᾶν, συντριβομένας ἀστράπτειν.]

266. [ἄρθητε : Φυσικώτερον ἐχρήσατο τούτῳ τῷ λόγῳ, ἄρθητε εἰπών, οἰοεὶ ἐπάρθητε. φασὶ γὰρ τὰς νεφέλας εἰς ὕψος αἰρεσθαι κατ' ὀλίγον ἀπὸ τῆς γῆς ἢ τῆς θαλάσσης.

τῷ φροντιστῇ : Δύναται καὶ ἐπὶ τοῦ Σωκράτους καὶ ἐπὶ τοῦ πρεσβύτου νοεῖσθαι. ἐπὶ μὲν τοῦ Σωκράτους, ἵνα ἢ παρακαλῶν αὐτῷ φανῆται τὰς Νεφέλας· ἐπὶ δὲ 20 τοῦ γέροντος, ὡς ἤδη συγκαταριθμούντος αὐτὸν τοῦ Σωκράτους τῷ τῶν φιλοσόφων συλλόγῳ.]

267. μήπω γε, μήπω γε : (Ἀναδίπλωσις καλεῖται τὸ τοιοῦτον σχῆμα τοῦ λόγου, τὸ δις τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι χρῆσθαι). παρεπιγραφῇ. διπλασιάσας γὰρ τὸ ἱμάτιον 25 περιβαλέσθαι φησὶν αὐτὸ θέλειν ὑπὲρ τοῦ σκέπεσθαι [καὶ ἤττον αὐτοῦ καθικέσθαι τὸν ὑπερὸν τοῦ σώματος. ἢ γὰρ ἀρχὴ τῶν Διονυσίων χειμῶνος ἄγεται. — πτύξαι : Ἦγουν καλύψωμαι, συσπάσωμαι. *Vict.* τὸ πτύξασθαι ἐκ μεταφορᾶς εἶρηται τῶν ζωοφύτων, ἧτοι ὄστράκων, ἅπερ οἰοεὶ πτύχας, ἧτοι πύλας τὰ ὄστρακα ἔχοντα, καὶ ταῦτα συνάπτοντα, ἑαυτοῖς περιποιοῦσι τὸ ἀσφαλές. *Vict.*]

268. (τὸ δὲ μὴ κυνῆν : Περικεφαλαίαν, ἀγροίκων φόρημα. οὕτως δὲ ἐκλήθη, ἐπειδὴ πρῶτον ἀπὸ κυνείων 35 δερμάτων ἦν. — περικεφαλαίαν ἧτοι καμηλαύκιν. φασὶ δὲ τὸ πρότερον ἀπὸ καμηλείου δέρματος γίνεσθαι. *V.*

ἔχοντα : Οὐ μωρὸν δηλονότι, οὐκ ἀνόητον ; ἔλλειπε γὰρ εἶρηται.)

40 270. [χιονόβλητοισι κἀθήσθε : Ἀντιπαρατάττεται Ὀμήρῳ [Od. Z, 42] λέγοντι

Ὀδλυμόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἔμμεναι.

χιονόβλητα γὰρ τὰ ὑψηλὰ τῶν ὄρων πληροῦσθαι τε καὶ διατηρεῖν τὴν χιόνα πέφυκεν. εἰώθασι δὲ καὶ τὰ 45 νέφη τούτοις ἐπικαθῆσθαι.]

271. [εἴτ' Ὀκείανου πατρός : Καὶ τοῦτο φυσικὸν φησὶν, ἀπὸ τοῦ Ὀκείανου πάντα τὸν ἀέρα τὴν νοτίαν, τὴν ἰκαάδα καὶ τὸν θετὸν τούτοις ἐπιχορηγεῖν.]

(Νύμφαις : Λεῖπει ἢ σὺν Ἀττικῶς, σὺν Νύμφαις.)

80 272. (προχοαῖς : Λεῖπει ἢ ἐπὶ, ἵνα ἢ ἐπὶ ταῖς προχοαῖς τοῦ Νεῖλου. — Ζητείται δὲ τίνας ἔνεκεν μόνου τοῦ Νεῖλου μείνῃται. ὅτι σεμνολογεῖν λεληθότως ὁ ποιητῆς βουλόμενος τὰ καθ' αὐτόν ἦν γὰρ τὸ γένος

Αἰγύπτιος. καιρὸν οὖν εὐρῶν μνήμην τοῦ Νεῖλου πεποίηται. *V.* πρόχουσι δὲ, ἀγγελοῖς. — πρόχουσι : Ἀγγελοῖς, ὑδρεταῖς. *Vict.*)

(273). ἢ Μαιῶτιν λίμνην : Περί ταύτης Ἡρόδοτος [4, 100, 120, 123] μαρτυρεῖ λίμνην εἶναι Σκυθίας. [ἀπὸ 5 τῶν ποταμῶν δὲ ἀρύνονται ὕδωρ εἰς χοῤῥσιν. διὰ δὲ τὸ ἀδηλον, ἐκ διαφόρων καλεῖ αὐτάς, ἵνα πιστευσθῇ.]

νιφόντα Μίμαντος : Τὸν αἰεὶ νιφόμενον. ὄρος Θράκης [ὁ Μίμας. καὶ Ὀμηρος [Od. Γ, 172] « παρ' ἠνεμόνευτα Μίμαντα. »]

νιφόντα : Τὸν αἰεὶ νιφόμενον, χιονιζόμενον. *Vict.*

(274). χαρεῖσαι : Ἦδυνθεῖσαι. γράφεται δὲ φανείσαι. — φανείσαι : Παραγεγόμεναι. *E.*

275. ἀέναοι Νεφέλαι : [Ἡ ἐπεισόδιος αὕτη στροφή καὶ ὠδὴ τοῦ χοροῦ κώλων ἐστὶ ἰς', ὧν τὰ πρῶτα δύο 15 δακτυλικά πενθημιμερῆ, ἃ καλεῖται Ἀρχιλόχεια, ὡς Ἡφαιστίων [p. 30] φησὶ, διὰ τὸν Ἀρχιλόχον τούτοις χρῆσασθαι ἐν ἐπωδῶν ὡς τὸ

ἐν δὲ Βατουσιᾶδης.

ἔχει δὲ τὸ πενθημιμερές, ὡς εἶρηται, πόδας δύο καὶ 20 συλλαβῆν. τὸ γ' ἀναπαιστικὸν ἐφθημιμερές, ὃ καλεῖται, ὡς εἶρηται, παροιμιακόν. ἔχει δὲ πόδας γ', καὶ συλλαβῆν, ὡς εἶρηται. τὸ δ' δακτυλικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον ὃ καλεῖται καὶ αὐτὸ Ἀρχιλόχειον. καὶ τούτῳ γὰρ οὕτως ἐν ἐπωδοῖς ἐχρήσατο, ὡς Ἡφαιστίων φησὶ. 25 τετράμετρον δὲ εἶρηται, διότι κατὰ μονοποδίαν μετρεῖται τὰ δακτυλικά. τὸ ε' ὁμοιον. τὸ ἕκτον δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ζ' ὁμοιον τῷ τετάρτῳ. τὸ η', τὸ θ' καὶ τὸ ἰ' ὁμοια. τὸ ια' ὁμοιον τῷ πρῶτῳ· τὸ ιβ' ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές. τὸ ιγ' δακτυλικὸν τρίμετρον κατὰ μονο- 30 ποδίαν. τὸ ιδ' ὁμοιον τῷ δ'· τὸ ιε' ὁμοιον· τὸ ις'

τλησιώπῳ ὀμματι γαῖαν

ἀναπαιστικὸν ἐφθημιμερές ὃ καλεῖται, ὡς εἶρηται, παροιμιακόν. ἐστὶ γὰρ κοινὴ συλλαβὴ τὸ πω, διὰ τὸ ἔχειν ἔμπροσθεν φωνῆν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος, καὶ διπλῆ 35 ἔσω νενευκυῖα, δηλοῦσα ἔχειν ἀναπαύδοσιν. Ἄλλως.] ἀέναοι Νεφέλαι : Μετὰ τὴν τοῦ Σωκράτους εὐχὴν αἱ Νεφέλαι παρακελεύονται ὅθιθεν ἑαυταῖς πεισθῆναι τῇ ἐπικλήσει καὶ συναθροισθῆναι, καὶ οὕτως ἐπιφανῆναι τῷ Σωκράτει. ἐκ τούτων δὲ ὁ χορὸς συνέστηκεν 40 διόπερ καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἔχει τὸ δρᾶμα. ἀέναοι δὲ αἱ διὰ παντός νεούσαι. νεφέλη δὲ ἐστὶν ἢ ἐξ ἀέρος καὶ πνεύματος οὐσία παχυνομένη σωματοειδῶς. [τοῦ δὲ χοροῦ τὰς ἑκατέρωθεν λέγουσι παρόδους, οὐσας ἰς' κώλων. τῶν δὲ ὑποκριτῶν μέσων ὄντων, ἐκ στίχων ζ' 45 ἀναπαύστων τετραμέτρων καταληκτικῶν.]

[καλῶς εἶπεν ἀέναοι. εἰσὶ γὰρ ὑδάτων μητέρες. ἀρθώμεν δὲ, ἀναπηθῆσωμεν.] — ἀέναοι : Αἰεὶ βέουσαι καὶ στάζουσαι. *Vict.*

[μετὰ τὴν τοῦ Σωκράτους εὐχὴν αἱ Νεφέλαι παρακελεύονται ἀλλήλαις, ὥστε πεισθῆσας τῇ ἐπικλήσει Σωκράτους συναθροισθῆναι, καὶ οὕτως αὐτῷ φανῆναι. 50

τινὲς οὖν εἰς τὸ δροσερὰν φύσιν εὐάγητον, προστιθείασι τὸ ἀφεῖσαι, ἵνα ἐντεῦθεν τὰς αἰτιατικὰς συντάξωσι. τοῦτο δὲ ἐν οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων βιβλίων εὐρηται, ἀλλ' οὐδὲ μέτρον ἀπαιτεῖ. συντάσσεται δὲ οὕτω ὡς νεφέλαι
5 ἀένναοι αἱ ἔχουσαι φύσιν δροσερὰν εὐάγητον ἤγουν εὐκίνητον. LB.]

277. [φύσιν εὐάγητον : Πανταχοῦ φερομένην, ἢ λαμπράν.] λαμπράν, καθαρὰν. R. εὐάγητον : Πάντη φερόμενον, εὐκίνητον τοιοῦτον γὰρ τὸ ὕδωρ. Br.
10 (278). Ὁκεανὸς βαρυαχέος : Ἀκολουθῶς τοῖς ὑπὸ τοῦ Σωκράτους εἰρημένους

εἶτ' Ὁκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις.

ἀλλ' ὁ μὲν διὰ τὸ ἀδῆλον ἐκ διαφόρων αὐτὰς τόπων και πηγῶν καλεῖ, ἱν' οὕτω γούν τῆς ἀληθείας τυχεῖν δυ-
15 νηθῆ. αἱ δὲ, ἅτε τῆς ἑαυτῶν γενέσεως γυώσκουσαι τὸ ἀκριβές, εὐθὺς διώρισαν και πόθεν αὐτὰς ἀρθῆναι δεήσει. βαρυαχέος δὲ τοῦ μέγα ἤχουτος. [οἱ γὰρ βαρεῖς ποταμοὶ βρέοντες μέγαν ἤχον ἀπεργάζονται.] — βαρυαχέος : Μέγα ἤχουτος. R. Vicf.

279. ταῖς κομώσαις κορυφαῖς τοῖς δένδροις. R.
280. Ἐφαμεν ὅτι τοῖς ὑψηλοτάτοις τῶν ὄρων ἐπικάθηται αἱ νεφέλαι. ἵνα ἀντὶ τοῦ ὅπου τὰ πόρρω καθεζόμενα βλέπομεν. R. (ἵνα τηλεφανεῖς : Ὅθεν, ἀφ' ὧν ἐστὶν ἰδεῖν τὰ πόρρω. τοῖς γὰρ εἰς ὕψος οὔσι και τὰ
25 μακρὰν καταφανῆ γίνεται.) [τὸ δὲ ἵνα, ἀντὶ τοῦ ὅπου. ἢ τὸ ἵνα ἀφορώμεθα ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ὅθεν. κέχρηται δὲ ἐπιρρήματι τῷ ἐν τόπῳ ἀντὶ τοῦ ἐκ τύπου. — ἵνα : Ἄντι τοῦ ὅθεν. Vicf.]

282. ἀρδουμένην. R.
283. ζαθέων : Θαυμαστῶν, ἀγανθειῶν. κελადήματα :
30 Κρ.. v.. τὰς βοάς. Vicf. ἤχηματα. R.

284. καλάδοντα : Ἠχούντα. βαρύβρομον : Μεγαλόφωφον. Vicf. βαρύηχον, διὰ τὸν τῶν κυμάτων ψόφον. R. V.

286. [σελαγεῖται : Ἄντι τοῦ καταλάμπεται. εἶκοι δὲ λέγειν τὸν ἥλιον. ἐπεὶ και οἱ τραγικοὶ εἰώθασιν ὀφθαλμὸν ὀνομάζειν αὐτόν. τοιαύτη δόξα ἐστὶ παρά τοῖς φιλοσόφοις, ὅμμη αἰθέρος καλεῖν τὸν ἥλιον. — ὅμμη αἰθέρος τὸν ἥλιον εἶκοι λέγειν. ἐπεὶ και οἱ τραγικοὶ
40 εἰώθασιν οὕτως καλεῖν, ὀφθαλμὸν δηλαδῆ. ἐστὶ δὲ και παρά τοῖς φιλοσόφοις τοιαύτη δόξα, ὥστε ὀφθαλμὸν και ἤγεμόνα τοῦ οὐρανοῦ καλεῖν. LB. καταλάμπεται. Vicf.] ὅμμη αἰθέρος τὸν ἥλιον λέγει. R. ἐκपुरοῦται, λάμπεται. R. λάμπεται. V.

μαρμαρραῖς : ταῖς λαμπραῖς. μαρμαίρειν γὰρ τὸ λάμπειν. V.

287. ἀποσεισάμεναι : διασκορπίσασαι, τῆν χειμερινὴν ἀπειλὴν ἀποβαλοῦσαι. R. V.

289. ἀθανάταις ιδεῖαις : [Ἐπεὶ και γυναικοειδεῖς εἰσ-
60 μέναι μέλλουσι, τοῦτο λέγουσιν, ἐμπαρασκευαζόμεναι τῆν εἰσοδόν, ὡς ὅμοιοι μὲν τοῖς ἄλλοις θεοῖς οὔσαι, περικείμεναι δὲ νέφους τινὰ φύσιν. Ἄλλως. ἀθανάτας ιδεῖας κείται. και ἐστὶν ἐνικῶν ἐν γενικῇ πτώσει. μέλλει

δὲ τὰς Νεφέλας γυναικομόρφους εἰσάγειν, ἐσθῆτι ποικίλῃ χρωμένας, ἵνα τὰ τῶν οὐρανίων φυλάττωσι σχήματα. τὸ δ' ἐπιδώμεθα, ἀντὶ τοῦ ἐπιδώμεν και ἐπισκεψώμεθα.] ἵνα γυναικῆς εἰσαγάγῃ τὰς τοῦ χοροῦ.

290. τηλεσκόπῳ : Ἐὰ πάντα ἐφορῶντι. R. πόρρω ὁρῶντι. Vicf.

291. ὡς μέγα σεμναί : [Τὸ μερικὸν τοῦτο ἀμοιβαῖον σύστημα ἐκ στίχων ἐστὶν ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ζ', ὡς ἐρρήθη. λέγεται δὲ τοῦτο σύστημα κατὰ περικοπῆν ἀνομομερῆς, ὡς Ἑφαιστίων φησὶν. 10 ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.] ὡς θαυμασιώταται και ὑπεράγαν σεμναί. R. V. ταῦτα μὲν καθ' ἑαυτὸν, τὸ δὲ ἤσθου φωνῆς πρὸς τὸν Στρεψιάδην ὁ Σωκράτης. V.

292. [ἤσθου φωνῆς : Ἐν ταῖς κωμωδίαις τινὲς μηχαναί, τὰ καλούμενα ἤχεια, ὧν ὁ κύπος σχηματίζεται 15 εἰς βροντῆς ἀπήχησιν. ἐστὶ δὲ και ἐν τῇ σκηνῇ μηχανήματα ci, ὁ καλεῖται βροντεῖον, ἀμφορεὺς μεσοτὸς ψηφιδῶν ἀντιβαλλομένων εἰς χαλκοῦς λέβητας.]

293. [και σέβομαι γ' ὡς πολυτίμητοι : Ἄντι τοῦ προσκυνῶ, ἢ καταπέπληγμα, δεῖ δὲ και τοῖς τούτου σχή-
20 μασι ἐνδεικνυσθαι τὸ δεδιττόμενον, και ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τῶν Νεφελῶν ἐκπεπληγμένον. σέβεται δὲ ὡς σεβασμίας ὑπὸ θεῶν και τιμωμέναις. και προσκυνῶν δὲ δῆθεν ταῦτα λέγει.]

[ἀνταποπαρδεῖν : Ἄντι τοῦ κτυπήσαι και ἀντηχησαι. 25 περὶ δὲ τῆν βροντῆν ἐπαίξεν, ἐξομοῦν αὐτῇ τῆς πορδῆς τὸν ἤχον.]

294. πρὸς τὰς βροντάς : Μηχανῆ ἐστὶν, ὁ καλεῖται βροντεῖον, ὑπὸ τῆν σκηνῆν. ὁ ἦν ἀμφορεὺς, ψηφιδας ἔχων θαλασσίας. ἦν δὲ λέβης χαλκοῦς, εἰς ὃν αἱ ψήφοι 30 κατήγοντο και κυλιόμεναι ἤχον ἀπετελοῦν εἰκοτὰ βροντῆ.

τετρεμαῖω : Τρέμω, (παραγώγως. ἐπίτηδες δὲ ἐξέτεινε τῆν λέξιν τερατευόμενος).

295. (κει θέμις ἐστὶ : Καὶ εἰ εὐσεβὲς ἐστὶ και μῆ, 35 ἴσαι ἔχω. ὡς ὑπὸ τοῦ φόβου προειλημμένος, και μῆ δυνάμενος ἀνασχεῖν ἐτι. ὁ γὰρ ἐπιστάμενος ὅτι μῆ δεῖ οὕτω ποιεῖν, εἶτα τοῦτο οὐδὲν ἤττον ποιῶν, ὑπὸ μείζονος ἀνάγκης ἐξαγόμενον εἰς τὸ παρανομεῖν δεικνυσιν ἑαυτόν.) 40

296. [οὐ μῆ σκώψης : Τοῦτο ὁμοῦ μὲν ὁ Σωκράτης, και ὡς περιφρονῶν τὰ ἀνθρώπινα, πιστῶς λέγει, και τοὺς τῆς κωμωδίας ποιητὰς ἠγούμενος ἀθλοῦς, ὁμοῦ δὲ και Ἀριστοφάνης, αὐτοῦ μὲν οὐ, τῶν δὲ ἄλλων κωμωδογράφων ἀτεχνούντων, ὡς καταλιπόντων μὲν τῆν
45 ποίησιν, τοῦ δὲ σκώπτειν ἐχομένων.

οἱ τρυγοδαίμονες : Οἱ ποιηταί. ἐπειδὴ τῆν τρύγα χριόμενοι, ἵνα μῆ γνώριμοι γένωνται, οὕτως τὰ αὐτῶν ἤδον ποιήματα κατὰ τὰς ὁδοὺς ἀμάξης ἐπικαθήμενοι. διὸ και παροιμία, ὡς ἐξ ἀμάξης λαλεῖ, ἤγουν ἀναισχύν-
50 τως ὑβρίζει. τοῦτο δὲ ἐποῦν οἱ κωμικοὶ ποιηταί. Ἄλλως. οἱ κωμικοὶ, παρά τὸ καχοδαίμονες, ἐπεὶ πολλοὶ τῇ αἰσχροποίᾳ ἐχρῶντο. καχοδαίμονες δὲ, παρόσον ἀφόμενοι τῶν θεῶν περὶ τὸ σκώπτειν τρέπονται. —

τρυγοδαίμονες : Οἱ ἄλλοι κωμικοί. οὗτοι γὰρ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτῶν ἀνθρώπους εἰσήγον ἔχοντάς τε καὶ ἕτερα αἰσχρὰ ποιούντας. λέγει δὲ δι' Εὐπόλων καὶ Κρατινόν καὶ τοὺς ἄλλους. τρυγοδαίμονας δὲ τούτους καλεῖ, διότι πάντες οἱ κωμικοὶ τρυγί ἀνηλείφοντο. Ε.]

297. σμηῆνος αἰδαίαις : Τὸ πλῆθος τῶν μελισσῶν. R. [κυριως μὲν τὸ σύστημα τῶν μελισσῶν. Ὁμηρος δὲ [Il. A, 249] κέχρηται τῇ προπῆ ἐπὶ εὐγλωττίας ἐπαινῶν τὸν Νέστορα,

τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μελιτος γλυκίων βέναι αὐδῆ.

10 ὅπερ ἔστιν ἐσμὸς, τούτεστι σμηῆνος τῶν Ἀριστοφάνους ψιδῶν.]

(298). παρθένοι ὄμβροφόροι : [Ἡ ἀντιπῶδῃ αὐτῇ τοῦ χοροῦ κώλων ἐστὶν ὁμοίωσιν τῇ φῶδῃ δεκαεξ' ὧν ὁ τελευταῖος

καὶ μούσα βαρῆρομος αὐλῶν.

ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ, ὁ μὲν κατ' ἀρχὰς τοῦ κύλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος. καὶ ἀμφοτέροι ἀξω νενευκυῖαι, δηλοῦσαι ὅτι τέλος ἔσχε τὰ ἀποδιδόμενα. τινὲς δὲ εἰς τὸ παρθένοι στίζουσι, τὸ παλιμβολόν τῶν Νεφέλων παριστάντες. ἄμεινον δὲ εἰς τὸ ὄμβροφόροι στίζουσι.

20 Ἄλλως.] ταῦτα οὐχ ὑφ' ἐν ἀναγνωστόν οὐδ' ὡς ἐπιθετον τῶν Νεφέλων τὸ ὄμβροφόροι νῦν ἐκληπτέον, ἀλλ' ὡς αὐτὸ καθ' αὐτὸ πρᾶγμα δηλοῦν. ἡ καὶ ἄμεινον μὲν ἂν εἴη ὑποστίζειν μὲν εἰς τὸ παρθένοι, ζευγνύει δὲ τὸ ὄμβροφόροι τῷ ἐπιφερομένῳ, ἢ ἢ νοούμενον ἔλθωμεν ἐπὶ τὴν Ἀθηναίων γῆν ὄμβρου γέμουσαι. καὶ γὰρ εἰ ἀμφοτέρως ἡ ἔννοια σώζεσθαι δύναται, ἀλλ' εὐφημότερον ἐστὶν ὁ προειρηχάμεν. εἰσὶν οὖν αἱ Νεφέλαι πάλιν παρακαλεούμεναι καὶ φασιν, θλαὶ ὀμβρίας πληρωθεῖσαι τῇ τῶν Ἀθηναίων ἐπιστῶμεν πολει. ἡ δὲ τοιαύτη διαστολὴ ὑπεναντία τοῖς ἄνω γενήσεται προειρημένους ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, ὡς δεῖ τὰς Νεφέλας τολοῖπὸν εὐδίου εἶναι, δι' ὧν ἔφη, « ἀλλ' ἀποσεισάμεναι νέφος ὄμβριον ἀθανάταις ἰδέαις ἐπιδώμεθα. » πρὸς τοῦτο οὖν ἐκεῖνο ἀντιθετόν, ὅτι τὸ συμβαῖνον περὶ τὰς Νεφέλας αἰνιτόμενος ὁ ποιητὴς, παλιμβολόν τινα καὶ παλιτροπον ἐποίησε τὴν γνώμη αὐτῶν, ἐπεὶ ἐκ τε χειμῶνος εἰς εὐδίαν χωρεῖν καὶ αὖ πάλιν ἐξ εὐδίας χειμάζειν πεφύκασι.

30 λιπαρὸν χθόνα : Λιπαρὰς Ἀθήνας (οὐκ ἀπεικότεως καλοῦσι, μάλιστα μὲν καὶ διὰ τὸ δόξαι πλουτεῖν τὴν πόλιν, ἔπειτα δὲ καὶ διὰ τὴν τῶν ἡμέρων τροφῶν εὐρεσιν, παρ' οἷς εἰς ἐτι καὶ νῦν τὸ λιπαρὸν τῆς ἐλαίας φυτῶν δείκνυται. Ἄλλως. τὴν εὐβαλῆ καὶ πᾶσι κομῶσαν. καὶ Πίνδαρος [fr. 46] « ὦ ται λιπαραὶ καὶ ἀοι- « διμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι. » εὐανδρον δὲ, τὴν ὑπ' ἀρίστων ἀνδρῶν παροικουμένην. πολυήρατον δὲ, πᾶσιν ἐράσιμον.) — λιπαρὸν : Εἰς τὴν εὐγλαίον τὴν Ἀττικὴν. Θ. Λαμπρὰν διὰ τὴν ἐλαίαν τὴν οὖσαν ἐν αὐτῇ. R.

40 309. λιπαρὸν χθόνα : Λιπαρὰς Ἀθήνας (οὐκ ἀπεικότεως καλοῦσι, μάλιστα μὲν καὶ διὰ τὸ δόξαι πλουτεῖν τὴν πόλιν, ἔπειτα δὲ καὶ διὰ τὴν τῶν ἡμέρων τροφῶν εὐρεσιν, παρ' οἷς εἰς ἐτι καὶ νῦν τὸ λιπαρὸν τῆς ἐλαίας φυτῶν δείκνυται. Ἄλλως. τὴν εὐβαλῆ καὶ πᾶσι κομῶσαν. καὶ Πίνδαρος [fr. 46] « ὦ ται λιπαραὶ καὶ ἀοι- « διμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι. » εὐανδρον δὲ, τὴν ὑπ' ἀρίστων ἀνδρῶν παροικουμένην. πολυήρατον δὲ, πᾶσιν ἐράσιμον.) — λιπαρὸν : Εἰς τὴν εὐγλαίον τὴν Ἀττικὴν. Θ. Λαμπρὰν διὰ τὴν ἐλαίαν τὴν οὖσαν ἐν αὐτῇ. R.

50 301. Κέκροπος : Οὗτος γὰρ τῶν Ἀθηναίων ἦν ἀρχαῖος γονος. Θ.

πολυήρατον : Πάνυ ἐπέραστον. Θ. ἐρασιμίαν. V.

302. οὐ σέβας : Ὅπου σέβασμά ἐστι καὶ ἀπόρητα μυστήρια. λίαν γὰρ αὐτοῖς τὸ μὴ ἐξαγγελλεσθαι ταῦτα ἐσπουδάζετο. [ὅτι δὲ λίαν ἐσπουδάζον περὶ τὰ μυστήρια, δῆλον ἐκ τοῦ ψηφίσματος Μεγαρέων.]

303. μυστοδόκος ὄμιλος : Μυστικὸς καὶ ἱερὸς, τούτεστι τοὺς μύστας ὑποδεχόμενος. λέγει δὲ τὴν Ἐλευσίνα, ἔνθα τὰ Δήμητρος καὶ Κόρης ἐπιτελεῖται μυστήρια. — τὴν Ἐλευσίνα λέγει μυστικὴν καὶ ἱερὰν οἰκίαν, καὶ τοὺς μύστας δεχομένην. ἐν αὐτῇ γὰρ τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Κόρης ἐτελοῦντο. LB.

304. ἐν τελευταῖς ἀγίαις : Ἐν τελειουργίαις θσιωτάταις, τούτεστι τοῖς μυστηρίοις. (εἰκότως δὲ τὰς Νεφέλας παρήγαγε πρῶτον σεμνολογούσας περὶ τῶν μυστηρίων, ἐπεὶ ἔχουσι τινα πρὸς τὰς θεὰς ταύτας καὶ τοὺς δι' αὐτὰς καρποὺς τελειουμένους οἰκειότητα.) εἰ γὰρ τῶν μὲν Νεφέλων τὸ θεῖν, ἀδύνατον δὲ καρποὺς ἐνευ θρωγίων γεωργεῖν, πῶς οὐκ οἰκείος ὁ περὶ τῶν θεῶν ταῖς Νεφέλαις λόγος; εἰ γὰρ καὶ τὸν Ἰαχχον ἐχέρευσαν ταῖς θεαῖς, (ὡς Ἡρόδοτος [8, 66] ἱστορεῖ· ἐν γὰρ τῇ περὶ Σαλαμίνα ναυμαχίᾳ κατὰ πολὺ λειπομένων τῶν Ἑλλήνων τοῦ πλῆθους τῶν Περιοικῶν νεῶν συμμαχῆσαι τοῖς Ἀθηναίοις τὴν Δήμητραν καὶ τὴν Κόρην ἱστορεῖ, μέγιστον τῆς συμμαχίας ἐπιδειχάμενας καὶ ἐναργέστατον τεκμήριον. μελλόντων γὰρ λοιπὸν τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων εἰς χεῖρας ἕξειν, πρῶτον μὲν πλεῖστον ἔσον κοινορτόν ἀπὸ τῆς Ἐλευσίνας αἰρόμενον πάσῃ τῇ στρατιᾷ κατάδηλον γενέσθαι. εἶτα τούτων εἰς οὐρανὸν ἀνίσταται καὶ γενομένων νέφος διὰ μέσου τοῦ στρατοπέδου χωροῦντα, τὸν Ἰαχχον βοᾶν. μυστικὸς ὁ λόγος.)

305. οὐρανίους τε θεοῖς : Πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν καταχθονίων, ὧν ἡ Δήμητρα καὶ Κόρη. τὸ οὐρανίους δὲ θεοῖς ἐπήγαγεν ὑπερβαλλόντως εὐσεβῆ βουλόμενος δεδεικται τὴν πόλιν. αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι πόλεις ἐνὶ τινὶ πρόσκεινται θεῶν, αἱ δὲ Ἀθῆναι πάντας [ἀδιαφόρους] τοὺς θεοὺς τιμῶσι.

[διωρήματα : Ἡ γὰρ Δήμητρα αὐτοῖς τὸν στόνον ἔδωκε, καὶ Ἀθηνᾶ τὴν ἐλαίαν, καὶ Προσειδῶν πρῶτους εἶναί τὰ ναυτικά, καὶ ἄλλοι ἄλλα πάντα. ἡ τὰ διωρήματα θεοῖς ἀντι τοῦ θυσίαι νοητέον. Vict.]

306. ὑπερεφεῖς : Ὑψηλοὶ. Θ. Br. ὑψηλὴν ὄροσιν ἔχοντες. Vict.

307. καὶ πρόσδοι : Θρησκείαι περὶ τοὺς βωμοὺς, [πρόσδοι τοῖς θεοῖς, καὶ προσελεύσεις.] — πρόσδοι : Πανηγύρεις. Θ. Vict. ἔορται καὶ πανηγύρεις. R. V. (308). εὐστέφανοί τε : [Παρὰ τὸ Ὀμηρικόν [Il. A, 39]

εἰ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπι νηὸν ἔρεψα.]

αἷται γὰρ εἰσὶν αἱ εὐστέφανοι θυσίαι, κοσμεῖν μὲν καὶ στεφανοῦν τοὺς ναοὺς, πληροῦν δὲ ταῖς βωμοὺς ἱερῶν καὶ θυμιαμάτων. — ἡ ὅτι στεφανοφοροῦντας τὰς θυσίας ἐτέλουν. Junt.

θαλαίαι : Εὐδαιμονίαι, εὐθηναίαι, ἀκμαί, εὐφροσύναι, πανηγύρεις. Junt.

310. παντοδαπαῖς ἐν ὄραις : Διὰ παντός καὶ διηνεκῶς καὶ ἐν παντὶ καιρῷ. διὰ γὰρ τὸ πάντας θρησκείαι τὸς θεοὺς θύουσι καὶ πανηγυρίζουσι αἱ.

311. ἤρι τ' ἐπαρχομένῳ : Τὴν παροῦσαν ἐορτὴν λέγει, 5 τούτεστι τὰ Διονύσια. ἀρχομένου γὰρ τοῦ ἤρος, ἀρχεται καὶ ἡ πανηγυρίς. (Βρομία δὲ χάρις οἱ Διονυσιακοὶ ἀγῶνες, ἐν οἷς αἱ ἄμιλλαι τῶν χορῶν.) — ἤρι : Ἐαρι. τότε γὰρ ἐτελοῦντο (ἐτέλουν Θ.) τὰ Διονύσια. Θ. Br.]

312. εὐκελάδων τε χορῶν : Τῶν εὐμουσῶν καὶ ἡδέων 10 χορῶν ἄμιλλαι. (ἐρεθίσματα δὲ, ἤγουν ἄμιλλαι, ἡ ὄργανα μουσικά.) τοῖς γὰρ Διονυσίοις τοὺς κυκλίους χοροὺς ἴστασαν, καὶ ἠγωνίζοντο οἱ κωμικοὶ καὶ οἱ τραγικοὶ, ἀναγορεύοντας τὰ ὑπόγειον αὐτοῖς πεποιημένα δράματα. — ἐρεθίσματα : Ἄμιλλαι. Vict.

313. βαρύδρομος : Ἄντι τοῦ πολύχορος, πολλὰ βρέμωσα. προσήλουν γὰρ καὶ ταῖς τραγωδίαις καὶ τοῖς 15 κυκλίους χοροῖς. R.

314. [πρὸς τοῦ Διὸς : Εἰσθασίς διπλῆς ἀμοιβαίας καθόλου ἐκ στίχων ἀνακαιστικῶν τετραμέτρων καταλη- 20 πτικῶν ραί', ὧν τελευταῖος

διὰ τοὺς ἵππους τοὺς κοπκατίας καὶ τὸν γάμον δε μ' ἐπέτριψεν. καλεῖται δὲ τὸ μέτρον Ἀριστοφάνειον, ὡς εἴρηται. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἕξω νενευκῦα.]

315. τοῦτο τὸ σεμνόν : Αὐληθῶτως ἑαυτὸν ἐπαινεῖ. 25 σεμνὸν γὰρ, φησὶν, ἐστὶ τὸ μέλος. [ἔστι γὰρ τοῦτο ἀληθές. ὁ δὲ τὸν ἐπαινοῦν ἐπὶ τὰς Νεφέλας τρέπων, οὐκ οίεται φορτικὸς εἶναι.]

μῶν ἠρῶναι : (Ἀττικῆ ἡ συναίρεσις τὸ ἠρῶναι, ὡς ἡθεοὶ ἤθεοι.)

30 [κατὰ τὸ ἀρχαῖον καὶ σῆνηθες αὐτοῖς ἐνθάδε τρισυλλάβως προσηνέγκατο τὸ ἠρῶναι.]

316. ἀνδράσιν ἀργοῖς : Τοῖς φιλοσόφοις. [διασύρει δὲ αὐτοὺς πάλιν. ὠφελίμου, φησὶ, τοῖς ἀνθρώπων ἀπράκτους. οἱ γὰρ ἀργοὶ κερήνασι εἰς τὰς Νεφέλας. — 35 ἀνδράσιν ἀργοῖς : Τοῖς φιλοσόφοις καὶ ποιηταῖς, οἱ μὴδὲν ἄλλο μεταχειρίζονται, ἢ περὶ λόγων σχολάζουσιν. E.]

317. αἴπερ γνώμην : [Αἴπερ σύνεσι καὶ φρόνησιν, ὡς τὰ δέοντα νοεῖν. καὶ διάλεξιν] ἀντὶ τοῦ λόγων ἐμπει- 40 ρίαν ὅστε τὰ νοηθέντα φράζειν. (τερατείαν δὲ τὴν τερατολογίαν, καὶ περιλεξίν τὴν περιφρασιν, καὶ κροῦσιν τὸν παραλογισμόν [παρσυλλογισμόν G.], κατάληψιν δὲ φησὶν ὅστε τὰ νοηθέντα φράζειν.) — γνώμην : Ἐνθυμήματα. (γνώσιν Θ.) διάλεξιν : Εὐπορίαν εἰς τὸ δια- 45 λέγεσθαι. Θ. E. — νοῖν : Σύνεσι.

τὴν γνώσιν. διάλεξιν λόγων θεωρίαν. διαφέρει διάλεξις διαλέκτου, ὅτι διάλεκτος μὲν ἐστὶ φωνῆς χαρακτήρ ἐθνικῆς, διάλεξις δὲ τῆς συνήθους φωνῆς ἔκτροπὴ ἐπὶ τὸ σεμνότερον. τερατολογίαν, παραδοξολογίαν. τερατολο- 50 γεῖν δὲ τὸ ἀπίθανα διηγείσθαι. . . . τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. περιλεξίν ἀντὶ τοῦ περιφρασιν. κροῦσιν δὲ τὸ ἀπατῆσαι καὶ παραλογίσασθαι τὸν ἀκούοντα, οἷον παρακρούσασθαι καὶ συναρπάσαι. δοκιμασίαν. R.

SCOL. ARISTOPH.

318. [τερατείαν : Ψευδολογίαν. — παραδοξολογίαν. ἀλαζονείαν. Br.

περίλεξιν : Περιττολογίαν, περιφρασιν. — εὐπορίαν καὶ περιττότητα λόγων. E.

κροῦσιν : Ἀπάτην, δοκιμασίαν, παραλογισμόν. — 5 ποικίλλαν καὶ στροφὰς λόγων, δι' ὧν τοὺς διαλεγόμενους σοφίζομεθα καὶ ἀπατώμεν. Θ. E.

κατάληψιν : Εὐρεσιν. τὰ αὐτὰ δὲ καὶ διεξοδικώτερον ἐρμηνευτέον ἂν εἴη πάλιν ἐπαναλαβόντας. διάλεξιν τοῖ- 10 νον, λόγων ἐμπειρίαν, ὡς ἔφαμεν, ὅστε τὰ νοηθέντα δύνασθαι ἐρμηνεύειν. διαφέρει δὲ διάλεκτος καὶ διάλεξις. διάλεκτος μὲν γὰρ ἐστὶ φωνῆς χαρακτήρ ἐθνικὸς, διά- 15 λεξις δὲ τῆς συνήθους φωνῆς ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἔκτροπὴ καὶ ἐπὶ τὸ ἀγροικότερον. τερατείαν δὲ, τερατολογεῖν καὶ ἀπίθανα διηγείσθαι καὶ λέγειν πράγματα ἐπέκεινα 15 τῶν ἀνθρωπίνων. περιλεξίν δὲ, περιττῶς καὶ περιέργως περιτείνεσθαι διὰ λόγων καὶ δύνασθαι ἐρμηνεύειν τὸ νοηθέν. ἄπερ ἐστὶ λοιπὸν ἔργον τῆς ἐξηγήσεως τοῦ λό- 20 γου. δεικνυσι δὲ ἐξ ὅσων συνέστηκε βητορικῆ. δεῖ γὰρ νοεῖν, εἴθ' ἐρμηνεύειν, ἄπερ ἐστὶ λοιπὸν ἔργον τῆς ἐξη- 20 γήσεως τοῦ λόγου. κροῦσιν, ἢ τὸν παραλογισμόν καὶ τὴν ἀπάτην· τὸ συναρπάσαι τὸν ἀκούοντα. ἡ δοκιμασίαν· ἐπεὶ τὰ σαθρὰ κροτούμενα δοκιμάζεται. κατάληψιν, τὴν γνώσιν καὶ αἴσθησιν καὶ τὴν τέχνην. οὕτω γὰρ δριζό- 25 μεθα τὴν τέχνην, οἷον σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐγγε- 25 γυμασμένων, καὶ τὰ ἐξῆς. κατάληψιν δὲ εἰώθασιν οἱ μουσικοὶ λέγειν, ἐπειδὴν πλήξαντες τοῖς δακτύλοις ἢ τῷ πλήκτρῳ τὰς χορδὰς, καταλάβωσι καὶ ἀποτείνωσι τὸν φθόγγον.]

319. ταῦτ' : Διὰ ταῦτα. R. λαίπει ἢ διὰ. ἀντὶ τοῦ διὰ 30 ταῦτα, Ἀττικῶς. V.

πεπόνηται : Ἀνέπτῃ καὶ ἀνεκουφίσθῃ, καὶ μετέωρα φρονεῖ ἤδη. — μετέωρος γέγονε. E. Vict. — ἀντὶ τοῦ ἀνέστη. V.

320. [καὶ περὶ καπνοῦ : Ἄντι τοῦ, περὶ μηδενὸς 35 καὶ κενῶν πραγμάτων. στενὸς γὰρ καὶ ἀμενηνὸς καὶ ἀσθενὴς ὁ καπνός. παρὰ δὲ τὸ στενὸν εἰληπται τὸ στε- 40 νολεσχεῖν, τὸ μεταρσιολεχεῖν, καὶ τὸ μὴδὲν λέγειν. καὶ τοῦτο δὲ, τὸ λεπτολογεῖν, διασυρμού λέγει χάριν, ὡς ἰσχνὰ τῶν φιλοσόφων ζητούντων ζητήματα. — ἢ 40 ποικίλα καὶ λεπτὰ διεξέρχεσθαι, ὡς εἰς στενὸν κομιδῆ τοὺς διαλεγόμενους καθιστᾶν, μὴ ἔχοντας δ' εἰ ἀπολο- 45 γήσονται.] τὸ στενολεσχεῖν ἀντὶ τοῦ λεπτολογεῖν. στε- 45 νός γὰρ καὶ ἀμενηνός ὁ καπνός. διασύρει δὲ τὰ τῶν φιλοσόφων ὡς ἰσχνὰ ὄντα. R. περὶ τοῦ τυχόντος λεπτῶς 45 φιλοσοφεῖν, μικρολογεῖν. Br.

321. ἀντὶ τοῦ συνάψας ἕτερον λόγον τῷ βηθέντι ἀν- 50 τιθεῖναι. R. V.

(322). βλέπε νῦν : Ὑπερβατόν· λέγειν γὰρ βούλεται, 50 βλέπε νῦν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθα ἡσύχως· δρῶ γὰρ ὅδ' ἤδη κατιούσας αὐτάς. ὅρος δὲ ἐστὶν ἡ Πάρνηθος τῆς Ἀττικῆς. θηλυκῶς λέγομεν. [εἰκότως δὲ εἶπε πρὸς τὴν Πάρνηθα κατέρχεσθαι αὐτάς. πᾶσαι γὰρ αἱ τῶν ὀρέων

κορυφαί διὰ τὸ ὕψος δεῖ συννεφεῖς φαίνονται.] — ὄρος Ἀττικῆς, θηλικῶς ἡ Πάρνης. R.

321. ἤσυχα : Ἡσύχως. B.

(χωροῦσ' αὐται : Τὸ χωροῦσι καθ' αὐτὸ ἀναγνω-
5 στέον, εἶτα ὡς τοῦ πρεσβύτου οὐχ ὄρην λέγοντος, προσ-
τίθῃσι πλέον ἐκτείνων τῇ προφορᾷ τοῦ λόγου, τὸ,
αὐται πάνυ πολλαί. εἶτα ὡς οὐδὲ οὕτως ὄρωντος, πρὸς
πλείονα γνῶσιν προστίθῃσι και τόπον. τὴν δὲ τῶν λε-
γομένων ἐνάργειαν τὰ τῶν υποκρινομένων σχήματα
10 δείκνυσσι.) [δείκνυσσι δὲ αὐτῷ ὄρος ἐν τῷ θεάτρῳ τὴν
Πάρνηθα, ἐξ οὗ κατέρχονται.]

327. εἰ μὴ λημῆς : Παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ μεγάλα
παρορώντων. R. V. [τῶν Νεφελῶν πλησίον οὐσῶν,
ἐκεῖνος μὴδ' οὕτως ὄρων, τοῦτο νῦν προσέθηκεν, ἔν' ἢ τὸ
15 νοούμενον οὕτως· νῦν] αὐτὰς ὄρῃς, εἰ μὴ λήμας ἔχει
ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς μεγάλας ὡς κολοκύντας. λήμη δὲ
ἐστὶ τὸ πεπηγὸς δάκρυον. [δέον δὲ εἰπεῖν ἐν λήμαις, ὅ
δὲ κολοκύνταις εἶπε, δεικνύων τὴν ὑπερβολὴν τῆς
λημότητος. λέπει δὲ ἡ ἐν, ἔν' ἢ, ἐν κολοκύνταις· ὡς τὸ
20 νοεῖν ἐν φρενίτιδι. ἀποδοκιμαστέοι δὲ οἱ νοοῦντες ἔξω-
θεν, ὁμοίως. οὐκ ὀρθῶς γὰρ εἰκόασι λέγειν. ὁ δὲ Λου-
κιανὸς ἐν τῷ πρὸς ἀπαιδεύτον και πολλὰ βιβλία ὠνού-
μενον [c. 23] οὐκ ὠκνησεν εἰπεῖν, χυτῖραις λημῶντες.]

328. [νῆ Δί' ἔγωγε : Ἐξῶθεν ὑπακούεται τὸ ὄρω
25 ὡς ἀληθῶς. ἔώρα γὰρ, πλησίον οὐσῶν.] — πάντα :
Ἄντι τοῦ πάντα τόπον κατειλήφασι. R. V.

331. ἰσθ' ὅτι : Γίνωσκε. B.

σοφιστὰς : Ἐν ἄλλοις τοῖς πεπαιδευμένοις. τοὺς
μετεωρολόγους νῦν λέγει, καταχρηστικῶς δὲ και πάν-
30 τας τοὺς ἀπὸ τῶν μαθημάτων ὀρρωμένους. [και θαυ-
μαστὸν οὐδὲν, ὅπου μὴδὲ τοὺς αὐλητὰς οὕτω προσαγο-
ρεῖν ὠκνησαν. Πλάτων γοῦν ὁ κωμικὸς ἐν δράματι
Σοφισταῖς και τὸν Ὀποῦντιον αὐλητὴν Βακχυλίδην
εἰς τοῦνομα κατέταξε τῶν σοφιστῶν. καταχρηστικῶς
35 δὲ νῦν ἐπὶ πάσης ἐπιστήμης παρελαβε τὸ ὄνομα τῶν
σοφιστῶν. — σοφισταί, οἱ ῥήτορες και οἱ ἀπα-
τεῶνες· και οἱ διδάσκαλοι, και ὅσοι τῶν φιλοσόφων
ῥητορικῶς ἔγραψαν. ἐνταῦθα δὲ σοφιστὰς τοὺς διδα-
σκάλους νοεῖ· ὡς τοὺς ἄλλους σοφίζοντας. Junt.]

332. θουριομάντις : (Ἀπὸ τοῦ γενικοῦ ἐχώρησεν ἐπὶ
τὸ κατ' εἶδος.) [εἰπὼν γὰρ ὅτι πάντας αἱ Νεφέλαι τρέ-
φουσι τοὺς σοφιστὰς, ἐπήγαγε τίνας και τίνας. θουριο-
μάντις δὲ οὐ τοὺς ἀπὸ Θουρίου μάντις, ἀλλὰ τοὺς
εἰς Θούριον, πόλιν Συκείας, πεμφθέντας ἐπὶ τῷ κτίσαι
45 αὐτὴν· ἐπέμφθησαν δὲ δέκα ἄνδρες· ὧν και Λάμπων ἦν
ὁ μάντις, ὃν ἐξηγητὴν ἐκάλουν. ἦν δὲ και τῶν πολιτευο-
μένων πολλὰς. λόγους δὲ συνεχῶς εἰσάγειν ἐφαίνετο
περὶ τῆς εἰς Θούριον ἀποικίας. ἀλούσης γὰρ Συβάρους,
Θούριοι ἐκλήθησαν ἀπὸ κρήνης Θουρίας. Ἄλλως.]
50 [ὡς πολλῶν γενομένων μαντειῶν ἐπὶ τῆς εἰς Θουρίου
ἀποικίας, τοῦτους δὲ ἔφη τρέφεσθαι ὑπὸ τῶν Νεφελῶν,
ὡς διὰ τῶν οἰωνῶν τῶν ἐν τῷ ἀέρι μαντευομένους και
εἰς τὸν οὐρανὸν και τὰ νέφη ἀποβλέποντας.]

[ἱατροτέγνας : Και ἱατροὶ περὶ ἀέρων και ὕδατος
συνέγραψαν. ὕδατα δὲ εἰσι και αἱ νεφέλαι. σύνταγμα
δὲ ἐστὶν Ἱπποκράτους περὶ ἀέρων, τόπων και ὕδατων.]

σφραγιδόνου, αργοκομήτας : Τοὺς κόμαις και περι-
τοῖς δακτυλίοις τὰς χεῖρας κοσμομένους μέχρι τῶν 5
ὀνύχων, (ὡς ὑπὸ τῶν δακτυλίων σκέπασθαι τοὺς δακτύ-
λους. ἢ και τοὺς τῶν ὀνύχων ἐπιμελουμένους, και ὀση-
μέρας ζέοντας αὐτοὺς ὑπὲρ τοῦ ἐκλάμπειν ἄγαν· 8
πάσχοισιν οἱ τῷ καλλωπιζέσθαι σχολάζοντες μόνον).

333. κυκλίων τε : [Αἰνίττεται εἰς τοὺς περὶ Κινησίαν 10
και Φιλόξενον και Κλεομένη], (και τούτους εἶναι τῶν
σοφιστῶν βούλεται. λέγει δὲ τοὺς διθυραμβοποιούς. τῶν
γὰρ κυκλίων χορῶν ἦσαν οὗτοι διδάσκαλοι. ἄσματο-
κάμπτας δὲ, ὅτι διὰ τὸ ἀρμονία μὴ ὑποπίπτειν αὐτῶν
τὰ συγγράμματα, καμπὰς ἔχουσι πλείονας, ἅς οἱ μου- 15
σικοὶ καλοῦσι στροφάς, και ἀντιστροφούς και ἐπιφδοὺς,
δι' ὧν και ἐν ταῖς τραγωδαῖς μουισιτῆται τὰ χορικά.
Ἄλλως. οἱ παλαιοὶ διαφορὰν μουσικῆς ἠγοῦντο εἶναι
τοὺς διθυράμβους. και προελθὼν αὐτῶν μᾶλλον καθά-
ψεται λέγων [809] 20

εἰ δὲ τις αὐτῶν βωμολογεῖσται, ἢ κάμψειν τινα καμπῆν,
οἷας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρύνιν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους,
ἐπιτρέβητο τυπτόμενος πολλὰς, ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζων.

Καλλίμαχος δὲ [fr. 379] πρὸς αὐτοὺς ἀποτεινόμενος
οὕτω πως αὐτῶν καθάπτεται, 25

νόθοι δ' ἤθησαν ἑοδαί.)

ἄσματοκάμπτας : Τοὺς διθυράμβους, ἐπεὶ καμπὰς
τὰς περιφράς λέγουσι. R. V. οἱ λυρικοὶ ποιηταὶ χοροῖς
και αὐλοῖς και λύραις τὰ ποιήματα ἤδον. και νῦν
μὲν οἱ τούτων χροευνταὶ ἐνταυθοῖ τὰς μετακλίσεις και
29 τὰς καμπὰς ἐποιούντο, νῦν δὲ ἐνταυθοῖ, ἀκολουθοῦντες
τῷ ἄσματι. λέγει οὖν τοὺς τοιοῦτους ποιητὰς ἄσματο-
τοκάμπτας. Junt.

[μετεωροφρένακας : Τοὺς διὰ τῶν μετεώρων ἀπατῶν-
τας. φενακίζειν γὰρ τὸ ἐξαπατᾶν. περὶ δὲ τῶν φιλοσό- 35
φων λέγει.]

334. μουσοποιούσι : Ποιητικῇ ἁμνοῦσι. Junt.

335. ταῦτ' ἀρ' ἐποῖον : Λέπει ἡ διά. (μιμνῆται δὲ
τοὺς διθυράμβους.) — στρεπταίγλαν δὲ τὴν στρέφουσαν
τὴν αἴγλαν και ἀφανίζουσαν. R. V. και ταῦτα δὲ εἶπεν 40
εἰς τὴν ἀηδίαν τούτων ἐν τοῖς συνθέτοις. R. [τὸ δὲ
στρεπταίγλαν, εἰς τὸ διεστραμμένον αὐτῶν, τὴν ἔμπρο-
σθεν οὐσαν τῆς αἴγλης τοῦ ἡλίου και σκοτίζουσαν. νεφέ-
λης γὰρ ἐπιτεθείσης τῷ ἡλίῳ, οὐκέτι τὰς ἀκτῖνας εἰς
τὴν γῆν ἀφίησι.] (ταῦτα δὲ εἰς Φιλόξενον τὸν διθυραμβο- 45
ποιόν. τὸ γὰρ στρεπταίγλαν οὕτως εἶπεν. ἐπεὶ οὖν συν-
θέτοις και πολυπλόκοις οἱ διθυραμβοποιοὶ χροῖνται
λέξεσιν, κατὰ τὸν ἐκεῖνον ζῆλον και αὐτὸς τοιαύταις
χρηῖται. δηλοῖ οὖν ἀντικρυς διὰ τὸ ἐξεστραμμένον τὴν
ἀηδίαν τούτων ἐν τοῖς συνθέτοις. ἐστὶ δὲ ἡ γενικὴ τὸ 50
ὕρῃν Νεφελῶν και στρεπταίγλαν, εἶπερ οὕτω γράφε-
ται, οὐ πρὸς τι συνταττόμενον, ἀλλ' οὕτως ἦν ἐν τοῖς
ποιήμασιν ἐκεῖνος· διὸ και αὐτὸς οὕτως ἔθηκεν. οἱ δὲ,

πρὸς τὸ δάϊον δρῦάν, τουτέστι ταχυτάτην, ἐνικὸν τὸ πᾶν εἶναι φάσκοντες. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ περὶ τοῦ δροσερᾶν νεφελᾶν. εἰ δὲ στρεπταίγλαν, πρὸς τὸ δρῦάν νεφελᾶν.) — στρεπταίγλαν : Ταχυτάτην. *Vici.*

336. πρημαινούσας τε θεύλας : [Τουτέστι συστροφᾶς ἀνέμου. πρημαινούσας δέ,] ἀντὶ τοῦ μαινομένας, καὶ λάβρωσ φυσώσας. πρῆσαι γὰρ τὸ φυσῆσαι. Ὅμηρος [Π. Α, 481] « ἐν δ' ἀνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον. »

337. γαμφούς οἰωνούς : Διερὰς μὲν τὰς διύγρους, γαμφούς δὲ ἦτοι τὰς καμπτούσας καὶ πλαγίους νεφέλας. [ἢ τὰς ὀρνίθων ὄψεις εἰκασμένας. γαμφούς γὰρ ἐκάθουον τοὺς ὄρνιθας. αὐτίκα γοῦν (καὶ αὐτὸς τῷ γαμφούς, οἰωνούς) ἐπήγαγεν.]

ἀερωνηχεῖς : Τὰς ἐν τῷ ἀέρι νηχομένας. [παρόσον ἐν αὐταῖς νήχεται τὰ ὄρνεα, ἢ δίκην ὀρνέων ἵπτανται αἱ νεφέλαι. ταῦτα δὲ πάντα ἔκ τινων ποιητῶν εἰσιν, ἄλλο ἄλλου γράψαντος, καὶ τοῦ μὲν τοῦτο, τοῦ δὲ ἐκεῖνο.] — τοιούτων γὰρ ἔσθ' ὅτε τὸ τῶν νεφελῶν εἶδος. *V.*

338. [εἴτ' ἀντ' αὐτῶν : Τουτέστιν, ἀντὶ τούτων, ὧν ἐποίουν εἰς τὰς νεφέλας. διὰ τοῦτο ἦσθιον τοὺς κεστρέας καὶ τὰ ὀρνίθεια κρέα.]

(339). κεστρᾶν τεμάχη : [Ἰστέον, ὅτι οὐχ οἱ αὐτοὶ τοῖς κεστρεῦσιν ἰχθύσιν αἱ κεστρέαι. ἄλλοι μὲν γὰρ τὰς μυραίνιας ἀξιοῦσι καλεῖν· οἱ δὲ, ἄλλο τι διάφορον ἰχθύων γένος. νῦν μέντοι] κεστραίς καλοῦμεν τοὺς κεφαλοῦς.

τεμάχη μεγάλην ἀγαθᾶν : [Τουτέστι τιμίων καὶ λαμπρῶν. ἐπὶ ἰχθύων τὸ τέμαχος καὶ ἐπὶ πλακούντος, ἐπὶ δὲ κρεῶν οὐκέτι.] ἐδώρισ δὲ μιμούμενος τοὺς διθυράμβους. τὸ δὲ ὄλον τείνει πρὸς τε τοὺς παρὰ τοῖς χορηγοῖς ἐστιωμένους καὶ πρὸς τοὺς ἐν πρυτανείῳ αἰεὶ δεικνούντας.

κρέα τ' ὀρνίθεια : Καταχρηστικῶς ἐπὶ ὀρνέων κρέα εἶπεν. τούτων δὲ μέμνηται τῶν ὀκειωμένων νεφέλαις ὕδατων καὶ ὀρνέων. ταῦτα δὲ φησιν, ἐπεὶ ἐν πρυτανείῳ τινὲς αὐτῶν εἰσιτοῦντο καὶ τῶν χρησιμολόγων καὶ τῶν μάντεων. βέλτιον μέντοι ὑφ' ἐν ἀναγινώσκειν, κρέατ' ὀρνίθεια, ἵνα ὁ ποιητὴς μνημονεύῃ τῶν ταῖς Νεφέλαις προσωκειωμένων, τῶν τε ἐνύγρων καὶ τῶν πτηνῶν.

340. [Διὰ μέντοι τάσδ' οὐχὶ δικαίως : Οὐ δικαίως, φησὶν, ἠξιοῦντο τῆς τιμῆς καὶ τῶν δεῖπνων, διὰ ταῦτα τὰ εἰς τὰς Νεφέλας ὑπ' αὐτῶν γραφόμενα. οὐδὲν γὰρ ἀξιόλογον ἐποίουν.]

341. εἴλασι : Ὀμοιώθησαν. *Bg.* εἰόλασι. *R.* εἰόλασι, ὁμοιώνται, ἔκ τοῦ εἰκω. *V.*

342. φέρε ποῖαι γὰρ τινες : Δείκνυσιν ἐνταῦθα ὁ Σωκράτης, ὡς ἐν ὄσῳ τις βλέπει τὰς Νεφέλας, τοῦτο τὸ σχῆμα ἔχούσας, μεταστραφεῖς ἀλλοίας ὄρεθ. *Junf.* ἐκείναι : Αἱ Νεφέλαι. *R. V.*

(344). αὐταὶ δὲ ρίνας ἔχουσαι : Εἰσεληλύθασιν γὰρ οἱ τοῦ χοροῦ προσωπεῖα περιεκείμενοι μεγάλας ἔχοντα ρίνας καὶ ἄλλως γελοία καὶ ἀσχημονα. διόπερ φησὶν εἰκότως αὐτὰς μὴ ἑωρακέναι, διὰ τὸ μὴ νεφελῶν ἀλλὰ γυναικῶν ὄψεις ἔχειν· ὁ τὴν ἀγνωσίαν αὐτῶν παρείχε.

ἄλλον οὖν ὅτι ὀπόσα ἐν τοῖς ἀνω λέλεκται χορικᾶ, οὐκ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὄντος τοῦ χοροῦ εἴρηται, ἀλλ' ἔξω ἐστῶτος καὶ κρυπτομένου ἢ φωνῆ μόνῃ τοῖς ἐνδον ἐξηκούετο. οὐ γὰρ ἠδύναντο ἐντὸς εἶναι τῆς σκηνῆς αἱ μὴ καταπέτῃσαι μηδέπω. [προειρήκαμεν δὲ τῶν Νεφελῶν εἶναι.]

345. ἀπόκριναι : Ἐμοὶ δὴ. *Vici.*

(346). Κενταύρω ὁμοίαν : Τὸ συμβαῖνον γίνεσθαι περὶ τὰς νεφέλας διηγεῖται. πολλάκις γὰρ εἰσι νέφη παρομοιούμενα ζώοις, ἢ φυτοῖς, ἢ ἀνθρωποειδῇ γιγνώμενα, ἢ ἄλλην τινὰ τοιαύτης ὄψεως ἀποπέμποντα εἰκόνα. φησὶν οὖν, οὐ χρὴ σε θαυμάζειν, εἰ αἱ Νεφέλαι γυναικῶν ἔχουσι μορφᾶς· καὶ γὰρ ἐν τῷ οὐρανῷ πολλάς ἔχουσι εἰκόνας. τούτων δὲ ἐμνημόνευσεν ἐκεῖνων ἕνεκα μόνον, δι' ὧν λοιδορησαί τις τῶν πολιτευομένων βούλεται.

348. [κομήτην : Κλείτων λέγει, ὃς ἦν ἐπὶ κόμη σκωπτόμενος.] — ἀγρίους (καὶ κολλοποδιώκτας) ἐκάλουον τοὺς παιδεραστάς. Ἰερώνυμον λέγει τὸν διθυραμβοποιόν, ὃς Ξενοφάντου μὲν ἦν παῖς, περὶ παιδᾶς δὲ 20 ἄγαν ἐπτόητο, λάσιον δὲ εἶχε τὸ σῶμα. ἐπεὶ οὖν καὶ οἱ Ἰπποκλένταυροι λάσιον ἔχον τοῦ σώματος τὸ τῶν ἵππων μέρος, [ὥστε καὶ ὁ πρὸς τοὺς Λαπίθας πόλεμος δι' ἀκρασίαν ἔρωτος αὐτοῖς συνέστη, εὐλόγως τῶν ἔρωμανῶν τινα θεωμένας ἐξομοιοῦν αὐτὰς τῇ τῶν Κενταύρων ἰδέα τὰς Νεφέλας παρήγαγεν. — τὸν Ξενοφάντου : Ἰῶν, Ἰερώνυμον λέγει. *Vici.* Ἰερομνήμων ἦν υἱὸς τοῦ Ξενοφάντου, διθυραμβοποιὸς ποιητῆς. ἦσαν δὲ τινες ἄγαν ἐπτοημένοι πρὸς αὐτὸν, αἰσχρῶ ἔρωτι. *LB.*]

351. τί δ' ἦν ἄρπαγα : [Ὅπως κεκωμώδηται παρὰ Ἀριστοφάνει ὡς χρεωφειλέτης. τίνη, φησὶν, αἱ Νεφέλαι ἑαυτὰς ἂν εἰκάσαιαν, ἐὰν ἀφομοιωσασθαι θελήσωσιν ἑαυτὰς Σίμμωνι, διαρπάζοντι καὶ νοσιζομένῳ τὰ κοινά.] σοφιστῆς ὁ Σίμμων ἦν καὶ τῶν ἐν πολιτείᾳ διαπρεπόντων τότε· καὶ πάντως ὅτι τῶν δημοσίων τι ἐνοσφισατο χρημάτων. μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Εὐπόλις ἐν Πόλει, διαβάλλων αὐτὸν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἐγκλήμασιν (οὕτως,

ἐξ Ἡρακλείας ἀργύριον ὑφέλετο.

κωμωδεῖται δὲ νῦν, ἵν' ἢ παύσθαι ἀρπάζων, ἢ ἀκούσαντες οἱ Ἀθηναῖοι εἰς εὐθύνας ἀγάγωσιν ὧν κατεδή- 40 δοκε.)

[353]. Κλεώνυμον : Τὸν Κλεώνυμον τοῦτον ὡς δεῖδν καὶ ἐπὶ τῆς παρατάξεως ρίψαντα τὴν ἀσπίδα οἱ τε ἄλλοι κωμωδοὶ διαβάλλουσι (καὶ ἐν τῷ Σφῆξιν αὐτός, ὡς δεῖλὸς δὲ ἐν πολλοῖς κωμωδεῖται). τὸ δὲ ἔχθες προσέθηκεν ὡς ὑπόγειον τοῦ Κλεωνύμου ριψάστιδος γεγενημένου, τῷ καιρῷ χρώμενος εἰς αἰσχρῆν τοῦ δεδρακότος. μείζονα γὰρ τὰ ὑπόγεια πταίσματα τὴν συμφορὰν ἔχει.

354. δειλότατον : Δειλότατον γὰρ τὸ τῶν ἐλάφων γένος. καὶ Ὅμηρος [Π. Α, 226] « κραδίην δ' ἐλάφοιο. » *R. V.*

355. καὶ νῦν ὅτι Κλεισθένη : Καὶ νῦν διὰ τὸν Κλει-

σθένην γυναῖκες ἐγένοντο. οὗτος δὲ ἐπὶ κιναιδίᾳ διαβάλλεται. τοῦτον δὲ ὡς γυναικίζομενον οὐκ Ἀριστοφάνης διαβάλλει μόνον, ἀλλὰ καὶ Κρατίτος ἐν Πυτίῃ, λέγων οὕτως,

5 ληρεῖς ἔχων· γέλοσος ἔσται Κλεισθένης κυβεῶν
ἐν τῆδε τῇ κάλλους ἀκμῇ· γράφ' αὐτὸν ἐν σποδαίῳ.

τοῦτον ἰδοῦσαι, φησὶν, αἱ Νεφέλαι, εἰς γυναῖκας μετεμόρφωσαν ἑαυτάς.

368. χαῖρ' ὦ πρεσβύτα : Ἐξήγησις τοῦ πρεσβύτα
10 τὸ παλαιγενές. νῦν δὲ οὐχ ὡς σεμνὸν τινα προσηγόρευσαν αὐτὸν διὰ τὸν χρόνον, ἀλλ' ὡς ἀνόητον. τοὺς γὰρ εὐθήεις ἀρχαίους καὶ παλαιούς ἔλεγον. — παλαιγενές : Οὐκ ἐπὶ σεμνῆς προσηγορίας τοῦτο παρελήφην, ἀλλ' ἀνόητον δεῖξαι βουλόμενος. τοὺς γὰρ εὐθήεις καὶ
15 ἀνόητους ἀρχαίους καὶ παλαιούς ἐκάλου. LB.

Θηρατὰ : [Ἄντι τοῦ ἰχθυετὰ λόγων, ἢ ζηλωτὰ, ἢ μετιῶν λόγους.] ἐπιθυμητὰ συνετῶν λόγων. R. V.

369. [ὅ τι χρῆζεις : Ὅ τι βούλοιο. Σωκράτει δὲ
20 λέγουσι. τὸ δὲ λεπτοτάτων λήρων ἀντι τοῦ συνετωτάτων, καὶ δυσπαρακολούθητων λόγων.]

381. πλὴν ἢ Προδίκω : [Οὕτως ἢ ἀκολουθία εἶχε
τοῦ λόγου, πλὴν ἢ Προδίκω καὶ σοί. ὁ δὲ ἄλλως τὸν λόγον ἐσχημάτισε, τὸ μὲν σοὶ κατ' ἀρχὰς οὐκ εἰπὼν, ἔπειτα δὲ ἐπενεγκῶν. μέμνηται δὲ νῦν τοῦ Προδίκου
25 διασύρων ὅτι μεγίστην δόξαν εἶχε περὶ αὐτοῦ, ὡς ὑπὲρ πάντας ὧν τῇ σοφίᾳ.] (σοφιστῆς δὲ ἦν ὁ Πρόδικος, Κείος τὸ γένος. ἤμασθε δὲ κατὰ τοὺς χρόνους Σωκράτους. πρῶτος δὲ οὗτος τὴν πεντηκοντόδραχμον ἐπίδειξιν ἐποίησατο. μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Πλάτων ἐν τῷ
30 Πρωταγόρᾳ καὶ Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασιν [2, γ, 21], οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς οὕτως,

τὸν ἀνδρα τόνδ' ἢ βιβλίον διέφορον,
ἢ Πρόδικος, ἢ τῶν ἀδολοσχῶν εἰς γέ τις.

35 διαβάλλει δὲ αὐτὸν καὶ ἐν Ὅρυσιν [893] οὕτω,

παρ' ἐμοῦ Προδίκω κλάειν εἶπτετε τὸ λοιπόν.

διδάσκαλος δὲ ἦν οὗτος καὶ Θηραμένους τοῦ ἐπικαλούμενου κόθορνου, ὃς τῆς τῶν τριάκοντα τυραννίδος μετέσχε. κόθορνος δὲ ἐκαλεῖτο οὗτος, ἐπεὶ καὶ τοῖς τριά-
40 κοντα συνέσπευδε καὶ τῷ πλήθει. καὶ γὰρ ὁ κόθορνος τὸ ὑπόδημα ἀμφοτέροις ἀρμυρίζει τοῖς ποσὶ. φέρεται δὲ καὶ Προδίκου βιβλίον ἐπιγραφόμενον Ὁραὶ, ἐν ᾧ πεποίηκε τὸν Ἡρακλέα τῇ ἀρετῇ καὶ τῇ κακίᾳ συντυγχάνοντα, καὶ καλοῦσης ἑκατέρας ἐπὶ τὰ ἦθη τὰ αὐτῆς,
45 προσκλίνει τῇ ἀρετῇ τὸν Ἡρακλέα καὶ τοὺς ἐκείνης ἰδῶντας προκρίνει τῶν προσκαίρων τῆς κακίας ἡδονῶν. Ἄλλως.) ἐπὶ καθαιρέσει Σωκράτους τὸν Πρόδικον μέγαν ἀποφαίνει διαφόρος. οὗτος δὲ σοφιστῆς ἦν μετεωρολόγος. — πλὴν ἢ : Εἰ μὴ. γνώμη : Συνέσεως. Vict.

50 382. βρενθῦει : Ἀποσεμνύνει σεαυτὸν τῷ σχήματι καὶ ταυρηδὸν ὄραξ. Ἄλλως. σεμνύνη καὶ μέγα φρο-

νεῖς. (οἱ γὰρ ἐπιδεδωκότες ἑαυτοῖς σοβαρῶς πεφύκασι βαδίζειν. ὡς τοῦ μὲν Προδίκου ὄντος σοφοῦ, τοῦ δὲ Σωκράτους κενῆν μόνον ἐπὶ σοφίᾳ δόξαν καρπουμένου.)

— βρενθῦει : Κομπάζεις καὶ υπερποτικῶς βαίνεις. Θ.

καὶ τὸ φθαλμῶ : Σεμνῆν τὴν ὄψιν ἔχεις. εἰσὶ γὰρ ἀνθρώπων (τινὲς τοιοῦτοι) σεμνοὶ μὲν φανῆναι, οὐ κατὰ
5 τὴν ὄψιν δὲ ἔχοντες καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα. [οὕτω δὲ ἐβάδιζε Σωκράτης. καὶ Πλάτων [Phaedon. p. 117, B] περὶ αὐτοῦ « ταυρηδὸν ὑποβλέψας, ὥσπερ εἰώθει. » — ἰδιὸν ἔστι τῶν ἀλαζόνων τὸ μὴ ἔχειν αἰεὶ τὸ βλέμμα ἐπὶ ταυτοῦ, ἀλλ' ἄνω καὶ κάτω κινεῖν, καὶ νῦν μὲν ἐνταῦθα,
10 νῦν δ' ἄλλοσε μεταφέρειν. E. Vict.]

368. φλύαρος : ἀντι τοῦ φλύαφος καὶ λῆρος. R.

367. μὴ φλύαρει. R.

371. καὶ τοι χρῆν : Ἄντι τοῦ, καὶ τοι ἐχρῆν. Jamb.
καίτοι χρῆν αἰθρίας οὕσης : Εἰ τὸ βρέχειν ἦν, φησὶν,
15 ἐν τῇ τοῦ Διὸς ἐξουσίᾳ, καὶ μὴ τῶν Νεφελῶν τοῦτο ἦν ἔργον, ἐχρῆν αὐτὸν καθ' ἑαυτὸν ἀνευ Νεφελῶν βεῖν. — αἰθρίαν δὲ ἐν ἐκτάσει καὶ ἐν τοῖς ἐμπροσθεν παρετηρούμεν. R. [Ἄλλως. δοκεῖ τῆς κατὰ Μύσκελλον ἱστορίας ἐγχεσθαι τὸ λεχθέν. Μυσκέλλω γὰρ φασὶ χρῆσθαι τῷ
20 χρῆσθαι, κτίζειν πόλιν ὅπου ἂν αὐτὸν ἐξ αἰθρίας βετὸς λάβη· ὁ δὲ ᾤετο οὐκ ἂν ποτε ὑπ' αὐτοῦ κτισθῆσθαι πόλιν, διὰ τὸ ἀδύνατον τοῦ χρῆσθαι. παραγενημένου δ' αὐτοῦ περὶ τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἀμυχανοῦντος περὶ τὴν κτίσιν, παρακαθίσασαν τὴν παλλακίδα δακρύειν ἐπ' αὐτῷ
25 ὄδυρομένην, καὶ τέλος εἰληφέναι τὸ χρηστήριον. διὸ καὶ εὐθὺς ἐκτίσσε τὴν πόλιν. — καίτοι χρῆν αἰθρίας οὕσης : Εἰ τὸ βεῖν, φησὶν, ἔργον ἦν τοῦ Διὸς, εἶδει αὐτὸν βεῖν, μηδαμῶς τῶν νεφελῶν φαινομένων. ἴσως δὲ δοκεῖ τὸ λεχθέν ἐγχεσθαι τῆς κατὰ Μύσκελλον ἱστορίας.
30 ὁ Μύσκελος γὰρ χρῆσθαι δεξάμενος, κτίσιν πόλιν ὅπου ἂν αὐτὸν βετὸς καταλάβοι αἰθρίας οὕσης, ᾤετο μὴδέποτε ἂν κτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ πόλιν, διὰ τὸ ἀδύνατον τοῦ χρῆσθαι. παραγενομένου δὲ περὶ τὴν Ἰταλίαν καὶ μυσχανώμενος περὶ τὴν κτίσιν τῆς πόλεως, παρακαθίσασαν τὴν παλλακίδα ἰδὼν δακρύουσαν καὶ ὄδυρομένην, καὶ τέλος ὑπολαβὼν τὸν χρῆσθαι εἰληφέναι, ἐκτίσσε τὴν πόλιν. Harl. 5.] ἀποδημεῖν : Ἄντι τοῦ μὴ παρῆναι.
R. V.

372. προσέφυσας : προσήρμωσας. R. V. ἤρμωσας. 40
καλῶς καὶ ὡς εἶδει προσήρμωσας. Br.

374. τρεμαίνειν : Τρέμειν, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. (ἀντι τοῦ φρίττειν καὶ δεδιέναι. τὸ γὰρ τρέμειν καὶ πάλλεσθαι τὸ σῆμα τῶν ἄγαν εὐλαβομένων.)

376. ὦ πάντα σὺ τολμῶν : Ἄντι τοῦ ὦ θρασύτατε 45
καὶ τολμηρῆ. R. ὦ θρασύτατε. V.

377. κρημαίνεσθαι : Ἄντι τοῦ κρημαίνεσθαι ἀπὸ τοῦ ἄερος. ἢ ἐπικρημαίνεσθαι ἀλλήλαις [καὶ ἐπιβαρούμεσθαι περισπῶν δὲ τὸ εἶτα.]

378. παταγοῦσιν : Ἦχοῦσιν. (Ὅμηρος [Il. N, 283] 50

πάταγος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων.)

380. αἰθρίας δίνος : [Καὶ τοῦτο ἔθρουλιτο παρὰ τοῖς

φυσικῶς.] ἡ περιδίησις ἡ ἀκέρεια. (ταῦτα δὲ ἐκ τῶν Ἀναξαγορευτικῶν λαμβάνει.)

380. Δίνος νυκτὶ βασιλευῶν : Ἐγγύθεν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Διὸς τὸ ὄνομα. [Ὅσπερ εἰ ἄλεγε, μὴ βασιλεύειν τὸν Δία, ἀλλὰ Δίνον. οὐχ ὅτι τὴν δίνησιν υποβάλλει, ἐκ τούτου Δίνος εἶπεν, ἀλλὰ κεραμευῶν ἐστὶ βαθὺ ποτήριον, ὃ καλεῖται δίνος, ὅπερ ἄνω εὐρύτερον ὄν, κάτω εἰς ὄξυ λήγει. τὸ γὰρ γελοῖον ἐκ τούτου εἰς τὴν τοῦ Δίνου παρείληφε διάνοιαν. — δίνος : Δίνος κυρίως ὁ τῶνος, ἐνταῦθα δὲ ἡ τοῦ οὐρανοῦ κίνησις, ἀφ' οὗ δίνη ἡ συστροφή, καὶ δινεῖν τὸ συστρέφειν. ὁ μὲν οὖν Σωκράτης δίνον εἶπε τὴν τοῦ οὐρανοῦ ἢ τοῦ ἀέρος συστροφήν καὶ κίνησιν καὶ περιφορὰν· ὁ δὲ Στρεψιάδης ποτήριον τι ἐνόησε κεραμευῶν, δίνον καὶ τοῦτο καλούμενον παρ' Ἀττικῶς, τὸ λεγόμενον καυκίον. Vici.]

383. τὸ φημί πρὸς τὰς νεφέλας. R. V.

385. ἄγε ἢ λέγε. τίνα. ἀπὸ αὐτοῦ σου. R. ἀπὸ σοῦ ἐγὼ σε. V. [ἀπὸ σαυτοῦ ἄγε σε διαζῶν : Εἰς τὸ σαυτοῦ τελείαν στικτέον, ἐπεὶ σύνθετόν ἐστι καὶ ἀμετάβατον γίνεται ὅψ' ἐν λέγουσι.]

386. Ζωμοῦ Παναθηναίος : [Ἐν τοῖς Παναθηναίοις αἱ Ἀττικαὶ τοῖς Ἀθηναίοις πόλεις ἐπεμπον βοῦς. ὅθεν ἡ δαψίλεια τῶν κρεῶν. Ἄλλως.] ἤδη ποτ' ἐν Παναθηναίοις ἐκόρεσας ζωμοῦ τὴν γαστέρα σου. τὰ δὲ Παναθηναία ἑορτὴν παρ' Ἀθηναίοις μεγίστην εἶναι προερίχαμεν. ἐπεὶ οὖν ἐν τοῖς Παναθηναίοις πᾶσαι αἱ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀποικισθεῖσαι πόλεις βοῦν τυθησόμενον ἐπεμπον, συνέβαιναν ἄδειαν εἶναι τῶν κρεῶν, ὥστε πληροῦσθαι πάντας καὶ παρὰ τὸ δέον ἐσθίοντας διὰ τὴν ἀφθονίαν τῶν κρεῶν. [... βοῦν τυθησόμενον ἐπεμπον, συνέβαιναν ἀφθονίαν εἶναι κρεῶν, ὥστε κορένυσθαι πληρουμένους τοὺς βουλομένους κρεάτων τε καὶ ζωμῶν. LB.]

Παναθηναίος : Τὰ Παναθηναία ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων ἦν, πασῶν τῶν ἐν Ἀθήναις τελομένων ἑορτῶν ἡ μεγίστη, ἐν ἧς ζῶων πολλῶν σφαττομένων, ὡς πασῶν τῶν ἀποικισθειῶν ἀπ' Ἀθηνῶν πόλεων ἐμπούσης ἐκάστης ἀνὰ ἓνα βοῦν εἰς τὴν θυσίαν καὶ ἕτερα ἱερεῖα, οἱ μὲν τῆς καλλίωνος μοίρας ἄνθρωποι τὰ κρέατα ἐσθιον, οἱ πένητες δὲ τοὺς ζωμούς σὺν τμηματι ἄρτου βραχυτάτω. Viciot.

[εἰτ' ἐταράχθης : Εἶτα συνέβη κινήθηναι καὶ διαταραχθῆναι τὴν γαστέρα.]

387. [καὶ κλόνος ἐξαίρνης : Καὶ στρόφος τις καὶ εἰληγὲ αὐτῇ συνέπεσε. διεορκοκρύγησ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἤχησε.] κορκοκρύγησ λέγουσι τὸ λαλεῖν τὴν γαστέρα. (ἐμιμήσατο δὲ τῇ φωνῇ τῶν ἐντέρων τὸν ἤχον.)

391. ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον φησί. R.

392. ἀπὸ γαστριδίου τυνουτοῦ : Ἄντὶ τοῦ μικροῦ συναγαγὼν δὲ τοὺς δακτύλους φησὶ τοῦτο. R. [ποσόν. συναγαγὼν δὲ τοὺς δακτύλους ἐρεῖ. τύννον γὰρ τὸ μικρόν.] ὅτε ἔλαβεν ὁμολογούντα τὸν πρεσβύτερον, τότε προσάγειν αὐτὸν ἐπεχειρεῖ τῇ συγκρίσει· καὶ φησὶ, θεομάζεις, εἰ βροντῶσιν αἱ Νεφέλαι πάντα κατέχουσαι

τὸν οὐρανόν, ὅτε ἀπὸ μικρῆς οὐσῆς τῆς κοιλίας σου τοσοῦτος ἤχος τῶν πορῶν γίνεται;

394. τῶ νόματ' ἀλλήλοισι : Δυϊκῶς ἐκλινεν. φησὶ δὲ ὅτι διὰ τοῦτο καὶ τὰ ὀνόματά εἰσιν ἀλλήλοισι παρεμπερῆ καὶ ὅμοια τῆς βροντῆς καὶ τῆς πορῆς. [ἐπαίξε δὲ παρὰ τὸ ὁμοιοκατάληκτον.]

396. καὶ καταφρύγει : [Λέγεται γὰρ ὅτι πολλάκις ὁ κεραυνὸς ἀψάμενος οὐκ ἀναιρεῖ, ἀλλὰ περιφλέγει μόνον. Ἄλλως. καταφρύγει, καταΐθει. περιφλύει δὲ, περικαίει ἐπιπολῆς. τὸ δὲ ζῶντας, τινὲς ἀντὶ τοῦ πλουσίους ἤκουσαν.] οὐδὲ μὲν κατακαίει, οὐδὲ δὲ ζῶντας περιφλέγει (πυρὶ φλέγει V.) R. V. κατακαίει. τοὺς ζῶντας, τοὺς πλουσίους. περιφλύει, ἐξ ἐπιπολῆς καίει. Br. τοὺς δὲ ζῶντας περιφλέγει : Ἦγουν τοὺς μὴ ἀποθανόντας μετρίως καίει. LB.

397. ἀφῆσιν, ἀποπέμπει. R.

397. Κρονίων ὄων : Ἀρχαῖε καὶ εὐθεῖας πνέων. ἔστι δὲ Κρόνια παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἑορτὴ. ἤγετο δὲ ἑκατομβαιῶν μηνί. καὶ Κρονίου τοὺς λήρους ἐκάλουν.

βεκεσελήγη : Ἦποι ἀπόπληκτε καὶ σεληνόπληκτε καὶ σαλέ. R. (οἶον σεληνόβλητε, ἀπόπληκτε. Ψαμμήτιχος Αἰγύπτου βασιλεύσας ἠθέλησεν ἐπιγυῶναι τινὲς πάντων ἀνθρώπων πρεσβύτατοι καὶ πρῶτοι γένοιτον. ὡς δὲ πάντα πολυπραγμονῶν οὐχ οἷός τε ἦν ἀνευρεῖν τὸ ἀκριβὲς διὰ τὸ πολλοὺς περὶ τούτου φιλονεικεῖν, μηδὲ χανᾶται τι τοιοῦτον. λαβὼν ἀρτίτοκα δύο παῖδια εἰς οἰκημα κατέκλεισεν ἀνακεχωρηκὸς παντάπασι. καὶ οἱ μὲν λέγουσιν ὡς αἴγας ὑπέπεμπεν αὐτοῖς, ἃς θηλάζοντα ἐτρέφετο τὰ παῖδια, οἱ δὲ ὡς τροφούς παρέστησε τὰς γλώττας αὐτῶν ἐκτεμῶν, ὥστε τῆς φωνῆς αὐτῶν μὴ ἀκούειν τὰ παῖδια. ταῦτα δὲ ὁ Ψαμμήτιχος ἔποιε βουλομένος εἰδέναι τίνα ποτὲ τὰ παῖδια πρώτην προήσους τὴν φωνὴν, ἀπαλλαγέντα τῶν ἀσήμεων κνυζημάτων. ὡς οὖν τριετὴς αὐτοῖς διεγεγόνει χρόνος τῆς τοιαύτης τροφῆς, εἰς ἐπέμψεν εἰς τὸν οἶκον τίνα τῶν φίλων ἐντειλάμενος σιωπῇ παρελθεῖν. τοῦ δὲ ἀνεῳξάντος τὰς θύρας, ὀρέγοντα τὰς χεῖρας τὰ παῖδια βέκκος ἐλάλουν. Φρύγας δὲ φασὶ τὸν ἄρτον οὕτως καλεῖν, καὶ οὕτως μὲν Ψαμμήτιγον εὐρεῖν καὶ πιστεύουσι πρῶτους γεγενῆναι Φρύγας. ἐνταῦθα δὲ ἡ λέξις σημαίνει τὸ ἀρχαῖε καὶ ἀνόητε. V.) [Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ, ἀρχαῖε καὶ μωρέ. τοὺς γὰρ μωροὺς ἀρχαίους ἐκάλουν ἀπὸ τῆς ἱστορίας, τοὺς Ἀρχάδας κατὰ τοὺς πρὸ σελήνης χρόνους ἐν ταῖς ἐρήμοις διάγειν, ἢ ὑπὸ ταῖς ὕλαις ἐκ τῶν ἀποπιπτόντων καρπῶν διαζῆν. φιλονεικησάντων δὲ ποτε Ἀρχάδων καὶ τῶν Φρυγῶν καὶ Περσῶν περὶ τῆς ἀρχαιότητος, καὶ εἰς κρίσιν ἐλθόντων, Ψαμμήτιχος ὁ βασιλεὺς Αἰγύπτου λαβὼν δύο ἀρτίτοκα παῖδια, ἐν τινὶ ἀπέκλεισε τόπῳ, καὶ αἴγα ἐποίησε ταῦτα θηλάζειν. ἄλλοι δὲ φασὶν οὐκ αἴγας, ἀλλὰ τὰς ἑαυτῶν μητέρας, ἐκτεμημέναι τὰς αὐτῶν γλώττας, ἵνα μὴ δύνωνται διδάσκεισθαι, ὁμιλοῦσῶν ἀλλήλαις, τὰ παῖδια. ἔπειτα μετὰ τριετὴ χρόνον ἐκέλευσε σιωπῶντα ἄνδρα εἰσελθεῖν πρὸς αὐτά. εἰσελθόντος δὲ αὐτοῦ προσεπήδησαν τῷ

παιδιά, λέγοντα βέκ. ἔστι δὲ τοῦτο Φρυγιστὶ ἄρτος. ἐκ τούτου Φρύγες ἐφάνησαν ἀρχαιότεροι. ἀπὸ ἱστορίας οὖν εἴρηται ἡ λέξις. ἔστι δὲ παρ' Ἡροδότῃ, ἔνθα περὶ Ψαμμητίχου φησί. δέον δὲ εἰπεῖν προσέληνε, τὸ βέκ 5 παρῆπλεξεν, ὅπερ ἔστι κατὰ Φρύγας ἄρτος. οἷον σεληνόβλητε καὶ ἀπόπληχτε.]

400. σφοδρά γ' εἶσ' ἐπιόρκοι : Οὔτοι καὶ ὡς ἐπιόρκοι καὶ ὡς εἰς ἀλλήλους κακοὶ κωμωδοῦνται.

401. Σούνιον. τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἀκρωτήριον δὴ τῆς 0 Ἀτταλίδος φυλῆς. R.

402. τὰς δρῦς γὰρ τὰς μεγάλας : [Ἐπειδὴ τοῖς ὕψηλοις καὶ τοῖς δένδροις ἐμπέπτει ὁ κεραυνός.] σημειωτέον δὲ, ὅτι Πελοποννήσιοι ἀρσενικῶς λέγουσι τοὺς δρῦς.

403. οὐκ οἶδ', ἀτὰρ : Ἔστινοχωρήθη ὑπὸ τῶν τοῦ 15 Σωκράτους λόγων.

404. ξηρὸς : Εὐδῖος καὶ θερμὸς καὶ μὴ ἔχων ὑγρασίαν [φησὶ δὲ, ὅτι ἄνεμος ἐμπέσων ταῖς Νεφέλαις, καὶ ὑπὸ τίνος ἀνάγκης ἔλαινούμενος, σφοδρότερον πνεύσας καὶ διαρρήξας ἀπορρήγνυσιν ἐξ αὐτῶν τὸν κεραυνόν. 20 κατακλεισθῆ δὲ ἀντὶ τοῦ στενοχωρηθῆ.] συσχεθῆ καὶ μεῖζον καὶ σφοδρότερον πνεύση. [ἐντέυθεν δὲ δῆλον ὡς πυκνότερον ἔστι τὸ τῶν νεφῶν σῶμα. εἰ γὰρ ἦν ἀραιόν, διεφορεῖτ' ἂν ὁ ἄνεμος κατ' ὄλιγον.]

406. ὥσπερ κύστιν : Τῆν κοιλίαν φησί, τὴν φύσαν. 25 εἴρηται δὲ φύσα ἀφ' οὗ πάσχειν πέφυκε. [ρήξας δὲ, διασκέδασας, διασκορπίσας.] ὑπ' ἀνάγκης, ὑπὸ βίας στενοχωρούμενος διαρῆξας αὐτάς. R.

406. σοβαρὸς : Αὐθάδης, ὑπερήφανος. Vict.

407. ροῖβδου : Ψόφου. ῥήμης : Ὀρμῆς. Vict. ὑπὸ τῆς 30 ὀρμῆς. αὐτὸς ἑαυτὸν θερμαίνων καὶ ἐκπυρῶν. R.

406. [Διασιόισιν : Ἐορτῆ Ἀθήνησι Μειλιχίου Διός. ἀγεται δὲ μηνὸς ἀνθεστηριῶνος ἢ φθίνοντος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρνέας τὰ Διάσια διακρίνει ἀπὸ τῆς τοῦ Μειλιχίου εορτῆς, προσαγορεύεσθαι αὐτὰ λέγων, κα- 35 θάπερ τινές φασιν, ἀπὸ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοὺς εὐχαῖς τὰς ἄσας.] (Ἄλλως. εορτῆ Διός Ἀθήνησι τὰ Διάσια, ἐν ᾗ πανδημειῖ ἐξω τεύχους συνόντες εορτάζουσιν. ἔστι δὲ τὰ Διάσια τὰ αὐτὰ τοῖς Διυπολοις.) — ἀτέχνως : Ἀμελῶς, ἀμαθῶς. Vict. ἀπείρως, ἀμαθῶς. V. ἀπείρως.

40 Rav.

409. κατ' οὐκ ἔσχον : Οὐκ ἔσχαζον. Ἀττικῶς ἐκλι- 45 νεν. οὐκ ἐκίνουν, οὐκ ἔσχισα. ποιῶσι δὲ τοῦτο, ἵνα μὴ διαρραγῆ. (Ἄλλως. οὐκ ἔσχαζον. εἰώθασι δὲ κεντεῖν καὶ σχίζειν, διόδον παρέχοντες τῷ πνεύματι τῶν ἐγ- κειμένων, ὥστε μὴ ἀθρόως ἐξελθεῖν βουλούμενον διαρ- ρῆξαι.) [ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ σχάω σῶ, ἐξ οὗ τὸ σχάζω ὡς ἀπὸ τοῦ χλωῷ χλοάω, καὶ χνοῷ χνοάω. — ξυγ- γενέσιν : Ἦγουν τοῖς συμπεφυκόσι κοπρίοις. Vict. ἔσχων, ἔσχασα. D.]

410. ἡ δ' ἄρ' ἐφυσᾶτο : Ἡ δὲ ὠγκοῦτο ἐπαιρομένων τῶν 50 ὄντων εἰς αὐτὴν ἀρτύσεων. διαλακῆσασα δὲ, διαρραγεῖσα, λακίς γὰρ τὸ σχίσμα. — διαλακῆσασα : Ἠχῆσασα. LB.

411. προσετλήσε : Προσερράντισεν. οἰκίως δὲ νῦν τῷ προσετλήσε χρῆται ὡς ἐπὶ κοιλίας.

414. ταλαίπωρον : τὸ τλητικόν, ἐπίπονον. R. Vict.

416. τὸ μὴ ἀντὶ τοῦ οὐ. V. (μῆτε βίγτων : Ἐν γὰρ μόνῃ τῷ τρίβωνι διεχειμάζον οἱ φιλόσοφοι, μὴδὲν 5 ἐσθίοντες.) — ἀριστῶν : Εὐουχεῖσθαι, τρυφᾶν. Vict.

417. (Τῶν ἀφροδισίων λέγει καὶ τῆς τοιαύτης λα- γνείας. τὰ γὰρ ἀνόητα ἀντὶ τοῦ μωραῖ. μωραίνειν δὲ τὸ ἀφροδισιάζειν. ταῦτα δὲ οὐκ ἐποίει Σωκράτης, ἀλλὰ πίνειν μὲν οἴνον φασιν αὐτὸν πλείστον, νῆφειν δὲ καὶ τὰ 10 συνῆθη πράττειν.)

ἀνοήτων : τῶν ἀφροδισίων. R. ἀφροδισίων, καὶ πάντων τῶν ἐκ μωρίας γινομένων. B.

418. δεξιῶν : Εὐφυσῆ. Vict.

419. οὐκ αὐτῆ τῆ γλώττῃ πολεμῶν, ἀλλὰ γλώττῃ 15 καθάπερ ὄπλῳ χρωόμενος, τοῦτο γὰρ ὄπλον ῥήτορος, καὶ καταπολεμῶν ἐν αὐτῇ τοὺς ἐναντίους. φησὶν οὖν, εἰ δυνήσῃ πάντων ἀπέχεσθαι ὧν εἰρήκαμεν, δυνήσῃ ἀγ- νίσασθαι πρὸς τοὺς ἀντιταττομένους R. V. [τῆ γλώττῃ πολεμίζων : Τῆ γλώττῃ πολεμοῦσι τοὺς ἐναντίους οἱ 20 ῥήτορες. ἐκ τούτων δὲ δείκνυσσι τῶν τριῶν ὡς οὕτως ἀριστος ἐν ἀνθρώποις, ὅς ἐν τε πράξει καὶ βουλῇ καὶ λόγῳ τοὺς ἄλλους νικᾷ.] τὸ δὲ δυσκολοκόϊτο, δυσκό- λως κεῖσθαι ἐώσης. τρυσιβίου δὲ, κακολασμένης καὶ καταπονούσης τὸν βίον. — γλώττῃ πολεμίζων : Δια- 25 λεγόμενος. Vict.

421. θυμβρεπιδείπνου : Τὰς θύμβρας δυναμένης δειπνεῖν ἔστι δὲ βοτάνης εἶδος, ἀφ' οὗ δηλοῖ ὅτι λάγανα μόνον τρωγούσης εὐτελεῖ. [ἐκ δὲ τοῦ λαγάνου τοῦτο καλούμεν τὸν εὐτελῶς καὶ φειδωλῶς ζῶντα, θυμβρεπ- 30 δειπνου. Junf. εὐτελοῦς περὶ τὰς τροφάς. Br. θυμβρεπιδείπνου : Θρύμβρον δειπνούσης. LB. τρυσιβίου : Τρύσις, νόσος, πόνος. Vict.]

422. ἐπιχαλκεύειν : Ἀντὶ τοῦ παιδεύεσθαι, οἷον ἐκμῶν. 25

424. [τὸ Χάος τοῦτ' : Χάος λέγει τὸν ἀέρα παρὰ τὸ κεχύσθαι ἐτίμων δὲ καὶ τὴν γλώτταν καὶ ἦσκον τὴν πολυλογία. — γλώτταν, τὴν στομυλίαν. B.]

426. [οὐδ' ἂν διαλεχθῆιν : Ἀντὶ τοῦ, οὐδ' ἂν προσ- 30 εἴποιμι ἄλλον θεὸν οὐδὲ συντυχόν.] R. ἀτεχνῶς : δι' ὄλου. R. παντελῶς διόλου. V.

427. οὐκ ἀτυχήσεις : Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀποτεύξῃ ὧν θέ- λεις R. — δυστυχῶν R. [δεξιὸς δὲ ἀντὶ τοῦ πεπαιδευ- μένος.]

428. δεξιὸς : Πεπαιδευμένος. Vict.

430. λείπει ποιήσατε. R.

431. ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου. R.

432. γνώμας ἔλεγον τὰς δημηγορίας.

434. ὄσ' ἐμαυτῷ : Χάριν ἐμαυτοῦ. Br.

στρεψοδικῆσαι : Ἀντὶ τοῦ ἐκφυγεῖν. καὶ νῦν δὲ χρή- 35 στας τοὺς δανειστάς. R. ἀντὶ τοῦ στρέψαι τὰς δίκας. πρὸς ταύτην δὲ τὴν λέξιν καὶ τὸ ὄνομα τῷ γέροντι πε- ποιῆται Στρεψιάδης. τὸ δὲ τοὺς χρήστας διολισθεῖν, τοὺς δανειστάς ἐκφυγεῖν. — διὰ στροφῆς καὶ κοικιλίας

λόγων τὸ δίκαιον διαφθεῖραι. *B.* διὰ στροφῶν καὶ ποι-
κίλων λόγων τὸ δίκαιον διαφθεῖραι. διολισθῆναι : Ἐκ-
φυγεῖν. *Vict.*

436. προπόλοισι δὲ, πρόσφυξι καὶ θεραπείουσι. λέγει
δὲ τοῖς φιλοσόφοις. [πείξει δὲ, στενοχωρεῖ, ἀναγκάζει.
— προπόλοισιν : Ὑπηρέταις, νεωκόροις. *Vict.*]

438. [τοὺς κοππατίας : Μετὰ τοῦ χαράγματος καὶ
τοὺς ἐκκεκοφτάς αὐτοῦ τὴν οὐσίαν δηλοῖ.

δς μ' ἐπέτριψεν : Ὅς αἰτίος μοι γέγονε πάντων τῶν
40 συμβάντων κακῶν ἢ δι' ἃ ἐδυστύχησα. — ἐπέτριψεν :
Ἠφάνησεν. *Vict.*]

439. [νῦν οὖν χρήσθων : Ἡ ἐκθεσις τῆς διπλῆς κώ-
λων ἐστὶν ὁμοίων ἀναπαιστικῶν ἠ'. ὧν τὸ πρῶτον
τρίμετρον βραχυκατάληκτον τὰ δὲ ἐξῆς δίμετρα ἀκα-
45 τάληκτα, πλὴν τοῦ δωδεκάτου καὶ ἑπτακαιδεκάτου,
ἀναπαιστικῶν βάσεων παρατελεύτων καλουμένων, καὶ
τοῦ τελευταίου ἐφθήμερου ὄντος, καὶ παροιμιακοῦ,
ὡς εἴρηται, καλουμένου. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἐξω
νενευκῆται.]

40 χρήσθων : Νῦν οὖν χρήσθωσαν. τὴν μὲν προφορὰν
ὡς δοῦκὸν ἔχει τοῦ σχηματισμοῦ. πληθυντικῶς δὲ λέ-
λεκται χρήσθωσαν. Ἀττικῶν δὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις,
ποιούντων ἐκεῖνοι, φρονούντων ἐκεῖνοι ἀντὶ τοῦ ποιητέω-
σαν καὶ φρονεῖτωσαν, ὡς καὶ ἐνταῦθα. νῦν γὰρ, φησὶ,
45 τὴν ἐξουσίαν αὐτοῖς ἐπιδίδωμι τοῦ ἔμαυτοῦ σώματος,
τοῖς προπόλοις δηλοῦσι, (ἦγουν τοῖς φιλοσόφοις).

441. κακοῦν, ξηραίνεσθαι καὶ τὸ δέρμα μου εἰς
ἀσκὸν ἐκδερατίζειν. ὑπὲρ δὲ τοῦ πιστευθῆναι αὐτὸν
ἐμμένειν τοῖς ὑποκειμένοις, προσέθηκε πλέον (ἢ ἐκεῖνοι
40 προστάξαν, καὶ λέγει καταφρονεῖν ἐκδερομένου τοῦ
δέρματος). ὁ γὰρ τὰ μεῖζω ἐπαγγελόμενος ὑπομένειν,
εὐχερῶς ἂν τὰ ἥττονα ὑπενέγκοι.

442. [ἀσκὸν δέρειν : Ἄντι τοῦ τὸ σῶμα ἐκδέρειν, εἰ
δέοι καταφρονῆσειν ἐκδερομένου τοῦ σώματος. — αὐ-
45 χμῆιν : Ξηραίνεσθαι, ἀλουτῆν. *Vict.*]

446. ἴτης : Ἄντι τοῦ ἰταμὸς, σκληρὸς, τολμηρὸς, καὶ
δι' αὐτῶν χωρῶν τῶν πράγματων. — ὀρημητικός. *Br.*

448. βδελυρὸς : Καὶ τὸν πόρνον οὕτως ἐκάλουν, ὡς ἐν
τῷ κατὰ Τιμάρχου Αἰσχίνης, καὶ τὸν μίσους ἀξίον.
40 καὶ τὸ μισῆσαι βδελύξασθαι. καὶ τὸν ἀνελεύθερον. [τὸ
δὲ ψευδοῦν συγκολλητῆς ἀντὶ τοῦ ψευδοπλάστῆς.] —
ψευδολόγος. *R. V.* μιαρὸς. *Br.* θρασὺς, ἰσχυρὸς. *Vict.*
ἐγκολλητῆς : Συρραφεύς. *Vict.*

447. εὐρησιεπής : Ἐφευρετῆς λόγων. *A.* περίτριμμα
45 δειῶν : Τετρισμένους περὶ τὰς δίκας. *Br.*

448. κύρβις : Ὁ περίεργος, ὃν οὐκ ἔστι λαθεῖν
(ἐνεκεν γὰρ μνήμης ἀνέγραφον εἰς τὰς κύρβιας). κύρ-
βις δὲ σανὶς ἐνθα οἱ νόμοι γεγραμμένοι ἦσαν. ἢ οὕτως.
ἡδέως ἂν δτιοῦν ὑπομειναιμι, ἵνα δόξω τοῖς πολλοῖς
60 λόγων ἔμπειρος εἶναι καὶ νόμους εἰδέναι. *R. V.* κύρ-
βις : Νόμων πλήρης. *Br.*

(τὸ δὲ κράταλον ἀντὶ τοῦ εὐγλωττος καὶ εὐστομος ὡς
τὰ κράταλα.) — πολυλόγος. *Br.*

κίναδος, ἀπατητικὸς. εἴρηται δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς

ἀλώπεκος. κοινῶς δὲ θηρίον τὸ κίναδος, οὐχ ὡς τινὲς
φασιν πᾶν ἔρπετόν. *R.* (τὸ δὲ κίναδος εἶδος π. θηρίου,
ὡς καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου [*p.* 307, 28]
« τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος τάνθρωπίον ἐστίν. » οἱ δὲ
πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιοῦσι καλεῖσθαι, ἰδίως δὲ τὴν
5 ἀλώπεκα. κακοῦργος οὖν, φησὶν, ὡς ἀλώπηξ.) [τινὲς
δὲ, κίναδος, ζῶον μικρὸν, τὸ αἰδοῖον εἰσωθοῦν καὶ ἐξω-
θοῦν.] πανοῦργος. *Br.*

τρύμη : Ὁ τετρημένος σφόδρα καὶ πεπερονημένος ἐν
τοῖς πράγμασι, ὃν ἡμεῖς τρύπανόν φαμεν. [τρύμα δὲ
10 καὶ τρήμα τὴν ὀπήν φαμεν.] θέλει δὲ εἰπεῖν εὐτονος ὡς
τρύπανον. [τρύμη οὖν τρύπανον, ὡς πάντων περιγε-
νόμενος. ἢ τριὸς καὶ ταλαίπωρος. ἢ τρυμαλιά. —
λεπτολόγος. *Br.*]

449. μάσθλης ἰδίως δὲ μεμαλαγμένος λῶρος καὶ ἐκ-
15 λυτος. μάσθλης οὖν ἐνταῦθα ὁ πολυγνώμων (καὶ μηδὲν
βέβαιον μηδὲ σταθερὸν γινώσκων. ἢ ὁ ἱμαντώδης καὶ
μαστιγίας, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ μεμαλαγμένου ἱμάντος,
ἢ οὕτως εὐτονος ὡς ἱμάς). λέγει οὖν τὸν δλισηθρὸν
καὶ διαβατικόν. — μεμαλαγμένος. *Br.*

εἴρων : Ὁ πάντα παίζων καὶ διαχλευάζων, εἰρω-
νευόμενος, ἀπατεῶν, ὑποκριτής.

γλοιὸς : (Τὸ αὐτὸ δηλοῖ τῷ μάσθλης. εἰληπται δὲ ἡ
μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς βαλανείοις ἐλαίου πεπηγότος,
ὅπερ τοὺς ἐπιλαμβανομένους διολισθάνειν πέφυκε. 25
τοιοῦτος οὖν καὶ ὁ πρεσβύτερος εὐχεται γενέσθαι τοὺς
τρόπους, ἵνα ὡς περὶ διολισθάνειν καὶ φεύγειν δύνηται τοὺς
δανειστάς. καὶ μέχρι δεῦρο τοὺς τῆ γνώμῃ σκάζοντας
καὶ μηδὲν σταθερὸν φρονούντας, καὶ ἄλλο μὲν ἐπαγγελ-
λομένους, ἄλλο δὲ φρονούντας καὶ πράσσοντας, διὰ τὸ
30 τῆς γνώμης δλισηθρὸν καὶ ἀπιστον γλοιόους καλοῦμεν.)
[ἢ γλοιὸς λέγεται ὁ ῥύπος τοῦ ἐλαίου. λέγει οὖν τὸν
ῥυπαρὸν τοὺς τρόπους. Ἄλλως. γλοιὸς ἐπὶ τοῦ ῥυ-
παροῦ καὶ μιαρῶ καὶ μικρολόγου παραλαμβάνεται.
καὶ γὰρ ὁ ῥυπαρὸς διὰ τὴν ἀσκησιν σύνεγγυς πῶς ἐστὶ
36 τῷ γλοιῷ. ἐπὶ δὲ τὸ ἦθος μετενεχθὲν τὸ μογθηρὸν δη-
λοῖ καὶ δλισηθρὸν καὶ εὐμετάβολον.] γλοιὸς, μιαρὸς
καὶ ῥυπαρὸς καὶ μικρολόγος. *R.* γλίσχρος. *Br.*

460. κέντρων : Τουτέστι χαλεπὸς καὶ φρικτὸς, καθὼ
καὶ τοὺς ἠνιόχους κεντροτύπους καλοῦμεν, τοὺς τοῖς
40 κέντροις τοὺς ἴππους τύποντας. (κέντρων λέγεται καὶ ὁ
κλέπτης διὰ τὸ βασανιζόμενοι τοῖς κλέπταις καὶ κέντρα
προσφέρεσθαι.) [κέντρων δὲ ἐστὶ τὸ ἐπισασσόμενον τοῖς
ἄνοις ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων συρραφῶν σακίων. καὶ
ἐπίσασμα τῶν ὄνων. Ἄλλως. οἱ ἐκ πολλῶν συνη-
45 θροισμένοι ἐπὶ τοιαῦτά τινα τοῖς ὑποζυγίοις ῥιπτούμενα
καλοῦνται κέντρωνες. οἱ δὲ τὸν λοῖδορον ἀκούουσιν· οἶονε
κεντροτύπος, ὁ κεκεντρωμένος καὶ φρικτός. — πλήτ-
των. *Br.*]

στρόφις : Ἀπὸ τοῦ στροφῆως ἢ μεταφορᾶ. οἶον εὐ-
50 στροφος καὶ εὐκίνητος ἐν τοῖς πράγμασι. — στρέφων
τὰ πράγματα. ἀργαλέος : Λυπηρὸς. *Br.* ἀκαταγώνι-
στος. *R.*

461. ματιολογός : Οἱ μὲν τὸν λῆγον, αἱ δὲ τὸν

μικρολόγον, ἐπεὶ μάτιον τὸ ἐλάχιστον εἰώθασι λέγειν. οἱ δὲ τὸν μάταια βουλευόμενον καὶ λοχῶντα. (οἱ δὲ τὸν κρουσιμέτρην. μάτιον γὰρ εἶδος μέτρου. δξύνει δὲ Ἡρωδιανός.) — σμικρολόγος, φειδωλός, καὶ οὐ προιέμενός τινος τῶν αὐτοῦ. *Br.* ματτιολογός: Ἐκ μεταφορᾶς τῶν μασσώντων. *LB.*

453. δρώντων ἀτεχνῶς: ἀκριβῶς. οἱ φιλόσοφοι. *R.*

455. ἀπ' ἐμοῦ χορδὴν τοῖς φιλοσόφοις παραθέτωσαν. χορδὴ δὲ τὸ λεπτόν ἐντερον. ὑπερβολὴ δὲ τοιοῦτον. *R. V.*

456. φροντισταῖς: φιλοσόφοι. *V.* εἰς ἐστίασιν. *Vict.* (456.) λῆμα μὲν πάρεστι: Ἐπέθεσις τῆς διπλῆς ἀμοιβαία, ἐκ κώλων κ', ὧν τὸ πρῶτον τροχαικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ δεύτερον τροχαικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. τὸ γ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. τὸ δ' ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές. τὸ πέμπτον τροχαικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται Φερεκράτειον ἀτελής. τὸ ἕκτον ἱαμβικὴ βάσις. τὸ ἕβδομον ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ὄγδοον ὅμοιον. τὸ ἔνατον ἱαμβικὸν πενθημιμερές, ὃ προῦχον καλεῖται. τὸ δέκατον ὅμοιον τῷ τρίτῳ. τὸ ἐνδέκατον ὅμοιον τῷ ἕκτῳ. τὸ δωδέκατον τροχαικὸν πενθημιμερές. τὸ τρισκαίδέκατον ἀναπαιστικὴ βάσις. τὸ τεσσαρεσκαίδέκατον ὅμοιον τῷ ἐνάτῳ. τὸ πεντεκαίδέκατον δακτυλικὸν ἐφθημιμερές, ὃ Ἀλκιμάνειον καλεῖται. τὸ ἕκκαίδέκατον ὅμοιον τῷ τετάρτῳ. τὸ ἑπτακαίδέκατον ὅμοιον τῷ τρίτῳ. τὸ ὀκτωκαίδέκατον ὅμοιον τῷ ἐνάτῳ. τὸ ἑνεακαίδέκατον, ὃ παρατέλευτον ὀνομάζεται, δακτυλικὴ βάσις. τὸ εἰκοστὸν ὅμοιον τῷ πεντεκαίδεκάτῳ. — λῆμα: Φρόνημα, *30* ἀξίωμα. *Vict.* ἀντὶ τοῦ φρόνημα. *R.*

458. ἀλλ' ἑτοίμον: ἀλλὰ τολμηρόν. *R.*

459. οὐρανόμηχες: Μέγιστον [παρὰ τὸ [II. K, 212] « ἐπουράνιον κλέος εἴη. » πάλιν δὲ ὡς φιλόσοφος ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ τὴν λέξιν παρήγαγε, διὰ τὸ διδάσκειν τὰ οὐράνια.]

466. τοῦτο: τὸ εὐδαιμονῆσαι δηλονότι. *R.* τὸ ζῆσαι βίον τοιοῦτον. *Vict.*

469. ἀνακοινοῦσθαι: Τὸ ἀνακοινοῦσθαι πρὸς τὸ πράγματα σύναπτε καὶ ἀντιγραφάς. εἰκότως δὲ εἶπε τῇ σῆ φρενί, δαικνὺς ἐντεῦθεν, ὡς ἄλλος μὲν ἂν τις οὐδενὸς ἀξία ταῦτα ἐλογίσατο, σὺ δὲ πλείστου ἀξία. *Vict.*]

(471.) πράγματα κἀντιγραφάς: Οὕτως ἐγάλουν τὰς δίκας διὰ τὰς ἀντιθέσεις καὶ λύσεις τῶν ἐπιφερομένων. [τὸ δὲ ἐξῆς, ἀνακοινοῦσθαι τὰ πράγματα καὶ τὰς ἀντιγραφάς.]

(474.) ἀξία σῆ φρενί: Τὰ ἀξία πράγματα σὺν τῇ σῆ φρενί βουλευσομένους.

(476.) νῦν ὁ Σωκράτης λέγει, μᾶλλον δὲ ὁ χορός· εἴωθε γὰρ μετὰ τὸ ἄσαι ἐπάγειν δίστιχα ὡς ἂν ἄδη τὸ ἄλλ' ἐγγείρει. *V.* [ἄλλ' ἐγγείρει: Ἐν ἐκθέσει δίστιχον ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικόν. εἰώθασι γὰρ μετὰ τὰς τοιαύτας περιόδους ἐπάγειν δίστιχον. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν ἐπεκθέσεως δύο συνήθως διπλαῖ ἐξω νευκυκία, τῆς δὲ δίστιχίας παράγραφος. καλεῖται δὲ ταῦτα

πολυσημάτιστα, διὰ τὸ διάφορα δέχεσθαι μέτρα. τὰ δ' ἐφεξῆς λδ' ἱαμβικά εἰσιν ἀκατάληκτα τρίμετρα ὧν τελευταῖον

χώρει, τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. — ἐγγείρει: Ἀρχὴν ποίει. *Vict.*] 5
481. τειχομαχεῖν μοι διανοεῖ: πρὸς τὰς μηχανὰς ἐπήντησε. *R. V.* [ἐνταῦθεν παρίστησι τὴν ἑαυτοῦ διανοίαν. τὸ γὰρ μηχανὰς οὐχ ὡς ὁ Σωκράτης, οὕτω καὶ αὐτὸς ἐνόησεν, ἀλλ' εἰς τειχομαχικὰ ὄργανα. ἐξεπίτηδες καὶ ὁ ποιητὴς ταύτην τὴν λέξιν ἔθηκεν. *Jun.* ἐνταῦθεν παρίστησι τὴν ἑαυτοῦ ἀνοίαν· τὸ γὰρ μηχανὰς οὐχ ὡς Σωκράτης εἶπεν, αὐτὸς ἐνόησεν, ἀλλ' εἰς τειχομαχικὰ ὄργανα. ἐξεπίτηδες δὲ ὁ ποιητὴς ταῦτα ποιών διλημμάτους τίθησι λέξικ. *Vict.*]

484. ὀφείλεται: Χρεωστῆται μοι δάνεισμα παρ' ἐτέρου. *Br.* κενρωστῆται. *R.*

488. ἔχεις ἐπιτηδεύματα ἐν τῷ λέγειν. *R. V.*

487. [ἀποστρεῖν δ' ἐν: Πρὸς τὸ δικαιωκατάληκτον, καὶ πρὸς τὸ ἑαυτοῦ ὁ γέρον βούλεμα. τοῦτο γὰρ αὐτῷ σπουδάζεται τὸ ἀποστρεῖν τοὺς δανειστάς.]

488. ἀμέλει: Παράλκει. (Ἄτικτῃ δὲ ἡ φράσις. ἀντὶ τοῦ, μὴ ἀθύρει.)

490. συναρπάσει: Ἀντὶ τοῦ συναρπάσει. πρὸς τὸ θαρπάσαι ἐπαίξαν, ἐπειδὴ καὶ οἱ κύνες ἀρπάζοντες ἐσθίουσι.]

496. ἀκαρῆ: ἀντὶ τοῦ ὀλίγον χρόνον. *R. V.* δικάζομαι: Εἰς δικαστήριον ἀπέρχομαι. *Vict.*

497. ἴθι νῦν κατάθου: Ἀντὶ τοῦ ἀγ. ὅπερ δὲ ἐπὶ τῶν μουμένων τὰ μυστήρια, ἀποδύσαι αὐτὸν τὴν ἐσθῆτα βούλεται. [ὡς μέλλων δὲ ἐκεῖνος τύπτεσθαι, φησὶν, ἡδὴ κηκά τι; ὃ δὲ τερατευσόμενος ὡς ἐπὶ τῶν μουμένων, γυμνὸν εἰσάγει αὐτόν.]

[ἴθι νῦν, κατάθου θοιμάτιον: Ἔθος ἦν τοῖς τότε φιλοσόφοις ἐν χιτῶνιον μόνον ἐνδεδυμένους καὶ ἡμιγυμνοὺς καθημένους φιλοσοφεῖν. κατὰ τοῦτο οὖν τὸ ἔθος κατάθου, εἶπεν ὁ Σωκράτης τῷ Στρεψιάδῃ, τὸ ἱμάτιον, ἤγουν ἀποδύσαι. ὁ Στρεψιάδης δὲ ὑπολαβὼν ὅτι ἀποδύσασθαι τοῦτο κελεύει, ἵνα τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ δῆθεν ἀφελῆται, ἡ γυμνοθέντα τούτου ἱμάσι τύψη, διὸ καὶ ἡδὴ κηκά τι, φησὶ, καὶ διὰ τοῦτο βούλει ἀφαιρεσθῆαι μου τὸ ἱμάτιον; *Vict.*]

498. νομιέται: ἀντὶ τοῦ νόμιμον ἔστιν. *R.*

499. ἄλλ' οὐχὶ φωράσων: (Ἔθος ἦν τοὺς εἰσιόντας εἰς οἰκίαν τινὸς ἐπὶ τῷ ἔρηνῆσαι γυμνοὺς εἰσιέναι, ἵνα μὴ τι ὑπὸ τὰ ἱμάτια κρύψαντες λάθωσιν, ἢ ἵνα μὴ ὑπὸ ἔχθρας λάθωσιν ὑποβαλόντες τὸ ζητούμενον καὶ ζημίας αἰτίαι τούτῳ γίνωνται.) οἱ γὰρ μέλλοντες εἰσιέναι, ἵνα ἐπιθεάσωνται χρήματα τοῦ δημοσίου γινόμενα, ἢ κατ' ἔρηναν, γυμνοὶ εἰσίσιν, ἵνα μὴ τι ὑπὸ τὰ ἱμάτια κρύψωσι. — εἰσέρχομαι: Καὶ δεῖμα ἐντεῦθεν γυμνὸν εἰσιέναι, μήπως κρατηθῶ. *Vict.* ὡς μέλλων τύπτεσθαι τοῦτο φησὶ. *R.*

504. ἡμιθνης γενήσομαι: Ἐπεὶ ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς

τὴν ἰδέαν ὁ Χαιρεφῶν, ἄτε φιλοσοφία συντετηκώς· ὅθεν
 νυκτερὸς ἐκαλεῖτο καὶ πύζινος. [Ἰστέον ὅτι ἰσχνὸς καὶ
 ὠγρὸς τὴν ἰδέαν ὁ Χαιρεφῶν ἦν, ἄτε φιλοσοφία συζῶν,
 καὶ ἐκ ταύτης συντετηκὸς ἔχων τὸ σῶμα. διὸ καὶ νυ-
 κτερὸς ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ ἰσχνόν. Βγ. ἡμιθῆς : Ἡμιμα-
 θῆς. Cant. 3. ὤφελεν εἰπεῖν ἡμιμαθῆς γενήσομαι, ἐπεὶ
 περὶ μαθήσεως ὁ λόγος. ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μὲν τελείως
 μαθεῖν ἐστὶ τῷ Στραφιάδῃ ζῶῃ, διὰ τὸ ἐκ τούτων
 10 μαθεῖν οἶονεὶ θάνατος, διὰ τὸ μέλλειν ἀποδοῦναι τὰ
 χρέα· ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἡμιμαθῆς ἡμιθῆς εἶπε. Cant. 3.]
 100. σπεύσας εἰς φρονιστήριον. R.

(107). μελιτοῦτταν : Πλακοῦντα μέλιτι δεδευμένον.
 ἔφερον δὲ, ὡς ἐδόκουν, τοῖς ὄφρασι.

105. ὡςπερ ἐς Τροφώνιον : [Ὁ Τροφώνιος ἐγένετο
 λιθοδόξος ἄριστος, ὃς κατασκευάσεν ἱερὸν ἐν τῇ Λεβα-
 δαίᾳ τῆς Βοιωτίας ὑπὸ γῆν, καὶ καλεῖται Τροφώνιον.
 ἐκαὶ οὖν οἱ μουσόμενοι καθέχονται ἐπὶ τοῦ στόματος γυ-
 μανοὶ, καὶ ἀρπάσσονται ὑπὸ τινων πνευμάτων, καὶ φέ-
 ρονται ὑπὸ τὴν γῆν. ἐπειδὴ δὲ ἀπαντῶσι δαίμονες καὶ
 20 ὄφρασι καὶ ἄλλα τινὰ ἔρπετὰ, βασιτάζουσι πλακοῦντά τινα
 καὶ βίπτουσι ἐπὶ τῶ ἐφυγεῖν. καὶ μετὰ τὴν μύησιν
 δι' ἄλλου στόματος ἀναρριπτεῦνται. Ἄλλως.] (οὕτως
 ὁ Χάραξ ἐν τῷ δ' « Ἀγαμήδης ἀρχων Στυμφήλου τῆς
 25 « Ἀρκαδίας ἐγάμαε Ἐπικαστῆν, ἧς παῖς ἦν Τροφώνιος
 « σκότιος. οὗτοι τοὺς τότε πάντας ὑπερεβάλλοντο εὐ-
 « τεχνίᾳ, τὸν τε ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος ναὸν ἠργολά-
 « θησαν· ἐν Ἡλίδι δὲ ταμειῶν χρυσοῦν κατασκευάσαν
 « Αὐγαίᾳ· ᾧ καταλείψαντες ἄρμὸν λίθινον, νυκτὸς εἰσ-
 30 « ἰόντες ἐκλεπτον τῶν χρημάτων ἅμα Κερκυόνη, ὃς
 « ἦν γνήσιος Ἀγαμήδους υἱός· ὡς δὲ
 « ἤπορει λιαν Αὐγαίᾳς, ἐπιδημήσαντα Δαίδαλον αὐ-
 « πόσε κατὰ φυγὴν Μίνωος ἐλιτάνευσεν ἐξιγνεῦσαι τὸν
 « φῶρα. ὁ δὲ παγίδας ἐσθησεν, αἷς περιπεσῶν Ἀγα-
 35 « μήδης ἀναίρειται. Τροφώνιος δὲ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ
 « τεμὼν πρὸς τὸ μὴ γνωρισθῆναι, ἅμα Κερκυόνη
 « φεύγει εἰς Ὀρχομενόν. Αὐγαίου δὲ κατὰ κέλυσιν
 « Δαίδαλου πρὸς τὴν τῶν αἱμάτων ἔκλυσιν ἐπιδιώ-
 « κοντας, καταφεύγουσιν ὁ μὲν Κερκυῶν εἰς Ἀθήνας,
 40 « ὡς Καλλιμαχος [fr. 143]

« ἔς β' ἐφυγεν μὲν

« Ἀρκαδίην, ἡμῖν δὲ κακὸς παρενάσσατο γείτων.

« ὁ δὲ ἕτερος εἰς Λεβάδειαν τῆς Βοιωτίας, οὗ κατο-
 « ρυγὴν ποτησάμενος οἰκησιν ἐπέτελε. τελευτήσαντος
 « δὲ αὐτοῦ μαντεῖον ἀτρεκέως ἐράνη αὐτόσε. καὶ θύουσι
 45 « αὐτῷ ὡς θεῷ. περιελίπε δὲ υἱὸν Ἀλκάνδρον. » Ἄλ-
 « λως. ἐν [μὲν] τοῖς [παιαίοις] ἀντιγράφοις οὕτως εἴ-
 « ρον. πρῶτον μὲν ὅτι οἱ περὶ Ἀγαμήδην υἱοὶ Ἀπολ-
 « λωνος καὶ Ἐπικαστῆς· οἱ δὲ Διδὸς καὶ Ἰοκάστῆς· οἱ δὲ
 50 « Ἐργίνου. εἶτα ὡς Δαίδαλος μὲν τὸ τεχνίον ἐπαίησεν,
 αὐτοὶ δὲ κεκλοφότες ἐάλωσαν καὶ τῷ ἑτέρῳ φεύγοντι
 διέσχεν ἡ γῆ καὶ ἐδέξατο περὶ Λεβάδειαν. ὕστερον δὲ
 Βοιωτοῖς λιμνῶντος ἐχρησεν ὁ θεὸς Τροφώνιον τιμᾶν.

οἱ δὲ ἀγνοοῦντες ἔπη εἴη τὸ μῆμα, σμῆνι μελισσῶν
 περιέτυχον ἐξ ὑπορρωγῆς τινος ἀνιουσῶν· καὶ στοχα-
 σάμενοι τούτων εἶναι τὸν τόπον, ἐκρίναν ἐκείσε δεῖν
 τινα καταθεῖν [θεασόμενον]· ὃς εὐρών δύο δράκοντας,
 προσήνεγκε μελιτοῦττας καὶ οὐκ ἠδίκηθη. ἐξ οὗ τὸ ἔθος
 5 ἐγένετο. οἱ δὲ βουλόμενοι χρηστηριασθῆναι, ἀγνεύσαν-
 τες ὠρισμένους καὶ στολῆ κεκοσμημένους θεοπροπεῖ,
 κατὰσι τοὺς πλακοῦντας ἔχοντας, πρὸς τὸ βάλλειν τοῖς
 ὄφρασι καὶ μὴ ἀδικηθῆναι ὑπ' αὐτῶν. καὶ πολλοὶ μὲν
 αὐθημερὸν ἀνεπέμφθησαν δι' αὐτοῦ τοῦ στομίου, οἱ
 10 δὲ καὶ διὰ πλείονων ἡμερῶν.) [ἐν δὲ τοῖς νεωτέροις
 οὕτως· ὁ Τροφώνιος ἀνὴρ ἦν πάνυ φιλόδοξος ποιήσας
 οὖν ἐν Λεβαδαίᾳ τῆς Βοιωτίας ὑπόγειον οἰκημα, εἰσελ-
 θὼν ἐμαντεύετο, καὶ λιμαγγοῦσθαι ἀπίθανον. ἐγκα-
 τοιχῆσαν δὲ δαμονῶν τὰς ταῖς μαντείας ἐτέλει. εἰσέρχοντο
 15 οὖν ἐντὸς οἱ χρῆσόμενοι, ἔχοντας ἐν ταῖς χερσὶν πό-
 πανα, ἵνα τοῖς ἐκεῖ ἐμφιλοχωροῦσιν ὄφρασι δίδοντας,
 μηδὲν ὑπ' αὐτῶν δυσχερὲς πάσχωσιν. ὁ δὲ εἰσὼν ἐκείσε
 λοιπὸν οὐκ ἔτι ἐγέλα διὰ τὴν τῶν ὄφρων ἐκπληξιν. ὅθεν
 καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγλαστῶν καὶ συναφρωμῆ-
 20 νων, ἐς Τροφώνιον μεμάντευται.] — χρηστήριόν ἐστιν
 ἐν Λεβαδαίᾳ, ὃ τινὰς Καταβάσιον καλοῦσιν. στόμιον
 γάρ τί ἐστιν, ὡς τὰ ἄκρα δύνασθαι μόνα τῶν ποδῶν
 χωρῆσαι. οἱ οὖν τῶ θεῷ χρώμενοι, ἀγνεύσαντες πρῶ-
 τον ὠρισμένας ἡμέρας καὶ κοσμησάντες ἑαυτοὺς ἱερῶ
 25 τινι σχήματι καὶ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τοιαύτας
 μάζας λαβόντες, οὕτω καθίζουσι ἐπὶ τὸ στόμιον καὶ
 αἰφνίδιον ἀρπάζουσι καὶ καταδύνουσι ὑπὸ τῆς γῆς.
 τὰς δὲ μάζας λαμβάνουσι ὑπὲρ τοῦ μὴ ἀδικηθῆναι
 ὑπὸ τῶν συναντωμένων ὄφρων, ἀλλ' ἐκείνας αὐτοῖς
 30 παραβάλλειν τρωφῆν. ἐν Λεβαδαίᾳ ἱερὸν ἐστὶ Τροφω-
 νίου, ὅπου ὄφρις ἦν ὁ μαντεύομενος, ᾧ οἱ κατοικοῦντες
 πλακοῦντας ἐβάλλον μέλιτι δεδευμένους. R.

106. τί κυπτάζεις ἔχων : Ἀττικῶς περιττεύει, τὸ
 ἔχων. τὸ δὲ κυπτάζεις ἀντὶ τοῦ στραγγεῖν καὶ διατρι-
 35 βαις οὕτως ἐνταῦθα. — κυπτάζεις : Χρονίζεις, διατρι-
 βαις. Vici.

[περὶ τὴν θύραν : Βαρῶς διακειμένοις εἰς τὸ εἰσιέ-
 ναι δι' αὐτῆς.]

110. [ἀλλ' ἴθι χαίρων : Τοῦτο διὰ τὸ εἰσάγεσθαι
 τὸν χορὸν ἐξίοντων τῶν ὑποκριτῶν ὀνομάζεται κορωνίς.
 διὰ δὲ τὸ προτίθεσθαι τῆς παραβάσεως κατὰ τὸ ἔθος,
 ὀνομάζεται κομμάτιον, κώλων ὀκτώ. ὦν τὸ μὲν πρῶτον
 ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἢ χοριαμβικὸν
 δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐπιμεμιγμένον δισπονδῆϊ.
 45 τὸ δεύτερον ἀναπαιστικὸν μονόμετρον. τὸ τρίτον καὶ
 τὸ εἴξῃ καὶ τὸ ἔδομον καὶ τὸ μετ' αὐτὸ χοριαμβικὰ
 δίμετρα καταληκτικὰ εἰς ἀμφίβραχον περιαιούμενα,
 ἢ βακχεῖον, διὰ τὸ ἀδιάφορον, Ἀριστοφάνεια καὶ αὐτὰ
 καλούμενα. τὸ πέμπτον χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατά-
 50 ληκτον. τὸ ἕκτον ἀπὸ ἱαμβικῆς βάσεως εἰς χοριαμβικὴν
 ὑπερκατάληκτον.

τὸ συστηματικὸν τὸδε ἐκ κώλων συνίσταται ἡ'. τὸ
 α' χοριαμβικὸν δίμετρον ἐκ χοριαμβίου, σπονδείου καὶ

ἀμφιμάκρου. τὸ β' δακτυλικὸν μονόμετρον. τὸ γ' χορμικὸν μονόμετρον ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου. τὸ δ' ὁμοιον τῷ γ'. τὸ ε' ἐκ β' χοριάμβων. τὸ ς' ἐκ διαμβου, χοριάμβου καὶ συλλαβῆς. τὸ ζ' ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιμάκρου. τὸ η' ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου. ἔτα ἡ παράβασις ἐκ τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν με' συνισταμένη, ὧν τελευταῖος

ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας εὖ φρονεῖν δοκῆσεται.

λέγεται δὲ τροχαϊκὸν τοῦτο τὸ μέτρον, οὐχ ὅτι μόνον 10 τροχαίους ἔχει, ἀλλ' ἐκ τοῦ πλεονάζοντος καὶ μάλιστα ὅτι ἐκ παντὸς τὸν ζ' πόδα τὸν πρὸ τῆς καταληκτικῆς συλλαβῆς τροχαῖον ἔχει. παράβασις δὲ λέγεται τοῦτο τὸ σύστημα, ὅτι οἱ ποιηταὶ ὡς ἐκ στόματος τοῦ χοροῦ ἐξέβαινον πρὸς τοὺς θεατὰς, ἃ εβούλοντο γενέσθαι αὐτοῖς ὡς οἰκείους προσώπους τοῖς χοροῖς κεχρημένοι, ἔπαρ 15 καὶ νῦν οὗτος ποιῆ δι' αἰτίαν τοιαύτην νόμος ἦν Ἀθηναίοις μήπω τινὰ ἔτων λ' γεγονότα μήτε δρᾶμα ἀναγινώσκαι ἐν θεάτρῳ, μήτε δημηγορεῖν. τούτῳ τῷ νόμῳ καὶ ὁ κωμικός οὗτος εἰργόμενος πρότερον διὰ τὸ μὴ τριακονταετῆς ἔτι ὑπάρχειν, ποιῶν δράματα διὰ Φιλωνίδου καὶ Καλλιστράτου ἀνεγίνωσκεν εἰς τὸ θέατρον, ὧν 20 ἐν ἦν τὸ τῶν Δαιταλέων λεγόμενον, ἐν ᾧ δύο εἰσήγαγε μειράκια διαλεγόμενα, σῶφρον τε καὶ αἰσχρόν. καὶ πολλοῖς τῶν θεατῶν ἐπηνέσθη, οὐ μόντοι καὶ νενίκηκεν ἐν τούτῳ ὁ ποιητής. ἐπιβάς δὲ ἤδη τοῦ λ' ἔτους, καὶ 25 τοῦτο δὴ τὸ τῶν Νεφελῶν ποιήσας δι' ἑαυτοῦ διδάσκει, καὶ αἰτεῖ παρὰ τῶν θεατῶν, ἃ δεῖ γενέσθαι αὐτῷ, ἦτοι τὸ νικῆσαι τῷ δράματι. *Vici.* Ἰθι : Πορεύου, ἔλθε. *Vici.*

30 511. κομμάτιον χοροῦ. R.

514. ἀντὶ τοῦ γηράσας. R.

516. [χρωτίζεται : Ἀντὶ τοῦ χρωματίζεται. αὐτὸς δὲ 35 ὁ χρωματισμὸς εἰς πρόσωπον γίνεται. αὐτὸς γὰρ κατὰ νοῦν ἐχρωματίζετο, διὰ τοῦτο ἐπήγαγε, τὴν αὐτοῦ φύσιν, ἢ ἢ ὄλον καὶ μέρος, διὰ μὲν τοῦ χρωματίζεται νοουμένου τοῦ ὄλου, διὰ δὲ τοῦ τὴν αὐτοῦ φύσιν, τοῦ 40 μέρους. Junb., *Vici.*] πλησιάζεται. R.

517. ἐπάσκει : Παιδεύεται. *Vici.*

518. ὧ θεώμενοι : [Ἡ παράβασις δοκεῖ μὲν ἐκ τοῦ χοροῦ 45 λέγεσθαι. εἰσάγει δὲ τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον ὁ ποιητής.] παράβασις δὲ ἐστὶν ὅταν ἐκ τῆς προτέρας στάσεως ὁ χορὸς μεταβάς οὕτως ἀπαγγέλλῃ πρὸς τὸν δῆμον ἀφορῶν. (εἶδη δὲ παραβάσεων ἑπτὰ· ἀπλᾶ μὲν τρία, κατὰ δὲ σχέσιν τέσσαρα. τὰ μὲν οὖν ἀπλᾶ ἐστὶ ταῦτα· κομμάτιον 50 παράβασις ἠμωνίμως, ἢ καὶ ἀνάπαιστος καλεῖται, ἐπεὶ πολλὰκις ἐν ταύτῃ τῷ ἀναπαιστῶ χρηταί· πνῆγος, ὁ καὶ μακρόν. τὰ δὲ κατὰ σχέσιν, στροφῆ, ἀντίστροφος, ἐπίρρημα, ἀντεπίρρημα. ἢ μὲν οὖν στροφῆ καὶ ἀντίστροφος συνεπιπίπτουσι κατὰ τὸ μέτρον καὶ 55 τὰ κῶλα· πάλιν τὸ ἐπίρρημα καὶ τὸ ἀντεπίρρημα. [τινὲς δὲ προστιθέσι καὶ ᾠδὴν καὶ ἀντιᾠδὴν. ἔχουσι γὰρ καὶ ταῦτα σχέσιν πρὸς ἀλλήλα.] ἢ μὲν οὖν παράβασις ἢ ἐκ τούτων συγκειμένη τελεία ἐστὶ. εἰσι δὲ καὶ

ἀτελεῖς παραβάσεις, ὧν ἐστὶ καὶ αὕτη.) [ἑπτὰ δὲ ὄντων τῶν τῆς παραβάσεως μερῶν, ἐφ' ἑκάστον τῶν ἀπολελυμένων τριῶν τίθεται ἡ παράγραφος. οὐχ ἦττον δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μέλους καὶ τοῦ ἐπιρρήματος, ἀν μὴδὲν ἀποδιδῶται. ἐὰν δὲ ἐντὶ τὰ ἀνακυκλούμενα, τότε τε ἀντίστροφον τοῦ μέλους καὶ τὸ ἀντεπίρρημα, ἐπὶ τοῦ ἐπιρρήματος τίθεται ἡ ἔσω νενευκῖα διπλῆ ὑπὲρ τοῦ δηλώσαι ὅτι ἐστὶ τὰ ἀναποδιδόμενα· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀντεπίρρηματος ἡ ἔξω νενευκῖα. ἐν δὲ τοῖς ἀποδιδόμενοις πάλιν ἐφ' ἑκάστης στροφῆς παράγραφος. ἐπὶ δὲ τοῦ 60 τελευταίου κώλου δύο διπλαῖ, ἢ μὲν κατ' ἀρχάς, ἢ δὲ κατὰ τὸ τέλος. ἀμφότεραι μέντοι ἔξω νενευκῖαι, δηλοῦσαι ἡμῖν ὅτι ἀναποδίδονται. τὸ δὲ μέτρον ἀύστατον Εὐπολίδειον καλούμενον, στίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν με', ὧν τελευταῖος

ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας εὖ φρονεῖν δοκῆσεται.

τὸ δὲ τροχαϊκὸν μέτρον κατὰ πᾶσαν μὲν χώραν δέχεται 65 τροχαῖον καὶ σπονδεῖον, πλην τῆς παρατελεύτου, μὴ ὄντος τοῦ μέτρου κώλου. καὶ κατὰ μὲν τὰς περιττὰς τρίβραχυν καὶ δάκτυλον, εἰ τύχῃ. τῶν δ' ἄρτιων τὰς μὲν ἑτέρας ἀνάπαιστον, καὶ ὅς ἐφην ἐγγυρῶν πᾶση 70 χώρῃ. ἰδίως δὲ τὴν τετάρτην ἐν τούτοις Ἰαμβόν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἐχρῆν δὲ τὴν λέξιν ὑπὸ τοῦ χ σημειοῦσθαι. ἐχρήσατο γὰρ μετοχῇ ἀντὶ ὀνόματος.] κατερῶ : Ἀργόν. ἐρῶ. Διεύθερος : Μετὰ παρησι- 75 σίας. *Vici.*

519. [ἢ τὸν Διόνυσον : Ἐπεὶ ἐν Διονυσίοις παρῆλθε τὸ δρᾶμα. καὶ γὰρ ἐν τοῖς Διονυσιακοῖς ἀγῶσι τὰ 80 δρᾶματα ἤγγοτο καὶ ἐδιδάσκετο. — τὸν Διόνυσον : Συνίησις. *Vici.*]

520. [οὕτω νικήσαιμ' ἔγωγε : Διπλῆ εἰσθεσις εἰς τὴν 85 παράβασιν. οὐχ ἢ αὕτη δὲ ἐστὶν, οὐδὲ τοῦ αὐτοῦ μέτρου τῆ ἐν ταῖς Νεφελαῖς πρώταις, ἀλλ' ὡς ὀλίγω πρότερον εἰρηται, τοῦ καλουμένου Εὐπολίδειου.]

523. ἀναγεῦσ' ὕμᾱς : Ἀντὶ τοῦ διδάξει τὸ δρᾶμα. ὡς 90 ἐπὶ βρωμάτων δὲ λέγει. — ἀναγεῦσαι : Δεῖξαι ὕμῖν ταύτην. LB. ἤξιῶσα : Ἄξιός ἐστινα τῆς κωμωδίας ἐκείνης. ἀναγεῦσαι : Φαγεῖν. ἢ παρέσχε μοι : Εἰς ἢν πολλὰ ἐμύγησα. *Vici.* ἦτις. πόνον. R.

524. [ὑπ' ἀνδρῶν : Τῶν κριτῶν. τοῦτο ἐπὶ τῶν προτέρων Νεφελῶν.] — ἀνδρῶν φορτικῶν : Βασκάνων, κριτῶν. *Vici.*

526. [ταῦτ' οὖν ὕμῖν μέφομαι : Ἐπεὶ οὐ Κρατίνου, ἀλλ' Ἀμειψίου δευτέρου ᾠθη.]

528. [οἷς ἠδὲ καὶ λέγειν : Ἀντὶ τοῦ ἔλλογιμοις ἢ οἷς 95 ἐπιδείκνυσθαι ἠδὲ ἐστὶν.]

529. σῶφρον τε χῶ : Πρῶτον δρᾶμα γράψας ἐξέθηκεν ὁ ποιητής τοὺς Δαιταλεῖς, ἐν ᾧ σῶφρον μειράκιον εἰσάγει καὶ ἕτερον ἀχρηστον. ἠδοκίμησε δὲ σφόδρα ἐν τούτῳ τῷ δράματι. — καταπίγων : Κίναϊδος, ἀσελγῆς. 60 100 δα... νος μαλακός. *Vici.*

ἄριστ' ἠκουσάτην : Ἀντὶ τοῦ ἠδοκίμησαν. οἱ γὰρ ἐνίκησαν, ἐπεὶ δεύτερος ἐκρίθη ἐν τῷ δράματι. [διόπερ

ἔστι μὲν αὐτὸ πρῶτον τῶν δραμάτων, ὑπὸ δὲ αἰδοῦς οὐ δι' ἑαυτοῦ ἐπεδείξατο αὐτό.]

630. κοῦκ ἐξῆν πῶ μοι : Οὕτω ἐπέτρεπον ἑμαυτῷ τὸ λέγειν διὰ τὴν αἰδῶ. οὐ γὰρ δι' ἑαυτοῦ ἐξ ἀρχῆς καθῆκε τὰ δράματα ὁ ποιητής, εὐλαθῆς ὢν. ἀπὸ δὲ τῶν Ἰππέων ἤρξατο δι' ἑαυτοῦ εἰσιναί.

631. [ἐξέθηκα : Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν λάθρα τικτουσῶν καὶ φοβουμένων γνωσθῆναι γυναικῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἔξω ῥιπτοῦσιν τὰ βρέφη, ἔν' ἰδῶν τις ἀνέλοιτο. 60 Εὐρπίδης [Phoen. 26]

ἰδῶσι βουκόλοισιν ἐκθεινὰ βρέφος.

λέγει οὖν Ἀριστοφάνης, ὡς ἐπειδὴ παρανόμως ταύτην τὴν κωμῳδίαν ἔτεκεν, ὥσπερ τι βρέφος ἔξω ἔρριψα.]

παῖς δ' ἑτέρα : Φιλωνίδης καὶ Καλλίστρατος. ἐπεὶ 15 οὐ δι' ἑαυτοῦ ἐδίδαξε τοὺς Δαιταλεῖς, πρῶτον αὐτοῦ δρᾶμα. [τὸ δὲ, ἀνείλετο λαβοῦσα, ἢ ἐκ παραλλήλου ὡς τὸ, « ἀγνεύσας ἐκάθηρεν. » ἢ τὸ μὲν λαβοῦσα, διὰ τὴν ἐκ τῆς γῆς ὑπὸ τῶν χειρῶν ἄρσιν, τὸ δὲ ἀνείλετο διὰ τὴν ἀναδοχὴν καὶ εἰσποίησιν. — δηλονότι ὁ Φιλωνίδης 20 καὶ ὁ Καλλίστρατος, οἱ ὕστερον γενομένοι ὑποκριταὶ τοῦ Ἀριστοφάνους. Βr. ἀνείλετο : Ἀνεδέξατο. Vict.]

632. ἐξεθρέψατε : Ἀριστον καὶ καλὸν ἐκρίνατε. κα- 25 παιδεύσατε : Ἐπηνέσατε. Vict.

633. πιστὰ παρ' ὑμῖν : Ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου φιλα 26 μοί ἐστι τὰ πρὸς ὑμᾶς καὶ πιστὰ συνῆχαι, R. V. — ἤγουν μεγάλη πίστις ἐστὶ μοι πρὸς ὑμᾶς καὶ πληροφορία. εἰρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν τὰς φίλας δι' ἔρκου ποιοῦντων. Junt., Vict.

634. νῦν οὖν Ἠλέκτραν : [Παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Χοηφό- 30 ροῖς ἡ Ἠλέκτρα ἐκ τοῦ βοστρύχου ἐπιγινώσκει τὸν Ὀρέστην ἐληλυθότα. ὥσπερ ἡ Ἠλέκτρα, φησὶν, οὕτω καὶ ἡ κωμῳδία κατὰ ζήτησιν ἦλθεν τῶν θεατῶν τῶν τότε. ἐπιγινώσκει γὰρ ἕαντι σύμβολον ἐκείνων ἴδη, καὶ τὸν ἔπαινον.] Αἰσχύλου φέρεται δρᾶμα Χοηφόροι, ἐν ᾧ 35 Ἠλέκτρα παραγενομένη εἰς τὸν τάφον τοῦ πατρὸς ἐκ τοῦ πλοκάμου τὸν ἀδελφὸν ἐγνώρισεν. καὶ ἡ κωμῳδία αὕτη τοὺς θεατὰς ἐκείνης τῆς κωμῳδίας, ἀδελφῆ αὐτῆς ὄσα, ἐπιγινώσκει, ἐάν ἴδη. [ἢ Χρυσόθεμις ἀπελθοῦσα θῆσαι τῷ πατρὶ, καὶ τὸν Ὀρέστου πλόκαμον ἐνταῦθα 40 εὑροῦσα, εἶπε τοῦτο τῇ Ἠλέκτρᾳ. ἢ δὲ ἀπελθοῦσα ἐγνώ- ρισεν αὐτὸν ὄντα Ὀρέστου· εἰ καὶ Σοφοκλῆς τοῦτο οὐ λέγει. λέγει οὖν ὁ ποιητής, ὅτι, εἰ ἔπαινεθῆσεται παρ' ὑμῶν ἢ νῦν κωμῳδία, γινώσκειται ὅτι ὑμεῖς ἐστὲ οἱ καὶ τὴν πάλαι αὐτῆς ἀδελφὴν ἐπαινέσαντες. Junt.]

635. θεαταῖς οὕτω σοφοί : Ἦγουν καθὼς εἰς τὸ 45 δρᾶμα ἐκείνον ἐφάνητε. Vict.

636. [τάδελφοῦ τὸν βοστρύχον : Ὁ ἐστὶ σύμβολον καὶ ἔπαινον ἐκείνων ἐπιγινώσκειται, ἐάν ἴδη.]

637. οὐδὲν ἦλθε : Παρέλκει τὸ δεν· ὡς καὶ παρ' 50 Ὀμήρῳ « οὐδὲν ἔτισε. » ὁ βλαί δὲ εἰπεῖν, οὐκ ἦλθε συν- ἤθως.]

σχύτινον : Εἰσήσασαν γὰρ οἱ κωμικοὶ διεζωσμένοι δερ- μάτινα αἰδοῖα γελόου χάριν. [θλαί δὲ εἰπεῖν αὐτοῦς

φορτικῶς χαριεντιζομένους. — σχύτινον : Δερμάτινον ἱμάτιον μακρὸν, καθὼς τινες ἕτεροι κωμικοὶ ποιοῦσιν. Vict.]

638. ἐρυθρὸν : Διχῶς. ἔδει γὰρ εἰπεῖν ἡ ἐρυθρὸν ἐξ ἄκρου, ἢ ἐξ ἄκρου παχύ. τοιαῦτα γὰρ οἱ κωμικοὶ πρὸς ἄ γέλωτα ἐποίησαν.

640. ἔσκωψα τοὺς φαλακροὺς : Τοῦτο διὰ τὸν Εὐπο- λιν. Βr.

οὐ κόρδαχ' εἰλωκεν : [Τρία εἶδη ὀρχήσεως· ἐμμέλεια μὲν τραγικῆ, σίκυνης σατυρικῆ, κόρδαξ κωμικῆ, ἥτις 10 αἰσχροῦς κινεῖ τὴν ὀσφύν.] ἐστὶ δὲ ὀρχήσεως κωμικῆς εἶδος ἀσχήμονος. εἰσὶ δὲ τρία εἶδη ὀρχήσεως· ἐμμέλεια μὲν τραγικῆς, σικυνῆς δὲ σατυρικῆς, κόρδαξ δὲ κωμι- κῆς. R. V. κόρδαχα τὸ λεγόμενον ἰδιωτικῶς καρυδᾶν λέγει. τὸ δὲ εἰλωκεν ἀντὶ τοῦ ἐσώτερον εἰσήγαγε νοεῖ. 15 Βr. τὸν λεγόμενον ἰδιωτικῶς καρυδᾶν λέγει. τὸ δὲ εἰλωκεν ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ εἰσήγαγε νοεῖ. Βr. κόρδαχ' εἰλωκεν : Ἀσεμνῶς ὀρχήσατο. Vict. τρία εἶδη ὀρχή- σεως, ὡς καὶ Ἡσύχιος ὁ Διούστριος φησὶν, ἐμμέλεια, κτλ. Cant. 2. 20

641. [οὐδὲ πρεσβύτης ὁ λέγων : Ὡς Εὐπολις ἐν τοῖς Προσπαλιτοῖς ἢ ὡς εἰς τοῦτο τὸ μέρος εὐεπίφορον ὄντα τὸν Ἐρμιππον.]

642. τύπτει τὸν παρόντ' ἀφανίζων : Τοῦτο εἰς Ἐρ- 25 μωνα λέγει τὸν ὑποκριτὴν. καὶ γὰρ ἐκεῖνος τοῦ γελᾶν χάριν τοὺς ἐγγύς ἐστῶτας ἔτυπτε τῇ βακτηρίᾳ. — ἀφα- νίζων πονηρὰ σκώμματα : τὰ φαῦλα σκώμματα, ὅ ἐστι τὰς εὐτελεῶς πεπλασμένους κωμῳδίας ἀφανεῖς ποιοῦν, τούτεστι περικαλύπτων τῷ γέλωτι καὶ τῇ παιδιᾷ. ἢ οἷον ἐπιτριβῶν τὰ σκώμματα καίπερ πονηρὰ ὄντα. R. ἐκτός 30 δὲ ἑαυτοῦ ποιήσας τὰ πονηρὰ σκώμματα τούτους τοῖς γελόλοις χρῆται. ἔδει δὲ εἰς τὸ χρῆσιμον τῶν Ἀθηναίων τὰ πονηρὰ σκώμματα λέγειν, δι' ὧν ἐπαιδεύοντο οἱ κα- κῶς πράττοντες. V. [ἰστέον δὲ ὅτι πάντα ὄσα ἂν λέγη, εἰς ἑαυτὸν τείνει. τοὺς μὲν γὰρ φάλητας εἰσήγαγεν ἐν 35 τῇ Λυσιστράτῃ, τὸν δὲ κόρδαχα ἐν τοῖς Σφηξί, τοὺς δὲ φαλακροὺς ἐν Εἰρήνῃ, τὸν δὲ πρεσβύτην ἐν Ὀρμισι, τὰς δὲ δᾶδας καὶ τὸ ἰοῦ ἰοῦ ἐν Νεφέλαις τοπρῶτον. — ἔν' ἢ γέλως : Τοῦτο φησὶ διὰ τὸν Ἐρμιππον, καὶ τὸν Σιμέρμωνα τὸν τούτου ὑποκριτὴν. Βr. — οὐδὲ πρε- 40 σβύτης : Ὁ Σιμέρμων. Cant. 3. Σιμέρμων τις ἕτερος κωμικὸς ἐν τινι αὐτοῦ δρᾶματι εἰσήξε πρεσβύτην τινὰ βακτηρίαν κρατοῦντα. Cant. 3.]

643. [οὐδ' εἰσήξε δᾶδας : Οὐκ ἐστὶ δηλὸς ἐνταῦθα τίνι παρονειδίζει· ἀλλ' ἴσως ἑαυτῷ, ἐπεὶ πεποίηκεν ἐν 45 τῷ τέλει τοῦ δρᾶματος καιομένην τὴν διατριβὴν Σω- κράτους, καὶ τινὰ τὸν φιλοσόφον λέγοντας ἰοῦ ἰοῦ. ἐν δὲ ταῖς πρώταις Νεφέλαις τοῦτο οὐ πεποίηκε. ποιεῖ δὲ αὐτὸ μετὰ λόγου, οὔτοι δὲ ἀκαίριος.]

644. ἀλλ' αὐτῇ : [Τῇ ἐπινοίᾳ τῆς ὑποθέσεως καὶ οἰ- 50 κονομίᾳ καὶ τῇ χάριτι τῶν ἐπῶν θαρροῦσα.] τοῖς ἔπαισι, τοῖς μέτροις. ὅτι καὶ τὰ μέτρα ἔπη καλοῦσι. R. πιστεύουσα : Θαρροῦσα. ἐληλυθεν : Εἰς τὸ θέατρον. Vict.

545. (οὐ κομῶ : Ἄντι τοῦ οὐ μέγα φρονῶ οὐδὲ σεμνύνομαι. χαριέντως δὲ λέγει, ἐπεὶ φαλακρὸς ἦν.) — κομῶ : Ἐπαίρομαι. *Vict.*

546. (δὶς καὶ τρίς : Καίτοι καὶ αὕτη δευτέρα εἰσή-
5 χθη, ἀλλ' ἴσως διάφορος. δοκοῦσι δὲ οἱ πολλοὶ κωμικοὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λημμάτων τὰ αὐτὰ εἰσάγειν δράματα.)

547. καινὰς : Ἄντι τοῦ νέας καὶ οὐ τὰς αὐτὰς πάλιν.
R. νέας. σοφίζομαι : Σοφὸς φαίνομαι, ἢ μηχανῶμαι.
Vict.

10 549. δς μέγιστον ὄντα : Ὁ Κλέων ἀποθνήσκει ἐπὶ Ἄμεινίου. (πρὸ τούτου δὲ ἐστὶν Ἰσαρχος, ἐφ' οὗ αἱ πρῶται Νεφέλαι εἰσήχθησαν. ὁ μόντος Ἄνδροτιῶν ἐπὶ Ἄλκαίῳ φησὶ τοῦ μετὰ Ἄμεινίαν τὸν Κλέωνα τελευ-
15 τῆσαι δυσὶν ἔτεσιν ὑστερον τῆς τῶν Νεφελῶν διδασκα-
5 λίας.) εἰκότως οὖν ὡς ἐτι περιόντι τῷ Κλέωνι λοιδορεῖται ὁ Ἀριστοφάνης οὐ μόνον ἐν τοῖς προκειμένοις, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς « ἦν Κλέωνα τὸν λάρον δῶρων ἐλόντες καὶ κλοπῆς. » [ὡς περ ζῶντος αὐτοῦ διαλέγεται ἐν οἷς φησὶ « Κλέωνα τὸν λάρον. » καὶ Ἄνδροτιῶν δὲ φησὶ αὐτὸν ἐπὶ Ἄλκαίῳ τεθνήαι δυσὶν ἔτεσιν ὑστερον Ἰσαρχου, ἐφ' οὗ αἱ πρῶται Νεφέλαι ἐδιδάχθησαν. πῶς οὖν δύναται καὶ τοῦ Μαρικοῦ μεμνησθαι, δς ἐδιδάχθη μὲν πρὸ τῶν Νεφελῶν, ὡς καὶ νῦν αὐτὸς φησιν; ἐκεῖ δὲ ὁ Εὐπόλις ὡς τεθνήκωτος Κλέωνος μέμνηται. ἢ ἐπεὶ οὐ φέρονται αἱ διδασκαλῖαι τῶν δευτέρων Νεφελῶν, οὐδὲν δυνάμεθα διαρθῶσαι, εἰ Εὐπόλις ἐπλάσατο τὴν Κλέωνος τελευτὴν ἐν Μαρικᾷ.]

[ἔπεισ' ἐς τὴν γαστέρα : Ἐτυψα. ἔγραψε γὰρ κατ' αὐτοῦ τοὺς Ἰππέας. — ἔπεισα : Ἐτυψα, ἢ ὅτι γασ-
30 τριμαργος ἦν, ἢ διὰ τὸ σπετερίζεσθαι πολλὰ τῶν κοινῶν. *Vict.*]

550. κοὺκ ἐτόλμησ' αὐτίς : Ἄντι τοῦ ἠρέεσθην τῇ μιᾷ κωμῳδίᾳ.

ἐπειμηθῆσα : Δεύτερον ἐκωμῳθῆσα. *Vict.*

551. λαβῆν : Ἀρχῆν. R. ἀφορμὴν μίμψεως. *Vict.*

552. κολετρῶσ' αἶ : Ἄντι τοῦ κατὰ κολου τύπτου-
σιν. ἀντὶ τοῦ καταπατοῦσιν, ἀπὸ τῶν τὰς εἰλαίας καταπατοῦσιν. αἱ δὲ τὸ ἐνάλλεσθαι τῇ κοιλίᾳ [καὶ τύπτειν εἰς τὴν γαστέρα. κολον γὰρ τὸ παχὺ ἔντερον].
40 δῆλον δὲ ὅτι πρότερος ὁ Μαρικᾶς ἐδιδάχθη τῶν δευτέρων Νεφελῶν. [Ἐρατοσθένης δὲ φησὶ Καλλιμαχον ἐγκαλεῖν ταῖς διδασκαλίαις, ὅτι φέρουσι ὑστερον τρίτῳ ἔτει τὸν Μαρικᾶν τῶν Νεφελῶν, σαφῶς ἐναυθα εἰρη-
55 μένου ὅτι πρότερον καθεῖται. λαμβάνει δ' αὐτὸν, φησὶν, ὅτι ἐν μὲν ταῖς διδασκαλίαις οὐδὲν τοιοῦτον εἰρηκεν, ἐν δὲ ταῖς ὑστερον διδασκαλασθεῖσαις εἰ λέγεται, οὐδὲν ἄποπον. αἱ διδασκαλῖαι δὲ δῆλον ὅτι τὰς διδασκαλίας φέρουσι. πῶς δ' οὐ συνέειδεν ὅτι καὶ ἐν τῷ Μαρικᾷ προ-
τετελεσμένη Κλέων, ἐν δὲ ταῖς Νεφελαῖς [551] λέγεται

50 εἶτα τὸν θεοῖσιν ἐχθρὸν βυροδέψην.]

κολετρῶσ' : Ὑβρίζουσι. B. δ φασὶν ἰδιωτικῶς κλοτζοκοποῦσι (τζαλαπατοῦσι D. κλοτζοκοποῦσιν E.). C.

553. τὸ δρᾶμα ἐν ᾧ τὸν Ὑπέρβολον Εὐπόλις ἐκωμῳδοῖ Μαρικᾶς ἐκαλεῖτο, Cant. 2. παρεῖλκυσε : Εἰς τὸ θέατρον εἰσήγαγεν. B., *Vict.*

554. ἐκστρέψας : Ἄπαντα τὰ ἐμὰ, φησὶν, ἔλαβε, προσθεῖς γραῦν μεθύσσην, τὴν δοκοῦσαν μητέρα εἶναι τοῦ Ὑπερβόλου. [Εὐπόλις δὲ ἐν τοῖς Βάπτταις τούναν-
5 τῖον φησὶν, ὅτι συνεποίησεν Ἀριστοφάνει τοὺς Ἰππεῖς. λέγει δὲ τὴν τελευταίαν παράβασιν. φησὶ δὲ « κάκει-
νους τοὺς Ἰππέας | ζυνεποίησα τῷ φαλακρῷ τούτῳ κά-
δωρησάμην. »] — ἐκστρέψας — κακῶς : συλῆσας. V. 10 μεταβαλῶν. *Vict.*

555. γραῦν μεθύσσην : Τὴν μητέρα Ὑπερβόλου. ἦν : Γραῦν. *Vict.*

556. [ἦν Φρόνιχος : Κωμῳδεῖται ποιητὴς ὁ Φρόνι-
χος, δς εἰσήγαγε γραῦν ἐσθιομένην ὑπὸ κῆτους κατὰ
15 μίμησιν Ἀνδρομέδας, διὰ γέλωτα τῶν θεσιμῶν. ἴσως δὲ νῦν ἐν ὑπερβολῇ, αὐτὴν τὸ κῆτος ἦσθιαν.]

557. εἶθ' Ἐρμιππος : Ἐρμιππος μὲν δρᾶμα οὐκ ἐποίησεν εἰς Ὑπέρβολον. εἶκοι δὲ τὰ εἰς τὰς Ἀρτοπά-
20 λιδας λεχθέντα κατ' αὐτοῦ σημαίνειν.

558. ἐρείδουσιν : Καὶ γὰρ Πλάτων δλον δρᾶμα
ἔγραψεν εἰς Ὑπέρβολον. R. V. ἐδραιοῦσι τὰς ἑαυτῶν
κωμῳδίας. *Vict.*

(559). τῶν ἐγγελεων : Ἄντι τοῦ τῶν λέξεων εἰπεῖν,
ἐγγελεων ἔφη, παρόσον ἐν τοῖς Ἰππεῦσιν [561] ἐμνή-
25 σθη τῶν ἐγγελεων,

ἔπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγγελεῖς θηρώμενοι πέπονθα.

[τὸ δὲ διὰ παραβολῆς εἰκάζειν τῆς πόλεως τὰ πράγματα
ἐξ αὐτοῦ φησὶν εἰληφέναι τοὺς ἄλλους ὁ Ἀριστοφάνης.]

560. τουτοῖσι γελαῖ : Οἶον, εἴ τις ἐκείνοις τέρπεται
30 καὶ ἡδέως ἀκούει, τοῖς ἐμοῖς μὴ προσίτω. — ἤδεται.
Vict.

561. εὐρήμασι : Νοήμασι καὶ ποιήμασι. *Vict.*

562. εὐ φρονεῖν : Παρ' ὑπόνοιαν. δέον γὰρ εἰπεῖν,
ἐλεύσεσθε, ἐπήνεγκεν, ὅτι φρόνιμοι δόξετε εἶναι καὶ
55 εὐνοῖ μοι καὶ εὐ φρονουντές μοι. [διὸ ἐπισημειοῦσθαι τὴν λέξιν ἔδει τὸ χ.] — ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας : Εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα ἐνιαυτούς. *Vict.*

563. [ὕψιμῆδοντα μὲν : Τοῦτο ᾧδῃ καὶ στροφή ὀνομάζεται, διὰ τὸ στροφῆν τινα ποιεῖσθαι τὸν χορὸν ἀπὸ τοῦ πρὸς τοὺς θεατὰς ὄραν καὶ ἄδειν, εἰς ἕτερον ἀφορῶντα μέρος. ἐστὶ δὲ ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἰς θεοῦς ἢ ᾧδῃ. ἐστὶ δὲ ἡ παρούσα στροφή κῶλον 16'. ὦν τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐπιμειγμένον
10 διαμῆβ. τὸ β' ὁμοιον. τὸ τρίτον δίμετρον καταληκτικόν, ἐπιμειγμένον βακχελῶ, δ καλεῖται ἐφθήμεμερές. τὸ τέταρτον καὶ τὸ πέμπτον τῷ πρώτῳ ὁμοια. τὸ ἕκτον τρίμετρον ἐκ διαμῆβου, χοριαμβίου καὶ βακχελίου. τὸ ἕβδομον δακτυλικὸν τετράμετρον. τὸ ὄγδοον δακτυλικὸν πεντάμετρον. τὸ ἕνατον δίμετρον, ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ χοριαμβίου. τὸ δέκατον ὁμοιον, ἐκ δισπονδείου καὶ
50 χοριαμβίου, ἢ δακτυλικὸν ἐφθήμεμερές, τῆς σι ἀντὶ μακρᾶς λογιζομένης. τὸ ἐνδέκατον ἀντισπαστικὸν δίμε-

τρον ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον Γλυκύνειον, ἐκ
διτροχαίου καὶ διαύμου, ὡς ἔχει τὰ Γλύκωνος

κάπρος ἦνιχ' ὁ μαινίλις
Κύπριδος θάλας ὤλεσε.

5 τὸ δυοκαίδεκάτον ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτι-
κόν, τὸ καλούμενον Φερεκράτειον ἐφθήμεμερὲς, ἐξ
ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ βακχείου, ὡς ἔχει τὰ Φερεκρά-
τους

10 ἄνδρες πρόσχετε τὸν νοῦν
ἐξυρῆματι καινῷ,
συμπύκτους ἀναπαιστούς.

καλεῖται δὲ ταῦτα πολυσχημάτιστα, διὰ τὸ διάφορα
δέχσθαι μέτρα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος [καὶ διπλῆ
ἔσω νενευκυία *καπ.*], δηλοῦσα ἔχειν ἀναπόδοσιν. —

15 ἕνμος εἰς τοὺς θεοὺς ἀπὸ χοροῦ. *Vict.*]

564. [Ἄλλως. τὸν Δία ἐπικαλοῦνται, ὃν οἱ φιλόσοφοι
εἶναι οὐκ ἔφρασκον, ἀλλὰ ταύτας εἶναι τὸ πᾶν διεβε-
βαιῶντο. εἰκότως οὖν καὶ διὰ τούτων σκώπτει τοὺς φι-
λοσόφους. ὃν γὰρ εἶναι οὐκ ἐδόξαζον, αἱ νομιζόμεναι ὑπ'

20 αὐτῶν Νεφέλαι τοῦτον ἐπικαλοῦνται. — Ζῆνα : Τὸν
Δία. χορὸν : Ἦτοι εἰς ἡμέρας ἔθειν. *Vict.*]

565. κικλήσκω : Ἀπὸ τοῦ κλῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ
καλῶ γέγονε κλήσω ὁ μέλλων, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ
καὶ ἀναδπλασιασμῷ κικλήσκω, ὡς τρώσω τιτρώσκω.

25 *Vict.*

566. τὸν τε μεγασθενῆ : Ἔθος τοῖς ποιηταῖς τὴν ἀρ-
χὴν τῶν ποιημάτων ἀπὸ τοῦ Διὸς ποιεῖν. ἐν πρώτοις
οὖν, φησί, τὸν Δία ὑμνήσωμεν, μετὰ δὲ τοῦτον τὸν
Ποσειδῶνα, καὶ αὐτὸς τὴν Ὀμηρικὴν τάξιν τῆς ἡλικίας

30 δηλῶν.

[ταμίαν : Ἦγουν φύλακα. τὸν Ποσειδῶνα φησὶν,
ὅς τοὺς τε σεισμοὺς καὶ τὰς ἐν θαλάσῃ τρικυμίας ποιεῖ-
τάς μὲν, ὡς κύριος ἂν τῶν ἀνέμων· σεῖε δὲ τὴν γῆν
διὰ τῶν αὐτῶν τούτων ἀνέμων, εἰσιόντων εἰς τοὺς ἀδή-
λους πόρους αὐτῆς. *Br.* ταμίαν : Φύλακα. *Vict.*]

35 567. γῆς τε καὶ ἄλμυρᾶς : Δοκεῖ γὰρ ὁ Ποσειδῶν οὐ
τὴν θάλασσαν κινεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν. καλῶς
δὲ μετὰ τὸν Δία τὸν Ποσειδῶνα πεποίηκεν ὑμνούσας
τὰς Νεφέλας· ἔχει γὰρ καὶ οὗτος κοινωνίαν τινὰ πρὸς
40 αὐτάς, τῆς ὑγρᾶς οὐσίας δεσπόζων.

568. ἄγριον : Ἰσχυρότατον. μοχλευτήν : Κινητήν.
Vict.

569. μεγαλώνυμον : Μεγαλόδοξον· ἐν τούτῳ γὰρ αἱ
νεφέλαι συνίστανται. *Vict.*

45 570. Αἰθέρα : τὸν ἀέρα λέγει· ὁ γὰρ αἰθὴρ ἀνέφελος,
καὶ βιοθρέμμον ὁ ἀήρ, οὐχ ὁ αἰθὴρ· καὶ τὰ ζῶα ἐν τῷ
ἀέρι ἔχει τὸ ζῆν. *V.R.* [ἀντὶ τοῦ ἀέρα· ὁ γὰρ αἰθὴρ δια-
κατῆς ἂν ἀνέφελός ἐστι. καὶ ἐκ τοῦ βιοθρέμματος δῆλον
ἔστι ἀήρ, οὐχὶ αἰθὴρ. ἢ ἐπειδὴ τὰ ζῶα ἐν τῷ ἀέρι ἔχει

50 τὴν ζωὴν. βιοθρέμματα δὲ, ἐπειδὴ ἀρδεύει τὴν γῆν.]
βιοθρέμματα : Τὸν βίου καὶ ζωῆς παρεκτικόν. *Vict.*

571. τὸν ὀ' ἵππωνόμαν : Τὸν ἥλιον, (τὸν ἐλαύνοντα
καὶ κωμῶντα τὸ ἄρμα, καὶ τοὺς ἵππους ἠνιοχοῦντα).

εἰκότως δὲ τῶν θεῶν τούτων ἐμνημόνευσεν, ἐπειδὴ αἱ
νεφέλαι ἐξ αὐτῶν συνεστάναι δοκοῦσιν· ἀπὸ μὲν Διὸς
ὅτι γενάρχης, ἀπὸ Ποσειδῶνος, ὅτι τῆς ὑγρᾶς οὐσίας
δεσπότης, ἀπὸ δὲ Ἡλίου, ὅτι δοκεῖ διάπυρος ὦν ἔλκειν
εἰς ἑαυτὸν τὴν τῆς θαλάσσης ὑγρότητα, ἐξ ἧς αἱ νεφέ- 5
λαι. — τὸν ἵππους κινῶντα ἥλιον. *Br.* τὸν ἥλιον τὸν
τοὺς ἵππους κινῶντα. *Vict.*

573. πέδον : Ἔδαφος. *Vict.*

576. [ὧ σοφώτατοι θεαταί : Τοῦτο ἐπίρρημα ὀνομά-
ζεται, διὰ τὸ ἐπιρρέπειν αὖθις τὸν χορὸν πρὸς τοὺς θεα- 10
τάς, καὶ χρηστά τινα συμβουλεύειν αὐτοῖς, ἢ σκώπτειν
τοὺς πονηροὺς. ἐστὶ δὲ ἐκ στίχων τροχαϊκῶν τετραμέ-
τρων καταληκτικῶν, ὧν τελευταῖος

ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῆ πόλει συνοίεται.

ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔσω νενευκυία, δηλοῦσα ἔχειν ἀντα- 15
πόδοσιν.]

580. μηδενὶ ζῆν νῶ : Μηδεμίᾳ διανοίᾳ γινομένη καὶ
κρίσει, ἀλλ' ἀσυμφόρως καὶ ἀκαίρως καὶ μετὰ μηδενὸς
λογισμοῦ, ὅσον προπετιῶς. [ἐκ τῶν πρώτων δὲ Νεφελῶν
ἐστὶ ταῦτα. θενωὲς γὰρ ἦν νῦν ὁ Κλέων.] 20

βροντῶμεν ἢ ψεκάσομεν : Ἀἴθλον ἐντεῦθεν ποιοῦσαι,
ὡς οὐκ ἀποδεχόμεθα ταύτην, ὡς ἀλυσιατελῆ τῆς πό-
λεως. *Br.*

581. βυρσοδέψην : Σκυτοτόμον τὸν τὰς βύρσας θε-
ραπεύοντα καὶ μαλάσσοντα καὶ ἐμβρέχοντα. *Vict.*

582. τὰς ὄφρυς συνήγομεν : Συννέφειαν ἐποίησαμεν
καὶ ἐχαλεπαίνομεν ἢ ἐστυγνάσομεν. [Ἄλλως. ἐπεὶ
ὁ Κλέων τοιοῦτος. εἶπε δὲ ἀνωτέρω, ὅτι πάντας μι-
μοῦνται.] 25

583. (βροντῆ δ' ἐρράγη : Παρὰ τὰ ἐν Τεύκρῳ Σο- 30
φοκλέους

οὐρανοῦ δ' ἀπο

ἤστραψε, βροντῆ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς.)

584. (ἢ Σελήνη δ' ἐξέλειπεν : Ἐπειδὴ ἐκλειψίς ἐγένετο
σελήνης τῷ προτέρῳ (τῷ β' V.) ἐταί ἐπὶ Στρατοκλέους 35
βοηδρομιῶν.)

585. τὴν θουαλλίδα : Τουτέστι τὰς ἀκτῖνας εἰς ἑαυ-
τὸν συνέστελεν. ἐκλειψίς γὰρ ἡλίου ἐγένετο κατὰ τινα
τύχην, Κλέωνος χειροτονουμένου. (ἀπὸ τῶν λύχνων
ἢ μεταφορᾶ. φησὶ δὲ οὐχ ὡς τοῦ ἡλίου ἐκλείψαντος, 40
ἀλλ' ὡς ἀπειλοῦντος ἐκλείψειν, εἰ στρατηγήσει Κλέων.
τοῦτο δὲ) παρὰ τὸ Ὀμηρικόν [Od. M, 383]

δύσομαι εἰς Ἄθλα, καὶ ἐν νεκύσει φαίνω.

(587). δυσβουλίαν : Τὴν οὐκ ὀρθῶς βουλήν. ἀποτυ-
χόντος, φασὶ, Ποσειδῶνος τῆς χώρας, τὸ κακῶς βου- 45
λεύεσθαι Ἀθηναίους ἡσκητοῦ τὴν δὲ Ἀθηνᾶν παρασχεῖν
δωρεᾶν τὸ κακῶς βουλευθὲν ἀποκλίνας καλῶς. καὶ ἦν
τοῦτο λεγόμενον ἐπιχώριον. καὶ Εὐπολις

ὧ πόλις πόλις,

ὅς εὐτυχῆς εἶ μέλλον ἢ καλῶς φρονεῖς.

[Ἄλλως. φασὶν ὅτι Ποσειδῶν ἠττηθεὶς τῇ Ἀθηνᾷ δυσ- 50

βουλίαν ἐπέβαλεν Ἀθηναίους, Ἀθηναῖν δὲ τὰ βουλευόμενα καλῶς μεταβάλλειν.]

589. ἄτ' ἂν ὑμεῖς : Ὅσα οἱ Ἀθηναῖοι κακῶς ἐβουλεύσαντο, δι' ὑπερβάλλουσαν εὐτυχίαν εἰς τὸ χρήσιμον ἀπέβαινε καὶ εἰς τὸ καλόν. [αἰνίττεται δὲ εἰς Ἀθηναῖν.]

590. ξυνοῖσει : Λυσitteλήσει, ὠφελήσει. *Br.*

591. τὸ λάρον : Τὸν ἀρπακτικόν, ὅτι καὶ ὁ λάρος τοιοῦτος. καὶ ἐν Ἰππεῦσι [968]

λάρος κεχνηῶς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν.

[ταῦτα δὲ ἀπὸ τῶν προτέρων Νεφελῶν. τότε γὰρ 10 ἔζη ὁ Κλέων. ἐπὶ δὲ τούτων τέθηκε. καὶ γὰρ Εὐπόλις μετὰ θάνατον Κλέωνος τὸν Μαριχῶν ἐποίησεν. καὶ μὴν ὡς μετὰ θάνατον Κλέωνος φαίνεται γεγραφῶς τὸ δράμα, ὅπου γε τοῦ Μαριχῶν Εὐπόλιδος μέμνηται, δὲ ἐδιδάχθη καθ' Ὑπερβόλου μετὰ τὸν Κλέωνος θάνατον. ταῦτα δὲ ὡς ἐτι ζώντος Κλέωνος λέγεται. δηλον 15 οὖν ὅτι κατὰ πολλοὺς τοὺς χρόνους διεσκεύασε τὸ δράμα· καὶ ταῦτα μὲν οὐ πολλῶ ὕστερον ἐν οἷς δὲ Εὐπόλιδος μέμνηται καὶ τῶν εἰς Ὑπερβόλου κωμωδιῶν, πολλῶ.]

594. ξυνοῖσεται : Συνδραμεῖται. *Br.*

595. μετὰ τὸν Ἥλιον τὸν Ἀπόλλωνα ὑμνεῖ. ὁ αὐτός δὲ Ἥλιος καὶ Ἀπόλλων. δηλον καὶ ἐκ τοῦ αὐτε ἀντι τοῦ πάλιν. ὥσπερ γὰρ ἀναλαμβάνων πρὸς τὸ ἄνω λέγει. τὸ δὲ ἀμφὶ μοι αὐτε ἐκ τῶν Τερπάνδρου προοιμίων. 25 καὶ γὰρ ἐκεῖνος οὕτως ἤρξατο « ἀμφὶ μοι αὐτὶς ἀνακτα. » καὶ τὸ προοιμιάζεσθαι δὲ ἀμφιανακτίζειν ἔλεγον. ἀντιπῶδῃ ἢ καὶ ἀντιστροφῇ. *R.* ἀμφὶ μοι ἀναξ : [Ἡ ἀντιπῶδῃ αὐτῇ καὶ ἀντιστροφῇ ὁμοία ἐστὶ τῇ ᾠδῇ καὶ στροφῇ κατὰ τε τὰ κῶλα καὶ τὰ μέτρα. μιμεῖται δὲ 30 τῶν διθυράμβων τὰ προοίμια. συνεχῶς γὰρ χρῶνται ταύτῃ τῇ λέξει· διὸ καὶ ἀμφιανακτῶν αὐτοὺς ἐκάλου. ἐστὶ δὲ Τερπάνδρου « ἀμφ' ἔμοι ἀνακτα ἐκατηβολον. » λείπει δὲ τὸ ἔσο, ἢ τὸ χόρευσον, ἢ τι τοιοῦτον. καὶ τὸ προοιμιάζεσθαι δὲ ἀμφιανακτίζειν ἔλεγον. εἰκότως δὲ 35 μετὰ τὸν Ἥλιον ἀνυμνοῦσι τὸν Ἀπόλλωνα. ὅτι δὲ ὁ αὐτός ἐστιν Ἥλιος καὶ Ἀπόλλων, δηλον. τὸ δὲ αὐτε, ἀντι τοῦ πάλιν. ὥσπερ γὰρ ἀναλαμβάνων πρὸς τὸ ἄνω λέγει ἀντίστροφον.] [ἐφαμεν γὰρ ἐν τοῖς χορικοῖς γίνεσθαι τὰς στροφὰς καὶ τὰς ἀντιστροφάς καὶ τὰς ἐπωδοὺς, ἃ 40 πινες καλοῦσιν ἐπιρρήματα. κἀναῦθα οὖν τὴν ἀντίστροφον ἐπήγαγεν ὁ ποιητής, ὥσπερ ἀναστρέφων ἐπὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς μέλος, ὅθενπερ ἐξετράπη εἰς τὸ ἐπιρρημα. ἀρξάμενος γὰρ ὑμνεῖν τοὺς θεοὺς καὶ παραγενόμενος μέχρι τοῦ Ἥλιου, ἐπήγαγε τὴν ἐκτροπήν, τουτέστι τὸ ἐπιρρημα. ἀπὸ τοῦ « ὦ σοφάτατοι θεαταί, δεῦρο 45 τὸν νοῦν προσέχετε. » οὔτε γὰρ ἡ διάνοια τοῖς προειρημένους ἀκόλουθος οὔτε τὸ μέτρον τοῦ λόγου. πάλιν οὖν ἐπανατρέφων ἐπὶ τὸν ὕμνον, τῇ τῶν θεῶν χρήτῃ ἐπαναστροφῇ. εἰ οὖν τις τὰ ἐν μέσῳ ἅπαντα ὑφελῶν 50 ἐπὶ ταῦτα ἔλθοι, οὐδὲν ἂν οὔτε ὁ λόγος οὔτε ὁ νοῦς ἐπιζητήσῃεν, ἀλλὰ μέλλον ἢ ἀκολουθία οὕτω φυλάττοιο, τὸν ὁ ἵππωνομιαν, δὲ ὑπερλάμπρος ἀκτίσι, καὶ

τὰ ἐξῆς, ἀμφὶ μοι αὐτε Φοῖβ' ἀναξ. φησὶν οὖν, ἀλλὰ σου πάλιν, ὦ Ἀπόλλων, ἔξομαι, καὶ τῶν σῶν ἐπαίνων. οὐ μὴν ἀπλῶς ἐπὶ τὴν ἀντίστροφον ἔλθῶν, θεοῦ τινος ἐμνημόνευσεν, ἀλλὰ μετὰ τὸν Ἥλιον ἐξῆς τὸν Ἀπολ- 5 λωνά φησιν, ἐπεὶ φασὶ τινες τὸν Ἥλιον τὸν αὐτὸν εἶ- 5 ναι τῷ Ἀπόλλωνι.] [ὅτι δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ ὁ ποιητής κατακολουθῶν μετὰ τὸν Ἥλιον ἐπὶ τὸν Ἀπόλλωνος ἔρχεται ὕμνον, φανερόν ποιεῖ αὐτὸς, λέγων, ἀμφὶ μοι αὐτε Φοῖβ' ἀναξ· τουτέστι πάλιν. οὐδαμοῦ γὰρ νῦν τοῦ Ἀπόλλωνος μέμνηται. τί οὖν ἔδει μνημο- 10 νεῦσαι αὐτοῦ αὐτε, εἰ μὴ τῆς προειρημένης διανοίας εἶχετο; τὸ δὲ μέτρον ἀντιπῶδῃ καὶ ἀντιστροφῇ. ἐστὶ δὲ τὸ μέτρον καὶ ἡ ποσότης ὁμοία τῇ στροφῇ. ὁμοίωται δὲ καὶ τὸ ἐπιρρημα καὶ τὸ ἀντεπιρρημα.]

αὐτε : Πάλιν. ἤγουν ἔσο ἢ χόρευσον. *Vict.*

596. [Κυνθίαν ἔχων : Περιφραστικῶς τὴν Κύνθον. ἔστι δὲ ὄνομα ὄρους. τὸ ὑψικέρατα ἀντὶ τοῦ ὑψηλήν. μεταπλασμός δὲ ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ὑψικέρατον.]

599. [ἦ τε Ἐφέσου : Μετὰ τὸν Ἀπόλλωνα εὐθὺς τὴν Ἄρτεμιν, ἧς ἱερὰ ἡ Ἐφεσος.] — πάγχρυσον δὲ ὄκον 20 λέγει, τὸν πολυτελέστατον ναόν· δὲ ἦν εἰς τῶν θαυμάτων. *Junt., Vict.*

600. ἐν ᾧ κόραι : Ἐνθα σε αἱ Λυδῶν παρθένοι τιμῶσιν, ὦ Ἄρτεμι. (τῆς γὰρ Λυδίας τοπαλαιὸν ἡ Ἐφεσος ἦν.)

(604). σὺν πεύκαις : Μετὰ δάδων. παρὰ τὸ Εὐριπίδειον [Hypsiryale prolog.]

Διόνυσος, δὲ ὄρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς [καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρνασόν κάτω πηδᾶ χορεύων παρθένους σὺν Δελφίσιν].

σελαγεῖ : Μετὰ λαμπάδων καὶ πυρσῶν χορεύει. διάπυρος γὰρ ὁ θεός. καὶ ὁ Ζεὺς διὰ πυρὸς τῇ Σεμελῇ συνῆλθεν. οὐ γὰρ ἀργῶς ταῦτα ὁ ποιητής παρέλαβεν.

605. Βάκχαις Δελφίσι : (Ταῖς τὴν Δελφικὴν χώραν κατοικοῦσαις.) κάκει γὰρ ἐτιμᾶτο ὁ Διόνυσος. — ἐμπρέπων : Διαπρέπων. *Vict.*

606. [κωμιαστής : Ὅτι καὶ μεθύοντες βακχεύονται, καὶ ὥσπερ ἐκμαίνονται. — τρυφῶν μετ' ᾠδῆς. *Vict.*

607. ἦνίχ' ἡμεῖς : Τὸ ἀντεπιρρημα τοῦτο ὁμοίον ἐστὶ τῷ ἐπιρρηματι. [καὶ τοῦτο γὰρ ἐκ στίχων ἐστὶ 40 τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν εἰκοσι. ἐνταῦθα μέντοι ὁ ἐπὶ τῆς τετάρτης χώρας ἱαμβὸς ἐξέλιπεν. ἐπὶ τῷ τέλει διτλῆ ἔξω νενευκία.]

608. [ξυντυχοῦσα : Οὐκ ἐστὶν ἐνταῦθα τὸ συντυχοῦσα ἀντὶ τοῦ συναντήσασα, ὡς τινες οἰοῦνται, συντάσσοντες 45 πρὸς τοῦτο τὸ ἡμῖν· ἀλλὰ τὸ συντυχοῦσα λέγε ἀντὶ τοῦ κατὰ τύχην φανεῖσα καὶ εὐρεθεῖσα, συντάσσων τὸ ἡμῖν πρὸς τὸ ἐπέστελεν. ἐντυγχάνει γὰρ τῷδε ὁ δεῖνα, λέγε· συντυγχάνει δὲ, ἀντὶ τοῦ κατὰ τύχην συμβαίνει. καὶ Θουκυδίδης, « οὕτω ποι ξυντυχόν, » ἦτοι συμβάν. οἱ δὲ 50 ἄλλως λέγοντες ἀμαρτάνουσιν. *Br.*]

609. πρῶτα μὲν χαιρεῖν : Τὸν Κλέωνά φασιν ἀπὸ τῆς Πύλου καὶ Σφακτηρίας τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιστέλλοντα,

χαίρειν προθεΐναι· ὅθεν γέγονεν ἐν χρήσει. [Πλάτων μέντοι ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπιστολῶν τὸ εὖ πράττειν προϋθη-
 5 κεν. οἱ δὲ Πυθαγόρειοι τὸ ὑγιαίνειν. [Lucianus De Iarou
 eal. c. 5 :] « καὶ τὸ γε τριπλοῦν τρίγωνον, τὸ δι' ἀλλή-
 « λων τὸ πεντάγραμμον, ᾧ συμβόλιον πρὸς τοὺς δημοδό-
 « ζους ἐχρῶντο, ὕγια πρὸς αὐτῶν ὀνομάζετο. »] (Ἄλ-
 λως. ἀρχαῖον ἦν ἔθος προτάσσειν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς
 χαίρειν. οὐ γὰρ, ὡς τινες, Κλέων οὕτως πρῶτος ἐπέ-
 στελεν Ἀθηναίους ἐκ Σφακτηρίας.)

10 614. φῶς Σελήναίης : Τῆς σελήνης γὰρ φαινούσης
 οὐχ ἄπτοιαι λύχνον. R. Ἀττικῶν ἐστὶν κτητικὰ λαμβά-
 νειν ἀντὶ πρωτοτύπων, ὡς καὶ παρθενικὴ ἢ παρθένος.
 Vict.

615. ἄλλα τ' εὖ δρᾶν : Καὶ εἰς ἄλλα ὁμῆς φησὶν
 15 εὐεργετεῖν, οὐ παρατηρεῖν δὲ ἡμᾶς ἀκριβῶς τὰς κατὰ
 σελήνην ἡμέρας.

616. κυδοιοπαῖν : Ἄντι τοῦ συνταράττειν, ἀπὸ τοῦ
 κυδοιμοῦ. (γίνεται δὲ ἐξ ἑκατέρου. ἐάν μὲν διὰ τοῦ κ,
 παρὰ τὸ κυκᾶν, ἐάν δὲ διὰ τοῦ δ, παρὰ τὸν κυδοιμόν.)

20 [ταράσσειν, ἀνατρέπειν. καὶ γὰρ ἐν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ
 τεταγμένον ἦν τὸν Δία τιμᾶν, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ τὸν Πο-
 σσιδῶνα, καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς καθεξῆς. οὗτοι δὲ, ὅτε
 ἴδει τῶ Διι θύειν, τῶ Ποσειδῶνι ἔθουον· ὅτε δὲ τῶ Πο-
 σσιδῶνι, ἐτέρῳ θεῶ ἔθουον. καὶ διὰ τοῦτο λέγει τὸ κυδοι-
 25 δοπαῖν. Bγ. κυδοιοπαῖν γίνεται ἀπὸ τοῦ κύδος ἀρσενι-
 κῶς, δ σημαίνει τὴν λοιδορίαν, καὶ τοῦ δψ, ὅπως, ἢ
 φωνή. γίνεται οὖν κυδοπαῖν καὶ Ἀττικῶ διπλασιασμῶ
 μετὰ τῆς τοῦ ι προσθήκης κυδοιοπαῖν. κύδος γὰρ ἀρ-
 σενικῶς τὴν λοιδορίαν, ἐξ οὗ καὶ τὸ κυδάζω, τὸ λοι-
 30 δορῶ, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ [Aj. 722]

κυδᾶται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ.

κύδος δὲ οὐδετέρως ἢ δοξα, ἐξ οὗ καὶ κύδιστος, ὁ ἐν-
 δοξότατος. Vict.]

618. ψευσοῦσιν : Ἀποτύχουσιν, [ἢ μὴ δέξωνται τὰς
 25 θυσίας εὐτάκτως].

619. κατὰ λόγον τῶν ἡμερῶν : Ἄντι τοῦ εὐτάκτως
 καὶ ὀρισμένως. διὰ γὰρ τὸ πλανᾶσθαι τὴν τάξιν [τῶν
 ἡμερῶν], καὶ τὰς ἑορτὰς ὑπερβαίνειν δεήσει.

621. ἀπαστίαν : Νηστείαν (καὶ ἀγευστίαν, παρὰ τὸ
 40 πάσασθαι). — νηστείαν, ἀσιτίαν. Bγ. ἀπὸ δὲ τοῦ πεν-
 θεῖν διαβάλλει τοὺς ποιητάς. V.

622. [Μέμνων δὲ καὶ Σαρπηδῶν υἱοὶ ὄντες Διὸς,
 ἀποθανόντες ἐν Τροίᾳ, οὕτω παρὰ θεοῖς ἐτιμήθησαν,
 τοῦ πατρὸς νομοθετήσαντος, ὡς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν
 45 ἀπέθανον, ἐν πένθει καὶ νηστείᾳ τοὺς θεοὺς διάγειν
 κατ' ἔτος.]

623. λαχῶν Ὑπέρολος : Εἰς τὴν σύνοδον τῶν Ἀμ-
 φικτυόνων πεμφθῆναι εἰς τὴν Πυλαίαν. κατὰ πόλιν δ'
 ἔπεμπον τοὺς θύσσοντας, καὶ συνεδρεύουσιν· καὶ ἦσαν
 50 οἱ πεμπόμενοι Πυλαγόροι καὶ ἱερομνήμονες. λέγουσι
 δὲ ὅτι Πυλάδης πρῶτος ἐκρίθη ἐπὶ τῶ Κλυταιμνήστρας
 φόνῳ, καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦνομα σχεῖν τὸν τόπον. ἀπήσαν
 δὲ εἰς Δελφοὺς ἐπίσκοποι τῶν ἀναλισκομένων ἐν ταῖς

θυσίαις. [ἱερομνήμονας ἔπεμπον εἰς Πυλαίαν καὶ Πυ-
 λαγόρας. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις [fr. 306]

ἀγαθὰ μεγάλα τῇ πόλει
 ἔκειν φεροντάς φασὶ τοὺς Πυλαγόρας
 καὶ τὸν ἱερομνήμονα.

καὶ εἰσὶν οἶον ἱεροὶ γραμματεῖς. μνήμονας γὰρ τούτους
 ἐκάλουν. [Hom. Od. Θ, 163 :]

φόρτου τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὀδαίων.]

624. τῆτες : Ἐν ἐκείνῳ τῷ ἔτει. R. ἐν τῷδε τῷ
 ἔτει. οἱ δὲ Δωριεῖς σατέες φασιν. ὅθεν σατανίους πυρούς, 10
 τοὺς μὴ τελεσοφοῦντας, ἀλλὰ πρὸ ὥρας θεριζομένους.
 Junt., Vict.

τῆτες ἱερομνημονεῖν : Ἐξέπεμπον γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι
 εἰς Δελφοὺς ἱερομνήμονας, οἱ τῶν τοῦ θεοῦ ἱερῶν
 προσετήκεσαν. παρ' ἱστορίαν δὲ εἶπεν τὸ τῆτες. οὐδεὶς 15
 γὰρ ἱστορεῖ ἐν ἐκείνῳ τῷ ἔτει ἱερομνήμονα εἶναι Ὑπέρ-
 βολον, ἐν ᾧ αἱ Νεφέλαι ἐδιδάχθησαν. οὐδέπω γὰρ διέ-
 πρετε Κλέωνος ἔτι ζῶντος. μετὰ γὰρ τὸν ἐκείνου θάνα-
 τον ἠζώθη.

625. [μᾶλλον γὰρ οὕτως εἰσεται : Τότε γὰρ μαθή- 20
 σεται, ὅτι καλὸν ἐστὶ ζῆν αὐτόν, ὡς πρότερον, καὶ ὡς
 ἀνάξιος ἦν.]

627. μὰ τὴν ἀναπνοὴν : [Ὑποχωρήσαντος τοῦ
 χοροῦ εἰσάσιν αὐθῆς οἱ ὑποκριταί. ἐστὶν οὖν ἡ παροῦσα
 εἰσθεσις τῆς διπλῆς ἐκ στίχων ἱαμβικῶν τριμέτρων 25
 ἀκαταλήκτων οἳ, ὧν τελευταῖος

οἶαν δίκην τοῖς κόρσει δώσω τήμερον.

ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ξῖω νενευκῦα.] πάλιν εἰς ἀθεότητα
 τὸν Σωκράτην διαβάλλει διὰ τῆς πολυθείας. δυσφορεῖ
 δὲ ὁ Σωκράτης ἐπὶ τῇ τοῦ Στρεψιάδου ἀμαθίᾳ. (ἐντεῦ- 30
 θέν φασὶ τὸν Ἀριστοφάνη χαριζόμενον τοῖς περὶ Ἄνου-
 τον καὶ Μέλιτον γεγραφεῖν τὸ δρᾶμα, διαβάλλοντα
 εἰς ἀθείαν τὸν Σωκράτην διὰ τῆς πολυθείας. *** ὅτι
 πολὺ λείπεται τοῖς χρόνοις εἰπομεν. διαβάλλει οὖν
 ἀπλοικῶς τοὺς φιλοσόφους, ἐπεὶ καὶ ὁ Σωκράτης προεῖπε 35
 [423] μὴ ἡγεῖσθαι θεοὺς, πλὴν τὸ Χάος καὶ τὴν γλῶτταν
 καὶ τὸν Ἄερα, τρία ταυτί.) — ἀναπνοὴν λέγει τὴν τοῦ
 ἀέρος ἀνάπνευσιν, ἢ ἀναπνεύουσιν ἀνθρώποι· χάος δὲ
 τὸν τόπον, ἐν ᾧ ὁ ἀήρ. Bγ.

629. [σκαῖόν : Ἄντι τοῦ μωρόν. ἢ οὕτως. σκαίους 40
 ἔλεγον τοὺς ἀμαθεῖς καὶ δυσπαρακολουθήτους.] — ἀπο-
 ρον : Ἀρῶν. σκαῖόν : Ἀπαίδευτον, φαυλόνονον. Bγ.
 ἀπαίδευτον. R. V.

630. σκαλαθύρματι ἄττα : Ἀετὰ καὶ μικρὰ παν-
 τάσασιν νοήματα καὶ μαθήματα, σκαριφήματα. (ἢ δὲ 45
 λέξις σύνθετος ἀπὸ τοῦ σκαλεύματα καὶ ἀθύρματα,
 οἶον παίγνια καὶ μηδενὸς ἀξία.) [ἐκ τούτου δὲ διαβάλ-
 λει Σωκράτην, ὡς εὐτελῆ εἶσιν ἃ διδάσκει, καὶ οὐδε-
 νὸς ἀξία λόγου. — μικρὰ καὶ εὐτελῆ παίγνια. Bγ.]

633. [ἔξει : Ἄντι τοῦ ἐξελε. ἐστὶν εἰς τὸ πορευό- 50
 μαι. οὐ παράγωγον εἶμι. ὁ παρατακτικὸς εἶν, εἷς, εἶ.

καὶ ὡς περ ἐν τοῖς εἰς ω τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ δρι-
στικοῦ παρατατικοῦ δεύτερον ἐστὶ προστακτικόν, οὕτω
καὶ ἐν τοῖς εἰς μι σχηματίζουσιν οἱ Αἰολεῖς καὶ οἱ Ἀθη-
ναῖοι. ὅσον [Π. Φ, 313] « ἴσθη μέγα κῦμα » ἀντὶ τοῦ
6 ἴσταθι. Ἀριστοφάνης [Αν. 1310]

καὶ τοὺς κοφίλους ἀπαντας ἐμπίμπλη πετρῶν.

ἀντὶ τοῦ ἐμπίμπληθι. οὕτως οὖν καὶ ἐκ τοῦ εἰ τρίτου
προσώπου τοῦ δριστικοῦ παρατατικοῦ ἐν συνθέσει, ἔξει,
προστακτικόν. ἢ ἀπὸ τοῦ εἰω. οὗ ὁ δεύτερος ἀόριστος
10 ἴον, ἴες, ἴε· καὶ μετὰ τῆς ἔξ, ἔξιε, καὶ κατὰ μετάθεσιν
καὶ συναίρεσιν, ἔξει. ὡσαύτως καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν
προθέσεων μέτει καὶ δίδει· πλὴν τοῦ πάρει, καὶ σύνει.
ἐνταῦθα γὰρ αἱ προθέσεις τῶ εἰ ἀντὶ τοῦ ὑπάρχεις συν-
δοιάζονται.]

15 ἀσκάνην δὲ τὸν σκίμποδά φησιν, ἢ δίφρου τι εἶδος·
οἱ δὲ τὸν κράβατον. — τὸν σκάμνον, τὸν σκίμποδα.
Βρ.

636. ἀνύσας : σπεύσας. V.

636. ὡς περ ἡμεῖς ἐρωτῶμεν τοὺς παῖδας. V.

20 638. πότερα περὶ μέτρων : [Καλῶς δίστησεν. οὗ
γὰρ εἰ τι μέτρον ἐστίν, ἦδη καὶ ἔπος. εἰ τι δὲ ἔπος,
ἦδη πάντως καὶ ρυθμὸς καὶ μέτρον. σημιωτέον δ' ὅτι
καὶ ταῦτα τῶν κυκλικῶν μαθημάτων.] διαφέρει δὲ
μέτρον καὶ ρυθμὸς. καὶ ὅτι πατήρ μέτρου ὁ ρυθμὸς, καὶ
25 ὅτι ἀρχαία ἡ τῶν μέτρων καὶ ρυθμῶν διδασκαλία.

639. περὶ τῶν μέτρων : (Λεῖπει τὸ θέλω μαθεῖν.
διαβολῇ δὲ τὸ πᾶν, ὅτι τὰ μὴ οἰκεία τῇ τέχνῃ ἐπαγγελ-
λεται διδάσκειν. οὔτε γὰρ ποιητὴς ἐστὶν οὔτε μουσι-
κός.) ὡς ἄγροικος δὲ ὁ πρεσβύτερος ἀπεκρίνατο ὡς ἐπὶ
30 τῶν γεωργικῶν δεξάμενος. [ἀκούσας περὶ μέτρων ὁ
Στρεψιάδης, τὸ δημοτικὸν μέτρον, ᾧ μετροῦσι τὰ
σπέρματα, σκαῖως ὑπεβλήφεν, διό, περὶ μέτρων, φησὶν,
ἔγωγε. καὶ ἐκ τούτου διαβάλλει τὸν Σωκράτην, ὅτι τὰ
μὴ οἰκεία τῇ τέχνῃ ἐπαγγέλλεται διδάσκειν. οὔτε γὰρ
35 ποιητὴς ἦν οὔτε μουσοποιός. D.]

640. ἀλφिताμοῖου : Τοῦ ἀντικαταλλάσσοντος καὶ
πιπράσκοντος ἀλφίτα. ἢ τοῦ ἀμείβοντος ἀντὶ ἀργυρίου
ἀλφίτα. [οὕτω καὶ ἀργυραμοῖοι οἱ ἀντὶ ἀργυρίου κέρ-
ματα ἀμείβοντες.]

40 (παρεκότην : Ἐξημιώθη· ἀντὶ τοῦ ἐπλάνησέ με
τῇ μέτρων ποσότητι δύο χοίνικας. — ἠπατήθη. *Vicé.*)

641. κάλλιστον μέτρον : [Διαβάλλει Σωκράτη. οὗ
γὰρ ποιητικὴν ἢ μουσικὴν ἐπηγγέλλετο διδάσκειν. ὁ δὲ
τὰ προσόντα μὴ λέγων, χαριζόμενος δὲ τὰ μὴ προσ-
45 όντα, ἀμφοτέρων ἐκείνος ἀποστερεῖται, ὁ τοὺς λόγους
ἀμφοτέρων ἀποφαίνων ἄλλοτριούς καὶ ἀπειρούς.] —
εἶδη μέτρων, οἷς καὶ Ἀρχιλόχος κέχρηται ἐν τριμέτροις
καὶ τετραμέτροις. R. V.

642. ἡμιεκτέου : Πρὸς τὸ τετράμετρον ἀπήντησε. τὸ
50 γὰρ ἡμιεκτον μέτρον ἐστὶ τεσσάρων. ὁ γὰρ μέδιμος
ἄτρα ἔχει μί', ὁ δὲ ἔκτεὺς ἡ', τὸ δὲ ἡμιεκτον δ'· R. V.
[Τοῦ τετραχοίνικου. ὁ γὰρ μέδιμος χοίνικας ἔχει μί'.
τούτων τὸ ἕκτον ὀκτώ. τὸ ἡμισυ τοῦ ἕκτου, τούτεστι

τῶν ὀκτῶ, τὰ τέσσαρα. ὁ καλεῖται τετράμετρον. ὁ
οὖν ἡμιεκτος τέσσαρας ἔχει χοίνικας. ἔπαυσε δὲ πάλιν
εἰπὼν, οὐδὲν κάλλιον ἠγοῦμαι ἡμιεκτέου μέτρου· του-
τέστι τεσσάρων χοίνικων. τούτου οὖν τὸ ἕκτον ἐστὶν
ὀκτῶ χοίνικας. τὸ δὲ ἡμιεκτον, τούτεστι τὸ δωδέκατον 5
τῶν ὀκτῶ πρὸς τοὺς τεσσαράκοντα, χοίνικας τέσσαρας.]
(παρατηρητέον δὲ ὅτι διὰ τοῦ ε δεῖ λέγειν ἡμιεκτέον,
καὶ οὐ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἡμιεκταῖον.)

644. περιδου νῦν ἐμοί : Ἀντὶ τοῦ συνθήκας ποιήσων.
[παρὰ τὸ Ὀμηρικόν [Π. Φ, 486]

δεῦρό γε νῦν τρίποδος περιδῶμαθα.

γίνεται δὲ οὕτω· δίδημι τὸ δεσμεύω. ὁ μέλλων δίδῃσω,
ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔδην, ὁ μέσος ἐδέμην ἔδεσο, καὶ
ἀποβολῇ τοῦ σ ἔδεο καὶ ἔδου· καὶ τὸ προστακτικὸν δοῦ
καὶ περιδου. καὶ Ὀμηρος [Π. Α, 106] « δίδῃ μόσχους 15
λύγουςιν. » ὡς ἄγροικος δὲ πάλιν ὁ πρεσβύτερος ἀπε-
κρίνατο. ὁ μὲν γὰρ τὸ τῶν ποιημάτων ἔλεγε μέτρον, ὁ
δὲ ὡς ἐπὶ τῶν γεωργικῶν ἐδέξατο.]

646. [εἰ μὴ τετράμετρον : Πρὸς τὸ τετράμετρον
ἀπήντησε. τὸ ἡμιεκτέον μέτρον ἐστὶ τέσσαρα, ὡς πλεο- 20
νάκις ἴσως τοῦ δέοντος εἰρηται.]

647. [ταχὺ δ' ἄν : Ἐν εἰρωνείᾳ. λέγει δὲ εἰς τὸ
κιθαρίζειν. ταχὺ δυναθείης, φησὶ, μεταλαμβάνειν τὸ
κιθαρίζειν.]

649. κομψόν : Πιθανὸν καὶ εὐχαριν ἐν συνόδῳ καὶ 25
τῇ πρὸς ἑτέρους κοινωνίᾳ. [πιθανὸν καὶ ἀστεῖον φαίνε-
σθαι τοῖς συνοῦσιν.] — πιθανὸν καὶ ἡδύ. Βρ.

650. ἐπαίειν : αἰσθάνεσθαι καὶ νοεῖν. R. V.

651. κατενόπλιον : Εἶδος ρυθμοῦ πρὸς ὃν ἐρχοῦντο
σειόντες τὰ ὄπλα. Ἄλλως ἐνόπλιον, τὸν ἀμφίμα- 30
κρον, ὅς καὶ Κορητικὸς καλεῖται ἀπὸ τοῦ τὰ εἰς τοὺς
Κοῦρητας μέλη τούτῳ τῶ μέτρῳ κεχρησθαι. (Ἄλ-
λως ἀριθμητικὸν ἢ γεωμετρικόν. ἐστὶ δὲ ρυθμοῦ καὶ
κρούματος εἶδος τὸ κατὰ δάκτυλον, ᾧ χρωῦνται οἱ αὐ-
ληταὶ πρὸ τοῦ νόμου.) — ὁ κατὰ δάκτυλον, ρυθμὸς 35
ἐστὶν ὁ ἐν ἴσῳ λόγῳ. ὁ δὲ ἐνόπλιος καὶ προσοδικὸς
λεγόμενος ὑπὸ τινων σύγκειται ἐκ σπονδείου καὶ πυρρι-
χίου καὶ τροχίου καὶ ἰάμβου. συνεμπίπτει δὲ οὗτος
ἦτοι τριποδία ἀναπαιστικῇ, ἢ βᾶσει δυσί, Ἰωνικῇ
καὶ χοριαμεικτῇ.

652. τίς ἄλλος : [Τὴν παρατροπὴν ἑατέον μεταξὺ 40
τοῖν δυοῖν, ὡς ἐν τοῖς πλείστοις σχεδὸν φέρεται. ὁ πρό-
τερος Σωκράτους

τίς ἄλλος ἀντὶ τούτου τοῦ δακτύλου;

καὶ τάχα ἂν εἴη λέγων τῶ γέροντι, ἕτερόν τινα εἶναι 45
δάκτυλον νομιζέεις ἢ τούτου; δεικνύς αὐτῷ ἕνα τῶν δα-
κτύλων τῶν αὐτοῦ. ὅταν γὰρ περὶ ρυθμῶν, οὐ περὶ του-
του τοῦ δακτύλου φησὶν, ἀλλὰ περὶ ἑτέρου. ὡς γὰρ
ἄγροικος καὶ οὗτος ἐρεῖ οὐδὲν ἦττον δεῖξιν τὸν μέσον
δάκτυλον ἀσελγαινόμενος. ἐὰν δὲ περιαιρήται, ἀμψό- 50
τεροι ἔσονται τοῦ γέροντος ἀσυνδέτως εἰρημένιοι. Ἄλ-
λως.] δεικνύσι τὸν μέσον δάκτυλον αἰσχροῦς. λέγει οὖν

ἄς οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ἀντί τούτου τοῦ δακτύλου. καὶ γὰρ παιδῶν μοι ὄντι ὁ αὐτὸς ἦν καὶ νῦν δὲ γεγηρακότες. — τουτουί : Τὴν πόστιν αὐτὸ ἔδειξε. *Vici.*

655. ἀγρείος : Ἄγροικος καὶ ἀμαθής. R. ἀγροικος.
 5 *Vici.* ὦ οἰζυρέ : Ὀζυρὸς καὶ οἰζυρὸς ὁ ταλαίπωρος καὶ ἀθλιός, καὶ οἰζῶ, ἡ ταλαιπωρία. LB. ὦ ζυρέ : Ὄσπερ ἀπὸ τοῦ αἰ θρηνητικοῦ μορίου καὶ ἐπιρρήματος γίνεται ῥήμα αἰάζω, τὸ θρηνῶ, καὶ ἐξ αὐτοῦ αἶας καὶ αἰανός, ὁ σκοτεινός, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ οἰ θρηνητικοῦ ἐπιρρήματος
 10 γίνεται μὲν τὸ οἰμῶζω, καὶ ἐξ αὐτοῦ οἰμωγή, ὁ θρήνος, γίνεται δὲ καὶ τὸ οἰζῶ, ὅ σημαίνει τὸ θρηνῶ, κατὰ δὲ διάλυσιν καὶ μετὰ πλεονασμοῦ οἰζύω, καὶ ἐξ αὐτοῦ οἰζυρὸς καὶ οἰζύς. *Vici.*

657. ὅν εἶπεν ἤπτονα. R.
 15 658. κύων, ἀλεκτρύων : Καὶ ταῦτα γελοίου χάριν παρελιηται. ἢ καὶ πρὸς τὴν ἀθεότητα τοῦ Σωκράτους, ὅτι καὶ κατὰ τούτων ἄμυνεν. (ἐπαίξει δὲ τὸν ἀλεκτρύονα ὡς τετράπουον καταριθμήσας, ἢ ἡ ἀφορμὴ τοῦ λοιποῦ παιγνίου ἐκ τούτου γενήσεται.)

20 659. [ἀλεκτρύονα κατὰ ταυτὸν : Οὐκ ἂν ἄλλως λέγοιτο τοῦτο, εἰ μὴ ἐν ἔθει ἦν τότε καὶ τὴν θηλειαν ἀλεκτρύονα λέγειν. σαφές δὲ γίνεται ἐν Ἄμφιαράφ

γῆναι, τί τὸ φοφῆσάν ἐσθ'· ἀλεκτρύον
 τὴν κύλικα καταβέβληκεν. οἰμῶζουσά γε.

25 καὶ ἐν τῷ Πλάτωνος Δαιδάλλφ

ἐνίστε κολλαὶ τῶν ἀλεκτρύονων βίβ
 ὑπνῆμα τίκτουσιν φά παλλάκις.

καὶ

ὁ θε παῖς ἔβδον τὰς ἀλεκτρύονας σοθεί.]

30 (οἱ Ἄττικοὶ οὕτω καὶ τὰς θηλείας ἐκάλουον, ὡς καὶ Θεόπομπος. λέγουσι δ' αὐτὴν καὶ ἀλεκτρυάιναν.) — τῷ αὐτῷ ὀνόματι. R. V.

657. νῆ τὸν Ἄερα : Μιμείται καὶ αὐτὸς τοὺς φιλοσόφους, καὶ κατὰ τοῦ ἀέρος ὁμυνοῖν.

35 659. διαφρωτῶσω : Πᾶσαν ἀφρίτων πληρώσω (τὴν κάρδοπον. κάρδοπον δὲ φησι) μαγίδα, ἐν ἣ τοὺς ἄρτους ἔματτων, ἢ σκαφίδιον ἐν φῶ ἀναμάττειν καὶ ἀναφυρᾶν ἔδος τὰ ἄφριτα. R. V.

670. ἰδοῦ, φησί, διήμερες ἕτερον, τὴν καρδόπην
 40 εἰπὼν κάρδοπον· κοινῶς γὰρ κέλιται. V.

673. τῶν πολιτευομένων εἰς ἦν ὁ Κλεωνύμος. ὡς γυναικίζομενον δὲ αὐτὸν οἱ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ποιητὰ διαβάλλοντες. φησὶν οὖν, τὴν κάρδοπον ἀρσενικῶς καλεῖς, δέον θηλυκῶς· ὡσπερ Κλεωνύμον ἄρρενα κα-
 45 λῶσά τινες, οὐδὲν διαφέροντα τὴν αἰσχύνην τῶν γυναικῶν. — πῶς δὴ, φράσον : Ἡ πρὸς τὸ φράσον στίξον καὶ τὸ λοιπὸν κατ' ἐρώτησιν λέγῃ, ἢ τὸ εἶον ἐν ἔστω. *Canē.* 1.

674. ταυτὸν δύναται σοι : Ἀντί τοῦ ὁμοιοκατάληκτά
 50 ἔστι. ἅμα δὲ ὅτι καὶ γυναικιδῶδες ὁ Κλεωνύμος, (ἄλλως τε ὅτι καὶ ταυτὸν γένος σημαίνει διὰ τὴν κατάληξιν).

676. ἐπειδὴ πένης ἦν ὁ Κλεωνύμος (καὶ παράσιτος),

SCHOL. ARISTOPH.

διασύρει αὐτὸν ὡς ἀποροῦντα μάκτρας καὶ θυεῖα χρω-
 μενον. (μικρὰ γὰρ ἡ θυεῖα, ἡ δὲ κάρδοπος μεγάλη. ἔχει δὲ ἀδηφαγίας διαβολήν. τοῦτο κατὰ Κλεωνύμου. τρόπον γὰρ μάκτρας ἔστω σοι, φησι, Κλεωνύμου.)

678. τὴν Σωστράτην : Πάλιν ἐνταῦθα ὁ ποιητῆς ὁ σκώπτει τὸν Σωστράτον, Σωστράτην εἰπὼν, διότι λίαν ἀσελγῆς ἦν καὶ θηλυδρίας. *Junē, Victor.*

680. [καρδόπη, Κλεωνύμη : Τοῦτον ἤδη ὡς κιναι-
 δον διασύρει, ἐπεὶ ῥίψασπις καὶ δειλός. ἐν ἐρωτήσῃ δὲ ὁ λόγος, καὶ λείπει τὸ ὡς· ἢ ἢ, ἐκεῖνο δ' ἦν ὀρθῶς ὡς
 10 καρδόπη καὶ Κλεωνύμη λέγειν. ὁμοῖον δὲ ἦν τὸ λέγειν καρδόπην, ὡς Κλεωνύμη.]

684. αὐτὰ πόρνα ἦσαν. V.

686. οὔτοι ἐπὶ μαλακίᾳ διαβάλλονται. R. V.

687. ὦ ἀθλιε· τὸ μὲν γὰρ κατηγορεῖ τύχης, τὸ δὲ
 15 φύσεως. V.

688. οὐκ ἄρρεν' ἐν ὑμῖν ἔστιν : Οὐκ ἄρρενα ταῦτα ὑμεῖς ἠγείσθε. *Et*

691. (γυναῖκα τὴν Ἄμυνίαν : Πρὸς τὴν κατάληξιν τοῦ ὀνόματος ἐπαίξεν εἰς διαβολὴν τοῦ ἀνδρός. ἐνταῦθα
 20 μὲν εἰς δειλίαν μόνον καὶ μαλακίαν. Κρατίνος δὲ ἐν Σερίφιος ὡς ἀλαζῶνα καὶ κόλακα καὶ συκοφάντην. Εὐπολις δὲ ὡς παραπρεσβευτὴν, ὅπερ καὶ ἐν τοῖς Σφηξί [1271] φαίνεται.)

694. [κατακλινεῖς : Τοῦτο κοινόν. τὸ γὰρ κατακλι-
 25 θεῖς Ἄττικόν. — Ἰωνικῶς δὲ κατακλινθεῖς. *Junē.*]

695. ἐκφρόντισόν τι : Σκέψαι τι τῶν σοι συμφερόντων καὶ ἐνοήθητι.

696. [μὴ δῆθ' ἱκετεύω : Παρεπιγραφὴ· ποιήσει γὰρ
 τὸ προσταχθέν. εἴτα καταβρωθεῖς ἀρνηθήσεται.]
 30 (698) οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα : [Εἰ μὴ ἐπὶ τοῦ ἀσκάντου σκέψῃ.] τοῦτο, φησι, πάντως δέδοκται καὶ οὐκ ἂν ἐάσαιμ' ἰσ, φησὶν, ἕτερόν τι ποιῆσαι.

699. (ἀντί τοῦ σήμερον. καὶ τήμερος) ὁ σημερινός. καὶ ἔστι τεταγμένον ἐπὶ σώματος, τὸ δὲ τήμερον ἐπὶ
 35 χρόνου λέγεται. καὶ ἐν Ὀλκασίν « ἰὼ Λακεδαίμων, τί ἄρα πείση τήμερα, » ἀντί τοῦ σημερινῷ.

700. φρόντις δὴ καὶ διάβρι : Ἐκάθισεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἀσκάντου. τὸ δὲ δὴ ἰσοδυναμεῖ τῷ νῦν. [ἔκλεισις τῆς διπλῆς ἀμοιβαία ἐκ στίχων καὶ κώλων δύο πρὸς τοῖς
 40 εἰκοσὶν ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἐκ διαμβου καὶ χοριάμβου. τὸ δεύτερον δίμετρον ἐκ χοριάμβου καὶ βαρχεῖου. τὸ τρίτον ἰαμβικὸν πενθημιμερές. τὸ τέταρτον ἐκ διαμβου καὶ χοριάμβου τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ πέμπτον ἐκ διαμβου καὶ διτροχαίου ταυτοπα-
 45 θές. τὸ ἕκτον τρίμετρον ἐκ διαμβου καὶ κατὰ τὸ μέσον χοριάμβου. τὸ ἕβδομον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ὄγδοον δίμετρον ἀντισπαστικὸν βραχυκατάληκτον, ἢ ἐκ δυοῖν βαρχεῖων ἀκατάληκτον. τὰ ἐξῆς δύο ἰαμβικά τρίμετρα. τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἀναπαιστικά
 50 δίμετρα καταληκτικά εἰς δισύλλαβον· πλὴν τοῦ πεντεκαίδεκάτου, μονομέτρου ὄντος. ὁμοίως καὶ τοῦ ἑπτακαίδεκάτου καὶ εἰκοστοῦ πρώτου (ἀναπαιστικά γὰρ βάσεις) καὶ τοῦ τελευταίου ἀναπαιστικῷ μὲν ὄντος

ἐφθήμεροῦς, παροιμιακοῦ δὲ, ὡς πολλὰκις εἴρηται, καλουμένου. ἔστι δὲ καὶ ταῦτα πολυσηματίστα. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ὡς ἐν τοῖς προφθᾶσιν. ἰστέον δὲ ὅτι τὰς ἐχθέσεις τῶν διπλῶν οὐκ αἶε διὰ τοῦ αὐτοῦ μέ-
 5 τρου ἐκφέρουσιν, ἀλλὰ καὶ δι' ἑτέρου· ἔστι δ' ὅτε καὶ διὰ διαφόρων, ὡς κἀνταῦθα.] ἀντὶ τοῦ βλέπε. R. βλέπε. V. διάθρηι : Ἀντὶ τοῦ ἀνάκρινε καὶ δοκίμαζε.

701. πάντα τρόπον : Τουτέστιν, ἐπὶ πολλὰ τὴν διά-
 νοϊάν σου τρέπε.

10 702. στρόβει : Περιέφερε τῆδε κάκεισε, πυκνὸν τι καὶ συντετὸν ποιήσας φρόνημα καὶ σκεψάμενος.

πυκνώσας : Συναγαγὼν πάντα τὸν νοῦν σου. E.

703. εἰς ἄπορον πέσης : (Ἐπειδὴν δὲ, φησὶν, εἰς τι ἄπορον πέσης, ταχέως ἐπ' ἄλλο νόημα φρονὸς πῆδα.
 15 ἄπορον δὲ, οὗ πόρον καὶ λύσιν οὐκ ἔστιν εὐρεῖν. καθά-
 πτεται δὲ τοῦ Σωκράτους, ὡς καὶ αὐτοῦ ἐπὶ ταῖς ζη-
 τήσεσιν οὕτω ποιοῦντος. δταν γὰρ στενοχωρῆται καὶ ἄπορῆ, μεθίσταται εἰς ἕτερον. ὁ γὰρ ὑποτιθέμενος ἄλλω
 δῆλον ὅτι αὐτὸς ἐν πείρα γενόμενος τῶν ὅσα λέγει ὑπο-
 20 τίθεται. Ἄλλως.) οὗ πόρον οὐκ ἔστιν εὐρεῖν. φησὶ δὲ ὅτι, ἐὰν ἡ διάνοια εἰς ζήτημα ἄπορον ἐμπέση, μετά-
 θηθὶ ἐπὶ ἄλλο. σκώπτειν δὲ διὰ τούτων βούλεται τὸν Σωκράτην ὡς χλευαζόμενον ἐν ταῖς συζητήσεσι καὶ
 μεθιστάμενον ὑπὸ στενοχωρίας. R.V.

25 707. ἱατταταί : Καταπονούμενος ὑπὸ τῶν κόρων στενάξει ὁ Στρεψιάδης. [ἔστι δὲ παρεπιγραφῆ. κατα-
 κλιθεὶς γὰρ καὶ μὴ δυνάμενος ὑπενεργεῖν, παρεκάλει.]
 βακχεῖον δῖρουθμον. B.

710. οἱ Κορίνθιοι : Ἴσως μὲν ὅτι κατ' ἐκείνον τὸν
 30 καιρὸν ἐπέκειντο αὐτοῖς οἱ Κορίνθιοι, ἅμα δὲ ὅτι παρὰ
 τὸ χόρις πεπονηγῆται οἱ Κορίνθιοι. παίζων οὖν παρονο-
 μάζει ἅμα μὲν πρὸς τὸ τῶν κόρων ὄνομα, ἅμα δὲ διὰ
 τὸν πολεμον καὶ ὅτι ἐχθροὶ ἦσαν Ἀθηναίων οἱ Κορίν-
 θιοι. — δέον οἱ χόρις εἰπεῖν, Κορίνθιοι εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ
 35 Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Κορίνθιοι κατ' ἐκείνο καιροῦ πολεμοῦ
 εἶχον καὶ οἱ Κορίνθιοι τὰ τῆς Ἀττικῆς ἐδήθουν. B.

712. [ψυχὴν ἐκπίνουσιν : Ἰστέον ὅτι τρεῖς ψυχὰς
 φασί. τὴν αὐξητικὴν, ἥτις ἐστὶ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων,
 τῶν ἀλόγων ζώων καὶ τῶν φυτῶν· τὸ αἷμα, ὅπερ ἐστὶ
 40 μόνων τῶν ζώων· καὶ τὴν λογικὴν, ἥτις ἐστὶ μόνων
 τῶν ἀνθρώπων. Junt. αἷμα. B.]

717. πῶς δυνατὸν, φησὶ, μὴ ἀλγεῖν. R.

719. φροῦδῆ δ' ἐμβάδας : Μέχρι τοῦ εὐτελοῦς κτήμα-
 45 τοσ. τοῦτο δὲ εἶπε διὰ τὸ ὑπολύσασθαι τὰς ἐμβάδας,
 ὅτε καὶ ἀπεδύσατο ὡς μέλλων εἰσεῖναι εἰς τὸ φροντι-
 στήριον. [Ἄλλως. οὐκ εἶπεν ὅπισθεν ὅτι τὰς ἐμβάδας
 ὑπαλύσσατο ὁ Στρεψιάδης, ὅτε εἰσῆμι τὸ ὑπὲρ γῆν ἐμῆϊνο
 φροντιστήριον, ἀλλὰ μόνον, ὅτι ἐξεδύσατο τὸ ἱμάτιον.
 καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ τὸ γεγονός μὲν τότε παρήκα,
 50 νῦν δὲ λέγει· τουτέστι τὸ ὑπολύσασθαι τὰς ἐμβάδας. ὁ
 δὲ ἐκεῖ εἶπεν, ἤγουν τὸ ἀποδύσασθαι τὸ ἱμάτιον, νῦν οὐ
 λέγει. Junt.]

721. φρουρὰς ἄδων : Οἱ γὰρ φρουροῦντες πρὸς τὸ
 ἀποσοδεῖν τὸν ὕπνον καὶ τὴν ἀγρυπνίαν αὐτῶν [παρα-

μυθεῖσθαι] ἦδον. καὶ οὕτως ἦν λεγόμενον ἐπὶ τῶν ἀγρυ-
 πνούτων, φρουρὰς ἄδειν. [Ἄλλως. ἐκ τοῦ παρε-
 πομένου τοῖς φρουροῖς. εἰώθασι γὰρ ἑαυτοὺς ἄδειν ἀπο-
 περισπῶντες τὸν ὕπνον.] (φρουρὰς ἄδων : Οἶον δια-
 γρυπνῶν περὶ τὴν φρουρὰν. δισηθὶ δὲ ἐστὶν ἡ γραφῆ, ὁ
 φρουρὰς ἄδων καὶ φρουρὰν ἰδῶν. καὶ τὸ μὲν φρουρὰς
 ἄδων ἀντὶ τοῦ συνεχῶς ἄδων φρουρὰς, τὸ δὲ φρουρὰς
 ἰδῶν ἀντὶ τοῦ φυλάττων, ἐπειδὴ φύλακες ἦσαν τῶν τοῦ
 φροντιστηρίου θυρῶν.) [Ἄλλως. τὸ φρουρὰς ἄδειν
 παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούτων καὶ φροντιζόν-
 50 των πάνυ λεγομένη. οἱ γὰρ ἐπιτραπέντες ἐν νυκτὶ τινὰ
 φυλακὴν ἄδουσιν, ἵνα μὴ ὑπὸ τοῦ ὕπνου καταμαλθακι-
 σθέντες ἐκλείψουσιν ὁ φυλάσσουσιν. εἰκότως δ' ἐνταῦθα
 ἡ παροιμία ἐλήφθη. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐν τῇ κλίνῃ κείμε-
 νος οὐκ ἐκοιμάτο, ἀλλ' ἐφρόντιζεν. ἀστελῶς δὲ πάνυ
 15 καὶ τὸ φροῦδος εἴρηκεν ὁ ποιητῆς, ἐκ τῶν δύο λέξεων
 συνθήκης, τοῦ φρουρὰς καὶ τοῦ ἄδων, σχηματίσας αὐτό.
 Junt. ἕνεκα. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούτων. B.]

726. ἀπόλωλ' ἄρτιως : Ὑπὸ τῶν κόρων δηλονότι.
 ἐπειδὴ Σωκράτης εἶπεν ἀπολεῖ, ὁ ἐστὶ, μέλλεις ἀπο-
 20 λέσθαι, οὕτως λέγει, ὅτι ἀπόλωλ' ἦδη.

727. οὐ μαλθακιστέον πρὸς τὰ τῶν κόρων δῆγματα.
 R.V.

729. κάπαιδημ' : Κίνημα, ἀποκλάνημα καὶ ἀπά-
 25 ττην τινὰ, πανούργημα. ἢ οὕτως. δεῖ σε, φησὶ, καλύψα-
 σθαι καὶ σκέψασθαι. ἐπεὶ οἱ εἰς τι τείνοντες τὸν ὀφθαλ-
 μὸν ἀποκλάνονται τὴν γνώμην. [ἀπαιόλημα γίνεται
 ἀπὸ τοῦ αἰόλλω, ὁ δηλοῖ τὸ ταχέως καὶ δίκην ἀέλλης
 κινῶ· ἀφ' οὗ Ὁμηροσ αἰολοπόλους τοὺς Φρύγας καλεῖ,
 ἤγουν ταχυπόπους, ἢ ποικίλους ἱππαζόμενους. Junt.
 30 ἀπάτη καὶ πανουργία. B. κάπαιόλημα : Αἰόλος ποι-
 κίλος ἢ εὐκίνητος ἀπὸ τοῦ αἰολεῖν, ὁ ἐστὶ κινεῖν. Visc.]
 ἐπιβάλοι : ἀντὶ τοῦ καλύψειν. R.

730. ἀρνακίδων : Ἀρνακὶς λέγεται τὸ τοῦ ἀρνοῦ κώ-
 διον. ἔπαιξε δὲ πρὸς τὸ ἀρνεῖσθαι. δέον γὰρ εἰπεῖν, τίς
 ἂν με περιβάλοι ἀπὸ ἀρνακίδων γενόμενον περιβάλοιον,
 ἔπαιξε παρονομάσας ἀπὸ τοῦ ἀρνοῦ καὶ τοῦ ἀρνεῖσθαι.
 τὸ δὲ ἀποστερητίδα ἅμα μὲν ἀπὸ τοῦ ἀποστερεῖν, ἅμα
 δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ περιβάλοιον. [ἀρνακὶς, τὸ τοῦ ἀρνοῦ
 κώδιον. παίζει δὲ ἐνταῦθα, γνώμην ἐξ ἀρνακίδων εἰπὼν
 40 ἀποστερητίδα, ἤγουν γνώμην ἐξ ἀρνήσεως καὶ ἀποστε-
 ρήσεως. ὄφειλε δὲ εἰπεῖν· τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι καὶ ἐπι-
 θῆσει σκέπασμα ἐξ ἀρνακίδων, ὡς ἂν γνώμην εὐροίμε
 ἀποστερητικὴν; ὁ δὲ παίζας οὕτως ἐξήνεγκεν. B.]

731. ἐργεταὶ καλὶν ἐπ' αὐτὸν ὁ Σωκράτης. R.

(732). ἔχεις τι : [Ἐπειδὴ προεῖπεν αὐτῷ, ἀναρτή-
 45 σασ τὴν φροντίδα, ὡς ἐπὶ ὀρνιθοθήρῳ εἶπε τὸ ἔχεις.]
 ὡς ἐπὶ τῶν ἀγρευόντων ἦτοι ὄρνιν, ἢ ἔχθρῳ, εἶπε τὸ ἔχεις
 τι, ἀντὶ τοῦ συναληφῆσαι τι; ἀναρτήσασ γὰρ αὐτῷ ἐκέ-
 λυσε τὴν διάνοιαν καὶ τὴν φροντίδα. Ἄλλως. χα-
 50 ριέντως τὸ ἔχεις τι, τῆ τῶν ἀγρευτῶν λέξει χρώμενος.
 τοῖς γὰρ ἀλιεῦσιν ἢ ὀρνιθαγρευταῖς οὕτω φασιν, ἔχεις τί.

734. ἢ τὸ πέος : (Παρεπιγραφῆ.) δεῖ γὰρ αὐτὸν κα-

θάλασσαι έχοντα τὸ αἰδοῖον (καὶ μμεισθαι τὸν δερμύλ-
λοντα ἑαυτόν).

736. τι φροντιεῖς : Φροντιζῶ, τὸ φροντίδα ἔχω, κοι-
νώως μὲν γενικῇ συντάσσεται Ἄττικῶς δὲ μετὰ αἰτια-
5 τικῆς, ὡς ἐνταῦθα, ἢ ἐν τῷ [190] « βολβούς ζητεῖτε ;
μὴ τοῦτο φροντιζετῆ. » Junl.

737. [αὐτὸς ὃ τι βούλει : Διαβάλλει αὐτόν, ὡς μὴ πα-
ρέχοντα εἶρημα τοῖς μαθηταῖς.]

740. σχάσας : Ἄντι τοῦ καταπαύσας, στήσας, ἀτρε-
10 μίσας. καὶ Πίνδαρος [Pylh. 10, 79] « κώπην σχάσας »
ἄντι τοῦ τὴν εἰρῆσιν καταπαύσας. ἔνιοι δὲ σχάσας ἄντι
τοῦ ἀπλώσας. [ὄπισθεν μὲν [108] ἔλεγε παθητικῶς σχα-
σάμενος, νῦν δὲ σχάσας. ἔοικε δὲ ἀμφοτέρω ἐν χρήσει.
ἔστι δὲ καὶ σχάσειν τὸ τέμνειν τὴν φλέβα, ὡς Ξενοφῶν
15 [Hist. Gr. 5, 4, 68] « σχάζει τὴν παρὰ τῷ σφυρῷ
φλέβα. » Cant. 3.]

741. λεπτὴν : Ἄντι τοῦ ἀκριβοῦς. ἔθεν καὶ λεπτολό-
γος. περιφρονεῖ δὲ ἄντι τοῦ ἐρεῦνα.

742. διαίρων : Ἄντι τοῦ ἀναπτύσσων καὶ δοκιμάζων
20 καὶ διακρίνων τὰ ποιήματα καὶ οἶον διαίρειν αὐτῶν
ποιῶν. σκοπῶν δὲ ἄντι τοῦ ἀκριβοῦς καὶ ἐπιμελῶς κατα-
μαρζύων περὶ ὅ ἂν τὴν σκῆψιν ποιῇ. [Ἄλλως. ὡς
ἐπὶ τῶν μίμων ἐχρήσατο. ὡσαύτῃ ἔλεγε κατὰ κεφάλαιον
ἐκζητῶν. — ὁ γὰρ σκεπτόμενος οὕτω, διαίρει τὴν βου-
25 λήν· οἶον, εἰ τὸδε ποιήσω, τὸδε ἀπαντήσῃ· καὶ εἰ τὸδε,
τὸδε. Junl., Vict.]

743. ἔχ' ἀτρέμα : Ἐφ' ἡσυχίας μένει· ὡς αὐτοῦ κινου-
μένου διὰ τοὺς κόρεις. τὸ δὲ κἂν ἀπορῆς τι τῶν νοημά-
των ἄντι τοῦ κἂν ἀπορῆς εἰς νόημά τι. [Ἄλλως. ἰστέον
30 ὅτι οἱ Ἄττικοὶ πάντα τὰ ἐνικά τε καὶ πληθυντικὰ τρίτα
πρόσωπα τῶν ῥημάτων καὶ τὰς τῶν ὀνομάτων δοτικὰς
τῶν πληθυντικῶν συμφώνου καὶ φωνήεντος ἐπιφερομέ-
νου μετὰ τοῦ ν γράφουσιν, ὡς ἔστι σαφῶς συμβαλεῖν
ταῖς τοῖς πάλαι σοφοῖς πεπονημέναις ἐντυγχάνοντα βί-
45 βλοῖς. οἱ δὲ Ἴωνες δίχα τοῦ ν. τούτοις οὖν καὶ ἀμφοτέ-
ροις οἱ ποιηταὶ περακολουθοῦντες, καὶ διὰ καὶ τῆ ἀνάγκη
τοῦ μέτρου ἐπόμεινοι, πολλάκις συμφώνου μὲν ἐπιφερο-
μένου μετὰ τοῦ ν γράφουσιν· πολλάκις δὲ καὶ φωνήεντος
ἐπιφερομένου δίχα τοῦ ν. τοιοῦτον δὲ τι τῆ τοῦ μέτρου
40 ἀνάγκη καὶ ἐν τοῖς ν καὶ εἰς ε λήγουσιν ἐπιρρήμασι
ποιεῖν εἰώθασιν, οἷον τὸ πρόσθεν, νέρθεν, ὑπένερθεν
τὸ οὕτως, αὐθις, πολλάκις, εὐθύς, ταχύς, ἀτρέμας, καὶ
τοῖς ὁμοίοις. τοῦτο δὲ οὕτως ἔχον εὐρήσεις ἀκριβοῦς σκο-
πῶν. Junl.]

744. ἄντι τοῦ καὶ δεῦτερον ἐπίστησον περὶ τῶν αὐ-
τῶν καὶ τρίτον. ζυγώθρισον δὲ ἄντι τοῦ ἴσασον. Ἄλ-
λως. ἔασον τὸ ἀπορούμενον· ἔπειτα πάλιν ἀνασκοπεῖν
καὶ οἷον ἀνοίγειν ἀποπειρῶ. τὸ γὰρ ἀναζυγοῦν ἔστι τὸ
ἔξωθεν ἀνοίγειν τὴν θύραν. ἔνιοι δὲ τὸ ζυγώθρισον, ἄντι
50 τοῦ συναρμόσων, σύμπληξον.

745. (κίνησον αὐθις : Ἰσοτιθεταί πῶς δεῖ φροντί-
ζειν, καὶ τίνα τρόπον. φησὶν οὖν ἂν ὑπεισελθῆς, ἔτι
μὴ ἀμελήσης, ἀλλὰ πολλάκις αὐτὸ μετέλθε· καὶ οὕτως
εἰς ἐν συμφορῆσας τὴν ἀρίστην γνώμην ἔλω.)

[ζυγώθρισον : Ἄπο τοῦ ζυγός γίνεται καὶ τοῦ ἀθε-
ρίζω, τὸ ἀποδοκιμάζω, ζυγοθέρισον, καὶ κατὰ συγκο-
πὴν τοῦ ε, καὶ κρᾶσιν τοῦ ο καὶ α εἰς ω μέγα, ζυγώ-
θρισον. Junl. σκόπησον, μελέτησον· μεταφορικῶς. Br.]

746. ὦ Σακρατιδίον : Ὡς ἐνθυμηθεῖς τι ἀνίσταται ε
καὶ βοᾷ.

749. γυναικα φαρμακίδ' : Διαβάλλονται οἱ Θετταλοὶ
ὡς γόητες. καὶ μέχρι νῦν γε φαρμακίδες παρ' ἡμῖν αἱ
Θετταλαὶ καλοῦνται· φασὶ δὲ ὅτι Μήδεια φεύγουσα
κίστην ἐξέβαλε φαρμάκων ἐκεῖ καὶ ἀνέφυσαν. τὸ δὲ 10
Θεττάλην Ἄττικοὶ βαρύνουσιν οἱ κατὰ Μένανδρον, ὡς
δαμάλην.

751. λοφίον στρογγύλον : Τὴν τοῦ κατόπτρου θή-
κην. ἢ τὴν θήκην τοῦ λόφου τῆς περιεφραλαίας. περι-
φερῆς δὲ αὐτῆ. — λοφείον : Ἄγγειον. Br. 15

752. ὥσπερ κατόπτρον : Ὅ γὰρ τῆς σελήνης κύκλος
στρογγυλοειδής, καθάπερ τὰ ἔσοπτρα. καὶ φασὶ τοὺς
περὶ τὰ τοιαῦτα δεινοὺς τούτω κατάγειν τὴν θεόν. ἔστι
δὲ καὶ Πυθαγόρου παίγνιον διὰ κατόπτρου τοιοῦτον.
πληροσελήνου τῆς σελήνης οὐσης, εἴ τις εἰς ἔσοπτρον 20
ἐπιγράψειεν αἵματι δσα βούλεται, καὶ προσιπὼν ἐτέρω
στῆναι κατόπιν αὐτοῦ, δείκνυσι πρὸς τὴν σελήνην τὰ
γράμματα, κἀκεῖνος ἀτενίσας τὸ πλησίον εἰς τὸν τῆς σε-
λήνης κύκλον, ἀναγνοίη πάντα τὰ ἐν τῷ κατόπτρῳ γε-
γραμμένα ὡς ἐπὶ τῆς σελήνης γεγραμμένα. 25

754. μηκέτ' ἀντέλλοι : Πρὸς τὸ προειρημένον ὑπ'
αὐτοῦ [17]

ὄρων ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας.

[τελουμένης γὰρ σελήνης οἱ τόκοι εἰδίδοντο. εἰ γοῦν
οὐκ ἀνατέλλοι, πῶς ἂν οἱ δανεισται γρόντες τὸν μῆνα 30
τελούμενον ἀπαιτήσασιν τοὺς τόκους; Junl.]

755. (τιητέ δῆ : Παράλληλα. καὶ παρ' Ὀμήρῳ [Π.
Ψ, 409] « τίη λείπεσθε φέριστοι ; »)

756. [ἀργυρίων : Οὕτως ἡ γραφὴ ἀργυρίων παρὰ
Φρυγίῳ κεῖται· ὅτι οἱ κομικοὶ πληθυντικῶς φασίν, 35
οἱ δὲ ῥήτορες ἐνικῶς. καὶ Σώφρων πληθυντικῶς « ἀρ-
γυρίων δετήση. »]

757. προβαλῶ : Προθήσω, εἰς ὃ δεῖ σε μηχανὴν
εὐρεῖν. Junl.

758. εἰ σοι γράφοιτο : Εἰ κατηγοροῖη κατηγορίαν 40
πέντε σε δυναμένην ζημιῶσαι τάλαντα. Ἄττικῶς δὲ
τοῦ ἀριθμοῦ τὸ πέντε ἐφωλάζε. [Ἄλλως. ἰστέον ὅτι
ἐν τοῖς δικασταῖς οἱ δανεισται ἐρχόμενοι ἔλεγον, ὡς
δ δεῖνα αὐτοῖς ὀφείλει. εἴτα ὁ τοῦ δικαστηρίου γραμ-
ματεὺς ἔγραφε τοῦτο. καὶ μετὰ ταῦτα ὁ ὀφειλῶν κα-
45 λούμενος ἀπηττεῖτο τὸ δάνειον. Junl.]

759. πῶς τρόπῳ. R.

761. εἴλε τὴν γνώμην : Ἀπόκλειε, ἐφέλαε. ἔθεν [αρ.
Hom. Π. Ν, 573] Ἰλάσιν. R. V. — εἴλω, τὸ στρέφω
παρὰ τοῖς κοινοῖς, περισπωμένως. εἴλω δὲ, βαρυτόνως, 50
παρὰ τοῖς ποιηταῖς. Junl. στρέφε. D. E. εἴλλε : Ἀπό-
κλειε. A.

762. ὑποχάλα : Ὡσπερ ἀπὸ ὕψους τινὸς καταβίβαζε.
Cant. 3.

763. μηλολόνην : [Ὁὗτω γράφουσιν οἱ ἀκριβέστεροι. τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι ζυβύφιόν ἐστι χρυσίζον κανθάρω
6 ὁμοιον, ὃ λαμβάνοντες οἱ παῖδες ἀποδεσμοῦσι λίνω καὶ ἐκπεταννύουσιν. Ἄλλως. τὸν χρυσοκάνθαρον. οὗτως οὖν, φησί, δῆσόν σου τὴν γνώμην, ἐν' ὅταν ἀρπάσῃς ἐκ τοῦ ἀέρος τὴν γνώμην, πάλιν ἐπισπάσῃ αὐτήν. — μηλολόνην : Χρυσοκάνθαρον, ζῖαν. Br.] εἶδος ζυβύ-
10 φίου τινὸς παρὰ τὸν κάνθαρον, ὃ τοῖς ἀνθεσιν ἐπικαθέ-
ζεται. ταῦταις οὖν εἰς παιδιὰν ἐχρῶντο Ἀθηνησὶ παῖδες, λίνον τοῦ ποδὸς ἐξαρτῶντες καὶ ξυλήφιον, ὅπερ οὐκ ἐξι-
σχύουσιν ἀνακουφίσαι εἰς τὸν ἀέρα· ἔχοντες ἐξουσίαν πάλιν αὐτάς κυνηγετῆσαι. λέγει δὲ τὸν χρυσοκάνθαρον.

15 R. V.

764. ἀποφυγὴν. R.

765. τὰ γὰρ καλὰ ἐπαινεῖ ὁ διδάσκαλος. V.

766. [τοῖσι φαρμακοπῶλαι : Φαρμακοπῶλαι κυ-
ρίως οἱ τὰ φάρμακα πιπράσκοντες, τὰ τε λυσιτελοῦντα
20 καὶ τὰ θανάσιμα. παρὰ τοῖς παλαιοῖς δὲ καὶ οἱ τοὺς τιμαλαφεῖς (τουτέστι πολυτίμους) λίθους πιπράσκοντες, φαρμακοπῶλαι ἔλεγοντο. οὐδεὶς γὰρ τῶν τοιούτων λί-
θων, ὃς οὐκ ἔχει καινοτέραν δύναμιν. Junt.] τὸν κρύ-
σταλλον. R. V.

768. τὴν ὕαλον λέγει : Κατασκευασμὰ ἐστὶν ὕαλου τροχοειδές, εἰς τοῦτο τεχνασθὲν, ὅπερ ἐλαίω χρίοντες καὶ ἡλίω θερμαίνοντες, προσάγουσι θρυαλλίδα καὶ ἄπτουσι. τοῦτο οὖν, φησὶν, εἰ ὑβάψαιμι διὰ τῆς ὕελου, καὶ προσαγάγοιμι τῇ δέλτῳ τὸ πῦρ τῇ τοῦ γραμμα-
30 τέως, ἀφανίσαιμι τὰ γράμματα τῆς δίκης. (ὅτι δὲ ὕαλος θηλυκὸς, καὶ διὰ τοῦ α. διὸ τὸ χ. Ὀμηρος δὲ οὐκ οἶδε τὸ ὄνομα, ἀλλὰ παρ' αὐτῶ καὶ τοῖς ἀρχαίοις ἤλεκτρος μὲν ἐστὶν, ὕαλος δὲ οὐ.) [Ἄλλως. ὕαλον ἡμεῖς μὲν ἀρτίως τὸ ἐκ βοτάνης τινὸς κεκαυμένον καὶ διὰ
35 πῦρος τηκόμενον εἰς κατασκευὴν ἀγγείων τινῶν λέγομεν. οἱ παλαιοὶ δὲ τὴν διαφανῆ λίθον, τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κρῦον, εἰκότα δὲ ὕαλω. Junt.]

770. ὁ γραμματεὺς : ὁ γράφων τὰ λεγόμενα ἐν ταῖς δίκαις, ὃν νῦν καλοῦμεν ἐκσκέπτορα. R. V.

773. νῆ τὰς Χάριτας : Πάλιν ἐτέρω ὅρκῳ κέχρηται ὁ Σωκράτης. V. [οὐχ ἀπλῶς ὀμνυσι κατὰ τῶν Χαρίτων. ὀπίσω γὰρ τῆς Ἀθηνᾶς ἦσαν γλυφεῖσαι αἱ Χάριτες ἐν τῷ τοίχῳ, ἃς ἔλεγετο ὁ Σωκράτης γλύψαι. τὸ γὰρ πρῶτον λιθογλύφος ἦν τὴν τέχνην. αἰνίττεται οὖν
45 αὐτοῦ τοῦ Σωκράτους εἰς τὴν πρώτην τέχνην. — Ἄλλως. τῶ μὲν φαινομένῳ ἀρεσκόμενος Σωκράτης δείκνυται τῷ τοῦ Στρεψιάδου νόηματι, καὶ ὀμνυσι τὰς Χάριτας, ὅτι σοφῶς τοῦτο τὸ νόημα ἐπενόησε τὸ τῆς τοῦ χάρτου τεφρώσεως. Χαρίτων γὰρ ἔργα καὶ δῶρα
50 σοφία. ἐσχηματισμένως δὲ τοῦ Σωκράτους καθάπτεται ὁ ποιητής, κωμωδῶν τοῦτον ὡς λιθοδόον. Σωφρονίσκου γὰρ λιθοδόου ἦν υἱὸς Σωκράτης, καὶ τῆς λαζευτικῆς μετέσχε τέχνης, καὶ ἀνοδριάντας λιθίνους ἐλάττει, καὶ ἀγάλματα δὲ τῶν τριῶν Χαρίτων εἰργάσατο, Πειθούς,

Ἀγαίας καὶ Θαλαίας· καὶ ἦσαν ὀπισθεν τῆς Ἀθηνᾶς ἐγγεγλυμμένα τῷ τοίχῳ. Junt.]

[οἶμ' ὡς ἦδομαι : Ὁ ἀγορικός ὡς ἦδη νενακτικῶς διὰ τὸ τῆς εὐφροσύνης τοῦτο λέγει. καὶ γὰρ ἐν τῇ συνηθείᾳ πολλὰκις λέγομεν τὸ ὅμοιο χαίροντός τινος. V. τὸ οἶμοι καὶ ὅμοιο ποτὲ μὲν ἐπ' εὐφροσύνη κείμενον εὐρηται, ποτὲ δὲ ἐπὶ λύπης. καὶ ἐπ' εὐφροσύνη μὲν, ὡς ἐνταῦθα, οἶμ' ὡς ἦδομαι· καὶ [928] « ὅμοιο σοφίας ἐμνήσθης. » ἐπὶ δὲ λύπης ὡς τὸ, οἶμοι τάλας· καὶ [Plat. 860]

οἶμοιο κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα δεῖλαιος.

καὶ [infra 928]

ὅμοιο μανίας τῆς σῆς, πόλειώς τε.

Junt.]

774. (διαγέγραπται : Κατέχυσται, ἀνήρηται ἀπὸ τῆς τοῦ γραμματεῦς δέλτου, ὅπου αἱ δίκαι ἀνεγρά-
15 φοντο, καὶ αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν δικῶν.) — ἀπτελείπται, ἠφάνισται. Br.

(776). ἀντιδικῶν : [Κατηγορῶν καὶ ἐναντιούμενος.] τοῖς γὰρ γραφασμένοις καὶ μὴ ἀποδείξασιν ἐπεβέβλητο χρηματικὴ ζημία, καὶ εἰ μὴ κατὰ τὸ ὄρισμένον ἐξέτι-
20 σεν, ὑπερήμερος γενόμενος ἐξετίγγυε τὸ τετραπλοῦν. οἱ δὲ μὴ ἔγοντες ἐκτίσαι καθεῖργνοντο ἐν τῷ δικαστηρίῳ. πολλοὶ δὲ τοῦτο πεπόνθησιν, ὡς ὁ ῥήτωρ ἐν τῇ κατὰ Ἀριστογείτονος. — ἀποστρέφαις : Ἀποδιώξαις. ἀντιδι-
κῶν : Ἀντεγκαλῶν, ἀντιλέγων. Br.

777. ὀφλήσειν : καταδικασθῆναι. R.

778. εὐκολώτατα καὶ εὐχερῆ. V.

781. λείπει τὸ καλῶς λέγω. R. V.

783. ὕβλεις : ἀντὶ τοῦ φλυαρεῖς· ὕβλος γὰρ ὁ φλύαρος. R. V. τὸ δὲ ἄπερρ' ἀντὶ τοῦ φθείρου. V. ληρεῖς, φλυα-
30 ρεῖς. Br. ὕβλεις : Ὑβλος, φλυαρία, μωρία, ληρότης. ἄπερρ' : Ἀποφθείρου, πορευοῦ μετὰ φθορᾶς. Vici. ἄπαιρ : Ἀπελθε. D.

784. ἀντὶ τοῦ διὰ τί. τὸ δὲ ὅτι περιττόν. R. V.

796. ἀνακρίνει αὐτὸν εἰ μέμνηται. R. V.

788. τίς ἦν ἐν ᾗ : Τὴν κάρδοπον φησὶν. ὅσπερ ἐπιλαθόμενος ταῦτα λέγει.

790. [ἐπιλησμάτονα : Ἰδίως ἐπιλησμονέστατον. Ἄλεξις δὲ λέγει ἐπιλήσημ, Κρατῖνος ἐπιλησμονήν.]

792. ὑπερβατόν· ἀπολοῦμαι γὰρ. V. γλωττοστροφεῖν : τὴν γλῶτταν στρέφειν καὶ ποικίλον ἐν τῷ λέγειν καθεστηκέναι. R. V. — τὴν γλῶτταν στρέφειν, δι' ἧς ἀν τοὺς δανειστάς ἀποκρούσωμαι. Junt., Vici.

799. εὐσώματι : Ἐκ τοῦ ἐναντίου συγκατατίθεται. δέον γὰρ ἂν μαθάνειν τοιοῦτον ὑγιαίνοντα. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο λέγει, ὅτι φοβοῦμαι αὐτόν. — ναί, ἄκων ἐπιτρέπω. B. ἀντὶ τοῦ ἰσχυρότερός μου ἐστὶ τὸ σῶμα. R. V.

800. εὐπτέρων : (Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὀρνέων, τῶν μετεώρων καὶ ὑπερηφάνων. ἢ εὐπτέρων τῶν τιμῶν καὶ εὐγενῶν. ἢ τῶν φρονουσῶν τὰ Κοισύρας, ἀντὶ τῶ μέγα φρονουσῶν. Ἄλλως.) ἢ εὐγενῶν, ἀπὸ τῶν ὀρνέων, ἢ κούφων καὶ ὄν ὁ λογιζόμενος ἔπαται. ἢ τὴν Κοισύραν τὴν Μεγακλέους ἀστειζόμενος ὡς δραπέτης αὐτῆς

αὐτοὺς διασύρειν θέλει. — εὐπτόρων : Εὐγενῶν, ἐπὶ ἡμεῶν. τῶν Κοισύρας : Ἐκ ταύτης γὰρ ἢ τούτου γυνή κατήγετο. *Br.* ἐκ ταύτης τῆς Κοισύρας ἢ τούτου γυνή. καὶ διὰ τοῦτο εὐγένειζεν ἑαυτήν. *D.*

801. ἀτὰρ μέτεμι : Καὶ δὴ μετέλω, μεταχειρῶσομαι, εἴ πως δυνηθῶ πείσαι αὐτόν. *Jun.*, *Vict.* μέτεμι : Μετελεύσομαι. *Vict.*

802. ἐξελῶ : Ἐξελάσω. *Br.*

803. πρὸς τὸν Σωκράτην τοῦτο φησι. *R. V.*

804. χοριάμβος διμετρος ἀκατάληκτος. χοριάμβος διμετρος δικατάληκτος. ἱαμβος πενθημιμερής. ἀπὸ χοριάμβου βάσεως εἰς χοριάμβον. ἱαμβος διμετρος κατὰληκτικός. ἱαμβος διμετρος ἀκατάληκτος. ἀπὸ χοριάμβου βάσεως εἰς ἱαμβόν. χοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. χοριάμβος ἐφθημιμερής. *V.* [χορωνίς καὶ εἰσθεσις χοροῦ μεσοδικὴ κῶλων διαφόρων δέκα. τούτων τὸ μὲν πρῶτον διμετρον ἀντισπαστικὸν ἐκ διτροχαίου καὶ καλιμβαχχείου. τὸ δεύτερον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἀμφιβράχους. τὸ τρίτον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ ἱάμβου

διμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ τέταρτον διμετρον ἐκ διτροχαίου καὶ ἀμφιβράχους. τὸ πέμπτον τροχαϊκὸν διμετρον ἀκατάληκτον, ἀδιαφόρου τῆς τελευταίας οὐσης. τὸ ἕκτον ἱαμβικὸν διμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ἕβδομον ἐκ χοριάμβου καὶ διαιάμβου διμετρον. τὸ ὄγδοον χοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ἕνατον ὅμοιον τῷ ἕκτῳ, ἐχούσης ἀνάπαιστον τῆς ἀρχούσης. τὸ δέκατον χοριαμβικὸν διμετρον καταληκτικόν· εἴτ' οὖν ἐκ χοριάμβου καὶ βαχχείου.]

807. (ἀντὶ τοῦ ἔτοιμός ἐστι) μισθοῦ σοι χορηγεῖν οὐδ' ἂν θέλῃς. *R. V.*

808. ἐκπεπληγμένου : Ἀντὶ τοῦ, ἐπαινοῦντος. λείπει δὲ τὸ σέ. οἰονεὶ ἐκπλήκτου καὶ μέγα φρονούντος. — ἐξεστηχότος καὶ ἄγαν προθυμομένου. *E.*

810. ἐπὶ ἡμεῶν : Μετεώρου καὶ ἑτοίμου πᾶν ποιήσεις, ὅ ἂν κελεύης. *E.*

[811. γνοὺς ἀπολέψεις : Οἱ λέγοντες τὸ γνοὺς ἀντὶ τοῦ αἰσθησθαι λαβῶν, ἵνα συντάσσωσι τὴν γενικὴν, οὐ καλῶς λέγουσιν. ἐστὶ γὰρ αὕτη ἡ γενικὴ πρὸς τὸ ἀπολάψεις, οὕτω· σὺ δὲ ἀπολάψεις (ἀντὶ τοῦ ἀποκέρδησον) ταχέως ὅ τι πλείστον δύνασαι ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου καὶ φανερώς ἐπὶ ἡμεῶν. εἴτα ὑστερον ἐπάξεις τὸ γνοὺς, ἀντὶ τοῦ, οὕτως ἔχοντα αὐτὸν νοήσας. ἐστὶ δὲ ἀπολάψεις ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ. δείκνυται γὰρ ἐκ τῆς κατασκευῆς, ὅτι τοῦτο αἱ Νεφέλαι αὐτῷ ἐπιτάττουσιν. *Jun.*, *E.* ἀπολάψεις : Ἀποκέρδησον, ἐμφορηθῆς. *Br.*]

ἀπολέψεις : [Ἀπολεπίσεις. ἐὰν δὲ, ὡς ἐν τοῖς πολλοῖς, ἀπολάψεις, ἐκπῆς· ἀπὸ τῶν κυνῶν ἢ μεταφορᾶ, ἢ ὅσα λάπτοντα πίνειν. καταστρέφει δὲ εἰς τὸ] ἀποκέρδησαι, ἢ ἀφαρπάσεις, ἀποσπάσεις. Ὁμηρος [II, II, 161]

λάφοντες γλώσσησιν [ἀραιῆσι μελαν ὕδωρ].

812. [φιλεῖ γὰρ ποῖς : Ἔθος ἔχει, συμβαίνει γὰρ

ἄλλως ἀποβαίνειν ἢ προσδοκᾷ τις. ἀντὶ τοῦ, εὐμετάβλητοί εἰσιν οἱ ἐξ ἐπιθυμίας ἀλόγου τινὲ συμβαλόντες. εὐμετάβολοι γὰρ αἱ τῶν τοιούτων ἀνδρῶν γνώμαι. ἀσύμβουλοι δὲ, φησὶν, ὅτι καὶ ταχέως μεταβαλλόμενοι ἐπιθυμίας ἤττους ἀλλοιοῦνται.]

814. [οὔτοι μὲ τὴν Ὀμήλῃην : Κορωνίς ἑτέρα ὁμοία, οἱ δὲ στίχοι ἱαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι οὐ. ὧν τελευταῖος

πρὸς πάντα τὰ δίκαι' ἀντιλέγειν δυνησεται.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς, καὶ ἐξῆς τὸ χοροῦ· ὤφειλε γὰρ κἀνταῦθα θείναι χορὸν, ἄγχις ἂν οἱ λόγοι ἐξέλθωσι.] ὡς μύστης γεγενημένος τῶν φιλοσόφων τὴν Ὀμήλῃην ὄμνυσι, μιμούμενος αὐτοῦς. *V.*

815. κίονας : Ἀντὶ τοῦ τοὺς λίθους τῆς Μεγακλέους οἰκίας· οὗτοι γὰρ μόνοι κατελείφθησαν αὐτῷ πάντα καταφαγόντι. *R.* [ὡς ἅπαντα καταφαγόντος τοῦ Μεγακλέους. ὡς εἰ ἔλεγε τὸν πλοῦτον. ἐμφαίνει δὲ διὰ τούτων ὡς οὐδὲν αὐτῷ κατελείφθη, εἰ μὴ ἡ ἀλὴ Μεγακλέους. λέγει δὲ ὅτι πάντα κατηναλωκῶς καταλείπει τοὺς λίθους τῆς οἰκίας· αἰνίττεται οὖν εἰς τὴν ἀσωτίαν τοῦ υἱοῦ, ὅτι πάντα κατηνάλωσεν αὐτοῦ, καὶ οὐδὲν ἔτι ὑπολείπεται. — Ἄλλως. ἐντέθειεν ὄφρα ὅτι ἐν χίσις ἴστατο ὁ οἶκος αὐτοῦ. δείκνυται δὲ ὅτι μόνοι οὗτοι ὑπελείφθησαν αὐτῷ τῶν ἄλλων καταναλωθέντων παρ' αὐτοῦ. *Jun.*]

817. οὐκ εὖ φρονεῖς : Εἴ γε καὶ αὐτὸς ἐπετιμήθη ἐπὶ τούτοις παρὰ Σωκράτους. ταῦτα δὲ πειρᾶται διδάσκειν τὸν υἱὸν, καταγελῶν αὐτοῦ ὡς μὴ δεόντως μήτηρ Δία δαμνύντος μήτε νομιζόντος. [τοῦ δὲ Δία τὸ ἀεὶ κτενεσθαὶ φησι Σύμμαχος Ἀττικῶς. ἐνδεῖ δὲ τὸ χ.]

818. τληικουτονί : Οἶον, τελείαν ἔχοντα τὴν ἡλικίαν, καὶ ὀφείλοντα πάντα εἰδέναί. — σὲ ἤδη τελείαν ἔχοντα ἡλικίαν. *Vict.*

821. ἀρχαῖα : Ἀντὶ τοῦ μωρὰ, εὐήθη, λῆρα. — ἀρχαῖοι οἱ μωροὶ ἐκαλοῦντο ἀπὸ τῶν ἐπὶ τοῦ Κρόνου ἐκείνων ἀρχαίων καὶ ἀπραγμόνων ἀνδρῶν. *Jun.*

824. ὅπως δὲ τοῦτο : Ὡς ἐπὶ τούτῳ φησὶν τῶν διδασκάλων. ἢ ὡς καὶ αὐτὸς παρηγγέλη [143] « νομίσαι δὲ ταῦτα χρὴ μυστήρια. » — Ἄλλως. τηρεῖ τὰς παραινέσεις ἃς παρήνεσεν αὐτῷ πρότερον μαθητῆς Σωκράτους. *δρα. Br.*

825. [ἰδοὺ τί ἐστὶ : Πηλυσίας αὐτῷ φησὶ τὸ ἰδοῦ.]

826. [αἰβοῖ : Γελῶν λέγει τὸ αἰβοῖ. ἐστὶ δὲ ἐπίρρημα σγελτιστικόν.]

830. ὁ Μῆλιος : Παρ' ἱστορίαν. Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Σωκράτης· ἀλλ' ἐπεὶ Διαγόρας, Μῆλιος ὢν, διεβάλλετο ὡς θεομάχος, καὶ τὸν Σωκράτην δὲ ὡς ἄθεον διαβάλλει, διὰ τοῦτο Μῆλιον αὐτὸν εἶπεν. (Ἄλλως. Ἀρισταγόρας ἐγένετο Μῆλιος διθυραμβοποιός, δὲ τὰ ἐν Ἐλευσίνι μυστήρια ἐξορηχάμενος καὶ ἐξεῖπὸν ἀσεβέστατος ἐκρίθη. ἀπ' ἐκείνου οὖν τοὺς Μηλίους ἐπὶ ἀσεβείᾳ κωμωδοῦσι. [οἱ δὲ Μῆλιον, τὸν καταπραῦνοντα τῇ διδαχῇ τὰς φυγὰς τῶν μαθητῶν. οἱ δὲ τὸν κομῶντα, τὸν δε-

σύν.] Ἄλλως. ὁ Μῆλιος : Τινὲς ἐξεδέξαντο τὸν τὰς τῶν εἰσόντων ψυχὰς ὀξύνοντα πρὶν εἰσελθεῖν ἠγριωμένας ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλόγων θηρίων, μῆλα γὰρ τὰ θρέμματα. οἱ δὲ εἰς τὸ δασὺ καὶ αὐχμηρὸν νοοῦσιν αὐτό. οἱ δὲ παρέλαβον οὕτως. Διαγόρας ὁ Μῆλιος, δε τὸ μὲν πρότερον ἦν θεοσεβῆς, παρακαταθήκην δὲ ὑπότινος ἀποστερηθεὶς, ἐπὶ τὸ ἄθεος εἶναι ἐξέδραμεν, ἐφ' ᾧ οἱ Ἀθηναῖοι ἀγανακτήσαντες, τὴν Μῆλον ἐκάκωσαν.)

[Ἄλλως. Διαγόρας γέγονε τις βλάσφημος εἰς τὸ θεῖον, Μῆλιος. καὶ ποτε, φασίν, ἐν πανδοκείῳ εὐρεθείς, καὶ μὴ εὐρὼν ξύλα, ἀλλ' ἄγαλμα Ἑρακλέους· ἄγε, φησί, τρισκαιδέκατον ἡμῖν ἐπιτέλει ἄεθλον, καὶ ἔψησον τὸν φακόν. — ἄλλοι δὲ φασιν ὡς οὗτος ὁ Διαγόρας διδάσκαλος ἦν Σωκράτους. LB., Cant. 2.] — ψυλλῶν δὲ ἔχνη λέγει

15 γινώσκειν τὸν Χαιρεφῶντα διὰ τὴν ζήτησιν, [145] ψύλλαν ὀπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας. R. V.

832. Ἀττικῶς τὸ μανιῶν ἀντὶ τοῦ (τῆς) μανίας. R. V. τὸ δὲ χολῶσιν ἀντὶ τοῦ μαινομένων. V.

833. [Πείθειν : Οὐκ ἐστὶ τὸ πείθειν ἀντὶ τοῦ πείθεσθαι, ὡς τινὲς φασίν, ἵνα τὴν δοτικὴν συντάξωσιν· ἀλλ' ἐστὶν ἡ τοιαύτη δοτικὴ πρὸς τὸ ἐλήλυθα, οὕτω. σὺ δὲ εἰς τοσοῦτον τὸν μανιῶν ἐλήλυθα ἀνδράσι χολῶσιν ὥστε πείθειν αὐτοὺς σέ. τουτέστιν, οὕτω τῆς αὐτῶν μανίας μετέσχες, ὥστε καὶ πείθειν σε περὶ τῶν μα- 25 ταίων. C.]

834. ἀντὶ τοῦ εὐφήμει καὶ μηδεμίαν εἴπησιν περὶ αὐτῶν ἀμαρτιῶν. λείπει ἡ εἰς, ἵν' ἡ εἰς ἀνδρας δεξίους. V. ἀντὶ τοῦ εὐφήμει καὶ μηδὲν εἴπησιν περὶ αὐτῶν βλάσφημον. R. φλαῦρον : ἀντὶ τοῦ κακόν. R. V.

30 835. ὑπὸ τῆς φειδωλίας : (Ὡς κομῶντας διαβάλλει τοὺς φιλοσόφους. ταῦτα δὲ ἐποιοῦν οἱ φιλόσοφοι διὰ καρτερίαν. ὁ δὲ φησιν ὅτι οὐ διὰ ἀρετὴν ταῦτ' ἐποιοῦν, ἀλλὰ διὰ σμικρολογίαν. ἂ γοῦν ὑπ' ἐγκρατείας ἐποιοῦν οὗτοι, οὗτος ὑπὸ φειδωλίας φησίν.) δοκῶν ἔπαινεῖν, 35 φέγει. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν καρτερίας εἶπε φειδωλίας.

836. καταλούει μου : [Ἐντυφᾶς, καταναλίσκεις τὴν περιουσίαν. τὸ δὲ καταλούει, καταναλίσκεις εἰς λουτρά. ἡδὴ γὰρ ὅσπερ τεθνεώτος μου καταλούει. Ἄλλως. διαφυλῶς ἀναλίσκεις μου τὸν βίον. ἐκ μεταφο- 40 ρᾶς τῶν ἐκχυνομένων ὑδάτων ἐν τοῖς βαλανείοις. ἡ ἐντυφᾶς, ὡς καὶ τοῦ βαλανείου διὰ τρυφὴν ὄντος.] ἔθος ἦν μετὰ τὸ ἐκκομισθῆναι τὸ σῶμα καθαρμοῦ χάριν ἀπολούεσθαι τοὺς οἰκείους τοῦ τεθνεώτος. λέγει δὲ ὅτι εἰς τρυφὴν καταναλίσκεις. (τὴν δὲ κατὰ πρόθεσιν εἰς ἐπί- 45 τασιν παραλαμβάνουσιν, ὡς ἐπὶ τοῦ καταφαγεῖν. οὕτως δὲ ἐπὶ τοῦ καταλούει μου τὸν βίον.) βίον δὲ τὴν περιουσίαν. ἡ εἰς λουτρά καταναλίσκεις. — καταλούει : Δαπανᾷς, ἀφανίζεις. Bt.

841. ἀληθές : Ἐὰν μὲν προπαροξυτόνως, αὐτὸ τὸ 50 ἀληθές λέγει, ἐὰν δὲ δευτόνως, τὸ πρᾶγμα δηλοῖ τὸ μετέχον τῆς ἀληθείας. — ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς πάνυ. οὕτω λέγει ἐπὶ τοῦ ἐπιρρηματικῷ. R. V.

842. ἀντὶ τοῦ ἀναίσθητος, ἀνόητος, παχὺς εἰς τὸ νοεῖν. R. V.

844. (ὄμοιο τί δράσω : Πρὸς τὸν πατέρα δικάσομαι καὶ δεῖξας αὐτὸν μαινόμενον, οὕτω τὴν μανίαν παύσω.)

845. παρανοίας : Ἀντὶ τοῦ κατηγορήσω αὐτοῦ ὡς παραφρονοῦντος. — παρανοίας : Παραφροσύνης. εἰσαγαγῶν : Εἰς δικαστήριον. ἔλω : Νικήσω, λαβῶ. Bt. 5

846. σοροπηγοῖς : [Τουτέστι τοῖς ποιούσι σορούς τοῖς νεκροῖς. χλευάζει δὲ τὸν πατέρα ὡς πρεσβύτην καὶ γειτονεύοντα τῷ θανάτῳ. Ἄλλως. τοῖς σοροποιοῖς,] τοῖς τὰς σορούς τῶν ἀποθνησκόντων ποιούσι. τουτέστι 10 ἄλλην ἴσασιν οὐκ ἔχει ἢ τὸν θάνατον· καὶ δέον αὐτῷ πρὸς τὴν ταφὴν τὰ ἐπιτήδεια κατασκευάζειν, ἵνα ποιήσωσιν αὐτῷ σορὸν δηλονότι ἐγγύς ὄντι θανάτου. — τοῖς νεκροθάπταις· ἄξια γὰρ θανάτου πράττει. Bt.

850. ἀντὶ τοῦ οὕτως καλέσης.

853. τοὺς γηγενεῖς : Διὰ τὸ νεκρῶδες αὐτοὺς εἶναι 15 καὶ ὠχρούς. ἡ ἀσεβεῖς καὶ θεομάχους, διὰ τοὺς γίγαντας. — γηγενεῖς αὐτοὺς καλεῖ, ὡς ὑπὸ γῆν διατρέβοντας, ὥσπερ μύας· ἡ ὡς ἀσεβεῖς καὶ θεομάχους. τοιοῦτοι γὰρ ἦσαν καὶ οἱ γίγαντες. Bt.

855. ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐτῶν, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ 20 γήρωσ. προεῖπε γὰρ [129] « πῶς οὖν γέροντων ὦν κἀπλήσμων (καὶ βραδύς λόγων ἀκριβῶν σκινδαλμούς μαθήσομαι) ; » R. V.,

857. καταπεφρόντικα : Εἰς τοὺς φροντιστάς ἀνάλωσα. [ὡς εἰ ἔλεγε, καταπεφρόντικα. ἡ] εἰς τὴν πεί- 25 δευσιν καταδεδαπάνηκα. — τοῖς φροντισταῖς ἀφήκα. Bt.

858. τέτροφας : Κατέφαγες, ἐτρέφης. Bt.

859. ὥσπερ Περικλέης : [Περικλῆς πολλῶν ὄντων 30 χρημάτων ἐν τῇ ἀκροπόλει, εἰς τὸν πόλεμον τὰ πλείστα ἀνάλωσε. φασὶ δὲ ὅτι καὶ λογισμοὺς διδοὺς, τέλαντα εἴκοσιν ἀπλῶς εἶπεν εἰς τὸ δέον ἀνηλωκέναι. φησὶ δὲ Ἐφορος ὅτι μετὰ ταῦτα μαθόντες οἱ Λακεδαιμόνιοι Κλεανδρίδην μὲν ἐδήμεισαν, Πλειστοάνακτα δὲ ἐ' τα- 35 λάντοις ἐζημίωσαν, ὑπολαβόντες δωροδοκῆσαντας αὐτούς, διὰ τὸ φείσασθαι τῆς λοιπῆς Ἀθηναίων γῆς, ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Περικλέα, μὴ θελήσαντα γυμνῶς εἰπεῖν 35 ὅτι δέδωκα τοῖς Λακεδαιμονίων βασιλεῦσι τὸ ἐνδεές. Ἄλλως. Περικλῆς, Ἀθηναίων στρατηγός, χρήματα τοῦ δημοσίου λαβὼν εἰς τὸ κατασκευάσαι διόχρυσον ἄγαλμα τῇ Ἀθηνᾷ, ἐλεφάντινον ποιήσας, τὰ πολλὰ ἐσφετερί- 40 σαστο, συμποησισάμενος μετὰ Φειδίου τοῦ πλάστου. ἐπεὶ δὲ καταχρινόμενος ὡς πλείστα ἀνάλωσας ἠρωτᾶτο ποῦ ἀνηλώθη, ὑπὸ μεγαλονοίας ἔλεγε, εἰς τὸ δέον ἀνήλωσα. Ἄλλως. Περικλῆς τοῖς ἐφόροις Λακεδαιμονίων Κλεανδρίδῃ καὶ Πλειστοάνακτι χρήματα δέδωκεν ὑπὲρ προ- 45 δόσεως, καὶ τούτων ἀπαιτούμενος ὑπὸ τῆς πόλεως λόγον, οὐκ ἀξιών ἑαυτὸν τε καὶ τοὺς Λακεδαιμονίους κατα- 45 σχύνειν, ἔλεγε, εἰς τὸ δέον ἀνήλωσα. τοῦτο δὲ γνόντες οἱ Λακεδαιμόνιοι τὸν μὲν Κλεανδρίδην ἐφόνευσαν, τὸν δὲ Πλειστοάνακτα δεκαπέντε ταλάντοις ἐζημίωσαν, οἴη- 50 θεντες αὐτοὺς, διὰ τὸ φείσασθαι τῆς λοιπῆς Ἀθηναίων γῆς, δωροδοκῆσαντας ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀναχωρήσαι. Περικλῆς Ἀθηναίων στρατηγός λόγον ἀπαιτούμενος ὑπὲρ χρημάτων καὶ δεδωκῶς χρήματα Κλεανδρίδῃ τῷ

ἀρμοστῆ Λακεδαιμονίων ἐπὶ προδοσίᾳ, τοῦτο οὐκ ἔδηλον, ἀλλ' εἰς τὸ δῖον ἔλεγεν ἀναλῶσαι ταῦτα. R. V.

860. εἶτα τῷ πατρὶ : Προτρεπόμενος αὐτὸν τρίτον τὸ αὐτὸ λέγει. V. ἀντὶ τοῦ, ἔχεις ἀπολογίαν ὅτι πατρὶ πειθόμενος ἤμαρτες. σφαλῆθι καὶ ἀμάρτανε δι' ἐμέ. — ἴθι βάρδις : Πορεύου, παραγενοῦ. *Vici.*

862. Οὕτως Ἄττικοι βαρύνουσιν ἐξέτει. V. τραυλίσαντι : ἀντὶ τοῦ ψελλίζοντι, ἄσημον φωνὴν προϊέντι. ἠλιαστικὸν δέ, ἀντὶ τοῦ ἐκκλησιαστικόν. (ἠλιαία δέ, τὸ δικαστήριον, διὰ τὸ ὑπαίθριον εἶναι καὶ τῷ ἡλίῳ βάλλασθαι.) οὐχ ἴσαστο δὲ ὁ τῶν δικαστῶν μισθός.

864. Διασίους : [Ἐορτῆ τοῦ Διός. ἀμαξίς δέ, τὸ μικρὸν ἀμάξιον, ἢ πλακοῦντος εἶδος.] Διάσια, εορτῆ τοῦ Διός παρ' Ἀθηναίους. ἀμαξίς δὲ πλακοῦντος εἶδος, ἢ νῦν κοπήν φασίεν. Σύμμαχος δὲ τὸ μικρὸν ἀμάξιον.

865. ταῦτα γὰρ τοῖς παιδίοις ἠγόραζον. R. V.

866. ἤ μὴν σὺ τούτους : [Προαναφώνει αὐτῷ ἃ μέλει ποιήσιν.] ἀντὶ τοῦ λυπηθῆσθαι ποτε, ἐὰν μάθω δηλονότι. (τοῦτο δὲ λέγει πεισθεὶς τῷ πατρὶ. διὸ καὶ ὁ πατὴρ ἐπιφέρει, εἴ γ' ἐστὶ ἐπίεσις.)

868. νηπύτιος γάρ : Ἀντὶ τοῦ νήπιος. ἐπεκτείνει δὲ τὸ ὄνομα ὁ Σωκράτης, ἵνα καταπλήξῃ τὸν νεώτερον (νῦν εἰσελθόντα). — νηπύτιος : Ἄφρων, ἀνόητος. *Vici.*

870. (ἐφ' ὧν κρέμανται οἱ φιλόσοφοι.) Ἄλλως. τῶν ὀργάνων τῶν ἀστρονομικῶν καὶ γεωμετρικῶν. κρέμαται γὰρ ἐν τῷ φροντιστηρίῳ. οὕτω μὲν, εἰ κρεμαστῶν γράφεται. τῶν κρεμαστῶν δηλονότι τετριμμένους εἶης ἀεὶ κρεμάμενος.

872. [ἴδου κρέμαίῳ γε : Διώκων ὁ Σωκράτης τῆ φωνῆ ἐρεῖ μιμούμενος, ὅτι κακῶς τῷ στόματι εἶπε τὸ κρέμαίῳ γε.]

873. καὶ τοῖσι χεῖλεσι διερρηχόσι : Ὡς μωρὸν καὶ ἀπαιδευτὸν καὶ ἀνόητον διακεχηγόσι τοῖς χεῖλεσι (τῆ φωνῆ μιμούμενος ὁ Σωκράτης φησί). — διακεχηγόσι. *Br.*

876. κλῆσιν : Τὴν μαρτυρίαν. χαύνωσιν δὲ τὴν λύσιν τῶν δικῶν, οἷον ἀπάτην καὶ κενὰ ῥήματα ἀναπειθόντα τοὺς ἀκούοντας. (Ἄλλως. χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν, ὅταν τοῦ ἀντιδίκου προβάλλοντος λόγους πιθανούς, εἰς τούναντίον τις αὐτοὺς περιτρέψῃ, καὶ χαύνους καὶ ἀσθενεῖς ποιήσῃ, διὰ τῶν λόγων αὐτοῦ ἀναπεισίας τοὺς δικαστὰς, ὡς ἀρ' ἀληθῆ λέγει.)

876. [καὶ τοι ταλάντου : Ἀξιοπιστεύονται οἱ διδάσκαλοι λέγοντες, ἔλαττον τοσοῦδε οὐ λαμβάνω ἐπὶ τούτῳ τῷ ἀναγκώμασι. καὶ ἐπαγγέλλονται προνοήσασθαι τῶν καινῶν μαθημάτων, ὅσων προνοοῦσι μάλιστα.]

877. θυμόσοφος ἐστὶ : Ἀντὶ τοῦ εὐφυῆς, εὐμαθῆς, ἐκ τοῦ ἰδίου θυμοῦ σοφός καὶ οὐκ ἐκ μαθήσεως.

878. δεικτικῶς ἀντὶ τοῦ μικρῶν. R. V.

879. ἀντὶ τοῦ οἰκίας ἐποίει ἀπὸ πηλοῦ, οἷα εἰώθασιν οἱ παῖδες ποιεῖν. R. V.

880. σκυτίνας : δερματίνας. R. V.

881. σιδίων : Ἐκ τῶν λεπύρων τῶν βροίῶν. τὰ παιδία ἐκ μὲν τῶν δερμάτων περιέτεμεν τροχούς καὶ ἀμά-

ξια, ἐκ δὲ τῶν βροίῶν ὅταν καταφάγῃσι τὰ ἐντὸς, ἐκ τῶν λεπύρων βατράχια ἐγλυφεν. [εἶτα τὸ πῶς δοκεῖς, θαυμαζῶν προφέρεται καθ' ἑαυτόν. βούλεται δὲ αὐτὸν ὡς ἐκ παιδὸς ἀποδείξει εὐφυῆ, καὶ γλύφει ἀσταίως δυνάμενον.] — τὸ δὲ πῶς δοκεῖς ὡς θαυμάζων λέγει. R. V.

882. μαθήσεται : Γνώσεται, ὅτινα δεῖ μαθεῖν. R.

883. τὸν ἤττονα : Ὁς τὰ δίκαια λέγων ἀνατρέπει τὸν κρείττονα. *Vici.*

886. ἐὰν δὲ μὴ οἶός τ' ἦ τοὺς δύο μαθεῖν, παντὶ τρόπῳ τὸν ἄδικον μαθήσεται. R. V.

886. ἀντὶ τοῦ αὐτοὶ οἱ λόγοι διδάξουσιν αὐτόν. V.

(889). χῶρει δευρὶ. δεῖξον σαυτὸν : Διπλῆ καὶ χορῶνις ἀποχωρησάντων τῶν ὑποκριτῶν. μέλος δὲ τοῦ χοροῦ οὐ κεῖται, ἀλλὰ γέγραπται μὲν ἐν μέσῳ χοροῦ, καὶ ἔπεται εἰσθεσις ἀναπαιστικῆ τῶν ὑποκριτῶν· διὸ καὶ τὰ πρόσωπα οὐ τελείας ἔχει τὰς συζυγίας. ἔστι δὲ τὰ πάντα κῶλα οἷον, ὧν τὰ πρῶτα δ' ἀναπαιστικά. ὑπόκεινται ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν πλεκτοῖς οἰκίσκοις οἱ λόγοι δίκην ὀρθῶν μαχόμενοι. τὸ τοῦ χοροῦ πρόσωπον ἐκλείπειν. ἐπιγραφὴ δὲ φέρεται χοροῦ. ὁ δὲ κρείττων λόγος καὶ ὁ ἥττων διαλέγονται. Ἄλλως. χῶρει δευρὶ : Εἰσθεσις διπλῆς κατὰ σχῆμα δικανικὸν ἐκ κῶλων ἀναπαιστικῶν μὲν. ὧν τὸ κη' τὸ λβ' καὶ τὸ λθ' μονόμετρα ἀκατάληκτα. τὰ δὲ λοιπὰ πάντα δίμετρα ἀκατάληκτα, τῶν δύο προσώπων ὡς ἐπιτοπλεῖστον δίμετρον κῶλον ἀποτε-

κλαύσει· τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλει,

ἐφθμημερές. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κη' κῶλον τετράδραχον ἔχει, ἥτοι προκαλευματικὸν τὸν πρῶτον πόδα ἀντὶ ἀναπαιστού. διαλύεται γὰρ ἡ μακρὰ τοῦ ἀναπαιστού εἰς δύο βραχεῖας ὡς καὶ τοῦ ἰσμβου καὶ τοῦ τροχαιοῦ καὶ τῶν λοιπῶν τετρασουλάβων ποδῶν. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.] ὁ κρείττων λόγος καὶ ὁ ἥττων διαλέγονται. R.

891. (ἴθ' ὅποι χρῆσεις : ἴθι, πορεύου. πάντα δὲ ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου.

ἴθ' ὅποι χρῆσεις· οὐκ ἀπολοῦμαι τῆς σῆς Ἑλένης οὐνεκα.)

892. ἐν τοῖς πολλοῖσι : Ἐνώπιον πολλῶν. *Br.* σ' ἐν τοῖς πολλοῖσι : Ἐνώπιον πολλῶν παρόντων. *Vici.*

896. [γνώμας καινὰς : Ὡς παρορωμένου τοῦ δικαίου παρὰ Ἀθηναίους. διὸ καὶ μωροῦς αὐτοῦς εἶπεν.]

897. διὰ τουτουσί : Διαβάλλει τοὺς Ἀθηναίους εἰς ἀδικία χαίροντας, τὸ δὲ δίκαιον παρορωῶντας. E.

906. τὸν πατέρα οὐκ ἀπόλωσε δῆσας : ἐρωτηματικῶς, ὅτι παιδοκτόνος ἦν. R. V. τὸν πατέρα αὐτοῦ Κρόνον οὐκ ἔφθειρε δεσμεύσας. *Hartl.* 5.

906. αἰβοῖ : γελᾷ ὁ δίκαιος. R. V.

907. δότε μοι λεκάνην : (Ὡς ναυτιῶν ὑπὸ τῆς ἐκείνου ψυχρίας.) λείπει τὸ ἵνα ἐμέσω. χολῆ γὰρ μοι ἐπιπλείει διὰ τὰ αὐτοῦ ῥήματα. — χῶρει : Αὐξάνει, προκαίνει. δότε μοι λεκάνην : ἴν' ἐμέσω. *Br.*

908. τυφογέρων : Ἐσχατόγηρος ἢ υπερήφανος. τὸ δὲ ἀνάρμοστος ἀνακόλουθος, μηδενὶ ἀρμοζόμενος. V. μάταιος γέρων, κενόδοξος. ἀνάρμοστος : Ἀηδής, ἀνεπιτήδειος. Br. ἀρρυθμος, ἀηδής, ἀμοστος. *Vict.*

909. ἀναίσχυντος : Ἀναίδης. *Vict.*

910. ῥόδα μ' εἰρηκας : Ἀντί τοῦ, ἐμοὶ τὰ ὑπὸ σοῦ εἰρημένα ῥόδα ἐστί.

βωμολόχος : Ἀντί τοῦ κακοῦργος καὶ ἀσεβῆς. παρὰ τοὺς λοχῶντας τὰ ἐν τοῖς βωμοῖς ἐπιτιθέμενα θύματα, (ἢ τοὺς θύοντας, ἵνα αἰτήσαντες λάβωσι τι). [βωμολογία δὲ κυρίως ἢ περὶ τὸ ἐν παιδιᾷ ἡδὺ, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν δευτέρῳ Ἠθικῶν [c. 7], ὑπερβολή. βωμολόχοι τοίνυν οἱ ἐν τοῖς βωμοῖς ἐρχόμενοι, καὶ ἀντί τοῦ τὸ θεῖον εὐχαῖς ἐξιλεοῦν πολλοῖς τισὶ λόγοις χρώμενοι καὶ ματαίοις.]

911. κρίνεσιν : Οὕτως ἐκλινεν ὡς ἀπὸ τοῦ τὸ κρίνος, ὡς τὸ τεῖχος. τινὲς δὲ φασὶ μεταπλασμὸν εἶναι. — κρίνεσι : Κρίνον κοινῶς κρίνος Ἀττικῶς, καὶ κλίνεται τοῦ κρίνεος, νους. ἢ δοτικῆ τῶν πληθ. τοῖς κρίνεσιν ἐστί. πατραλοῖας : Πατροτύκτης. *Vict.*

912. πρὸ τοῦ γ' : Πρὸ τοῦ χρυσῶ. μολιδῶν δὲ, ἀτιμία : ὡς νυκὶ μᾶλλον τῶν κακῶν ἀνοούτων. διὰ καὶ ἐκεῖνος ἐπιφέρει

νῦν δέ γε κόσμος τοῦτ' ἐστὶν ἐμοί.

915. ἀρχαῖος : λῆρος. R.V.

916. διὰ σὲ δὲ φοιτᾶν : Τοῦ αὐτοῦ δαῖ πάντα εἶναι τοῦ ἥττονος λόγου. οὐ θέλει γὰρ, φησί, τὰ μειράκια διὰ τῆν σὴν εὐθραειαν φοιτᾶν, ὡς μαθησόμενα τὰ χρησιμα μαθήματα. — λείπει τὸ πρὸς ἐμέ. R.

920. αὐχμεις : Ῥυπαρὸς εἶναι δεκαῖς. ὡς τοῦ δικαίου παρορωμένου. R. V. πτωχεύεις. αἰσχυρῶς : Ἀτίμως. *Vict.* εὐ πράττεις : ἀντί τοῦ καλῶς λέγεις. R.V.

919. Τήλεφος εἶναι : Διαβάλλει Εὐριπίδην, ὡς πτωχὸν εἰσενεγκόντα τὸν Τήλεφον, περὶ οὗ καὶ κωμωδεῖται. [Ἄλλως. ὁ Τήλεφος βασιλεὺς ἦν Μυσίας, ὃν πλανηθέντων, ὅτε εἰς Τροίαν ἀπέρχοντων, τῶν Ἑλλήνων καὶ δηούντων τὴν αὐτοῦ γῆν ἀντί τῆς Τροίας, Ἀχιλλεὺς ἔτρωσεν καὶ πάλιν ἀποροῦντα τοῦ θεραπεύσοντος, τῆς Πυθίας, ὁ τρώσας ἰάσεται, ἀνελεύσης, παραγεγόμενον εἰς Θετταλίαν τῇ χρησιμῶ πεισθεὶς θεραπείας ἤξιωσε.

920. δυστυχῆσαντα δὲ ὕστερον πεποίηκεν Εὐριπίδης ἐν δρῆματι πῆραν ἔχοντα καὶ προσαιτοῦντα. ἀντί δὲ τοῦ εἰπεῖν, ἄρτους καθαροὺς ἢ ξηροὺς τρώγων, Πανδελετίους γνώμας εἶπε, διαβάλλων αὐτὸν κατ' ἄμφω, καὶ ὡς ἄτιμον καὶ ὡς πανούργον. ἐπὶ γὰρ πανουργία διεβεβόητο ὁ Πανδέλετος. συκοφάντης δὲ ἦν καὶ φιλόδικος γράφων ψηφίσματα. Πανδελετίους οὖν οὕτως εἶπεν ἀντί ἄρτων πανουργίαν σιτούμενος μέμνηται τοῦ Πανδέλετου καὶ Κρατίνος Χείρωνας. οὗτος καὶ ψηφίσματα ἔγραφεν. διαβάλλει δὲ τοὺς ῥήτορας ὡς ἐκ τῶν πτωχῶν πλουτούντας.] Πανδελετίους : Δυστρόπους. ὁ Πανδέλετος τῶν περὶ τὰ δικαστήρια ἐστὶ διατριβόντων (δικαστῶν ἢ καὶ) συκοφαντῶν (ἤγουν ὁ φιλοδίκαιος καὶ γράφων ψηφίσματα. ἀντί τοῦ εἰπεῖν ξηροὺς ἄρτους γνώ-

μας (καινὰς) εἶπεν. R.V. παρ' ὑπόνοιαν ἀντί τοῦ ἄρτους. *Vict.*

928. (λυμαινόμενον : Ἀντί τοῦ ἐνυβρίζοντα. οὕτως δὲ αὐτοῖς σύνθητες συντάσσειν, οὐχί, τὰ μειράκια λυμαινόμενον.) [πρὸς δ καὶ τὸ χ.]

929. ἀντί τοῦ οὐκ ἔω σε διδάξαι. τὸ δὲ Κρόνος ἀντί τοῦ ἀρχαῖος, λῆρος. — ἄφρων. Br. τοῦτον : Τὸν Φειδιππίδην. Κρόνος : Μωρὸς, ἀφύης. *Vict.*

930. διδάξω. R.

933. ταῦτά φησιν ἐπιλαβόμενος τοῦ μειρακίου. R. V. 10 ἐπιβάλλεις : Αὐτῶ. *Vict.*

934. [παύσασθε μάχης : Ἐκθεσις τῆς διπλῆς συστηματικῆς, εἰς δύο περιόδους διηρημένη ἐκ κώλων ὁμοίων ἀναπαιστικῶν ἰε' ὦν τῆς πρώτης περιόδου κῶλα δίμετρα ἀκατάληκτα ε'. καὶ ἐν ἐκθέσει ἕτερα δύο ὁμοια δίμετρα ἀκατάληκτα. τῆς δὲ δευτέρας περιόδου κῶλα ὀκτώ' ὦν τὸ πρῶτον μονόμετρον ἀκατάληκτον. τὰ ἐξῆς ἐξ δίμετρα ἀκατάληκτα τὸ δὲ τελευταῖον ἐφθήμερες, δ καλεῖται παροιμιακόν. ἐπὶ τῶ τέλει τοῦ πρώτου συστήματος παράγραφος ἐπὶ δὲ τῶ τέλει τοῦ 20 δευτέρου δύο διπλαῖ, ἢ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἢ δὲ κατὰ τὸ τέλος.]

936. τῶ δικαίω φησί. R.

937. τῶ ἀδίκῳ. R.

939. κρίνας φοιτᾶ : Ἀντί τοῦ φοιτήσῃ. ἐὰν δὲ ἢ φοιτᾶν μετὰ τοῦ ν, λείπει ποιήσω τὸν παῖδα φοιτήσαι τῶ ἔλλογμωτέρῳ. — κρίνας : Ἐκλεξάμενος ἔγα ὑμῶν παρ' αὐτῶ. *Vict.*

940. ἀντί τοῦ ἄγε δή. R.

941. ἐκ τῶν αὐτοῦ. R.

943. ἀντί τοῦ μικροῖς. R.

947. ὑπ' ἀνθρώπων : Οἱ ποιηταὶ τὰς μελίσσας οὕτω συνεχῶς λέγουσιν. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης [Hist. an. 9, 40, 42] συγγενῇ τῇ μελίσση τὴν ἀνθρώπην φησί. (κοινότερον δὲ ἐπὶ τῶν μελισσῶν τὰς ἀνθρώπας λέγουσιν. ἐστὶ δὲ 35 εἶδος μελίσσης, ὁμοιον σφησί.)

949. [νῦν δεῖξτον : Εἰσθεσις μέλους χοροῦ προφθικῆ, στροφῆς λόγον ἔχουσα. ἔχει γὰρ καὶ ἀντιστροφῆν τὸ

ὦ καλλίπυρον σοφίαν,

920. ἐκ κώλων χοριαμβικῶν διαφορῶς κεκολλημένων δέκα. ὦν τὸ πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ χοριάμβου. τὸ δεύτερον ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιβράχους. τὸ τρίτον ἐκ διαμβου καὶ χοριάμβου. τὸ τέταρτον ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου. τὸ πέμπτον ἀντιστρόφως τῶ πρώτῳ ἐκ χοριάμβου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου. τὸ ἕκτον ἐξ ἀντισπάστου καὶ κρητικῆς εἴ' οὖν ἀμφιμάκρου. τὸ ἕβδομον χοριαμβικὸν τρίμετρον βαρχυκατάληκτον. τὸ ὄγδοον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἰάμβου, διὰ τὸ ἔχειν τὸν δλον πόδα τὸν τετρασύλλαβον καὶ τὸ ἡμισυ αὐτοῦ, τὰς δύο δηλαδὴ συλλαβὰς, ἡμιόλιον καλούμενον. τὸ ἕνατον ἐκ χοριάμβου καὶ διαμβου. τὸ δέκατον ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιβράχους.]

τὰ πίσυνω : Οἱ πίσυνοι. R. οἱ θαρροῦντες φροντίσι : Σκέψισι. γνωμοτύποις : Ταῖς κατὰ νοῦν τυκουμένας. *Br.*

95a. ἀνεῖται : Κεῖται, δέδοται· νῦν πρόκειται ἡμῖν ἕπερ ἀπάσης τῆς σοφίας κινδυνεύσαι. ἤγουν παράστασις καταλείπεται.

95b. στεφανώσας : Κοσμήσας. λέγει δὲ τοῦτο πρὸς τὸν δίκαιον. R. V.

95c. [λέξω τοῖνον : Εἰσθεσις διπλῆς περιοδικῆς ἀμοιβαίας μονοτροφικῆς ὑφ' ἐν, διὰ τὸ εἰς μήκος ἐκτείνεσθαι τὴν περίοδον ἐκ στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν μὲν, ὧν τελευταῖος

ἦρος ἐν ὧρα χαίρων ὁπότεν πλάτανος πετέφ ψιθυρίζη.

τοῦτο δὲ τὸ μέτρον Ἀριστοφάνειον καλεῖται. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσει παράγραφος ἐπὶ δὲ τῷ τέλει διπλῆ, ἕξω νενευκίαια.] — ταῦτα ἄγαν Ἀριστοφάνης ἀπεδέχετο ὡς εὐπεποιημένα. V.

95d. λέγων ἤνθου : Εὐδοκίμησα λέγων.

95e. γρύξαντος : Μουγγρίσαντος. *Br.*

96. [εἰς κιθαριστοῦ : Ὁθως Ἄττικοί. ἱσπούδαζον γὰρ περὶ τὴν κιθάραν οἱ Ἀθηναῖοι τότε μὴ φροντίζοντες τοῦ καλύπτεσθαι.] — ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔδει. V.

96b. (κωμῆτας : Τὸ χ, ὅτι κωμῆτας τοὺς ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀμφοδου καὶ τόπου ἔλεγεν.)

96c. [κρμινώδη : Ἄντι τοῦ παχεῖαν σύστασιν ἔχοντα· παρὰ τοὺς κρίμινους. οὗτοι γὰρ παχύτεροι τῶν ἀλεύρων. κρίμινος γὰρ εἶδος ἀλεύρου.] κρμινώδη : ἀντι τοῦ μεγάλα. V. ψυχρότατα. B.

96d. [κρμινώδη : Γράφεται καὶ κρμινώδη καὶ κρμυώδη, καὶ κρμινώδη μὲν ἦγουν μέγιστα καὶ παχεῖα δίκην κρίμινων, ἦγουν κριθῶν. οἱ δὲ κρίμινος φασὶ τὸ παχύτερον τῶν ἀλεύρων· τὰ γὰρ παχύτερα τῶν ἀλεύρων καὶ πιτυρώδη καὶ κριθώδη. εἰ δὲ γράφεται κρμινώδη, ἀντι τοῦ ψυχρότερα. Victor.] κρμινώδη : κρίμιμα εἶδος ἀλεύρου, ἕξ οὗ ἡ παιπάλη γίνεται, δ ἔστι τὸ ἀλευρον. καὶ τὸ λευκαίνειν παλύνειν. Ὅμηρος [II. K, 7] « ὅτε α ἐπὲρ τε χῶν ἐπάλυνεν ἀρούρας. » R. V.

96e. (τὸ μηρὸ μὴ ξυνέχοντας : Ἄντι τοῦ, μὴ σφίγγοντας, ὅσον ἀνεμμένως διάγοντας καὶ μὴ ἐκθλίβοντας τὰ αἰδοῖα ἐκ τοῦ συνέχειν τοὺς μηρούς.)

96f. Παλλάδα : Ἀρχὴ ἄσματος Φρυνίου, ὡς Ἐρατοσθένης φησί. Φρυνίχος δὲ αὐτοῦ τούτου τοῦ ἄσματος μνημονεύει ὡς Λαμπροκλέους ὄντος,

Παλλάδα περσέπολιν κλέζω πολεμαδόκον ἀγνάν, καῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον.

τὸ δὲ, τηλέπορον τι βόαμα, καὶ τοῦτο μέλους ἀρχή· φασὶ δὲ μὴ εὐρίσκεισθαι θπου ποτ' ἔστιν. ἐν γὰρ ἀποσπάσματος ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ εὐρεῖν Ἀριστοφάνη. τινὲς δὲ φασὶ Κυδίου τινὸς Ἑρμιονέως, « τηλεπορον τι βόημα λύρας. » (σημαίνει δὲ τηλέπορον ὄρθον τι καὶ ὑψηλόν.) [Ἄλλως, οὕτως Ἐρατοσθένης. Φρυνίχος αὐτοῦ τούτου

τοῦ ἄσματος μένηται ὡς Λαμπροκλέους ὄντος, τοῦ Μίδωνος υἱοῦ ἢ μαθητοῦ. ἔχει δὲ οὕτως,

Παλλάδα περσέπολιν κλέζω, πολεμαδόκον ἀγνάν, καῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον.

καὶ κατὰ Λαμπροκλέα ὑποτίθεται κατὰ λέξιν. τὸ δὲ, ἔ τηλέπορον βόημα, Κυδίου τοῦ Ἑρμιονέως κιθαρωδοῦ, ἀπὸ τίνος τῶν ἄσμάτων « τηλέπορον τι βόαμα λύρας. »

96g. τὴν ἀρμονίαν : Τὴν κιθάραν, ὡς συντόνου οὔσης τῆς παλαιᾶς ἀρμονίας, οὐκ ἀνεμμένης, ὡς οἱ νέοι ἐπενόησαν.

96h. βωμολογεύσαιτ' : (Ἄγοραῖόν τι εἶποι ἢ εὐτελέε. τὸ δὲ κάμψειν τινα καμπήν,) οἶονεἰ κεκλασμένη τῇ φωνῇ τὴν ὠδὴν προνεύχοτον. — βωμολογεύσαιτ' : Φλυαρήσαι. κάμψαιεν : Ἐν κεκλασμένῃ τῇ φωνῇ τὴν ὠδὴν παραφέρου, παρηγήσασιν παρήγησιν τοῦ μέλους. *Br.*

97. κατὰ Φρύνιν : Ὁ Φρύνιος κιθαρωδὸς Μυτιληναῖος. οὗτος δὲ δοκεῖ πρῶτος κιθαρίσαι παρ' Ἀθηναίους καὶ νικῆσαι Παναθηναίους ἐπὶ Καλλίου ἀρχόντος. ἦν δὲ Ἀριστοκλείδου μαθητῆς. ὁ δὲ Ἀριστοκλείδης κιθαρωδὸς ἦν ἄριστος. [τὸ γένος ἦν ἀπὸ Τερπάνδρου. ἤμασε δ' ἐν 20 τῇ Ἑλλάδι κατὰ τὰ Μηδικά. παραλαβὸν δὲ τὸν Φρύνιν αὐλωδοῦντα κιθαρίζειν εἰδέαξεν. ὁ δὲ Ἴστρος Ἴέρωνος αὐτὸν φησὶ μάγειρον ὄντα σὺν ἄλλοις δοθῆναι τῷ Ἀριστοκλείδῃ. ταῦτα δὲ σκεδιάσαι ἔοικεν· εἰ γὰρ ἦν γεγρονὸς δούλος καὶ μάγειρος Ἴέρωνος, οὐκ ἂν ἀπέκρυψαν οἱ 25 κωμικοὶ, πολλάκις αὐτοῦ μνηνυμένοι ἐφ' οἷς ἔκαινούργησε κλάσας τὴν ὠδὴν παρὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ὡς Ἀριστοφάνης φησὶ καὶ Ἀριστοκράτης. καθὸ πρῶτος τὴν ἀρμονίαν ἔκλασεν ἐπὶ τὸ μαλθακώτερον. ἦν δὲ γύννις καὶ ψυχρός.]

97a. [πολλὰς : Πληγὰς δηλονότι.]

97b. ἐν παιδοστρίβου : Εἰς τὸν τόπον θπου γυμνάζονται οἱ παῖδες καὶ διατρίβουσιν.

προβαλέσθαι : Τουτέστιν, εὐκόσμως καθεσθῆναι ὡς μηδὲν τοῖς περισσῶσιν ὑποδείξει ἀκοσμον. — ἐνδύσθαι, 35 περιβαλέσθαι. προαγαγεῖν, προτείνειν. *Br.*

97c. ἀπηνές : Ἀναίχυντον, ἀπαιδευτον, *Br.* σκληρόν. *Vicf.*

97d. συμψῆσαι : [Ἄντι τοῦ συγγέαι τὴν κόριν, ὡς μὴ σημεῖον ἢ τύπον ἀπολείπεσθαι ταῖς καθέδραις. ἐν γὰρ ψάμμω λεπτοτάτῃ ἐγυμνάζοντο.] κατέψων τὸν τόπον θπου ἐκαθέζοντο, ἵνα μὴ σημεῖον τῆς ἕξης ἐαυτῶν καταλείψωσι τοῖς ἐρασταῖς. [παρεγίνοντο γὰρ ὥστε γυμνοὺς ὄρῃν τοὺς ἐρωμένους.] — καθομαλίσαι τὴν κόριν. *Br.*

97e. εἰδωλον : Τύπον. τῆς ἕξης : Τῶν αἰδοίων. *Br.*

97f. χνοῦς : Χνοῦς τὰ λεπτὰ τῶν ἀχύρων, καὶ χνοῦς λέγεται τοῦ γενεῖσθαι ἀρξαμένου. *Vicf.* μῆλοισιν : Κυδωνίοις. C. προδάτοις. *Br.*

97g. φουρασάμενος : Μηκύνας τῇ μεταβολῇ. *Br.* μαλάξας, μολύνας. *Vicf.*

98. προαγαγεῖων : Μαυλίζων. προαγωγὸς γὰρ ἢ μαυλίστρια. V. μαστροτεύων. *Br.*

981. κεφάλαιον τῆς βραφανίδος : [Ὡς θερμὸν καὶ διεγείρον πρὸς τὰ ἀφροδίσια, παρηγοῦντο ταῦτα. κεφάλαιον δὲ τὸ πρὸς τοῖς φύλλοις καυλῶδες.] ἀντὶ τοῦ κεφαλῆν. οὐκ ἔτενον δὲ κατὰ μῆκος, ὡς νῦν, ἀλλὰ κατὰ κύκλον.

982. κηλίειν : [Ἀντὶ τοῦ, λιπαροῦς ὄρυγας τρώγειν, κίχλας ἐσθίειν. ἢ ἀτάκτως γελᾶν καὶ ἀμέτρως.] λιπαροῦς ὄρυγας ἐσθίειν, ἤγουν κίχλας. ἄλλοι δὲ ἀτάκτως γελᾶν. R. V.

984. Τεττίγων ἀνάμωστα : [Ἀρχαῖον τὸ τοὺς τέττιγας ἀναπλέκειν, τούτεστι τοὺς κρωδύλους. Ἄλλως, οἱ ἀρχαιοτάτοι τῶν Ἀθηναίων τέττιγας χρυσοῦς ἐν τοῖς τῶν τριχῶν πλέγμασιν εἶχον, διότι οἱ τέττιγες μουσικοί ὄντες, ἀνάκεινται τῷ Ἀπόλλωνι, ὃς ἦν πατρίως τῆ πόλει.] τὰ δὲ Διυπόλεια τῶν ἀρχαιοτάτων ἑορτῶν, τὰ καὶ Διάσια. — οὕτως δὲ ἐλέγγοτο ἂν τῷ πολιεὶ Διὶ ἕθυετο. R. V. — τοὺς δὲ τέττιγας παρέλαβεν, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ κατὰ τὴν ἀναπλοκὴν τῶν τριχῶν χρυσοῦ ἐχρῶντο τέττιγι, τεκμήριον τοῦ φαίνεσθαι ὅτι αὐτόχθονες εἶεν (οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς καὶ οἱ τέττιγες. καὶ Θουκυδίδης [I, 6] « καὶ οἱ προσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων οὐ πολλὰ « χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς ἐπαύσαντο φορεῖν « τες, καὶ χρυσοῦν τεττίγων ἐν ἔρσει κρωδύλων ἀναδοῦ- « μνοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. »)

985. Κηκείδου : Διθυράμβων ποιητῆς πᾶν ἀρχαῖος. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Κρατῖνος ἐν Πανόπταις. [Κυκλήδου : Κυκλήδης παλαιὸς ἦν ποιητῆς, ἀφελῆς καὶ ἄχαρις. L. B. — τὰ δὲ Βουφόνια παλαιὰ ἑορτῆ, ἦν φασιν ἀγεσθαὶ μετὰ τὰ μυστήρια, ὅτε καὶ βοῦν θύουσιν εἰς ὑπόμνησιν τοῦ πρώτου φωνευθέντος βοῦς ἐν ἀκροπόλει, ἀφαιμένου τοῦ πελάνου ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Διυπόλων.] ἑορτῇ ἔτι παρὰ Ἀθηναίους ἐπιτελουμένη τῇ Ἀθηνᾷ. V. (Ἄλλως.) ἑορτῇ Ἀθηναίων πᾶν ἀρχαία. ἐν γὰρ τοῖς Διυπολείοις φασὶ βοῦν τὸ πόπανον καταφαγεῖν τὸ παρασκευασμένον εἰς τὴν θυσίαν, καὶ τούτου χάριν βοῦν θύουσιν ἐν τοῖς Διυπολείοις, διὰ τὸν βοῦν τὸν φαγόντα τὸ πόπανον καὶ τυθέντα. [Θαύλωνα δὲ τινα, ὡς εἶχε, τῷ πελέκει ἀποκτείνεται τὸν βοῦν, καθὰ καὶ Ἀνδροτίων μέμνηται διὰ τῆς τετάρτης.]

986. Μαραθωνομάχος : Τοὺς ἐν Μαραθῶνι τρωπασαμένους τὴν Δαρείου στρατιάν, ἣν Δᾶτις ὁ τούτου στρατηγὸς ἤγαγεν οὖσαν περὶ πεντήκοντα μυριάδας, τὸ δὲ ἐντετυλίχθαι, τὸ ἐναντίον τῷ γυμνοῦσθαι. οὐκ ἐγχεκαλύφθαι.

988. Ὡστε μ' ἀπάγγεσθαι : Ὅστε δηλονότι. Br. πνίγασθαι. D.

ὀργεῖσθαι : Ὀργοῦντο τοῖς Παναθηναίοις ἐν ὄπλοις οἱ παῖδες, διὰ δὲ τὸ ἀπρεπές, φησὶ, προέχοντες τῶν αἰδοίων τὴν ἀσιίδα. (ὥσανεὶ τούτων ἐν τῇ πομπῇ ἀσιιδοφορούντων δέον περικαλύπτεσθαι τὴν αἰσχρῆν. ηὔξησε δὲ τὴν διαβολὴν εἰς τὴν ἀσιίδα τῆς θεοῦ.)

989. τῆς κωλῆς : Τοῦ ποδός· ἕτεροι δὲ φασὶ τοῦ αἰδοίου. Br.

[Τριτογενεῖς : Εἶδος ὀρχήσεως, ἣ καλεῖται ἐνόπλιος διὰ δὲ τὸ εἰς Ἀθηνᾶν ταύτην τελείσθαι Τριτογένεια κέ-

κληται· τριτῷ γὰρ ἡ κεφαλὴ παρ' Αἰολεῦσιν. ἐγεννήθη δὲ Ἀθηνᾶ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός. ἐτίθουν δὲ ταύτην τὴν ὀρχησιν οἱ πρότερον μὲν ὠπλισμένοι καὶ τὴν ἀσιίδα ἐν πλαγίῳ φέροντες· οἱ ὕστερον δὲ ἐμπροσθεν τῶν ποδῶν ἔφερον. σημειωτέον δὲ, φασὶ, τὴν σύνταξιν. πρῶτον γὰρ πληθυντικῶς εἰπὼν, εἰς ἐνίκον ἀποδέδωκεν. ἐν δὲ τοῖς παλαιοῖς τῶν ἀντιγράφων, ἀμέλει τῆς Τριτογενεῖς, εὐρηται.]

991. μισεῖν ἀγορὰν : Ἀντὶ τοῦ μαθήσῃ μισεῖν τὴν ἐκκλησίαν. R. ἐνταῦθα γὰρ οἱ πανοῦργοι διατρίβουσιν. βαλανεῖων ἀπέχεσθαι : Πάνυ γὰρ οἱ πόρνοι λουτροῖς ἐχρῶντο. E.

992. ὑπανίστασθαι : Ὑπαναχωρεῖν. Br. προϊῶσι : Προεργαζόμενοι. D. θάκων : ἀτικῶς ἀντὶ τοῦ θάκων. λέγει δὲ ὅτι τοὺς πρεσβυτέρους προτιμᾶν, καὶ τὸ μὴ ἀπαίδευτα ποιεῖν εἰς τοὺς σαυτοῦ γονέας. V.

994. (μὴ παρὰ τοὺς σεαυτοῦ : Ἀντὶ τοῦ, μὴ παρὰ γνώμην τῶν αἰῶν γονέων.) — ἀπαίδευτα ποιεῖν παρὰ τοὺς αὐτοῦ γονέας.

995. (βτὶ τῆς αἰδοῦς : Ὅπερ μέλλει τῆς αἰδοῦς τὰ ἀγάματα πληρώσειν. τὸ δὲ ἀναπλήσειν ἀντὶ τοῦ ἀφανίζειν. — τῆς αἰδοῦς ἀγαλμα, ἡ αἰδῶ περιφραστικῶς. ἀγαλμ' ἀναπλάσσειν : Τύπον ἐργάσεσθαι. E.) ἀφανίσειν. R. ἀναπλήσειν : Τυπώσειν, ἐργάσεσθαι. C. ἀναπλάσσειν : Ποιήσειν τύπωσιν. LB. ἀναπλήσειν : Πληρώσειν. Vict. ἀναπλάσειν : Ἦγουν τυπώσειν, ἐργάσεσθαι. Victorius, ex vetusto codice.

[Ἐτι μ. τῆς αἰδοῦς τᾶγ· ἀναπλήσειν : Ἐμὲ τὸν κρείττω λόγῳ αἰροῦ φησὶ· καὶ ἐπιστήσῃ τὸ καὶ τὸ· τὸ δ' αἴτιον τῆς ἐπιστήμης ταύτης, ὅτι μέλλεις ἐπιμελήσεσθαι καὶ τιμῆσειν τὴν αἰδῶ, εἰ ἐμὲ αἰρῆ καὶ τὸ ἀγαλμα αὐτῆς ἀναλαθὼν ὡς ἀμελούμενον τελειώσειν ἐν σεαυτῷ δηλονότι, ὡσπερ εἰ καὶ ἄλλου οὐτινοςοῦν θεοῦ ἀγαλμα ἐν τῇ σῇ καρδίᾳ ἔστησας ὥστε σέβειν αὐτό· τούτω ὅμοιον καὶ Δημοσθένης [p. 780, 22] φησὶν ἐν τούτοις « δίκης καὶ « εὐνομίας καὶ αἰδοῦς εἰς πᾶσιν ἀνθρώποις βωμοί· οἱ « μὲν κάλλιστοι καὶ ἀγιώτατοι ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ ἐκά- « στου καὶ τῇ φύσει· οἱ δὲ καὶ κοινοὶ τοῖς πᾶσι τιμᾶν « ἰδρυμένοι.» Manuel Moschopolus.]

996. εἰσάγειν : Ἐαυτόν. E.

997. μῆλω βληθεῖς : Ἀντὶ τοῦ ἔρωτι. — οὕτως γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ πτοῆσαι καὶ εἰς ἔρωτα ἀγαγεῖν, μῆλω βάλλειν. R. V. [μυλοβολεῖν γὰρ ἔλεγον τὸ εἰς ἀφροδίσια δελεάζειν· ἐπεὶ καὶ τὸ μῆλον ἄφροδίστης ἐστὶν ἱερόν.] — τὸ δὲ ἀποθραυσθῆς ἀντὶ τοῦ ἐκπέσῃς. V. ἀποθραυσθῆς : Ἀποπέσῃς. B., Vict.

998. Ἰαπετόν : Αἴθρον, μωρόν. R. V. ὁ δὲ Ἰαπετός εἷς τῶν Ἰταίων. V. ἀρχαῖον, μωρόν. Br. ἀρχαῖον, μωρόν καὶ ὑπεργῆρων. ὁ γὰρ Ἰαπετός θεὸς ἦν πρὸ τοῦ Κρόνου. Vict.

999. τὴν ἠλικίαν, τοῦ πατρὸς δηλονότι. τὸ δὲ ἐνεοτοτροφήθης, ἀντὶ τοῦ ἐτραφῆς. V. μνησικαχῆσαι : Εἰς μνησικαχίαν ἐμβαλεῖν. Vict. ἐνεοτοτροφήθης : Ὡσπερ νεοσοῦς ἐτραφῆς. Br. ἐτραφῆς δίκην νεοτῶν. Vict.

1001. τοῖς Ἱπποκράτους : Ὑώδεις τινές καὶ ἀπαίδευτοι κωμωδοῦνται, καὶ τάχα ἂν εἴησαν προκέφαλοι τινες, ὡς ἐν Γεωργίαις καὶ ἐν Τριφάλῃτι. (καὶ Εὐπολῆς ἐν Δήμοις

5 Ἱπποκράτους τε παῖδες ἐκδόμοιοι τινες, βλασητὰ τέκνα κούδαμᾶς τοῦ νῦν τρόπου.)

τὰ δὲ ὀνόματα αὐτῶν Τελείσιππος, Δημοφῶν, Περικλῆς.

(βλιτομάμαν : Μωρόν. καὶ γὰρ τὸ βλίτον μωρόν εἶναι 10 δοκεῖ λάχανον.) [εἰκότως δὲ εἶπε καλοῦσι, καὶ οὐ καλέσουσι, πρὸς τὸ εἰζεῖν. διότι μὲν γὰρ ἀπαξ ἐμελλεν ὁμοία πείσασθαι, εἰζεῖς εἶπε· διότι δὲ μετὰ τὴν ὁμοίωσιν οὕτως δεῖ ἐμελλε καλεῖσθαι, καλοῦσιν εἴρηκε.] — βλιτομάμμαν : Μαλακογνώμονα. Vict.

15 1003. στωμύλλων : φλυαρῶν R. τριβολεκτράπελα : Ἐκ τοῦ τρίβου καὶ ἐκτράπελος σύγκριται. ἀντὶ τοῦ σκληρὰ καὶ ἀπαίδευτα, καὶ ἀπόβλητα [καὶ ἀνώμαλα]. — οὐδαμινὰ, φευκτὰ. Br.

20 1004. γλισχροντιλογεξπιτριπτού : Ἐκ τοῦ γλίσχρου καὶ ἀντιλογίαν ἔχοντος καὶ ἐπιτριπτού σύγκριται, οἷον τοῦ δυναμένου ἐπιτριψίαι. — γλίσχρου καὶ ἀντιλογίαν ἔχοντος κατατετριμμένην. Br.

25 1006. ἀλλ' εἰς Ἀκαδημίαν : (Ἐνταῦθα διέτριβον οἱ φιλόσοφοι. ἦν δὲ γυμνάσιον), [ἀπὸ Ἐακδήμου τινός, καταλείψαντος τὴν κτῆσιν ἑαυτοῦ πρὸς ἐπισκευὴν τοῦ τόπου. περὶ αὐτὸν δ' ἦσαν αἱ ὄντως ἱεραὶ ἐλιζῖαι τῆς θεοῦ, αἱ καλοῦνται μορφαί· ἐξ ὧν τὸ ἔλαιον τῶν Παναθηναίων. τὸν δὲ στέφανον τοῦ καλάμου προἴκρινεν, ὡς ἀπλοῦστερον ὄντα καὶ ἀπερίεργον ἢ ἐτι αὐτῶν στέφανοι οἱ Διόσκουροι.]

30 ὅπῳ ταῖς μορφαίς : [Αἱ ἱεραὶ ἐλαῖαι τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ ἀκροπόλει μορφαὶ ἐκαλοῦντο. λέγουσι γὰρ οἱ Ἄλιρρόθιος, ὁ παῖς Ποσειδῶνος, κήθην ἑαυτοῦ ἐκκόψαι αὐτάς, διὰ τὸ τῆς ἐλαίας εὐρεθείσης κρήνην τῆς Ἀθηνᾶς τὴν πόλιν. ὁ δὲ ἀνατείνας τὸν πέλεκυν καὶ ταύτης ἀποτυχῶν

35 ἐπληξεν ἑαυτὸν καὶ ἀπέθανε. καὶ διὰ τοῦτο μορφαὶ αἱ ἐλαῖαι ἐκλήθησαν. ἢ διὰ τὸ πάντα ἄνθρωπον κεκτημένον ἐλαίας ἀναγκάζεσθαι μέρος τι παρέχειν εἰς τὰ Παναθηναία. κέραμον γὰρ ἐλαίου ἐλάμβανον οἱ νικῶντες.] κυρίως μορφα λέγεται ἡ ἱερὰ ἐλαία τῆς θεοῦ.

40 ἐπεφύτευτο δὲ ἐν τῷ γυμνασίῳ δένδρα. ἔθος δὲ τοῖς ἀσκουμένοις ἀλειψαμένοις ἐν τῷ ἡλίῳ τρέχειν. — Ἄλλως, ἠττηθείς τῆς Ἀθηνᾶς ὁ Ποσειδῶν ἐπὶ τῇ τῆς ἐλαίας ἐπιδείξει, ἐπεμφε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἄλιρρόθιον ταύτην τεμνοῦντα. ὁ δὲ ἀνατείνας τὸν πέλεκυν, ταύτης μὲν ἠστόχησε· τὸν δὲ πόδα αὐτοῦ πληξίας ἐτελεύτησε, καὶ οὕτω μορφα ἡ ἐλαία ἐκλήθη, ὡς μόρου παρακτικῆ· ἦν δὲ ἡ Ἀκαδημία σχολαῖτις ἐν Ἀθήναις, ἐλαίας καὶ ἄλλοις τισὶ δένδροις κατὰσκιον. Junf. Vict.]

50 1008. καλάμῳ λευκῷ : Λιτὸς γὰρ καὶ ἀπερίεργος ὁ τοιοῦτος στέφανος. ἦν δὲ τῶν Διοσκούρων ἴδιον στεφανοῦσθαι καλάμῳ. — τὸ δὲ ἠλικιώτου ἀντὶ τοῦ συμπράκτορος. V.

1007. μιλακος : Εἶδος βοτάνης. [παρέμιξε τὸ ἀπραγμοσύνης. ἀπραγμοσύνη δὲ φυτὸν, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς, ἐν Ἀκαδημίᾳ φούμενον. ἡ λευκὴ δὲ ὁμοία πλατάνῳ. Ἄλλως.] ἀπραγμοσύνη εἶδος ἀνθους· οἷον πάσης εὐωδίας ἔχων καὶ ἀσφαλείας. ἡ ἀπραγμοσύνης, 5 ἀντὶ τοῦ πολυπραγμοσύνης. τὸ δὲ ψιθυρίζει, ἀντὶ τοῦ πνέοντος ἀνέμου μαλακοῦ καὶ ἡρέμα διὰ τῶν φύλλων εἰσιόντος. ὥσπερ προσλαλεῖ τὰ δένδρα, ὅπερ ψιθυρίζειν λέγεται καὶ Θεόκριτος [I, 1] « ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα. » — φυλλοβολούσης : Τὰ φύλλα ριπτούσης. Vict.

10 1009. [ἦν ταῦτα ποιῆς : Ἐκθεσις τῆς διπλῆς ἐκ κώλων ὁμοίων ἀναπαιστικῶν δεκαπέντε· ὧν τὰ μὲν ἐγ δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ τεσσαρακαίδεκατον μονόμετρον, ὃ παρατέλειτον ὀνομάζεται. τὸ τελευταῖον ἐφήμμερᾶς, ὃ καλεῖται παρομομακόν, ὡς εἴρηται. ἐπὶ τῷ 15 τέλει δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος τοῦ κώλου, ἔξω νενευκταῖαι.]

1010. οὐ λέγω. R.

1013. (γλῶτταν βαϊάν : Μικρὰν, ὥστε μὴ φλυαρεῖν. τὸ δὲ πυγὴν μεγάλην, ἡ γέλωτος χάριν, ἡ διὰ τὴν τρυφὴν 20 ἔξεις πυγὴν μεγάλην. πόσθην δὲ τὸ αἰδοῖον. [αἰνίτταται δὲ εἰς τοὺς Ἀθηναίους.] τοῦτο δὲ σωφροσύνης σύμβολον). — πόσθην : Ψωλήν. Br.

1016. [χροῖαν ὦχράν : Διὰ τὴν ἀταξίαν.] — ὦχράν : Κίτρινον. Br.

25 1017. ὦμος μικροῦς : [Γράφεται καὶ λεπτούς, καὶ λευκούς.] οἷοι τῶν ἀγυμνάσιων καὶ ἀργῶν.

1018. κωλῆν : Μηρόν. Br.

1019. ψήφισμα μακρόν : Τὸ ἐκ πολυλογίας συγκείμενον. [ἀντὶ τοῦ μεγάλῳ ψηφίσματι γράψαις.] — δι- 30 κορραφίαν. Br.

1022. τῆς Ἀντιμάχου : Οὗτος εἰς θηλυτῆτα κωμωδεῖται καὶ εὐμορφίαν. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος ἐπὶ πονηρίᾳ κωμωδούμενος. [τρίτος ὁ Ψακάδος λεγόμενος· τέταρτος ὁ τραπεζίτης, ὃς μέμνηται Εὐπολῆς ἐν Δήμοις· 35 πέμπτος ἱστοριογράφος. τάχα δὲ ὁ αὐτός ἐστι τῷ εὐμόρφῳ.] — οὗτος λιαν πόρνος ἦν. Br.

1023. τῆς μαλακίας. V.

1024. [ὦ καλλιπύργον : Ἐτέρα εἰσθεσις μέλου χοροῦ μεσῳδικῆ ἀντίστροφος, ὁμοία τῇ προρρηθείσῃ 40 στροφῇ, ἐκ κώλων χοριαμδικῶν ἐπιμεμιγμένων, ὡς τὰ τῆς στροφῆς καθ' ἕκαστον ἔχοντων δέκα· πλὴν τοῦ πέμπτου ἐξ ἐπιτριπτοῦ καὶ διαμβου συγκειμένου, καὶ τοῦ ἐβδόμου ἐκ χοριάμβου, λάμβου καὶ ἀντισπάστου. 45 ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι δύο ἱαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί, ὅμοιοι τοῖς ἔξῃς. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκταῖαι, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.] ὑψηλοτάτην, μεγάλην. R.V.

1029. πρὸς ταῦτα οὖν, ὦ πανοῦργον ἔχων μούσαν. 50 λέγει πρὸς τὸν ἄδικον. V. ἀντὶ τοῦ πανοῦργον. R.

1032. ἀνήρ : Ὁ δίκαιος δηλονότι. ἐν ἀνδρῶν γὰρ σχήματι εἰσῆχθησαν. R. V. οὗτος, ἦγουν ὁ δίκαιος. Vict.

1034. δεῖν : Χρεῖαν εἶναι. Vict. ἀντὶ τοῦ μεγάλων. R.

1036. [καὶ μὴν πάλ' ἔγωγ' ἐπινογόμεν: Ἐἴθεσις ἐτέρως διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν μβ'. ὦν τελευταῖος

ἔστι τίνα γνώμην λέγειν τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι.

6 τὸ δὲ μέτρον Ἰππωνάκτειον. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκῦα.]

1037. συνταράζει: Ἀνατρέψαι. *Vict.*

1038. ἐγὼ γὰρ ἤττων: Ὅτι ποιῶ αὐτοὺς ἤττηθῆναι. [ἢ ὅτι τὰ ἤττονα λέγω ἐπὶ τὸ πάντας ἤττησθαι.]

10 1039. τοῖς φιλοσόφοις. R.

1040. καὶ τοῦτο: Τὸ τίνα λαβόντα δίκην τῷ ἀδίκῳ λόγῳ νικήσῃ. [τὸ δὲ σκέψαι πρὸς τὸν Φειδιππίδην. — οὐδέποτε οἱ Ἄττικοι τὸ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλεόν μόνον ἐκφέρουσιν, εἰ μὴ παραθήσονται καὶ τὸ ἢ ἀντὶ τοῦ

15 παρό. *Harl. 5.*] — στατήρων: εἶδος νομίσματος. R.

1042. αἰρούμενον: Προκρίνοντα. *Vict.* πρὸς τὸν παιδά φησιν ὅτι ἀπὸ τῶν αὐτοῦ ἐλέγξω αὐτόν. R. V.

1046. κάκιστόν ἐστι: Ἐψοῖ γὰρ καὶ χουνοὶ τὰ σώματα. δειλότατον δὲ εἶπεν. ἐκλύει γάρ. — δειλὸν ποιεῖ 20 τὸν ἀνδρα: Μαλακίας γὰρ αἵτιον. B.

1047. μέσον ἔχω λαβῶν σε ἄφουκτον: Ἐχω εὐθὺς μέσον λαβῶν. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιστῶν τῶν λαμβανομένων εἰς τὸ μέσον καὶ ἠττωμένων. τὸ δὲ εὐθὺς ἀντὶ τοῦ ἐν ἀρχῇ. — ἐπίσχυς: Σαυτὸν δηλονότι, 25 ἦτοι καρτέρησον. μέσον: Κατά. ἀφουκτον: Οὐ φυγεῖν δυνάμενον. V.

1060. Ἡράκλεια λουτρά: (Ἰουκός φησι τὸν Ἡρακλειον κατὰ δωρεὰν ἀναδιδόναι τῷ Ἡρακλεῖ λουτρά θερμῶν ὑδάτων· ἐξ ὧν τὰ θερμὰ τινές φασιν Ἡράκλεια 30 λέγεσθαι. οἱ δὲ φασιν ὅτι τῷ Ἡρακλεῖ μογήσαντι ἢ Ἀθηναῖα θερμὰ λουτρά ἐπαφῆκεν ὡς Πείσανδρος

τῷ δ' ἐν Θερμοπόλεισι θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη ποιεῖ θερμὰ λουτρά παρὰ βήγμιν θαλάσσης.) —

Ἡρακλεῖ πολλά καμόντι περὶ Θερμοπόλεως Ἀθηναῖα θερμὰ 35 λουτρά ἀναδέδωκεν. Πείσανδρος· α τῷ δ' ἐν — θαλάσσης. » R.

1063. ἂ τῶν νεανίσκων: Ὡς ταῦτα τῶν ἀγυμνάστων νεανίσκων λαλούντων τῶν εὐγενῶν δηλονότι.

1067. ὅτι τὸ ἄν περισσόν ἐστιν Ἄττικῶς. R. V.

40 1069. χρῆναι δηλονότι. R.

1063. ὁ γοῦν Πηλεὺς: [Ὅτε ἀφῆκεν αὐτὸν Ἄκαστος μεταξύ θηρίων, οἱ θεοὶ δεδώκασι αὐτῷ ἕξος πρὸς ἀμυαν τῶν θηρίων. τινὲς δὲ ἐπὶ τῷ Πελλίῳ ἀγωνί φασιν τὸν Πηλέα λαβεῖν διὰ σωφροσύνην Ἡραιστότευκτον μάχαιραν. Ἄλλως, ὁ Πηλεὺς ἐγένετο σωφρονέστατος. καὶ 45 ποτε Ἰππολύτης τῆς γυναικὸς Ἀκάστου ἐραστῆσις αὐτοῦ καὶ μὴ δυνήσις πεισαι, ἀλλὰ διαβολῇ χρησαμένης, ὡς ἄρα ἐπεχείρησε βιάσασθαι αὐτήν, ὁ Ἄκαστος μαθὼν καὶ λαβὼν αὐτὸν εἰς ἐρημίαν, καὶ τῶν θπλων

50 γυμνώσας, ἀφῆκεν αὐτὸν καὶ ἀνεχώρησεν, εἰπὼν, Εἰ δίκαιος εἶ, σωθήσῃ· ὡς δὲ ἔμελλεν ὑπὸ θηρίων διαφθεῖσθαι, οἱ θεοὶ μάχαιραν αὐτῷ ἐχαρίσαντο Ἡραιστό-

τευκτον δι' Ἐρμοῦ, καὶ οὕτως ἔφυγε τὸν κίνδυνον. Ἄλλως.] Πηλεὺς Φῶκον τὸν ἀδελφὸν κατὰ πατέρα σὺν Τελαμῶνι δολοφονήσας, φεύγει εἰς Φθίαν πρὸς Εὐρύτου τὸν Ἄκτορος, ὑφ' οὗ καὶ καθαίρεται. ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἔλθων, Εὐρύτῳ ἐντυγχεῖ, 5 νει καὶ κτείνει τούτων ἄνων. πάλιν οὖν ὁ Πηλεὺς ἐκ Φθίας φυγὼν ἐς Ἰωλκὸν πρὸς Ἄκαστον ἀφικνεῖται, καὶ καθαίρεται ὑπ' αὐτοῦ. Ἀστυδάμεια δὲ, ἡ Ἀκάστου γυνή, ἐραστῆσα Πηλέως καὶ μὴ πείσασα αὐτὸν διὰ σωφροσύνην συνελθεῖν αὐτῇ, καταψεύδεται αὐτοῦ πρὸς Ἄκαστον ὡς ἀποπειραθέντος αὐτῆς. ὁ δὲ κτείνει μὲν, ὃν καῖθρεν, οὐκ ἠβουλήθη, — ἐκθάλλει δὲ αὐτὸν εἰς τὸ Πήλιον, ὅπως ὑπὸ θηρίων βρωθεῖη. οἱ δὲ θεοὶ διὰ τὴν σωφροσύνην δεδώκασι αὐτῷ μάχαιραν πρὸς τὸ ἀπαλεῖν τὴ θηρία. R. V. [ἄγει δὲ αὐτὸν εἰς θήραν εἰς τὸ Πήλιον. ἀπο- 15 κοιμηθέντα δὲ αὐτὸν Ἄκαστος καταλιπὼν, καὶ τὴν μάχαιραν ὑπὸ τὴν κόπρον τῶν βοῶν κρύψας ἐπανέγεται. ὁ δὲ ἐξαναστὰς καὶ μὴ εὐρὼν τὴν μάχαιραν ἤμελλεν ἀπολλυθῆαι καταλειφθεὶς ὑπὸ τῶν Κενταύρων. σῶζεται δὲ ὑπὸ Χείρωνος· ὅς καὶ τὴν μάχαιραν ἐκζητήσας δίδω- 20 σιν αὐτῷ.]

1065. Ὑπέρβολος: Ὡς λυγροπόλης γὰρ κωμῶδεται ἐν πολλοῖς. τὸ δὲ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλεόν, ὡς δέον δεῖν. ἢ συναίρεσις Ἄττικῆ. V. [οὗτος λυγροπόις ὦν, πάνυ πανούργος ἦν. οὐ γὰρ χαλκῷ μόνον ἐγρήτο πρὸς τὴν τῶν 25 λύγων κατασκευὴν, ἀλλὰ καὶ μολιθοῖον ἐνετίθει, ἵνα πολλὸ βάρος ἔχοντες πλειόνος ἀξιοὶ ὦσι· καὶ οὕτως ἠπάτα τοὺς πριαμένους.]

1069. κατ' ἀπολιποῦσα γ' αὐτόν: Φασὶν ὅτι τοὺς γινομένους παῖδας ἐκ τοῦ Πηλέως ἡ Θέτις λαμβάνουσα περιέκακε τὸ θνητὸν αὐτῶν σῶμα, βουλομένη αὐταῖς 30 ἀθανάτους ποιεῖν καὶ πολλοὺς ἔκαυσε· καὶ τὸν Ἀγυλλέα οὖν τεκοῦσα ἐπέθηκεν εἰς τὸ πῦρ· καὶ γνοὺς ὁ Πηλεὺς ἐβόησεν. ἢ δὲ λυπηθεῖσα ἐγχορήσθη.

τρυφητῆς, γαμητῆς. R.

1070. συναμωρούμενη: Ἀντὶ τοῦ συνεγῶς ἀνδρὶ συνουσιάζουσα πρὸς μίξιν, τούτεστι γαμουμένη. σινάμωρον γὰρ τὸ πορνικόν. R. V. κρόνιπος δὲ ἀντὶ τοῦ ἀρχαῖος, παρ' ὅσον ὁ Κρόνος ἀρχαῖος. V. [ἀνδρὶ συνουσιάζουσα πρὸς μίξιν. σινάμωρος δὲ, ἡ μεμορημένη. σίνος δὲ, τὸ αἰδοῖον· ὅθεν καὶ Σιληνός. σινάμωρον οὖν τὸ πορνικόν, κρόνιπος δὲ, ὁ μέγας λῆρος· κατ' ἐπίτασιν λαμβανομένου τοῦ ἵππου. — συνουσιάζουμένη. B.]

1072. λείπει τὰ κακά. ἐὰν σωφρονῆς. R. V.

1073. κοττάβων: Ἀντὶ τοῦ τῶν συμποσίων. R. V. [ἐν συμποσίῳ παίγνιον. ἦν δὲ τοιοῦτον· ἐτίθεσαν λέβητα, καὶ τὸ λείψανον τοῦ πόματος ἐνέβαλον, καὶ κτύπον μέγαν ἀπετέλουν ἐν τούτοις.] κηχλισμῶν δὲ ἀντὶ τοῦ γελώτων ἀδιαφόρων. R. V.

1076. τὸ εἶεν λέγεται ἀπόθεσις λόγου. R. V.

1077. (ἀδύνατος γὰρ: Οὐ γὰρ δυνατὸς εἶ λόγος νικῆσαι αὐτοὺς ἐναντίον.)

1078. στατάλα. τὸ αἰσχρὸν νόμιζε μὴ αἰσχρὸν εἶναι. R.

1080. ἐπανενεγκεῖν: Τὴν αἰτίαν. *Vict.*

1081. ἀντί τοῦ ἤττάται. R.

1083. ἦν βραφανιδωθῆ: Οὕτω γὰρ τοὺς ἀλόντας μοι-
χοὺς ἤριζον. βραφανίδας λαμβάνοντες ἔβαλλον εἰς τοὺς
πρακτοὺς αὐτῶν, ἀλλὰ παρατίλλοντες αὐτοὺς θερμὴν τέ-
φραν ἐπέπασσον, βασιάνους ἱκανὰς ἐργαζόμενοι.

1084. τίνα γνώμην: Ἀντί τοῦ, ποίαν ἐξεῖ γνώμην
μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι.

1085. [ἦν δ' εὐρύπρωκτος: Ἐχθεῖς τῆς διπλῆς
ἀμοιβαία: ἥς προτίθενται στίχοι ἰαμβικοί τρίμετροι
10 ἀκατάληκτοι τέσσαρες. τὰ δὲ λοιπὰ κῶλα εἰσὶν ἰαμβικά
δοκτωκαίδεκα δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ μέντοι ὄγδοον
καὶ δευκαεξάκατον τρίμετρα, καὶ τὸ ἐνδέκατον πενθη-
μιμέρες. τὸ πεντεκαίδεκατον καὶ ἑπτακαίδεκατον μονό-
μετρα. τὸ δὲ τελευταῖον ἐφθημιμέρες. ἐπὶ τῷ τέλει δύο
15 διπλαῖ ἐξω νενευκίται· ἡ μὲν ἐν τῇ ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ
τέλος.] ἀντί τοῦ οὐδέν. R.

1086. τοῦ εἶναι εὐρύπρωκτος. R.

1087. ἦν τοῦτο: Εἰς τοῦτο. ἐὰν εἰς τοῦτο νικηθῆς παρ'
ἐμοῦ, στί οὐδὲν ἐστί κακὸν τὸ εἶναι εὐρύπρωκτος, (τὴ
20 εἰρη): — τοῦτο: Εἰς τοῦτο. ἐμοῦ: Ὑπό. *Vicē.*

1089. συνηγοροῦσιν ἐκ τίνων: Ἀντί τοῦ τίνες εἰσὶν
οἱ ῥήτορες; R. V.

1091. τραγωδοῦσιν: Εἰς Φρόνιχόν φασιν αὐτὸν ἀπο-
τείνειν τὸν τραγικὸν χορευτὴν: ἐπεὶ διεβάλλετο ἐπὶ μα-
25 λακία διὰ ποικιλίαν σχημάτων.

1096. τῶν σωφρόνων καὶ τῶν εὐρυπρόκτων θεατῶν
σκόπει πότεροι πλείους. R. V.

1103. ὃ κινούμενοι: Τοῦτο ἄδηλον πότερον ὁ κρείτ-
των λόγος φησὶν, ὁμολογῶν ἤττάσθαι, ἢ ὁ νεανίσκος,
30 ὁ τῶν λόγων κριτής· ὁ καὶ μᾶλλον. ἔτι γὰρ ἐν τοῖς ἐξῆς
ὁ κρείττων λόγος φαίνεται αὐτῷ συνάχθεσθαι, παρα-
δοθέντι μανθάνειν τῷ ἑτέρῳ. — συνουσιαζόμενοι. B.
ὃ εὐρύπρωκτοι. *Vicē.*

1104. νομίαιον: Τὸ ἰμάτιον δίδωσιν, ἵνα [ἐξ ἐτοί-
μου καὶ] εὐχέρως αὐτομολήσῃ πρὸς αὐτοὺς, [καὶ μὴ
26 ἐμποδίζοιτο τῷ δρόμῳ].

1106. [τὶ δῆτα; πότερον: Σύστημα κατὰ περικοπήν
ἀνομοιομερῆς στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκατάλη-
κτων ὁκτώ. ἐν ἐκθέσει δὲ κῶλα ἰαμβικά δίμετρα καταλη-
40 κτικά ἦτοι ἐφθημιμέρη. ἔχει δὲ τὸ δεύτερον κῶλον τὸν
δεύτερον πόδα τρίβραχυν ἦτοι χορείον. ἐπὶ τῷ τέλει
παράγραφος. — ἐπάγεσθαι: Ἀπελθεῖν. D.]

1107. δίδασθε: ἀντί τοῦ παιδεύει· οἱ γὰρ διδασκόμε-
νοι ἐκολάζοντο. R. V.

1108. στομώσεις: Ἀντί τοῦ δξυνεῖς, ὡς ἐπὶ σιδήρου
φησὶ μεταφορικῶς ἀντί τοῦ ἀκονήσεις. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ
τῶν μαχαίρων. θατέρα δὲ ἀντί τοῦ τὸ μὲν ἕτερον μέ-
ρος τῆς γνάθου (οἶαν δικιδίους), τούτεστι δυνατὴν καὶ
ἐμπειροὺν διαῶν. ὑποκοριστικῶς δὲ τὸ δικιδίους.

1110. εἰς τὰ ἄδικα, εἰς τὰ ἐμφιλόσοφα. V.

1111. τὸ ἀμελεῖ παρελκεῖ. δεξιὸν: οὕτως ἔλεγον πάν-
τας τοὺς πεπαιδευμένους. R. V. κομιεῖ: Ἀφήψῃ. *Vicē.*

1112. ἀπὸ κοινοῦ τὸ κομιεῖ. R.

1115. [τοὺς κριτὰς δ κερδανοῦσιν: Κάνταυθα πα-

ράβασίς ἐστίν. ἔχει δὲ οὐ πάντα τὰ μέρη τῆς παραβά-
σεως, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐπίρρημα, ἐν ᾧ ἔθος ἢ χρηστὰ
συμβουλευεῖν τῇ πόλει, ἢ σκώπτειν τοὺς πονηροὺς.
τίθενται γὰρ οὐ μόνον τέλειαι παραβάσεις, ἀλλὰ καὶ
μέρη τινὰ αὐτῶν. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ἐπίρρημα ἐκ στί-
5 χων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ἰ· ὧν τε-
λευταῖος

κάν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὧν μᾶλλον ἢ κρῖναι κακῶς.]

τόνδε τὸν χορὸν: Τὸν τῶν Νεφελῶν. τοὺς κριτὰς 10
ἀντί τοῦ οἱ κριταί. Ὅμηρος [Od. A, 275] « μητέρα δ'
εἰ οἱ θυμὸς ἐποτρύνει [γαμέσθαι] » ἀντί τοῦ ἡ μήτηρ.

1116. ὠφελῶς' ἐκ τῶν δικαίων: Συναγωνίζονται
καὶ συλλαμβάνονται τι κατὰ τὸ δίκαιον. ἵνα δὲ μὴ
χάριτι δοκῇ νικᾶν καὶ τὴν ψῆφον φέρειν, ἀλλὰ ταῖς 15
ἀληθείαις, προσέθηκε τοῦτο.

1117. νεᾶν: Ἀροτριᾶν. ἐν ὥρᾳ: Εὐκαιρῶς. B. ἀντί
τοῦ ἀροτριᾶν καὶ σπείρειν. R. V. ἐν ὥρᾳ: ἀντί τοῦ ἐν
καιρῷ. V.

1119. τεκούσας: (Χαριέντως εἶπε τὸ τεκούσας καὶ 20
φυλάξει ἐπὶ τῆς βλαστήσεως τῆς ἀμπέλου. λίαν γὰρ
εἰσὶν εὐχερεῖς.) αὐχμὸν τὴν ξηρασίαν. τὸ δὲ πιέζειν
ἀντί τοῦ καταπονεῖν, ἀφανίζειν.

1125. σφενδόνας: [Ὅτι ἡ χάλαζα ὡς λίθος ἐστίν.]
ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν λίθων καὶ τῶν σφενδονῶν. θέλει 25
δὲ τὴν χιόνα εἰπεῖν. οὐκ ἀκύρως δὲ τὸ παιήσομεν,
ἐπειδὴ ἀνθούτων τῶν καρπῶν ἡ χιών γίνεται. — ἀπο-
κεκῶφονται: Ἀφ' ἡμῶν. B.

1126. ζημία γὰρ τοῖς πλινθεύουσι, ἐπειδὴν βετός
γέννηται. R. V.

1127. τὰς ἐν τῇ στέγῃ κεραμίδας. V.

1129. [τὴν νύκτα: Ὅτε ἀνάγκη ἐστὶ μετελθεῖν τὴν
νύμφην.]

1130. ἐν Αἰγύπτῳ: [Ἐς ἐπὶ κατάρως], ἐπεὶ ὡς λη-
στευομένη διεβάλλετο ἡ Αἴγυπτος. ἡ βουλῆσεται πορ- 35
ρωτάτω εἶναι, ὅπου αὐτὸν οὐ βλάψει ὁ βετός· ἐπεὶ ἐν
Αἰγύπτῳ δοκεῖ μὴ βεῖν, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος [3, 10]
(« ὕσθησαν γὰρ τότε αἱ Θῆβαι, οὐδαμὰ πρότερον ὑθεῖ-
σαι. ») R. V. [ἐπεὶ μὴ βεῖν δοκεῖ αὐτότι, ὡς Ἡρόδοτος.
40 ἐκεῖ οὖν θελήσει τυχεῖν, ἔνθα μὴ βλαθήσεται ἐκ τῶν
Νεφελῶν, ὡς πορρωτάτω τῆς πατρίδος. ἢ ὡς ἐπὶ κα-
τάρων. ἐπεὶ καταρᾶται. ἐλέγετο γὰρ ληστεύεσθαι ἡ
Αἴγυπτος. Αἰσχύλος

δεινοὶ πλέκειν τοὶ μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

καὶ Θεόκριτος ἐν Ἀδωνιαζούσαις [47]

οὐδεὶς κακοεργός
δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί.

καὶ αἰγυπτιάζειν τὸ ὑπολα πράττειν.]

1131. πέμπτη: [Κορωνὴς εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν
καὶ ἔχθεσις παρὰ τοὺς τετραμέτρος. ἔστι γὰρ τὰ ἐξῆς 50
ἰαμβικά τρίμετρα κγ'.] ἐξέρχεται δὲ ὁ Στρεψιάδης ἀρι-
θμῶν τὰς ἡμέρας. οὕτω δὲ ἠρίθμουον Ἀθηναῖοι. — ἀπὸ
τῆς νοθημνίας ὁμοίως ἡμῖν ἀριθμοῦσιν, α' β' γ' δ' βῶς

1 ε' εἶτα ια' ιβ', τρίτη ἐπὶ δέκα, τετάρτη ἐπὶ δέκα ἕως
 εἰκάδος. εἶτα ἦν ἡμεῖς εἰκάδα πρώτην, δεκάτην φθίνοντος
 αὐτοῦ φασιν, εἶτα ἐνάτην ἕως ἕνης τε καὶ νέας. τὴν
 5 δευτέραν εἰκάδα καὶ ἐνάτην φθίνοντος Ἀθηναῖοι ἐκάλουν
 καὶ τὴν τρίτην ὀγδόην καὶ τὴν τετάρτην ἐβδόμην καὶ
 τὴν πέμπτην ἕκτην καὶ τὴν ἕκτην πέμπτην καὶ τὴν
 ἐβδόμην τετάρτην καὶ τὴν ὀγδόην τρίτην καὶ τὴν ἐνά-
 10 την εἰκάδα δευτέραν φθίνοντος, εἶτα τὴν τριακάδα ἕνην
 τε καὶ νέαν, ἐν ἧ' οἱ τόκοι ἀπητοῦντο. R.V. [τάς μὲν
 ἀπὸ νομηνιας ὁμοίως ἡμῖν, λέγοντες πρώτη Ἰσταμέ-
 νου, δευτέρα Ἰσταμένου, μέχρι τῶν δέκα μεθ' ἦν πρώτην
 ἐπὶ δέκα, εἶτα δευτέραν ἐπὶ δέκα. καὶ ἐξῆς ἄχρι εικο-
 15 στῆς ἢ αὐτὴ δὲ καὶ εἰκάς μεθ' ἦν ἐνδεκάτην φθίνοντος,
 ἢ δεκάτην, ἢ ἐνάτην, ἢ ὀγδόην, ὡς ἔτυχεν ἔχων ὁ μῆν,
 καὶ ἐξῆς ἀναλύοντι ἄχρι δευτέρας. οὕτω γὰρ Ἀθηναῖοι
 ἠρίθμουν, οὐ προστιθέντες, ἀλλ' ἀφαιρούντες καὶ ἀνα-
 λύνοντες μέχρι τριακάδος, Σόλωνος ἠησαμένου, πρὸς
 20 τὰ τῆς σελήνης φῶτα οὕτω μειούμενα. μετὰ δὲ δευτέ-
 ραν ἀπτόεν ἕνην, τουτέστι τὴν τελευταίαν τοῦ μηνὸς
 ἡμέραν. Ἄλλως. πέμπτην, τετράς: οὐ προσέθηκε τὸ
 φθίνοντος. οὕτω γὰρ, φασιν, Ἀθηναῖοι μετροῦσιν ἀπὸ
 πρώτης ἕως δευτέρας προστιθέασι τὸ Ἰσταμένου ἀπὸ
 τρισκαίδεκάτης ἕως ἐναεκαίδεκάτης τὸ ἐπὶ δέκα. εἶτα
 ἢ μεγάλη εἰκάς. ἀπὸ εικοστῆς πρώτης ἕως εικοστῆς
 25 ἐνάτης τὸ φθίνοντος, τὴν δὲ τριακοστὴν, ἕνην τε καὶ
 νέαν, ἐπεὶ μετέχει τοῦ τε παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου φωτός.
 ταυτὸν δὲ καὶ Δημητριάδα προσηγόρευσαν. τὴν οὖν
 εικοστὴν δευτέραν ἐκάλουν ἐνάτην φθίνοντος τὴν εικο-
 30 στὴν τρίτην ὀγδόην τὴν εικοστὴν τετάρτην ζ' τὴν
 εικοστὴν πέμπτην ζ' τὴν εικοστὴν ἕκτην ε' τὴν εικο-
 στὴν ἐβδόμην δ' τὴν εικοστὴν ὀγδόην γ' τὴν εικοστὴν
 ἐνάτην β' εἶτα τὴν τριακοστὴν ἕνην τε καὶ νέαν, ἐν
 ἧ' οἱ τόκοι ἀπητοῦντο, ἐπεὶ ἐν αὐτῇ συντελεῖται ὁ μῆν,
 καὶ ἀρχὴν ἔχει τοῦ ἑτέρου μηνὸς τῆς σελήνης. ὥστε
 35 ἢ μὲν εικοστὴ ἕκτη παρ' αὐτοῖς πέμπτη ἀκούει, ἢ δὲ
 εικοστὴ ἐβδόμη τετράς λέγεται.]
 1134. ἕνη καὶ νέα: Οὕτω παρ' Ἀθηναίους ἢ παρ'
 ἡμῖν τριακάς, ἢ νομηνια· ἐπειδὴ συμβαίνει ἐν αὐταῖς
 καὶ λήγειν τὴν σελήνην καὶ γεννᾶσθαι. τότε δὲ μὴ τα-
 40 χέως ἀποδιδόντας τοὺς τόκους ἢ τὰ δάνεια ἀπῆθον,
 ὡς ὑπερώρους γενομένους διδ' ὑπεῖσθαι φησιν ὁρῶν ἐνι-
 σταμένην ἕνην καὶ νέαν. πέμπτη δὲ αὕτη ἐστὶ ζ' φθί-
 νοντος. [ἕνη καὶ νέα, ἢ νομηνια. διὰ μὲν οὖν τὸ
 παρελθεῖν τὸν μῆνα, ἕνη, διὰ δὲ τὴν ἀρχὴν, νέα.
 45 Ἄλλως. ἢ καλουμένη νομηνια, διὰ τὸ τοῦ μὲν παρελ-
 θόντος μηνὸς εἶναι τέλος, ἀρχὴν δὲ τοῦ ἐνισταμένου.
 τὰς δὲ τριάκοντα ἡμέρας τῆς σελήνης εἰς τρεῖς δεκάδας
 Ἀθηναῖοι διαιροῦσι· καὶ τὴν μὲν πρώτην ὡς ἡμεῖς
 ἀπαιροῦνται, τὴν δὲ δευτέραν οὕτως· πρώτη ἐπὶ
 50 δέκα, δευτέρα ἐπὶ δέκα, ἄχρι τοῦ θ'. τὴν γὰρ εἰκάδα
 οὕτω καλοῦσι. τὴν δὲ εἰκάδα πρώτην ὑστέραν εἰκάδα·
 καὶ τὴν μετ' αὐτὴν θ' φθίνοντος, ἕως β' φθίνοντος,
 ἢ τις ἐστὶν κθ'. τὴν δὲ τριακάδα ἕνην τε καὶ νέαν φασί.]
 1136. θεῖς μοι πρυτανεῖα: Τὰς γὰρ δεκάτας τοῦ

χρέους καταβάλλοντες τοῖς πρυτανέσιν εἰσηγον τὰς
 χρεώστας. (πρυτανεῖα δὲ τὰ νῦν καλούμενα παρὰ Ρω-
 μαίους σπόρτουλα.)

1142. ὀλίγον γὰρ μοι μέλει: Ἄντι τοῦ, οὐδὲ ὀλίγον
 φροντίζω λοιπὸν τῶν δανειστέων διὰ τὸ μεμαθημένοι,
 δηλαδὴ τὸν υἱὸν τὸν ἦται λόγον, ὃ περιεγένετο τῶν
 δίκαια λεγόντων. — δικαζέσθων: Ἄντι τοῦ δικαζέ-
 σθωσαν κατὰ ἀποκοπὴν. *Vicé.*

1145. ἡμί: Φημί, ἐνίημι. *Vicé.*

1146. πρῶτον λαβέ: Θύλακον αὐτῷ ἐπιδίδωσιν ἄλ-
 10 φίτων. καὶ γὰρ ἄνω [ἄνω] εἶπε

διαφιτίσω σου κύκλω τὴν κάρδοπον.

[τουτονι: Τὸν θύλακον, ὅς ἐστι μεστός ἀφίτων. C.
 τὸν πλακοῦντα. D.]

1147. ἐπιθαυμάζειν: Ἄντι τοῦ δίορος τιμᾶν. R. θαυ-
 15 μαστῶς τιμᾶν καὶ δεξιούσθαι. *Juní., Br.* θαυμάζειν:
 Θαυμαστῶς τιμᾶν καὶ ἀξιούσθαι. *Vicé.*

1149. ἀρίτως: Ὅτι διαφέρει τὸ ἀρτι τοῦ ἀρίως
 παρὰ Ἄττικοις. ἀρτι μὲν γὰρ ἀντι τοῦ νῦν, ἀρίως δὲ
 ἀντι τοῦ πρὸ ὀλίγου.)

1150. [Ἀπαιολή: Πέπλακεν ὄνομα δαίμονος, ὁμο-
 ματοποιήσας αὐτὴν, παρὰ τὸ ἀπαιολεῖν καὶ κινεῖν καὶ
 στερεῖν ἢ τινα τοιαύτην, ὡς ἂν εἴποι τις, ὃ Ἄδαια.
 Ἄριστοφάνης δὲ ὀξύνεσθαι φησι τὴν ἐσχάτην, Ἀπαιολή,
 τὸ δὲ ὥστε πρὸς τὸ μεμαθήκε. τὸ γὰρ ὃ παμβασιλεῖα
 20 διὰ μέσου.] ἀποστέρησις. R.

1152. ἐρωτηματικῶς. R.

1154. βοάσομαι ἄρα: [Ἀπὸ τῆς καὶ εἰσθεσις εἰς μέλις
 ἀμοιβαῖον τῶν ὑποκριτῶν εἰκοσάκαλος. τὸ μὲν πρῶτον
 ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως, τῶν ἄρα δύο βραχειῶν ἀντι μῆς 20
 μακρᾶς λογιζομένων, καὶ τροχαϊκοῦ πενθημιμεροῦς τὸ
 δεύτερον ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκοῦ ἐφθημι-
 25 ροῦς. τὰ δὲ ἐξῆς δύο ἰαμβικά τρίμετρα ἀκατάληκτα.
 μεθ' ἃ δακτυλικά πενθημιμερῆ τρία. τὸ ὄγδοον ἐξ ἰο-
 νικοῦ ἀπὸ μειζονος καὶ χορείου δίμετρον. τὸ ἕνατον ἐξ 35
 ἐπιπρίτων τρίτων δίμετρον ὑπερκατάληκτον. τὸ δέκα-
 τον ἐκ διτροχαίου καὶ ἀντισπάστου, εἶτε ἐπιπρίτου τε-
 τάρτου καὶ διαύμου. τὰ ἐξῆς δύο χοριαμβικά δίμετρα
 βραχυκατάληκτα. τὸ τρισκαίδεκάτον ἐκ χοριάμου καὶ
 σπονδαίου. τὸ ἰδ' σπονδαϊακὴ ταυτοποδία. τὸ ιε' ἐκ 40
 παίνως τετάρτου καὶ ἰάμου. τὸ ις' ἀναπαιστικὸν
 δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ιζ' δακτυλικὸν δίμετρον ἀκα-
 τάληκτον. τὸ ιη' ὅμοιον τῷ ιε'. τὰ ἐξῆς ὄγδα. ζητητὸν
 δὲ περὶ πάντων ἀκριβέστερον.] παρὰ τὰ ἐκ Πηλέως
 Εὐριπίδου. ἐπιφέρει γὰρ 45

ἰώ, πύλαισιν ἢ τις ἐν δόμοις;

(καὶ Φρόνιχος Σατύροις

βοάσομαι τάρα τὰν ὑπέρτονον
 βόαν.

ὑπέρτονον δὲ, μεγάλην, ὑπέροχον. φησὶ δὲ, εἰ οὕτως 50
 ὁ παῖς ἐκπεταίδευται, μέγιστον ὑπὸ χαρᾶς ἐκδοήσο-
 μαί. εἰρηται δὲ διαλέκτω Δουρίδι.)

1155. ὦ βολοστάται : Δανεισταί. *Vict.*
1156. τάρχαϊα : Τὰ κεφάλαια. *C. D.* τ' ἀρχαῖα : Οἱ γὰρ πρῶτοι τόκοι παρατεθέντος τοῦ δανείου κεφάλαια γιγνόμενοι τόκους ἄλλους γανῶσι. *Vict.*
1160. ἀμφήκει γλώττη : Ὡς ἀπὸ εὐθείας τῆς ἀμφήκης. ἀκολουθῶς τῷ [1108]
- εὖ μοι στομάσει αὐτόν.
- ἀμφήκει : Ἀμφοτέρωθεν ἤχουμένη. *Vict.*
1161. πρόβολος : [Προβαλλόμενος,] προστάτης, τει-
10 χος, ἀσφάλεια. *R. V.*
1162. ἀνιαρὸς : Βλαβερός. *D.*
1163. λυσανίας : Λύων τὰς τοῦ πατρὸς ἀνίας. ἐκτεταμένως δὲ προενεκτέον τὴν πρώτην καὶ τὴν τρίτην συλλαβήν. [πρὸς δὲ τὴν ὀνοματοποιίαν τὸν Σοφοκλέα
15 μυκτηρίζει λέγοντα
- Ζεὺς νόστον ἔγοι τὸν νικητῆσαν,
καὶ παυσάναν κατ' Ἀτρεΐδαν.]
1165. ὁ Εὐριπίδης ἐν τῷ τῆς Ἐκάβης δράματι δι'
20 αὐτῆς φησιν· [173 sq.] ὦ παῖ παῖ, Πολυξένη δηλονότι, ἔξελθ' ἔξελθ' οἴκων. *LB.*
1170. τὸ ἰοῦ ἰοῦ ἐπὶ χαρᾶς περισπᾶται. (Ἄλλως. ἰοῦ ἰοῦ. διπλῆ, εἶτα καὶ) εἰσθεσις. εἰς προαναφώνησιν τὸ ἰοῦ ἰοῦ, καὶ ἰαμβοὶ τρίμετροι ε' ἐν εἰσθέσει. *R. V.*
1171. χροῖαν : Ὡς ἐκ τῆς ἀσκήσεως ὠχρίασάντος.
25 οἱ Ἀττικοὶ δὲ παροξύνουσι τὴν χροῖαν.
1172. ἰδεῖν εἰ : λέπει ἢ εἰς ἴν' ἦ, εἰς τὸ ἰδεῖν. [ἐξαρηνητικὸς δὲ ἀρνεῖσθαι δυνάμενος. — ἰδεῖν. Εἰς τὸ ἰδεῖν. *Vict.*]
1176. ἀτεχνῶς : Ἄγαν ἀκριβῶς. ἐπανθεῖ δὲ, πλεονάζει, ἀκμάζει. — ἐπανθεῖ : Ἀκμάζει : *Vict.*
τί λέγεις σύ : Τῷ περὶ τὴν συνήθειαν καὶ ἀνὰ χεῖρα ἐχρήσατο. εἰώθαμεν γὰρ ἐν ταῖς τῶν ἐναντιῶν διαλέξεσι λέγειν, τί λέγεις σύ ; ὅτε γὰρ τοὺς ἐναντίους κατα-
35 πλῆξαι βουλοίμεθα, τῇ τοιαύτῃ φωνῇ χρώμεθα· οἱ τε ἀναισχυντοῦντες παρὰ Ἀθηναίους ἀντιστάμενοι ἔλεγον, τί λέγεις σύ ;
1178. βλέπος : Ἄντι τοῦ πανούργου τὸ βλέμμα. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ἐπὶ πανουργίᾳ καὶ ἀναιδείᾳ διεβάλλοντο. (τὸ δὲ χ πρὸς τὸν σχηματισμὸν τῆς λέξεως.) — Ἄττι-
40 κὸν βλέπος : Ἦγουν βλέμμα καὶ ἦθος, ὅσον οἱ Ἀθηναῖοι ἔχουσι, δριμύ καὶ τιτανῶδες. διαβάλλει δὲ αὐτοὺς ὡς θρασεῖς καὶ ἐτοιμοὺς προδήλας εἰς τὸ ἀδικεῖν. *LB.*
1178. διὰ τὰ χρέα. *R.*
1179. ἔνη γάρ ἐστιν : Ἄντιλέγει τῷ ὁμολογουμένῳ,
45 ὅτι οὐκ ἔστιν ἔνη καὶ νέα μία ἡμέρα, ἀλλὰ δύο, ἔνη μὲν ἢ τριακάς, νέα δὲ ἢ νομηνία. καὶ ὅπως ὁ Σόλων τὰ μὲν κληθείς τῶν δικῶν τῇ τριακάδι φησὶ γίνεσθαι, ὅπως ὁ κληθεὶς εἰς δίκην ἔχη δλην τὴν τριακάδα εἰς τὸ σκέψασθαι τὰ περὶ ἑαυτοῦ, ὥστε ἐν ταυτῷ καὶ τὰ πρυ-
50 τακῆα θεῖναι ἐν τῷ δημοσίῳ.
1181. ἀπολοῦν' ἀρ' : Ζημιώσονται ταῦτα ἄπει ἀνα-

λώσουσι. [σοφίζεται δὲ ὅτι οὐ δύναται εἶναι τις ἡμέρα ἢ αὐτῇ ἔνη καὶ νέα.]

οὐ γὰρ ἐστ' ὅπως : Ἀδύνατον τὰς δύο ἡμέρας μίαν γενέσθαι, καὶ δεικνύειν ὅτι οὐ τῆς μιᾶς ἡμέρας τὰ δύο ὀνόματα, ἀλλὰ τὸ μὲν τῆς τριακάδος ἢ ἔνη, τὸ δὲ τῆς νομηνίας ἢ νέα.

1184. [γραῦς τε καὶ νέα : Διὰ τοῦτο τὸ παράδειγμα τῆς γυναικὸς ἔθηκε, διὰ τὸ τὴν ἔνην ἀρχαίαν καὶ παλαιάν καὶ ὥσπερ τέλος τοῦ ὀπισθεν μηνὸς ἠγεῖσθαι, νέαν δὲ τὴν πρώτην, ἀφ' ἧς ὁ μὴν ἀρχεται.] 10

1187. ὁ Σόλων ὁ παλαιὸς : Ἀρχὴ ἐστὶν αὕτη τῆς τοῦ νόμου διηγήσεως. Σόλων δὲ ὁ νομοθέτης. ἀπομιμείται δὲ τοὺς ῥήτορας τοὺς τὰ μὲν ὀνόματα τῶν νομοθετῶν λέγοντας, μὴ μέντοι τοὺς νόμους εἰδότες.

1188. τουτὶ μὲν : Οὐκ ἀνασχομένους ὁ Στρεψιάδης 15 ἀκούσαι πάντα τὸν λόγον ἐκ περικοπῆς τοῦτο φησι, τὸ, οὐδὲν ἐστὶ τοῦτο πρὸς τὴν ἔνην τε καὶ νέαν.

1189. τὴν κλῆσιν : Τὴν ἐν ταῖς δίκαις (εἰσαγωγὴν). καλοῦνται γὰρ εἰς τὸ δικαστήριον.

1191. ἴν' αἰ θέσεις : Αἱ καταβολαὶ τῶν πρυτανείων 20 ὅπερ μισθὸς ἦν τῆς εἰσαγωγῆς τῆς δίκης. ἐδίδοτο γὰρ δραχμὴ τῷ δημοσίῳ.

1192. ἴν' ὦ μέλε : [Ἴνα, φησι, παρόντες οἱ ἀναγόμενοι, εἰ συνειδοῖεν ἑαυτοῖς ἀδικοῦσι καὶ ἀφελουσι, τοῦ δικάζεσθαι ἀπαλλάττοντο, διαλυσάμενοι πρὸς τοὺς δα- 25 νειστάς διὰ τῆς τῶν τόκων ἀποδόσεως· εἰ δὲ μὴ οἰκεία ἀποδοῖεν γνώμη, ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου λυποῖντο. εἰς σκέψιν οὖν αὐτοῖς, φησὶν, ἐδίδοτο ἢ τριακοστῇ. Ἄλλως.] ἴνα πρὸ μιᾶς ἡμέρας παραστάντες οἱ κατηγορούμενοι διαλυθῶσιν· εἰ δὲ μὴ, τῇ νομηνίᾳ δικάζονται. 30 εἰς σκέψιν οὖν αὐτοῖς, φησὶν, ἐδίδοτο ἢ τριακάς.

1194. ἀντὶ τοῦ ἀνευ δίκης *R. V.*

1196. ὑπανῶντο : Ἄντι τοῦ μετὰ βίας ἀπαιτοῦντο, μαστιζοῦντο.

1198. διὰ τί οὐκ ἔμεινε τὸ ἔθος, ἀλλὰ τῇ τριακάδι καταβάλλουσι, δέον τῇ νομηνίᾳ ; 35

1197. [ἔνη τε καὶ νέα : Ἀποδεικτικὸς τόπος, ὅτι ἔνη καὶ νέα λέγεται ἢ τριακάς. ἀντιδιέσταλκε γὰρ πρὸς νομηνίαν. ἀρχαὶ δὲ, οἱ ἀρχόντες.] (πρυτανεῖα δὲ, τὰ διδόμενα ὑπὸ τῶν δικαζομένων τῷ δημοσίῳ ἀργύρια.)

(1198.) [ὅπερ οἱ προτέθηται : Οὐκέτι γὰρ δίδεται αὐ- 40 τοῖς ἢ σκέψις ἢ πρὸ μιᾶς, ἀλλ' εὐθὺς ἐπὶ τὸ καταβαλεῖν ὁρμῶσιν. εἰκὸς γὰρ αὐτοὺς ἀποσκευασμένους τῇ ἐνδοσίμῳ τριακοστῇ, καταβάλλειν χωρὶς δίκης τὸ χρέος, καὶ μηκέτι τούτους λαμβάνειν τὰ πρυτανεῖα. διὰ τοῦτο τοῖνυν προέλαβον τὴν προθεσίαν ὑπὸ τοῦ ἐπιθυμητικῶς ἔχειν, ὑπὸ τοῦ κερδαίνειν ἠττώμενοι.] προτέθηται δὲ οἱ προλαμβάνοντες τὰ ὄψα, πρὶν εἰς τὴν ἀγορὰν κομισθῆναι, [καὶ μεταπιπράσκοντες πλειονοῦς οἱ νῦν μεταβολοὶ καλούμενοι· ἢ λέγειν, ἢ ἀρατεῖς]. — οἱ πρὸ καιροῦ τῶν σπαγίων ἀπογεύμενοι *R. V.* λαίμαργοι. *B. 50* προτέθηται : Τένθης, λίχνος καὶ γαστρίμαργος. Ἀλιανός. τένθης καὶ ὀσφάγος· τένθειν δὲ τὸ ἐσθίειν. *Vict.*

1199. [ὅπως τάχιστα : Ταῦτο ὄψα συντάξεις· ὅπως

τάχιστα ὑφελόατο καὶ λάβοιεν τὰ πρυτανεῖα, διὰ τοῦτο προϋτένευσαν καὶ προὔλαβον ἡμέρα μιᾶ. δοκοῦσι γάρ μοι παθεῖν ἕπερ οἱ προτένθαι. ἐποίησε δὲ τὴν σύνταξιν ἀσαφῆ τῶν προτάξαι τὴν κατασκευήν. E.]

5 (ὑφελόατο : Λάβοιεν.)

1200. προϋτένευσαν : (Προεπιχευέσαντο. προέλαβον τὴν προθεσίαν ὑπὸ τοῦ ἐπιθυμητικῶς ἔχειν, ἢ ὑπὸ τοῦ κερδαίνειν ἠτῶμενοι.) προϋθέσμευσαν ἡμέραν μίαν. — ἔλαιμάργησαν, προέλαβον. Br.

10 1201. ἀβέλτεροι : Ἄντι τοῦ ἀνόητοι. βέλτερος γὰρ ὁ φρόνιμος. [ἢ ἀπαίδευτοι. πρὸς δὲ τοὺς θεατὰς ποιεῖται τὸν λόγον. διὰ γὰρ τοῦ μωροῦ δοκιμάζεται ὁ φρόνιμος. — ἀμαθεῖς. Br.]

1202. κέρδη : Τρυφή, γέλως, ἀπάτη. λίθοι : Ἄναί-
15 σθητοι. Br.]

1205. ἄριθμὸς : Μάταιον πλῆθος. (πρόβατ' ἀλλως : Ἀπλούστατοι μάτην. ἀμφορῆς : Μεγαρικὰ σεσωρευμένα. Br. ἀμφορεῖς νεοισμῶνοι : Ἐστερημένοι οἴνου ἢ φρονήσεως. LB. νενασμένοι : Ναιῶ, νήω ἢ
20 νάσω· μέλλων νάσω, νένακα, νένασμαι, νενακὸς ἢ μετοχή. Vici.] ματαίως κέραμοι σεσωρευμένοι. νηῆσαι γὰρ τὸ σωρεῦσαι. R. V.

1208. τὸ τέλειον ἀστέον μοι ἐγκώμιον. R.

1206. μάκαρ ὦ Στρεψιάδης : Ὡς ἀγροικοὺς περὶ τὴν
25 κλητικὴν ἐσφάλη· ἔδει γὰρ εἰπεῖν ὦ Στρεψιάδη. ἔπαιξεν οὖν παρὰ τὴν ἀναλογίαν. [ἐκθεσις δὲ τῆς διπλῆς περιοδικῆ εἰς μέλος μονοστροφικὸν τοῦ ὑποκριτοῦ ὀκτάκωλος· ὦν τὸ πρῶτον Ἴωνικὸν ἀπ' [ἐλάσσονος δίμετρον καταληκτικὸν· εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὸν πενθημιμέ-
30 ρές. τὸ δεύτερον Ἴωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἐφθημιμέρες ἀντὶ Ἴωνικοῦ ἔχον ἐπίτριτον τρίτον. τὸ τρίτον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τέταρτον ὁμοιον τῶν δευτέρῳ. τινεὶ δὲ ταῦτα τὰ τρία ἀπὸ ἰαμβικῆς βίαςως καὶ τροχαϊκῆς κατακλιδοῦ. τὸ πέμπτον ἰαμβικὸν ἐφθημιμέρες.
35 τὸ ς' Ἴωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διτροχαίου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ Κρητικῶ· εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἰαμβου κατὰ τὴν τετάρτην χώραν, ὡς ἐπὶ τῆς παραβάσεως, τιθεμένου. ἢ τὸ μὲν πέμπτον Ἴωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ δ' ἔκτον ἐξ ἰαμβικοῦ πενθημιμερῶς καὶ δοχμίου συζυγίας.
40 συνῆψε τῇ λέξει καὶ ἔτεραν διαίρεσιν τὴν εἰς ἰαμβικὸν τρίμετρον ὑπερκαταληκτικὸν καὶ δόχμιον. τὸ ἕβδομον Ἴωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ Ἴωνικοῦ καὶ διτροχαίου· ἢ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ὄγδοον Ἴωνικὸν ἡμιόλιον, ἐκ διτροχαίου καὶ σπονδαίου·
45 ἢ τροχαϊκὸν ἰθυφαλικόν. ἐπὶ τῶν τέλει δύο διπλαῖ ἐξω νενευκίαι· ἢ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἢ δὲ κατὰ τὸ τέλος. ἔστι δὲ καὶ ταῦτα πολυσχημάτιστα κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον.]

1209. φήσουσι τοῦτο τὸ μάκαρ ὦ Στρεψιάδης καὶ οἱ
50 φίλοι καὶ οἱ δημόται. R.

1214. [χωρωνὶς ὁμοία ταῖς ῥηθείαισι. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι με', ὧν τελευταῖος

ὅτι 'κάλεσας εὐθιχῶς τὴν κάρδοπον.

ἐπὶ τῶν τέλει χωρωνίς.]

οὗτος δανειστὴς Στρεψιάδου Πασίας, ἄγων σὺν ἑαυτῷ μάρτυρα, ᾧ διαλέγεται ἀσχάλλων ἐπὶ τῶν μὴ κεκομίσθαι ἅπερ ἐδάνεισε χρήματα. φησὶν οὖν, οὐ χρῆ βραδίως ἄλλοις προῖσθαι τὰ ἑαυτοῦ χρήματα. ἐμφαντικῆ δὲ λέξει ἐχρήσατο, οὔτε δίδοναι φήσας· ὁ γὰρ δῶρον τι λαβὼν οἶδε τάχα τῶν δίδοντι χάριν· οὔτε χρῆσαι εἰπών· ὁ γὰρ δανείσας ἐπ' ὠφελείᾳ δίδωσι τινι, ἀλλ' εὔρεν ὄνομα τὸ προῖναι, μόνον οὐχὶ τὴν δύναμιν τοῦ ῥίπτειν 10 καὶ σκορπίζειν ἔχον. — τὸ δὲ προῖναι, προδιδόναι καὶ κιχρᾶν. οὔτε δὲ χαρίσασθαι ἔφη· οὐδὲ γὰρ ἐχαρίσατο· οὔτε δανείσαι, ἀλλὰ προῖναι, ὁ τὸ ῥίψαι καὶ ἀπολέσαι. V.

1216. ἀπερυθρίασα : [Ἄντι τοῦ, ἀρησάμενον μὴ 15 χρῆσαι, ἢ χρῆσαντα πράγματα ἔχειν.] ἀπαναισχυντήσαι εἰπόντα ὅτι οὐκ ἔχω. — ἀπερυθρίασαι ἐκ τοῦ μὴ δίδοναι δάνειον, μᾶλλον ἢ λαβεῖν ὑστερον ὀχλήσεις ἐν τῇ ἀπαιτήσει. Br.

1217. ὅτε : Ἐπεὶ. Br.

1218. τῶ μάρτυρι φησὶν ὅτι καλῶ σε εἰς δικαστήριον μαρτυρήσοντα. R. V.

1219. ὅτι ἀπαιτεῖ φίλον, ὁ συμβαίνειν εἰώθεν. V. δη-
20 μότη : ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ δήμου τῶ μάρτυρι δηλονότι. R.

1220. κατηγορεῖ Ἀθηναίων, ὡς περὶ τὰς δικὰς ἀεὶ 25 διατριβόντων. Br. ὅτι φιλοπράγμονες οἱ Ἀθηναῖοι. R. V.

1222. ἐς τὴν ἔγνη τε καὶ νέαν : Εἰς δικαστήριον δη-
30 λονότι. ὑπερβατὸν δέ· ἀλλὰ καλοῦμαι Στρεψιάδην εἰς τὴν ἔγνη τε καὶ νέαν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ καλοῦμαι.

1223. τοῦ χρήματος : Λαίπει χάριν, ἢ περὶ, Ἄττι-
35 κῶς. ἔνεκεν τοῦ χρήματος, οἶον τοῦ πράγματος, [ἔρωτηματικῶς. εἶτα ἀποκρίνεται ὁ δανειστὴς, τῶν δώδεκα μῶν, καὶ τὰ ἔξῃς.]

1225. τὸν ψαρὸν : Τὸν τὸ χρῶμα τοιοῦτον, ἢ τὸν
40 ταχὺν, ἀπὸ τοῦ ψαίρειν· ὅθεν καὶ αἰψήρως. — ποικίλον. Br. λευκόν. D.

οὐκ ἀκούετε : Αὐτοῦ διαβάλλοντός με. C. αὐτὸν διαβάλλοντά με. D.

1226. ἱππικὴν : Ταῦτα λέγει ὡς συκοφαντούμενος ὑπ'
45 αὐτοῦ. R. V.

1228. νῆ τὸν Δ' : Ναὶ ὤμνουον δηλονότι. Vici. ἐξηπί-
50 στατο : Ἦν μαθῶν. Harl.

1229. τὸν ἀκατάληκτον : Τὸν ἀήττητον· τὸν μηδὲν
καταβάλλοντα. [πρὸ δὲ τοῦ, μὰ τὸν Δία, τὸ ναὶ ληπτέον ἔωθεν, οὕτως· ναὶ ὤμνουον· οὐ γὰρ ἠπίστατο μὰ τὸν 55 Δία ὁ Φειδιππίδης· καὶ τὰ ἔξῃς.]

1230. ἔξαρνος : Ἐξαρνούμενος. Vici.

1231. τῆς μαθήσεως· διὰ τοῦτο γὰρ ἔμαθον. V.

1233. ἴν' ὄν : Ἄντι τοῦ ὅπου ἂν σε καλεῶσω ἐγώ. V.
ὅπου τὸ ἴνα μεθερμηνευτικὸν ἔστι. Br.

1236. προσκαταθεῖν : Τουτέστι καὶ ζημωθεῖν ἂν
60 τρεῖς ὀβολοὺς, ἴνα ἐπιτρέψῃς μοι ὁμοῦσαι τοὺς θεοὺς· οὕτω καταφρονῶ τοῦ ὄρκου. θεοὶ γὰρ οὐκ εἰσὶ. [τὸ δὲ

ἔζης, καὶ προσκαταβῆναι ἂν τριώβολον, ὧστε ὁμοίαι νῆ Δία. — κἄν προσκαταβῆναι : Μὰ τὸν Δία καὶ προσκαταβῆναι ἂν ἦτο προσκαταβάλομαι τρ. Cant. 3.]

1237. διασημηθεὶς : Ὡς ἐπὶ κεράμου ἢ ἀσκοῦ τὸν λόγον ποιεῖται, οἷτινες σημηχόμενοι ἄλοι βελτίονες γίνονται· ἅμα δὲ ἔτι τοὺς παραφρονούντας διαβρέχουμεν ἄλοι καὶ ἔλαιω, καὶ ὠφελούνται. (Ἄλλως, ὡς παχύδερμον αὐτὸν χλευάζει. τὰ γὰρ παχέα ὑπὸ πιμελῆς τῶν δερμάτων ἄλοι μαλαττόμενα εὐρύτερα γίνονται. θναιτο 10 οὖν, φησὶν, ἀποκαθαρθεὶς τὴν παχύτητα. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν βυρσῶν. ταῦτα δὲ λέγει ἦτοι ἀσκὸν ἢ ἀγγεῖον χαλκοῦν βαστάζων.) [Ὡς ἐπ' ἀγγεῖου ἢ ἀσκοῦ· τινὲς δὲ, ὡς ἐπὶ οἴνου. οἱ γὰρ δεχόμενοι ἄλας οὐ τρέπονται. Ἄλλως. τὴν μεταφορὰν εἰληφεν ἀπὸ τῶν κεράμων καὶ 15 τοῦ οἴνου, οἷς ἄλας βάλλονται ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐξίστασθαι μῆδὲ ὀξίζειν εὐχερῶς. ἢ ἐπεὶ τοὺς ὑπὸ μέθης ὥσπερ παραφρονούντας ὑποβρέχειν εἰώθαμεν ἔλαιω ἄλοι μεμυμένω. ὡς οὖν τοῦ δανειστοῦ μὴ καθεστηκός, ἀλλὰ καὶ παραφρονούντος, ὡς ἐπὶ ὠμολογημένοις ἔξαρνός 20 ἔστιν, οὕτω τῇ μεταφορᾷ ἐχρήσατο. φησὶν οὖν, οὐ τὰ τυχεῖα οὗτος ὠφεληθεὶς διαβρέχεται ἄλασι. — κοθαρθεὶς· τὰ γὰρ πασσόμενα κρέα δυσωδίας καὶ σκωληκῶν καθαίρεται. Θ.]

1238. ἔξ χοῆς χωρήσεται ὁ ἐγκέφαλος αὐτοῦ. 25 ἅμα δὲ ἐπὶ κεράμου ἢ ἀσκοῦ ἔμεινε μεταφορᾶς, ὡς ἔαν σημηθῆ, πλέον χωρεῖ τῶν ἐμπεφρακῶτων ἀποβεβλημένων. R.V. [ἔξ χοῆς : Πάλιν χλευάζει ὡς ἐπὶ ἀμφορέως καὶ οἴνου. ἢ πρὸς τὰ ἀνωτέρω, ἂν σημηθῆ, πλέον χωρήσει. ὥσπερ λήκυθος ἢ ἀσκός, ἢ ἄλλο 30 τι τῶν τοιούτων. πλέον γὰρ χωρεῖ τῶν ἐμπεφρακῶτων ἀποβεβλημένων. χοεὺς δὲ ἔστιν εἶδος μέτρου, ᾧ μετροῦσι τὸν οἶνον. ὁ καὶ κλίνεται χοεὺς, ὡς Πηλέως ὡς καὶ ἐν Ἰππεῦσι [95] φησὶν

ἀλλ' ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἴνου χοᾶ.

35 ἐνταῦθα δὲ τὸ χοῆς, εἰ μὲν περισπᾶται, ἐκ τούτου τοῦ χοεὺς ἔστι, κατὰ ποιητικὴν ἀδειαν. χοῆς γὰρ ὠφείλει εἰπεῖν ὡς ἱππῆς. εἰ δὲ βαρύνεται, ἐξ ἐτέρας ἔστιν εὐθείας, ἥτις ἔστιν ἡ χοῆ θηλυκῆς, καὶ κλίνεται τῆς χοῆς.

40 1240. καταπροῖξει : Καταφρονήσεις· παρὰ τὴν προῖκα. δωρεὰν ἐπεγγαῆ μοι.] ἥσθην : Παρεπιγραφή ἔστι. γελῶν γὰρ τοῦτο φησὶν. ἐκχαχάζει γὰρ τῆς προσσηγορίας ἀκούσας τοῦ Διὸς, γέλωτα τὸν ἐκείνου πθέμενος ὄρμον. ταῦτα δὲ φησὶν, ἐπεὶ 45 δεδιδάχθαι μῆτε τὸν Δία μῆτε τοὺς ἄλλους ἠγείσθαι θεοῦς, ἀλλὰ ἢ τὰς Νεφέλας καὶ τὸν Δῖνον, ὡς ἔφησεν ὁ Σωκράτης.

1241. τοῖς εἰδόσιν : Ἀντὶ τοῦ, ἔμοι τῷ εἰδότη. [ἢ τοῖς ἐπιστήμοσι καὶ εἰδόσιν, ἔτι ὁ Ζεὺς οὐδεὶς ἔστι. διὸ 50 καὶ γέλωτος ποιητικῶς ὁ Ζεὺς ὁ παρὰ σοί.]

1242. ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ὧν ἐβλασφήμησεν. V.

1246. εἰπέ μόνον τὸ δοκοῦν σοι. R.V. [ἔποδώσειν σοι : Τινὲς τοῦτο τοῦ κληθῆναι εἶναι λέγουσιν. ἢ εἰσελθόντος

τοῦ Στρεψιάδου ὁ δανειστής φησὶ πρὸς τὸν μάρτυρα.] τῷ μάρτυρι φησὶν ὁ δανειστής εἰσελθόντος τοῦ Στρεψιάδου. R. ὁ μάρτυς φησὶ τῷ Πασίᾳ εἰσελθόντος τοῦ Στρεψιάδου, ἔτι τί σοι δοκεῖ δράσειν ὁ Στρεψιάδης. εἰσέρχεται δὲ ἐκβάλλειν κάρδοπον, ἵνα αὐτῷ διαλεχθῆ καθὼς ἐδι- 5 δάχθη ὑπὸ τοῦ Σωκράτους. V.

1248. (τοῦτι τί ἐστίν : Εἰσελθὼν ὁ Στρεψιάδης προῆλθε πάλιν τῆς οἰκίας, σκαφίδιον ἢ μαγίδιον ἐξαγαγών. ἀνερωτᾷ οὖν αὐτὸν καὶ πυνθάνεται, ὃ τί ποτε αὐτὸ προσαγορεύοι. ὁ δὲ συνθήως τοῦτο φησὶν ἀρσενικῶς, 10 κάρδοπος. οὗτος δὲ ὑπὸ τοῦ Σωκράτους κاردόπην αὐτὸ δεδιδάχθαι λέγειν. ἵνα οὖν ἀμαθῆ καὶ ἀσιδίετον ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀποδείξῃ τὸν δανειστήν, οὕτω φησὶν.) ἐξ ὧν ἔμαθε παρὰ Σωκράτους. R.

1252. οὐχ ὅσον γέ μ' εἶδεναι : (Ἀντὶ τοῦ ὡς νομίζω.) 15 ἐν ὅσῳ ἐν ἑμαυτῷ εἰμι καὶ οἰδά τι.

1253. ἀπολιταργεῖς : Ἀντὶ τοῦ ἀποδραμεῖ, ἀποσκιρτήσεις ἀπὸ τῆς θύρας. ἐνεστι δὲ ἐν τῇ λέξει τὸ ἀργόν, ὅπερ ἔστι τὸ ταχύ, καὶ τὸ λίαν. οὐ ταχέως οὖν, φησὶν, ἀποδραμεῖ. λιταργιμῶς δὲ ἐκάλουσιν καὶ τὰ σκιρτήμα- 20 τα. — ὑποχωρήσεις, ἀπέλθεις. Bt.

1255. θήσω πρυτανεῖα : Γραφὴν κατὰ σοῦ ποιήσομαι. ἐν γὰρ τῷ πρυτανεῖω ἐτίθεισαν τὰς τῶν δικῶν γραφάς.

1256. προσαποβαλῆς : Ἀντὶ τοῦ ζημιωθήσῃ καὶ τὰ πρυτανεῖα πρὸς ταῖς δώδεκα μυαῖς. [ὃ ἔστι τὸ δέκατον 25 τοῦ τιμήματος τῆς εἰκῆς· ὅπερ καλεῖται συνωνύμως παρακαταβολή.] — ἀπολέσεις, φησὶ, καὶ τὰ ἐπὶ τῇ γραφῇ ἀναλώματα, μάτην αὐτὰ ποιήσας, διὰ τὸ περιέσεσθαι σου τὴν υἴον μου λέγοντα τὸν ἀδικώτερον λόγον. V.

1258. ἔτι ἦν ἔδει σε κاردόπην, εἰρηκας κάρδοπον. εὐθητικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαιδεύτους. R. V. εἰρηκας ἀνοή- 30 τως. ὡς δὲ βέβαιον ἔχων τὸ νικῆσαι κατειρωνεύεται αὐτοῦ. V.

1259. [ἰὼ μοὶ μοι : Κορωνίς ἑτέρα ὁμοία. οἱ δὲ στίχοι 35 ἱαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι μγ'. ὧν προτίθεται κῶλα δύο· τὸ πρῶτον ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δεύτερον ἱαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. ὁ δὲ τελευταῖος τούτων

αὐτοῖς τροχῶσι τοῖς σοῖσι καὶ ξυνωρίσιν.

40

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

1281. τῶν Καρκίνου : Ἐπεὶ τραγικῶς ἀνεφώνησε τὸ ἰὼ μοὶ μοι. οἱ δὲ Καρκίνου παῖδες Ξενοκλῆς καὶ Ξενό- 45 τιμος, καὶ ὁ μὲν χορευτῆς, Ξενοκλῆς δὲ τραγῳδίας ποιητῆς. παρ' ὑπόνοιαν δὲ εἶπε, δέον παίδων. [Ἄλ- λως. φασὶν ὡς ὁ Καρκίνος οὗτος ποιητῆς ὧν τραγικός, εἰσῆγαγέ τινας τῶν θεῶν ἐν τινι δράματι δαινοπαθοῦντας. Junt., Vict. δαιμόνων : Δαιμόνες οἱ θεοὶ, δαίμονες τι- 50 νες ὄντες ἢ ζα . . . ροὶ ἢ ἀπὸ τοῦ πάντα μερίζεσθαι, δάσσεσθαι. Vict.

1283. οἶον κατὰ σαυτοῦ νῦν χῶρει καὶ μὴ καθ' ἡμῶν. R. V.

1284. ὧ σκληρὲ δαίμων : Ταῦτα Ξενοκλέους ἔστιν ἐκ

τοῦ Λικυμνίου. λέγεται δὲ ὑπ' Ἀλκυμνῆς Λικυμνίων
 τεθνηκέναι ὑπὸ Γληπολέμου. διὸ καὶ ἐπιφέρει « τί δαί
 « σε Γληπολέμος ποτ' εἰργασται κακόν; » Εὐφρόνιος
 παρὰ Ξενοκλεί φησιν εἶναι τὸ χρυσάντυγες, ἐξ οὗ πα-
 5 ραπειποιησθαι τὸ θραυσάντυγες. τοῦτο, ἐπεὶ ἐμνήσθη
 αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ πατρός. [Ἄλλοι δὲ τραγικὸν ὑποκρι-
 τήν εἶναι τὸν Γληπολέμου, συνεχῶς ὑποκρινόμενον Σο-
 φροκλεί. εἰκότως δὲ τοῦτοις ὁ δανειστὴς χρῆται. διὰ γὰρ
 ἵπποτροφίαν ἐπιτόχευσεν. — θραυσάντυγες : Ἄντυξ,
 10 ἄρματος περιφέρεια. *Vict.*]

1267. ὦ τάν : ὦ σὺ, ὦ ἑταῖρα, ὦ οὗτος, ὦ μακά-
 ριος, πρόσρημα τιμητικῆς λέξεως· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ
 εἰρωνείᾳ πολλάκις. *Vict.*

1269. λείπει τὸ ἔμοί. κακῶς : ἀτυχῶς. R.

1271. κακῶς ἀρ' εἶγες : Διὰ τὸ ἀνω εἰρηκέναι, ἰὼ μοί
 μοι, καί, ἀνήρ κακοδαίμων, ἐπήγαγε τὸ ὄντως.

1272. ἐξέπεσον : Τῶν χρημάτων. ἦν δὲ καὶ ὄτος
 περὶ ἵπτικῆν ἔχων. R. V. [ἵππους γ' ἐλαύνων : Καὶ
 τοῦτο ἐκ παρωδίας. ἅμα δὲ καὶ αὐτὸς ἵπποτροφῶν ἐδυσ-
 20 πρήγησεν.]

1273. ὡσπερ ἀπ' ὄνου : Πρὸς τὸ ἀπὸ ἵππου ἀπὸ ὄνου
 εἶπε καὶ ἅμα πρὸς τὸ ληρεῖς. ἐπὶ γὰρ τῶν κατὰ μῆδενα
 λόγον πραττόντων εἰθῆσαι τὸ ἀπὸ ὄνου λέγειν τὴν πα-
 ροιμίαν. τινὲς δὲ ἀπὸ νοῦ λέγουσιν. R. V. [ἐπὶ τῶν ἀλό-
 25 γως πραττόντων ἡ παροιμία καὶ μὴ δυναμένων ὄνους
 χρῆσθαι, μήτι γε δὴ ἵπποις. ὁ μέντοι Πλάτων ἐν τρίτῳ
 Νόμῳν [p. 701, c] τὴν τελευταίαν περισπᾶ ἀπὸ νοῦ λέ-
 γων οὕτως « καὶ μὴ καθάπερ ἀχάλινον κεκτημένον τὸ
 « στόμα, βία ὑπὸ τοῦ λόγου φερόμενον κατὰ τὴν πα-
 30 « ροιμίαν, ἀπὸ νοῦ πεσεῖν. » ἢ ἐπαίξει πρὸς τὸ ὑπ' αὐτοῦ
 εἰρημένον, καὶ δέον εἰπεῖν ἀπὸ τοῦ νοῦ, εἶπεν, ἀπ' ὄνου.
 Ἄλλως, γράφεται καὶ ἀπ' ὄνου καὶ ἀπὸ νοῦ. κείται δὲ
 παροιμία ἀπ' ὄνου. φασὶ γὰρ ὅτι δύο τινὲς περιτυχόντες
 ὄνω ἐν ἐρημίᾳ, φιλονεικοῦντες πρὸς ἀλλήλους περὶ τοῦ
 35 τίς αὐτὴν λήψεται, ἔλαθεν αὐτοὺς ἄμφω ἀπολέσαντας
 αὐτόν. τούτων γὰρ μαχομένων ἀνεχώρησε τὸ ζῆρον.]

1277. προσκεκλήσεσθαι : (Ἄντι τοῦ διὰ μαρτύρων
 ἀχθήσεσθαι.) εἰς τὸ δικαστήριον κληθήσεσθαι. (ἀπὸ κοι-
 νοῦ δὲ τὸ δοκεῖς.)

1279. καινὸν αἰεὶ τὸν Δία : [Νέον ἕδωρ ὕειν νομίζεις,
 φησιν, ἢ πάλιν ἀντεπαγόμενον αὐτὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου;]
 ὡς ταῦτα μαθὼν παρὰ Σωκράτους κατὰ τὸ σιωπώμε-
 νον. V.

1286. τί θηρίον : [Τινὲς τὸ θηρίον πρὸς τὸν δανειστὴν
 45 λέγουσιν εἰρησθαι. ἀντὶ τοῦ, ὦ θηρίον, τί ἐστὶν ὁ τό-
 κος.] ἐπεὶ γέννημα φαμέν ἐπὶ θηρίου καὶ τόκον.

1289. προβαίνοντας, ἀναλίσκομένου. R. V.

1290. [τὴν θάλατταν : Τί δῆτά ἐστιν ἂ νομίζεις; καὶ
 τοῦτο δὲ ἔμαθε κατὰ τὸ σιωπώμενον.]

1292. οὐ λυσίτελεϊ τοῖς ἐπὶ γῆς πλείονα εἶναι τὴν θά-
 50 λατταν. R. V.

1297. τὸ ἀμυντήριον. R. V.

1298. ὦ σαμφορά : Ταῦτα ἔοικεν ὁ μάρτυς λέγειν
 τῷ δανειστῇ. R. V. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀναχωρεῖς; V. [τινὲς

τοῦτο Στρεψιάδου· τινὲς ἄλλων τοῦ κλητῆρος. ἀντὶ τοῦ,
 ὦ κλητορ. ὡς ἵππῳ αὐτῷ διαλέγεται.]

1299. σειραφόρον ἀντὶ τοῦ παρήγορον. καὶ πρὸς μὲν
 τὸ ἐπὶ ἄλλων τὸ σύ, πρὸς δὲ τὸ ἐπιαλῶ τὸ σέ. καὶ ἔστιν
 ἢ γραφὴ δισση, ἐπὶ ἄλλων καὶ ἐπιαλῶ. καὶ πρὸς μὲν τὸ ε
 περιστώμενον ἐπιαλῶ εἴη ἂν ἀπειλητικῶς λέγων, οἷον
 ἄξεις καὶ ὀρμήσεις σεαυτὸν ἐντεῦθεν, ἐπεὶ ἄλλῳ σε, ὅπερ
 ἐστὶν ἐλάσω σε καὶ διώξω σε κεντῶν ὑπὸ τὸν πρῶκτὸν
 ὅσπερ ἵππον παρήγορον· πρὸς δὲ τὴν ἑτέραν γραφὴν
 οὕτως ἠθικῶς λέγοντος, οἷον ἀπάξεις σὺ τὸν σειραφόρον
 10 εἰς μυλῶνα ἐπὶ τὸ ἄλοθιν, ἀντὶ τοῦ ἀπαγέ σου τὸν ἵππον
 κάκειθεν τραφήση. τινὲς δὲ οὕτως, ἄξεις ἐπιβαλόν.
 [Ἄλλως, ἐπιαλῶ μέλλων ἀπὸ τοῦ ἰάλλω. λέγει δὲ ἐπι-
 πέμφω σε. ἐν ἤθει δὲ τὸ ἄξεις λέγει· οὐκ ἀπάξη ποτὲ
 ἐντεῦθεν καὶ πορεύση. τὸ δὲ ἐπιαλῶ, ἀντὶ τοῦ ἐπιπέμφω
 15 σε. συμβουλεῖται δὲ αὐτῷ ἀλόασαντα μισθῷ πορεύεσθαι,
 ἵνα τρέφειν ἔχη τοὺς ἵππους. σειραφόρος δὲ, ὁ ἐξω τοῦ
 ζυγοῦ. Ἄλλως, ἐὰν μὲν οὗτος ὁ λόγος ἢ ἠθικός, ἀπέρχη,
 ἢ ὑποβαλῶ τὴν μάλιστα κεντῶν σε ὑπὸ τὸν πρῶκτὸν,
 ὡς σειραφόρον· ἐὰν δὲ ἐπὶ ἄλλῳ, οὕτως, ἀπέρχη ἐπὶ
 20 ἄλλῳ κεντῶν σου τὸν σειραφόρον, ἐπὶ τὸ ἐργαζόμενον
 ἐκεῖθεν τραφήνη· οὐδὲν γὰρ ἐντεῦθεν λήψη. οἱ δὲ οὐ-
 τως ἐπιβαλόν σοι τὴν μάλιστα καὶ δέρων τὸν πρῶκτὸν,
 ἄξω σε. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κεντουμένων ἵππων βρα-
 δέων ὑπὸ τῶν ἡνιόχων. — ἐπεὶ ἄλλῳ : Κινήσω, συν-
 25 τρίψω. B. D. συντρίψω. E. ἐπὶ σ' ἄλλῳ : Συντρίψω. C.]

1300. (ὑπὸ τὸν πρῶκτὸν σέ : Μήποτε οὐκ ἔστι σέ,
 ἀλλὰ σὺ· εἰ μὴ ἄρα λέγει, ἄξεις σεαυτὸν ὡς τὸν σειρα-
 φόρον, ὅπου αὐτὸς ἐργάζη.)

1302. ζυνωρίον : Ξυνωρίς, ἄρμα ἵππων ἐζευγμένον. 30
Vict. λείπει ἢ σὺν. R.

1303. ἐν εἰσθέσει κῶλα τρία, ὧν τὸ πρῶτον Ἴωνικὸν
 ἡμιόλιον. R. V. [χορωνίς καὶ εἰσθεσίς μελούς ἐξίοντων
 ὑποκριτῶν μονοστροφικοῦ ἐκ κώλων ἠ΄. ὧν τὸ πρῶτον
 ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον τοῦ α φλαύρων = 35
 ποδὸς ἀνθ' ὅλης ἰαμβικῆς κειμένου διποδίας. τὸ δεύτερον
 ἐκ διὰμβου καὶ Ἴωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος δίμετρον ἀκα-
 τάληκτον, ἢ ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές. τὸ τρίτον ἰαμβικὸν
 δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τέταρτον ὁμοιον, ἢ ἐκ παιῶ-
 νων δευτέρων. τὸ ε' χοριαμβικὸν ἐξ ἐπιτρίτων τρίμετρον
 40 καταληκτικόν. τὸ σ' τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν
 ἦτοι ἐφθημιμερές. τὸ ζ' ὁμοιον, τρίμετρον μέντοι. τὸ η'
 χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ θ' ἀντι-
 σπαστικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ πρώτου ὁμοιον. τὸ
 δέκατον ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ια' 45
 καὶ ιβ' ὁμοια τῷ τρίτῳ. τὸ ιγ' χοριαμβικὸν πενθημι-
 μερές. εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν δίμετρον. τὰ ἐξῆς τρία
 ἀντισπαστικά ἐφθημιμερῆ Φερεκράτεια, τροχαϊκῆς
 κατὰ τὴν πρώτην χώραν κειμένης ταυτοποδίας. τὸ πα-
 ρατέλευτον ὁμοιον τῷ τρίτῳ· μεθ' ὃ ἰαμβικὸν δίμετρον
 50 καταληκτικόν, ἦτοι ἐφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]
 (ὅλον τὸ πραγματικὸν ἔρᾶν : Αἰνίττεται εἰς τὸν Στρεψιά-
 δην, καὶ λέγει ὅτι δεινὸν ἐστὶ καὶ ἀηδὲς τὸ ἀτόπων
 ἔρᾶν.) ἰστέον δὲ ὅτι ἐκεῖνοι διαλεχθέντες ἀπεληλύθασιν.

δ δὲ χορὸς ὢν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ταῦτα διέξεισι περὶ τοῦ Στρεψιάδου, προαναφωνῶν διὰ τούτων καὶ αἰνιττόμενος, ἃ μέλλει πείσασθαι ὁ Στρεψιάδης ὑπὸ τοῦ υἱοῦ. — φλαύρων : Φαύλων, κακῶν, πονηρῶν. *Vict.*

5 1306. πρᾶγμα' : ἀντὶ τοῦ κακῶν. R. V.

1309. τὸν σοφιστήν : Τὸν φιλόσοφον, ἢ τὸν παῖδα, ἢ τὸν γέροντα. ἀπὸ τοῦ σοφίσσασθαι. — τὸ ὢν ἀντὶ τοῦ ἀνθ' ὢν. R. V.

1311. αὐτὸν ἀντὶ τοῦ Στρεψιάδην. R.

10 1317. ὡς ἀντιπαθῆ καὶ ἀντιλέγει. R.

1320. ἴσως ἴσως : Εὐξεται παρ' αὐτοῦ ἀδικούμενος καὶ δεινὰ πάσχων, τέλειον ἄφωνον αὐτὸν εἶναι.

βουλήσεται : Ἐπαί μείζω κακὰ πείσεται ἢ φέρειν οἷός τε εἶναι. B. C.

15 1321. ἰοῦ ἰοῦ : [Κορωνίς ἑτέρα εἰσιόντων αὐθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι κγ'. ὢν προτίθεται κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον. ὁ δὲ τελευταῖος τούτων

καὶ μὴν δ τι καὶ λέξαι ἀκούσαι βούλομαι.

20 ἐπὶ τῶ τέλει κορωνίς. κέχρηται δὲ προαναφωνήσει τῷ ἰοῦ ἰοῦ. τινὲς δὲ ἀπλοῦν τὸ ἰοῦ φασίν.] [σχετλιαζῶν ἔξειναι ὁ πρὸς τῆς, ὡς ὑπὸ τοῦ παιδὸς τετυμμένον. δῆλον δὲ ὅτι πάντα ταῦτα διαπέπασται αὐτῷ τῆς πρὸς Σωκράτη διαβολῆς χάριν, δεικνύναι διὰ τούτων φιλοτιμουμένω, ὅτι μὴδὲν χρηστὸν διδάσκει τοὺς νέους, ἀλλὰ πᾶν τούναντίον πονηροῦς, ὅποτε καὶ περὶ τοὺς γεγεννηκότας τοιοῦτοι γίνονται, καθίστησι.]

25 1322. πάση τέχνῃ : Ἀντὶ τοῦ παντὶ τρόπῳ, πάσῃ δυνάμει. τὸ δὲ ἀμύνειν καὶ ἀμυνάθειν λέγουσι. ἀπὸ τούτου οὖν ἐσχημάτισται. — ἀμυνάθετα : Βοηθήσατε. B. ἀμυνάθειν, ἀμύνειν, βοηθεῖν. *Vict.*

30 1327. πατραλοῖα : Οὐ μόνον πατραλοίας, ἀλλὰ καὶ πατραλώας εὐρηται. *Canf. 1.*

(1328). καὶ πλείω : Ἀντὶ τοῦ χεῖρονα [καὶ πλείω 35 τούτων] εἰπέ.

1330. λακκόπρωκτε : Εὐρύπρωκτε. *Br.*

1335. ἀντὶ τοῦ κατὰ πολὺ. R.

40 1338. ἐδίδαξάμην : Ἀντὶ τοῦ ἐδίδαξα. παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. δύναται δὲ εἶναι μεσότῃτος (Ἄττικῶς), ἀντὶ τοῦ ἐξεπαιδεύσα [δι' ἑτέρου. τὸ γὰρ ἐδίδαξα δι' ἑαυτοῦ. — ἤγουν εἰς διδάσκαλον ἐπεμψα. ἐστὶ δὲ κατ' εἰρωνείαν. *Br.*]

1340. μέλλεις : Ἐμελλεις. *D.*

45 1345. [σὸν ἔργον : Εἰσθεσις χοροῦ, στροφῆς μὲν λόγον ἔχουσα διὰ τὸ ἔχειν καὶ ἀντίστροφον τὸ

οἶμαι γὰρ τῶν νεωτέρων,

50 ἢς οὐδὲν διενήνοχε· προωδικῆ δὲ, διὰ τὸ προτίθεσθαι καὶ προάδασθαι τῆς διπλῆς. ἢ διπλῆ καὶ εἰσθεσις εἰς ἐπωδικὴν τριάδα ἢ τετράδα κῶλων ἕξ, ὧν τὰ μὲν περὶ τὰ ἄρτια ἰωνικά, ἢ μιόλια διὰ τὸ ἔχειν πρὸς τῶ ἔλω καὶ τὸ ἤμισυ τοῦ ἰωνικοῦ καλούμενα, ἀδιαφοροῦντα τὴν πρώτην συλλαβὴν.

τὸ μέντοι τελευταῖον, δ καὶ ἐπωδὸς, ὡς ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ᾠδῆς τιθέμενον, λέγεται, ἀντ' ἰωνικοῦ ἐπίτερον ἔχει. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι δύο ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί, ὅμοιοι τοῖς ἕξῃς. ἔθος γὰρ ἐστὶ προτίθεσθαι τῆς διπλῆς διστιχίαν μετὰ τὴν περίοδον τῆς κορωνίδος ἢ 5 τῆς ᾠδῆς. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλῆ ἕξω νενεουαῖα.]

φροντίζειν : Βουλεύεσθαι. ὅπη δ' ἂν ἀντὶ τοῦ ὁποῖω τρόπῳ. R. V.

1347. πεποίθειν : Ἐθάρρει. *Br.*

1348. τολμηρός. R.

1349. ἀλλ' ἐστὶν τι ἐφ' ᾧ θαρρεῖ. R.

1352. πρὸς χορὸν : [Πρὸς ἑμέ.] οὕτως ἔλεγον πρὸς χορὸν λέγειν, ὅτε τοῦ ὑποκριτοῦ διατιθεμένου τὴν ῥῆσιν, ὁ χορὸς ὠρχεῖτο. διὸ καὶ ἐκλέγονται ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐν τοῖς τοιοῦτοις τὰ τετράμετρα, ἢ τὰ ἀναπαιστικά, ἢ τὰ ἰαμβικά, διὰ τὸ βραδίως ἐμπίπτειν ἐν τούτοις τὸν τοιοῦτον ρυθμόν.

1353. καὶ μὴν ὅθεν γὰρ : [Κορωνίς καὶ στίχοι ὅμοιοι τῷ διστιχίῳ γγ'. ὢν τελευταῖος

ἕτερον ἂν καὶ προῦσχομένη σε· σὺ δὲ μενὼν ἀπάγχων.

μαθ' ὅν τρία κῶλα ἰαμβικά δίμετρα ἀκατάληκτα, καὶ στίχος ὅμοιος τῶν ἄνω.]

1354. ἐστιᾶσθαι ἐστὶ τὸ εὐωχεῖσθαι. οὐχὶ δὲ τὸ παρὰ τινι πάντως ἔλεγον. R. V.

1355. [λύραν λαβόντα : Ἐν τοῖς συμποσίοις κύκλω τοῖς ἐστρωμένοις ὁ ἐστιᾶτωρ διδοὺς λύραν ἐκέλευεν ᾄσαι ᾠδὴν.]

1356. ᾄσαι Σιμωνίδου : Ἀρχὴ ᾠδῆς εἰς Κριὸν τὸν Αἰγινήτην « ἐπέξᾳθ' ὁ Κριὸς οὐκ ἀεικέως. » φαίνεται 30 δ' εὐδοκιμεῖν καὶ διαφανῆς εἶναι. R. V. [τοῦτο τὸ μέλος Σιμωνίδου ἐξ ἐπίνικου

ἐπέξᾳθ' ὁ κριὸς οὐκ ἀεικέως.

ἦν δὲ παλαιστῆς Αἰγινήτης. Ἄλλως. τῇ πρὸς τὸ ζῶον κοινωνία τῆς λέξεως συνέπλεξε τὰς κοινωνίας ὁ 35 ποιητῆς λέγων « ἐπέξᾳθ' ὁ κριὸς οὐκ ἀεικέως, ἔλθων « εἰς δένδρον ἀγλαὸν Διὸς τέμενος. » φαίνεται δὲ εὐδοκιμεῖν καὶ διαφανῆς εἶναι. τὸ δὲ ἐπέχθη καὶ διὰ τοῦ ε ψιλῶ ἀπὸ τοῦ πέκυ, καὶ διφθογγογραφεῖται. — τοῦτο τὸ μέλος ἐκ τῶν τοῦ Σιμωνίδου ἐστίν. ἐκεῖνος γὰρ οὕτω 40 φησὶν « ἐπέξᾳθ' ὁ καιρὸς οὐκ ἀκαίριος. » ἦν δὲ ὁ κριὸς οὗτος παλαιστῆς Αἰγινήτης. LB., Harl. 5.] ὡς ἐπέχθη : ὡς ἐκάρη. R. V.

1357. ἀρχαῖον : [Μυρῶν. παραιτοῦνται δὲ οἱ φιλόσοφοι τὸ καθαρίζειν ἐν τῷ πίνειν. κάχρυς δὲ, ἀντὶ τοῦ 45 κριθᾶς πεφρυγμένης. ἄδουσι δὲ αἱ ἀλήθουσαι ὑπὲρ τοῦ παραπέμψασθαι τὸν κάματον.] οὐδενὸς λόγου ἄξιον, ληρῶδες, (ἀνόητον). R. V.

1358. ὥσπερ εἰ κάχρυς : Καθάπερ τινὰ γυναῖκα κριθᾶς ἀλοῦσαν. διαβάλλει δὲ λελθότως τὸ τῶν γυναικῶν 50 γένος, αἷς ἔργον πίνειν (καὶ ἔτερον τι διαπραττομένης) — κάγχρυς : Πεφρυγμένης κριθᾶς. *Br.*

1380. ὡσπερὶ τέττιγας : Πολύλαλον γὰρ τὸ ζῶον. R. V. παρεποίησε τὸ ἄδειν, καὶ φησιν ὅτι τὸ ἄδειν φλυαρεῖν. ὡς τέττιγας καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ ὡς γυναῖκας ἄδειν ἀλετρευούσας. — τρέφοντα. Θ.
- 5 1384. ἀλλὰ μυρρίνην : [Μυρρίνης γὰρ κλάδον κατέχοντες ἦδον τὰ Αἰσχύλου, ὡσπερ τὰ Ὀμήρου μετὰ δάφνης.] παρὰ τὰ Αἰσχύλου « οὐνεκ' ἔκει ἄνθεα λει-
« μώνια. » [Ἄλλως.] Δικαίταρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῶν ἀγώνων « ἐτι δὲ κοινόν τι πάθος φαίνεται συνακο-
10 « λουθεῖν τοῖς διερχομένοις εἶτε μετὰ μέλους εἶτε ἀνευ
« μέλους, ἔχοντας τι ἐν τῇ χειρὶ ποιεῖσθαι τὴν ἀφήγη-
« σιν. οἱ τε γὰρ ἄδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις ἐκ παλαιᾶς
« τινος παραδόσεως κλῶνα δάφνης ἢ μυρρίνης λαβόντες
« ἄδουσιν. »
- 15 1385. σκώπτει καὶ Αἰσχύλον καὶ Σιμωνίδην. V.
1386. ἐγὼ γὰρ : Οὐκ ἄσω δηλαδὴ. C.
1387. ἀσύστατον : Οὐ συνεστῶτα οὐδὲ πυκνόν, ἀλλ' ἀραιὸν ἐν τῇ ποιήσει καὶ κομπῶδη. τὰ γὰρ ῥήματα Αἰσχύλου φαντασίαν μὲν ἔχει, βασιανίζόμενα δὲ οὐδε-
20 μίαν ἔχει πραγματείαν. (ἀσύστατον δὲ, ὅσον ἀδιάθετον, ἀπιθάνους συνιστάντα τοὺς μύθους.) — ἀνισον. Θ. *Bruckh.*
- στόμφακα : συνθέντω λέξει ἐχρήσατο ἀπὸ τοῦ στόματος καὶ τοῦ ὄμφακος, ἵν' ἢ λέγων ὄμφακα ἐν τῷ στόματι ἔχοντα. V. [σκληρόν· παρὰ τὸ στόμα καὶ τὸν ὄμφακα· ὅσον τραχύν. κρημνοποιὸν δὲ.] μεγάλας λέξεις ποιοῦντα. — στόμφακα : Μεγαλορρήμονα. κρημνοποιόν : Σκληρολέκτην. Θ. *Br.*
1388. ὀρεχθεῖν : Κινεῖν καὶ συνταράττεσθαι. R. V. κινηθῆναι πρὸς ὀργήν. Θ. ὀρέχθει μίμημά ἐστι τραχέος ἤχου γινομένου ἐν τῷ σφάττειναι βῶν. Θεόκριτος δὲ [II, 43] ἐπὶ θαλάσσης τὴν λέξιν τίθησι, καθ' ὁμοιότητα τοῦ [Hom. Od. E, 402] « ῥόχθει δὲ μέγα κύμα. » δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ πατάγου καρδίας ἢ λέξις τίθεται. *Vict.*
- 35 1370. [τὰ σοφὰ ταῦτα : Ἡ ἀντὶ τοῦ ἔπη ἐπινοητέον, ἢ δέον εἰπεῖν, ὅσπερ εἰσὶν οἱ σοφοὶ οὗτοι ποιηταί, ὁ δὲ πρὸς οὐδέτερον ἔρριψεν· ὡσπερ καὶ ἐν Βατράχοις [89] ποιῶ λέγων
οὐκοῦν ἕτερον ἐστὶ μερακῦλλια
40 τραγωδίας ποιοῦντα.]
1371. ὡς ἐκίνει ἀδελφός : Τὴν Καναχὴν ὁ Μακαρεὺς τὸ δὲ ἀλεξίκακε διὰ μέσου ἀναπεφώνηται. σημειοῦται δὲ τὸν Εὐριπίδου Αἰόλον. ἐκεῖ γὰρ οἱ ἀδελφοὶ τὰς ἀδελφὰς γαμοῦσιν. Ἄλλως. (γέγραπται Εὐριπίδου Αἰόλος δρᾶμα οὕτως καλούμενον, ἐν ᾧ παρήγαγε Μακαρέα, τὸν παῖδα τοῦ Αἰόλου, φθείραντα Καναχὴν τὴν ἀδελφὴν. ἐπεὶ δὲ παρ' Ἀθηναίους ἔξεστι γαμεῖν τὰς ἐκ τῶν πατέρων ἀδελφὰς, εἰς αὐξήσιν τοῦ ἀδικήματος προσέθηκε τὴν ὁμομητρίαν. εἴτα εὐφυῶς ἐσχετλίασεν, ἐπάγων τὸ ἀλεξίκακε· τουτέστιν, ἀποτρόπαιε, καὶ ὦ τὰ δεινὰ ἀπειργῶν. ἴδιον γὰρ Ἡρακλέους τὸ ἐπιθετόν.) — ὅτι συνῆν ἀθέσμως. Θ.
1373. ἐξαράττω : Κρούω αὐτόν· λοιδορῶ, πλήττω πολλοὺς κακοῖς.

1375. ἀντεβάλλομεν, ἐφιλονευκοῦμεν. R. V.
1376. κάσποδοι : Ἐτυπτε. συνέντριβε. R. συνέντριβεν, ἐκονόρτου, ἐσπόδου. V. κονιορτοῦ ἐπλήρου. *Vict.*
1379. Λέπει φοδοῦμαι. R.
1380. λείπει τύπτομαι. R.
1381. τραυλίζοντας : Ψελλίζοντας καὶ μηδὲν ἔναρθρον λαβούντος. — νοοῖς [νοοεῖς R.] δὲ ἀντὶ τοῦ ἔχεις ἐν τῷ νῶ. R. V.
1382. (βρῦν : Ἄσημος φωνὴ παιδίων, ὅπταν κτεῖν ζητῆ.)
[πτεῖν παρέσχον : Οὐ μόνον ἐπέχω, τὸ κωλύω, ἀλλὰ καὶ τὸ δίδωμι. ὡσπερ γὰρ οὐδὲν ἕτερόν ἐστι τὸ παρέχω, τὸ δίδωμι, ἢ παρὰ σοι ἔχω τι, οὕτω καὶ ἐπέχω ἀντὶ τοῦ ἐπὶ σοι ἔχω τι. ἢ γὰρ παρὰ καὶ ἢ ἐπὶ ταυτοσημαντὰ εἰσιν. D.]
- 15 1384. κακῶν : Ἀφοδεῖν τὰ παιδία. πρὶν σε εἰπεῖν, προετινόν σε ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ ἔξω τῶν ἱματίων, ἵνα ἀποπατήσης. R. V.
1388. ὑπὸ τῶν πληγῶν. R.
1390. αὐτοῦ : αὐτόθι. R.
1392. πηδᾶν : Ὀρμᾶν. *Vict.* ἀντὶ τοῦ εἰς ἄ. R.
1395. [λάβοιμεν ἂν : Οὕτως ἀφανισθήσεται πληγαῖς, ὡς νομίσαι ἡμᾶς τὸ δέρμα καὶ τοῦ δερμάτος ἐρεβίνθου λεπτότερον αὐτοὺς ἔχειν.]
[ἀποροῦσι τινες ἐνταῦθα, πῶς οὕτω δέον εἰπεῖν, τὸ 25 δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιεν ἂν οἱ νέοι, ὁ χορὸς λάβοιεν εἴπεν· λυοντέες τινες τὴν ἀπορίαν, εἰς ψυχρὰν λύσιν τὸν λόγον ἀποδιδόασιν. ἀλλὰ σὺ οὕτω λέγε· οἶμαι τὰς καρδίας τῶν νεωτέρων πηδᾶν καὶ ὄρμᾶν ἐν ἐκείνῳ, ὅπερ Φειδιππίδης λέξει, λεγόντων δηλονότι καθ' ἑαυτοὺς τῶν 30 νεωτέρων τάδε· εἰ γὰρ ταῦτα οὗτος ἐξεργασμένος, εἴτα λαλῶν καὶ δημηγορῶν ἀναπειρεῖ τὸν πατέρα, ὅτι ἀληθῆ πεποίηκε, τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιεν ἂν, ἦγον ἐκδείρομεν αὐτοὺς, ἀλλ' οὐδὲ τοῦ ἐρεβίνθου αὐτῶν, ἦγον τοῦ αἰδοίου, φεισαίμεθα ἂν δηλονότι· οὕτω τὸ 35 λάβοιμεν ἀπὸ τῶν νέων νέοι. *Vict.*]
1396. ἐρεβίνθου : αἰδοίου. *Br.*
1397. μοχλευτὰ : Μοχλοὶ, κλειθρα· μοχλεύειν, κινεῖν. *Vict.*
1399. [ὡς ἡδὺ καινοῖς : Εἰσθεσις ἑτέρας διπλῆς 40 ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἱαμβικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν με' ὧν τελευταῖος
τὴν μητέρ' ὡσπερ καὶ σὲ τυπτήσω. τί δῆτα φῆς σὺ.
ὁ μέντοι ἑπτακαίδεκατος τρίμετρος ἱαμβός ἐστιν. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκῦα.]
- 45 1400. τῶν καθεστῶτων : Τῶν ὠρισμένων. R. V. ἱσταμένων, πολιτευομένων. Θ. ὑπερφρονεῖν : Ὑπερηφανεῖν. V. ἢ ὑπὲρ ἀντὶ τῆς κατά. R. V.
1401. προσεῖχον : Προσεκόλλων. Θ.
1402. ἐξαμαρτεῖν : Βαρβαρῖσαι, σφαλῆναι. *Vict.*
- 50 1403. τούτων : Τῆς ἵπτικῆς. R. V. τῶν κατά τὴν ἵπτικὴν. Θ.
1404. λεπτολογίαίς. Θ. ταῖς τῶν φιλοσόφων. R. V. φροντίσιν. Θ.

1406. ἵππων φρόντιζε. R. V.
 1407. τέθρηπτον : Ἄρμα. Θ. Br. ἐπιτριβῆναι ἀντὶ τοῦ βλαβῆναι. R.
 1408. ἀπέσχισας : Ἐκόλυσας, ἀπεχώρισας. R.V.
 5 ἀπέκοψας. Θ. μέταίμι : Μεταλείσομαι. Θ. E.
 1410. ἐγοιγέ σ' εὐνοῶν : Ναι ἔγωγε ἔτυπτον εὐνοῶν σου, ἵνα καλῆς ἀναγωγῆς τύχης. Vict.
 1413. ἀθῶν : Ἄμέτοχον. Vict.
 1416. κλάουσι παῖδες : Παρὰ τὰ ἐξ Ἀλκῆστιδος Ἐυ-
 10 ριπίδου [694]

χαίρεις ὄρων φαῖ· πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς ;

τί ἐτι δῆ; Ἦγουν τί τοῦτο ἔστιν. Vict.]

1416. τοῦτο τοῦργον : Τὸ τύπτεισθαι. R. τὸ τύπτειν. V. τὸ κλαίειν. Br.

- 15 1417. δις παῖδες οἱ γέροντες : Παῖδες γὰρ ὄντες ἄφρονες ἦσαν, υπεργηράσκοντες δὲ πάλιν ληροῦσι καὶ παιδιῶν φρένας ἔχουσι. R.V. [παῖδες τε γὰρ τὴν ἀρχὴν ἦσαν ἄφρονες, καὶ νῦν ὑπὸ τοῦ τῶν ἐτῶν πλήθους παρατραπέντος αὐτοῖς τοῦ λογισμοῦ παῖδες εἰσι, τῷ
 20 ᾧ πάλιν ληροῦντες. καὶ Σοφοκλῆς Πηλεῖ

Πηλέα τὸν Αἰακίου οἰκουρὸς μόνῃ γερονταγωγῷ κἀναπαιδεύω πάλιν· πάλιν γὰρ αὐθὺς παῖς ὁ γηράσκων ἀνὴρ.

καὶ Θεόπομπος

- 25 δις παῖδες οἱ γέροντες ὀρθῶ τῷ λόγῳ.

καὶ Πλάτων

· ἄρ', ὡς εἴκοι, δις γένοιτ' ἂν παῖς γέρον;

καὶ Ἀντιφῶν α γηροτροφία γὰρ προσέοικε παιδο-
 τροφίᾳ. »]

- 30 1419. ὥσπερ : Οἱ παῖδες ἐξαμαρτάνοντες συγγνώμης μᾶλλον ἄξιοι διὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας, τὸ δὲ ἦττον ἀντὶ τοῦ μηδ' ὄλωσ.

1420. ἀντὶ τοῦ μηδὲ ὄλωσ. R.

1421. οὐκουν ἀνὴρ : Ἄντι τοῦ οὐκ ἦν ἀνὴρ. ἐν ἠθικῇ
 35 ἐρωτήσεται.

1423. ἦττον τί δῆτ' ἔξεστι κάμοι : Ἄντι τοῦ οὐχ ἦττον τοῦ παλαιοῦ νομοθέτου. [παρὰ δὲ τινι τῶν νεωτέρων κατὰ λέξιν οὕτως· ἀποροῦσι πάντες ἐνταῦθα περὶ τοῦ ἦττον. τὸ δὲ, ὡς ἐγῶμαι, τοιοῦτόν ἐστιν. εἰπὼν
 40 γὰρ, καὶ λέγων ἔπειθε τοὺς παλαιοὺς, ἐπήγαγεν ἦττον· δεικνύς ὡς εἰ καὶ ἔπειθεν, ἀλλ' ἦττον ἢ ἐγὼ αὐτὸς νῦν ἐπειδὴ καὶ τὰ δίκαια καὶ τὰ μὴ λέγων ὁμοίως νικῶ. οἱ δὲ τὸ ἦττον πρὸς τὸ τί δῆτα συνάπτοντες ψυχροὶ τινές εἰσιν. ἢ τὸ ἦττον μὴ πρὸς τι σύναπτε, ἀλλὰ
 45 μόνον λέγε κατ' ἐρωτήσιν· οὐκουν ἀνὴρ ἦν ὁ θεὸς τὸν νόμον τοῦτον ὡς σὺ καὶ ἐγὼ, καὶ λέγων ἔπειθε τοὺς παλαιοὺς; ἦττον; ἀντὶ τοῦ, οὐδαμῶς τοῦτο οὕτως ἔχει. ἢ ὥσπερ ἐν τῷ πρώτῳ τὸ ἦττον πρὸς τὸ ἔπειθε συνήψαμεν, οὕτω καὶ πρὸς τὸ λέγων συναπτεόν, οὕτω·
 50 καὶ λέγων ἦττον καὶ ἔλαττον, ἢ ἐγὼ νῦν, ἔπειθε τοὺς παλαιοὺς.]

1425. πρὶν τὸν νόμον τεθῆναι, ὃν τίθημι δηλονότι. R.
 1426. ἀφίεμεν : Συγχωροῦμεν. ἀντὶ τοῦ τυπτήσαι ἡμᾶς. R.V. [συγκεκῶθαι : Τυφθῆναι ἡμᾶς. κατακοπῆναι ταῖς μᾶστιξι.]

1427. βοτὰ : Τὰ βοσκομένα τὴν πόαν. R.V. βοσκῆ- 5
 ματα, θρέμματα. Vict.

1429. πλὴν ὅτι ψηφίσματα : [Ἄντι τοῦ, δικαστήρια οὐκ ἄγουσιν.] εἰς τὸ φιλοδίκον τῶν Ἀθηναίων αἰνίττεται.

1430. διὰ τί δῆ. R. V.

1432. Σωκράτει δοκοῖη : τῷ ἐμῷ διδασκάλῳ δηλονότι. R. V. [ἀπορήσας λύσεως, ἐπὶ τὴν τοῦ Σωκράτους δόκησιν ἀνάγει πιστοτέραν οὖσαν. τὰ δὲ πρόσωπα οὕτως· ἀπὸ τοῦ οὐ ταυτόν ἕως τοῦ δοκοῖη τοῦ νέου ἐστίν. ἴν' ἢ τοῦ πρεσβύτου τὸ, πρὸς ταῦτα· τουτέστιν, ἃ σοὶ 15
 νῦν περὶ τῶν ἀλεκτρυόνων εἶπον· τὸ, καὶ πῶς, τοῦ Φειδιππίδου λέγοντος. ἐν δὲ τισιν ὁ νέος τὸν, οὐ ταυτόν, καὶ ἐξῆς στίχον εὐρηται λέγων· τὰ δ' ἐξῆς μέχρι τοῦ, ἦν δὲ μὴ γένηται, Στρεψιάδης. οἶον, καὶ πῶς ἔμαυτὸν αἰτιάζομαι; ἔξεστι γὰρ μοι τύπτειν σε· ὥσπερ καὶ σοὶ, 20
 ἐὰν ἔχῃς υἱόν.]

1436. ἐγχανῶν : Καταγελάσας R. V. Vict.

(1437). ἐμοὶ μὲν : Τοὺς τρεῖς τοὺς ἐξῆς ὁ πρεσβύτης πρὸς τοὺς θεατάς. [ἐπεικῆ δὲ, ὁμοία, πρέποντα.]

1438. κάμοιγε : Κάμοιγε συγχωρεῖν ὑμᾶς δοκεῖ τοῖς 25
 παισὶ, ἃ ἐστὶ πρέποντα ποιεῖν εἰς ἡμᾶς. Br. — τὰ ἀκόλουθα καὶ ὁμοία συγχωρεῖν τοῖς νέοις, τύπτειν ἡμᾶς.

1440. ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι : Ἐὰν μὴ προσχῶ γὰρ, ἀπολοῦμαι τυπτόμενος παρὰ σοῦ. R. V. οὐ βούλομαι. Br.

1444. [τοῦθ' ἕτερον αὖ : Ἐκθεσις τῆς διπλῆς ἐκ κώ- 30
 λων λαμβικῶν ὀκτώ· ὃν τὸ πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ β' δίμετρον καταληκτικόν, ἦτοι ἐφθμιμῆρες. τὰ ἐξῆς τρία ὁμοία τῷ πρώτῳ, τὸ ἕκτον τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ἕβδομον δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τελευταῖον τῷ πρώτῳ ὁμοιον. Ἄλλως, διπλῆ καὶ 35
 μέλος ἀμοιβαῖον, οὐ ἢ ἀρχῆ,

τοῦθ' ἕτερον αὖ μείζον,

τέλος δὲ,

καὶ τὸν λόγον τὸν ἦττω.

ἔστι δὲ λαμβικὰ τρίμετρα ἀκατάληκτα τρία· καὶ τὸ 40
 πρῶτον λαμβεῖον τετράμετρον καταληκτικόν. τινές δὲ διαιροῦσι τοῦτο εἰς δύο, ἐπειδὴ καὶ τὰ πρόσωπα κεχωρισμένα εἰσὶ· καὶ γίνεται μεσῳδικὴ τριάς, δύο ἑκατέρωθεν ἔχουσα κῶλα. τινές δὲ τὸ μέσον τετράκωλον.]

1482 [ταυτὶ δι' ὑμᾶς : Ἐν ἐκθέσει λαμβοὶ τρίμετροι 45
 ἀκατάληκτοι μα'. ὧν τελευταῖος

ἐμοὶ ποιήσω, κεί σφόδρ' εἰσ' ἀλαζόνες.

εἶτα ἀναφώνημα, τὸ ἰοῦ ἰοῦ· καὶ πάλιν λαμβοὶ με'. καὶ τελευταῖον τοῦ δράματος ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικόν· ἐφ' ᾧ κορινθὶς ἢ καὶ τὸ δράμα ἀποπε- 60
 ρατίζουσα.]

1453. ἀντι τοῦ ἐπιτρέψας. R. V.
1456. τότε : Ὅτε τὴν ἀρχὴν προσήλθον ὑμῖν. B.
1467. ἐπέσαστε, ἠπατήσατε. R. V.
1464. [ὦ φιλάτε : Λείπει τὸ υἷέ ἢ καὶ. τοῦτο γὰρ
5 ἐπιγράφεται. πρὸς γὰρ τὸν υἶδν μετέβη.]
1468. πατρῶος Δία : [Πατρῶος Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων
ἐν Ἀθήναις τιμῶνται, ὁ Ζεὺς μὲν μετὰ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ,
ἢ ὡς ἕτεροι, μετὰ τὴν ἐν Κρήτῃ ἀνατροφὴν, ὅτε πρῶ-
τον ταῖς Ἀθήναις ἐπέστη καὶ ἐφάνη τοῖς πατράσιν αὐ-
10 τῶν, ὅτινες ταύτῃ τῇ προσηγορίᾳ τετιμῆρασιν αὐτόν.
Ἀπόλλων δὲ, ὅτι Ἐρεχθέως θυγατέρα ἐγημε τὴν Κρέ-
ουσαν, ἐξ ἧς γίνεται ὁ Ἴων. ὡς πρόγονον οὖν αὐτὸν
ἐτίμων καὶ οἱ ἀρχόντες ὅτε ἐχειροτονοῦντο. ἐκ γὰρ τοῦ
μὴ εἰδέναι ξένους αὐτοὺς ἐνόμιζον. Ἄλλως.] οὕτω
15 τιμᾶται παρ' Ἀθηναίους Ζεὺς πατρῶος καὶ Ἀπόλλων,
διὰ τὸ πρῶτους ὑποδέξασθαι τὸν θεὸν εἰς τὴν χώραν καὶ
θυσίας συντελέσαι κατὰ φρήτρας καὶ δήμους καὶ συ-
γενείας μόνους τῶν Ἑλλήνων.
1469. ἰδοὺ γε Δία : Ἐξ ὧν ὁ πατήρ ἐπαλάβετο αὐ-
20 τοῦ ἀνωτέρω, ἐκ τούτων καὶ αὐτὸς πειρᾶται τοῦ πατρὸς
λαμβάνεσθαι.
1473. (διὰ τουτοὺ τὸν Δῖνον : Ὡς ἀγάλματος Δίνου
δντος ἐν τῇ διατριβῇ Σωκράτους ὀστρακίνου.)
1474. χυτρεῶν : Δεικτικῶς τὸ ἐν τῷ φροντιστηρίῳ
25 μηχανήμα ὀστράκινον ὡσπερ σφαῖραν. R. V. [ὀστρά-
κινον, εὐτελές, χύτρας ἀξιον. R. καυκίον τι πῆλινον
ἔφερε καλούμενον δῖνον. Θ. — τὸ ἐν τῷ φροντιστηρίῳ
μηχανήμα ὀστράκινον περιφερές ὡς χύτραν ὀνοματο-
ποίησεν, καὶ ὄνομα αὐτῷ ἔθετο χυτρεῶν. τουτέστι, μά-
30 ταιον, εὐτελές, χύτρας ἀξιον. ὡς ὀστρακίνου ἀγάλμα-
τος δντος πρὸ τῆς διατριβῆς. — χυτρεῶντι : Χυτρεῶς,
ὁ τροχὸς ἐν ᾧ ἐργάζονται τὰς χύτρας. Harl. 5.]
1477. ὅτ' ἐξέβαλον : Ταῦτα εἰς διαβαλὴν Σωκράτους,
ἐκβαλόντος τὰ δαιμόνια.
- 35 1478. ἀλλ' ὦ φιλ' Ἐρμῆ : Τοῦτο οἱ κλέπται πρὸς
τὸν Ἐρμῆν ὠλεγον, ὅτε ἀλισκόμενοι ἐκολάζοντο, αἰ-
τούμενοι αὐτὸν ἔλθειν αὐτοῖς εἰς βοήθειαν. φοντο γὰρ
- διὰ τὸ μὴ ταθυκῆναι αὐτῷ, ὡς ἐφόρε κλεπτικῆς ὄντι,
εἰς ταῦτα περιπεσεῖν τὰ δεινά.
1480. παρανοήσαντος : Τῇ ἀδολεσχίᾳ τῶν φιλοσό-
φων ὑπαχθέντος καὶ πεισθέντος. R. V. οὕτως δὲ οἱ Ἀτ-
τικοὶ ἐκτείνουσι τὸ α. V. [Ἀντι τοῦ, ἀνοητεύσαντος πα- 5
ρὰ τὸ πρέπον καὶ πεισθέντος. ἀδολεσχία δὲ, ἡ τῶν ἀη-
δῶν ὀμιλία. — φλυαρία τῇ τοῦ Σωκράτους. Bt.
1482. διωκάθω : Κατηγορήσω, διώξω. R. V. λείπει
ποίησον. R.
1483. ὡς τοῦ Ἐρμού ἀνανεύσαντος. R. ἀντι τοῦ κα- 10
τηγορεῖν. R. V.
1485. δοῦλος αὐτοῦ. R.
1486. ἀντι τοῦ δίκαιλλαν. R. V.
1488. ἀντι τοῦ τὴν στέγην. R.
1489. ἀντι τοῦ ἐπιβάλης αὐτοῖς τὴν οἰκίαν. R. V. 15
1493. ἰοὺ ἰοὺ : Ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον.
Vici. μαθητῆς Σωκράτους. V. εἰς τῶν φιλοσόφων. R. V.
1494. ἰέναι : Πέμπειν. Vici.
1496. διαλέγομαι, ὡσπερ καὶ ὁ Σωκράτης ἔφη [235]
« ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. » R. V. 20
1500. σμινύη : Δικελλα, ἀξίνη. Vici. μὴ προδοῶ :
Θραυσθεῖσα. B. ἀντι τοῦ μὴ κλασθῆ. R. V.
1501. ἀντι τοῦ κλάσω τὸν τράχηλον. R.
1503. πρὸς τοὺς λόγους αὐτῶν. R. V.
1506. ἕτερος φιλόσοφος. ὑπὸ τοῦ καπνοῦ δηλονότι 25
R. V.
1507. τῆς σελήνης τὴν ἔδραν : [Ἀντι τοῦ, τὰς κενή-
σεις τῆς σελήνης. ἔδραν δὲ εἶπεν, εἰς τὸ αἰσχροὺν ἀπο-
τείνων τὸν λόγον. τὴν ἐπιφορὰν.] ἐπὶ τίνος ὀχεῖται
καὶ πῶς καὶ διὰ τί μένει. 30
- τὰς ἔδρας : Στήριξεις. B. τὴν στήριξιν. D.
1508. δίωκε : Πρὸς τὸν οἰκίτην. R. πρὸς τὸν Ξανθίαν
ὁ Ἐρμῆς. V. ὡς τῶν φιλοσόφων φευγόντων διὰ τὸ πῦρ.
τὸ δὲ, ὡς ἠδίκουν, γράφεται καὶ, οὐκ ἠδίκουν.
1510. τό γε τήμερον : Οἷον ἀρκετῶς ἔχει ἡ τήμερον 35
ἡμέρα. [ὡς ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ δὲ ὁ λόγος.]

ΣΦΗΚΕΣ.

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ.

I.

Φιλακλέων Ἀθηναῖος φιλόδικος ὢν τὴν φύσιν ἐφοῖτα περὶ τὰ δικαστήρια συνεχῶς. Βδελυκλέων δὲ ὁ τούτου παῖς ἀγθόμενος ταύτῃ τῇ νόσῳ καὶ πειρώμενος τὸν πατέρα παύειν, ἐγκαθεύρξας τοῖς οἰκοῖς καὶ δίκτυα περιβαλὼν ἐφύλαττε νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. ὁ δὲ ἐξόδου αὐτῷ μὴ προκειμένης ἐκραζεν. οἱ δὲ συνδικασταὶ αὐτοῦ σφῆξιν ἑαυτοὺς ἀφομοιώσαντες παρεγένοντο, βουλόμενοι διὰ ταύτης τῆς τέχνης ὑποκλέπτειν τὸν συνδικαστήν· ἐξ ὧν καὶ ὁ χορὸς συνέστηκε καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγέγραπται. ἀλλ' οὐδὲν ἦνον οὐδὲ οὔτοι. πέρας δὲ τοῦ νεανίσκου θαυμάζοντος τίνος ἔνεκα ὁ πατήρ οὕτως ἤττηται τοῦ πράγματος, ἔφη ὁ πρεσβύτερος τὸ πρᾶγμα εἶναι σπουδαῖον καὶ σχεδὸν ἀρχῆς τὸ δικάζειν. ὁ δὲ παῖς ἐπειρήθη τὰς ὑποψίας ἐξαιρῖν τοῦ πράγματος, νουθετῶν τὸν γέροντα. ὁ δὲ πρεσβύτερος μηδαμῶς νουθετούμενος οὐ μέλει τοῦ πάθους· ἀλλ' ἀναγκάζεται ὁ νέος ἐπιτρέπειν αὐτῷ φιλοδικεῖν, καὶ ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦτο ποιεῖ, καὶ τοῖς κατὰ τὴν οἰκίαν δικάζει. καὶ δύο κύνες ἐπεισάγονται πολιτικῶς παρ' αὐτῷ κρινόμενοι· καὶ κατὰ τοῦ φεύγοντος ἐκφέρειν συνεχῶς τὴν ψῆφον μέλλων ἀπατηθεὶς ἄκων τὴν ἀποδικάζουσαν φέρει ψῆφον. περιέχει δὲ καὶ δικαιολογίαν τινὰ τοῦ χοροῦ ἕκ του ποιητικοῦ προσώπου, ὡς σφῆξιν ἐμπαρεῖς εἰσὶν οἱ τοῦ χοροῦ, ἐξ ὧν καὶ τὸ δρᾶμα. οἱ ὅτε μὲν ἦσαν νέοι, πικρῶς ταῖς δίκαις ἐπήδρευον, ἐπεὶ δὲ γέροντες γεγόνασι, κεντοῦσι τοῖς κέντροις. ἐπὶ τέλει δὲ τοῦ δράματος ὁ γέρον ἐπὶ δεῖπνον καλεῖται, καὶ ἐπὶ ἔθρον ἑρέπεται, καὶ κρίνει αὐτὸν ὑβρεως ἀρτόπωλις· ὁ δὲ γέρον πρὸς αὐτὸν καὶ ὄρχησιν ἑρέπεται, καὶ γελωτοποιεῖ τὸ δρᾶμα.

Τοῦτο τὸ δρᾶμα πεποιήται αὐτῷ οὐκ ἐξ ὑποκειμένης ὑποθέσεως, ἀλλ' ὡσανεὶ γενομένης. πέπλαστα γὰρ τὸ δλον. διαβάλλει δὲ Ἀθηναίους ὡς φιλοδικοῦντας, καὶ σφρονίζει τὸν δῆμον ἀποστῆναι τῶν δικῶν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τοὺς δικαστὰς σφῆξιν ἀπεικάζει κέντρα ἔχουσι καὶ πλῆττους. πεποιήται δ' αὐτῷ χαριέντως. ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄργοντος Ἀμεινίου διὰ Φιλωνίδου ἐν τῇ π' Ὀλυμπιάδι δεύτερος ἦν, εἰς Ἀθήναια. καὶ ἐνίκα πρῶτος Φιλωνίδης Προαγῶνι, Λεύκων Πρέσβεισι τρίτος.

II.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Φιλοῦντα δικάζειν πατέρα παῖς εἰρξας ἀφνω αὐτός τ' ἐφύλαττεν ἔνδον οἰκέται θ', ἔπως μὴ λανθάνῃ μηδ' ἐξίη διὰ τὴν νόσον. ὁ δ' ἀντιμάχεται παντὶ τρόπῳ καὶ μηχανῇ. εἶθ' οἱ συνήθεις καὶ γέροντες, λεγόμενοι σφῆκες, παραγίνονται βοηθοῦντες σφόδρα ἐπὶ τῷ δύνασθαι κέντρον ἐνίεναί τι σφρονῶντες ἱκανόν. ὁ δὲ γέρον τηρούμενος συμπεῖθετ' ἔνδον διαδικάζειν καὶ βιοῦν, ἐπεὶ τὸ δικάζειν κέρριεν ἐκ παντὸς τρόπου.

SCHOLIA IN VESPAS.

1. (Οὗτος τί πάσχεις : Προλογίζουσι δύο οἰκέται, ἀποδυσπετοῦντες πρὸς τὴν φυλακὴν τοῦ γέροντος δεσπότου. Ἄλλως. κατ' ἀρχὴν στίχοι ἰαμβοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι σκθ', ὧν τελευταῖος

πολλῶν δικαστῶν σφηκίαν διασκεδῶ.)

2. φυλακὴν καταλύειν : (Οὕτω λέγουσι τὸ ἀποκοιμηθῆναι ἐπὶ τῆς φυλακῆς, φυλακὴν καταλύειν νυκτερινὴν, ἤγουν καταλιπεῖν τὴν τάξιν βούλομαι. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ μελετῶ καθεῦδειν, ὅσον νυστάζω.) — χαριεντιζόμενος ἀντὶ τοῦ φυλάσσειν τοῦτ' φησι, παρόσον οὐ διαγρυπνεῖν δύναται. Σύμμαχος φησιν, οὕτως οἶμαι λέγειν τὸ ἀποκοιμᾶσθαι ἐπὶ τῆς φυλακῆς, καταλιπεῖν τὴν τάξιν. διδάσκομαι δὲ ἀντὶ τοῦ μελετῶ καθεῦδειν, νυστάζω. R.

3. προῦφειλες : (Οὐδὲν ἄλλο ἐκ τοῦ προῦφειλες ἐκ-δεκτέον ἢ μόνον τὸ ὄφειλες. ἐχρεώστες τι μέγα κακὸν ταῖς πλευραῖς σου καὶ θέλεις αὐτὸ ἀποδοῦναι.) — προῦφειλες ταῖς πλευραῖς κακὸν μέγα, ὅπερ ἀποδώσεις μαστιγωθεὶς δηλονότι. R.

4. (κνώδαλον : Κυρίως ἐπὶ τοῦ θαλαττίου θηρίου. 30 εἶρηται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ γερσαίου κνώδαλον, παρὰ τὸ κυσὶν ἀλλοσκεσθαι.)

5. ἀπομερμηρῖσαι : μέρμηρα ἢ μέριμνα καὶ ἡ φροντις καὶ ὁ πρὸς ζω ὑπνος. (ἐκ δὲ τούτου τὸ καθευδῆσαι. οἱ

γάρ καθυδόντες ἀποτίθενται τὰς μερίμνας. καὶ πρὸς τὸν δρθρον δὲ γίνεται τις ὕπνος ἐν ταῖς ἐπιστάσεσιν ἐλαφρὸς, ὅν τούτῳ τῷ ὀνόματι καλοῦσι.)

6. (παρακινδύνευε : Παρ' ὑπόνοιαν εἶπε. δὸν εἶπεν κατακοιμῶ, εἶπε παρακινδύνευε. ἐπεὶ ἤμελλε μαστιζέσθαι, ἐὰν κοιμηθῆ, ἐκ τοῦ ἐπομένου εἶπε τὸ προηγούμενον.)

8. (κορυβαντιῆς : Μαίην. παρόσον οἱ δαίμονες μαίνας καὶ ἐκθειασμοῦ εἰσιν ἐμποιητικοί. ὀνειδίζει δὲ καὶ οὗτος αὐτῷ ὡς ἐλοιδορεῖτο αὐτὸν, φάσκων κινδυνεύειν ὑπῶν περιπεσόντι.)

9. ἐκ Σαβαζίου : Πρὸς τὸ κορυβαντιῆς εἶπε τὸ Σαβαζίου. ἐκεῖνος δὲ ἐπεὶ παραφρονεῖς συμβουλεύων κοιμᾶσθαι. — κορυβαντιῶν τὸ Κορύβασι κατέχεσθαι. τελευταῖα δὲ τις ἦν τῶν Κορυβάντων. ἔνιοι δὲ ὅτι ἀπὸ τῶν δακρύων τοῦ Διὸς ἐγένοντο. πάντες ὁμολογοῦσι τῆς Ῥέας μὲν ὄπαδους αὐτοὺς γενονέναι, φύλακας δὲ τοῦ Διὸς. R. (Σαβαζίων δὲ τὸν Διόνυσον οἱ Ὀρθῆες καλοῦσι, καὶ Σαβούς τοὺς ἱερούς αὐτῶν. παίζει δὲ, ὡσεὶ ἔλεγε, βάρβαρός τις καὶ σκληρὸς ὕπνος. βουκολεῖς δὲ τρέφεις.)

12. Μῆδος τις : Ἡ πρὸς τὸ Σαβαζίου εἶπε καὶ οὗτος τὸ Μῆδος, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐχθρὸς, ἐπεὶ καὶ ἐστρατεῦσατο εἶπε πολέμιοι γάρ ἔλλησιν οὗτοι.

18. ἐπίγαλκον : Τὴν ἔξωθεν γαλκῆν. τοῦτο δὲ προσέθηκε διὰ τὴν ὀμνυμίαν τὴν πρὸς τὸ ἔρπετόν. δοκεῖ δὲ μοι τὴν ἀσπίδα τὸ ὄπλον ἀπὸ τοῦ τοιοῦτου ὀνομάσθαι ζῶν, διὰ τὸ εἰς κύκλους πολλοὺς ἐλισσόμενον καθέδειν. κυκλικαὶ γάρ ἦσαν αἱ ἀσπίδες τῶν παλαιῶν, ὡς Αἰσχύλος [Sept. 495]

30. ὦν δὲ πολλὴν ἀσπίδος κύκλον λέγω, ἔριξα δινήσαντας.

ὄπῳ δὲ τὸ ζῶν ὀνομάσται ἀπὸ τοῦ α ἐπιτατικοῦ μορίου, καὶ τοῦ σπίζω τὸ ἐκτείνω, διὰ τὸν δξύν αὐτοῦ συριγμόν. ἢ διὰ τὸ τοῦ σώματος αὐτοῦ μήκος. ἀνεκὰς δὲ ἀντὶ τοῦ ἄνω πάνυ ἐκὰς καὶ εἰς ὕψος.

19. ἀποβαλεῖν Κλεώνυμον : Μετὰ τῶν ἄλλων εἰς α κωμωδεῖται δειλὸς λέγεται καὶ βίψασπις εἶναι. (παρ' ὑπόνοιαν δὲ κωμωδεῖ αὐτόν.)

20. σὸδὲν ἄρα γρίφοι : Ἀντὶ τοῦ παροινοῦ ζητήματος. οἶον, δύναται τις γρίφον ποιῆσαι καὶ ἀπὸ τῶν Κλεωνύμου πράξεων. ἐπτά δὲ ἀναγράφει αὐτῶν γένη δ Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ γρίφων συντάγματι. γρίφοι δὲ λέγεται τὰ ἐν τοῖς συμποσίοις προβαλλόμενα αἰνιγματώδη ζητήματα.)

21. (τοῖς συμπόταις : Ἐν γὰρ τοῖς συμποσίοις προεβάλλοντο οἱ γρίφοι πρὸς λύσιν.)

22. (ὅτι ταυτὸν : Ἐν τῷ ὅτι περιτεύει τὸ ο Ἄττικῶς. τὸ γὰρ σημαίνομενον ἀντὶ τοῦ τί ταυτὸν ἐν γῆ ἐν ἐρωτήσεσι. καὶ ἔστιν ὁ λόγος οὕτως τί τὸ αὐτὸ θηρίον ἐν παντὶ τόπῳ δυστυχεῖ περὶ τὰ πολεμικὰ, καὶ ἐν γῆ καὶ ἐν ναυμαχίαις ; θηρίον δὲ ὁ ἀετός πανταχοῦ περιπτάμενος, ἢ παραβάλλει τὸν Κλεώνυμον.) — ὅτι ταυτὸν

ἐν γῆ. παρόσον δ ἀετός διὰ τοῦ ἀέρος πέτεται καὶ διὰ τῆς θαλάττης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. R.

θηρίον τὴν ἀσπίδα : Οὐκ ἀπεικίτως θηρίον αὐτὸν εἶπεν, ἐπεὶ μακρὸς καὶ ἄρρυθμος ὁ Κλεώνυμος.

27. δεινὸν γὰρ τὸ ὄναρ ἐστὶ τὸ βίψασπι, δεινὸν δὲ καὶ τὸ βίψαι τὴν ἀσπίδα πρᾶγμα. πρὸς ἑκάτερον πέπαιχεν. R. (δεινὸν γέ που 'στ' ἄνθρωπος : Τοῦτο φησιν οἶδα ὅτι δεινὸν πρᾶγμα ἰδεῖν ἄνθρωπον ἀποβαλεῖν τὴν ἀσπίδα.)

29. (τοῦ σκάφους ὄλου : Ἄει οἱ ποιηταὶ τὰς πόλεις πλοίοις παραβάλλουσι. καὶ Σοφοκλῆς.)

30. (λέγε νῦν ἀνύσας : Τὸ ἀνύσας Ἄττικοὶ δασύνοισι. τρόπιν δὲ) ὡσανεὶ ἔλεγε τὴν ρίζαν, (ἐπεὶ τῶν δρυῶν ἢ τρόπις ἴσταται πρώτη. Ἄλλως. τρόπιν ἀντὶ τοῦ τὸ μέρος, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ σκάφους. οἱ δὲ τὴν ἀρχήν. ἐπαίξει δὲ πρὸς τὸ σκάφος.)

32. (ἐκκλησιάζειν : Εἰς ἐκκλησίαν συνάγειν. πρόβατα δὲ τοὺς Ἀθηναίους φησὶ, διαβάλλον τὸ προβατῶδες αὐτῶν. παλαιοὶ δὲ ἦν ἔθος τοὺς ἐντίμους γέροντας τριεωνοφοροῦντας ἐκκλησιάζειν μετὰ βακτηρίας.)

34. (τοῖσι προβάτοις μούδεκεῖ : Τὸ πλήρες τοῖς προβάτοις μοι ἐδόκει. καὶ ἐκθλιψὶς καὶ κρᾶσις. φάλαινα δὲ θηρίον θαλάττιον. πανδοκεῦτρια δὲ ἡ πάντα δεχομένη καὶ καταπίνοσα, ἢ πάντα ἐπιτηροῦσα. κωμωδεῖ δὲ πανταχοῦ τὸν Κλέωνα, σκώπτων ὡς ἄρπαγα καὶ πολλὰς μηχανὰς ἐπινοοῦντα εἰς τὸ κερδαίνειν. ἐμπερησμένης δὲ ἀντὶ τοῦ ἐμπερυσμένης καὶ παχείας. πρῆσαι γὰρ τὸ φυσῆσαι. καὶ τοῦτο δὲ εἰς τὸ κρακτικὸν τοῦ Κλεώνος. πολλαχοῦ γὰρ ὡς τοιοῦτον αὐτὸν διασῆρει, φάσκων [Eq. 137] « κυκλοβόρου φωνῆν ἔχων. » καὶ Παφλαγὸνα παρὰ τὸ παφλαίνει τῇ φωνῇ.)

35. (πανδοκεῦτρια : Ἡ πάντα δεχομένη. λέγει δὲ τὸν Κλέωνα.)

φάλαινα : Φάλαινα ἡ ἐν τῇ κεφαλῇ θριξὶ καὶ ἰχθύος κητώδης. Vict.

36. ἐμπερησμένης : Πεφυσμένης. πρῆσαι γὰρ τὸ φυσῆσαι. ὁ Κλέων ἐχρήτο φωνῇ χαλεπῇ, καθάπερ καὶ ἐτέρωθι [infra 1024] « φωνῆν δ' εἶχεν χαράδρας « ἰλεθρον τετοκυίας. » ἦν δὲ καὶ τὴν ὄψιν ἀργαλέος. δοκεῖ δὲ ἀσέμνως οὕτως πρῶτος δημηγορῆσαι. R. (ἐμπερυσμένης, παχείας. πρῆσαι γὰρ τὸ φυσῆσαι. ἐνθεν καὶ ὁ πρηστήρ. καὶ Ὁμηρος [Il. Σ, 471] « εὐρηστον αὐτμῆν ἐξανείσαι. »)

38. ὄζει κάκιστον : Ὅτι βυρσοπώλης ὁ Κλέων. R. V. Vict.

39. ἀρυτάνην : Ζυγὸν ἢ σταθμόν. V. Vict.

40. βόειον τὸ ἀναίσθητον. R.

41. (τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται : Πρὸς τὸν δῆμον καὶ τὸ ἴσθη τὸ διστάναι ἐπήγαγεν. ἀντὶ τοῦ διαχωρίσαι. Ἄλλως. παρὰ τοὺς τόνους δὲ ἐπαίξει, μίξας πρὸς τὰ σημαίνόμενα. ἄλλως τε δὲ καὶ ἀπ' ἱστορίας τοῦτο φασὶ. καὶ γὰρ πρὸ δύο ἐτῶν τῆς διδασκαλίας τούτου τοῦ δράματος, Λακεδαιμονίων περὶ εἰρήνης πρεσβευσαμένων ὁ Κλέων ἀπῆλασε τοὺς πρέσβεις.)

42. ἔδοξεν δέ μοι Θέωρος : (Οὗτος ὡς κολαξ κωμωδεῖται.) — τὸν Θέωρον εἰς κόλακα καὶ μοιχὸν καὶ ποτηρὸν κωμωδοῦσιν. R.

43. (κόρακος ἔχων : Καὶ ὡς ἄρπαγα αὐτὸν σκώπτων, ἐπήνεγκε τὸ κόρακος κεφαλὴν ἔχει. ὁ αὐτὸς δὲ ὡς ποτηρὸς καὶ μοιχὸς κωμωδεῖται.)

44. (Ἀλκιβιάδης : Τοῦτον διαβάλλει ὡς τραυλόν. οἱ δὲ τραυλοὶ τὸ λ ἀντὶ τοῦ ρ λέγουσιν.)

45. ἀντὶ τοῦ δρῆς. Θέωλος ἀντὶ τοῦ Θέωρος. κόρακος ἀντὶ τοῦ κόρακος. R.

46. (ἐτραυλίσειν : Ὁ τραυλισμὸς τοῦ στίχου εἰς τὸ θέωρος, ἐπειδὴ περιεῖρηται κόλαξ. ὅτι δὲ Ἀλκιβιάδης τραυλὸς, ὅτλος τὸ λ ἀντὶ τοῦ ρ λέγων.)

47. (ἀλλόκοτον : Τερατῶδες, ξένον, ἄτοπον, [ἄλλο-φρέξ.] ὁ δὲ λόγος δεινὸς ἐστὶ τοῦτο τὸ ἐνύπνιον, Θέωρος γινόμενος κόραξ.)

48. (εἶτ' ἐγένετ' ἐξαίφνης : Διὰ τοῦτο φησὶ καλὸν, ὅτι ἀνθρώπων ὦν κόραξ ἐγένετο. διὸ καὶ ἐπιφέρει

ἀρβείας ἀρ' ἡμῶν εἰς κόρακα οἰχεται.)

49. ἐπίτηδες δὲ τοῦτο εἶπεν, ὅπως ἂν τὸ βλάσφημον εὐκαίρως κατ' αὐτοῦ δόξη λέγειν.)

51. τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δράματος. R.

52. ὑπειπὼν : Ἀντὶ τοῦ προειπῶν, ὥσπερ καὶ τὸν προγραμμῶν ὑπογραμμῶν καλοῦσιν. V.

53. (Μεγαρόθεν : Ἡ ὡς ποιητῶν ὄντων τινῶν ἀπὸ Μεγαρίδος ἀμούσιων, καὶ ἀφυῶς σκωπτόντων, ἢ ὡς τῶν Μεγαρέων γελόντων καὶ ἄλλως φορτικῶς γελοιαζόντων. Εὐπολις Προσπαλτίους

τὸ σκῶμ' ἀσελγὲς καὶ Μεγαρικὸν σφόδρα.)

54. κεκλαμμένον : Ἀποσπασθέντα. γράφεται δὲ κεκλαμμένον Δωρικῶς ἀπὸ μετοχῆς τῆς κλαπτει, ὡς τραφείας. ὥσπερ οὖν τεθραμμένον, οὕτω κεκλαμμένον ἔφη.)

55. φορμίδες ἀγγεῖα τινα πλεκτά εἰς οὖκα ἢ ἕτερον τι τοιοῦτον. R. (ἐκ φορμίδος : Φορμὶς κυρίως ἢ ψίαθος, νῦν δὲ ἢ σκυρίς. ὡς τῶν ἄλλων ποιητῶν διὰ ψυχρότητα ποιήσεως διὰ βολοῦ καρῶν ὑποστελλομένων τὴν κακίαν τοῦ δράματος.)

56. δοῦλόν. R. δοῦλοι βίπτοντες. V.

57. (οὐθ' Ἡρακλῆς τὸ δειπνον : Ἐν τοῖς πρὸ τούτου δεξιζαμένοις δράμασιν εἰς τὴν Ἡρακλέους ἀπληστίαν πολλὰ προεῖρηται. ποιῶσι δὲ τὸν Ἡρακλέα γελοίου χάριν κεκλαμμένον εἰς δειπνον καὶ δυσχεραίνοντά διὰ τὸ βραδέως αὐτῷ παρατιθέναι τὰ ὄψα.)

58. ἐνασελγαίνόμενος : Οἷον κατ' Εὐριπίδην πολλὰ λέγομεν ἀσελγῆ. R. (κατακωμωδούμενος, ὑβριζόμενος. κατ' αὐτοῦ γὰρ καθῆκε τὰς Θεσμοφοριαζούσας. φησὶν οὖν, οὐ δευτέρου ταυτολογῆσω περὶ αὐτοῦ, ὡς οἱ ἄλλοι οὐ μόνον δὲ ἐν τούτῳ τῷ δράματι εἰσῆχται οὕτως Εὐριπίδης, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Προαγῶνι καὶ ἐν τοῖς Ἀχαρνέσιν.)

59. (οὐδ' εἰ Κλέων γ' ἔλαμψεν : Τοῦτο φησὶν ὡς τοῦ Κλέωνος ἀπὸ δυσγενῶν ἐκλάμψαντος, ὃν ἐκωμώδησεν ἐν τοῖς Ἰππεῦσι, καθεὶς κατ' αὐτοῦ τὸ δρᾶμα. καὶ φησὶν, οὐ πάλιν αὐτὸν κωμωδησεί ἑτέραν δι' αὐτὸν κωμωδίαν ποιούμενος. μυττωτεύσομεν δὲ ἀντὶ τοῦ συν-δρᾶσθαι, δρμιζόμενον, ἐκπικρανοῦμεν. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν σκοροδῶν. μυττωτῶν γὰρ ἐστὶ κυρίως τὸ ἐκ σκοροδῶν καὶ τυροῦ καὶ ὄζους τρίμμα, καὶ οὕτως ὠνομάσθη ἀντὶ τοῦ μυσῶτων τι ὄν' παρὰ τὸ μυσάττεσθαι αὐτοῦ τὴν ὄσμην, καὶ τροπῇ Ἀττικῇ τοῦ σ εἰς τ καὶ 10 πλεονασμῷ μυττωτός. εἶγε καὶ ὁ Καλλίμαχος [fr. 282] φησὶ « ἴν' ἐτέρψαντο μυσῶτων. »)

60. (ἀλλ' ἐστὶν ἡμῖν λογίδιον : Ὑπόθεσις ἔχουσα περιπέτειαν. λογίδιον δὲ εἶπε, μετριάζων. διὸ ἐπιφέρει δμῶν αὐτῶν οὐχὶ δεξιώτερον. ἀντὶ τοῦ, ἦττον τῆς ὑμῶν 15 σοφίας.)

61. (φορτικῆς : Ἀντὶ τοῦ οἰκτρᾶς τῆς ὑπ' ἄλλων λεγομένης, ἐν ᾗ φορτικά τινα εἰσάγουσιν.)

62. (ὁ μέγας : Οὐ τῇ ηλικίᾳ, ἀλλὰ τῇ ἐξουσίᾳ καὶ τῇ σεμνότητι. τὸ δὲ ἄνω δεικτικῶς φησὶν ἐπὶ ὑπερέφου. 20 δρᾶται γὰρ ὁ Βδελυκλέων ἐπὶ ὑπερέφου καθήμενος.)

63. (νόσον γὰρ ὁ πατὴρ ἀλλόκοτον : Ξένην καὶ παρηλλαγμένην αὐτῷ, παρόσον ὁ μὲν φιλόδικος, ὁ δὲ τοῦτο βδελυττόμενος.)

64. (τοπάζετε : Εἰκάζετε, ὑπονοεῖτε, φησὶ, ποίω 25 πάθει ἦττηται. γράφεται δὲ καὶ ἀπροσώπως, τοπάζετε.)

65. (Ἀμυνίας μὲν : Ὡδε μὲν ὡς φιλόκυβος κωμωδεῖται, ἐν δὲ Σεριφίοις Κρατίνου ὡς κολαξ καὶ ἀλαζῶν καὶ συκοφάντης.) 30

66. φιλόκυβος οὗτος. τινὲς ἀμοιβαῖα. χαριστερότερον δὲ λέγεσθαι αὐτὰ συνεχῶς πρὸς ἑνός. . . ἄδῃλον δὲ εἰ καὶ ἐν Νεφέλαις τούτου μέμνηται. R.

67. (ἀλλὰ φιλο μὲν ἐστὶ : Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἀρχὴν τοῦ ὀνόματος φησὶ τοῦ κακοῦ. τὸ φιλο δὲ εἶπε, παρόσον 35 Φιλοκλέων ἐκαλεῖτο. πεπονημένον δὲ τοῦτο παρὰ τὸ φιλεῖν τὰς Κλέωνος πράξεις. φιλόδικος δὲ οὗτος καὶ συκοφάντης.)

68. πρὸς Δερκύλον : (Οὗτος ὡς κάπηλος ἢ μεθυστής, πρὸς ὃν Σωσίας τις διαλέγεται. Ἄλλως.) ὁ 40 Δερκύλος κωμικὸς ὑποκριτής. (δύο δὲ εἰσὶ Σωσίαί, ὁ μὲν Πυθίδος, ὁ δὲ Παρμένωνος.)

69. (αὕτη γε χρηστῶν ἀνδρῶν : Ὡς μεθυστῆς ὁ οἰκέτης ἐπαίνει τὴν μέθη.)

70. (Σκαμβωνίδης : Ἀπὸ δήμου τῆς Λεοντίδος φυ- 45 λῆς ὁ Σκαμβωνίδης. ἐπτόηται δὲ οὗτος περὶ τὰς θυσίας καὶ μαντείας.)

71. (φιλοθύτην αὐτὸν : Φιλοθύται εἰσὶν οἱ δεισιδαίμονες, καὶ θύουσιν αἰεὶ τοῖς θεοῖς, νομίζοντες ἐκ τούτου ἀβλαβεῖς ἔσεσθαι. 50

ἢ φιλόξενον : Ὁ μὲν πρὸς τὸν ἀγαθὸν τρόπον εἶπε τὸ φιλόξενος, ὁ δὲ ὡς κύριον ἤρπασε. καὶ γὰρ ὁ Φιλόξενος ἐκωμωδεῖτο ὡς πόρνος. Εὐπολις Πόλεσιν

ἔστι δὲ τις θήλια Φιλόθεος ἐκ Διομείων.

καὶ Φρύνιος Σατύροις.)

83. (μὰ τὸν κύν' ᾧ Νικόστρατε : Οὕτως διὰ δεισι-
δαιμονίαν ὠμνουν. ἢ τάχα μιμείται τοὺς φιλοσόφους εἰς
κίνα καὶ χῆνα ὀμνύοντας.)

86. (ἄλλως φλυαρεῖτε : Ἄντι τοῦ μάτην φλυαρεῖτε.
εἴρηται δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν λεθῆτων. ἀπὸ τοῦ φλύειν,
ὅ ἐστι χαλάζειν, καὶ ἐκ τούτου τὸν ἀφρὸν ἀποβάλλειν.
καὶ Ὅμηρος [Π. Φ, 361] « ἀνά δ' ἔφλυε καλὰ βρέθρα. »)

88. φιληλιαστής : Ἄντι τοῦ φιλόδικος, ἀπὸ τοῦ με-
γίστου δικαστηρίου τῆς Ἡλιαίας, ὅπερ οὕτω καλεῖται
διὰ τὸ ἐν ὑπαίθριῳ εἶναι καὶ ἡλίῳ βάλλεσθαι. — φιλο-
δικαστής. ἦσαν δὲ ἡλιασταὶ τὸν ἀριθμὸν φ'. ἐδίδοτο δὲ
αὐτοῖς χρόνον μὲν τινα δύο ὄβολοι, ὕστερον δὲ Κλέων
στρατηγήσας τριώβολον ἐποίησε ἀκμάζοντος τοῦ πολέ-
μου τοῦ πρὸς Λακεδαιμονίους. R.

90. ἦν μὴ ἔπι τοῦ πρώτου : Ξύλον δ' ἡμεῖς βάθρον.
καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσιν [25] « (ἐλθόντες ἀλλήλοισι) περὶ
πρώτου ξύλου. »

91. (οὐδὲ πασπάλην : Ἄντι τοῦ οὐδὲ βραχύ. πρὸς
Λυκόφωνα δὲ, ὅτι ἀδιορίστως ἀποδέδωκεν ἐλάχιστόν
τι. τινὲς δὲ φασιν ὅτι μαγνίτην κέγχρον πασπάλην φασί.)
— τὸ τῆς κέγχρας ἄλευρον. τιθέασι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ τυ-
χόντος. R.

92. (κὰν ἄχνην : Τὸ λεπτομερές τοῦ στάχους. καὶ
Ὅμηρος [Π. Ε, 499]

ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορεῖ ἱερὰς κατ' ἄλωάς.)

93. (περὶ τὴν κλειψύδραν : Ἄντι τοῦ περὶ τὸ δικαστή-
ριον. κλειψύδρα γὰρ ἀγγεῖον τετρημένον, ἐν ᾧ ὕδωρ
ἔβαλλον καὶ εἰὼν βρῖν ἄχρι τινὸς ὀπῆς, καὶ οὕτως ἔπαυον
τὸν βῆτορα. τούτου δὲ ἐποίουν διὰ τὸ φλυαρεῖν τὸν λέ-
γοντα καὶ ἐμποδίζειν ἄλλους θέλουσι λέγειν, ἵνα τὰ
στουδαῖα λέξας ἐξέλθῃ.)

96. (τοὺς τρεῖς ξυνέγων : Τούτοις γὰρ κατέχουσι τὰς
ψήφους οἱ δικασταὶ, τῷ μεγάλῳ καὶ τῷ λιχανῷ καὶ τῷ
μέσῳ.)

98. (νουμηνία : Κατὰ νουμηνίαν γὰρ ἔθος εἶχον λι-
βανωτοὺς ἐντιθέναι τοῖς ἀγάμασι.)

(98). τὸν Πυριλάμπους : Μέμνηται τούτου καὶ Εὐπο-
λις ἐν Πόλεσιν « καὶ τῷ Πυριλάμπους ἄρα Δήμῳ κυ-
ψέλη | ἔναστιν. » ἦν δὲ καὶ εὐμορφος ὁ Δῆμος. ἐπέ-
γραφον δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τὰ τῶν καλῶν ὀνόματα οὕτως ὁ
δεῖνα καλός. [ἔγραφον δὲ καὶ ἐν τοίχοις καὶ ἐν θύραις,
καὶ ὅπου τύχη.] καὶ οὗτος, φησὶν, ὡς ἐρωμένου ἑαυτοῦ
τοῦ κημοῦ ἔγραφε, κημὸς καλός.

99. (κημὸς καλός : Κημὸς καλεῖται τὸ τοῖς καδίσχοις
ἐπιτιθέμενος, δι' οὗ τὰς ψήφους καθίσταν, ἵνα μὴ ὀλι-
σθάνωσιν. ἔστι δὲ πλέγμα τι δικτυώδες καὶ ἡθμώδες,
ἀνωθεν πλατὺ, κάτωθεν στενόν.) — κημὸς ἐστὶ πλέγμα
τι, δι' οὗ τὴν δικαστικὴν ψῆφον καθίσταν. Πυριλάμπους
δὲ υἱὸς ἦν Δῆμος ὄνομα, τὴν ὄραν κάλλιστος. ἔθος δὲ
ἦν τοῖς ἐρασταῖς ἐπιγράφειν πανταχοῦ τὸ τῶν παιδικῶν
ὄνομα. R.

101. (ὄψ' ἐξήγειραν : Ἐν ὑπερβολῇ τούτου. ἐμέμπετο
γὰρ τῷ ἀλέκτορι, φησί, καὶ ταῦτα ἐσπέρας κράζοντι,
ὡς βραδέως αὐτὸν ἐγείρει.)

102. ὑπευθύνων : Τῶν δικαζομένων. *Vicē.*

103. (ἀπὸ δορπηστοῦ : Λυκόφρων ἀπὸ ἀρίστου. οἱ 5
δὲ ἄλλοι πάντες δόρπα τὰ δεῖπνα. — ἀπὸ δείπνου. V.
ἐμβάδας : Εἶδος ὑποδήματος. διὰ τὸ φιλοδικαστής
εἶναι οὐ καθεύδει, φησὶν, ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ μετὰ τὸ
δειπνήσαι, ἀλλ' εὐθὺς ἀναστὰς ἀπὸ τῆς τραπέζης, καὶ
ζητήσας τὰς ἐμβάδας, καὶ ὑποδησάμενος, ἀπέρχεται
ἐν τῷ δικαστηρίῳ καὶ καθεύδει.)

104. ἐν τῷ δικαστηρίῳ. V. (πρωτὶ πάντων : Ἄντι τοῦ
πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ ἄπιων ἀπονουστᾶζει ἐπιπίπτων
τῷ κίονι. λεπὰς δὲ κογχύλιόν τι ταῖς πέτραις προσπη-
γνύμενον.)

106. τιμῶν τὴν μακρὰν : (Προεῖρηται ὑπὲρ τοῦ τού-
δικαστᾶς ἐν πινακίῳ, ἥτοι ἐπὶ σανίδος κηρῷ ἀηλιμμέ-
νης, ὅποτε καταλαμβάνοιεν τινα τῷ τολμήματι, ἔλκειν
μακρὰν γραμμὴν, ὅποτε δὲ ἀπολύοιεν, βραχεῖαν. καὶ
ἐξῆς [107] « δότε μοι ξίφος ὅπως τάχιστα, ἢ πινάκιον 20
τιμητικόν. » τούτου δὲ ἐποίουν μετὰ τὸ ἀποδελῆσαι εἰς
τὰς ψήφους τὰς ἐν τῇ κἀπιδί. εἰ γὰρ ἑυρων τὰς μελαί-
νας πλείους, ἐχάραττον τῷ δυνχι τὴν μακρὰν, εἰ δὲ τὰς
λευκὰς, τὴν βραχεῖαν. ὅτε δὲ πλείους ἦσαν αἱ λευκαί,
ὁ δυνχὸν ἐνέκα, ὁ φεύγων δ', ἦν πλείους αἱ μελαιναί, 25
κατεκρίνετο.) — εἰώθασιν οἱ καταδικαζόμενοι ἐν τῷ
γραμματιδίῳ μακρὰν γραμμὴν ἔλκειν. R.

107. (ὁ βομβυλίος : Ζῆφον μελίττη ὁμοιον· καὶ ὅτι
κηρὸν ποιεῖ.) — ποιούσιν οἱ βομβύλιοι κηρία. R.

108. (ὑποπεπλασμένος : Πεπληρωμένος τοὺς δυνχας 30
κηροῦ ὑπὸ τῶν χαραγμάτων. γράφεται ἀναπεπλασμέ-
νος.)

110. (αἰγιαλὸν ἔδον ἔχων : Ὡς ἐπὶ ζώῳ ἐφη τὸ τρέ-
φει. ὅϊον, ἐγέμισε τὴν οἰκίαν ψήφῳ.) — ὅτι πλείστα
ἦσαν δικαστήρια Ἀθηνησιν. R. καίλει. ἀντὶ τοῦ ἔχει. R. 35

111. (νουθετούμενος : Παρὰ τὰ Εὐριπίδου ἐκ Σθενέ-
βοίας

τοιαῦτ' ἀλῦει νουθετούμενος ἔρωσ.)

ἀλῦει : Ἀλύω, ἀδημονῶ, ἀθυμῶ, ἀπορῶ. σημαίνει
δὲ ἐνίστοι τὸ ἀλύω καὶ τὸ χαίρω. *Vicē.*

116. τριδώνιον : Ὁ οἱ δικασταὶ φοροῦσιν. *Vicē.*

119. (ἐκορυβάντιζεν : Ὡς μαινόμενος καὶ κατεχόμε-
νος ὑπὸ θεοῦ. ἀντὶ τοῦ, τὰ τῶν Κορυβάντων ἐποίη-
σεν αὐτῷ μυστήρια, ἐπὶ καθαρχῶ τῆς μανίας.)

120. (εἰς τὸ Καινὸν ἐμπεσόν : Τόπος ἐν τῷ δικα- 45
στηρίῳ οὕτω λεγόμενος. εἰσὶ δὲ δ', Παράθυστον, Και-
νὸν, τρίγωνον, Μέσον. τελούμενος οὖν, φησὶ, τὰ
μυστήρια τῶν Κορυβάντων, παρ' οὐδὲν αὐτὰ θέμενος,
κατέχων τὸ τύμπανον, ὄρμησεν εἰς τὸ δικαστήριον.)

121. τελεταῖς : Ἐπινοίαις. *Vicē.*

123. (εἰς Ἀσκληπιῶ : Ἐκεῖ γὰρ ἱερόν ἐστιν. ὡς νο-
σοῦντα οὖν ἐκεῖ ἔφερον.)

124. ἐπὶ τῇ κιγκλίδι : (Ἄντι τοῦ, ἐν τῷ δικαστηρίῳ

- δ πατῆρ.) κίγκλις γὰρ ἡ θύρα τοῦ δικαστηρίου, (ἦν καὶ καγκλωτῆν καλοῦσι. κνεφαίος δὲ, ἔτι σκότους ὄντος, καὶ μῆπω γενομένης ἡμέρας, ὅτε ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἀπῆλθεν.)
- 5 125. (ἐντέθειν οὐκ ἔτ' αὐτόν : Ἄπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου, μετὰ ταῦτα.
ἐξεφρέομεν : Ἐξεφέρομεν.)
126. (ὕδρορροῶν : Οἱ κοῖλοι τόποι, δι' ὧν χωρεῖ τὸ ὕδωρ τὸ ἐξ ὑετῶν.)
- 10 128. (ἐνεβύσαμεν : Ἐπληρώσαμεν, ἐφράξαμεν. Ὀμηρος [Od. Δ. 134] « νῆματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον. » κάπακτώσαμεν : Ἐφράξαμεν, ἐπληρώσαμεν. πακτώσαι γὰρ τὸ σφηνῶσαι.)
- (129). ὥσπερὲ κολοῖος : Τοῖς γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ κολοῖος
- 15 [καὶ τοῖς ἄλλοις ὀρνέοις] πηγνύουσι πάταλον, ἵνα εἰς αὐτοὺς ἄλλοιντο.
133. (Φιλοκλέων : Ἰδίως εἶπε τῇ φράσει τῷ υἱῷ ὄνομα Βδέλυκλέων καὶ τῷ πατρὶ ὄνομα Φιλοκλέων.)
135. (ἔχων τρόπους : Ἀντίπτωσις ἔστιν· εὐθεῖα γὰρ
- 20 ἔστιν ἀντὶ δοτικῆς τῆς ἔχοντι. συνήθως δὲ ὀφρύαγμα ἀπὸ τοῦ ὀφρύς, ἢ φρύαγμα, καὶ σεμνὸν ἀντὶ τοῦ ὑπερήφανον.) — σύνθετον παρὰ τὴν ὀφρῦν καὶ φρύαγμα καὶ τὸ σεμνόν. R.
136. (καθεύδετε : Ἐν ἀπειλητικῇ φωνῇ τοῦτο φησιν.)
- 25 139. (εἰς τὸν ἵπνον : Ἴπνός κυρίως ἢ κάμιος, νῦν δὲ τὸ μαγειρεῖόν φησιν, ἐν ᾧ λαθὼν αὐτοὺς ὁ Φιλοκλέων εἰσῆλθεν καὶ εἰς τρύπην ὑπέδου.)
140. (μυσπολεῖ : Καταδύεται, ὡς μῦς φοιτᾷ. οὕτως οἱ Ἄττικοι ὑπὸ μίαν λέξιν. Ἄλλως. πρὸς τὴν λέξιν,
- 30 ὅτι ἀπὸ τῶν μυῶν εἰκεν ὀνοματοποιεῖσθαι, τὸ διερευνεῖσθαι κρύφα.)
141. κατὰ τῆς πυέλου : (Αἱ γὰρ πυέλοι τρώγλας εἶχον ἐπὶ τὴν ὀδὸν πρὸς τὸ τὸ ὕδωρ ἐξέρχεσθαι. Ἄλλως. ἡ πυέλος ἔχει τρώγλην, δι' ἧς ἀπολουόμενον ἐκ-
- 35 χέουσι τὸ θερμόν. παίζει δὲ καὶ τοῦτο ὡς ἐπὶ μῦς.) — ἐν τῷ αὐτῷ εἶχον καὶ τὴν πυέλον καὶ τὸ λουτρόν. R.
142. οἰκέτης. R.
143. (κάπνη : Ἡ καπνοδόχη. ἔστι δὲ τι σωληνοειδὲς ἐπὶ τῶν μαγειρείων, δι' οὗ ὁ καπνὸς ἐξείσιν. ὡς οὖν τοῦ
- 40 Φιλοκλέωνος πειρωμένου δι' αὐτῆς ἐξελεῖν καὶ κτύπον ποιήσαντος τοῦτο φησι. ταῦτα δὲ πάντα κωμικὰ ἔστι τοῦ γελοίου χάριν.)
144. Φιλοκλῆς. R.
145. (συκίνῳ : Ὅτι καὶ οἱ δικασταὶ δριμύτατοι καὶ
- 45 ὁ γέρον. καπνοποιὸν γὰρ τὸ σύκινον ξύλον. καὶ ὅτι ὁ ἐκ τῶν συκίνων ξύλων καπνὸς δριμύτατος καὶ Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν Προβλήματι.)
147. (οὐκ ἐσερρήσεις γε : Ὡς ἂν τῷ καπνῷ φησιν, οὐκ εἰσελεύσει μετὰ φθορᾶς;
- 50 πούσθ' ἢ τηλία : Τῇ κάπνῃ βούλεται ἐπιθεῖναι πῶμα τὴν τηλίαν. τηλία δὲ, σανὶς βαθεῖα, ἐν ἧ τὰ ἀλφίτα ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐπίπρασκον.)
148. (φέρ' ἐπαναθῶ σοι καὶ ξύλον : Οὐ τῷ πατρὶ ταῦτα λέγει, ἀλλὰ τῇ κάπνῃ. ἢ πρὸς τὴν τηλίαν, ἵνα
- ἐπιθῇ αὐτῇ ξύλον εἰς βάρος, διὰ τὰς τοῦ πατρὸς μηχανάς.)
149. (ἐνταῦθα νῦν : Ἀποκλείσας τὴν διέξοδον τοῦ μὴ δυνηθῆναι αὐτὸν εἰσελεῖν ταῦτα φησι.)
151. ὅστις πατὴρ νῦν καπνίου : Τὸν ὑπεκλυόμενον οἶνον φασὶ τινες καπνίαν λέγεσθαι. ἐν δὲ τοῖς περὶ Κρα-
- 5 τίνου διώρισταί, εἰ τὸν ἀπόθετον ἢ καὶ παλαιόν. (διὸ Ἐκφραντίδην Καπνίαν καλοῦσιν. Ἄλλως. ἅμα πρὸς τὸ καπνῷ εἰκαζέται ἑαυτόν. εἶπε γὰρ, καπνὸς ἐγώ. ἅμα δὲ καὶ κάπνη εἶδος ἀμπέλου ἡρώτατον καὶ δριμύτατον οἶνον ποιούσης, ὁμοίως καπνῷ ποιούντα δάκρυα. τινὲς
- 10 δὲ καπνίαν οἶνον ἐν Βενεβεντῷ τῆς Ἰταλίας γίνεσθαί φασι. καὶ καπνία ἢ ἀμπελος.) — παίζει. R.
153. πρὸς τὴν θύραν, ἵνα αὐτὴν τηρήσω. V.
155. (ἐκτρώζεται : Ἀντὶ τοῦ τὸν μοχλὸν φύλαττε, ὅπως μὴ τὸ κλειθρον φαγῶν ἐξέλθῃ.
- 15 βάλανον : Τὸν μοχλόν. κυρίως δὲ τὸ εἰς τὸν μοχλὸν σιδήριον, ὃ καλοῦμεν μάγγανον. καὶ βάλανοι τὰ μάγγανα τῆς κλειδώσεως. καὶ βεβαλάνωται [Av. 1159] ἀντὶ τοῦ κεκλειδῶνται. καὶ βαλανάγρα ἢ κλεις, παρὰ τὸ ἀγρευεῖν τὴν βάλανον.)
- 20 157. Δρακοντίδης : Πονηρὸς οὗτος (καὶ πλείσταις καταδικαῖς ἐνεχόμενος, ὡς Πλάτων Σοφισταῖς. Καλλίστρατος δὲ ἕνα τῶν λ' φησὶν, εἰ μὴ ὁμώνυμος. ἔστι γὰρ οὗτος ὁ τὸ περὶ τῶν λ' ψήφισμα περὶ ὀλιγαρχίας γράψας, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Πολιταῖς.)
- 25 100. ἀποσπλήναι : Ἀποθανεῖν, ἀποξηρανθῆναι. *Vici.*
164. ὁδᾶξ τὸ δίκτυον : Νῦν πάλιν διὰ τοῦ δικτύου φαίνεται ἄνω παρὰ τὴν καπνοδόχην.
165. (ἀλλ' οὐκ ἔχεις ὀδόντας : Ἐπαίξεν, ἐπαὶ γέρων ἦν. οἱ δὲ γέροντες ἀποβάλλουσι τοὺς ὀδόντας.)
- 30 167. τιμητικόν : (Καταδικαστικόν, ὅπου τὴν μακρὰν χαράσσοντες κατεδίκαζον, ἢ τὴν μικρὰν, καὶ ἀπέλυον,) — εἰς ὁ ἔτιμων καὶ τὰς μακρὰς λεγομένας εἶκον ἐν τοῖς ἐπάνω. R.
169. (ἀποδόσθαι : Πωλῆσαι.)
- 35 170. (κανθηλῖος : Ὅνοις μεγάλοις.)
- τὰ ἐπιτιθέμενα αὐτῷ κανθηλία. R. τοῖς κανθηλῖος : Λεῖπει ἢ σύν. *Vici.*
171. (νουμηνία γὰρ ἔστιν : Ἔθος ἦν Ἀθηνησιν ἐν νουμηνίᾳ πιπεράσκειν.)
- 40 173. (τὸν ὄνον ἔξαγε : Τοῖς οἰκέταις φησί.)
174. ὑπέβαλε. πανοῦργως. V.
175. εἷς τῶν οἰκετῶν. R. ἀλλ' οὐκ ἔσπασεν : Οὐκ ἐπέτυχε· παρὰ τὴν παροιμίαν [Thesm. 928]
- αὕτη μὲν ἢ μῆρινθος οὐδὲν ἔσπασεν.
- 45 (ἔλέγετο δὲ ἐπὶ τῶν πείρα καθιέντων ἀγχιτρον μετὰ σχοῖνου, καὶ μὴ ἐπιτυγχάνοντων ἰχθύος τινός.)
176. τῇ προφάσει. V. τὴν πρόφασιν. G.
178. παρακύψαι : Φυλαττόμενος ὑπ' ἐμοῦ δῆτα. *Vici.*
- (179.) κάνθων, τί κλάεις : Ὡς βαρουμένον τοῦ ὄνου. 50 ἔφερε γὰρ τὸν γέροντα [ὑποκρεμασθέντα λάθρα], κατὰ μίμησιν τοῦ Ὀδυσσεὺς ὑπὸ τοῦ κριτοῦ φερομένου, [ἐφ'

ῥτε διαδραῖσαι τὸν Κύκλωπα, ὅτε τὰ πρόβατα ἐξήγε τοῦ σπηλαίου, ἐφαπτόμενος αὐτῶν τῆς βράχως πρὸς τῆ θύρα τοῦ σπηλαίου καθήμενος, ἵνα μὴ λαθῶν ἐξέλθῃ κύπτων ὁ Ὀδυσσεύς.] τοῦτο δὲ λαθῶν ἐποίησεν ὁ γέρον. διὸ πρὸς βαρυνόμενον φησι τὸν ὄνον.

κάνθων : Ὑποκοριστικῶς ὁ ὄνος. *Vict.*

184. (Οὔτις νῆ Δία : Ὅτι καὶ ὁ Ὀδυσσεύς Οὔτις παρ' Ὀμήρῳ ἐκαλεῖτο.)

185. (ἀπὸ Δρασιππίδου : Πέπλακε τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ ἀποδραῖσαι, ὥσπερ ἀπὸ φυλῆς, ἢ ἀπὸ γένους φάσκων.)

188. ἴν' : ὅπου. *R.* (ἰνδάλλεται : Φαίνεται μοι ὅμοιος εἶναι πῶλῳ κλητῆρος. Ἄλλως.) οἱ γὰρ πῶλλοι ὑποδύνουσι τὰς μητέρας καὶ θηλάζουσιν.

(189). πῶλλῳ : Ἄντι τοῦ ὄνου, ἢ ἡμιόνου, κλητῆρος εἶπεν εἰς φιλοδικαστήν. ἀντὶ τοῦ πῶλλῳ ὑποκοριστικῶς. [κλητῆρες δὲ οἱ καλοῦντες εἰς τὸ δικαστήριον πάντας. σημαίνει δὲ ἡ λέξις καὶ τὸν μάρτυρα.]

190. ἤσυχον : Ἄνευ θορύβου. *Vict.*

191. περὶ ὄνου σκιάς : Παροιμία ἐπὶ τῶν περὶ μηδενὸς χρησίμου φιλοτιμιουμένων. *R.* παροιμία ἴση τῇ περὶ μηδενός. καὶ Δημοσθένης. *V.* (παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν τὰ ἀνόητα φιλονεικούντων, ἣν μετήνεγκε νῦν ὁ πρεσβύτης. ἐστὶ δὲ ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. φασὶ ποτε ἐν Ἀθήναις τινὰ δεηθέντα ὀνηλάτου μισθώσασθαι ὄνον ἐπὶ τῷ τὰ φορτία μόνον βαστάσαι ἐπὶ τὰ Μέγαρα. καὶ δὴ οὕτω δόξαν αὐτοῖς, ἐπιθέντες τὰ φορτία ὠδεον. μεσημβρίας δὲ γενομένης καὶ τῶν ὑπὸ κύνα καυμάτων σφοδρῶς αὐτοῖς ἐπικειμένων, οὐχ εὐρίσκοντες σκέπη, καθεῖλε τὰ φορτία ἀπὸ τοῦ ὄνου ὁ δεσπότης αὐτῶν, καὶ δι' αὐτῶν

ἑαυτῶν σκίαν ἐποίησε. πρὸς δὲ μαχόμενος ὁ ὀνηλάτης ἔλεγεν ὄνον μεμισθωκέναι ἐπὶ τῷ φορτίῳ φέρειν, οὐ σκίαν παρέξειν. ὁ δὲ ἔλεγε μεμισθῶσθαι, ὅπως ἂν ὡς βούλοιο χρεῖτο. ἐκ δὲ ταύτης τῆς φιλονεικίας μηδὲν οὕσης εἰς δικαστήριον κατηνέχθησαν. ὅθεν ἢ παροιμία.)

192. (πόρρω τέχνης : Ἄντι τοῦ οὐκ ἀπὸ τέχνης τινὸς πονηρὸς εἶ, οὐδ' ἀπὸ μελέτης, ἀλλὰ φύσει. παράβολος δὲ ἀντὶ τοῦ οὐ γνήσιος.) — λέγουσι τινὲς καὶ πονηρὰ κρέα ἀντὶ τοῦ σαπρά. *R.*

40 παράβολος : Ὁ τολμηρός. *Vict.*

193. (δταν, φησι, τραφῆς ὑπ' ἐμοῦ ὑπογάστριον. ἀπὸ μέρους δὲ τὴν τροφήν ἀπλῶς λέγει. ἢ ὅτι ὄνους ἔτρωγον ἐν Ἀθήναις, καὶ τοὺς μισθοὺς λαμβάνοντες οἱ δικασταὶ ἠνοῦντο τὰ ὑπογάστρια. λείπει δὲ ἢ παρὰ πρὸς γέροντος ἡλιαστικοῦ, οἷον ἐκ τῆς ἡμετέρας σπουδῆς καὶ τέχνης.)

ἀλλ' ἴσως δταν φάγῃς : Λεῖπει τὸ γνῶση με. *Vict.*

(195). ὑπογάστριον : [Ἐπεὶ πωλιάριον ἐμμεῖτο ἐπὶ τῷ ὄνῳ, τὸ ὑπογάστριον πρὸς τοῦτο. ἐγρῶντο δὲ τοῖς ὀνείοις. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν] ὑπογάστριον ὄνου ἢ βοδός, ἔχεις γνῶναι ἀριστόν με δταν, εἰ καὶ μὴ νῦν με οἶδας. ἐπεὶ δικαστής ἐστιν, ἔφη γέροντος ἡλιαστικοῦ ἀντὶ τοῦ ὄνου.

196. (ᾧθει τὸν ὄνον : Τὸ πρῶτον πρὸς τὸν οἰκέτην, τὸ δὲ ἕτερον πρὸς τὸν πατέρα, ᾧθει σεαυτόν.)

197. καὶ Κλέων : (Ἐπεὶ δοκεῖ Κλέων μισθοὺς πορίζειν τοῖς δικασταῖς.) — ἐπεὶ ἔδοκε ὁ Κλέων μισθοὺς πορίζεσθαι τῷ λεπτῷ δήμῳ. *R.*

199. (ᾧθει σὺ πολλούς : Ἦγουν ἐπιθείς λίθους ἐπὶ τὴν θύραν, ἵνα μὴ εὐκόλως ἀνοίγῃ.)

200. (καὶ τὴν βάλανον : Τὴν εἰς τὸν μέγλον βάλανον ἐμβαλε εἰς τὸ πῆγμα δηλονότι, τούτεστι κλείσον τῷ κλειδίῳ.)

201. καὶ τῇ δοκῷ : Ἐμβαλεῖν παρακαλεῖται καὶ τὴν δοκὸν, [τούτεστι τὸν ἀντιβάτην] πρὸς τὴν θύραν, (αὐτῇ δὲ τῇ δοκῷ τὸν ὄλμον. κατὰ φύσιν δὲ ἦν μᾶλλον εἰπεῖν, καὶ τὴν δοκὸν προσθεῖς.)

202. (προσκύλις : Οὐκ εἶπε βάστασον, ἀλλὰ κύλιε, ἐδηλῶν τὸ μέγεθος τοῦ ὄλμου, ὃν φησι κάτω πρὸς τῇ ἀρχῇ τοῦ ἀντιβάτου προσθεῖναι.)

203. (τὸ βῶλιον : Ἡ βῶλος ὑποκοριστικῶς. ἐν ὄσῳ δὲ ἔλακε ἐκ τῆς στέγης, ἔπεσε κατ' αὐτοῦ μικρὸς λίθος.)

206. ὄροφιας : Παρὰ τὸ μῦς ὄροφιας. (λέγονται δὲ μῦς ὄροφιαί καὶ ὄρεις οἱ περὶ τὰς ὄροφας διάγοντες καὶ ταύτας περιτρούγοντες.)

207. (στρουθὸς ἀνὴρ γίνεται : Ἐπειδὴ ἀναπηδᾷ ὁ γέρον, ταῦτά φησιν ὁ οἰκέτης.)

209. σοῦ σοῦ : Ἀποσοδοῦσι τὸν γέροντα, σοῦ, ὡς εἰώθαμεν τὰ ὄρεα σοβεῖν.

210. Σκιώννη : (Φιλόχορος ἐπὶ Ἰσάρχου φησι πρὸ ἑνιαυτοῦ Βρασιδαν ἀποστήσαι Σκιωναίους τῶν Ἀθηναίων.) Ἀθηναίους δὲ φασὶ λ' τριῆρεις πρότερον πέμψαντας Σκιώννην περιτείχισαι, [ὕστερον δὲ μαθόντας ἀποστήναι αὐτῶν, ἀποστελεῖν στρατόν καὶ πολιορκῆσαι καὶ ἀποτειχίσαι αὐθις ὡς τὸ πρότερον]. (ἐστὶ δὲ χωρίον Θράκης πολέμιον Ἀθηναίοις, ἣν ἐφρούρουν ἐπιεικῶς, ἣν πολιορκήσαντες ἀπετειχίσαν.)

(ἀντὶ τούτου : Ἄντι τοῦ πατρὸς τούτου, ἵνα ἢ ὁ οἰκέτης λέγων περὶ τοῦ πατρὸς τοῦ Βδελυκλέωνος.)

213. (ἄσον στήλην : Ὅτι σημαίνει τὸ ἐλάχιστον. Καλλίστρατος δὲ, νομισμάτιον τι ἐλάχιστον.)

ἄσον ἄσον στήλην : Τὸ οὐδὲν καὶ τὸ τυχόν. ἐστὶ δὲ ὁ σταλαγμός. *Vict.*

214. (ἀλλ' ᾧ πόνηροι : Πρὸς τοὺς οἰκέτας τὸ ᾧ πόνηροι.)

216. παρακαλοῦντες τουτοῖ : Ἄντι τοῦ ἐκαλοῦντες. (οὐχ ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐπὶ τοῦ ἀξιοῦν. τοῦτο δὲ φησιν εὐκαίρως βουλόμενος τὴν εἰσδον τοῦ χοροῦ ποιῆσαι. ἐκ γὰρ φιλοδίκων ἀνδρῶν συνέστηκεν.) — ἢ παρὰ ἀντὶ τῆς ἐξ. *V.*

218. ὄρθρος βαθύς : Βαθεῖα νύξ. *Vict.*

217. ὄψέ : μετὰ τὸν καιρὸν τὸν δέοντα. *V. Vict.*

218. ἀντὶ τοῦ καλοῦσι. *V.*

219. μινυρίζοντες : ἄζοντες. *V. Vict.*

220. (ἀρχαιομελι σιδῶνῳφρυνηχίρατα : Παρὰ τὸ μέλι, ἔπερ ἐστὶν ἡδὺ, καὶ τὴν Σιδῶνα καὶ τὸν Φρυνί-

χον καὶ τὰ ἐρατὰ ἔμιζεν, ὡς ἀρχαία μέλη Φρυγίχου ἐρατὰ καὶ ἡδέα, καθάπερ μέλι περιέχοντα τὸ τῆς Σιδωνος ὄνομα. Φρύγιχος δὲ ἐγένετο τραγωδίας ποιητῆς, ὃς ἔγραψε δράμα Φοινίσσας, ἐν ᾧ μέμνεται Σιδωνίων. τὰ δὲ μέλη εἶπε διὰ τὴν γλυκύτητα τοῦ ποιητοῦ. Ἄλλως. ὅτι δι' ὀνόματος ἦν καθόλου μὲν ὁ Φρύγιχος ἐπιμελοποιῶν, μάλιστα δὲ τὸ ἐκ τῶν Φοινισσῶν αὐτοῦ τὸ « καὶ Σιδωνος προλιπόντα ναόν. » ἢ « Σιδωνιον ἄστου λιπόντες. » πεποιήται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ ἀρχαίον καὶ τὸ μέλος καὶ τὸ Σιδών καὶ τὸ Φρύγιχος καὶ τὸ ἐρατόν. Ἀρίσταρχος δὲ φησι γεγενῆσθαι ἀπὸ τοῦ μέλι καὶ τοῦ Σιδωνος καὶ τοῦ Φρυγίχου καὶ τοῦ ἐρατόν.)

222. βαλλήσομεν : Οὕτω λέγουσιν ἐπεκτείνοντες καὶ ἄλλα πολλά, ὡς ἀπὸ περισπωμένου δὲ ἔστι τοῦ βαλλῶ. V. Vict.

223. ὄργιση : Παροξύνη. Vict.

224. (ὅμοιον σφηκιᾶ : Ἄντι τοῦ σφηκῶδεις εἶσι καὶ κεντρῶδεις. ἐν σχήματι γὰρ σφηκῶν εἰσάγονται.) σφηκιᾶ : Συστήματι σφηκῶν. Vict.

225. ἐκ τῆς ὄσφυος : (Ὅτι ἐν σχήματι σφηκῶν εἰσάγει τὸν χορὸν, προβάλλοντα ἐκ τῆς ὄσφυος κέντρον τι ὀξύτατον. πεποιήκει δὲ τοῦτο διὰ τὸ τοὺς γέροντας καὶ τοὺς δικαστὰς ὀξύχολους εἶναι καὶ δίκην σφηκῶν τιτρώσκειν τοῖς λόγοις.) — ἐπειδὴ ὁ χορὸς τῶν γέροντων ἔρχεται ὡς σφήκης διεσκευασμένους καὶ κέντρον ἔχουσι. R. ὄσφυος : Ὅσφυς ὁ παρὰ πλευροῖς διάκενος τόπος. Vict.

227. φέφαλοι : Σπινθῆρες, ὡς πῦρ πνέουσιν. V. Vict. σπινθῆρες. R.

230. (ὦ Κωμία βραδύνεις : Ἄντι τοῦ ἐβράδυνας εἰς τὸ δικαστήριον ἔλθειν. οἱ τοῦ χοροῦ δὲ ἀλλήλοις ἐγκελευόμενοι τὴν πάροδον ποιοῦνται. ὄνομα δὲ γέροντος ὁ Κωμίας. καὶ ἰσῶς πεποιήται παρὰ τὴν κώμην. κύνειος δὲ εὐτόνος τις καὶ ἰσχυρός. Χαρινάδης δὲ ὄνομα γέροντος.) — ἀντι τοῦ ταύρειος κύνειος εἶπεν παρ' ὑπόνοιαν. ἀσθενέστερο δὲ οὗτοι τῶν βοείων. Χαρινάδης εὐρίσκειται περὶ δικαστήρια καὶ δίκας. R. εὐτόνος τις καὶ ἰσχυρός. (ἦδη δὲ καὶ παροιμιακὸν γέγονε.) R. V.

233. (Κονθυλεύ : Κονθύλη δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Πτολεμαίδος φυλῆς, ἢ Πανδιονίδος.)

234. (Χάβης : Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ τρίτῃ τῆς καθόλου παρατίθεται τὸ ὄνομα διὰ τοῦ β' Χάβης. τὸ δὲ Φλυεὺς ἀπὸ δήμου. — τῆς Πτολεμαίδος φυλῆς δῆμος ἢ Φλύη. V.

236. (πάρεσθ' ὁ δὲ λοιπόν : Ὅ ἐστιν ὑπόλοιπον ἡμῶν ἦχομεν. ὡς τὸ λοιπόν καὶ τὸ λείψανον τοῦ συστήματος ἡμῶν πάρεστι. τοῦτο δ', ἐπειδὴ ἐν νυκτὶ τὴν πορείαν ἐποιοῦντο.)

238. (τῆς ἀρτοπωλίδος : Παρ' ὑπόνοιαν τοῦτο, δέον εἰπεῖν, τοὺς πολεμίους χειρωσάμεθα, ἢ λόχον τινα ἐποιήσαμεν.

τὸν ἄλμον : Ὡς ξυλίνου ὄντος τοῦ ἄλμου. καὶ Ἡσίοδος [Op. 421] « ἄλμον μὲν τριπόδην τάμνειν. » Ἄλλως. ἄλμον τὸ μαγειρικὸν ἐργαλεῖον, καὶ ὁ τρίπους τοῦ

Ἀπόλλωνος. καὶ ὄλμειος στρογγύλος λίθος, εἰς δὲ κόπτουσι ὄσπρια καὶ ἄλλα τινά.)

(239. τοῦ κορχόρου : Πρὸς τὸν Λυκόφροννα, κόρχορον λέγοντα ἰχθυοῖν τι. ἠπάτηται δὲ, ὡς φησὶν Ἐρατοσθένης. ἔστι γὰρ λάχανόν τι ἄγριον [καὶ εὐτελεῖς] ἐν Πελοποννήσῳ, ὡς καὶ ἡ παροιμία « καὶ κόρχορος ἐν λαχάνοισι. » τὸ δὲ κατασχίσαντες, αὐτὸν τὸν ἄλμον δηλονότι· οὐ γὰρ τὸν κόρχορον.

240. (ὡς ἔσται Λάχητι νυνί : Ἡ δίκη, ἢ τιμωρία, ἢ τοιοῦτόν τι. τοῦτο δὲ φησὶν, ὡς τοῦ Κλέωνος εἰς δίκην 10 ἐπαγαγόντος τὸν Λάχητα. στρατηγήσει δὲ αὐτὸν φησὶ Δημήτριος ἐπὶ ἀρχοντος Εὐκλέους πρὸ τριῶν ἐτῶν εἰς Σικελίαν πεμφθέντα μετὰ νεῶν Ἀσοντινοῖς βοηθίσοντα. οἱ δὲ περὶ τὸν Φιλόχορον διαδέχασθαι αὐτὸν φασὶ Σοφοκλέα καὶ Πυθόδωρον, οὗς καὶ φυγῇ ζημιωθῆναι. 15 εἰκὸς γοῦν μετακληθῆναι αὐτὸν ἐπὶ τὴν κρίσιν, ἧς νῦν ὁ κωμικὸς μνημονεύει.)

241. (σίμβλον δὲ φασὶ : Σίμβλον κυρίως εἰσὶν αἱ θῆκαι, ἔνθα αἱ μέλισσαι ἀποθιθένται τὸ μέλι. ὡς τοῦ Λάχητος δὲ τὰ δημόσια σφετερισσαμένου καὶ πλουτήσαντος. — ὁ αὐτὸς δὲ καὶ ὡς φαλακρὸς κωμωδεῖται. V.

242. (χθὲς οὖν Κλέων : Κατ' ἐπιταγὴν δὲ τοῦ στρατηγοῦ καὶ οἱ δικασταὶ ἐκαλοῦντο. ὦρα δὲ νῦν οὐχ ὁ καιρός, ἀλλὰ ταχέως.)

(243. ἡμερῶν ὄργην τριῶν : Παρὰ τὸ κηρύττεσθαι 25 σιτία ἡμερῶν τριῶν τοῖς στρατιώταις ἔπαιξε. [κολουμένους δὲ κατὰ αὐτοῦ κολάσσοντας.]

248. ὦ πάτερ πάτερ : Παρέπονται αὐτοῖς παῖδες λύχων φέροντες, (καὶ πιθανῶς, ἵνα ἡ ὀρχήστρα πληρωθῇ. καὶ δὲ τις προηγούμενος μετὰ λύχου προεωρακῶς πηλόν. τὸ δὲ μέτρον ἐντεῦθεν ἤλλαξεν. ἔστι γὰρ μικτόν, συντεθέν ἐκ τε ἰαμβικικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ ἰσθαλλικοῦ. ὁ δὲ ἰσθαλλος τροχαϊκὴν συζυγίαν ἔχει διμέτρον βραχυκατάληκτον, τοῦτοστί τρεῖς 35 τροχαίους).

249. (κάρφος χαμάθεν : Ἐν κάρφει γὰρ ἡρέμα τις 40 προμύσσει. πρὸς τοὺς παῖδας δὲ φησὶ, τοὺς προπέμποντας αὐτόν.) — πρόμυξον, ἐκ τῆς μύξης προάγαγε. R.

250. ἀλλὰ τῷδ' μοι : (Δεικτικῶς τῷ λιχανῷ δακτύλῳ. 40 προμύσσειν δὲ εἰς τὸ ἐμπροσθεν βαλεῖν τὸ ἐλλύχινον.) — τὸν δάκτυλον δείκνυσιν, ἵνα μὴ κάμψας ζητῇ. R.

251. τί δὲ μαθῶν : (Ὡς τοῦ παιδὸς τῷ δακτύλῳ ἐπισπασσαμένου τὸ ἐλλύχινον, καὶ ἐν τοσοῦτῳ ἐλαίου 45 ἐκχυθέντος, εἰς τῶν πρεσβυτῶν, ὃς καὶ πατὴρ ἦν τοῦ παιδίου, ἀγανακτῆσας κονδύλους αὐτῷ δίδωσιν. Εἰς τὸ αὐτό. τοῦτο εἰπὼν δίδωσιν αὐτῷ κόνδυλον.) — ἅμα κόνδυλον τῷ παιδαριῷ δίδωσι διὰ τὸ νεώτερον ὄντα μὴ φροντίζειν. R.

253. (οὐ γὰρ δάκνει σ' ἐταν δέη : Οὐ γὰρ λυπεῖ σε 50 τὸ ἐλαιον πολλοῦ πιπρασκόμενον. οὐ γὰρ αὐτὸς ἀγοράζει. πατὴρ δὲ υἱὸς σμικρολόγου.)

257. (τυρβάσεις : Ἄντι τοῦ ταραξείας. ὁ δὲ ἀτταγᾶς

δρυνόν ἐστιν εβρισκόμενον ἐν τοῖς ἐλεσι καὶ τερπόμενον ἐν τοῖς πηλώδεσι τόποις καὶ τέμασιν. ἡμεῖς δὲ ἀτταγῆνα αὐτὸν φαμέν.)

268. ἐν τῷ δικαστηρίῳ δηλονότι. ὡς παραινῶν δὲ λέγει ὅτι μὴ λυπού ὅτι ἐτυπτήθης· καὶ γὰρ μείζονάς σου κολάζω. V.

269. ἀντὶ τοῦ εἴσω ἡμερῶν τεσσάρων πάντως ὑετός γίνεται· μύκης δὲ ἐστὶν ὁ περὶ τὰς θρυαλλίδας σπινθήρ, ὅς διὰ τὴν περιέγουσαν ἰκμάδα ἀποπηδᾷ τοῦ λύχνου, 10 πολεμούμενος τῷ ἐναντίῳ. V.

261. τὸν Δία ὑετόν. V.

262. (οὔτι μύκητας : Φασὶν ὅτι ὑετοῦ μέλλοντος γενέσθαι ὁ περὶ τὴν θρυαλλίδα τοῦ λύχνου σπινθήρες ἀποπηδῶσιν, οὗς μύκητας νῦν λέγει, ὡς τοῦ λύχνου 15 ἐναντιουμένου τῷ νοτερῷ ἀέρι. καὶ Ἄρατος [976]

ἡ λύχνου μύκητας ἐγείρονται περὶ μύξαν, νύκτα κατὰ νοτίην.

τινὲς δὲ φασὶ τὸν μύκητα ζωύφιόν τι εἶναι λεπτότατον πᾶν σκνιψὶ ἔοικός, ὃ δὲ ὑπερβολὴν λεπτότητος τῆς 20 φύξεως τῆς περὶ τὸν ἀέρα θάττον ἀντιλαμβανόμενον περὶ τὸν λύχνον ἵπταται, θέρμης ἐπιθυμοῦν, καὶ περικροῦσιν ἐν τῷ λύχνῳ ποιεῖ σπινθήρας· ὅθεν τεκμαίρονται τὸν ὑετόν. καὶ Καλλιμαχος [fr. 47] « ἄδην ἐγένοντο μύκητας. »)

265. φιλεῖ : Ἦγουν ὁ Ζεὺς. Vict.

264. δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων : ὅσα μὴ ἐστὶ τῶν καρπῶν πρῶμα. V. μάλιστα δ' ὅσα μὴ πρῶμά ἐστι τῶν καρπῶν δεῖται ὑδατος. R. (ἐμφαίνει διὰ τούτων τὸ γεωργικὸν ἦθος, εὖ μάλα δεικνύων ὅτι μελεῖ αὐτοῖς τῶν 30 καρπίμων. — διηρημένως χρῶνται τῇ τοιαύτῃ διαστολῇ. δέονται, φασίν, οἱ καρποὶ τοῦ ὑετοῦ, καὶ μάλιστα οἱ μὴ πρὸ καιροῦ σπαρέντες. V.)

268. γενόμενοι περὶ τὸν οἶκον τοῦ Φιλοκλέωνος ὑπομιμνήσκοντα αὐτοῦ, καὶ μὴ ἐωρακότες αὐτὸν μεθ' ἑαυ- 35 τῶν διαλέγονται περὶ αὐτοῦ. V.

268. (ἐφορκός ἦν : Ἐφορκίς κυρίως λέγεται ἡ λέμβος, ἥτις ἢ μικρὰ ναῦς ἢ ὑφ' ἐτέρας νεὸς ἐλκομένη, διὰ βραδυτήτα. φησὶ γοῦν κἀνταῦθα ὅτι οὐχ ὑπὸ τίνος ἐλ- 40 κόμενος ἐξήρχετο, ἀλλὰ πρῶτον ἠγεῖτο ἡμῶν. νυνὶ δὲ τί παθὼν οὐκ ἐξέρχεται;)

269. τοῦ μελοποιῦ τὰ μέλη ἦδεν. ἦν δὲ καὶ τραγικός. V.

270. [στάντες : Πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ Φιλοκλέωνος 45 στάντες οἱ τοῦ χοροῦ τὸ στάσιμον ἄδουσι μέλος. τῶν γὰρ χορικῶν μελῶν τὰ μὲν ἐστὶ παροδικὰ, ὡς τὸ [Nub. 276] « ἀέναιο νεφέλαι, ἀρῶμεν φανεραί, » καὶ τὸ προε- ρημένον ἐνταῦθα « χώρει πρόβαιν' ἔρρωμένως. » τὰ δὲ 50 στάσιμα, ὡς τὸ παρόν. καὶ παρ' Αἰσχύλῳ [Prom. 397] « στένω σε τὰς οὐλομένας τύχας, Προμηθεῦ. » τὰ δὲ προωδικὰ, τὰ δὲ μεσωδικὰ, τὰ δὲ ἐπωδικὰ, περὶ ὧν προεῖρηται τίνος χάριν οὕτω καλοῦνται, τὰ δὲ ἐξοδικὰ ἢ ὑποχωρητικὰ, ἅπερ ἐπὶ τῇ ἐξόφῃ τοῦ δράματος ἀδει- 55 ται, ὡς ἐν τῷ Πλούτου δράματι τὸ « οὐκέτι νῦν γ' εἰ-

κός μέλλειν οὐδ' ἡμεῖς, ἀλλ' ἀναχωρεῖν εἰς τούπισθεν. δεῖ γὰρ κατόπιν τούτων ἄδοντας ἔπεσθαι. »]

271. ἐπειδὴ ἤδετο τοῖς ἄσμασι, τούτου κατ' αὐτὸν ἀπατήσας βούλεται κατενέγκαι. V.

274. (μῶν ἀπολώλεκε τὰς ἐμβάδας : Ἐκ τοῦ εἰκότος 6 τὴν τοῦ γέροντος ἐπὶ τὰ ἔνδον διατριβὴν τεκμαίρεται. βουδωνιῆ δὲ τὸν βουδῶνα ἀλοοίη.)

278. οὐκ ἂν τις ἀναπέσει αὐτὸν ἠδύνατο εἰς ἑτερόν τι, φιληδοῦντα τῇ ἡμῶν διατριβῇ. V.

279. (ἀλλ' ὅπότεν : Ἦγουν ὅποτε μεταστῆσαι τοῦ 10 δικάζειν παρεκάλει αὐτόν τις, ὅπως ἂν μὴ αἰδεσθεῖη διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, κατὰ κύπτων, λίθον ἔψεις ἔλεγε. παροιμία δὲ ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων γενέσθαι τὸ λίθον ἔψεις, ὡς καὶ τὸ πλίνθον πλύνεις, καὶ χύτραν ποικι- 15 λεις, καὶ εἰς ὕδωρ γράφεις, καὶ Αἰθίοπα λευκαίνεις, 16 καὶ κατὰ θαλάττης στείρεις, καὶ τὰ τοιαῦτα.)

281. (διὰ τὸν χρεσινὸν ἄνθρωπον : Πάλιν στοχάζεται 20 ἑτέραν πρόφασιν τῆς ἀπολείψεως αὐτοῦ, ὡς κρινομέ- νου τινός καὶ διαφυγόντος τὴν καταδικίην ἀναξίως καὶ ἐκ τούτου ὀδυνηθέντα καὶ κακωθέντα ἀπολειφθῆναι.) 20

(283). τὰ Ἵ Σάμῳ : [Τὰ περὶ Σάμου ἐννεακαιδε- 25 κάτῳ ἔπει πρότερον ἐπὶ Τιμοκλέους ἀρχοντος γέγονε.] Μιλησίων γὰρ ποτε καὶ Σαμίων μαχομένων Ἀθηναῖοι παρακληθέντες ὑπὸ Μιλησίων εἰς συμμαχίαν ἔπεστρά- 26 τεισαν κατὰ τῶν Σαμίων, Περικλέους ἡγουμένου τοῦ

Ξανθίππου. κακῶς δὲ διατεθέντες Σάμιοι ἐπεχείρησαν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν ἐπελθεῖν. καὶ διὰ τούτου 30 μαθόντες Ἀθηναῖοι τριῆρεις πολεμικάς κατ' αὐτὸν κατεσκευάσαν, Περικλέους εἰσηγησαμένου αὐτῶν. τοῦτο δὲ μαθόντες Σάμιοι μηχανὴν τινα κατασκευάσαν κατ' 30 αὐτῶν, ἣν μαθόντες Ἀθηναῖοι ὑπὸ τίνος Καρυστίνου ἐφυλάξαντο, καὶ Σαμίους μὲν κακῶς διέθηκαν, τὸν δὲ

Καρυστίωνα ἐτίμησαν σφόδρα μετὰ τοῦ γένους καὶ τῆς αὐτῶν πολιτείας ἡξίωσαν. ὡς οὖν τίνος ἐξαπατήσαντος καὶ εἰπόντος ἑαυτὸν εἶναι τὸν μηνυτὴν τοῦ σκαιωρή- 35 ματος τῶν Σαμίων, καὶ διὰ τούτου ἀπολυθέντος, φησὶν ὠδυνῆσθαι τὸν Φιλοκλέωνα, ὡς ταῖς καταδικαῖς μάλ- 40 λον χαίροντα. — τὰ περὶ Σάμον ἰθ' ἔπει πρότερον ἐπὶ Τιμοκλέους γέγονε καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξῆς Μορυχίδου. οὐδὲν

κωλύει τὸν ἐχθὲς κρινόμενον ἀναμιμνήσκειν τοὺς δι- 40 καστὰς ἰδίας τινὸς εὐεργεσίας παλαιῆς γεγεννημένης. Ἀθηναῖοι δὲ Μιλησίου ἐπαγαγόμενοι ἐκάκωσαν τὴν Σάμον καὶ ἐμφροῦρον ἐποίησαν, τὴν δημοκρατίαν κα- 45 ταστήσαντες διὰ Περικλέους. Σάμιοι δὲ ἀπέστησαν πρὸς βασιλέα. καὶ τότε οἱ Ἀθηναῖοι τελῶς αὐτοὺς κα- 45 τετολέμησαν, ἵνα πάλιν προσηγέληθαι Περικλεῖ ὅτι

Φοίνισσαι νῆες παρεῖεν βοηθοῦσαι Σαμίους. τοῦτον ἂν εἰη λέγειν πρὸς τοὺς δικαστὰς ἀπηγγελκέναι καὶ ὠφε- 40 λῆσαι τὴν πόλιν. V.

286. (ἀλλ' ὡ γὰθ' ἀνίστασο : Πρὸς τὸν Φιλοκλέωνα 50 φησί. παχὺς δὲ πλούσιος. ἐκ δὲ τοῦ ἐναντίου λεπτοῦς τοὺς πένητας φησίν.)

288. ἄδῃλον εἰ δὴ προεῖπε Λάχητα ἢ ἄλλον τινὰ 55 κριθασόμενον. V.

290. ἔγχυτριάεις : (Ἄντι τοῦ φονεύσεις. ἐκ τοῦ παρεπομένου.) — ἀποκτενεῖς. μετενήνοχεν δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς χύτρας ἐκτιθεμένων βρεφῶν. R. ἀπὸ τῶν ἐκτιθεμένων παιδιῶν ἐν χύτρας. διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἀποκτεῖναι χυτρίζειν ἔλεγεν ἐν Πριάμῳ, καὶ Αἰσχύλος Λαίῳ καὶ Φερεκράτης. θθεν καὶ ἔγχυτριστριάς ἐκάλεον τὰς διακονουμένας τὰ βρέφη. καὶ νῦν οὖν ὡς ἐπὶ ἀπωλείας τοῦ κριθησομένου ἔθηκε τὴν λέξιν. παρ' ὅσον τὰ ἐκτιθέμενα ἢ εἰς ὄρος ἢ εἰς ἔρημον τόπον βάλλεται. V.
290. (ὕπαγε : Εἰς τὴν οἰκίαν δηλονότι, ὡς κατασταθέντων αὐτῶν. παπία δὲ πάτερ.)
297. (οὐκ ἂν μὰ τὸν Δία : Ὡνήσομαι δηλονότι ἰσχάδας, εἰ κρεμασθέντες ἀπάγοιςθε.)
300. (μισθαρίου : Τοῦτο φησιν) ὡς τριωβόλου τοῦ δικαστικοῦ ὄντος μισθοῦ, — ἵνα ἕκαστος τούτων ὀβολοῦ λογιῆται πιπρασκόμενος. ἦν μὲν γὰρ ἄστατον τὸ τοῦ μισθοῦ. ποτὲ γὰρ διωβόλου ἦν, ἐγένετο δὲ ἐπὶ Κλέωνος τριωβόλον. Φρύνιχος « τριωβόλον ὅσον ὑπερηλιάζομαι. » V.
301. ὡς τριωβόλου ὄντος τοῦ μισθοῦ, ἀφ' οὗ τὸ τρίτον ἀναλίσκεται εἰς ἄλφита, τούτέστιν εἰς ὀβολός, καὶ τὸ ἄλλο ξύλα, καὶ τὸ τρίτον ὄφον. V.
302. (σικά μ' αἰτείς : Τούτιστι τρυφῆν βούλει. ὅτι τρυφήν φασὶ τὸ ἐσθίειν ἰσχάδας.) — ἐν ἐρωτῆσει ταῦτα καὶ ἔθει. V.
303. νῦν : Τῷ δὴ καὶ ἐχρήσατο οὐ κακῶς· παῖδες γὰρ εἶσι καὶ κατέρες ὡς ἐν πρόσωπον πρὸς ἐν. V.
- πόρον Ἑλλάς : Νῦν πόρον τὸν πορισμὸν φησιν. ἐπήνεγκε δὲ παρὰ τὸ Πινδαρικόν [fr. 197]. τὸ Ἑλλάς ἱερὸν « Πανδειμάτοι μὲν ὑπὲρ πόντιον Ἑλλάς πόρον ἱερὸν. » — Ἄλλως. ὁ Πίνδαρος τὸν πλοῦν τοῦ Ἑλλησπόντου· νῦν δὲ πορισμὸν. V.
313. (πράγματα βόσκειν : Ὁ λόγος ἐκ Θησείας Εὐριπίδου. ἐκεῖ γὰρ ταῦτα λέγουσιν οἱ ταπτόμενοι παῖδες εἰς βορὰν τῷ Μινωταύρῳ. τὸ δὲ ἐξῆς, τὸ ἀνόνητον ἄρα, Ἰππολύτος ἐστὶν ὁ λέγων ἐκεῖ « ἀνόνητον ἄγαλμα, πάτερ, οἰκοῖσι τεκῶν. » — ἄγαλμα γὰρ ὁ υἱὸς τῷ πατρὶ, ἐφ' ᾧ ἀγάλλεται. ἄγαλμα λέγεται ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. ὡς αὐτοῦ δὲ βαστάζοντος ἔλεγε θύλακον. V.
315. [θύλακίον : Ὡς αὐτοῦ βαστάζοντος θύλακον.]
319. (ὑπὸ τῶνδε : Ὑπὸ τῶν οἰκετῶν.)
321. (ἐπὶ τοὺς καθίσκους : Τοὺς ἐν τῷ δικαστηρίῳ κάδους, ἐν οἷς τὰς ψήφους καθίσταν, ὑποκοριστικῶς λέγει. ὀνομάζει δὲ ἀπὸ μέρους τὸ δικαστήριον, ὡς καὶ πρότερον κλεψύδραν αὐτὸ εἴρηκεν, ἀπὸ τοῦ κειμένου ἐν αὐτῷ ἀγγεῖο, πρὸς δ' οἱ ῥήτορες ἔλεγον.
- ἐπὶ τοὺς καθίσκους : Τοὺς κάδους ὅπου αἱ ψήφοι. καθίσκους εἶπεν ὑποκοριστικῶς τὰς κάλπεις, ἔνθα τὰς ψήφους καθίσταν διακόντες. ἐκ τούτου δὲ δηλοῖ τὴν ἐπὶ τὸ δικαστήριον ἀφῆξιν.)
322. (κακῶν τι ποιῆσαι : Καταδικάσαι τινά.)
324. (καπνὸν ἐξαίφνης : Ὡστε διὰ βραχύτητα τῶν ὀπῶν τὴν ἔξοδον ποιῆσασθαι.)
325. ἢ τὸ Σέλλου : Ἐπει καπνὸν εἶπεν, ἐπήνεγκε
- τούτους ὡς πτωχαλάζοντας, ὅς λέγουσι καπνός, Προξενίδην καὶ Αἰσχίνην τὸν Σέλλου. καὶ ἐν Ὀρνεσι [1128] μέμνηται Προξενίδου ὡς ἀλαζονικοῦ.
326. (ψευδαμάμαξιν : Εἶδος ἀμπέλου ἢ ἀμάμαξος, ἣν λέγουσιν ἀναδενδράδα. ὄλον δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ψεύδασθαι τὸν Αἰσχίνην καὶ φορῶδη κομιδῇ λέγειν. καὶ τὸ ξύλον γὰρ τῆς ἀμαμάξου καίόμενον ψόφον ἀποτελεῖ. διατινθαλεῖ δὲ διαθερμῶ.) — θερμῶ. V.
329. (σπόδιον ταχέως : Παῖξον, καῦσον ὡς ἐν σποδῶ.)
330. (κάπειτ' ἀνελὼν μ' ἀποφουθήσας : Τῶν γὰρ ἀπανθρακίζομένων ἰχθύων ἀποφουθῶσι τὴν σποδόν. ἢ παρὸσον ἐν τῷ ὀπῶν φουθῶσιν, ἵνα πλέον ἐγερῆ τὸ πῦρ καὶ θᾶττον γένηται.)
331. (εἰς δὲ ἀλμην : Ὡς ἐπὶ ἰχθύων ὀπῶν δὲ ἀλμη ἔσθιομένων.)
332. (τὰς χοίρινας : Ἐν τῷ τῶν Ἰππέων δράματι εἴρηται [ad v. 1160] ὅτι χοίρινας ἐχρῶντο πρὸ τῶν ψήφων οἱ δικασταί. ἦσαν δὲ κόγχαι τινές, ὡς φησιν Ἐπαφρόδιτος ἐν ταῖς λέξεσι. — τὰς δικαστικὰς ψήφους. 20 εἰσὶ δὲ ὡσπερ κογχύλια λεπτά, οἷς πρότερον ἐχρῶντο ἀντὶ ψήφων οἱ δικασταὶ πρὸ τῆς εὐρέσεως τῶν κυάμων. οἱ δὲ φασὶ καὶ παρὰ τὰς πέτρας αὐτὰς ἔχειν τὴν ὀνομασίαν, ἐξ ὧν ἐκλέγονται τὰ κογχύλια. χοίριδες δὲ αἱ πέτραι. V.)
333. (ταῦτά σ' ἐργων : Τὸ εἶναι σὺν ἡμῖν καὶ δικάζειν. ὑφρασε δὲ ὀποχαλάξτα. ἐκ μεταφορᾶς τῶν πλοίων.)
338. (τοῦ δ' ἐφέξειν : Γράφεται καὶ ὑφέξειν, ὅσον τί ὑπισχνούμενος σοι ἐπίσχει σε, ἢ τίνος χάριν; παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς ἐφεξίς ἢ πρόφασις. τί προφασίζόμενος 30 συγκαλεῖ σε; καὶ τὸ παρ' Ὀμήρῳ [Od. Φ, 70] « οὐδέ τιν' ἄλλην μύθου ποιήσασθαι ἐπιχεσῆν ἐδύνασθε »). — τίνος ἔνεκεν. R.
341. (ἐγὼ δ' οὐ βούλομαι : Δείκνυσιν ἐντεῦθεν τὸ φιλόδοξον αὐτοῦ. χανεῖν δὲ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν.)
342. (ὁ Δημολογοκλέων : Ὁ τύραννος καὶ ἀρχοντιῶν. συνέθηκε τὴν λέξιν ἐκ τοῦ δήμου καὶ τοῦ λόγου καὶ τοῦ Κλέωνος, δηλῶν τὸ ἀρχικόν, καθάπερ ἐν τῷ δήμῳ ἀρχεῖν. τοῦτο δὲ εἴρηκε διὰ τὸν τὸν Κλέωνα πολυλόγον εἶναι καὶ τοῖς λόγοις ἐξαπατᾶν τὸν δῆμον. ἐπὶ δὲ τὸ αὐτὸ ἦθος κατενήνεκται, ἐπεὶ ὁ χορὸς τοῦ Κλέωνος ἐτύγγανεν.)
343. (ὅτι λέγεις : Ὅτι ἀληθὲς λέγεις περὶ τῶν τριήρων, ὅσον παρρησίαν ἄγεις περὶ τοῦ δήμου. μελετᾶ δὲ ὁ χορὸς κακουργίαν, φάσκων, ἐπειδὴ ὑπὲρ χρησίου 45 τῆς πόλεως λέγεις, εἰσηγούμενος περὶ τριηραρχίας, ἐγκλείει σε. τινὲς δὲ οὕτως· εἴ τι εἶποις κακὸν περὶ τῶν νεῶν, τοῦτο ἀληθὲς ἐστί. διαβάλλει δὲ τοῦτον. οὐ γὰρ περὶ νεῶν ἐστὶν ὁ λόγος, ἀλλὰ περὶ τοῦ μὴ δικάζειν αὐτόν. ζυνομήτορας δὲ ἔλεγον τοὺς ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου συνεργουμένους. δεῦρο δὲ πρὸς ἡμᾶς.)
348. τῶν ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου. R.
349. (οὕτω κίττω : Ἐπιθυμῶ, ἀπὸ τῶν ἀρτίως τι- κτουσῶν γυναικῶν καὶ ἐπιθυμουσῶν τινῶν. εἴρηται δὲ

- ἐκ τοῦ ὀρνέου τῆς κίττης, ὅπερ ἐπιθυμητικῶς ἔχον τῶν ἀκροδρόμων ταχέως δυσπαρασεύεται, ἐξ ὧν δ' ἂν ἐσθίοι, καὶ πάλιν ἐτέρων ἐπιθυμῆι, καὶ μεταβάσεις ποιεῖται εἰς ἕκαστον τῶν δένδρων.
- 6 διὰ τῶν σανίδων : Τῶν δρυφάκτων τῶν ταβλωτῶν τοῦ δικαστηρίου, ἵνα λέγη ἐπιθυμῶν ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἔλθειν. ἢ σανίδων φησὶ τῶν περιεχουσῶν τὰ δνόματα τῶν εἰσαχθησομένων εἰς τὸ δικαστήριον, ποῖον δεήσει πρῶτον εἰσαχθῆναι καὶ κατὰ τάξιν.)
- 10 351. ὅτι τὸ παλλάδιον δι' ὑδρορροάς εἰσῆλθον οἱ περὶ τὸν Ὀδυσσεά. R.
352. οὐδ' εἰ σέρφω : (Ὅτι ἐν Ὀρνισι [82] τινεὶς τὸ « εὔδει καταφαγῶν μύρτα καὶ σέρφους » ἐξηγουῦνται καρπὸν τὸν σέρφον. ἔστι δὲ θηριδίον τι μικρόν. Κράτης 15 δὲ μύρμηκα φησὶ τὸν σέρφον. οἱ δὲ ζωῦφιον κωνωπῶδες, ἀφ' οὗ ἢ παροιμία
- ἔνεστι κἂν μύρμηκι κἂν σέρφω χολή·
- παρεγγυῶσα μὴδὲ τῶν μικρῶν καταφρονεῖν.) — σέρφω : παροιμία « οὐδὲ μύρμηκι δόδος ἔστι. » R.
- 20 353. (ὅπιαν δ' οὐκ ἔστι : Παρὰ τὴν ὅπην τὸ δνομα. καὶ τυρὸν δὲ λέγουσι ὅπιαν τὸν τῷ ὄπῳ τῆς συκῆς πηγνύμενον.)
354. (μέμνησαι δῆθ' : Ὑπομνησκει αὐτὸν παλαιᾶς πράξεως τολμᾶν.)
- 25 355. (ὅτε Νάξος ἐάλω : Τὴν Νάξον ἐπιτετήρηκε πρὸς τὸν γέροντα. ἐάλω γὰρ ἐπὶ Πεισιστράτου. τοῦ δὲ ἐάλω ἔκτεινους τὸ α συνήθως. ἔστι δὲ μία τῶν Κυκλάδων νῆσος.)
357. ἰσχυρότερος (ἰσχυρὸς G.) ἐτύγχανον. V.
- 30 351. σκοπιωροῦνται : Κατοπτέουσι καὶ παραφυλάττουσιν. (Ἐρμιππος δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπὸ τῆς σκοπῆς θεωροῦσιν.)
354. ἔχοντ' ὀβελίσκους : Τὸ πλήρες ἔχοντε, δυϊκῶς. δύο γὰρ εἰσὶν οἱ [ἔχοντες ὀβελίσκους καὶ] τηροῦντες.
- 25 V. Vict.
355. [ἀλλὰ νῦν ἐκπόριζε : Ἡ ἀμοιβαία αὕτη στροφή ἔοικεν εἶναι ἀντιστροφή τῆς ἀνω ρηθείσης ὁμοίας στροφῆς, ἀλλ' ἔστιν ἑλλιπής. στίχων γὰρ ἔστι καὶ κώλων ὁκτώ, ὧν τὸ πρῶτον τροχαϊκὸν τετράμετρον καταληκτικόν. τὸ β' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον καὶ τὸ γ'. τὰ δ' ἄλλα ὁμοία τῷ πρῶτῳ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]
356. (ἔως γὰρ αὖ μελίττιον : Ὁρθρος γὰρ, ὧ προσφιλέστατον μελίττιον. δηλοῦσι γὰρ ὅτι ἡμέρα γέγονεν.)
- ἔως : Ἐως ὀρθρος ἡμέρα, ἀπὸ τοῦ ἔως ταύτη ἡμέρᾳ 45 κατακελεῖσθαι, ἢ διὰ τὸ ἔσθαι ἐν αὐτῇ. Vict.
358. (ἢ δέ μοι Δίκτυνα : Πρὸς τὴν Ἄρτεμιν τοῦτο, ἐπειδὴ ἀργεντις ἦν. παρὰ δὲ τὸ δνομα γελιοιάζει. παρὰ γὰρ τὸ δίκτυον ἐπήγαγε τὸ Δίκτυναν Ἄρτεμιν Ἰλαον ἔσεσθαι.)
- 50 359. (ἀνοντος : Ἄντι τοῦ ἀνούτος τὰ πρὸς σωτηρίαν καὶ εὐρίσκοντας. τὸ δὲ ἀνοντος γίνεται παρὰ τὸ ἀνω βαρύτονον, οὗ τὸ τρίτον τοῦ παθητικοῦ ἔνεστώτος ἀνεταί. ὡς τὸ [H. K., 251] « μάλα γὰρ νυξ ἀνεταί. »)
370. (ἔπαγε τὴν γνάθον : Ἄντι τοῦ δάκε τῇ γνάθῳ τὸ δίκτυον. τοῖς δικτύοις ἔπαγε τὴν γνάθον καὶ διάκοψον αὐτά.)
374. δακεῖν : Ἄντι τοῦ δηχθῆναι καὶ λυπηθῆναι, ἀντι τοῦ ἐκφυγεῖν σώσαντα τὴν καρδίαν. Vict.
375. (τὸν περὶ ψυχῆς : Ἦγουν ἐκφυγεῖν σώσοντα τὴν ψυχὴν.)
376. (ἴν' εἰδῶ μὴ πατεῖν : Καὶ τοῦτο ὡς φιλοδίκος. ἐγκλημα δὲ ἦν ὑβρίσαι τὰ μυστήρια. ἢ οὖν πάλιν πλέκει αὐτῷ, ἢ δείκνυσιν ὡς οὐ χρὴ τὰ μυστήρια εὐτε- 10 λίζειν, οὕτως οὐδὲ ταῦτα ποιεῖν.)
- πατεῖν : Ὑβρίζειν. Vict.
377. τὰ ταῖν θεαῖν ψηφίσματα : Ἄντι τοῦ τὰ ταῖν θεαῖν μυστήρια εἰπεῖν, ψηφίσματα εἶπεν, ὡς δέον οὐχ ἤττον περὶ ταῦτα ἢ περὶ ἕκείνα ἐσπουδακέναι. καθίμα 15 δὲ ὑποχόλα.) — ἀντι τοῦ ὄργια. R.
379. καθίμα : Χάλα. Vict.
380. καὶ τὴν ψυχὴν ἐμπλησάμενος : Ὡς παράστημά τι τοῦ Διοπίθους ἔχοντος μανιώδες. ἦν δὲ δὲ Διοπίθης ῥήτωρ. (μήποτε δὲ οὗτος ἔστιν ὁ καὶ παρὰ Φρυ- 20 νίχῳ.)
381. καλαμῆσθαι : (Ἄναρπάσαι, ἀπὸ τῶν τὴν καλάμην [τῶν σπερμάτων] ἀνασπώντων, ἕνεκα στέγης τῶν οἰκημάτων. ἢ ἀντι τοῦ ἀνιμῶν, ὡς οἱ τοῖς καλάμοις τοὺς ἰχθύας ἀνέλκοντες.) — ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἰχθύων τῶν ἐλκομένων καλάμοις. R. — (τὸν πρινώδη δὲ τὸν σκληρόν· ἀπὸ τοῦ ξύλου τοῦ πρίνου.) — παρόσον πρίνου καὶ σχοίνου καὶ ἐλαίας θερμότατον πῦρ. R. (μανθάνετε δὲ σκοπεῖτε. τὸ δὲ ἦν τι πάθω, ἀντι τοῦ ἐάν 30 συμβῆ με πεσόντα ἀποθανεῖν.)
385. δράσω τοῖνον : Βούλεται εἰπεῖν τι αὐτοῖς. καὶ μανθάνετε : Ἄντι τοῦ οἰδάτε τί ποιήσατε. Vict.
386. ἀνελόντες καὶ κλαύσαντες : Ἐάν συμβῆ με πεσόντα ἀποθανεῖν, ἐν τῷ δικαστηρίῳ με θάψατε. δρυφακτοὶ γὰρ ξύλινοι θώρακες, τὰ διαφράγματα, ἢ τὰ περιτειχίσματα, ἢ κιγκλίδες, περιφράγματα, τὰ νῦν ταβλωτὰ καλούμενα, τὰ τῶν οἰκοδομημάτων ἐξέχοντα ξύλα. ἐνταῦθα δὲ τὰ ταβλώματα τοῦ δικαστηρίου, διὰ τὸ ἐκ σανίδων καὶ ξύλων τῶν ἐκ δρυὸς εἶναι κατεσκευασμένα. λέγει δὲ ἀπὸ μέρους τὸ δικαστήριον.) 40
389. πρὸς τοῖς δικαστηρίοις Λύκος ἤρωσ ἴδρυτο. ἔθουον δὲ αὐτῷ καὶ ἀπένεμον δικαστικὸν μισθόν. R. (ὧ Λύκε δέσποτα : Παρὰ τοῖς δικαστηρίοις τὸ τοῦ Λύκου ἤρωσ. ἔθεν φασὶν εἰρησθαι Λύκου δεκάς. Ἄλλως. Λύκου ἤρωσ πρὸς τῷ δικαστηρίῳ ἦν, ᾧ ἐμέριον, ὅτε δικαστήρια ἦν, τὸν παρὰ τοῖς λαχοῦσι τῶν Ἀθηναίων δικάζειν δικαστικὸν μισθὸν τρώβολον.) 45
- κεχάρησαι : Χαίρει οἷς καὶ ἐγώ. Vict.
390. φευγόντων : Τῶν κατηγορομένων. Vict.
392. παρὰ τὸν κλάοντα καθίσθαι : Ὡς τῶν καταδικασθέντων εὐθὺ πρὸς τὸ ἤρωσ ἀποκλαόντων. εὐφημώτερον δὲ λέγουσιν ἀντι τοῦ κλάων καθίστο.
394. κάννας : (Τὰς ψιάθους. λέγεται δὲ καὶ κάνης καὶ κλίνεται τοῦ κάνητος. ὡς) ψιάθους δὲ περιπερρα-

γρῆνον τοῦ ἡρώου καὶ ἐστεγασμένου (φησὶν, οὐ παρὰ κἀννας οὐρήσω. τούτεστιν οὐκ ἐνυβρίσω σου τὸ ἡρῶν, ἀλλὰ τιμῆσω). — Ἄλλως. ὅταν θυσιάσῃσι, περιφράσσουσι ψιάθους κἀνναδίνας. κἀννας δὲ ἔφη τὰς ψιάθους. V.

398. (ἀνάβαιν' ἀνύσας : Τῷ οἰκῆτῃ φησὶ, διὰ τοῦ ἐτέρου μέρους ἀνάβαινε.)

καὶ ταῖσι φυλλάσι : Ἐπεὶ κλάδοις τισὶ παρακελεύεται παῖειν αὐτὸν τοῖς πρὸ τῆς οἰκίας, διὰ τοῦτο ταῖς εἰρεσιώνας εἶπε. τὸ δὲ πρῦμναν κρούσασθαι φασὶ τινες λέγεσθαι, ὅταν μετακαθίσαντες οἱ ἐρέται ἐλαύνωσιν (ὀπίσω) ἐπὶ τὴν πρῦμναν, ὅταν εἰς λιμένα ἐισέρχωνται, ἵνα γῆν πρῦμναν (εἰς γῆν ἔχῃσι νεύουσιν, καὶ τὴν πρῶρον ἔξω, ὅπως ἂν εὐτρεπῆς εἴη εἰς ἔξοδον ἢ ναῦς.

399 τοῦτο σὺν φησὶ, παῖε αὐτὸν τοῖς κλάδοις, ὅπως ἂν ἀνακρούσῃται τὴν πρῦμναν, τούτεστιν εἰς τοῦπίσω ἀναδράμη. ἀνακρούειν γὰρ ἐστὶ τὰς κόπας τὸ ἐπέχειν τοῦ δρόμου τοῦ εἰς τὸ ἐμπροσθεν τὴν ναῦν. εἰρεσιώνας δὲ ἀπλῶς τοῖς ἡρώϊς κλάδοις.)

400. τῆτες : Ἐπ' ἔτος. *Vict.*

401. (ὦ Σμικυθίων : Τούδ τοῦ χοροῦ ἐξ ὀνόματος καλεῖ. κολαζόμεθα δὲ ἀντὶ τοῦ κολάζομεν.)

404. τὸ τῶν σφηκῶν σύστημα. V.

408. ἀποδυσάμενοι διδῶσι τοῖς παιδίοις τὰ ἱμάτια,

395 ἵνα ὀρχήσωνται εὐκολως. R.

411. ἀνδρα μισόπολιν : Τὸν Βδελυκλέωνα. *Vict.*

412. κἀπολούμενον : ὀφείλοντα ἀπολεισθαι. V. *Vict.*

415. [ὦ ἄγαθοι τὸ πρᾶγμα : Εἰσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων μῆ', ὧν οἱ πρῶτοι τρεῖς τροχαῖκοι τετραμέτροι καταληκτικοί. οἱ ἐξῆς δύο ἀντισπαστικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ἐπιμεμιγμένοι ἐπιτρίτοις καὶ διμήμοις. οἱ ἐξῆς τούτων ὀκτώ τροχαῖκοι τετραμέτροι ὁμοιοὶ τοῖς πρῶτοις. οἱ τούτων ἐξῆς β' ἀντισπαστικοὶ τρίμετροι ὁμοιοὶ τοῖς ἠθθείσιν. δ β' δὲ τὸν β' ἔχει πῶδα πεντασύλλαβον. οἱ ἐξῆς δὲ πάντες τροχαῖκοι τετράμετροι καταληκτικοί, ὧν τελευταῖος

εἰπερ ἔτυχον τῶν μελέων Φιλοκλέους βεβρωκότες.

ἐπὶ ταῖς ἀποθέσει παραγράφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει διπλῆ 40 ἔξω νενευκία.]

ἀλλὰ μὴ κεκράγατε : Ταῦτα, ἵνα ἀποδὸς ὀρχήσῃται ὁ χορὸς καὶ ἀπέλθωσιν οἱ παῖδες.

416. ἐς τὸν οὐρανόν : [Λείπει] κεκράζομαι. V. *Vict.*

418. θεοσεχθρία : Θεομισητία. V. (καὶ Ἀρχιππος ἐν 45 Πλάτῳ « οἰμοί. τί ἔστι; μῶν ἔδωκε; τί σ' ἔδακεν; « κατὰ μὲν οὖν ἔφαγε, κἀπέβρυξε τίς ἢ πανουργία τε « καὶ θεοσεχθρία. » ταῦτα δὲ φησὶν, ὡς τοῦ Κλέωνος καὶ τοῦ Θεώρου προσατῶν αὐτῶν ὄντων.) — περὶ Θεώρου καὶ Γοργίου ἐν τοῖς πρὸ τούτου εἰρηται. V.

421. (ἐν δίκῃ τὸν Γοργίου : Ἐν τῇ δίκῃ. ἀντὶ τοῦ δικάζοντες. οὗτος δὲ ὁ Γοργίας κωμωπεύεται ὡς προδότης καὶ βάρβαρος.)

425. (σιμῆνος οἶον : Κυρίως τὸ πλῆθος τῶν μελισσῶν.

ἐπιτηδεύει δὲ καὶ ἐνταῦθα τοῦτο εἶπεν, ἔτι σφηκῶδες τὸ σύστημα τῶν γερόντων.)

427. ἀντὶ τοῦ κέντρα. V.

429. (τὰς χελώνας : Ὅτι μᾶλλον μακαρίσεις τὰς χελώνας τοῦ σοῦ δέρματος. αἰρῆ χελώνης δέρμα ἔχειν, 5 ἵνα μὴ τραυθῆ. ὀστῶδες γὰρ ἔχουσι δέρμα αἰ χελώναι, ὥστε ἀντέχειν πρὸς τὰς πληγὰς.)

433. (ὦ Μίδα καὶ Φρύξ : Ὀνόματα οἰκετῶν.)

435. (εἰ δὲ μὴ ἴν πέδαῖς παχείαις : Εἰ δὲ μὴ βοηθήσετε, δέον εἰπεῖν, ἐν πέδαῖς κάμψασθε, ὁ δὲ εἶπεν, οὐδὲν 10 ἀριστήσετε. ἀντὶ τοῦ δεσμευθέντες οὐδὲν μέλλετε φαγεῖν.)

436. οἶδα θρίων τὸν ψόφον : Ὅτι παρὰ τὴν παροιμίαν

πολλῶν ἐγὼ θρίων ψόφους ἀκήκοα.

15 τὰ γὰρ θρία καίόμενα ψοφεῖ. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δι' ἀπειλῆς θόρυβον καὶ κόμπον ἐμποιοῦντων διακενής.

437. ἐν τί σοι : Κέντρον. *Vict.*

438. ὦ Κέκροψ : Ὁ Φιλοκλέων ἐλκόμενος ὑπὸ τῶν 20 οἰκετῶν, τὸν οἰκιστὴν τῆς πόλεως ἐπικαλεῖται. εἰσὶ δὲ οἱ φασὶ τὸν Κέκροπα διφυρᾶ γεγονέναι, καὶ τὰ κάτω ὄφως ἐσχηκέναι. καὶ διὰ τοῦτο πρὸς τὸ ὄνομα κεχαριέντιται.

439. ἀνδρῶν βαρβάρων : Τῶν οἰκετῶν. *Vict.*

25 (440). οὐς ἐγὼ ἰδίδαξα : Μὴ ποτε καὶ τοῦτο παροιμακόν. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν πέττειν καὶ διαρτίζειν, κλαίειν εἶπεν.

ἐς τὴν χοίνικα : Ὅτι εἰς τὴν χοίνικα τέσσαρες μεγάλοι ἄρτοι γίνονται, μικροὶ δὲ ἡ'. δι' ὧν δὲ αὐτοὺς 30 ὑπομνήσκει παλαιᾶς εὐεργεσίας, διὰ τούτων αὐτοὺς ἐλέγχει [ὡς μαστιγίας καὶ ἀνδραποδώδεις. οὐ γὰρ μόνον τὸ μέτρον, ἀλλὰ καὶ τὰς πέδας σημαίνει τὸ ὄνομα].

442. τούτω : Δυϊκῶς τὸ τούτω, ἵν' ᾗ ἐπὶ τῶν οἰκετῶν. *Vict.*

443. ἀντὶ τοῦ χειροῦνται. R.

444. (κἀσωμίδων : Ἰμάτια δουλικὰ καὶ ἑτερομάσχαλα.)

445. καὶ κυνάς : Ταῖς κυνεῖαις περικεφαλαῖαις πρὸς τὸν ὄμβρον ἐχρῶντο. καὶ ἐν ταῖς Νεφέλαις [388] ὁ πρε- 40 σβύτης τὸν ὄμβρον φοβούμενος

τὸ δὲ μὴ κυνῆ οἰκοθεν εἰθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα.

446. (ἴστε μὴ ριγῶν : Ἄντι τοῦ ριγοῦν. Δώριον δὲ τοῦτο κατακρατήσαν παρὰ Ἀττικοῖς.)

449. (τοὺς βότρους κλέπτοντα : Ὡς παλαιῶν ἀναμι- 45 μνήσκων αὐτὸν εὐεργεσιῶν, παρὰ τὴν ὑπόνοιαν αἰκίαν εἰς αὐτὸν γινομένην λέγει, δεικνύς καὶ ἐν τούτῳ τὸ σκληρὸν αὐτοῦ.)

453. (ἀλλὰ τούτων μὲν : Ἄντι τοῦ ὑπερ τούτων. ἢ 50 δυϊκῶς χωρὶς τοῦ ἂντι τοῦ οὔτοι.)

455. (κάρδαμα : Ἄντι τοῦ δριμύτατα. τοιαῦτα γὰρ 55 τὰ κάρδαμα. τύφε δὲ καίον δίωκε. ὁ γὰρ καπνὸς διώκει τὰς μελίσσας καὶ τοὺς σφήκας.)

468. σοῦσθε : (Ὀρμαῖσθε, πορεύεσθε.) — τοὺς σφη-
 5 κας ἀπελαύνουσι σοῦσθε λέγοντες. R.
469. (καὶ σὺ προσθεῖς Αἰσχίνην : Ἄντι τοῦ καπνὸν
 εἰπεῖν ἢ πῦρ, Αἰσχίνην εἶπεν, ἐπεὶ Καπνὸς ἐκαλεῖτο.
 6 Ἄλλως. παίζει παρὰ τὸν Σέλλου Αἰσχίνην, καπνώδη
 διὰ τὴν ἀλαζονείαν. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν Σέλλου, ἔπαιξεν
 ἐπεκτείνας Σελαρτίου, ἵνα πάλιν ὡς καπνὸν κωμωδήσῃ
 καὶ ψευδόπλουτον, παρὰ τὸ σέλας. ὁ γὰρ καπνὸς τοῦ
 10 σέλαος γέννημα.) — ἐπειδὴ οἱ σφηκας φοβοῦνται τὸν
 10 καπνόν. V.
462. τῶν μελέων Φιλοκλέους βεβρωκότες : Ὡς αὐ-
 στηροῦ κατὰ τὴν μελοποιαν ὄντος. R. (ὡς τοῦ Φιλο-
 κλέους ἀγρίου ὄντος ἐν τῇ μελοποιᾷ. ὁ Σοφοκλῆς γὰρ
 ἤδους διὸ καὶ μελιττα ἐκαλεῖτο. ἔπαιξεν οὖν, ὡσεὶ εἶπεν
 15 εἶπερ τὴν πικρίαν αὐτοῦ καὶ τὴν σκληρότητα εἶχον, οὐκ
 ἂν αὐτοὺς βράδιως διέφυγες, ὡς τοῦ Φιλοκλέωνος ὄντος
 σκληροῦ σφόδρα καὶ τραχυτάτου.)
463. (οὐκ αὐτὰ δῆλα : Οὐκ αὐτῇ, φησιν, ἡ τυραννίς
 ἐπιδήλως κατὰ τοῦ δήμου ἐστὶ καὶ καθ' ἡμῶν.)
- 20 466. ὄπισσα : Ὑπειερχομένη ἡ τυραννίς. *Vicf.*
466. (πονωπόνηρε : Ὡ ἀσκήσει καὶ μελέτη πεπο-
 νημένη τῆς τυραννίδος. τὸ δὲ Κομηταμυνία συνέθηκεν
 παρὰ τὸ κομᾶν, σπερ ἐστὶ φρονεῖν μέγα· ἐκ δὲ τούτου
 25 δηλοῖ τὸ λακωνίζειν, παρὸσον μέγα ἐφρονούν οἱ Λάκωνες
 εἰς ἀνδρίαν· καὶ παρὰ τὸν Ἄμυνίαν, ὃς διεβάλλετο ὡς
 μισόδημος. ἀμφοτέρα οὖν τὰ τῆς συνθέσεως εἰς οὐδὲν
 τείνει. ἢ ὡς ἐναντίον ὄντα τῆς πόλεως καὶ τύραννον.)
 ὡς πονηρὸν ὄντα τὸν Ἄμυνίαν καὶ κομῶντα. R.
467. τοῦ δικάζειν. V.
- 30 469. (λόγον εὐτράπελον : Ἀπολογία πιθανὴν καὶ εὖ
 τετραμμένην.)
470. (αὐτὸς ἄρχων : Προκατάρχων τῆς τυραννίδος
 μόνος. κατοξείας δὲ σφοδρᾶς καὶ ὀξείας.)
471. κατξείας : Τῆς σφοδρᾶς καὶ τῆς ὀξείας. *Vicf.*
- 35 475. (καὶ ξυνὸν Βρασίδα : Ἄντι τοῦ λακωνίζων. ὅτι
 οἱ λακωνίζοντες τοιαῦτα ἐπετίθειον, ὥστε μακρὰ τὰ
 κράσπεδα φορεῖν, ὃ ἐστὶ τοὺς κροσσούς. φαίνεται οὖν τὸ
 λεγόμενον εἶναι ὡς λακωνίζων. καὶ Βρασίδα γὰρ στρα-
 τηγὸς Λακεδαιμονίων. ἐκ στεμμάτων δὲ ἀντὶ τοῦ ἐξ
 40 ἐρίων. οὐχ ἱμάτια δὲ, ἀλλὰ κράσπεδα στεμμάτων.
 τοιαῦτα γὰρ φοροῦσιν οἱ Λάκωνες.) — ὅτι ἀρχαῖοι στέ-
 φανοι κατὰ τὸ ὄπισθεν μέρος κράσπεδα εἶχον. R.
478. ἐκοτῆναι τὸ παράπαν τοῦ πατρός : Ἄντι τοῦ
 μὴ ἔχειν τὸν πατέρα. V. *Vicf.*
479. (ναυμαχεῖν : Δέον εἰπεῖν μάχεσθαι.)
- 45 480. οὐδὲ μὲν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ : (Παροιμία ἐπὶ τῶν
 μηδὲ κατὰ τοῦλάχιστον διηγουμένων οἷς ἐπίθετο. με-
 τενήκεται δὲ ἀπὸ τῶν κήπων. ἐν γὰρ τοῖς λεγομένοις
 περικήποις τὰ σέλιννα καὶ πήγαννα κατεφύτευον. βού-
 50 λεται οὖν λέγειν, οὐπω οὐδὲ ἀρχὴν ἔχεις τοῦ πράγμα-
 50 τος, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς κήποις εἰσιόντες ἐν τοῖς σελίνοις
 εἰσίν. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ ἐν γυμνασίῳ ἀγωνί, ἤγωνι οὐκ
 ἐν παιδιᾷ·) παρὸσον τὰ βρέφη γεννηθέντα εὐθὺς ἐν σε-
 λίνοις ἐτίθεισαν. (τὸ δὲ πήγαννα εἶπεν, ἐπειδὴ καὶ σέλινον

- προέταξεν. ὅθεν καὶ ἡ παροιμία « οὐδ' ἐν σελίνοις εἰσί. »
 φησιν οὖν ὅτι οὐπω σοι οὐδὲ ἀρχὴ γέγονε τῶν παρ'
 ἡμῶν ἐσομένων.)
481. τῶν τριχοίνικων ἐπῶν : Ἄντι τοῦ τῶν εὐτελῶν.
 (τὰ τοιαῦτα παρὰ τὰς φωνὰς παίζει, φορτικῶ ὄντος ὅ
 5 ἀγοραίοις, ἐφ' οἷς μάλιστα τῶν ποιητῶν σκώπτουσιν
 Ἄρχιππον. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ τῶν εὐτελῶν στίχων.
 τοῦτο δὲ φησιν, ἐπεὶ ἐξ εὐτελοῦς παροιμίας ἤρξατο τῆς
 τῶν κήπων. τριχοίνικων οὖν ἀντὶ τοῦ τριῶν χοίνικων
 ἀξίων. ξυνήγορος δὲ ῥήτωρ. καταντῆ δὲ καταχέη, κα-
 10 τήγορη.)
482. ξυνήγορος : Ὁ ῥήτωρ. *Vicf.*
483. (καὶ ξυνομότας : Ὡς αὐτῶν συνεχῶς λεγόντων
 ὅτι ταῦτα τυραννίς ἐστὶ καὶ ξυνομωσία. οὐδὲν ἄλλο,
 15 φησὶ, μεμελέτηται ὑμῖν εἰ μὴ ταῦτα. δέρεσθαι δὲ καὶ ἰσ
 δέρειν ἐπὶ τοῦ τύπτεσθαι.)
- ξυνομότας : Πληθυντικὸν ἀντὶ ἐνικοῦ. *Vicf.*
486. (ἔως ἂν τί μου : Ἄντι τοῦ ἔως ἂν λείψανόν μου
 ὑπολείπηται.)
- ἔως — ἂν τί μου λοιπὸν ἦ : Ἄντι τοῦ ἔως λείψανόν 20
 μου ὑπολείπεται. *Vicf.*
488. ὅστις ἐπὶ τυραννίδ' ἐστάλης : Ὅστις ἐστάλης
 ἐπὶ τῷ τυραννῆσαι ἡμῶν. *Vicf.*
490. (πεντήκοτ' ἐτῶν : Ἄντι τοῦ εἰς πεντηκστὸν
 25 ἔτος καὶ ἐκ πολλοῦ χρόνου οὐκ ἤδειν τοῦτο τὸ ὄνομα 25
 τῆς τυραννίδος.)
491. (ἀξιοτέρα : Εὐωνότερα καὶ ἐν ἀγορᾷ εἰθισμένη
 λέγεσθαι. κυλινδεται δὲ περιφέρεται.)
493. ὄρφως : Εἶδος ἰχθύος. τὸ ὄρφως καὶ λαγῶς πε-
 30 ρισπῶσιν Ἀττικοί. R. (ἐν τοῖς πλείστοις ὄρφως, ἐν τισὶ 30
 δὲ ὄρφους. μήποτε δὲ καὶ τὸ ἐνικὸν τοῦ ἰχθύος οὕτως
 ἔλεγον, ὄρφως, ὡς λαγῶς καὶ ταῶς. μεμβράς δὲ εἶδος
 ἀφύας.)
496. (ἡδυσμά τι : Πρὸς τὸ γήτειον, ὅτι ἡδυσμά
 35 ἐστιν· οὐχ ὡς ἐν τισὶ ἀναγραφαῖς τῶν λέξεων, ἀνε- 35
 ρίκω τι ὅμοιον. ἐν Ἰππεύσει δὲ [874] εἰρηται περὶ αὐτοῦ.
 ἐστὶ γὰρ εἶδος βοτάνης παροικίος πράσῳ.)
497. (παραβλέψασά φησι : Τῷ ἐτέρῳ ὀφθαλμῷ αὐτόν
 φησι χαλεπῶς υποβλεψαμένη φησὶ, σοῦ ἐστὶ τοῦτο φα-
 40 γεῖν, ὡς οὐκ ἀξίον ἡγομένη τὸν τυχόντα φαγεῖν γή- 40
 τειον.)
499. (ἢ νομίσεις τὰς Ἀθήνας : Φησὶν ὅτι διὰ σὲ φύ-
 ουσιν αἱ Ἀθῆναι ἡδύσματα.)
502. (εἰ τὴν Ἰππίου καθίσταμαι : Ἄντι τοῦ εἰ κατα-
 στήσαι βούλομαι ἑμαυτῷ τυραννίδα. οὗτος δὲ τύραννος 45
 δεινός, τοῦ πατρὸς Πεισιστράτου τυραννικώτερος. ὁ δὲ
 Ἰππίας ἐτυράνησεν, οὐχ ὁ Ἰππαρχος. κοινῶς δὲ πάντες
 οἱ Πεισιστρατίδαι τύραννοι ἐλέγοντο. παίζει δὲ ἅμα
 πρὸς τὸ τῆς συνοουσίας σχῆμα. Ἄλλως. χαλεπὴ γὰρ ἡ
 Ἰππίου τυραννίς ἐδόκει γεγονέναι, πολλὴ τῆς τοῦ πατρὸς 50
 Πεισιστράτου χείρων. μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ ἐν Λυ-
 σιστράτῃ [819]. εἰκότως δὲ τεσσάρων ὄντων κατ' ἐπίου
 τῶν Πεισιστρατιδῶν, τὸν Ἰππίαν παρελάβεν. πρεσβύ-
 55 τatos γὰρ ἦν αὐτὸς καὶ τὴν τυραννίδα εἶχε, καθὰ καὶ

Θουκυδίδης [1, 20; 8, 54] φησί. δοκεῖ δὲ ἡ τυραννὶς κατα-
στῆναι, ὡς φησὶν Ἐρατοσθένους, ἐπὶ ἔτη ν', τοῦ ἀκρι-
βοῦς διαμαρτάνων, Ἀριστοτέλους μὲν τεσσαράκοντα
καὶ ἐν φήσαντος, Ἡροδότου δὲ [5, 65] ἑξὶ καὶ τριάκοντα.
8 κελητίζειν δὲ κυρίως τὸ κελητα εὐλαύνειν. Ὀμηρος [Il.
O, 679]

ὡς δ' ἄν' ἀνὴρ ἴπποισι κελητίζειν εὐεῖδώς.)

505. ὀρθροφοιτοσύκοφα.. : (Παρά τὸ ὀρθρεύειν καὶ
φοιτᾶν καὶ συκοφαντεῖν καὶ ἐν δίκαις ταλαιπωρεῖν.) ὕφ'
10 ἐν δλον. R.

506. (ῥῖν βίον γενναῖον : Πρὸς τοὺς ἀψευδεῖς ποιη-
σαντάς τι τὸν Μόρυχον τῶν πολιτικῶν πεποίηκε πρα-
γματικῶν, ἀγνοήσαντας ὅτι τρυφερός καὶ ἡδύβιος κω-
μωδεῖται. ἢ καὶ νῦν ἐν εἰρωνείᾳ. αἰτίαν δὲ μέμψιν καὶ
15 ἐγκλημα.) — εὐγενῆ καὶ τρυφλὸν φασὶ τὸν Μόρυχον. V.
Μόρυχος εἰς ἀφοραγίαν καὶ ἡδυπάθειαν ἐκωμωδεῖτο.
ἐν Εἰρήνῃ [1008] φησὶν. R.

507. (ταῦτα δρᾶν : Τὸ ἐξῆς, ἀπαλλαγθέντα τούτων
πάντων ταῦτα δρᾶν.)

20 508. (ὀρνίθων γάλα : Παροιμία ἐπὶ τῶν λίαν εὐδαι-
μονούντων καὶ πάντα κεκτημένων, ὡς καὶ ἐκ τῶν
ἀδυνάτων πόρους κομίζεσθαι. ἀδύνατον γὰρ ἐξ ὀρνίθων
γάλα ποτὲ λαβεῖν. οἱ δὲ εὐδαιμονοῦντες καὶ τοῦτο,
εἰ βουληθεῖεν, πορίσαιντο. βατίς δὲ εἶδος ἰχθύος. καὶ
25 βατιοσκόποι οἱ ὄψοράγοι.)

ὀρνίθων γάλα : Οὕτως ἐπὶ τῶν σπανίων ἔλεγον.
Vici.

510. βατίσι : Εἶδος ἐστὶν ἰχθύων. Vici.

511. (πεπνιγμένον : Δέον εἰπεῖν ἠψημένον, φησὶ
30 πεπνιγμένον. ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος ὑπὸ τῶν δικαστῶν
τοῖς δικαζομένοις.)

516. (καταγεώμενος μὲν οὖν : Αἰσθάνη καταγεώ-
μενος ἐπ' ἀνδρῶν, οὐδ' οὐχὶ μόνον τιμᾶς καὶ σέβεις ὡς
βελτίους, ἀλλὰ καὶ ὡς δεσπότας ὑποτάττη. λέγει δὲ
35 τοὺς δημαγωγούς, ὧν προστάξει δικάζουσιν, ὕφ' ὧν
καὶ τὸν μισθὸν λαμβάνουσιν.) — οὐκ αἰσθάνη. περὶ τῶν
δημαγωγῶν λέγει ὅτι ὀλίγον τι τῶν λεπτῶν ὄχλων μισθο-
δοτοῦντας τὰ μέγιστα αὐτοὶ ἐκέρδαναν. R.

517. (ἀλλὰ δουλεύων ἑλέσθαι : Ὅτι πρὸς τὰς ὑπο-
40 σχέσεις τῶν δημαγωγῶν εὐδίαζον καὶ ὑπέρταται ἦσαν
αὐτῶν πρὸς τὸ ἐκείνων βούλημα δικάζοντες.)

520. καρπουμένω τὴν Ἑλλάδα : (Τοὺς φόρους γὰρ
ἐλάμβανον οἱ Ἀθηναῖοι. ὁ δὲ λόγος) τί σοι ἐκ τούτου
Ἀθηναῖω ὄντι πλέον γίνεται τὸ δικαστικὸν μόνον λαμ-
45 βάνοντι; (οἱ γὰρ δημαγωγοὶ πάντα λαμβάνουσιν.)

521. τοῖς θεαταῖς (τῶν θεράποντι G.) δικάσαι καὶ
ἐγὼ βούλομαι (ἐβουλόμην G.) V. G.

522. (ἄφετε νῦν ἅπαντες : Πρὸς τοὺς σφῆκᾶς φησὶν
ὅτι ἄφετε αὐτόν. ἢ πρὸς τοὺς οἰκίτας τοὺς κατέχοντας
50 τὸν Φιλοκλέωνα.)

523. τῇ διαίτῃ : Τῇ κρίσει. Vici.

526. (μῆδέποτε ποιῶμ' : Δέον εἰπεῖν, ἄκρατον ἀγα-
θοῦ δαίμονος, τὸν μισθὸν εἶπεν, ὑπεμφαίνων τὸ φιλό-
δικον.

ἀγαθοῦ δαίμονος : Καὶ ἐν Εἰρήνῃ [306] « νῦν γὰρ
ἡμῖν πάρεστιν ἀρπάσαι ἀγαθοῦ δαίμονος. » ἔθος δὲ
ἦν, ὅποτε μέλλοι ἢ τράπεται αἰρῆσθαι, ἀγαθοῦ δαι-
μονος ἐπιρροφεῖν, ὡς Θεόπομπός φησιν. ὁ δὲ Ἀπολλό-
δωρος καὶ ὅτι τὸ ποτήριον μεστὸν πάλιν ἀπεπλήρουν, ἢ
δεδήλωκεν ἐν τῇ δ' τῶν περὶ Σώφρονος.)

528. (ἐκ θημετέρου : Ἐκ τοῦ ἡμετέρου. τοῦτο δὲ
πρὸς τὸν Φιλοκλέα, τὸν ἐκ τῆς αὐτῆς ἡμῖν παλαιστρας.)

527. ὅπως : τὸ πλήρες τοῦ λόγου φανήσῃ καινόν τι
λέγων. R.

528. ὅπως φανήσῃ : Λείπει γενναῖος, ἐγκρατής. V.
Vici.

529. (ἐνεγκάτω μοι : Ὁ παῖς τοῦτο φησιν, ὡς ἐν
τῇ χρίστῃ γραμματείου τινὸς ὄντος, ὅπου τὰ κεφάλαια
τῶν ὑπὸ τοῦ πατρὸς λεγομένων ἀνεγέγραπτο. ἵνα, 15
φησὶ, λαβὼν χάρτην, ἀναγράψαιμι τῶν λεγομένων τὰ
κεφάλαια.)

530. τὰ περὶ τοῦ δεῖν ἐκ παντὸς δικάζειν. R.

531. μὴ οὕτω λέγειν ὡς ὁ νεανίσκος. R.

(μὴ κατὰ τὸν νεανίαν : Τινὲς τοῦτο πρὸς τὰ ἄνω, 20
ὅπως φανήσῃ μὴ κατὰ τόνδε λέγειν, ἀλλὰ δηλονότι
πραγματικώτερον αὐτοῦ καὶ βέλτιον.)

538. μνημόσυνα : (Εἰς τὸ μνημονεῦσαι ἀπογράφο-
μαι.) — τὰ κεφάλαια τῶν ὑπὸ τοῦ πατρὸς λεγομένων. R.

539. τὸ τέλειον φατέ, ἐὰν ἤτηθῶ. V.

540. τὸ σύστημα. V.

541. (οὐδ' ἀκαρῆ : Οὐδὲ βραχύ. οὐδὲ τὸ τυχόν.)

542. ὅτι τῶ σκώπτειν ὁμοίως ἡμῖν κέχρηται. οὐδὲν
δὲ ἀναγκαῖον δύναται γὰρ ἀντὶ τοῦ γέλωτα παρέχον-
τες. V. 30

544. (θαλλοφόροι : Ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν οὕτω γέ-
γραπται. θαλλοφόροι, ἀντὶ τοῦ ἐργάται. [Od. P, 324 :]
« θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆσαι. » οἱ γέροντες γὰρ τὰ
τοιαῦτα ἐν ἀγρῶ οἰκονομοῦσιν. εὐχεραῖς δὲ εἰσι περὶ
ὧν μὴδὲν ἔσχον εἰπεῖν σαφῆς ἀποσχεδιάζοντες. θαλλο- 35
φόρους γὰρ ἔφη, βουλόμενος τοὺς γέροντας δηλώσαι,
ἐπειδὴ ἐν τοῖς Παναθηναίοις οἱ γέροντες θαλλοῦς ἔχον-
τες ἐπόμπευον. ὡς οὖν εἰς οὐδὲν ὄντων χρησμάτων αὐ-
τῶν ἔξω τοῦ θαλλοφορεῖν, οὕτως αὐτοὺς ἐπέσκωψεν. ὁ
μέντοι Δικαιάρχος ἐν τῶ Παναθηναϊκῶ οὐκ οἶσα ἐξ 40
δοῦ ποτὲ καὶ τὰς γραῦς ἐν τοῖς Παναθηναίοις ὑπέ-
ληψε θαλλοφορεῖν, πολλῶν ἀλλήλοις δημολογούντων
περὶ τοῦ μόνους τοὺς πρῆσβυτας θαλλοφορεῖν, Ξενο-
φώντος μὲν ἐν τῶ Συμποσίῳ [4, 17], Φιλοχόρου δὲ
ἐν τῇ δευτέρᾳ, ὅς γε καὶ τὸν καταδόντα τὸ ἔθος Ἐρι- 45
χθόνιον συνίστησι. μνημονεῖσι τοῦ ἔθους Κρατίδος μὲν
ἐν Δηλιάσι, Φερεκράτης δὲ ἐν Ἐπιλήμοσιν.

ἀντωμοσιῶν : Τῶν δικῶν. ἀντωμοσιαὶ δὲ ἐκαλοῦντο,
ὅταν ὁ ἐγκαλούμενος περὶ κλοπῆς ἐν τῶ δικαστηρίῳ
ὁμωμόκη πρὸ δίκης, καὶ ὁ ἐνάγων δὲ αὐτὸν ἀντομω- 50
μόκη αὐτὸν εἶναι τὸν ληστῆν. καὶ οὗτοι λοιπὸν μάρτυ-
ρες ἐκαλοῦντο.) — τὸ ἐγκλημα ἔλεγον ἀντωμοσιαὶ διὰ
τὸ ἀντομῶναι τοὺς ἀδικοῦντας. R.

515. κελύφη : (Ἀντὶ τοῦ καλύμματα δικῶν, ἢ τῶν

ἐγκλημάτων. κελύφη δὲ τὰ τῶν φῶν καλύμματα. ὡσεὶ ἔλεγεν ἀποβλήματα δικῶν.) — τῶν τραγημάτων λεπύριον, ἢ ὄστρακον. R.

546. (ἀλλ' ὦ : Ὁ χορὸς παραθαρσύνων τὸν Φιλο- 5 κλέωνα ταῦτα φησι. — ἀντὶ τοῦ ἀρχῆς. V.)

548. (ἀπὸ βαλβίδων : Ἀπ' ἀρχῆς εὐθέως. ἀπὸ μετα- φορᾶς τῶν σταδιοδρομούντων. βαλβίς γάρ ἐστιν ἡ ἀφετηρία. ἦν δὲ αὕτη γραμμὴ ἐφ' ἧς εἰστήκεσαν, ἕως ἂν ἀποσημανθῇ ὁ δρόμος αὐτοῖς.)

10 551. (τρυφερώτερον : Τρυφῆς δεόμενον. καλῶς δὲ ἡ προσθήκη τοῦ γέροντος. ἀσθενεῖς γὰρ περὶ τὰς ἡδονὰς οἱ γέροντες.)

552. φράγμασι τοῦ δικαστηρίου. V. τοῖς δικαστικοῖς. Rar.

15 554. ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρα : Ὁ ποιοῦσι τοῖς δικασ- σταῖς οἱ θωπευτικῶς προσιόντες, ἡρέμα ἐφαπτόμενοι τῆς χειρὸς ἐν τῷ ἀσπάζεσθαι, (διὰ τὸ μέλλειν κρίνεσθαι ἐπὶ δημοσίῳ κλοπῇ προκαταλαμβάνοντες.)

555. (οἰκτροχοοῦντες : Οἰκτρῶς χέοντες. καὶ Ὁμη- 20 ρος [Od. T, 521]

ἡ τε πολὺ τραχώσα χεεὶ πολυχέα φωνήν.)

557. νῦν τὸ ἀγοράζων ὡς ἡμεῖς λέγει. V.

558. (ὅς ἐμ' οὐδ' ἂν ζῶντ' ἴδει : Ὅστις οὐδ' ἂν λό- γου με ἤξιωσεν, εἰ μὴ εὐηργετήθῃ ὑπ' ἐμοῦ.)

25 559. (τουτὶ περὶ : Ἐν τῷ γραμματεῖῳ ὁ Βδελυκλέων ἀπογράφεται ὅτι ἀντιβολοῦνται οἱ δικασταί, ὡς καὶ ἄνω εἶρηκεν, ἢν' ἔχη τοῦτο εἰς κατηγορίαν αὐτῶν. ἀπο- μορφοθεὶς δὲ, ἀποβαλὼν.)

561. (ἔνδον τούτων ὦν φάσκω : Ἀντὶ τοῦ ἃ ἐξωθεν 30 ἐπαγγέλλομαι ποιεῖν, ἔνδον οὐ ποιῶ. τοιοῦτοι γὰρ οἱ δικασταί· παραχρῆμα μὲν ἐπαγγέλλονται, ὕστερον δὲ ἀρνοῦνται.)

565. (κακὰ πρὸς τοῖς οὔσι : Ἐν σγῆματι εἶρηκε με- ταβᾶς ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ εἰς τὸ ἐνικόν. ὁ δὲ νοῦς, 35 ἕως ἂν οὔτοι τὰ κακὰ τὰ ἡμέτερα ἀποφῆνωσι τοῖς ἑαυ- τῶν ἴσα. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ τσαῦτα λέγουσιν, ἕως ἂν ἀποδείξωσιν ἑαυτοὺς γένητας ὡς ἐγώ.)

566. (Αἰσιώπων τι γελῶν : Αἰσιώπος τραγωδίας ἐγέ- 40 νετο ὑποκριτῆς γελωϊώδης. — Αἰσχύλου δὲ ἦν ὑποκρι- τῆς. V. — προπερισπωμένως δὲ τὸ γελῶν.)

568. (εὐθὺς ἀνέλκει : Εἰς τὸ βῆμα. διὰ δὲ τὸν οἶκτον οἱ δικαζόμενοι τοῦτο ἐποιοῦν, ἵνα κἀναυθῶ ἐλεηθῶσιν.)

570. (ἅμα βληχᾶται : Ποιᾶν φωνὴν ἀφίησιν ἔλεεινήν. 45 ἐκ δὲ τῆς ἀσήμεου φωνῆς δηλοῖ τὴν βραχεῖαν τῶν παι- δων ἡλικίαν.)

571. τῆς εὐθύνης ἀπολύσαι : Τῆς δίκης παρεκβάλ- λων. V. Vict.

572. (εἰ μὲν χαίρεις ἀρὸς φωνῇ : Παίξει ταῦτα, ἐπεὶ 50 ἐκείνοι οὕτως λέγουσιν· εἰ μὲν ἀρσενά τις ἔχει, εἰς τοὺς ἀρσενας ἀπίτω· εἰ δὲ θήλεκ, τὰς θηλείας κατοικτεῖράτω. λείπει δὲ τὸ ἐλέησον καὶ ἀπόλυσον.)

573. (χοιριδίαι : Ἴσως ὅτι χοῖρος προσαγορεύεται τὸ 5 γυναικείον αἰδοῖον.)

574. τὸν κόλλοπ' ἀνεῖμεν : Κόλλοπα τὴν νευράν. τὸ τοῦ ταύρου τραχηλιαῖον. σκληρότατον τοῦτο. θέλει οἷν εἰπεῖν τὸ στερεώτατον τῆς ὀργῆς. R. (Ἀντὶ τοῦ τὴν τᾶσιν τῆς ὀργῆς, ἢ τὸ στερεώτατον τῆς ὀργῆς, ἀπὸ τοῦ 5 κατὰ τὸν τένοντα κόλλοπος. ἔστι δὲ δέρμα στερεώτατον. ἢ καὶ παρὰ τὸν τένοντα [τῆς χορδῆς] κάλλοπα τὸν κό- λλοπα. Ἄλλως. κόλλοπος λέγονται οἱ πασσαλισκοὶ τῆς κιθάρας, εἰς οὓς ἀποδεσμοῦνται αἱ νευραὶ, καὶ τεί- νονται στρεφομένω. ὀργῆς οὖν κόλλοπα ἀντὶ τοῦ τὴν τᾶσιν τῆς ὀργῆς.) — ὀργῆς ὀλίγον χαλῶμεν. V. 10

575. (καταχρῆνη : Κατάγελως, καταφρόνησις.) — γρ. καὶ πλούτου. R.

577. (καὶ τὰγαθὰ μοι μέμνησο : Καὶ μέμνησο, φη- σὶν, εἰπεῖν, ἃ ἔχεις φάσκων ἀρχεῖν τῆς Ἑλλάδος. ἐπει- 15 δὴ ἔλεγεν ὁ Φιλοκλέων ὅτι οἱ δικασταὶ ἀρχοῦσιν τῆς Ἑλλάδος.)

578. (παιδῶν τοίνυν δοκιμαζομένων : Πρὸς τὸ ἔθος. Ἀριστοτέλης δὲ φησὶν ὅτι ψήφω οἱ ἐγγραφομένοι δοκι- μάζονται οἱ νεώτεροι μὴ ἐτῶν ἡ' ἔλεν. ἴσως δ' ἂν περὶ τῶν κρινομένων παιδῶν εἰς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας λέ- 20 γοι, οὐχ ὡς ἐν δικαστηρίῳ κρινομένων, ἀλλ' ὑπὸ τῶν πρεσβυτέρων. Ἄλλως. τῶν γὰρ παιδῶν τὴν ἡλικίαν δοκιμάζοντες τὰ αἰδοῖα ἐσκόπουν διὰ τὸ δεῖσθαι αὐτῶν εἰς τὸ χρησιμεῦν ἐν ταῖς λειτουργίαις.)

579. κἂν Οἶαγρος : Ὅτι τραγικός ὑποκριτῆς (ὁ Οἶα- 25 γρος εἶρηται πρότερον. ὡς θαυμάζων δὲ αὐτόν φησιν, ὅτι κἂν ἐκείνος ὁ μέγας καταδικασθῇ. ἐκ τῆς Νιόβης δέ. καὶ γὰρ ὑπεκρίθη τὴν Νιόβην ἢ Σοφοκλέους ἢ Αἰσχύ- λου. ἐπίχειρα δὲ μισθοῦ, τὰ ἀπὸ τῶν χειρῶν κέρδη.)

(582). ἐν φορβειᾷ : Φορβειᾷ εἰσι τὰ δέρματα τὰ 30 περὶ τὰ στόματα τῶν αὐλητῶν προσδεσμεύμενα, ὅπως ἂν σύμμετρον τὸ πνεῦμα πεμπόμενον ἡδέϊαν τὴν φωνὴν τοῦ αὐλοῦ ποιήσῃ. ὁ δὲ λέγει, τοῦτο ἐστὶν ἐπὶ νικῆσῃ αὐλητῆς, ἀντίδοσιν τούτου προτέμπει ἡμᾶς μετὰ τοῦ αὐλοῦ. ἔθος δὲ ἦν ἐν ταῖς ἐξοδαῖς τῶν τῆς τραγωδίας 35 χορικῶν προσώπων προηγεῖσθαι αὐλητὴν, ὥστε αὐ- λούντα προτέμπει, ὅπερ ἔλαβεν εἰς ιδιότητα τῶν δικα- στῶν ὁ Φιλοκλέων, ὅτι οὕτως περὶ τὸ στόμα εἶχον οἱ δικασταί.

583. (ἐπὶ κληρον : Ἐπὶ κληρος λέγεται ἡ νῦν μονο- 40 κληρονόμος καλουμένη.)

ὁ πατήρ τινι ἐκδοθῆναι καταλιπὼν τὴν θυγατέρα. V.

585. καὶ τῇ κόγχῃ : (Τοῖς σημείοις.) ὡς κόγχας ἐπι- τιθέντων ταῖς σφραγῖσιν, ἀσφαλείας ἕνεκα. (κόγχῃ δὲ τῷ κογχυλίῳ τῷ ἐπικυμένῳ ταῖς σφραγῖσι, διὰ τὸ μὴ 45 ἀφανίζεσθαι τοὺς τύπους αὐτῆς.)

586. (ἔδομεν ταύτην : Ἐκδίδομεν αὐτὴν φησι, τῷ δωροδοκοῦντι ἡμᾶς.)

587. ἀνυπεύθυνοι : Ἐνοχοὶ, ὑποκείμενοι. Vict.

588. (μακαρίζω : Λείπει ἢ κατὰ. κατὰ τοῦτο σε, 50 φησι, μακαρίζω, τὸ ἀνεγκλήτως πράττειν.)

589. ἀνακογχυλιάζων : Πρὸς τὴν κογχυλὴν πέπαιχεν. (λέγουσι δὲ βραχέως τὴν δ' συλλαβὴν τοῦ ἀνακογχυ- λιᾶσαι. λέγει δὲ ἀντὶ τοῦ καταλῶν.)

580. (ἔτι δ' ἡ βουλή χῶ δῆμος : Ἡ βουλή καὶ ὁ δῆμος, ὅταν ἀπορήσῃ πράγματος, τοῖς δικασταῖς ἐπιτρέπει.)
582. Εὐθαλός : Εὐθαλός ῥήτωρ συκοφάντης, οὗ μνημονεύει καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι καὶ ἐν Ὀλκασίν οὕτως « ἔστι « τις πονηρὸς ἡμῖν τοξότης συνήγορος, ὡσπερ Εὐθαλός. » μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Πλάτων ἐν Πεισιάνδρῳ καὶ Κρατίῳ ἐν Θράτταις. κολακίωνυμον δὲ εἶπε τὸν Κλεώνυμον. εἴρηται δὲ ὅτι κολαξ [καὶ βίψασπις]. τὸ δὲ οὐχὶ 10 προδώσειν ἡμᾶς, ἐπεὶ λέγουσι τὰ τοιαῦτα οἱ ῥήτορες, ὡς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγωνίζομαι καὶ οὐχὶ προδώσω τὴν πόλιν.
584. (κἂν τῷ δήμῳ γνώμῃ : Ὅτι ὁ δημηγορῶν ἐν τῷ δήμῳ, φησὶν, οὐκ ἰσχύει τῆς νίκης τὴν ψῆφον, ἀνευ τῆς κρίσεως τῶν δικαστῶν, εἰ μὴ πρότερον πρὸς μίαν 15 δίκην δικάσαντες οἱ δικασταὶ παρείησαν καὶ ἐπιτρέψαιεν. κἂν μὴ εἴπῃ τὰ δικαστήρια : Οἷον μνηκέτι ἔχειν τὴν ἐξουσίαν ἀδικῶν ποιῆσαι, ἀλλ' ἀπαξ κριθῆναι ὑπὲρ τούτων, καὶ μὴ γενέσθαι υπερβολιμὸν τινι ποιησάσθαι ἐπὶ τῶν γνωμῶν καὶ τῶν ψηφισμάτων, ἀλλὰ τὸ ἀπαξ 20 κριθῆναι κύριον εἶναι.)
586. (αὐτός : Κατ' ἐξοχὴν τὸ αὐτός. κεκραξιδάμας δὲ ὁ τῆ βοῆ δαμάζων.)
589. (Εὐφήμιος : Ὅτι Εὐφήμιος τῶν ἀγῶν ἐπὶ κολακείᾳ διαβαλλομένων ἐστίν, ὃ παρείκασε τὸν Θέσρον διὰ κολακείαν τὰ υποδήματα τῶν δικαστῶν ἀποψῶντα καὶ ἀλείφοντα. μετῆχται δὲ ἀπὸ τῶν ἀγγέλων. κυρίως γὰρ περικωνῆσαι ἐστὶ τὸ πισῶσαι τὰ κεράμια.
590. περικωνεῖ : Κύκλω περιψᾶ. *Vict.*
593. ἐμπλησο : Κορέσθητι. *Vict.*
- 30 594. πρωκτὸς λουτροῦ : ἐπὶ τῶν βιαζομένων εἰς κακὸν αὐτοῖς. καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων νίψασθαι τῆς κοιλίας φερομένης συνεχῶς. R. (παροιμιᾶκὸν τοῦτο ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακῷ τῷ ἑαυτῶν νικῶντων. ἢ ἐπὶ τῶν αἰὶ μολυνομένων καὶ βιαζομένων καθαίρεσθαι. 35 ὁ γὰρ πρωκτὸς πλυνόμενος περιγίνεται τῆς καθάρσεως, καὶ ἔτι μολύνεται καὶ μᾶλλον ἐν τῇ ῥύσει τῆς γαστρὸς. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν τὴν γαστέρα φερομένην ἔχόντων καὶ ἐν τῷ ἀπολούεσθαι νικωμένων τῇ φορᾷ. Ἄλλως. Εὐφρόνιος μὲν, ὡς τῆς εἰκόνας αὐτοῦ καταίας οὐσης, 40 ὅτι ματαίων ἐπιθυμείας. καὶ γὰρ τὸ μέρος ἐκεῖνο πλυνόμενον ἔτι μολύνεται. Καλλίστρατος δὲ φησὶ παροιμία, πρωκτὸς λουτροῦ περιγίνῃ, ἐπὶ τῶν βιαζομένων εἰς κακὸν ἑαυτοῦς. ὡς εἴ τις βιάζοιτο μὴ ἀποπλύνεσθαι.)
596. (ὅταν οἰκαδ' ἴω : Ὅτι παλαιὰ ἢ διὰ γυναικῶν 45 τμημέλια, καὶ οὕτως ἐτημέλιον τοὺς πατέρας καὶ γέροντας, ὥστε μετὰ τὸ νίψαι ἀλείφειν τοὺς πόδας. Εὐφρόνιος δὲ καὶ τοὺς παρ' Ὀμηρῷ λιπαροὺς πόδας οὕτως ἀποδιδόναι τινὰς φησὶ.)
- εἰσῆχονθ' : Προσιόντα. *Vict.*
- 59 599. (ἐκκαλαμάται : Ἀποσπᾶ, ἀπὸ τῶν διὰ καλάμου τοὺς ἰχθύας ἀγρευόντων.)
- παππάζουσ' : Παππίαν καλοῦσα. *Vict.*
610. (φυστὴν μᾶζαν : Φυστὴ μᾶζα ἢ ἐξ ἀλφίτων καὶ οἴνου. ὀξυτόνως δὲ, ὡς φησὶν Ἡρωδιανός.)
612. ἔντραγε : Ἐντρυφήσον. *Vict.*
613. παραθήσει — καταρασάμενος : Τὸ ἐπαχθὲς τῶν οἰκετῶν σημαίνει. τονθορούσας : Γογγύσας, ἔστι δὲ ποιά φωνή. *Vict.* ἀριστοποιήση. V.
615. τάδε κέκτημαι : Τὰ ἐκ τοῦ δικαστηρίου χρήματα. σκευὴν δὲ ἀντὶ τοῦ πανοπλίαν. βελώνων δὲ ἀλευρὴν σκέπην.
616. τὸν ὄνον : (Εἶδος ἀγγείου. ἴσως δὲ διὰ τὸ διάπλασμα ἔχειν ὄνου μορφήν.) — τινὲς τὸν οἶνον, ἀντὶ τοῦ οἰνηρὸν ἀγγεῖον. R.
617. οὗτος δέ : (Ὁ ὄνος, ἐπαίξει δὲ ὡς πρὸς τὸ ζῶον. βρωμᾶσθαι δὲ ἐστὶ τὸ πεινώντα τὸν ὄνον ὄγκασθαι. ὄνος δὲ ἐστὶν ἀγγεῖον τι κεράμειον οἴνου οἶον πρόχυμα, βάσιν οὐκ ἔχον, ἀλλὰ κάτωθεν ὑπότροχον.) στρατίον δὲ τὸ εἰς πολλοὺς [τῶν στρατευομένων] διῆκον. (ἐχρῶντο 15 γὰρ καὶ κήρυξιν ἐν τοῖς στρατεύμασιν.)
- κλίνας : Ἀνακλιθεῖς. *Vict.*
621. (ἄπερ ὁ Ζεὺς : Ἄ τῷ Διὶ εἰδώσαι λέγειν.)
626. (κἂν ἀστράψω : Φόβον κατ' ἀρχὴν δείξω. ποπύζουσιν : Ἔθος γὰρ ταῖς ἀστραπαῖς ποπύζειν. παρὰ 20 δὲ τὰ εἰωθότα λέγεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τοῦ υπερβάλλοντος φόβου λέγει, ὅτε βρονταὶ καὶ ἀστραπαὶ γίνονται, καί ζων.)
631. ἀντὶ τοῦ καλῶς. V.
634. ἀλλ' ἐρήμας : Παροιμία, (οὐκ ἐρήμας τρυγῆ- 25 σεις,) ἐπὶ τῶν ἀδεῶς τι πραττόντων, ὡς μηδενὸς αὐτοῖς ἀντιπράττοντος, ἐρήμας τρυγῆσιν. (ἔστι δὲ ἀπὸ τῶν τὰς ἀμπέλους τηρούντων ἀφροντίστως.)
636. (καλῶς γὰρ ᾄδειν : Ἐν εἰρωνείᾳ. τούναντιον γὰρ παραδηλοῖ, πειθόμενος οὕτως πιθανώτατα ἐμελλον 30 εἶναι.
- ταύτη κράτιστος : Τῷ αὐτῷ τρόπῳ ἐν τῷ δημηγοροῦν. ἤτοι ταύτῃ τῇ γνώμῃ, ὅτι τοῦ δικάζειν βελτιόν ἐστὶ τὸ ἔνδον καθέζεσθαι. ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πυκτῶν τῶν κατὰ τὴν ἑτέραν χεῖρα τὴν δύναμιν ἔχόντων.) 35
636. (ὡς δὲ πάντ' ἐπελήλυθεν : Θυαμᾶζει ὁ χορὸς τοῦ Φιλοκλέωνος τὴν κατάστασιν.)
639. (δικάζειν : Δείον εἰπεῖν οἰκεῖν, δικάζειν δὲ ἔφασαν ὡς φιλοδίκου.)
- δικάζειν : Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, οἰκεῖν. *Vict.* 40
642. σκορδινᾶται : Σκορδινᾶσθαι ἐστὶν ὁ ποιοῦσιν οἱ ἐξ ὑπνου ἀνιστάμενοι, (καὶ μετὰ χάσματος τὰ μέλη ἐκτείνοντες. φησὶν οὖν ὅτι χασμάται καὶ διατείνεται ὑπὸ τῆς ἀθυμίας.) — οὐκ ἔχει ἑαυτόν. V.
643. σκύτη βλέπειν : Ὅ ἐστὶ πληγᾶς σοι ἐμβαλῶ. 45 — καὶ τοῦτο φασὶ παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐγγιζόντων κακῶς τινι. R. (παροιμία δὲ ἐλέγετο ἐπὶ τῶν δειλιώντων. Ἄλλως. μέμνηται τῆς παροιμίας Εὐπολῆς ἐν Χρυσῷ γένει. φησὶ γὰρ
- ἀτεχνῶς μὲν οὖν τὸ λεγόμενον, σκύτη βλέπει. 50
- εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ὑποφιαστικῶς διακειμένων πρὸς τὰ μέλλοντα κακά. πεπᾶναι δὲ μαλάξαι, ὑποχαλάσαι.)
647. μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι : Ἀντὶ τοῦ μὴ ὑπὲρ

ἐροῦ, μὴ ἀρέσκοντά μοι λέγοντι. (πάντως γὰρ κατὰ τοῦ δικάζειν ἐμελλε λέγειν.)

648. (μύλην ἀγαθὴν : Νεοκατασκευάστον μύλην. καὶ Ὁμιρὸς δὲ [Od. Y, 111] θηλυκῶς λέγει « ἡ βῆ μύ-
5 λην στήσασα. »)

649. κατεραιῖσαι : Καταθραῦσαι. (ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐρει-
κτὸν ἀξιοῦσι τινές, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐρεικομένων
δοσπρίων. θβεν καὶ τὸ [Il. N, 441] « ἐρεικόμενος περὶ
δουρί. » εἴρηται δ' ἐν τοῖς Βατράχοις [608].)

10 650. (δεινῆς γνώμης : Ἄντι τοῦ μείζονος ἢ κατὰ
κωμωδίαν ἐστὶ τὸ ἰᾶσθαι νόσον πεπαλαιωμένην ἐν τῇ
πόλει. λέγει δὲ τὸ φιλόδικον. ἐντετακυῖαν δὲ ἐγγεννη-
θεῖσαν, ἢ ἐμφωλεύουσαν.)

652. (μὴ πατέριζε : Πατέρα κάλει. ἐμελλε δὲ εἰπεῖν·
15 σοὶ πάντα δυνατὰ ἐστίν, ὦ Ζεῦ, καὶ διέκοψεν ὁ Φιλο-
κλέων.)

654. κᾶν χρῆ : (Κᾶν ὡς ἀνδροφόνοσ λογισθῶ καὶ τῶν
θυσῶν μὴ μεταλάβω. πρὸς τὸ ἔθος δέ,) ὅτι οἱ ἀνδρο-
φόνοι οὐ μεταλαμβάνουσι θυσῶν.

20 655. (χαλάσας : Πausάμενος τῆς ὀργῆς. ἔθος γὰρ
τοῖς ὀργιζομένοις αἶρειν τὰς ὀργῆς.)

656. μὴ ψήφοις : Ὡς πρὸς τὸ φιλόδικον εἶπεν. φαύ-
λωσ δὲ ἀντι τοῦ ἀπλῶσ. R. (πολλαχοῦ δῆλον ὅτι ψή-
φοις ἐλογίζοντο οἱ παλαιοί, ἀφ' οὗ τὸ ψηφίζεῖν. νῦν δὲ
25 καὶ ταῖς δικαστικαῖς ψήφοις, πρὸς ὃ παίζει. τὸ δὲ φαύ-
λωσ ἀντι τοῦ ἀπλῶσ, ἀφελῶσ. ὡς φιλόδικος δὲ εἶπε ψή-
φοις.)

658. κᾶξω τούτου : Καὶ τὴν ἔξω διδομένην τοῖς δι-
κασταῖς δραχμῆν. ἑκατοστάς δὲ τὰς ὑπὸ τοῦ τέλους
30 χορηγομένησ ἀπὸ τῶν πόλεων — δικασταὶ λείπει. R.

659. (πρυτανεῖα : Ἄς κατέβαλλον δεκάτας τῶν
χρεῶν οἱ δανεισταὶ ὑπὲρ παραστάσεως τῶν χρεωφειλε-
τῶν, ὅπως ἂν ἀπαιτηθῶσιν ἄπερ ἦσαν τέλη. καὶ τὰ
ὑπὲρ τῶν μετάλλων τοῦ ἀργυρίου εἰσοδιαζομενά φησι.
35 καὶ τὰ ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν λιμένων τέλη ὑπομι-
μνήσκει.

δημιόπρατα : Ἐδήμειον γὰρ τινὰ καὶ τὰς οὐσίας
αὐτῶν κοινὰς ἐποίουν.)

660. τάλαντ' ἐγγύς : Τὸ ἐγγύς ἀντι τοῦ ἁμοῦ. τοῖς
40 ἐξακισχιλίοις γὰρ φησὶν ἑκατὸν πενήκοντα τάλαντα
τοῦ ἑνιαυτοῦ.

662. οὐ γὰρ πλείους κατενάσθησαν τῶν ἑξ. V.

(663). ἑκατὸν δὴ που καὶ ν' : Εἰς ἰ' μῆνας λογίζεται
τὸν ἑνιαυτὸν, ὡς τῶν β' εἰς ἑορτάς προχωρούντων. ἐκά-
45 στω γὰρ τριώβολον τῆς ἡμέρας, [18' τοῦ μηνός] τάλαντα
ἐποιεῖ, ὡς ἐκ τῶν ἑξῆς δῆλον γίνεται.

668. ἐς τούτους : (Ἐῦ τὸ μὴ ὡς ἔτυχεν εἰπεῖν τὸ πλῆθος,
ἀλλὰ τὴν ἀταξίαν προσονειδίσαι. περιπεφθεῖς δὲ ἀπα-
τηθεῖς, κολακευθεῖς.) — εἰς τοὺς δημαγωγούς καὶ δι-
καστάς καὶ λέγοντας τὸ οὐχὶ προδώσω. ἀπατηθεῖς καὶ
60 κολακευθεῖς καὶ θεραπευθεῖς. R.

669. οἱ ῥήτορες ἢ οἱ στρατηγοὶ ὅτε δωροδοκοῦσι,
οὐκ ὀλίγα λαμβάνουσιν, ἀλλὰ ν' τάλαντα, ἀντι τοῦ
πολλά. V.

672. τοὺς ἀργαλόφους : Τὰ περιττὰ καὶ ἀχρηστα.
(ἀργάλοφοι γὰρ τῆς μηλωτῆς οἱ πόδες, οὗσ ποδεῶνας
καλοῦσι, καὶ οὗτοι ἀχρηστοί.)

674. (ἐκ κηθαρίου : Σύρακα. τὸ ἱκανὸν πλῆθος τῶν
δικαστῶν τὸ συρφετῶδες, ἐξ εὐτελῶν τρεφόμενον. κη-
θᾶριον γὰρ πλέγμα ἐστὶ κανισκῶδες, ἐπιτιθέμενον τῇ
κληρωτρίδι τῶν ψήφων. λαγαρίζομενον δὲ τὰ λάγαρα
ἐσθίοντα, ὃ ἐστὶν εὐθραυστα καὶ εὐτελεῖ τινα. ἢ κηθάρια
τὰ ὀξύβαφα, ἐξ ὧν τοὺς κύβους ἠφείσαν. πλεκτὰ δὲ ἦν
ταῦτα. Ἄλλως. ἐκ κηθαρίου : Τὰ ἐκπέταλα τρύβλια, 10
ἢ Εὐφρόνιος κήθια. μικρὸν οὖν βοφοῦντα ἐκ τρυβλίου
καὶ τρωγαλίζοντα, οἷον κυάμους καὶ ὄσα τοιαῦτα. οὐκ
ἐστὶ δὲ, ἀλλ' ἀγγεῖον πλεκτὸν, εἰς ὃ τὰς ψήφους καθ-
15 ἱᾶσι, τὸ κήθιον, οἷον ὡς ἀπὸ τοῦ ψηφηφοεῖν μόνον.
καὶ Χαιρίς δὲ τὸ κήθιον τρυβλίον τι εἶδος. καὶ τὸ λα-
15 γαρίζεῖν, τὸ ἀποτρύγοντα θηλάζειν. μήποτε μέντοι
καὶ πρὸς τὴν τῶν κύβων παιδιᾶν ὁμοίως ἐχρῶντό τι
βάλλοντες ἐξ αὐτοῦ. καὶ γὰρ Ἐρμιππος ἐν Θεοῖς

καὶ πρὸς κύβους ἐσθη' ἔχων τὸ κήθιον.

τὸ δὲ λαγαρίζεσθαι ἑτερόν τι εἶκοεν ἐμφαίνειν. Φερε-
20 κρᾶτης Μυρμηκανθρώποις. — ἀντι τοῦ σιδαλεῖν
ἄρα ποθ' ὑμεῖς καὶ τῆς ὀροφῆς τὸν χεῖνα κατὰ τῆς κε-
φαλῆς καταμήρονται λαγαρίζομενοι. V. — ἴσως ἂν οὖν
λέγοι ἦτοι ἐκ τῶν ἀγγείων τῆς ψήφου ἀποξύνοντα τὸν
μισθὸν καὶ ἐξ ἄγρουσ τινὸς πλεκτοῦ, οἷον ὁ κάρταλος, 25
τρωγαλιζόμενον, ὡς ἂν πνήγητα. λαγαρίζομενον δὲ ἀντι
τοῦ ἀποξύνοντα, ὡς ἀπὸ τῶν δικαστικῶν ἀγγείων. ταῦτα
δὲ ὡς περὶ πενήτων.)

676. Κόννου ψῆφον : Κόννος κιθαριστὴς ἦν νέος.
(ἔστι δὲ παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀξίων. Καλλίστρατος 30
δὲ παροιμίαν φησὶ, Κόννον θρίων παρ' ἣν παίζει. Εὐ-
φρόνιος δὲ, ὅτι ἐλέχθη διὰ τὸ ἡδύν τινα τὸν Κόννον εἶ-
ναι. οἱ δὲ Κόννον λέγουσι τὸν κιθαριστὴν. μήποτε δὲ
οὐδὲ ὄλωσ ἐστὶ Κόννος, ἀλλὰ Κόννας, ὃν προεξεκτέον
ὡς Μίδασ. Κόννου ψῆφος, οἷον τὸ μηδέν. Ἄλλως. 35
Κόννος, εὐτελής. Κόννος γὰρ τὰ πατρῶα κατέφαγε καὶ
πένης ἦν. ψῆφον δὲ εἶπε διὰ τὸ περὶ δικαστοῦ λέγειν.)

678. ὕραξ : Κεράμια ἀγγεῖα, (ὑποδεκτικά ταρι-
χων, δύο ὡτὰ ἔχοντα.) — τὸν καρπὸν φησι. V.

[δάπιδας : Τὰς ψιλὰς καὶ μὴ μαλλωτάς δάπιδας 40
λέγουσι. καὶ δάπισι τοῖς τάπησιν. ἐν δὲ τισὶ τῶν ἀντι-
γράφων δάπισιν εὐρηται ἐν τῷ Πλούτῳ [527] « οὐδ' ἐν
δάπισιν ἔσται καταδαρθεῖν. » ἀντι τοῦ τάπησιν.]

677. ὄρμους : Περιτραχήλιον κόσμον. Vict.

678. πιτυλεύσας : Πίτυλος καλεῖται ἡ καταβολὴ τῆς 45
κόπης. (τοῖς ἐψητοῖσι δὲ, τοῖς ἰχθυοῖσι.) — τοῖς μικροῖς
ἰχθύοις. V.

680. (ἀγλιθας : Αἱ κεφαλᾶι τῶν σκοροδῶν. ἐξηγεῖται
δὲ τὰς ἀγλιθας. προεῖπε γὰρ

οὐδεὶς οὐδὲ σκοροδῶν κεφαλῆν τοῖς ἐψητοῖσι δίδωσιν. 50

ἄηθες δὲ καὶ τὸ μετεπεμψα ἀντι τοῦ μετεπεμψάμεν.
Εὐχαρίδης δὲ ὄνομα σκοροδοπώλου.)

681. οὐ φανεροποιῶν. V.
682. (τοὺς τρεῖς ὄβολους : Τὸν φόρον λέγει, ἀφ' ὧν ἐδίδδοτο τὸ τριώβολον. τοῦτο δὲ ἄλλοτε ἄλλως ἐδίδδοτο, τῶν δημαγωγῶν τὰ πλήθη κολακευόντων, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν Πολιτείαις. κατάπτυγον δὲ πεπορευμένον.)
687. (Χαιρέου υἱός : Οἶον οὐδὲ γνήσιος πολιτῆς. τὸν γὰρ Χαιρέαν Εὐπόλις ἐν Βάπταις ὡς ξένον κοιμωδεῖ.) — οὐ λέγει τὸ ὄνομα αὐτοῦ. V.
688. (τρυπερανθεῖς : Ἄντι τοῦ μαλακῶς σταθεῖς.) τρυπερανθεῖς : Τρυπερωθεῖς. Vict.
689. τοῦ ὠρισμένου καιροῦ. V.
690. τὸ τριώβολον οὐ κομίζεται : Ὡς ἔθους ὄντος πρὸς σημῖον τι ἐκκείμενον ἀβροῦζεσθαι τοὺς δικαστάς. ἐν ἤθει δὲ ταῦτα.)
691. (αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικόν : Ὑπὲρ τοῦ συνηγορήσαι. ἐλάμβανον γὰρ οἱ ῥήτορες δραχμὴν, ὅτε συνηγόρου ὑπὲρ τῆς πόλεως, ἢ ὑπὲρ ἄλλου τινός. ἐκ τούτου δὲ φαίνεται ὅτι μισθοφόρος ἦν ἡ ἀρχή. κληρωτοὺς δὲ γενομένους δέκα συνηγόρους Ἀριστοτέλης φησίν.)
693. κακουργήσαντε. V.
694. (καῖθ' ὡς πρίονα : Ὡς οἱ πρὸντες διαφιλονεικοῦσι, τίς πρὸς ἑαυτὸν ἐλκύσει.) — ἐσπουδαχότες. V.
695. (σὺ δὲ χασκάξεις : Ἄντι τοῦ ἐπιτηρεῖς, πότε ἔθῃ δὲ κωλακρέτης καὶ ἐνέγκῃ σοὶ τὸ τριώβολον. κωλακρέτης δὲ καλεῖται ὁ κατέχων τὰ χρήματα τῆς πόλεως, ὁ ταμίης τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν εἰς θεοῦς ἀναλωμάτων. νόμος δὲ ἦν τὰ ὑπολειπόμενα τῆς θυσίας τοὺς ἱερέας λαμβάνειν, ἃ εἰσιν οἶον δέρματα καὶ κωλαί. ἐπιτηρεῖς, φησὶ, τὸν ταμίαν, πότε τὸν μισθὸν λήψῃ.)
696. τὸν θίνα ταράττεις : (Ἐκ βυθοῦ με κινεῖς. ἀντὶ τοῦ τὴν καρδίαν. Εὐφρόνιος δὲ καὶ σεσημειώσθαι φησιν ὅτι τὸν θίνα ἀρσενικῶς ὡς καὶ Ὁμηρος εἴρηκεν, παρὸσον καὶ ὁ θίς ἐν βάθει τοῦ πελάγους κεῖται καὶ τὸ θυμικὸν ἐν τῇ καρδίᾳ.) — θίνα τὴν καρδίαν ὡς ἄνεμος τὴν ἄμμον. R.
697. (κοῦκ οἶδ' ὅτι χρῆμα : Εἰς τί με διαθήσεις. τοῦτο δὲ φησιν ὡς ἤδη ἠττώμενος καὶ δεδοικῶς, ὅτι ἐπὶ ξίφους τὰ τῆς δημηγορίας ἦν αὐτῶ.)
699. δημιουργόντων : Τῶν τὸν δῆμον ἀπατώντων. (ἐγκεκώλησαι δὲ μεταβέβλησαι.)
701. (πλὴν τοῦθ' ὁ φέρεις : Τοῦτο ὁ φορεῖς ἱματίου. ἐκ γὰρ τοῦ τριώβολου τρεφόμενοι, καὶ εἰς κατασκευὴν ἱματίου θησαυρίζοντες ὀλίγον, διὰ πολλοῦ χρόνου μόγις συνάγουσι τὴν πλήρη τιμὴν τοῦ ἱματίου. τὸ δὲ ἀκαρτὴ ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ βραχύ καὶ οἰκτρὸν. καὶ τοῦτ' ἐρίω σοι : Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ ὄντα ἐλγούντων, καὶ δι' ἐρίου ἐπισταζομένων ἐλαιον κατὰ βραχύ.)
702. ὥσπερ ἄλευρον : (Ἡ εἰκὼν) ἀπὸ τῶν σφόδρα ἀρρωστούντων. (οἱ γὰρ κατὰ μικρὸν βουλόμενοι βάλ- λειν ἐρίω ἐνστάζουσι.)

704. (τιθασευτήν : *Ἐν σὲ διὰ τὸ μέτρον. τὸν θερα- πευόντά σε καὶ τρέφοντα καὶ κολακεύοντα.) ἐπισίξη : Λυκοφῶν καὶ οἱ περὶ Ἐρατοσθένη τὸ ἐπαφιέναι τὰς κύνας ἐπισίξιν. ἀπὸ τῆς ἐπιφθέγγεως οὖν ἐπισίξιν καὶ τὸ ἐπιρρῦσαι ἐφορμησῆαι ὁμοίως τῇ ε φωνῇ.
707. (πολεῖς χίλια : Ἄντι τοῦ πολλοῖ. τῷ ἀπρητι- σμένῳ ἀριθμῷ ἐχρήσατο. ἢ καὶ ἀπὸ ἱστορίας τὸ τοιοῦ- τον ἔλαβεν.)
709. (δύο μυριάδες : Ἐκ πολλῶν φαίνεται περὶ το- σοῦτον ἀριθμὸν τὸ Ἀθηναίων πλῆθος προέστασθαι. καὶ Δημοσθένης γὰρ φησιν [p. 785, 24] « εἰσὶ δ' ὁμοῦ δις- μύριοι πάντες Ἀθηναῖοι. ») ἐν πᾶσι λαγῶις : Ἐν κρέασι λαγῶν, ἐν ἀγαθοῖς πᾶσι. (τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἐν πᾶσι λαγῶις. ἀντὶ τοῦ ἐν τρυφῇ.)
710. καὶ πῦψ καὶ πυρίστη : (Πυριάτης τὸ πυρίεσθον ὑπὸ τινων προσαγορευόμενον, ὃ κατασκευάζουσιν ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος μετὰ τὸν τόκον. πῦψ δαινύμενοι κάμπιπλάμενοι πυριάτην. 20 ὅθεν) τισὶν ἔδοξε πῦψ μὲν εἶναι τὸ πρῶτον γάλα (ὁ- τῶσι λαμβανόμενον), πυριάτην δὲ τὸ ἐφθὸν γάλα. (ὁ δὲ Παλαμῆδης τὸ αὐτὸ λέγων εἶναι γράφει. ἔθος δὲ τοῖς ποιηταῖς παραλληλίας λέξεσιν ἰσοδυναμούσαις χρῆσθαι. — πῦψ : Πῦψ τὸ πρῶτον γάλα, ὃ πῆγγυται ἐψόμε- νον. Vict.)
711. (τοῦ ἵν Μαραθῶν : Ἐκεῖ γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι ἐν- κησαν τοὺς Μήδους.)
712. ἐλαιολόγοι : Εὐτελεῖς γὰρ οἱ τὰς ἐλαίας (μισθοῦ) συνάγοντες. 30
713. νάρκη, μυρμηκίασις, ὀκνηρία. Vict.
714. καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι : (*Ὡσπερ ὁ Μενελαός.) τοῦτον γὰρ φασὶν ὀρμησαντα ἐπὶ τὴν Ἑλένην ἀποβα- λεῖν τὸ ξίφος. ἡ δὲ ἱστορία παρ' Ἰδούκῃ (καὶ Εὐριπίδῃ) παλζει δὲ, ἐπειδὴ ξίφος ἤτησε, καὶ ὄρξ ἑαυτὸν κατα- κρατηθέντα.) 35
715. (αὐτοὶ τὴν Εὐβοίαν : Οἱ ῥήτορες τῷ λόγῳ καὶ τὴν Εὐβοίαν διδῶσιν. Ἄλλως τὴν Εὐβοίαν φασὶν αὐτοὶ κατανεμεμηκέναι ἑμῖν καὶ κληρὸν ἐκάστῳ μεδί- μνων ἴ. ἐν τοιοῦτῳ σχήματι εἴρηκεν.) 40
718. (ξενίας φεύγων : Τοιοῦτόν ἐστι, παρὸσον ἐν ταῖς διανομαῖς τῶν πυρῶν ἐξητάζοντο πικρῶς οἱ τε πολῖται καὶ μὴ, ὥστε δοκεῖν ξενίας φεύγειν εἰς κρίσιν καθιστα- μένους. φησὶν οὖν ὁ Φιλόχορος αὖθις ποτὲ τετρακισχι- λίους ἑπτακισίους ἕξ ὄφθῃναι παρεγγράφους, καθάπερ ἐν τῇ προκειμένῃ λέξει δεδήλωται. τὰ περὶ τὴν Εὐβοίαν δύναται καὶ αὐτὰ συνάδειν ταῖς διδασκαλίαις. πέρυσι γὰρ ἐπὶ ἀρχόντος Ἰσάρχου ἐστράτευσαν ἐπ' αὐτήν, ὡς Φιλό- χορος. μήποτε δὲ περὶ τῆς ἕξ Ἀιγύπτου δωρεᾶς ὁ λόγος, ἢ Φιλόχορός φησι Ψαμμήτιχον πέμψαι τῷ δήμῳ ἐπὶ Λυσιμαχίδου μυριάδας τρεῖς, πλὴν τὰ τοῦ ἀριθμοῦ οὐ- δαμῶς συμφωνεῖ, ἐκάστῳ δὲ Ἀθηναίων πέντε μεδί- μνους. τοὺς γὰρ λαβόντας γενέσθαι μυρίους τετρακισχι- 50

λίους διακοσίους μ'. Ἄλλως. σιτοδείας ποτέ γενομένης ἐν τῇ Ἀττικῇ, Ψαμμίτης ὁ τῆς Λιβύης βασιλεὺς ἀπέστειλε σίτον τοῖς Ἀθηναίοις αἰτήσασιν αὐτόν. τῆς δὲ διανομῆς γενομένης τοῦ σίτου ξενηλασίαν ἐποίησαν ἅ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν τῷ διακρίνειν τοὺς αὐθιγενεῖς εὖρον καὶ ἑτέρους τετρακισχιλίους ἑπτακοσίους ἐξήκοντα ξένους παρεγγεγραμμένους. τοῦτο οὖν φησι, καὶ ἐν τῷ ἐρευνᾶσθαι μόγις ἔλαβες πέντε μεδίμνους, ἐγκαλούμενος ὡς ξένος, καὶ τούτους οὐδὲ ὑφ' ἐν ἐν συντομίᾳ, ἀλλὰ 10 κατὰ μέρος, κατὰ χοίρικα ἕνα, οὐδὲν διαφέροντος τοῦ σίτου κριθῶν, ὡς κακοῦ σίτου διανεμηθέντος. Εἰς τὸ αὐτό. ὡς λιμοῦ γενομένου καὶ τῶν ξένων διακριθέντων, τούτεστι δοκιμαζομένων, εἰ πολίτης εἴη ἢ μή.)

721. στομαζόντας : Ἀλαζονευομένους εἰς τὸ στομα. R. ἀλαζονευομένους ἢ ἐπεγγελῶντας. V.

722. ἐκ παντὸς τρόπου. V.

724. (κωλακρέτου : Περιφραστικῶς τὸν δικαστικὸν μισθόν. παρ' ὑπόνοιαν δὲ, δέον εἰπεῖν ζῆλον τίνος.) — πάντα σοι, φησὶ, δίδωμι πλὴν ἀπὸ δημοσίων τροφῆς. 20 Ven.

725. (πρὶν ἂν ἀμφοῖν : Κατὰ τὸ

μηδὲ δίκην δικάσῃ, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃ.

ὑγιῶς δὲ νῦν τὸ ἀμφοῖν κεῖται. τοὺς σκίμπωνας δὲ τὰς βακτηρίας. ἀτενῆς δὲ μανικὸς, διὰ τὸ ἀεὶ ἀτενὲς βλέπειν τοὺς μανίᾳ κατεχομένους. ἀτενὴ τὸν μανικὸν νῦν εἴρηκεν. ἡγρωμένοι γὰρ εἰσι καὶ ὑφαιμοὶ τῶν τοιούτων οἱ ὀφθαλμοί.)

728. συγχορευτά, ὃ ἐστὶ συνεργέ. V.

730. ἀτεράμων : (Οἶνοι μὴ τεράμων, ἀλλὰ) σκληρός. (ἐνθεν δὲ) καὶ ἀτέραμα (δοπρια φαμέν), τὰ μὴ ἐφόμενα διὰ σκληρότητα· παρὰ τὸ [Π. Γ, 142] «τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα» (καὶ Πλάτων [Leg. 9, p. 853, D.] κέρχρηται τῇ λέξει, κερασβόλους καὶ ἀτεράμους λέγων τοὺς σκληροὺς διὰ τούτων «μή τις γένηται τῶν πολιτῶν κερασβόλος, ἢ ἀτέραμος.» φασὶ γὰρ τὰ κατὰ τῶν κεράτων βληθέντα σπέρματα ἀτέραμα γίνεσθαι.)

734. (ἐμφανῆς : Ἴσον τῷ ἐναργῆς, οὐχὶ τῷ φαινόμενος.)

737. ὃν ἄλικα Ῥωμαῖοι καλοῦσιν. V.

738. (σισύραν : Σισύρα καλεῖται παρὰ μὲν τισιν ἢ βαίτη. ἐστὶ δὲ περιθάλιον ἐκ δερμάτων συνεραμμένων προβατείων ἐχόντων τὰ ἔρια. οἱ δὲ ἀκριβέστεροί φασὶ χλαῖναν παλαιὰν εἶναι ἀπλοῖδα. τὴν αὐτὴν δὲ καὶ σισύραν καλοῦσι καὶ σισύρναν.

740. ὀσφύν : Τὸν παρὰ πλευρὸν διάκενον τόπον. Vicí.

742. (νενουθέτηκεν αὐτόν : Ὁ χορὸς ἀναδέχεται τὸ πρόσωπον τοῦ Φιλοκλέωνος. μετέγνω, φησὶν, ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις αὐτῷ παλαι.)

751. (κείνων ἔραμαι : Ἐξ Ἰππολύτου Εὐριπίδου [330].

καίη : Ἐν τοῖς δικαστηρίοις.)

752. τίς ἀψήφιστος : Ἐνθα ἐν ταῖς δημοσίαις δίκαις

εἰς ταυτὸ συναγόμενοι οἱ δικασταί, τοῦ κήρυκος τὴν κληρωτρίδα προσφέροντος, ἔβαλον τὰς ψήφους. ἐνιοὶ δὲ εἶπ' ὅτε ὑπὸ φιληδίας κατέχον αὐτάς. Ἄλλως. ἐνίοτε μὲν, φησὶν, ἔφερον στάμον καὶ ἐνέβαλλον καθήμενοι οἱ δικασταί τὰς ψήφους, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτοὶ ἐγειρόμενοι ἔβαλλον. τοῦτο οὖν λέγει, ὃ μὴ ἐψηφοφορικῶς ἐγερθεῖς βαλλέτω.

757. πάρες ὦ σκιερά : Ἄντι τοῦ ὦ ἀσθενῆς. R. παρὰ τὰ ἐκ Βελλεροφόντου παίζει ταῦτα : «πάρες, (ὦ σκιερά «φυλλὰς, ὑπερβῶ κρηναῖα νάπη. τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς 10 «αἰθέρ' ἰδέσθαι σπεύδω, τίν' ἔχει στάσιν Εἰνοδία.»)

759. (κλέπτοντα : Ἀπειλεῖ καταδικάσασιν τὸν Κλέωνα, εἰ λάβοι αὐτὸν ἐγκαλούμενον περὶ κλοπῆς. τὸ δὲ δλον βούλεται διαβάλλειν τὸν δικαστικὸν τρόπον ὡς σκληρὸν καὶ ἀπιστον, ὁπότε οὐδὲ τῷ Κλέωνι, ἀφ' οὗ 15 τὸ ὄνομα ἔχει ὁ Φιλοκλέων, πιστὸν τι φυλάττει.)

763. (Ἄδης διακρινεῖ : Ἐν Κρήσσαις Εὐριπίδου ὁ Ἄτρεὺς πρὸς τὴν Ἀερόπην. κρινεῖ ταῦτα.)

764. (κεχάρηκας ποῶν : Ἀπὸ ῥήματος περισπωμένου τοῦ χαίρω, οὐ ὁ μέλλων χαίρησθαι.) 20

768. ἡ σηκίς : (Σηκίδα τὴν κατ' οἶκον θεραπείαν λέγουσι. καὶ σεσημειῦσθαι τινὰς ὡς ἀπεκδεχομένων τινῶν τὴν σηκίδα ὄνομα.) — ἡ διάκονος, ἡ θεράπεινα. οἱ δὲ ὄνομα. R.

769. (ταύτης ἐπιβολὴν : Λεῖπει δραχμὴν. ταύτης 25 τῆς δίκης μίαν μόνην δραχμὴν ἐπιβολὴν ψηφιεῖ. ἐπιβολὴν δὲ ἐπιτίμιον ζημίαν, παρὰ τὸ ἐπιβάλλειν.)

ψηφιεῖ : Καταδικάσεις. μίαν μόνην : Λεῖπει δραχμὴν. Vicí.

771. ἐξέχη : Ἄνισχη, ἀνατέλλη. Vicí.

772. (εἰλη κατ' ὄρθρον : Ἐλη ἡ τοῦ ἡλίου αὐγὴ, δασέως, ληφθέντος δὲ διὰ τοῦ ι, ψιλῶς. — καὶ εἰρηκτὸν καὶ ἐπὶ τοῦ ὀδόν καὶ οὐδόν. V. — γράφεται δὲ καὶ κατ' ὄρθρον ἐν πολλοῖς. καὶ ἐξηγουόμενος Καλλίστρατος φησὶ, κατὰ τὸ ὀρθῶς ἔχον· οὐχὶ ἐν τῷ δικαστηρίῳ. 35 τὸ δ' ἡλιάση (μήποτε δὲ ψιλῶς προενεκτέον) παρὰ τὴν Ἥλιασαν, πρὸς ἡλίον δικάσειν. ἅμα δὲ παίζει παρὰ τὴν τοῦ ἡλίου ὀνομασίαν. ψυχρῶς δὲ πέπαιχε, φησὶν ὁ Δίδυμος, πρὸς τὸ ὄνομα. ἐπειδὴ γὰρ εἴλη λέγεται ἡ τοῦ ἡλίου αὐγὴ, Ἥλιασα δὲ τὸ δικαστήριον, παίζων 40 ἔφησε πρὸς τὸ φιλόδικον ὅτι ἐπειδὴν ἀνάσχη ὁ ἡλίος, ἡλιάζειν ἐνέσται σοι. οὕτως δὲ οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ι εἴλην λέγουσιν. οὕτως Δίδυμος. δικάσεις, φησὶ, πρὸς τὸν ἡλίου καθήμενος. ἐπαίξε δὲ παρὰ τὴν Ἥλιασαν, τὸ μέγιστον δικαστήριον, ὃ ταύτης τῆς ὀνομασίας 45 ἔτυχε διὰ τὸ ἐν ὑπαίθρῳ αὐτὸ ἀναπεπταμένον βάλλεσθαι τῷ ἡλίῳ.)

774. ὕοντος : Ὑοντος τοῦ θεοῦ καὶ νίφοντος, γνῶση καθήμενος πρὸς τὸ πῦρ τὴν δίκην.

(κἂν ἔγρη : Κἂν βραδέως ἀπὸ τῆς κοίτης ἀναστῆς, 50 οὐδεὶς ἀποκλείσει σε τοῦ δικαστηρίου, ὡς βραδέως ἔκοντα.)

775. θεσμοδέτης : Ὅτι καὶ θεσμοδέτης παρετύγχανε καὶ ἔβλεπε τὰ δικαστήρια. R. V. (Ἄλλως.

ἐπειδὴ θεσμοθέται καὶ δέκατος ὁ γραμματεὺς κληροῦσι τοὺς δικαστὰς τοὺς τῆς αὐτῆς φυλῆς ἕκαστος. Ἄλλως ἀρχῆς ὄνομα ὦν τοῖς ψηφίσμασιν ἐχειροτονοῦντο οἱ δικασταί. καὶ ἤρχον αὐτῶν οὕτως, ὡς καὶ δύνασθαι ἐκβαλεῖν καὶ μὴ ἔαν εἰσιέναι εἰς τὸ δικαστήριον. εἶπε δὲ καὶ ἐκάστη φυλὴ πρὸς ἓνα εἰς τὸ τοὺς νόμους εἰσηγεῖσθαι.)

778. (δάκνων σεαυτὸν : Ἐπειδὴ ἐνότιε ἀπὸ πείνης ὁ δικαστὴς τὸν λέγοντα καταδικάζει.)

10 779. (πῶς οὖν διαγινώσκεις : Ἐπειδὴ εἶπεν αὐτῷ ὁ Βδελυκλέων, δύνασθαι δικάζοντα ἐπὶ τῆς οἰκίας ἐσθίειν, φησί, πῶς δύνησθε ἐσθίειν δοκιμάσαι τὰ λεγόμενα;)

783. (ἀναμασώμενοι : Ἄντι τοῦ διαλογοζόμενοι. νοούμενον πρὸς τὸ χρεωδῆς ἐνταῦθα παρέλαβεν ἐπὶ 15 τοῦ ἐσθίοντος. Ἄλλως. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀναπεμπάζοντων τὴν τροφὴν ζῶων καὶ αὐτὸς ἀναμασώμενον τὸ ἀναμασώμενοι εἶρηκεν.)

787. Λυσίστρατος : Σκωπτικός. (καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι [855] « Λυσίστρατός τ' ἐν ἀγορᾷ Χολαργῶν δνειδος. » 20 ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Λυσίστρατος, παῖς Μακαρέως, σκωπτόμενος εἰς κιναιδίαν. Ἄλλως. δυοῖν γὰρ δικασταῖς ἐδίδοτο δραχμὴ μία, καὶ οὕτως ἐμερίζοντο πρὸς τρεῖς ὀβολούς. ἓως τοῦ Λυσιστράτου ἅμα αὐτῷ εἰληφτός δραχμὴν ὑπὲρ τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ, καὶ 25 ἐμπροστυμένον κερματίσαι αὐτὴν, ὥστε μερίσασθαι, καὶ παρασχόντος αὐτῷ ἀντὶ ἀργυρίου λεπίδας, ἀγαπητῶς ἔχει τὸ μόνος λαμβάνειν τοὺς μισθοὺς.)

788. (δραχμὴν μετ' ἐμοῦ λαβών : Καθὸ εἰς δύο ἢ 30 δραχμὴν ἐδίδοτο καὶ αὐτοὶ διηροῦντο κερματίζοντας, ἵνα μὴ οἱ κωλακρεταὶ κέρμα εἰσφέρωσιν.)

789. ἐν τοῖς ἰχθύσιν : Ἐν τοῖς ἰχθυοπωλοῖσι. (ἀπὸ τῶν πωλουμένων τοὺς πωλοῦντας εἰπών. λοιπίδας δὲ 35 ἄς ἡμεῖς λεπίδας καλοῦμεν.)

(790. κεστρέων : Κεστρεὺς εἶδός ἐστιν ἰχθύος, [ὁ 35 λεγόμενος κέφαλος,] μεγάλην λεπίδα ἔχον καὶ παχυσίαν, ὡς ὑπόνοιαν αὐτὴν ἔχειν ἀργυρίου.)

791. κἀγὼ νέκαψα : Ἐνέκαψα, ἐνέθηκα τῷ στόματι, νομίζων εἶναι ἀργύριον. (πολλοὶς γάρ ἐστιν ἔθος ἐν τῷ 40 στόματι φυλάττειν τὸ ἀργύριον.)

40 (ψόμην λαβεῖν : Ὅτι δηλοῖ τὸν λεπτόν, ὁποῖός τις ἦν. ἦν δὲ ἀργυρᾶ νομίσματα. ὀσφρόμενος δὲ τῆς δυσωδίας αἰσθόμενος.)

794. (ἀλεκτρυόνος μ' ἔφρασκεν : Ἐπεὶ πάντα πέ- 45 τουσιν οἱ ἀλεκτρυόνες θερμωτάτην κοιλίαν ἔφρασκον.)

795. (ταχὺ γοῦν καθέψεις : Τοὺς ὀβολοὺς ἀργυροῦς εἶρηκεν, ὡς καὶ ἡμεῖς λέγομεν χαλκοῦς, ἀργύρου ὄντος. ἢ καθότι τρεῖς ὀβολοὶ ὄντες ἀργυροῦν τριώβολον ἐγένοντο.) — ὅτι καὶ ὀβολοὶ ἀργυροῖ' ἦσαν. R.

(ἢ δ' ὅς λέγων : Ἄντι τοῦ ἔφη. καὶ ἔστιν ἀπὸ τοῦ 50 ἡμί. κέχρηται δὲ αὐτῷ συνεχῶς ὁ Πλάτων ἐπὶ μέλλοντος μόνου. οἱ δὲ κωμικοὶ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων χρόνων.)

798. (ταῦθ' ἤξω : Τὰ πρὸς τὸ σῆμα τοῦ δικαστηρίου ἐπιτηδεύει.)

799. ὄρα τὸ χρῆμα : Ταῦτα πρὸς ἑαυτὸν, τοῦ υἱοῦ

εἰσελθόντος. οὐκ ἐπ' ἀληθεία δὲ ταῦτά φησιν, ὅτι χρησμός ἐδόθη, ἀλλὰ πρὸς τὸ φιλόδικον αὐτῶν παίζει.

τὰ λόγια : Οἱ χρησμοὶ τοῦ Ἀπολλωνος. V.

804. Ἐκάταιον : (Ἐρὸν Ἐκάτης, ὡς τῶν Ἀθηναίων πανταχοῦ ἰδρυομένων αὐτὴν ὡς ἔφορον πάντων καὶ 5 κουροτρόφον. Ἐκάταιον οὖν Ἐκάτης ἀγαλμα, τὸ Ἐκατήσιον λεγόμενον. τῇ προσώδιᾳ) Καλλίστρατος ὡς ἐπινίκιον. (ἐν τισὶ γὰρ εὐρηταὶ Ἐκατίον.)

807. (ἀμῖς μὲν : Οὐρητρίς, οὐρηρὸν ἀγγεῖον. οὐρη- 10 τιάσης δὲ οὐρησάει βουλήσῃ, ἢ στραγγουρίας περιπέσης νοσήματι.)

810. (στραγγουρίας : Φυσικῶς τοῦτο εἶπεν. συμβαίνει γὰρ τοὺς ἐπέχοντας τὰ οὔρα στραγγουριᾶν.)

811. (προσέστηκε φακῆ : Ὡσπερ τὸ συκῆ ἀπὸ 15 συκῆς περισπῶσι, καὶ τὸ ἀμυγδαλῆ ἀπὸ τοῦ ἀμυγδαλέα, οὕτω καὶ φακῆ ἀπὸ τοῦ φακέα.)

814. ροφήσομαι : Ὡς καὶ φακῆς ροφήματος διδο- 20 μένου τοῖς ἀσθενούσιν, (ἐπαίξεν, ἐπεὶ οἱ νοσοῦντες χυλὸν πτισάνης ροφῶσι.)

815. (τί τὸν ὄρνιν : Ὡς καὶ ἀλεκτρυόνα ἐξαγαγόντος 20 τοῦ Βδελυκλέωνος.)

817. (ἄδων : Κυρίως τὸ ἄδειν ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος, κοκκύζειν δὲ ἐπὶ τοῦ κόκκυγος.)

819. (θῆρῶν : Τὸ ἱερὸν τοῦ ἥρωος Λύκου. πόλιν 25 δὲ καὶ τοῦτο ὡς φιλόδικος.)

820. πάρεστι τουτὶ : Πινάκιον κομίζει, ἐν ᾧ γε- 30 γραμμένους ἦν ὁ Λύκος.

821. (χαλεπὸν ἀρ' ἤσθ' ἰδεῖν : Ὡς δυσμόρφου γε- 35 γραμμένου τοῦ ἥρωος.)

822. οἶός περ ἡμῖν : (Ἄρρυθμος καὶ μακρός. προεί- 30 ρηται γὰρ ὅτι φαῦλος ἦν τὴν ὄψιν καὶ κακούνθητος τὸ σῶμα ὁ Κλεώνυμος. τοῦτο δὲ εἶπε) καθὸ καὶ χαλεπὸς ἦν δημαγωγός. ρίψασπις δὲ ἦν.

823. (οὐδ' αὐτός : Ἐπειδὴ ρίψασπις ὁ Κλεώνυμος. 35 εἶχον δὲ καὶ οἱ ἥρωες πανοπλίαν. καὶ δῆλον ἐκ τῶν 35 Δαιταλέων.)

830. ἀνευ δρυφάκτου : Δρυφάκτος τὸ παρατεινόμε- 40 νον [ὡς εἶρηται] ζύλον τοῖς δικασταῖς.

831. ὁ πρῶτον ἡμῖν : Ἀπὸ τῶν θούτων. ἐκεῖνοι γὰρ πρῶτον τὸ ἦπαρ ἐπισκοποῦνται, εἶτα σπλήνα καὶ 40 τὰ λοιπά. — ἡμῖν τοῖς δικασταῖς. V.

833. (τό γε παρ' αὐτά' ἔνδον : Τὸ παραυτὰ εὐρι- 45 σκόμενον ἀντὶ τοῦ δρυφάκτου.)

834. (τί ποτε τὸ χρῆμα : Τοῦτο ὁ νεανίσκος φιλο- 45 χωρία δὲ, ὡσεὶ ἔλεγε τὸ ἐπιχωράζειν. (δεινόν, φησί, τὰ ἐπιχώρια φιλεῖν, ὅπου καὶ οὗτος τὰ ἐν δικαστηρίῳ φιλεῖ πάντα.)

836. (βάλλ' ἐς κόρακας : Ἐξείσιν ὁ οἰκέτης κυνὶ 50 ἐγκαλῶν. λείπει δὲ οὐδεὶς ὄφειλεν, ἢ χαλεπὸν, ἢ δεινόν.)

836. (οὐ γὰρ ὁ Λάβης ἀρτίως : Ἐσωθέν τις τούτων. 50 τῷ δὲ κυνὶ ὄνομα Λάβης ἀπὸ τοῦ λαμβάνειν θηρία. τυρὸν δὲ ἤρπασεν οὗτος. ἀξιοῦσι δὲ τινες ὡς παρὰ γράμμα κωμωδεῖσθαι Λάχητα τὸν στρατηγήσαντα

παρὶ Σικελίαν ἐπὶ δωροδοκίᾳ, καὶ τὰ ἐξῆς ἐπὶ ταύτῃ λέγεσθαι τὴν ὑπόνοιαν. ὅτι δὲ νοσηστικῆς καὶ ὑπὸ ἄλλων κοιμηθεῖται προεῖρηται. τοῦτο δὲ κοιμῶν ἐστίν. οὐ πᾶν δὲ οἰκεῖον δοκεῖ, ἐπεὶ κἂν παρεδῆλωσεν αὐτό. 5 ἀλλ' ἔοικεν ὁ Λάβης ὠνοματοποιηθῆσθαι ἀπλῶς, καθάπερ ὁ Δάκης ὁ παρὰ Τηλεκλειδῆ ἐν Πρυτάνεσι,

Δάκης τίς ἐστιν ὄντιν' ἀνθρώπων ὄρεξ.

ἱπνὸς δὲ ὁ φούρνος. κυρίως μὲν ἡ κάμινος, ἢ ὁ φανὸς, καταχρηστικῶς δὲ ἡ ἐσχάρα. καὶ ἱπνια τὰ ἀποκαθάρματα τοῦ ἱπνοῦ. ἢ τὰ πρὸς τὴν κάμινον ἐπιτήθεια καύσιμα. Καλλίμαχος δὲ [fr. 216] τὴν κόπρον τῶν ζώων,

οἷν δ' ἄμυδι φορυτόν τε καὶ ἱπνια λύματ' ἄειρεν.)

838. τροφαλίδα : Τροφαλὶς κυρίως ὁ κύκλος τοῦ τροχοῦ. πολὺς δὲ τυρὸς ἐν Σικελίᾳ. R. (οἱ μὲν τὸν 15 ἐπιμήκη τυρὸν, οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ. πολυθρέμμων δὲ ἡ Σικελία, διὸ τυρὸν πολὺν καὶ κάλλιστον ἔχει.)

841. ἀλλ' ἄτερός φησι κύων : Νῦν τὰ μὲν πρόσωπα τῶν κυνῶν ἐστί, τὰ δὲ πράγματα πολιτικά. εἰσάγει γὰρ τινα κλέπτῃν κατηγορούμενον ὑπὸ πολίτου ἑτέρου. 20 φανερόν δὲ ἦσαν κατὰ τότε (ἀφ' ὧν λέγει δῆμων). ἄμα δὲ ὡς κυνώδεις αὐτοὺς διαβάλλει.

842. τῷ πατρὶ, ἢ αὐτοὺς τοὺς κύνας. R.

844. χοιροκομιεὶν ἐστὶν ἀγγεῖόν τι (κανωντὸν), ὅπου οἱ χοῖροι τρέφονται. (Ἔστιας δὲ, ἐπεὶ ἐπὶ τῆς ἐστίας 25 τρέφουσι χοίρους, εἰσφέρει δὲ τοῦτο ἀντὶ δρυφάκτου, ἢ κιγκλίδος. ἐν τῇ Αὐσιστράτῃ [1078] κλοῖδον μᾶλλον ἢ πάσσαλον ἐμφαίνει, ὡς καὶ τούτου ὁμοίως λεγομένου, ὅπου ὁ χοῖρος δέδεται. Ἄλλως. ἔξεισιν ὁ ἕτερος τῶν οἰκετῶν ἀντὶ δρυφάκτων χοιροκομιεῖν ἔχων. ἐστὶ δὲ τὸ 30 καλούμενον ζωργεῖον κανωντῶν, ὅπου οἱ χοῖροι τρέφονται.)

846. (ἀφ' Ἔστιας ἀρχόμενος : Ἐν γὰρ ταῖς σπονδαῖς ἀφ' Ἔστιας ἀρχονται, καὶ οὕτως ἐκ τῶν ἄλλων θεῶν. ὡς ἐν κοιμηδίᾳ δὲ ὁ θεράπων παίζει φήσας, ἐπι- 35 τρήσω τινά. ἐπὶ γὰρ τοῦ χοιροκομιεῖου μέλλει δικάζειν ὁ Φιλοκλέων καὶ καταδικάζειν ὡς φιλόδικος. ἐστὶ δὲ παροιμία, ἀφ' Ἔστιας ἀρχου. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν περὶ τὰ ἱερὰ καθημέριων. τῇ γὰρ Ἔστια τὰς ἀπαρχὰς ἔθος ἦν ποιῆσθαι. — καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρῦσῃ « ὦ 40 πρόωρα λοιθῆς Ἔστια κλύεις τάδε; » V. — μῦθον δὲ συνέθεκεν Ἀριστοκρίτος οὕτως ἔχοντα. μετὰ γὰρ τὸ καταλυθῆναι τὴν τῶν Τιτάνων ἀρχὴν, τὸν Δία δεξάμενον τὴν βασιλείαν, ἐπιτρέπειν Ἔστια λαβεῖν ὃ τι βούλοιο. τὴν δὲ πρῶτον μὲν παρθενίαν αἰτήσαι, μετὰ 45 δὲ τὴν παρθενίαν ἀπαρχὰς θυομένων αὐτῇ νέμεσθαι πρῶτῃ παρὰ τῶν ἀνθρώπων. κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Πλάτων ἐν Εὐθύφρονι [p. 3, A] « βουλοίμην ἂν, ὦ « Σώκρατες, ἀλλ' ὀρθοῦδ' ἢ τούναντιόν γέννηται. ἀτε- « χνῶς γὰρ ἀφ' Ἔστιας δοκεῖ μοι ἀρχεσθαι κακουργεῖν 50 « τὴν πόλιν, σὲ ἐπιχειρῶν ἀδικεῖν. ») — τινα : τὸν καταδικασθέντα δηλονότι. R.

847. ἐπειδὴ συνετίμων οἱ δικασταί. R.

848. (τὰς σανίδας : Σανίδας φησὶν ἐν αἷς ἔγραφον τὴν μακρὰν ἢ τὴν βραχεῖαν τῆς δίκης. γραφὰς δὲ νῦν ἀντὶ τοῦ τοῦ γραφεῖον ἐφ' ἔγραφον.)

849. (ὁμοιοι διατρίβεις : Ἐπειγόμενος εἰς τὸ δικάζειν φησὶ, δύναμαι καὶ χωρὶς γραφεῖου δικάσαι, τοῖς ὄνυξι 5 τὴν τοῦ γραφεῖου τάξιν ἀποπληρῶν.)

850. ἀλοκίξειν : ἀροστρίαν. (ἀλοκίξειν τὸ τῷ ὄνυγι γράφειν εἰς τὸ τιμητικὸν πινάκιον, οὕτως εἴρηκεν, οἷον αὐλακας σχίξειν.)

852. (ὁ πρῶτός ἐστιν : Ὁ κατηγορῶν. ὡς φιλόδικος 10 δὲ φαντάζεται εἰσαγωγὴν τινος πρώτου.)

853. (ὅτι) ἑπιλαθόμεν : Πάλιν ὑπερθέσεως καιρὸν πορίζων, φησὶν ἐπιλαθῆσθαι τοὺς καθίστους.)

855. ἀρυστίχους : (Ἄρυστιχος καὶ ἀρυστις καὶ ἀρυστήρ) ἀγγεῖον ἐστὶν φῆ ἐστὶν ἀρύσασθαι, (κο- 15 τύλη, ἢ κύαθος. εἶχον δὲ, φησὶν, αὐτοὺς πρὸς τὴν διαψήφισιν. ἀρυστίχους δὲ οὗς ἐνίστε κοτυλίσκους. Ἄλλως. ἀρυστίχους τοὺς οἰνοχόους εἴρηκεν, ἀπὸ τοῦ ἀρύειν ἐνθεν καὶ ἀρύταινα. ἔλεγον δὲ καὶ ἐφηβον τὸ τοιοῦτον σκεῦος. ἤβην γὰρ οἱ παλαιοὶ τὸ τέρπεσθαι κατὰ τὰς 20 εὐωχίας προσηγοῦσιν. καὶ ὁ ποιητὴς τοῖνυν ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας τὴν Ἑβὴν συνεστήσατο, καὶ διὰ τοῦτο τοῖς θεοῖς οἰνοχοοῦσαν παρεστήγαγεν, οἰκείαν τῇ τεταγμένη ὑποθέσει τὴν λειτουργίαν αὐτῇ προσμερίζων.)

857. (κλεψύδρας : Κλεψύδρα κρήνη ἐν τῇ Ἀττικῇ, 25 ἦτις Ἐμπεδῶ προσηγορεύετο. σημαίνει δὲ τὸ σκεῦος νῦν.)

858. ἡδὲ δέ : (Μήποτε) τὸ αἰδοῖον (αὐτῶ) δείκνυσιν (ὁ πρεσβύτερος, ὅτι οὐρεὶ ὡς ἡ κλεψύδρα. ἀμὲς γὰρ αὐτῶ 30 παράκειται.)

859. κἀπιχωρίως : (Ὅσον σκωπτικῶς καὶ φιλάρως.) ἐπιχωρίων γὰρ ἦν αὐτοῖς τὸ (σκώπτειν καὶ) παίζειν, (ἐκ πολλῆς εἰδήσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ.)

861. (μυρρίνας : Μυρρίνας γὰρ ἐστεφανοῦντο οἱ ἀρχοντες. καὶ μυρρινῶν, ἀρχῆς ἐπιθυμῶν.) 35

862. (ὅπως ἂν εὐζόμεθα : Ὡς ἐπὶ μεγίστου πράγματος τερατεύεται. οἱ γὰρ ἐπιχειροῦντες εἰς τι πρᾶγμα εἰώθασιν τοῖς θεοῖς εὐχὰς ποιεῖν καὶ θυσίας.)

863. [καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς : Ἡ ἀμοιβαία αὕτη περίοδος ἔοικεν ἐκθέσει διπλῆς· διὸ καὶ τὸ παρα- 40 τέλευτον ἔχει κῶλον. ἐστὶ γοῦν περίοδον τριῶν, καὶ εἰσὶ τῆς πρώτης περιόδου κῶλα τέσσαρα, ὧν τὸ πρῶτον ἀναπαιστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὰ ἐξῆς δύο δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ τέταρτον δίμετρον καταληκτικόν, ἦτοι ἐφθήμεμερές, ὃ καλεῖται παροιμιαικόν. μεθ' ὃ ἐν 45 εἰσθέσει ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτος. τῆς δευτέρας περιόδου κῶλα ἕξ, ὧν τὸ πρῶτον ὅμοιον, τὸ δεύτερον ἐφθήμεμερές, τὰ ἐξῆς τρία δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ ἕκτον πενθήμεμερές. τῆς τρίτης περιόδου ἀναπαιστικὰ κῶλα δέκα, ὧν τὰ πρῶτα τέσσαρα τετράμετρα καταλη- 50 κτικὰ, τὸ ε' καὶ ε' τρίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ ζ' καὶ τὸ η' δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ θ' ἀναπαιστικὴ βᾶσις, ὃ καὶ παρατέλευτον ὀνομάζεται, τὸ δὲ ι' τὸ « τὴν ἀκαλήφην ἀφελῆσθαι, » δίμετρον καταληκτικόν. ἐφ' ἑκάστη πε-

ριδῶν παράγραφος. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ ἔσω νενευκυῖαι.]

806. (φήμην ἀγαθὴν : Συνευξόμεθα, ὥστε ταῦτα γενέσθαι.)

807. (καὶ τοῦ νεύκου : Ἐκ τῆς φιλονεικίας εἰς φιλίαν ἐτρέπηται.)

874. (ἡΐε Παιάν : Ὡς ἐπὶ κακῶν λήξει τὸν Παιᾶνα ὕμνον ἄδουσιν.)

876. (γεῖτον ἀγυεῦ : Περὶ τοῦ ἀγυεῖας Ἀπόλλωνος Διευχίδας οὕτως γράφει, « ἐν δὲ τῷ ἱατρῷ τούτου διαμένει, καὶ ἔτι καὶ νῦν ἔστιν ὡς ἀγυεὺς τῶν Δωριέων οἰκησάντων ἐν τῷ τόπῳ ἀνάθημα. καὶ οὗτος καταμηνύει ὅτι Δωριέων ἔστι τὰ τῶν Ἑλλήνων. τούτοις γὰρ ἐπὶ τὰς στρατιὰς φάσματος οἱ Δωριεῖς ἀπομιμούμενοι τὰς ἀγυεῖας ἰσθᾶσιν ἔτι καὶ νῦν τῷ Ἀπόλλωνι. » Ἄλλως. πρὸ τῶν θυρῶν ἔβουλον εἰς δεξιὴν λήγοντας ὡς δβαλίκακος ἰδρύειν εἰς τιμὴν Ἀπόλλωνος ἀγυεῖας.)

878. (ἀντὶ σιραίου : Μὴ σιραῖον, ἀλλὰ μελι παραμῆκας. σιραῖον δὲ τὸ ἠψημένον γλεῦκος, βραχὺ δ' ἔχον παράπικρον, ὅταν καθεψηθῇ.)

884. (τὴν ἀκαλήφην : Τὴν λεγομένην κνίδην, ἣν προσφέροντες τῷ σώματι κνηστῖαν αὐτὸ ποιοῦμεν. Ἄλλως. μεταφορικῶς τὸ τραχὺ καὶ δηκτικόν, ἣν καὶ ἀκαλήφην λέγουσθαί φησι Κράτης ἐν Φοινίσσαις. ἔστι δὲ καὶ θαλάττιος ἰχθύς οὕτω λεγόμενος ἀκαλήφη.)

890. τῶν παρ' ἡμῶν σοὶ εἰρημένον, ἢ τῶν παρὰ σοῦ ἡμῖν λεγθέντων (ρηθέντων G.) V.

897. εὐνοί : Προπερισπωμένως, εἴτε τοῦ εὐνοῦς ἔστι. V.

890. (τῶν γενναϊοτέρων : Εἰ μὲν γενναϊοτέρων, τῶν σπουδαίων· εἰ δὲ νεωτέρων, τῶν δηρλίκων.)

891. Βδελυκλίον μμεῖται τὸν κήρυκα. V.

892. (ὡς ἡνία' ἀν λέγουσιν : Ἔθος γὰρ ἦν πρὸ μὲν τῆς καταστάσεως τῶν βητόρων κηρύττειν τοὺς δικαστάς, ὁπότε δὲ ἤρχοντο τῶν δικῶν, οὐκέτι εἰὼν εἰσέναι τοὺς ὑπεροῦντας δικαστάς. ἀλώσεται δὲ καταδικασθήσεται.) — οὐκ εἰσφρήσομεν : οὐ συγχωρήσομεν εἰσελθεῖν. R. V. Vicf.

898. ἀλώσεται : Ὡς μέλλων καταδικασθῆναι. Vicf.

896. (κῦων Κυδαθηναίεῦς : Ἐπαιξε παρὰ τὸν κύνα, Κυδαθηναῖα φάσκων αὐτόν. ὡς ἐπὶ ἀνθρώπων δὲ ποιεῖται τὴν κατηγορίαν.

Κυδαθηναίεῦς : Ἀπὸ δήμου τῆς Πανδιονίδος φυλῆς, Αἰξωνεὺς δὲ ἀπὸ δήμου τῆς Κερκοπίδος.)

897. οὕτως κατεγράφοντο καὶ ἔλεγον τὴν τιμωρίαν. οὗτος δὲ ὡς ἐπὶ κύνος εἶπε τὸ κλοιὸς, ὅπερ ἔστι τὸ ξύλον τὸ ἐμβολιζόμενον εἰς τὸν τένοτα τοῦ κύνος. V. κλωὸς σύμικτος : Οὕτως οἱ Ἄττικοι τὸν κλοιὸν κλών ἔλεγον. (σύνικον δὲ διὰ τὸ βραχὺ τοῦ ξύλου. Ἄλλως. τὸ κολλᾶριον τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον, ᾧ εἰώθασιν τοὺς κύνας προσδεσμεῖν ἐν τοῖς ἀγροῖς. ἔστι δὲ ξύλινον.) — κλωὸς : Κλωὸς μέρος τι τῆς νεῶς, ἢ περιτραχήλιος δεσμός. Vicf.

898. (θάνατος μὲν οὖν κύνεος : Παίζει ὡς ἐν κωμῶ-

δαῖ καταδικάζων τὸν Λάβητα κυνέῳ θανάτῳ, ἅμα δὲ ὅτι καὶ χαλεπὸς ἔστιν ὁ τοῦ κύνος θάνατος. δυσχερῶς γὰρ ἀφίησι τὸ πνεῦμα.)

900. (ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει : Ἀντὶ τοῦ κλεπτικόν. κλέπτον δὲ βαρέως Ἄττικοι, καθὰ καὶ Εἰρηναῖός ε φησιν.)

901. (οἶον σεσηρῶς : Οἱ γὰρ κύνας μετὰ τὸ φαγεῖν σεσῆρασιν. οἱ δὲ σεσηρῶτες κύνας.)

σεσηρῶς : Σεσηρῶς, κεχηρῶς, διηνοημένον, ἀνοικτὸν ἔχων τὸ στόμα. Vicf.

902. (ποῦ δ' οὐδιώκων : Τὸ πλήρες, ποῦ δὲ ὀδιώκων. ἐκτείνουσι μῆντοι καὶ τὸ ὄρθρον. Εὐπολις Αἰξί « τὴν « πανδοκεῦτριαν γὰρ ἀνήρ ὁ γλάμων | ἔχει. »)

903. (αὐ αὐ' : Ὁ κύων λέγει ὑπακούων, οἶον ὅτι ὄδε εἰμί. μμεῖται δὲ τὴν φωνὴν τοῦ κύνος διὰ τοῦ αὐ αὐ. 15

904. πᾶρστιν ἕτερος : Ἄντι τοῦ ὀ κατήγορος. ὁ Φιλοκλέων δὲ φησι πρὸς τὸν Λάβητα ὅτι πᾶρστιν ὁ κατήγορός σου, ἐν ἤθει.)

904. ὑλακταῖν : Συνηγορεῖν τῷ κυνί. Vicf.

906. τῷ Κυδαθηναίῳ φησι. V. 20

907. ὁ συνηγορῶν τῷ Κυδαθηναίῳ. V.

908. καὶ τὸ ρυππακαί : (Καὶ τὸ ναυτικόν. διὰ δὲ Χάρητα πάλιν τοῦτο ἔστι. ἴσως γὰρ καὶ τὸ ναυτικόν στρατεύμα ἠδίκησεν. ἔστι δὲ ἐπύρρημα τὸ ρυππακαί ναυτικόν, ὃ ἐν τῇ κωπηλασίᾳ φασίν, ὡς ἐγκλέυσμα. 25

Ἄλλως. συμβολικῶς τὸ ναυτικόν. τούτου γὰρ ἐπιφώνημα ἔστι ναυτικόν. (ὡς τῶν ἐρετῶν δὲ καὶ ναυτῶν περὶ πλειστοῦ ποιοῦμένων τὸν τυρόν.)

911. κατεσιελίξε : (Τὸν Σικελικὸν κατήσθειν), ἐπειδὴ Σικελικὸν ἔφη τὸν τυρόν. (παίζει δὲ ἀντὶ τοῦ ἡσθιε καὶ 30

ἐκορέσθη. ἐν τῷ σκότῳ δὲ, ἐπειδὴ ἐν μέρει τῆς δύσεως ἢ Σικελία. ἐνήργησε δὲ ἡρεῦξάτο.)

ἐμυκάτο, ἔπτυνε. Vicf.

914. (ὁ βδελυρός : Τὸ ἐξῆς, κατεσιελίξεν ὁ βδελυρός. ἐνιοὶ δὲ τὸ ὁ βδελυρός τῷ Φιλοκλέωνι διδόσκει.) 35

916. κᾶμοι — τῷ κυνί : καθὸ δικαστῆς καὶ κυνώδης. πτωχὸς γάρ. R. Vicf.

917. (οὐδὲ τῷ κοινῷ γέ μοι : Τῷ κοινῷ ἀντὶ τοῦ τῷ κοινῷ. οἱ δὲ τῷ κοινῷ ἐπὶ τῶν καλουμένων οὐδὲ μέχρι κοινουῦ λόγου. ἔστι δὲ τὰ μὲν πρὸ τούτων τοῦ θεράποντος, τὰ δὲ τοῦ γέροντος.) 40

918. (ἦττον τῆς φακῆς : Ἐπαιξεν ὡς βοφῶν φακῆν. τὸ δὲ ἀνδρα παίζων εἰρηκεν.)

(924). ὅστις περιπελεύσας : Ἀντὶ τοῦ τὴν Σικελικὴν [θάλασσαν], διὰ τὰς νήσους. παρ' ὑπόνοιαν δὲ εἶπε διὰ 45

τὸν Χάρητα, ὅτι ἐν Σικελίᾳ ἀν τοὺς Σικελιώτας πάντας ἐπραίδευεν. ἀντὶ τοῦ ὅστις περιελθὼν τὸν τυρόν ἀφελίτο. δέον δὲ εἰπεῖν τὴν θάλασσαν [ἢ τὴν Σικελίαν] ἐπαιξε παρὰ τὴν ὑπόνοιαν. θυσία δὲ ἡ ἰγδῖς, ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐμβάλλοντές τινα ἀρτύματα τρίβομεν καὶ λειοῦμεν, 50 ὡς ἐτέρωθι [Pac. 228] Ἀριστοφάνης

καὶ θυσίαν ἐσπέρας ὑπερφυὰ τὸ μέγεθος εἰσηνήκατο, καὶ τρίβειν ἐν αὐτῇ τὰς πόλεις βουλεύεται.

925. (τὸ σκῆρον ἐξεδήλοκεν : Σκῆρον τὸ βρυπῶδες τὸ ἐπὶ τῶν τυρῶν, ὡς Εὐπόλις Χρυσῷ γένοι « λοιπὸς γὰρ « οὐδαίς. τροφαλὶς ἐκεῖνη ἐφ' ὕδωρ βαδίζει σκῆρον ἡμ- « φιασμένη. » ἀπὸ τούτου καὶ τὰ λίαν προσεχόμενα
5 ἐνεσκιρῶσθαι λέγεται.)

(926). ἐμοὶ δέ γ' οὐκ ἔστ' : Ὅτι λέγεται καὶ γῆ σκιρ-
ράς, λευκὴ τις [ὡς γύφος], καὶ Ἀθηνᾶ Σκιρράς, ὅτι τῇ
λευκῇ χρίεται. πρὸς τὴν ὀμωνυμίαν οὖν. Ἄλλως.
ἐμοὶ δέ γε οὐκ ἔστιν, ὅσον οὐκέτι ἔγω οὐδὲ ἐκπλάσαι τὴν
10 ὕδριαν ἐκ τῆς λατύπης, ἀλλὰ πᾶσα ἀνάλωται. εἰώθασι
δὲ τὰ βήγματα τῶν ὑδριῶν τῇ λατύπῃ διαπλάττειν.
ὕδρια δὲ τὸ ἀγγεῖον ἰωτογραφούμενον, ὕδρεία δὲ τὸ
ὕδραύεσθαι διὰ διφθόγγου.

927. (οὐ γὰρ ἂν ποτε τρέφειν δύναται ἄν : Ἀντὶ τοῦ
15 εἰς οἶκος οὐ δύναται τρέφειν τοὺς δύο κύνας. εἰρηται δὲ
παρὰ τὴν παροιμίαν, μία λόγμη δύο ἐριθάκουσ οὐ τρέφει.
Ἄλλως. παροιμία, οὐ τρέφει μία λόγμη δύο ἐριθάκουσ.
ἔστι δὲ ὄρνειον ὑπὸ μὲν τινων καλούμενον ἐριθεὺς, ὑπὸ
δὲ ἐτέρων ἐριθυλος, ὑπὸ τῶν πλειόνων ἐριθακος.)

930. (οὐ κεκλήγομαι : Ἐὰν, φησὶ, μὴ καταδικάσῃς
αὐτὸν, οὐκέτι κραυγᾶσω. διὰ γὰρ τῆς βοῆς οἱ κύνες
φρουροῦσιν.)

933. (κλέπτων τὸ χρῆμα : Ἀντὶ τοῦ κλεπτικίου. ἔπαιξε
δέ. ἢ ἐν κωμῳδίᾳ εἰρηται τάνδρος καὶ οὐ κυνός.)

934. (ὦ ἑλεκτρῶν : Ὑπέρικται γὰρ τοῦ δικαστηρίου
25 αὐτοῦ ἀλεκτρῶν, ὡς ἐν τοῖς ἄνω ἐδήλωσεν. καταμύει
δὲ ἐπινεύει. οὐρήσαι δὲ θέλων ἀμίδα αἰτεῖ.)

936. (τοὺς μάρτυρας γὰρ : Ὅσα ἐν τῷ μαγειρείῳ
τυγχάνει ἐργαλεῖα, τοῦ γελοίου χάριν ἀξία φησὶ ταῦτα
30 εἰς μαρτυρίαν αὐτοῦ. καὶ ὅτι ἐν τῷ μαγειρείῳ ἠρπάγη δ
τυρός.)

939. προσκακαυμένα : Τὰ εἰς τὸ καίεσθαι ἐπιτήδεια.
Vici.

941. (οἴμ' ἐγὼ χεσεῖσθαι : Πρὸς τὸ οὐρήσαι ἐπήνεγκε
35 τὸ χεσεῖσθαι ποιήσω τὸν Δάδητα. ὡς φιλόδοκος δὲ ἀπει-
λεῖ καταδικάσαι αὐτόν.)

943. (ἀλλ' ὁδᾶξ ἔχει : Οἶον οὐδὲν φθέγγεται, ἀλλὰ
τοὺς ὁδόντας δηκτικῶς κατέχει δ κύων. Ἄλλως.
διασπαράζει βούλει τοῖς ὀδοῦσι τὸν κύνα, ἴν' ἢ τὸ ἔχει
40 δευτέρου προσώπου Ἀττικῷ.)

947. ὅπερ ποτὲ φεύγων ἔπαθεν : (Θουκυδίδην λέγει
τὸν Μελησίου) [Ἄλωπεκῆθεν]. τοῦτον δὲ ἐξωστράκισαν
Ἀθηναῖοι τὰ ἴ' ἔτη κατὰ τὸν νόμον. (οὐ ξένον δὲ, ὅτι
ἐτέρωθι μὲν ἐξωστρακίσθαι φησὶν αὐτόν, νῦν δὲ φεύγειν.

45 εἶδος γὰρ τι φυγῆς ἔστιν δ ὀστρακισμός. ἐν δὲ τοῖς εἰδῶσι
περιέχεται τὰ γένη. καὶ τὸ μὲν ἐξωστρακίσθαι φεύγειν
ἂν τις εἰκότως εἴποι, τὸ δὲ φεύγειν οὐκέτι ἐξωστρακί-
σθαι.) διαφέρει γὰρ φυγῆ ὀστρακισμοῦ, καθὸ τῶν μὲν
φευγόντων αἱ οὐσαὶ δημεύονται, τῶν δὲ ὀστρακισμῷ

50 μεταστάντων οὐκέτι (κύριος δ ὄμιος. καὶ τοῖς μὲν καὶ
τόπος ἀπεδίδοτο καὶ χρόνος, τοῖς δὲ οὐδέτερον τούτων.
ὅτι δὲ ὁ Ἀθηναίων ὄμιος ἀειφυγίαν αὐτοῦ καταγνοῦς
ἐδήμεισε τὴν οὐσίαν, καὶ πρὸς Ἀρταξέρηνη ἦκε φεύγων,
σαφῆς ποιεῖ Ἰδομενεὺς διὰ τοῦ β' τὸν τρόπον τούτον, « οἱ

« μέντοι Ἀθηναῖοι αὐτοῦ καὶ γένους ἀειφυγίαν κατέγω-
« σαν, προδιδόντες τὴν Ἑλλάδα, καὶ αὐτοῦ ἡ οὐσία ἐδη-
« μεύθη. » Ἄλλως. Θουκυδίδης Μελησίου υἱὸς Πε-
ρικλεῖ ἀντιπολιτευσάμενος. τέσσαρες δὲ εἰσι Θουκυδίδαι
Ἀθηναῖοι, ὁ ἱστοριογράφος καὶ ὁ Γαργῆτιος καὶ ὁ Θε-
5 ταλὸς καὶ οὗτος ῥήτωρ ἀριστος τυγχάνων, ὃς κατηγο-
ρηθεὶς ἐν τῷ δικάζειν οὐκ ἠδυνήθη ἀπολογησασθαι ὑπὲρ
ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὥσπερ ἐγκατεχομένην ἔσχε τὴν γλῶτταν,
καὶ οὕτω κατεδικάσθη, εἶτα ἐξωστρακίσθη. Ἄλλως.
πρὸς τὴν ἱστορίαν. μήποτε δ Περικλεῖ ἀντιπολιτευσά-
10 μενος. τοῦτο δὲ Φιλόχορος μὲν ἱστορεῖ. ὃς οὐδὲ πάντη
γνώριμος ἐγένετο ἀλλ' οὐδὲ παρὰ τοῖς κωμικοῖς, διὰ τὸ
ἐπ' ὀλίγον στρατείας ἀξιοθέντα μετὰ Κλέωνος ἐπὶ
Θράκης φυγῆ καταψηφισθῆναι. ἐνίοι δὲ, ὧν καὶ Ἀμ-
μῶνιος τοῦ Στεφάνου, * * * καὶ τοῦτο δὲ ὑπίδοι τις, 15
ὥσπερ προεῖρηται. ὁ γένόμενος ὀστρακισμὸς ἐμφανῆς
τὸν Μελησίον καὶ τὸν ὀστρακισθέντα. Θεόπομπος μὲν-
τοι ὁ ἱστορικός τὸν Πανταίνου φησὶν ἀντιπολιτευσάσθαι
Περικλεῖ, ἀλλ' οὐκ Ἀνδροτίων, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τὸν
Μελησίου.) 20

948. δέον εἰπεῖν τὴν γλῶσσαν. V.

949. (πάρεχ' ἐκποδῶν : Λακτίσας τὸν κύνα, φησὶν,
ἀναχωρεῖ.) τοὺς συκοφάντας λύκους καλεῖ.

953. (ζυνομώτης : Προδότης. ὡς ἐπὶ ἀνθρώπου δὲ εἴ-
πεν.) 25

955. (οἶός τε : Δυνατός ἔστι, φησὶ, προβάτων προ-
ἴστασθαι.)

956. τὸν τυρὸν εἰ κατεσθίει : Ἄλλω τρόπῳ, φησὶ,
βλάπτει. Vici.

959. κιθαρίζων γὰρ οὐκ ἐπίσταται : (ᾧσει εἶπεν 30
οὐδὲν ἄλλο ἐπίσταται πλὴν τὸ κλέπτειν.) παρὰ τὴν πα-
ροιμίαν « πεζῇ βαδίζω, νεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι. » (οὐ-
δὲν δὲ πρὸς ἔπος. δέον γὰρ εἰπεῖν ὑπὸ πείνης τοῦτο
ποιεῖ, ὃ δὲ παρ' ὑπόνοιαν τοῦτο ἐπήγαγεν.)

960. ἀπὸ κοινῶ τὸ ἐπίστασθαι. V.

961. κακουργῶν ἐνέγραψ' ἡμῖν : ὡς γραπτὸν δεδω-
κός λόγον τοῦ ἀπολογουμένου κυνός. R. V. Vici.

962. (τῶν μαρτύρων : Ἀπολογουμένον δηλονότι.)

963. τυρόκνηστι : Τὴν ἀπολογίαν. V. (ὡς πρὸς τὸν
Χάρητα πάλιν καὶ τοῦτο, ὡς ἐν κωμῳδίᾳ.) 40

964. (ταμειούσα : Ἐν τῷ ταμείῳ οὔσα. ἐν τούτοις
καὶ θλω τῷ τρόπῳ τῆς δίκης ἐχαρακτήρισε τὰς ἐν ταῖς
εὐθύναις τῶν ἀρχόντων ἀπολογίας.)

965. (κατέκνησας : Ἀντὶ τοῦ ἔμετες, ἐμέρισας τοῖς
στρατιώταις, ἃ ἔλαβες τυρία. ὡς ἐπὶ δημοσίου δὲ 45
πράγματος ἀξιοπιστία περιποιεῖται τῇ μαρτυρίᾳ, διὰ
τῶν στρατιωτῶν εἰπεῖν τεμμηθέναι.)

968. (καὶ τραχῆλι' ἐσθίει : Τὰ ἄκρα καὶ τὰ εὐτέλη
κρέα. ἐν τοῖς ὑπομνήμασι δὲ γέγραπται περὶ τῶν τρα-
χηλίων οὕτως· τὰ ἀποβαλλόμενα τῶν ὄψων, ὡς μικρὰ 50
κλέπτοντος αὐτοῦ. πεπλάνηται δὲ. ἔστι δὲ τραχῆλιόν τι
βραχὺ τελείως, παραπλήσιον τοῖς κυρηβίοις, τουτέστι
πιτύροις, τοῖς ἀπὸ τῶν κριθῶν ἀποβρέγμασι, τοῖς ἀχύ-
ροις. λέγονται δὲ καὶ ἀρσενικῶς οἱ τραχῆλοι. ἔστι δὲ

αὐτελές προσόψημα ἐν λοπαδίσκοις σκευαζόμενον. Ἄλλως. τὰ κεφάλαια τῶν ἰχθύων, ὡς ἀκανθώδη. καὶ Φερεκράτης ἐν Ἐπιλήσμοσιν « ὅστις παρέθηκε κράνην. » χαρακτηρίζει δὲ τοὺς μικροκλέπτας ἐν τοῖς ἐξῆς. τοὺς 5 οἰκοὺς μένοντας τῶν πολιτῶν, καὶ ἀρπάζοντας.)

999. (καὶ τὰς ἀκάνθας : Ἄμα μὲν ἐπὶ τοῦ κυνός, εὐτελέσει τε χρωμένον καὶ πανταχῇ φοιτῶντος, ἅμα δὲ καὶ ὡς ἐπὶ στρατηγοῦ προϊόντος. καὶ Λάχης γὰρ εἰς τῶν ἐξιόντων στρατηγῶν ἐγένετο ἐν ταῖς ἐξόδοις.)

10 970. (ὁ δ' ἕτερος οἶός ἐστιν : Ὁ κατήγορος. εἴη δ' ἂν ὁ Κλέων, ὃν φησὶν ἐνδομυχοῦντα τὰ τῆς πόλεως κατεσθίειν. τοὺς οἰκοὺς οὖν μένοντας τῶν πολιτῶν καὶ ἀρπάζοντας χαρακτηρίζει.)

973. (αἰβοῖ : Ὡς μαλαχθεὶς ὁ γέροντος δυσαρρεστεῖται, 15 κακόν τι νομίζων αὐτὸ εἶναι, διὰ τὸ ἀθηεὶς εἶναι αὐτῷ.)

975. οἰκτεῖρατ' αὐτόν : Τὸν γέροντα. ὦ πάτερ : Ὡς πρὸς δικαστήριον ὁ λόγος. *Vicf.*

976. καὶ μὴ διαφθέρητε : Ὡς πρὸς τὸ δικαστήριον ὁ λόγος καὶ τὸν γέροντα.

20 977. (ποῦ τὰ παιδιά : Ὅτι καὶ τὰ παιδιά κλαίει ἐν τοῖς δικαστηρίοις τῶν κατηγορουμένων. καὶ ἀνωτέρω δὲ εἶπεν.)

977. (κνυζόμενα : Παρακλαίοντα. ὡς ἐπὶ κυνῶν δὲ εἶπε. κνυζημὸς γὰρ λέγεται ποιά τις ἐπὶ κυνῶν 25 φωνή.)

979. κατάβα κατάβα : Ὅτι συνήθως οὕτως ἔλεγον ἐν τοῖς δικαστηρίοις κατάβηθι. R. (εἰώθασι γὰρ λέγειν οἱ δικασταί, ὅταν ἀπολύωσι καὶ πεῖθωσι τοῖς λόγοις, μηκέτι λέγε. πολλάκις γὰρ εἰπόντες τὸ κατάβα ἐξηπά- 30 τησαν.)

982. ἀντὶ τοῦ λόγων ἀκοῦσαι καὶ ἐλεῆσαι εἶπε ῥοφῆσαι. V.

983. ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα : (Κοινόν τι παθῶν ὁ πρεσβύτης, καὶ ἐπιδακρύσας τῶν τῶν παιδῶν ὀδυρμῶν, 35 αἰτιᾶται ὡς ἐκ τῆς φακῆς τοῦτο πεπονθὸς, καὶ οὐκ ἐξ ἰδίας προαιρέσεως.) φησὶν οὖν ὅτι τὸ ῥοφεῖν κακοῦ μοι ἐγένετο αἴτιον. ἡμβλύνην γὰρ τῆς ὀρυκῆς. (οὐδέποτε γὰρ τὴν γνώμην μου οὐδενὶ εἶπον, εἰ μὴ νῦν, ὅτι ἔρροφησα τὴν φακῆν. ἅμα δὲ καὶ ὅτι οἱ ἐσθιόντες τὴν 40 φακῆν ἀβουλήτως δακρύουσι θερμῆς οὕσης αὐτῆς.)

(ἀπεδάκρυσα : Διὰ τὴν θερμασίαν. ἐδάκρυσα, φησὶν, ὅτι παρὰ τὸ ἔθος ἐποίησα, ἢ ὑπεχάλασα τῆς ὀρυκῆς καὶ γνώμην ἐμήν εἶπον.)

985. (χαλεπὸν εἰδέναι : Οὐκ οἶδα ἀκριβῶς.)

986. (ἐπὶ τὰ βελτίω : Εἰς τὸ ἐλεῆσαι μᾶλλον ἢ καταδικάσαι.)

987. τῆνδὶ λαβῶν τὴν ψῆφον : Τὴν τετροπημένην αὐτῷ δείκνυσι ψῆφον. δύο γὰρ ἀμφορεῖς εἰσὶν, ὧν ὁ μὲν 50 κύριος λεγόμενος χαλκοῦς, εἰς ὃν τὴν κυρίαν ψῆφον καθίστανται οἱ δικασταί, ἢ καταδικάζοντες, ἢ ἀπολύοντες. ὁ δὲ ἕτερος ξύλινος, εἰς ὃν τὰς ἀκύρους καθίστανται. ἔκπότε δὲ πάντες διεψήφισαντο, εἰς τὸν χαλκοῦν κάδον διετριβουσύντο αἱ ψῆφοι, καὶ κατεδίκασον μὲν αἱ τε-

τροπημέναι, ἀπέλυον δὲ αἱ πλήρεις. δεῖται οὖν αὐτοῦ, ἵνα τὴν τετροπημένην εἰς τὸν ὑστερον τὸν ἄκυρον καταθῆ καὶ ἀπολύσῃ τὸν ἀπολογούμενον. φαίνονται δὲ συνήθως καλοῦντες τὸν κύριον ἀμφορέα πρότερον, τὸν δ' ἕτερον ἄκυρον (ὑστερον. Ἄλλως. εἰς τὸν ὑστερον 5 δὲ καδίσκον τὴν ἀποδοκιμάζουσαν ἐνέβαλον ψῆφον.)

988. (μύσας παραῖξον : Ἐπειδὴ παρὰ τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ ἀναπίθει αὐτὸν βῆσαι τὴν ψῆφον εἰς τὸν ἄκυρον κάδον, φησὶν αὐτῷ μύσας τοῦτο ποιήσον, ὡς ἀτόπου αὐτῷ τούτου φαινομένου.) 10

990. πρὸς τὴν ψῆφον. R.

991. ὅδ' ἔσθ' ὁ πρότερος : (Ὁ καδίσκος, ὅπου αἱ τῶν καταδικαζομένων ψῆφοι ἐβάλλοντο. Ἄλλως. ἐναλλάσσει τὰς χεῖρας, περιφέρειν τὰς ὑδρίας, ἵνα ἀγνοήσας ἀποδοκιμάσῃ εἰς τὸν ὑστερον καδίσκον τὴν 15 ἀποδοκιμάζουσαν ἐμβαλῶν ψῆφον. Ἄλλως.) μιμεῖται τοὺς ἐν τῷ δικαστηρίῳ πολλάκις ἀπατώντας. (ἐστῶτος γὰρ τοῦ τε κατηγοροῦντος καὶ τοῦ ἀπολογομένου, βάρβδον κατέχει παρεστῶς ὁ κῆρυξ, ἢ θεσμοθέτης, καὶ τούτῳ ἐπιτίθησι τοὺς καταψηφισθέντας, ἵνα 20 μὴ ἕτερος ἀνθ' ἑτέρου ἀπαχθῆ. Ἄλλως. βάλλων ὁ Φιλοκλέων τὴν ψῆφὸν φησὶ καθῆκα δὲ εἰς τὸν πρότερον.)

(αὐτῆ ἔντευθενί : Δύο καδίσκοι τῶν ψῆφῶν ἦσαν, εἷς μὲν ὁ ἐλεύου, ὁ ὀπίσω, ἕτερος δὲ, ὁ ἐμπροσθεν, 25 θανάτου. παρασκευάζεται οὖν εἰς τὸν τοῦ ἐλεύου ἐμβαλεῖν τὴν ψῆφον. ἀλλάσσει γὰρ τοὺς τόπους αὐτῶν ὁ Βδελυκλέων, ἵνα ἀπατηθεὶς ὁ πατήρ βάλῃ εἰς τὸν τοῦ ἐλεύου.)

993. (φέρ' ἐξεράσω : Ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν γῆν μεταβαλῶ 30 τὰς ψῆφους. ἔρα γὰρ ἡ γῆ. βούλεται δὲ ἀριθμησαί τὰς ψῆφους.)

994. (ἐκπέφυγας ὦ Λάβης : Ὡς ἀριθμηθειῶν τῶν ψῆφῶν καὶ τῶν ἀπολοουσῶν πλειόνων οὐσῶν.)

995. ποῦ 'σθ' ὄδωρ : Ὡς παρεμύνην αὐτοῦ ψυχρὸν 35 ὕδωρ αἰτεῖ. (ἀκούσας γὰρ τὸ ἐκπέφυγας ὁ Φιλοκλέων ἐλιποφύχησεν. ὅσον γὰρ ἐπ' αὐτῷ ἦν καταδικασθεὶς.)

997. (ὄντως ἀπέφυγεν : Ὑπεξελύθη, γενόμενος ἐκτὸς τιμωρίας τοῦ φεύγοντος.)

999. ζυεῖσομαι : Συγγνώ. *Vicf.*

1001. (σύγγνωτέ μοι : Ὡς μέγα τι ἀτόπημα πράξας ἀπολογεῖται τοῖς θεοῖς.) 40

1006. (ἐπὶ δεῖπνον, εἰς ζυμπόσιον : Ἐν ἐστὶν ἐπὶ δεῖπνον εἰς συμπόσιον. οὕτω γὰρ ἐκάλουν, ὥστε μόνον εἶναι τὸν οἶνον κοινόν, τὰ δὲ λοιπὰ ἑαυτοῦ κομίζειν 45 οὕτω κληθέντα. πανθοινίαν δὲ ἔλεγον, ὡς φησὶν Εὐφρόνιος, ὁπότε εἰς κοινὸν κατατιθέντες τὰ κομισθέντα δεῖπνα πάντες ἀπέλυον.)

1007. κοῦκ ἐγγαίνεται : (Οὐκ ἐγγελάσει σοι, φησὶν, ὁ Ὑπερόλος, ὄρων σε ταπεινόν τε καὶ οἰκτρὸν ἐκ τοῦ 50 δικάζειν καὶ τρεῖς ὀβολοὺς λαμβάνειν καὶ αἰεὶ πένεσθαι.) ὑπὲρ τῆς πονηρίας δὲ Ὑπερόλου εἰρηται. (καὶ νῦν δὲ ὀλίγα παραγράφωμεν. Ἀνδοκίδης φησὶ τοίνυν « περὶ Ὑπερόλου λέγειν αἰσχύνομαι· οὐ δὲ μὲν πατήρ

« ἐστιγμένους ἔτι καὶ νῦν ἐν τῷ ἀργυροκοπέῳ δουλεύει
 « τῷ δημοσίῳ, ὡς δὲ ξένος ὢν καὶ βάρβαρος λυχο-
 « ποιεῖ. » Θεόπομπος δὲ φησὶ καὶ τὸν νεκρὸν αὐτοῦ
 καταποντωθῆναι, γράφων ὅτι « ἐξωστράχισαν τὸν
 5 « Ὑπέρολον ἕξ ἔτη ὃ δὲ καταπλεύσας εἰς Σάμον καὶ
 « τὴν οὐκηναι αὐτοῦ ποιησάμενος, ἀπέθανε. καὶ τούτου
 « τὸν νεκρὸν εἰς ἀσκὸν ἀγαγόντες εἰς τὸ πέλαιος κα-
 « τεπόντωσαν. »)

1009. [ἀλλ' ἴτε χαίροντες : Τοῦτο κομμάτιον κα-
 10 λείται, ὅπερ ἐστὶ προκήρυγμα τῆς παραβάσεως. ἔστι δὲ
 κώλων χοριαμεικῶν ἐπιμεμιγμένων ἐπιτρίτοις καὶ βακ-
 χείοις καὶ παλιμβάκχοις ζ', ὧν τὸ πρῶτον τρίμετρον κα-
 ταληκτικὸν, τὸ δεύτερον δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸν
 πρῶτον ἔχον πόδα πεντασύλλαβον τὸ τέταρτον δίμετρον
 15 ἀκατάληκτον, ὅμοιον τῷ β', τὸ ε' ὅμοιον τῷ πρώτῳ.
 τὰ δὲ λοιπὰ ὡς τὸ δεύτερον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

1013. (μὴ πέση φαύλως : Φυλάττεσθε, φησὶ, μὴ
 ἐκφαιλισθῆναι τὴν διδασκαλίαν τοῦ δράματος τούτου.
 καὶ πρὸ ἐνὸς γὰρ ἐνιαυτοῦ τὰς πρώτας Νεφέλας δι-
 20 δάξας ἀπεκρίθη. — μὴ εὐτελὼς ὄφθει ἢ μεταίως
 ῥηθῆ. ὑπὲρ τοῦ ποιητοῦ δὲ ὁ χορὸς φησὶ. V.)

1016. (εἰπερ καθαρὸν : Παρρησιαστικὸν, εἰλικρινές,
 γνήσιον.)

1017. (πολλ' αὐτοὺς εὔπεποιηκώς : Διὰ τὸ ἐν τοῖς
 25 δράμασιν αὐτοῦ ἐλέγχειν τὰς κλοπὰς ἐκάστου.)

1018. (τὰ μὲν οὐ φανερώς : Οὐκ ἐκ τοῦ φανεροῦ,
 φησὶν, ἐπικουρεῖ ὁ ποιητὴς τοῖς θεαταῖς ὑμῖν, ἀλλὰ δι'
 ἑτέρων ποιητῶν λάθρα, ἐπειδὴ διὰ Φιλωνίδου καὶ
 Καλλιστράτου καθίει τινὰ τῶν δραμάτων. πρῶτον γὰρ
 30 δρᾶμα δι' ἑαυτοῦ καθῆκε τοὺς Ἰππέας.)

1019. τὴν Εὐρυκλέους μαντεῖαν : Εὐρυκλῆς μάντις
 δι' ἑτέρων ἑαυτὸν ποιῶν κατάδηλον. φασὶν οὖν ὅτι
 ὡσπερ Εὐρυκλῆς οὕτως καὶ γὰρ ἐδίδου ἑτέροις. R. (οὗ-
 35 τος ὡς ἐγγαστριμβος λέγεται Ἀθηναῖοι τάληθῆ μαν-
 τεύομενος διὰ τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος. τοιοῦ-
 τον οὖν, φησὶ, καὶ ὁ ποιητὴς τρόπον ἐποίησεν εἰς τὰ
 δράματα, ἑτέροις διακόνοις χρώμενος, ὡς εἰ εἶπεν
 ἔργον ποιήσας τῶν ἔχοντων ἀγαθὸν δαίμονα. ἐγγαστρι-
 40 ται δὲ καὶ Εὐρυκλεῖδαι ἐκαλοῦντο ἐντεῦθεν πάντες οἱ
 μαντεῦόμενοι, ἀπὸ Εὐρυκλέους [πρῶτον] τοῦτο ποιή-
 σαντος. τὸ δὲ, εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδύς, ἀντὶ
 τοῦ εἰπεῖν, ὅτι πρότερον ἄλλοις ἐδίδου τὰς κωμωδίας.)

1021. (κινδυνεύων καθ' ἑαυτὸν : Διὰ γὰρ τὸν κίνδυ-
 νον οὐδὲς ὑπεκρίθη τοὺς Ἰππέας.)

1024. (οὐκ ἐκτελέσει φησὶν : Οἶον, οὐ τέλος ἐπαρ-
 45 ῥῆναι, φησὶν, ἠθέλησε καὶ οὐκ ἐπὶ τέλος ἔδοξεν αὐτῷ
 ἔλθεῖν οὔτε τῆς ποιήσεως οὔτε τῶν ἐπαίνων.)

(1025. οὐδὲ παλαιστρας : Οὐδὲ εἰ προσῆλθεν αὐτῷ
 τις ἐξώλης, ἀναστραφεὶς καὶ δεόμενος μὴ κωμωδεῖσθαι
 50 ἐμαλλάττετο οὐδὲ ἐπειθετο. Ἄλλως. δι' Εὐπόλιν. ἐν
 Αὐτολύκῳ δὲ τοιαυτὰ φησὶ. [τοῦτο δὲ καὶ ἐν Εἰρήνῃ
 (702) οὕτω] περιῆει τὰς παλαιστρας σεμνυνομένους, καὶ
 τοῖς παισὶν ἑαυτὸν δῆλον ποιῶν τῆς νίκης ἕνεκα.

1026. (παιδικὰ ὀξυτέρων. ἔστι δὲ οὐδέτερον πληθυν-

τικόν. τοῦτο δὲ τινες ἐπ' ἀγαθοῦ ἔρωτος, τινὲς ἐπ' αἰ-
 σχροῦ λαμβάνουσι. τὸ δὲ παιδικὰ ἐρώμενον.)

1028. (ἵνα τὰς Μούσας : Τουτέστι τὰ δράματα. εἰ
 γὰρ μὴ καταδήλων ποιήσῃ τοὺς τοιοῦτους, ἀλλ' ἐπι-
 κρύψῃ, οἰομένω μαστροποῦ τῶν τοιοῦτων εὐρεθῆσονται.) 5

1029. (ἀνθρώποις : Ἄλλὰ τέρασι, φησὶ, καὶ δαίμο-
 σιν. ὀργῆν δὲ γενναῖον φρόνημα.)

1031. (τοῖς μεγίστοις ἐπιχειρῶν : Δηλοῖ ὅτι αἱ διδα-
 σκαλῖαι ἴσως φέρουσι τοὺς Ἰππεῖς πρώτους ὑπ' αὐτοῦ
 καθιεμένου. περὶ Κλέωνος γὰρ αἰνίσσεται.) 10

1081. (ζυστάς : Ὡς ἐπὶ τῶν παλαιόντων.) — τῷ
 Κλέωνι λέγει. V.

1032. Κύννης : Κύννα πόρνη. [Eq. 768 :] « μετὰ
 Κύνναν καὶ Σαλαβακῶ. » Ἐρατοσθένην δὲ ἀγνοή-
 σαντα τὴν Κύνναν ὅτι πόρνη, (οἱ μὲν τινες προφέρεσθαι 15
 φησὶ κυνός, ὡς ἐπ' ἀναιδούς, οἱ δὲ πυρός οὐκ εὔ. θέλων
 οὖν παραβαλεῖν τὸν Κλέωνα κυνὶ διὰ τὸ ἀναιδὲς, ἐτέρως
 ἐσχημάτισεν. ἐλιχμῶντο δὲ ἔλιχον.)

1034. (φωνὴν δ' εἴχε χαράδρας : Ἐπειδὴ πλέον τι τοῦ
 χειμάρρου εἰς τραχύτητα καὶ ἀνωμαλίαν ἔιχεν. Φερα- 20
 κράτης ἐν Ἐπιλήσει « κὰν μὲν σιωπῶ, φέρεται,
 « πνίγεται, καὶ φησὶ, τί σιωπᾷ; ἂν δ' ἀποκριθῶ, οἶ-
 « μοι τάλας, φησὶ, χαράδρα κατεληλυθεν. »)

1086. (φώκης δ' ὀσμὴν : Εἰς κακοσμίαν αὐτὸν δια-
 βάλλει, διὰ τὸ βυρσοδέψην αὐτὸν εἶναι. Ὅμηρος [Od. 26
 Δ, 442]

φωκῶν ἀλιотρεφῶν ὀλοώτατος ὀσμῆ.

καὶ [406]

πικρὸν ἀποπνεῖσαι εἰδὸς πολυθενέος ὀσμῆν.

Λαμίας ὄρχεις : Λάμια θηρίον, ἀπὸ τοῦ ἔχειν μέ- 20
 γαν λαίμον, λαίμιά τις καὶ λάμια. δραστικὸν δὲ οἱ ὄρ-
 χεις. εἰδωλοποιεῖ δὲ τινὰς ὄρχεις Λαμίας. θῆλυ γὰρ.
 Δοῦρις δ' ἐν β' Λιδικῶν ἱστορεῖ γυναῖκα καλὴν γενέ-
 σθαι τὴν Λάμιαν, μυχθέντος δὲ αὐτῇ Διὸς, ὑφ' ἧρας
 ζηλοτυπομένην ἃ ἔτικτεν ἀπολλύουσι. διόπερ ἀπὸ τῆς 25
 λήτης δύσμορφον γεγενῆσθαι, καὶ τὰ τῶν ἄλλων παιδία
 ἀναρπάζουσαν διαφθερίζειν.

πρωκτὸν δὲ καμήλου : Θερμόπρωκτος γὰρ ἡ καμή-
 λος καὶ λάγνος. κάμιλος δὲ τὸ παχὺ σχοίνιον διὰ τοῦ ι.)

1028. δωροδοκηθῆναι ὑπὸ τοῦ Κλέωνος. V. 40

1037. ἀντὶ τοῦ Κλέωνος. οὐκ ἄμα δὲ ἐκωμώδησεν
 ἐκεῖ λέγων ἐν ταῖς Νεφέλαις. ἠπιάλους δὲ τοὺς φιλοσό-
 φους φησὶν. ἠπιάλοι δὲ εἰσὶν οἱ βριγοπύρετοι. V.

1038. (τοῖς ἠπιάλοις : Ἠπιάλος τὸ πρὸ τοῦ πυρετοῦ
 κρύος. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις καὶ Θεσμοφοριαζούσαις 45
 [fr. 316] « ἄμα δ' ἠπιάλος πυρετοῦ πρόδρομος. » Δίδυ-
 μος δὲ φησὶ, δαίμων, δν Ἠπιάλην καὶ Τίφρον καὶ Εὐδό-
 παν καλοῦσι. τὸ δὲ πυρετοῖσιν ἐπήνεγκεν ἀπὸ τοῦ πά-
 θους. Ἄλλως. τοὺς βλάπτοντας τὴν πόλιν λέγει
 ἠπιάλους καὶ πυρετοὺς. ταῦτα δὲ εἶδη πυρετῶν. ὡσπερ 50
 οὖν οὔτοι βλάπτουσι τὰ σώματα, οὔτω καὶ οὔτοι τὴν
 πόλιν.)

(πέρυσιν : Πέρυσι γὰρ τὰς Νεφέλας ἐδίδαξεν, ἐν αἷς τοὺς περὶ Σωκράτην ἐκωμώδησεν. ἠπιάλους δὲ αὐτοὺς ὠνόμασεν, ὡς ὠρότητα παρασκώπτων. ἐν δὲ τοῖς Ἰππεῦσι τὸν Κλέωνα, ὡς πρὸ τῶν Νεφελῶν καθῆκε. τὸ δὲ τὸς πατέρας ἤγchon λέγει διὰ τὸν ἤττονα λόγον, τὸν πατραλοῖαν. ἢ διὰ τὸν ὑπ' αὐτοῦ, ὡς φησι, πέρυσιν εἰσαχθέντα ἐν Νεφέλαις τύποντα τὸν πατέρα αὐτοῦ.) — τοῦτο πρὸς τὸν ὑπ' αὐτῶν ἤττονα λόγον, ᾧ πατραλοῖας χρώμενος εἰσάγεται ἐν Νεφέλαις. V.

10 1039. ὅτι νύκτωρ ἐσκέπτοντο. V.

1041. προκαλήσεις : [Παρὰ τὸ προκαλεῖσθαι, ὅπερ ἐστὶν εἰς συμβάσεις καὶ συνθήκας καὶ διαλλαγὰς παρακαλεῖν.] ἐπὶ τῇ προκαλεῖσθαι εἰς δίκας. R.

1043. (ὡς τὸν πολέμαρχον : Ὅνομα ἀρχῆς. οὐ τοῖς 15 πολιταῖς τοῦτο προσῆψεν, ἀλλὰ τοῖς ξένοις. αἱ γὰρ ξενικαὶ δίκαι ἐπὶ τοῦ πολέμαρχου εἰσῆγοντο. οἱ δὲ καὶ βοηθείας δεόμενοι ἐπὶ τὴν ἀρχὴν κατέφευγον τοῦ πολέμαρχου. ἀλλὰ καὶ οἱ κατηγοροῦντες γονέων κακώσεως πρὸς τὸν πολέμαρχον ἐδικάζοντο, κάκεινος ἔκρινεν. Ἄλλως. πολέμαρχος, ἀρχων, πρὸς τὸν κατηγγυῶντο τοὺς ξένους.)

1044. (πέρυσιν καταπρόδοτε : Ὅτι πέρυσιν διδάξας τὰς πρώτας Νεφέλας ἠτήθη. περιττὴ δὲ ἡ κατά.)

1045. (ἄς ὑπὸ τοῦ μῆ : Τὰς καινὰς διανοίας ἀγνοήσαντες, ὑπὸ τοῦ μῆ νοεῖν, παρακρίνατε. ἀναλδεις δὲ ταπεινὰς, ἀσθενεῖς.) — ἀφανείς, ξηράς. R.

(1050). εἴπερ ἐλαύνων τοὺς ἀντιπάλους : Ἄντι τοῦ ἐπιχειρῶν καὶ ἐπιτρέγων. τὸ δὲ συνέτριψεν ἀπὸ τῶν ἐρετῶν ἐπήγαγε, τῶν ὑπὸ ῥύμης συντριβόντων τὰς κώπας. [νικήσας, φησὶ, τοὺς ἀντιπάλους, τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἀπώλεσε, τοῦτο γὰρ ἐπίνοιαν λέγει, παρακριθεὶς ὑπὸ τῶν κακῶς κρινάντων.] ὃ δὲ βούλεται εἰπεῖν, ὅτι οὐ χεῖρον ἐπαινεθήσεται παρὰ τοῖς σοφοῖς τοὺς ἀνταγωνιζομένους αὐτῷ νικῶν. ἔτι οἱ δὲ φασι ὡς ἀπὸ τῶν 25 ἀτυχῶς ἠνιοχούτων καὶ συντριβόντων τὰ ἄρματα τὴν μεταφορὰν ἐδέξατο, ἐπειδὴ πρὸς τὸ παρελαύνων ἐπήνεγκε τὸ ξυνέτριψε. τὰ νοήματα δὲ τὰ ἐπισήματα τῶν δραμάτων.

1051. πνίγος τὸ καὶ μακρόν. V.

40 1053. κἀξυρῖσκιν : καινὰς ἐπινοίας καὶ ὑποθέσεις. V. *Vicé*.

1057. (μετὰ μῆλων : Εἰώθασιν γὰρ μῆλα εἰς τὰς κισσῶδες βάλλειν ὡς χάριν εὐσμίας.) — Ἄττικόν τὸ σχῆμα ἀντὶ τοῦ ἱμάτια. V.

45 1059. (δεξιότητος : Δεξιοὶ δοξεῖτε εἶναι. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν δὲ, ὁμηῆς, δεξιότητος εἶπεν, ὡς πρὸς τὸ πρᾶγμα.)

1060. ὦ πάλοι ποτ' : (Ὁ χορὸς πρὸς ἑαυτὸν,) παρὰ τὸ

πάλοι ποτ' ἦσαν ἀλοιμοὶ Μιλήσιοι.

1062. ἐν τούτῳ τῇ πολεμῶν. V.

50 1063. (πρὶν ταῦτα : Τὰ πρὶν κατορθώματα ἀπώλετο. Δίδυμός φησιν ὡς παρῴδησε ταῦτα ἐκ τῶν τοῦ Τιμοκρέοντος τοῦ Ῥοδίου.)

1066. (αἰδ' ἐπανθοῦσι τρίχας : Ἡ τότε αὐτοὺς δεῖ-

ξουσιν οὔτοι τοὺς κροτάφους. οἱ δὲ διαιροῦσιν ἀπ' ἀλλῆς ἀρχῆς τοῦτο, οἰδ' ἐπανθοῦσι τρίχας, ἔν' ἢ περὶ τῶν νεωτέρων ὁ λόγος. καὶ γὰρ τὰ ἐξῆς περὶ αὐτῶν φησι.)

1068. ἐκ τοῦ ὑπολοίπου τοῦ γήρους. V.

1068. (γῆρας εἶναι κρεῖττον : Διαβάλλει τοὺς νέους ὁ ποιητῆς μὴ δυναμένους κατὰ τοὺς ἀρχαίους κωμωδεῖν. κικίνους δὲ ἔλεγον τὰς περιεστεμμένας καὶ τετημηλημένας τρίχας. σχῆμα δὲ τὴν σκευὴν καὶ τὸν κόσμον.)

1071. (εἴτις ὁμῶν ὦ θεαταί : Τοῦτο ἐστὶν ἐπίρρημα. 10 τὸ δὲ ἐπίρρημα ὡς ἐπίπαν ὀκτωκαίδεκα στίχων ἢ 16' ἢ 15'. ἐνθάδε δὲ εἰκοσι.)

1072. διεσφηκωμένον : Εἰς σφήκας διεσφασσμένον. ταῦτα δὲ πρὸς τὴν σκευὴν, ἣν περιέθετο ὁ χορὸς, τὴν τῶν σφηκῶν ποικιλίαν μιμούμενος, περὶ τοῦ σχήματος 15 ἀπολογούμενος φησιν. Ἄλλως. διαδεδεμένον. (κρεῖττον δὲ μέσον σφήκωμα φαινόμενον. ἔχουσι γὰρ κεντρίδας, ὡς εἰς σφήκας σχηματίζομενοι.)

1073. τοῦ κέντρου. V.

1074. (βραδίως ἐγὼ διδάξω : Ὁ στίχος Εὐριπίδου ἐκ 20 Σθενεβοίας. τὸ δὲ ἢ [v. 1091] ἀντὶ τοῦ ἦν Ἄττικόν, ὡς τὸ « ἢ παρεσκευασμένος » ἐν Πλούτῳ [77]. τούρροπυγιον δὲ τὸ ἐγκυκεντρωμένον λέγει.)

1078. (ὁ βάρβαρος : Τὴν ἐν Μαρθῶνι κατὰ τοῦ Δαρείου νίκην λέγει.) — συνεχῶς εἰσάγονται τῶν Μηδικῶν 25 μεμνημένοι, ὥστε τὰ γεγόμενα παίδων ὄντων ἑαυτοῖς ἀνατιθεῖναι ἐπὶ τῷ τοὺς νέους καταπλήττεσθαι. V.

1080. τάνθρηνα : Νῦν τὰ τῶν σφηκῶν κηρία. (κυρίως δὲ τὰ τῶν ἀνθρηνῶν σμήνη.) ἀνθρήνας δὲ οἱ μὲν τὰς μελίσσας, οἱ δὲ ἕτερον ζῶον κηροποιὸν παραπλήσιον 30 σφηκί. (Ἄλλως. οἱ τόποι ὅπου κατοικοῦσιν οἱ σφήκες. δεόν δὲ ἦν εἰπεῖν τὰς οἰκίας.) — μενοιῶν : Φροντίζων, μεριμνῶν, προθυμῶν. *Vicé*.

1081. τὸ τοῦ Ἀχαιοῦ ἀπὸ Μῶμου δράματος. V.

1082. (θυμὸν δξίνην : Ἀντὶ τοῦ δριμεῖαν ὄργην.) 35

1083. τὴν χελύνην ἐσθίων : Ἀντὶ τοῦ τὰ χεῖλη. οἱ γὰρ ὄργιζόμενοι ἐνδάκνουσι τὰ χεῖλη.

(1084). ὑπὸ δὲ τῶν τοξευμάτων : Τῶν πεμπομένων ὑπὸ τῶν βαρβάρων. τῷ γοῦν ἀπαγγεῖλαντι, [ὡς ὑπὸ τῶν τοξευμάτων τῶν βαρβάρων οὐκ ἦν ἰδεῖν τὸν οὐρανόν,] 40 Λεωνίδας ὁ τῶν Λακεδαιμονίων στρατηγὸς εἶπεν ἀγαθὰ ἀγγέλλεις, ὦ ξένη, εἰ ὑπὸ σκιᾶν μαχοῦμεθα.

1086. γλαυῆς : Τὸ γλαυῆς ὄνομα, φησὶν Εὐφρόνιος, οἱ Ἄττικοι μὲν περισπῶσιν, οἱ δὲ Δωριεῖς δξύνουσιν. γλαυκα δὲ τὴν Ἀθηναῖαν καλεῖ. (Ἄλλως. φασὶ κατὰ τὸ 45 ἀληθὲς γλαυκα διαπτεῖσθαι τὴν νίκην τοῖς Ἀθηναίοις ἀπαγγέλλουσαν.)

1087. θυννάζοντες : Κεντῶντες (ὡς τοὺς θύνους τοῖς τριόδουσι, μεταφορικῶς).

θυλάκος : Θυλάκος φασὶν εἶναι τὰ περὶ τοῖς σκέ- 60 λεισι καὶ τοῖς μηροῖς Περσικά. (εἶδη βρακίων παρὰ Πέρσαις. θυννάζοντες εἰς τοὺς θυλάκους, ἀντὶ τοῦ εἰσπηδῶντες εἰς τὰς ἀναξυρίδας.)

1088. (κεντούμενοί : Τοῦτο πρὸς τὴν ὁμοιότητα τῶν σφρηκῶν.)
1091. (ἄρα δεινός : Ἡ ἀντιπῶδὴ καὶ ἀντιστροφή ὁμοία ἐστὶ τῇ ᾠδῇ. καὶ αὐτὴ γὰρ κώλων ἐστὶ καὶ στίχων ἰα', καὶ τὰ μὲν τροχαϊκά, τὰ δ' ἔχει ἰαμβικά, πλὴν ἐν τῷ ζ' κώλῳ τὸν τρίτον ἔχει πόδα χορείον. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ συνήθειαι δύο διπλαῖ. τὸ δὲ ἦ κἀνταῦθα ἀπὸ τοῦ ἕα κατὰ κρᾶσιν ἢ ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον ἔγω.)
1094. (οὐ γὰρ ἦν ἡμῖν : Τὸ φροντίς ἐνταῦθα συνά-
10 πτεται.)
1096. (βῆσιν εὖ λέξεν : Ὡς οἱ νῦν ἀσχοῦσι μόνον τὸ εὖ λέγειν, οὐ τὰ πολεμικά.)
1098. (πολλάς πόλεις : Ἴσως ὑπὸ Μήδους γενομένης Ἀθηναίων.)
1101. [πολλαχού : Τὸ ἀντεπίρρημα ὁμοίον ἐστὶ τῷ ἐπιρρήματι, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν εἰσθότων στίχων τροχαϊκῶν, ὅφ' ὁ διπλῆ ἕξω νενεουκία.]
1108. οἱ δὲ παρὰ τοὺς ἔνδεκα : (Ἐτήρουν οἶδε τοὺς δεδεμένους. οὗτοι δὲ νῦν θεσμοφυλάκες καλοῦνται. 20 Ἄλλως.) ἢ τῶν ἔνδεκα ἀρχὴ τοὺς μὲν ὁμολογούντας καὶ ἀνδραποδιστάς καὶ λωποδύτας θανάτῳ ἐκόλαζον, τοὺς δὲ ἀρνούμενους εἰς δικαστήριον εἰσήγον. (εἰσήγον δὲ καὶ τὰς ἐνόηξαι.) ἐνόηξις δὲ ἐστὶ δίκη, ὡς φησὶν ὁ Παλαμῆδης, κατὰ τῶν πρὸς δημόσια πωλούντων.
- 25 1109. (οἱ δ' ἐν ᾠδαίῳ : Ἔστι τόπος θεατροειδῆς, ἐν ᾧ εἰῶθαι τὰ ποιήματα ἀπαγγέλλειν, πρὶν τῆς εἰς τὸ θέατρον ἀπαγγελίας. τοῦτο δὲ φησὶ δεικνύς ὅτι εἰς πάντα τόπον εὐρήσει τις δικαστὰς ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ἄλλως. τοῦτο οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς τὸ πλῆθος τῶν δικῶν. τάχα δὲ καὶ τὰς διαίτας δηλοῖ.)
- 30 1110. (συμβεβυσμένοι : Πυκνώσαντες ἑαυτοὺς καὶ κάμψαντες διὰ τὸ γῆρας. Ἄλλως. τὸ πυκνὸν πρὸς τὸ ξυμβεβυσμένοι. παίοντες δὲ μόλις τῇ βακτηρίᾳ, ὡς ἂν γέροντες. ἢ ὑπὸ τοῦ συμπεπυκνώσθαι. ἐδίδοντο δὲ καὶ 35 βακτηρίαίς τοις δικασταῖς ὁμόχροι τοῖς δικαστηρίοις, ἕπου ἐκάστους εἰσελθόντας διακίνας ἔδει, ἵνα τὸν διαμαρτάνοντα ἀπελέγξῃ τὸ χρῶμα.)
1111. (ὥσπερ οἱ σκώληκες ἐν τοῖς κυττάροις : Τουτέστιν ἡρέμα, ὡς οἱ σκώληκες, διὰ τὸ γῆρας. κύτταροι 40 δὲ αἱ τῶν κηρίων κοιλότητες. ἐστὶ δὲ ἡ πνευλις ἢ περιχειμένη ταῖς βάλανος. Ἄλλως. καὶ τῶν σφρηκῶν τὰ κοῖλα καὶ τὰ τῆς πεύκης καὶ τὰ τῆς πίτυος προανθούοντα στροβιλία, καὶ ὁ πυθμὴν, καὶ ἡ κατάρρησις. οἱ δὲ καὶ τὰ ἐν τοῖς κηροῖς τρήματα, ἢ τὰ κοῖλα ἄγγη, καὶ τῶν 45 αἰδοίων τοὺς βάλανους.)
1114. (ἀλλὰ γὰρ κηφῆνες : Τοὺς ἐπὶ τοῦ βήματος λέγει βήτορας. κηφῆνες δὲ εἰσὶν οἱ ἀρσενες τῶν μελισσῶν, ὅτινες οὔτε κέντρα ἔχουσιν, οὔτε κηρία ἐργάζονται, ἀλλὰ τὰ τῶν μελισσῶν ἔργα ἐσθίουσιν. Ἡσίοδος 50 [Op. 302]
- κηφῆνεςσι κοθοῦροις ἱκέλος ὀρμῆν,
ὅτε μελισσῶν κάματον τρήχουσιν ἀεργοὶ
ἱσθόντες.)
1116. ὥσανεἰ ἔφη τὸν γόνον τῶν μελισσῶν. R.
1119. (φλύκταιναν : Φύσκαν ἐν τῇ χειρὶ ἐκ τοῦ κωπηλατεῖν.)
1120. ἔμβραχυ : Καθάπαξ, ἢ παντάπασι τὸ ἐμβραχυ, Ἀττικῇ συνήθεια, (οὐδὲν πλέον δηλοῦσα ἢ τὸ βραχύ, ὡς ἐμφαγεῖν τὸ φαγεῖν. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ [Phœn. 739] 5 τὸ ἐνδυστυχεῖσθαι ἀντὶ τοῦ δυστυχεῖσθαι.)
1122. οὗτοι ποτὲ ζῶν : (Καυνάκην ἀμφιάσαι βούλεται τὸν πατέρα ὁ υἱός, ἀφελόμενος τὸ τριβώνιον.) φησὶν οὖν ὅτι τὸν τριβῶνα οὐκ ἀφαιρῶ (ἐμαυτοῦ. τὸν γὰρ τριβῶνα περισπᾶσας θέλει αὐτὸν καυνάκην ἐνδύσαι. 10 καυνάκης δὲ χλαῖνα Περσικῇ ἀλεινῇ, παρὰ τὸ ἀλεινεσθαι. ὁ δὲ Παλαμῆδης φησὶν καυνάκης ἐστὶ Περσικὸν ἱμάτιον, ἔχον ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους μαλλούς.) [Ἄλλως. καυνάκης εἶδος ἱματίου, ἕπερ καὶ περσιδα καλοῦσιν. οἱ δὲ σισύραν Θυματιδα, ἕπερ ἔοικε Μορύ- 15 χου σάγματι. σάγμα δὲ ἡ θήκη τοῦ ὅπλου, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς. ἐπεστρατεύσατο δὲ, σφοδρῶς ἐπῆλθε τοῖς ἡμετέροις μαχεσόμενος σώμασι.] μήποτε τὸν πνεύσαντ' αἴ φησι βορᾶν ἐπὶ τῷ Ἀρτεμισίῳ καὶ διαφθειράντα τὸν τῶν βαρβάρων στόλον. καλῶς δὲ ἐπεστρατεύσατο. πολὺς γὰρ 20 ἐπελθὼν κατέδυσεν αὐτῶν τὰ σκάφη, (βοηθῶν Ἀθηναίοις.)
1126. οὐδαμῶς μοι ξύμφορον : Οὐ λυσιτελεῖ μοι, φησὶ, πολυτελῆ ἀμφιένυσσαι. (καὶ γὰρ πρῶν ἰχθύδια ἐσθίων ὄπτα, καταστάξαντος ζωμοῦ ἐπὶ τὸ ἱμάτιον, 25 τριβόλον ἔδωκα τῷ γναφεῖ μισθόν, τουτέστι τῷ πλύνοντι τὰ ἱμάτια.)
1128. ἐπὶ τὸ ἱμάτιον. R.
1132. (τριβωνικῶς : Ἐὰν μὲν τριβωνικῶς, ὥσπερ τριβώνιον τετριμμένῳ καὶ ἀσθενήσαντι. ἐὰν δὲ γερωντι- 30 κῶς,) ὡς πρέπει γέροντι.
1133. (φυτεύειν : Γενᾶν.)
1134. ἀποπνίξαι : (Διὰ τὸ καῦμα τὸ ἀπὸ τῆς καυνάκης.) — ὑπὸ κρύους δηλονότι παρὰ τὴν ὑπόνοιαν. καινὸν δὲ λαμβάνει ἱμάτιον. R.
- 35 1136. (τουτὶ τὸ κακόν : Τὸ καινὸν παρ' ὑπόνοιαν. ἐπεὶ καινὸν παραλαμβάνει ἱμάτιον.)
1137. (οἱ δὲ καυνάκην : Ἔοικε τὸ βαρβαρικὸν εἶναι φόρημα.)
1138. ἐγὼ δὲ σισύραν : Ἀπὸ δήμου. φαίνεται καὶ ἡ 40 σισύρα βαπτῆ. R. (σισύραν εἶπε οὐ τὸ μαλλωτὸν στρώμα, ἀλλὰ βάλαν. ἐστὶ δὲ ἡ ἀπὸ δερμάτων συρραπτομένη χλανίς. Θυματιδα δὲ εἶπεν ἀπὸ δήμου τῆς Ἰπποβοωντίδος φυλῆς, ὡς ἐκεῖ τῶν βαιτῶν γινομένων, ἀπὸ Θυμοίτου ἤρωος. μήποτε δὲ γραπτέον Θυμοτιδα.) 45
1139. (εἰς Σάρδεις : Εἰς Σάρδεις γὰρ ἐπωλεῖτο τὰ Περσικὰ ἱμάτια. Σάρδεις δὲ πόλις Λυδίας ὑπὸ Πέρσαις, ἀναγκαίως οὖν Περσικὰ ἐφόρου.)
1141. (οὐ τοῖνον γ', ἀτάρ : Οὐκ ἤλθον εἰς Σάρδεις.)
1142. (Μορύχου σάγματι : Μόρυχος ὠχρός. σάγματι 50 δὲ τῷ μαλλωτῷ σάγμα, ᾧ ἔχρηθον ὡς τρυφερός πλείονι θάλπει χρώμενος. Ἄλλως. τῶν περὶ τρυφήν ἐσπουδακῶτων ὁ Μόρυχος. σάγματι δὲ, ἐπεὶ παχέα. ἴσως ὡς ἐκεῖνου παχεῖ σάγματι χρωμένου. Ἐκβάτανα δὲ πόλις

Περσῶν. κρόκη δὲ βοδάνη καὶ κροκύφαντος, ὅτι διὰ κρόκης ὑφαίνεται.)

1144. (χολίξ : Χολίξ λέγεται τὸ τοῦ βοῦς ἔντερον μαλλωτὸν, ὃ ἐστὶν ὁ ἐκ κρόκης μαλλός. Ἄλλως. τὰς ἔξοχας τῶν κρόκων εἰκάζει χολίκι. τοῦτο δὲ Ἀρτεμίδωρος λέγει, τὰς ἐπὶ τῆς κοιλίας λεγόμενας χολάδας. Εὐφρόνιος δὲ οὐ τὰ ἔντερα καθ' αὐτὸ, ἀλλὰ πᾶν σὺν τῷ λίπτι καὶ τοῖς ὑμέσιν.)

1148. ἐριώλην : Ἐρίων ἀπώλειαν, (παρὰ τὸ τὰ ἔρια ἀναλώσαι.)

1151. (κατήρυγε : Κατέπνευσεν, ὡς ἐπὶ τῶν μετὰ τροφήν ἔρευγομένων.)

1156. (διερρηχθείη : Πρὶν συμπεσεῖν ἀπὸ τῆς ὀπτήσεως τὰ κρέα μου. ἐμβάδας τὰ δικάστικα ὑποδήματα.)

1158. τὰς Λακωνικάς : ἀστειόταται γὰρ αὗται. R. (ἀνδρεῖα ὑποδήματα. ἢ ἀστειότατα ὡς αὐτὸς Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις [142]

ποῦ τὸ πῖος; ποῦ χλαῖνα; ποῦ Λακωνικαί;

δὲ Φιλοκλέων ἀποσείεται αὐτὰς, ὡς ἐχθρῶν Ἀθηναίους τῶν Λακεδαιμονίων. καττύματα δὲ δερμάτα τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ, ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλεται.)

1161. (ἐνθες : Ἐνθες τὸν πόδα σου εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀνύσας, καὶ περιπάτει ἐρρωμένως. ἔνθες ἀντὶ τοῦ ὑπόδουσαι. ἅμα μὲν πρὸς τὸ ὑπόδημα, ἅμα δὲ πρὸς τὴν χώραν.)

1163. εἰς τὴν πολεμίαν : ἅμα μὲν πρὸς τὸ ὑπόδημα, ἅμα δὲ πρὸς τὴν χώραν. R. (ὁ μὲν εἶπε τὴν Λακωνικὴν ἐμβάδα, ὁ δὲ ὑπενόησε λέγειν αὐτὸν τὴν χώραν.)

1167. (χιμετλον : Ὅτι κυρίως νῦν τὸ ἀπὸ τοῦ ψύχους ἐπὶ τῶν δακτύλων τραῦμα. λέγεται δὲ καὶ μέρος τι τοῦ ποδός, περὶ ὃ τὸ πάθος. καὶ ὅτι χιμετλον οὐ λέγουσιν ἐνικῶς, πληθυντικῶς δὲ χιμετλα. παρ' ὑπόνοιαν δὲ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἀγαθὸν οὐδὲν λήφομαι. ὅστις τὰ τῶν γερόντων οὐ λήφομαι.)

1169. διασαλακῶνισον : (Ἀβρύνθητι καὶ διαθρύφθητι.) οἱ δὲ λυκῶνισον ἀπὸ Λύκωνος μαλακοῦ, τοῦ Αὐτολύκου πατρός. (Ἄλλως. εἰσικεν ἐμφαίνεσθαι τῷ ὀνόματι τὸ σαλακῶνεσθαι, τούτῳ τὸ σαλεύειν τὸν πρωκτόν. ἐν τισὶ μὲν διαλυκῶνισον. ἐν δὲ τῇ Ἀρτεμίδωρου συναγωγῇ διαλακῶνισον. αἰτία δὲ τοῦ λεξιολογίου ἡ συνήθεια. μήποτε γὰρ καὶ πεποιθῆται ὑπ' αὐτοῦ. εἰ δὲ μὴ ἀπεσεδιάστατο τὸ διαλυκῶνισον, τάχα ἂν λέγοιτο ἀπὸ Λύκου πεντάθλου. φαίνεται γὰρ τίς καὶ μαλακώτερος γενέσθαι. Ἄμειψίας « εἰ μὴ θανοῦσιν ἐστὶ τις τιμὴ καταβῶμεν. » οἱ μὲν τὸν πένταθλον αὐτὸν Λύκωνα. ὁμοίως δ' ἐστὶ καὶ παρ' Ἐρμιππου ἐν τοῖς Τετραμέτροις « ὕστερον δ' αὐτὸν « στρατηγόν, οὐς ἀνειλωτημένην | καὶ κασαλαζέουσιν « εἶδον καὶ σεσαλακῶνισμένην. » Ἄλλως. ἀβρῶς καὶ μαλαθακῶς σαυτὸν διακίνησον. ἀπὸ τίνος Σαλάκωνος τρυφήλου. τινὲς δὲ σαλακῶνισαί φασὶ τὸν πρωκτὸν ἀεσχρῶς κινήσαι. σαῦλον δὲ καλεῖται τὸ φαῦλον καὶ διερρηχθῆς.)

SCHOL. ARISTOPH.

1172. ὅτω δοθῆνι : Ἀπροσλόγως παίζει. (καὶ τοῦτο τῶν διασαλακῶνισαί ὁμοιον. ἢ πρὸς τὸν πατέρα ἀμόρφως ἡμφιεσμένον τὴν καυνάκην καὶ ἀναρμόστως, ὡς καὶ τὸ σφόροδον τῷ δοθῆνι ἀνάρμωστον ὡς εἰς θεραπείαν. δοθῆνι δὲ φῦμα φλυκταίνῃ ἐοικός.)

1173. σαυλοπρωκτεῖν : Σαλεύειν τὸν πρωκτόν. σαῦλον δὲ τὸ κοῦφον.

1177. πρῶτων μὲν, ὡς ἡ Λάμια : Ὅτι οὐκ οὔσαν τὴν Λάμιαν ὑποτίθεται. (διὸ τὸ χ.) τοῦτο δὲ ἐν μύθῳ λέγεται.

1178. (Καρδοπίων : Καὶ τοῦτο ἀρχὴ μύθου. Δίδυμος ὁ Καρδοπίων ζητητέος. οὐδαμοῦ κωμωδεῖται. ἀλλ' Ἄγκυλίων, ἐπὶ τῷ τὴν μητέρα διατιθέναι. λείπει δὲ ἔτυπεν.) — ὡς ὁ Καρδοπίων τὴν μητέρα : Λείπει ἐτύπησεν. Vict.

1182. μῦς καὶ γαλῆ : (Πρὸς τὴν συνήθειαν, ὅτι τὸν μῦθον προέταττον οὕτως, ὅταν, ἦν οὕτω γέρον καὶ γραῦς. καὶ Πλάτων ἐν Φαίδρῳ [p. 237, B] « ἦν οὕτω δὴ παῖς, « μᾶλλον δὲ μειρακίσκος τούτῳ δ' ἦσαν ἐρασταὶ πάνυ « πολλοί. » Ἄλλως.) ἀρχὴ μύθου μῦς καὶ γαλῆ. (τοῦτο δὲ πρὸς τὸ κατ' οἰκίαν εἰρημένον τῷ Βδελυκλέωνι, οἰόμενος περὶ μυθοῦρων αὐτὸν λέγειν.)

1183. Θεογένης : (Ὁ Θεογένης οὗτός ἐστιν) ὁ Ἀχαρνέως, δν καὶ ἐπὶ τῷ μεγάλῳ ἀποπατεῖν κωμωδοῦσιν. — δηλὸν δὲ ἐν ταῖς Ὠραῖς. V.

1184. τῷ κοπρολόγῳ : Μεγαλοφυῆς γὰρ ὢν καὶ ἀλαζῶν παρηγεῖτο ὡς μικρὰ ταῦτα ἀκούσαι.

1187. (ὡς ξυνεθεώρεις : Ἐμφαίνει μὲν ὡς περὶ γενναίων τινῶν καὶ λαμπρῶν. Ἀνδροκλέα δὲ Κρατίνοσ Σεριφίους φησὶ δοῦλον καὶ πτωχόν, ἐν δὲ Ὠραῖς ἡταιρηκότα Ἀριστοφάνησ τὸν αὐτόν. Τηλεκλειδῆσ δὲ ἐν Ἡσιόδοις καὶ Ἐκφαντίδῆσ βαλλαντιοτόμον. ὁ δὲ Κλεισθένης ἐπὶ μαλακία γρωμιώματος, ἕτερος δὲ γενναῖος ἢ λαμπρὸς Κλεισθένης οὐ πάνυ. Ἄλλως. δεῖν αὐτὸν εἰπεῖν ἐπίσημα ὀνόματα, τούτους εἶπεν, ἵνα αὐτοῦσ διαβάλλῃ.)

1189. πλην ἐς Πάρον : Ἐπαίξεν ἀντὶ τοῦ ὅτε εἰς Πάρον ἐστρατευσάμην. R. (ἀντὶ τοῦ μισθωτοῦσ ὢν στρατιώτης. τὸ δὲ Πάριον τοῦ Πόντου πόλις. καὶ παροιμία

ἐν Παρίῳ ψυχρὸν μὲν ὕδωρ, καλαὶ δὲ γυναῖκες.)

(δύ' ὀβολῷ φέριον : Ἀντὶ τοῦ μισθοφορῶν τοσούτου. Πάρον δὲ οἱ μὲν τόπον, οἱ δὲ κατὰ παιδιὰν εἰρησθαι κωμικὴν τὴν Πάρον. ἱκρίοι δὲ θεωροῦντες τοὺς δύο ὀβολοὺς παρεῖχον τοῖς ἀρχιτέκτοσιν.)

1191. Ἀσκῶνδα καλῶς : (Τὸ χ') ὅτι περὶ τοῦ Ἐφουδίωνος [ὡς] ἀληθῶς ἱστορεῖ. (Ἄλλως. ὅτι κατεφευσμένοι φαίνονται οὗτοι παγκρατιασταὶ ἐπὶ παιδιῇ. ὁ δὲ Ἀσκῶνδας καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος. εἰ μὴ ἅρα ὁ Ἐφουδίων ἐστὶν ὁ ἐν ταῖς Ὀλυμπιάσι φερόμενος Ἐφουδίων Μαινάλιος ὁσ'.)

1195. θῶρακ' ἔχων : Τὸν πολεμικὸν ὑπενόησε χιτῶνα, τοῦ Βδελυκλέωνος τὸ στήθος εἰπόντος. θῶραξ γὰρ καὶ τὸ στήθος δηλοῖ, παρὰ τὸ τὸ θεῖον ὄρειν, του-

τάστι φυλάττειν τὸ διανοητικόν, ὃ ἐστὶν ἐν ἡμῖν θεῖον. ὅθεν καὶ τὸ θεωρήσασθαι, ὡς ἐν Ἀχαρνεύσιν [1132] εἰρη-
ται, οὐ μόνον τὸ καθοπλισθῆναι, ἀλλὰ καὶ τὸ μεθυσθῆ-
ναι σημαίνει, διὰ τὸ θερμαίνειν τὸ στήθος. καὶ ἀκρο-
5 θώρηκας τοὺς ἀκρομεθύσους ἐκάλουν. φησὶν οὖν, πῶς ἂν
μαχεσάιτο παγκράτιον καθωπλισμένοι; ἐπειδὴ νόμος ἦν
τοὺς γυμναστὰς γυμνοὺς εἰς τὸν ἀγῶνα εἰσέρχασθαι.]

1197. (παρ' ἀνδράσι ξένοις: Ἔθος γὰρ ἐπὶ τοῖς ξένοις
καυῶσθαι.)

10 1198. (σεαυτοῦ: Ὁ αὐτὸς σεαυτῷ περιποιήσω.)

1201. Ἐργασίωνος: Γεωργίου. θηλυκῶς δὲ ἐπὶ τῶν
ἀμπέλων (ἢ χάραξ, ἀρσενικῶς δὲ ἐπὶ τῶν πρὸς πολιορ-
κίαν. χάραξ δὲ ἐστὶ τὸ λεπτὸν ξύλον, ᾧ προσδεσμοῦσι
τὴν ἀμπελον, ἵνα μὴ ὑπὸ τῶν ἀνέμων συντριβῇ.)

15 1202. λαμπάδα ἔδραμες: (Εἰ οἶδας σεαυτὸν λαμ-
παδοδρομήσαντα.) ὅτι γὰρ καὶ ἠγωνίζοντο δρόμῳ λαμ-
πάδας ἔχοντες ἐν τῷ Κεραμεικῷ φανερόν.

1206. (Φαῦλλον: Εἰρηται περὶ Φαύλλον ἐν τοῖς
Ἀχαρνεύσιν [313]. ὁ βούπαις δὲ ἡλικίας ὄνομα, ὁ νόος
20 ἐφῆλιξ.)

1207. (εἶλον διώκων: Ἄντι τοῦ εἰπεῖν ὅτι ἐνίκησα
δρόμῳ, πάλιν περὶ δίχης φησί. δρομεὺς δὲ ἀριστος ὁ
Φαῦλλος. ξυνοουσιαστικὸς δὲ κοινωνικός.)

25 1211. ὦδι κελύεις: Νεανικῶς φαίνεται ὅτι πρὸς τῷ
στόματι τὰ γόνατα ἔχων κατεκλίθη. (γυμναστικῶς δὲ,
παλαιστρικῶς. χύτλασον δὲ, διάχυσον σεαυτὸν, ὑγρῶς
ἀλειψαι. χυτλάζειν δὲ τὸ μιγνύναι καὶ διαχεῖν. χύτλα
δὲ κυρίως τὸ ὑγροῦ ἐστὶ ἀπὸ ὕδατος ὄντος τοῦ σώματος
ἀλειψασθαι. καὶ χύτλον τὸ ὑδρῆλαιον.)

30 1214. (ἐπαίνεσον τι τῶν χαλκωμάτων: Ὡς οἱ ἐν συμ-
ποσίοις ἀνακείμενοι πρὸ τοῦ προσφάγια εἰσενεχθῆναι
ἐπαινοῦσι τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ σκευή, καὶ τὴν οἰκίαν, καὶ τὰ
ἐν τῇ αὐλή.)

1216. κρέξ ὄρνεον παραπλήσιον γεράνω. R.

35 1216. (ὑδωρ κατὰ χειρὸς: Λεῖπει τὸ αἴτησον. οὕτως
δὲ ἔθος λέγειν, ὑδωρ κατὰ χειρὸς, πρὸ τοῦ εἰσαχθῆναι
τὴν τράπεζαν· μετὰ δὲ τὸ δειπνήσαι, ἀπονύφασθαι δὲ
ὦ παῖ.)

40 1218. (ἐνύπνιον ἐστιώμεθα: Ὅτι εἰρηται μὲν τὰ ἐν
συμποσίῳ, οὐ μὴν γεγένηται, ὡς ὄνειρόν φησιν ἑορακῆ-
ναι.)

1221. Ἀκέστορος: Ἐπεὶ καὶ αὐτὸν τὸν Ἀκέστορα
ξένον κωμωδοῦσι τὸν τραγικόν, (ὅς ἐκαλεῖτο Σάκας.
Θεόπομπος Τισαμενῶ οὐ κοινῶς ξένον, ἀλλὰ Μυσόν·

τὸν δὲ Μύσιον

45 Ἀκέστορ' ἀναπέπεικεν ἀκολοθεῖν ἄμα.

καὶ Μεταγένης Φιλοθύτη ἁμοίως

ὦ πολῖται, δεῖνὰ πάσχω. τίς πολίτης ὃ ἐστὶ νῦν
πλὴν ἄρ' ἢ Σάκας ὁ Μυσός καὶ τὸ Καλλίου νόθον;

50 1222. (τὰ σκόλι' ὅπως δέξῃ καλῶς: Ἀρχαῖον ἔθος
ἐστιωμένους ἄδην ἀκολούθως τῷ πρώτῳ, εἰ παύσαιτο
τῆς ᾠδῆς, τὰ ἐξῆς. καὶ γὰρ ὁ ἐξ ἀρχῆς δάφνης ἢ μυρ-

ρίνην κατέγων ἦδε Σιμωνίδου ἢ Στησιχόρου μέλη
ἄχρις ὃς ἠθελε, καὶ μετὰ ταῦτα ᾧ ἐβούλετο εἰδίου,
οὐχ ὡς ἡ τάξις ἀπήτει. καὶ ἔλεγεν ὁ δεξάμενος παρὰ
τοῦ πρώτου τὰ ἐξῆς, κἀκεῖνος ἐπεδίδου πάλιν ᾧ ἐβού-
λετο. διὰ τὸ πάντας οὖν ἀπροσδοκίως ἄδην καὶ λέγειν 6
τὰ μέλη, σκολιά εἰρηται, διὰ τὴν δυσκολίαν. Ἄλλως.
ὅπως παραδέξῃ. ἐν κύκλῳ γὰρ ἦδον τὰ σκολιά, ἃ
εἰσι παροῖνοι ὄψαί.)

1223. (ὡς οὐδεὶς γε Διακρίων: Ὡς εἰς ταύτην ἑαυτὸν
ἀναπέμπων τὴν τάξιν τοῦ πολιτεύματος. κατὰ γὰρ τοὺς 10
Σόλωνος νόμους τρεῖς ἦσαν αἱ τάξεις, μία μὲν τῶν
Παραλίων, ὧν προεστῆκει Μεγακλῆς, ἑτέρα δὲ τῶν
Πεδιῶν, ὧν προεστῆκει Λυκούργος, τρίτη δὲ τῶν
Διακρίων, ὧν προεστῆκει Πεισίστρατος. τὴν δὲ χώραν 15
τὴν Διακρίαν Πανδιόνα φασὶ τοῖς υἱοῖς διανεῖμαντα τὴν
ἀρχὴν Λύκω δοῦναι, Αἰγεί δὲ τὴν περὶ τοῦ ἄστου, Πάλ-
λαντι δὲ τὴν παραλίαν, Νίσω δὲ τὴν Μεγαρίδα.)

1227. (οὐχ οὕτω γε πανοῦργος: Τοῦτο εἶπεν, ὡς δια-
δεχόμενος αὐτὸν κατὰ τὴν τάξιν τῶν τὰ σκόλια λεγόν-
των. οὐδὲν δὲ τοῦτο πρὸς τὸ ἐξῆς τοῦ σκολίου, ἀλλ' εἰς 20
τὸν δῆθεν λέγοντα Κλέωνα αἰνιττεται.)

1234. (ἀνθρώφ' οὗτος ὁ μαινώμενος: Παρὰ τὰ Ἀλ-
καίου α ἀνήρ οὗτος ὁ μαιώμενος τὸ μέγα κράτος, ἀν-
« τρέψει τάχα τὰν πόλιν· ἃ δ' ἔγεται ῥοπές. » ἀντί
τοῦ ζητῶν μέγα κράτος. οὕτω δὲ Αἰολεῖς.) 25

1236. (ἀνατρέβεις: Ἀνατρέψεις ταχέως τὴν πόλιν,
ἥτις πρὸς τοῦτο ῥέπει. ἐκ τῶν Ἀλκαίου δὲ παρωδεῖ εἰς
Κλέωνα ὡς μαινώμενον.)

1239. Ἀδμήτου λόγον: Καὶ τοῦτο ἀρχὴ σκολίου.
(ἐξῆς δὲ ἐστὶ) 30

τὸν δειλῶν ἀπέχου γνοὺς ὅτι δειλῶν ὀλίγα χάρις.

(καὶ ἐν Πελαγοῖς

ὁ μὲν ἦδεν Ἀδμήτου λόγον πρὸς μυρρίνην,
ὁ δ' αὐτὸν ἠγάγαζεν Ἀρμοδίου μέλος.

Ἡρόδικος δὲ ἐν τοῖς κωμωδοῦμένοις καὶ τὸν Ἀδμήτου 35
ἀναγέγραφε παραθεῖς τὰ τοῦ Κρατίνου ἐκ Χειρῶνων

Κλειταγόρας ἄδην, ὅταν Ἀδμήτου μέλος αὐλῇ.

Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Χαίριδος, ὡς Ἀρτεμειδώρος φησὶ,
περὶ μὲν τῆς Κλειταγόρας τῆς ποιητρίας, ὅτι ὡς ἀν-
δρώνυμον ἀναγέγραφε Κλειταγόραν, Ἀμμωνίος ἀπε- 40
λέγχει αὐτὸν, περὶ δὲ τοῦ Ἀδμήτου παρεῖχεν. αὐτὸς δὲ
φησὶ Φανόδημον λέγειν, ὅτι φυγάς ἐκ Φερῶν Ἀδμήτος
ἦλθε πρὸς Θεσεία μετ' Ἀλκίηστιδος καὶ Ἰππασσοῦ τοῦ

νεωτάτου τῶν παίδων καὶ κατωκίσθη παρ' αὐτοῦ ἐν τῇ
αὐτοῦ χώρα· εἰς δὲ τὸ σκόλιον.) [τινὲς δὲ φασὶν ὡς Ἀλ-
κίηστιδος ὑπεραποθανούσης Ἀδμήτου τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, 45

σκολία καὶ πενήθηρ πρὸς αὐτὴν ἤδοντο μέλη, μέχρις ἂν
ἢ Κόρη ἀνέπεμψεν Ἀλκίηστιν· ὡς δ' Εὐριπίδης, Ἄδη
μαχεσάμενος Ἡρακλῆς. οἱ δὲ φασὶν ὡς ἔθος ἦν τὸν μὴ
δυνάμενον ἐν τοῖς συμποσίοις ἄσαι δάφνης κλῶνα ἢ 50

μυρρίνης λαβόντα πρὸς τοῦτον ἄδην. ἔνοιον δὲ φασὶν

ὅς ἐκ τοῦ ἐναντίου προσηγορεύθησαν σκολιά τὰ παροί-
νια μέλη. ἀπλᾶ γὰρ αὐτὰ ἐχρῆν εἶναι καὶ εὐκολα, ὡς
καρὰ πότον ἐδόξε. οὐκ εὐ δὲ τοῦτο· τὰ γὰρ δύσ-
φημα ἐπὶ τὸ εὐφημότερον μεταλαμβάνεται, οὐ μὴν
6 τοῦμπαλιν· ἀλλ' ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐξῆς ἡ λύρα τοῖς συμ-
πόταις ἐδίδοτο, ἀλλ' ἐναλλάξ, διὰ τὴν σκολιὰν τῆς λύ-
ρας περιφορὰν σκολιά ἐλέγετο.]

1240. (τούτω τι λέξεις σκολιόν : Κολακικὸν τὸ σκολι-
ὸν καὶ παρὰ Θεώρου. τοῦτο οἱ μὲν Ἀλκαίου, οἱ δὲ
10 Σαπφοῦς· οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλ' ἐν τοῖς Πραξιλλῆς φέρεται
παροινοίαις.)

1241. (ἀλωπεκίζειν : Πανουργεῖν, κολακεύειν. οὐδὲν
δὲ τοῦτο πρὸς τὸ σκολιόν τὸ εἰρημένον ὑπὸ Θεώρου,
ἀλλ' ὡς κολακα διαβάλλει αὐτόν.)

15 1244. (ἀνὴρ σοφός : Ὡς εἰ μὴ σοφός, οὐδὲ μουσικ-
ός.)

1245. Κλειταγόρα τε : (Κλειταγόρας μέλος λέγουσι
τὸ εἰς αὐτήν) Κλειταγόραν, ἥτις ἐγένετο ποιήτρια,
(Θετταλί τις γυνή. Ἀρμόδιον μέλος τὸ εἰς Ἀρμόδιον,
20 καὶ Ἀδμήτου τὸ εἰς Ἀδμήτον. ἐκ σκολιοῦ τινός ἐστίν.
Ἄθηναίους δὲ Θετταλοὶ συνεμάχισαν ἐν τῷ πρὸς τοὺς
τυράννους πολέμῳ.)

1246. (πολλὰ δὲ διεκόμισας : Τοῦτο, φησὶν, ἐπάξω
πρὸς τὸ σκολιὸν Αἰσχίνου, ἐπεὶ κομπαστῆς ἦν.)

25 1250. (εἰς Φιλοκτῆμονος : Φιλοκτῆμων ἄσματος οὗτος
καὶ συνεχῶς δεῖπνα ἐποίει.)

1251. τὸ δεῖπνον Χρυσός : Μεταβαλεῖν θέλει τοὺς
τρόπους τὸν πρεσβύτην. (εἰ γὰρ πού τις ἐκαλεῖτο εἰς
ἄριστον, ἢ εἰς δεῖπνον, τὸ ἄριστον ἢ τὸ δεῖπνον ἑαυτοῦ
30 ἔφερε.) τὸ ὄνομα δὲ τοῦ θεράποντος Χρυσός. (πατάζει :
γράφεται καὶ καταράζει ἀντὶ τοῦ καταβαλεῖν τὴν θύ-
ραν.)

1256. οὐδὲν πείσει ἂν συνῆς (ἀνδράσιν addit G.)
ἀστέιοις. R. V.

35 1257. παρητήσαντο : Οἷον παρεμυθήσαντο τὸν ἀδι-
κηθέντα. (ἢ ἐρρύσαντο τῆς δίκης, καὶ ἀπέλυσαν τῆς
αἰτίας. καὶ παρητεῖτο ἀντὶ τοῦ ἐλιπαρεῖ, παρεκάλει,
παρ' Ἡροδότῳ [ε, 32] « ὁ δὲ ἐλθὼν παρητεῖτο τὸν Πέρ-
« σην· τυγχάνων δὲ οὐδενὸς ὧν ἐδέετο, αὐτὸς ἐλυ-
40 « σεν. »)

1259. (Αἰσωπικὸν γέλιον : Μῦθοι οὗτοι ἐγένοντο.
καὶ οἱ μὲν Αἰσωπικὸι περὶ τῶν τετραπόδων ἦσαν, οἱ δὲ
Συβαριτικοὶ περὶ τῶν ἀνθρωπίνων. οὗτοι δὲ οἱ μῦθοι
πολιτικοὶ ἦσαν. τὸ δὲ ἐξῆς· ἔλεξας ἐν τῷ συμποσίῳ λό-
45 γον, ὃν ἔμαθες, Αἰσωπικὸν ἢ Συβαριτικόν. ἀφελὶ δὲ,
ὁ παθὼν δηλονότι.)

1264. ἀπαλλάττονται. V.

1265. (πολλάκις δὴ ᾄδοι : Ὁ ποιητὴς ταῦτα λέγει
ἀπὸ προσώπου τοῦ χοροῦ. παραβατικά δὲ τὰ μελύδρια.)
50 παραβατικά. εἶτα τὸ ἀντεπίρρημα. R.

1267. ἀλλ' Ἀμμινίας : Κομήτης δ' Ἀμμινίας, (Προνά-
που υἱός. ὁ γὰρ Σέλλος οὐκ ἦν αὐτοῦ πατήρ, ἀλλ' Αἰ-
σχίνου. ἵνα οὖν καὶ τὸν Ἀμμινίαν καὶ τὸν Αἰσχίνην
κωμωδῆσθαι ὡς πένητας, τοῦτο εἶπεν. ὁ δὲ κρωδύλος

ἔστιν εἶδος πλοκῆς ἐπ' ἀνδρῶν εἰς ὄξυ ληγοῦσης. ἐκ τοῦ
προειρημένου δὲ προσληπτέον τὸ σκαῖός μοι ἔδοξε.
Σέλλου δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ πένης Αἰσχίνης ὁ Σέλλου. ἐκ
τῶν κρωδύλου δὲ, ὅτι κομητῆς, ὡς ἐμπροσθεν εἶπε.) —
κατὰ κοινού τὸ σκαῖός. V.

1268. (ἀντὶ μήλου καὶ ροιᾶς : Τῶν ἐπὶ τῶν δαφνῶν
ὄμων. οἷον, ὅτι οὐκ εἶχον ταῦτα, καὶ ἀντὶ τούτων αὐτὸν
εἶδον.)

1270. (ἤπερ Ἀντιφῶν Ἀντιφῶν : τοῦ Ἀνδοκίδου, περὶ
οὗ προεῖρηται. καὶ οὗτος δὲ πένης ἦν ὁ Ἀντιφῶν.) 10

1271. (ἐς Φάρασον : Φάρασος πόλις Θεσσαλίας.
καὶ Εὐπολις ἐμφανίζει τὴν πρεσβειαν ἐν ταῖς Πόλεσιν
« χάμυνίας ἐκείνος ἀμέλει κλαύσεται, | ὅτι ὦν ἀγροί-
« κος ἴσταται πρὸς τῷ μύρῳ· | ὅτι θεῶν ἔνεκα ἐπλευσε
« κακὸς ὦν εἴσεται. » Πενέστας δὲ λέγεσθαι φασὶ τὸ 15
θητικὸν παρὰ τοῖς Θετταλοῖς. ἔθνος δὲ ἦν παλαιοὶ ἀπὸ
Πενέστου τὴν ἐπωνυμίαν ἔχον, ὅς ἀνέφερα τὸ γένος εἰς
Θεσσαλὸν τὸν Ἡρακλέους. δέον οὖν εἰπεῖν μετὰ τῶν
πολιτευομένων συνῆν, εἶπε μετὰ τῶν Πενεστῶν, ἀντὶ
τοῦ μετὰ τῶν πνήτων. καταλειμμένον γὰρ ἦν ἐκεῖνο τὸ 20
σύστημα τῶν Πενεστῶν, καὶ λοιπὸν οἱ πένητας καὶ οἱ
Θῆτες Πενέσται ἐκαλοῦντο.)

1275. (ὦ μακάρι· Αὐτόμενες : Ὁ Αὐτομένης ἔσχε
τρεις υἱούς, τὸν μὲν κιθαρωδόν, τὸν δὲ ὑποκριτὴν, τὸν
δὲ τῷ στόματι αἰσχροῦργουῦντα.) 25

1276. ὅτι χειρ. : Μάλιστα. Vict.

1278. (κιθαραοιδότατον : Τῆ ἄλφει καὶ Εὐπολις κέ-
χρηται ἐν Χρυσῷ γένοι « ὦ κατάλαβρ', ὦ κιθαραοιδό-
τατε. »)

1279. (τὸν δ' ὑποκριτὴν : Οὐκ ἔστι σαφὲς τίς τῶν 30
ὑποκριτῶν Αὐτομένους ἔστιν υἱός.

ἀργαλέον ὡς σοφόν : Ἀντὶ τοῦ δυσχερὲς εἰπεῖν, ὅπως
ἦν σοφός.)

1280. θυμοσοφικώτατον : (Θυμοσοφοὶ λέγονται) ὅσοι
ἀφ' ἑαυτῶν εὐφρεῖς εἰσιν. 35

1272. (ὃν ποτ' ὤμοσε : Τίς ὤμοσεν, εἰ μὴ ἄρα ὁ πα-
τήρ. Ἀρίγνωντος δὲ λέγει τὸν κιθαρωδόν. δῆλον δὲ ἐκ
τοῦ Ἀριφράδην λέγεσθαι υἱὸν Αὐτομένου καὶ ἀδελφὸν
Ἀριγνώτου.) — ὅτι δὲ φιλῶς ἐφκει ἔχειν πρὸς τὸν Ἀρί-
γνωντος, ἐν τοῖς Ἰππύσι [1278] δῆλον. ὁ πατήρ αὐτῶν 40
Αὐτομένης. ἔστρεψε τὸν λόγον. V.

μετὰ τοῦτο διάλειμμα στίχων ἀνάστατον εἶναι. τῶν
πλείστων δὲ εὔρον ἔνδεκα. μετὰ τὸ διάλειμμα ἐν πολ-
λοῖς φέρεται στίχου ἐνός καὶ τρίτου ὁμοσίου προσπίπτει.
Ἡλιόδωρος, μετὰ τὸν στίχον τὸν « γλωττοποιεῖν εἰς τὰ 45
πορνεῖ εἰσιόνθ' ἐκάστοτε » εἰσὶ τόποι ἐπτά ἔχοντες στι-
γμάς, καὶ ἀλόγως, ὧν ἐκ προχείρου μὲν εὐρεῖν τὸν λό-
γον οὐκ ἔστι. τὰ δὲ τοιαῦτα πολλάκις εἶπον ὅτι ὑπο-
λαμβάνω ἐν τοῖς πρώτοις ἀντιγράφοις φθαρέντα, ὅτι
μὲν τὸσαῦτα ἦν τὸν ἀριθμὸν γνωσθῆναι, οὐ μὴν τίνα. V. 50

1284. (εἰσὶ τινες : Ἀδελφὸν πότερον τῆς Καλλιστρά-
του εἰς τὴν βουλήν εἰσαγωγῆς καὶ νῦν μιμησχεταί,
ὅτι αὐτὸν Κλέων εἰσήγαγεν, ἢ ἑτέρας κατ' αὐτοῦ γενο-
μένης Ἀριστοφάνους, καὶ μὴ εἰσαγωγῆς, ἀλλὰ ἀπειληῆς

τινος, ὅπερ καὶ μάλλον ἐμψαίνεται. ἐκείν' αὖτε γὰρ ἀναπολεῖν ἀρχαιότερα ἔσται, νῦν τε ὡς περὶ αὐτοῦ λέγει. ἔκτισεν ἀντὶ τοῦ ἑκάκισεν.) — ἔλυπτησεν. *Vici.*

1285. (ἡνίκα Κλέων : Ἐπέκειτο γὰρ αὐτῷ ὁ Κλέων ὅστι ἐκωμωδεῖτο ὑπ' αὐτοῦ. ἄδηλον δὲ εἰ μετὰ τὸ διδάξει τούτους Ἰππέας λέγει.)

1288. ὅσον δὲ μόνον εἰδέναι : Ἄντι τοῦ τοσοῦτον δὲ μόνον προεῖδον, εἰ ποτε θλιβόμενος ὑπὸ Κλέωνος σκώψω αὐτόν.

1290. ὑπὸ τι μικρὸν ἐπιθήκισα : (Ταῦτα ἐννοῶν φησιν, ὅτι τύπτομαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ οὐδενὶ μέλει, μικρὸν αὐτὸν ἐκολάχευσα.) — ἰδὼν ὅτι βοηθεῖν οὐδεὶς, γελᾶσαι δὲ μόνον σπεύδουσιν, ἐπιθήκισα καὶ ὑπῆλθον αὐτόν. *R.*

1291. ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ : (Παροιμία, ὅταν ὑπὸ τοῦ σωζομένου τὸ σῶζον ἀπατηθῆ, ἢ ὅταν ἐξαπατηθῆ τις πιστεύσας. ἔστιν οὖν παροιμία ἀπὸ τῶν καλῶν τῶν προσδεσμομένων ταῖς ἀμπέλαις, οἱ ἐνίοτε ριζοβολήσαντες ὑπεραύξονται τῶν ἀμπέλων. νυνὶ δὲ ἡπάτησα ὑπὲρ τοῦ ποιῆσαι λέγεσθαι τὰς κωμωδίας.) ἐψηφίσαστο γὰρ ὁ Κλέων μηκέτι δεῖν κωμωδίας ἐπὶ τῷ θεάτρῳ εἰσάγεσθαι, ὅτι δὴ ξένων παρόντων πολίτας ἔσκωπτον. (Ἄλλως, ὅτι πολλάκις τὰ μεγάλα ἀπεσφάλη τῆς ἰδίας δόξης, πιστεύσαντα ἑαυτὰ τοῖς μικροῖς.)

1292. ἰὼ χελῶναι : (Ὁ οἰκέτης ἐξέρχεται τυπτηθεὶς ὑπὸ Φιλοκλέωνος.) — ἀποδέχεται τὰς χελῶνας ὡς παχυδέρμους καὶ μὴ αἰσθανομένας πληγῶν, ἐαυτὸν δὲ θρηνεῖ ὡς λεπτόδερμον. Ἄλλως, ὅτι κοινῶς καὶ τὸ ὄστρακον δέρμα ἔλεγεν, καθὸ καὶ ὄστρακοδέρμα καλοῦσιν αὐτὰ οἱ περὶ Ἀριστοτέλη. *V.*

1294. καὶ νομβουστικῶς : Ἄντι τοῦ συνετῶς, (νοὺ πληρωμένως, παρὰ τὸ νοῦς καὶ τὸ βῦσαι, ὃ ἔστι πληρῶσαι. [Ῥδ. Δ, 134 :] « νῆματος ἀσκητιοῦ βεβουμένον. » καίται καὶ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις [411].)

1296. (κεράμω τὸ νῶτον : Ἰς περὶ ὁρόφου στέγης διαλέγεται. ἐνίοι δὲ στιχόμενος γράφουσιν, οἷον κεντούμενος. ἔαν δὲ σταζόμενος γράφηται, καὶ οὕτως ἔσται παρὰ τῶν ψακάδων· οὕτως πυκνὰ τυπτόμενος.) — τὸ δὲ στιχόμενος ἀντὶ τοῦ κεντούμενος. *R.* (στέγειν δὲ ἀντὶ τοῦ συνέχειν. ὅθεν καὶ ἡ στέγη ἢ περιέχουσα.)

1297. κἂν ἤ γέρων : Ὡς γέροντος ὄντος τοῦ οἰκέτου. *Vici.*

1302. (οἱ περὶ Φρύνιον : Τῶν κολάκων ἂν εἴη Φρύνιος ὁ ποιητής. ὁ δὲ Σύμμαχος φησιν, εὐλογώτατον ἂν εἴη τὸν τραγικὸν ὑποκριτὴν Φρύνιον.)

1306. (ὡσπερ καχρῶν : Ὡσπερ ὄνος κριθῶν κορεσθεὶς. — ὅτε γὰρ κορέννυνται, μάλλον σκιρτῶσιν. *V.*)

1309. (ἔοικας ᾧ πρεσβύτῳ : Δίδυμός φησιν ὅτι ἀδιανόητα σκώπτει ἐνταῦθα. τὸ δὲ τραγὶ ὡς πρὸς γεγηρα-
60) κῶτα λέγει.)

1310. (κλητῆρί τ' : Διὰ τὸ φιλοδικαστὴν εἶναι, καὶ ὅτι ὡς ἐπίπαν γέροντας παρελάμβανον κλητῆρας. τὸ δὲ λοιπὸν παιδιᾶς ἔνεκον, ἢ οὐδὲν πρὸς ἔπος, παρὰ τὴν παροιμίαν, ὄνος εἰς ἀχυρῶνα ἀπέδρα. ὁ δὲ ἀχυρὸς παρ'

Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ γένει, ὅπου καὶ τὸ Πλάτωνος παρᾶκεται ἐξ Ἀδωνίδος.)

1311. (ὁ δ' ἀνακραγῶν : Καὶ ταῦτα ἀπρόσλογοι, ἔπει καὶ τῷ ἀποδεδρακῶτι ἀπρόσλογον ἐκείνος εἶπεν.)

1312. τὰ θρία τοῦ τρίβωνος : Ἐπει ἐνίοτε ὡσπερ φύλλα ἐμποικίλλουσι. Σθένελος δὲ τραγικός, ὃς διὰ πενιανὴν τὴν τραγικὴν ἀπέδοτο σκευὴν κακῶς πράττων ἐν τῇ τέχνῃ. (περὶ τούτου γέγραπται ἐν Γηρυτάδῃ· « καὶ « πῶς ἐγὼ Σθένελου φάγοιμ' ἂν βήματα; εἰς ὄξος ἐμ- « βαπτόμενος, ἢ ξηρὸς ἄλας. » — Πλάτων Σκευαῖς 10 « ἄψαι μόνον οὐκ ἂν ἀκρῶ τῇ μορσίμῳ, ἵνα σου πα- « τήσω τὸν Σθένελον μάλ' αὐτίκα. » *V.* — οὗτος δ' ἐλαύνων ἐπὶ τοῖς τσίχεσιν ἐνδεικνύμενος διεγχεύαζεν. διακεκαρμένῳ δὲ ἀφρημένῳ, πωλήσαντι. διεμύλλαινε δὲ ἀντὶ τοῦ ὑπερηφάνως τὰ χεῖλη διέστρεφεν ὡς χλευ- 15 ἄζων καὶ μὴ ἥσθεις τῷ λελεγμένῳ.)

1317. ἐπὶ τῷ κομῆς : Ἐπεὶ κομητής ὁ Θούφραστος. ἔστι δὲ καὶ τῶν κολάκων. (ἢ μέγα φρονεῖς. ἐν μέρει δὲ, καθ' ἕκαστον.)

1321. (οὐδὲν εἰκότας : Οὐδὲν ἀρμόζοντα τῷ πρά- 20 γματι.)

1324. ὁδὶ δὲ δὴ σφαλόμενος : Κινούμενος ὑπὸ μέ- 0ης.

1326. ἀνεχε, πάρεχε : (Μετὰ λαμπάδων ἔρχεται καὶ μετὰ αὐλητρίδος, ἀποστάσας αὐτὴν ἐκ τοῦ συμποσίου. 25 ὁ δὲ νοῦς παρὰ τὴν ἐν Τρωάδι [309] Κασάνδραν « ἀνεχε, πάρεχε, φῶς φέρω, σέβω, φλέγω. » οὕτω πάντες. ὁμοῦ ὕστερεί ἢ τῶν Τρωάδων κάθεσις ἔστιν ἑπτά.) — ἐκ Τροιάδων Εὐριπίδου. Κασάνδρα φησὶν « ἀνεχε 30 πάρεχε, φῶς φέρω, φλέγω, σέβω. » *R.*

1328. (ἐπακολουθῶντων ἐμοί : Ἠκολούθουν γὰρ αὐτῷ τινες τῶν τυφθέντων ὑπ' αὐτοῦ.)

1329. (εἰ μὴ ῥήσσεσθε : εἰ μὴ ἀναχωρήσετε. τὸ ἡμᾶς δὲ πρὸς τὸ φρυκτούς. τὸ δὲ οἶον ἀντὶ τοῦ ὄλωσ. τὸ δὲ ἐξῆς, ὄλωσ ἡμᾶς ὡς ἰχθυῖδια πεφρυγμένα τῇ δαίδι 35 φρυκτοῦς σκευάστω ὀπτήσας. προσκαλούμενοι, εἰς τὸ δικαστήριον δηλονότι.)

1335. (ἰῆ ἰεῦ : Χλευαστικὸν ἐπίρρημα τοῦτο. καταφρονεῖ λοιπὸν καὶ τῶν δικαστικῶν βημάτων. τὸ γὰρ κα- 40 λούμενοι ἀπορρίπτει.)

1339. (βάλλε κημούς : Βάλλε ἐς κόρακας τὰ δικαστικά σκευή.)

1341. ἀνάθειν δεῦρο : Ἐταίρα τις ἠκολούθει αὐτῷ, ἢν ἔλαχεν ἐκ τοῦ συμποσίου, ἢ καὶ προσβάλλει καὶ πειρᾶν ἄρχεται. 46

χρυσομηλολόθιον : Ἐπὶ τινος μετώρου ὁ γέρων ἐφεστῶς προσκαλεῖται προσκοριζόμενος τὴν ἑταίραν. χρυσομηλολόθιον δὲ ζωῖον ἔστι κατὰ κάρθαρον, ξανθὸν, ὃ καὶ κατέχοντες οἱ παῖδες δεσμεύουσιν ἐκ τοῦ ποδὸς καὶ ἀφίαισι [πρὸς τὸν ἀέρα]. (Ἄλλως, πρὸς 50 τὴν ἑταίραν ὁ γέρων, παρὰ τὸ μηλολόθιον χρυσίζοντα ἔχειν τὰ περὰ. οὐ γὰρ οἶμαι τὸ χρυσόμηλον γνωρίζεσθαι, εἰ δὲ μὴ, σύνθετον ἂν εἴη ἐκ τούτων.)

1342. σχοινίου : (Ἰσως τοῦ πέους. παίζει δὲ. σαπρὸν

δὲ παλαιόν. γέρων γὰρ ἦν. υφειλόμην δὲ, ἔκλειπα ἐκ τῶν συμποτῶν. — τοῦ αἰδοίου. R.

1346. μέλλουσαν ἤδη λεσβιεῖν : Τὸ λεσβιεῖν ἐπὶ τοῦ αἰσχροῦ τάττεται, (ἐπειδὴ οἱ Λέσβιοι αἰσχουροῦσι τῶ στόματι μολυνόμενοι). παρὰ τὸ ἰστορούμενον, ὅτι παρὰ Λεσβίοις τοῦτο πρῶτον γυνὴ ἔπαθε. (καὶ παρὰ Θεοπόμπῳ ἐν Ὀδυσσεῖ « ἵνα μὴ τὸ παλαιὸν τοῦτο καὶ « θρυλούμενον | δι' ἡμετέρων στομάτων | εἶπω σόφισμ' ὅ φασι παῖδας Λεσβίων | εὐρεῖν. » Στράτις 10 ἐν Γρωίλῳ « ἦ μήποτ', ὦ καὶ Ζηνός, ἐς ταυτὸν μόλις; | « ἀλλὰ παραδούς τοῖς Λεσβίοις ὁρίσθην ἔα. » καὶ ἐν Πυτίσῳ « ἐγὼ δ' ἄτ' ἑλληνικός, ὄργισθεις ἔφη, | τῷ « στόματι δράσω τοῦθ', ὅπερ * * * . »)

1348. φιαλεῖς : (Τῷ ἔργῳ ἐπιβαλεῖς. Ὅμηρος [Od. 15 X, 49] « αὐτὸς γὰρ ἐπίηλεν τάδε ἔργα. » ἀντὶ τοῦ ἐπιβάλλετο. — Φρύνιχος Ἐφιάλτη « ὄνομα δὲ τῷ τοῦτ' « ἦν ἔσθωθεν γῆν τε μὴ ἔστω φιαλτῆς ἀνδραγαθίας οὐ- « νεκα ἔτι ἐπιאלὰς χρυστὰ λ' ἀπωλόμην. » ἐν δὲ Τριφάλητι Ἀριστοφάνης « κοῦδέν' ἀνδρ' εἰς ἄστοπον οὐδ' ἂν 20 « ἐπίηλαμεν. » δύναται καὶ τὸ προθυμεῖσθαι. « οὐ γὰρ ἐπίηλε τάδε ἔργα » ἀντὶ τοῦ προθυμῆθαι. V. — καὶ φιαλοῦμεν τουτέστι τῷ ἔργῳ ἐπιβαλοῦμεν, ἐπὶ τοῦτο ὀρμησομεν· φιαλεῖν γὰρ τὸ ἄρχεσθαι τοῦ πράγματος. ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης [Pac. 431] « ἄγε δὴ σὺ ταχέως ὑπεχε 25 « τῆν φιάλην, ὅπως | ἔργῳ φιαλοῦμεν, εὐζάμενοι « τοῖσιν θεοῖς. Ἄλλως. ») φιαλεῖν μὲν κυρίως τὸ τῇ φιάλῃ πίνειν, νῦν δ' ἴσως καὶ κακεμφάτως.

1349. ἐγχανεῖ ἐπὶ τῶν καταγελῶντων. ἅμα δὲ καὶ κακεμφάτως. V.

30 1356. (πολλοῖς γὰρ ἤδη χῆτέροις : Ἦτοι τὸ αἰσχρὸν χῆτέροις εἰργάσω, ἢ ἐκφεύγεις ἐμέ. καὶ γὰρ ἄλλοις αὐτὸ ἐποίησας.)

1351. ἐὰν δὲ γένη : Μιμεῖται τοὺς νεαγίσκους λέγοντας [πρὸς τὰς ἐταίρας καὶ ὁμύνας], ἐὰν μου ὁ πατήρ ἀποθάνῃ, δώσω σοι πάντα [καὶ συνοικήσω μετὰ σοῦ].

1353. λυσάμενος ἔξω : (Ἀντὶ τοῦ ἐλευθερώσας ἐν τοῦ πορνοβοσκαίου.) τὰ γυναικεῖα αἰδοῖα χοίρους λέγουσιν.

1356. καὶ φυλάττομαι σφόδρα : Καθὸ δις παῖδες οἱ 40 γέροντες. (ἢ παρ' ὑπόνοιαν οἱ παῖδες ταῦτα λέγουσιν.) ἀπὸ τοῦ υἱοῦ υἱοῖν ὡς ἀπὸ τοῦ πατρὸς πατρίδιον.

1357. κυμῖνο. : Παίζει ἐνταῦθα, σμικρολόγον αὐτὸν καὶ δξύθυμον λέγων. κυμνοπρίστας γὰρ τοὺς φειδολοὺς καὶ σμικρολόγους ἐκάλουν. συνέθηκε δὲ τὴν λέξιν μετὰ 45 τοῦ καρδάμου διαβάλλον αὐτὸν ὡς δξύθυμον. — παίζει παρὰ τὸ κύμῖνον, ὅ ἐστι δριμύτατον, καὶ τὸ σμικρολόγον, πρίστας γὰρ τοὺς μικρολόγους ἐκάλουν, καὶ παρὰ τὸ καρδάμον, ὅπερ ἐστὶ δριμύ, τὴν σύνθεσιν ποιήσας, εἰς μικρολογίαν διαβάλλον αὐτὸν καὶ ὡς δξύθυμον. V.

50 1358. (περὶ μου δέδοικε : Δι' ἐμοῦ φειδωλός ἐστιν, ἵνα μὴ ἐν ἐξουσίᾳ ἔχων τὰ χρήματα διαφθέρω.)

1361. πατὴρ γὰρ οὐδέεις : Ἀστείας. (εἰώθασιν γὰρ οἱ παῖδες λέγειν, μόνος εἰμι τῷ πατρὶ. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν υἱὸς εἶπε πατὴρ παίζων.)

1361. δετὰς : Τὰς λαμπάδας. (ὡς ἀπὸ τοῦ δέω δετή ρηματικῶς, [ἢ συνδεδεμένη ἐκ παπύρων]. καὶ Ὅμηρος [Il. A, 564] « καίόμεναί τε δεταί. » τωθᾶσω δὲ σκώψω πρὸ τῶν μυστηρίων δὲ ὅτι οἱ μεμνημένοι τοὺς μέλλοντας μνεῖσθαι δεδίττονται.) — τοῖς γὰρ μυστηρίοις 5 ἐσκόπουντο. τοὺς γὰρ μέλλοντας μνεῖσθαι προλαβόντες δεδίττονται. R. V.

1364. τυφεδανέ : (Ἐπεὶ) τυφογέροντας εἰώθασιν λέγειν τοὺς παραληροῦντας καὶ ἀξίους τετύφθαι. χοιροθλιψὶ δὲ ὁ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ἀποθλίβων. (ἢ παρὰ τὰς χοιρίνας, ὡς φιλοδικαστὴν τὰς χοιρίνας πιέζοντα κωμωδῶν.)

τάναντία λοιδορεῖται ὁ γέρον τῷ υἱῷ. R. V.

1365. ὠραίας σοροῦ : (Παρὰ τὴν ὑπόνοιαν οἶον κόρης.) καὶ τοῦτο δὲ ἀντεστραμμένως εἰς γέροντά τὴν 15 αὐλητρίδα [πειρῶντα].

1367. (ἔξ ὄρους δίκην : Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν κρέα, ἢ ἔτερον τι, δίκην εἶπε. μισῶν οὖν τὰς δίκας λοιπὸν αὐτὸς ὁ Φιλοκλέων, ὡς εἰς ὕβρεις ταῦτα λέγει τῷ υἱῷ.)

1368. (τὴν αὐλητρίδα : Ἐὸ γένος τοῦ γελοίου παρὰ 20 Ἀριστοφάνους ἐντεῦθεν ἀρξάμενον.)

1370. ἀπὸ τύμβου πεσών : Καὶ τοῦτο ὡς εἰς γέροντα, ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ νοῦ καταπεσών. (Ἄλλως. ἐπεὶ ὡς νέος διαλέγεται. εἰώθασιν δὲ οἱ νεοὶ γέροντι τοῦτο λέγειν.)

1371. (ἢ Δαρδανίς : Ἐπεὶ ἀπὸ Δαρδανίας φέρονται 25 αἱ αὐλητρίδες.)

1372. ταύτη δὲ παρὰ τοῦ γέροντος εἰληψε τὰς δᾶδας. Ven.

1373. ἐστιγμένην : Ἐστιγμένην (λέγει τὴν δᾶδα) ἐξωγραφημένην ἔγραφον γὰρ καὶ ἐκόσμου τὰς λαμπάδας. — παρὰ τοῦ γέροντος εἰληψε τὰς δᾶδας. διεστιγμένης, διερρηγμένης πρὸς τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. R. (ἢ ὡς Θρᾷσσαν καὶ Δαρδανίδα τὴν αὐλητρίδα φησὶν ἐστιγμένην, διὰ τὸ κεκαλλωπισμένην εἶναι, καὶ διὰ τὰ κατέχειν δᾶδας.) 35

1374. (τὶ δὲ τὸ μέλαν : Περὶ τοῦ γυναικεῖου αἰδοίου ἐρωτᾷ τετριχωμένου.)

1375. (ἢ πίττα : Ἐπεὶ καὶ αἱ δᾶδες καίόμεναι πίτταν ἀποτελοῦσιν.)

1377. ὄζος : (Κλάδος. ἅμα καὶ) παρὰ τὸ ὄδωδέναι. 40

1378. ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ εἶ. R. V.

1382. Ὀλυμπιασιν : Νῦν προπαροξύνεται. λέγει γὰρ περὶ τοῦ τόπου. [ἔαν περὶ πράγματος ἢ δηλοῦσα ἢ λέξις, οἷον ὡς εἰ λέγοι τις, δέκα Ὀλυμπιασιν ἐφεξῆς ἐνίκησεν ὁ δεινα, προπερισπᾶται. γίνεται γὰρ τὸ μὲν 45 ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπία Ὀλυμπιασί, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπιάς Ὀλυμπιασί. καὶ ὅτι τὰ εἰς ἰ λήγοντα τῶν ἐπιρρημάτων ζητεῖ τὸν πρῶτον τοῦ ὀνόματος τόνον, οἷον Ὀλυμπιάς Ὀλυμπιασί, πλὴν τῶν διὰ τοῦ σθεν. ἐκεῖνα γὰρ ἐνήλλαξεν, οἷον ἵππος ἵπποθεν. σεσημειῶται τὸ ὀκθοθεν.] — ἀρχεται κατὰ τὰ προστάγματα τοῦ υἱοῦ σοφίεσθαι. V.

1383. ἐπεὶ παρήνεσεν αὐτῷ ὁ υἱὸς πρότερον διηγηματικὸς εἶναι. R. V.

1388. (ἑνώπια : Τὰ εἰς τὴν ὄψιν πλήγματα ἐνταῦθα. εἴρηται δ' ἐν ἄλλοις [ad Acharn. 551, 1^{ac}. 541] ἀκριβέστερον.)

1389. ἴθι μοι παράστηθ', ἀντιβολῶ : Γυνή τις ὑβρισμένη ὑπὸ τοῦ γέροντος δεῖται τοῦ υἱοῦ (βοηθῆσαι αὐτῇ. Δίδυμος δὲ ἀρτόπωλις λέγει). — γυνή τις πρὸς μάρτυρα. R.

1391. κἀπιθήκην : Τοὺς ἔξωθεν τοῦ φορτίου προσθήκην ὄντας.

1394. (λόγοι διαλλάξουσιν : Μιμείται τὰ εἰρημένα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ.)

1396. (καταπροίξει : Οὐ μὴ καταφρονήσεις, παρὰ τὴν προῖκα. τούτέστιν οὐ δωρεάν μου ἔγχανῆ. καὶ τούτα δὲ ἐν ἄλλοις [ad Nub. 1240, Eq. 426].) — ὄνομα.

15 R. V.

1397. (θυγατέρος : Ὅτι οὐκ Ἀττικῶς εἴρηται τὸ θυγατέρος, ἀλλ' Ἰωνικῶς. τὰ φορτία δὲ τοὺς ἄρτους.)

1402. γυνή. R.

1403. (ᾧ κύον κύον : Τὴν ἀρτόπωλιν κύνα εἶπεν. ὕλακτούσης σου, φησίν, οὐ φροντίζω, ᾧ κύον. πυρούς δὲ σίτους, ὥστε ἄρτους ποιῆσαι. ἐπεὶ ἀρτόπωλις.)

1407. (πρὸς τοὺς ἀγορανόμους : Τοὺς ἐπισκοποῦντας τὰ τῆς πόλεως ὄνια, καὶ διοικοῦντας αὐτὰ, ὡς ἐν Ἀχαρνεῦσιν [728].) — τοὺς τῶν ὀνίων προστάτας. V.

1408. (κλητήρα : Μάρτυρα. τούτέστι τὸν εἰς τὸ δικαστήριον καλοῦντα ὑπηρέτην. Χαιρεφῶντα δὲ τὸν πύξιον Σωκράτους ἐταῖρον (τὸν φιλόσοφόν φησι. πάλιν δ' αὐτὸν εἰς ὠχρότητα διαβάλλον εἰσαγεῖ μαρτυροῦντα τῇ ἀρτοπωλίδι.)

1410. Ἐρμιονεὺς μελοποῖδς Ἀἴσος. V. μελοποῖδς δὲ Ἀἴσος. R.

1411. ἀντί τοῦ οὐδέν μοι μέλει τοῦ Σιμωνίδου. V.

1413. ἴν' ἤ ὠχρᾷ, ὡς οἱ κεχρημένοι θάψω. εἰσθήγαγε δὲ Εὐριπίδης τὴν Ἰνώ ὠχρὰν ὑπὸ τῆς κακοπαθείας. καὶ ὁ Χαιρεφῶν δὲ τοιοῦτος ἄλλος εἶοικε θαψίᾳ. ὠχρὸς γὰρ ὁ Χαιρεφῶν καὶ ἡ θάψος τοιαύτη. ἀλλὰ καὶ παρὰ τὸ θάπτεσθαι καλῶς πέπαικται. V. [θαψίνη : Ὤχρᾷ. τοιαύτη γὰρ ἡ θάψος, ὅπερ παρ' ἡμῖν χρυσόξυλον λέγεται. Θεόκριτος [2, 88]

καὶ μεν χρῶς μὲν ὁμοῖος ἐγένετο πολλὰκι θαψῶ.

παρὰ δ' Εὐριπίδῃ γέγραπται ἡ Ἰνώ κρεμαμένη καὶ ὠχρὰ ὑπὸ τῆς κακοπαθείας. πέπαικται δὲ καλῶς παρὰ τὸ θάπτεσθαι.]

1414. ἀντί τοῦ ὑπὸ Εὐριπίδου ἐκ τῶν ποδῶν ἡ Ἰνώ κρέμαται. R. V.

1417. ὠμοὶ κακοδαίμων : (παραγίνεταί) τις ἀνήρ Εὐριπίδης (ὠνομασμένος, κατηγοροῦν τοῦ Φιλοκλέωνος ὕβρεως, καὶ κατήγορον ἐπαγόμενος).

1420. (οὐ τρίβων : Οὐκ ἔμπειρος. καὶ ἐν Νεφέλαις [809]

καὶ τῶν κρεμαθῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε.)

1421. ἔρδοι τίς : (Ἐκαστος, φησίν, ἦν οἶδε τέχνην

ἐργαζέσθω.) καὶ ταῦτα δὲ ἐν ταῖς παροιμίαις φέρεται.

(1422). εἰς τὰ Πιττάλου : Εἰς ἱατροῦ, [φησίν, ἀπότρεχε] θεραπευθησόμενος τὰς πληγὰς. ἱατρὸς γὰρ ὁ Πίτταλος.

1433. (ὁμοιά σου : Ὁ Βδελυκλέων ταῦτά φησι πρὸς 5 τὸν κατήγορον.)

1434. (ἄ' ἦν : Τὸ ἐντελὲς ἄ ἄν.)

1436. κατέαξ' ἔχινον : Χύτρας εἶδος ὁ ἔχινος. V. [ἄγγος τι χαλκοῦν, ἢ καὶ ἐκ κεράμου, εἰς ὃ καθιᾶσιν οἱ διαιτηταὶ τὰ γραμματεῖα τῶν μαρτυριῶν, ἃ τινες 10 ἐμαρτύρησαν, καὶ κατασημνημένοι μετὰ ταῦτα, εἰ ἐγκληθεῖ ἡ δίαιτα, τοῖς δικασταῖς ἐπεδίδουν. τοῦ δ' ἄγγους τούτου καὶ Δημοσθένης μνημονεύουσι καὶ Ἀριστοτέλης. ἐστὶ δὲ τι καὶ ζῶον χερσαῖον καὶ θαλάττιον ὄστρεον. καὶ μὲν δὴ καὶ ἡ γαστήρ τοῦ βοός.] 15

1438. καὶ τὰν Κόραν : (τὴν Περσεφόνην.) [τούτέστι τὸν κόρον, τὴν πρὸς τὸ τρέφεσθαι μέχρι κόρου ἕλην. τοῖς δὲ περὶ Σικελίαν τὸ κατὰ Κόρης ὀνομαζόμενον ἐνεπιλοχῶρει. ἐνταῦθεν γὰρ ὁ Ἄδης αὐτὴν ἀπάσαι μυθεύεται, ὡς οἱ τὰ τοιαῦτα γε ἀλληγορῆσαι δεινοί, διὰ τὸν 20 γινόμενον ἐπὶ χρόνον τινα τῶν σπερμάτων κατὰ γῆς ἀφανισμόν.] ὠρρίζει δὲ ἐπίτηδες. [ἐπίδεσμον δὲ τὸν ἐπὶ τῇ πληγῇ δεσμόν.]

1440. (καὶ τὰ) ἔλκη ἐπέδησας. R. V.

1445. (κλητήρες ἐπιλείψουσι : Ἐπιλείψουσι μάρτυρας τοὺς κατηγοροῦντας.)

1446. Αἰσώπων οἱ Δελφοί : (Ὁ μὲν Βδελυκλέων ἀράμενος τὸν πατέρα αὐτοῦ Φιλοκλέωνα, εἰσὼ κομίσει. ὁ δὲ φερόμενος πλάττει μῦθον. διηγείται γὰρ τὸν περὶ Αἰσώπου λόγον) ὃν φασὶν ἔλθοντα ποτὲ εἰς τοὺς 30 Δελφοὺς ἀποσκῶψαι αὐτοὺς, ὅτι μὴ ἔχοιεν γῆν, ἀφ' ἧς ἐργαζόμενοι διατρέφοντο, ἀλλὰ περιμένον ἐπὶ τῶν θεῶν θυμάτων διαζῆν. οἱ δὲ Δελφοὶ χαλεπήναντες φιάλην ἱερὰν τοῖς Αἰσώπου σκεῦεσιν ὑπέβαλον. ὁ μὲν δὴ οὐκ εἰδὼς τὴν ἐς Φωκίδα φέρουσαν ἔωρῃσεν ὁδόν. 35 οἱ δ' ἐπιδραμόντες, καὶ φωράσαντες, ἱεροσυλίας αὐτοῦ κατηγόρου. ὁ δ' ἐπὶ πέτραν οὐ πάνυ πόρρω τοῦ ἱεροῦ καὶ τῆς πόλεως ἀγόμενος, ἀφ' ἧς νόμιμον ἦν τοὺς ἱεροσύλους ριπτεῖσθαι, τὸν περὶ τοῦ κανθάρου μῦθον αὐτοῖς διηγήσατο· οὗ γε καὶ ἐν Εἰρήνῃ [129] μὲνηται 40 διὰ τούτων ὁ ποιητῆς

ἐν τοῖσιν Αἰσώπου λόγους ἐξημῆθη
μόνος πετεινῶν εἰς θεοὺς ἀφιγμένος.

ἐκεῖ δὲ τὰ εἰκότα λεχθήσεται.

1449. ὡς κἀνθαρος ἀνῆλθεν ὡς καὶ ἐν Εἰρήνῃ. R. 45

1441. [ζηλῶ σε τῆς εὐτυχίας : Τὰ τοιαῦτα εἶδη καλεῖται κατὰ σχεῖν. ἐστὶ γοῦν ἡ παρούσα στροφή κώλων χοριαμβικῶν ἐπιμειγμένων ἐπιτρίτοις ὀδορτοχάλοις διαμέβοις δισπονδέοις ἰωνικῶς καὶ παίωσι 16'. καὶ ἡ ἀντιστροφή τοσοῦτων, ὣν τὸ μὲν δεύτερον καταληκτικόν 50 ἦτοι ἐφθημιμέρες, τὰ δὲ λοιπὰ πάντα δίμετρα ἀκατάληκτα, τὰ μὲν τετρασυλλάβους ἔχοντα πόδας, τὰ δὲ πεντασυλλάβους. διαλύονται γὰρ αἱ μακρὰ συλλαβαί

ἄσπερ ἐπὶ τῶν ἰάμβων καὶ τροχαίων, ὡς εἴρηται, εἰς δύο βραχέας, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν τετρασυλλάβων ποδῶν. εὔρηται γὰρ καὶ χορίαμβος πεντασύλλαβος, καὶ δίαμβος, καὶ διτροχάιος, καὶ ἰωνικός, καὶ παίων. ἐπὶ τῶν ἑτέροις τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνίς.]

1466. (ἐπὶ τῷ τρυφερόν : Ὄϊον ἐπὶ τῷ τρυφᾶν μαλακῶς.) — μεταπίσεται τὸ τρυφᾶν καὶ μαλακὸν καὶ ἐπιμαλακον. V.

1460. (γνώμαις ἐτέρων : Ὄϊον, μεταπεισθέντες ἐκ παραινέσεως ἐτέρων.)

1466. (φιλοπατρίαν : Διὰ τὸ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἡγωνίσαι, ἢ τοῦ πατρός.)

1467. (ἀγανῶ : Ἰαριῶ, καλῶ κατὰθῶ· οἱ δὲ ἀθανάτω. ἔνθεν καὶ ἀγανοφροσύνη, προσήνεια, πραότης. Ὀμηρος [Π. Β, 164] « σοῖς ἀγανοῖς ἐπέσσειν. »)

1472. γρ. κατακληῆσαι, ἵνα σημαίνῃ τὸ ἐξαπατήσαι μεταπεισθέντας ἐπὶ τὸ βέλτιον. V.

1476. (εἰσεκεκύληκεν : Εἰσήνεγκεν, εἰσήγαγεν.)

1478. (οὐδὲν παύσεται : Ἀντὶ τοῦ οὐ παύσεται, ὡς παρ' Ὀμήρῳ [Π. Α, 412] « δ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν » ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔτισεν.)

1479. (Θέσπις : Ὁ κιθαρωδός. οὐ γὰρ δὴ ὁ τραγικός.)

1480. χρόνους : (Ἀρχαίους, μωρούς, λήρους, ἀναισθήτους.) — τὸν νοῦν πρὸς τὸν Κρόνον ἀποδείξειν ἀρχαίους τὴν ἐπίνοιαν. R. V.

1482. τίς ἐπαυλείοισιν : Ὁρχούμενος ὁ γέρον παρατραγουεῖται. σγῆματος δὲ τοῦ τραγωδικοῦ.

1487. τινὲς ἀπὸ τοῦ πλευρὰν λυγίσαντος Φιλοκλέαντα λέγειν ἕως τοῦ σφόνδουλος ἀχρεῖ. V.

(λυγίσαντος : Συστρέφαντος, περιεγαγόντος. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιόντων.) [Θεόκριτος [1, 97]

τὸ θῆν τὸν ἔρωτα κατέχευε Δάφνι λυγξίν;
ἄρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλίῳ ἐλυγύθηκ;]

1489. σφόνδουλος : Τράχηλος. *Vicé.*

(σφόνδουλος : Ἴσως ἀισχρόν τι πεποίηκε.

πῖθ' ἑλλέβορον : Ἐπισημειοῦται τὴν λέξιν κἀναυθα τὸ χ, ὅτι τὸ μὲν πῖθι ἐπὶ φαρμάκου λέγουσι. καὶ λαγῶν τὰράξας πῖθι τὸν θαλάσσιον.

1490. τὸ δὲ πῖς ἐπὶ τοῦ ποτοῦ. ἐκ δὲ τοῦ ἑλλεβόρου καὶ ἑλλεβοριαν, τὸ ἑλλεβόρου δεῖσθαι, ὡς Καλλίας φησί, καὶ ἑλλεβορίζειν.)

1490. πτήσσει Φρυνίχος : Παροιμία ἐπὶ τῶν κακῶν τι πασχόντων, ἀπὸ Φρυνίχου τοῦ τραγικοῦ. ὑποκοινόν· μενον γὰρ αὐτὸν τὴν Μιλήτου ἄλωσιν οἱ Ἀθηναῖοι δακρύσαντες ἐξέβαλον δεδοικῶτα καὶ ὑποπτήσοντα. [πτήσσειν δὲ κυρίως τὸ φεῦγειν καὶ φοβεῖσθαι. λέγεται δ' ἐπὶ τῶν ὀρνίθων.]

1491. τάχα βαλλήσεις : (Ῥίψεις, λίθους δηλονότι, ὀρχούμενος.) — ἀντὶ τοῦ βληθήσης, νικηθήσης. R.

1492. σκέλος : Ὑψηλὴν φορὰν. R. V. καὶ παρ' Εὐπόλιτι ἐκλακτίζειν. V.

(σκέλος οὐράνιον : Ὄς αὐτοῦ ἐπάραντος τὸ σκέλος καὶ ἐπιδείξαντος τὸν πρωκτόν.) — εἰς ὕψος. R.

1495. (κοτυληδών : Εὐκίνητος ἢ κοτύλη μου στρέφεται.)

1497. ἀλλὰ μανικά πράγματα : Εἰπόντος αὐτοῦ ὅτι νῦν δὴ ἐκλελυμαι, χαλαρᾶς γενομένης τῆς κοτύλης, ἐπάγει ὁ καὶς ὅτι οὐκ ἐκλύσεως, ἀλλὰ μανίας ἐστὶ τὰ πράγματα.

1499. ἀντὶ τοῦ εἰς ὄρχησιν ἀγωνισάμενος. V.

1502. (ὁ μέστος : Οὐ τὸν τραγικὸν λέγει Μέσταν. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ μέσος, καὶ Μένανδρος Καρχηδονίω. ἀκριβῶς δὲ εἰσικε λέγειν. τέσσαρες μὲν δὴ εἰσιν· ἀλλ' οἱ αἱ τρεῖς χορευταί, Ξενοκλῆς δὲ ποιητής. καταλέγει αὐτοὺς σαφῶς Φερεκράτης. τῶν τριῶν οὐκ ἔστι μέστος.)

1503. (ἐμμελεῖα κονδύλου : Ἐμμελεῖα τραγικὴ δρῶσις. ὡς εἰ ἐλεγεν ἐμμελεῖα ὀδῆς· εἶπε δὲ κονδύλου. δίδωμι αὐτῶ, φησί, κονδύλον, καὶ ἀπολῶ αὐτόν. μικρὸς γὰρ ἐστὶ καὶ λεπτός.)

1504. (ἐν τῷ ρυθμῷ γάρ : Ἀντὶ τοῦ οὐδὲν οἶδε τοῦ ρυθμοῦ. Καρχινίτης δὲ υἱὸς Καρχίνου. ὠψώνηκα δὲ εἶπεν, ὡς ὀμοφάγον αὐτὸν διαβάλλον.)

(1507) πλήν γε Καρχίνους : Παρὰ τοὺς καρχίνους τοὺς [λεγομένους] παγοφύρους.

1508. καὶ ὁ ποιητὴς αὐτῶ. V.

1509. (ὄξις ἢ φάλαγξ : Εἶδος ἀγγελίου δεηροῦ ἢ ὄξις. Ἄλλως. εἰς μικρὸν τὸν Ξενοκλέα. καὶ τὸ φαλάγγιον μικρὸν καὶ συνεστραμμένον. δῆλον δὲ ἐκ τῶν Φερεκράτους Ἀγρίων « καὶ καρχίνος μὲν τις ἦν ὁ Θωρυκίου « υἱός. ἦσαν δὲ αὐτῶ τρεῖς τινες μικροί, κομηῆται τότε « καὶ νῦν εἰσὶ μικροὶ καὶ κομηῆται. φιλαρχοὶ τότε παῖδες « ἦσαν ὄντες νῦν φιλαρχικώτεροι. μὰ τὸν Δι' οὐ τρεῖς « τε ἐκείνοι εἰσιν οἱ τέτταρες. »)

1510. ὁ πιννοστήρης : Περὶ Ξενοκλέους ὁ λόγος. διαβάλλει αὐτὸν ὡς ἀδηφάγον. (πιννοστήρης δὲ οὐκ ἄλλως, ἀλλ' ἐπεὶ καρχινίον τί ἐστὶ σύννομον καὶ ἀεὶ ταύτη προσδεχόμενον. Σοφοκλῆς Ἀμφιαράω

ὁ πιννοστήρης τοῦδε μάντεως χοροῦ.

Ἄλλως.) πῖνα δστρον ἐστὶ. (τοῦτο ὑποδέχεται καρχίνος· καὶ ὅταν εἰσελθῇ μικρὸν ἰχθύδιον, δάκνει τὴν πῖναν, καὶ συστέλλει τὸ δστρον, καὶ ἐναποκλείει τὸ ἰχθύδιον. — Ἄλλως. οἱ μὲν ζῆφον τι λέγουσι σύννομον τῶν καρχινῶ τὸν πιννοστήρη, οἱ δὲ αὐτὸν τὸν καρχίνον, ὡς ἐπιτηροῦντα τὴν πῖναν. φασὶ γὰρ ὅτι ἢ μὲν πῖνα πρὸς τὰς ἀκτῖνας πεσοῦσα τοῦ ἡλίου ἀνοίγνυσι τὸ δστρον καὶ τὴν θέρμην εἰσδέχεται, ὁ δὲ ἐπιτηρῶν εἰσέρχεται καὶ δάκνει αὐτήν, ἢ δὲ συστέλλει τὸ δστρον καὶ βιβρώσκειται ὑπ' αὐτοῦ.)

1513. τῶν ὄρχιων : Ὁρχίλος εἶδος ὀρνέου μικροῦ. ἐκ τούτου δ' αὐτῶν ὀρχειοφάνει τὸ βραχὺ καὶ κατωφερές. (ἄμα μὲν πρὸς τὴν λαγνεῖαν, ἄμα δὲ καὶ πρὸς τὴν ὄρχησιν. ἐμφαίνει δὲ αὐτοὺς καὶ μεγάλα αἰδοῦα ἔχοντας.)

1515. ἄμην κύκα : Ὄς πρὸς ἰχθύος ὁ λόγος· ὅτι ἄμην, ὅτι πάντως ζωμός. καὶ τοῦτο πρὸς τὸ πολυφάγον αὐτῶν. ἵνα γὰρ τὰ κρέα μὴ σήπῃται μένοντα, πάττεται τῇ

- ἄλμη. (Ἄλλως. ἐπειδὴ ἄλμη παρασκευάζουσιν ἐπὶ τῷ φαγεῖν ἰχθύδια, ἢ καρκίνους. ὡς καρκίνοις οὖν αὐτοῖς χρώμενός φησιν, ὅτι παρασκεύασον ἄλμη, ἵνα ἔαν αὐτοὺς νικήσω, ὀπτήσω αὐτοὺς καὶ φάγω.)
- 5 1516. ἐπ' ὀλίγον συσταλῶμεν. R.
1517. βεμβικίζουσιν : (Διακινήσωσιν. ὡς καρκίνοις δ' ὁ χορὸς αὐτοῖς διαλέγεται.) — περιάγωσιν. R.
1524. (καὶ τὸ Φρυνίχειον : Δῆλον ὡς σημειῶδες τι ἦν τὸ Φρυνίχειον, τὸ εἰς ὕψος ἐν τῇ ὀρχήσει ἐκλακτί-
- 10 ζειν.) — καὶ οὐκ ἄλλως αὐτὸ Εὐπολις εἶπεν. V. [τὸ δὲ ὠζωσιν ἀντὶ τοῦ θαυμαστικόν τι λέγωσι. σύνθετον δὲ ἔστιν ὡς τὸ οἰμῶζειν καὶ κλώζειν, ἀπὸ τοῦ ω θαυμαστικοῦ.] — τὸ δὲ ὠζειν τῶν παρηγμένων ἔστιν ὡ λέγειν, καὶ τὸ οἰμῶζειν καὶ κλώζειν. ἐπίφθεγμα θαυμαστικὸν λέγωσιν οἱ θεαταί, ὡς παρὰ τὸ οἰμῶζω. V.
1529. πληῆζον σεαυτὸν εἰς τὴν γαστέρα, δ ποιῶσι πηδῶντες. V.
1530. ῥίπτε σκέλος : Εὐφρόνιος οὕτω φησὶν ὀνομάζεσθαι σχῆμά τι τραγικῆς ὀρχήσεως. (βεμβικες δὲ περιφοραὶ, περιαγωγαί.)
1531. (καυτὸς γὰρ : Ὁ Καρκίνος, φησὶ, προσέρχεται. πρὸς τοῦτο γὰρ καὶ τὸ Ποντομέδων.)
1534. τοῖσι τριόρχαις : (Ἐπαίξε διὰ τὸ τρεῖς εἶναι. ἔστι δὲ ὁ τριόρχης ὄρνειον.)
1535. (ἐξάγετ', εἰ τι φιλεῖτε : Ἐξάγετε, φησὶν, ἑαυ-10 τοὺς ἔξω.) — εὐχερῶς δὲ, ὡς ἐν τέλει, τὴν ἐξοδὸν τῶν προσώπων βούλεται ποιῆσαι. V.
1536. (οὐδεὶς πω πάρος : Εἰσέρχεται γὰρ ὁ χορὸς ὀρχούμενος, οὐδαμῶς δὲ ἐξέρχεται.)

EIPHNH.

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ.

I.

(Τρυγαῖος ἄγρικός πρεσβύτες Ἀθήνησιν δχοόμενος ἐπὶ κανθάρου ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναφέρεται. γενόμενος δὲ κατὰ τὴν τοῦ Διὸς οἰκίαν ἐντυγχάνει τῷ Ἑρμῇ, καὶ ἀκούει ὅτι μετοικισαμένων τῶν θεῶν εἰς τὰ τοῦ οὐρανοῦ ἀνωτάτω διὰ τὴν τῶν Ἑλλήνων ἀλληλοκτονίαν, ἐνοικισάμενος ὁ Πόλεμος εἰς ἄντρον τὴν Εἰρήνην εἰρῆας λίθους ἐπιφορήσει, καὶ νῦν μέλλει τὰς πόλεις ἐμβαλὼν ἐν θυσίᾳ τρίβειν. καὶ μέχρι μὲν τις ἐναγώνιος γίνεται· ἐπεὶ δὲ μεταπεμπομένου τοῦ Πολέμου παρὰ Ἀθηναίων δοῖδουκα Κλέωνα καὶ παρὰ Λακεδαιμονίων Βρασίδαν ἑκάτεροι χόρησαντες ἀποωλεκέναι εἰς Θράκην ἔφασαν, ἀναθαρρεῖ· καὶ ἐν τῷ περὶ κατασκευῆν δοῖδουκος ὁ Πόλεμος γίνεται, κηρύττει τοὺς δημιουργοὺς, ἔτι δὲ καὶ ἐμπόρους ἅμα μοχλοὺς καὶ σχολιὰ λαβόντας παρνεγέσθαι. συνδραμόντων δὲ πολλῶν ἐν χοροῦ σχήματι προθύμως ἀφέλκει τε τοὺς λίθους ἀπὸ τοῦ ἄντρου, καὶ καθικετεύσας τὸν Ἑρμῆν συλλαβέσθαι ἐξάγει πρὸς τὸ φῶς τὴν Εἰρήνην. ἀσμένως δὲ τῆς θεοῦ πᾶσιν ὀφθαίσης, καὶ παρ' αὐτὴν εὐθὺς Ὀπώρας τε καὶ Θεωρίας ἀναφανείσθιν, συμπάρων δ' Ἑρμῆς ἀνιστορούσης τι τῆς Εἰρήνης καὶ πυθανομένης τὰ περὶ τὸν Τρυγαῖον διασαφεῖ τὰ δέοντα· πάλιν ἀποφαινομένης πρὸς τοῦτο μνησεί, προειληθόντος αὐτοῦ καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ πολέμου καὶ δι' ἧς αἰτίας συνέστη, Φειδίου τε καὶ Περικλέους μνησθέντος. τὰ λοιπὰ τοῦ δράματος ἐπὶ τῆς γῆς ἤδη περαινέται, καὶ ὁ μὲν χορὸς περὶ τῆς τοῦ ποιητοῦ τέχνης χιτέρων τινῶν πρὸς τοὺς θεατὰς διαλέγεται, ὁ δὲ Τρυγαῖος, καθὰ συνέταξεν ὁ Ἑρμῆς, τὴν μὲν Θεωρίαν τῇ βουλῇ συνέστησεν, αὐτὸς δὲ τὴν Ὀπώραν γαμῆν διαγνούς τὴν Εἰρήνην ἰδρύεται, καὶ ὅσα ἐν τῷ προφανεῖ πρὸς εὐωχίαν τρέπεται. τούτων ὅτε τῶν εἰρηνικῶν ὄπλων δημιουργοὶ χαίροντες καὶ οἱ τῶν πολεμικῶν τοῦμπάλιν κλάοντες, εἰσάγεται δὲ καὶ ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου παιδία τινὰ τῶν κεκλημένων ἐπὶ τὸ δεῖπνον λέγοντα ῥήσεις· γελωτοποιούς. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν ἄγαν ἐπιτετευγμένων. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς κωμωδίας ἐστὶ τοῦτο· συμβουλεύει Ἀθηναίους σπεῖσαισθαι πρὸς Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας. οὐ τοῦτο δὲ μόνον ὑπὲρ εἰρήνης Ἀριστοφάνης τὸ δρᾶμα καθῆκεν, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἀχαρνεὺς καὶ τοὺς Ἴππείας καὶ

Ὀλκάδας, καὶ πανταχοῦ τοῦτο ἐσπούδακεν, τὸν δὲ Κλέωνα κωμωδῶν τὸν ἀντιλέγοντα καὶ Λάμαχον τὸν φιλοπόλεμον αἰεὶ διαβάλλων. διὸ καὶ νῦν διὰ τοῦτου τοῦ δράματος εἰρήνης αὐτοὺς ἐπιθυμῆν ποιεῖ, δεικνύς ὅποσα μὲν ὁ πόλεμος κακὰ ἐργάζεται, ὅσα δὲ ἀγαθὰ ἡ εἰρήνη εἰ ποιεῖ. οὐ μόνος δὲ περὶ εἰρήνης συνεβούλευσεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ποιηταί. οὐδὲν γὰρ συμβούλων διέφερον· ὅθεν αὐτοὺς καὶ διδασκάλους ὠνόμαζον, ὅτι πάντα τὰ πρόσφορα διὰ δραμάτων αὐτοὺς εἰδίδασκον. ἐνίκησε δὲ τῷ δράματι ὁ ποιητὴς ἐπὶ ἄρχοντος Ἀλκαίου ἐν 10 ἄσσει. πρῶτος Εὐπολις Κολαξί, δεύτερος Ἀριστοφάνης Εἰρήνην, τρίτος Λεύκων Φράτορσι. τὸ δὲ δρᾶμα ὑπεκρίνατο Ἀπολλόδαωρος, ἤνικα ἐρμῆν λιοκρότης.)

II.

Ἦδη τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ κεκμηῶτας τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς σύμπαντας Ἑλληνας Ἀριστοφάνης 15 ἰδὼν, ἱκανὸς γὰρ διππεύκει πολεμούντων αὐτῶν χρόνος, τὸ δρᾶμα συνέγραψε τοῦτο, προτρέπων τὰς πόλεις καταθέσθαι μὲν τὴν πρὸς αὐτὰς φιλονεικίαν, διόνοϊαν δὲ καὶ εἰρήνην ἀντὶ τῆς πρότερον ἔχθρας ἐλείσθαι. παρεῖσαί τε ἰοῦν γεωργόν, Τρυγαῖον τούνομα, μάλιστα τῆς 20 εἰρήνης ἀντιποιοῦμενον. ὅς ἀσφάλων ἐπὶ τῷ πολέμῳ εἰς οὐρανὸν ἀνελεῖν ἐβουλεύσατο πρὸς τὸν Δία, πεισόμενος παρ' αὐτοῦ δι' ἣν αἰτίαν οὕτως ἐκτρέχει τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, τοσοῦτον ποιήσας πολεμον αὐτοῖς. ὅν δὲ διαπορούντα τίνα τρόπον τὴν εἰς οὐρανὸν εἰ πορείαν ποιήσει, παρεῖσαί τε τρέφοντα κἀνθαρὸν ὡς ἀναπτησόμενον εἰς οὐρανὸν δι' αὐτοῦ, Βελλεροφόντου δίκην. προλογίζουσι δὲ οἱ δύο θεράποντες αὐτοῦ, οἷς καὶ ἐκτρέφειν προσετέτακτο τὸν κἀνθαρὸν, δυσφοροῦντες ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ σιτίοις. ἡ δὲ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐκ μέρους εἰ μὲν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ μέρους δὲ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ τινῶν ἀνδρῶν Ἀττικῶν γεωργῶν.

III.

Φέρεται ἐν ταῖς διδασκαλίαις δεδιδαχῶς Εἰρήνην διωμύμως ὁ Ἀριστοφάνης. ἀδῆλον οὖν, φησὶν Ἐρατοσθένης, πότερον τὴν αὐτὴν ἀνεδίδαξεν, ἢ ἑτέραν καθῆκεν, 35 ἣτις οὐ σίκεται. Κράτης μέντοι δύο οἶδε δρᾶματα γράφων οὕτως « ἀλλ' οὖν γε ἐν τοῖς Ἀχαρνέυσιν, ἢ « Βαβυλωνίους, ἢ ἐν τῇ ἑτέρᾳ Εἰρήνῃ. » καὶ σποράδην δὲ τίνα ποιήματα παρατίθεται, ἅπερ ἐν τῇ νῦν φερομένη οὐκ ἔστιν.

IV.

(ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ)

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Τῷ Διὶ φράσαι σπεύδων τὰ κατ' ἀνθρώπουκ * *
 Τρυγαῖος θέλων * * ὡς τοὺς θεοὺς
 ἐξέτρεφεν θρνιθας· ὡς δ' ἀνέπτη, κατέλαθεν
 Ἑρμῆν μόνον ἄνω. κῆρ' ἐπιδείκνυσιν φράσας
 τὸν πόλεμον βρῦθηται ἀπρητημένον
 ἀέριος ἐτοιμόν τ' ὄντα πρὸς κακοχίαν,
 τὴν πρότερον Εἰρήνην δὲ κατωρύργμηνην
 ἰκέτευσαν οἱ κατ' ἀγροὺς ἀνάπαλιν ποεῖν.
 τὸ μὲλ βαδ' ἐπένευσε, καὶ τότε
 ἀπάγουσιν αὐτὴν τὴν ἐκ βερέθρου καὶ τάγαθα.)

SCHOLIA IN PACEM.

[Ἡ εἰσθεοὶς τοῦ δράματος ἐξ ἰαμβίων π' συνήθων.
 τὸ μέντοι ξ' μονόμετρον ἀκατάληκτον. ἐπὶ ταῖς ἀποθέ-
 σεσι καὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

Τοῦ δράματος πρώτου τρίμετροι ἰαμβοὶ ἀκατάλη-
 κτοι π', ὡν τελευταῖος «ἰππηδὸν ἐς τὸν αἰρ' ἐπὶ τοῦ καν-
 θάρου.» μετὰ δὲ πεντήκοντα ὀκτῶ ἐστι προαναφώνημα
 τὸ εἶα εἶα, καὶ τὰ ἐξῆς ἰαμβικά. V.

I. αἶρε ἀντὶ τοῦ φέρε. καὶ παρ' Ὀμήρῳ [Π. ζ, 284]
 ἀξιοῦσι τὸ αἶρε ἀντὶ τοῦ διδόναι καὶ προσφέρειν λέγε-
 σθαι ἐν τῷ « μὴ μοι οἶνον ἄειρε. » R. V. δύο δὲ εἰσιν
 οἰκέται. ὧν ὁ μὲν τρέφει τὸν κἀνθαρον, ὁ δὲ ἕτερος μάτ-
 τει. ὁ τρέφων οὖν λέγει πρὸς τὸν μάττοντα. — ἔπα-
 ναδίπλωσις δὲ τὸ σχῆμα τοῦ λόγου· δις γὰρ τῇ αὐτῇ
 λέξει κέχρηται. V.

25 μᾶζαν : Μᾶζα κυρίως ἡ τροφή ἢ ἀπὸ γάλακτος καὶ
 σίτου, παρὰ τὸ μᾶζεσθαι. τὸ δὲ μᾶζαν προπερισπαστέον,
 τουτέστι τροφήν. καταχρηστικῶς δὲ τῇ λέξει κέχρηται·
 οὐ γὰρ τὴν ἐξ ἀλφίτων φυραθεῖσαν νῦν θέλει δηλοῦν· οὐ
 γὰρ αὕτη κἀνθάρων τροφή· ἀλλὰ τὸ ἀποπάτημα,
 30 λέγω δὴ τὴν κόπρον· τοιαύτη γὰρ ἡ τῶν κἀνθάρων
 τροφή. πίτυρα δὲ τινα ρυπαρὰ μάττουςιν οἱ οἰκέται.
 κόπρον γὰρ φυρᾶν ἀπίθανον.

ὡς τάχιστα : Ἡ τάχος, ἢ διὰ ταχέων. — διὰ δὲ τοῦ
 σπουδαίου τοῦ παρὰ τῶν οἰκετῶν πρὸς τὸν κἀνθαρον
 35 ἐμφανίει τὴν περὶ αὐτὸν τοῦ δεσπότητος μεγίστην φρον-
 τίδα. R. V. κἀνθαρος δὲ εἶδος ζώου παρὰ τὰς σίλφας τὸ
 μέγεθος. — ἀναβιαστέον δὲ τὸν τόνον· οὕτω γὰρ Ἄτ-
 τικοί. B. V.

2. (ἰδοῦ : Παρεπιγραφή· ὁ γὰρ ἕτερος τῶν οἰκετῶν
 40 τὸ προσταχθὲν ποῖων αὐτῷ παραφέρει καὶ ἐπιδίδωσι
 τὴν τροφήν.

τῷ κάκιστ' ἀπολουμένῳ : Διὰ γὰρ τὸ ἀνάγκην ἔχειν

ἀπτεσθαι καὶ ψηλαφᾶν τῆς κόπρου ἀπεχθάνεται πρὸς
 τὸν κἀνθαρον.)

3. μήποτ' αὐτῆς μᾶζαν : Οὐχ ὡς ὄντως τρώγοντος,
 ἀλλὰ πρὸς τὸ μυθεύομενον ἐπαιξεν. ὡς ἐπίτηδες γὰρ
 πεπλασμένα ἐστὶ τὰ τῶν ὄνων ἀποπατήματα. 5

5. νῦν δὴ : οὕτως Ἄττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἀρτίως. (ἐν ἑρω-
 τήσει τὸν λόγον νῦν προσάγει. ἐκείνου γὰρ αἰτήσαντος
 μᾶζαν ἑτέραν, φησὶν αὐτὸς, ἦν γὰρ νῦν αὐτῷ προσέφε-
 ρες οὐ κατέφαγεν; ὥστε πῶς; διόπερ ἐκείνου ἀρνούμε-
 νου μὴ βεβρωκέναι τὸν πρότερον πέλεθον, τὸν κἀνθαρον 10
 προστίθησι καὶ τὴν αἰτίαν, ὡς περικυλίσας ἐνέκαψεν.)

6. ἄλλο φαγεῖν καὶ ἄλλο καταφαγεῖν καὶ ἄλλο κα-
 ταπιεῖν. φαγεῖν μὲν γὰρ τὸ τάξει, καταφαγεῖν δὲ τὸ
 ἀθρόως, καταπιεῖν δὲ τὸ μῆδὲ μασώμενον ἐσθίειν. τὸ
 οὐν ἀσηφάνου τοῦ ζώου δεικνύς λέγει ὅτι οὐ κατέφαγεν 15
 ἀλλὰ κατέπεν μῆδὲ μασησάμενος.

7. περικυλίσας : (Περιεκύσας καὶ περισύρας. ἔθος
 δὲ τοῖς κἀνθαροῖς τὰς ὀνίδας περικυλίειν.) λέγεται ὁ
 κἀνθαρος εἰς ὄνθον ἀποσπερματίζειν καὶ οὕτω περι-
 στρέφειν τοῖς ποσὶν, ἕως ἕταν ἐγγυμνασθῆν τὸ σπέρμα 20
 ἀποδοθῆ καὶ ἐγγεννησῆ. θῆλυς γὰρ κἀνθαρος οὐ γίνεται,
 ἀλλὰ πάντες ἄρρενες γεννῶνται.

τοῖν ποδοῖν : Πρὸς τὴν τάξιν τῶν ποδῶν ἀκολουθοῦς
 τὸ δυϊκόν. — καὶ ἐν Νεφέλαις [150] ἐπὶ τῆς ψύλλης
 « ἐνεβάψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὸ πόδε. » καὶ παρὰ 25
 τῷ ποιητῇ τεσσάρων ἔκπων ὄντων τῷ Ἐκτορι, δύο
 μὲν δεξιῶν, δύο δὲ ἀριστερῶν, πρὸς σύνταξιν ἀκολουθοῦς
 ἐπήνεγκε [Π. Θ, 189] « νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτινε-
 τον. » R. V.

9. (κοπρολόγοι : Τοῦτο ἦτοι πρὸς τοὺς ἄλλους ῥή- 30
 τορας καίτοι χαριεντιζόμενος ἀποτείνεται, διαβάλλων
 αὐτοὺς ὡς μυσταροὺς καὶ λοιδοροὺς, ἢ διότι τὰς κόπρους
 τοῖς οἰκέταις προσετέτακτο βαστάζειν εἰς τροφήν τοῦ
 κἀνθάρου. τοὺς συνεργοὺς οὖν τῶν ὁμοδουλῶν εἰς ἐπι-
 κουρίαν καλεῖ. 35

προσλάβεσθε : Βοηθήσατε. συνέχει γὰρ τῇ μιᾷ τὴν
 ῥίνα, τῇ δὲ ἑτέρᾳ μάττει. ζηταῖν οὖν ἕοικε τοὺς δια-
 δεζομένους.)

10. ἀποπνιγέτα : Συνέχει γὰρ τὰς ῥίνας διὰ τὸ
 φυρᾶν τὴν κόπρον ὑπὲρ τοῦ μὴ ὀδωδέναι αὐτῷ. μήτε 40
 οὖν διεξιόντος ἐπὶ τοῦ πνεύματος μήτε τοῦ ἐξωθεν ἀέρος
 σπιωμένου, ἀλλ' ἀποκεκλειμένῳ τῶν ῥινῶν τῇ θλίψει
 τῶν δακτύλων, ἀνάγκη στενοχωρουμένου τοῦ πνεύμα-
 τος πνιγέσθαι αὐτόν.

11. ἑτέραν ἑτέραν : (Οἱ Ἄττικοὶ καὶ ἐπὶ πολλῶν 45
 λέγουσι τὸ ἑτέραν. ἡμεῖς δὲ ἐπὶ δευτέρας μόνης.) ἐπὶ
 τῆς τρίτης ἑτέραν εἶπεν. (ὁδως δὲ ἡ παρατετηρημένη
 ἐπὶ τε τοῦ ἑτέρου καὶ ἄλλου διαφορὰ παρ' Ἄττικοῖς
 οὐκ ἐστίν.)

ἡταιρηκότος : Ἐπειδὴ ἐκείνων δοκεῖ ἡ κόπρος τε- 50
 τρῖθαι ὡς ἡταιρηκότων. ἐκ δὲ τοῦ ἐτοιμοῦ καὶ προ-
 χείρωκ προσηνεγκεῖν διαβάλλει τοὺς Ἀθηναίους, ὡς
 πολλῶν καὶ ποιούντων [τοιαῦτα] παρ' αὐτοῖς καὶ πα-
 σχόντων.

ἴσως ἵνα τοῦ τρίβειν ἀπαλλαγῆ διὰ τὸ τὴν τῶν παιδῶν τετριμμένην εἶναι καὶ ἐτοίμην ἐκ τῶν χρωμένων. R. V.

13. (ἐνὸς μὲν ὠνδρες ἀπολαύσθαι : Τοῦ τρίβειν καὶ φυρᾶν τὴν κόπρον. ἐκέρδανα, φησί, διὰ τὸ μὴ ἴσως χρῆζειν ἐτι τοιούτου πόνου τὴν τοῦ ἡταιρηχότος τούτου παιδὸς κόπρον, ἀλλ' ὥσπερ ἐτοίμην καθοστηκίαναι τρίβειν καὶ ἀνατετρίφθαι ἐπὶ τῶν χρωμένων.)

14. οὐδεὶς φαίη : Οὐ γὰρ ἂν τις ὑποκτεύσειε διὰ τὸ φυρᾶν ἐμὲ ἤδη καὶ τὴν κόπρον ἐσθίειν. — δυοῖν οὖν ὄντων τῶν περὶ ἐμὲ δυσχερῶν, τῆς τε δυσωδίας ἦν ἀπὸ τοῦ μαλάσσειν καὶ φυρᾶν τὴν κόπρον συνέβαινε πάσχειν, καὶ τῆς περὶ τῆς τροφῆς ὑποψίας, ἣδη φανερώς τοῦ ἐνὸς ἀπαλλαγεῖς, τοῦ μὲν κατ' ἀναγκαζέ-

15 σθαι φυρᾶν τὴν κόπρον, ἠγοῦμαι ἀπηλλάχθαι φησί καὶ τῆς ὑποψίας τῆς ἐπὶ τῇ τροφῇ· οὐδένα γὰρ ὑμῶν πιστεύειν ὁμοίαι ἐτι μάττων καὶ φυρῶν ἤδη καὶ ἐσθία. δῆλον δὲ ἐτι κίτυρα ἦν ἀπίθανον γὰρ κόπρον μάττειν. Ἄλλως. V. εἰώθασιν γὰρ ἅμα τῶν μάττειν

20 ἐσθίειν· — ἀπ' οὗ καὶ τὴν παυσικατῆν ἐπενόησαν, τροχαιοδὲς τι, δι' οὗ τὸν τράχηλον εἶρον πρὸς τὸ μὴ δύνασθαι τὴν χεῖρα προσάγειν. μνησθῆναι δὲ ἐν Ἡρωσιν Ἀριστοφάνης « παύσειν ἴσχι' ἢ παυσικατῆ κάπροντα σκ. » V.

17. ὑπερέχειν : Ἄντι τοῦ ἀντέχειν καὶ περιγίνεσθαι 25 τῆς ὀσμῆς. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πλοίων, ἅπερ κινδυνεύει τῆς ἀντλίας πληρωθείσης. βούλεται δὲ εἰπεῖν ἐτι νικῶμαι μάττων. — Ἄλλως, μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ τύπου τῆς νεὸς ἐξ οὗ τὸ ὕδωρ ἀρύουσιν. φησὶν οὖν ἐτι οὐ δύναμαι ὑποφέρειν, ὡς καὶ αὐτοῦ τοῦ ὕδατος ὑπερ- 30 ἀνω μου γεγεννημένου. διὰ δὲ τούτου τὴν ἀδηφαγίαν τοῦ κωνθάρου δηλοῖ, ὡς ὑπερκεράσαντος ὕδατος τῆς ἀντλίας. V.

28. ἀντι τοῦ τὴν σκάφην. ταῦτα δὲ εἰπὼν προσφέ- 35 ρει τὸ ἀγγεῖον ἐνὸς ἐφύρα. R.

19. ἀπόφερε τὴν ἀντλίαν καὶ σεαυτόν. R. V.

20. (ὕμῶν δὲ γ' εἰ τις : Πρὸς τοὺς ἀκρατάς τὸν λόγον ὁ ποιητῆς ἄγαν εὐφωδῶς ποιεῖται.)

21. μὴ τετριμμένην : Διὰ τὸ μὴ ὀσφραίνεσθαι τῆς 40 κόπρου τῶν μυκτῆρων ἀποκεκλεισμένων.

24. ὅς καὶ κύνων. κοπροφάγα τὰ ζῷα. R.

ὥσπερ ἂν χέση τις : Ἄντι τοῦ ἀτριπτον. ἀνθρωπῶν 45 δηλονότι. ὥσπερ ἂν χέση τις, φησὶν, οὕτως ἐσθίει τὰ ἀποκατήματα καὶ ὅς καὶ κύνων, μὴ δεόμενοι τοῦ μάττειν αὐτά.

25. φαύλος εἶρῖδος : ἀπλῶς καὶ ἀπεριέργως μασθ- 50 ται. (ἢ συντόμως ἐσθίει. ἢ δὲ μεταφορᾶ ἀπὸ τῶν ἐρετόντων καὶ ἐπερειδομένων ταῖς κώπαις. εἶρῖδεν δὲ φασὶν οἱ Ἄττικοι πᾶν ὀτιοῦν συντόμως γινόμενον. τὸ δὲ βρενθούεται.) ἀντι τοῦ σεμνύνεται καὶ ἐπαίρεται (Ald. V. μέγα φρονεῖ.) — οἱ μὲν ἀπὸ βρένθους τοῦ φυ- 55 τοῦ, οἱ δὲ μύρου εἶδος, ἧ χρῆνται αἱ γυναῖκες καὶ ἐπ' αὐτῷ μέγα φρονούσιν. V.

28. ὥσπερ γυναῖκα γογγύλην : Αἱ γὰρ γυναῖκες, ἵνα

μὴ δοκοῖεν πολυφάγοι εἶναι, ἐκ τῆς πυκνότητος τῆς 60 μάζης, μικρὰς εἶναι δοκούσης, ὀλιγοφαγίας ὄξαν ἐμφαίνουσι, στρογγύλας αὐτὰς ποιοῦσαι τὰς μάζας. (γογγύλη δὲ παρεῖκασεν αὐτάς, ἐπειδὴ καὶ αἱ γογγύ- 65 λαι στρογγύλαι παρ' αὐτοῖς. ἔστι δὲ λαχάνου εἶδος, ὃ ἢ παρὰ τισὶ βράφανον καλεῖται. — Ἄλλως. ὡς τῶν γυναικῶν ἑαυταῖς ἐπιμελέσταρον τριβουσίον, ὥστε μὴ διακεχύσθαι τὴν μάζαν διὰ τὸ ἀτριπτον εἶναι, ἀλλὰ 70 συνεστράφθαι. παρατετήρηκε δὲ ταῦτα καὶ Σώφρων καὶ Καλλίμαχος. V. γόγγυλος ἔστι λίθος.) 10

(29). ἀλλ' εἰ πέπαυται : Εἰ τῆς τροφῆς ἐπαύσατο 75 δηλονότι κορσθεὶς ὑπ' αὐτῆς. — νῦν δὲ τῇ ἐδωδῇ ἐχρήσατο παρὰ τὸ ὀδωδένα τὴν κόπρον. πρὸς τὸν κώνθαρον λέγει πιθανῶς διὰ τὸ θαυμάζειν μὴ ὄρῳσι τοὺς θεαταῖς παρίστησι. V. παρὰ τὸ ὀδωδένα ἐχρή- 15 σατο. R.

30. (παροῖξας : Ὅλιγον διανοήσας τὴν θύραν, ὥστε 80 ἰδεῖν μὲν τὰ ὑπ' αὐτοῦ πραττόμενα, μὴ ὄραθῆναι δὲ ὑπ' αὐτοῦ. δῆλον δὲ ἐτι καὶ τοῦτο παρεπιγραφῆ ἔστι· δεῖ γὰρ αὐτὸν ἡρέμα ἀνοῖξαι καὶ κατανοῆσαι εἴτε ἐσθίει 90 ὁ κώνθαρος εἴτε πέπαυται.)

31. εἶρῖδος : Ἡ μεταφορᾶ ἀπὸ τῶν ἐρετόντων, ὅταν 85 προσερείδωσι σφοδρῶς τῇ θαλάττῃ τὰς κώπας. V.

32. τέως ἕως : Ὅτι ἐκ παραλλήλου κείται τὸ ἕως 90 καὶ τέως, καὶ ἐτι εἰς ὑπόδειγμα χρήσιμον. Ἄλλως, 25 παρατηρητέον ἐτι ἐνταῦθα διαφόρως ἐχρήσατο τέως καὶ ἕως. ἔστι δὲ χρήσιμα εἰς ὑπόδειγμα. V.

33. οἶον δὲ κύψας : Οἶον ἐγκύψας. διὰ δὲ τοῦ σχή- 95 ματος τὴν ἀδηφαγίαν αὐτοῦ δηλοῖ. — καὶ γὰρ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν θηριόκτων οἱ μάλιστα τοὺς ἐδέ- 30 σμασιν ἐγκεκυρωτῶς καὶ προσκείμενον δοκοῦσιν ἀπλή- στως καὶ περισπουδαστως ἐσθίειν. V.

34. (ὥσπερ παλαιστῆς : Τῇ μεταφορᾷ ἐχρήσατο 100 καὶ διὰ τὸ τοὺς κωνθάρους μιμῆσθαι τοὺς παλαιστάς διαιρουμένους ἐν τῷ κυλίειν τὴν κόπρον. — Ἄλλως, 35 ἁμοῦ μὲν ὡς τῶν παλαιστῶν ἀδηφαγούντων, ἁμοῦ δὲ τὸ ἐπιπερόμενον οἰκείως τῶν παλαιστῶν ἐμνημόνευσε καὶ τῇ εἰκόνι ἐχρήσατο. δοκοῦσι γὰρ οἱ κώνθαροι, ἐπειδὴ 105 ἐφέλκονται τὰς κόπρους, τῶν παλαιστῶν μιμῆσθαι τὸ σχῆμα, ἧ ἐν ἀρχῇ γρῶνται τῆς πάλης. V. παραβαλῶν 40 δὲ) ἀντι τοῦ χαλάσας τοὺς ἐμπροσθίους ὀδόντας, ὥσπερ καὶ χαλάσαι κώπην λέγουσι παραβαλεῖν.

38. ὥσπερ οἱ τὰ σχοινία : (Οὕτως ἔστι, φησὶ, κι- 110 νούμενος, ὥσπερ οἱ ἐργαζόμενοι τὰ σχοινία τὰ μεγάλα τῶν πλοίων, ἐτι ἐργαζόμενοι τῷ σώματι καὶ ὀλη τῇ 45 ψυχῇ καὶ τῇ δυνάμει ἐργάζονται ἐν τῷ πλέκειν· οὕτως ὀλη τῇ δυνάμει ὁ κώνθαρος, φησὶν, ἐσθίει κινούμενος. Ἄλλως. ἐπει οἱ σχοινοπλόκοι συμπεριφέρονται τῇ τῶν 115 σχοινίων συμπλοκῇ διὰ τῆς τροχιλίας. παρέλκων καὶ γὰρ ἐκεῖνοι δεῦρο κἀκεῖ ἐν τῇ πλοκῇ περιφέρουσι 60 τὴν κεφαλὴν. Ἄλλως.) κινῶν γὰρ καὶ μεταβάλλων ἐσθίει ὁ κώνθαρος, ὥσπερ οἱ τὰ ὄργανα στρέφοντες τῶν 120 σχοινίων. V. R.

τὸν αὐτὸν τρόπον, ἢ οὕτως, ἁμοῖως ἐλίσσω τὰς χεῖρας.

διὰ δὲ τὸ ἐφέλικεσθαι αὐτοὺς τὰς κόπρους ἀνάγκη τὸ σχῆμα τοῦτο ποιεῖν καὶ ἐνὶ παρ' ἐνὶ ἐφέλικεσθαι τῶν ποδῶν. χεῖρας δὲ ἐκάλεσε τοὺς ἐμπροσθίους πόδας. V.

(37). συμπλέκοντες : Συμπλέκοντες (συνδέοντες V.).

6 τούτους δὲ ἐκάλουν καὶ σχοινοσυμβόλους (σχοινοσυνδέτας V.).

38. καὶ κάκισμον : Δικαίως τὰ τοιαῦτα ἐστώμενα κάκισμά ἐστι. — βορόν : οὕτως ὄξυνώνας ἀντὶ τοῦ ἀδηφάγον. R. V.

10 39. χῶτον ποτ' ἐστὶ : Ἐπεὶ ἐν ἑκαστῶν τῶν ὀρνέων ἀνάκειται θεῶν τινὶ, ὡς ἀετὸς τῷ Διὶ καὶ ἡ γλαυξ τῇ Ἀθηνᾷ, (τινος οὗτός ἐστιν;) οὐκ ἐστὶν οὖν, φησί, τῆς Ἀφροδίτης, ἐπεὶ αὕτη μὲν μύροις χαίρει, ἡ δὲ δυσώδης ἐστὶν.

16 ἀναφροδίτων γὰρ τὸ ζῶον. V.

προσβολή : Ἡ ζημία, ἡ τοῦ δαίμονος ὀργή. ἀντὶ τοῦ ζῶον εἰπεῖν, ζημίαν εἶπε, καταρώμενος ἑαυτῶν.

40. μύροις μὲν γὰρ ἡ θεὸς ἡδεται. διὸ καὶ τοὺς ὕας ἀλλοτρίους εἶναι φαμεν τῆς θεοῦ, βορβορώδεις γὰρ, 20 προσφιλεῖς δὲ τὰς πελειάδας διὰ τὸ τιθασὸν καὶ καθαρόν αὐτῶν. R. V.

41. ἐξῆς δὲ μετὰ τὴν Ἀφροδίτην τῶν Χαρίτων ἐμνημόνευσε. δοκεῖ γὰρ πως κοινωνία εἶναι τούτων τῶν θεῶν· οὐδὲν γὰρ ἐπαφροδίτων, ἢ μὴ ἐστὶ Χαρίτων. V.

20 Ἀφροδίτης μὲν γὰρ καὶ Χαρίτων πολλὴ κοινωνία. R. τίνος ἄρα. V.

42. Διὸς καταιβάτου : Ἀντὶ τοῦ Διὸς ἂν εἴη. καταιβάτης δὲ τιμᾶται ὁ Ζεὺς παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, παρὰ τὸ καταιβάζειν τοὺς κεραυνούς, ἢ ἀπὸ τῶν κεραυνῶν 30 τῶν ἄνωθεν πιπτόντων. ἢ ἀπὸ τοῦ καταβαίνειν δι' ἔρωτα τῶν γυναικῶν γυναικῶν. παίζει δὲ καταιβάτην αὐτὸν καλῶν, ἐπεὶ σκάτιος τρέφεται ὁ κύνθαρος.

43. οὐκοῦν ἂν ἦδη τῶν θεατῶν : Ἐνταῦθα θέλων τὴν ὑπόθεσιν δηλοῦσαι, σκώπτει τοὺς Ἀθηναίους ὡς 35 φιλολοιδόρους. φησὶ γὰρ, πάντως τις τῶν θεατῶν βλέπων τὸν κύνθαρον, ἀνίσταται λέγων πρὸς τίτῃν κύνθαρον πεποίηκεν Ἀριστοφάνης; (εἶτα ἄλλος ἄλλογίμος εἶναι δοκῶν, λέγει, πάντως τὸν Κλέωνα θέλει σκῶψαι ὁμοίως ὄζοντα αὐτῶν. ταῦτα δὲ λέγει τοὺς θεατὰς διαλέγεσθαι 40 πρὸς ἀλλήλους πρὶν μαθεῖν τὴν ὑπόθεσιν. ἰστέον δὲ ὡς βυρσοπώλης ἦν ὁ Κλέων, αἱ δὲ βύρσαι δύσοσμοι.)

45. πρὸς αὐτόν τις. V.

46. Ἑλληνικός, Ἀθηναῖος. Ἴων γὰρ ἀρχαῖος Ἀθηναῖος. R.

45 47. διὰ τὸ δύσοσμον. καὶ γὰρ αἱ βύρσαι δύσοσμοι. βυρσοπώλης δὲ ὁ Κλέων. ἐπειδὴ οἱ βυρσοδέψαι κάκιστον ὀδῶσαν. αἰνίττεται δὲ ἀντὶ τοῦ δηλοῦ. ἰδίως δὲ τὸ αἰνίττεσθαι δηλοῖ τὸ λεληθότως περὶ τινος λέγειν. R. 45 ἐξ ἀφορμῆς θέλει εἰπεῖν τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὸ δύσοσμον. καὶ γὰρ αἱ βύρσαι δύσοσμοι. βυρσοπώλης δὲ ὁ Κλέων. V.

48. τὴν σπατιλὴν ἐσθίει : Ἀντὶ τοῦ ἡσθιεν ἀποθανόντων γὰρ ἦν ὁ Κλέων· σπατιλὴ δὲ λέγεται ἡ ἀνθρωπίνη κόπρος. διαβάλλει οὖν τὸν Κλέωνα ὡς σκατοφάγον.

Ἄλλως. τὰ μικρὰ ζύσματα τὰ ἐκβαλλόμενα ὑπὸ τῶν σκυτέων. πῶς δὲ ἡσθιεν ὁ Κλέων ἤδη τεθνηκώς; Ἐρατοσθένης γὰρ ἐπὶ Θράκης τὸν θάνατον Βρασιδίου καὶ Κλέωνος ὀκτῶ μῆσι προγεγονέναι φησὶ· καὶ αὐτὸς δὲ ἐν τούτοις [τ. 299] φησὶ « ἀπόλωλεν Ἀθηναῖος ἀλε- 5 τρίβανος. » ῥητέον οὖν ὅτι τὸ ἐσθίει ἀντὶ τοῦ ἡσθιεν. Ἄλλως. σπάτος τὸ δέρμα, σπατιλὴ δὲ ὁ ῥύπος τοῦ ἄματος. V.

49. οὐχ ὡς πίνοντος τοῦ κανθάρου, ἀλλ' ὡς ἐπὶ ἱπποτροφίας. R. 10

52. τοῖς ὑπερβαίνουσι τὴν τῶν ἀνδρῶν ἡλικίαν. ἢ τοῖς ὑπερηφάνοις. ἢ τοῖς τούτων ἰσχυροτέροις καὶ μᾶλλον ἀκμαζούσι. καὶ Ὁμηρος ἡγορή. V.

55. οὐχ ὑπερ ὑμῆς : Διαβάλλει αὐτοὺς ὡς μαινομένους μανίαν δικανικὴν. 15

59. τὸ κόρημα : Τὸ κόσμητρον, τὸ ἴσραον, (ᾧ εἰώθη ἀποκαθαίρειν τὸ πλῆθος τῶν ἐν τοῖς οἴκοις ῥύπων). μῆκροει δὲ ἀντὶ τοῦ παῦσαι ἔρημον οἰκητόρων ποιῶν διὰ τῶν πολέμων. — ἦν δὲ καὶ ἄρα τις αὕτη τοῖς ἀρχαίοις, ὅς που καὶ ὁ Μένανδρος φησὶ « πολλὰκις ἐκ- 20 κορηθείης σύ γε, » βουλούμενος τὸ ἀρῆν ἀπολέσθαι σημαίνει. R. V.

62. τί δραστήεις : Ἀντὶ τοῦ δρᾶν διανοῆ. [εἰσῶν δὲ ταῦτα φησὶ ὁ Τρυγαῖος. τοῦτο δὲ ὄνομα κύριον, ἢ ὁ μὲν Ἡρωδιανὸς προπερισπᾷ, οἱ δὲ λοιποὶ ὡς τὸ Τί- 25 μαιος προπαροξύνουσι.]

Τρύγαιος (ὄνομα κύριον) ἀπὸ βήματος τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περιστωμένων, καὶ προαναπέμπει τὸν τόνον. ὡς ἀπὸ τοῦ τιμῶ Τίμαιος, οὕτως ἀπὸ τοῦ τρυγῶ Τρύγαιος. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς προπερισπᾷ τὸ 30 Τρυγαῖος. R. V.

63. λήσεις σεαυτὸν : Ἀντὶ τοῦ, ἀγνοεῖς τέλεον ἀπό- 35 λέσας τὰς πόλεις. ἐκκακίστας δὲ ἀντὶ τοῦ ἐρημώσας καὶ ἀφηνίστας. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βοῶν τῶν τοὺς κόκκους ἐκβαλλουσῶν. — ὥσπερ (γὰρ) αἱ πόλεις σκέπαι 35 τῶν ἀνθρώπων εἰσὶν, οὕτω καὶ αἱ βοῖαι τῶν κόκκων. καλῶς οὖν ἐχρήσατο τῇ μεταφορᾷ, καὶ μάλιστα ἀγροικὸς ὢν (ὅς πρέπον ἑαυτῷ τοῦτο εἶρηκεν). R. V. (Τρυγαῖος δὲ ἐστὶν ὁ ταῦτα λέγων ἀνθρωπος γεωργός.)

65. τῶν μανιῶν : Ἀντὶ τοῦ, τῆς μανίας. — καὶ ἐν 40 Νεφέλαις [832] « σὺ δ' εἰς τοσοῦτον τῶν μανιῶν ἐλήλυθας. » R. V. (λέγεται δὲ καὶ ἐνικῶς ἡ μανία μ' ἐπέρχεται, ὡς ἐπιτοπλεῖστον δὲ πληθυντικῶς.)

68. εὐθὺ τοῦ Διὸς : Ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν Δία. καὶ διὰ τούτου τὴν ὑπερηφανίαν αὐτοῦ δηλοῖ. — οὐκ ἀρκεῖ ὅτι 45 ἐπὶ κανθάρου ἐπιβῆναι τοῦ οὐρανοῦ προσδοκᾷ, ἀλλὰ καὶ εὐθὺ τοῦ Διὸς ἐβούλοτο ἐλθεῖν, ὅ ἐστι πρὸς τὸν Δία, ὥσπερ εἰς ὄρισμόν τινα διατρίβοντας αὐτοῦ τόπον καὶ μὴ πάντα πληροῦντες τὸν οὐρανόν. R. V.

70. [ἀναρριχᾶτο : Τὸ πρὸς τοίχους ἀναβαίνειν καὶ 50 χερσὶ καὶ ποσίν, ἀναρριχᾶσθαι φασί. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀράγνης ἀραχνίω, καὶ ἐν ὑπερβιδοσμῷ ἀναρριχῶ.]

πρὸς τὸ ὕψος ἀνέβαινε. πρὸς δένδρα καὶ τοίχους ἡ σιρόνιον ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσίν ἀναρριχᾶσθαι λέγε-

ται. (φησὶ δὲ Ἐρατοσθένης Κυρηνάιους οὕτω λέγειν.) εἰρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἀργίγων· εἶδος γὰρ ἐστὶ κοφίνων, οὐδὲ εἰώθασιν διὰ σχοινίων ἀνιμᾶν. ἢ ἀπὸ τῶν ἀραργῶν, καὶ ἐστὶν ὄν ἀραργῶσθαι. αἱ δὲ ἀράχαι πολλαίαι
 5 νήθουσι κατὰ τὰς ἐναερίουσ δόους. R. V. Ἄλλως. καὶ τὸ ἀναρριχᾶσθαι δὲ τοῖς Ἀττικοῖς παρὰ τὸ ἀραργῶν ἐστὶ γενόμενον ἀραργῶν, καὶ ἐν ὑπερθέσει τῶν στοιχείων ἀναρριγῶ, τοῦ μὲν ν εἰς τὴν χώραν τοῦ ρ θεθέντος, τοῦ δὲ ἰ ἀμοιβαίως, καὶ τοῦ ρ εἰς τὴν χώραν τοῦ ν, τοῦ δὲ
 10 χ πλησίον τοῦ ω. ταῦτα Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ζ' τῆς καθόλου. Ἄλλως. τὸ ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶ βιαζόμενος εἰς ὕψος ἀναβαίνειν ἀναρριχᾶσθαι ἔλεγον. Ἐλλάνικος· ἀναρριχῶνται δὲ ὡσπερ οἱ πῆθκοι ἐπ' ἀκρα τὰ δένδρα. Ἄλλως. ἀνιέναι ἐπειρεῖσθαι εἰς τὸν οὐρανόν.
 15 ἀναργεῖ δὲ λέξει ἐχρήσατο τῷ ἀναρριχᾶται, ἐπεὶ διὰ τῶν χειρῶν δοκοῦσι μάλιστα ἀνέρχεσθαι ἐρειδόμενοι αὐταῖς καὶ ἐλισσόμενοι οἱ διὰ κλιμάκων τὴν ἀνοδὸν ποιούμενοι. V.

71. τῆς κεφαλῆς· Παρατετήρηται τοῦτο πολλαίαις
 20 τὸ σχῆμα· Ἀττικοὶ γὰρ ἐπὶ γενικῆς τάττουσιν. V.

72. ἐκφαρῆς· Ἐξελεῖν. οὕτω δὲ ἔλεγον τὸ ἐπὶ κακῶ ἐξελεῖν ποῦ.

(73). Αἰτναῖον μέγιστον κάρθαρων· Ὑπερμεγέθη· μέγιστον γὰρ ὄρος ἢ Αἴτνη. ἢ ὅτι διάφοροι κάρθαροι
 25 ἐκεῖ εὐρίσκονται. — Ἄλλως. μεγάλοι λέγονται εἶναι κατὰ τὴν Αἴτνην κάρθαροι. μαρτυροῦσιν δὲ οἱ ἐπιχώριοι. Ἐπίχαρμος ἐν Ἡρακλεῖ τῷ ἐπὶ τὸν ζωστήρα « Πυγμαρίων λοχαγὸς ἐκ τῶν κάρθάρων τῶν μειζόνων, « οὐς φασὶ τὴν Αἴτνην ἔχειν. » τρόπον δὲ τινα καὶ Λι-
 30 σχύλος ἐπιχώριος· λέγει δὲ ἐν Σισύφῳ πετροκλιεῖτῃ « Αἰτναῖός ἐστι κάρθαρος βίαι πόνων. » Σφοκλῆς Δαιδάλω « ἀλλ' οὐ μὲν δὴ κάρθαρος τῶν Αἰτναίων πάντως. » λέγει δὲ πάντως εἰκάζων εἰς μέγαν. Πλάτων ἐν Ἐορταῖς « ὡς μέγα μέντοι πᾶν τὴν Αἴτνην ὄρος εἶναι φασὶ
 35 « τεχμαίρου, ὅθεν τρέφεσθαι τὰς κάρθαρίδας τῶν ἀνθρώπων ἐστὶν λόγος οὐδὲν ἐλάττους. » V. ἢ ἀντὶ τοῦ μέγαν ὡς τὴν Αἴτνην. ἢ ὅτι οἱ Αἰτναῖοι ἵπποι διαβόητοι καὶ τὸν δρόμον ἀξιολογοὶ καὶ τὰ ζεύγη ἐπαινετοί. — καὶ Πίνδαρος φησιν [fr. 33] « ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀγλαο-
 40 κάρπου Σικελίας ὄχημα. » V.

76. καταψῶν· (Καταπραύνων, ὡσπερ πῶλον καταψῶντες ταῖς χερσὶν ὀμαλίζομεν.) — ἀντὶ τοῦ κολακεύων, πραίνων. R.

πῶλιον· (Πῶλος καὶ ἵππος. πῶλοι δὲ κυρίως τὰ γεν-
 45 νήματα τῶν ἵππων καὶ τῶν ἄλλων κτηνῶν. ἅπερ ἔθος ἔχομεν ψηλαφᾶν καὶ κολακεύειν οἱ ἀνθρώποι.) — ὑποκοριστικῶς. R.

78. ὃ Πηγάσιον· Παρὰ τὰ ἐκ Βαλλεροφόντου Εὐριπίδου. ἐκεῖνος γὰρ διὰ Πηγάσου τοῦ περωτοῦ ἐπε-
 50 θύμει εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναλθεῖν. « ἄγ' ὃ φίλον μοι Πηγάσου πτερόν. »

διὰ τούτων τὴν περὶ τὸν δεσπότην πλέον ἀνοίαν καὶ μανίαν δείκνυσι, τιμῶν ἵππων παραβάλλοντα αὐτὸν

ἀποφαινόμενος τὸν κάρθαρων. καὶ χάριν περιποιεῖ πολλὴν τῷ ποιήματι. V.

78. (διακῦψας ὄψομαι· Βούλεται παραγενέσθαι καὶ θεάσασθαι. δῆλον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ παρακῦψαι καὶ ἰδεῖν τὸ λοιπὸν μετέωρον αἰρούμενον πρὸς τὸν δεσπότην ταῦτ' ἔφησιν ὡς φοβούμενος.)

80. μετέωρος δὲ αἵρεται ἐπὶ μηχανῆς. τοῦτο δὲ καλεῖται εὐρύημα. ἐν αὐτῇ δὲ κατῆγον τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἐν ἀέρι λαλοῦντας. V

81. ἐπὶ τοῦ κάρθάρου· Ἰῆ ἐπαγωγῇ τοῦ κάρθάρου τὸ
 10 γελοῖον μάλλον ἔδειξε καὶ τὸ ἀπίθανον ἠλεγξεν· οὐ γὰρ ὁἶόν τε ἵππευεῖν ἐπὶ κάρθάρῳ.

82. [Ἔσυχος· Τὰ ἐξῆς ἰθ' κῶλα ἀναπαιστικὰ, πλην τοῦ ἰ', δίμετρα ἀκατάληκτα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος, ὃ δὲ Τρυγαῖος ἐπιβεβηκὼς τῷ κάρθάρῳ ταῦτ' ἔφη-
 15 σιν.]

διπλῆ καὶ εἰσθεσις εἰς περίοδον ἀναπαιστικὴν τῶν ὑποκριτῶν Τρυγαίου καὶ τοῦ οἰκείου ἐνεακαιτριακοντάμετρον εἴκοσι κώλων. ἔχει μονόμετρον τὸ δέκατον Ἄλλως. V. ἀναγκαῖως αὐτῷ παραινεῖ μὴ διώκειν εὐθύς
 20 ἀπ' ἀρχῆς τὰ μετέωρα τῶν ἀερίων, ἀλλ' ἰδρώσαντα πρῶτον, ἵνα τὸ πυρῶδες κατὰστημα τοῦ αἰθέρος ὑπομείναι δυναθῇ τῇ νοτίδι παραμυθούμενος. R. V.

ἠρέμα κάρθων· (Κάρθων κυρίως ὁ ὄνος, νῦν δὲ ὑποκοριστικῶς ὡς κάρθαρε. ὁ Τρυγαῖός ἐστιν ἐνδοθεν ταῦτα
 25 λέγων καὶ παρακελευόμενος, ἐπιβεβηκὼς ἦδη τῷ κάρθάρῳ καὶ μετέωρος ἀρθεῖς, ὡσπερ εὐλαθούμενος μὴ ἐξορπάσῃ αὐτόν. καὶ τοῦτο δὲ γελοῖον χάριν παρελθῆναι τῷ ποιητῇ. φησὶν οὖν ἀτρέμα μοι πέτου, ὡς κάρθων, ὡς δεδιώς κάρθωνας δὲ ἔλεγον τοὺς ὄνους, νῦν δ'
 30 ἔπαιξε τὸ κάρθων παρὰ τὸν κάρθαρων.) κάρθαρος λεγεται παρὰ τὸν κάρθωνα, τουτέστι τὸν ὄνον καὶ παρὰ τὸν ὄρον τουτέστι τὸ σπέρμα. φασὶ γὰρ ὅτι ὁ κάρθαρος οὕτω τίκεται· ἐπὰν εὖρη ὄνου κόπρον στρογγύλην, μένει κυλίων τοῖς ποσὶ καὶ ἐν τῷ κυλίειν ἀποσπρμαί-
 35 νει, καὶ ἐκ τούτου ὁ κάρθαρος ζῶον γίνεται. — ὅθεν καὶ τὴν ὀνομασίαν ἔχει παρὰ τὸν κάρθωνα τὸν ὄνον καὶ παρὰ τὸν ὄρον τὸ σπέρμα, κάρθορος τις ὢν. ἢ παρὰ τὸν θορόν, ὃ δηλοῖ τὸ σπέρμα. ἢ ὁ θορόν παρὰ τὸν κάρθωνα ἀντὶ τοῦ παρὰ τὴν κόπρον τοῦ ὄνου. ἢ ἐκ τοῦ
 40 κάρθωνος ὀρούων·

83. μή μοι σοβαρῶς· (Μὴ ἐκθύμως ἄγαν μὴδὲ σπουδαίως. τὰ δὲ τῶν ἵππων πλεονεκτήματα περιτίθησι τῷ κάρθάρῳ· ἀβρύνεσθαι γὰρ καὶ γαυριεῖν αὐτόν, β' μάλιστα τοῖς καλλιστεύουσι τῶν ἵππων ἔθος.) — Ὁμηρος [Il. Z, 45
 508] « ὡς δ' ὅτε ἵππος ἀχοστῆσας ἐπὶ φάτνῃ » καὶ [809] « κυδιῶν, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει. » οὕτως οἱ σοβαροὶ θεοῦσιν ἵπποι. τοῦτο καὶ ἵππικῆς ἔμπειρος οὐ βούλεται αὐτὸν ἀθρόως διαδραμεῖν. V. ἐπιβεβηκὼς τῷ κάρθάρῳ τοῦτο λέγει. τὸ δὲ εὐθύς ἀπ' ἀρχῆς λέγει ὡς ἵππους ἔμπειρος
 50 οὐ βούλεται αὐτὸν ἀθρόως διαδραμεῖν. R.

σοβαρῶς· Σεισοθημένος βαρῶς. καὶ ἐν Νεφέλαις [406] ἐπὶ τοῦ κεραινοῦ « σοβαρῶς χωρεῖ διὰ τὴν πυκνότητα. » V.

85. πρὶν ἂν ἰδίης : Ἄντι τοῦ πρὶν ἰδρώσης. Ὁμηρος [Od. Γ, 304] — « Ἴδιον ὡς ἐνόησα. » καὶ τὸ καῦμα ἰδά-
 λιμον, ἰδρώτος περικαυστικόν. V. οἱ γὰρ ἴσποι ἐν μὲν
 τῇ ἀρχῇ οὐκ εἰσὶν ὀξείς ἐν τῷ δρόμῳ. καμόντες δὲ καὶ
 ἰδρώσαντες διαλυθέντων τῶν μελῶν δξύτεροι γίνονται. —
 τὸ δὲ σοβαρῶς μὴ ἄγαν σπουδαίως πέτου. R.

87. καὶ μὴ πνεῖ μοι : Μὴ βδέσης. ἐκ γὰρ τῆς ἀνω
 πνοῆς καὶ τοῦ ἰδρώτος ἡ δυσωδία μᾶλλον ἠδέξτο τοῦ
 κανθάρου. (δῆλον δὲ ὅτι καὶ αὐτὸ πρὸς τὰς τροφὰς αἰ-
 10 νίθεται.)

90. ὦ δέσποτ' ἀναξ : Διὰ τὸ μετάρσιον αὐτὸν ἦρθαι
 καὶ προσδοκᾶν ἐπιβήσεσθαι τοῦ οὐρανοῦ θεσιτέρῳ αὐτὸν
 ἐτίμησε φωνῇ ἀνακτα εἰπῶν.

92. μετωροκοπεῖς : (Ποῦ δὴ) περὶ τὰ μετέωρα πέ-
 15 ται, καὶ μάτην καὶ ὡς ἔτυχε κάμνεις. μετωροκοπεῖν
 δὲ ἐστὶ κυρίως τὸ τῷ πλάτει τῆς κώπης ματαίως τὴν
 θάλατταν τύπτειν. — ἔφη δὲ καὶ ἐν ταῖς Νεφέλαις [360]
 μετωρολόγος τοῦ φιλοσόφου, ὅτι τὰ οὐράνια περι-
 νοοῦσιν. μετενηνέκται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ [Eq. 830] « τί
 20 θαλασσοκοπεῖς καὶ πτερυγίζεις; » V.

94. (παλαμησάμενος : Μηχανησάμενος καὶ ἐγχει-
 ρήσας, ἀπὸ τῆς παλάμης, ἥ τὰ πολλὰ κατασκευάζομεν.)

95. τί πέτει : Παρὰ προσδοκίαν, ὡσανεὶ ἐλεγέ τί
 κάμνεις. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ μάτην, ἵν' ἡ τί μάτην πέτει.

96. φλαῦρον : Ἄντι τοῦ φλύαρον, ἀηδὲς, δύσφημον.
 25 97. ὀλολύζειν : Τὸ μετὰ κραυγῆς εὐχέσθαι. — Ὁμη-
 ρος [H. Z, 301] « αἱ δ' ὀλολυγῆ πᾶσαι. » Ἄλλως.
 εὐχέσθαι. καὶ Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ « ὀλολύζειτ', ὦ γυ-
 ναῖκες, ὡς ἔβη θεὰ χρυσῆν ἔχουσα γοργόν' ἐπικουρος
 30 πολει. » V.

99. λαύρας : Λαύρας ἐκάλουν τὰς στεναῖς ῥύμας, ἔνθα
 πᾶσα ἀκαθαρσία ἐστίν, ἡ τοῦ βραχάρου τόπος. ἀπο-
 φράζει οὖν παρακλεῖσθαι καὶ πάντα τοὺς κοπρώνας,
 ἵνα μὴ προσπνέοντα ἐρεθίσωσι τὸν κύνθαρον. μετέωρος
 35 δὲ ὡν ἐπὶ τοῦ κανθάρου ταῦτ' αἶψαι.

102. [οὐκ ἔσθ' ὅπως : Τὰ ἐξῆς ἰσ' ἰαμβεῖα, ὧν ἐπὶ
 τῷ τέλει παράγραφος.]

107. γράφομαι : Ἄντι τοῦ κατηγορήσω. παίζει δὲ διὰ
 τὸ φιλόδικον τῶν Ἀθηναίων, λέγων καὶ τοῦ Διὸς κατη-
 40 γορήσω ὡς προδιδόντος τὴν Ἑλλάδα τοῖς Πέρσαις.
 τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι Ἀακεδαιμονίους ἐβοήθουν οἱ Πέρσαι
 ἐν τῷ πολέμῳ τῷ Πελοποννησιακῷ. — ταῦτα δ' ἂν εἴη
 λέγων διὰ τοὺς αὐτομολοῦντας τῷ Μήδῳ καὶ ἀπαγγέ-
 λοντας τὰ τῶν Ἀθηναίων πράγματα, οὓς καὶ λαμβά-
 45 νοντες ἐκόλαζον. R. V.

(108). Μήδοισιν αὐτὸν : Αεληθότως τῶν Ἑλλήνων
 καθάπτεσθαι βούλεται, ὡς συνορῶντων μὲν τὴν βλάβη-
 ν, καὶ ὅτι ὑπὲρ τῶν πολεμίων ἐστὶ, διαφθεیرهσθαι δὲ
 αὐτοὺς ἰώντων. ἄλλως τε καὶ φοβεῖν αὐτοὺς βούλε-
 50 ται, δεικνὺς ὅτι ἐφεδρῶντας ἔχουσι πολεμίους τοὺς
 βαρβάρους, — καὶ ὅτι περ μετὰ πολλῶν χρημάτων
 καὶ πόνων ποιεῖν ἐκείνους ἔδει, ὥστε ἐμβαλεῖν εἰς φι-
 λονεικίαν καὶ διάστασιν τὸ Ἑλληνικόν, ταῦτα ἐπ' οὐ-
 δὲν κέρδει ποιοῦσιν ἑαυτοῖς. ἃ γὰρ ὑπὲρ τῶν πολεμίων

πράττεται, ταῦτα οὐκ ἄδηλον ὅτι κατὰ τῶν πραιτόν-
 των γίνεται. V.

109. (οὐδέποτε ζῶντος ἐμοῦ : Οὔτε πορεύση οὔτε
 γράψη ζῶντος ἐμοῦ.)

111. (οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτα : Οὐκ ἔστιν ἄλλως γενέ-
 5 σθαι, εἰ μὴ ἀνελθεῖν εἰς οὐρανοῦς.)

110. [ὦ παιδία : Διπλῆ καὶ εἰσθεσις εἰς περίοδον.]
 (ἀπέρχεται : Δηλονότι ἀπέπη. ὁ δὲ οἰκέτης πρὸς
 τοὺς παῖδας ἐκείνου λέγει, πῶς καὶ αὐτοὶ δυνηθεῖν πεί-
 10 σαι τὸν πατέρα μὴ ἀναπτῆναι.)

114. ὦ πάτερ : Σύστημα ἕτερον εἰς δύο διηρημένον
 περιόδους. ἔστι δὲ τετράκωλον, καὶ ἕκαστον δακτυλικόν,
 τὸ μὲν πρῶτον καὶ δεύτερον καταληκτικόν, τὸ δὲ τρίτον
 καὶ τέταρτον ἀκατάληκτον. ἀναπαιστικὸν δὲ αὐτὸ οὐ
 φαμεν, ἐπεὶ ἀπὸ τινος τύχης οὐδὲ ἀνάπαιστον ἔσχεν, 15
 ἀλλὰ πάντα δακτύλους πλην τριῶν συλλαβῶν. V.
 [καὶ εἰσι τῆς μὲν πρώτης περιόδου δακτυλικά τετρά-
 μετρα τέταρτα, καὶ ἐν ἐκτίσῃ ἐπιτικὸν ἓν, μετ' ὃ τὰ τῆς
 δευτέρας περιόδου ὁμοία πέντε. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσει πα-
 ράγραφος.] τὰ τοιαῦτα παραχορηγήματα καλοῦσιν, οἷα 20
 νῦν τὰ παιδία ποιεῖ καλοῦντα τὸν πατέρα. εἶτα πρὸς
 οὐδὲν ἔτι τούτοις χρῆσεται. — τὸ δὲ ἡ β' ἔτυμός γε εἴ-
 ρηται παρὰ τὰ ἐξ Αἰόλου Εὐριπίδου « ἄρ' ἔτυμον φάτιν
 ἔγνω, Αἰόλου εὐνάζειν τέκνα φίλτατα. » R. V.

117. ἐξ κόρακας : Δέον εἰπεῖν εἰς οὐρανόν. οἱ δὲ, ἀντί 25
 τοῦ μετὰ τῶν ὀρνέων. ἄμα δὲ καὶ ἐπ' ὕβρι. ἐδόκει γὰρ
 ἀνωφελῶς ἀπίενα, ὡσπερ οἱ εἰς τὸ σκότος ἀπίοντες. —
 Ἄλλως. πολλάκις εἶπομεν ὅτι εἰς κόρακας ἔλεγον οἱ
 παλαιοὶ, καὶ τὴν ἐπὶ τούτῳ ἱστορίαν διηγησάμενοι [ad
 Nub. 133]. ἀστείως δὲ, ἐπειδὴ δοκεῖ νῦν ἀναπτῆσθαι 30
 αὐτοῖς. τὸ δὲ μεταμῶνιος οἱ μὲν ἐξεδέξαντο ματαίως καὶ
 πρὸς οὐδὲν χρῆσιμον, οἱ δὲ φασιν ἰδίως μεταμῶνιον τὸν
 ἐτίρωθεν μετέωρον σημαίνειν, πιστούμενον τοῦτο παρὰ
 Σιμωνίδου οὕτως εἰπόντος « κονία δὲ παρὰ τροχὸν με-
 ταμῶνιος ἤρθη. » V. ματαίως, πρὸς οὐδὲν χρῆσιμον. 35
 παρὰ τὴν ὑπόνοιαν δὲ ἐπήγαγεν. R. Ἄλλως. γελοῖος,
 ἐπειδὴ ἤμελλε πρὸς τοὺς ὄρνιθας πορεύεσθαι. V. R. με-
 ταμῶνιος : Μάταιος ἀνεμοφόρητος, ἀχρεῖος. Vici.

119. καὶ τοῦτο πρὸς τὸ ἐξ Αἰόλου Εὐριπίδου ἔπος
 « δοξάσαι ἔστι, κόραϊ : τὸ δ' ἐπίτυμον οὐκ ἔγω εἶπεν. » 40
 R. V. δοξάσαι οὖν ἀντί τοῦ ὑπονοῆσαι, εἰκάσαι.

121. ψακάς : Τὸ σμικρότατον, ὃ καὶ νιφὰς καλεῖται.
 Ἄλλως. μηδὲ ὄβολοῦ ὄντος ἡμῖν διὰ τὸν πολεμον.
 — γεωργὸς γὰρ ἐστὶ διὸ καὶ τῇ ψακάδι ἀρμοδίως
 ἐχρήσατο. R. V. 45

(122). κολλύραν : Κολλύρα τὸ ἔλαττον τοῦ ἄρτου,
 [τινὲς δὲ τὴν κολλύραν εἶδος ἄρτου], ὃ τοῖς παιδίοις
 διδόσιν. ἐπαίξει δὲ παρὰ τὸ λεγόμενον « εἰ δὲ οἶνον
 αἰτεῖ, κόνδυλον αὐτῷ δός, » ὑπὲρ τοῦ ἐθίζειν τοὺς παῖ-
 50 δας μὴδὲν τι περιττὸν ζητεῖν. — καὶ πρὸς τῇ κολλύρῳ
 ἀντὶ τοῦ ἔβου κόνδυλον. ἐπαίξει δὲ παρὰ τὸ λεγόμενον.
 Ἄλλως. V. φαίνεται τὸ ἐπὶ τῶν παιδίων λεγόμενον
 ἀρχαῖον ὄν' ἦν δ' οἶνον αἰτῆ, κόνδυλους αὐτῷ δίδου,
 ὑπὲρ τοῦ ἐθίζειν τοὺς παῖδας μὴδὲν τι περιττὸν αἰτεῖν.

(Δημήτριος ὁ Ζηνοδότειος μεταγράφει κἀνδύλον.) εἶδος δέ ἐστι πλακοῦντος. ἀλλὰ διὰ τὸ ὄψον περιττὴ ἡ μεταγραφὴ. R. V.

124. [καὶ τίς πόρος σοι : Εἰσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας ἢ ἰαμβίων λ' διπλῆ ἕξω νενευκία περατούμένων.]

διπλῆ καὶ εἰσθεσις εἰς στίχους ἰαμβικούς τριμέτρους ἀκαταλήκτους κε'. V. πόρος ἀντὶ τοῦ διάβασις. R.

125. ναῦς μὲν γὰρ : Ἀμηχανοῦμεν, φησιν, ἐνθυμούμεναι πῶς εἰς οὐρανὸν παραγενήσῃ· οὐ γὰρ νεὸς ἐπιβάς εἰς οὐρανὸν ἀνέβητος.

ὁ λόγος ἐκ Σθενεβοίας Εὐριπίδου. τινὲς δὲ οἴονται ἐκ Βελλεροφόντου παρωδηῖσαι. ἔστι δὲ ἐν Σθενεβοίᾳ παρὰ [τῷ] τραγικῷ οὕτως « πῆλας δὲ ταύτης δεινὸς ἔδρυται κράτος ἐνθήρος ἢ λησθῆς φρουρεῖται κλύδωνι δεινῷ καὶ βροτοστόνῃ βρέμει πτηνὸς πορεύσει. » V.

126. οὐ ναυσθλώσομαι : Οὐ νεὸς ἐπιθήσομαι. κυρίως δὲ τὸ ναῦν μισώσασθαι. (λέγεται δὲ καὶ πετεινὸν καὶ πτηνόν. πῦλον δὲ λέγει τὸν κἀνθαρον.) — διχῶς δὲ ἡ ἀνάγκησις. ἢ ἀρνητικῶς, οὐ πλεύσομαι· ἢ οὕτως, 20 πῶ δὲ περαιωθήσομαι, ὡς εἰς ναῦν. R. V.

129. (ἐν τοῖσιν Αἰσώπου : Τοῦ μυθοποιῦ. φέρεται γὰρ αὐτοῦ μῦθος, ἔχθρεῦσαι ἀέτον καὶ κἀνθαρον ἐκ τοῦ ἐκάτερον αὐτῶν θατέρου τὰ ὦα διασπᾶν.)

130. μόνος πετεινῶν : Ὁ λόγος τοιοῦτός ἐστιν. ἀρπάζοντος τοῦ ἀετοῦ τοὺς νεοττοὺς τοὺς τοῦ κἀνθάρου, καὶ ὁ κἀνθαρος τὰ ὦα τοῦ ἀετοῦ ἐκκλέψας ἐξεκύλισεν 25 ἕως τοσοῦτου, ἕως ἤλθε πρὸς τὸν Δία. κατηγοροῦντος δὲ τοῦ ἀετοῦ προσέταξεν ὁ Ζεὺς τῷ ἀετῷ ἐν τῷ αὐτοῦ (τοῦ Διὸς) κόλπῳ νεοττεύειν. ἐπειδὴ δὲ τὰ ὦα εἶχεν ὁ Ζεὺς, περιπίπτατο τὸν Δία ὁ κἀνθαρος, ὁ δὲ ἐκλαθόμενος ἀνέστη ὡς σοθῆσων ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτὸν, καὶ κατέαξε τὰ ὦα. — ὁ δὲ λόγος πρὸς τοὺς ἀδικούς ἐστίν, 30 ὅτι οὐδεμία ἐστὶν αὐτοῖς ἀσφάλεια, οὐδ' ἂν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Διὸς καταφύγῃσι, διαφεύζονται τὴν τιμωρίαν. R. V.

134. (ὦ' : Τὸ πλήρες ὦα.

κἀντιτιμωρούμενος : Ὁ κἀνθαρος πρῶτος γὰρ ὁ ἀετὸς ἠδίκησεν αὐτὸν φαγὼν τὰ νεοττία.)

136. τραγικώτερος : Πρακτικώτερος ἢ ἀξιοπιστότερος, [ἢ ἀτυχεστότερος]. αἰνίττεται δὲ εἰς τὸν Πήγασον καὶ τὸν Βελλεροφόντην Εὐριπίδου.

137. ὦ μελέα : Δυϊκῶς. λέγει δὲ πρὸς ἀμφοὺς τὰ παιδία. — τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι εἰ εἶχον τὸν Πήγασον, δύο τροφῶν εἶχον φροντίζειν, τῆς τε ἐκείνου καὶ τῆς ἐμῆς. 45 τὰ γὰρ ἐμὰ ἀφοδεύματα ἐσθίων τρέφεται ὁ κἀνθαρος. V.

141. ἐξολισθεῖν : [Πῶς διανήξασθαι δυνήσεται,] ἔπει τὰ πλείστα τῶν ὀρνέων ἐμπροσθέντα εἰς ὕδωρ ἐνήχασθαι οὐ δύναται. — διὰ τοῦτο καὶ τὰ πλείστα οὐ κολυμβᾷ. — Ἄλλως. τοὺς τραγικούς παίζει διὰ τὰ περὶ 50 Ἰκάρου λεγόμενα. ἢ ἔπει δοκεῖ ὁ Βελλεροφόντης τὴν τοῦ Προίτου γυναῖκα μετὰ τὴν τῆς Χιμαιῆρας ἀναίρεσιν ἐπανελθὼν εἰς Κόρινθον ἀπατήσασθαι ὡς ἕξω γυναῖκα, καὶ ἐπιβίβασας τοῦ Πηγᾶσου εἰς μέσην ῥῖψαι τὴν θάλασσαν. V.

142. πηδάλιον : Τὸ αἰθῶλον δείκνυσσι παίζων. — πηδάλιον δὲ ἐστὶ τὸ νῦν καλούμενον αὐχένιον. R. V.

143. Ναξιοῦργης κἀνθαρος : Στοχάσασθαι ἔστιν οὐδὲν πλὴν ἢ ὅτι πλοῖα ἦν οὕτω λεγόμενα, κἀνθαροι, ἐν Νάξῳ γινόμενα, ὡς νῦν σίλας τινὰ λέγουσιν ἀκατίων 5 εἶδη. ἀλλὰ καὶ Σαμιακὸν τρόπον φησὶν ὁ Κρατῖνος. καὶ ὅτι θαλασσοκρατοῦντές ποτε Νάξιοι ἐχρῶντο αὐτοῖς τοῖς κἀνθαροῖς ἐπὶ πλόν. μᾶλλον δὲ οὕτω δεκτίον. κἀνθαρον μὲν πρὸς τὰ προκαείμενα εἰρηκεν, τὸ δὲ Ναξιοῦργης οὕτως. τῶν γὰρ πλοίων τὰς εὐρούσας πόλεις τὰς 10 ἀρχιτεκτονίας ἐκάλον οἱ πρότεροι ἐπωνύμουσιν, ὅσον τοὺς νῦν λέμβους Ναξιοῦργεῖς ὠνόμαζον. εἰ τοῦ αὐτοῦ δὲ εἶναι καὶ τὸ Κνιδιοῦργεῖς καὶ τὸν κέρκυρον ἀπὸ Κερκύρας καὶ τὸν πάρωνα ἀπὸ Πάρου. ἀντικυρὸς δὲ Μένανδρος ἐν Ναυκλήρῳ κἀνθαρον εἶπε πλοῖον εἶναι. 15 ἔστι δὲ καὶ εἶδος ποτηρίου. — Ἄλλως. V. εἶδος πλοίου ὁ κἀνθαρος, ὡς αἱ τριήρεις. διὰ τούτων δὲ βούλεται δεῖξαι ὡς πανταχοῦ χρεϊώδης αὐτῷ ὁ κἀνθαρος. R. V.

146. ἐν Πειραιεῖ : Ἀπὸ Κανθάρου ἐπιχωρίου ἥρωος οὕτω λιμὴν ἐκαλεῖτο ἐν τῷ Πειραιεῖ. ἔχει δὲ Πειραιεὺς 20 λιμένας γ'. R. (ὁ Πειραιεὺς λιμένας ἔχει τρεῖς, πάντας κλειστούς.) εἷς μὲν οὖν ὁ Κανθάρου λιμὴν (οὕτω) καλούμενος (ἀπὸ τινος ἥρωος Κανθάρου), ἐν ᾧ τὰ νεώρια, εἶτα τὸ Ἀφροδίσιον, εἶτα κύκλῳ τοῦ λιμένος στοαί ε'. — μέρος τοῦ Πειραιεῖος, ὡς Καλλικράτης φησὶν 25 ἢ Μενεκλῆς ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν γράφων οὕτως « ἔχει δὲ ὁ Πειραιεὺς λιμένας τρεῖς, πάντας κλειστούς. εἷς μὲν ἐστὶν ὁ Κανθάρου λιμὴν καλούμενος, ἐν ᾧ τὰ νεώρια ἐξήχοντα, εἶτα Ἀφροδίσιον, εἶτα κύκλῳ τοῦ λιμένου στοαί πέντε. » Ἄλλως. μήποτε ὅπου ἡ τῶν τοιοῦτων 30 πλοίων στάσις ἦν, οὕτως ἐκράτησε καλεῖσθαι. τῷ ὄντι γὰρ ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ κώμῃ λεγομένη οὕτως, κανθάρου λιμὴν, οὐχὶ κἀνθαρος, ὡς Φιλόχορος ἱστορεῖ, ἀπὸ ἥρωος ἐπιχωρίου τινός. οἰκειῶς δὲ τούτου ἐμνημόνευσε, καίτοι πλῆθονας λιμένας ἔχοντος τοῦ Πειραιεῖος, διὰ τὸ ζῶον ᾧ ἐπωγεῖτο. V.

147. πρὸς τοὺς θεατὰς ὁ λόγος. V. λόγος ἡ ὑπόθεσις. λέγει δὲ περὶ Φιλοκτῆτου (καὶ Βελλεροφόντου). κωμωδεῖ δὲ τὸν Εὐριπίδην ὡς χλωποσίον. R. V. — Ἄλλως. τοῦτο πρὸς Εὐριπίδην ἀποταίνεται, ἐπειδὴ ἐκεῖνος 40 ὄραμα ἐποίησε τὸν Βελλεροφόντην, ἐν ᾧ χυλὸν εἰσήγαγεν αὐτὸν διὰ τὸ πεπτωκέαι ἀπὸ τοῦ Πηγᾶσου, βουλόμενον εἰσοῦραντὸν ἀνελεθεῖν. δεῖ σε οὖν, φησί, προσέχειν μὴ πεῶν διαθραυσθῆς καὶ γένη τραγῳδία.

152. ὀσφρήσεται : Διασύρων τὴν ὄλην τοῦ κανθάρου 45 πραγματεῖαν τοῦτο φησὶ. ποῖαι γὰρ ῥίνες εἰσι κανθάρου, ἵνα καὶ ὀσφρανθῶσιν; R. V.

153. κατωκᾶρα : [Κατωφερῶς.] ὅτι τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πεσεῖν οὕτω λέγουσιν Ἀττικοί, (οὐ δηρημένως ἀλλ') ὄψ' ἐν. — Πίνδαρος [fr. 134] « οἱ μὲν κατωκᾶρα δεσμοῖσι 50 δέδονται. » — Ἄλλως. ἐπὶρρημά ἐστι σύνθετον, καὶ σὺν τῷ ἰ γράφει Ἡρωιδιανός. οἱ δὲ, τὴν κεφαλὴν κάτω ποιήσας ῥίψει με βουκοληθεὶς καὶ δελεασθεὶς τῇ ὀδωδῇ τῶν ἀποκατημάτων. τοῦτο δὲ ἀπὸ τῶν ἱππων εἰληπταί.

πολλοὶ γὰρ αὐτῶν τὸν τρόπον τοῦτον εἰῶθαι ποιεῖν, ἀποσεῖσθαι τοὺς ἐπιθάτας. V.

(184). ἀλλ' ἄγε Πήγασε : Μετὰ τὸ παρακελεύεσθαι τῷ δγλω καὶ τοῖς ἑαυτοῦ παιδοῖς κατὰ μηδὲν ἐρεθίσαι τὸν κάρναρον, τότε παρακελεύεται αὐτῷ. — καὶ τὰδε ἐκ τοῦ Βελλεροφόντου « ἴθι χρουσχάλιν', αἶρων πτέρυγας. » τὸν κάρναρον τῷ Πηγάσῳ ἀπεικάζων. διπλῆ καὶ εἰσθεσις εἰς περίοδον ἀναπαιστικὴν τοῦ πρεσβύτου ὀκτωκαιτριακοντάμετρος ἰθ' κώλων. V. [εἰσθεσις δὲ τῆς διπλῆς ἐκ στίχων ἀναπαιστικῶν διμέτρων ἀκαταλήκτων, πλὴν τοῦ τελευταίου. τοῦτο γὰρ ἐφθμιμερές. ὑφ' ὃ αἰ συνῆβεις δύο διπλαῖ. ἐν ἐκθέσει δὲ ἱαμβεῖα ζ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

156. ψαλίων : Τῶν χαλινῶν. — στομίων, χαλινῶν. R. V. 156. (παιδοῖς ὡσιν : Πραεσί, μὴ ὀρθοῖς. τοῦτο γὰρ πάσχουσι οἱ ἵπποι, ὥσπερ παροξυνόμενοι εἰς ἀκρατον δρόμον.)

159. ῥύμας, τόπους. R.

162. κάκκης : Ἄντι τοῦ κακίας. ἔχει καὶ τὸ κακέμφατον. παρατηρητέον δὲ ὅτι καὶ οἱ ἀρχαῖοι τὴν ἀκαθαρσίαν κάκκησιν ἔλεγον, καὶ μάλιστα τὸ δύσσομον ἀποπάτημα.

163. ἀντι τοῦ θνητῶν καὶ ἐπιγείων πάντων. R. V.

165. παρὰ ταῖς πόρναις : Πορνείον γὰρ ἦν ἐκεῖσε. ἐμπόριον γὰρ ἔστιν, καὶ διὰ τὸ κατωφερές τῶν ναυτῶν 25 ἐκεῖσε ἔτρεχον αἱ πόρναι.

168. οὐ κατορύξεις : Ἄντι τοῦ οὐ συγχώσεις καὶ ἀποκρύψεις (τὴν σαυτοῦ κόπρον). — ἐπιφορήσεις δὲ, ἐπάξεις καὶ ἐπιβαλεῖς. λείπει κόνιν. R. Ἀττικῶς ἐν σχήματι εἶπεν. ἢ λείπει κόνιν. V.

30 168. ἔρπυλλον : Εἶδος ἀνθους σαμψύχῳ ὅμοιον. μάλιστα δὲ παρὰ τοῖς ὕδασι θάλλει. — μέμνηται καὶ Θεόφραστος. R. V. Ἄλλως. βοτάνη εὐσομος, ἦν εἰῶθαι παρὰ τοὺς τάφους φυτεύειν. Ἄλλως. εἶδος τι πολύρριζον φυταρίου. τοῦτό φασι καὶ λέγεσθαι ἔρπυλλον 35 παρὰ τὸ ἔρπει ταῖς ρίζαις. τοῦτο δὲ συμβουλεύει ἐπιφυτεύσαι τῷ ἀποπατήματι ὡς δυνάμενον διὰ τῶν ριζῶν περικαλύψαι αὐτὸ καὶ ἀφανίσαι τὴν δυσωδίαν ὑπὸ τῆς εὐωδίας. ἔστι γὰρ καὶ εὐωδός. V.

169. καὶ μύρον ἐπιχεις : Καὶ ἐπιβάλλεις μύρον εἰς 40 αὐξῆσιν. διὰ τὸ τελῶς ἀφανισθῆναι τὴν ὀσμῆν. — παρελήφθη τοῦτο, διόπερ οὐδ' ἀτελῶς ἠρκέστη ὀλίγον τῆς γῆς ἐπιβαλεῖν, ἀλλ' ἐπήγαγεν ἐκ πολλῶν. V.

171. ἡ πόλις ἡ Χίων : Ἄμα μὲν ὡς Χίων διὰ μαλακίαν εὐρύτερων ὄντων καὶ ἐτοιμῶν πρὸς τὸ ἀποκατεῖν, 45 ἄμα δὲ ὡς ἐκ πάσης προφάσεως τῶν Ἀθηναίων συκοφαντούντων καὶ ζημιούντων τὰς πόλεις, καὶ λεγόντων ὅτι Χίος ἦν ὁ ἀποπατῶν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ κάρναρος ἐπενεῖ ἐπὶ τὴν ὀσμῆν. ἢ μάλλον αὐτὸς κωμωδεῖ διὰ τὸ ὑπονοεῖν αὐτοὺς ἀποστήσασθαι τῶν Ἀθηναίων. — Ἄλ- 50 λως. τούτους ὡς ἀκρασίαν μαλακίας ἔχοντας σκώπτει. καὶ οἱ πάντες δὲ Ἴωνες τοιοῦτοί εἰσιν, οἱ δὲ Χιοὶ ἐξαιρέτως. V.

174. πρόσχε τὸν νοῦν : (Τουτέστιν ἀληθῆ λέξω, ἐπεὶ

τὰ πρῶτα διασύρων δοκεῖ τὸν Βελλεροφόντην.) πρὸς δὲ τὸν ἐν τῷ θεάτρῳ μηχανοποιῶν φησι.

175. γρ. καὶ πρᾶγμα. λέγει δὲ τὴν γαστέρα. R. V.

180. [πόθεν βροτοῦ : Κορωνίς καὶ εἰσθεσις ἀμοιβαία 5 ἐξ ἱαμβείων νς'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

διπλῆ καὶ εἰσθεσις εἰς ἱάμβους τριμέτρους ρκς', ὧν τὸ τελευταῖον « καὶ νησιώτας δεῦρ' ἴτ' ὧ πάντες λείω. » ἐπ' ἐνίοις δὲ ἀντιγράφους μετὰ στίχους νά' ἔστι κωλάριον τὸδε « τί φησι; » καὶ μετ' ἄλλους λη' [v. 208] τὸδε « ἰη ἰη. » V.

10 πόθεν βροτοῦ με : (Ἄντι τοῦ αἰσθησις ἀνθρώπου εἰσελήλυθεν, ἢ ὀσμῆ, ἢ φωνῆ, ἔλλειπτικῶς κατὰ τοὺς Ἀττικῶς. ὁ δὲ Ἑρμῆς ἔστιν ὁ ταῦτα λέγων, ἥδη Τρυγαίου προσπετελακός τῷ οὐρανῷ.) — θεασάμενος τὸν κάρναρον ὁ Ἑρμῆς καὶ ἐκπλαγείς φησι τὸ ἀναξ 15 Ἡράκλεις. λείπει ὀσμῆ ἢ φωνῆ. R. V.

181. ἵπποκάνθαρος : Ἐπαιεῖ παρὰ τὸ ἵπποκένταυρος. R. V.

185. τοῦτο μάλιστα μὲν πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰρημένον « ὧ μίαιρα καὶ παμμιαιρὲ καὶ μιαιρώτατα » 20 κεὶ ἐξ ἐκείνων λελέχθαι, τὸ δὲ ἀληθές τὴν ἀφορμὴν ἐκ τοῦ Σχεῖρωνος παρ' Ἑπιγάρμου ἔχει, ἐπεὶ κάκεινος πεποιήκε τὸν φορμὸν ἐρωτηθέντα « τίς ἔστι μήτηρ » ἀποκρινόμενον ὅτι σηκίς, καὶ « τίς ἔστι πατήρ » εἰπόντα 25 σηκίς, καὶ « τίς ἀδελφός » ὁμοίως σηκίς. ἀλλ' ἐκείνος μὲν ἔδοξε πρὸς τὸ ἐρωτώμενον καὶ τὸ ἐξῆς ἀποκρίνεσθαι ἔστι γάρ τις τοῖς φορμοῖς συγγένεια πρὸς τὰς σηκίδας. ἐναυῦθα δὲ οὐκέτι κατὰ τὸ συγγενές οὗτος ἀπεκρίθη. V.

190. Τρυγαῖος Ἀθμονεύς : Τὸ μὲν ὄνομα Τρυγαῖος 30 παρὰ τὸ τρυγᾶν πεποιήται, ἀρμόζον γεωργῶν. τὸ δὲ Ἀθμονεύς ἀπὸ δήμου Ἀττικῆς. — οἱ δὲ τῆς Ἀτταλίδος φυλῆς, οἱ δὲ τῆς Κακροπίδος. V.

δεξιὸς : Ἐδόςκων γὰρ οἱ γεωργοὶ καὶ μάλιστα οἱ δε- 35 ξιοὶ, ἀπραγμοσύνην ἀσπάξασθαι.

192. τὰ κρέα : Ὅτι κατὰ συστολήν ἔλεγον, οὐ μόνον, 35 ὡς φασί τινες, ἐν ἐκτάσει τὰ κρέα. ὡς πρὸς λίχον δὲ τὸν Ἑρμῆν ταῦτα λέγει.

198. δειλακρίων : Ἄπο τῶν κρεῶν συνῆψε τὸ ὄνομα, 40 οἷον ὧ ἄκρος δειλῆ, ἦγον ἐπίπνε. (ἰδῶν γὰρ τὰ κρέα καὶ λαθῶν αὐτὰ εὐθὺς κατακέκλασται, καὶ τὴν ὀργὴν μεταβαλλόμενος ἔλειε αὐτόν.) — συνέπλεξεν οὖν τοῖς κρεάσι τὸ δειλόν. ἀπὸ τῶν κρεῶν. V.

γλίσχρον : ἀντι τοῦ ἐπιθυμητὰ, ἀπὸ τοῦ γλίχσθαι. (γλίσχρυνας δὲ τοὺς ἀτυχεῖς εἰῶθαι λέγειν, καὶ γλι- 45 σχρίαν τὴν ἀτυχίαν, [καὶ γλίσχρας ὀλισθηρῶς]. νῦν οὖν ἀντι τοῦ ἐπίπνε.)

194. ὡς οὐκέτ' εἶναι σοι δοκῶ : Ὅτι φιλοτίμως εἰς 45 τὸν οὐρανὸν ἀνέβη.

195. ἰη ἰη ἰη : Τὸ μῆκος σημαίνειν τοῦτό φησι. πρόσ- 50 φθεγμα δὲ ἔστι καταφρονούντος.

198. στ' οὐδὲ μέλλεις : Οὐ μόνον, φησιν, οὐκ εἶ πλῆ- 50 σιον τῶν θεῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέλλεις. μετόχησαν γὰρ δι' ἑμᾶς, (ὅτι οὐ βλέπετε εἰρήνην).

108. ἰδοὺ γῆς : Χλευάζων φησὶν ὅτι εἶπε ποῖ γῆς, ἐν οὐρανῷ αὐτῶν οἰκοῦντων.

199. κύτταρον : (Κυττάρους καλοῦσι τὰς τῶν σφηκῶν κατατρήσεις. μεταφορικῶς δὲ τὸ κοιλότατον καὶ μυχαί-
5 τaton εἶπε τοῦ οὐρανοῦ. ὁ δὲ λόγος εἰς τὰ ἔσχατα καὶ ἀπόκρυφα μέρη τοῦ οὐρανοῦ.) — τινὲς δὲ κύτταρόν φασι τὸ ὑψηλότατον τοῦ οὐρανοῦ. λέγουσι γὰρ κοῖλον εἶναι τὸν οὐρανὸν ὡσπερ τοῦ φύου τὴν λεπίδα. R. V. Λυκόφρονά φησιν Ἐρατοσθένης τὸ κύτταρον λέγειν ἐν ᾧ
10 αἱ φηγοὶ ἐγκάθηται, οὐκ ὀρθῶς. κυττάρους γὰρ καλοῦσι τὰς τῶν κηρίων καὶ σφηκῶν κατατρήσεις, ὡς καὶ ἐν τοῖς Σφηζίν [III] εἰρηκεν « ὡσπερ ὁ σφάληκες ἐν τοῖς κυττάρους κινούμενοι. » Θεόφραστος δὲ [H. Pl. 3, 3, 8] κυρίως λέγει προάνθησιν τινα τῆς πύκνης καὶ τῆς πί-
15 τυος, ἥτις ἐστὶν ὡσπερ στάχυς μικρὸς ἐκ μεγάλων πυρῶν ξηραίνόμενος δὲ θυλακοῦται καὶ ἀποπίπτει. ὅλον οὖν ἀγγειῶδες. κύτταρον δὲ οὐρανοῦ λέγοι ἂν νυνὶ μεταφορικῶς τὸ κοιλότατον καὶ μυχαίτατον. προεῖπε γὰρ ὅτι πόρρω πᾶν ἀπωξιμένοι εἰσὶν οἱ θεοί. ὁ δὲ λόγος,
20 εἰς τὰ ἔσχατα καὶ ἀπόκρυφα μέρη ἀπεληλύθασι τοῦ οὐρανοῦ. V.

202. χυτρίδια : Καὶ ταῦτα γελοῖου χάριν. (καὶ ἐπι-
διασύρον ταυτὰ φησιν.) — μέγας γὰρ δὴ πλοῦτος, εἰ
ἐν σκευαρίοις ἐστὶ τοῖς θεοῖς ἢ περιουσία. R. V. — ἀμ-
25 φορεῖς δὲ ἐκάλουν τὰ μέτρα.

206. (Ἦν ἦσαν αὐτοὶ : Ὅπου ἔχουν πρότερον καὶ διέ-
τριβον οἱ θεοί, κατώκισαν τὸν πολεμον.)

206. τῷ πολέμῳ δηλονότι. R.

207. (ἀνωκίσαντο : Ἄντι τοῦ ἀπωκίσαντο καὶ ἀνεχώ-
30 ρησαν, ὡς ἂν μὴ παρείεν αὐτοῖς τὰ δυσχερῆ.)
ἀνωτάτω : Ἄντι τοῦ ἀπάντων ἀνωτάτω ὅσον δυνα-
τὸν ἦν.

210. (τοῦ δ' εἶνεχ' ἡμᾶς : Τίνος χάριν καθ' ἡμῶν
τοσαύτην ἔσχον ὀργήν.)

211. ἐκείνων πολλάκις : (Τῶν θεῶν ἢ) τῶν Λακεδαι-
5 μωνίων. (ὅτι πολλάκις Λακεδαιμόνιοι βουλόμενοι εἰρή-
νην ἦλλον καὶ οὐκ ἐδέξασθε.)

212. σπονδὰς ποιούντων : (Τῶν θεῶν πρυτανευόντων
ὁμῖν τὴν εἰρήνην ἀεὶ. — σφόδρα δὲ Ὀμηρικῶς τῶν
60 μὲν ἀγαθῶν καὶ τῆς εἰρήνης δοτήρας φησὶ τοὺς θεοὺς,
τοῦ δὲ πολέμου οὐκέτι. [Od. A, 32 :] « ὅλον δὴ νῦν βρο-
τοὶ θεοὺς αἰτιῶνται : ἐξ ἡμέων γὰρ φασὶ κακ' ἔμμεναι,
οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῆσιν. » V. ἢ ἐπειδὴ ἐν ταῖς σπονδαῖς
ἐπιμαρτύρονται τοὺς θεοὺς. R. V. οἱ λακωνικοὶ : Ὡς
45 φιλοπολέμων ὄντων τῶν Λακωνικῶν καὶ τὴν εἰρήνην
οὐ προσιεμένων πρώτων ἐμνησθήσθαι.

ἐκ πολλῶν μὲν καὶ ἄλλων ὄντων ὅτι παρὰ τὸν Πελο-
ποννησιακὸν πόλεμον συνετάχθη τοῦτο τῷ ποιητῇ τὸ
δρᾶμα : ὄντων δὲ μάλιστα τοῦτο πεποιθὲς νῦν φανερῶς
60 τοῦ πολέμου τούτου μνημονεύσας. χρησίμως δὲ τῶν
Λακωνίων πρώτων εἰς ἀδικίαν ἐμνημόνευσεν ὡς φιλοπο-
λέμων ὄντων ἐκείνων ἀεὶ καὶ τὴν εἰρήνην οὐ προσιεμέ-
νων. εἰ γὰρ ἔτυχε τοὺς Ἀθηναίους προτάξας, πρώτων
μὲν εὐθὺς ἀπήχθητο τοῖς ἀκούουσιν, ἔπειτα διαβολὴν

ἂν ἀπειργάσατο κατὰ τῆς πόλεως οὐ τὴν τυχοῦσαν. καὶ
γὰρ εἰ μετὰ ταῦτα μνημονεύει καὶ τῶν Ἀθηναίων ὡς
καὶ αὐτῶν ἀποπεμπομένων τὴν εἰρήνην, ὅποτε κρατή-
σειαν, ἀλλ' οὖν ἤττων ἢ διαβολῇ, μάλιστα τῶ τὸν πρῶ-
τον λόγον λεχθέντα τῶν ἀκούοντων πλήττει τὰς ἀκοάς. 5
ἔπειτα τὸ ἀμύνεσθαι τοῖς ἴσοις τοὺς προηδικηκότας συγ-
γνωστὸν παρὰ πᾶσι, καὶ τούτῳ τὴν αἰτίαν δικαίως
ἀποφερομένων τῶν προηδικηκότων. τὸ αὐτὸ δὲ δὴ καὶ
τὸ « Θουκυδίδης συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοπον-
« νησίων καὶ Ἀθηναίων, » ἵνα αὐτῶν μᾶλλον τὸ ἔργον 10
ἦ. V.

214. καὶ τὸ σῶ : Τοὺς Διοσκοπούς οἱ Λακεδαιμό-
νιοι σιούς ἔλεγον, ὡς Ἀθηναῖοι θεῷ Δήμητραι καὶ Περ-
σεφόνῃ. — ἔθος δὲ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπὶ τοῦ νῆ τῷ
θεῷ τρέπειν τὸ θ εἰς τὸ σ καὶ τὸ ε εἰς τὸ ι. R. V. 15

(νῦν ἀττικίων : Ἄντι τοῦ τοιοῦτο ἔλεγον. ἐὰν μὲν
γὰρ οἱ Λακεδαιμόνιοι μικρὸν ἐν τῇ μάχῃ κρατήσωσιν,
εὐθέως λέγουσι, νῦν οἱ Ἀθηναῖοι δῖοισι δίκας. καὶ πάλιν ἐὰν οἱ Ἀθηναῖοι νικήσωσιν, εἶτα Λα-
κεδαιμόνιοι ἔλθωσιν εἰρήνην ποιῆσαι βουλόμενοι, εὐ-
20 θῶς ἀντιλέγουσιν Ἀθηναῖοι, ἔξαπατήσῃ ἡμᾶς βούλον-
ται, ἵνα ποιήσωμεν εἰρήνην, ἐπειδὴ νικώμεν· διὸ οὐ
δεῖ πεισθῆναι ἡμᾶς. σκώπτει δὲ τὸ ὑπερήφανον τῶν
Ἀθηναίων.)

215. (ἀττικωνικοὶ : Οὕτως ἔλεγον ἐνουβρίζοντες καὶ 25
εὐτελλίζοντες καὶ εἰς ἥττων φέροντες ὑποκοριστικῶς τοὺς
Ἀθηναίους ἐν τῷ ὀνόματι, ἐν ᾧ καὶ Ἴωνες ἔγχεσθαι.
παίξει δὲ, ἐπειδὴ εἶπεν ἄνω Λακωνικοὶ ὑποκοριστικῶς
διὰ τοῦτο καὶ Ἀττικωνικοί.)

218. (νῆ Δι' οὐχὶ πειστέον : Ἐρχῆν μᾶλλον αὐτοὺς 30
τὴν πάτριον ὁμοσίαν, λέγω δὲ τὴν Ἀθηναίων καὶ γὰρ
τοὺς Λακεδαιμονίους τοὺς πατρίους αὐτῶν ἐποίησεν
ὁμόσαντας θεοῦς. πλην εἰδέναι δεῖ, διὰ τοῦτο πεποιή-
κεν ὁμνύντας αὐτοὺς διὰ τὸ αὔξειν καὶ αποσεμνύνειν τὰ
τῶν Ἀθηναίων πράγματα καὶ ἐν τούτῳ ἐπαίρων τοὺς 35
Ἀθηναίους, ὡς οὐκ Ἀθηναῖ μόνῃ χρῆσθαινο συμμάχῳ,
ἀλλὰ καὶ Διί.)

219. κῆν ἔχωμεν τὴν πόλιν : Οἱ μὲν πολλοὶ ταύτην
ἐξέβαλον τὴν ἀνάγνωσιν, ἢ ἢ δηλούμενον, καὶ πάλιν
ἤξουσι τῆς εἰρήνης δεόμενοι τυχεῖν οἱ Λακεδαιμόνιοι, 40
ἐὰν ἀσφαλῶς κατέχωμεν τὴν πόλιν. ἔστι δὲ ἀμφίβολος
ἢ ἐξήγησις αὕτη, ποίαν πόλιν βούλεται, πότερον τῶν
Λακεδαιμονίων ἢ τὰς Ἀθήνας. ἐν ἀντιγράφῳ δὲ εἶδρον
ποτε « ἦν ἔχωμεν τὴν Πύλον, » καὶ οὐκ ἀκαιρος αὕτη
ἢ γραφή, ἐπεὶ καὶ ἀληθείας ἔχειται κατὰ πάντα, καὶ 45
διὰ τοὺς ληφθέντας τριακοσίους ἐν Σφακτηρίᾳ, καὶ διὰ
τὸ ἐπιτείχισμα ὅπερ Ἀθηναῖοι κατέστησαν ἐν Πύλῳ,
καὶ ὅτι ληφθείσης αὐτῆς περὶ εἰρήνης πρώτῳ Λακεδαι-
μόνιοι πρὸς Ἀθηναίους ἐπέσβευσαν. Ἄλλως. οὐχ
ὡς ὠρισμένην τινὰ πόλιν, ἀλλ' ὡς, ἐπειδὴν πόλιν τῶν 50
Πελοποννησίων προσκείμενοι πιέζωσι, ταῦτα λεγόντων
αὐτῶν. V.

220. ἡμεδαπὸς ἀντὶ τοῦ ἡμέτερος. R.

225. ἐπέβαλεν, ἐπασώρευσεν. ὄπλον γὰρ πολέμου καὶ ὁ λίθος. R. ἐπεφόρησεν, ἐπασώρευσεν.

228. θυσία ἀγγείων εἰς τὸ ἐμβάλλοντες τινὰ (ἀρτύματα) τρίβομεν καὶ λειοῦμεν. — τὸ δὲ τρίβειν ἀντὶ τοῦ ἐν πολέμῳ βούλεται τὰς πόλεις ἐπὶ πολὺ διατρίβειν, καὶ ἅμα μὲν παρὰ τὸ τρίβειν ἐν θυσίᾳ μυττωτῶν, ἅμα δὲ παρὰ τὸ ἐπιτρίβειν καὶ ὡσπερ αὐτοὺς δαπανᾶν. R. V.

232. καὶ γὰρ ἐξορμαῖν κατ' ἐμὴν γνώμην καὶ ὡς ὁμοίαι ἐτοιμῶς ἔχει. εἰώθασιν γὰρ καὶ πληθυντικῶς τῇ συντάξει χρῆσθαι ταύτῃ· καὶ γὰρ ἐξίεναι μέλλει κατὰ γνώμας τὰς ἐμάς. V.

234. φέρ' αὐτὸν ἀποδρῶ : Νοεῖν δεῖ τὸν Τρυγαῖον ἀποβεβηκότα τοῦ κανθάρου ἐπὶ τῆς σκηπῆς ταῦτα λέγειν. — ἔστι δὲ τι καὶ ἄντρον ἐπὶ τῆς σκηπῆς. R.

236. θυσίας : Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν σάλπιγγος, θυσίας εἶπεν.

238. ἰὼ βροτοὶ : [Κορωνίς ἐτέρα ἐτέρων εἰσιόντων ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ὅμοιοι τοῖς προφθάσασιν ἔγ'. καὶ ἐν ἐκθέσει τροχαικοὶ τοῖς ἐξῆς ὅμοιοι δύο. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς, ἐξίντων τῶν ὑποκριτῶν.] ὁ Πόλεμος τῆς ἐξέρχεται θελὼν τρίψαι μυττωτῶν. σκευὴ δὲ αὕτη ἐκ τυροῦ καὶ σκοροδοῦ καὶ μέλιτος (καὶ πράσου). — τινὲς δὲ φασὶ τὸν Δία ταῦτα λέγειν. V.

237. τὰς γνάθους ἀλγήσετε : Ἡ τριβόμενοι ἐν τῇ θυσίᾳ, ἢ τὸν μυττωτῶν ἐσθίουτες, ὃν τρίβειν παρασκευάζεται ὁ Πόλεμος. ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐσθίουσιν, (πολέμου δὲ ὄντος ἀργεῖ τὰ δικαστήρια. λέγει οὖν ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν λιμώττοντες). — διὰ τὸν πόλεμον τοῦτο φησὶν ἐν γὰρ τῷ πολέμῳ λιμώττουσι καὶ διὰ χρόνου ἐσθίουσι, καὶ συμβαίνει ἐκ τῆς ἀργίας τοῦ μὴ ἐσθίειν πάσχειν αὐτοὺς τὰς γνάθους ὕστερον ἐσθίουσας. V.

241. ὁ δεινός : Συμβολικὸν ἀπὸ τῶν διὰ δειλίαν ἀποπιδῶντων. ταῦτα δὲ φησὶ θεασάμενος τὸν Πόλεμον μέλζοντα τὴν ὑπόνοιαν ἔχοντα τῆς πείρας τῆς διὰ τῆς ὀφθαλμοῦ.

(ταλαιυρίνος : Ὑπομονητικὸς, καρτερικὸς ἐν τῇ μάχῃ.)

242. Πρασιαὶ : Πόλις Λακωνικῆ. ἅμα δὲ πράσα ἐμβάλλον ταῦτα φησὶν. — ἔστι δὲ καὶ τῆς Ἀττικῆς ἐπίγειον, ὡς φησὶ Θουκυδίδης [7, 18; 8, 95] καὶ Φιλόχορος. μὴ ποτε δὲ οὐχ οὕτως ἔχον· οὐκ ἂν γὰρ ἔλεγεν ἐξῆς « οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς αἱ Πρασιαί. » V.

πεντάκις : Ἀντὶ τοῦ πολλάκις. V.

245. οὐδὲ ἤμῃν πράγμα : Πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν φησὶ τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ Πρασιῶν, ὅτι ἡμεῖς τοῦ κακοῦ τοῦτου ἀλλότριον ἐσμέν.

246. ὦ Μέγαρα : (Σκοροδοὶ ἐμβάλλον ταῦτα φησὶν.) ἢ γὰρ Μεγαρικῆ γῆ σκοροδοφόρος. σύμμαχοι δὲ Λακεδαιμονίων Μεγαρεῖς. καὶ ὅτι πᾶσα ἡ τοῦ πολέμου πρόφασις δι' αὐτοὺς δοκεῖ γεγονέναι (χάριν τοῦ τὸ πινάκιον συνθέντος τὸ κατ' αὐτῶν εἰς τὴν Παρικλέους χάριν, ὥστε μήτε γῆς μήτε λιμένων Ἀττικῶν ἐπιδαίνειν τοὺς Μεγαρεῖς. εἰκότως οὖν εἰς τὸ κεχαρισμένον τοῖς

Ἀθηναίους τοὺς τούτων ἐχθροὺς παρεισάγει ἐκ τοῦ πολέμου συντριβομένους εἰς τέλος.) ἅμα δὲ ταῦτα λέγων ὁ Πόλεμος, σκοροδοὶ βάλλει εἰς τὴν θυσίαν, ὅθεν καὶ τὸ ἐξῆς οἰκείως ἐπαχθήσεται, τὸ ἀπαξάπαντα (καταμεμυττωτευμένα).

248. βαβαὶ βαβαὶδῆ : Σχετλιαστικὸν ἀντὶ τοῦ φεῦ φεῦ. δέον δὲ εἰπεῖν τὰ σκοροδοὶ, παρ' ὑπόνοιαν εἶπε τὰ κλαύματα.

249. κλαύματα : Ἀντὶ τοῦ σκοροδοὶ. (οὕτω δὲ εἶπε προσκαταρούμενος.) τοῖς δὲ ἐσθίουσι τὰ σκοροδοὶ δάκρυα ἔπεισι διὰ τὴν δριμύτητα. διὸ φησὶν « ὡς δριμεία τοῖσι Μεγαρεῦσι. »

250. Σικελία : Ταῦτα πάντα παρεπιγραφὴ ἐστὶ· τυρὸν δὲ ἐμβάλλον Σικελίας μὲνηται· πολὺς γὰρ ἐκεῖ τυρός. οὐκ ἄδηλον δὲ ὅτι καὶ ταύτης τὸ πλεόν μέρος πολέμιον ἦν τοῖς Ἀθηναίοις. ἔνθα καὶ τὴν μεγάλην ἐδυστύγησαν ἤτταν.

251. ὅτι πόλιν εἶπε τὴν Σικελίαν νῆσον οὖσαν. καὶ Ὅμηρος πολλάκις τὰς νήσους πόλεις καλεῖ, ὡς τὸ [II. Ξ, 230] « Ἀἴημον δ' εἰσαφίκανε πόλιν θείοιο Θόαντος. » καὶ Πίνδαρος δὲ [Nem. 7, 13] περὶ τῆς Αἰγίνης « ἃ μὲν πόλις Αἰακιδῶν. » καὶ Εὐριπίδης [Ion. 297] Εὐβοί· Ἀθήναις ἐστὶ τις γείτων πόλις. » V.

διακναισθήσεται : Ἀντὶ τοῦ διαφραθήσεται. (ὡς ἐπὶ τυροῦ τοῦτου. Ὅμηρος [II. Δ, 639] « ἐπὶ δ' αἰγίον κνή τυρὸν κνήστι χαλκείῃ. ») διακναιεῖν δὲ ἐστὶ κυρίως τὸ ζῦειν τυρὸν τῇ κνήστιδι. — δεῖ δὲ νοεῖν ὅτι πάλιν ἐν ταῦθα τυρὸν ἐπιζύων καὶ εἰς τὴν θυσίαν ἐμβάλλον ταῦτα λέγει. V.

252. φέρ' ἐπιγῆω : Εὐφύεστατα τοῖς Ἀθηναίοις χαρίζεται, σεμνολογῶν τὰ κατ' αὐτούς. ὅσῳ γὰρ μέλι τιμιώτερον τῶν σκοροδοῦν καὶ τῶν πράσων, τοσοῦτω ἀμεινῶν καὶ ἡ τοῦτο γεωργοῦσα γῆ. εἰπὼν δὲ τοῦτο ὁ Πόλεμος μέλι εἰς τὴν θυσίαν βάλλει. — Ἄλλως θέασαι ὅτι καὶ ἡμεῖς εὐφῶς, εἶγε μὴ σφαλῶμεν. παρετήρησαμεν ἐν τοῖς προλαβοῦσι τὴν ἐξηγήσιν, εἶγε μειοῦν μὲν ἐν παντὶ σπουδαίει τὰ Λακωνικά, αὐτεῖν δὲ τὰ Ἀττικά. ἀμέλει κἀνταῦθα ποιῶν τοῦτο φαίνεται. διὸ τοῖς τε Λακεδαιμονίοις καὶ τοῖς ἐκείνων συμμάχοις ἐπαρώμενός τι φαῦλον, οἷον ἐπὶ μὲν τῶν Πρασιῶν « ἰὼ Πρασιαὶ τρισάβλια καὶ πεντάκις καὶ πολλάκις, ὡς ἀπολεισθε τῆμερον, » καὶ ἐπὶ τῶν Μεγάρων « ὡς ἐπιτρέψασθε αὐτίκα » καὶ « ἰὼ Σικελία καὶ σὺ δὲ ὡς ἀπολλῦσαι » καὶ « οἶα πόλις τάλαινα διακναισθήσεται. » ὁπότε περὶ Ἀθηνῶν δὲ λέγει, μὴδὲν δυσχερὲς μὴδὲ βλάβησον ἐπήγαγεν τι, ὁποῖον περὶ ἐκείνων φασὶν αὐτὸν εἰρηκέναι. V.

253. παραινῶ σοι : Ἐν πολλοῖς κεῖται τὸ σοί. τάχα δὲ οὐκ ὠφελεῖ διὰ τὸ μέτρον εἶναι, εἰ μὴ ἄρα τὴν αἰκοινήν λαβοῦμεν. V.

254. (τετρώβολον : Ἀντὶ τοῦ πολυτίμητον. οὕτω δὲ λέγουσι τὸ τετρωβολιαῖον, τοῦτέστι τὸ τετρωβόλου πωλούμενον.)

(φείδου τάττικου : Οἷον φειδῶ τινα καὶ πρόνοιαν ποιεῖ

τοῦ Ἀττικῶ.) — τουτέστι συντρίρει καὶ διαφύλαττε τὸ Ἀττικόν. οὐκ ἄνευ γὰρ εἶδει καὶ δεῖσθαι ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ θεοῦ. V.

256. (ὁδοὶ γὰρ κόνδυλος : Παρεπιγραφὴ· ἅμα γὰρ τῷ εἰπεῖν δίδωσιν αὐτῷ τὸν κόνδυλον.)

258. ἀντὶ τοῦ ὀριμῦ. R.

(259). ἀλετριβανόν : Οἱ μὲν δασείως παρὰ τὸ τοὺς ἄλας τρίβειν, οἱ δὲ φιλῶς παρὰ τὸ ἀλεῖν. [καὶ δοῖδου μὲν Ἀττικόν, ἀλετριβανός δὲ Ἀσιανόν. λέγεται δὲ καὶ ἄλοτριψ, ὡς ἐν ἐπιγράμματι (Aristovis Anth. Pal. 6, 308) « καὶ τοῦτον δικάρανον ἄλοτριβα. » καὶ ἀλετρις ἡ μυλωθρὸς παρὰ Καλλιμάχῳ (fr. 232).] — Κράτης παρατηρεῖν ἀξιοῖ πρὸς τοὺς λέγοντας ὅτι ὁ μὲν δοῖδου Ἀττικὸς, ὁ δὲ ἀλετριβανός Ἀσιανός, καὶ σκυτοδέφης μὲν Ἀττικὸς, βυρσοδέφης δὲ Ἀσιανός. V.

260. χθές εἰσφικισμένα : Συμβαίνει γὰρ τοῖς νεωστὶ εἰσφικισμένοις μὴ εὐπορεῖν πάντων τῶν ἀναγκαίων.

261. οὐκοῦν παρ' Ἀθηναίους : Πάλιν λεληθότως σημυολογῶν τοὺς Ἀθηναίους ὡς αὐτόχθονας (καὶ γηγενεῖς), ἐκ τοῦ εὐρίσκεισθαι παρ' αὐτοῖς τὰ τῶν παλαιῶν εἰσφικισμένων, ὧν ἠπόρουσιν οἱ νεωστὶ εἰσφικισμένοι.

263. (ἀνθρώπια : Ὑποκοριστικὸς. τοῦτο πρὸς τὴν παρούσαν συμφορὰν μειώνει αὐτούς.)

267. ἀλλ' ὦ Διόνυσ' : Ὡς οἰκείῳ θεῷ εὐχεται τῆς Ἀττικῆς, καὶ κυριῶν τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ τῶν ἐν τῇ εἰρήνῃ ἀγομένων.

268. (τὸ δεῖνα γὰρ ἀπώλωλ' : Διὰ τούτου τὸ βρηθησόμενον ἀηδὲς ἐκφεύγει εὐθέως λέγειν. ὅτε γὰρ τι δυσχερὲς μέλλομεν λέγειν, εἰώθαμεν τοῦτο προτάσσειν, ὡς μὴ εὐθυρημονοῦντες.)

270. ὁ βυρσοπώλης : (Τοῦτο αἰνίττεται πρὸς τὸν Κλέωνα, καὶ) ὅτι μετὰ τὴν Κλέωνος τελευτὴν εἰσῆχται τὸ δρᾶμα· ἤδη γὰρ τεθνήκει. (ὡς δὴ αἴτιον τοῦ πολέμου καὶ ὡς αὐτὸν συνέχοντα τὸν πόλεμον, ὡς καὶ Θουκυδίδης ἱστορεῖ.)

271. εὐ γ' ὦ δέσποινα : (Οὕτως τὴν θεόν. τὰς δὲ γυναῖκας Ἀττικὰς, ἵνα μὴ ὁμωνύμως. Ἄλλως. ταύτη εὐχεται ὅτι τῶν Ἀθηναίων ἱερὰ ἡ θεός.) τὸ δὲ ἐξῆς, εὐ γε ποῶν ἀπώλετο ἐκεῖνος, εἴπερ πρὸ τοῦ ἀπολέσαι τὰ πράγματα ἡμῶν ἀπώλετο.

272. τῷ χρησίμῳ τῇ πόλει. R.

273. ἢ πρὶν γε τὸν μυττωτὸν : Ἀντὶ τοῦ πρὶν ἡμῶν τὸν πόλεμον ἐπεχειραῖ. εἰς αἴτιον δὲ αὐτὸν τοῦ πολέμου διαβάλλει. — ὡς καὶ Θουκυδίδης ἱστορεῖ. R.

275. (ἀνύσας τι : Ἀπελθὼν ὁ Κυδοιμὸς ἐπανῆλθε, καὶ οὕτως τὴν ἐρώτησιν αὐτῷ προσφέρει ὁ Πόλεμος. ἀνύσας τι : Ἀντὶ τοῦ ἠνυσάσας τι καὶ διεπράξω καὶ φέρων ἦκεις.)

276. τί πεισόμεσθα : Τί ἄρα παθεῖν μέλλομεν. ἢ ἐν ποίῳ κινδύνῳ καθεστήκαμεν.

277. ἐν Σαμοθράκῃ : Ἐν Σαμοθράκῃ ἦσαν τελευταί τινες, ἅς ἐδόκουν τελείσθαι πρὸς ἀλεξιφάρμακά τινα κινδύνων. ἐν δὲ τῇ Σαμοθράκῃ τὰ τῶν Κορυθάντων ἦν

μυστήρια καὶ τὰ τῆς Ἑκάτης. καὶ διαβόητον ἦν τὸ Ζήρηνθον ἄντρον, ἔνθα τὴν Ἑκάτην ὀργιάζειν ἐλέγετο, καὶ τελετὰς ἦγον αὐτῇ τινὰς καὶ κύνας ἔθουον. (καὶ ὁ τὴν Ἀλεξάνδρῳ πεποικηκὸς [v. 77] μέμνηται « Ζήρηνθον ἄντρον καὶ κυνοσφαγῶς θεᾶς λιπῶν ἐρυμνὸν κτίσμα 6 Κυρβάντων Σάων. » ἐν κινδύνοις δὲ γενόμενοι ἐπεκαλοῦντο τοὺς δαίμονας, οἷς ἐδόκουν μεμυῆσθαι, ἐπιφανῆναι καὶ ἀλεξῆσαι.)

278. μεμυημένοις : Τὰ μυστήρια τῶν Καβείρων. δοκοῦσι δὲ οἱ μεμυημένοι ταῦτα (δίκαιοι τε εἶναι καὶ) ἐκ 10 δεινῶν σώζεσθαι καὶ ἐκ χειμῶνων.

279. ἀποστραφῆναι : (Ὁ ἡμεῖς) διαστραφῆναι (λέγομεν. ἀντὶ τοῦ) κλασθῆναι τοῦ μετιόντος τὸν δοῖδουκα. — Ἄλλως. ἐναντίαν αὐτῷ τὴν εἰς τὸ δεύτερον γενέσθαι ὁδόν, ὥστε μηκέτι αὐτὸν ὑποστρέψαι. Ἄλλως. εὐζώ- 15 μεθα οὖν, φησὶ, τοῦ Κυδοιμοῦ τοὺς πόδας, ὥστε μὴ δυνηθῆναι ἐπανελθεῖν αὐτὸν μηδὲ χλωεύοντα, μηδὲ κομίσει αὐτὸν ἀλετριβανόν. V.

280. καὶ πάλιν. ἦλθεν γὰρ μὴδὲν ἀγόμενος, δι' ὁ ἀσχελλεῖ. R. V.

282. καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισιν : Ὁ Βρασιδάς ὁ Τέλλιδος παῖς, ὅς ἦν Λακεδαιμονίων στρατηγός. καὶ οὗτος δὲ ἀνθίστατο τῇ εἰρήνῃ. ἐτελευτήσεν δὲ ἐν Θράκῃ.

283. (εἰς τὰτι Θράκης χωρία : Καὶ γὰρ εἰς συμμάχων πεμφθεὶς ὁ Βρασιδάς ἐπὶ Θράκῃν, κατὰ τὸν αὐ- 20 τὸν χρόνον Κλέωνι τελευτᾷ.)

284. χρῆσαντες : Ἐν Ἄμφιπολει γὰρ τῆς Θράκης μονομαχήσαντες 8 τε Κλέων καὶ ὁ Βρασιδάς ἀλλήλους ἀνείλον.

285. Διοσκώρω : Οὗτοι παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις 30 ἐτιμῶντο. διὸ νῦν αὐτῶν μέμνηται, ὅτι Βρασιδίου τοῦ Λακεδαιμονίου ἐμνήσθη, ἐπὶ δὲ Κλέωνος τῆς Ἀθηνᾶς.

288. ἐγὼ δὲ δοῖδου' εἰσῶν : Ἐγὼ ἀλετριβανόν εἰσῶν ποιήσομαι.

289. τὸ Δάτιδος μέλος : Δάτις σατράπης Περσῶν, 35 εὐδοκιμήσας κατὰ τίνα χρόνον (πολεμῶν), ἐλληνίζων δὲ βουλόμενος εἶπεν ἦδομαι καὶ χαίρομαι, καὶ ἐβαρβάρισεν· εἶδεν γὰρ εἰπεῖν χαίρω. ἅμα δὲ οὗτος εἶπε πρὸς τὸ ὁμοιοκατάληκτον. [οὐκ εἰρηται δὲ τὸ χαίρομαι· αὐτὸ γὰρ τὸ χαίρω αὐτοπαθὲς ὄν προῦφήρπασεν αὐτοῦ τὸ σημαίνόμε- 40 νον. λέγεται δὲ τὸ τοιοῦτο ὁατισμός.] — στοχάζεται ὅτι εἴη ἂν διαμνημονεύομενος περὶ Δάτιδος τοῦ Πέρσου, ὅτι εἶπέ ποτε παρὰ τινος συνουσίαν ἦδομαι καὶ χαίρομαι, ἐλληνίσαι τι θέλων. καὶ γὰρ καὶ παρὰ παλαιότερου τινὸς ἐμφανίζεται. εἴη δὲ ὑπαρχος τοῦ βασιλέως τῶν ἐλθόντων 45 ἐπὶ Μαραθῶνα, ὃν καὶ φυγεῖν φασὶ πολὺν χρυσοῦν καταλιπόντα. Ἄλλως. Δάτις τῶν ἐν Μαραθῶνι παραταξαμένων Ἀθηναίων στρατηγὸς Δαρείου, ὃν φασὶν ἀντιποιήσασθαι τῆς Ἀττικῆς ὡς ἴδιας· ἀπὸ Μήδου γὰρ τοῦ Μηδείας καὶ Αἰγέως ἐδόκει εἶναι. Ἄλλως. Δάτις 50 σατράπης Περσῶν βασιλέως, ὅστις συνεχέστερον προσβευόμενος εἰς Ἀθήνας ἠράσθη τῆς αὐτῶν πολιτείας, καὶ μείνας ἐκεῖ ἐβούλετο ἐλληνίζειν τῇ ἑμιλίᾳ, καὶ ἐβαρβάρισεν καὶ τοὺς τρόπους καὶ τοὺς λόγους. V. τι-

νές (δὲ) Δᾶτιν λέγουσι τὸν τραγικόν, κακῶς ὑπονοού-
τες· ἐκεῖνος γὰρ υἱὸς ἦν Καρκίνου οὗτος δὲ ὑπαρχος
Περσῶν. R. V.

296. ἀντὶ τοῦ στρατηγόν. R.

5 296. καλῶς τοὺς χρῆζοντας τῆς εἰρήνης καλεῖ εἰς
συμμαχίαν. δημιουργοὶ δὲ λέγονται κοινῶς οἱ δημόσιά
τινα ἐργαζόμενοι· νῦν δὲ τοὺς ἀρχιτέκτονας λέγει, ἵνα
ἐντέχνως ἐλυκυσθῇ ἡ Εἰρήνη. Ἄλλως. V. πάντες
γὰρ οὗτοι τῶν ἔργων ἐκωλύοντο πολέμου ὄντος καὶ
10 ἡδικουῦντο, οἱ μὲν γεωργοὶ κωλυόμενοι γεωργεῖν, οἱ δὲ
ἐμποροὶ ὑφ' ὧν ἂν περιέτυχον πονηρῶν, οἱ δὲ τέκτονες
ἀναγκαζόμενοι ναυπηγεῖν τριηρεῖς, οἱ δὲ δημιουργοὶ
στρατεύεσθαι καὶ φρουρεῖν ἀναγκαζόμενοι, οἱ δὲ μέ-
15 τοικοὶ εἰσπραττόμενοι μετοίκιον, καὶ οἱ ξένοι ἀπελαυ-
νόμενοι, καὶ οἱ νησιῶται τοὺς φόρους εἰσπραττόμενοι
καὶ ναῦς παρέχοντες· ἢ οὖν τούτων χάριν ἐμνημόνευσεν
αὐτῶν, ἢ βουλόμενος δεῖξαι ὅτι ἐπιβλαβῆς καθόλου ὁ
πόλεμος. R. V.

299. ἐργαλεῖων ἐμνημόνευσεν ἐπιτήδεις εἰς τὸ ἀνελ-
20 κύσαι τοὺς λίθους τοὺς ἐπὶ τῷ ὀρύγματι, ἐν ᾧ ἦν Εἰ-
ρήνη, ὡς ἔφη ὁ Ἑρμῆς, (ἵνα ἐλευθερώσῃ αὐτήν). R.
V. (ἄμας δὲ τὰς πυράμας. ἐργαλεῖά τινα ἐπιτήδεια
πρὸς τὸ ἀνορύττειν.) [καὶ παροιμία « ἄμας ἀπήτουν, οἱ
δ' ἀπρηνοῦντο σκάφας. »]

25 (300). ἀγαθοῦ δαίμονος : Φασὶ γὰρ ὅτι δειπνήσαν-
τες μὲν ἐπερρόφουν ἀγαθοῦ δαίμονος, ἀπαλλάττεσθαι
δὲ μέλλοντες ἐπίπινον Διὸς σωτήρος. ὡσεὶ ἔλεγε, νῦν γὰρ
σπεισαι ἢ πιεῖν πάρεστιν ἡμῖν ἀγαθοῦ δαίμονος πόμα.
— Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ νῦν γὰρ ἔστιν ἡμῖν ὑπὲρ ἀγα-
30 θῆς τύχης καμείναι καὶ ἀρπάζσαι τὴν Εἰρήνην. V.

301. [δεῦρο πᾶς χώρει : Εἰσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας.
οἱ δὲ στίχοι εἰσι τροχαῖκοι τετράμετροι καταληκτικοὶ
λη'. καὶ ἡ ἐκθεσις ταύτης κῶλων ὁμοίων τροχαϊκῶν ζ'.
ὧν τὰ ε' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ε' παρατέλευτον.
35 τὸ ζ' ἐφθήμερες ἰαμβικόν. ὑφ' ὃ αἱ συνήθεις δύο δι-
πλαῖ.]

διπλῆ καὶ εἰσθεσις εἰς στίχους τροχαϊκοὺς τριμέ-
τρους καταληκτικῶς β', οὗς ἔτι ὁ πρεσβύτερος λέγει.
ὑφ' οὗς κορωνίς τοῦ χοροῦ εἰσελθόντος, καὶ στίχοι
40 ὁμοῖως τροχαῖκοι τετράμετροι καταληκτικοὶ λς', ὧν
τελευταῖος « μάλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδύς. » V.

302. ὦ Πανελλήνες : Αεληθότως εἰς ὁμόνοιαν αὐτοὺς
περιάγει, (ὁμοφρονῆσαι πάντας τοὺς Ἕλληνας ἀξίων
καὶ ὁμοθυμαδὸν τῆς εἰρήνης ἀντιλαβέσθαι, διὰ τοῦτο
45 καὶ μιᾶ προσηγορίᾳ αὐτοὺς περιέλαβε, δηλών τὸ συγ-
γενές, καὶ ὁμοθυμῶν αὐτοὺς ὡς οὐδὲ τῇ ὀνομασίᾳ δια-
κεκριμένοι πολεμοῦσι πρὸς ἑαυτούς.)

(303). καὶ κακῶν φοινικῶν : Οἶον αἱματωδῶν,
ἀπὸ τῆς τοῦ αἵματος χροιάς. Ὅμηρος « φοίνισσέτο δ'
50 αἵματι γαῖα. » λείπει δὲ τὸ ἡσυχάσομεν. Ἄλλως.
τῶν πολεμικῶν· φοινικὶς δὲ χλαμὺς πολεμικῆ. — ἢ
ἀντὶ τοῦ ναυμαχικῶν· Φοινικὴ γὰρ λέγονται κρατεῖν
ἐν ταῖς ναυμαχίαις. V.

304. μισολάμαχος : Ἄλλοτρία τῶν Λαμάχου τρό-

πων· φιλοπόλεμος γὰρ οὗτος, ὡς καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι
φησιν. V.

306. φιλαμπελωτάτην : Συντόμως ἐκ τῆς ἀμπέλου
τὴν περὶ τὰς γεωργίας ἐπιμέλειαν ἐδήλωσεν εἰρήνης
οὐσης· πολέμου γὰρ ὄντος τὸ ἐναντίον ἡμελουῦντο. R. 5
Ven.

310. ἐκζωπυρήσετε : Ἀντὶ τοῦ ἀνάψετε τὸν πολεμον
ἤδη κατεσβεσμένον. ἐκζωπυρήσαι δὲ ἔστι κυρίως τὸ ἐκ
μικροῦ πυρὸς φουδῶντα μεγάλην φλόγα κινήσαι. —
(Ἄλλως. ἀνεγείρηται.) ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀνθρώ- 10
πων· καὶ ὁ πόλεμος γὰρ καυστικός. R. V.

312. οὐ γὰρ ἦν ἔχοντας ἤκειν : Οὐ γὰρ, φησὶ, πο-
λεμικὸν ἦν τὸ κήρυγμα, ἀλλ' εἰρηλικόν. ἐκ τοῦ πα-
ρακολουθοῦντος δὲ τὸν πολεμον δηλοῖ. — ἀντὶ τοῦ
πολεμεῖν. οἱ γὰρ πολεμοῦντες πρὸς τρεῖς ἡμέρας λαμ- 15
βάνουσι σιτία εἰς τὸν πόλεμον. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς στρα-
τηγοῖς ἀναλογιζόμενος πόσας ἡμέρας ἡμελλον πολέμῳ
σχολάζειν καὶ ἐξω κατέχειν τὸν στρατόν, κηρύσσειν
τοσοῦτων ἡμερῶν σιτία ἐπάγεσθαι, τριῶν μόνων ἡμε-
ρῶν ἐκ δημοσίων αὐτοῖς χορηγοῦνται. R. V. 20

313. (εὐλαθεῖσθε : Νῦν πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχετε, φησὶ,
καὶ δεδίττεσθε τὸν Κλέωνα, μὴ ἐμποδῶν τῇ εἰρήνῃ
γένηται.) — καὶ Πλάτων δὲ ὁ κωμικὸς Κέρβερον αὐτὸν
ὠνόμασεν. V.

φασὶ χωρὶς τοῦ ν τὸ κάτωθεν ἐπίρρημα λέγεσθαι, 25
ἵνα ἡ Δωριέων μάλλον οἰκείον. χρῆται δὲ τῷ ὁμοίῳ
καὶ Πίνδαρος [Pylh. 4, 180] « ἄνθρωπε γὰρ νέομαι
παρὰ Χαρικλοῦς καὶ Φιλίνας. » V.

314. μὴ παφλάζων : Παφλάζειν ἔστι τὸ λαλοῦντά
τινα κρατεῖσθαι καὶ ἀνακόπτεσθαι. ὡς οὖν τοῦ Κλέω- 30
νος οὕτω διαλεγόμενος τοῦτό φησιν. ἢ διὰ τὸ παραχῶ-
δες τοῦ Κλέωνος ἐχρήσατο τῷ παφλάζειν, κυρίως ση-
μαίνοντι τὴν κεινιμημένην θάλατταν.

ἐνθάδ' ἦν : Ἐνθάδεστιν ὅτε ἔζη, (ὀπηνίξ' ἦν σὺν
ἡμῖν). 35

315. μὴ ἐλυσαι : Ὅτι περιττόν τὸ μῆ. ἦρκει γὰρ
εἰπεῖν ὅτι ἐμποδῶν γένηται ὥστε ἐξελυσαι. ὁμοία καὶ
τὰ τοιαῦτα, ἀπαγορεύω σοι μὴ ἐξίεναι.

317. [ἰοῦ ἰοῦ : Ἡδομένων ἔστι τοῦτο, διὸ περι-
σπᾶται. ὡς τοῦ χοροῦ τοῦτο λέγοντος.] 40
τὸ ἰοῦ ἰοῦ τινες τοῦ χοροῦ φασὶν εἶναι, κατὰ στίχον
εἶναι φάσκοντες τὸ ἀμοιβαῖον· καὶ οὕτω καὶ τῶν ἡδο-
μένων ἔστι τὸ λέγειν αὐτό. ἐὰν οὖν εἴη τοῦ χοροῦ, πε-
ρισπᾶται. R. V.

324. οὐ σχηματίζεις : Οὐ κατὰ τὴν ἔμην προαίρε- 45
σιν, φησιν, ἢ ὀργῆς γίνεται. ἀλλ' ἤδη διὰ τὴν
ἄσχετον ἡδονὴν αὐτόματα χορεύει μου τὰ σκέλη. —
χρησίμως δὲ πρὸς τὸ πείσαι αὐτοὺς τὴν εἰρήνην ἐλέ-
σθαι οὕτως ὑπεράγαγον αὐτῇ χαίροντα πεποίηκε τὸν
χορόν. R. V. 50

328. (ἐν μὲν οὖν τουτί μ' ἔασον : Ἐν σκέλος, δει-
κτικῶς. ὑφ' ἡδονῆς δὲ ὁ χορὸς εἰς ὀργῆσιν ἐτρέπη. ἐν
μόνον, φησιν, ἔασον με σχῆμα ποιῆσαι.)

333. (ὥστε μὴ λυπεῖν : Ἐμὲ δηλονότι. συγχωρῶ,

φησί, τούτε ὑμῖν, ὥστε μετὰ τούτο μηκέτι ἐνοχλεῖσθαι μοι.)

336. πέπορδα : Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὄνων χαίροντες γὰρ πέρονται.

338. ἢ τὸ γῆρας ἐκδύς : Ἡδομαι, φησὶν, ἐκφυγὼν τὴν ἀσπίδα ἢ ἐκδύς τὸ γῆρας. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὄφρων.

342. (ἐς πανηγύρεις θεωρεῖν : Πέμπεσθαι θεωροὺς ἐς τὰς πανηγύρεις. θεωροὺς δὲ ἐκάλουν τοὺς ἀπὸ τῶν πόλεων δημοσίως ἐκπεμπομένους συνδύοντας καὶ συμπανηγυρίζοντας.)

343. κοτταβίζειν : (Παίζειν. εἰς χαλκᾶς δὲ φιάλας, αἱ καλοῦνται λάταγες, ἀνέρριπτον ἐμβάλλοντες τὸ πόμα. καὶ εἰ ἐγένετο μεζῶν φόφος, ἐδόκουν ὑπὸ τῶν ἑραστῶν ἐβᾶσθαι. — κοτταβος λέγεται τὸ λείμμα τοῦ ποτηρίου, ὃ ἐμβάλλουσιν εἰς τὰς λάταγας. V. Ἄλλως. κοτταβος) παίγιον ἦν παρὰ Ἀθηναίους τοιοῦτον. βᾶθος ἦν μακρὰ πεπηγμένη ἐν τῇ γῆ, καὶ ἐτέρα ἐπάνω αὐτῆς κινουμένη ὡς ἐπὶ ζυγίου. εἶχε δὲ πλάστιγγας δύο ἐξηρητημένας καὶ κρατῆρας δύο ὕδατος ὑποκάτω τῶν πλάστιγγων, καὶ ὑπὸ τὸ ὕδωρ ἀνδριάς ἦν χαλκοῦς κεχρυσωμένος. τούτο δὲ ἦν ἐν τοῖς συμποσίοις. καὶ πᾶς τῶν παιζόντων ἀνίστατο ἔχων φιάλην γέμουσαν ἀκράτου, καὶ μακρόθεν ἰσταμένος ἐπεμπεν ὄλον τὸν οἶνον ὑπὸ μίαν σταγόναν εἰς τὴν πλάστιγγαν, ἵνα γεμισθεῖσα βαρυνθῆ καὶ κατέλθῃ καὶ κατελθοῦσα χρούσῃ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ὑπὸ τὸ ὕδωρ κεκρυμμένου, καὶ ποιήσῃ ἤχον. καὶ εἰ μὲν μὴ ἐκχυθῆ ἐκ τοῦ οἴνου, ἐνίκα καὶ ᾗδει ὅτι φιλεῖται αὐτὸς ὑπὸ τῆς ἐρωμένης· εἰ δὲ μὴ, ἤτῃατο. Ἐλέγετο δὲ ὁ ἀνδριάς ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ κεκρυμμένος μάνης.

344. συβαρίζειν : Ἀντὶ τοῦ τρυφᾶν, ἀπὸ τῆς Συβαριτικῆς τρυφῆς· (φασὶ γὰρ τοὺς Συβαρίτας πολυτελεῖσι χρῆσθαι τραπέζαις. ἔστιν οὖν ἀντὶ τοῦ τρυφᾶν. ἢ παρὰ τὰ Συβάρεα ἐπιφθέγματα, ἅπερ ἐστὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ.) — Καλλίστρατος τρυφᾶν, ἀπὸ τῆς Συβαριτικῆς τρυφῆς· Ἀρτεμίδωρος ἀπλῶς θορυβεῖν. καὶ Φρόνιχος « πολὺς δὲ συβαρισμὸς αὐλητῶν ἦν. » φασὶ δὲ τοὺς Συβαρίτας εἰς τοσοῦτον τραπέζην πολυτελεῖ χρῆσθαι, ὥστε καὶ εἰς παρομίαν φέρεσθαι ἐκνενίκηκεν ἡ Συβαριτικὴ τράπεζα, ἢ πολυτελής καὶ δαψιλής. V.

(346). εἰ γὰρ μοι γένοιτο : [Κορωνίς καὶ εἰσθεσις χορῶν μονοστροφικὴ στίχων καὶ κώλων ἐ'. ὦν ὁ πρῶτος τροχαϊκὸς τετράμετρος καταληκτικὸς. τὸ β' ἐφθημιμερές. ὁ τρίτος παιωνικὸς τετράμετρος ἀκατάληκτος ἐκ παιώνων καὶ κρητικῶν. καὶ ὁ ι' καὶ ιγ'. οἱ ἐξῆς δύο ὅμοιοι τῷ πρῶτῳ. τὸς δὲ καὶ ἡ' τῷ β'. τὸς ζ' παιωνικὸν δίρρυθμον. καὶ τὸ θ' καὶ τὸ ιβ' καὶ ιδ'. τὸ δὲ ια' δίμετρον τροχαϊκόν. τὸ τελευταῖον παιωνικὸν τρίρρυθμον. ὑφ' ὁ κορωνίς.] — διπλῆ καὶ εἰσθεσις τῶν ὁμοίων ἐκκαίδεκα κώλων, ὦν ὁ μὲν πρῶτός ἐστι στίχος τροχαϊκὸς ἐκκεῖμενος, καὶ δεῦτερος ἐν ἐκθέσει κώλων παιωνικῶν τετράρρυθμος ἀκατάληκτος, κἂν ἐπεκθῆσει τροχαϊκοὶ β' τετράμετροι καταληκτικοὶ κῶλας γ', ὦν τὰ β' παιων

νικὰ δίρρυθμα, τὸ δὲ τρίτον τροχαϊκόν ἐφθημιμερές, τὰ δὲ λοιπὰ τοῖς τρισὶν ὅμοια ἕκαστος ἐκάστῳ. εἴτα ἐν ἐκθέσει στίχος τροχαϊκὸς ὁ « ἐς Λύκειον κἂν Λυκείου σὺν δορὶ σὺν ἀσπίδι, » κἂν ἐκθέσει κῶλα δ' παιωνικὰ τρίμετρα δίρρυθμα, τὸ δὲ δ' τρίρρυθμον τὸ « εἴλετ' ἀγαθὴ τις ἡμῖν τύχη. » διπλῆ· ἔπεται γὰρ μέλος, οὗ ἡ μὲν προφορὰ ἐστὶν ἐκ διστιχίας ὁμοίως ἐκκεῖμένης καὶ ἐν ἐκθέσει κώλων λγ' τροχαϊκῶν μετὰ διμέτρων ἀκατάληκτων ε'. καταληκτικὰ δὲ τὰ τελευταῖα, μονόμετρον δὲ τὸ τελευταῖον. ἔστι δὲ τὸ τέλος « ἰοῦ ἰοῦ κεκραγέ-10 « ναι. » V.

εἰκότως εἰπὼν ὅσα αὐτοῖς ἀγαθὰ ἐκ τῆς εἰρήνης ὑπάρχει, πάλιν ἐπανέδραμεν εἰς τὰ τοῦ πολέμου δυσχερῆ, προτρεπόμενος αὐτοὺς εἶσαι τῷ Τρυγαίῳ. V. (347). στιβάδας ἄς ἔλαχεν : Ἰδοὺ στιβάδας τὰς χαμηνίδας ἐκάλουν οἱ παλαιοί. ἄπερ ἦν πάσχειν ἐπάναγκες τοῖς πολεμοῦσιν, διπαθίρους ταλαιπωρεῖν καὶ χαμαικοιτεῖν. στιβάδας οὖν, ἔπει οἱ στρατιῶται χαμαικοιτοῦσι. λέγεται δὲ ὁ Φορμίων νικῆσαι ναυμαχίας β' Λακεδαιμονίου στρατηγῆσας. λιτὸς δὲ οὗτος καὶ στρατιωτικός. τὸ δὲ ἄς ἔλαχεν, ἀντὶ τοῦ ἄς ὑπέμεινε Φορμίων. — φιλοπολεμος γὰρ καὶ αὐστηρὸς ὁ Φορμίων. στιβάδας δὲ, ἔπει οἱ στρατιῶται χαμαικοιτοῦσιν. ἀναγράφεται δὲ ὁ Φορμίων δισὶ ναυμαχίαις νικῆσαι Λακεδαιμονίου στρατηγῆσας. λιτὸς δὲ οὗτος καὶ στρατιωτικός. διὸ καὶ στιβάδας εἶπε Φορμίωνος. οἱ γὰρ τὰ πολεμικὰ ἐξασκησάμενοι ὑπὸ γυμνασίων καὶ πόνων εἰθῆσαι χαμαικοιτεῖν. καὶ Διονύσιος ἐν Ταξίαρχοις παρ' Εὐπόλιδι μαθάνων παρὰ τῷ Φορμίῳ τὸς τῶν στρατηγῶν καὶ πολεμῶν νόμους φησὶν, « ὡς οὐκέτ' ἂν φάγοιμι στιβάδας ἐξ ἔσου φυγον. » ὁ Φορμίων δὲ οὗτος Ἀθηναῖος τῷ γένει, υἱὸς Ἀσπασίου, ὃς καθαρῶς στρατηγῆσας πένης ἐγένετο. ἀτιμωθείς δὲ τῷ μὴ δύνασθαι τὰς ῥ' μνᾶς τῆς εὐθύνης ἀποδοῦναι, ἐν ἀγρῷ διέτριβεν, ἕως Ἀκαρνανῆς στρατηγὸν αὐτὸν ἤτουν. ὁ δὲ οὐχ ὑπήκουσε, φάσκων μὴ ἐξεῖναι τοῖς ἀτίμοις. ὁ δὲ δῆμος βουλόμενος λύσαι τὴν ἀτιμίαν ἀπεμίσθωσεν αὐτὸν τῶν ῥ' μνῶν τοῦ Διονυσίου, ὡς Ἀνδρότιον ἐν γ' Ἀττικῶν. αὐτοῦ μὲνιμηται ὁ κωμικὸς ἐν Ἰππεύσι [586] καὶ Νεφέλαις [Lysistr. 804] καὶ Βαβυλωνίους, Εὐπόλις Ἀστρατεύτοις. ὁ δὲ δεῦτερος ἦν κωφός· μέμνηται, καὶ Στράτις Ἀταλάντη. τρίτος μοιχός· Κρατῖνος * * *. τέταρτος Κροτωνιάτης ἀρχαῖος· Κρατῖνος Τροφονίῳ. πέμπτος ἀρχαῖος Ἀθηναῖος, μετὰ Σόλωνα ἀρχας· Εὐπόλις ἐν Δήμοις. Ἄλλως. ἄς ὑπέμεινε Φορμίων. πολλάκις δὲ εἰρηται περὶ τούτου ὅτι ἀγαθὸς ἐγένετο στρατηγός. ἐν δὲ τοῖς Ταξίαρχοις φέρεται ὡς ἐπίπνοος. V.

352. (πολὺ νεώτερον : Ἐπειδὴ γέροντες ὁ χορὸς, οἱ δὲ γέροντες πραγμάτων καταδεέστεροι. λέγει δὲ ὅτι πολὺ νεώτερον ἔχοντα τρόπον θεασίη με, ὃ ἐστὶ παιζοντα.)

353. ἱκανὸν χρόνον : ιγ' γὰρ ἔτη εἶχον πολεμοῦντες. (πολλήν, φησί, θλίψιν ὑπεμείναμεν εἰς τὸ Λύκειον

εισιόντες και συναγόμενοι, και πάλιν εξιόντες ἐκ τοῦ Λυκαίου και ἀπιόντες εἰς τὸν πολεμῶν.) τὸ Λύκειον δὲ γυμνάσιον Ἀθήνησιν, ὅπου πρὸ τοῦ πολέμου ἐδόκουν γυμνάζεσθαι. — πρὸ γὰρ τῶν ἐξόδων ἐξοπλίσεις τινὲς ἐγίνοντο ἐν τῇ Λυκαίῳ διὰ τὸ παρακεῖσθαι τῇ πόλει και ἀποδείξει τῶν μάλλον πολεμικῶν ἀνδρῶν. R.V. τὸ δὲ σὺν δόρει σὺν ἀσιδί Ἀχαιοῦ ἐστιν ἐκ Μῶμου. οὐδὲν δὲ χεῖρον δλόκληρον θεῖναι τὸ ἱαμβεῖον, ὅπερ οὕτως ἔχει « Ἀρης ὁ ληστής σὺν δόρει σὺν ἀσιδί. » V.

361. [φέρει δὴ κατίδω : Σύστημα κατὰ περικοπήν ἀνομομερὲς ἱαμβεῖων κβ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

362. ὦ μιαρὲ και τολμηρὲ : Ὁ Ἑρμῆς ἔλθων και καταλαβὼν τὴν Εἰρήνην ὡς δῆθεν ἀνασπυμένην και ἐπὶ τούτῳ χαλεπαίνων λέγει τί τοῦτο τολμηρῆς;

363. Κιλικῶν : [Τὴν νῆσον Μίλητον τοῦτον φασὶ προδεδωκέναι τοῖς Πριηνεῦσι. πυνθανομένων δὲ πολλάκις αὐτοῦ τινῶν τί μέλλει ποιεῖν, ἔλεγε πάντα ἀγαθὰ. Θεαγένῃ δὲ τινὰ ἀνδρα Σύριον τῆς νήσου ταύτης ὑπὸ Κιλικῶντος προδοθείσης, μετοικήσαντα εἰς τὴν Σάμον κρεσπωλεῖν. ἐπιστάντος οὖν τοῦ Κιλικῶντος ὠνήσασθαι παρ' αὐτοῦ κρέας, δοῦναι κρατεῖν αὐτῷ, ἵνα ἀποκόψῃ τὸ περιττόν, και ἀποτεινάμενον τὴν κοπίδα κόψαι τὴν χεῖρα αὐτοῦ τοῦ Κιλικῶντος, και εἰπεῖν ὡς ταύτῃ τῇ χεῖρὶ ἑτέραν οὐ προδώσεις πόλιν.]

364. Οὐκ οἶδ' ὅπως φησὶν οὐδὲν πονηρὸν ποιεῖν ταῦτα πράττειν εἶναι ἄπερ και Κιλικῶν. ὁ γὰρ τοι Κιλικῶν ἐπὶ πονηρίᾳ διαβήτός ἐστι. φασὶ γὰρ αὐτὸν οἱ μὲν Σάμον ἢ Μίλητον προδοῦναι Πριηνεῦσι. Θεόφραστος [Theopompus] δὲ ἐν τῷ ιγ' τῶν ἱστοριῶν τῶν ἑαυτοῦ Σύρον φησὶν αὐτὸν τὴν νῆσον προδεδωκέναι Σαμίσις. πυνθανομένων δὲ πολλάκις αὐτοῦ τινῶν τί μέλλοι ποιεῖν, ἔλεγε πάντα ἀγαθὰ. πάντα οὐ ἀγαθὰ τοῖσι ποιῶν, ὡς ἔφη και Κιλικῶν. τῆς δὲ προδοσίας τριασῶν ὑποσχέειν τιμωρίαν. Θεαγένῃ τινὰ ἀνδρα Σύριον, τῆς νήσου τῆς ὑπὸ τοῦ Κιλικῶντος προδοθείσης πολίτην, πρὸ πολλοῦ μετοικήσαντα εἰς τὴν Σάμον κρεσπωλεῖν και οὕτως ἀπάγειν τὸν ἑαυτοῦ βίον. ἀγανακτήσαντα δὲ ἐπὶ τῇ προδοσίᾳ τῆς πατρίδος, ἐπιστάντος τοῦ Κιλικῶντος ὠνήσασθαι παρ' αὐτοῦ κρέας, δοῦναι κρατεῖν αὐτῷ, ἵνα ἀποκόψῃ τὸ περιττόν. τοῦ δὲ πεισθέντος και κρατοῦντος, τοῦ Κιλικῶντος, ἐπανατεινάμενον τὴν κοπίδα κόψαι τὴν χεῖρα τοῦ Κιλικῶντος, και εἰπεῖν ὡς ταύτῃ τῇ χεῖρὶ ἑτέραν οὐ προδώσεις πόλιν. μέμνηται δὲ Καλλιμάχος [fr. 297]

« μὴ σὺ γε, Θεοίγενες, κόψης χεῖρα Κιλικῶντος. » ἱστορεῖ δὲ και Λεάνδρος ἐν δευτέρῳ Μιλησιακῶν προδοῦναι Μίλητον, και ὅτε ἀνέφυε τὰς πύλας, τῶν πολεμίων πυνθανομένου τινὸς ὅτι τοῦτο ἐποίησεν, ἀποκρίνασθαι ἀγαθὰ Κιλικῶν. Ἄλλως. παρὰ τὴν πονηρίαν ἐπὶ γὰρ πονηρίᾳ διαβάλλεται. Ἀπολλώνιος δὲ ὄνομα μὲν αὐτῷ φησὶν εἶναι Ἀχαιοῖν παρωνύμιος Κιλικῶντα, τὸ γένος Μίλησιον. οὕτως ἐστὶν ὁ προδοὺς Μίλητον Πριηνεῦσιν. Ἄλλως. οὕτως Ἀχαιοὺς ἐκαλεῖτο, Μέ-

ροπος υἱὸς, Μίλησιος γένος, προδοὺς τὴν πατρίδα τοῖς Πριηνεῦσι. Κιλικῶν δὲ ἐκλήθη ἀπὸ Κιλικίης τροφῶ. Ἄλλως. V. ὅτι πονηρός. ἀθλον δὲ πότερον κύριον ὄνομα ἢ ἐπώνυμον. Ἀμμῶνιος δὲ ὄνομα ἀναγράφει, και φησὶν ὅτι Λάκων και Κιλικῶν ἐκαλεῖτο, ὅς προδέδωκε Σάμον οἱ δὲ Μίλητον. εἶπὸν δὲ οὐδὲν πονηρὸν, παρὰ προσδοκίαν ἐπήγαγε τὸ ἀλλ' ὅπερ και Κιλικῶν, ὡς εἰ εἶπεν οὐδὲν κακὸν ποιῶ ἀλλ' ἱεροσυλῶ. R. V.

365. οὐκοῦν ἦν λάχῳ : (Παίξει πρὸς τὸν Ἑρμῆν, ἐπειδὴ ὅτε πολλοὺς κατεδικάζον οἱ Ἀθηναῖοι ἀποθανεῖν, οὐκ εἰς μίαν ἡμέραν πάντες ἐφονεύοντο, ἀλλ' ἕκαστος ἐκληροῦτο καθ' ἡμέραν, και τῷ κληρουθέντι θάνατος ἐπῆει. καθ' ἡμέραν οὖν εἰς μόνος ἐτελεύτα. ἐστὶ γὰρ ὅτε μετεμελοῦντο και τοὺς λοιποὺς ἔσωζον. ἐπεὶ οὖν οἱ κληροῖ Ἑρμοῦ, παίζων τοῦτο λέγει. — παίξει λέγων ἀποθήσκω, ἐάν) λάχῃ μοι, ὡς ἐπὶ τῶν καταδικαζομένων. οἶδα γὰρ ὅτι ὡς Ἑρμῆς ὑπάρχων ποιήσεις με κληρῶσαι. R. V.

366. (Ἑρμῆς γὰρ ὦν : Εἰ ὄρισται, φησὶ, πάντως ἀποθανεῖν, κληρουθῆναι πρότερόν με δεῖ. οἱ γὰρ κληροῖ τοῦ Ἑρμοῦ ἱεροὶ δοκοῦσιν εἶναι, ὅθεν και τὸν πρῶτον κληρούμενον Ἑρμῆν φασὶ δεῖν καλεῖν.)

367. (ἡμπολήκα πῶ : Ἐνεπορευσάμην. ἐμπολή δὲ φορτίον, ἢ τὸ τῆς πραγματείας κέρδος, ἢ συναγωγή τοῦ κέρδους. τὸ δὲ ῥῆμα ἐμπολᾶν.)

368. ὡς ἀπολούμενος : (Ὅρα ὅτι οὕτως ὑπήκουσεν ὡς εἰρηκός αὐτοῦ ὅτι στρατεύει ἢ ἀποδημῆς. οὐδὲν οὖν, φησὶν, ὠνήσάμην ὡς ἀποδημῆσων. Ἄλλως.) ὡσεὶ ἔφη, ἀποδημῶν ἢ στρατευόμενος. χαριέντως δὲ και παρ' ὑπόνοιαν εἶπε τὸ ὡς ἀπολούμενος. οἱ γὰρ στρατευόμενοι τυρὸν και ἄλφιστα ἑαυτοῖς ὠνούοντο.

369. ἐπιτέτριψαι γε : (Τοῦτο) τὸ ἐπιτέτριψαι ποτὲ μὲν ἐπὶ ὑπερηφανίᾳ τάττεται, ποτὲ δὲ ἐπὶ κατάρα, ἐφ' ἣ και νῦν.

370. οὐκ ἡσθόμην : (Πάλιν ἐναυθα τῇ ἀστείότητι ἐχρήσατο, και ὥσπερ χαριεντίζεται τὸν θεόν, τῷ γελοίῳ αὐτοῦ τὴν ὀργὴν καταπραῦνειν πειρώμενος. παίζων οὖν εἶπεν τὸ ἀγαθὸν τσοουτοῖν λαβῶν.) — πάλιν ἀστειεύεται τοῦ θεοῦ τὴν ὀργὴν καταπραῦναι διὰ τούτου βουλόμενος. R.

371. (ὅτι προεῖπ' ὁ Ζεὺς : Ἀντὶ τοῦ ὄρισσε. κατ' ἐρώτησιν.)

374. ἐς χοιρίδιον : Ὅτι ἡ Δημήτηρ χοιροκτόνος ἦν, ἢ ὅτι τοῖς μουσόμενοις ἐστὶν ἔθος χοιρίδιον θύειν ἐξ ἀνάγκης, ἐπεὶ δοκοῦσιν οἱ μεμνημένοι ἐν Ἄδου πλέον ἔχειν τῶν ἀμύτην. ὥσπερ οὖν και τοῖς Βατράχοις [484] αὐτὸ λέγει. πρὶν μὲν οὖν ἀποθνήσκων μυθῆναι βούλομαι. και πολλοὶ και τοῦτο ἱστοροῦσι. V. ἢ ὅτι Δημήτηρ χοιροκτόνος, ἢ ἐπεὶ οἱ μουσόμενοι χοῖρον ἔθουον. δοκοῦσι δὲ οἱ μουσόμενοι εἰς τοὺς εὐσεβεῖς τάττεσθαι, ὡς και ἐν Βατράχοις λέγει. R.

376. ὦ Ζεῦ κεραυνόβροντα : Τοῦτο ὁ Ἑρμῆς φησὶν ἐπιβώμενος τὸν Δία διὰ τὸ ἐπ' αὐτοφῶρῳ καταλαβεῖν τοὺς ἀνασπῶντας τὴν Εἰρήνην.

878. ναὶ πρὸς τῶν κρεῶν : Γέλωτος χάριν τοῦτο, ἵνα δεῖξῃ καὶ τοὺς θεοὺς ἠττωμένους ὑπὸ λήμματος.
380. ἀμαλδυνθήσομαι : Εἰ μὴ κατείπω ταῦτα τὰ πραττόμενα οὕτως ὑμῖν καὶ διαβάλλω. τοῦς γὰρ, σαφῶς 5 καὶ ἀκριβῶς, ἐπιτηδῆς δὲ τραγικαῖς λέξεσιν ἐχρήσατο, τῷ τετορήσω καὶ λακήσομαι. τὸ δὲ ἀμαλδυνθήσομαι ἀντὶ τοῦ ἀφανισθήσομαι. παρατηρητέον οὖν πρὸς τοὺς παρ' Ὀμηρῷ [II. M, 32] ἐξηγουμένους « τεῖχος ἀμαλδύνας, » ἀντὶ τοῦ ὀμαλίσας.
- 10 383. [εἰπέ μοι : Τὰ τοιαῦτα εἶδη καλεῖται ἑτερόστροφα καὶ εἰσὶ στίχων καὶ κώλων ἰζ'. ὧν οἱ πρῶτοι δύο καὶ ὁ τῆς στροφῆς α' τροχαῖκοι τετράμετροι ἀκατάληκτοι. τὸ β' παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. ὁ γ' παιωνικὸς τετράμετρος ἀκατάληκτος. ὁ δ' καὶ ὁ ἐξῆς 15 καὶ οἱ α', γ' τῆς δευτέρας στροφῆς ὅμοιοι τῷ πρῶτῳ. τὰ δ' ἄλλα παιωνικά διέρρυθμα. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεις παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τελευταίῳ κώλῳ, τῷ « δέσποσι ἀγαλοῦμεν αἶε, » δύο διπλαῖ ἐξω νενευκῶται, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.]
- 20 Διπλῆ καὶ ἐν ἐκθέσει στίχων τροχαϊκῶν τριμέτρων ἀκατάληκτων β', ὑφ' οὗς διπλαῖ β'. ἔπεται γὰρ ἡ ἀντιστρέφουσα τῇ ἑκκαίδεκακώλῳ, ἥς πρῶτος « μηδαμῶς ὦ δέσποσι Ἑρμῆ. » τέλος δὲ « ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς. » V. 384. ὦ πόνηροι : Ὡ ἐπιμοχθοὶ. ἐπιτιμᾶ δὲ αὐτοῖς 25 ὡς νῦν σιωπῶσι, δέον αὐτοὺς ἐν καιρῷ λαλεῖν.
386. [εἰ τι κεχαρισμένον : Παρὰ τὸ Ὀμηρικὸν [II. A, 39] « εἰπάτε μοι χαρίεντα ἐπὶ νηὸν ἔρεψα. »
387. τοῦτο μὴ φαῦλον : (Μὴ εὐτελεὲς νομίζων τοῦ χοιριδίου τυχεῖν) ἐν τῷ λαβεῖν (ἡμᾶς) τὴν εἰρήνην.
- 30 389. μὴ γένη καλὶγχοτος : Ἀντὶ τοῦ ἐναντίας. μὴ ἐξ ὑποστροφῆς ὀργισθῆς πάλιν καὶ μετανοήσης, ἐφ' οἷς ἡμᾶς εὐεργετήσαι προθυμῆται καὶ διανοῆται.
394. εἰ τι Πεισάνδρου : Ἰσως εἰρωνεύεται. ἐπὶ δειλία γὰρ ἐσκώπτετο παρὰ πολλοῖς. — οὗτος φιλοπολεμὸς ἦν καὶ πολεμοποῖος κερδῶν ἰδίων ἐνεκεν. ἦν δὲ 35 δειλὸς καὶ μέγας, καὶ ἐκαλεῖτο ὄνοκινδῖος. ἐχρήτη δὲ τριλοφία καὶ θπλοῖς ἐπισήμοις ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν ἀνδρείος εἶναι μὴ ὧν. καὶ ἐν ἄλλοις δὲ ἐπαχθῶς αὐτοῦ ἐπιλαμβάνεται. R. V.
- 40 398. (ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς αἶε : Ὅτι περισσὸν τὸ αἶε, ἥρκει γὰρ εἰπεῖν τὸ διὰ παντός. ἀγαλοῦμεν δὲ, ἐπικοσμήσομεν. Ἰσως δὲ ταυτολογία ἐχρήσατο, τὴν αἰμίμηστον εὐεργεσίαν δεῖξαι θέλων.)
400. [ἴθ' ἀντιβῶλῷ σε : Σύστημα ἕτερον κατὰ περι- 45 κοπήν ἀνομοιομερές ἐκ στίχων ἰαμβειῶν κς'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]
- (ἐλέησον αὐτῶν τὴν ὄπα : Ἀντὶ τοῦ ἐποικτεῖρον αὐτῶν τὰς εὐχὰς καὶ τὰς λιτάς, καὶ ἐπάκουσον ἡμῶν ὡ φιλανθρωπέτατα.)
- 50 403. κλέπται γὰρ νῦν εἰσιν : Παρ' ὑπόνοιαν. ἔπειξε δὲ ὡς τοῦ Ἑρμού χαίροντος ταῖς κλοπαῖς. οὕτως γοῦν σε τιμῆσαι προαιρούμεθα, φησὶν, ὅτι ζηλωταὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐσόμεθα τῶν σῶν, καὶ μάλλον ἢ πρότερον ἐν ταῖς κλοπαῖς προσέξομεν. ἐν δὲ τῷ προσθεῖναι

μάλλον ἢ πρὸ τοῦ, ἐπ' ἀμφοτέροις διέβαλεν, ὅτι καὶ πρότερον ἔχαιρον καὶ νῦν ἐπιδώσοι μάλλον. Ἄλλως. αἰνίττεται εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὡς πολλὰ κλέπτοντας.

404. τοῖς θεοῖς ἀπασιν ἐπιβουλεύεται : Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ 5 τοῖς θεοῖς βουλεύεται.

406. ἡ γὰρ Σελήνη χῶ πανούργος : (Τοῦτο λέγει) διὰ τὰς ἐκλείψεις καὶ τὰς ἄλλας διοσημίας τὰς κατὰ τὸν πόλεμον τὸν Πελοποννησιακὸν γενομένας. — βαρβάροισι δὲ, εὐφῶς πάλιν εἰς ὁμόνοιαν αὐτοὺς προτρύ- 10 πόμενος δείκνυσιν ὅτι ὑπὲρ τῶν βαρβάρων ἔστι τὸ τοὺς Ἕλληνας διὰ τὰς στάσεις ἀλλήλους διαφθεῖρειν. R.

407. (ταῖς βαρβάροισι προδίδοντο : Δοκοῦσι γὰρ οἱ 15 βάρβαροι τούτους μάλιστα θεραπεύειν τῶν θεῶν. σοφῶς δὲ ὑποβολῇ προσώπων εἰς ὁμόνοιαν προσάγει τοὺς ἀκούοντας. λεληθῶτως δὲ δείκνυσιν πάλιν ὅτι ὑπὲρ τῶν βαρβάρων ἔστι τὸ τοὺς Ἕλληνας τῇ οικείᾳ διαφθεῖρῆσθαι στάσει.)

410. τούτοισι δὲ : Οἱ βάρβαροι τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην τιμῶσιν, ὡς Ἡρόδοτος ἱστορεῖ, ἐπεικῶς δὲ οἱ 20 βάρβαροι τὸν τε ἥλιον καὶ τὴν σελήνην θεῶν μάλλον πάντων σέβουσι, διὰ τοῦτο καὶ τὴν Δῆλον καὶ τὴν Ἐφεσον οὐ διελυμῆναντο· ὁ μὲν γὰρ ἥλιος Ἀπόλλων ἐνεόμιστο, ἡ δὲ Ἄρτεμις σελήνη.

413. ἵνα τὰς τελετάς αὐτοὶ λάβοιεν : Ἡμῶν ἀπολλυ- 25 μένων καὶ τῶν βαρβάρων αὐτοῖς θύοντων. (παρατηρητέον δὲ ὅτι ἀντὶ τοῦ τὰς θυσίας κεῖται τὸ τελετάς.)

414. ταῦτ' ἀρα πάλαι : (Συντίθεται ὁ Ἑρμῆς, καὶ φησὶν ὅτι ὁ μὲν ἥλιος παρέκλεπτε τῶν ἡμερῶν, ἡ δὲ σελήνη τοῦ κύκλου.) ἐπὶν γὰρ ἴσαι αἱ ἡμέραι καὶ οἱ μῆνες 30 γένωνται, ἐκλείψις γίνεται. τὸ φύσει οὖν γινόμενον κλέπτερον εἶπε παίζων.

416. ὑφ' ἄρματωλίας : (Οὕτως ἡ γραφή. μέμνηται Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ια' καὶ Φρόνυιος ἐν τῇ σοφιστικῇ παρασκευῇ οὕτω τίθησι τὴν λέξιν. δέον δὲ εἰπεῖν ὑπὸ 35 ἁμαρτίας, ἀντὶ τοῦ ἁμαρτάνοντες, εἶπεν ὑφ' ἄρματωλίας, ἀντὶ τοῦ φειδόμενοι τῶν ἁρμάτων αὐτῶν. Ἄλλως.) τῆς τῶν ἁρμάτων ἠνιοχείας.

418. καὶ σοὶ τὰ μεγάλα : Οὐχ ὡς καὶ μικρῶν ὄντων τοῦτό φησιν, ἀλλ' αὐτῶν τὴν χάριν. τῇ δὲ Ἀθηνᾶ ἤγοντο 40 διὰ πέντε ἐτῶν, ὅτε καὶ ἡ ναῦς ἐπὶ γῆς πλέει παρ' αὐτοῖς. (σοὶ, φησὶν, ἄξομεν τὰ Παναθηναῖα) καὶ οὐ τῇ Ἀθηνᾶ, ἐὰν τῆς εἰρήνης τύχωμεν διὰ σοῦ.

419. (πάσας τε τὰς τελετάς : Καὶ τοῦτο πρὸς τὰς 45 ἄλλας τελετάς. σαφέστερον δὲ ἐν τούτοις μάλλον, ὅτι οὐ ἀπεριγεγραμμένους ἐπὶ τῶν θυσῶν εἴρηκε.)

τὰς τῶν θεῶν : Τὰ τῇ Δήμητρὶ καὶ Κόρῃ ἀγόμενα οὐκέτι ταῦτα, φησὶν, ἄξομεν, ἀλλὰ σοὶ, ὥσπερ καὶ τὰ Παναθηναῖα. (Διπόλεια δὲ ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἐν ἣ Πολιεὶ Διὶ θύουσι σκιρροφοριῶνος τετάρτη ἐπὶ δέκα. ἔστι δὲ 50 ἀπομίμημα τῶν περὶ τῶν πελάνων καὶ τὰς βοῦς συμβάντων.)

420. τὰ Διπόλεια : Τὰ Διπόλεια τῷ Διὶ, τὰ Ἀδώνια τῷ Ἀδώνιδι καὶ τῇ Ἀφροδίτῃ.

421. (ἀλλαι τέ σοι πόλεις : Τοῦτο φησιν, ἵνα μὴ δόξη καταισχύνειν τὸ ἀξίωμα τῶν Ἀθηναίων, ὡς διὰ τὸ ἀποκαμῆν μόνων ἐρώντων τῆς εἰρήνης. οὐ μόνου γὰρ αὐτοί, φησί, τὸν Ἑρμῆν τιμῆσουσιν, ἀλλὰ καὶ πάσαι αἱ πόλεις τῆς εἰρήνης τυγχάνουσαι) διὰ τὸ χρησιμεύειν τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων.)

422. (ἀλεξικάκω : Καὶ τὸ ἐπὶ τῷ Ἡρακλεῖ μόνῳ σοὶ ἐπιθήσομεν. ἀλεξικάκος γὰρ Ἡρακλῆς παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐτίματο. Ἄλλως. καὶ Ἀπόλλωνα καὶ Ἡρακλέα 10 ἀλεξικάκους τιμῶσι. φησὶν οὖν, οὐτε Ἀπόλλωνα οὐτε Ἡρακλεῖ θυσομεν ὡς ἀλεξικάκοις, ἀλλὰ σοί.)

424. (δῶρον δίδωμι : Τοῦτο παρεπιγραφή. τοῦτο γὰρ εἰπὼν φιάλην χρυσὴν δίδωσιν αὐτῷ.)

426. αἴμ' ὡς ἐλεήμων : Δέον εἰπεῖν ἤττων, φησὶν 15 ἐλεήμων. χρυσίδα δὲ τὴν φιάλην. παρ' ὑπόνοιαν δὲ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τῆς πόλεως εἰμι ἀεὶ ἐλεήμων, ἢ τῆς Ἑλλάδος, ἢ τῶν ἀνθρώπων, εἶπε τῶν χρυσίδων, διὰ τὴν χρυσὴν φιάλην.

428. ὑμέτερον ἐντεύθεν : (Διπλῆ καὶ ἐν εἰσθέσει στίχοι 20 τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. εἴτα ἐν ἐκθέσει παρὰ τοῖς τετραμέτροις στίχοις ἰαμβικοί β', κἀν ἔπεκθεσεὶ κῶλα β', ὧν τὸ μὲν ἐκ διπλοῦ σπονδαίου, τὸ δὲ ἐκ τοῦ δευτέρου τροχαίου, καὶ αὐτοῦ διπλοῦ. τὰ δὲ ἐξῆς ἰαμβεῖα μέχρι τοῦ α ὑπότεινε δὴ πᾶς καὶ κάταγε τοῖσιν 25 κἀλως. » ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. ὁ Ἑρμῆς δὲ ταῦτα παρακαλεύεται. ταχέως δὲ πεποιήκειν αὐτὸν μεταβαλλόμενον τὴν προαίρεσιν, ἵνα μᾶλλον αὐτὸν δεῖξῃ ἤττονα τοῦ λήμματος.) — αἴμη γεωργῶν ὄργανον. R.

429. δημιουργικῶς : Ἀντὶ τοῦ τεκτονικῶς· τοὺς γὰρ 30 τέκτονας δημιουργοὺς ἔλεγον.

431. ἄγε δὴ σὺ ταχέως : Ἄγε, φησί, πρότερον σπεῖσον τοῖς θεοῖς, ἵνα οὕτω τοῦ ἔργου ἐξώμεθα.

432. ἔργῳ φιαλοῦμεν : (Οἷον, ἐπιθῶμεν τῇ φιάλῃ 35 ἐπὶ τῶν ἔργων, ἢ) ἔργῳ ἐπιβαλοῦμεν, ἐπὶ τοῦτο δρῶμεν. εἰρηται δὲ καὶ ἐν τοῖς Σφηξί [1399]. (παίζει δὲ παρὰ τὴν φιάλην τὴν δῶρον αὐτῷ δοθεῖσαν. ἢ ὅτι φιάλῃ κυρίως ἐστὶ τὸ ἄρχεσθαι πράγματος. Ἄλλως. τοῦ ἔργου ἐπιλαβώμεθα καὶ προθυμηθῶμεν, ἢ ἐπὶ τοῦτο δρῶμεν καὶ σπείσωμεν καὶ εὐφρανθῶμεν.)

433. σπονδῆ σπονδῆ : Τοῦτο ἀξιοῦσι τὸν Ἑρμῆν λέγειν σπένδοντα.

436. (σπένδοντες εὐχόμεσθα : Δοκεῖ διὰ τούτων αἰνίττεσθαι τὴν ὑπὸ Μελησίππου λεχθεῖσαν ἀπειλήν. ἐν 46 ἀρχῇ γὰρ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου πεμφθεὶς πρεσβευτῆς ὁ Μελησίππος ὑπὸ Λακεδαιμονίων εἰς τὰς Ἀθήνας, ὡς οὐχ ὑπήκουσαν οἱ Ἄθηναῖοι, ἤξίου ἀπαλαττόμενος λοιπὸν καὶ γενόμενος ἐπὶ τοῖς ὀρίοις εἰπεῖν ὡς ἦδε ἢ ἡμέρα πολλῶν καὶ μεγάλων κακῶν τοῖς Ἑλληνισιν ἄρξει. ἐπεὶ οὖν τῶν τοῦ πολέμου κακῶν λοιπὸν 50 ἀπαλλαγθῆσεσθαι ἐμελλον, εἰς τούναντιον πάλιν ὁ ποιητῆς μετέστρεψε τὸν λόγον τὸν ὑπ' ἐκείνου ρηθέντα. διπλῆ δὲ καὶ ἐν ἐκθέσει στίχοι ἰαμβικοί τρίμετροι ἀκατάληκτοι κδ', ὧν τελευταῖος α ὑπότεινε δὴ πᾶς. »)

437. ξυλλάβοιο τῶν σχοινίων : Ἀντιλάβοιτο. σχοινίους γὰρ αὐτὴν καταχωσθεῖσαν ἀνείκων.

438. μὴ λαβεῖν ποτ' ἀσπίδα : (Μηκέτι πανοπλίαν βαστάσαι.) ἀντὶ τοῦ ἀπειναὶ τῶν κακῶν τοῦ πολέμου. (χρησίμως δὲ νῦν ἀντιπαρετίθησι τοῖς τοῦ πολέμου δυσ- 5 χερέσι τὰ τῆς εἰρήνης ἠδέα, προτρεπόμενος καὶ εἰς ἔρωτα αὐτῆς φέρον αὐτούς.)

440. καὶ σκαλεύοντ' ἀνθρακας : Ἀντὶ τοῦ, ζυπωροῦντα τοὺς ἀνθρακας, (οἷον ἐν ἀργῷ διατριβόντα. ἐπεὶ οὗτοι 10 ὀπτῶσι βαλάνους καὶ σκαλεύουσι τοὺς ἀνθρακας ἐν τῷ ὀπτῶν.) ἢ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ἀνθρακα εἶπεν.

441. ὅστις δὲ πολεμον : Δύο πρόσωπα ταῦτά φησιν, ὧν ὁ μὲν εὐχεταί, ὁ δὲ ἕτερος ἀκόλουθα τῇ εὐχῇ κατα- ρώμενος λέγει.

443. ἐκ τῶν ὀλεκράνων : (Ὀλέκρανον) τινὲς τὸν ἀγ- 16 κῶνα, οὐκέτι δὲ τὸ ἐν τῇ καμπῇ τῆς χειρὸς ὀξύ. ἐπώδυνος δὲ ὁ τόπος ὀστος τοῖς τραυθεῖσιν εἰς αὐτόν. (Ἄλλως. ἀκίδας τὰ βέλη λέγει. ἐπιστήσαι δὲ ἀξίον τί ποτε αὐτῷ ταῦτα βούλεται· οὐ γὰρ τοῖσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἀλλὰ τῇ συστάδην μάχῃ μᾶλλον χαιρόντες. ὀλέκρανα δὲ 20 λέγονται τὰ τῶν ὀλένων κρανία, τούτεστι τῶν χειρῶν. δῆλον οὖν ὅτι τὸ ὀξύ καὶ ἐπικαμπές τῶν χειρῶν λέγει, ὃν ἀγκῶνα φαμέν.)

444. (κεῖ τις ἐπιθυμῶν ταξιαρχεῖν : Οἱ πρότεροι στί- 26 χοι πρὸς τὴν ἀνω κατάραν λέγονται. εἴθ' ἕτερον συνάπτει, πάσχοι γε τοιαῦτα. ὥστε καὶ παραγραφὴν εἶναι, ὥστε ἐκείνου προειπόντος κατάραν, ὁ ἕτερος τὸν λόγον ἐκδεξάμενος ἐπιφέρει, ὅπερ καὶ ἐν ταῖς ἐξῆς κατάραις σαφέστερον φησὶν.)

446. Κλεώνυμος : Τουτέστιν ἀσχημονοῆ ῥίπτων 30 τὴν ἀσπίδα. ῥίψασις γὰρ ὁ Κλεώνυμος, ὡς καὶ ἐν τοῖς Σφηξί [19] λέγει φανερώτατα.

447. κάπηλος ἀσπίδων : Οὐκ αὐτὸς ἀσπίδας ποῖων, ἀλλὰ παρ' ἄλλων λαμβάνων καὶ πωλῶν. καπήλος γὰρ 35 φασὶ πάντας τοὺς μεταβόλους.

448. (ἔν' ἐμπολᾷ βέλτιον : Ἵνα πιπράσκη πλείονος. ἢ ἵνα πορίζη πλεῖον. συνήθως δὲ νῦν τὸ ἐμπολᾷ ἀντὶ τοῦ πωλεῖ. πολλὰς δὲ ἐπὶ τοῦ ἀγοράζειν, ὡς ἐξῆς « ἐμπολήσαντές τι χρηστὸν εἰς ἀργρὸν ταργύιον. » τὸ δὲ 40 κριθὰς μόνας, ἀντὶ τοῦ μὴ ἀλφίτα, ἀλλ' αὐτάς τὰς κριθὰς.)

460. κεῖ τις στρατηγεῖν : Δοκεῖ ταῦτα εἰς Ἀλικιαιά- 50 δην αἰνίττεσθαι, ὡς πού φησι καὶ Θεουκυδίδης [6, 12] ἐν τῇ Νικίου δημηγορίᾳ (καὶ ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀλικιαιάδου, τὸν μὲν Νικίαν παραινοῦντα τοῖς Ἀθηναίοις ποιῶν, μὴ πειθόμενος αὐτῷ πολέμον ἀρασθαὶ τοσοῦτον, οὕτως λέγων « εἴτε τις ἄρχειν ἀσμενος αἰρεθεὶς, παραινεὶ ἐκ- « πλεῖν ὑμῖν ταῦτοῦ μολις σκοπῶν, ἀλλως τε καὶ νεώ- « τερος ἐτὶ ὧν εἰς τὸ ἄρχειν, ὅπως θαυμασθῇ μὲν ἀπὸ « τῆς ἱπποτροφίας, διὰ πολυτέλειαν καὶ ὠφέλησθῃ, ἐκ 50 « τῆς ἀρχῆς δὲ τούτῳ παράσχηται τῷ τῆς πόλεως κιν- « δύνῃ ἰδίᾳ ἀπολαμπρύνασθαι. » αὐτὸν δὲ τὸν Ἀλικιαιάδην, ὅτι βούλεται στρατηγεῖν μὴ ἀρνούμενον διὰ τούτων [ib. 16] « καὶ προσήκόν μοι μᾶλλον ὢ Ἀθη-

« αἰοι ἐτέρων ἀρχειν· ἀνάγκη γὰρ ἐντεῦθεν ἀρξασθαι, α ἐπιδή μου Νικίας καθήψατο· και ἀξιος νομίζω εἶναι.»)

451. ἢ δούλος αυτομολεῖν : Πάλιν πρὸς Ἀλικυβιάδην, ἔπει πρὸς Λακεδαιμονίους φυγῶν αἴτιος ἐγένετο τοῦ Δε- 5 κλείου αὐτὸς ἐπιτειχίσαι, διὸ και δούλον αὐτὸν καλεῖ, (διὰ τὴν Κοισύραν, ἣτις δούλη ἦν, ὡς φησιν ἐν Νεφέλαις.)

452. ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἔλκοιτο : Οἱ γὰρ δούλοι σφαλ- 10 λόμενοι ἐπὶ τροχοῦ δεσμούμενοι και συρόμενοι ἐτύπτοντο ἀνακλώμενοι ἐν αὐτῷ.

453. [τὴ παιὼν : Ἐφύμμιον εἰς Ἀπολλωνα. τὴν δὲ αἰτίαν Καλλιμαχος ἦσε διὰ τούτων· « Πυθῷ τοι κα- 15 « τίωτι συνήνετο δαιμόνιος θήρ, αἰνὸς ὄφις, τὸν μὲν « σὺ κατήναρες, ἄλλον ἐπ' ἄλλω βάλλων ὠκύν διστόν, 15 « ἐπύττησε δὲ λαὸς, ἰθὶ ἰθὶ Παίτην, λει βέλος. »]

454. ἐπὶ ἐν τῷ παιὼν ἔργεται τὸ παῖσιν. R.

455. Ἐρμῆ, χάρισι, ὄραις : Δικαίως προέταξε τὸν Ἐρμῆν ὡς αἴτιον τῆς ἀναγωγῆς τῆς Εἰρήνης. και τῶν ἐξῆς δὲ εἰκότως ἐμνήσθη ὡς ἀρμοδίον αὐτῆ· ἐν γὰρ τῇ 20 εἰρήνῃ τούτων ἀπολαύουσι πάντες. (« Ὀραις δὲ ταῖς τοῦ ἔτους, ὧν οὐδέ τις ἐν πολέμῳ ἀπολαύει, και τῶν ἐν αὐταῖς ἔργων.)

457. Ἄρει δὲ : Πρὸς τοὺς οἰομένους τῶν νεωτέρων τὸν αὐτὸν εἶναι Ἄραα και Ἐνούαλιον, κατ' ἐπίθετον. τι- νὲς δὲ Ἄρειος και Ἐνουοῦς τὸν Ἐνούαλιον. οἱ δὲ Κρόνου και Ῥέας. (Ἀλκμαῶνα δὲ λέγουσιν δτὲ μὲν τὸν αὐτὸν λέγειν, δτὲ δὲ διαιρεῖν. εἰκότως δὲ τούτοις μὴ δεῖν θύειν μετὰ τὴν εἰρήνην· ὑπεναντίοι γὰρ και ἀλλότριοι τῆς εἰρήνης.) — ἀντι τοῦ οὗτο ἐναντίοι εἰσὶ τῇ εἰρήνῃ. 30 Rav.

459. ὦ εἶα : (Διπλῆ και εἰσθεσις ἀμοιβαίων τοῦ χο- 40 ροῦ και τοῦ ὑποκριτοῦ ἐν ἐπεκθήσει και παρεκθέσει. Ἄλλως. ἢ ἀμοιβαία αὕτη στροφή κώλων ἐστὶ ἰδ', ἔχει δὲ ἐξῆς και ἀντιστροφήν ἐξ ὁμοίων ἀρχομένην κώλων. 35 και ἐστὶ τὸ μὲν πρῶτον τρισύλλαβον κατὰ καλιμβάχ- χιον. τὸ δὲ β' παῖων πρῶτος. τὸ δὲ γ' ὅμοιον τῷ πρῶ- τῳ. τὸ δὲ δ' ἦτοι δακτυλικὸν διπλοῦν, ἢ τροχαϊκὸν πεν- θημιμερές εἶη, ἢ ἡμιολιον ἐκ παῖωνος· τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κρητικὸν ἔχει. τὸ ε' διπλοῦς καλιμβάχ- 40 χιος. τὰ ς', ζ' ἀναπαιστικὰ δίμετρα. τὸ η' ἐφθημιμερές ὅμοιον. τὰ θ', ἰ' παιωνικὰ μονόμετρα ἐκ κρητικῶν. τὰ ια', ιβ', ιγ' ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἐπιμειγμένα ἰάμ- βοις, τὰ δὲ τῆς ἀντιστροφῆς και δακτύλοις. τὸ ιδ' ὅμοιον ἐφθημιμερές. ὑφ' δ ἢ ἔσω διπλῆ-διὰ τὴν ἀναπόδοσιν.) 45 τὸν Ἐρμῆν και ταῦτα ἐξάρχειν θέλουσι. μιμεῖται δὲ τοὺς βαρβαριστὶ ἐξέλεκτονας. δεῖ οὖν νοεῖν δτι ταῦτα ἀνὰ μέρος λέγεται, τὸ μὲν τοῦ Ἐρμοῦ κελεύοντος και ἔλκοντος, τὸ δὲ τῶν ἔλκοντων ὑπακούοντων. (Ἄλ- λως. ὁ Ἐρμῆς ἐπιτάττει τοῖς ἔλκουσι, και ἅμα τοῖς μὴ 50 ἔλκουσι ἐπιτιμαῖ. οἱ δὲ χαίροντες τῇ εἰρήνῃ ἀποκρι- νονται.)

462. ἐτι μάλα : Ἐτι σφοδρότερον ἢ προθυμότερον.

464. οὐχ ἠμοθυμαδὸν ἔλκουσι. V.

466. οἳ ὀγκύλλεσθ' : (Οἶα, φησί,) ἐπερείδεσθε μὲν

τῷ σχοινίῳ προσποιούμενοι ἔλκειν, οὐχ ἔλκετε δέ. ἢ τὸν ὄγκον παραβάλλεσθε και ἀλαζονεύεσθε και ὑπερφη- νεύεσθε. ἢ ὡς φιλοπόλεμοι δὲ οὐχ εἶλκον (ἢ ὡς ἐκσπον- δοι).

468. οἰμώξεσθ' : « Ὅτι μὴδὲν αὐτοῖς μέλει τῆς εἰρή- 5 νης. ἐπὶ γὰρ Ἀλκαῖοι σπονδὰς φησί γεγονέναι Φιλόχο- ρος πεντηκονταετῆς Ἀθηναίους και Λακεδαιμονίους και τοῖς συμμάχοις πλὴν Βοιωτῶν και Κορινθίων και Ἠλείων.

(469). ἀγετον, ξυνέλεκτον : [Ὁ χορὸς] πρὸς τὸν Ἐρ- 10 μῆν και τὸν Τρυγαῖον.

470. ἔλκω καθάρτωμαι : Ἐμμασιν πολλὴν ἔχουσι οἱ λόγοι αὐτοῦ, ἐμφαινόντες τὴν σπουδὴν τὴν περὶ τὸ ἔλκειν, ὅπου γε και συναρτᾶσθαι φησι τῷ ἔργῳ, ἀντι τοῦ ἐμπεπάρθαι. 15

472. πῶς οὖν οὐ χωρεῖ : Ὁ Ἐρμῆς τοῦτο φησιν ἀπε- λέγγων αὐτοῦς, δτι λέγουσιν ἔλκειν και οὐχ ἔλκουσιν.

473. [ὠ Λάμαχ' ἀδικεῖς : Διπλῆ και στίχοι τρίμετροι ἰαμβικοὶ ιγ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

474. τῆς σῆς μορμῶνα : Παρὰ τὴν Μορμῶν και παρὰ 20 τὴν Γοργόνα, ἣν εἶχεν ὁ Λάμαχος (ἐπίσημον). οὕτως δὲ ἔλεγον τὸ ἐκφόβητρον, και τὰ προσωπεῖα τὰ αἰσχρὰ μορμουλκεία, ἀφ' οὗ και τὰ τραγικὰ και τὰ κωμικὰ. (και ἐν Ἀμφιράφῳ « ἀφ' οὗ κωμωδικὸν μορμουλκείον ἔργων. ») — περὶ δὲ Λαμάχου εἰρηται πολλὰς δτι 25 φιλοπόλεμος ἦν. V.

475. (οὐδὲν Ἀργεῖοι : Ὡς τῶν Ἀργείων ἐπαμφοτερι- ζόντων μῆπότε δοκοῖη αὐτοῖς. διὸ και Φιλόχορος φησι πολεμοῦντας πάλιν πρὸς Κορινθίους προσλαμβάνεσθαι και τοὺς Ἀργεῖους.) 30

476. ἀλλ' ἢ κατεγέλων : (Ἐπει Ἀργεῖοι κατεγέλων Λακεδαιμονίων και Ἀθηναίων ἀλλήλοισ μαχομένων, ἐπεὶπερ παρ' ἀμφοτέρων λαμβάνοντες χρήματα ἐπολέ- μουν.) ἐνετρώπων οὖν τοῖς ἐκ τοῦ πολέμου διαφθαρείσιν. αἰνίττεται δὲ εἰς τοὺς Ἀργεῖους, ἐν τούτῳ τῷ πολέμῳ 35 ἐπαμφοτερίζοντας· διὸ και πολλὰ ἐκωμωδοῦντο.

477. διχόθεν : Ὡς τῶν Ἀργείων ἐπαμφοτεριζόντων, και ἀποκλιόντων, ὁπότε δοκοῖη αὐτοῖς, και πρὸς Λακε- δαιμονίους. — και ὁ Φιλόχορος φησι, πολεμοποιούντας πάλιν τοὺς Κορινθίους προσλαμβάνεσθαι και τοὺς Ἀρ- 40 γείους. R. V. ἀπεμφαίνει οὖν και ταῦτα διχόθεν μισθο- φοροῦντες. (ἤρμιστε γὰρ μᾶλλον οὕτως εἶπειν, δτι οὐ προθυμοῦνται πρὸς τὴν εἰρήνην, και ταῦτα μάλιστα πάντων τραχώμενοι ἐν τῷ πολέμῳ. μῆ τι οὖν ἐν ἰσω τούτων εἶρηκε, διὰ τὸ διχόθεν μισθοφορεῖν. περὶ δὲ 45 Ἀργείων και Φερεκράτης ἐν Αυτομολοῖς « οὔτοι γὰρ « ἡμῖν οἱ κακῶς ἀπολούμενοι | ἐπαμφοτερίζουσ' ἐμπα- « δὲν καθήμενοι. »)

479. ἀρ' οἴσθ' ὅσοι γ' αὐτῶν : Και ὁ Θεουκιδίδης [4, 117] ἱστορεῖ, λέγων μάλιστα τῆς εἰρήνης ἀντιποιεῖ- 50 σθαι τοὺς Λακεδαιμονίους διὰ τοὺς ληφθέντας αὐτῶν ἐν Σφακτηρίᾳ. λέγει γὰρ οὕτως « τοὺς γὰρ δὴ ἄνδρας περὶ πλείονας ἐποιοῦντο κομῆσασθαι, ἕως δτε ὁ Βρασίδας εὐτύχει. » και ἐν ἄλλοις [5, 15], (« ταῦτα οὖν ἀμ-

φοτέρους αὐτοῖς λογιζομένοις ἐδόκει ποιητέα εἶναι ἢ ζυμβασίς, καὶ οὐχ ἤττον τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἐπιθυμία τῶν ἀνδρῶν τῶν ἐκ τῆς νήσου κομισσασθαι. ἦσαν γὰρ οἱ Σπαρτιᾶται αὐτῶν πρώτοι τε καὶ ὁμοίως σφίσι συγγενεῖς. ἤρξαντο μὲν οὖν καὶ εὐθύς μετὰ τὴν ἔλωσιν αὐτῶν πράσσειν. ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι μὲν οὐπω θέλοντες ἐξυφαιρουμένοις ἐπὶ τῇ ἴσῃ καταλύεσθαι, μάλιστα δὲ οἱ τῶν δεδεμένων συγγενεῖς ἐνήγον καὶ ἐσπούδαζον, ὡς ἂν εἰρήνῃ γένηται. » Ἄλλως.) ταῦτα οὐ μόνον διὰ τὸ κεκτημέναι τῷ πολέμῳ, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἐν Σπαρτηρία τριακοσίους τοὺς δεδεμένους τῷ ζύλῳ τῆς ποδοκάκης τοῦ νῦν καλουμένου κούσπου.

480. ἀλλ' ὁ χαλκεὺς οὐχ εἶ: Ὅτι ἐδέδεντο καὶ περιέκειντο αὐτοῖς πέδα.

481. οὐδ' οἱ Μεγαρή: Ὡς καὶ τούτων βαρέως φερόντων ὅτι ἐκσπονδοὶ ἐγένοντο, βουλομένων δὲ τὴν εἰρήνην διὰ τὸ μάλιστα πεπιέσθαι τῷ λιμῷ καὶ τῷ πολέμῳ. (τοῦτο δὲ οἱ καλῶς ἐξηγούμενοι τοῦ Τρυγαίου φασιν.)

482. γλισχρότατα: Ὅτι γλισχρος ἐπὶ δυστυχίᾳ ἐλέγεται. σαρκάζοντες δὲ, ἥτοι ἐξιχνούμενοι καὶ ἡτονηκότες καὶ διὰ τὸν λιμὸν ἔλκοντες μόλις, (ἢ οὕτως, ἔλκοντες κατὰ τὸν τῶν κυνιδίων τρόπον, οἱ τὰ ὀστέα περιτρῶγοντες καὶ οὐκ ἔχοντες ἐμφορηθῆναι ὑπ' αὐτῶν τῷ δακεῖν ἐσθίουσι. φανερόν δὲ ἐστὶν ὅτι ἐπίτηδες χαριζόμενος πάλιν τοῖς Ἀθηναίοις διέσυρεν οὕτως τοὺς Μεγαρεῖς, πρῶτον μὲν αὐτοὺς κυσὶ παραβαλὼν, ἔπειτα τῷ ὑποκοριστικῷ καὶ τῇ σμικρότητι τῶν κυνιδίων εἰς πλεῖονα καταγαγὼν ταπεινότητά. πάνυ γὰρ καὶ διαπρυσίως ἐμισοῦντο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων δι' ἐν εἰρήκαμεν τρόπον. καλῶς δ' ἂν ἔχοι τοῦτο τηρῆσαι πρὸς τὸ Ἰππωνάκτειον οὕτως ἔχον « σαρκῶν κύων λιμῷ. » οὐ γὰρ ἐστὶ τῶν σαρκῶν, ὥσπερ ἀξιοῦσι τῶν ἐξηγησαμένων τινές. παντάπασι γὰρ ἂν εἴη αὐτὸ ὑπεναντίον ἑαυτῷ. ἔργον γὰρ τοῦ λιμοῦ οὐ σάρκα ἐμποιεῖν, ἀλλὰ τούναντίον ἀπισχοῦν τὰ σώματα καὶ τῶν σαρκῶν παραιρεῖσθαι τὸν ὄγκον.)

σαρκάζοντες: Οἷον ὑποσησηρότες καὶ διανοίγοντες, ὥσπερ τὰ κυνίδια, ὅταν προσλιπαρῆ τινα καὶ ἀφελκῆ τοῖς ὀδοῦσι. τὸ δὲ « ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ ἐξολωότες, » ὅτι ὡς λιμῶντοντες αἱ Μεγαρεῖς παίζονται. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ τοὺς παῖδας ἐπίπρασσον τοὺς ἑαυτῶν. καὶ ἐπιθύμου μὲν τῆς εἰρήνης, διὰ δὲ τοὺς Ἀθηναίους ἀνεβάλλοντο αὐτὴν, ὡς φησὶ Θουκυδίδης.

483. (ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ: Αἰμῶνται αὐτοὺς λέγει, ἐπειδὴ ἤτε μὲν εἰρήνῃ ἦν, εἰσῆρχοντο εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ ἀπέτρεπον διὰ τὸ πωλεῖν καὶ συναλλάσσειν· νῦν δὲ πολέμου ὄντος ἐφοβοῦντο εἰσελθεῖν εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ ἀγοράσαι ὧν ἔχρηζον· ἐξ αὐτῶν γὰρ ἐγένετο ἡ αἰτία τοῦ πολέμου. ἐξ Ἀττικῆς δὲ ὠνοῦντο τὰς τροφὰς διὰ τὸ καὶ πλησιάζειν αὐτῇ, καὶ διὰ τὸ ὀλίγην παντάπασιν ἔχειν χώραν τὴν γεωργουμένην. εἰκὸς οὖν ἦν τοὺς Ἀθηναίους ἐπεξίοντας αὐτοῖς κωλύειν τὴν παρ' αὐτοῖς γῆν γεωργεῖν. ἢ ἐτι εἰς πολιορκίαν κατέστησαν αὐτοὺς οἱ

Ἀθηναῖοι τὴν Νισαίαν τειχίσαντες, — ὅπερ πρὸς τῇ θαλάττῃ τῶν Μεγαρέων ἐπίνειον ἦν, ἀπέχον οὐ πολὺ διάστημα ἀπὸ τῆς τῶν Μεγαρέων πόλεως. ἐπάναγκες οὖν αὐτοὺς λιμῶνται. σαρκάζειν δὲ ἐστὶ κυρίως τὸ τὸν κύνα πεινῶντα τὰ λεπτά τῶν σαρκῶν τοῦ ὄστέου ἀπογλύφειν. V.)

484. ἄπαντας δεῖ ὁμοιοῦν. V.

485. ὦ εἶα: [Ἡ ἀμοιβαία αὕτη ἀντιστροφή τῆς ῥηθείσης ἐστὶ στροφῆς, καὶ εἰσὶ τὰ κῶλα καὶ ταύτης ὁμοία ἐκείνοις· ἐν τισὶ δὲ καὶ ἑτέρους δέχεται πόδας τοῦ αἰτοῦ μέτρου ὄντος. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ ἀμφοτέρωθεν ἔξω διπλαῖ.] δύο διπλαῖ· ἔπεται γὰρ ἡ ἀντιστροφὸς τῇ προτερᾷ περικοπῇ ἀμοιβαία δ' κῶλον, ἔχουσα καὶ τὴν εἰς τὰ πρόσωπα διαίρεσιν ὁμοίαν, οὐ ἡ ἀρχὴ « ὦ εἶα, » τέλος δὲ « ἀλλ' εἶσ' οἱ κωλύουσι. » V.

486. οὐ δεινὸν καὶ ἄστοπον τοὺς μὲν ἐξ ἡμῶν τῆς εἰρήνης ὀρέγεσθαι διὰ τοῦτο, τοὺς δὲ ἀντιπράττειν. καλῶς δὲ τοῖς ὀνόμασι ἐχρήσατο, τῷ τείνειν καὶ τῷ ἀντιπαῖν. V. ἀντὶ τοῦ ἐναντιοῦσθαι. R.

487. ἐπειδὴ ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν μισθὸν ἐλάμβανον καὶ κατετέλουν. R. V.

488. ὡς κακῶν οἱ εἰσὶ ἐν ὑμῖν: Οἷον ἐχθροὶ καὶ κακὸν νοῦν ἔχοντες πρὸς τὴν εἰρήνην.

489. κιτῶντες: Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυνοῦν γυναικῶν. ἤθου ἐπιθυμοῦντες, καὶ ἐπειδὴ ἀδηφάγον καὶ παμφάγον ὄρνεον ἢ κίττα, περιέργον δὲ καὶ εἰς ἐπιθυμίαν. κιτῶν οὖν τὸ ἐπιθυμεῖν. ἀπὸ τῶν γυναικῶν τῶν ἐν ἐπιθυμίᾳ γινομένων ἐδεσμάτων τινῶν μετὰ τὸ συλλαβεῖν.

500. [ἄνδρες Μεγαρή: Ὅτι ἕτερον σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆς ἰαμβείων ἤ. καὶ ἐν εἰσθέσει ἕτερον ἀμοιβαῖον στίχων ὁμοίων καταληκτικῶν τετραμέτρων δ'. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσει παράγραφος.]

οὐκ ἐς κόρακας: Ἀντὶ τοῦ μετὰ φθορᾶς βαδίσετε. πολλάκις δὲ εἰρήκαμεν ὅτι ἐπὶ κατάρως τίθεται τὸ ἐς κόρακας.

502. τοῖς σκοροδοῖς: (Ἀντὶ τοῦ δριμύτητι, ὅτι πολλὰ σκόροδα παρὰ Μεγαρεῦσι.) αἰτίαν εἶχον οἱ Μεγαρεῖς ὡς ἀρχηγοὶ γενέσθαι τοῦ πολέμου διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῶν πορνῶν Ἀσπασίας καὶ τὴν ἐπὶ τούτοις ὄργην Περικλέους καὶ τὸ ψήφισμα, ὡς ἐν Ἀχαρνέσσι [537] φησὶν.

504. ἐντεῦθεν: Ἐκ τούτου τοῦ μέρους. λέγει δὲ τοῦ μὴ θέλειν ποιεῖν τὴν εἰρήνην.

505. οὐδὲν γὰρ ἄλλο δρᾶτε: Παρὰ προσδοκίαν εἶπεν οὐ πρὸς τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ πρὸς τὸ φιλοδοξίαν αὐτῶν. ἀντὶ τοῦ εἶπειν, οὐδὲν γὰρ ἄλλο δρᾶτε πλὴν φωνεῖτε οὐδὲν ἔλκοντες. Ἄλλως. οὐδὲν πρὸς τὴν εἰρήνην τοῦτο, ἀλλ' εἰς φιλονεικίαν αὐτοὺς διαβάλλει. φησὶν οὖν ἐν οὐδενὶ ἱκανοὶ ἐστε πλὴν ἐν τῷ δικάζειν. 50 καλῶς δὲ τοὺς Ἀθηναίους ἀπέσκαψεν, ἵνα μὴ τὸ πᾶν διαβάλλῃ ποίημα ὡς ἐν πᾶσιν αὐτοῖς χαρίζεσθαι προαιρούμενος καὶ ἀποκρύπτων αὐτῶν τὰς αἰτίας, ὅπερ ἂν ἔδοξε ποιεῖν μὴδὲ χαριεντισάμενος καὶ πρὸς αὐτοὺς.

ὄρα τοίνυν πῶς ἀμφοτέρα διαπράττεται, καὶ τὸ ἀδιάφορον τῶν σκαιμμάτων ἀποκρύπτων τὰ μελιζοῶν· ἔπει εἶχε καὶ αὐτῶν καθάπτεσθαι ἐβούλετο, εἰ καὶ μηδὲν ἕτερον εἶχε κατὰ τῶν Ἀθηναίων εἰπεῖν, ἐγγύθεν γοῦν ἠδύνατο ἀπὸ τῶν Μεγαρέων λαβεῖν, μνημονεύσας τοῦ κατ' αὐτῶν ψηφίσματος, ὅπερ μετ' ὀλίγον ποιήσει. ἀλλ' ἐπειδὴν εἰς ἐκείνα γενώμεθα, τὴν ἀρετὴν τοῦ ποιητοῦ δεῖξομεν, λέγοντας τὴν αἰτίαν, δι' ἣν οὐ νῦν ἐμνημόνευσεν, ἀλλὰ τότε. V.

507. πρὸς τὴν θάλατταν : (Ἴσως διὰ τούτου τῆς πρὸς τοὺς Πέρσας νίκης ὑπομνησθῆσθαι αὐτοὺς, ἀναφέρων ὡς ὅτι καὶ ἐπ' ἐκείνων τῶν χρόνων ἐθαλασσοκράτων Ἀθηναῖοι. Ἄλλως.) καθ' ὅτι ἐπιβαίνοντες ἔτευμον τὴν Λακωνικὴν καὶ τὴν ἄλλην Πελοπόννησον. ἀποχωρεῖτε οὖν, φησί, καὶ ἀποπέλατε εἰς τὰ ἴδια καὶ ὀλίγον τῆς κατὰ θάλατταν βίας ἔνδοτε. ἐθαλασσοκράτου γὰρ τότε. — Ἄλλως, ἐπειδὴ γὰρ Ἀθηναῖοι πρὸς τὴν θάλασσαν εἰσιν, ἐκώλυον τοῖς μεσσηγίοις ἔχειν τὰ ἀναγκαῖα. φησὶ δὲ ὅτι, εἰ θέλανε εἰρηνεύσαι πρὸς τὴν ἑαυτῶν χώραν καὶ τὸν ἴδιον τόπον καὶ τὸν παρὰ θάλατταν, ὑποχωρήσατε καὶ μὴ τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιεῖσθε τῶν μεσσηγίων δῆλον ὅτι ἤθελον καὶ τῆς γῆς κρατεῖν. V.

508. χωρεῖτε : Τοὺς μὲν ἄλλους πάντας τοῦ ἔλκειν ἀπέστησεν ὁ Ἑρμῆς, τοὺς γεωργοὺς μόνους ἐπιτρέψας ἔλκειν, διό, φησὶ, νῦν προκόπτει τὸ ἔργον.

512. ἀγε νῦν : [Κορωνίς καὶ εἰσθεσις χοροῦ μονοστροφικῆ κώλων ἢ ὄν τὸ μὲν ἀ' ἀναπαιστικὴ βάσις. τὸ δεύτερον ἄμοιον δίμετρον. τὰ γ', δ', ε' ἰαμβικὰ δίμετρα. τὸ ε' ὁμοιον ἐφθήμεμερές. τὸ ζ' παιωνικὸν τρίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ παλμιακαχέων καὶ κρητικῶν. τὸ η' δίμετρον ὑπερκατάληκτον ὁμοιον. ὑφ' ὃ κορωνίς.] διπλῆ καὶ εἰσθεσις εἰς περιόδον κώλων ἢ ἀμοιβαίων τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ ὑποκριτοῦ. τὸ πρῶτον ἀναπαιστικὸν διπλοῦν. τὸ β' ἰαμβικὸν ἐφθήμεμερές. τὸ γ' καὶ τὸ δ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. ζ' καὶ η' ὁμοίως. καὶ μὴν ὁμοῦσιν ἦδη ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. R.

516. ἀντὶ τοῦ ἔλκειν. R.

517. ὦ εἶα ὦ εἶα : Ἀνηνέχθη ἡ Εἰρήνη. οὕτω δὲ εἰώθασιν οἱ ἐπιστατοῦντες ἐπέχειν τὴν ὄρμην τῶν ἐλκόντων.

520. [ὦ πότνια : Εἰσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας στίχων να'. ὦν οἱ μὲν λγ' ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. οἱ δὲ ἐξῆς ιη' τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσει παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει ἡ ἐξω διπλῆ.]

(βοτρυόδωρε : Βότρυς δωρούμενη. ὦ εὐφραντοποιέ. ἔπει ἐν εἰρήνῃ φύονται αἱ ἀμπελοὶ. οἰκείον δὲ τοῖς γεωργοῖς καὶ τὰ παρ' αὐτῶν ἐπιθετα, βοτρυόδωρε καὶ μυριάμορε, ὡς βότρυς δωρούμενον. μυριάμορον δὲ, τίμιον καὶ πολυπληθῆ, μυρίων ἀμοφορέων ἀξίον. ἢ μυρία κεράμια χωρῆσαι δυνάμενον. ἀπὸ δὲ τῶν ληνῶν καὶ πίθων τῇ μεταφορᾷ ἐχρήσατο.)

522. οὐ γὰρ εἶχον οἴκοθεν : Ἄξιον σοῦ ἐπαινῶ οὐκ

εἶχον οἴκοι. ἐπαύθησις δὲ τῶν παραλθόντων κακῶν, εἴ γε μέχρι καὶ τῶν τοιούτων ἐστέρηται ρημάτων.

523. χαῖρ' ὄπώρα : Ὡς καὶ τούτων σὺν τῇ Εἰρήνῃ ἀναλθουσῶν. ὑποτίθεται δὲ αὐτὰς ὡς πόρνας.

526. ἀστραταίαις : Ἀντὶ τοῦ εἰρήνης, ἔπει ἐν εἰρήνῃ οὐ στρατεύονται. θέλων δὲ εἰπεῖν εὐδωδίας ἢ ἄλλου τοιούτου, τοῦτο παρ' ὑπόνοιαν ἔπει.

527. γυλίου : [Ἀγγεῖον στρατιωτικόν, εἰς ὃ τὰς τροφὰς ἀγονται οἱ στρατιῶται.] πλέγματος στρατιωτικοῦ σκαιοφόρου πρὸς τὸ μὴ κατάγυσθαι. φησὶν οὖν ὅτι οὐ ταυτὸν ὄδωδεν ὁ γύλιος καὶ ἡ θεωρία. καὶ διὰ τούτων δὲ σύγκρισιν ποιεῖται τῶν τῆς εἰρήνης καλῶν καὶ τῆς ἐν τῷ πολέμῳ ταλαιπωρίας. πλέγμα τι στρατιωτικόν, ἐν ᾧ ἀπειτίθεντο τυρὸν καὶ ἐλαίας καὶ κρόμμου. ἔστι δὲ καὶ ζῦρον, ὃ μὲννηται Σώφρων Ἡράκλεις πνίγους γυλίου τι. ἔστι δὲ ὁ καλούμενος ὑπὸ τινων χοιρογυλίου.

528. πλέκος : Ἐσχηματίζεται ὡς ἀπὸ τοῦ βλέπω βλέπτος καὶ Ἀττικῶς βλέπος, καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ ῥέω ῥέος. ἔστι δὲ Εὐριπίδου ἐκ Τηλέφου. τὸ « ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ » φωτὸς ἐχθιστον τέκος. » V.

529. κρομμυσοφυργμίας : Ἀπεψίας (δριμεῖα γὰρ καὶ ἀηδὴς ἡ τοιαύτη ἐρυγή. ἀπὸ δὲ τῶν κρομμύων καὶ τῆς ὀξύτητος καὶ τῆς ἐρυγῆς συνέθηκε τὴν λέξιν. ταῦτα γὰρ εἰώθασιν κομίζειν εἰς τὸν πόλεμον.) — ἐξ ὧν δυσώδης καὶ ὁ γύλιος. ἢ καὶ ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐγκαλυπτόμενος ὁ γύλιος ἐκ τῶν διαφόρων ὄσων τε καὶ ζωμῶν ὀξείδος σύμμικτόν τινα ὄσμην ὄδωδεν, οὐχ ὡς ἡ θεωρία. V.

530. Διονυσίων : Ἀντὶ τοῦ πλήθους καὶ πολλῶν Διονυσίων. ἐν γὰρ εἰρήνῃ συνεχῶς ἦν ἡ θέα.

531. αὐλῶν, τραγυδῶν : Ἐπει καθόλου μὲν ὁ αὐλὸς ἐν εὐνοχαιαῖς ἀεὶ καὶ θαλαῖαις ἐξετάζεται. ἐν δὲ τοῖς ἱσταμένοις χοροῖς, ὅς συνίστασαν οἱ χορηγοὶ διὰ τῶν Διονυσίων, πάντως καὶ αὐλητὰς ἔδει προσιέναι, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου [p. 520] μαρτυρεῖ οὕτως λέγων « εἰ μὴ Τηλεφάνης ὁ αὐλητὴς ἀνδρῶν βελτιστός περὶ ἐμὲ ἐγένετο. »

(Σοφοκλέους μελῶν : Ὅτι ἡδέα τὰ μέλη Σοφοκλέους. — περιέργως δὲ τινες εἰς τὰ ἐν τῷ Ἰνάχῳ περὶ τοῦ ἀρχαίου βίου καὶ τῆς εὐδαίμονίας. « εὐδαίμονες οἱ τότε γέννας ἀφθίτου θείας λαχόντες. » V. θέασαι δὲ πῶς τὸν μὲν Σοφοκλέα καὶ τοὺς ὀνόμασιν ἐπαίρει, τὸν δὲ Εὐριπίδην σμικρύνει, ἐκεῖ μὲν λέγων Σοφοκλέους μελῶν, ἐνταῦθα δὲ ἐπιυλλίων Εὐριπίδου.)

κίχλων : Αἱ κίχλαι εἶδος στρουθῶν. δοκοῦσι δὲ πρὸς τρυφὴν ἐκ τῶν ἄλλων πτηνῶν περισπούδαστοι εἶναι μᾶλλον. ἀεὶ δὲ τὸν Σοφοκλέα σεμνολογεῖν βούλεται, οὐ φιλῶν αὐτὸν ὅσον Εὐριπίδην μισῶν. τὸ κάλλιστον οὖν τῶν ἐδεσμάτων μετὰ τὴν ἐκείνου μνήμην εὐθύς ἐπήγαγεν, ἐνδεικνύμενος ὡς πάντων τῶν ἄλλων ἀναγκαιότερα τὰ αὐτοῦ ποιήματα τῇ χρήσει τῶν κίχλων παραβαλλόμενα.

534. (δικανικῶν : Τοιαῦτα γὰρ δικανικώτερα τὰ Εὐριπίδου, ἔχοντα πύσεις καὶ ἀπακρίσεις. ἢ ἔπει τὰ

Ἐυριπίδεια ἀντιλογίας πολλὰς ἔχει καὶ διαζομένους εισάγει.)

535. τρυγίπτου : Διυλιστῆρος ἢ πλέγματος, ἔθα ἐκ τοῦ ληνοῦ εἰώθασιν ἐκπέζειν. καὶ ἔστιν ἡ εὐθεία τρύγοιπος προπαραξυτώνως, οὐχ ὁ τρυγίπτου, ὡς οἰονταί τινες. V.

(προβατιῶν βληχωμένον : Πάλιν ἐπὶ τὰ τῆς θεωρίας ἐπανέδραμεν ἐγκώμια. δεῖ οὖν ἀπὸ κοινοῦ νοεῖν ὅτι μετὰ τῶν ἄλλων προεῖπε καὶ τοῦ ὄδωθεν.)

536. (κόλπου γυναικὸς : Ἐπεὶ θταν πολὺ σταῖς κομίζωσιν, ὀλίγον τι κολλώσασαι τοῦ χιτῶνος ἐκ περιζώματος ἐκεῖ ἐντιθέασιν. Ἄλλως. πολλάκις γὰρ ἐν εἰρήνῃ ὑπὸ κόλπου φέρουσι τι, καὶ πάλιν εἰρήνης οὔσης αἱ γυναικὲς ἀδεῶς εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐξέρχονται καὶ ἀνθολογοῦσιν. γράφεται εἰς ἱπνόν· ἱπνὸς δέ, δὴ ἡμεῖς καμνίον καλοῦμεν.)

537. δούλης μεθυούσης : Ὑπερβολὴ εὐωχίας ὅτι καὶ οἱ δούλοι μεθύουσιν (ἐν εἰρήνῃ).

ἀνατετραμμένον χῶος : ἀνακαμφθέντος ἢ κενωθέντος εἰς γῆν, ὡς οἱ ἐν τοῖς πτόσι σφαλλόμενοι ὑπὸ μέθης ἐν τῇ ὑπηρετείῃ τὴν παίζειν τὰ τοιαῦτα εἰώθασιν ποιεῖν.

538. (ἄλλων πολλῶν : Μετὰ τὸ κατὰ μέρος πάντα εἰπεῖν ἐπήγαγε καὶ τὸ γενικόν, ἵνα καὶ ἄλλων πολλῶν δόξαν παρ᾿ ἄσχηται.)

539. ἀπλουστέρωσ ἐδδεκτέον τοῦτο· ἔστι γὰρ ἐν οὐρανῷ τὰ πράγματα. V.

541. (ὑπωπιασμένα : Σφοδρῶς πληγεῖσαι ὑπὸ τοῦ πολέμου περὶ τὰ ὑπόπια, ἃ ἔστιν ὑπὸ τῶν ὄψων τὰ ὀγκώματα καὶ κρούσματα, ἅπερ κορδύλας φασίν.)

540 διὰ τοῦ ἀπαξάσασαι πάλιν τοὺς Ἀθηναίους θεραπεύει, ἵνα μὴ οὗτοι μόνον ἀλλὰ καὶ πάντες ἐπταικέιναι δόξωσιν, ἄλλως τε καὶ αὐξήσις τοῦ κακοῦ, εἴ μὴ μέρος ἔδλαψε τῶν Ἑλλήνων ὁ πόλεμος, ἀλλ' ἀπλῶς εἰπεῖν ἀπάσας τὰς πόλεις. V.

542. καὶ κυάθοις : Τοῖς κυάθοις προσθλώσιν τὰ ὑπόπια. ἐπεὶ ἐν οὐδ' ἀφοῖς χαλκοῖς τὰ ὑπόπια ἀνατριβόντες ἢ τοιοῦτοι τισὶν ἀφανῆ ποιούσιν. — καὶ Ἀπολλοφάνης ἐν Ἰγίγγροντι « κυάθον λάθοιμι τοῖς ὑπωπίοις. » R. V. (Ἄλλως. οὐζύθαφα χαλκᾶ πυρῶσαντες καὶ ἐπιθίντες ἐθεράπευσον τοὺς ἐκ τῶν πληγῶν μάλωπτας.)

(544.) ἵνα γνῶσ : Ἰνα [διαγνῶσ καὶ] διακρίνης ἐκ τοῦ ἱλαροῦς εἶναι καὶ κατηφεῖς, ποίαν τις αὐτῶν τέχνην μεταχειρίζεται. οἱ μὲν γὰρ τὰ πολεμικὰ ἀσχοῦντες ἀχθόμενοι τοῖς παροῦσιν, καὶ ὅτι ἀργοὶ ἔσονται, στυγνοὶ εἰσιν ἢ κατηφεῖς, οἱ δὲ τὰ εἰρηνικὰ ἱλαροί.

546. τίλλονθ' ἐαυτὸν : Τῶλλον ἐαυτὸν λέγεται τὸ τῶν ἐαυτοῦ τριχῶν ἐπιλαμόδνεσθαι καὶ σπαράττειν τὰς κόμας. προσφορώτατα οὖν τὸν λοφοποιὸν τῇ κεφαλῇ καὶ ταῖς θριξίν αὐτοῦ ἐποίησε λωδῶμενον, ἐπεὶ καὶ ὁ λόφος τῆς κεφαλῆς ἐστὶ σκεπαστήριον.

549. ἐσκιμάλισε : Τῷ μέσῳ δακτύλῳ συναρμόσας τὸν μέγαν καὶ πηλῆξας ἐφυβρίσει. (Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ κατεδακτύλισε· σκιμαλίσαι γὰρ ἔστι κυρίως τὸ τὸν δάκτυλον εἰς τὸν πρῶκτὸν τοῦ ὀρνέου βαλεῖν. οὐ μόνον

δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ θταν βουλόμενοι ἐφυβρίσαι τινα τὸν μέσον δάκτυλον ἐντείνοντες καὶ τοὺς λοιποὺς συνάγοντες δεῖξωσιν αὐτῶ.)

553. (ὡς τάχιστ' ἀνευ δορατίου : Παρὰ τὰ τοῦ πολέμου κακά. πρώην γὰρ οὐδεὶς δίχα σιδήρου ἐξῆι εἰς τὸν ἀγρὸν ὑφορώμενος τοὺς πολεμίους· νῦν δὲ εἰρήνης οὔσης παρακελεύεται μὴ βασιτάσαι σίδηρον.)

554. σαπρᾶς : Παλαιᾶς καὶ ἀρχαίας. κυρίως μὲν σαπρὸν οἱ παλαιοὶ ἔλεγον τὸ σεσηπὸς διὰ τὸν χρόνον. χρωῶνται δὲ αὐτῶ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀρχαίου καὶ παλαιοῦ.) 10

555. παιωνίας : Εὐξάμενος καὶ τοῖς θεοῖς χάριν ὁμολογήσας. παιὼν γὰρ ἔστιν ἵμνος εὐχαριστήριος.

556. (ὧ ποθηνῆ : Οἱ γεωργοὶ ταῦτά φασι πεισθέντες τῷ κηρύγματι.)

558. ἄς ἐγὼ 'φύτευον νεώτερος : Περισπούδαστα γὰρ πᾶς ἠγείται ἅπερ ἂν αὐτὸς ἐργάσθαι. διὰ τούτου δὲ τὸν πολὺν τοῦ πολέμου χρόνον δηλοῖ, ὅτι νεώτερος ὦν ἐφύτευσε τὰς συκάς, ἄς οὐκ εἶδε γηράσας. καὶ οὐκ ἀρκεσθεὶς τούτῳ ἐπήγαγε πολλοστώ χρόνω.

561. τὰς γοργόνας : (Πᾶν σκεῖος ἀρμόζον ἐν παλαιῳ.) — ταῦτα πάλιν εἰς τὸν Λάμαχον αἰνιττεται. R. V.

562. εἴθ' ὅπως λιταργιοῦμεν : (Εἶτα μετὰ τὸ εὐχᾶσθαι τῇ θεῷ.) ἀντὶ τοῦ συντόμως δραμούμεθα. (παρὰ τὸ λῆαν ἀργόν.)

563. ἀγοράσαντες χρήσιμόν τι. R.

564. ὧ Πόσειδον : Ὁ Ἑρμῆς ὄρων τοὺς ἀγροῦκοὺς εἰς ἀγρὸν ἐξιόντας φησὶ τὸ ὧ Πόσειδον.

565. (καὶ γοργόν : Ἐπεὶ διὰ χρόνου ἐξιόντες ἔσπευδον.)

μᾶζα καὶ πανδαισία : Πανδαισία ἢ σαφιλῆς καὶ 30 παντοῖα εὐωχία. μᾶζα δὲ ἔστιν ὁ στρυφνὸς ἄρτος. Ἄλλως. θταν γὰρ εἰς κοινὸν ἐστιῶνται, ἐκάστου φέροντος ἑαυτῷ δεῖπνον, πυκνὰ (πάντα) φαίνεται, πῆ μὲν τὰ προσφάγια φερόντων, πῆ δὲ αὐτῶν ἐστιωμένων. Ἄλλως. φασι γὰρ πᾶν δεῖπνον, ἐν ᾧ ἕκαστος αὐτῷ κομίζων εἰς κοινὸν κατατίθεται καὶ πάντες πάντων μετέχουσι. (τὸ δὲ στίφος αὐτῶν εἰκάξει ἀλόφοις καὶ μάζῃ διὰ τὸ πυκνόν. καὶ ἐπειδὴ πυκνοῦνται, ὅπου μὲν τὰ ἄλφια, ὅπου δὲ οἱ ἐστιώμενοι. πανδαισίαν δὲ τὴν ποικιλίην καὶ ἐκ διαφόρων ὄσων εὐωχίαν, θταν ἕκαστος τὰ ἑαυτοῦ ὄψα ἀνεγένκη καὶ καθῆται εἰς τὸ κοινόν, ἢ θταν πολλῶν προκειμένων ἐδεσμάτων λάθῃ τις ὁ θέλει. οἱ δὲ πανδαισίαν λάχανόν τι, ἔχον παντοῖον ἔδεσμα. τὸ δὲ ὄλον, πυκνὸν οὖν ὥσπερ μᾶζα καὶ πανδαισία.)

566. ἢ γὰρ σφύρα : Νοῆσαι δεῖ τὸν χορὸν σφύρας ἔχοντα, αἷς βωλοκοποῦσι, καὶ θρίνακας καὶ σκευὴ ἀλλα γεωργικὰ, δι' ὧν τὰς βάλους τῆς γῆς ἐμᾶλλον θραύσειν.

567. θρίνακες : Τὰ πτύα, (ἐργαλείον ᾧ ἀποχωρίζουσι τῶν σπερμάτων τὰ ἀχυρα.) [παρέοικε δὲ ἐν ταῖς ἄλλοις πρὸς τὸν ἀνεμον. ἐπαίρουσι δὲ τὰ ἀχυρα ὑπὲρ τοῦ ἀποπτῆναι καὶ καθαρισθῆναι τὸν πυρὸν ἢ τὰς κριθὰς ἢ ἄλλο τι τῶν τοιοῦτων γεννημάτων.] 50

568. μετόρχιον : Τὸ μεταξὺ τῶν ὄρχων. ὄρχοι δὲ καλοῦνται τὰ μέσα τῶν ἐλαιῶν καὶ τῶν ἀμπελων. Ἄλ-

λως. μετόρχιον ἔστι τὸ μεταξὺ τῶν συμφύτων κεδίων, ἐν ᾧ ἢ σῖτος ἢ ἄλλο τι ἔσπαρται. παίζων οὖν εἶπεν ὅτι ἠδύνατο τις διασχίσας αὐτοὺς ποιῆσαι μετόρχιον, ἐπειδὴ πολλοὶ εἰσὶ μεταξὺ, ἵνα αὐτοὶ ἀντὶ τῶν φυτῶν γένωνται.

570. διὰ χρόνου γήδιον : Ὑποκοριστικῶς ἀντὶ τοῦ τῆν γῆν. τριαινοῦν δὲ ἡρέμα σκάπτειν καὶ ἐπισύρειν τὰς βῶλους ὑπὲρ τοῦ κατακρῦπτειν τὰ σπέρματα.

571. (ἀλλ' ἀναμνησθέντες : Διπλῆ καὶ μέλος ἀμοιβαῖον. τὸ μὲν, τοῦ ὑποκοριτοῦ, δεκακώλῳ τροχαϊκῷ. οὐ ἔν ἐισθέσει ἔννεα ἀκατάληκτα, δίμετρα τὰ ὀκτὼ, μόνωμετρον δὲ τὸ παρατέλειτον. καὶ ἐν ἐκθέσει στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί.) [Ἄλλως. ἢ ἐκθεσις αὐτῆς τῆς διπλῆς κῶλων ἐστὶν ὁμοίων τροχαϊκῶν ἰα'. ὣν τὸ ἦ μόνωμετρον, τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ τελευταῖον ἐφθήμεμερές. ὑφ' ὃ αἱ ἀμφοτέρωθεν ἔξω διπλαί.]

574. παλασίων : Τῶν πεπατημένων ἰσχαδίων. τινὲς δὲ τῶν παλάθων· παλάθη δὲ εἶδος βοτάνης.

576. ἀντὶ τοῦ νέου οἴνου. R.

577. τῆς ἰωνίης : Ἰωνία λέγεται ἡ φυτεία τῶν ἰων, ὡς καὶ ἡ τῶν ῥόδων ῥοδωνία, ὅπου τὰ ῥόδα φύεται. Ἄλλως. ἀνθος ἐστὶ τὸ ἰον, διάφορον μορφῆν ἔχον· ἄ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐστὶ πορφυροί, ἄ δὲ λευκοί, ἄ δὲ μέλανα. καὶ ἐν τούτῳ τῶν ἰων τὸ θαυμαστόν ἐστιν, ὅτι τῇ ποιικιλίᾳ τῆς ὄψεως αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δύναται λειμῶνα πληροῦν.

578. τῶν τ' ἐλαῶν : Παρατηρητέον ὅτι τῶν ἄλλων καρπῶν καὶ φυτῶν ἀπλῶς μνημονεύσας, ἐπὶ τῶν ἐλαῶν ἐπέγαγε τὸ ὡν ποθεῦμεν. καὶ ἴσως ἢ ἐπεὶ δῶρον τῆς Ἀθηνᾶς, ἢ ὅτι εὐφορὸς ἐστὶν ἡ Ἄττικη εἰρημένως εἰς τὸν τῆς ἐλαίας καρπὸν.

582. χαῖρε, χαῖρ' ὧ φιλάτε : [Κορωνίς καὶ εἰσθεσις χοροῦ μονοστροφικῆ κῶλων κ'. ὣν τὰ α', ζ', ιε' τροχαϊκὰ ἐφθήμεμερῆ. τὰ β', σ', ιδ' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὰ γ', η' ὅμοια, Ἰωνικὰ μέντοι ἀπὸ μείζονος. τὰ δ', θ', ιη' δακτυλικὰ πενθήμεμερῆ. τὰ ε', ια', ιβ', ις', ιζ' παιωνικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ι' ὁμοίον, ἱαμβικὸν μέντοι. τὸ ιγ' παιωνικὸν ἐφθήμεμερές. τὸ ιδ' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. δ κ', κα'. ἐν ἐκθέσει στίχοι εἰσὶ τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ ὅμοιοι τοῖς ἐν τῇ εἰσθέσει τῆς διπλῆς ἀμοιβαίας μῆ'. ἐπὶ τῷ τελετῶν μὲν τοῦ χοροῦ κορωνίς, τῆς δὲ διπλῆς ἢ ἔξω διπλῆς. ἐπὶ μέντοι ταῖς ἀποθέσεσιν ἢ συνήθης παράγραφος.] διπλῆ καὶ τοῦ χοροῦ κῶλα γ' τροχαϊκά. ἐστὶ δὲ τὸ ὄλον τροχαϊκὸν ἐξάμετρον. τινὲς γράφουσι ἐδάμηνεν καὶ φασὶ τὰ μὲν β' τροχαϊκὰ ἀκατάληκτα, τὸ δὲ γ' τροχαϊκὸν καταληκτικόν. εἴτ' ἐν ἐκθέσει παιωνικὸς τετράμετρος καταληκτικὸς καὶ ἐν ἐκθέσει τετράμετρος καταληκτικὸς τροχαϊκός. εἶτα ἐν ἐκθέσει δ' κῶλα, ὡν τὰ γ' παιωνικὰ δῖρρυθμα, τὸ δὲ παρατέλειτον ἱαμβικὸν δίμετρον.

φιλάτῳ : Τὸ τέλειον φιλάτῃ, σκληρῶς τοῦ ἠ συναλειφθέντος. R. V.

583. ὅτι ἀπὸ πλήθους εἰς ἐνικὸν ἤλθεν. V.

584. δαιμονίως, σφοδρῶς. R.V.

585. (ἀνερπύσαι : Ἀπελθεῖν. ἰδίως δὲ ἔρπειν τὸ τῇ 5 γαστρὶ εἰλεῖσθαι, ὅθεν καὶ ἔρπετόν.)

586. ἦσθα γὰρ τὸ μέγιστον : Ἐπεὶ ἡ εἰρήνη πλείω πάντων τοῖς γεωργοῖς συμφέρει.

583. κάδάπανα καὶ φίλα : Ἐκ τῶν ἀγρῶν γὰρ οὗτο πάντα εἶχον αὐτόματα. ἐν δὲ τῷ πολέμῳ ὠνούσονται 10 καὶ ἐδαπάνων. (τινὲς δὲ γράφουσι μετὰ τοῦ ι, ἵνα τὸ νοούμενον ἦ, δαπάνη τε τρυφῶμεν. βέλτιον δὲ χωρὶς τοῦ ι ἀναγινώσκουσιν, ἔν' ἣ λέγων μηδὲν ἀναλίσκοντες, διὰ τὸ ἔχειν πάντα ἐκ τῶν ἀγρῶν, ἢ ὅτι ἐν τῇ εἰρήνῃ πολλὰ πᾶν καὶ τιμῆς ἑλαχίστης εὐρίσκειται.) 15

585. χιόρα : Χίδρον τὸ ἀπὸ ἐλύμου γινόμενον ὄσπριον, ἔδεσμα περὶ Καρίαν, ἦτοι τὸ ἀπὸ γλωρῶν κριθῶν, οἱ δὲ εἶδος βοτάνης. ἐκ δὲ τούτου δηλοῖ τὴν εὐετηρίαν. (Ἄλλως. ἐρεικτὰ ἐκ κριθῆς νέας γινόμενα.) — Ἄλλως. νῦν ἀπλῶς εὐκαρπία. οὕτω καὶ 20 καλοῦσι τὸ ἐκ πυρῶν ἀληγεσμένων βρώμα καὶ τὰ ἐκ νεαρῶν κριθῶν ἄλευρα. V.

583. τάμᾳ δὲ ξυνίετε : Πρὸς ταῦτα καὶ Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ πεποιήκεν (« ὧ λιπερνήτες πολῖται, τάμᾳ δὴ ξυνίετε. » ἐστὶ δὲ πρὸς τὰ Ἀρχιλόχου « ὧ λιπερνήτες 25 πολῖται, τάμᾳ δὴ ξυνίετε βήματα. » ὃ Ἐρμῆς δὲ ἐστὶν ὁ λέγων πρὸς τὸ ἐρωτηθὲν ὑπὸ τοῦ χοροῦ, δι' ἣν αἰτίαν τοσοῦτον ἀπέστη αὐτῶν ἡ θεὸς χρόνον. καὶ φησὶ πρῶτον αἴτιον γεγονέναι Φειδίαν.)

585. Φειδίας : Φιλόχορος ἐπὶ Θεοδώρου ἀρχόντος 30 ταῦτά φησι. καὶ τὸ ἀγάλμα τὸ χρυσοῦν τῆς Ἀθηνᾶς ἐστάθη εἰς τὸν νεῶν τὸν μέγαν, ἔχον χρυσοῦν σταθμῶν ταλάντων μδ', Περικλέους ἐπιστατοῦντος, Φειδίου δὲ ποιήσαντος. καὶ Φειδίας ὁ ποιήσας, δόξας παραλογίζεσθαι τὸν ἑλπᾶντα τὸν εἰς τὰς φοιλάδας, ἐκρίθη. καὶ 35 φυγὼν εἰς Ἴλιον ἐργολαβῆσαι τὸ ἀγάλμα τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ λέγεται, τοῦτο δὲ ἐξεργασάμενος ἀποθανεῖν ὑπὸ Ἥλίου ἐπὶ Πυθωδῶρον, ὅς ἐστιν ἀπὸ τούτου ἔβδμορος, περὶ Μεγαρέων εἰπὼν, ὅτι καὶ αὐτοὶ κατεβῶν Ἀθηναίων παρὰ Λακεδαιμονίοις, ἀδίκως λέγοντες εἰργεσθαι ἀγορᾶς καὶ λιμένων τῶν παρ' Ἀθηναίους. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ταῦτα ἐψηφίσαντο Περικλέους εἰπόντος, τὴν γῆν αὐτοῦ αἰτιώμενοι τὴν ἱερὰν τοῖς θεοῖς ἀπεργάζεσθαι. λέγουσι δὲ τινες ὡς Φειδίου τοῦ ἀγαματοποιοῦ δόξαντος παραλογίζεσθαι τὴν πόλιν καὶ φυγαδευθέντος, ὁ Περικλῆς φοβηθεὶς διὰ τὸ ἐπιστάτησαι τῇ 40 κατασκευῇ τοῦ ἀγάλματος καὶ συνεγνωκέναι τῇ κλοπῇ, ἔγραψε τὸ κατὰ Μεγαρέων πινάκιον καὶ τὸν πόλεμον ἐπῆνεγκεν, (ἵνα ἀπησυχολημένοι Ἀθηναῖοι εἰς τὸν πόλεμον μὴ δῶν τὰς εὐθύνας, ἐγκαλέσας Μεγαρεῦσιν ὡς τὴν 50 ἱερὰν ὄργαδα ταῖν θεᾶν ἐργασάμενοις. ἀλογος δὲ φαίνεται ἡ κατὰ Περικλέους ὑπόνοια, ἐπτά ἔτεσι πρότερον τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς τῶν περὶ Φειδίαν γενομένων. ὁ Φειδίας, ὡς Φιλόχορος φησὶν, ἐπὶ Θεοδώρου ἀρχόν-

τος τὸ ἀγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς κατασκευάσας ὑφείλετο
τὸ χρυσὸν ἐκ τῶν δρακόντων τῆς χρυσελεφαντίνης
Ἀθηνᾶς, ἐφ' ᾧ καταγρωσθεὶς ἐζημιώθη φυγῇ· γενόμε-
νος δὲ εἰς Ἥλιον, καὶ ἐργολαβήσας παρὰ τῶν Ἡλείων
6 τὸ ἀγαλμα τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου, καὶ καταγρωσθεὶς
ὑπ' αὐτῶν ὡς νοσφισάμενος ἀνηρέθη.)

606. (εἶτα Περικλῆς φοβηθεὶς : Εἶτα ὁ Περικλῆς
δεδιώς μὴ τῆς τύχης κοινωνήσῃ αὐτῷ, τούτεστιν εὐ-
λαβόμενος μὴ καὶ αὐτὸς ζημιωθῇ φυγῇ. ἐδόκει γὰρ ὁ
10 Περικλῆς συνεγνωκέναι τῇ κλοπῇ, ἐπεὶ καὶ ἐργεπιστα-
τεῖν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων χειροτόνηται. φοβηθεὶς οὖν
αὐτοῦ διελεγχθῆναι τὰς κλοπὰς, ἐκίνησε τὸν Πελο-
ποννησιακὸν πόλεμον, ἐλπίσας ταραχῆς γενομένης
καὶ περὶ τὸν πόλεμον ἀπασχοληθέντων τῶν Ἀθηναίων
15 εὐθύνας μὴ παρασχεῖν.) — τοῦ Φειδίου. R.

607. τὸν αὐτοδᾶξ : Τὸν ἐμπροσθέντα καὶ δάκνοντα,
αὐθάδη, ὄργιλον. ἐπεὶ οἱ ὄργιλοι δάκνουσι τοὺς ὀδοῦσι.
(οὐδὲν ἢ δάκνειν βλέποντα.)

608. ἐμβαλῶν σπινθῆρα : Ἐπεὶ ψήφισμα περὶ τῶν
20 Μεγαρέων ὁ Περικλῆς ἔγραψε, μήτε γῆς μήτε λιμέ-
νων αὐτοὺς ἐπιδαίνειν Ἀττικῶν, εἰ δὲ μὴ, τὸν λη-
φθέντα ἀγώγιμον εἶναι. (ἐφ' ᾧ κινήθησα πᾶσα ἡ
Ἑλλάς τὸν πόλεμον ἐποίησε. τινὲς δὲ φασιν ὅτι
ἐπλεξεν αὐτοῖς, καὶ κατηγόρησεν αὐτῶν ὡς ἀρπασάν-
25 των γυναῖκας Ἀθηναίων ἐν ἑορτῇ, συμβουλευσας πολε-
μεῖσθαι.)

610. ἔξεφύσησε γὰρ : Ἐξεκίνησεν, ἐτάραξεν. ἐξῆς
δὲ ἅπλο τοῦ σπινθῆρος τὸ φουστῆσαι ἔλαβε. καπνῷ δὲ
τροπικῶς εἰπῶν, ἐπέμεινε διόλου τῇ τροπῇ.

612. (ὡς δ' ἄπαξ τὸ πρῶτον : Οἰκειῶς πρὸς τοὺς
γεωργοὺς λέγων τοιαύταις τροπαίαις ἐχρήσατο· συμβαίνει
γὰρ ἐν τῇ συνθέσει τῶν πίθων ἕνα διαρραγῆναι, καὶ
τούτου τὰ ὄστρακα πλησιάζοντα διαρρηξίαι ἕτερον, καὶ
τοῦτον πάλιν τὸν ἐγγυρὸς, ὥστε πολλὴν γενέσθαι τὴν
35 βλάβην. τὸ δὲ λεγόμενον τοιοῦτὸν ἐστίν, ὡς ἄπαξ ἐκι-
νήθη καὶ συνεμαράχθη τὰ πράγματα τοῦ πολέμου γε-
νομένου, οὐκέτι ἦν οὐδὲ εἰς δε ἡδύνατο αὐτὰ παῦσαι,
καὶ οὕτως ἡ εἰρήνη παραπώλετο.)

613. (καὶ πίθος πληγείς : Τοῦτο λόγον οὐκ ἔχει,
40 ἀλλ' ἐξ αὐτοῦ δηλοῖ τοὺς πίθους ὑπὸ τῶν πολεμίων
κατάγνησθαι.)

616. (προσῆκοι : Συγγενῆς εἶη. τὸ γὰρ προσῆκοι
λέγεται ἐπὶ τῶν συγγενῶν. διὰ τοῦτο ἐπήνεργεν, οὔσα
συγγενῆς ἐκείνου. συγγενῆ δὲ αὐτὸν φησιν, ἐπεὶ ἅμα
45 τῷ φυγεῖν αὐτὸν ἡ εἰρήνη ἀνεχώρησεν.)

618. (οὔσα συγγενῆς : Ἐπεὶ προεῖπεν, « οὐδ' ὅπως
αὕτῃ προσῆκοι Φειδίας ἠκηκόειν, » πρὸς τὸ προσῆκοι
τὸ συγγενὲς ἐπήγαγε· προσῆκοντες γὰρ λέγονται οἱ συγ-
γενεῖς. τὸ δὲ ἠκηκόειν, οὕτω διὰ τοῦ ἡ Φρύνιχος ἀνα-
50 γινώσκει, συγγενῆ δὲ εἶπε τὸν Φειδίαν τῆς εἰρήνης,
καθὸ τεχνίτης ὁ Φειδίας, εὐμορφος δὲ εἰσάγεται ἡ Εἰ-
ρήνη οὔσα. ὡς πρὸς τὸν Φειδίαν οὖν ἡ καλὰ ζῶατα
ποιούσα.)

619. (κατ' ἐπειδὴ) ἴγρωσαν : Ὅρα τοῦ ποιητοῦ τὴν

οἰκονομίαν, καὶ ἐκπλαγῆσθαι αὐτόν. πάντα γὰρ τρόπον
ἤλθεν ἐν ἀρχῇ τοῦ ποιήματος μὴ προσκρούσαι τοὺς
Ἀθηναίους, φάσκων ἑτέρους εἶναι τοὺς πολέμου αἰτίους,
Βοιωτοὺς τε καὶ Μεγαρεῖς, οἱ, φησὶ, πρῶτοι τὴν
εἰρήνην ἐσκορόδισαν. νῦν δὲ πάλιν τοὺς Ἀθηναίους
5 ἀποφαίνεται αἰτιωτάτους τοῦ πολέμου, δι' ὧν τὸν
Περικλέα φησὶ γράψαι τὸ κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα,
καὶ ἀδικουμένους τοὺς συμμάχους εἰς ἀπόστασιν κε-
χωρηκέναι. τί οὖν ἡ τοῦ ποιητοῦ τέχνη; ὅτε μὲν δέος
ἦν τῆς εἰρήνης αὐτοὺς ἐπιτυχεῖν, ἐπὶ τοὺς ἄλλους ἀνή-
10 νεγκε τὴν αἰτίαν· ὅτε δὲ αὐτοὺς λοιπὸν κατὰ γνώμην
προκεχώρηκε τὰ πράγματα, φήμη δὲ τὸ τῆς εἰρήνης
τυχεῖν, ἤδη καὶ πρὸς αὐτοὺς παρρησιάζεται, οὐκ ὄνει-
δίσαι βουλόμενος αὐτοῖς, ἤδη γὰρ ἔγνωσαν ὄντως εἶναι
αἰτίοι, ἀλλ' ἀποστῆσαι προαιρουόμενος αὐτοὺς τῶν
15 τοιούτων ἔθων, ὡς ἂν μὴ τοῖς αὐτοῖς ἐμμένοντες δύσ-
νους ἔχωσι τοὺς ὑπηκόους.)

620. (σεσηρότας : Ἀπὸ τῶν κυνῶν ἡ μεταφορᾶ·
ὅταν γὰρ ὀργίζωνται, σεσηράσιν ἀλλήλοις.)

621. (τοὺς φόρους : Ἐδόκουν γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι ἐν
20 καιρῷ τοῦ πολέμου ἀπηνεῖς εἶναι πρὸς τοὺς φόρους οὐς
ἐτέλουν οἱ ὑπήκοοι.)

622. (αἰσχροκερδεῖς : Ὅτι αἰσχροκερδεῖς καὶ σμικρο-
λόγοι οἱ Λάκωνες, πρόδηλον καὶ ἐκ τοῦ χρησιμοῦ, « εἰ
φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ, ἄλλο δὲ οὐδέν. » ἦσαν
25 δὲ καὶ περὶ τοὺς ξένους ἀπάνθρωποι, καὶ οὐκ ἐξῆν
ξένῳ τινὶ αἰεὶ τῆς Σπάρτης ἐπιδαίνειν, ἀλλ' ὠρισμέναις
ἡμέραις.)

διειρωνόζονοι : Ἐξαπατῶντες τοὺς ξένους, καὶ ψευ-
δόμενοι δι' εἰρωνείας καὶ ὑποκρίσεως. καὶ οὐδὲν θαυ-
μαστὸν ἐνταῦθα ἐποιοῦν, παρ' οἷς καὶ ὁ τῆς ξηνηλασίας
κεῖται νόμος.)

627. (τὰς κράδας κατήσθιον : Καὶ αὐτοὶ ἀντέκοπτον
τὰς συκᾶς, ὥσπερ ἐκείνοι τὰς ἀμπέλους ἡμῶν. Ἄλλως.
κράδη εἶδος συκῆς. ἔστι δὲ καὶ μηχανή. κατήσθιον δὲ
35 ἀντὶ τοῦ κατεῖκοπτον.)

628. τὴν κορώνειον : Κορώνειος ὡς φιδάειος. ἔστι
δὲ εἶδος συκῆς. καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι [802]. ταύτην δὲ καὶ
κοράκειον λέγουσιν· ὁ γὰρ καρπὸς αὐτῆς κόρακι εἶκει
κατὰ τὸ χρώμα.
40

629. (ἐξεθρεψάμην : Ὡς ἐπὶ παιδίου εἶπεν ἡ ἀνθρώ-
που τὸ ἐξεθρεψάμην, ἐφ' ᾧτε ἱκανὴν διάθεσιν καὶ στορ-
γὴν ἐμποιῆσαι. ἢ ἵνα φαίνηται ἀγανακτῶν ἐν λόγοις.)

631. (ἐξμεδίμνον κυφέλην : Ἐξ μεδίμνους χωροῦσαν
κυφέλην. ἔστι δὲ εἶδος ἀγγείου ἡ μέτρου δεκτικὸν πυ-
45 ρῶν ἢ κριθῶν. οὕτως δὲ εἰρηται διὰ τὸ κεκρύφθαι αὐ-
τοῦ τὴν ἔλην· ἔστι γὰρ σκοτεινόν. διαφέρει δὲ πρὸς τὴν
κυφέλιδα, ἥτις ἐστὶν ὁ ἐν τοῖς ὠσί ρύπος. οὐ μόνον δὲ
πλεκται ἦσαν αἱ κυφέλαι, ἀλλὰ καὶ κεραμέαι. διὸ λίθῳ
φησὶν αὐτὴν κλασθῆναι.)
50

632. οὐργάτης λέως : Διὰ γὰρ τὰς συνεχεῖς τῶν πο-
λέμων εἰσβολὰς ἐσκευαγωγῆσαντο εἰς τὴν πόλιν οἱ ἀπὸ
τῶν ἀγρῶν.

633. πωλούμενος οὐκ ἐλάνθανεν : Ἐὰν μὲν ἦ οὐκ

ἐλάνθανε, σεμνολογεῖ λεληθότως αὐτοὺς ὡς μάλλον
 συνίνασι δυναμένους τὰς κατὰ τῆς πόλεως βλάβας τῶν
 ἐν τῇ πόλει τραφέντων, καὶ ταῦτα ἀγροίκους ὄντας. ἐάν
 δὲ οὐκ ἐμάνθανε, φησὶν ὅτι οὐδὲ ὁ ἀγροίκος λεῶς με-
 5 τοικισθεὶς εἰς τὰς πόλεις συνίει τῆς τῶν προδιδόντων
 πονηρίας, ἀλλ' ἠγνόησεν ὑπὸ τῶν πολιτευομένων πω-
 λούμενος. καθάπερ οἱ συνήθως ἀπ' αὐτῶν ἀπατώμενοι.

684. ἄνευ γιγάρτων : [Τῆς σταφυλῆς. διὰ τὸ ἀπο-
 στερεῖσθαι τῆς συνήθους διαίτης, καὶ ἀνακεχωρηκεῖναι
 10 ἐκ τῶν ἀγρῶν, καὶ ἐπιθυμεῖν αὐτῶν.] ἐξ ἀμφοτέρων δη-
 λούται ἀπεστερημένος τῶν ἀγρῶν καὶ ἐπιθυμῶν αὐτῶν.
 οἱ γὰρ ἀγροικοὶ κόπτοντες τὰ γίγαρτα μετὰ τῶν ἰσχά-
 δων ἐσθίουσιν.

686. ἀσθενούντας : Ἄντι τοῦ ἐν ἐνδείᾳ ὄντας. τὴν γὰρ
 15 τύχην ἰδίως νόσον καλοῦσι.

κάποροῦντας ἀλφίτων : Φαίνονται ὅτι συνελθόντες
 εἰς τὸ ἄστυ ἐπένοτον μὴ γεωργοῦντες.

687. δικροῖς : (Δικράνοις. [Callimach. fr. 246 :] « δι-
 κρانون ἤρυγε φησὶν ἐπαιρόμενον. » ἔδει δὲ εἰπεῖν) ζύ-
 20 λους, ὁ δὲ εἶπε κεκράγμασιν, ἐπειδὴ οἱ ῥήτορες δημηγο-
 ροῦντες τῇ κραυγῇ ἐπειθον μὴ ποιῆσαι εἰρήνην. (Ἄλ-
 λως. ζύλοις ἀπόθων τὴν Εἰρήνην καὶ ἐξέβαλον. κατα-
 σκευάζεται δὲ τὰ τοιαῦτα ζύλα, ἃ καλεῖται δίκρανα,
 ἐπὶ τοῦ ἀγροῦ, δύο χηλὰς ἔχοντα παρσοικότε τοῖς ζυ-
 25 λευομένοις. τοιοῦτοις οὖν, φησὶ, δικροῖς τὴν Εἰρήνην
 ὠθον.)

688. πολλὰκις φανείσασιν : Μετὰ γὰρ τὰ ἐν Πύλῳ
 ἐπρέσβευσαν περὶ διαλλαγῶν οἱ Λακεδαιμόνιοι· οἱ δὲ
 Ἄθηναῖοι οὐ προσεῖχον.

640. 640. τὰ Βρασιδίου : Ἄντι τοῦ τὰ Λακεδαιμονίων.
 ἅμα δὲ ὅτι ἐπὶ αὐτοῦ πολλοὶ τῶν ὑπηκόων προσεχώ-
 ρουν.

642. (ὠχρῶσα : Οὐ παρὰ τὸ φοβουμένη ὠχρῶσα,
 ἀλλ' ἴσον τῷ ἀσθενούσῃ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νοσούν-
 25 των. οὕτω γὰρ εἶπε φοβουμένη· τὸ γὰρ ἐξῆς τοῦτο δη-
 λοῖ.)

643. ἄτ' ἂν διαβάλοι : Ἄντι τοῦ εἰπεῖν παραβά-
 λου, ὡς ἐπὶ τροφῆς, διαβάλοι εἶπε διὰ τοὺς διαβάλλον-
 τας.

640. 644. οἱ δὲ τὰς πληγὰς : Τὸ ἐξῆς, οἱ δὲ ἔξενο ὄρωντες
 τὰς πληγὰς ἅς ἐτύποντο τινες τῶν δημοτῶν (παρὰ τῶν
 δημαγωγῶν), χρυσίον προσέφερον τοῖς ταῦτα ποιούσι.
 λέγει δὲ τοῖς ῥήτορσιν.

646. ἐβῶουν : Ἄντι τοῦ ἐπλήρουν, ἐφραττον.

646. 648. ὁ βυρσοπόλης : (Ἐπεὶ μάλιστα ὁ Κλέων ἐνί-
 στατο τῇ εἰρήνῃ. σεσημειώται δὲ ὅτι νεκροὺς κωμωδεῖ.
 διὸ, ἐπειδὴ ἐμνήσθη αὐτοῦ ὁ Ἑρμῆς, παῦε παῦε φησὶν
 ὁ Τρυγαῖος.) ἀποθανῶν γὰρ ἦν, καὶ οὐκ ἦν ἐξὸν τε-
 30 θηγκότας κωμωδεῖν.

650. 650. οὐκ : Ὅτι χθόνιος ὁ Ἑρμῆς καὶ κατακτείνης
 παρὰ Ῥοδίοις καὶ Ἀθηναίοις.

651. (ἄτ' ἂν οὖν λέγῃς : Διπλῆ καὶ εἰσθεσις εἰς μέ-
 λος τροχαϊκόν, οὗ πάντε μὲν ἐστὶ κῶλα δίμετρα ἀκα-

τάληκτα, τὸ δὲ ε' ἐφθήμερες. ἐν ἐκθέσει δὲ ἰαμβεῖον.
 ὅφ' ὁ αἰ ἀμφοτέρωθεν ἐξῶ διπλαῖ.)

652. (εἰ πανούργος ἦν : Λεληθότως κωμωδεῖ αὐτὸν
 ὡς τοιοῦτον ἄλιν, καὶ ταῦτα παραινῶν ἔκεινον μὴ λοι-
 δορεῖν αὐτόν.)

657. ἀλλ' ὅτι σωπᾶς : Πρὸς τὴν Εἰρήνην φησὶ κω-
 5 φὸν γὰρ εἰσάγει τὸ πρόσωπον.)

658. (ἀλλ' οὐκ ἂν εἶποι : Διπλῆ καὶ εἰσθεσις παρὰ
 τὸ τετράμετρον εἰς ἰαμβικὰ τρίμετρα οἷ'. μετὰ δὲ τὰ
 λέ' ἐστὶ προαναφώνημα τὸ ὦ ὦ.)

659. (ὄργην γὰρ αὐτοῖς : Ἄττικῶς ἀντι τοῦ ὀργίζε-
 10 ται. λείπει δὲ ἡ ὑπέρ, ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν.)

662. μισοπορκαριστάτης : Ἄντι τοῦ μισοπολεμε,
 παρὰ τὸν πόρκακα. πόρκαξ δὲ κατὰ τινὰς μὲν ὁ ἀνα-
 φορεὺς τῆς ἀσπίδος, ὡς δὲ τινες, τὸ διῆκον μέσον τῆς
 15 ἀσπίδος σιδήριον, ᾧ κρατεῖ τὴν ἀσπίδα ὁ στρατιώτης.

663. (εἶεν, ἀκούω : Ὡς τῆς Εἰρήνης καλεσάσης τὸν
 Ἑρμῆν καὶ λαλησάσης αὐτῷ. τὸ δὲ ἐπικαλεῖς ἀντι τοῦ
 ἐγκαλεῖς.)

665. ἐλθοῦσά φησι : Φιλόχορος φησιν οὕτως « Λα-
 20 « κεδαιμόνιοι περὶ διαλύσεων ἐπεμψαν πρέσβεις πρὸς
 « Ἀθηναίους, στονδᾶς ποιησάμενοι πρὸς τοὺς ἐν Πύλῳ,
 « καὶ τὰς ναῦς αὐτῶν παραδόντες οὐσας ἕ'. Κλέωνος
 « δὲ ἀντειπόντος ταῖς διαλύσεσι, στασιάσαι λέγεται τὴν
 « ἐκκλησίαν. ἐρωτήσῃ δὲ συνέβη τὸν ἐπιστάτην. ἐνί-
 25 « κησαν δὲ οἱ πολεμεῖν βουλόμενοι. » (Ἄλλως.) μετὰ
 τὰ ἐν Πύλῳ. ἐπὶ Κλέωνος γὰρ πρεσβευσαμένων Λα-
 κεδαιμονίων, ἐστασίασαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὡς Φιλόχο-
 ρός φησι. (μετὰ τὰ ἐν Πύλῳ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους οὐς

ἔλαβεν ὁ Κλέων, ἐπεμψαν Λακεδαιμόνιοι πρὸς Ἀθη-
 30 ναίους ἐπαγγελόμενοι δώσειν τὰς τριήρεις ἅς εἰλή-
 φεσαν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ πολέμῳ, ἅμα δὲ καὶ περὶ
 εἰρήνης καὶ σπονδῶν. ἀντίειπεν οὖν τότε Κλέων, καὶ
 τοῦ ἐπιστάτου τρίτον ἐρωτήσαντος τὴν βουλὴν τί βού-
 λεται, εἰρήνην ἢ πόλεμον, εἴλετο ἢ βουλὴ τὸν πόλεμον
 35 συνεστάναι.)

666. (κίστην πλέαν : Πλήρη κυτίδα. κυτίδας δὲ ἐκά-
 λουν τὰς κίστας. πλέαν δὲ προσέθηκεν, ὅτι ἐξῆν τοῖς
 Ἀθηναίοις τότε ἐκ περιουσίας τὴν εἰρήνην ποιήσασθαι,
 οὕτω λαμπρῶς τῷ πολέμῳ κεκρατηκόσι.)

667. ἀποχειροτονηθῆναι τρίς : Ὡς τρίς ἀποχειροτο-
 40 νηθείσης. καὶ διὰ τούτων δὲ σεμνύνει τοὺς Ἀθηναίους,
 ὡς ἐξουσίαν ἐσχηκότας ποιῆσαι εἰρήνην.

669. ἐν τοῖς σκύτεσι : (Διὰ τὴν δειλίαν. παροιμία
 « ἐπὶ σκύτῃ βλέπει. » ἢ σκύτῃ ἀντι τοῦ πρὸς τὰ πολε-
 45 μικά. ἢ πρὸς τὸν Κλέωνα, ὅτι σκυτεὺς ἦν.) ἀντι τοῦ ἐν
 τῷ φόβῳ τοῦ Κλέωνος (ὁ νοῦς ἦν ἡμῶν).

673. εὐνούστατος μὲν ἦν : Ὅτι βίβασσις καὶ δειλὸς
 ἦν.

676. ψυχὴν γ' ἄριστος : Τοῦτο μετὰ εἰρωνείας, ὡς
 50 δηλοῖ καὶ τὸ ἐξῆς, καὶ ὅτι κατέλιπε τὸν λόγον μηδὲν
 αὐτῷ ἐπαγαγῶν.

676. οὐκ ἦν ἄρ' οὐπὲρ φησιν : Οὔτε γνήσιος ἦν τῷ

πατρὶ, ἀλλὰ καὶ βίβασπις ἦν. τὰ δύο οὖν αὐτῷ προσ-
τρίβεται.

878. ἀποβολιμαῖος : Ἄμα καὶ παρὰ τὸ ἀποβαλεῖν
τὰ ὄπλα, καὶ παρὰ τὸ ὑποβολιμαῖος εἶναι.

6 880. [ἄστις κρατύνει. τοῦ λίθου δὲ] ἀντὶ τοῦ βήματος.
ἄστις νῦν διέπει τὰ τῆς πολιτείας καὶ διαπρέπει. πύκνα
δὲ φησι τὸ ἐν τῇ Ἀττικῇ δικαστήριον. R. V.

881. Ὑπέρβολος νῦν : Ὅτι μετὰ τὸν Κλέωνα Ὑπέρ-
βολος ἐπολιτεύσατο. (Χρέμητος δὲ υἱὸς ἦν Ὑπέρβολος,
10 ἀδελφὸς δὲ Χάρωνος, λυχνοπώλης, φαῦλος τοῦς τρό-
πους. οὗτος μετὰ τὴν τοῦ Κλέωνος δυναστείαν διεδέ-
ξατο τὴν δημαγωγίαν. ἀπ' αὐτοῦ δὲ πρώτου ἤρξαντο
Ἀθηναῖοι φαῦλοι παραδιδόναι τὴν πόλιν καὶ τὴν δη-
μαγωγίαν, πρότερον δημαγωγούντων πάνυ λαμπρῶν
15 πολιτῶν. προεἶλετο δὲ τοὺς τοιούτους ὁ δῆμος, ἀπιστῶν
διὰ πόλεμον τὸν πρὸς Λακεδαιμονίους τοῖς ἐνδόξοις τῶν
πολιτῶν, μὴ τὴν δημοκρατίαν καταλύσαιεν. ἐξωστρα-
κίσθη δὲ οὗτος, οὐ διὰ δυνάμειος φόβου καὶ ἀξιώματος,
ἀλλὰ διὰ πονηρίαν καὶ αἰσχύνῃν τῆς πόλεως. ἐν Σάμῳ
20 δὲ διατρίβων, ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐχθρῶν ἐπιβουλευθεὶς
ἀπέθανε, καὶ τὸν νεκρὸν αὐτοῦ εἰς σάκκον βαλόντες
ἔρριψαν εἰς τὸ πέλαγος.)

882. περιάγεις : Ἀποστρέφεται ἀκούσασα τοῦ Ὑπερ-
βόλου τὸ ὄνομα ἢ Εἰρήνην, ἀχθεθεῖσα ἐπ' αὐτῷ, ὅτι
25 καὶ αὐτὸς καδὸς ἦν. R. V.

884. ἐπεγράψατο : Ἀντὶ τοῦ ἐχειροτόνησε, κατέ-
στησεν. (ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μετοίκων τοὺς προστά-
τας προγραφόντων ἑαυτοῖς.)

888. (γυμνὸς ὢν : Προσεστῶτος δηλονότι.)

30 888. (περιεζώσατο : Οἱ γὰρ γυμνοὶ ἐπιθυμοῦσι κἂν
περιζώματος τυχεῖν. ὁ δὲ νοῦς, δι' ἀνάγκην τέως τοῦτον
ἐζώσατο μὴ ἔχουσα πολυτελέστερον.)

889. (πῶς οὖν ζυνοῖσαι : Ἐν ἴσῳ εἶρηκε τοῦτο τῷ
πῶς ταῦτα ἢ πόλις οἰκονομήσει καὶ θήσεται. τὸ δὲ ἐξῆς,
35 πῶς συνοίσει τῇ πόλει ταῦτα; ἔρωτᾷ.)

891. (ἐψηλαφῶμεν : Ἀπὸ τοῦ συμβεθεκτότος εἰληφε
τὸ ἐψηλαφῶμεν· οἱ γὰρ ἐν σκότῳ ζητοῦντες, τοῦ ζητου-
μένου τὴν ἀκριβῆ ὄψιν οὐχ ὀρῶντες, ψηλαφῶντες ἀνευ-
ρίσκουσιν αὐτό.)

40 892. πρὸς λύχνον βουλευόμεν : Ὅτι λυχνοπώλης ὁ
Ὑπέρβολος. τινες δὲ φασιν αὐτὸν Σύρον. καὶ Κρατῖνος
δὲ ἐν Πυτίνῃ « Ὑπέρβολον δ' ἀποσθέσας ἐν τοῖς λύ-
χνουσι γράψον. »

898. ὅ τι πράττει Σοφοκλῆς : Γελοῖα ταῦτα. ὡς γὰρ
45 περὶ σπουδαίων τὴν ἔμφασιν ποιούμενος ἐπήνεγκεν,
ὅτι περὶ Σοφοκλέους ἐπιθετό μου.

897. ἐκ τοῦ Σοφοκλέους γίνεται : (Ὅτι ἐπὶ μισθῷ
ἔγραψε τὰ μέλη, καὶ γὰρ) Σιμωνίδης δοκεῖ πρώτος
σικρολογίαν εἰσενεγκῖν εἰς τὰ ἄσματα καὶ γράψαι
50 ἄσμα μισθοῦ. τοῦτο δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς Ἰσθμιονί-
καις [2, 1] φησιν αἰνιττόμενος· (« οἱ μὲν πάλαι, ὧ
« Θρασύβουλε, φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων ἐς δίφρον Μοι-
« σᾶν ἔβαινον, κλυτὰ φῶριγγι συναντόμενοι, ῥίμφα
« παιδείους ἐτόξενον μελιγάρας ἕμνουσ. ἀ μουσα γὰρ

« φιλοκερδῆς οὐ ποτ' ἦν οὐδ' ἐργάτις, οὐδ' ἐπέρναντο
« γλυκεῖα ποτὶ Τερψιχόρας ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα
« μαλθακόφωνοι αἰοδαί. ») τὸ μέντοι περὶ κίβωτῶν ἐπὶ
Σιμωνίδου λεγόμενον, ὅτι παρακειμένας εἶχε δύο, τὴν
μὲν κενὴν, τὴν δὲ μεστὴν, καὶ τὴν μὲν κενὴν χαρίτων
6 εἶλεν εἶναι γνώριμον, πλὴν τοῦτο λέγω περιφερόμενον
εὐρίσκεται. καθ' ἱστορίαν γὰρ οὐδεὶς εἶρηκεν. (Ἄλ-
λων.) ὁ Σιμωνίδης διεβέβητο ἐπὶ φιλαργυρίᾳ, καὶ τὸν
Σοφοκλέα οὖν διὰ φιλαργυρίαν εἰοικέναι τῷ Σιμωνίδῃ.
λέγεται δὲ καὶ ὅτι ἐκ τῆς στρατηγίας τῆς ἐν Σάμῳ ἤρ-
10 γυρίσατο. (χαριέντως δὲ πάνυ τῷ αὐτῷ λόγῳ διέσυρε
β. . . . τοῦ ἱαμβοποιοῦ, καὶ μέμνηται ὅτι σικρο-
λόγος ἦν· ὅθεν Ξενοφάνης κίμβικα αὐτὸν προσαγορεύει.
καὶ Σοφοκλέα καὶ Σιμωνίδῃν διέσυρεν ὡς μικρολόγους.
ἀλλὰ μήποτε ἐδόκει Σοφοκλῆς περὶ τοὺς μισθοὺς καὶ 15
τὰς νεμήσεις ὅψε ποτε φιλοτιμότερος γεγονέναι.)

898. γέρον οὖν : (Ἀρχαῖος καὶ παλαιός. οἷον γηρά-
σας φιλάργυρος ἐγίνετο.) — μετὰ τὰ ζ' ἔτη βεδίωκεν.
πῶς οὖν γέρον; R.

899. κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι : Ἄντὶ τοῦ φρυγάνου, 20
(ψιάθου. λέγοιτο δ' ἂν ἐπὶ φιλοκερδεῖ. λέγεται δὲ καὶ
ἄλλως « θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. » ῥίψ δὲ
ἔστιν ἱμαντῶδες φυτὸν, παρὰ τὸ βέβρω ῥέψ καὶ ῥίψ, καὶ
ῥίπεισι τοῖς τῆς ἱτέας κλάδοις.)

701. (ἐνέβαλον : Ἄντὶ τοῦ ἐπῆλθον τῇ πόλει.) 25

702. (ῥακιάσας : Οἷον ὠχριάσας, ἢ ἐκλυθεῖς, ἢ λι-
ποψυχίας, ἢ ἀθυμίας. ὡς φιλοπότην δὲ διαβάλλει
πάλιν τὸν Κρατῖνον, μετὰ ἐκλύσεως ἐσκοτωμένον. ᾧ
ἴσως ἀκολουθεῖ καὶ τὸ ὠχριάθ. τοιοῦτοι δὲ οἱ λιποψυ-
χοῦντες· τρέπεται γὰρ αὐτῶν ἡ χροιά. Ἄλλως. Λυ- 30
κόφρων τὸ ῥακιάθ ἀντὶ τοῦ ὠχριάθ. Ἐρατοσθένης δὲ
τὸ ὑπὸ ἐκλύσεως ἐσκοτῶσθαι, ᾧ ἴσως ἀκολουθεῖ τὸ
ὠχριάθ. ὅτι δὲ φιλονοῖ ὁ Κρατῖνος, καὶ αὐτὸς ἐν τῇ
Πυτίνῃ σαφῶς λέγει.)

704. χᾶτερα πόσ' ἄττ' οἶε : Ὡσπερ ἐκπλαγεῖσθαι 35
τῆς εἰρήνης ἐπήγαγε τὸ καὶ ἕτερα τοιαῦτα γεγονέναι
ἐν τῇ πόλει.

706. ἴθι νυν : Μίαν τῶν συναελθουσῶν τῇ Εἰρήνῃ
πρὸς γάμον αὐτῷ δίδωσι. προειρήκαμεν δὲ ὅτι συνανειλι-
κῶσθησαν αὐτῇ ἢ τε Ὀπώρα καὶ ἢ Θεωρία. ἦσαν δὲ 40
ἐταῖραι.

708. (ἐκποῦ σαυτῷ : Οὐκ εἶπε τοὺς παῖδας, ἀλλὰ
τοὺς βότρους διὰ τὴν Ὀπώραν.)

710. διὰ χρόνου τί σοι δοκῶ : Ὅτι οἱ διὰ χρόνου
ἐσθιοντες ὄπώραν πολλὴν βλάπτονται, καὶ οἱ συνου- 45
στάζοντες συνεχῶς. ἐπεὶ οὖν ἐδόκει Ὀπώρα εἶναι καὶ
ἢ πόρνη, πρὸς ἀμφοτέρα ἐπαίξεν.

711. κατελάσας : Συνουσίας. Vict.

712. βλήχωνα : Βλήχωνά φασιν Ἀττικοὶ διὰ τοῦ
β, οὐχὶ διὰ τοῦ γ. οἱ δὲ πολλὴν ὄπώραν ἐσθιοντες, ἐάν 50
κυκεῶνα βλήχωναν πίνωσιν, οὐ βλάπτονται. βρέγοντες
οὖν γλήχωνα ἐπιπίνουσι, διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ὀπου τὴν καρ-
διαν κατῆσθαι. Ἴνα οὖν ἢ δριμύτης ἀποστύψῃ,
γλήχωνα ἐλάμβανον. (Ἄλλως. οἱ ὄπώραν πολλὴν

ἐσθλόντες κυκεῶνα πίνουσιν ὑπὲρ τοῦ πῆξαι τὴν τροφήν καὶ μὴ ναυτιᾶν· καὶ γὰρ τὸ πολὺ τῆς ὀπώρας προσίσταται τῇ στομαχῷ. Ἄλλως, τοὺς ὑπὸ τῆς ὀπώρας βαρυνομένους ἰᾶσθαι φασιν, εἰ ἀποβρέξαντες γλήχωνα εἰς ὑδωρ πίοιεν· ἰᾶσθαι γὰρ οὕτω τοὺς τῆς καρδίας πόνοους.)

713. (τὴν θεωρίαν : Τοῖς μὲν γεωργοῖς φέρουσα τὴν Ὀπώραν ἔδωκε, τῇ δὲ βουλή τὴν Θεωρίαν ἀπένευμεν· ἐδόκει γὰρ ἡ βουλή τῆς θεωρίας.)

10 716. τῆς θεωρίας : Ἡ γὰρ βουλή τὰς θεωρίας ἐξέπεμπε. — λείπει δὲ τὸ ἔνεκεν. R. (τινὲς δὲ στίζουσιν εἰς τὸ βουλή, καὶ συνάπτουσι τὸ σὺ τῆς Θεωρίας ὅσον ζυμὸν ῥοφήσεις ἡμερῶν τριῶν, ὡς ψηφιομένης τῆς βουλής ὕσαι βούς ἐπὶ τοῖσις.)

15 718. (ἡμερῶν τριῶν : Ἐπὶ γ' γὰρ ἡμέρας ἐψηφίσατο ἡ βουλή βούς ὕσαι. ἀφ' ὧν καὶ ἕτερα ζῦα.)

717. χολικὰς : Τὰ τῶν βοῶν παχέα ἔντερα· ταῦτα γὰρ οὐχ ἱεροῦντο, ὡς τὸ ἄλλο σῶμα. τινὲς δὲ χολικὰς φασιν εἶδος ἰχθύος.

20 722. (ἀστραπηφορεῖ : Ὁ στίχος ἐκ Βελλεροφόντου Εὐριπίδου. παρὰ τὸ ἀστραπαῖς ὕπηρτεῖν.)

724. τὴν τοῦ Γανυμήδους : Ἀντὶ τοῦ τὴν κόπρον, ὅτι οὗτος μόνος θνητὸς ἐν θεοῖς. τινὲς δὲ διὰ τὸ ἐν ἀρχῇ [11] ῥηθῆναι αὐτῷ « ἕτεραν ἕτεραν παιδὸς ἡταιρηχότος » ἐδόκει γὰρ καὶ ὁ Γανυμήδης ἐρώμενος εἶναι Διός.

726. (παρὰ τὴν θεὸν : Τινὲς οὐ παρὰ τὴν Εἰρήνην, λέγουσι γὰρ ἐν τῷ οὐρανῷ μέναι καὶ ἐκεῖθεν ἐνεργεῖν, ὡσπερ καὶ τὸν Πόλεμον οὐδαμοῦ γὰρ αὐτῆς μέμνηται ἐν τοῖς ἐξῆς ὡς κατελθούσης. παρὰ τὴν θεὸν οὖν τὴν Ἀθηνᾶν· ἀγαλμα γὰρ ἦν ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Ἀθηνᾶς.) δεῦρ' ὧ κόραϊ : Τῇ Εἰρήνῃ καὶ τῇ Θεωρίᾳ καὶ τῇ Ὀπώρᾳ λέγει.

727. (ἔπεσθον ἄμ' ἐμοί : Κατέλυσε τοῦ οὐρανοῦ τὴν 35 ὑπόκρισιν. κάτεισι γὰρ ἐπὶ τὴν ὀρχήστραν κλιμαξίν. ἐχόμενος δὲ τῆς Εἰρήνης καταβαίνει ὁ πρῶτος ἐπὶ τὴν ὀρχήστραν. ἴσως δὲ καὶ ὁ χορὸς ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἀναγωγὴν τῆς Εἰρήνης.)

728. (ἐστυχότες : Ἔδει εἰπεῖν ἐστῶτες. τὸ δὲ ἐστυ- 40 χότες ἐχρήσατο διὰ τὴν Εἰρήνην, ὡσπερ διὰ τὸ γαμηθῆναι αὐτῶν τὴν μὲν τῷ Τρυγαίῳ, τὴν δὲ τῇ βουλή. πόρραι γὰρ εἰσιν ἐσκευασμένα.)

729. (ἀλλ' ἴθι χαίρων : Ὁ χορὸς μένων ποιεῖ πα- 45 ράβασιν οὐ τελείαν, ἀλλὰ κομμάτιον μὲν ἐστὶ τοῦ ἄνθρωπου. ὧν τετράμετρα καταληκτικὰ τέσσαρα μὲν ἐν ἐκθέσει παρὰ ταῦτα, ὅτι εἰσιν ἀναπαιστικοὶ τελευταῖοι τροχαῖκοι κάτισοι τοῖς ἄλλοις. Ἄλλως, ἡ παράβασις αὐτῆ οὐκ ἐστὶ τελεία. τοῦ γὰρ ἐπιρρήματος καὶ ἀντεπιρρήματος ἐστέρηται. ἐστὶ τοίνυν τὸ μὲν κομμάτιον 50 στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ε'. τὸ δὲ μακρὸν στίχων ὁμοίων λγ'. ἡ δ' ἐκθεσις κώλων δέκα διμέτρων πλὴν τοῦ τελευταίου καταληκτικῶν. ἐπὶ πᾶσι παράγραφος.)

SCHOL. ARISTOPH.

(τὰ σκεῦη : Τὰς ἄμας, τὰ σχοινία. γυμνὸν γὰρ ποι- οῦσι τὸν χορὸν οἱ κωμικοὶ αἰεὶ, ἵνα ὀρχῆται.)

730. (κυπτάζειν : Κρυφιαίως διατρίβειν καὶ κρύπτεσθαι.)

733. χρῆν μὲν τύπτειν : (Νῦν παραβάσει λέχρηται 5 ὁ χορὸς, μὴδὲν περὶ τοῦ προκειμένου λέγων ἢ τὸν ποιητὴν ἐπαινῶν. παράβασιν ἐκάλουν ἀπὸ τοῦ παραβαίνειν τὸν χορὸν ἀπὸ τῆς νενομισμένης στάσεως εἰς τὴν καταντικρὸν τοῦ θεάτρου ὄψιν, ὅπότε ἐβούλετο ὁ ποιητὴς διαλεχθῆναι τι ἐξω τῆς ὑποθέσεως ἄνευ τῶν 10 ὑποκριτῶν πρὸς τὸ θέατρον διὰ τοῦ χοροῦ. ἐστρέφετο δὲ ὁ χορὸς καὶ ἐγίνοντο στοῖχοι δ'. εἶτα διελθόντες τὴν καλουμένην παράβασιν ἐστρέφοντο πάλιν εἰς τὴν πρό- τέραν στάσιν. δῆλον δὲ πῶς οὐσιν αὐτοὶ οἱ ποιηταί, τὸ στρέφεσθαι σημαίνοντες καὶ τὸ παραβαίνειν. Πλάτων 15 ἐν τῷ Παιδαρίῳ « εἰ μὲν μὴ λίαν ὦ ἕδρες ἡναγκαζό- « μην | στρέψαι δεῦρ', οὐκ ἂν παρέβην εἰς λέξιν τοιάνδ' « ἐπῶν, » ἀμφω σημαίνας, καὶ τὸ στρέφεσθαι καὶ τὸ παραβαίνειν. Κρατῖνος δὲ ἐν τῇ Πυλαίᾳ δηλοῖ ὅτι ἐξ 20 ἐστὶ ζυγὰ τοῦ χοροῦ. ὁ δὲ νοῦς,) ἐχρῆν μὲν, εἰ τις κω- μωδοποιητὴς ἑαυτὸν ἐπῆνε παραβάσει χρώμενος, τοὺς βραβδούχους ἐκείνους τύπτειν αὐτὸν ὡς πρεπεῖς τι με- ταχειριζόμενον. εἰ δὲ πρέπον ἐστίν, ὧ Μοῦσα, ἑαυτὸν ἐπαινεῖσαι τινὰ, φησὶν ὁ διδάσκαλος ἡμῶν, τουτέστιν ὁ Ἀριστοφάνης, ἄξιος εἶναι πολλῆς τιμῆς, ὅστις, Ἄρι- 26 στοφάνης, ἄριστος γεγένηται. ἦσαν δὲ ἐπὶ τῆς θυμῆλης βραβδοφόροι τινὲς, οἱ τῆς εὐκοσμίας ἐμέλοντο τῶν θεα- τῶν. ἡ βραβδούχος εἶπε τοὺς κριτὰς τοῦ ἀγῶνος, οὐς ὁ ποιητὴς αἰσιμνήτας εἶπεν.

736. παραβάς ἐν τοῖς ἀναπαίστοις : Πᾶσαν παρέκ- 30 βασιν ἀναπαίστους λέγει.

736. παρὰ τὰ Σιμωνίδου ἐκ τῶν ἐλεγείων « εἰ δ' ἄρα τιμῆσαι, θύγατερ Διός, ὅστις ἄριστος δῆμῳ Ἀθη- ναίων ἐξετέλεσσα μόνος. » V.

740. ἐς τὰ βράκια : Ὡς τοιαῦτα εἰσαγόντων τῶν 35 ἄλλων κωμικῶν, (βρακοφορῶντας). αἰνίττεται δὲ εἰς Εὐπόλιν.

καὶ τοῖς φθειρσίν : Ἀντὶ τοῦ εὐτελεῖς ἀνδρας καὶ ἀδόξους.

741. τοὺς θ' Ἡρακλίας : (Μάττειν τὸ πολλὰ ἐσθίειν. 40 ἀπὸ τῆς ματτομένης ζύμης. αἰνίττεται δὲ ταῦτα εἰς Εὐπόλιν, ὃς ἐποίησεν Ἡρακλῆα πεινῶντα καὶ Διόνυσον δεῖλδον καὶ Δία μοιχὸν καὶ δούλον κλαίοντα. τινὲς δὲ φασιν εἰς Κρατῖνον αἰνίττεσθαι, ὡς τοιαῦτα ποιῶντα δράματα. ἐπεπόλασε δὲ ταῦτα τότε τὰ λήμματα. καὶ 45 αὐτὸς δὲ ὁ Ἀριστοφάνης ὡς γαστριμαργον τὸν Ἡρακλῆα κωμῶδει καὶ ἐν Ὀρνισί καὶ ἐν Αἰολοσκιῶνι. καὶ ἐν τοῖς Σφηξί [εω] περὶ τούτων φησὶ, τοῦ τε Ἡρακλέους καὶ τοῦ δούλου. ἐπεπόλαζε γὰρ τότε ταῦτα, Ἡρακλῆς πεινῶν καὶ Διόνυσος δεῖλδς καὶ μοιχὸς Ζεὺς,) ὥστε 50 καὶ αὐτοὺς (δοκεῖν) ἄχθεσθαι. Κρατῖνος « ὑπὸ δ' Ἡρα- « κλέους πεινῶντος ἄγει καὶ σκώπτοντες ταῦτα οὐ « βιωτὸν ἐστὶ. » περὶ δὲ τῶν δούλων καὶ ἐν Βατράχοις φησίν.

745. Ἴν' ὁ σύνδουλος σκώψας : Ἀντί τοῦ, καὶ τούτους τοὺς δούλους ἐξέφερον κλάοντας τούτου ἕνεκα, ἵνα ὁ σύνδουλος χλευάζων ἀνέρηται αὐτόν.

746. ὕστριχίς : Ἡ ἐξ ἰσίων τριγῶν μαστίξ. (ἔστι δὲ καὶ ὕστριχίς θηρίων τρίχας ἔχον ὄδς, ἃς ἐν τῷ διώκεισθαι ἐξακοντίζει κατὰ τῶν διοκόντων.)

(εἰσέβαλεν : Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰς πόλεις πορθούντων τὸ εἰσέβαλεν. καὶ ἔμεινεν ἐν τῇ τροπῇ. κυρίως γὰρ εἰσβαλεῖν ἔστι τὸ πολεμίους τινὰς εἰσελθεῖν εἰς πόλιν.)

747. διὰ τὸ πλῆθος τῶν πληγῶν. R.

748. (βωμολογεύματα : Τουτέστι βωμολόχα σκώμματα, ὅ ἐστι σκώπτοντας εὐτελεῖς τινὰς καὶ ἀσθενεῖς ἄνδρας.)

749. ἐποίησε τέχνην : Ταῦτα καὶ Φερεκράτης ἐποίησε τὸν Αἰσχύλον λέγοντα ἐν τοῖς Κραπατάλοις « ὅστις γ' αὐτοῖς παρέδωκε τέχνην μεγάλην ἐξοικοδομήσας. »

κατ' ἔργωσεν : Ἀντί τοῦ (ὑψώσεν,) ἤξῃσεν, ἔμεγάλυνε καὶ ἠσφαλίσατο, καὶ ἐπὶ τὸ σεμνότερον τὰ ποιήματα ἤγαγεν. καὶ ἐν ἄλλοις [Ran. 1004] περὶ αὐτοῦ φησιν « ἄλλ' ὢ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνά. »

750. (οὐκ ἀγοραῖος : Οὐ κατημαζευμένους.)

752. ἄλλ' Ἡρακλέους ὄργην : (Ἐνδοξῶς πάλιν παρελαβεν αὐτὸς τὸν Ἡρακλῆν. λέγει γὰρ, οὐ κατὰ τοὺς ἄλλους ποιητὰς μετρίους τινὰς καὶ φαύλους λοιδορεῖν καὶ κωμωδεῖν προειλόμην, ἀλλ' ὡσπερ Ἡρακλῆς τοὺς μεγάλους ἀθλοῦς ὑπέστη, οὕτω καὶ γὰρ τοὺς ἀρίστους καὶ μέγα δυναμένους παρ' ὑμῖν κωμωδεῖν εἰλόμην.) Ἡρακλῆα γὰρ μιμούμενος, οὐκ εὐτελεῖς ἄνδρας κωμωδεῖν ἐπεχειρεῖ.

753. διαβάς βυρσῶν ὀδμάς : Ὡσανεῖ ἔλεγε ποταμοὺς ἢ χαράδρας. ταῦτα δὲ διὰ δὲ τὸν Κλέωνα· εἰκὸς γὰρ ἦν αὐτὸν ἀπειλεῖν τῷ Ἀριστοφάνει διὰ τὰς ὕβρεις. τὸ βαρβαρῶδες δὲ τοῦ Κλέωνος ὁλοῖ διὰ τοῦ βαρβαροθύμου· Παρλαγῶν γὰρ ἦν. (τοῦ Ἡρακλέους δὲ μνημονεύσας, ἐξῆς τὸ βυρσῶν ὄσμην ἐπήγαγεν, ἐπεὶ δοκεῖ ὁ Ἡρακλῆς τῆν Αὐγέου κόπρον ἐκκαθαρκέναι.)

755. οὐ δεινότετα : Ἐρατοσθένης ἀγνοήσας τὰ κατὰ τὴν Κύνναν, κυνὸς γράφει, (κυνὸς ὡς ἀκτίνες ἔλαμπον). Κύννα δὲ καὶ Σαλαβαχῶ πόρνα Ἀθήνησι. (Ἄλλως. τὴν ἀναιδέϊαν αὐτοῦ καὶ τὴν τραχύτητα τῶν τρόπων δείκνυσι διὰ τῶν ὄψεων, ὡς καὶ Ὀμηρος [II. A, 104] « ὅσος δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἰκτιν. » τῆς δὲ Κύννης μὲμνηται καὶ ἐν τοῖς Ἰππεῦσι [785] λέγων « καὶ Κύνναν καὶ Σαλαβαχῶ. » Ἄλλως. Κύννα ἑταῖρα ἐστίν. ὄηλον δὲ ὅτι καὶ ἀναιδῆς καὶ πόρνης ὄφθαλμοὺς εἶχεν.)

756. ἑκατὸν δὲ κύκλω : (Ὡσεὶ ἔλεγεν ὄφρων.) εἰκὸς γὰρ σύστημα τὸν Κλέωνα ἔχειν κολάκων. χαράδρα δὲ ἐστὶ διῶρυξ πηλοῦ μεστή. ὄλεθρον δὲ εἶπεν, οὐχ ὕδωρ ἔχουσα. δέον δὲ εἰπεῖν ἐλιχμῶντο, ἐλιχῶντο εἶπε διὰ τὸ λίγων τῶν κολάκων. Ἄλλως. εἰκὸς γὰρ σύστημα τὸν Κλέωνα ἔχειν μέγα δυνάμενον τῶν ὑποτρεχόντων αὐτὸν καὶ θεραπευόντων. ὁ δὲ εἶπεν, ὡσεὶ ἔλεγεν δρα-

κόντων ἑκατὸν κεφαλαῖς αὐτὸν καθωπλίσθαι, καὶ τοῦτο πρὸς ἕνα τῶν Ἡρακλέους αἰνιττόμενος ἀθλῶν, τὴν ἑκοντακέφαλον ὕδραν. (καὶ γὰρ Τυρῶνα αὐτὸν εἶπεν ἐν τοῖς Ἰππεῦσι [811]· τοσαύταις δὲ ἐκείνος κεφαλαῖς ὄπλιστο. ἢ διὰ τοὺς περὶ αὐτὸν κολάκας.)

757. χαράδρας : Ἀντί τοῦ χειμάρρου ποταμοῦ. κατὰ γουσι δὲ οὗτοι παντοῖα μετὰ τοῦ βέυματος. οὐκ εἶπε δὲ πηλόν, ἀλλ' ὄλεθρον.

758. φώκης δ' ὄσμην : Θαλάσσιον ζῷον ἢ φώκη. Ὀμηρος [Od. Δ, 442] « φωκάων ἀλιотρεφένων ὀλοῦτατος ἢ ὄδμη. »

λαμίας ὄρχεις : Δραστικοὶ γὰρ οἱ ὄρχεις. Δίδυμος δὲ εἰδωλοποιεῖ τινὰς ὄρχεις Λαμίας· θῆλυ γάρ. ἐντεῦθεν καὶ Λάμος ἢ πόλις τῶν Λαιστργόνων. (λέγεται δὲ ἢ Λάμια Βήλου καὶ Λιβύης θυγάτηρ, ἥς ἐρασθῆναι τὸν Δία φασίν, μεταγαγεῖν δὲ αὐτὴν ἀπὸ Λιβύης εἰς Ἰταλίαν, ἀφ' ἧς καὶ πόλις ἐν Ἰταλίᾳ Λάμια προσαγορεύεται. ἔνθεν αὐτῇ συνελθὼν ὁ Ζεὺς, οὐκ ἔλαθε τὴν Ἥραν, ἥτις ζηλοτυποῦσα τὴν Λάμιαν τὰ γινόμενα αὐτῆς τέκνα ἀνῆρει ἀεὶ. ἢ δὲ ἀποθνησκόντων τῶν τέκνων αὐτῆς βαρυνομένη, τὰ τῶν ἄλλων παιδία διὰ φθόνον ὑποκλέπτουσα ἀνῆρει. διὰ τοῦτο καὶ τὰς τίθτας ἐκφροσούσας τὰ βρέφη καλεῖν ἐπ' αὐτοῖς τὴν Λάμιαν. μυθεύεται δὲ ὡς αὔπνος αὕτη διατελεῖ βουλήσει Ἥρας, ἵνα καὶ ἡμέρας καὶ νύκτας ἐν τῷ πένθει ἦ, ἕως οὗ αὐτὴν ἐλεήσας ὁ Ζεὺς ἀφαιρετοὺς αὐτῆς τοὺς ὄφθαλμοὺς ἐποίησεν, ὅπως ἂν ἐν αὐτῇ ἢ ἐξαιρεῖσθαι καὶ πάλιν θείναι. λέγεται δὲ ἐσχηκέναι παρὰ Διὸς καὶ τὸ μεταμορφοῦσθαι εἰς ὄτι οὖν βούλοιο. οὕτως ὕδρον ἐν ὑπομνήματι. ἀλλόκοτον δὲ τι τέρας ὑποστήσασθαι βούλεται τὸν Κλέωνα· τὴν γὰρ Λάμιαν φησὶν ἄγριον εἶναι ζῷον καὶ δύσοσμον καὶ ἀνήμερον. οὐκ ἀρκεσθεῖς δὲ τούτοις αὐτὸν εἰκάσαι μόνους, προσέθηκε καὶ ἀπλουν. ἵνα μᾶλλον αὐξήσῃ τὴν περὶ τὸν Κλέωνα δυσοσίαν.)

759. τοιοῦτον ἰδὼν τέρας : Εἰρηκὸς τῶν σκωμμάτων 35 αὐτοῦ τὸ 'κατ' εἶδος, ἔσκωψεν αὐτὸν πάλιν ἐπὶ τὸ γενικὸν ἀναδραμῶν, δι' οὗ τέρας αὐτὸν καλεῖ μείζονα δόξαν τῶν προειρημένων ἐγκαταλιπῶν ἔχειν τοῖς ἀηχοῦσι περὶ αὐτοῦ.

762. παιδὰς ἐπείρων : (Ὡς τῶν ἄλλων ἐξιώντων καὶ 40 δεομένων καὶ νέων καὶ τῶν παίδων εἰς τὸ σπουδάζειν αὐτοῖς, ἵνα νικῆσωσιν.) εἰώθησι δὲ καὶ παιδεραστεῖν ἀβρυνόμενοι τῇ νίκη. αἰνίττεται δὲ εἰς Εὐπόλιν (καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν, ὡς παίδων ἐρῶντας καὶ παλαιστρας περιερχομένους).

764. (παῦρ) ἀνιάσας : Ὡς τῶν νικούντων ταῦτα 45 ποιοῦντων καὶ εἰς ὕβριν ἐξελκομένων. ὀλίγα κωμωδήσας ἢ οὐδὲν λυπήσας. ὁμοίως τῷ [II. E, 800] « ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα εἰκότα γείνατο Τυδεΐς. »

765. (πρὸς ταῦτα χρεῶν : Διὰ ταῦτα ὑμᾶς ἀξίω συλαμβάνεσθαι, ἢ δι' αὐτὰ τὰ δίκαια.)

767. καὶ τοῖς φαλακροῖσι : Τοῦτο εἰς ἑαυτὸν· φαλακρὸς γὰρ ἦν ὁ Ἀριστοφάνης. τρωγαλίων δὲ ἀντί τοῦ

τῶν τραγημάτων. οὕτω γὰρ ἐκάλουσιν τὰ τραγήματα οἱ παλαιοί.

772. καὶ μὴ ἀφαίρει γενναιοτάτου : Μηδὲν ἀφαίρει τῶν παρακειμένων, ἀλλὰ πάντα παράθεσ. τὸ δὲ σχῆμα Ἰατρικόν, τὸ γενικὴν εἰπεῖν ἀντὶ αἰτιατικῆς, ὡς καὶ νῦν εἶπε τὸν τραγαλῶν ἀντὶ τοῦ τὰ τραγάλια.

773. λείπει ἡ ἐξ. R.

774. λαμπρὸν διὰ τὴν φαλακρότητα. ἡ εὐπαρρησία-στον. V. διαλαμπρὸν. R.

10 (775). Μοῦσα σὺ μὲν πολέμου : Τὸ χ πρὸς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ μέτρου. αὕτη δὲ πλοκή ἐστὶ καὶ ἑλαθεν. σφοδρὰ δὲ γλαφυρὸν εἴρηται, καὶ ἐστὶ Σησιχορείος.

μοῦσα σὺ μὲν : [Ἡ ὦδ' αὕτη καὶ στροφή κώλων ἐστὶ κβ'. τοσοῦτων δὲ καὶ ἡ ἀνωδὴ καὶ ἀντιστροφή.]

15 οὐ γὰρ διήρηται, ἀλλ' ἐχόμενοι εἰσὶν ἀλλήλων, ἐπεὶ οὐ κείται μεταξὺ τὸ ἐπίρρημα. τὰ μὲν οὖν α', ζ', ιδ', ις', ιθ', κ' δακτυλικά πενθημιμερῆ. τὰ δὲ β', δ' προσοδιακὰ δίμετρα ἀκατάληκτα ἐκ παίωνος β' καὶ χοριαμβου. τὸ δὲ γ' τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. τὸ ε' ἰαμβικὸν πενθημιμερές. τὸ δὲ ζ' ἀκατάληκτον δίμετρον. τὰ

20 η', θ', ια' δακτυλικά τρίμετρα. τὸ ι' τροχαϊκὴ βάσις. τὰ ιβ', ιγ' χοριαμβικά. εἰς βακχεῖον περαιούμενα δίμετρα. τὸ ιδ' ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὰ ις', κ' ἀναπαιστικά βάσεις. τὸ ιθ' δακτυλικὸν δίμετρον. τὸ τελευταῖον ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει

25 τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δ' ἀντιστροφῆς κορωνίς. — διπλῆ καὶ μεταβολὴ εἰς μονοστροφικὴν διάδα ἔννεακαίδεκα κώλων ἔχουσα τὰς περιόδους, ὧν τὸ α' δακτυλικὸν πενθημιμερές, τὸ β' περίσδος προσοδικὴ ἐν-

30 δεκάσημος ἢ δωδεκάσημος· τὸ γ' ἰθυφαλλικὸν καὶ τὸ δ' ἄμοιον. τὸ ε' πενθημιμερές, δ' χαλοῦσιν ἰαμβέλιγον. τὸ ζ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ζ' δακτυλικὸν τρίπουν εἰς δισυλλαβίαν. τὸ η' δακτυλικὸν ἄμοιον. τινὲς δὲ συνάπτουσι τὸ η' καὶ τὸ θ' καὶ γίνεται ἔγκωμιολογι-

35 κὸν εἰς διπενθημιμερές, δ' καὶ ἄμοιον. τὰ ἐξῆς ι', ια', ιβ', ὡς μὲν κεκώλιστα, ἐστὶ χορίαμβος ἐφθημιμερῆς, συνῆπται δέ. δύναται δὲ τὸ α' αὐτῶν μετατεθῆναι ἐκ τῆς ἐξῆς συλλαβῆς, τὰ δὲ λοιπὰ ἐνωθῆναι. τὸ δὲ ιγ' δακτυλικὸν ἐφθημιμερές. τὸ ιδ' ἀναπαιστικὸν τρίπουν.

40 τὸ ιε' δακτυλικὸν τετράπουν εἰς τρισυλλαβίαν. τὸ ις' διπλοῦν εἰς δισυλλαβίαν. τὸ ιζ' δακτυλικὸν τετράπουν. τὸ ιθ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. τὸ ιθ' εἰς ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. V.

776. κλείουσα θεῶν τε γάμους : Ὅτι σύνθηδες ἦν 45 τοῖς παλαιοῖς ἄδειν θεῶν τε καὶ ἥρώων γάμους. σημειοῦται δὲ ταῦτα ὁ μὶχθος πρὸς τοὺς ἀθετοῦντας τὴν ἐν Ὀδυσσεΐᾳ Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης μοιχεΐαν.

Καρκίνος : Τραγωδίας ποιητής, (ὅς εἶχε ταπεινούς 50 τινὰς παῖδας). Καρκίνος τραγωδοποιός. ἐν δὲ τῷ ἀντιγράφῳ (παροξύτονον) εὔρον τὸ Καρκίνος. ἴσως οὖν συνέστελεν αὐτὸ, ὡς καὶ Ἄρατος. παῖδες δὲ Καρκίνου τρεῖς, Ξενοκλῆς, Ξενότιμος, Ξεναρχος. τραγικοί δὲ οὗτοι χορευταί, οἵτινες διὰ τὴν σμικρότητα τῶν σωμάτων ὄργυες ἐκαλοῦνται.

780. (ὄργυας οἰκογενεῖς : Δέον ὄρνιθας οἰκογενεῖς εἰπεῖν, ὄργυας εἶπε, πρᾶγμα τῆς φύσεως ἀλλότριον, πλὴν εἰ μὴ ὡς μαχίμους διαβάλλει τοὺς παῖδας τοῦ Καρκίνου· φιλεριστικὴ γὰρ τῶν ἀρρένων ὄργυων ἡ φύσις. οἰκογενεῖς δὲ ἀντὶ τοῦ ἡμέρους, ἐν οἴκῳ τεθραμ- 5 μένους. προεῖρηται δὲ περὶ τῶν Καρκίνου υἱῶν, ὅτι μικροί. ἀεὶ μέντοι τὸ ὄργυας ἐκτείνεται, νῦν δὲ διὰ τὸ μέτρον συνέσταλται.)

γυλιαύχενας : (Αὐχένας οὐκ ἔχοντας, καθάπερ ὁ γύλιος. ὡς μικροὺς δὲ καὶ γογγυλώδεις σκώπτει. ἐχόμενον δὲ οὗτοι τῷ πατρὶ. Ἄλλως.) μακροτραχήλους· γύλιος γὰρ πλέγμα ἐστὶ στρατιωτικὸν ἐπιμηχεῖς, τουτέστιν εἰς δεῦ λῆγον. κολοβὸν οὖν εἰκὸς εἶναι τὸ θλον σῶμα. καὶ μόνον τὸν τράχηλον μακρὸν. (Ἄλλως. γύλιος πλεκτόν τι σκεῦος στρατιωτικόν, στενόστομον, 15 ἐν ᾧ τὰ σιτία ἐμβαλλοῦσι. διαβάλλει δὲ αὐτοὺς ὡς λεπρούς καὶ λεπτούς, καὶ μακροὺς τραχήλους ἔχοντας. ἐκ τοῖς ἐπιφερομένοις δὲ ἐξηγήσεται ὅτι ἐστὶ τὸ γυλιαύχενας. ὄρχηστὰς δὲ, εἰσέφερε γὰρ αὐτοὺς ὁ πατήρ ἐν τοῖς δράμασιν ὄρχουμένους.)

780. ναννοφυεῖς : Νάννοι λέγονται οἱ κολοβοὶ τῶν ἀνθρώπων· οἱ δὲ κολοβοὶ τῶν ἵππων Ἴννοι λέγονται.

σφυράδων ἀποκνίσματα : Ἄντὶ τοῦ ταπεινούς καὶ μικρούς, οὐδὲ θίαις σφυράδας. σφυράδες δὲ εἰσι τὰ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων ἀποπατήματα. (Εὐπολις Αἰξί 25 « σφυράδων πολλῶν ἀναμέστη. » Ἄλλως. ἡ σφυράς κυάμου ἔχει τὸ μέγεθος ταύταις οὖν ἀπεικάζει αὐτοὺς. μᾶλλον δὲ οὐδὲ ταύταις, ἀλλὰ τοῖς ἀποκνίσμασιν αὐτῶν καὶ ἀποτημίμασιν. εὐτελλίζει οὖν αὐτοὺς διὰ τὸ βραχύ· ἡ γὰρ τοῦ μικροῦ μερὶς μικρὰ οὐδὲν ἂν εἴη.)

782. μηχανοδίφας : Ἄπὸ μέρους τοῦτο Ξενοκλῆς γὰρ ὁ Καρκίνου δοκεῖ μηχανάνας καὶ κατατείας εἰσάγειν ἐν τοῖς δράμασι. Πλάτων Σοιστιαῖς « Ξενοκλῆς δ' 30 « δωδεκαμήχανος ὁ Καρκίνου παῖς τοῦ θαλαττίου. » (Ἄλλως. μηχανοδίφας εἶπεν αὐτοὺς, ἐπειδὴ πολλάκις 35 ὡς τραγωδοὶ μηχανάνας εἰσέφερον, ἤνικα θεοὺς ἐμμοῦνοντο ἀνερχομένους ἢ κατερχομένους ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον.)

784. δ' παρ' ἐλιπίδας : (Τοῦτο πρὸς τὸ ἄνω « μῆθ' 40 ἔλθης αὐτοῖς συνέριθος. ») καὶ γὰρ εἶπεν ὁ πατήρ γα- 40 λῆν τινὰ (τῆς) ἐσπέρας ἀπάγξει τὸ δρᾶμα αὐτοῦ, ἅπερ εἶχε παρὰ προσδοκίαν, τουτέστιν δ' μετὰ μόχθου συν-εγράψατο. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς νόθον περὶ τὰ κλέμματα. Ἄλλως. δρᾶμα ἐποίησε τοὺς Μῦας διὰ τοῦτο καὶ γαλῆν εἶπεν ἀπάγξει.

786. (γαλῆν τῆς ἐσπέρας : Ἄντὶ τοῦ ὑπὸ τῆς γαλῆς 45 τὸ δρᾶμα ἀπαγῆθαι. δρᾶμα γὰρ ποιήσας ὁ Καρκίνος ἢ ὁ Ξενοκλῆς παρῆλθε μέγα καυχώμενος ἐπ' αὐτῷ, καὶ παρελθὼν ἠττήθη. ὡς ἠττήθέντος οὖν εἶπεν, ἐν ᾧ μεγάλας εἶχεν ἐλιπίδας δρᾶμα. ἐπειδὴ δὲ αἱ γα- 50 λαὶ τοὺς μῦς νυκτὸς πνίγουσι, παρὰ τοῦτο παίζει.)

787. (τοῖαδε χρῆ Χαρίτων : Τῇ στροφῇ ἀποδέδωκε τὴν ἀντίστροφον· πάλιν γὰρ ἐπὶ τὸν οἰκείον ἐπανέδρα- 50 μεν ἔπαινον, φάσκων ὅτι διὰ ταῦτα πάντα χρῆ τοὺς

θεατὰς μετὰ πάσης εὐνοίας ἀποδέχεται τὰ ὑπ' αὐτοῦ ποιήματα. ἴδωμεν οὖν τὴν στροφὴν τί ἐστὶ καὶ πῶς τὴν ἀντίστροφον ἐπήγαγε. κἀν ταῖς Νεφέλαις δὲ εἶπον ὅτι δεῖ πάντως ἀνταποδίδοσθαι τῇ στροφῇ τὴν ἀντίστροφον, εἶτα ἀμφοτέραις ἐπαγαγεῖν τὴν ἐπωδὸν ἐκ τούτων γὰρ τὰ χορικά συνεστάναι, στροφῆς, ἀντιστροφου, ἐπωδοῦ. ἀντίστροφος δὲ εἰρηται παρὰ τὸ ἀναστρέφειν ἐπὶ τὸν ἐξ ἀρχῆς νοῦν τοῦ λόγου, μεταξὺ λεγομένων τῶν περιττῶν, καὶ ὡσπερ ἐνθεθειμένων καὶ δυναμένων ὑπεξαίρεισθαι, οὐδὲν ἤττον τῆς ἀκολουθίας σωζομένης. ἔχει δὲ οὕτως « ἀνδρῶν τε δαίτας καὶ θάλασας μακάρων. σοὶ γὰρ τὰδ' ἐξ ἀρχῆς μέλει. » εἶτα « τοιαῦδε χρὴ Χαρίτων. » διὰ μέσου δὲ τὰ περὶ τῶν Καρκίνου παίδων. ἔστι δὲ παρὰ τὰ Στῆσιχόρου ἐκ τῆς Ὀρασείας « τοιαῦδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλιᾶ μων ἱμάνειν, Φρύγιον μέλος ἐξευρόντας ἀβρῶς ἦρος « ἐπερχομένου. » δαμώματα δὲ τὰ δημοσία ἀδόμητα. 800. (ἔταν ἡρῖν) : Καὶ αὕτη πλοκὴ Στῆσιχόρειος. φησὶ γὰρ οὕτως « ἔταν ἦρος ὦρα κελαδῆ χειλῶν. » 803. Μόρσιμος μὴδὲ Μελάνθιος : Τραγικοί ποιηταὶ ἀμφοτέροι. ὁ δὲ Μόρσιμος Φιλοκλέους τοῦ τραγικοῦ υἱός, πονηρὸς καὶ ἀμετρος. ὁ δὲ Μελάνθιος κωμωδεῖται εἰς μαλακίαν καὶ ὄσφαγιαν. καὶ πολὺ μᾶλλον ἐν τοῖς Κόλαξιν Εὐπολις αὐτὸν ὡς κίναιδον διαβάλλει καὶ κόλακα. ἀλλὰ καὶ ὡς (λευκάς ἔχοντα καὶ) λεπρὸν Ἄριστοφάνης ἐν Ὀρνισιν [150] « ὅς οὐκ ἰδὼν βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου. » 808. (ἀδελφός τε καὶ αὐτός : Ὄς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μελανθίου τραγικοῦ ὄντος ἀσήμου. Εἰς τὸ αὐτό. δέχονται τινες καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μελανθίου τραγικοῦ ποιητοῦ ὄντος, ἀσήμου δέ. οὐκ ἀνάγκη δὲ διαιρεῖν καὶ ποιεῖν, πρὸς τὸ τὸν χορὸν εἶχε, τὸ ἀδελφός τε καὶ αὐτός. ἀλλὰ τὰ μὲν πρῶτα ἴδια περὶ τοῦ Μελανθίου μέχρι τοῦ χορὸν εἶχεν. ἀπ' ἄλλης δὲ ἀρχῆς περὶ τε αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ, τὰ εἰς ὄσφαγιαν. ὅτι γὰρ ὁ Μελάνθιος ὄσφαγος, προείρηται. καὶ παρ' Εὐπολίδι ἐν Ἀστρατεύσει.) 809. (ἄμφω) : Στικτέον εἰς τὸ ἄμφω. ὅτι μὲν γὰρ τραγικοὶ ἀμφοτέροι, Μελάνθιος καὶ ὁ τούτου ἀδελφός, δὴλον τὸ δὲ Γοργόνες καὶ ὄσφαγοὶ ἐπὶ Μελανθίου μόνου τοιοῦτος γὰρ οὗτος διαβάλλεται. τινὲς δὲ εἰς τὸ εἶχον στίξουσιν, ἵνα Μελάνθιος μὲν ἔχη τὸν χορὸν, ἀμφοτέροι δὲ ὦσιν ὄσφαγοί.) 811. βατιδοσκόποι : Βάτις εἶδος ἰχθύος. ἡ καθόλου οἱ ἰχθύες. ἄρπυιαι δὲ ἄρπαγες τῶν ἰχθύων. ἄρπυια γὰρ ἄρπακτικὸν ζῶον. 812. γρασοῦσαι : Ἀπὸ τῶν ἰχθύων ἀποσοβοῦντες τὰς γρασίδας, ὡς μὴ ἀγοράζειν. ἡ γρασίσι συγκοιμώμενοι σοβάδας γὰρ τὰς πάνας λέγουσιν. Εὐπολις « παρὰ τῆδε σὺ τῇ σοβάδι κατηγάγου. » (ὡς γρασοφίλους δὲ αὐτοὺς εἰσάγει, καὶ περὶ γραῶν ἔρωτας ἐπτοημένους. ἀντὶ τοῦ γραῶν ὄχουόντες.) τραγομάσχαλοι : Ἄντι τοῦ δύσομοι οἱ γὰρ ἄρρηνες τῶν αἰγῶν τοιοῦτοι.

ἰχθυολύμαι : Οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς ἰχθύς εἶχον ὡς μέγα ἔδεσμα.

815. καταχρησμένη : (Μέγα) καταπτύσασα (αὐτῶν, ὧ Μοῦσα, τῶν προειρημένων ποιητῶν καὶ τῶν παίδων τοῦ Καρκίνου).

816. ἀφῆκε τὸ ῥῆμα καὶ τὸ ἀντεπίρρημα. R.

819. ὡς χαλεπὸν : (Κορωνίς προΐασι γὰρ οἱ ὑποκριταί. καὶ τὰ πρῶτα ἰαμβικὰ τρίμετρα ἀκατάληκτα λ'ς. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.) ὁ Τρυγαῖός ἐστὶ κατελθὼν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ λοιπὸν τῇ οἰκίᾳ πλησιάσας, καὶ τὸν κόπον, ὅν ὑπέστη, διηγεῖται.

822. κακοῦθεις πάνυ : Ἀνθυπήλλαξεν ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν μικρότεροι, παρ' ὑπόνοιαν διαβάλλων Ἀθηναίους ὡς κακούργους. δοκεῖ δὲ καὶ τοῖς ἄνω τὰ κάτω μικρὰ φαίνεσθαι.

824. ἐπυθόμην τινός : Ἄντι τοῦ εἰπεῖν ὡς νομιζῶ, ὡς περὶ ἄλλου φησί.

829. ψυχὰς δὴ ἢ τρεῖς : Διαβάλλει αὐτοὺς ὡς μετεώρους, ἐπεὶ περὶ τῶν νεφελῶν λέγουσι πολλά. (συνεχῶς δὲ κωμωδοῦσι τοὺς διθυραμβοποιοὺς ὡς ἐκ τοῦ ἀέρος καὶ τῶν νεφελῶν σπῶντας τὰς λέξεις, διὰ τὸ συνθέτους εἶναι παρ' αὐτοῖς.)

830. ἀναβολάς : Τὰς ἀρχὰς τῶν ἀσμάτων. Ὅμηρος [Od. A, 155] « ἦτοι ὁ φορμιζῶν ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖδειν. »

831. τὰς ἐνδιαεριανερινηγέτους : Κωμωδεῖ τοὺς διθυραμβοποιοὺς ὡς ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἀρχομένους, (καὶ λέξεις τινὰς αὐτῶν διαβάλλει τῶν διθυραμβοποιοῶν ὡς τοιαῦτα λεγόντων. Δίδυμος δὲ πεπλάνηται λέγων αὐερινηγέτους· οὐ γὰρ λέγουσιν αὐέρα οὗτοι. συνεχῶς δὲ αὐτοὺς κωμωδοῦσιν ὡς ἀέρας καὶ νεφέλας καὶ τὰ ἐκ τούτων σύνθετα ποιοῦντας. μήποτε δὲ οὐκ ἀόριστος μόνον, ἀλλὰ καὶ τινὸς τῶν διθυραμβοποιοῶν λέξεις τινὰς χλευάζει. Ἄλλως.) Ἄλλως. τὰ προῖμια τῶν διθυραμβοποιοῶν ὡς ἐπιτοπλίεστον ἀπάδοντά ἐστι καὶ οὐδὲν πρὸς τὸ πρᾶγμα δηλοῖ. τὸ δὲ τοιοῦτον μετεώρων ἀνδρῶν.

835. Ἴων ὁ Χίος : Διθυράμβων καὶ τραγωδίας καὶ μελῶν ποιητής. ἐποίησε δὲ ὦδὴν, ἧς ἡ ἀρχὴ « ἀοῖον ἀεροφοῖταν ἀστέρα μείναιμεν, ἀελίου λευκῆ πτέρυγι πρόδρομον. » φαίνεται δὲ τετελετωτικῶς ἐκ τούτων. παῖζων οὖν ὁ Ἄριστοφάνης ἀοῖον αὐτὸν φησιν ἀστέρα κληθῆναι. περιδῆτος δὲ ἐγένετο. ἔγραψε δὲ καὶ κωμωδίας καὶ ἐπιγράμματα (καὶ παιᾶνας καὶ ἕμνους καὶ σχολιά καὶ ἐγκώμια καὶ ἐλεγεία, καὶ καταλογαδὴν τὸν πρεσβευτικὸν λεγόμενον, ὃν νόθον ἀξιοῦσιν εἶναι τινες καὶ οὐχὶ αὐτοῦ. φέρεται δὲ αὐτοῦ καὶ κτίσις καὶ κοσμολογικὸς καὶ ὑπομνήματα καὶ ἄλλα τινά. καὶ πάνυ δόκιμος ἦν. φησὶ δὲ αὐτὸν ἰμοῦ διθυράμβων καὶ τραγωδῶν ἀγωνισάμενον ἐν τῇ Ἀττικῇ νικῆσαι, καὶ εὐνοίας χάριν προῖκα Χίον οἶνον πέμψαι Ἀθηναίους. Σωκράτους δὲ τοῦ φιλοσόφου ἔστιν εἰς αὐτὸν λόγος λεγόμενος Ἴων. μέμνηται αὐτοῦ καὶ Καλλιμάχος ἐν τοῖς Χωλιάμβοις, ὅτι πολλὰ ἔγραψεν.) [ὡς δ' ἦλθεν ἐνθάδε, ἀντὶ τοῦ εἰς

ἐὼν οὐρανὸν, ἀπέθανεν.] — εἰς τὸν οὐρανόν. ἀπέθανε γὰρ. ἀεὶον δὲ τὸν ἔψων. R.

887. (Ἄσιον αὐτὸν : Ὅτι ὁ μὲν Ἴων ἤδη τεθνήκει, δῆλον. οὐκ ἀδῆλον δὲ ἐστὶ ὅτι πρὸς τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐν τινὶ τῶν διθυράμβων λελεγμένον τὸ ἀσίος ἀστήρ παίζει.)

889. οἱ καόμενοι : Οἱ σπινθηρίζοντες, οἱ καλούμενοι διάττοντες, (οἱ ἐν τῷ λάμπειν τοὺς σπινθῆρας πέμποντες.)

841. ἰπνοὺς : Οὗς νῦν ἡμεῖς λαμπτήρας ἢ φανοὺς 10 καλούμεν. (τοὺς νῦν φανοὺς καλουμένους λύχνους τινὰς φασὶ λέγειν τῶν παλαιῶν, τὰς δὲ λαμπάδας τοὺς τραγικούς φανοὺς ἢ πανοὺς διὰ τοῦ π.)

842. (ταυτηνὶ λαβῶν : Ἐλέγετο ὅτι δύο πόρνας εἶχε τῇ Εἰρήνῃ συναφθείσας, τὴν τε Ὀπώραν καὶ τὴν 15 Θεωρίαν, ὧν τὴν μὲν Ὀπώραν ἔδωκε τοῖς γεωργοῖς, τῇ δὲ βουλῇ τὴν Θεωρίαν. τούτων οὖν τὴν μὲν Ὀπώραν τοῖς οἰκέταις ὁ Τρυγαῖος δίδωσιν ἀπαγαγεῖν εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς αὐτὸς αὐτὴν γαμήσων, καὶ παρακελεύεται τὰ πρὸς τοὺς γάμους αὐτῆς εὐτρεπίσαι. τὴν δὲ Θεωρίαν 20 αὐτὸς φησὶν ἀπομύσας ὡσεὶν τῇ βουλῇ. ἴσως δὲ ἡ Εἰρήνῃ ἐν τῷ οὐρανῷ ἔμεινεν· οὐδαμοῦ γὰρ ποιεῖται αὐτῆς μνήμην ὡς κατελευσῆς.)

843. ἀντὶ τοῦ κατακλύζεσθαι ποίησον, ὅ ἐστι γέμισον ὕδατος. R. V.

25 844. προστακτικὸν ἐστὶ τὸ στόρνυ καὶ ἐστὶν ὁ τε σύνδεσμος. R. V.

846. τὴν Θεωρίαν. R.

849. πορνοβοσκοῦσι : Πιθανῶς ἐδήλωσεν ὅτι πόρναί 30 ἦσαν ἡ Ὀπώρα καὶ ἡ Θεωρία.

850. οὐκ, ἀλλὰ : Οὐχ ὡς ἐν ἀποφάσει, ἀλλ' ὡσεὶ εἶπεν, ἀλλ' οὐχὶ κακῆ τινὲς εἰσὶν ἀπὸ τούτων; ἐπεὶ πῶς ἀπαρνησάμενος συντίθεται ἄλιν.

851. ἀγε νυν : Ὁ θεράπων λέγει ἀγε νυν ἴωμεν τῇ Ὀπώρᾳ, εἶτα ἐρωτᾷ τὸν δεσπότην περὶ τῆς Ὀπώρας.

25 854. λέγειν ἄνω : Τούτο καὶ τὰ ἐξῆς διὰ τὸ κακέμφατον τίνες παραιτοῦνται, (ὅτι ἐπαμφοτερίζοντως λέλεκται, καὶ πρὸς τὸ πρᾶγμα καὶ πρὸς τὸ ἀσελγές.)

855. εἰς τὸ κακέμφατον τῆς πόρνης λέγεται. R. V.

856. εὐδαιμονικῶς : [Στροφή ἀμοιβαία κώλων ζ'. 40 ἔχει δὲ καὶ ἀντιστροφήν τὰ « ἢ χρηστὸς ἀνήρ. » καὶ εἰσὶ τοῦ μὲν χοροῦ τὰ κῶλα Ἴωνικὰ ἀπὸ μείζονος, τὰ μὲν β' δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ γ' ἡμιόλιον· ὁ δὲ τοῦ ὑποκριτοῦ στίχος ἰαμβικός τετράμετρος καταληκτικός. καὶ αὐθὶς τὰ τοῦ χοροῦ τρία τοῖς ἄνω κάτιστα κώλοις.

45 ὑφ' α' παράγραφος καὶ ἡ ἔσω διπλῆ. ἐξῆς δ' ἐν εἰσθέσει σύστημα κατὰ περικλοπῆν στίχων ἰαμβικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ε'. ὑφ' οὗς κορωνίς.] διπλῆ· ἔπεται γὰρ μέλος ἀμοιβικίον τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ ὑποκριτοῦ, οὗ ἐστὶ πρῶτον ἐν ἐκθέσει κῶλα γ' τοῦ χοροῦ, ὧν τὸ 50 μὲν α' καὶ τὸ β' Ἴωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἐφθήμεμερῆ συνημμένα, τὸ δὲ γ' Ἴωνικὸν καὶ αὐτὸ ἡμιόλιον. ὁ δὲ τοῦ ὑποκριτοῦ στίχος, τετράμετρος ὅμοιος τοῖς ἄνω. ταῦτα δύναται εἶναι στροφή καὶ ἀντίστροφος. τὰ δὲ ἐξῆς εἰς ἐπωδόν. εἰσὶ δὲ τοῦ χοροῦ στίχοι ὅμοιοι τοῖς

ἄνω ἰαμβικοί τετράμετροι καταληκτικοί. δύο δὲ ἐν ἐκθέσει στίχοι ἰαμβοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. V. εὐδαιμονικῶς ὁ πρεσβύτης τὰ νῦν πράττει ὅσον ἐστὶν ἰδεῖν. R. V.

857. τὰ νῦν τάδε : Ἄττικος οὕτως ἔλεγον ἀντὶ τοῦ νῦν. C R. Ἄττικῶς οὕτως ἔλεγε ἀντὶ τοῦ νῦν. V.

861. ἀντὶ τοῦ γενόμενος. R. ὅλον ἄλιν ἀνανεάζων. V.

482. μυραλοφθαίς ἀηλιμμένος. V.

863. τῆς Ὀπώρας. οἶμαι, φησὶ, ἄλιν νέος εἶναι, ὡς προεῖπον. V.

864. εὐδαιμονέστερος : Ἀντὶ τοῦ κακοδαιμονέστερος, ἐν εἰρωνείᾳ. στροβίλους δὲ φησὶ τοῦτους ἢ διὰ τὸ τραχὺ τοῦ σώματος, ἢ πρὸς τὸ τοῦ Καρκίνου ὄνομα παίζων· ὀστρακοδέρμοι γὰρ οἱ καρκίνοι, καθάπερ καὶ οἱ στροβίλοι, [τούτεστιν οἱ κοιλίαι ἢ οἱ θαλάττιοι κήρυκες]. ἢ 15 διὰ τὸ ἐν τῇ ὀρχήσει στροβεῖσθαι, (ἐπειδὴ καὶ οἱ στροβίλοι κώνου ἐπέχουσι δίκην). Ἄλλως. στροβίλος ἐστὶν ἡ συστροφή. στροβίλους οὖν εἶπε καθ' ὅ καὶ ἀλλαγῶν [v. 789] γυλιαύχνας.

865. παρατηρητέον ὅτι οὐκ ἐπὶ ἀρμάτων μόνον ἔλεγον ὄρχημα. R. V.

867. παραγραμμίσαι μοι δοκεῖ τοῦ γελοίου χάριν, ἀντὶ τοῦ πίνειν τε καὶ καθεύδειν. V.

868. [ἢ παῖς λελούται : Κορωνίς ἑτέρα εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν ἐξ ἰαμβίων μα'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.] 25

869. σησαμῆ : (Παρά τὸ ἐν τοῖς γάμοις ἔθος. ἐδόκουν γὰρ ἐν τοῖς γάμοις σήσαμον δίδοναι, ὅς ἐστι) πλακοῦς γαμικός ἀπὸ σησαμῶν πεπονημένος, διὰ τὸ πολύγονον, ὡς φησὶ Μένανδρος. (σησαμοῦς δὲ καὶ σησαμῆ διαφέρει· σησαμοῦς μὲν εἶδος πλακοῦντος, σησαμῆ ἦν φαμεν 30 ἡμεῖς σησαμίδα. [AV. 159 :] « σήσαμα δὲ καὶ μήκωνες καὶ σισύμβρια. » φύλλα οἷς στεφανοῦνται οἱ νυμφιοὶ. καὶ σησαμοῦντια πόπανα.)

872. πρὸς οὐδὲν τὸ ν. V.

874. ἐπαίσαμεν : Συνουσιάζομεν, ἡλαύνομεν. πόρνη 35 γὰρ ἐστὶν. ἐν Βραυρωῖν δὲ δήμῳ τῆς Ἄττικῆς πολλαὶ πόρναί. ἐκεῖ δὲ καὶ τὰ Διονύσια ἤγετο, καὶ καθ' ἕκαστον δῆμον, ἐν οἷς ἐμέθουν. μεθύοντες δὲ πολλὰς πόρνας ἤρπαζον. R. V.

876. καὶ μόλις ταύτης ἐγχαρτεῖς γεγενῆμεθα. V. 40

876. πρωκτοπεντετηρίδα : Παρόσον διὰ πενταετηροῦς χρόνου ἤγοντο αἱ θεωρίαι τῶν Διονυσίων.

879. εἰς Ἴσθμια : Οἱ γὰρ θέλοντες θεωρεῖν προκαταλαμβάνουσιν ἑαυτοῖς τόπους. εἰς Ἴσθμια δὲ εἰρήκεν, ἅμα ὅτι καὶ ἀγῶν Ἴσθμιακός, καὶ διὰ τὴν στενότητα 45 τοῦ αἰδοῦσι τῆς πόρνης. διὸ καὶ εἶπε « τῷ πέει σκηπὴν ποῖω. » στενός δὲ καὶ ὁ Ἴσθμος. πάσας δὲ τὰς πανηγύρεις θεωρίας ἐκάλουν. R. V.

(στενοῦ γὰρ ὄγκος τοῦ τόπου πάντες προλαβεῖν σπεύδουσιν, ἐπεὶ οὐχ εὐρίσκουσι ξενίαν. πιθανῶς δὲ οὔτε 50 Ὀλύμπια οὔτε Πύθια εἶπεν. Ἄλλως,) εἰς τῶν θεατῶν τὰ ἰσχία τῆς Θεωρίας καταλαμβάνει καὶ ἐφάπτεται περιφέρων τὸν δάκτυλον. ἅμα οὖν πρὸς τὴν Θεωρίαν τὰ Ἴσθμια. ἐπιτιμῆ δὲ ὁ δεσπότης ὡς ἀποτμήνῃ τῶν

ισχίων αὐτῆς. περιγράφειν γὰρ ἔστι τὸ περιορίζειν ἀπτόμενον. (τῷ δακτύλῳ περιέγραφε τὰ ἰσχία. Ἄλλως. τὸ λεγόμενον τοιοῦτόν ἐστι. προκαταλαμβάνω θήκην ἑμαυτῷ ταῖς ἡδοναῖς. ἐπεὶ δ' ἐν Ἰσθμῷ διὰ τὴν τοῦ τόπου στενοχωρίαν οὐκ ἔστι ξενίας ἐπιτυγεῖν εὐχερῶς, ἔθος τῇ πανηγύρει τῶν Ἰσθμίων πρόπαλαι καταλαμβάνειν τὰς σκηνάς τοῖς πανηγυρίζειν βουλομένοις.) R. V.

διττῇ ἢ ἐρημνεῖα. πρὸς τε τὴν Θεωρίαν καὶ πρὸς τὴν γυναικα. V.

10 παρεπιγραφῇ ἀπτόμενος γὰρ αὐτῆς τῆς πυγῆς καὶ θαυμαζῶν καὶ τοῖς θεαταῖς ἐπιδεικνύμενος τὸ αἰδοῖον. πενταετηρίδα δὲ προσέθηκε τὸ ἔργον τῆς θεωρίας διὰ πενταετοῦς γὰρ ἐπιτελοῦνται τὰ Διονύσια. ἢ ὅτι διὰ πέντε ἑτῶν εἶδον τὴν θεωρίαν. V.

15 881. ὁ δυνάμενος φυλάξει τὴν Θεωρίαν, ἕως αὐτὴν παραδῶ τῇ βουλῇ. R.

882. τοὺς θεατὰς ἢ τὸ βουλευτήριον. R.

883. τεχνικῶς περὶ τῆς θεωρίας διαλεγόμενος ἐκείνου ἀνθάπτεται ἄμα καὶ ὅτι ἐν ταῖς θεωρίας ζῶμοι γίνονται ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν θυομένων, ἄμα δὲ ὅτι λείκτικης διεβάλλετο ὁ Ἀριφράδης καὶ μεμνηὼς ἐπὶ γυναιξίν. ὡς φοινικιστῆς γὰρ λοιδορεῖται, ὅπερ καὶ ἐκ τοῦ προσπεσῶν δηλοῖ. R. V.

ἔφην ὅτι ὡς ἀρρητοποιὸν αὐτὸν διαβάλλει. ὄφρα οὖν ὡς ἐπαμφοτερίζουσαι χρῆται ταῖς λέξεσιν, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς θεωρίας διαλεγόμενος κἀκείνου καθάπτομενος. ἐκλάφεται δὲ, ἐκπίπτει καὶ ἐκροφῆσει. καὶ τὸ σχῆμα δὲ τῆς αἰσχρουργίας διὰ τοῦ προσπεσῶν δείκνυσιν. V.

886. τὰ σκευή: Ἀντὶ τοῦ τὰ μαγειρεία, διὰ τὸ θύειν ἐν ταῖς πανηγύρεσιν. ἢ πρὸς τὴν Θεωρίαν λέγει φέρουσάν τινα εἰρήνης καὶ γεωργίας σύμβολα. R. V.

887. πρυτάνεις: (Τῆς γὰρ βουλῆς ἐπρυτάνευσον δέκα, ἄλλοι δὲ φασιν ὀκτώ.) τὸν λόγον ἀπέτεινε λοιπὸν πρὸς τὴν βουλὴν ὡς παραδιδούσας τὴν Θεωρίαν. R. V.

888. ἀνάρρυσαι: Ἀνάρρυσαι μὲν τῶν Ἀπατουρίων ἡμέρα. Ἀπατούρια δὲ ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίους (τὸ συμβᾶν δηλοῦσα τῇ προσηγορίᾳ. καὶ ἀναρρῦσιν τὸ ἐπιθύειν, ἀντὶ τοῦ θυσίαν ἐπιτελεῖν. τρεῖς δὲ ἦσαν αἱ ἡμέραι τῶν Ἀποτουρίων, δόρπεια, κουρεῶτις, ἀνάρρυσαι. τὴν δ' αἰτίαν καίπερ ἐν ἄλλοις [ad Eq. 146] βῆθεισαν ἡμῖν οὐ χεῖρον κἀνταῦθα θεῖναι. Ἀθηναίων γὰρ περὶ Κελαινῶν πρὸς Βοιωτοὺς πόλεμον ἀραμένον, Ξάνθος Βοιωτὸς προκαλέσατο τὸν Ἀθηναίων βασιλέα Θυμοίτην. καὶ οὗτος μὲν οὐκ ἐδέξατο, Μελάνθιος δὲ τις Ἀρκὰς τὸ γένος, ἐν Ἀττικῇ ὦν καὶ οἰκῶν, ὑπέστη τὸ μονομάχιον. καὶ κατελθόντων αὐτῶν εἰς τὸ ἀφωρισμένον πεδῖον ἐπὶ τὸ μονομαχῆσαι, ὁ Μελάνθιος δόλω ἀναίρει τὸν Ξάνθον. προσιώντι γὰρ αὐτῷ ἔφη « ἀδικεῖς, ὦ

« Ξάνθε, μόνος φήσας παραγενέσθαι καὶ δεύτερος πα-

80 « ραγενόμενος. » ἐφ' ᾧ στραφεῖς ὁ Ξάνθος, ὡς θεασόμενος τὸν ἦκοντα, ἐτρόθη παρὰ Μελανθίου καὶ ἀπόλωτο. ἀφ' οὗ καὶ τὴν ἑορτὴν Ἀθηναῖοι ταύτην ἀγούσιν, ἀπὸ τῆς ἀπάτης Μελανθίου Ἀπατούρια προσαγορεύσαντες. τινὲς δὲ φασὶ τὸν Διόνυσον παραστῆναι τῷ

Ξάνθῳ σὺν ἀγροικῶν σχήματι, ὃν θεασάμενος Μελάνθιος τὰ εἰρημένα διεπράξατο. ὅθεν καὶ αὐτῷ ἦγον τὴν ἑορτὴν ταύτην.)

(πόλεμος γὰρ τοῖς Ἀθηναίοις) συνέστη πρὸς Βοιωτούς. ἤγειτο δὲ τῶν μὲν Βοιωτῶν Ξάνθος, ἐβασίλευε δὲ τῶν Ἀθηναίων Θυμοίτης κατ' ἐκεῖνο καιροῦ τῇ ἡλικίᾳ ἤδη γέρον. ὁ οὖν Ξάνθος ὁ τῶν Βοιωτῶν προκαλέσατο εἰς μονομαχίαν τὸν Θυμοίτην, ἐφ' ᾧ, εἰ μὲν αὐτὸς νικήσει, κρατήσεται καὶ τῆς τῶν Ἀθηναίων ἀρχῆς, εἰ δὲ ὁ Θυμοίτης, καὶ τῆς τῶν Βοιωτῶν. (ὁ οὖν Θυμοίτης οὐ βουλόμενος διὰ τὸ γῆρας, ἵνα μὴ διὰ τὴν αὐτοῦ ἀσθένειαν ἢ πατρὶς ἄλλω δουλεύσει, ἀνεκήρυξε τῷ μονομαχοῦντι τὴν ἀρχήν.) R. V.

891. (τοῦπτάνιον: Τὸ μαγειρεῖον, ὅπου τῇ βουλῇ σκευάζεται μετὰ τὰς θυσίας κρέα, ὅπερ καὶ μάλλον. Ἄλλως. τὸ αἰδοῖον αὐτῆς δείκνυσσι. τὸ κεκάπνικε δὲ, ἐπειδὴ μέλαν ἐστὶ διὰ τὰς τρίχας. καὶ αὕτη διαφέρει ἢ ἐξήγησις τοῦ λέγοντος αὐτὴν ἀποπνευματίζουσα, ἣν καὶ ἐπλάσαντο τὴν ἄλλην μὴ νοήσαντες.)

892. καὶ κεκάπνικ': Ὡς ἀποπνευματίζουσα. τὸ δὲ 20 κεκάπνικεν ὡς ἐπὶ ὄπτανιου.

893. τὰ λάσανα: Ὅτι οὕτως οἱ χυτρώποδες. ἐπεὶ δὲ εἶπε τὸ ὄπτανιον, ἐπήγαγε καὶ τὰ λάσανα. δηλοῖ δὲ τοὺς δασεῖς αὐτῆς μηρούς. δηλοῖ δὲ καὶ τὰ μαγειρεία, ὅπου τῇ βουλῇ σκευάζεται μετὰ τὰς θυσίας κρέα. 25

894. (ἐξέσται ποιεῖν: Οὐδὲν εὐφύεστερον τῆς παρενθέσεως, ἵνα ἐπὶ πλέον χρῆσασθαι δυναθῇ τοῖς μέσοις ῥήμασιν.)

896. ἐπὶ γῆς παλαιῖν: (Ἄπαντα ὡς ἐπὶ συνουσίας σχημάτων καὶ θεωρίας.) — ὡς ἐπὶ συνουσίᾳ λέγει. R. 30

898. πῦξ ὁμοῦ: Παρὰ τὸ λεγόμενον « πῦξ ὁμοῦ καὶ τῷ σκελεῖ. » παρὰ προσδοκίαν οὖν ἀντὶ τοῦ τῷ σκελεῖ, δεικνύς τε τὰ μὲν ὡς ἐπὶ παλαισμάτων, τὰ δὲ ὡς ἐπὶ γυναικείων σχημάτων.

899. ἵπποδρομίαν: Τὸ γὰρ παλαιὸν ταῖς ὑστέραις 35 ἡμέραις τὰς ἵπποδρομίας ἦγον ἐν τοῖς αὐῶσι.

900. κέλης κέλητα: Παρὰ τὴν συνουσίαν καὶ τοὺς κέλητας ἵππους, οἳ εἰσι μονάτορες.

901. ἄρματα: Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν σώματα ἄρματα εἶπε. τῇ δὲ τρίτῃ τῶν Ἀπατουρίων ἵπποδρομία ἦγετο. — 40 ἀνατετραμμένα ἀντὶ τοῦ περιεκείμενα ἀλλήλοισι τὰ σώματα. R.

902. (προσκινήσεται: Ὅρα τὸ ἀστειὸν οἶον. δηλον γὰρ ἐστὶν ὁ διὰ τῆς τροπῆς λέγει.)

904. (καμπταῖς: Συστροφαῖς. καὶ κάμπιος δρόμος ὁ 45 οὐκ εὐθύς καὶ ἀπλοῦς, ἀλλὰ καμπὰς ἔχων.)

906. (ἀλλ' ὦ πρυτάνεις: Τοῖς πρυτάνευσιν ἔθος ἦν 50 προσαγαγεῖν τοὺς δεομένους εἰς τὴν βουλήν. καὶ δηλον ὅτι ἐδωροδοκούντο παρὰ τῶν χρηζόντων προσελθεῖν, καὶ εἰ μὲν τις αὐτοὺς ἐχρημάτιζε, προθύμως συνεπέλαμβάνοντο, τοὺς δὲ προῖκα προσίεται θέλοντας οὐκέτι μετ' ἴσης σπουδῆς προσῆγον. σκώπτει γοῦν αὐτοὺς ὡς ἤττους ὄντας λήμματος.)

907. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴ τι προῖκα: Τοῖς πρυτάνευσιν ἔθος

ἦν προσάγειν τοὺς δεομένους προσόδου ἐν τῇ βουλῇ. ἐδωροδοκοῦντο δὲ παρὰ τῶν δεομένων. τὴν δὲ ἐκχειρίαν ἄμα μὲν ὡς προσαϊζόμενων « ὅτι ἐκχειρία ἐστίν, οὐ δυνάμεθα σήμερον προσαγαγεῖν » καὶ μὴ προσαγόντων τῇ βουλῇ τοὺς μὴ δεδωκότας αὐτοῖς τῶν δεομένων, ἄμα δὲ πρὸς τὸ ὑπέχειν τὴν χεῖρα ἐπὶ τῷ λαβεῖν. (ἀναβάλλονται γὰρ ἐπὶ τῶν μηδὲν διδόντων οὕτως. ἐκχειρία δὲ ἡ ἀνοχὴ τοῦ πολέμου, παρὰ τὸ ἀπέχειν τὰς χεῖρας· νῦν δὲ παίζει τὸ ἔχειν τι ἐν τῇ χειρὶ παρὰ τῶν δεομένων.)

908. ἀλλ' εὔρον ἂν σ' ὑπέχοντα : Ἄλλα κατέλαβόν σε ὑπέχοντα τὴν χεῖρα ἐτοίμην πρὸς τὸ λῆμμα. ἐπειδὴ ἐκχειρία τότε πρὸς τοὺς Λάκωνας ἦσαν αὐτοῖς, πρὸς τοῦτο ἐπαίξειν, ἄμα καὶ σκώπτων αὐτοὺς ὡς ἤττους λήμματος.

(τὴν ἐκχειρίαν : Ἐκχειρία ἡ ἀνοχὴ, ὅτι δεῖ τὰς χεῖρας ἐπέχειν τῶν ἔργων. νῦν δὲ παίζει πρὸς τὸ ἔχειν τι ἐν τῇ χειρὶ παρὰ τῶν δεομένων. παρὰ τὴν χεῖρα δὲ παίζει, ἐπεὶ εἰώθασι λέγειν « ἐκχειρία ἐστίν, οὐ δυνάμεθα σήμερον εἰσάγειν. »)

909. [Χρηστὸς ἀνὴρ : Ἰδοὺ ἡ ἀντιστροφή τῆς « εὐδαιμονικῶς » στροφῆς, ἄλλα τε ὅσα ἐκείνη καὶ τὸ κατὰ περικοπήν ἔχουσα σύστημα. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ ἀμφοτέρωθεν ἔξω διπλαῖ τῆς ἀντιστροφῆς· τὰ γὰρ τετράμετρα τῶν ἰαμβείων παραγράφῳ περατοῦται.]

(πολίτης ἐστίν : Οὔτε συμπολίτην οὔτε συνδημότην λέγουσιν. ὁ μέντοι Εὐριπίδης που [Heraclid. 828] λέγει « ὅ συμπολίται τῇ τε βοσκοσίῃ χθονὶ καὶ τῇ τεκούσῃ « νῦν τιν' ἀρκέσαι χρεῶν. »)

916. λεπαστήν : Εἶδος ποτηρίου μείζον ἢ κύλιξ. οὕτως ὁ Σύμμαχος. ὁ δὲ Παλαμήδης τὸ πιθάριον ἐκδέχεται.

920. δημότην : Ἄντι τοῦ δημοτικόν.

922. [ἄγε δὴ τί νῦν : Κορωνίς ἐτέρα ὁμοία τῇ ῥηθίσει, ἣς οἱ μὲν ἰζ' στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. ὁ γὰρ ὁμοῖος τετράμετρος καταληκτικός. τὰ ἔξῃς δύο κῶλα ἀναπαιστικά διμετρα. ὦν τὸ μὲν ἀκατάληκτον, τὸ δ' οὐ. ὁ τελευταῖος ἰαμβικός τετράμετρος ἀκατάληκτος. ὅφ' ὄν κορωνίς.]

διπλῆ καὶ ἔκθεσις εἰς ἰάμβους τρίμετρος ἀκατάληκτους ἰζ'. V.

923. χύτραισι ἰδρυτέον : (Ὅτε μὲν ταῖς χύτραισι ὄσπρια ἤψον, ὅτε δὲ ἄλλο τι πολυτελὲς ἱερεῖον, καὶ οὕτως ἰδρουν, καὶ πρὸς τὸ θυόμενον ἔλεγον, βοὶ ἰδριεσθαὶ ἢ αἰγὶ ἢ προβάτῳ, ἢ οἷον ἂν ἦ τὸ ἱερεῖον, ὥσπερ ἐν Πλούτῳ. Ἄλλως. ἔθος εἶχον Ἐρμαῖς ἰδρύνοντες πρὸ τῶν θυρῶν, καὶ ἄλλα τινὰ ἀγάλματα θεοῦ, ὑπὲρ τοῦ μὴ βραδύνειν παρὰ τὴν ἀνάστασιν, χύτραισι ἀθάρας ἰδριεσθαὶ καὶ ἄλλοις τισίν. Ἄλλως.) ὅπότε μέλλοιεν βωμοὺς καθιδρύνειν ἢ ἀγάλματα θεοῦ, ἔψοντες ὄσπρια ἀπύρχοντο τούτων, τοῖς ἀπιδρυμένῳ χαριστήρια ἀπονέμοντες τῆς πρώτης διαίτης, ὡς οὕτως εἶπεν ἔν Δαναοῖσι « μαρτύρομαι δὲ Ζηνοῦ ἔρκελον χύτρας, μὲθ' ὧν ὁ βωμὸς οὐ « τος ἰδρυθῆ ποτέ. » ποτέ δὲ καὶ πολυτελεστέρῳ ἱερείῳ

ἀπιδρύνοντο· φησὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἔξῃς [1000] « εἰρήνην « εἴλοντο καὶ ἰδρύσανθ' ἱερεῖα. » (μεμφόμενοι δὲ ὡς πολυτίμητον οὖσαν ἄλλαις ἱερῶσυναὶς αὐτὴν ἰδρύσαντο « ὡς οἱ μὲν νέφος ὄξυ ἀπωσάμενοι πολέμοιο εἰρήνην « εἴλοντο, καὶ ἰδρύσανθ' ἱερεῖα. ») ἐν δὲ τῷ Πλούτῳ [1198] « τὰς χύτρας αἷς τὸν θεὸν ἰδρυσόμεθα, λαβοῦσα ἐπὶ « τῆς κεφαλῆς φέρε. »

924. χύτραισιν ὥσπερ μεμφόμενοι : Ἐγνακίτησαν ἀκούσαντες ἐν χύτραισι ἰδρυσέσθαι τὴν Εἰρήνην, ὡς εὐτελοῦς οὐσίας τῆς θυσίας ἐκ τῶν ἄλλων. διὸ φασὶν ἄλλαις ἱερῶσυναὶς αὐτὴν ὡς πολυτίμητον θεραπεύσωμεν. ἐν δὲ τοῖς ἔξῃς ἱερείῳ φησὶ ἰδρύσασθαι αὐτὴν οὕτως « ὡς οἱ « μὲν νέφος ἔχθρὸν ἀπωσάμενοι πολέμοιο εἰρήνην εἴλοντο, καὶ ἰδρύσανθ' ἱερεῖα. »

Ἐρμίδιον : Ἄντι τοῦ εὐτελέος. ὡς τοῦ Ἐρμού χύτραισι ἰδρυμένου ἐπὶ πολὺ, ὡς μέμφεσθαι αὐτόν.

926. λαρινῶ βοί : (Ἐπειδὴ ἐώρα αὐτοὺς πρὸς τὴν διὰ τῶν χυτρῶν καθιδρυσὶν ἀγθεσθέντας, ἄλλον τρόπον τῆς καθιερώσεως ὑποτίθεται, καὶ φησὶν, βούλεσθε λαρινῶ βοί· περὶ δὲ τῶν λαρινῶν βοῶν Λύκος μὲν ὁ Ῥηγίνος ἐπὶ ταῖς πρὸς Ἀλέξανδρον φησὶν ἀπὸ Λαρίνου τινὸς βουκόλου ταύτην αὐτοὺς τὴν προσηγορίαν ἐσχῆκεναι. εἰσὶ δὲ τινες ὁ παρὰ τὸν λάρον ἀξιοῦσιν αὐτοὺς οὕτω καλεῖσθαι. οἱ δὲ τὴν ρι συλλαβὴν δασύνουσι, ἢ ἢ λαρινούς τοὺς μεγαλορίνους· ἐν δὲ τῇ Χαονίᾳ φασὶ 25 τοιούτους εἶναι βοῦς, οὓς καὶ Κεστρίνους καλοῦσιν. Ἄλλως.) ἄντι τοῦ μεγάλῳ καὶ εὐτραφεῖ. τοὺς δὲ ἡπειρωτικούς βοῦς οὕτω λέγουσιν ἀπὸ τινος Λαρίνου βουκόλου, παραλαβόντος παρὰ Ἡρακλέους τὰς Γηρυόνας βοῦς, (καὶ θρέψαντος εἰς εὐεξίαν. τοῦτο δὲ Ἡρωδιανὸς 30 ὄξυνει ἐν τῷ ζ' τῆς καθόλου, λαρινὸς ὡς ἀληθινός, ὥστε περισπαστέον τὴν δοτικὴν λαρινῶ).

928. βοηθεῖν : Ἐπὶ μάχῃν δραμεῖν. — πρὸς τὴν ἀρχὴν τῶν ὀνομάτων τοῦ βοῦ καὶ βοηθεῖν ἔπαιξεν. R.

928. Θεαγένους ὑνία : Ἄντι τοῦ μωρία, ἀμαθία. 35 διεβάλλετο γὰρ ὁ Θεαγένης εἰς μαλακίαν, καὶ ὡς ὑώδης καὶ δύσοσμος καὶ πένης. (ἦν δὲ ἐκ Πειραιῶς, ἐδόκει δὲ καὶ πένης εἶναι, θρύπτεσθαι δὲ ἐπὶ πλοῦτῳ. ἦν δὲ τὸ σῶμα παχὺς καὶ χοιρώδης. τὴν δὲ ὑνίαν, τὴν δυσωδίαν, ἐκ τῶν ὕων, ὅσπερ διαφόροις ἐδέσμασι χρώμενοι 40 δυσώδη ἀποπατοῦσι, καὶ εἰς βορβορούς δὲ κυλλόνται. ἐστὶ δὲ καὶ ἄλλος Θεαγένης, ὁ εἰς Ὀμηρον γράψας, ὅς καὶ ἐπὶ μαλακίᾳ διεβάλλετο, καὶ ἄλλοι πολλοί.)

930. Ἴωνικόν : Οἱ γὰρ Ἴωνες δισυλλάβως λέγουσιν οἷς, οἱ δὲ Ἀττικοὶ μονοσυλλάβως καὶ τὰς οἷς καὶ πολλὰ 45 τοῦ αὐτοῦ γένους. οἱ Ἀττικοὶ συναϊροῦντες τὸν δὴν οἶν. οἱ γὰρ Ἴωνες πολλὰ διηρημένως φασίν.

932. οἱ καθήμενοι ὑπὸ τοῦ δέους : Ἴνα ἐπιστένωσι τῷ εἰσηγουμένῳ πολέμῳ. τὸ γὰρ ὅτι ὀδυρομένων ἐστὶν ἐπίφθεγμα καὶ δυσχεραίνόντων. (Δίδυμος δὲ ἐν ἐκτάσει. 50 οἱ γὰρ φοβοῦμενοι οὕτω λέγουσιν.)

932. ἀμνοὶ τοὺς τρόπους : Εὐθίεις, δεῖλοι ὡς οἱ κριοί. ἢ πραεῖς καὶ μαλακοί. τὸ γὰρ ἄρρεν πρόβατον,

εταν ἔχη τὴν μέσσην ἡλικίαν, ἀμνός καλεῖται. οἱ δὲ τὸν ἐνιαυσίον ἀρνα ἀμνὸν καλοῦσιν.

939. ὡς πάνθ' ὄσ' ἂν θεὸς θέλῃ : (Ὁ χορὸς ταῦτα θαυμάζων ὅτι ἠτύχησεν ὁ γέρονας καθ' ἑαυτόν. εἶτα πρὸς τὸν πρεσβύτερον φησὶ τὸ χωρεῖ κατὰ νοῦν, εἶτα τὰ ἐξῆς πάλιν ἰδίᾳ.) τινὲς δὲ οὕτως « ὀπόσ' ἂν θέλωσιν οἱ θεοὶ, καὶ ἡ τύχη κατορθοί. »

διπλῆ· ἔπεται γὰρ μέλος, ὃ ὑπονοῶ μὲν ἔχειν τὸ ἀντίστροφον ἐν διερχείᾳ, φέρεται δὲ ὡς διάφορον. διόπερ πρότερον παραθήσομαι ὡς φέρεται. καὶ ἔοικεν ἐνταῦθα τὸ κατορθοί περιττεύειν καὶ ὁ τέ σύνδεσμος πρὸς τὸ « σέ τοι θύρασι χρῆ μὲνιν ὄντας τινάς. » καὶ τοῦτο δὲ ἀμάρτημα ἔστιν, ὅτι πρῶτα γ' κῶλα ἔστι καὶ μετ' αὐτῆς ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐατέον, ὡς δὲ ἔχει, ἐξηγητέον. τὸ τοῖνον πρῶτον τῶν τριῶν κώλων τοῦ ὑποκριτοῦ ἱαμβος τετράμετρος καταληκτικός καὶ ἀναπαιστικός δύο δίμετρα ἀκατάληκτόν τε καὶ καταληκτικόν. εἶτα ἐν ἐκθέσει στίχος ἱαμβικός τετράμετρος καταληκτικός τοῦ ὑποκριτοῦ καὶ ἐν εἰσθέσει τοῦ χοροῦ, οὗ τὸ πρῶτον προσοδικὸν ἑνδεκάσημον, τὸ β' ἀναπαιστικὸν τρίπουν, τὸ δὲ γ' ἱαμβικὸν ἐφθήμερες, τὸ δὲ δ' σύζυγον ἱαμβικὸν ἢ ἀναπαιστικόν, τὸ δὲ ε' ἱαμβικὸν ἐφθήμερες. εἶτα ἐν ἐκθέσει τοῦ ὑποκριτοῦ δίστιχοι ἱαμβοὶ δίμετροι καταληκτικοί. καὶ ἐν εἰσθέσει τοῦ χοροῦ ἐξ κῶλα, ὧν τὸ α' ἱαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ β' ἐξ ἱαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς. τὸ γ' ἱαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ δ' Ἴωνικὸν ἡμιόλιον. V.

940. ἄλλως ἄλλῃ κατὰ τύχην ἀποβαίνει τὰ πράγματα. V.

941. τούτων : Ἦγουν τῶν εὐτυχῶν ἢ τῶν ἀνθρώπων. *Vici.*

942. ὡς ταῦτα δηλὰ γ' ἔστιν : Ἀπὸ τούτων γὰρ κατάδηλόν ἐστιν, εἰ γε χρῆ τεκμηρῆσθαι τοῖς παροῦσιν. τὸ δὲ θύρασιν ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐτοίμου.

943. ἐπειγέτε : [Τὰ τοιαῦτα εἶδη καλεῖται ἀλλοιόστροφα. εἰσὶ γοῦν τῆς μὲν πρώτης στροφῆς κῶλα ἀναπαιστικά δέκα ἐπιμειγμένα προκελευσματικοῖς, τούτων δ' α' μὲν δίμετρα εἰσιν ἀκατάληκτα, α' δ' ἐφθήμερη καὶ βάσεις, μετὰ δὲ ταυτα ἱαμβεία ζ'. τῆς δὲ δευτέρας στροφῆς τὰ κῶλα τρία, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἱαμβεῖον, τὰ δ' ἄλλα ἀναπαιστικά, δίμετρα μὲν ἄμφω, τὸ δὲ τοῦ δευτέρου καταληκτικόν. ὁ ἐξῆς τοῦ ὑποκριτοῦ στίχος ἱαμβικός τετράμετρος καταληκτικός. τῆς τρίτης στροφῆς τὰ κῶλα ἀναπαιστικά τέσσαρα πλὴν τοῦ τελευταίου ἀκατάληκτα. οἱ ἐξῆς αὖθις τοῦ ὑποκριτοῦ ἱαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. τῆς δὲ τετάρτης στροφῆς τὰ κῶλα Ἴωνικά ἀπὸ μείζονος ζ', ἐπιμειγμένα παῖωσι καὶ κρητικοῖς, ἀκατάληκτα πλὴν τοῦ πέμπτου καταληκτικοῦ καὶ τοῦ ζ' ἡμιόλιου. ὑφ' ὃ αἱ ἀμφοτέρωθεν ἔξω διπλαῖ. τίθεσθωσαν δὲ κἀν ταῖς ἀποθέσειςιν αἱ παραγράφου.] ἐν ὄσῳ φησιν, ἐκ τῶν θῶται τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ἐκπέπνευκε καὶ λελώφηκεν, σπουδάσωμεν ἰδρύσασθαι τὴν Θεωρίαν, τῶν τῆς εἰρήνης ἀγαθῶν ἀντισ-

αχθέντων. σοβαρὰ δὲ σεσοδημένη, εὐκίνητος. μετὰ τὸς δὲ ἀντὶ τοῦ εὐκράτος μεταβληθεῖσα.

944. κατέχει τὰ ἡμέτερα πράγματα. R. V.

945. ἀντὶ τοῦ ἢ Εἰρήνην. R.

948. ὄλας : Ὅτι ἐκέκρυπτο ἐν τῷ κανῶν ἢ μάχαιρα εταῖς ὄλαις καὶ τοῖς στέμμασι. καὶ ἐντεῦθεν κανοῦν, ἀπὸ τοῦ καίνειν. Πλάτων Παιδαρίῳ « φέρε τοῦτ' ἐμοὶ δεῖ- « ξον τὸ κανοῦν μοι δεῦρο· μὴ μάχαιρ' ἐνι. » — Ἄλλως· εἰώθασιν γὰρ ἐπὶ τὸ κανοῦν τὴν μάχαιραν φέρειν κατακρύπτοντες αὐτὴν ταῖς ὄλαις καὶ τοῖς στέμμασιν. 10 Ven.

951. Χαῖρις : Τῶν περὶ τὰς θυσίας αὐλητῶν ἦν ὁ Χαῖρις. ἦν δὲ καὶ ἕτερος κίθαριος.

956. οὕτω τὴν χέρνιβα μᾶλλον προπαροξυντέον κατὰ τὴν ἀναλογίαν. οἱ δὲ Ἀττικοὶ παροξύνουσιν ὡς ἐν τραγωδίᾳ καὶ κωμῳδίᾳ. δύο διπλαῖ καὶ ἐν ἐκθέσει στίχοι ἱαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ιζ'. V.

957. περίθι : Τοῦτο πρῶτον ἐποίησαν καθαίροντες τὸν βωμόν.

959. οὕτω διὰ τοῦ λ ὁ τὴν κωμικὴν γράψας λέξιν ἀναγινώσκει. V.

τὸ δαλλον : Τὸ ὕδωρ ἐδόκουν καθαίρειν ἀποβάπτοντες τι τοῦ πυρός· καθαρτικὸν γὰρ πάντων τὸ πῦρ, ὡς Εὐριπίδης Ἡρακλεῖ [928] « μέλλων δὲ δαλὸν χεῖρι δε- « ξιᾶ φέρειν, ἐπὶ χέρνιβ' (ὡς βάψειν) Ἀλκιμήνης τό- « κος. » διὸ καὶ οὐ γραπτέον, ὡς τινες, δαδίον· ἱκανὸν γὰρ τὸ Εὐριπίδου εἰς πίστιν.

960. πρὸς τὸ ἱερεῖον λέγει. ἐσπούδαζον γὰρ ἐπισπένδοντες ἵνα σείσῃ τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπινεῦσιν τοῖς ἱεροῖς δοκῇ. R. V.

962. δέον εἰπεῖν « ῥίπτε τῶν ὀλων κριθῶν, » νῦν εἶπε γενικῶς. ὄλαι γὰρ αἱ πρὸς θυσίαν κριθαί. V.

965. πρὸς τὴν κριθὴν παίζει, ὅτι τὸ τῶν ἀνδρῶν αἰδοῖον κριθὴν ἔλεγον, τὸ δὲ γυναικεῖον βύρσον. — κακεμφάτως τὸ πέος. R.

968. τῆδε : Σπένδοντες γὰρ ἔλεγον, τίς τῆδε, ἀντὶ τοῦ, τίς πάρεσιν. εἶτα οἱ παρόντες εὐφημιζόμενοι ἔλεγον, πολλοὶ κάγαθοι. τοῦτο δὲ ἐποίησαν οἱ σπένδοντες, ἵνα οἱ συνειδότες τι ἑαυτοῖς ἀποπον ἐκχωροῖεν τῶν σπονδῶν. R. V. τὸ δὲ ποῦ ποτὲ ἔστι λέγει ἐν ἤθει. ποῦ 40 εἰσιν οἱ ἐπιφωνοῦντες, ἵνα αὐτῶ ἐπιλέγοιεν πιθανῶς. ἢ ὡς μηδενὸς ὄντος καλοῦ κάγαθῶ. V.

969. τοισὶ : Τοῖς χορευταῖς. καταχεῖ δὲ αὐτῶν τὸ ὕδωρ ἐπὶ γέλωτι καὶ οὐδενὶ ἑτέρῳ.

974. διπλῆ καὶ εἰσθεσις εἰς ἀνάπαιστον, περίοδοι δύο, 45 τὴν μὲν πεντεκαιτριακοντάμετρον ἰθ' κώλων, ὅτι ἔχει μονόμετρα γ', τὸ τε β' καὶ ιά, καὶ ις', τὴν δὲ ἑξκαιτεσσαρακοντάμετρον κγ' κώλων, ὅτι ἔχει μονόμετρα τρία. V.

981. παρακλίναςαι : Παρανοήσασαι. Ὅμηρος [Π. Θ, 50 396] « ἤμην ἀνακλίναςι πυκινὸν νέφος ἡδ' ἐπιθεῖναι. »

986. ποιεὶ μηδὲν : Μὴ κατὰ ταυτοῦ ὀλίγον χρόνον ποιήσης ἡμᾶς ἀπολαῦσαι σου, ἀλλ' εἰς τέλος φανεράν ἡμῖν σαυτὴν ποίησον.

990. Τὸ χ ὅτι οὐ συμφωνεῖ τοῖς χρόνοις ἂ λέγει. καὶ ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσι [888] φησὶ « ἕκτω σ' ἔπει προσεῖδον εἰς τὰ χωρία. » ἀλλὰ καὶ ὁ Φιλόχορος ἀπὸ Πυθοδώρου, ἀφ' οὗ ἡ ἀρχὴ τοῦ πολέμου δοκεῖ γεγενῆσθαι, μέχρι 5 Ἰσάρου καταριθμούμενος εἰς τὰ ἰγ' ἔτη συνάγει τοὺς χρόνους. πάλιν Θεουκιδίδης, κατὰ τὰς τῶν χειμῶνων καὶ θερέων εισβολὰς τὸν πόλεμον γεγενῆσθαι λέγων, οὐδὲ αὐτὸς εἰς τοῦτον τὸν ἀριθμὸν ἔρχεται, ἀλλ' ἀπολείπεται παρὰ τὰ θ' ἔτη. λεκτέον τοίνυν ὅτι αὐτὸς αὐτοῦ ὁ Ἀριστοφάνης τὸ ἐνδόσιμον δεδωκὼς πῆ μὲν ἀνά- 10 παυλαν πῆ δὲ πόλεμον γενέσθαι, ὡς μὴδὲ τὴν ἀρχὴν βεβαίαν εἶναι μήτε τοῦ πολέμου μήτε τῆς εἰρήνης, ὥστε αἱ διαφωναὶ τῶν πραγμάτων εἰσὶν ἀνόμοιαι. Ἄλλως. τὸ χ ὅτι οὐ συμφωνεῖ τοῖς χρόνοις. ἀπὸ γὰρ 15 Πυθοδώρου μέχρι Ἀλκαίου θ' ἔτη. καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι δὲ εἶπεν ὅτι ς' ἔτη εἰσὶν ἀφ' οὗ ὁ πόλεμος. ἀπὸ δὲ τῆς τῶν Ἀχαρνεῶν διδασκαλίας γ' ἔτη εἰσὶν. οἱ δὲ ποιηταὶ πολλάκις ἀποσχεδιάζουσιν εἰς τοὺς χρόνους. τοῦτο πάλιν τὸ μονόμετρον βέλτιον κατὰ παράθεσιν ἀναγιγνώ- 20 σκειν τριακαίδεξ' ἔτη. V.
991. κορκορυγὰς : Τὰς βοὰς, τὰς ταραχὰς, τοὺς θο- ρύβους.
992. ἀστεῖως συνέθηκε τὴν λέξιν παρὰ τὸ λῦσαι τὴν μάχην. R. V.
993. ὑπονοίας : Ἴνα μὴ ὑπονοῶσι τὰς ἀλλήλων σπον- 25 δάς.
995. ἀντὶ τοῦ φλυαροῦμεν. R.
996. μίξον δ' ἡμᾶς : Εἰς φιλίαν ἄγε.
997. φιλαίς χυλῶν : Ὡς ἐπὶ κακουμένων. χυλῶν οὖν 30 τῶν βροθήματι.
999. ἡμῖν ἀγαθῶν : Τουτέστιν ἀφθονίαν τῶν ὠνίων ἡμῖν παράσχεε. ἀρμόδιον δὲ τοῦτο τῇ εἰρήνῃ.
1000. ὅτι τὰ σκόροδα ἐκ τῆς Μεγαρίδος, ἔφη καὶ ἐν τοῖς προειρημένοις [502], λέγων « πρῶτοι γὰρ αὐτὴν 35 τοῖς σκороδοῖς ἠλείψατε. » V.
1001. σικύων πρῶων : Ἐν εἰρήνῃ πολλὰ δι' ἐπιμέ- λειαν καὶ πρῶα εἶχον. ὅτι δὲ καλοὶ οἱ πρῶϊμοὶ σικύαι καὶ ἡ παροιμία δηλοῖ « ἀρχομένω σικύων καὶ ληγου- σῶν κολοκυντῶν. »
- 40 τὸ πρῶων πρὸς τὸ σικύων. ἐν δύο δὲ συλλαβαῖς. ὡς καὶ τῶν σικύων δὲ πολλῶν ὄντων ἐν Μεγαρίδι καὶ φερομένων ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν Ἀχαρνεῦσι [520] φησίν. οἱ δὲ πρῶϊμοὶ σικύαι καλοὶ καὶ ἀβλαβεῖς. ἢ ὅτι οἱ ἐν εἰρήνῃ ὄντες πολλὰ δι' ἐπιμελείας καὶ πρῶα εἶχον.
- 45 πρῶων : Ἰῶν πρὸ καιροῦ φαινομένων. διὰ δὲ τὸ ἀηδὲς τῆς ἐργασίας. V.
1003. κάκ Βοιωτῶν γε : Ὅτι ὀρνιθοτρόφος ἡ Βοιω- τία, καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι [878] φησὶν « ὥσπερ εἰ χειμῶν « ἤλθε ὀρνιθίας εἰς τὴν ἀγορὰν φέρων, » ὅτε ἐπὶ τοῦ Βοιωτοῦ λέγει.
1006. Κωπαῖς λίμνη Βοιωτίας, ἐν ἣ μεγάλαι ἐγγέ- λεις γίνονται, ὡς καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι [883] φησὶ « πρέ- σσειρα πεντήκοντα Κωπαίδων κορᾶν. »

1007. εὐκαιρῶς τὸ ὀφωνοῦντας προσέθηκε πρὸς ἀντι- διαστολήν τοῦ πολέμου, ἐν ᾧ δυσχερῶς ὠφύονον, ἀπη- σκολημένοι ἐν τοῖς θορύβοις αὐτοῦ καὶ τοῖς κακοῖς. R. V.

Ἄλλως. τὸ ὀφωνοῦντας προσέθηκε πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ πολέμου. καὶ γὰρ τότε ἀνάγκη ἦν εἰς τὸ συνιέναι 5 αὐτούς, εἰ ποτὲ τις ταραχὴ γένοιτο, κατὰ εἴλας, του- τέστι κατὰ συστήματα συστρέφεισθαι. καὶ ἐν Ἀχαρ- νεῦσι [893] φησὶ « μὴδὲ γὰρ θανάων σου χωρὶς εἶην ποτέ. » V.

1008. Μορούχῳ. Τελέα : Καὶ τούτους δεῖ ἀπεινᾶν 10 βούλεται τῶν ὄφων, διὰ τοῦτο αὐτοὺς κολάζων ὡς γαστριμάργους, ὡς φησὶν ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν [887]. νῦν δ' οὐκ οἶδα, ὅπως τὸ ἐναντίον φησίν. ἴσως οὖν τῇ πα- ρουσίᾳ τούτων Μελαίνιον λυτῆσαι βούλεται ὄντα καὶ αὐτὸν λιχῶν. ἦν δὲ τραγῳδίας ποιητῆς, ὡς προεῖρη- 15 ται. R. V.

1009. ἀντὶ τοῦ λίχνοις. τένδει γὰρ τὸ ἐσθίειν. « ὅτ' ἀνόστεος δὴ πόδα τένδει. » Ἡσιόδου [Op. 522]. R. V.

Ἄλλως. οὐς ἡμεῖς σιναιμῶρους. καὶ παρ' Ἡσιόδου τινὲς ὀρθῶς δοκοῦσι γράφειν « ὅτ' ἀνόστεος δὴ πόδα τένθει » 20 διὰ τοῦ θ. V.

1011. ὀρηνεῖν. R. V.

1012. ἐκ Μηδείας : Μήποτε ἐκ τῆς Εὐριπίδου Μη- 25 δείας [98] παραγράφει ἐκεῖνα « ὦ δύστηνος ἐγὼ μελέα τε πόνων, πῶς ἂν ὀλοίμαν. » (οἱ δὲ αὐτοῦ τοῦ Μελα- ν- θίου φασὶν εἶναι Μηδεῖαν, ἐξ ἧς ταῦτα.)

1014. (λοχευομένας : Καὶ ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν [894] ἔφαμεν τοὺς μαγείρους μετὰ τεύτων ἔψειν τὰς ἐγγέ- λεις. ἔπαϊξε δὲ εἰπὼν λοχευομένας ἀντὶ τοῦ ἐφομένας. 30 ἡδίστη δὲ ἡ ἐγγελευς ἐν τεύτλοις ἐστίν.)

1015. τοὺς δ' ἀνθρώπους ἐπιχαίρειν : Τοὺς ὀρώντας ἐπιχαίρειν αὐτῶν ὀρηνοῦντι.

1016. διπλῆ καὶ ἔκθεσις εἰς ἰάμβους τριμέτρους ἀκα- 35 τάληκτους ζ'. V.

ὅτι ἐξεβλήθη τὸ η. V.

1019. οὐχ ἡδεται : Ταῦτα πρὸς τὸ ἔθος φασὶ γὰρ τῇ τῶν συνοικεσιῶν ἑορτῇ θυσίαν τελειῖσθαι Εἰρήνην, τὸν δὲ βωμὸν μὴ αἵματοῦσθαι, Ἐκατομβαιῶνος μηνὸς (ἕκτη ἐπὶ δέκα. τινὲς δὲ φασὶν ἐκ τῆς παρούσης αἰτίας οὕτως αὐτῇ θύειν, αἵματος αὐτοὺς ἀπαλλάξασαν. Ἄλ- 40 λος. πρὸς σύγκρισιν τοῦ πολέμου καλῶς ἔφησε μὴ χαίρειν τὴν Εἰρήνην σφαγαῖς· μόνου γὰρ οἱ πολέμιοι αἵματι καὶ φόνου χαίρουσι.)

1020. καὶ τοῦτο πρὸς σύγκρισιν τοῦ πολέμου, ὅς αἵ- 45 μασι χαίρει.

(οὐδ' αἵματοῦται : Ἐν γὰρ τῇ τῶν συνοικεσιῶν ἑορ- τῇ οἱ μὲν φασὶν Εἰρήνην θυσίαν τελειῖσθαι, ἧς δ βωμὸς οὐχ αἵματοῦται. οἱ δὲ ἐστιῶσιν· ὡς ἄρα τότε σώζεται. καὶ ἰδίως ἀναιμωτῇ Εἰρήνῃ θύουσι.)

1022. χούτω τὸ πρόβατον : Διὰ τὸ μὴ θύεσθαι ἐν τῷ 50 θεάτρῳ, ἀλλὰ τὸν χορηγὸν τῷ δοκεῖν θύειν ἀποκερδαί- νοντα τὸ θῦμα. τῶν γὰρ ἐντοσθίων αἰρομένων παρὰ τῶν θυσίων, τὸ λοιπὸν σῶμα σωθῆσεται τῷ ἱερεῖ, ἐπὶ τῶν θύσεων.

(τῷ χορηγῷ σώζεται : Ἦτοι θτι τῶν σπλάγγων και τῶν ἐντοσθίων ὑφαιρουμένων δοκοῦσι μέρος τι τοῦ ἱερείου κερδαίνειν οἱ θύοντες.)

1024. σχίζας : Σχιζας κυρίως ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰ ἐπὶ ταῖς θυσίαις τιθέμενα ζύλα, ὡς και Ὅμηρος [Od. Γ, 499] « καίε δ' ἐπὶ σχίζης ὁ γάρων. »

1026. (μαντικῶς τὸ φρύγανον : Οἱ γὰρ ἀπὸ τοῦ πυρὸς μαντευόμενοι τὰ φρύγανα ὑποτιθέασιν εἰς τὸ ἐξάψαι κατὰ τὴν ἐπιστήμην τὴν ἐαυτῶν.)

1027. πῶς δ' οὐχι : Τοῦτο φησιν, ἐπεὶ ὑπέβαλε φρύγανα πρὸς τὸ ἀνάψαι, ὡς οἱ μάντιες. αὐτοὶ γὰρ ἑαυτοῖς και τὰ φρύγανα τιθέασιν πρὸς ἐπιστήμην ἑαυτῶν.

ἄσα χρῆ : Τί γὰρ οὐ ποιεῖς ἄσα χρῆ τοὺς ἐπιστήμονας;

1029. ἀντὶ τοῦ ὅποσα χρῆ. R.

1080. εὐπόρῳ πρὸς τὸ ἐπινοεῖν. R.

1081. (Στιλβίδην : Ὁ Στιλβίδης εὐδύκimos και περιβόητος μάντις, τῶν τοῦ παλαιοῦ χρησμοῦ ἐξηγουμένων. ἀστείωτατα δὲ τοῦτο παρέπλεξε. Ἄλλως. τὴν

φλόγα, παρὰ τὸ στίλβειν, ἄμα δὲ και παρὰ τὸν μάντιν Στιλβίδην, ὃν φησὶ Φιλόχορος ἀκολουθῆσαι ἐν Σικελίᾳ, ἠνίκα ἐπολέμουν Ἀθηναῖοι και εἰς Σικελίαν ἐστράτευον. μέμνηται δὲ αὐτοῦ και Εὐπολις Πόλεσιν « ὡς « οὖν τίν' ἔλθω δῆτά σοι τῶν μάντεων; πότερος ἀμεί-

35 « νων ἀμφοτέρων, ἢ Στιλβίδης; ») πείλει : Ἄντὶ τοῦ λυπεῖ, ὡς λοιπὸν ἐκείνου ἀπορουμένου διὰ τὸ τοῦτον εὐδοκίμησαι.

1092. και παιδὸς οὐδὲν δεήσει : Ἐμαυτῷ, φησιν, ὑπηρετῷ, και χρεία οὐκ ἔσται παιδός. φιλοτιμεῖται δὲ 30 περὶ τὰς ὑπηρεσίας κατὰ πάντα τὸν Στιλβίδην πλεονεκτῶν και θύων και ὑπηρετῶν. [His desinaunt scholia Ravenna.] Ἄλλως. φιλοτιμεῖται περὶ τὰς ὑπηρεσίας, ἵνα κατὰ πάντα τὸν Στιλβίδην πλεονεκτεῖν δοκῆ, και θύων και ὑπηρετῶν. ἐγὼ οὖν, φησιν, οἶσω και τράπεζαν, ὡς μὴ δαισθῆαι παιδός.

1039. ταυτὶ δέδραται : [Κορωνῆς εἰσιόντων ἑτέρων ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶ πζ', ὧν οἱ μὲν κδ' ἰαμβικοί τρίμετροι ἀκατάληκτοι, οἱ ἐξῆς μζ' δακτυλικοί ἐξάμετροι. ἐξῆς τούτων κῶλον ὁμοῖον ἐκ σπονδαίων. οἱ 40 ἐξῆς δέκα δακτυλικοί ἐξάμετροι. μεθ' οὗς ἰαμβεῖα ἰβ', ὧν τελευταῖον « οὐκ ἀποπετῆσει θάττον εἰς Ἐλύμιον. » ἐπὶ ταῖς ἀποπετῆσαι παράγραφος. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνῆς.] διπλῆ και ἐκθεσις εἰς ἰαμβικούς τρίμετρος ἀκατάληκτους κδ'. V. δέδραται δὲ ἀντὶ τοῦ δέδραται. και Ὅμηρος [Il. Ψ, 189] « περὶ δὲ δρατὰ σώματα νῆει. » δ δὲ λόγος, ταῦτα πάντα παρεσκιάσται και πέπρακται.

1040. θυλήματα : Τὰ τοῖς θεοῖς ἐπιθυόμενα ἄφριτα. ἐπιρραίνεται δὲ ὄνη και ἐλαίῳ. Τηλεκλείδης Στερροῖς « ὧ δέσποθ' Ἐρμῆ, κάπτε τῶν θυλημάτων. »

1044. δάφνη τις ἑστεφανομένης : Οἱ ἱερεῖς και οἱ μάντιες δάφνη ἑστεφανοῦντο εἰς γνῶρισμα τῆς τέχνης.

1045. ὡς ἀλαζών : Ὡς ἀπὸ τῆς ὄψεως ἀλαζῶν φαίνεται.

1046. Ἰεροκλῆς : Ὡς ἀπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ γινω-

σκομένου μᾶλλον ἤπερ ἀπὸ τῆς τέχνης. Ἄλλως. οὗτος μάντις ἦν και χρησμολόγος, τοὺς προγεγεννημένους χρόνους ἐξηγούμενος. ὡς ἀφῆθ δὲ και [οὐκ] ἀκριβῆ μάντιν αὐτὸν κωμωδεῖν βούλεται. και ὄρα πῶς καθαρόως ἐκείνου γὰρ εἰπόντος ὅτι μάντις τις πρόεισιν, ὁ 5 ἕτερος οὐ συγκατέθετο, ἀλλ' ἐφησεν οὐ μὰ Δὲ ἀλλ' Ἰεροκλῆς ἔστιν. ὡς ἀπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ γινωσκομένου μᾶλλον ἢ τῆς τέχνης. και Εὐπολις Πόλεσιν « Ἰεροκλεες, βέλτιστε χρησμοῦδων ἀναξ. »

1047. οὐξ Ἐρεῦ : Διαβάλλει αὐτὸν ὡς οὐ πολίτην 10 ἀλλ' Εὐβοέα. διὸ δηλοῖ ὅτι ὡς ξένος οὐκ εὖνοεῖ τῇ Εἰρήνῃ. Ἐρεὺς δὲ Εὐβοίας πόλις, ἦν Ὅμηρος Ἰστιαίαν φησίν.

1048. δῆλός ἐσθ' οὗτος γ' ὅτι : Προείπομεν γὰρ περὶ Εὐβοέων ὡς ἂν ἦσσαν προθυμουμένων τῇ εἰρήνῃ. 15

1060. κατὰ τὴν κνίσαν : Ὡς διὰ προφάσεως τοῦ σχήματος τῆς μαντείας ἐπεισπηδῶντος τοῦ Ἰεροκλέους και μετέχοντος τῶν εὐωχῶν.

1061. μὴ νῦν ὄραν δοκῶμεν : Μὴ προσποιησώμεθα αὐτὸν ἑωρακεῖν, μὴδ' αὐτῷ προσαληθώμεν, ἵνα ἀπο- 20 ρηθεὶς παρελθῆ μὴδὲν ἐνοχλήσας ἡμῖν.

1062. τίς ἡ θυσία : Ἰεροκλῆς ἐπιστάς ἀκλήτος, και ταῦτα περιεργαζόμενος, τίνι οὖν, φησὶ, τῶν θεῶν;

1063. ὅπτα σὺ σιγῇ : Ἀπαλλαγῆναι αὐτὸν ποιεῖ, μὴ προσέχων μὴδὲ ἀκηκοέναι προσποιούμενος. οἷον μὴδὲν 25 ἀποκρίνη πρὸς τὸ ἐρωτηθῆν.

ἀπὸ τῆς ὀσφύος : Ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τὰ σπλάγγνα ὄπτα ἐν σιγῇ. λέγει οὖν, ἀπὸ τῆς ὀσφύος τὸν ὀβελίσκον ἀπάγαγε. οἷον πρόσχε μὴ ἄψη αὐτῆς. ταύτη γὰρ μαντεύονται. Εἰς τὸ αὐτό. ἀναχώρει ἀπὸ τῶν ἱερείων και 30 ἀφίστασο, φησίν.

1064. ἡ κέρκος ποιεῖ : Ἡ οὐρὰ καλὰ σημαίνει. ἔθος γὰρ εἶχον τὴν ὀσφῦν και τὴν κέρκον ἐπιτιθέναι τῷ πυρὶ, και ἐξ αὐτῶν σημείοις τίσι κατανοεῖν εἰ ἐπρόσδεκτος ἡ θυσία, και ἄλλα τινὰ πρὸς τὰ νεύματα ση- 35 μεία λαμβάνειν, περὶ ὧν τὴν θυσίαν ἐποίησαν.

1066. τὰ πάργματα : Τὰς ἀπαρχάς, ἄς εἰώθασιν οἱ ἱερεῖς λαμβάνειν. ὁ Ἰεροκλῆς ταῦτα σημαίνει.

1068. πολλὰ πράττει : Οἷον πολλὰ περιεργάζη και πολυπραγμονεῖς.

1069. γλώττα χωρὶς τέμνεται : Και τοῦτο παροιμιακὸν ἀπὸ Ὀμήρου [Od. Γ, 332] « ἀλλ' ἔγε τάμνετε μὲν γλώσσας, » ὡς φησὶ Καλλίστρατος. και τοῦτο δὲ Ἰεροκλέους πρὸς τὸ ἔθος προειρηκάμεν δὲ ὅτι χρησμολόγος Ἰεροκλῆς : διόπερ νῦν χρησμοῦ τινὸς αὐτὸν 45 προσάγει μνημονεύοντα.

1062. ἐς κεφαλὴν σοι : Ὡς καταρασαμένου αὐτοῦ και βλασφημίσαντος φησίν, εἰς τὴν κεφαλὴν ἔλθοι τὸ δεινόν, τουτέστι σεαυτῷ μάντευσαι ὅπερ εἴπας δυσχερές. Ἄλλως. μιμεῖται τοὺς χρησμολόγους. ἔστι γὰρ 50 και ὁ Ἰεροκλῆς χρησμολόγος. διόπερ νῦν χρησμοῦ τινος μνημονεύει.

1064. οὐκ ἀίοντες : Οὐ νοοῦντες. οἵτινες διὰ τῆς

ἀβουλίαν τὴν ἑαυτῶν τῆς τῶν θεῶν οὐ συνιένται προ-
νοίας.

1065. χαρποῖσι : Φοβεροί. πιθήκοι δὲ τοῖς Λακε-
δαιμονίοις. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν λέουσι.

6 1068. αἰβοῖ αἰβοῖ : Παρεπιγραφῆ· ἀκούσαντες γάρ
τοῦ χρησμοῦ ἐγέλασαν. γέλωτος γάρ ἐστι τοῦτο τὸ
μίμημα.

1067. καὶ κέπροι : Εὐρύθεος ζῶον ὁ κέπρος, οὗ μέ-
μνηται καὶ Νίκανδρος [Alexiph. 170] καὶ Ἄρατος [184]
περὶ τῶν διοσημιῶν διαλεγόμενος, καὶ Καλλίμαχος ἐν
τοῖς ἰάμβοις [fr. 81]. ἐκ δὲ τῆς θαλάσσης ζῆν αὐτὸν λέ-
γουσιν, ἐσθίοντα τὸν ἀφρόν. εἶναι δὲ αὐτὸν πολὺν μὲν
ἐν τοῖς πετροῖς, ὀλίγον δὲ ἐν τοῖς κρέασι, καὶ κεκρα-
γένοι ὠδίνοντα· ὅθεν γενέσθαι τὴν παροιμίαν « κέπρος
15 ὠδίνει, » ἐπὶ τῶν ἐπαγγελλομένων μὲν μεγάλα, μηδὲν
δὲ ἄξιον τῆς ἐπαγγελίας ποιοῦντων.

τρήρωνες : Οὐκ ἐπὶ τοῦ κέπρου, ἀλλὰ καθ' αὐτό.
κέπροι γάρ οἱ κούφοι [ἀπὸ τῶν ὀρνέων], ὅθεν καὶ τοὺς
ἐλαφροὺς ταῖς φρεσὶ κέπρους καλοῦμεν.

20 1068. ὦν δόλια ψυχαί : Ἄει τοὺς Λακεδαιμονίους
εἰς τοῦτο κωμωδοῦσιν. καὶ Εὐριπίδης [Androm. 447]
« Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια. »

1069. θερμὸς ὁ πλεμῶν : Κεκαμμένος. ἐσθίνοντες
γάρ τὰ σπλάγχνα θερμὰ ὄντα, τοῦτό φασι πρὸς Ἱερο-
25 κλέα. Ἄττικῶς δὲ διὰ τοῦ λ ὁ πλεμῶν.

1070. νύμφαι : Αἱ ἔφοροι τῆς μαντικῆς νύμφαι.
οὕτω δὲ εἶπεν, ὥσει ἔλεγεν ἐξεπαίδευον.

1071. Βάκις : Χρησμολόγος ὁ Βάκις. Βάκιδες δὲ
τρεῖς, ὧν πρεσβύτατος ἐξ Ἑλεῶνος τῆς Βοιωτίας, ὁ
30 δὲ δεύτερος Ἄττικὸς, τρίτος δὲ ὁ Ἄρχαξ ἐκ πόλεως
Καφύης, ὅς καὶ Κύδας ἐκαλεῖτο καὶ Ἀλήτης, ὡς φησι
Φιλιππῆς ὁ Ἐφέσιος. Θεόπομπος δὲ ἐν τῇ θ' τῶν Φι-
λιππικῶν ἄλλα τε πολλὰ περὶ τούτου τοῦ Βάκιδος ἱστο-
ρεῖ παράδοξα, καὶ ὅτι ποτὲ τῶν Λακεδαιμονίων τὰς
35 γυναικῶν μανείσας ἐκάθρηεν, Ἄπολλωνος τούτοις τού-
των καθαρτὴν δόντος. ἐστὶ δὲ καὶ ἐπιθετὸν Πεισιστρά-
του.

1072. βακίζων : Εἰ μὴ καύσαιο μεμνημένος Βάκι-
δος, Βάκιδος μνημονεύων.

40 1074. τοῖς ἀλοῖ γε : Ἐπίτηδες ἀποκεκοφῶς τὸν
λόγον λέγει. φησὶ δὲ τὰ κρέα χρῆναι πρότερον τοῖς
ἀλοῖ πασθῆναι τὰ ὀπτηθέντα.

1076. ἱμηναιοῖ : Εἰς γάμοις ἀγοῖτο. τὸ ἀδύνατον δὲ
εἶπε παρὰ τὸ « ὡς οὐκ ἐστὶ λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκα
45 « πιστὰ, οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἀνδρες δυόφρονα θυμὸν
« ἔχουσι. »

1077. ὡς ἡ σφονδύλη : Σίλφη τίς ἐστὶν ἡ σφονδύλη,
βδέλλη προσομορία, δυσώδης ὄντως. ἀρχεται δὲ ἀδια-
νόητα λέγειν τοὺς χρησμοφδοὺς μιμούμενος καὶ τῶν
50 χρησμῶν τὰ λοξά.

1078. χῆ κῶδων : Παρὰ τὸ κραυγαστικόν, ἡ κῶων τὸ
ζῶον. ἐστὶ δὲ ἀδιανόητον καὶ τοῦτο. παρὰ τὴν παροι-
μίαν « ἡ κῶων σπυδούσα τυφλὰ τίττει. » τὸ δὲ ἀκα-
λανθὲς ὅφ' ἐν. ἐστὶ δὲ ἀκαλανθὲς εἶδος ὀρνέου, ἃ τινὲς

βασιλικούς ὀνομάζουσι. κῶδων δὲ εἶπεν, ὅτι λαλὸν τὸ
ζῶον. ταῦτα δὲ πάντα ἐπίτηδες ἀδιανόητως ἔφρασεν,
τὸ ἀσαφὲς τῶν χρησμῶν μιμούμενος, ἐπεὶ καὶ παρ'
ἱστορίαν λελέχθαι δοκεῖ· οὐδὲν γάρ τῶν ζῶων ὅτι μὴ
κῶων μόνον, σπυδούσα τὰς ὠδίνας, τοὺς κῶνας τίττει ἢ
τυφλοῦς.

ἀκαλανθὲς : Ὅνομα κύνος ἐπισήμου, οἱ δὲ ὀρνέου.
ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος, ὡς φυσικῶς ἀπαράλλακτα τὰ εἰρη-
μένα, οὕτως ἀμετάτρεπτα τὰ λεγόμενα. διὸ, φησὶ, τὴν
εἰρήνην οὐκ ἔδει γενέσθαι.

1081. ἡ διακαυνιάσαι : Ἡ διακληρώσασθαι πότεροι
ἐξ ἡμῶν τέλεον διαφθορήσονται. καῦνον γάρ τὸν κλη-
ρόν φασι. καὶ ἐν ἄλλοις [fr. 643] « πόσος ἐσθ' ὁ καῦνος; »
τὸ δὲ λεγόμενον τοιοῦτόν ἐστιν· οὐκ ἐχρῆν ἡμᾶς, φη-
σιν, καταθεθεῖσθαι τὸν πόλεμον οὐδὲ ἐσπεῖσθαι, ἀλλὰ
15 προσμεῖναι ἕως ἂν εἷς ἐξ ἡμῶν ἄρδην ἀπόληται.
Ἄλλως. καυνιάσαι, κληρωθῆναι. καῦνον γάρ λέγουσι
τὸν κληρόν. ὁ δὲ νοῦς, ἔδει ἡμᾶς μὴ εἰρήνην ἀγειν,
ἀλλὰ κληρωθῆναι ἐπὶ τῷ γνῶναι τίνες ἡμῶν δυστυ-
χῆσοι καὶ τῶν πολεμίων. καὶ Κρατῖνος Πυτιῆ « ἀπὸ
20 προτέρου τὸν καῦνον ἀριθμήσεις. » Ἄλλως. ἀντὶ
τοῦ κληρωθῆναι. ὡς τῶν Καυνίων μάλιστα χρωμένων,
ὡς καὶ σιφινιάζειν καὶ λεσβιάζειν.

1082. κοινῇ τῆς Ἑλλάδος : Ἐξ ἀρχῆς γάρ οἱ Λακε-
δαιμόνιοι τῆς γῆς ἐκράτουν, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τῆς θαλάσ-
25 σης.

1083. οὐ ποτε ποιήσεις τὸν καρκίνον : Οὔτε τοὺς
Λακεδαιμονίους δηλονότι ὀρθὰ καὶ ἀπλᾶ φρονεῖν.

1084. οὐποτα δεῖπνησεις : Ὅτι καὶ οἱ χρησμολόγοι
μετεῖχον τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως, δῆλον ἐκ τοῦ
30 Λάμπωνος, ὅς τούτου ἤξιωτο. φησὶν οὖν, οὐκέτι ἐστὶ
πόλεμος. τούτου γάρ μὴ ὄντος οὐδὲν ἐλάμβανεν ὄντος
ἐκ τοῦ δημοσίου· ἐπὶ γάρ τοῦ πολέμου χρεῖα τῶν μάν-
τεων.

1086. ἐπὶ τῷ πραχθέντι : Ἐπὶ τῷ γενέσθαι τὴν
εἰρήνην.

1086. τὸν τραχὺν ἐχίνον : Οὐδὲ ἡμεῖς φίλαν πρὸς
Λακεδαιμονίους. Ἄλλως. κάλλιστα κάμπαν τὸ εἰ-
ρημένον εἰς τὸ αὐτῶν μετήνεγκε πρόσωπον. οὐκοῦν,
φησὶν, οὔτε ἡμᾶς τείσαις ἂν ποτε μεταδοῦναι σοὶ τινος
40 οὔτ' ἡπίους σοι γεγονέαι, ὥσπερ οὐκ ἂν ποτε λείος
ὁ τραχὺς ἐχίνος γένοιτο.

1090. ὡς οἱ μὲν : Ἀστεῖως πάνυ παρέπλεξε τὰ
Ὀμήρου.

1091. ἰδρύσανθ' ἱεραῖφ : Οὐ χύτραις, ὡς ἄνω ἐλε-
45 γον.

1093. ὀδὸν ἡγεμόνεον : Τῆς θυσίας ἡρέαμην.

1094. κῶθωνα : Νῦν τὸ ποτήριον, ἀλλαχού δὲ κῶ-
θαρον. διὰ δὲ τὸ ἠπορηθῆναι τὸν μάντιν ἐκ τῆς θυσίας
αὐτὸν μηδὲν ταύτης ἀποκερδήσαι, ἀλλὰ μηδὲ σπονδῆς
50 μετασχεῖν, τοῦτο ἐπαίξει. κῶθωνα δὲ λέγει τὸν νῦν λε-
γόμενον κῶθαν.

1096. Σίβυλλα : Οὐ γὰρ κεῖται ταῦτα παρὰ Σι-
βύλλῃ τῇ χρησμολόγῃ. Ἄλλως. τὰ ἐπη φησὶ ταῦτα

μη ἐπιγινώσκειν, μόνα δὲ εἰδέναι τὰ Σιδύλλεια. οὐ γὰρ κείται ταῦτα παρὰ Σιδύλλῃ.

1098. ἐπιδημίου : Τὸ ἐπιδημίου οὐκ ἔστι πρὸς τὰ προκειμένα, πρὸς ἀλλοχώρους γὰρ ἦν ὁ πόλεμος, ἀλλὰ ἔτι μᾶλλον πρὸς τὸ πολέμου ἔραται. εἰ μὴ ἄρα τῆ τῶν Ἑλλήνων ὀνομασίᾳ ἐπιδημῖος δοῖται Ἀκεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ὁ πόλεμος.

1101. ὡς οὗτος φοβερός : Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὁ Ἰκτινος· χαλεπὸς γὰρ οὗτος τοῖς σπλάγγχοις. Ἄλλως. εἰώθασιν γὰρ οἱ μάντιες μετὰ τὴν ἐκθασιν τῶν πραγμάτων λέγειν ὅτι προφθῆναι τοῦτο τὸ ἐσόμενον. πρὶν δὲ γενέσθαι οὔτε προΐσασιν οὐδὲν οὔτε λέγουσιν.

1103. βαλανεύσω : Διακονήσω, ὑπουργήσω, καὶ ἔγγχεω ἑμαυτοῦ τῶν σπονδῶν. ἀπὸ τῶν ἑαυτοῖς ἐπιχρότων ὕδωρ, ἢ τὰς βαλάνους κρυπτόντων τῶ πυρὶ. Ἄλλως. κυρίως ἐπὶ τοῦ τὰς βαλάνους ὄπτα· νῦν δὲ ἀπλῶς ὀπτεύσω. τὸ δὲ σπονδῆ σπονδῆ παρεπιγραφῆ ἐν εἰσθέσει κώλου δισπονδείου.

1109. πρόσφερε τὴν γλῶτταν : Κάκ τούτου δηλοῖ ὅτι ἰδίᾳ τετμημένη προσεφέρετο ἡ γλῶττα παρὰ τῶν παλαιῶν.

ἀπένεγκε : Ἀπόπαμπε. ἤτοι μὴ γευσαμένη τῶν σπλάγγχων μὴδὲ μετασχούσαν τῆς σπονδῆς, ὡς βλάσφημα καὶ πονηρὰ μαντευομένην.

1112. πρὶν κεν λύκος οἶν ὑμεναῖοι : Ἀντεμπαίζουσιν αὐτῶν, αὐτοὺς τὸς στίχους ἀποκρινόμενοι πρὸς αὐτὸν κατὰ τὰς ἀξιώσεις αὐτοῦ, ὅς ὀλίγῃ πρότερον αὐτοῖς εἶπεν, οὐκ ἐπιτρέποντος ἦδη τὴν εἰρήνην γενέσθαι.

1113. ἄλλως : Ἀντὶ τοῦ μάτην· οὐ γὰρ πείσεις.

1115. συσπλαγγχεύετε : Συγγεύεσθε τῶν σπλάγγχων.

1118. ἀλλ' ἀρπάσομαι : Παρεπιγραφῆ ταῦτα γὰρ εἰπὼν χλευάζει καὶ ἀναιδῶς ἀρπάζει. καὶ ἐπιδραμόντες κατέλαβον καὶ ἐτύπησαν.

1119. τὸν Βάκιν : Τὸν Βάκιδος χρησμοὺς λέγοντα. τυπτόμενος δὲ λέγει ὁ Ἱεροκλῆς μαρτύρομαι.

1120. τένθης : Λίγχοις· τένθειν γὰρ τὸ ἐσθίειν.

1123. ἀλάμβαν' αὐτός : Ὡς τῶν μάντειων ἐξαπατώντων καὶ οὐ δεόντως κερδαινόντων καὶ λαμβανόντων τὰ κώδια.

ἐκβολῆς : Ἐξορῶσω. ἀπὸ τῶν τοὺς βολβοὺς χαμόθεν ἐκβαλλόντων ἢ μεταφορᾶ· ὑπὸ γῆς γὰρ ὄντες κἀκεῖνοι ὀρύσσονται.

1125. ὁ κόραξ : Κόρακα εἶπεν, ἐπειδὴ ἤρακεν.

1126. Ἐλύμιον : Καλλίστρατός φησι τόπον Εὐβοίας τὸ Ἐλύμιον. Ἀπολλώνιος δὲ νῶν φησὶ εἶναι πλησίον Εὐβοίας. νυμφικὸν δὲ τινες αὐτὸ φασιν, ὅτι ὁ Ζεὺς τῆ Ἥρα ἔκει ἐυγενέτετο. μέμνηται καὶ Σοφοκλῆς « πρὸς πέτρας Ἐλυμνίαις, » καὶ ἐν Ναυπλίῳ « νυμφικὸν Ἐλύμιον. »

1127. [ἤδομαι : Κάνταῦθα παράβασις ἔστιν, ἀλλ' οὐκ ἔχει πάντα τὰ μέρη, μόνην δὲ τὴν ὠδὴν καὶ στροφὴν, τὸ ἐπίρρημα, τὴν ἀντιωδὴν καὶ ἀντιστροφὴν, καὶ τὸ ἀντεπίρρημα. ἔστι γοῦν τῆς παρούσης ὠδῆς καὶ

στροφῆς τὰ κῶλα ἰγ'. τὰ α', θ' χωριαμβικὰ ἡμιόλια. τὰ β', γ', δ', ε' ὅμοια ἐφθήμερη· ἐξ ἐπιτρίτων. τὸ ζ' ἀντιστασιτικὸν Γλυκίωνον. τὸ ζ' ὅμοιον ὑπερκατάληκτον. τὸ η' παιωνικὸν διμετρον ἀκατάληκτον. τὰ ι', ια' τροχαϊκὰ δίμετρα ἀκατάληκτα· τὰ γὰρ λοιπὰ ἐφθήμερη. τὸ τελευταῖον παραγραφέσθω, καὶ τῆ ἔσω διπλῆ σημειούσθω. τῆ αὐτῆ καὶ τὸ ἐπίρρημα. τοῦτο δὲ δηλον ὡς τροχαϊκὸν ἔστι τετραμέτρων ις', ἔχον καὶ ἐν ἐκθέσει κῶλα ὅμοια τρία, πλην τοῦ τρίτου, δίμετρα ἀκατάληκτα. ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ ἀντεπίρρημα. ὕφ' 10 δ ἡ ἔξω διπλῆ.]

χωρονίς. εἰσελθόντων τῶν ὑποκριτῶν ὁ χορὸς μόνος καταλιπεῖς διαπεραίνεται συζυγίαν ὁμοιομερῆ τριαδικὴν οὐ πυκνῶς γενομένην. αἱ πλεκαὶ ἐπίρρηματικαὶ δυαδικαὶ εἰσιν, αὕτη δὲ ἔχει μελικὴν μὲν πρῶτην ἰγ' 15 κώλων, στιχικὴν δὲ ις' στίχων, ὧ μάλιστα φιληθεὶ Ἀριστοφάνης, καὶ ὕστερος τρίκωλος. τὸ α' παιωνικὸν δὶρρυθμον. τὸ β' καὶ γ' δ' ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς κλειδός. τὸ ε' καὶ ζ'. τρίρρυθμος δὲ καὶ δὶρρυθμον ζ' ἢ θ'. ἐν μὲν τῆ β' περικοπῆ ἔστι παιωνικὸν τρίρρυθμὸν τε καὶ δὶρρυθμὸν. δύο δὲ ἐν τῆ στροφῇ. τὸ ι' ια' ιβ' ἰγ' τροχαϊκὰ δίμετρα, δύο μὲν ἀκατάληκτα, δύο δὲ καταληκτικά. V.

1129. ταῦτα γὰρ εἰς πόλεμον αἴρουν. V.

1131. πρὸς τὸ πῦρ : Ἀλλὰ συμπίνω καὶ εὐχοῦμαι [πρὸς τὸ πῦρ], ταυτέστι μέσον τῆς οἰκίας καθαζόμενος.

διέλκων : Διάγων παρὰ τῆ ἔστιά, ἅμα τε θερμαινόμενος καὶ τῆς τοῦ θερμοῦ διακονίας πλησίον ὢν.

1134. δανότατα : Ξηρότατα τῶ θέρει καὶ εὐκαυστότατα, ἃ μήτε καπνὸν ποιῆ καὶ εὐκόλως ὑφάπτεται. V.

1138. κἀνθρακίζων : Φρύγων τὸν ἐρέβινθον, καὶ ξηρὸν ποιῶν. ταῦτα γὰρ ἐσθιόμενα προτρέπεται εἰς ποτόν.

1137. τὴν φηγὸν : Φηγὸς εἶδος φυτοῦ, ὃ τὰς ἀγρίας βαλάνους φασὶ φέρειν. περιεσταλμένως δὲ τὸ αἰδοῖον βούλεται λέγειν, ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τινες βάλανον καλοῦσιν.

1143. ἐμπῆειν ἐμοί : Τοῦ θεοῦ ὕστος ἀρέσκει μοι τὸ σχολάζειν τῶ ποτῶ.

1144. ἄφαυε : Φρύζον. τινὲς γράφουσι ἀφαισον, ἀντὶ τοῦ ζέσον.

1145. τῶν τε πυρῶν : Ἀντὶ τοῦ ἐμβαλοῦσα καὶ μίξασα καὶ τῶν πυρῶν σὺν αὐτοῖς· δοκοῦσι γὰρ ἐφέλλεσθαι τὸ ποτόν. τὸ δὲ ἔξελε ἀντὶ τοῦ πρόελε, ἀνάλεξον τὰ σῦκα.

1147. οἰναρίζειν : Τὸ ἀποφυλλίζειν· οἰναρα γὰρ τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου. τινὲς δὲ γράφουσι ἀμπελοσυρῆν, οὐκ ὀρθῶς. οἰναρίζειν δὲ τὰς οἰνας ἐργάζεσθαι, καὶ οἰναρα τὰ φύλλα.

1148. τυντλάζειν : Πηλοπατεῖν· τύντλος γὰρ ὁ πηλός. ἢ ἀντὶ τοῦ βυλοκοπεῖν. παρδαχὸν δὲ δίυρον· οὔτω

γὰρ καὶ Ἀρχιλοχος καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ τῷ Ἀμοργίῳ
« σὺν παρδακοῖσιν εἴμασιν σεσαγμένους. »

1149. σπίνω : Σπίνος εἶδος στρουθοῦ.

1150. πυός : Ὁ πυός δευτέρως καὶ ἀρσενικῶς ἐν τῷ
5 μ' τῆς καθόλου φησίν. Ἄλλως. τὸ πρῶτον γάλα,
8 καὶ ἐφόμως πηγνυται, 8 καὶ ἡμέϊς χυτρίτην λέ-
γομεν. τὸ μεταβεληκὸς αἷμα. τὸ γαλακτῶδες ὑγρὸν.
γάλα νέον μετὰ χρεσινοῦ γαλακτος ἀμελχθέν.

1154. Αἰσχινάδου : Ὡς τοῦ Αἰσχινάδου μᾶλλον
10 τῶν ἄλλων ἔχοντος καρπίμιους μυρρίνας. ἢ ἀπὸ τῶν
καρπῶν Αἰσχινάδου. ἢ ἀπὸ τοῦ σχίνου. τῆς δὲ μυρ-
ρίνης ἢ μὲν στεφανωτῆς, ἢ δὲ κάρπιμος, ὡς φησι Θεό-
φραστος [H. Pl. 5, 8, 3]. [ἢ ὄνομα κύριον αὐλητοῦ, ἢ
φίλου. βωσάτω δὲ βοσάτω.]

1158. τάρωματα : Τὰ ἀροτριάματα, παρὰ τὸ ἀρο-
15 τριούν. τὰ προσηροτριωμένα. λέγουσι δὲ ἔνοι καὶ τὰ
ἄλφρα καὶ τὸν λιθανωτὸν ἀρώματα, ὡς παρ' Εὐπόλιδι
« καὶ εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων, » ἀντὶ τοῦ τῶν ἀλφίτων.
ἐκτείνονται δὲ διὰ τὴν συναλοιφήν.

1159. [ἡνίκ' ἄν : Ἡ ἀντιπῆ ἀυτῆ καὶ ἀντιστροφή
20 κώλων ἐστὶν ὁμοίων τοῖς τῆς στροφῆς ἢ καὶ ἰσομέ-
τρων. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ δύο διπλαῖ.]

ἀχέτας : Ὁ τέτιξ διηγεῖ παρὰ τὸ Ἡσιόδειον [Op.
690] « ἤμος δὲ σκολυμός τ' ἀνθεὶ καὶ ἡχέτα τέτιξ. » δ
25 δὲ Ἀρίσταρχος οὐ φησι τοὺς ἄδοντας ἀρσενικῶς λέ-
γεσθαι, τὰς δὲ θηλείας οὕτως. »

1162. τὰς Λημνίας : Εἶδος ἀμπέλου Λημνία, ὡς
ἰστορεῖ Ἀνδρότιον ἐν τῷ γεωργικῷ.

1164. φῖτυ : Σπέρμα, καὶ φῖτῶσαι γεννησάι. καὶ τὸ
30 γέννημα φῖτυμα. Εὐπόλις Αὐτολύκῳ « ἀτὰρ ἡγαγες
καινὸν φῖτυμα βοῶν. » πρῶτον δὲ πρῶτιμον, δισυλλάβους.
— φῖτυ τὸ σπέρμα, τὸ γένος. καὶ γὰρ εἰσι φυτὰ πρό
τοῦ καιροῦ τοὺς καρποὺς παρέχοντα, καὶ καλοῦνται
πρῶτιμα. καὶ Σοφοκλῆς « οὐτ' ἄλλο φῖτυ πρῶτον » λέγει,
35 δ' ἐστὶ πρῶτιμον καὶ ὄριμον. V.

1166. φήληκα : Τὸν ἄλιθον. λέγει δὲ αὐτὰ ὁ Καλ-
40 λίστρατος. κυρίως μὲν οὖν ὁ ἤδη σκληρὸς καὶ πά-
ρωρος. ὁ ὄψιν μὲν πεπάνσεως ἔχων, ἄωρος δὲ ὢν. καὶ
μήποτε φήληξ τίς ἐστὶν ὁ ἀπατεῶν καὶ ψευδόμενος τῇ
ὄψει εἰς βρῶσιν. καὶ φήλος ὁ ἀπατεῶν. Μένανδρος
« Ἄλιετ' « δὴ οἰκίας φηλῶν γερόντων. » καὶ φηλώματα
ἐξαπάτας, παρ' Ἀντιφώντι. — οὗτος δὲ ἐπὶ τοῦ ὤμου
σύκου κέρχεται, εἰπὼν οἰδαινόντα· οἰδαινεται γὰρ
50 δε ἀρχεται πεπαινέσθαι. καὶ ἐν Ταγηνισταῖς δὲ τῇ
λέξει κέρχεται. V.

1167. κἀπέχω : Τῷ στόματι προσάγω. καὶ Ὅμηρος
[Π. I, 499] « ὄφου ἀσάμι προταμών καὶ οἶνον ἐπισχών. »

1169. κυκῶμαι : Κυκεῶνας ἐσθίω. ἄνω [v. 712] τῷ
πότῳ τῷ ἐπὶ τῆς γλήχωνός φησι χρῆσθαι πρὸς τὴν
60 ὄψωσαν, ὡν δὲ τῷ θυμῷ χρῶνται. μετὰ δὲ τὸ τὴν
ὄψωσαν φαγεῖν κυκεῶνα πίνουσι, καὶ οὐ βλάπτονται,
ἀλλὰ καὶ παχεῖς γίνονται.

1170. γίνομαι παχύς : Ἐπειδὴ ἀργούσιν οἱ γεωργοί

τότε τοῦ ἀμητοῦ, ὡς Ἡσιόδος φησιν [Op. 698] « δμῶας
ἀναψύξαι φίλα γούνατα. »

1173. φοινικίδα : Περικεφαλαίαν φοινικῶν χρώματι
βεβαμμένην. οἱ δὲ κόκκινα περιβλήματα. Ἄλλως.
ταῖς φοινικίσιν μᾶλλον ἔχρόντο Λακεδαιμόνιοι, ἵνα μὴ 5
αἰσθάνωνται τοῦ αἵματος διὰ τὴν ὁμοίωσιν, καὶ ἵνα
τρωθέντες μὴ γνωσθῶσι τοῖς πολεμίοις. ὄξειαν δὲ ἀντὶ
τοῦ εὐχρουν καὶ ἐρυθρὰν πάνυ.

1174. Σαρδιανικὸν : Διαφέρουσι γὰρ αἱ Λυδικαὶ βα-
φαί. — καὶ Ὅμηρος [Π. Δ, 141] « ὡς δ' ὅτε τις ἐλέφαντα 10
γυνὴ φοῖνικι μιγήνῃ. » καὶ Σαπφῶ « πόδα δὲ ποικίλος
« μασθλῆς ἐκάλυπτε, Λύδιον καλὸν ἔργον. » V.

1176. Κυζικηνικόν : Εἰς κιναιδίαν διαβάλλεται, ὥστε
μηδὲ τῶν ἀναρχαίων διὰ τὴν εὐρύτητα κρατεῖν δύνα-
σθαι, — ὡς καὶ Εὐπόλις ἐν Πόλεσιν « ἢ δ' ὑστάτη 15
« ποῦ ὄσθ' ; ἤδε Κύζικος πλέα στατήρων. | ἐν τῇδε τοί-
« νυν τῇ πόλει φρουρῶν ἐγὼ ποτ' αὐτὸς | γυναῖκ' ἐβίου
« κολλύθου καὶ παῖδα καὶ γέροντα | κάξῃν ὄλην τὴν
« ἡμέραν τὸν κύσθον ἐκχορίζειν. » Ἄλλως. τουτέστι
κατασχημονεῖ. οἱ γὰρ Κυζικηνοὶ ἐπὶ δειλία καὶ θηλύ- 20
τητι ἐκωμωδοῦντο. V.

1177. ὡσπερ ζουθός : Ὡς φοινικῶν περὰ ἔχοντα
δηλοῖ. ὅτι τοῦ παρ' Αἰσχύλῳ πολλάκις κληθέντος ἱπ-
παλακτρώνος, ὃν αἰεὶ κωμωδοῦσιν, ἐν Μυρμιδόσιν μέ-
μνηται. — Ἄλλως. ὁ Αἰσχύλος « ἀπὸ δ' αὐτῆ ζουθός 25
« ἱππαλακτρῶν στάζει κηρο... θεν τῶν φαρμάκων πο-
« λὺς πόνος. » θελεῖ δὲ εἰπεῖν ὅτι πρῶτος φεύγει ὡς ἱπ-
πος καὶ ὄρνεν. V.

1178. ἐγὼ δ' ἔσθηκα λινοπτύμενος : Ἐγὼ δ' ἔσθηκα
ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ παρατηρῶν καὶ περιβλεπόμενος, 30
8που ἂν ταχθῶ. λινοπτῆς γὰρ φησιν Ἀριστοτέλης τοὺς
τὰ θηρευτικὰ λῖνα φυλάττοντας, ὡς καὶ οἰνόπτῆς τοὺς
οἰνοφύλακας. ἀπειρώς δὲ ἀπὸ τῶν εἰς τὰ λῖνα πιπτόν-
των ὀρνίθων. οἱ δὲ περιεργότερον τὸ λῖαν κατεπτηχένας,
τοῦτο λινοπτῆσθαι λέγουσιν. 35

1181. ἐξαλείφοντες : Ὅτι τοὺς μὲν ἐξήλειπον, τοὺς
δὲ ἐνέγραπον εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολεμίων.

1182. οὐ γὰρ ἤδει : Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἤδει, ὡς τὸ
[Plut. 696] « ὁ δὲ θεὸς ὑμῖν οὐ προσήειν. » — ἐνταῦθα τῷ
πρῶτῳ ἀντὶ τοῦ τρίτου προσώπου ἐχρήσατο· τὸ γὰρ 40
ὄρθον ἦν « οὐ γὰρ ἤδει ἐξῶν. » V.

1183. πρὸς τὸν ἀνδριάντα : Εἷς ἐστὶ τῶν 16' ἀνδριάν-
των ἐν οἷς ἐγράφοντο οἱ στρατιωτικοὶ κατάλογοι καὶ τὰ
κηρύγματα. εἶδεν οὖν, φησί, τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα γεγραμ-
μένον ἐν τῷ ἀνδριάντι τοῦ Πανδίωνος. — Ἄλλως. 45
ἐκάστης φυλῆς ἐπωνυμὸς ἦν ἀνδριάς τοῦ τῶν φυλῶν
ἐξηγησαμένου, Αἰαντίδος, Θησηίδος, Ἀκαμαντίδος
καὶ τῶν λοιπῶν, ἐνθα ἐτίθεντο τὰ ὀνόματα τῶν ἐπ'
ἐξῶν καταλεγεμένων. Ἄλλως. τόπος Ἀθήνησιν
παρὰ πρυτανεῖον, ἐν ᾧ ἐσθήκασιν ἀνδριάντες, οὗς 50
ἐπωνύμους καλοῦσιν. ἐπειδὴ οὖν κατάλογον δεῖσθαι
γενέσθαι στρατείας, προσγράφοντες τὰ ὀνόματα τῶν
καταλεγομένων ἐπὶ ἐνὸς προτιθέασιν τούτων τῶν ἀν-
δριάντων, ὑπὲρ τοῦ φανερὸν ἐκείσε γενέσθαι τοῖς κα-

ταλεγόμενοις. τούτων οὖν τῶν ἐπιωνύμων καὶ ὁ Πανδίωνος ἐστὶν ἀνδρίας. φησὶν οὖν, ἐξαίφνης ἐπιστάς τις τούτῳ τῷ τόπῳ, καὶ θεασάμενος αὐτὸν ἐγγεγραμμένον, εἰς ἀμηχανίαν καὶ ἀπορίαν περιίσταται, κατεπει-
6 γούσης τῆς ἐξόδου καὶ αὐτὸς ἀπαράσκευος ὢν. V.

1184. ὄπον : Ἀντὶ τοῦ πικρίαν καὶ δριμύτητα ὄρων. καὶ ὅπως δὲ τὸ τῶν δένδρων δάκρυον, καὶ τὸ ἀποστάλαγμα τοῦ γάλακτος.

1186. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἔχθροὶ τὸ παρ' ὑπόνοιαν ἐπή-
10 νεγκα. V.

1188. αὕτη ἐστὶν ἡ τρίκωλος καὶ αὕτη τροχαϊκῆ, ἀλλὰ διμέτρων δύο μὲν ἀκαταλήκτων, ἑνὸς δὲ καταλήκτικῳ. V.

1189. οἴκοι λόντες : Παροιμία παρὰ τοὺς ἐν τῇ
15 Ἀσίᾳ Λάκωνας ἀτυχήσαντας, « οἴκοι λόντες, ἐν Ἐφέσῳ δὲ Λάκωνες. »

1191. ἰοὺ ἰοὺ : Κορωνίς εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ση'. τὸ μέτρον πρῶτον μονόμετρον ἐστίν. [ἐπὶ ταῖς ἀποθέ-
20 σεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.]

1193. ἔχ' ἀποκάθαιρε τὰς τραπέζας ταυτῆ : Περι-
κεφαλαίαν δίδωσιν, ἵνα τοῖς λόφοις ἀπομάττη τὴν
τράπεζαν. ἐστὶ δὲ παρεπιγραφῆ.

1194. ὄφελός ἐστ' αὐτῆς ἐτι : Πεπαυμένου γὰρ τοῦ
25 πολέμου οὐκ ἐστὶν οὐδεμία χρεία τῶν πολεμικῶν
σκευῶν.

1196. τὰς ἀμύλους : Ἄμυλοι πλακοῦντές τινες, οἱ
δὲ ζωμοὶ πλακουντώδεις. ἂν νῦν ἀμυλάτων φασιν.

1198. κολλάβους : Εἶδος ἄρτων. εἰσὶ δὲ μικροὶ ἄρ-
30 τίσκοι, ἐκ τῶν μεγάλων κεκολλαβισμένοι, οὓς καθά-
παξ ἄρτους οὐκ ἤξιον καλεῖν. καὶ ἐν Βατράχοις [507]
μῆνηται « ἄρτους ἐπειτα κολλάβους. » σχήματος δὲ
ἐστὶν ὄνομα, ὡσπερ κολλύραον λέγουσὶ τινες.

1200. οὐδὲ κολλύβου : Εἶδος εὐτελοῦς νομίσματος.
35 ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀβολοῦ.

1202. τοὺς κάδους εἰς τοὺς ἀργούς : Πιπράσκει δη-
λονότη, καδοποιὸς δὲ ἦν ὁ σὺν αὐτῷ.

1203. τῶν ὀρεπάνων : Χαλκεὺς ὢν δῶρον δρέπανον
αὐτῷ δίδωσιν εἰρήνην πρέπον, καὶ ὀμολογεῖ χερίν ὡς
40 τῆς τέχνης αὐτοῦ χρηματιζούσης.

1204. καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει : Σαφῶς ἄγαν ἐπὶ τοῦ
τέλους τοῦ δράματος τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκρο-
ωμένοις, ἐκ τούτων δηλῶν καὶ κρίνων τὰ τε τοῦ πο-
λέμου ἔργα καὶ τὰ τῆς εἰρήνης αὐτοῖς ἄγαν ὑπ' ὄψιν,
45 ἵνα εἰς ὃ βούλεται μᾶλλον αὐτοὺς ἀγάγῃ. τὴν δὲ κα-
ταστολήν τοῦ δράματος ἐποίησεν ὁμοίαν τοῖς Ἀχαρ-
νεῦσιν, ἐπεὶ ἀκάει τῷ μὲν πρυτανεύσαντι τὴν εἰρήνην
δῶρα δίδονται παρὰ πάντων ὡς εἰπεῖν τῶν Ἑλλήνων,
τῷ δὲ Λαμάρῳ οὐδέν.

50 1210. προθέλυμον : Ὁ ἐστίν, ἀρδην ἀπώλεσάς με
τὴν εἰρήνην προξενήσας. φαίνεται δὲ καὶ οὗτος καὶ
ἄλλοι τὸ προθέλυμον ἀντὶ τοῦ πρόρριζον ἀκούειν. [καὶ
παρ' Ὀμήρῳ (H. I, 641) « πολλὰ δ' ὄγε προθέλυμα. »]
Ἀριστάρχος δὲ τὸ συνεχές καὶ ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ δηλοῦ-

σθαί φησι [H, N. 130 :] « φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος
σάκει προθέλυμον. » καὶ [O, 479] « σάκος θέτο τετρα-
θέλυμον, » τούτεστι τέσσαρας ἐπ' ἄλληλων ἔχον πτί-
χας. καὶ ὁ λοποποιὸς δὲ ἔναυτια τοῦ δρεπανουρογοῦ
φρονῶν, ἔρχεται καταδοῦν Τρυγαίῳ ὡς πεποιηκός 5
εἰρήνην, καὶ μὴδὲν χρησιμεούσης τῆς τέχνης αὐτοῦ.

1211. λοφῆς : Λόφος πολλοὺς ἔχει ἐν πράσει. ὄνομα δὲ
πεποιήκε νοσήματος ἀπὸ τοῦ πράγματος, ὡς λέγομέν
τινα ὑδεριῶν, ποδαγρῶν, σπληνιᾶν, [χαλαζᾶν]. ση-
μαίνει δὲ τὸ πλῆθος ἔχειν λόφων. 10

1216. αἰσχύνομαι : Ἐλάχιστον γὰρ ἐστὶν ὁ μέλλω
δοῦναι τιμῆμα.

1218. τὸ σφηκίωμα : Τόπος τῆς περικεφαλαίας σπου
τὰ πτερά δέδεται. Ἄλλως. τὸ πλέγμα, ὅσον ἐπι-
μελῶς τοῖς ἱμασίν ἐνδεδεται. καὶ Ὀμηρος [H. P, 62] 15
« πλοχμοὶ θ' οἱ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἐσφίκωντο. »

1219. ἔνεγκε τὰς ἰσθάδας : Ὅτι οὐ μόνον πρὸς γενι-
κὴν εἶπεν, ἀλλὰ καὶ πρὸς αἰτιατικὴν λέγει.

1222. τριχρρρευῖτον : Ὅσον οὐκ ἐπιμελῶς συνδε-
μένοι εἰσὶν ὑπὸ τοῦ χρόνου γὰρ ἐσάπησαν. καὶ αἱ τρί-
20 χες τῶν ἵππων αἰ εἰς τοὺς λόφοις βρούσιν.

1224. θῠράκος κύτει : Περιφραστικῶς εἶπεν ἀντὶ τοῦ
θῠράκα. τινὲς δὲ τὸ κοῖλον τῶν θῠράκων. εἰσὶ γὰρ τι-
νες τῶν θῠράκων ἀλυσειδαῖοι. τινὲς δὲ φασιν ἐτι ἀνιέ-
μενοι οἱ ὀρθοὶ καὶ τεταμένοι, οὓς εἰς θῠσίαν ὑπέδυνον. 25

1225. ἐνημμένῳ : Συντεθειμένῳ, ἐρραμμένῳ. ἄλλος
δὲ ἐστὶν οὗτος ὀλοφρομένος, ὅτι μὴ δύναται αὐτὸν τῆς
ἀξίας ἀποδοῦσθαι τιμῆς.

1227. ἀλλ' αἶρε μοι τοῦτόν γε : Ὅτι καὶ ἐναυθῆ
ἐπὶ τοῦ πρόσφερε καὶ ἐπὶ αἰδοῦς. ἴσως δὲ διὰ τὸ εἰπεῖν 30
τῆς ἰσωνίας τοὺς Ἴωνας σκώπτει, ὡς ἀβροῦς διαιτω-
μένους καὶ πολλὰ ἀποπατοῦντας, ὡς δηλοῖ τὸ ἐξῆς.

τῆς ἰσωνίας : Τῆς ἴσης τιμῆς, καὶ ὅσου σοι καθέ-
στηκεν ἡ ἐπώλησας ἄλλῳ.

1237. ἐναποκατεῖν γὰρ ἐστ' ἐπιτήθειος πᾶν : Δη-
35 λονότη οὐκ ἐστὶν ἀλυσειδωτός, ἀλλ' ὀλογόμενος στατός.
εἰκάζει δὲ αὐτὸν λασάνῳ ὀρθῶς σταθέντι, ἐπεὶ τὰ ἄνω
παραπλήσια τοῖς χεῖλεσιν ἔχει τοῦ λασάνου.

1230. τρεῖς λίθους : Καὶ γὰρ παροιμία « τρεῖς εἰσὶν
ἱκανοὶ πρωκτὸν ἀπομάξαι λίθοι. » τινὲς δὲ προστι-
40 θέασιν καὶ τοῦτο, ὡς φασιν, « ἂν ὦσι τραχεῖς, ἂν δὲ
λείοι, τέτταρες. » Ἄλλως. ἐνίοι φασὶν τοῦτο λελέ-
γθαι, ἐπεὶ οἱ χέροντες τρεῖς λίθους παρατιθέασιν, καὶ
ὡσπερ λάσανον ὑπ' αὐτῶν ποιοῦσιν. ἀναγκαιοτέρα δὲ ἡ
πρώτη ἐστὶν ἐξήγησις.

1231. ποῖα δ' ἀποψήσει : Διὰ ποίου μέρους ἀπομά-
45 ξασθαι τὸν πρωκτὸν δυνήσῃ;

1232. διὰ τῆς θαλαμίας : Διὰ τῆς ἐκβολῆς τῆς χει-
ρὸς τῆς ἐν τῷ θῠράκῳ τὴν αὐτοῦ χεῖρα καθῆκεν. θαλαμιά
δὲ εἰρήται παρὰ τὸ εὐκείναι νεῶς τρυπήματι· κυρίως 50
γὰρ ἡ κάτω τῆς νεῶς τρώγλη θαλαμιά λέγεται.

1234. ἵνα μὴ γ' ἄλλῳ : Τοῦτό φησιν εἰς τοὺς τριη-
ράρχας, ἐτι ἀπέφραττόν τισα τρυπήματα, ἵνα τὸν μι-
σθὸν τῶν ναυτῶν κερδαίνοιεν, ἐκ δὲ τῆς ὀψεως τῶν

τρυπημάτων μη ἐλέγχωνται. γαλιώως οὖν ἀμφοτέρας ταῖς χεῖρας φησὶν ἀποψῆσαι τὸν πρωκτὸν, ἵνα μὴ ὡς οἱ τριτηράρχαι κρύπτων τρήμα τῆς νεῶς ἄλφω. θηαγκάζοντο γὰρ οἱ ναύκληροι τοσοῦτους ναύτας μισθοῦσθαι ὅσα εἶγε
 5 τρυπήματα ἢ τρήρησιν. Ἄλλως. ἐπεὶ οἱ τριτηράρχοι λαμβάνοντες τὸν μισθὸν τοῦ πληρώματος ἀπέφραττον τὰ τρυπήματα τῶν ἐρετιμῶν, ἵνα μὴ ἐλέγχωνται κλέπτοντες ἐρέτας ἐκ τοῦ τὰς θαλαμῶν εἶναι κενάς. ἐξῆς δὲ τοῦτο ἀστείως ἐπήγαγεν, διὰ τὸ προειρημένον ὑπ' αὐ-
 10 τοῦ « τῆδὶ διεῖς τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμῶν. »

1235. ἐπειτ' ἐπὶ δεκάκω : Καὶ ὑπομνεῖς, φησὶ, τοσοῦτον ἀργύριον αὐτοῦ διδοῦς ὥστε λασάνω ἀγγεῖω χρῆσασθαι.

1239. θλίβει τὸν ὄρρον : Μιμείται τοὺς ἐπ' ἀληθεία
 15 ἐνδομμένους τοὺς θώρακας καὶ διὰ τὸ μὴ ὠνεῖσθαι θλίβειν λέγοντας τὸν τράχηλον ἢ τοὺς ὤμους. τοιαῦτα δὲ φασὶ βουλόμενοι διακοφῆαι τὸ τίμημα. ὄρρος δὲ ἐστὶν ὁ ὑποκαίμενος τοῖς σφαιρώμασι τόπος. δῆλον δὲ ὅτι λαβῶν τὸν θώρακα ἐπεκάθισεν αὐτῷ ὡς λασάνω, ἵνα
 20 μᾶλλον κινήσῃ γέλωτα.

1242. μολίβδον ἐς τουτὶ : Ἄντι τοῦ μολίβδου τὸν κώδωνα τῆς σάλπιγγος πληρώσας. τὸν κώδωνα δὲ τῆς σάλπιγγος συμβουλεύει αὐτῷ πωμάσαι μολίβδω, καὶ ἐν μέσῳ ἐννεῖραι βράβδον, ἵνα γένηται κατακτὸς ὁ κώ-
 25 ταβος. ξύλον γὰρ αἰωρήσαντες ἐκ τοῦ μέσου καθάπερ πλάστιγγα, ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐξήττων ἐλλύχια καὶ κυμβεῖα κοῖλα, καὶ τι ἀγγεῖον ἐτίθεσαν ὕδατος πλήρες. εἶτα καθάπερ ἐπὶ τρυτάνης τὸ ἔτερον βαρύνοντες μέρος προΐκειν ἐποιοῦν, ὥστε πληροῦσθαι τὰ
 30 ἐλλύχια. εἶτα τὸ ἔτερον πάλιν βαρύνοντες μέρος, ἀνάγκη ἐποιοῦν ἀνεγειρομένω καὶ ἀναπηδῶντι τῷ πεπληρωμένῳ ἐκ τῶν ἐλλυχνίων ἀναπέμπειν τὸ ὕδωρ. ὑπέκειτο δὲ τὰ κυμβεῖα τοῖς ἐλλυχνίσι, ὥστε εἰς ταῦτα πάλιν ἐμπίπτειν τὸ ὕδωρ, καὶ ὁ τῶν πλειόνων ἐπι-
 35 ψάσας κυμβεῖων ἐδόκει νικᾶν. κατάκτοι δὲ ἐκλήθησαν ἀπὸ τοῦ κατάγειν καὶ αὖ πάλιν ἀνάγειν τὸν κώταβον. περὶ μὲν οὖν τῆς βράβδου καὶ Ἐρμιππος εἶπεν ἐν Στρατιώταις « βράβδον ὄψεαι τὴν κωταβίχην, ἐν τοῖς ἀχραιοῖσι κυλινδομένην. » μέμνηται δὲ καὶ Φερεκράτης ἐν Παν-
 40 νυχίδι τῶν κυμβείων καὶ τοῦ κατακτοῦ κώταβου. περὶ δὲ τῆς πάντων τούτων κατασκευῆς καὶ χρήσεως ἐξήχεται καὶ ἐν ταῖς ἐλγογαῖς. Ἄλλως. τὸν κώδωνα τῆς σάλπιγγος συμβουλεύει αὐτῷ πωμάσαι μολίβδω, καὶ ἐν μέσῳ ἐννεῖραι βράβδον. οὗτω γὰρ ἡ χαλκῆ λάταξ ἐν μέσῳ ἐτίθετο ἠρτημένη, ὡς φασὶν, ἀπὸ τῆς ὀροφῆς,
 45 ἀπὸ τοῦ αὐλοῦ τοῦ μέσου, ὥστε ἀποκοταβίζειν εἰς αὐτήν. οὖν δὲ καὶ ἀγγεῖον κώταβον εἶρηκε. κατακτὸν δὲ ἀπὸ τοῦ κατάγειν ἄνωθεν τῆ χειρὶ.

1244. τῶν κατακτῶν κώταβων : Διττὸς ὁ τρόπος τῶν
 50 κώταβων, ὧν ὁ μὲν ἕτερος τοιοῦτος· ἴστασαν ξύλον τι λυχνίω παραπλήσιον ἐν μέσῳ τοῦ συμποσίου, καὶ ἀπ' ἐκείνου ἠρτητο ἀγγεῖον ὁμοῖον δεξυβάφω, εἰς δὲ τὸ καταλειπόμενον ἐν τῷ ποτηρίῳ ἠκόντιον, καὶ ὁ ἐπιτυχὸν ἐνίκα. ὁ δὲ ἕτερος τοιοῦτος· κατὰ τοῦ συμποσίου

ἐτίθεσαν ἀγγεῖον ὁμοῖον λεκάνῃ, ὕδατος πλήρες, καὶ ἐν τῷ ἀγγεῖῳ τούτῳ ὁμοῖον τι ποτήριον περιεπήγνυσαν, καὶ κύκλω τῆς λεκάνης μυρσίνας, καὶ ἔβαλλον εἰς τὸ ποτήριον ἐκεῖνο τὸ ἀπολείπόμενον, καὶ ὁ καταδύσας τὸ ποτήριον ἐνίκα. οὖν δὲ αὐτὸ τὸ ἀγγεῖον κώταβον εἰ-
 5 ρηκεν ἀπὸ τοῦ κατάγειν. Ἄλλως. τῶν κώταβων δύο ἦσαν εἶδη, ἐν μὲν τοῦ κατακτοῦ λεγομένου. ἦν δὲ οἶον λυχνίον ὑψηλὸν, ἔχον ἐν αὐτῷ πρόσωπον, ὁ μάνην ἐκάλου, ἐφ' οὗ ὄδει πεσεῖν καταβαλλομένην τὴν πλάστιγγα. ἕτερον δὲ ἀγγεῖον τι ἰοικὸς λουτήρι πλῆρες ὕδατος, ἐν ᾧ δεξυβάφον ἦν ἐπιπλέον τὸ πλῆθος, ὅπερ καταδύσει τοὺς λάτας ἐπιρῶντο. Ἄλλως. κώταβος Ἄθηναιος ἐν τῷ ἰε' [p. 666] φησὶν ὅτι Σικελικὴ τις ἐστὶ παιδιὰ, πρώτων εὐρόντων Σικελῶν, ὡς φησὶν Κριτίας ὁ Καλλιόστρου ἐν τοῖς ἐλεγείοις « κώταβος ἐκ Σικελῆς
 15 ἐστὶ χθονὸς, ἐκπρεπὲς ἔργον. » Δικαιάρχος δὲ ὁ Μεσσηνίος, Ἀριστοτέλους μαθητῆς, ἐν τῷ περὶ Ἀλκαίου καὶ τὴν λάταγα αὐτὴν εἶναι φησὶ Σικελικὸν ὄνομα. λατάγη δὲ ἐστὶ τὸ ὑπολείπόμενον ἐκ τοῦ ἐκποθέντος ποτηρίου ὑγρὸν, ὁ συνεστραμμένη τῆ χειρὶ ἄνωθεν ἐρ-
 20 ρίπτουν οἱ παίζοντες εἰς τὸ κώταβιον. κώταβος δὲ ἐκαλεῖτο καὶ τὸ τιθέμενον ἄθλον τοῖς νικῶσιν ἐν τῷ πότῳ, καὶ τὸ ἀγγος εἰς ὃ ἐνέβαλλον τοὺς λάταγας, ὡς Κρατῖνος ἐν Νεμέσει δαίκευσιν. ὅτι δὲ καὶ χαλκοῦν ἦν, Εὐπόλις ἐν Βάπτταις λέγει « χαλκῶν περὶ κώταβου. » 25 Πλάτων δὲ ἐν Διὶ κακοῦμένῳ παιδιᾷ εἶδος παρόνιον τὸν κώταβον εἶναι ἀποδίδωσιν, ἐν ᾗ ἐξίσταντο καὶ τῶν σκευαρίων οἱ διακυβέουντες. ἐκάλου δὲ ἀγκυλὴν τὴν τοῦ κώταβου πρόσειν, διὰ τὸ ἐπαγκυλῶν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τοῖς ἀποκοταβισμοῖς. καὶ ἀγκυλητοὺς ἔλεγον
 30 κώταβους. ὅτι δὲ ἄθλον προέκειτο τῷ προεμένῳ, προείπομεν. ἔλεγοντο δὲ τινες καὶ κατακτοῖ κώταβοι. ἦν δὲ λυχνίον ἀγόμενον, πάλιν τε συμπίπτουν, ὑψηλὸν ἔχον τὸν μάνην καλούμενον, ἐφ' ᾧ τὴν καταβαλλομένην ἐπι-
 35 πεσεῖν πλάστιγγα, ἐντεῦθεν δὲ ἐμπίπτειν εἰς λεκάνην ὑποκειμένην πληγείσαν τῷ κώταβῳ. καὶ τις ἦν ἀκριβὴς εὐχέρεια τῆς βολῆς. τοῦ δὲ μάνου πολλοὶ μέμνηνται. ἦν δὲ ἕτερον εἶδος παιδιᾶς τῆς ἐν λεκάνῃ. αὕτη δὲ ὕδατος πληροῦται. ἐπέκειτο δὲ ἐπ' αὐτῇ δεξυβάφα κενὰ, ἐφ' ᾗ βάλλοντες τὰς λάταγας ἐκ καρχησίων ἐπειρῶντο 40 καταδύειν. ἀνηρεῖτο δὲ τὰ κώταβια ὁ πλεῖω καταδύσας. ὅτι δὲ τῶν ἐρωμένων ἐμμένητο ἀφιέντες ἐπ' αὐτοῖς τοὺς λεγομένους κώταβους, δῆλον ποιεῖ Ἀχαιοὶ ἐν Ἰλίῳ καὶ Καλλιμάχος « πολλοὶ καὶ φιλόνοτος ἀκόντιον ἦκον ἔραζε οἰνοπόται Σικελᾶς ἐκ κυλικῶν λά-
 45 « ταγας. » Σικελᾶς δὲ αὐτὰς οὐκ ἀπεικίτως ὠνόμασεν, ἐπεὶ, ὡς προείπομεν, Σικελῶν τὸ εὖρεμα, καὶ ἐσπούδαστα ἰσφόρα παρ' αὐτοῖς ὁ κώταβος.

1247. σπαρτιοῖς ἠρτημένῳ : Τὸ μεσαίτατον, φησὶν, ἐκδήσον σπάρτῳ, ἵνα τρυτάνη γένηται ἐκ τοῦ τῆς αὐ-
 50 λου σάλπιγγος.

1250. οὕτως κράνη κομίζει δύο. V.

1251. ὅτ' ἀντέδωκα : Τότε με ἀπόλεσας, ὅτε καὶ ἀντὶ τούτων μὲν ἔδωκα.

1264. συρμαίαν μετρεῖν : Οἱ μὲν ἀξιοῦσι χυλὸν βοτάνης εἶναι τὴν συρμαίαν, ἢ χρωῖνται Αἰγύπτιοι πρὸς διάρροιας, τινὲς δὲ τὸν λεγόμενον ζύθον, ὡς καὶ φησὶ Δίδυμος. Ἄλλως φαίνονται τοῦ χυλοῦ τῆς συρμαίας πίνειν οἱ Αἰγύπτιοι πρὸς διάρροιας, ὡς Δίδυμος. ἀλμαίαν ἐκ βραφανίδων Αἰγυπτιακῆν, πρὸς κάθαρσιν ἐπιτήδειον.

1268. λαβάς : Ὠτάρια τοῖς κράνεσιν, ἵνα γένωνται κάδοι. δείκνυσι δὲ τὰ ὠτα αὐτοῦ καὶ ἐστὶ παρεπιγραφῆ. 10 1261. τούτῳ γ' ἐγὼ τὰ δόρατα : Ἀτικῶς εἶπε τούτῳ ὠνήσομαι, ἀντὶ τοῦ παρὰ τούτου ὠνήσομαι.

1265. τὰ τῶν κεκλημένων εἰς δεῖπνον. V.

1267. ἄτ' ἄσεται : Τὸ ἐξῆς, δοκεῖ δέ μοι ἵνα δεῦρο προοιμιάσθαι τινα μέλη ἄσαι καὶ προμελετήσαι.

1270. νῦν αὖθ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν : Οὐδὲν ἀστειότερον τῆς εὐρέσεως. δύο γὰρ ὄηθεν Ἰσθησι παιδία ἄδοντα, ἵνα ἀφορμὴν σχῆ τοῖς πατράσιν αὐτῶν ὄνειδίσαι, καὶ διαβαλεῖν τὸν μὲν ὡς φιλοπόλεμον ὄντα, τὸν δὲ ὡς βίψασπιν. πρῶτον οὖν πεποιήκε τὸ τοῦ φιλοπολέμου ἄδον 15 παιδίον, καὶ θεάσαι ὡς πρόσφορα αὐτῷ περιέθηκε πράγματα. ἀρχὴ δὲ τῶν Ἐπιγόνων Ἀντιμάχου.

1271. ὀπλοτέρους : Παρὰ τὸ ὄπλον παιζει.

1283. ἐκλυον : Ἀπελυον, ἐξέλυον. εἶτα ἐν ἐκθέσει στίχοι ἱαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι β'. — εἶτα ἐν 25 εἰσθέσει ἐπικὸι δύο. V.

1286. θωρήσονται : Ἀντὶ τοῦ ἔπινον, παρὰ τὸ εἰς τὸν θώρακα πέμπειν τὸν οἶνον.

ἄσμενοι οἶμαι : Πρὸς τὸ πεπαυμένοι, οὐ πρὸς τὸ θωρήσονται. εἰ μὴ ὅτι ὁμωνύμως θωρήσασθαι ἔλεγον 30 καὶ τὸ πίνειν παρὰ τὸν θώρακα, ὅτι ἐν αὐτῷ τὸ ὑγρὸν λέγεται εἶναι.

1288. εἶτα ἐν ἐκθέσει στίχοι ἱαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι γ'. εἶτα πούς σπονδαίος καὶ ἐν εἰσθέσει ἐπικὸι β'. καὶ στίχοι ἱαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι δ'. V. 35 καὶ ἔλεγείον Ἀρχιλόχου καὶ στίχοι ἐπικὸι β'. — καὶ στίχοι ἱαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ β'. ἱαμβὸς δίμετρος ἀκατάληκτος. V.

1290. Λαμάχου : Τοῦ ἀεὶ βουλομένου μάχεσθαι. ἔπαιξε δὲ παρὰ τὸ τέλος τοῦ Λάμαχος ὀνόματος. τὸ δὲ 40 αἰδοῖ γελῶν λέγει.

1293. ἐπεὶ μισοπόλεμος ὁ Κλεώνυμος. ὅτι δεῖλός καὶ βίψασπις ὁ Κλεώνυμος, πολλάκις εἰρήκαμεν. V.

1297. οὐ πράγματ' ἄσεις : Οὐδὲν τῆς εἰρωνείας ἦδιον καὶ γὰρ ὡς κιναιδιζόμενον τὸν Κλεώνυμον κωμωδεῖν 45 βούλεται.

1298. [ἀσπίδι μὲν Σαίων : Ἀρχιλόχου ἐστὶ τὸ δίστιχον. οὕτως δὲ ἐγράφη ἐπὶ τῆ ἀπορρίψει τῆς ἀσπίδος ἐπιτηδείως δὲ καὶ ἐναυθα πρὸς βίψασπιν εἰρηται. Ἄλλως. Ἀρχιλόχος ποιητὴς ἦν καὶ πάντας διέβαλλεν. 50 ὅθεν καὶ Πίνδαρος Πυθικῶν [2, 90] « εἶδον κατὰ γὰρ « ἐκάς ὄντα πολλὰ ψογερὸν Ἀρχιλόχον βαρυλόγοις ἔχθει « παινόμενον. » Ἄλλως. οὕτος ὁ Ἀρχιλόχος ἐξῆλθεν

εἰς πολεμον ἐν τῇ πρὸς Σαίους μάχῃ· ἐστὶ δὲ ἔθνος Θράκης· καὶ φοβηθεὶς ἔφυγε βίψας ἑαυτοῦ τὰ ὄπλα. αὐτὸν οὖν διαβάλλον λέγει.]

1300. πόσθων : Ὑποκριζόμενοι οὕτως ἔλεγον τὰ παιδία. ἢ οὕτω λέγεται τοῦ βρέφους τὸ αἰδοῖον. ὦ 5 αἰσχρέ.

εἰς τὸν σαυτοῦ πατέρ' ἄσεις : Εἰς τὸν Κλεώνυμον, ὅτι βίψασπις.

1301. καὶ τοῦτο Ἀρχιλόχος.

1306. φλᾶν : Κατακαίειν. δῆλον δὲ ὅτι τὰ πολεμικά 12 ἢ συντρίβειν καὶ γεωργεῖν ἢ τρώγειν.

κενάς παρέλκειν : Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐρεττόντων μὴ βαπτόντων τὰς κόπας, ἀλλὰ τῷ δοκεῖν κενὰς περιφερόντων. παρακελεύεται δὲ τοῖς ἐπὶ δεῖπνον ἦκουσι γενναίως ἐσθίειν. 16

1309. σμῶχετ' : Ἐσθίετε, τρῖβετε· τὸ γὰρ ἐκλαμπρύνειν σμῶγειν λέγεται.

1310. ὅτι παροιμία ἐστίν. καὶ οὕτως « οὐδὲν ἔργον ἐστὶν ἀνδρῶν λευκῶν, ἢν μὴ τι καὶ μάχωνται. » ἐστὶ δὲ οὕτως « οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ἔργον εἰ μὴ σκυτοτο- 20 μείν. »

1316. κορωνίς. εἰσάσι γὰρ οἱ ὑποκριταὶ καὶ εἰσὶν οἱ πρῶτοι ἐν ἐπεκθέσει στίχοι ἀναπαιστικοὶ δ'.

1319. Ὑπέρολον : Στρατηγὸς φιλοπόλεμος. εἰρηται δὲ παρ' ὑπόνοιαν. 25

1320. διπλῆ καὶ ἐν ἐπεισθέσει περίοδος ἑπτακαιδεκάμετρος θ' ἡλώων, ὅτι ἔχει μονόμετρον τὸ ε'.

1326. παρὰ τὰ Ἡσιόδου [Op. 232] « αἱ δὲ γυναῖκες τίκτουσιν. » τοῦτο γὰρ εὐετηρίας σημεῖον, τὸ τίκτειν γυναῖκας. τῶν γὰρ ἀνδρῶν ἐν εἰρήνῃ ὄντων αἱ γυναῖκες 30 συλλαμβάνονται.

1329. διπλῆ καὶ ἐπὶ τέλει μονοστροφικῶν περίοδος πεντακώλων Ἰωνικῶν διμέτρων δύο καταληκτικῶν, τριῶν δὲ βραχυκαταληκτικῶν. εἶτα ἐν ἐπεισθέσει τοῦ χοροῦ τὸ ἴσον. καὶ πάλιν τὰ ε' τοῦ αὐτοῦ μέτρου τοῦ χο- 35 ροῦ.

1333. ἐν τούτοις φέρονται κατὰ τινὰς παραγραφαί, ἵνα ὁ χορὸς ἀνὰ μέρος αὐτὰ λέγη.

1336. ἐν τισιν οὐ φέρεται διὰ τὰ μέτρα.

1340. ἀντὶ ζεύγους αἴρουσιν αὐτὴν οἱ χορευταὶ ἀνα- 40 λαβόντες.

1344. ἐντεῦθεν ἐν τοῖς ἀντιγράφοις οὐ φέρεται οὐ πεντάκωλα ἀκολουθῶς ὡς φέρεται καὶ ἐνταῦθα ἐστὶ.

1345. πράγματ' : τὰ τοῦ πολέμου δηλονότι.

1346. γεωργούντες. 45

1348. τὸ αἰδοῖον λέγει τοῦ νυμφίου, τούτεστι τοῦ Τρυγαίου.

1349. τὸ τῆς Ὀπώρας αἰδοῖον λέγει· ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὸ ὄνομα τῆς Ὀπώρας τὸ σῦκον λέγει.

1353. ὑφ' ἃ κορωνίς τοῦ δράματος. ὁμην ὁμῆναι' ὦ. 50 οὕτως Ἡλιόδωρος.

1356. πρὸς τοὺς θεατάς.

ΟΡΝΙΘΕΣ.

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ.

I.

Δύο εἰσὶν Ἀθήνηθεν ἐκκεχωρηκότες πρεσβῦται διὰ τὰς δίκας. πορεύονται δὲ πρὸς τὸν Τηρέα ἔποπα γενόμενον, πεισομένοι παρ' αὐτοῦ ποία ἐστὶ πόλις εἰς κατοικισμὸν βελτίστη. χρῶνται δὲ τῆς ὁδοῦ καθηγεμόσιν ὁρνεοῖς, ὁ μὲν κορώνη, ὁ δὲ κολοῖφ. ὀνομάζονται δὲ ὁ μὲν Πεισθέταιρος, ὁ δὲ Εὐελπίδης, ὃς καὶ πρότερος ἄρχεται. ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις. τὸ δρᾶμα τοῦτο τῶν ἄγαν δυνατῶς πεποιημένων.

Ἐδιδάχθη ἐπὶ Χαβρίου διὰ Καλλιστράτου ἐν ἄστει, ὃς ἦν δεύτερος τοῖς Ὀρνισι, πρῶτος Ἀμειψίας Κωμισταίς, τρίτος Φρύνιχος Μονοτρόπῳ. φοβερὰ δὲ τότε τοῖς Ἀθηναίοις τὰ πράγματα. τό τε γὰρ ναυτικὸν ἀπώλετο περὶ Σικελίαν, Λάμαχος οὐκ ἔτι ἦν, Νικίας ἐτεθνήκει, Δακελίαν ἦσαν τειχίσαντες Λακεδαιμόνιοι, ἅγις ὁ Λακεδαιμονίων στρατηγὸς περιεκάθητο τὴν Ἀττικὴν, Ἀλικιδιάδης τὰ Λακεδαιμονίων ἐφρόνει καὶ ἐκκλησιάζων συνεβούλευε τὰ χρηστὰ Λακεδαιμονίους. ταῦτα αἱ Ἀθηναίων συμφοραὶ, διὰ ταῦτα αἱ Ἀθηναίων φυγαί. καὶ ὁμοῦ οὐκ ἀπαίχοντο τοῦ κακοπραγμαίνειν καὶ συκοφαντεῖν.

II.

Τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας τὸ μέγιστον ἦν κλέος αὐτόχθοσι γενέσθαι, καὶ αὕτη φιλοτιμία πρώτη τὴν μηδέπω μηδεμιᾶς πλεως φανείσης αὐτὴν πρῶτον ἀναβλαστῆσαι. ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ὑπὸ προεστῶτων πονηρῶν καὶ πολιτῶν δυσχερῶν ἀνετέτραπτο, καὶ διωρθοῦτο πάλιν. ἐπὶ οὖν τοῦ Δεκελείου πολέμου, πονηρῶν τινῶν τὰ πράγματα ἐγχειρισθέντων, ἐπισφαλῆς γέγονεν ἡ παρ' αὐτῶν κατάστασις. καὶ ἐν μὲν ἄλλοις δράμασι διὰ τῆς κωμωδικῆς ἀδείας ἤλεγχεν Ἀριστοφάνης τοὺς κακῶς πολιτευομένους, φανερῶς μὲν οὐδαμῶς, οὐ γὰρ ἐπὶ τούτου ἦν παρρησία, λεληθότως δὲ, ὅσον ἀνῆκεν ἀπὸ κωμωδίας προσκρούειν. ἐν δὲ τοῖς Ὀρνισι καὶ μέγα τι διανενόηται. ὡς γὰρ ἀδιόρθωτον ἦδη νόσον τῆς πολιτείας νοσοῦσης καὶ διεφθαρμένης ὑπὸ τῶν προεστῶτων, ἄλλην τινὰ πολιτείαν αἰνίττεται καὶ προεστῶτας ἐτέρους ὡσανεὶ τῶν ὄντων κακῶν καθεστῶτων· οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὸ σχῆμα ἔλον καὶ τὴν φύσιν, εἰ δέοι, συμβουλεύει μετατιθεσθαι πρὸς τὸ ἡρεμαίως βιώειν. καὶ ἡ

SCHOL. ARISTOPH.

μὲν ἀπότασις αὕτη. τὰ δὲ κατὰ θεῶν βλάσφημα ἐπιτηδείως ὤκονόμηται. καινῶν γὰρ φησι τὴν πόλιν προδεδείσθαι θεῶν, ἀφροντιστούντων τῆς κατοικίας Ἀθηναίων τῶν ὄντων καὶ παντελῶς ἠλωτριωκῶτων αὐτοῦς τῆς χώρας. ἀλλ' ὁ μὲν καθόλου στόχος τοιοῦτος. ἕκαστον δὲ τῶν κατὰ μέρος οὐκ εἰκῆ, ἀλλ' ἀντικρυς Ἀθηναίων καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς ἐγχειρισθέντων τὰ κοινὰ ἐλέγχει τὴν φαῦλην διάθεσιν, ἐπιθυμίαν ἐγκαταστειρῶν τοῖς ἀκούουσιν ἀπαλλαγῆναι τῆς ἐνεστώσης μοχθηρᾶς πολιτείας. ὑποτίθεται γὰρ περὶ τὸν ἄερα πόλιν, τῆς γῆς ὁ ἀπαλλάσων· ἀλλὰ καὶ βουλὰς καὶ συνόδους ὀρνεῶν, ταῖς Ἀθηναίων δυσχεραίνων. ἀλλὰ καὶ ὅσα παίζει, ἐπίσκοπον, ἢ ψηφισματογράφον, ἢ τοὺς λοιποὺς εἰσάγων, οὐκ ἀπλῶς, ἀλλὰ γυμνοὺς τὰς πάντων προαιρέσεις, ὡς αἰσχροκερδεῖας ἐνεκεν χρηματίζονται. εἴθ' ὕστερον καὶ τὸ θεῖον εἰς ἀπρονοήσιαν κωμωδεῖ. τὰ δὲ ὄνοματα τῶν γερόντων πεποιήται, ὡς εἰ πεποιθὸς ἕτερος τῶν ἐτέρῳ καὶ ἐλπίζοι ἔσσεσθαι ἐν βελτίοσι. τινὲς δὲ φασὶ τὸν ποιητὴν τὰς ἐν ταῖς τραγωδίαις τερατολογίας ἐν μὲν ἄλλοις διελέγειν, ἐν δὲ τοῖς νῦν τὴν τῆς Γιγαντομαχίας συμπλοκὴν ἔωλον ἀποφαίνων, ὀρνεῖσιν ἔδωκε διαφέρεσθαι πρὸς θεοὺς περὶ τῆς ἀρχῆς.

Ἐπὶ Χαβρίου τὸ δρᾶμα καθῆκεν εἰς ἄστυ διὰ Καλλιστράτου· εἰς δὲ Ἀθήναις τὸν Ἀμφίραρον εἰδίδασκε διὰ Φιλωνίδου. λάβοι δ' ἂν τις τοὺς χρόνους ἐκ τῶν πέρυσσι γενομένων ἐπὶ Ἀρμινῆστου τοῦ πρὸ Χαβρίου. Ἀθηναῖοι γὰρ πέμπουσι τὴν Σαλαμινίαν, τὸν Ἀλικιδιάδην μεταστελλόμενοι ἐπὶ κρίσει τῆς τῶν μυστηρίων ἐκμιμήσεως. ὁ δὲ ἄχρι μὲν Θουρίου εἶπετο τοῖς μεθήκουσιν, ἐκεῖθεν δὲ δρασμὸν ποιησάμενος εἰς Πελοπόννησον ἐπεραιώθη. τῆς δὲ μετακλήσεως μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης, ἀποκρύπτων μὲν τὸ ὄνομα, τὸ δὲ πρᾶγμα δηλῶν ἐν οἷς γέ φησι [γ. 148] « μηδαμῶς ἡμῖν παρὰ θάλατταν, ἔν' ἀνακῦψεται, κλητῆρ' ἄγουσ' ἔωθεν ἢ Σαλαμινία. »

III.

[Δύο πρεσβῦται Ἀθηναίων Πεισθέταιρος καὶ Εὐελπίδης πρὸς τὴν συκοφαντίαν φεύγοντες τὴν Ἀθήνησιν, μετανίστασθαι δοκιμάζουσι καὶ κολοῖον καὶ κορώνην πριάμενοι παραγίνονται πρὸς ὀρνίθας τῆς παρ' αὐτοῖς ἐπιθυμοῦντες διαγωγῆς. οἱ δὲ ὀρνίθες τὸ μὲν πρῶτον ἀρνεῖσθαι φασιν, εἰ μετὰ ἀνθρώπων πολέμων ὄντων οἰκήσουσι· ἄμαθόντες δὲ ὕστερον, ἂ ὠφελήθησονται, συγχωροῦσι μένειν αὐτοῦς. οἱ δὲ πόλιν κτίσαντες ἐν τῷ ἄερι, Νεζε-

λοκοκυγίαν ὠνόμασαν. ἀλλ' οὐδὲ ταύτην ἀνενόχλητον ἔωσι οἱ Ἀθηναῖοι. μάντις γὰρ καὶ χρησμολόγοι φοιτῶσι, λαβεῖν τι βουλόμενοι· ἐν οἷς καὶ Μίτων. οὗτοι δὲ πάντες ἀποπέμπονται ἀπρακτοὶ. τελευταῖον δὲ καὶ θεοί, 5 διὰ τὸ μὴ ἔασθαι τὸν καπνὸν τῶν ἱερῶν ἀνιέναι, λιμῶ φθειρόμενοι πρεσβεύονται πρὸς τοὺς ὄρνιθας. ὁ δὲ σκοπὸς τοῦ δράματος, διασύραι πάλιν τοὺς Ἀθηναίους ὡς φιλοδίκους. ἢ δὲ σκηνῇ ἐν πέτραις καὶ ὄρνέοις. ἐγράφη δὲ μετὰ τὸν Ἀλκιβιάδην ὑπὸ τῆς Σαλαμι- 10 νίας νεῶς μεταπεμφθῆναι, διὰ τὴν περικοπήν τῶν Ἑρμῶν, καὶ φυγεῖν εἰς Λακεδαίμονα.]

IV.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Διὰ τὰς δίκας φεύγουσιν Ἀθήνας δύο τινές· οἱ πρὸς τὸν ἔποπα, τὸν λεγόμενον Τηρέα, 15 ἑλθόντες ἡρώτων ἀπραγμόνων πολιν. εἷς δ' ὄρνις ἔποπι συμπάρων μετὰ πλειόνων πτηνῶν διδάσκει, τί δύνατ' ὄρνιθων γένος, καὶ πῶς ἐάν περ κατὰ μέσον τὸν ἀέρα 20 πολιν κτίσωσι, τῶν θεῶν τὰ πράγματα αὐτοὶ παραλήψοντ'. ἐκ δὲ τοῦδε φαρμάκου πτέρυγας τ' ἐπόλου· ἠξίωσαν δ' οἱ θεοί, 30 ἐπίθεσιν οὐ μικρὰν ὄρνωντες γενομένην.

SCHOLIA IN AVES.

1. Ὅρθην καλεῖται : [Ἦ εἰσθεσις τοῦ παρόντος δράματος εὐθὺς ἐξ ἀμοιβαίων ἀρχεται προσώπων. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρῆμετροὶ ἀκατάληκτοι σή', ὧν τελευ- 25 ταῖος

ἰσοβαρὴ κἀντίγειρε τὴν ἀπόδοσιν.

ἐν εἰσθέσει δὲ μετὰ τὸν ρξά' στίχον κῆλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον, καὶ μετὰ τὸν ρζγ' ἕτερον 30 ἴσων μονόμετρον ἀκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ [ἔξω νεουκυρία.] τοῦτο λέγει ὁ τὸν κολοῖον φέρων ὡς ἐν ἀπόπτῳ δένδρου τινὸς ὄντος καὶ τοῦ κολοιοῦ σημαίνοντος κατ' ἐκεῖνο πορευέσθαι. πεποιήται δὲ τὰ ὀνόματα τῶν πρεσβυτέρων, τῷ μὲν παρὰ τὸ πείθεσθαι, τῷ δὲ παρὰ τὸ εἶ ἔχειν τῶν ἐλπίδων. — ὡς ἐν ἀπόπτῳ τινὸς 35 δένδρου ὄντος, καὶ τοῦ κολοιοῦ σημαίνοντος δῆτα μετ' ἐκεῖνο πορευθῆναι. Βr.

2. ἦδε δ' αὐ κρώζει : Τοῦτο ὁ τὴν κορώνην φέρων, ὡς εἰς τὸναντίον τῷ κολοῖῳ παρακαλυπομένης πορευέσθαι. τὸ γὰρ πάλιν ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦπίσω. καὶ ἐν ἄλλοις. 40 κρᾶζει εἰς τοῦπίσω ἀπελθε. Πλανύττομεν : Πλανώ-

μεθα. κωμικῶς δὲ ἐκτέταται. — ἦδε δ' αὐ : Κορώνη καλυπομένη εἰς τὸναντίον. Βr.

4. προφορομένη : Δεῦρο κἀκεῖσε πορευόμενοι εἰς τάναντία. προφορεῖσθαι γὰρ λέγεται τὸ παραφέρειν τὸν στήμονα τοῖς διαζόμενοις. — ἄλλως : μάτην. R. Br. 6 προφορομένη : Ὡδε κἀκεῖσε πορευόμενοι. Βr.

5. τὸ δ' ἐμέ : Οὐκ εὐθες. Βr.

6. (πλεῖν ἢ χιλία : Ἀττικῇ ἢ κρᾶσις τοῦ πλείον πλεῖν.)

7. [τὸ δ' ἐμέ κολοῖῳ : Ὅτι ὁ μὲν κολοῖον ἐκράτει; 10 ὥστε δεῖξαι αὐτῷ ὄθιεν τὴν πρὸς τὰ ὄρνεα δδόν· ὁ δὲ κορώνην διὰ τὴν χρείαν. διὸ καὶ μέμφοται ἑαυτοῖς, ὅτι διὰ τοῖς ὄρνέοις πιστεύσαντες μακρὰν διήνυσαν καὶ οὕτω τὸ ζητούμενον εὔρον. Ἀττικῷ δὲ ἔθει εἰρηται ταῦτα ἀναπόδοτα, ὡς καὶ ἐν Νεφέλαις [288] 15

τὸ δὲ μὴ κινῆν οἰκοθὲν ἔδθεν ἐμέ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα. νοεῖται γὰρ ἔξωθεν τὸ οὐκ εὐθες, ἢ οὐ μωρίας πλέον, ἢ 20 τι τοιοῦτο. — τὸ δ' ἐμέ : Οὐ μωρίας πλέον. Βr.]

8. ἀποσοδῆσαι : Ἀντὶ τοῦ ἀφανίσει. ἀπὸ τῆς σποδοῦ· αὕτη γὰρ ἀφανίζει τὴν προυπάρξασαν ὕλην τῶν ξύλων. 30 (ἢ ἀποκρούσαι, ἀφανίσει, τυπτόμενον ἐκβαλεῖν.)

10. ἐντευθενὶ τὴν πατρίδ' : Ἐρωτηματικῶς. δύναται δ' ἂν ἐντευθεν τὴν πατρίδα ἰδεῖν, (τουτέστι) τὰς Ἀθή- 35 νας. ὡς πολὺ δὲ ἀφεστηκότων ταῦτά φησιν.

11. Ἐξηκεστίδης : Τοῦτον ὡς ξένον διαβάλλουσι καὶ 35 πλάνον (τὰς δδούς γινώσκων). οἱ γὰρ ξένοι μᾶλλον ἴσασι τὰς δδούς. (τοῦτο δ' ἂν εἴη μεμνημένος καὶ ἐν τοῖς ἔπειτα, διὰ τούτων [784]

εἰ δὲ δευλὸς ἴσθι καὶ Κάρ, ὡσπερ Ἐξηκεστίδης. ἴσθι δὲ καὶ ἕτερος *** « ἔχων ὕρταν ἔργον Εὐδόξου τι- 40 ταινεῖ ψίθυρον εὐθήθη νόμον. » μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ Πολέμων ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἐρατοσθένους ἐπιδημίας λέγων. ὁ δὲ Ἐξηκεστίδης, κίθαρα- ρδὸς πυθιονικῆς. νικᾷ δὲ καὶ τὸν τῶν Καρνεῶν ἀγῶνα τὸν ἐν Λακεδαίμονι, καὶ Παναθήναια δῖς. Ἄλλως. ὁ 35 Ἐξηκεστίδης ὡς ξένος κωμωδεῖται. καὶ Φρύνιχος Μονοτρόπῳ

μεγάλους πιδήκους οἷδ' ἑτέρους τινὰς λέγειν, Λυκίαν, Τελέαν, Πείσανδρον, Ἐξηκεστίδην. ἀνωμάλους εἶπα πιδήκους *** 40 ὁ μὲν γε δευλὸς, ὁ δὲ κόλαξ, *** ὁ δὲ νόθος.)

12. οὐ μὲν ὦ τᾶν : Παῖζων φησί. τουτέστι τὴν εἰς τὸ οἶμον δδὸν βιάδιζε.

13. (οὐκ τῶν ὄρνέων : Ἀντὶ τοῦ ὄρνεοπώλων. Δί- 45 δυμος δὲ, δεῖνα φάσκειν αὐτοὺς ἐκ τῶν ὄρνέων πεπονθῆναι, ἐπεὶ Ὅρνισι τῆς Λακωνικῆς εἰσι. πρὸ δὲ ἐτῶν δ' κακῶς περὶ Μαντίνειαν ἀπήλαξαν, ὡς καὶ τοὺς στρατηγούς ἀποβαλεῖν Ἀλέγητα καὶ Νικόστρατον, καθὰ καὶ Ἀνδροτίων φησιν. Ἄλλως. ὅτι οὕτως ἔλεγον καὶ 50 ἐπὶ τῶν τόπων, ἀντὶ τοῦ ὄρνεοπώλων, [ὡς τῶν χυτρωῶν, ἀντὶ τῶν χυτρωπώλων]. ἢ δὲ ἀναφορὰ πρὸ τὸ Ὅμηρικόν [Od. N, 407] « δήεις τόν γε σύεσαι παρήμενον, » τουτέστι συφεῖς. ἐξῆς οὖν ἐπάγει « αἰ δὲ νέμονται παρ κόρακος πέτρῃ. »)

14. ὁ πινακοπῶλης : Ἀντὶ τοῦ ὁ ὄρνεισπῶλης. ὅτι τὰ λιπαρὰ τῶν ὀρνέων ἐπὶ πινακῶν τιθέντες ἐπῶλουν. ἢ πιναεῖ εἶδος ὀρνέου. — τούτου δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς [1077] μέμνηται « ἦν ἀποκτείνῃ τις ὕμῶν Φιλοκράτη τὸν 5 στρουθιον, » ὅς ὄρνεα πωλεῖ. R.

15. ὅς τῶδ' ἔφρασκε νῶν : (Οἱ μὲν φασιν αὐτὸν διασύρειν τὸν Ἀισώπειον λόγον καὶ δέον εἰπεῖν τῶν ἀνθρώπων, λέγειν ἐκ τῶν ὀρνέων, οἱ δὲ οὕτως ὅς ἔφρασκε μᾶλλον τῶν ἄλλων ὀρνέων δύνασθαι προηγήσασθαι τῆς ὁδοῦ, καὶ δεῖ- 10 ξαι ἡμῖν αὐτὸν, ἐκ τῶν ὀρνέων, οἷόν ἐκ τοῦ συστήματος τῶν ὀρνέων ἐν ταυτῶ ὄντων. Ἄλλως. ἔφρασκεν ὁ Φιλοκράτης. τὸ δὲ νῶν, τουτέστιν ἡμῖν, δαικτικῶς. σημαίνει ἡμῖν ἐκ τῶν ὀρνέων, τουτέστι διὰ τῶν ὀρνέων, ὅπου τὸν Ἔποπα εὐρήσομεν. γράφεται καὶ, ὡς τῶδε, καὶ διαι- 15 ρῶσι τινες καὶ προστιθέασιν τὸ ἐξῆς, τὸ, ἐκ τῶν ὀρνέων ἀπέδοτο τὸν κολοῖον καὶ τὴν κορώνην. βιαίως γὰρ πρὸς τοῦτο εἰρησθαι σημαίνει ἡμῖν τὸν Ἔποπα ὅς ἐστὶ, δεῖξαντα ἐκ τῶν ὀρνέων. παρ' ὑπόνοιαν δὲ εἴρηκε τὸ, ὅς ὄρνις ἐγένετο ἐκ τῶν ὀρνέων. ἔδει γὰρ, ἐκ τῶν 20 ἀνθρώπων.) — ὄρνις ἐγένετο ἐκ τῶν ὀρνέων. ἔδει εἰπεῖν ἐκ τῶν ἀνθρώπων. τινες δὲ στιζουσι εἰς τὸ ἐγένετο, εἶτα ἐκ τῶν ὀρνέων ἀπέδοτο τὸν κολοῖον καὶ τὴν κορώνην. ἢ οὕτως ὅς ἔλεγε φράσειν τὸν Τηρέα ἐκ τῶν ὀρνέων καὶ δεῖξιν ὅστις ἐστὶν ἐκ τῶν ἄλλων ὀρνέων.

25 Rav.

17. τὸν μὲν Θαρρελίδου : (Σύμμαχος, Ἄσωπόδωρον. καὶ γὰρ οὗτος ἐπὶ σμικρότητι ὑπὸ Τηλεκλείδου κωμωπῶνται, καὶ ὁ κολοῖος μικρὸς ὢν ἐκ τῶν πτερῶν τὴν σύστασιν ἔχει. Ἄλλως. ἄθλον εἰ Ἄσωπόδωρον 30 λέγει, ὅς κωμωδεῖται ἐπὶ σμικρότητι σώματος. ἦν δὲ καὶ ὁ Θαρρελίδης μικρὸς. Ἄλλως.) οἱ μὲν πλείους ἐπειλήφασιν υἷόν τινα Θαρρελίδου βραχύν καὶ παραπλήσιον κολοῖῳ κωμωδεῖσθαι οὐκ ἔχομεν δὲ υἷόν αὐτοῦ διὰ τῆς κωμωδίας εἰπεῖν. μήποτε οὖν, φησὶ, κατὰ 35 περιφρασιν εἴρηκε Θαρρελίδου κολοῖον, ἐν ἴσῳ τῶ Θαρρελίδης, ὅς ἐστὶ κολοῖωδης. ἢ ὡς κολοῖος αὐτὸν πωλοῦντα διαβάλλει. (Ἄλλως. ὁ τοῦ Θαρρελίδου υἷος ἐγένετο κολοῖος.) — τὸν μὲν Θαρρελίδου : Υἷόν. Brunck.

18. τῶδ' οὐκ ἄρ' ἦσθη : Τινες διὰ τοῦ ἰσθη ἀντὶ τοῦ ἦδεσαν. τουτέστιν οὐδὲν ἦδεσαν ἔξω τοῦ δάκνου. ἢ ἀντὶ τοῦ ἦσαν. τουτέστιν οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἢ δάκνειν. — οὐδὲν ἄλλο πλὴν δάκνειν : Στίχος [40]

Ἀθηναῖοι δ' ἐπὶ τῶν δικῶν ἄβουσι πάντα τὸν βίον. » R.

20. [καὶ νῦν τί κέχηνας : Ὡς τοῦ κολοῖου κωμωδότης. κατὰ τῶν πετρῶν δὲ, ὅπου ἐστὶ τόπος πετρῶδης.]

22. ἢ δὲ μὰ Δι' ἐνταῦθα : Ἐδεινοποίησεν ὡς πανταχόθεν ἀποκλεημένης τῆς ὁδοῦ. [ἄλλῳ δὲ ὀνόματι κέχηται.]

23. ἢ δ' ἡ κορώνη : Ὡς ἦδη φθειγμένης αὐτῆς. δύναται καὶ ἐρωτηματικῶς καὶ ἀποφαντικῶς. τινες

γράφουσιν, οὐδὲ ἡ κορώνη. [βρούκουσα δὲ, δάκνουσα παρὰ τὴν βορᾶν, οἰοῖται βρούκουσα.]

26. βρούκουσ' : ἐσθίουσα. R.

(28). ἐς κόρακας ἔλθειν : Παίξει. ἐπιτὶ εἰς τὰ ὄρνεα βούλεται ἀπελθεῖν. [ἐν λόγῳ δὲ, ἐν τῇ ὑποθέσει.] 5

31. τὴν ἐναντίαν Σάκκα : Οὗτος ἐστὶν Ἀκίστωρ, τραγωδίας ποιητής. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Σάκας, διὰ τὸ ξένος εἶναι. Σάκαι δὲ ἔθνος Θρακικόν. (Θεόπομπος δὲ καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ Σάκαν προσηγόρευσε Τισαμενόν. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Μυσοῦν ἐκάλεσεν. εἰς δὲ τὴν 10 ποίησιν αὐτὸν κεχλευάκισι Καλλίας μὲν ἐν Πεδήγταις « καὶ Σάκας, ὅν οἱ χοροὶ μισοῦσι. » Κρατήριος δὲ ἐν Κλεοβουλίναις « Ἀκίστωρα γὰρ ὅμως εἶδος λαβεῖν πληγὰς, ἐὰν μὴ συστραφῇ τὰ πράγματα. »)

34. οὐ σοβοῦντος : Ὡς ἐπὶ ὀρνέων τοῦτο φησὶ. 15 [πάντες γὰρ σοβοῦσι τὰ ὄρνεα.]

35. ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος : Τὸ μὲν ἀνεπτόμεσθα ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀρνέων, τὸ δὲ ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν ἀντὶ τοῦ ἀμφοῖν τοῖν πτεροῖν. (ἢ ἐκ τῶν νεῶν, αἱ οὐριοδρομοῦσαι ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν πλέουσιν.) ὁ δὲ 20 νοῦς, παντὶ σθένει, (ὁ ἐστὶ τελῶς. προληπτικῶς δὲ τῆ τῶν ὀρνέων χροῦνται μεταφορᾶ, ὡς καὶ αὐτοὶ ὀλίγον ὕστερον ὀρνιθωθησόμενοι.)

38. ἐναποτίσαι χρήματα : Παρ' ὑπόνοιαν ἀντὶ τοῦ ἐμβιῶναι καὶ ἐνοικεῖν, εἶπεν ἐναποτίσαι χρήματα. εἰς 25 τὸ φιλόδικον τῶν Ἀθηναίων, ὅτι συκοφαντούμενοι πολλοὶ ἀπέτινον χρήματα.

39. (οἱ μὲν γὰρ οὖν τέττιγες : Παρὰ τοῦτο καὶ ὁ Φιλήμων « ἡ μὲν χελιδὼν τὸ θέρος, ὡ γύναι, λαλεῖ. » τὸ δὲ ἐπὶ τῶν κραδῶν, ὅτι ἀπὸ ἐνὸς τὰ ἄλλα πάντα 30 δένδρα ἐμφαίνει.) [κράδη δὲ ἡ συκῆ.] — ἀπὸ ἐνὸς τὰ ἄλλα δένδρα ἐμφαίνει. R.

42. τόνδε τὸν βᾶδον : (Ἐν παιδιᾷ παρεσχημάτισται. ὡς ἀπὸ τοῦ πατεῖν πάτος, οὕτως ἀπὸ τοῦ βαδίζειν βᾶδος. Ὅμηρος [II. Z, 202] « πάτον ἀνθρώπων ἀλειψίων. » 35 Ἄλλως. εἰρηται μὲν ὁ βᾶδος ὁμοῦς γὲ μὴν οἱ κωμικοὶ παίξουσιν εἰῶθαι τὰ τοιαῦτα, ὡς Εὐπόλις Χρυσῶ γένοι « τισοφῶν ὡ βραφωδέ. ») — τὴν πορείαν. R.

43. κανοῦν δ' ἔχοντες : Τὰ πρὸς θυσίαν κομίζουσιν, ἵνα οἰκίσαντες ἐπὶ τῇ ἰδρύσει θύουσιν. ὅτι δὲ χύτρας 40 ἔδρουον εἴρηται ἐν Εἰρήνῃ [923]. Δίδυμος δὲ φησὶν ἀμυντήρια αὐτοῦς τῶν ὀρνέων βαστάζειν, ἀντὶ ὅπλου μὲν τὸ κανοῦν, ἀντὶ δὲ περικεφαλαίας τὴν χύτραν, ἵνα μὴ ἐφιπτάμενα τὰ ὄρνεα τύπη αὐτούς. τὰς δὲ μυρρίνας πρὸς τὸ ἀποσοθεῖν.

45. ὅπου καθιδρυθέντες : Τοῦτο πρὸς τὰ ἐμπροσθεν, 45 « ἀνεπτόμεθα ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν τοῖν ποδαῖν. » εἶτα ἐφεξῆς, κανοῦν δ' ἔχοντες, καὶ τὰ ἐξῆς. τὰ δὲ ἄλλα μεταξὺ εἴρηται.

47. λείπει τὸ γενόμενον. R.

48. ὅπου. R.

50. ἄνω τι φράζει : Ὡς ἄνω αὐτῆς νεουούσης ἐπὶ τινὰ τόπον ὑψηλόν.

54. [τῶ σκέλει θένε τὴν πέτραν : Πρὸς τὴν τῶν πα-

δων συνήθειαν τοῦτο λέγει. φασὶ γὰρ ἔκεινοι πρὸς ἀλλήλους ἰδόντες ὄρνεα, δὸς τὸ σκέλος τῇ πέτρᾳ καὶ πεσοῦνται τὰ ὄρνεα. τὸ δὲ ἀλλ' οἴσθ' ὃ δρᾶσον Ἀττικῆ φράσις. πρὸς δὲ τὸ εἰρημένον παίζων αὐθις εἶπε, σὺ δὲ τῇ κεφαλῇ.]

57. τὸν Ἐποπα παῖ καλεῖς : Οὐ πιθανόν, φησὶν, ἐπὶ οἰκίαν ὄρνέου ἔλθοντα παῖ παῖ καλεῖν. οὐ γὰρ εἰσὶν ἄνθρωποι, ὥστε καὶ παιδάς ἔχειν.

58. ἐποποῖ : Σύμμαχος καὶ Δίδυμος προπαροξύνουσιν, ἀπὸ τοῦ οἱ ἐποποῖ· οἱ δὲ περισπῶσιν, ἔν' ἢ ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ ἐποπιστί. εἰ δὲ προπαροξύνοντο, δῆλον ὅτι ἐσχημάτισται ἀπὸ εὐθείας τῆς ἐποπος.

60. [τίνες οὗτοι : Τροχίλος εἰς τῶν ὄρνέων ὑπακούει οἰκτίας τοῦ ἐποπος.]

61. [τοῦ χασμῆματος : Ἐπεὶ πρόσωπον ὄρνέου ἐποίησεν ὁ ὑποκριτής ἔχοντος τὸ βράμφος κεχηνός, διὰ τοῦτο εἶπεν χασμῆματος.]

62. ὀρνιθοθήρα : Νομίζει τοὺς ἀνδρας διὰ τὸ θηρᾶσαι τὰ ὄρνεα ἐληλυθέναι.

63. οὕτως τί δεινόν : Τὸ κάλλιον ἀντὶ ἀπολύτου κείναι. ἀντὶ τοῦ οὐδὲ καλὸν λέγειν, τὸ ἡμᾶς ὑποπτεῦσθαι τοιοῦτους εἶναι. ἐωρακῶς δὲ αὐτὸν φοβούμενον τοῦτο φησὶν. (οὕτω δεινὸν πρᾶγμα ἐστὶν οἱ ὀρνιθοθήραι. οὐκ ὠφειλες οὐδὲ ἡμῖν εἰπεῖν.) οἱ δὲ ἐν ἤθει τὸν λόγον ἀκούουσιν οὕτω· οὕτως τι δεινὸν οὐδὲ κάλλιον λέγειν, τουτέστιν οὕτω τι δεινὸν ἔχομεν ἐκ τῆς ὄψεως, ὥστε ὀρνιθοθήραι νομίζεσθαι. οὐδὲ λέγειν σε τοῦτο κάλλιον ἐστὶν ὅτι ἐσμέν ὀρνιθοθήραι.

65. Ὑποδεδωός : Ὅνομα ἔπλασεν ὄρνέου Ὑποδεδωός. — ὡς ἐν Λιβύῃ πολλῶν καὶ ἐκτραπέλων ὄντων ὄρνέων. R. (Λιβυκὸν δὲ, εἶπε οἱ Λίβυες βάρβαροι καὶ δειλοί. ἢ εἶπε πολυορνίς ἢ Λιβύη.)

(66). τὰ πρὸς ποδῶν : [Ὑπὸ τοῦ φόβου ἀδιανόητα ἐφθέγγατο. ἢ φησὶν, ἐρώτα τὰ πρὸς ποδῶν οὐ ὄρνεα, εἰ βούλει, περὶ ἐμοῦ. ἢ ἀπὸ τῶν ποδῶν ἡμῶν, ὅτι ὄρνεα ἐσμέν, μάνθανε. Ἄλλως.] γράφεται καὶ μὴν ἐρώτα πρὸς ποδῶν, ὅτι σαφέστερον. καὶ τάχα ἂν εἴη κατὰ τὴν παλαιὰν σημασίαν γεγραμμένον τὸ ἐρου ἔρω, μετελήφθη δὲ εἰς τὸ ω. ἐν τισὶ δὲ γράφεται, καὶ μὴν ἐρώτα πρὸς τίνων. ἢ καὶ οὕτω, καὶ μὴν ἐρώτα πρὸς ποίων, ἀντὶ τοῦ πρὸς τίνων ἐσμέν ὄρνέων ἐρώτα καὶ τίσι προσήκομεν. ἔστι δὲ τὸ δλον λόγον οὐκ ἔχον καὶ εἶτι τὸ καὶ μὴν ἀκαίρως ἔσται λεγόμενον. κάλλιον οὖν τὰ πρὸς ποδῶν, πυνθάνου τῶν ποδῶν ὅτι ὄρνεα ἐσμέν. λέγει δὲ ὡς ὑπὸ τοῦ δέους ἐναφεκίως.

68. Ἐπιεσχιδός : Καὶ τοῦτο ὡς ὄνομα ὀρνιθος ἔπαιξε παρὰ τὸ φαίνεσθαι αὐτοῦ τὸ σκῶρ. φασιανός δὲ συκοφάντης, παρὰ τὸ φαίνεσθαι μετὰ φασιανῶν εὐρισκόμενος.

69. τί θηρίον πότ' εἶ : Δέον εἰπεῖν ὄρνεον, πρὸς τὸ 60 τεραστικὸν τοῦ σώματος θηρίον εἶπεν.

70. ὄρνις ἔγωγε δοῦλος : Σημειῶσαι ὅτι καὶ τὴν εὐθεῖαν τοῦ ὄρνις ἔκτεινουσιν Ἀττικοί.

71. ἀλεκτρυόνος : Φυσικόν ἐστὶ τοῦτο ἐν ταῖς συμ-

βολαῖς τῶν ἀλεκτρυόνων, τοὺς ἠττηθέντας ἔπεσθαι τοῖς νενικηκόσι. (καὶ Θεόκριτος [22, 72])

ὀρνίθων φοινικαλόφων τοιοῦδε κυδομοί.)

76. Φαληρικὰς ἀφύας : (Ὅτι πληθυντικῶς λέγουσι τὰς ἀφύας. Ἀρίσταρχος δὲ οὐκ ἀποδέχεται πληθυντικῶς, διὸ τὸ χ.) Φαληρεὺς δὲ, λιμὴν τῆς Ἀττικῆς.

78. ἔτνους δ' ἐπιθυμεῖ : Ἀθάρας. (τορῶνη δὲ λέγεται τὸ κινήτριον τῆς χύτρας. σημειωτέον δὲ ὅτι τορῶνη πανταχοῦ ἐκτέταται εἰ μὴ παρ' Εὐπόλιδι.)

79. τροχίλος ὄρνις οὗτος : Παρὰ τὸ τρέχω. ἐπεὶ συν- 10 εχῶς εἶπε τὸ τρέχω, πέπαιγε τροχίλος εἰπών. ἔστι δὲ καὶ ὄρνεον τροχίλος. καὶ λέγεται εἶναι δριμύ. ἀξιοῦσι δὲ τινες τὴν μέσσην δεῦναι.

82. μύρτα καὶ σέρφος : Σέρφος σκωληκῶδες ζωῦφιον, (ἢ μυρμηκῶδες. ταῦτα δὲ νέμονται τὰ ὄρνεα. καὶ 16 ἢ παροιμία « ἐνεστι κἂν μύρμηκι κἂν σέρφω χολή. » Νικοφῶν ἐν Ἀφροδίτης Γοναῖς

ἄπερ ἐσθίει ταυτὶ τὰ πονήρ' ὀρνίθα, σέρφος ἴσως, σκώληκας, ἀκρίδας, πάρνοπας.)

μύρτα δὲ ὁ τῆς μυρσίνης καλεῖται καρπός, ὃς ἐστὶν 20 οἰκείος ὄρνισιν εἰς τὸ ἐσθίειν.

86. κακῶς σὺ γ' ἀπολοιο : Πρὸς τὸν θεράποντα τοῦ ἔποπος λέγει εἰσελθόντα (καὶ κεχηνότα).

87. [ὑπὸ τοῦ δέους : Ἰδὼν γὰρ τὸν δοῦλον κεχηνότα ἐφοβήθη.] 25

89. ἀντὶ τοῦ φοβούμενος. R.

90. [ἀπέπτατο : Εἰς τὸ αὐτὸ κατήνησε τοῦ γελοίου χάριν.]

91. [ὡς ἀνδρείος εἶ : Ὡς πολὺ. ἐν εἰρωνείᾳ δέ.]

92. ἀνοίγει τὴν ὕλην : Δέον εἰπεῖν τὴν θύραν ἢ τὸν 30 οἶκον τὴν ὕλην εἶπεν. καὶ γὰρ ἐν ὕλαις διαγούσιν οἱ ὄρνευς.

94. τίς ἢ πτέρωσις : Ἐπειδὴ δρῶσι ξένην ὄψιν τοῦ ἔποπος, καταπλήττονται. ἔστι γὰρ τῇ πτερῶσει τὸ ὄρνεον κατάπυκνον, καὶ τρεῖς ἔχον ἄκρας ἐν τῷ λόφῳ. 35 — ἐπεὶ τρεῖς λόφους ἔχει ὁ ἔποψ. R.

(95). τίνες εἰσὶ μ' οἱ ζητοῦντες : Εὐθύς οἰωνιζόμενοι εἰώθασιν λέγειν πρὸς τὸ, τίς ὁ ζητῶν θεοῦ τινὸς ὄνομα, ἢ ὕγεια, ἢ τι τοιοῦτον. καὶ νῦν οὖν ἔφη, [τίνες οἱ ζητοῦντές με, πρὸς ὃ ἐπάγει,] οἱ δώδεκα θεοί. τὸ δὲ 40 ἐξῆς παρ' ὑπόνοιαν, ἐπεὶ ἐκσκευος φαίνεται αὐτοῖς.

96. εἴξασιν ἐπιτριψάσι σε : Δύναται μὲν ἐπὶ τοῦ ἔποπος λέγειν, οὗτοι ζητοῦσι σε ἐπιτριψάσι διὰ τὴν ὄψιν· δύναται δὲ καὶ ἐφ' ἑαυτῶν λέγειν, εἰόκασιν οὗτοι ἡμᾶς ἐπιτετριφέναι ὥδε ἔλθοντας. ἐκφοβεῖ γὰρ αὐτοὺς 45 τὸ προσωπεῖον. [τὸ δὲ εἴξασιν, ἢ εἰόκασιν ἢ παρεγένοντο.]

99. τὸ τοῦ ὄρνέου πρόσωπον. R.

100. τοιαῦτα μέντοι : Ἐν γὰρ τῷ Τηρεῖ Σόφοκλῆς ἐποίησεν αὐτὸν ἀπωρνωθῆναι καὶ τὴν Πρόκνην. ἐν 50 ᾧ ἔσκωψε πολλὰ τὸν Τηρέα.

102. πότερον ὄρνις : (Ἐπαίξε. δέον εἰπεῖν ἀνθρω-

πος, ταῦς εἶπεν. δξύνεται δὲ καὶ περισπᾶται.) ὁ μῦθος δὲ λέγει τὸν Ἄργον εἰς ταῦνα μεταβεβλήσθαι. διὰ τοῦτο φησι, πότερον ὄρνις εἶ σὺ ὁ λεγόμενος Τηρεὺς παρὰ τὸ τηρεῖν τὴν Ἰῶ, ἢ ταῦς. τὰ δὲ ὄνομα περισπῶσιν οἱ Ἄττικοί. — ὄρνις ἢ ταῦς : Ὡς εὐικότος ὄρνιθος. πρὸς τὸ μέγεθος δὲ τοῦτο λέγει ἢ διὰ τὴν ποικίλην ἐσθῆτα ἢν ἐνεδύσατο. Ἄλλως. ἐπαιξε τὸ γενικὸν εἰπὼν, εἶτα ἐπήγαγε τὸ εἰδικόν. V.

104. ἐξερρήχε : Παρόσον ἄνθρωπος ἐξεληλύθε, μὴ ἔχων περὰ πλὴν τῆς κεφαλῆς ὄρνιθος ἐπτερωμένης.

106. ἔς ἐπὶ τῶν φυτῶν. R.

107. [ὡ] βροτῷ : Πρὸς τὴν παράθεσιν τῶν λέξεων, ὅτι ἐκ παραλλήλου ἢ διαφορά δηλοῦται. τὸ δὲ χ πρὸς τὸ συνεχὲς τῶν δυϊκῶν.]

108. ὅθεν αἱ τριῆρεις αἱ καλάι : Ἄντι τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν. (μέγα γὰρ ἐφρόνουσιν Ἀθηναῖοι ἐπὶ ναυμαχίᾳ.)

109. Ἡλιαστά : Δικασταί. ἐπὶ τοῦ μεγάλου δικαστηρίου τῆς Ἡλιαίας. οὕτως δὲ ἐκλήθη, διὰ τὸ ἐν ὑπαίθρῳ εἶναι τόπω καὶ ὑπὸ τοῦ ἡλίου βάλλεσθαι.

20 μὴ ἀλλὰ θατέρου τρόπου : Πέπονθε. κείται δὲ ἀντι τοῦ οὐκ, ἀλλὰ θατέρου τρόπου, τουτέστι μισόδοικοι.

110. μισόδοικοι. τὸ μισόδοικον. R.

111. ὀλίγον ζητῶν : Τοῦτο λέγει, ὅτι οἱ ἄγροικοὶ μόνοι εἰσὶν οἱ μὴ φιλοδικασταί, ὡς ὀλίγων ὄντων τῶν μισοδικῶν καὶ τούτων ἀγροίκων. εἰ δὲ τούτους τε καὶ τοὺς ἰππεῖς ἐπαινεῖ. ἄμα καὶ ὅτι τὰ σπανίζοντα τῶν σπερμάτων μάλλον παρὰ τοῖς ἀγροίκοις εὐρίσκειται.

113. ἀντι τοῦ εἰς ἑμιλίαν ἐλθεῖν. R.

120. διὰ ταῦτα. R.

30 121. εὐερον : (Ὅϊον μαλακὴν ὥσπερ σισύραν εὐέριον.

Πλάτων Ὑπερβόλω « καὶ τοσοῦτον εὐερίας ἀπολέ- « λαυχ' Ὑπερβολος, ὥστ' αὐχμῶτάτος ἐστι. » Κρατι- νος Πυλαία « γλῶσσαν εὐέρων βοτῶν. » λέγει δὲ περὶ τῶν προβάτων.) — ἀντι τοῦ εὐάερον. τοιαῦτα γὰρ 35 ζητοῦσιν οἱ μετωικιζόμενοι. ἢ ὁ βαλεῖν ἀπὸ μεταφορῆς τοῦ ἐρίου. R.

(122). σισύραν : Σισύρνα καὶ σισύρα καὶ σίσυς διαφέρουσι. σισύρα μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξ αἰγείων δερμάτων ἔτι τὰς τρίχας ἔχον σκέπαστρον. τὴν δὲ σισύρναν οἱ 40 κατὰ Λιβύην λέγουσι τὸ ἐκ τῶν κωδίων βαπτόμενον ἀμπερόνιον. σίσυς δὲ ἐστὶ παχὺ ἱμάτιον καὶ εὐτελές, πρὸς δὲ καὶ μικρόν, ἐπιτήθειον εἰς ἐν ἄπτεσθαι, ὡς ἐξωμίδιον. — σισύρα χλαίνης εἶδος εὐτελοῦς, ὡς ἀπλοῖδος ἢ ἐξωμίδος ἢ τοιούτου τινός. Ἀριστοφάνης 45 ἐν Νεφέλαις [10] « ἐν πέντε σισύραις. » V. ὁ δὲ Ἐρατοσθένης ὡς ἐστὶ βαίτη, καθάπερ τὸ δένδρον τὸ αὐτὸ καὶ ἄνδραχον καὶ ἄνδρόχηνη καλούμενον, οὕτως φοντο σισύραν καὶ σίσυς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐκδέχσθαι, καὶ τρίτην προσλαμβάνουσι σισύρνην οἱ κατὰ Λιβύην τὸ ἐκ τῶν 60 κωδίων, τὸ ἀμπερόνιον καλούμενον. — καὶ τὴν σισύραν βαίτην ὑπελαθον εἶναι τινός. τὸ δὲ οὐκ ἔστιν ἀληθές, ἀλλὰ χλαίνης εἶδος εὐτελοῦς, ὡς ἐξωμίδα ἢ διπλοῖδα ἢ τοιούτων τι. οὕτως ἐν τῷ λεξικῷ. V.

ἐγκρατακλιθῆναι : Οὕτως Ἄττικοί, ὡς ἐν Νεφέλαις

[694] « ἀλλὰ κατακλινεῖς δευρί. » τὸ δὲ κλινθῆναι κοινόν. — μαλακὴν : μαλακὴν. λέγει δὲ τὴν τῶν προβάτων. V.

123. τῶν Κραναῶν : Τῶν Ἀθηνῶν, διὰ τὸ τραχὺ καὶ λεπτόγυν. (ἢ ἀπὸ Κραναοῦ βασιλέως.)

124. (προσφορωτέραν δὲ νῶν : Ἄντι τοῦ ἡμῖν ἐπιτηδεῖαν, ἄλλην ζητούμεν.)

125. ἀριστοκρατεῖσθαι : Ἄντι τοῦ ὀλιγαρχεῖσθαι. Ἀριστοκράτης δὲ, Σκελλίου υἱός, ἐπεβούλευσεν εἰς καταλυσιν τῷ δήμῳ. (Ἄλλως. ἀρίστους κεκριμένους 10 θέλεις ἔχειν ἄρχοντας τοῦ δήμου καὶ τῆς πόλεως, οἷα ἢ παρὰ Λακεδαιμονίους πολιτεία ἦν. ἢ γὰρ τῶν Ἀθηναίων δημοκρατία ἦν.)

126. καὶ τὸν Σκελλίου : Παρὰ τὸ ὄνομα πέπαιχεν, ἐπεὶ Ἀριστοκράτης Σκελλίου ἦν υἱός, ὃν ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης (ἔγραψεν. ἀριστοκρατία δὲ ἡ ὀλιγαρχία). οὕτως οὖν, φησι, μισῶ τὴν ἀριστοκρατίαν, ὅτι καὶ τὸν Ἀριστοκράτην μισῶ, ὅτι κέκληται τῷ ὀνόματι τούτῳ.

129. ἐπὶ τὴν θύραν μου πρῶι : Νῦν οὐ τὴν πρῶϊαν λέγει, ἀλλ' ἴσον τῷ ἐν ὥρᾳ πρῶ. (οὕτως γὰρ ἐστὶ τὸ 20 πρῶι. διὸ δξύνεται. τὸ δὲ πρῶι περισπᾶται.) — οὕτω μονοσυλλάβως λέγουσι. Εὐπολις Βάπταις « ἐκεῖ γὰρ ἐξῆς ἀγαθὰ πολλὰ δὴ πρῶ. » R.

132. (λουσάμενα πρῶ : Οὕτως Ἄττικοί. δξύνεται δὲ καὶ τὸ ἔχει ἀπὸ τοῦ πρῶι γεγόμενον, ὡς ἀπὸ βα- 25 ρείας καὶ ὀξείας ὄν, ὡς τὸ ἐσταῶς ἐστῶς.)

134. μὴ μοι τότε γ' ἔλθης : Παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ 30 συνεργουμένων τοῖς φίλοις ἐν κινδύνοις. παίζει δὲ εἰς τὸ ἐναντίον. ἢ γὰρ παροιμία ἐστὶ, « μὴ μοι τότε ἔλθης, ὅταν ἐγὼ πράττω καλῶς. »

135. ταιλαιπῶρων : Ἐν εἰρωνείᾳ.

139. ὦ Στιλβωνίδη : Ὡ λαμπρὴ καὶ ἀπὸ βαλανείων κεκαλλωπισμένη. — ἢ ἀπλῶς ὄνομα κυρίον τινος λέγει. R. ἢ Στιλβωνος παῖ. διασύρει δὲ τοῦτον, ὡς 35 παῖδα ἔχοντα.

141. οὐκ ἔκυσας, οὐ προσεῖπας : Ἄντι τοῦ περιπλέξω. ὁ μὲν γὰρ τὰς τῆς γαστροῦς τρυφὰς ἐβούλετο, ὁ δὲ τὰς αἰσχροῦς ἡδονάς. προσηγάγου δὲ, ἀντι τοῦ πρὸς ἑαυτὸν ἔλαβες εἰς συνουσίαν.

[142]. ὠρχιπέδησας : Ἄντι τοῦ τῶν ὄρχων ἤψω καὶ 40 κατέσχευς αἰσχροῦς. (δειλακρίων δὲ, δειλότατε, κακῶ- δαμμον.) ἐν ἦθει δὲ, ἢ ἀληθῶς λέγει.

145. παρὰ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν : Ἡ ἐρυθρὰ θάλασσα παρὰ τὸν ἀνατολικὸν Ὀκεανόν. [κατὰ δὲ ἄλλους τὴν εὐδαίμονα Ἀραβίαν λέγει.]

147. ἡ Σαλαμινία : Δύο εἰσὶ νῆες παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὑπηρέτιδες, ἡ Πάραλος καὶ ἡ Σαλαμινία. ὧν ἡ μὲν Σαλαμινία τοὺς ἐκκαλουμένους εἰς κρίσιν ἦγεν, ἡν 45 ἐπ' Ἀλκιβιάδην φησὶ πεμφθῆναι Θεουκιδίδης, ἢ δὲ Πάραλος τὰς θεωρίας ἀπήγειν, τουτέστι τὰ εἰς θυσίαν πεμ- 60 πάμενα. — ἀντι τοῦ μάρτυρα. R.

149. τί οὐ τὸν Ἡλείων Λέπρον : Καθ' ὑφαίρεσιν τοῦ ἰ τοῦ Λέπρειον εἶπεν. ἐστὶ δὲ τῆς Τριφυλίας πλησίον, πόλις τῆς Πελοποννήσου. Λέπρον δὲ Δίδυμός φησιν

ὀνομάσθαι ἢ διὰ τὸ τὴν χώραν αὐτῶν λέπειν· διαφαίνονται γὰρ ἐκ τῆς ὄρεινῆς πέτρας γὰρ εἶναι αὐτοῖσι ποικίλιας τῷ χρώματι καὶ διαλευκούς, ὁμοίας τοῖς τὰς ὄψεις λεπτῶσι, καὶ διὰ τοῦτο οὕτως ὀνομάσθαι ἐκ τοῦ πάθους· (ἢ διὰ τὸ τοὺς πρώτους οικήσαντας τὴν πόλιν ταύτῃ τῇ νόσῳ κατεσχῆσθαι. τοὺς οὖν πλησιχώρους Λεπρωτάς αὐτοὺς καλεῖν. τοὺς δὲ, μὴ βουλομένους δοκεῖν ἄχθεσθαι τῷ ὀνόματι, Λέπρεον τὴν πόλιν καλέσαι. οὐδετέρως γὰρ λέγεται ἡ πόλις τὸ Λέπρεον. ὃ δὲ ἀρσενικῶς εἶπεν.)

180. [ὅς οὐκ ἰδὼν : Ἄλλ' ἐξ ἀκοῆς μαθῶν. πλεονάζει δὲ τὸ ὅς.]

181. ἀπὸ Μελανθίου : (Μελάνθιος ὁ τραγικὸς κωμωδεῖται λεπρὸς καὶ κακοπράγμων. κωμωδεῖται γὰρ εἰς μαλακίαν καὶ ὄσφοραγίαν. Πλάτων δὲ αὐτὸν ἐν Σκευαῖς ὡς λάλον σκώπτει. Καλλιᾶς Πεδήταις

τίς ἄρα τοὺς Μελανθίου τῷ γινώσκειν, οὗς ἂν μάλιστα λευκοπρόκτους εἰσίδης.)

εἶχε Μελάνθιος λέπραν. ἐκωμωδεῖτο δὲ καὶ εἰς μαλακίαν.

182. ἄλλ' εἰσὶν ἕτεροι : Λέπει τόποι. Ὅποις δὲ πόλις Λοκρίδος, (ἥς μέμνηται Ὀμηρος ἐν τῷ καταλόγῳ [531] « Ὀπώνεά τε Καλλιάρων τε. ») — Ὀπουντίους δὲ τοὺς τυφλοὺς φασί. R.

183. (ἀλλ' ἔγωγ' Ὀπουντίος : Οὗτος σικοφάντης πονηρὸς καὶ μονόφθαλμος. ἔπαιξεν οὖν ὅτι οὐκ ἂν γενοίμην τυφλός. Ἄλλως. ὅτι ἑτερόφθαλμός τις ἦν, ὅθεν οὕτω τοὺς τυφλοὺς φασιν.)

186. ἐς τὴν τριβήν : Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν εὐφῶν ματιῶν, τῶν ὑπουργούντων εἰς τριβὴν καὶ φέρεσιν πολλοῦ χρόνου. (Ἄλλως. ὡς ἐπὶ ἐσθῆτος ἢ μεταφορᾶ, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὴν διατριβήν.)

187. ἀνευ βαλλαντίου : Ἀντὶ τοῦ, ἀνευ ἀργυρίου καὶ δαπανῆς.

188. κίβδηλιαν : Τὸν ἐκ τοῦ ἀργύρου ῥύπον. μοχθηρίαν καὶ ζηλοτυπίαν. ἅμα δὲ ὅτι τὰ νομίσματα κίβδηλα λέγεται παρὰ τὸ ὑπὸ Χίων δεδηληθῆσαι. [Ἄλλως. κίβδηλα ἐλέγετο νομίσματα τὰ ὑπὸ Χίων δεδηλημένα, ἥτοι βεβλαμμένα, κατὰ τροπὴν τοῦ χ εἰς κ.

Ἄθηναῖοι γὰρ καὶ Χῖοι πρὸς ἀλλήλους ἐμάχοντο, διὸ τὰ Χίων νομίσματα μετὰ τοῦ χ στοιχείου Ἄθηναῖοι ἐγχαράξαντες ἀπεστρέφοντο, καὶ ἐκάλουν αὐτὰ γίβδηλα ὡς διὰ τοῦ χ στοιχείου δῆλα ὄντα. παραλαβοῦσα δὲ ἡ συνήθεια τὴν φωνὴν τὸ δεδολωμένον νόμισμα κίβδηλον ὀνόμασεν, ἐναλλάξασα τὰ στοιχεῖα πρὸς τὸ εὐγλωττότερον.]

189. εἶδη φυταρίων. R. V.

180. σισάμβρια : Φύλλα τινὰ οἷς στεφανοῦνται οἱ νυμφιοί.

181. [νυμφίων βίον : Ἦ ὅτι οἱ γαμοῦντες στεφανοῦνται, ἢ ὅτι ἤδουπαθοῦσι πρὸς τὰς τῶν γάμων ἡμέρας.]

182. φεῦ φεῦ : Ἔστι μὲν καὶ σχετλιαστικὸν καὶ θαυμαστικόν, νῦν δὲ θαυμαστικόν.

186. [περιπέτεσθε : Ἀντὶ τοῦ, ἓνα τόπον ἔχετε.] κεχνηότες : Ὡς μωροί. τὸ γὰρ κεχνηέναι ἐπὶ τῶν ἀνοήτων παραλαμβάνεται.

186. (αὐτίκα : Οἷον εὐθέως. ἅμα τῷ πυθέσθαι, ὅτι τις ἄστατος, εὐθέως ἄτιμον νομίζουσι.)

187. τοὺς πετομένους ἦν ἔρη : Ἀντὶ τοῦ, περὶ τῶν πετομένων. ἔστι δὲ Ὀμηρικὸν [II. Z, 239] τὸ σχῆμα « εἰρόμεναι παῖδας τε κασιγνήτους τε. » ὃ δὲ Τελέας σκωπτικὸς ἀνθρώπος. λέγει δὲ ὅτι, ἦν τις ἐρωτήσῃ περὶ τῶν πετομένων, τίς ὄρνις οὗτος, ὃ Τελέας εἶρεῖ ταῦτα. 10 οὗτος δὲ διεβάλλετο ὡς εὐμετάβλητος τοὺς τρόπους. πρὸς γὰρ τῇ κιναιδίᾳ καὶ δειλίᾳ καὶ ὄσφοραγίᾳ (καὶ νοσησιμῶ) καὶ πανηρίᾳ ὀνειδιζοῦσι τὸν Τελέαν.

188. (τίς ὄρνις οὗτος ὃ Τελέας : Πλάτων Σύρρακι ἐπὶ τοῦ Τελέου

νοεῖ μὲν ἕτερ', ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ λέγει.

κωμωδεῖται δὲ εἰς πολλά. Σύμμαχος δὲ πρὸς οὐδὲν, ἢ ὅτι Τελέας ὄρνεον, ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς [885] ὄρνεόν τι καταλέγει « τελέα καὶ τετραδί καὶ ταῦνι καὶ βασιλίσκῳ. » — διαβάλλει τὸν Τελέαν ὡς πλανήτην. V.

189. ἀστάθμητος : Ἄνισος, ἄστατος. Vict.

170. (ἀτέκμαρτος : Οἶον, σημεῖον διὰ τῆς πτήσεως οὐκ ἐμφανῶν. μωμῆ δὲ, φέγεις.) — δόλιος. R.

172. [μίαν πόλιν : Καλεῖ νῦν πόλιν τὸ περιέχον ἅπαν.]

175. βλέπε νῦν ἄνω : Ὡς καὶ τὰ ἐν κύκλῳ ἰδεῖν. [διαστροφῆσομαι δὲ,] τὸν τράχηλον κλάσω.

179. ὀρνίθων πόλος : (Τὸ μὲν τι παραφράζει τὸ προσηρημένον τῶν ὀρνίθων, ὅτι ἔστι τόπος τις αὐτῶν ἐν ᾧ διατρίβουσι, τὸ δὲ καὶ πρὸς τὸν σχηματισμὸν τοῦ ὀνόματος παίζει, τόπος καὶ πόλος. ἐξῆς δὲ ἐτυμολογεῖ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πολεῖσθαι. πόλον γὰρ οἱ παλαιοὶ οὐχ ὡς οἱ νεώτεροι σημεῖόν τι καὶ πέρας ἀξονος, ἀλλὰ τὸ περιέχον ἅπαν. Εὐριπίδης Πειρίθῳ « καὶ τὸν Ἀτλάντιον φρουρῶν πόλον, » ὡς αὐτοῦ τε περιπολουμένου καὶ δι' αὐτοῦ πάντων ἐρχομένου.) — πόλος παρὰ τὸ πολεῖσθαι ἐν αὐτῷ πάντα. R.

180. θαυμάζει τὴν λέξιν. R. V.

181. ὅτι δὲ πολεῖται : Ὑπετυμολογεῖν βούλεται τὸν πόλον.

183. ἦν δ' οἰκίστητε τοῦτο : Οἶονεῖ τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ἐὰν περιτειχίστητε.

184. κεκλήσεται πόλις : Ἐπαιξε παρὰ τὸ πόλος σχηματίσας τὴν πόλιν.

185. ὡσπερ παρνόπων : [Εὐχέριωτοι γὰρ οἱ πάρνο- 45 πες. ἔστι δὲ] εἶδος ἀκρίδων. οἱ δὲ κινώπων λέγουσι.

186. (τοὺς δ' αὖ θεοὺς : Ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς κατὰ πάντων. Μηλιῶν Νικίαν πέμπαντες Ἄθηναῖοι, ἐπὶ τοσοῦτον ἐπολιόρχησαν αὐτοὺς, ὥστε λιμῶ διαφθεῖραι. τῷ δὲ πρώτῳ ἔτει Νικίας Μηλῶν παρεστήσατο, οὐ μόνον μηχανῶν προσαγωγῇ, ἀλλὰ καὶ λιμῶ, διὰ τὸ ἀποστῆναι θῦτῶν, πρώην ὑποτελῆ οὖσαν.)

λιμῶ Μηλίῳ : Ἀντὶ τοῦ μεγίστου. Μηλῶς δὲ ἔστι

πόλις Θεσσαλίας. καὶ οἱ Μῆλιοι πολιορκούμενοι ὑπὸ Ἀθηναίων λιμῶ ἐπίεσθησαν καὶ παραδεδωκέναι ἑαυτοῦς, [ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ].

189. Βουιωτὸς δίδον αἰτούμεθα : (Πολέμιοι ἦσαν οἱ Βουιωτὸν τῶν Ἀθηναίων, συμβαλόντες Λακεδαιμονίους διὰ Δεκέλειαν μαχομένους. ὅτε οὖν θέλουσι Ἀθηναῖοι εἰς Πυθῶ ἀπελθεῖν, δηλοῦσι Βουιωτοῖς παρακαλοῦντες ὑποχωρῆσαι τῆς ὁδοῦ. Ἄλλως.) τινὲς φασὶ μετὰ Πυθῶος καὶ Ἀττικῆς εἶναι τὴν Βουωτίαν, καὶ οὐχ οἶόν τε εἶναι ἀπελθεῖν Ἀθηναίους εἰς Πυθῶ, εἰ μὴ παρέλθωσι Βουωτίαν. παῖζει δέ· τότε γὰρ μόνον δίδον ζητοῦσιν, ὅταν στρατεύμα διαγῆ· ὅταν δὲ ὀλίγοι καὶ εἰρηνικῶς ἢ καθ' ἑνα, οὐκέτι.

192. καὶ τοῦ χάους : Χάους ἀντὶ τοῦ ἀέρος νῦν, ὡς Ἰβυκος « ποτᾶται δ' ἐν ἀλλοτρίῳ χάει. » διαφρήσετε, διαφορήσετε, διαπέμψετε. — Πυθῶδα : Πυθῶ ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος πόλις [Hom. Od. Θ, 80 : « Πυθοῖ ἐν ἡγαθήῃ. » *Vict.*

194. μὰ νεφέλας : Νεφέλη [οὐ μόνον ἡ καπνώδης τῆς γῆς ἀναθυμιάσις, ἀλλὰ καὶ] εἶδος δικτύου θηρευτικῆς. ὅτω δὲ τὰ προστυχόντα ὤμνουσι, μὰ κρήνας, μὰ γῆν, μὰ ποταμούς.

198. βαρβάρους ὄντας : Ἀντὶ τοῦ ἀφώνους ἢ ἀνηκόους ἀνθρώπων καὶ μὴ εἰδότας αὐτῶν τὴν φωνήν. (ἵνα δὲ μὴ θαυμάσῃ ἀκούσας, σὺ αὐτοῖς διηγήσῃ ὄρνέοις οὕσι, φησὶν, ὅτι νοοῦσιν ἐξ ἑμοῦ διδαχθέντες.)

202. ἐς τὴν λόχμην : Λόχμη δασὺς τόπος. πλαγία σύμφυτος καὶ λοχμώδης.

203. ἀηδόνα : Τὴν Πρόκνην γαμετὴν οὖσαν, ἥτις εἰς ἀηδόνα μετεβλήθη.

204. (καλοῦμεν αὐτούς : Ἐν σχήματι εἶρκεν ἀπὸ ἐνικῶ εἰς τὸ πληθυντικόν. καὶ πρὸς τὸ σχῆμα τὸ χ.)

209. ἀγε σύνομέ μοι : Ὡς μετέχουσα τοῦ αὐτοῦ βίου καὶ τῆς αὐτῆς νομῆς. τοῦτο δὲ ὡς ἐπὶ ὄρνέων. μελικῶς δὲ ἀρχεται. (τὸ δὲ μέτρον ἐστὶ καταληκτικὸν ἀναπαιστικὸν δίμετρον.) [κῶλων ἰδ'. ὦν τὰ ἰβ' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ἰγ' ἀναπαιστικὴ βάσις, ἥτοι μονόμετρον ἀκατάληκτον παρατέλετον. τὸ δὲ τελευταῖον ἐφθήμερές. ὅφ' ὁ αἶ συνῆθαι διπλαῖ. ἐξῆς δὲ κῶλων ἱαμβικὸν μονόμετρον καταληκτικόν. μεθ' ἃ τρίμετρα ἀκατάληκτα, ὦν ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

210. ἀντὶ τοῦ ἕσπον. R.

212. πολύδακρον Ἴτυν : Τὸν Ἴτυλον, ὡς Ὀμηρος λέγει. R. (τὸν Ἴτυν διακόψασα παρέθηκε τῷ πατρὶ πρὸ τῆς ἀπορρώσεως.) [Ἄλλως. ἐπειδὴ ὁ Ἴτυς υἱὸς ἦν Τηρέως καὶ Πρόκνης τῆς αὐτοῦ γαμετῆς. Πανδίων γὰρ ὁ τῶν Ἀθηναίων βασιλεὺς Πρόκνην τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα εἰς γάμον ἐκδίδωσι τῷ Τηρεῖ Θρακῶν δυναστεύοντι. ὁ δὲ μετὰ τοὺς γάμους ἀφικνείται πρὸς Θρακίαν μετὰ Πρόκνης, ἐξ ἧς ἔσχεν Ἴτυν. μετὰ δὲ χρόνον συχὸν ποθοῦσας τὴν ἀδελφὴν Φιλομήλαν τῆς Πρόκνης ἰδεῖν, ὁ Τηρεὺς Ἀθηναίως ἀπέλθων καὶ λαθὼν καθ' ὁδὸν αὐτὴν διεκόρευσε, καὶ τὴν γλῶτταν αὐτῆς ἀπέτεμεν, μὴ δῆλα θεῖη τὰ πραχθέντα τῇ Πρόκνῃ. οὐ μὴν ἀλλ' ὑφαίνουσα

διὰ γραμμάτων ἐδήλωσε τὸ συμβάν. Πρόκνη μὲν οὖν μαθοῦσα τὴν συμφορὰν, σφάξασα τὸν υἱὸν Ἴτυν εἰς βροῦσιν παρέθηκε τῷ Τηρεῖ. ὁ δὲ γνούς, ἐδίωκεν αὐτὰς εἴφαι ποῦ τοῦ φεγγύμενος. Φιλομήλα μὲν δὴ Τηρεὺς ἦν βοῦσα τῷ φόβῳ, Πρόκνη δὲ τὸν Ἴτυν θρηνοῦσα Ἴτυς Ἴτυ ἐλεινῶς ἐφθέγγετο. τοῦ δὲ Διὸς ἐλεούτος ἡ μὲν Πρόκνη εἰς ἀηδόνα, ἡ δὲ Φιλομήλα εἰς χελιδόνα μεταβληθεῖσαι, ἔτι γε μὴν καὶ ὁ Τηρεὺς εἰς ἔποπα, ταῦτα φθέγγονται μέχρι καὶ νῦν ἕκαστος, ἃ γε μετὰ τὴν συμφορὰν μὲν πρὸ τῆς ἀπορρώσεως δέ. Ἐλελιζομένη δέ, ἰο θρηνοῦσα.] — ἀντὶ τοῦ στρεφομένη. R. (διεροῖς δὲ), διύγροις ἐκ τῶν δακρῶν. [μίλαξ δὲ εἶδος βοτάνης.]

216. ἤχῳ : Ἡ ἱερὰ ἤχῳ ἀνέρχεται. τὸ δὲ χωρεῖ ἀντὶ τοῦ χωρήσει. — μιλαξ εἶδος φυτοῦ. R. V.

217. τοῖς σοῖς ἐλέγοις : Ἀντὶ τοῖς θρήνοις. εἴρη- 15 ται δὲ ἀπὸ τοῦ εἰ λέγειν. (Δίδυμος δὲ φησὶν ὅτι οἱ πρὸς αὐλὸν ἀδόμειοι θρήνοι. τὸν γὰρ αὐλὸν πένημιον ὑπειληφθαι.)

218. [ἀντιφάλλον : Ἀντὶ τοῦ ἀνακρούων. ψαλμὸς δὲ κυρίως ὁ τῆς κιθάρας ἤχος.]

222. αὐλεῖ : Τοῦτο παρεπιγέγραπται, δηλοῦν ὅτι μιμεῖται τις τὴν ἀηδόνα ὡς ἐπὶ ἔνδον οὖσαν ἐν τῇ λό- 20 χμῃ. [κατεμελίτωσεν ἀντὶ τοῦ] ἡδύτητος ἐπλήρωσεν.

225. οὐ σιωπήσεις : Πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται.

228. ἐποποιὶ ποποπό : [Ἐἰσθεσις μέλους ἐτέρου πε- 25 ριοδικῆ, εἰς τέσσαρας στροφὰς διαίρουσα τὰς περιόδους, ὧν ἡ πρώτη στροφή κῶλων δέκα. ὦν τὸ πρῶτον ἱαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἔχον τὸν πρῶτον πόδα ἀνάπαιστον, τὸν δὲ δεύτερον τρίβραχυν. ἐξῆς δύο καὶ τὸ πέμπτον τρίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ τέταρτον δίμε- 30 τρον. τὸ ἕκτον ἀναπαιστικὸν ὁμοίως κατὰ τὴν τετάρτην χώραν προκελευσματικὸν ἔχον. τὰ ἐξῆς τροχαῖκα δίμετρα πλὴν τοῦ τελευταίου καταληκτικά.] ταῦτα δεῖ δευτέρως προφέρεισθαι τῇ φωνῇ, ὥστε ὄρνέου ἦχον προφαίνεσθαι κατὰ μίμησιν. 35

229. ἰὼ ἰτῶ ἰτῶ : Προσκαλεῖται τοὺς ὄρνιθας, ἵνα συμβουλευσῇ τὴν πόλιν κτίσαι. τὸ δὲ δλον εὐκαίρως ὁ ποιητῆς βούλεται τὸν χορὸν εἰσαῖαι τῶν ὄρνέων.

230. γυίας : Ὀδοὺς, πλέθρα. φύλα : Γένη. *Vict.*

231. κριθοτράγων : Ἀντὶ τοῦ κριθοτράγων. καινῶς 40 δὲ εἶπεν· οὐ γὰρ πᾶν ὄρνεον κριθᾶς ἐσθίει.

232. οἱ γέρανοι. V.

233. γῆρυν : Φωνήν. *Vict.*

234. ὅσα τ' ἐν ἀλοκί : Ἐν τῇ τομῇ τοῦ ἀρότρου. ἀντὶ τοῦ περὶ τὴν βῶλον τῆς αὐλακος. 45

235. ἀμφιτιτυβίζετε : Ποῖον ἦχον ἀποτελεῖτε.

237. [τιὸ τιὸ : Ἡ δευτέρα στροφή κῶλων ἰγ'. ὦν τὸ πρῶτον ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ τε- 50 τραβραχέων. τὸ β' ὁμοιον καθαρόν. τὸ τρίτον ὁμοιον, ἔχον τὸν τρίτον καὶ τέταρτον πόδα τετράβραχυν, τὸν δὲ τέταρτον τρίβραχυν. τὸ ε' ὁμοιον, τὸν α' καὶ β' ἔχον πόδα τετράβραχυν. τὸ ἕκτον ὁμοιον, τὸν τρίτον ἔχον πόδα τετράβραχυν. τὰ ἐξῆς ἐξ τροχαῖκα δίμετρα ἀκατάληκτα ἐπιμιγεμένα τρίβραχέσιν. τὸ δὲ ἰγ', τὸ δτ-

ταγῆς ἀτταγᾶς, τροχαῖκόν διμετρον βραχυκατάληκτον, εἰ δὲ βοῦλει, παιωνικὸν ἐκ κρητικῶν.]

μιμούμενος πάλιν τὴν φωνὴν τῶν ὀρνέων καλεῖ αὐτὰ δ' ἔποψ. — ὁμοίως δὲ καὶ ταῦτα ἐξουτηγέον. Rav., qui

hic usque ad v. 394 scholia omittit.

238. ἐπὶ κισσοῦ κλάδεσιν : Ἄντι τοῦ τοῖς κλάδοις. ἀπ' εὐθείας δὲ τῆς κλάδος, ὡς τὸ τέκος.

240. κοτινοτράγα : Κότινον ἐσθίοντα, τούτεστι ἀγριελαιον.

10 κομαροφάγα : Κόμαρον ἐσθίοντα.

244. ὄσα θ' ἔλειας : Ἐλώδεις τόπους στενοῦς. τοὺς ἐλείους στενοῦς τόπους. ἀπὸ τοῦ ὀ ἐλείους. τὰς ὄξυστόμους δὲ, τὰς ὄξυ ἀδούσας.

245. ἐμπίδας : Ζῶν ἐστιν ἐν ὕδασι γινόμενον ὅμοιον τῷ κώνωπι, μείζον δὲ τῆ περιοχῆ, κατὰ τὸ μέσον λευκῆ περιεζωσμένον. [κάμπτετε δὲ, καταβάλλετε, ἐσθίετε. ἐρέοντα δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμητικόν, ὡς χαρίεντα. Μαραθῶνος δὲ, ὅτι ἐν Μαραθῶνι πολὺ τὸ ὄρνειον.]

249. ἀτταγᾶς : Ὁ ἀτταγᾶς ὁ ἔχων τὸν λειμῶνα τοῦ Μαραθῶνος. τὰ γὰρ λιμνώδη καὶ ἔλεια χωρία καταβόσκειται ὁ ἀτταγᾶς. [ἡ τρίτη στροφή κώλων ὀκτώ δακτυλικῶν τετραμέτρων, πλὴν τοῦ ζ'. τοῦτο γὰρ δακτυλικὴ βᾶσις.]

250. ὦν τ' ἐπὶ πόντιον : Ὁ τέ περιττός. ἔστι δὲ 25 παρὰ τὰ Ἄλκιμῶνος

ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἄθος ἀμ' ἀλκυόνεσι ποτάται.

διὸ καὶ Δωρικῶς εἴρηται. τὸ δ' ἐξῆς, ὦν τε φύλα ἐπὶ πόντιον οἶδμα θαλάσσης ἀμ' ἀλκυόνεσι ποτάται. [ἡ δὲ ἀλκυὼν θαλάσσιον ἐστιν ὄρνειον. καὶ ἱστορίαν δὲ

30 τοιαύτην περὶ αὐτῶν φασιν, ὡς ἀπ' ἀνθρώπων ἀπωρνεώθη. ἔστι δὲ ἡ Κήνικος τοῦ Τραχινίων βασιλέως γυνή. οἱ δὲ ἄλλω μεγίστω ἐπαρθέντες, εἰς τοσοῦτον ἦλθον φρυγάματος, ὡς ἀπαεῖον τοῖς ἰδίους ὀνόμασι καλεῖσθαι. καὶ ὁ μὲν ἐκάλεσεν αὐτὸν Δία, ἡ δὲ Ἥραν. καὶ

35 σπε ἐν θαλάσῃ αὐτοῦ πλέοντος ὁ Ζεὺς ὀργισθεὶς αὐτὸν τε διέφθειρε καὶ τὴν ναῦν. ἡ δὲ ἄγαν περιπαθῶς ὠδύρετο τὸν τοῦ ἀνδρὸς θάνατον παρὰ τῷ αἰγιαλῷ, ἦν ἐλεήσας ὁ Ζεὺς ἀπωρνήσας. καὶ ἐκείνον δὲ εἰς ὄρνειον μετέβαλεν, ὃν κηρύλον καλοῦσιν. ἐθρήνηει δὲ τῶν φύων

40 αὐτῆς ἐν τῇ θαλάσῃ κλωμένων. διὸ κατὰ Διὸς οἴκτον ἰδ' ἡμέρας ἀλκυοντίδας καλουμένας εὐδεινὰς ἔχει τοῦ ἔτους, ἐν αἷς τίκτουσα ἐκβάλλει τοὺς νεατούς.]

252. τὰ νεώτερα : Ἀπαγγέλματα δηλονότι ἢ πράγματα.

45 254. [ταναοδείρων : Μακροτραχίλων. τὸ μερικὸν δὲ ἐπὶ πάντων ἔταξεν. οὐ γὰρ πάντα ταναοδείρα τὰ ὄρνεα.]

256. καινὸς γνάμην : Νέων γνάμην εἰσηγούμενος.

258. [ἀλλ' ἔτ' ἐς λόγους : Ταῦτα τὰ πέντε κῶλα 50 ὅικεν ἐπιφθοῦ. καὶ εἰσι τὰ μὲν δύο τροχαῖκα διμέτρα ἀκατάληκτα. τὸ τρίτον ἰαμβικὸν ἐκ τριβράχων. τὸ δ' παιωνικὸν ἐκ κρητικῶν διρρῶθμων. τὸ πέμπτον ἰαμβικὸν ἐφθήμερές ἐκ τριβράχων. ἐφ' ἐκάστης στροφῆς παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.]

261. κικκαβαῦ : τὰς γλαῦκας οὕτω φωνεῖν λέγουσιν. ὅθεν καὶ κικκαβάς αὐτὰς λέγουσιν. ἔστι δὲ ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς. οἱ δὲ κικκυμίδας, ὡς Καλλιμαχος [fr. 318] « κάρτ' ἀγαθὴ κικκυμῖς. » καὶ Ὀμηρος δὲ [II. Ξ, 291]

χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδι.

τὴν γλαῦκα ἀπὸ τῆς μορφῆς χαλκίδα, ἐπειδὴ χαλκίζει τῷ χρώματι. Ἄλλως. μίμημα τοῦτο ποιᾶς φωνῆς τῆς γλαυκός. ἔστι δὲ ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς. διὸ καὶ εἶδος αὐτῆς πολὺ ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ εἰς τιμὴν τῆς θεοῦ ἐν τοῖς νομίμασι ἐγκαράττουσι τὴν γλαῦκα. διὰ τὸ χαλκῶδες δὲ ἔχειν τὸ περὶον λέγεται καὶ χαλκίς. λέγεται καὶ κύμινδις.

260. ἐμβὰς ἐπῶξε : Ἐπῶξεν ἔστι τὸ ἐπὶ τοῖς φύϊς καθεζόμενα τὰ ὄρνεα κράειν. [ἐναυθα δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκρύπτετο.] χαραδριὸς δὲ ἐστὶν εἶδος ὄρνειου μεταβαλλομένου εἰς τὰ προκείμενα. διχῶς δὲ ἐπὶ μὲν τοῦ ὄρνειου, χαραδριὸν ὄξυτον τῆτον· εἰ δὲ ἐπὶ τῆς χαράδρας, βαρυτονεῖται. ἐπεὶ, φασί, καὶ αἱ χαράδραι τρόπον τινα διὰ τῶν ρευμάτων μελωδίας ποιοῦνται.

χαραδριὸν μιμούμενος : Εὐφρόνιος ἐκ τοῦ χαραδριὸν 20 μιμούμενος ἀξιοὶ δέχεσθαι ἀποκεκρυμμένος. ἐπεὶ γὰρ τοὺς ἱκτερικὸς ὠφελεῖ ὁ χαραδριὸς ὄφθει, οἱ πωλοῦντες αὐτὸν, φασί, κρύπτουσιν, ἵνα μὴ πρὸ τοῦ ὠνήσασθαι τις ἰαθῆ παρέργως. — Ἄλλως. καὶ μὴν καλύπτει ὡς χαραδριὸν περὶν. V. Ἀνδρέας δὲ φησι τῶν 25 ἱκτερικῶν οὐ τοὺς ἰδόντας, ἀλλὰ τοὺς φαγόντας ἀπαλλάττεσθαι τοῦ πάθους.

267. τοροτῆ : Οἱ μὲν καὶ ταῦτο τοῦ ἔποπος λέγουσιν εἶναι, οἱ δὲ ὀρνιθὸς τινος περιπταμένου. [καὶ τοῦτο δὲ τῶν εἰρημένων ὀρνέων.] 30

268. [ἀγάθ' ἀλλ' οὕτοι : Κορωνίς αὖθις ἔτερα εἰσόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι τροχαῖκοι τετράμετροι καταληκτικοὶ μ', ὦν τελευταῖος

καὶ βλέπουσιν εἰς σὲ κάμει. τοῦτο μὲν κάμοι δοκεῖ.

ἐν ἐκθέσει δὲ μετὰ τὸν λζ' στίχον κῶλα ἰαμβικὰ διμέτρα ἀκατάληκτα β'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.] 35

καὶ δὴ τις ὄρνις : Τοῦτο ἀποδεδῶκε πρὸς τὰ ἄνω ἂ εἶπεν ὁ ἔταρος « ἄλλως ἀρ' οὐποψ. » [ταῦς δὲ Ἀττικῶς περισπᾶται.]

270. οὐτος αὐτός : [Ἀντὶ τοῦ δ' ἔποψ] ἐρεῖ ἡμῖν.

272. καλὸς γε καὶ φοινικιοῦς : Ἦν γὰρ φοινικόπτερος. λέγεται οὖν ἀντὶ τοῦ πυρρός. περισπᾶται δὲ τῷ λόγῳ τῶν εἰς οὐς ἀπλῶν. καὶ [ἔστι] παρὰ τὴν φοινίκας γενικὴν φοινικίος καὶ φοινικίος ἐν ὑπερθέσει καὶ φοινικιοῦς ἐν συναίρεσει. 40

275. ἔξεδρον χῶραν ἔχων : Ἐκ τῆς Σοφοκλέους δευτέρας Τυροῦς ἀρχῆ

τίς ὄρνις οὗτος ἔξεδρον χῶραν ἔχων;

ὡς εἰ εἶπε χροῖαν. ἔξεδρον δὲ, παρηλλαγμένην. [Σοφοκλῆς (Phil. 212) « οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ. »]

276. ὁ μουσάμαντις : Ὁ κομπῶδης. τοιοῦτοι γὰρ οἱ μάντιες καὶ οἱ ποιηταί. 50

ἀτοπος ὄρνις : Τούτο εἶπεν εἰς τὸ τερατώδες τοῦ ὄρνιθος ἀφορῶν οὐδὲν πρὸς τὸ προκειμένον. παρὰ τὰ ἐξ Ἡδωνῶν Αἰσχύλου « τις ποτ' ἐσθ' ὁ μουσόμεντις, ἀλαλος, ἀβρατεὺς δν σθένει. » — ὀρειβάτης : Τῷ ὄρει βαί-
6 βων. *Vict.*

277. Μῆδός ἐστιν : Ὡς τῶν Μῆδων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τῶν καμῆλων ὀχουμένων ἐπὶ τῇ τῶν πολέμων ἐξόδῳ. τοὺς δὲ Ἐκβατάνων ὄρνεις Περτικούς φασὶ πρὸς τὸ ξένον τῆς θέας. ζητεῖται δὲ εἰ ὄντως καλεῖται τις ὄρνις μῆδος.

278. λόφον κατειληφώς : Ἀντὶ τοῦ λόφον ἔχων. ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πολέμοις. τοῦτο δὲ φησὶν ἐπεὶ ἕτερός τις ὄρνις ἀναφαίνεται λόφον ἔχων ὡς ὁ ἔποψ. διαβάλλει δὲ τὸν Φιλοκλέα ὡς ὀξυκέφαλον.

15 281. οὗτος μὲν ἐστὶ Φιλοκλέος : Οὗτος ὁ Φιλοκλῆς ἔποπα ἐσκεύασεν ἐν τῇ Πανδιονίδι τετραλογία, οὗ ἡ ἀρχὴ « σὲ τῶν πάντων δεσπότην λέγω. » Ἄλλως. Φιλοκλεῖ ἐστὶ δράμα Τηρέως ἢ Ἐποψ. Ἄλλως. ὁ Σοφοκλῆς πρῶτον τὸν Τηρέα ἐποίησεν. εἶτα Φιλοκλῆς.

20 διὰ τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐγὼ δὲ πάππος, ἀντὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ ἐγράφη. τοῦτο δὲ θέλων κωμωδῆσαι Καλλιαν ὡς ἀπολέσαντα πάντα τὰ χρήματα. Ἄλλως. ἐν ἑνίοις ὑπομνήμασιν, ὅτι προκέφαλός ἐστιν ὁ Φιλοκλῆς ὡς ὁ ἔποψ. ἀλλ' οὐδαμοῦ κωμωδῶνται. εἴη ἂν οὖν τὸν ἔποπα

26 ἐσκευοποιηκώς τῇ Πανδιονίδι τετραλογία, ἣν καὶ Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Διδασκαλίαις ἀναγράφει. ἐστὶ δὲ ὁ Φιλοκλῆς τραγωδίας ποιητῆς, καὶ Φιλοπείθους υἱὸς ἐξ Αἰσχύλου ἀδελφῆς. ὄσοι δὲ Ἀλμειῶνος αὐτὸν φασιν, ἐπιθετικῶς λέγουσι διὰ τὸ πικρὸν εἶναι. Ἐμνη γὰρ ἡ

30 πικρία. γηγόναι δὲ Φιλοκλείας δύο τραγωδιῶν ποιηταί· εἷς μὲν ὁ Φιλοκλέος ἀπόγονος· ἐκεῖνον μὲν γὰρ υἱὸς Μόρσιμος· τούτου δὲ Ἀστυδάμας, ἐκ τούτου δὲ Φιλοκλῆς καὶ ἕτερος ὁ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν περιπεπτωκώς τῷ νεωτέρῳ Φιλοκλεῖ.

35 283. Ἰππόνικος Καλλιῖος : Ὁ Ἰππονίκου Καλλιῖας ἐδόκει τὰ πατέρα διασπαρκεῖν εἰς ἀσέλγειαν. κωμωδεῖται δὲ εἰς ἀσέλγειαν καὶ ὡς ληφθεὶς μοιχεύων ἀπέτιγε χρήματα. κωμωδῶντο δὲ αὐτὸν ἰκανῶς Εὐπόλις ἐν τοῖς Κόλαξι. Ἄλλως. λέγεται καταψεύδεσθαι τῶν

40 ὑπομνημάτων, ὅτι οἱ Ἰππόνικοι καὶ οἱ Καλλιῖαι ζῶνθεν ἐκ διαδοχῆς ἀπὸ πατέρων ἐπὶ παιδᾶς καθήκουσιν. ἔπερ ἐστὶ ψεῦδος. ὁ πρῶτος γοῦν Καλλιῖας Φαινίππου πατρός ἐστιν, ὁ νεκρικῶς Ἰππῶ τὴν τετάρτην καὶ πεντηχοστήν ὀλυμπιάδα.

65 285. τῶλεται : Τὸ τῶλεται ἀπὸ τῶν ὄρνέων. νῦν δὲ ἴσον τῷ πλούσιος τὸ γενναῖος. καὶ πρὸς τὴν πορνοκοπίαν τοῦ Καλλιῖου, καὶ ὅτι μοιχεύων χρήματα εἶδιδου. — γενναῖος : Πολὺν ἔχων ὄλβον. *Vict.*

288. καταφαγᾶς : Ὅτε βαρύνεται, ἐπίθετον ὅτε δὲ 50 περισπᾶται, κύριον. ἴσως δὲ ἀπὸ τοῦ καταφαγεῖν τὸ ὄνομα πεποίηκε, διὰ τὴν τοῦ Κλεωνόμου πολυφαγίαν.

290. οὐκ ἀπέβαλε τὸν λόφον : Τὸν τῆς περιεμφαλαίας. ὡς βήσσις καὶ δεῖλος διαβάλλεται Κλεινόμομος.

292. ἐπὶ τὸν δίαυλον ἤλλον : Ἐπεὶ οἱ διαυλοδρομοῦν-

τες μεθ' ὅπλων τρέχουσιν ἔχοντας λόφον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ἄλλως. δίαυλος λέγεται ὁ διττὸν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ, τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον καὶ ὑποστρέψαι. δολιχοδρόμοι δὲ οἱ ἐπὶ τὰ τρέχοντες, διὸ καὶ δολιχοδρόμοι. οἱ γὰρ σταδιοδρόμοι διπλοῦν ποιοῦνται τὸν δρόμον. 6
Ἄλλως. ὀπλίτην δρόμον μεθ' ὅπλων γὰρ ἤγωνίζοντο. [Ἄλλως. δίαυλος, τὸ διαστάδιος τόπος ἢ μέτρον πῆχυνος ὁ δίαυλος καὶ ἡ μακρὰ περίοδος, ὅκτῳ δὲ εἰσὶν ἀγωνίσματα, στάδιον, δίαυλος, δολιχος, ὀπλίτης, πυγμῆ, παγκράτιον, πάλη καὶ ἄλμα.] 10

ὡσπερ οἱ Κῆρες μὲν οὖν : [Ὡς τῶν Καριῶν τὰ ἐχυρὰ καταλαμβάνοντων, διὰ τὸ στρατιωτικὸς εἶναι. ἢ ὅτι ἐν πέτραις ὤκουν ὑπὲρ ἀσφαλείας, ἢ ὅτι λόφον ἔχουσιν ἐπὶ τῶν κρανῶν.] Ἄλλως. γενναῖοτατοι οἱ Κῆρες τὰ 15 πολεμικὰ καὶ τοὺς λόφους καταλαμβάνοντες ἐν τοῖς πολέμοις. θαλασσοκρατήσαντες τε πολλὰ μέρη τῆς οἰκουμένης κατέλαβον. καὶ τοὺς λόφους ὤκουν, ὡς ἂν ἐχυρωτέροις, ὅθεν καὶ Καρικαὶ καὶ καρπόλεις ἐλέγοντο αἱ οἰκῆσεις.

296. πετομένων τὴν εἴσοδον : Τὸν οὐρανὸν ἢ τὸν 20 ἀέρα. εἴσοδος δὲ λέγεται ἢ ὁ χορὸς εἰσεῖται εἰς τὴν σκηνήν. καὶ ἐν ταῖς Νήσοις

τί σὺ λέγεις; εἰσὶν δὲ ποῦ;
αἰδὲ κατ' αὐτὴν ἦν βλέπειν τὴν εἴσοδον.

297. οὗτοσι πέρδιξ : Ἀπὸ τούτου ἡ καταρθίμησης τῶν 25 εἰς τὸν χορὸν συντινόντων προσώπων κδ', ἐν περιττῷ ληφθέντων τῶν προκατειλεγμένων. ὁ δὲ τραγικὸς ἰσ' πρόσωπα ἔχει. ἐντεῦθεν ἀριθμῆσας εὐρήσεις τὰ εἰκοσιτέσσαρα πρόσωπα, ἐξ ὧν ὁ κωμικὸς χορὸς συνίσταται.

299. ὅστις ἐστὶ κηρύλος : Εὐφρόνιος φησὶ τοὺς Δω- 30 ριεῖς λέγειν, « βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἴην » τοὺς δὲ Ἀττικὸς κείρυλον. φησὶ δὲ Δίδυμος, τὸ κατὰ φύσιν ὄνομα κείρυλος λέγεσθαι. Ἀντίγονος δὲ φησὶ τοὺς ἀρσενας τῶν ἀλκυόνων κηρύλους λέγεσθαι, ὅς καὶ γηράσκοντας αἰ θήλειαι βαστάζουσι τοῖς πτεροῖς. μήποτε παρὰ τὸ κεί- 35 ρειν ἐσηματίεν. ὁ δὲ Σποργίλος ἦν κουρεύς. μνημονεύει αὐτοῦ Πλάτων ἐν Σοφισταῖς

τὸ Σποργίλου κουρεῖον, ἐχθιστον τέγος.

τοῦτο οὖν ἔστω σημεῖον τοῦ καὶ τὸν κηρύλον ἴσως παρὰ τὸ κείρειν ἡτυμολογηκέναι τὸν Ἀριστοφάνην. ἀντίθηκεν 40 οὖν αὐτῷ κουρέα. [Ἄλλως. ὁ ἀρσην ἀλκυὼν κηρύλος λέγεται. ἐν δὲ ταῖς συνουσίαις ἀποθνήσκει. ὁ δὲ Σποργίλος κουρεύς ἦν. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς εὐτελεῖ.]

301. τίς γλαῦκ' Ἀθήναζε : Παροιμία. τὸ δὲ χ, ὅτι ἤλλαξε τὸ τοπικόν. εἶδει γὰρ ἐξ Ἀθηνῶν, οὐκ εἰς Ἀθήνας 45 εἰπεῖν. οὐ προσποιεῖται δὲ, ὅτι οὐκ ἐν Ἀθήναις τὰ πράγματα. Ἄλλως. παροιμία ἐπὶ τῶν μέτρη ἐπισωρευόντων τινὰ ἐπὶ τοῖς προϋπάρχουσιν, οἷον εἰ τις ἐν Αἰγύπτῳ σῖτον ἐπαγάγοι, ἢ ἐν Κιλικίᾳ κρόκον. ἐνταῦθα οὖν, ἐπεὶ Ἀθήνηθεν ἐστὶν ἡ γλαῦξ, κατὰ τὴν παροιμίαν 50 λέγει, τίς εἰς Ἀθήνας γλαῦκ' ἐνήνοχεν; Δῆμων δὲ φησὶν ὅτι οὐ τοῦ ζῶου μόνον πληθύνοντος ἐν τῇ πόλει, ἀλλὰ

καὶ τοῦ νομίσματος. καὶ θεὶ οὐκ ἐν ἀργύρῳ μόνῃ, ἀλλὰ καὶ ἐν χαλκῷ χαράσσουσι τὴν γλαῦκα. διὸ τὴν παροιμίαν εἰρήσθαι. μήποτε δὲ ἐπὶ τοῦ ζώου εἰκός ἐστι λεχθῆναι μόνου.

302. κορυδὸς, ἐλεᾶς : Ὁ κορυδὸς παρὰ Ἀριστοτέλει κορυδὸν λέγεται, εἰ μὴ ἕτερός ἐστι. ποικίλα γὰρ τὰ ὀνόματα. ὁ δὲ ἐλεᾶς μήποτε ἐλεῖας ἐστὶν ἐν τοῖς Καλλιμάχου ἀναγραφόμενος. φησὶ γὰρ « ἐλεῖα μικρὸν, φωνῆ ἀγαθόν. » ἀναγράφεται δὲ καὶ ἡ ὑποθυμὶς καὶ ὁ νερός καὶ ὁ ἐρυθρόπους καὶ ἡ πορφυρίς καὶ ὁ δρύοψ καὶ ἡ ἀμπελὶς.

303. κελήπυρις : Μήποτε οὐκ ἐν ἐστίν, ἀλλὰ δύο, φησὶν ὁ Σύμμαχος. καὶ ἐν τοῖς Καλλιμάχου γὰρ ἀναγράφεται κέβλη. εἶτα μύρμηξ Ἑρμίππου τετραμέτρος. « τὶς Θεμιστοκλέους τὸν πρῶνός τις ὦν κελήπυρις « τις ὀνομάζεται. » ὥστε ἐνθάδε ἡ ἐκεῖ ἡμάρτηται τὸ ἐν παρὰ τῇ γραφῇ. Ἄλλως. οὐ δύναται δύο εἶναι, διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰκοσιτεσσάρων.

304. πορφυρίς : Ἡ πορφυρίς ἀναγράφεται, κερχνης δὲ οὐκ ἀναγράφεται, ἀλλὰ κέρχνη. [καὶ ἡ κολυμβίς δὲ φαίνεται καὶ ὁ δρύοψ, καὶ ἡ ἀμπελὶς.] Δίδυμος δὲ τὸν μικρὸν ἰερακά φησι.

307. οἶα πιπίζουσι : Κατὰ μίμησιν τῶν ὀρνέων πεποιήται ἡ λέξις. λέγει δὲ οὗτος καὶ τὸ ποτίζειν πιπίζειν.

310. [ποποποποπο : Εἰσθεσις περιόδου ἀμοιβαίας τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ ὑποκριτοῦ κώλων στίχων ἦ'. ὦν τὰ πρῶτα τρία κῶλα τοῦ χοροῦ ἀναπαιστικά πενθήμεμερῆ ἐπιμεμιγμένα τετραβράχεσιν. ὁ δ' τροχαῖος τετράμετρος καταληκτικός. τὰ ἐξῆς πάλιν τρία κῶλα τοῦ χοροῦ. ἀναπαιστικὴ βᾶσις ἑκαστον τούτων. ἐπιμεμιγμένα καὶ ταῦτα τετραβράχεσιν. οἱ ἐξῆς πάλιν δύο τροχαῖοι τετράμετροι καταληκτικοί. τὸ ἐξῆς τοῦ χοροῦ κῶλον ἀναπαιστικὴ βᾶσις. οἱ δὲ ἐξῆς ζ' τροχαῖοι τετράμετροι καταληκτικοί, ὦν τελευταῖος

κάστων ἦδη που παρ' ἡμῖν ; εἰ παρ' ἡμῖν εἰμ' ἐγώ.]

316. [τίνα λόγον : Ἀπὸ κοινοῦ τὸ πάρει.]

317. κοινὸν ὠφελήσιμον : Ἀντὶ τοῦ κοινωφελῆ. ἀσφαλῆ δὲ, τούτεστιν ἀληθῆ καὶ σφαλῆναι μὴ δυνάμενον.

318. λεπτῶ λογιστὰ : Ἀφίκοντο λεπτοὶ εἰς τὸ λογισασθαι.

319. ποῦ πᾶ : Διαταράσσονται οἱ ὄρνιθες ἀκηκοότες ἄνδρας παρῆναι. ὑποπτεύουσι γὰρ αὐτοὺς εἶναι ὄρνιθοθήρας.

321. ἔχοντε πρέμιον : Στέλεχος καὶ βίξαν. πράγματος [δὲ πελωρίου,] ὅ ἐστι χηρῆσιμόν τι εἰσηγούμενον.

322. ὦ μέγιστον ἐξαμαρτῶν : Ἐπεὶ ἀνθρώπους ἐδέξατο θηραυτὰς τῶν ὀρνίθων. Ἄλλως. τῶν ἐξημαρτημένων ἐξότῃ ἐτέχθη.

324. τῆς συνουσίας : Τῆς ἡμῶν τῶν ὀρνέων κοινωνίας καὶ διαγωγῆς.

326. εἰ παρ' ἡμῖν εἰμ' ἐγώ : Εἰ ἐγὼ παρ' ἡμῖν εἰμι, καὶ ἐκεῖνοι παρ' ἡμοῖ εἰσιν.

327. [ἐα ἔα : Εἰσθεσις ἑτέρα μέλους χοροῦ στροφῆς λόγον ἔχουσα. ἔχει γὰρ καὶ ἀντίστροφον τὴν, ἰὼ ἰὼ, ἐκ κώλων ἀναπαιστικῶν καὶ παιωνικῶν ὀκτώ. ἥς προτίθεται κῶλον ἰαμβικὸν ἦτοι ἰαμβικὴ βᾶσις. εἰσὶ δὲ τὰ μὲν ἀναπαιστικά μεμιγμένα προκλευσματικοῖς, τὰ δὲ παιωνικά πεντασυλλαβοῖς. διαλύονται γὰρ καὶ τῶν παιωνῶν εἰς βραχέας αἰ μακραί. τὸ μὲν οὖν πρῶτον καὶ τρίτον ἀναπαιστικά δίμετρα βραχυκατάληκτα. τὸ δὲ δεύτερον καὶ τέταρτον ὅμοια τῷ δευτέρῳ. τὸ πέμπτον ἐφθήμεμερές. τὸ ἕκτον καὶ ζ' παιωνικά τετράμετρα καταληκτικά. τὸ δὲ ὄγδοον ὅμοιον ἐφθήμεμερές. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι τροχαῖοι τετράμετροι καταληκτικοὶ τρεῖς. τὸν τρίτον δὲ ἀναπληροῖ τὸ ἐξῆς πρόσωπον εἰσερχόμενον. ἐξῆς δὲ σύστημα ἐν εἰσθέσει τροχαῖκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν δ'. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω νενευκυῖα, τοῦ δὲ συστήματος μόνῃ παράγραφος.]

329. ὁμότροφα : Ὅσον τὴν αὐτὴν ἡμῖν κατανομην νεμόμενα.

331. παρέθη μὲν θεσμούς : Ὡς τούτου νενομοθετημένου αὐτοῖς τὸ μὴ συνεῖναι ἀνθρώποις.

336. ὕστερος λόγος : Ὁ ἐστὶν ὕστερον αὐτῷ μαχησόμεθα. ὡς παρ' Ὀμήρῳ [Π. Α, 140]

ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεθα καὶ αὐδῖς.

338. διαφορηθῆναι : Διασπασθῆναι.

339. αἷτιος μέντοι σὺ : Ἀλλήλοισι ἀντεγκαλοῦσιν οἱ πρεσβῦται ἀμυχανοῦντας ἐκφυγεῖν πως τὸ παρὸν κακόν.

343. [ἰὼ ἰὼ : Εἰσθεσις χοροῦ ἑτέρα ἀντίστροφος τῆς ἦδη ῥηθείσης στροφῆς, ἐκ κώλων ὁμοίων καὶ στίχων ἦ'. εἰσὶ δὲ τὰ μὲν ε' ἀναπαιστικά ἀναλόγως τοῖς τῆς στροφῆς. τὰ δὲ τρία παιωνικά, ὡς καὶ τὰ τῆς στροφῆς. ἐν εἰσθέσει δὲ στίχοι δύο τροχαῖοι τετράμετροι καταληκτικοὶ ὅμοιοι τοῖς ἐξῆς. ἐπὶ τῷ τέλει διπλαῖ ἔσω νενευκυῖαι. Ἄλλως. ἔπαγε : Παρακελεῦνται ἑαυτοῖς ὡς ἐν πολεμικῇ παρατάξει, βουλόμενοι κατ' αὐτῶν δρῆσαι.]

346. [ἐπίβαλε περὶ τε κύκλωσαι : Ὡς ὄπλον πανταχοῦ, τοῦτο γὰρ τὸ πάντα γε τὴν πῆσιν τὴν ἐπὶ φόνῳ γενομένην περιελαγε.]

348. καὶ δοῦναι βύγγει φορβάν : [Ἀσκληπιάδης φησὶν ἀπὸ Ἀνδρομέδας εἶναι, ὡς καὶ τὸ « σὰ γὰρ ταῦτα πάντα καὶ ἐκέισε δεῦρο. » γράφεται καὶ βάμφει. ὅπερ βέλτιον. βάμφος γὰρ ἐπὶ ὀρνέου. ἐπὶ δὲ χοίρου βύγγος. Ἄλλως.] παρὰ τὸ Εὐριπίδου ἐξ Ἀνδρομέδας « ἐκθεῖναι κήτει φορβάν, » ὡς Ἀσκληπιάδης, τὰ μηδέπω διδασκείσθαι τῆς τραγωδίας παρατιθέμενος, ὡς καὶ τὸ [v. 423] « σὰ γὰρ ταῦτα πάντα καὶ τὸ τῆδε καὶ τὸ κείσε, » παρὰ τὰ ἐκ τῶν μηδέπω διδασκείσθαι Φοινισσῶν [273] φησὶν « κἀκείσε καὶ τὸ δεῦρο, μὴ δόλος τις ἦ. » καὶ θῶας πολὺ παρὰ πᾶσι τὸ τοιοῦτον.

349. οὔτε γὰρ ὄρος : Εἰς ἃ μάλιστα ἀπόφευξίς τις ἐστὶν ἀσφαλῆς.

353. ἐπαγίτω τὸ δεξιὸν κέρασ : Ἀντὶ τοῦ προηγησθῶ
τὸ δεξιὸν μέρος. ὡς ἐπὶ πολέμου δὲ τοῦτο φησι. [τῶν γὰρ
ταγματῶν τὸ μὲν μέσον, μέτωπον, δὲ πολλοῦ πλήθους
συνίσταται, τῶν δ' ἐκατέρωθεν τὸ μὲν δεξιὸν, τὸ δ'
6 ἀριστερὸν ὀνομάζεται.]

357. ὅτι μένοντες : Ἐπει μὴ δυνάμεθα φυγεῖν, καὶ
μαχεσόμεθα μένοντες.

λαμβάνειν τε τῶν χυτῶν : Φοβεῖται γὰρ τὴν χύ-
τραν τὰ ὄρνεα διὰ τὸ μέλαν αὐτῶν.

358. γλαυῆ μὲν οὐ πρόσεισι νῶν : Οὐ διὰ τὴν χύτραν
οὐ πρόσεισιν, ὡς Εὐφρόνιος τοῦτο γὰρ κοινῶς πάντα
τὰ ὄρνεα φοβᾷ· ἀλλὰ διὰ τὸ Ἀττικὸν εἶναι τὸ ζῖον·
Ἀττικὸν δὲ καὶ αὐτοί.

359. τοῖς δὲ γαμφώνυξι : Τοῖς ὑποκύφους ἔχουσιν
15 ὄνυχας.

τὸν ὀβελίσκον ἀρπάσας : Πῆξον αὐτὸν πρὸς τὴν
χύτραν.

361. ἢ τρύβλιον : Ὅτι τὸ τρύβλιον μεῖζον τοῦ ὀξυβά-
φου.

362. ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἦδη : Νικᾷς. ἐκ μεταφορᾶς
τῶν τοῖς ἀκοντίοις ἀγωνιζομένων.

Νικίαν : Φρονιμώτατα γὰρ λιμῶι Μηλίους ἀνεῖλεν.

364. ἔλελευ : Ἐπίφθεγμα πολυμικρὸν τὸ ἔλελευ. οἱ
προσιόντες γὰρ εἰς πόλεμον τὸ ἔλελευ ἐφώνουν μετὰ
25 τινος ἐμμελοῦς κινήσεως. καθὼ καὶ Ἀχαιοὶ Ἐρετριεὺς
ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ποιεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα παραγγέ-
λοντα τοῖς Ἀχαιοῖς.

365. ἔλαε, τῆλαε : Καὶ Κρατῖνος « σφάττε, δεῖρε,
κόπτε » τὴν χύτραν δὲ, εἰς ἣν ἐπερείδονται, δεικνύντες
30 ὅτι καταπρονόσιν αὐτῆς.

366. καὶ φυλέτα : Συμπατριώτα. ὅτι καὶ ἡ Πρόκνη
Ἀττικὴ ἦν Πανδίωνος θυγάτηρ.

369. μάλλον ἡμεῖς ἢ λύκων : Μᾶλλον λύκων φεισό-
μεθα ἢπερ τούτων. ἔστι καὶ παρομοιωδὲς. ἐπεὶ τὸ πα-
35 λαῖον τοὺς λύκους ἀπέκτεινον ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ νό-
μος ἦν λυκοκτονεῖν. διὸ ὁ μὲν φονεύων τέκνον λύκου
τάλαντον ἐλάμβανεν, ὁ δὲ τέλειον δύο. ὅθεν καὶ τὸν
Ἀπόλλωνα λύκειον [καὶ λυκοκτόνον] φασίν.

374. τοῖσι πάπυσι τοῖς ἐμοῖς : Ὅπερ ἔστιν ἐκ προ-
40 γόνων ἔχθροί ἡμῖν ὄντες. καὶ Μένανδρος

οὐχ ὅθεν ἀπωλόμεθα σωθῆναι ἂν.

375. ἀλλ' ἀπ' ἐχθρῶν δὴ πολλά : Φοβούμενος γάρ
τις τοὺς ἐχθροὺς ὠφελείται παρ' αὐτῶν. ὁ γὰρ τῶν
ἐχθρῶν φόβος πολλά χρήσιμα ἐσθ' ὅτε διδάσκει πρὸς
45 φυλακὴν καὶ πρόνοιαν. [καὶ ὑπ' ἀνάγκης ἐχθρῶν συνα-
θούμενοι μηχανάς τινας σοφωτάτας εἰς ἑαυτῶν φυ-
λακὴν ἐπινοοῦσιν οἱ ἄνθρωποι.]

379. ναῦς τε κακῆσαι μακράς : Τὰς τριῖρεις.
ταῦτα δὲ εἰς Συρακοῦσιους αἰνίττεται, οἱ ἐνίκησαν
50 Ἀθηναίους, διὰ τὸ ταπεινὰ ἔχειν τὰς πῶρας.

381. ἔστι μὲν λόγων ἀκούσαι : Τὸ ἐξῆς, ἔστι μὲν
χρήσιμον τὸ ἀκούσαι πρώτον ἐφ' ὅτω ἐληλύθασιν.

383. ἀναγ' ἐπὶ σκέλος : Ἀντὶ τοῦ ὑπαναχῶρει ὀλίγον

ὑπὸ πόδα. παρὰ τὸ [Π. Α., 547] « γόνυ γουνὸς ἀμείβων. »
τοῦτο δὲ ὡς ὑποποδισάντων αὐτῶν ὑπὸ τοῦ δέους.

384. [καὶ δίκαιόν γ' ἔστι : Τοῦτο δ' ἐποῆ πρὸς τοὺς
ὄρνιθας, ἐπειδὴ ἔφασαν εἰς λόγους βούλεσθαι ἐλθεῖν τοῖς
ἀνθρώποις.]

388. [μᾶλλον εἰρήνην ἀγοῦσιν : Ἐκθεσις τῆς διπλῆς
ἐκ κώλων διμοίων τροχαϊκῶν ἐπιμειμιγμένων ἀναπαί-
στοις καὶ χορείοις ἰε' διμέτρων πλήν τοῦ τελευταίου
ἀκαταλήκτων, ὅφ' ὁ αἶ συνήθεις δύο διπλαῖ.]

τὴν χύτραν : Ἐξῶθεν τὴν σὺν σὺν τῷ τρυβλίῳ. τῷ
10 δὲ ὀβελίσκῳ ἐχρῶντο ἀντὶ δόρατος. καὶ τὸν ὀβελίσκον
δὲ, φησὶν, ὅστις ἔστιν ἡμῶν δόρυ, ἐντὸς τῶν ὀπλων
χρῆ λοιπὸν ἔχειν. λέγει δὲ ἀντὶ τοῦ τῶν χυτῶν. ἔθος
δὲ εἶχον εἶσι τῶν ἀσπίδων ἔχειν τὰ δόρατα.

387. ἀντὶ τοῦ χάλα αὐτά. V.

388. καὶ τὸ δόρυ χρῆ τὸν ὀβελίσκον : Τὸν ὀβελίσκον
ὅστις ἔστιν ἡμῖν δόρυ, χρῆ περιπατεῖν ἔχοντας ἐντὸς,
μὴ πάλιν γένηται πόλεμος.

390. τῶν ὀπλων ἐντὸς : Κέχρηται τῇ λέξει ἀντὶ τῶν
ἱματίων, ὡσαυτεῖ εἶπε, καὶ ἔχειν τὸ δόρυ παρὰ τὴν
20 ἀσπίδα. οὕτω γὰρ ποιοῦσιν οἱ πολέμιοι, τοῦ μὴ ἐξό-
πλους εἶναι, ἀλλὰ καθωπλισθαι.

παρὰ τὴν χύτραν : Τοῦτέστι δεῖ καὶ μὴ φοροῦντας
ἐγγυθεν αὐτὴν ἔχειν. παραινεῖ οὖν μήτε παντάπασι
ἀμειλεῖν, μήτε φανερώς πολεμεῖν.

392. ὡς οὐ φευκτέον νῶν : Ὡς οὔτε φεύγειν οὔτε ἀπα-
ρασκευάστοι εἶναι.

394. κατορυχθῆσομεθα : Ἐπαιξεν εἰς τὴν χύτραν.
ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα ὀρυχθῆσομαι, ἐπεὶ οἱ ἐν πολέμῳ ἀναι-
ρούμενοι ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἐθάπτοντο.

395. ὁ Κεραμεικὸς δέζεται : Οἱ ἐν πολέμῳ ἀναιρού-
μενοι ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἐθάπτοντο, ὡς Μένεκλῆς καὶ
Καλλικράτης [ἐν τοῖς] περὶ Ἀθηναίων συγγραμμάσσι φασίν
οὕτω « καλεῖται δὲ καὶ ὁ τόπος οὗτος ἄπας Κεραμεικός.
« ἔστι γὰρ ὁ αὐτὸς δῆμος. βαδίζουσι δὲ ἐνθεν καὶ ἐνθεν
35 « εἰς στήλαι ἐπὶ τοῖς δημοσίᾳ τεθαμμένοις. * εἰσι δὲ
« οὗτοι οἱ ὑπὸ τοῦ δήμου πεμφθέντες, οἱ ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ
« ὑπὲρ τῆς πόλεως τετελευτήκασιν. * ἔχουσι δὲ αἰ στή-
« λαι ἐπιγραφὰς ποῦ ἕκαστος ἀπέθανεν. » — λέγει δὲ
παρ' ὑπόνοιαν τὰς χύτρας. R.

399. Ὀρνεαῖς : Παρὰ τὰ ὄρνεα ἐπαιξεν. ἔστι δὲ τῆς
Ἀργείας πόλις, ἧς Ὀμηρος [Π. Β., 571] μνημονεύει
λέγων « Ὀρνεαῖς ἧ' ἐνέμοντο. » ἴσως δὲ, ὅτι ἐν Ὀρνεαῖς
μάχη ἐγένετο Λακεδαιμονίων καὶ Ἀργείων. [γελοῖον δὲ
τὸ, φήσομεν ἀποθανεῖν.]

400. [ἀναγ' ἐς τάξιν : Εἰσθεσις μελοῦς χοροῦ, ἐπωδικῆ
μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν τίθεσθαι, προωδικῆ δὲ διὰ
τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας περιόδου κώλων ἀναπαιστικῶν
ς'. ὧν τὰ μὲν τέσσαρα δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ε' ἀνα-
παιστικῆ βάσις. τὸ ἕκτον ἐφθημιμέρες. ἐν ἐκθῆσει δὲ
50 κῶλον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ὁμοιον τοῖς ἐξῆς.
ὅφ' ὁ κορωνίς.]

401. καὶ τὸν θυμὸν κατάθου : (Ὅσοι ὀπλίτη ἐγκε-

λεύων τὸ δόρυ καταθέσθαι παρὰ τὴν ἀσπίδα.) — ὁ χορὸς ἐγκλειύεται ἐαυτῷ παῦσαι τῆς ὀργῆς. R.

402. παρὰ τὴν ὀργὴν : Παρὰ τὸ Ὀμηρικόν [II. Γ, 135]

5 ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγον.

ἄων θπλα μὴ ἔχων, θυμῷ πολέμει (μόνῳ).

407. [καλεῖς δὲ τοῦ κλύειν θέλων : Εἰσθεσις περιόδου ἀμοιβαίας κώλων κ' ἰαμδικῶν διμέτρων μὲν πλὴν τοῦ ἐνδεκάτου καὶ κδ' τριμέτρων ὄντων, ἀκαταλήκτων 10 δὲ πλὴν τοῦ τελευταίου· τοῦτο γὰρ ἐφθήμερές. ἔτι γε μὴν τῶν δ', ε', ζ', ζ', ἡ ἀντισπαοτικῶν διμέτρων διαμέβοις ἐπιτρίτοις ἐπιμεμιγμένων καὶ σπονδείους πλὴν τοῦ ζ' ἀκαταλήκτων· τοῦτο γὰρ φερεικράτειον ἔτι τῶν κ', κ', κβ', κγ' παιωνικῶν ἐφθήμερῶν. τὰ δὲ 15 τοιαῦτα δῆλον ὡς ἀσυνάρτητα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

408. σοφῆς ἀφ' Ἑλλάδος : Ἡ ὅτι σορῶν οἰκητήριον ἢ Ἀττικῆ, ἢ καθὼ οἱ βάρβαροι ἐφρόνουσι περὶ Ἑλλήνων ὡς νοερωτάτων.

20 414. ἀντὶ τοῦ θλον, ἢ εἰς τὸ πᾶν τῆς ζωῆς. R. V.

416. πέρα κλύειν : Ἦγουν ἀνεπίδεκτα τῇ ἀκοῇ· ἔστι δὲ καὶ συμφορὰ πέρα τοῦ κλύειν. *Vicf.*

417. ὄρῃ τί κέρδος : Γράφεται καὶ δίχα τοῦ ι, ἵνα ἢ 25 ᾗ προστακτικόν. γράφεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ ι, ἵνα ᾗ ἔρωτηματικόν. ὡς ὁ λόγος, ὄρῃ τις αὐτῶν ὠφέλειαν διαγωνῆς μᾶλλον παρ' ἡμῖν οὖσαν, ἢ κατὰ κράτησιν ἐχθρῶν, ἢ φίλους ὠφέλησαι. ἐν οἷς μάλιστα ἡδονταὶ οἱ 30 ἄνθρωποι. σημειωτέον ὅτι ἐνικὸν εἶπεν ἐπὶ τῶν δύο, [καὶ τὸ κρατεῖν συνέταξεν αἰτιατικῆ].

30 419. ὁ ἢ ἀντὶ τοῦ και. οὕτω τινές, ἵνα ἢ ὁβ' ἐάν ᾗ καιρός. R.

424. ἀντὶ τοῦ πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ σά ἔστι καὶ τὸ 35 τῆδε καὶ τὸ ἐκείσε. τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν λέγει. (τὸ δὲ τῆδε καὶ τὸ ἐκείσε, τοῦτο ἐκ τῶν μηδέπω διδασχθεισῶν Φοινισσῶν [273] φησὶ « κακέϊσε καὶ τὸ δεῦρο, μὴ δόλος τις ᾗ. » καὶ ὅπως πολὺ παρὰ πᾶσι τὸ τοιοῦτον. προσβιβᾷ δὲ, συνεφαρμύζει.)

425. προσβιβάζειν τὸ κατ' ὀλίγον πείθειν. ἢ ἐφαρμύζει, συμβιβάζει. R.

40 427. ἀφατον ὡς φρόνιμος : Ὡς ἀφατον, φησὶ, καὶ μέγιστον φρονῶν ἔρει ταῦτα. ἢ ἀντὶ τοῦ μεγάλως.

429. κίναδος : Ἀπὸ κοινῶς τὸ ἐνεστιν αὐτοῖς. τὸ δὲ 45 κύρμα, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχάνοντες ἐν πᾶσιν. Ἄλλως. [κίναδος ἀντὶ τοῦ] πάνυ φρόνιμος. κίναδος γὰρ ἡ ἀλώ- 45 πηξ.

430. σόφισμα, κύρμα : Ἐπίτευγμα παρὰ τὸ κυρεῖν. Ἄλλως. ἐντευγμα, σπάραγμα τοῦ νοῦ. τρίμμα δὲ, ὁ 50 τετριμμένος ἐν τοῖς πράγμασι. Ἄλλως. κύρμα πολλοῖς ἐγκυερηκῶς πράγμασι. (παιπαλῆμα δὲ πολλὰς 50 ἐκτροπὰς καὶ διόδους ἔχων. κυρίως δὲ τὸ λεπτόν ἀλευρο- 50 ρον.)

433. ἀνεπτέρωμα : Οἰκίῳν ὄρνισι τὸ ἀνεπτέρωμα ἀντὶ τοῦ μετῴρημα.

434. ἄγε δὴ σὺ καὶ σὺ : Πρὸς τὸν Εὐελπίδην φησὶν ὁ ἔποψ. ἀμεινον ἐπὶ τὸν θεράποντα, ὡς ἐν τοῖς 5 ἔξῃς [286] « ἄγε δὴ, Ξανθία καὶ Μανόδορε. » [εἰσθεσις δ' ἑτέρας περιόδου στήθων ἰαμδικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ιζ'. ὧν ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.] 5

438. εἰς τὸν ἱπνὸν εἰσω πλησίον : Ἴπνός μὲν ἡ κάμινος. καταχρηστικῶς δὲ ἡ ἐσχάρα. ἐπιστάτης δὲ χαλκοῦς τρίπους χυτρόποδος ἐκτελῶν χρεῖαν. οἱ δὲ πηλινον 10 Ἡφαιστον πρὸς ταῖς ἐστίαις ἰδρυμένον ὡς ἔφορον τοῦ πυρός. ἐνιοὶ δὲ καὶ ξύλον ἐπίμηχος πεπασσαλωμένον, 10 ὅθεν ἐξαρτῶσι τὰ μαγειρικὰ σκευῆ. (Ἄλλως. ἐπιστάτην Καλλίστρατος τὸ τῆ ἐσχάρα ἐπιτιθέμενον ξύλον. οἱ δὲ πυριστάτην πλατῶμενον τινα ξύλινον ἐν ταῖς ἐσχάραις, ὡς παρὰ ταῖς καμίνοις τὸν Ἡφαιστον ἀναπλάττουσιν.) Ἄλλως. ὁ ἐπιστάτης ξύλον ἐστὶ 15 κόρακας ἔχον, ἐξ οὗ κρεμῶσι τὰ μαγειρικὰ ἐργαλεῖα. οἱ δὲ, τρίποδα χαλκοῦν, ᾧ ἐπιτιθέασι τὸν λέθητα καὶ ὑποκαίουσιν. οἱ δὲ, ἀνδριάντα πηλινον πρὸς ταῖς ἐσχάραις.

(437). σὺ δὲ τούσδ' ἐρ' οἷς : Σὺ τοὺς λόγους δίδαξον 20 καὶ φράσον, ἐρ' οἷς τούτους ἤγειρα ἐγώ. [τοῦτο δὲ πρὸς τὸν ἕτερον τοῖν ἀνδρῶν.]

440. ἦνπερ ὁ πίθηκος τῇ γυναικὶ διέθετο : [Σύμμαχος· Αἰσωπείου λόγου ἢ τοιούτου τινὸς ἔοικε μεμνησθαι. Καλλίστρατος δὲ τοσοῦτον φησιν, ἐκ διηγηματίου 25 τινὸς εἰλικύσθαι. καὶ Δίδυμος,) ὅτι αἰσχρὸς τις ἦν τὴν ὄψιν συνεῶς τῇ γυναικὶ διαπληκτιζόμενος, συνέθετο ἐπὶ φίλων μήτε τύπτειν μήτε τύπεσθαι μήτε δάκνειν αὐτὸν φιλοῦντα, μήτε δάκνεσθαι. οἷον, σὺ μὲν οὐχ 30 ἔλκυσαι τὸν ὄρχιπέδον, οὐδὲ ἐγὼ τῶν τριχῶν. ἔοικε 30 δὲ Παναίτιον κωμωδεῖν, (δὴ καὶ ἐν Νήσοις « καταλιπὼν Παναίτιον πίθηκον. » ἐνθα καὶ μαγειροῦ πατρὸς αὐτὸν λέγει). πίθηκον δὲ αὐτὸν εἶπε διὰ τὸ πανούργον. — μαχαιοποῖόν δὲ τὸν μαχαιράς ἐργαζόμενον, (ὡς μάγειρον. καὶ γὰρ ἐν Νήσοις μαγειροῦ πατρὸς αὐτὸν φη- 35 σιν. ἢ καὶ αὐτόθι μαχαιοποῖόν φησιν). R. V. (Ἄλλως. ὁ Παναίτιος μάγειρος μικροφυκῆς ἦν.) διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς καταλαβόντα τὴν γυναικα ἐαυτοῦ μοιχευομένην. ἐδυναστεύετο γὰρ ὑπ' αὐτῆς μεγάλης οὐσίας.

442. μήτ' ὄρχιπέδον ἔλκειν : Μὴ διασπᾶν τοὺς 40 ὄρχεις, μὴ ὀρύττειν τὸν πρωκτόν. τὸν πρωκτόν γὰρ δεικνύς φησιν, οὔτι που τόν. — Ἄλλως. τοῦτο ὁ ἔποψ ἢ ὁ χορὸς δεικνύς τὸν πρωκτόν. ὡς ἐν κωμωδίᾳ δὲ ταύτην πρώτην τιμωρίαν ὀρίζεται. R. V.

444. διατίθεμ' ἐγώ : Ὑπισχοῦμαι, συντίθεμαι. 45

445. ὄμνυμ' ἐπὶ τούτοις πᾶσιν : Ἀντὶ τοῦ εὐχομαι. (οὐκ ὄμνυσι γὰρ, ἀλλ' εὐχεται. ὄμνυμι μένειν ἐν τούτοις. χαριέντως δὲ εὐχόμενος ὑπὲρ τῆς νίκης, ὄμνυμι φησὶ τὸ νικᾶν. Ἄλλως. ἔκριναν ε' κριταὶ τοὺς κωμικούς. οἱ δὲ λαμβάνοντες τὰς ε' ψήφους εὐδαιμόνου.) 50

446. ἔσται ταυταγί : Ἐπειδὴ περὶ νίκης εὐχεται, ποιεῖ αὐτὸν ὁ ποιητῆς εὐφημοῦντα, ἔσται ταυταγί.

447. (εἰ δὲ παραδαῖην : Πιθανῶς ὡς Διαττόν τι

- ἔξω, εἰ μὴ πᾶσι νικῆ. ἐπωινιζόμενος δὲ αὐτῷ τὴν νικην ταῦτα λέγει.)
448. ἀκούετε λεῶ: Κῆρυξ ἐστὶν ἢ Πεισθέταιρος. ὁ λόγος ὡς ἐπὶ πολέμιον σπεισαμένον. κήρυγμα εἰρήνης κηρύσσει. παίζει δὲ εἰς τοὺς χυτροφόρους θηλίτας φάσκων. τὸ δὲ νυνμενί, ἀντὶ τοῦ νυνί μὲν. πολλαχοῦ δὲ οὕτω χρώνται.
449. πορεύεσθαι. R.
450. (ὅτι ἂν προγράφοιμεν: Ἐπὶ τὰς στρατείας οὕτω προέγραφοι. ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν φυλάρχων, οἵτινες προγράφουσι τοὺς στρατευσίμους ἐν πίνακι.)
ἐν τοῖς πίνακιοις: Ἐπεὶ ἔθος ἦν τοὺς ταξιάρχους διὰ κήρυκος ἀπαγγέλλειν τοῖς ἑαυτῶν στρατιώταις τὰ δεδωγμένα, οἷον ποι δεῖ πορεύεσθαι καὶ πόσων ἡμερῶν δεῖ σιτία προνοεῖσθαι.
451. [δολερὸν μὲν αἶ: Εἰσθεσις μέλουχοροῦ λόγον στροφῆς ἔχουσα. ἔχει γὰρ καὶ ἀντίστροφον τὴν « πολὺ δὴ πολὺ δὴ. » ἐστὶ δὲ καὶ ἐπωδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν περίοδον τίθεσθαι· προωδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι
20 ἑτέρας διπλῆς κώλων καὶ στίχων θ'. ὧν ὁ πρῶτος ἀσυνάρτητος ἔξ ἀναπαιστικῶν διμέτρων βραχυκαταληκτικῶν, καὶ ἰαμβικῆς βάσεως διὰ τὴν ἀδιάφορον. ὁ δεύτερος ἀσυνάρτητος ἔξ ἰαμβικῶν διμέτρων βραχυκαταληκτικῶν καὶ ἀναπαιστικῆς βάσεως. ὁ τρίτος ἀναπαιστικός πενθμιμηρῆς. ὁ δ' ἀσυνάρτητος ἐκ τροχαϊκοῦ πενθμιμηρῆς καὶ ἀναπαιστικῶν ὁμοίων. ὁ πέμπτος ὁμοῖος τῷ γ'. ὁ ε' ἀναπαιστικός διμέτρος βραχυκαταληκτικός. ὁ ζ' ἀσυνάρτητος ἔξ ἀναπαιστικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκοῦ ἰθυφαλλικοῦ. ἐν εἰσθέσει δὲ στίχῳ ἀναπαιστικῶν τετραμέτροι καταληκτικοὶ δύο ὁμοιοὶ τοῖς ἐπὶ τῆς ἐξῆς εἰσθέσεως ξα'. ὀφείλει δὲ εἶναι καὶ ἐν τοῖς εἰρημένοις κώλοις διαλειμμα μικρὸν, ἵνα δοκῶσιν ἐκ δύο κώλων συγκείσθαι, συνάπτωνται δὲ εἰς ἓνα στίχον. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος καὶ ἔσω νενευκίτα.
25 ἐπὶ δὲ τῆς εἰσθέσεως ἔξω διπλῆ.]
454. παρορᾶς: Παρεπινούεις ἢ εὐρίσκεις.
456. παραλειπομένην ὑπ' ἑμῆς φρενός: [Ἐγκαταλειπομένην,] ἦν ἡμεῖς οὐ νοοῦμεν. [ἐν τισὶ δὲ οὐ κεῖται τὸ φρενός. ἀξύνετος δὲ, ἀνοήτου.]
- 460 461. (ὡς τὰς σπονδὰς: Ὅτι πρὸ καταγνώσεως, φησὶν, οὐ παρασπονδήσομεν.)
462. (καὶ μὴν ὀργῶ νῆ τὸν Δία: Ἐπιθυμητικῶς ἔχω. ἀπὸ τῶν ἀλφίτων. ὁμοῦ γὰρ ἐφύρων, εἶτα εἰς μάκτρας διενέμεντο. τὸ δὲ ἐξῆς παίζει, ὡς περὶ δέπνου λέγων,
45 καίτοι λόγῳ μέλλων αὐτοὺς εὐωχεῖν.)
(καὶ προπεφύραται: Ὑπέρπισταται ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀλευρα φυρώντων, εἶτα μάζας ποιοῦντων.) [διαμάκτειν δὲ, διαπλάττειν.]
463. φέρε παῖ τὸν στέφανον: Τοῖς γὰρ εὐωχομένοις περιέκειντο στέφανοι, καταψύχοντες τὸ κρανίον (ἀπὸ τῆς τοῦ οἴνου θερμῆς).
466. μέγα καὶ λαρινὸν: (Διὰ τοῦτου πολλῇ τῇ τροπῇ ἐπέμενε τῆς εὐωχίας. ὡς ἐπὶ βοὸς δὲ τοῦτό φησιν, ὡς ἐν Ἀαρὶσση μεγάλων βοῶν γενομένων. ἔστι δὲ πό-

λις Θεσπρωτίας. Ἄλλως. λαρινὸν) ἀντὶ τοῦ λιπαρὸν. ἐκ μεταφορᾶς τῶν βοῶν. λέγονται γὰρ τινες λάρινοι βόες οἱ λιπαροί. ἢ μεγάλοι, ἀπὸ Ἀαρῖνου τινος βοσκοῦ εὐμεγέθους. νέμονται δὲ τὴν ἤπειρον, οὕσαι τῶν Γηρυόνο βοῶν ἀπόγονοι. (θραύσει δὲ, πραινεῖ.) — παῖσει, ὃ καταπραῖνεῖ, καταπαύσει. V.

471. (οὗδ' Αἴσωπον πεπάτηκας: Ὅτι τὸν λογοποιὸν Αἴσωπον διὰ σπουδῆς ἔχον. ἦν δὲ ὁ Αἴσωπος Θραξ. ἠλευθερώθη δὲ ὑπὸ Ἰδμονος τοῦ κωφοῦ. ἐγένετο δὲ πρῶτον Ξάνθου δοῦλος. ὁ δὲ κωμικὸς Πλάτων καὶ ἀναδιῶσαι φησὶν αὐτὸν ἐν τοῖς Λάκωσιν οὕτως « καὶ μὴν ἄμισόν μοι μὴ τεθνάναι, ψυχὴν δ' ἀνῆκειν ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ. » τῶν δὲ μύθων οἱ μὲν περὶ ἀλόγων ζῶων εἰσὶν Αἰσώπειοι, οἱ δὲ περὶ ἀνθρώπων Σουβαρικτοί. εἰσὶ δὲ τινες οἱ τοὺς βραχεῖς καὶ συντόμους λέγουσι 15 Σουβαρίτιδας, καθάπερ Μνησίμαχος ἐν Φαρμακοπόλῃ. διὰ σπουδῆς δὲ ἔχον τὸν Αἴσωπον. καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Σαμίῳ πολιτείᾳ εἰπόντα φησὶν αὐτὸν μῦθον ἡδυοκιμηκῆναι. φαίνονται τὸ τοιοῦτον ἅπαν Αἰσώπων ἀνατιθέντες. τὸ δὲ πατήσαι ἴσον ἐστὶ τῷ ἐνδιατρεῖσαι, ὡς τὸ ἀφικέσθαι ποὺ λέγουμεν. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ ἀνέγνω. ταῦτα μὲν κωμικώτερον παίζει. τὸν δὲ κορυδὸν ἔνιοι κορυδαλὸν λέγουσι. γῆς δὲ ἱερὸν ὄρνιν νομίζουσι εἶναι.)

476. (ἐν τῇ κεφαλῇ κατορούσαι: Ἐπεὶ λόφον ἔχει ἢ 25 κορυδός. θηλυκῶς δὲ εἴρηκε τὴν κορυδόν. Πλάτων δὲ ἀρσενικῶς.)

476. [τεχνεὺς Κεφαλῆς: Προσέπαιξε τὸν δῆμον. Κεφαλῆς γὰρ δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.]

479. (ρύγχος βόσκειν σε: Οἷον, μωρὸν ἐστάναι μά- 30 τὴν ρύγχος ἔχοντα. ἢ ὡς ἐν κωμωδίᾳ φησὶ μεῖζόν τι ὀφείλεις ἔχειν ρύγχος. πάλιν δὲ ἀντὶ τοῦ ράμος.)

480. τῷ δρυκολάτῃ: Ὅρνεον ἐν ταῖς δρυσὶν εὐρισκόμενον, ζητοῦν σκώληκας, (ὃ καὶ πολλαίς ἀνορούτων καταβάλλει). ἐπεὶ οὖν ἡ δρυὶς τοῦ Διὸς ἐστίν, ἔπαιξε 35 παρὰ τὴν δρυῖν, ἢ ἐστὶν ἱερὰ τοῦ Διός. ἢ ἐπαι ἐκ ξύλου τὸ σκῆπτρον. δρυὶς δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις πᾶν ξύλον.

484. Δαρείου καὶ Μεγαβάου: Δαρεῖος βασιλεὺς ἦν, Μεγάβαος δὲ σατράπης, (πορθήσας Μέμφιδα). οὗτος σατράπης Δαρείου ὁ τὴν Αἴγυπτον ἔλων. οὐ μνημο- 40 νεύει Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ [c. 109] γράφων οὕτως « Μεγάβαον τὸν Ζωπύρου πέμπει ἀνδρὰ Πέρσην με- « τὰ πολλῆς στρατιᾶς, ὃς ἀφικόμενος κατὰ γῆν, τοὺς « τὰ Αἴγυπτίους καὶ τοὺς συμμάχους μάχῃ ἐκράτησε « καὶ ἐκ Μέμφιδος ἤλασε τοὺς Ἕλληνας. » 45

486. ὥστε καλεῖται Περσικός: Μήποτε τὸν ἀλεκτρούνα καὶ ἐν τοῖς πρόσθε Μῆδον ὄρνιν καλεῖ, ἐπεὶ καὶ τοὺς Πέρσας Μῆδους ἔλεγον.

489. ἀντὶ τοῦ περιέρχεται, περιπέει. R.

487. τὴν κυρβασίαν: Τοῦτο ἐξ ἱστορίας εἰληφ. πᾶ- 50 σὶ γὰρ Πέρσαι ἐξῆν τὴν τιάραν φορεῖν, ἀλλ' οὐκ ὀρθῆν, ὡς Κλείταρχος ἐν τῇ δεκάτῃ. μόνον δὲ οἱ τῶν Περσῶν βασιλεῖς ὀρθαῖς ἐχρῶντο. (τῆν δὲ ἐπὶ κεφαλῆς κίδαριν. ἔστι δὲ αὕτη, καθὰ προείπομεν, τιάρα. τοῖς μὲν ἄλλοις

ἔθος και ἐπτυγμένην και προβάλλουσιν εἰς τὸ μέτωπον ἔχειν, τοῖς δὲ βασιλευσὶν ὀρθήν.)

489. ὄρθριον ἄση : Καλῶς τὸ ἄση. κοκκύζει γὰρ κυρίως, δε' ἂν παρ' ἑαυτῷ μετὰ νίκην τῆς μάχης ἄση.

491. τορνευασπιδο. : [Οἱ ποιοῦντες τὰς λυράς και τὰς ἀσπίδας.] — ἔμποροι R.

493. Φρυγίων ἐρίων : Ἡ ἀπὸ Φρυγίας, ἢ ἀπὸ δῆμου. ἐκεῖ γὰρ ἀπαλά και καλὰ ἔρια.

494. ἐς δεκάτην γὰρ ποτε : Ὅτι τὴν δεκάτην εἰστίων ἐπὶ τοῖς τικτομένοις, και ἐν αὐτῇ τὰ ὀνόματα ἐτίθεντο τοῖς παισὶ. (καθάπερ Εὐριπίδης ἐν Αἰγεί « τί σε μάτηρ ἐν δεκάτῃ τόκου ὀνόμαζεν. » ὁ δὲ Ἀριστοτέλης [Hist. an. 7, 12] ἐν ταῖς ἐβδόμαις φησὶν ἐπιτίθεσθαι τὰ ὀνόματα, γράφον οὕτως « τὰ πλεῖστα δὲ ἀναίρειται πρὸς τὴν

15 « ἐβδόμην. διὸ και τὰ ὀνόματα τότε τίθενται, ὡς πι « στεύοντες τότε μάλλον τῆ σωτηρία. ») [τοῦ δὲ ὑπέπιπε περιττῆ ἢ ὑπό.] — περιττεύει ἢ ὑπό. R.

495. ἀντὶ τοῦ ἀρχὴν εἶχον τοῦ ὑπνου. R.

496. [Ἀλιμουῦντάδε : Δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς.]

498. [ὁ δ' ἀπέβλισε θοιμάτιον : Ἀντὶ τοῦ ἀφειλετο. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κηρίων, ἢ ἀπὸ τῶν γάλα ἀμεलगόντων.]

501. προκυλινδεῖσθαι : Ἐαρὸς ἀρχομένου ἱκτινος φαίνεται εἰς τὴν Ἑλλάδα. ἐφ' ᾧ ἠδόμενοι κυλίνδονται (ὡς ἐπὶ γόνυ). καίεσα οὖν ὡς βασιλεῖ φησὶ τὸ κυλινδεῖσθαι). ἴδιον γὰρ βασιλεύς τὸ γονυπετεῖσθαι ὑπὸ ἀνθρώπων. Ἄλλως. (τοὺς ἀνθρώπους δηλονότι. τὸ διὰ μεταβολὴν δὲ καιροῦ γινόμενον εἰς βασιλικὴν ἐπέτρεψε τιμῆν.) οἱ γὰρ ἱκτινοὶ τὸ καλαιὸν ἔαρ ἐσήμαινον. οἱ πένητες οὖν ἀπαλλαγέντες τοῦ χειμῶνος ἐκυλινδοῦντο και προσεκύνον αὐτούς.

503. ὀβολὸν κατεβρόχθισα : Ἀντὶ τοῦ κατέπιον, φησὶν, ὅν εἶχον ἐν τῷ στόματι ὀβολὸν, ἵνα ὀνήσωμαι ἄλιφα. προσκυλιόμενος τῇ τοῦ ἱκτινοῦ ἐπιφανείᾳ.

506. κόκκυ : Ποῖα φωνὴ τὸ κόκκυ. ἢ ἀντὶ τοῦ ὀλιγον. ἔστι δὲ [μόνος] παροξυτόνος. πρὸ θερισμοῦ δὲ φαίνεται ὁ κόκκυξ ἐν τῇ Φοινίκῃ. Ἡσιόδος [Op. 484] « ἤμος κόκκυξ κοκκύση. »

507. κόκκυ, ψαλοῖ : Παρὰ τὴν παροιμίαν, ὅτι ἐπὶ τῶν Αἰγυπτίων ἦσαν ψαλοὶ πολλοί. και δε' ἂν ὁ κόκκυξ εἶπη κόκκυ, τότε ὀλοῖ ἄμα τῇ φωνῇ ἐξήρχοντο εἰς τὸ πεδίον. (Ἄλλως. τὸ αἰδοῖον. ἐπίτηδες δὲ συνήγαγε τὰς δύο λέξεις, ἵνα εἶπη αἰσχρῶς και γέλωτα κινήσῃ. ἔστι δὲ παροιμία παρὰ Φοινίξει « κόκκυ ψαλοὶ πεδίονδε » ἀντὶ τοῦ κόκκυγος κρέζοντος τὰ πεδία θερίζομεν.)

510. ἐπὶ τῶν σκήπτρων : Ἐπεὶ εἰώθασιν ἐν τοῖς σκήπτροις ἐπὶ τοῦ ἄκρου ἐκτυποῦν ὄρνιθας εἰς κόσμον. μετέχων δὲ τι δωροδοκίᾳ : Ἴνα μετέχῃ τῆς αὐτῆς δωρεᾶς. ἐν γὰρ τοῖς σκήπτροις τῶν βασιλέων ἦν θετός. ἔστι δὲ δωρεά μὲν τὰ ἐπὶ δωροδοκίᾳ διδόμενα, δωρεὰ δὲ ἐπὶ τιμῆς.

513. ὑπότ' ἐξέβη Πριάμος : Ἐν ταῖς τραγωδίαις (φησὶν) ὑποκρίνεται τις τὸ Πριάμου βασιλικὸν πρόσωπον, ἔχων ὄρνιν ἐπὶ τοῦ σκήπτρου, τὸν Λυσικράτην

τηρῶν μὴ δωροδοκίᾳ. οὗτος δὲ στρατηγὸς ἐγένετο Ἀθηναίων κλέπτης τε και πανούργος. διεβάλλετο δὲ δωροδόκος. (ἔνιοι δὲ τραγικὸν αὐτὸν φασὶ κλέπτην, και σφέδρα ἄσημον.)

(ἐν τοῖς τραγωδαῖς : Ὅτι και νῦν τὸν χορὸν τῶν τραγικῶν. ἐποιοῦν δὲ ἐπὶ τῶν σκήπτρων ὡς ἐπίπαν αὐτούς.)

516. ὄρνιν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς : Δέον εἰπεῖν ἐπὶ τοῦ σκήπτρου εἶπεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. (οὕτω γὰρ ὁ Πίνδαρος [Pyth. 1, 11] « εἶδει δ' ἀνὰ σκάπτρῳ Διὸς αἰετός. » και Σοφοκλῆς « ὁ σκηπτροβάμων αἰετός, κύων Διός. » ἢ) ἐπειδὴ εἰώθασιν τὰ ἀφιερωμένα ἐκάστῳ θεῷ ὄρνεα ἐπὶ κεφαλῆς ἰδρῦσθαι. τῆς Ἀρχηγέτιδος Ἀθηνᾶς τὸ ἀγαλλμα γλαυκα εἶχεν ἐν τῇ χειρὶ. ὁ δὲ Ἀπολλων τὸν ἱέρακα ὡς μαντικὸν ὄρνεον και ὡς θερά- 15 πων τοῦ Διός. ἐπεὶ μικρότερος τοῦ αὐτοῦ ὁ ἱεραξ.

520. οὕτως και τῶν θεῶν εὐδαιμονέστεροι οἱ ὄρνεις. R.

521. Λάμπων δ' ὄρνυσι : (Τῶν εἰκῆ δαιμόνων. ὅτι πρῶτοι οἱ Σωκρατικοὶ ἐπετῆθευσαν οὕτως ὀμνῦναι. Σωσικράτης γὰρ ἐν τῷ β' τῶν Κρητικῶν οὕτως φησὶ « Ραδάμανθος δὲ δοκεῖ διαδεξάμενος τὴν βασιλείαν « δικαιοτάτος γεγενῆσθαι πάντων ἀνθρώπων. λέγεται « δὲ αὐτὸν πρῶτον οὐδένα ἔἴν ὄρνυσι ποιεῖσθαι κατὰ « τῶν θεῶν, ἀλλ' ὀμνῦναι κελεῦσαι χηνα και κύνα και 25 « κρὶν, και τὰ ὅμοια. ») ὁ δὲ Λάμπων θύτης ἦν και χρησμολόγος και μάντις (ᾧ και τὴν εἰς Σύβαριν τῶν Ἀθηναίων ἀποικίαν ἔνιοι περιάπτουσιν, αὐτὸν ἠγήσασθαι λέγοντες Ἀθηναῖον ὄντα σὺν ἄλλοις θ'.) ὄμνυε δὲ κατὰ τοῦ χηνός ὡς μαντικῷ ὄρνέου. ἔτυχε δὲ και τῆς 30 ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως. (Ἄλλως. ὅτι οὗτος χρησμολόγος. ἔζη δὲ ἐπὶ τῆς τῶν Ὀρνίθων διδασκαλίας, οὐχ, ὡς τινες, ἐθετηθείη. πολλῶ γὰρ ὕστερον Κρατίωνος ἐν τῇ Νεμέσει ὀιδεν αὐτὸν ζῶντα.)

523. Μανᾶς : Ἀπὸ τοῦ Μάνης. πρὸς δὲ τὰ ἀνδρά- 35 ποδα και ὄνομα εἶπε δουλικόν. ὡσεὶ ἔλεγε τοὺς δούλους Μανᾶς. οὕτω γὰρ ἐκάλουν τοὺς οἰκέτας πολλάκις.

524. ἀντὶ τοῦ μανιώδεις βάλλουσιν ὑμᾶς τοῖς λίθοις. R. V.

526. ὀρνιθοθηρευτῆς. ἰ.

527. ῥάβδους : [Γράφεται σταυρούς.] ἔστι δὲ εἶδος δικτύου, ὃ χρίουσι ἐξῶ.

528. δίκτυα : Ἀντὶ τοῦ θηρατικὰ δίκτυα. και αἱ πηκταὶ δὲ εἶδος δικτύου.

530. βλιμάζοντες : (Ὅτι νεωτερικῆ ἢ λέξις. Καλλίστρατος ἀντὶ τοῦ ψηλαφᾶν. εἶοικε δὲ πλεόν τι σημαίνειν, τὸ μετὰ συντονίας. Ἄλλως.) βλιμάζειν κυρίως τὸ τοῦ υπογαστροῦ και τοῦ στήθους ἄπτεσθαι, ὅπερ ἐποιοῦν οἱ τὰς ὄρνιθας ἀνούμενοι, οἵονεὶ θλιβομάζειν. Δίδυμος δὲ, βλιμάζοντες, ἀντὶ τοῦ κακοῦντες. ἀπο- 50 τίλλουσι γὰρ και κατεσθίουσιν.

531. οὗτοι δὲ οὐ μόνον ὑμᾶς ἐψουσιν, ἀλλὰ και συντρίβουσιν. R. V.

533. ἀλλ' ἐπικνώσιν : Ἀντὶ τοῦ ἐπιβάλλουσι συν-

τρίψαντες, παρὰ τὸ κναίνειν, τὸ διαφθείρειν. σιλιφρον δὲ βίζα ἡδύσομος πρὸς ἄλιφτα. λέγει δὲ τὸ ἐν Λιθύη γενομένον. θεραπεύει δὲ πολλὰ καὶ ἔστι πολυτίμητον. καὶ ἐν Πλούτῳ [924] φησιν

6 οὐδ' ἂν εἰ δοῖς γέ μοι
τὸν Πλούτων αὐτὸν καὶ τὸ Βάττου σιλιφρον.

635. κατάρχυσμα : Ζωμὸν, παρὰ τὸ χεύεσθαι. γλυκὺ δὲ, μέλιτι δεδευμένον. (Ἄλλως. οὐδὲν πλέον ἢ κατάρχυσμα, ὥστε ἀπὸ τούτου καὶ τὰ κατάρχυσματα λέγεσθαι.)

10 636. κατεσκέδασαν : κατέχευαν. R. V.

638. ὡσπερ κενεβρίων : Κατὰ ἐναλλαγὴν τῶν στοιχείων ἀντὶ τοῦ νεκριμαίων. ὡς τῶν θνησιμαίων κρεῶν ποικιλωτέρας ἀρτύσεως δεομένων. (Ἄλλως. τὰ θνησιμαία κρέα οὕτως ἐκάλουν. [ἱ. 650 :] « οὐκ ἔσθ' ἤ κενεβρίων ἔταν θύση. »)

15 639. [πολὺ δὲ : Εἰσθεσις μέλους χοροῦ, ἐπωδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλὴν τίθεσθαι προφθικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας διπλῆς. ἔστι δὲ καὶ ἀντίστροφος τῆς προρρηθείσης στροφῆς, διὰ τὸ καὶ αὐτὴν ἐκ κώλων 20 συγκαίεσθαι καὶ στίχων ἀσυναρτήτων ὅ, ὁμοίω ἐκείνη. ἔχει δὲ καὶ ἐν ἐκθέσει τοὺς συνθεις δύο στίχους ἀνακαιστικὸς ὁμοίους τοῖς ἐξῆς ξα', διπλῆ ἔξω νενευκία περατουμένους. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἐξω νενευκία.]

25 640. χαλεπωτάτους λόγους : Ἄντι τοῦ λυπηροῦς, χαλέψαι δυναμένους.

640. (ἐμῶν πατέρων : Ἐρεθισθέντες ὑπὸ τῶν πρεσβυτῶν καταβοῶσι τῶν πατέρων ὡς ἀπολεσάντων τὴν βασιλείαν.)

30 643. ἐπ' ἐμοῦ : Εἰς ὅσον αὐτοὺς ἐγὼ χρόνον διεδεχόμην.

647. τὰ νεόττια : Ὅσει εἶπεν ἐμὲ καὶ τὰ τέκνα μου ἀνατίθημί σοι ὥστε διοικεῖν. (ταῦτα δὲ εἰδῶσαι πρὸς τοὺς εὐθέσις τῶν ἀνθρώπων λέγειν.)

35 650. ὅτι ὀφείλετε μίαν πόλιν ἔχειν. R. V.

651. τὸ μεταξὺ λέγει γῆς καὶ οὐρανοῦ. R

652. πλίνθοις ὄπταις : Φασὶ γὰρ τὴν Βαβυλῶνα ἀπὸ ὄπτων πλίνθων οἰκοδομηθῆναι, καὶ ἀντὶ γύψου ἀσφάλτῳ συνδεθῆναι τὰς πλίνθους. ἢ Σαμίραμις δὲ 40 ἔκτισε τὴν Βαβυλῶνα.

653. [ὦ Κεβρίονα : Ὀρνεὸν τί φησι τὸν κεβρίονην. ἔπαιξε δὲ, ὡσεὶ ἔλεγεν, « ὦ θεοί, ὡς σμερδαλέον τὸ πόλισμα. » ἐπιτηδεύς δὲ τὸν πορφυρίωνα παρέλαβεν, καὶ ὅτι ὄρνις καὶ ὅτι εἷς τῶν γιγάντων ὁμοίος τῷ Κεβρίονη, 45 ὃν ἔχειρώσατο ἡ Ἀφροδίτη. ἐπίτηδες οὖν τῶν θεομάχων ἐμνήσθη, ἐπεὶ καὶ αὐτοὶ θεομαχῆσουσιν.]

658. γνωσιμαχῆση : Γνωσιμαχῆσαι ἔστι τὸ γνόντα τινὰ ὅτι πρὸς κρείττους αὐτῷ ἢ μάχῃ ἡσυχάσαι.

656. ἱερὸν πόλεμον : Ὁ ἱερὸς πόλεμος ἐγένετο Ἀθηναίοις πρὸς Βουλοῦς βουλομένους ἀφελεῖσθαι Φωκίαν 50 τὸν μαντεῖον. νικῆσαντες δὲ Φωκεῖσι πάλιν ἀπέδωκαν, ὡς Φιλόχορος (ἐν τῇ δ') λέγει. δύο δὲ ἱεροὶ πόλεμοι γε-

γόνασιν, οὗτος τε καὶ ὅποτε Φωκεῖσιν ἐπέβητο Λακεδαιμόνιοι. (ἐν ἐνίοις τῶν ὑπομνημάτων ταῦτα λέγεται ἱερὸν πόλεμον λέγει, καθὼς πρὸς θεοὺς ἔσσιτο. ἅμα δὲ τοῦ ἱεροῦ πολέμου μνημονεῖται τοῦ γενομένου Ἀθηναίους πρὸς Φωκέας ὑπὲρ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ. ἐσχεδιάσται 5 δὲ ὑπ' αὐτῶν. οὐ γὰρ πρὸς Φωκέας ὑπὲρ τούτου ἐπολέμησαν, ἀλλ' ὑπὲρ Φωκίων, διὰ τὸ πρὸς Λακεδαιμόνιους ἔχθος. γεγῶνασι δὲ δύο πόλεμοι ἱεροί. πρότερος μὲν Λακεδαιμόνιοις πρὸς Φωκίαις ὑπὲρ Δελφῶν. καὶ κρατήσαντες τοῦ ἱεροῦ Λακεδαιμόνιοι τὴν προμαντείαν 10 παρὰ Δελφῶν ἔλαβον. ὕστερον δὲ τρίτῳ ἔτει τοῦ πρώτου πολέμου Ἀθηναίους πρὸς Λακεδαιμόνιους ὑπὲρ Φωκίων. καὶ τὸ ἱερὸν ἀπέδωκαν Φωκεῖσι, καθάπερ καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ δ' λέγει. καλεῖται δὲ ἱερὸς, ὅτι περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ ἐγένετο. Ἰστορεῖ περὶ αὐτοῦ 15 καὶ Θουκυδίδης [I, 112] καὶ Ἐρατοσθένης ἐν τῷ θ' καὶ Θεόπομπος ἐν τῷ κε'.)

658. [Ἀλκμήνας : Διὰ τοῦ πληθυντικοῦ ἠῤῥησε τὴν διαβολήν.]

659. [καὶ τὰς Ἀλόπας : Ἀλόπη Κερκυόνης θυγάτηρ, 20 ἢ καὶ Ποσειδῶνος υἱὸς Ἴπποθῶν.]

662. θύειν ὄρνισι : Πρὸ τῶν θεῶν. [τὸ λοιπὸν δὲ, εἰς τὸ ἔμπροσθεν. προσνειμασθαι δὲ] μερίσαι καὶ προσοικειῶσαι ἕκαστον ὄρνιν ἐκάστῳ θεῷ, ἴρακα Ἀπολλωνί καὶ τὰ ἐξῆς. 25

665. ἦν Ἀφροδίτη θύη πυροῦς : Πυροῦς λέγει τῇ Ἀφροδίτῃ θύειν, ἐπεὶ οἱ ἐφθοὶ πυροὶ πρὸς συνουσίαν ἐγερτικοί. ἢ δὲ φαληρὸς ὄρνεόν ἐστι λιμναῖον (εὐπρεπές. ἐσχημάτις δὲ παρὰ τὸν φαλλόν).

666. ἦν δὲ Ποσειδῶνι : (Γράφεται, Ποσειδῶνι βοῦν 30 τις θύη.) νῆττα δὲ παρὰ τὸ νήχεσθαι, ἐπεὶ ἐνυδρον τὸ ζῷον. καὶ τῇ Ποσειδῶνι δὲ ἐν ὑγρῷ ἢ δαιτα.

667. [ἦν δ' Ἡρακλεῖ θύη τις : Τὸν λάρον διὰ τὴν ἀδηφαγίαν Ἡρακλεῖ προσανάπτει. ναστὸς δὲ, μέγας πλακουντώδης ἄρτος. ὁ δὲ Ἀσκληπιάδης φησιν εὐτελεῖ 35 πλακοῦντα. μελιτούττας δὲ, μέλιτι δεδευμένους. τὸ δὲ πλῆρες, ναστούς καὶ μελιτούττας. λαίπει γὰρ ὁ καὶ σύνδεσμος.]

668. ὄρχιλος ὄρνις : [Διὰ τὰς μοιχείας τοῦ Διὸς τὸν ὄρνιν παρέλαβεν.] ἐπλάσατο τὸ ὄνομα τοῦ ὄρνιθος. ἐπεὶ 40 κατωφερὴς ὁ Ζεὺς καὶ μοιχὸς, διὰ τοῦτο ὄρχιλον παρείληγεν διὰ τοὺς ὄρχεις. τὸ δὲ σέρφον ἔνορχιν, ὡς κρινὸν ἔνορχιν. δῆλον δὲ ἐντεῦθεν ὅτι οὐχ, ὡς οἰονταί τινες, σπέρμα τι ὁ σέρφος. [ἔστι δὲ ζῷον μυρμηκώδες.]

670. ἦσθη σέρφῳ : Ὡς καταφρονῶν αὐτοῦ φησι. 45 καὶ δωρίζει πολλὰς ἐπιτηδεύουσιν. — σέρφῳ : Σέρφος μύρμηξ πετρατός. *Vici.*

671. ἀντὶ τοῦ εὐταλεῖς ὄρνιθας. R.

674. αὐτίκα Νίκη πέταται : Νεωτερόν τὸ τὴν Νίκην καὶ τὸν Ἔρωτα ἀπετρώσθαι. Ἀρμενον γὰρ φασὶ, 50 τὸν Βουβάλου καὶ Ἀθηνίδος πατέρα, οἱ δὲ Ἀγλαοφῶντα, τὸν Θάσιον ζωγράφον, πτηνὴν ἐργάσασθαι τὴν Νίκην, ὡς οἱ περὶ Καρύστιον τὸν Πέργαμηνόν φασιν.

676. Ἴριν δὲ γ' Ὀμηρος : Ὅτι ψεύδεται παλῶν.

οὐ γὰρ ἐπὶ Ἴριδος, ἀλλ' ἐπὶ Ἀθηνᾶς καὶ Ἥρας [Π. Ε, 77b]

αἱ δὲ βράτην πρήρωσι παλαιάσιν ἴμαθ' ὁμοῖαι.

{οἱ δὲ ἐν ἑτέροις ποιήμασιν Ὀμηροῦ φασὶ τοῦτο φέρεσθαι. εἴποι γὰρ αὐτοῦ καὶ θυμοί.)

579. σπερμολόγων : Ὀνομα ὀρνέων, ἃ ἐκ τοῦ ὀρύττειν τὰ σπέρματα καὶ ἐσθίειν οὕτως ἐκλήθη. — καταφαγεῖν. R.

580. παρεχέτω, παρόσσον εὐρετής ἐστι τῶν καρπῶν.

10 Ven.

581. οὐκ ἐθελήσει : Ἀντὶ τοῦ οὐ δυνήσεται. Ὀμηρος [Π. Φ, 388] « οὐδ' ἐθέλει προρέειν. »

582. οἱ δ' αὖ κόρακες : Ἐπιθεβούλευται, φησί, τοῖς ἀνθρώποις, ἐὰν μὴ τιμῆσωσιν ὑμᾶς. τοὺς γὰρ βούς ἐπὶ γεωργίαν χρειώδεις ὄντας ἀνθρώποις τυφλοῦτε καὶ τὰ πρόβατα, (ἐξ ὧν τὴν ἐσθῆτα ἔχουσι). — καταροῦσι : Καταρέσθαι, διαλύειν. Vici.

583. ἐπὶ πειρᾷ : Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ βλάβῃ. ἢ ἵνα πειραθῶσιν ἡμῶν εἰ θεοὶ ἐσμέν.

20 584. μισθοφορεῖ δέ : Ὅτι οἱ ἱατροὶ μισθῷ ἱατροῦσιν. R. V. ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. (τοῦτο δὲ εἶπεν) ἐπεὶ Λαομέδοντα τῆς τεχνοδομίας μισθὸν ἤτησεν.

585. τὰς οἰνάθας : Οἰνάθη ἢ πρώτη ἔκφρασις τῆς σταφυλῆς. [καὶ Εὐριπίδης [Phoen. 238] « οἶνα θ' ἃ καθαμέριον στάσεις τὸν πολύκαρπον οἰνάθας λείσα βότρυν. »]

589. [γλαυκῶν λόχος : Ἰλαυξ εἶδος ὀρνέου. λόχος δὲ τὸ σύστημα. ὅπερ ἄνω ἐφη νέφος.]

(καὶ κερχνηίδων : Μήποτε καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν οὐχὶ κερχνης γραπτέον, ἀλλὰ κερχνης σὺν τῷ ι, ὡς Νηρηίς. νῦν γὰρ κερχνηίδων εἶπεν.) [κνίπες δὲ εἶδη ζωφίων μικρά.]

598. γαῦλον κτῶμαι : Γαῦλος Φοινικικὸν σκάφος, καὶ νῦν προπερισπωμένως, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀγγείου δευτέρως. Καλλιμάχος [fr. 217]

(Κυπρὸς Σιδόνιός με κατήγαγεν ἐνθάδε γαῦλος.)

Ἄλλως. γαῦλος, πλοῖον τι φόρτιμον, ὡς καὶ σκάφη ἀπὸ τῶν σκευῶν. Ὀμηρος [Od. I, 223] « γαῦλοί τε σκαφίδες τε. » ὡς αἰρτωτέρου δὲ ὄντος τῶν ἄλλων πάντων καὶ ἀκινδύνου τοῦτο φησι.

501. πλὴν εἴ τις ὄρνις : [Παροιμία ἐστίν, οὐδεὶς με θεωρεῖ, πλὴν ὁ παριπτάμενος ὄρνις. Ἄλλως.] παροιμία τοῦτο, οὐδεὶς οἶδε τί ὠμίλησα, πλὴν ὁ παριπτάμενος ὄρνις. τοῦτο ἐλέγετο ἐπὶ τῶν ἀγνώστων.

45 502. τὰς ὑδρίας : Ἐν ὑδρίαῖς γὰρ κειντο οἱ θησαυροί.

503. πῶς δ' εἰς γῆρας : Ἀντὶ τοῦ πῶς εἰς πολυχρονιότητα προκρίψουσιν.

506. οὐκ οἶσθ' ἅτι πέντε γενεάς : Κακῶς καὶ τοῦτο 50 παρὰ τὸ Ἡσιόδειον [fr. 50] παίζει

ἐνέα γὰρ ζῶει γενεάς λακέρυζα κορώνη.

614. [οὐδὲ θυρῶσαι : Τοὺς ναοὺς ὡς τοῖς θεοῖς. θά-

μνοὶς δέ,] συμφύτοις τόποις. — πρινιδίαι : ἀντὶ τοῦ πρινοῦς. R. V. (σεμνοῖς δὲ, τοῖς τιμίαις.)

617. (δένδρον Ἰαλίας : Ὅτι εὐρημα θεῶν. Ἀθηνᾶς γάρ.)

618. κοῦκ εἰς Δελφούς : Ἐνθα τὰ μανταῖα εἰσιν, ἐν ἧ μὲν Δελφοῖς τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν δὲ Λίβυσι τὰ τοῦ Ἄμμωνος.

620. [ταῖσι κομάροις : Ὅτι τὰς μὲν κομάρους θηλυκῶς φησιν, ἀρσενικῶς δὲ τοὺς κοτίνους. εἶδη δὲ δένδρων ταῦτα.]

626. [ὡ φιλτατ' ἔμοι : Κορωνίς καὶ εἰσθεσις χοροῦ, ἐπωδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλὴν τίθεσθαι, προωδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας περιόδου στίχων καὶ κώλων ιβ'. ὧν ὁ πρῶτος καὶ δεύτερος καὶ ια' καὶ ιβ' ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. ὁ τρίτος ἀσυνάρτητος ἐξ ἀναπαιστικῶν πενθημιμερῶν· ἐξ ἀναπαιστικοῦ πενθημιμεροῦς αἰολικοῦ διὰ τὸ ἔχειν τὸν πρῶτον πόδα ἰαμβον καὶ τροχαϊκοῦ ὁμοίου πενθημιμεροῦς. ὁ τέταρτος ὁμοῖος. τὸ ε' ἀναπαιστικὸν πενθημιμερὲς τὸν δεύτερον ἔχον πόδα τετράβραχυν. τὸ ζ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον τὸν πρῶτον ἔχον πόδα τρίβραχυν. τὸ ζ' ἀναπαιστικὴ βᾶσις. τὸ η' τροχαϊκὸν ἐφθημιμερὲς τὸν πρῶτον ἔχον πόδα τρίβραχυν. ὁ θ' ἰαμβικὸς τρίμετρος βραχυκατάληκτος. ὁ δέκατος ἀσυνάρτητος ἐξ ἰαμβικῆς βᾶσεως καὶ τροχαϊκοῦ ἰσθαλλικοῦ. ἐπὶ τῷ 25 τέλει κορωνίς.]

ἐξ ἐχθίστου : Ἀπὸ τῆς ἐχθρας εἰς φιλίαν μεταπίπτων.

628. ἐπαυχῆσας : Ἀντὶ τοῦ μεγαλοφρονῆσας διὰ τῶν σῶν λόγων.

629. ἐπηπελιησα : Ἐπαγγεῖλάμενος ὄμοσα.

637. (τάμα τρίψειν : Χαριέντως εἶπε τρίψειν ὡς ἐπὶ ἐσθῆτος.)

638. [καὶ μὴν μὰ τὸν Δία : Εἰσθεσις περιόδου ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκατάληκτων εἰ- 35 κοσι. ὧν τελευταῖος

καὶ Μανόδωρε λαμβάνετε τὰ στώματα.

ἐν εἰσθέσει δὲ στίχοι ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσει παράγραφος.]

639. οὐδὲ μελλονικῶν : Ὅτι βραδύς ἦν περὶ τὰς 46 ἐξόδους, καὶ ὡς οἱ διαβάλλοντες, οὐχὶ προνοητικὸς ἦν, ἀλλ' ἀμελητής. τινὲς δὲ φασὶ διὰ τὸ προνοητικὸν καὶ μὴ προπετές τοιοῦτον αὐτὸν εἶναι. — ὁ Νικίας υἱὸς Ἀλκιβιάδου, ὃς ἀνεβάλλετο ἀπελθεῖν εἰς Σικελίαν. R. V.

640. ἀλλ' ὡς τάχιστα δεῖ τι δρᾶν : Ὁ ἐποψ παρα- 45 κελύεται αὐτοῖς εἰς τὴν νοσητῶν εἰσελθεῖν, ἵνα αὐτῶν ἀποστάντων σχολή καιρὸν ἢ παράβασιν. [τὸ δὲ κάρφη καὶ φρύγανα ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό.]

645. Κριῶθεν : Γράφεται καὶ Θρήθεν καὶ ἐστὶ δῆμος τῆς Οἰνηίδος, ἐὰν δὲ Κριῶθεν, τῆς Ἀντιοχίδος. 50 Ἄλλως. Κριὸς δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, ἀπὸ Κριουτίνος ὀνομασμένος. ἀναγράφει δὲ τοὺς ἑκωντῶν οὐς τῶν δῆμων καὶ φυλῶν Πολέμων.

648. ἐπανάκρουσαι : [Ἐπανάκαμπτε. ἡ μεταφορά ἀπὸ τῶν τὰς ἡνίας ἀνακρουομένων ἢ τὰς ναῦς. Ἄλ- λως.] ἀντὶ τοῦ ὑπόστρεφον, ἐπάνιθι. ἐπανάκρουσαι δὲ ἐστὶ κυρίως τὸ ἐπισηεῖν τὴν ἐπερχομένην ναῦν μεθ' ὁμίης εἰς τὸν ὄρμον, ἵνα μὴ προσεληθῶσα θραυσθῆ. καὶ νῦν δὲ τὸ πάλιν ἐπὶ τοῦ ὀπίσω. ἀπὸ τῶν εἰς τοῦμπροσθεν ἐρεσσόντων. ἢ ἀντὶ τοῦ φσας πρὸ τούτου πάλιν φσον καὶ ἐπανάλαβε.
649. πρὸς ἀλλήλους τοῦτό φησι. R.
650. ὅρα νῦν ὡς ἐν Αἰσώπου λόγοις : Ὅτι σαφῶς ἀνατίθεισαν Αἰσώπῳ τοὺς λόγους, καὶ τοῦτον τὸν παρὰ τῷ Ἀρχιλόφῳ λεγόμενον, καίτοι πρεσβυτέρῳ ὄντι.
651. μὴδὲν ροδηθῆς : Ἐπειδὴ μετὰ ὀρνίθων ὄντες ἀποριθωθῆναι ἐμελλον, προκατασκευάζει δι' ὧν ἐμελλόν τούτου τυχεῖν. [τὸ δὲ οὕτω ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ταῦταις ταῖς συνθήκαις. παίσωμεν δὲ, χορεύσωμεν.]
652. ὀνόματα τῶν οἰκετῶν μετὰ τῶν πρὸς ὀρνίθας ἀφικομένων. R. V.
653. ἀντὶ τοῦ μουσικῆν. R. V.
654. ἀντὶ τοῦ συγχορεύσωμεν αὐτῆ. R. V. ἀγαγών. R.
655. [ὡ τούτου μέντοι : Εἰσθεσις ὁμοίως ἑτέρας περιόδου ἐκ στήθων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ἰσ'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς, ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν. ἐκβίβασον δὲ, ἐκβαλον, ἐξάγαγε.]
656. ἐκ τοῦ βουτόμου : Φυτάριον παραπλήσιον καλῶμεν, ὃ ἐσθίουσιν οἱ βόες. Ἄλλως. φυτάριον παραποτάμιον, (β τοῖς βουσι παρασκευάζουσι). τοῦτο δὲ λέγεται, ὡς τῆς Πρόκνης ἐγκρηπίστου τῆς ὕλη. [αὐτοῦ δὲ, αὐτόθι, ἐν τῷ θεάτρῳ.]
657. ποικίλον γὰρ καὶ ἀξίον θέας. R. V.
658. ὡ Ζεῦ πολυτίμηθ' : Ἐταιρίδιον πρόσεισι, τὰ ἄλλα μὲν κεκαλλωπισμένον, τὴν δὲ κεφαλὴν ὀρνίθου ἔχον ὡς ἀηδόνας.
659. ὡς δ' ἀπαλὸν : Ἄμα λέγων ψηλαφᾷ αὐτῆν.
660. (διαμηρῖοι μ' ἀν, συνουσίασαι.)
661. ὅσον δ' ἔχει τὸν χρυσόν : Ἄμα πρὸς τὸ ποικιλοδείρον τοῦ ὀρνέου καὶ πρὸς τὸν πολλὸν κόσμον τῆς ἑταιρίας.
662. ῥύγχος ὀβελίσκῳ ἔχει : Εἰς ὀξὺ γὰρ λήγει ἡ κεφαλὴ ὡς ὀβελίσκος.
663. ἀπολέφαντα χρῆ : Ἀντὶ τοῦ ἀφελόντα τὸ προσωπεῖον. ὡς ἐν θυμῶν γὰρ προσωπεῖον ἐξῆλθεν ἔχουσα. τῆ τροπῆ δὲ ἐχρήσατο. [δέον δὲ εἰπεῖν φαγεῖν, εἶπε φιλεῖν.]
664. ὡ φίλη, ὡ ξουθῆ : [Τὸ πρὸ τῆς παραβάσεως τουτὶ κομμάτιον κώλων ἐστὶν ἀσυναρτήτων θ'. ὄν τὸ α' χοριαμβικὸν ἐφθήμερές. τὸ β' ἡμιόλιον. τὰ γ', δ', ζ', η' ἀντισπαστικά γλυκύνεια. τὰ δ', θ' ἐφθήμερη. τὸ ε' ἡμιόλιον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.] (ἔλυσεν Ἀριστοφάνης τὸ ζήτημα, εἰ ἡ ὄρνις προγενεστέρα τοῦ ἄρρηνος, ἢ ὁ ἄρρην τῆς ὀρνίθου.) ὡς πρὸς τὴν ἀηδόνα δὲ δοκεῖ λέγειν. φυσικώτερον δὲ τινες πρὸς τὴν Μοῦσαν, ἀπὸ τοῦ μουσικῶ ὀρνέου. — ἐμυρροστάτη. R.
665. ὡσαὶ ἔλεγε συγχορεύτρια. R. V.
666. ἀλλ' ὡ καλλιθόαν κρέουσα : Ὡς αὐλὸς γὰρ ἐστὶ φθειρομένη. ἢ ἐξῆλθεν ἔχουσα αὐλόν. τὸ δὲ κρέουσα νῦν ἀντὶ τοῦ λαλοῦσα. κυρίως γὰρ τὸ τὴν κιθάραν κρούειν. πολλάκις πρὸς αὐλὸν λέγουσι τὰς παραβάσεις.
667. ἡρῖνοῖς : Ἐαρῖνοῖς εἶπε, παρόσον τῷ ἔαρι ἐν τῇ Ἀττικῇ φαίνονται ἀηδόνας. τὸ δὲ θλον πάλιν πρὸς τὴν Μοῦσαν. ὅτι τῷ ἔαρι ἐν ἄσται τελοῦται τὰ Διονύσια.
668. [ἄγε δὴ φύσιν : Ἡ παρούσα παράβασις ἐκ στήθων ἐστὶ λη', ὁῦλον δὲ ὡς ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἀμαυρόβιοι : Γράφεται καὶ ἡμερόβιοι.] — ἀμαυρόβιοι : Ἀσθενεῖς, ἡγουν ἀμαυρὸν βίον ἔχοντες καὶ ἀσθενῆ. ἴσι.
669. φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι : Μετάβασις ἀπὸ τῶν ἔσω πρὸς τὸ θεάτρον καὶ ἐστὶν ἀνάπαιστος. ὡς θεοὶ δὲ ἐσόμνοι προευτελλίζουσι τοὺς ἀνθρώπους, παρὰ τὸ Ὀμηρικὸν [II. Z, 140] οἴη περ φύλλων γενεῆ, τοῖδε καὶ ἀνδρῶν.
670. ταλαοὶ : Ὡς τληπαθεῖς καὶ τὰ καθημερινὰ εἰδότες, μὴ προορώμενοι δὲ τὰ μέλλοντα. ἐνίοι δὲ τὸ ταλαοὶ διαίρουσιν ὥστε εἶναι ἄλαοι.
671. φύσιν : Καλῶς φύσιν εἶπεν οἰωνῶν, γένεσιν δὲ θεῶν.
672. Προδίκῳ παρ' ἐμοῦ : Ὅτι οὐκ ὀρθῶς Καλλιμαχος τὸν Πρόδικον ἐν τοῖς ῥήτορι καταλέγει. σαφῶς γὰρ ἐν τούτοις φιλόσοφος. μὲνήνται δὲ τούτου καὶ ἐν Νεφέλειαις [: 60].
673. (Χάος ἦν καὶ Νῦξ : Ταῦτα οὐκ ἀναγκαῖον ἀπευθύνει πρὸς τὰ Ἡσιόδου ἢ πρὸς τινὰ ἄλλου τινὸς γενεαλόγου.)
674. τίκειται πρῶτιστον ὑπηνέμιον : Ὑπηνέμια καλεῖται τὰ δίχα συνουσίας καὶ μίξεως. καὶ τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ἔτυχεν αὐτῷ προσέριπται, ἀλλὰ ἀπὸ ἱστορίας τῆς κατὰ τοὺς Διοσκουρούς. φασὶ γὰρ ἐξ ὧν αὐτοὺς γένεσθαι. καὶ ὅτι σύνθηες αὐτοῖς μέλλον ἀνεμιαῖον λέγειν. καὶ Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ [p. 181, E] « γόνιμον ἀνεμιαῖον τυγχάνει. »
675. εἰκὼς ἀνεμώκεσι δίναις : Ταῖς τοῦ ἀνέμου ὠκείαις συστροφαῖς εἰκὼς, ὅσον ταχύς. ἢ δὲ ὅλη σύστασις, ὅτι ἐκ τοῦ πτερωτοῦ Ἔρωτος τὰ ὄρνεά ἐστίν. ἀτόπως μὴν καὶ ἀπιθάνως τῆ γενεαλογίᾳ κέχρηται.
676. (ἐσμὲν Ἔρωτος : Λεῖπει υἱοί.)
677. καὶ τοῖσιν ἐρῶσι : Σύμμαχος, διὰ τὸ τοὺς ἐραστὰς ὀρνίθας εὐγενεῖς χαρίζεσθαι τοῖς ἐρωμένοις. Δίδυμος δὲ, ἐπεὶ ἡ σίττη καὶ εἰ τι τοιοῦτον ὄρνεν δεξιά πρὸς ἔρωτα φαίνεται. « ἐγὼ μὲν, ὡς Λευκίππε, δεξίη σίττη. »
678. πολλοὺς δὲ καλοὺς : Ἀντὶ τοῦ μετὰ τὴν νεότητα ἠναγκάσαμεν ἀκαίρως ἑταιρεῖν. (ἀπομωμοκότας δὲ) ἀποταξαμένους. διμήρισαν δὲ, συνουσίασαν. — τὰς συνουσίας μετέδωκαν. R.
679. [ὃ δὲ Περσικὸν ὄρνεν : Τὰ πολυτελῆ πάντα, οἷς μόνος βασιλεὺς ἐχρήτο, ἐκαλεῖτο Περσικὰ. καὶ νῦν

οὐκ ἰδίως τις ὄρνις Περσικός. τινὲς δὲ τὸν ἀλεκτρούνα. οἱ δὲ τὸν ταῦ.]

709. πρῶτα μὲν ὥρας : Παρὰ τὰ Ἡσιόδου [Op. 448]

φράζεσθαι δ' εὐτ' ἂν γενάνου φωνὴν ἐπακούσας
[ὄψιδεν ἐκ νεφάνων ἐνιαύσια κεκληγμένης,]
ἦ τ' ἀρόταιβ τε σῆμα φέροι καὶ χείματος ὄρνιν.

711. καὶ πηδάλιον τότε : Καὶ τοῦτο παρὰ τὸ Ἡσιό-
δειον [ib. 46]

αὐτίκα πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο.

10 καὶ [ib. 627]

πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι.

712. εἶτα δ' Ὀρέστη : Ὀρέστης μανίαν προσποιού-
μενος ἐν τῷ σκότει τοὺς ἀνθρώπους ἀπέδεν.

713. ἴκτινος αὖ μετὰ ταῦτα : Ἐν Ἑλλάδι καιρῷ
15 ἔαρος φαίνεται ἴκτινος, ὅτε κουρεύεται τὰ θρήμματα.
πέκειν δὲ, ποκάζειν.

715. ληθάριον : Θερίστριον ἢ εὐτελεὲς ἱμάτιον θερινόν.
σημειῶσαι δὲ ὅτι ἐν συστολῇ τὸ πρίασθαι.

717. ἐλθόντες γὰρ πρῶτον : Μαντευσάμενοι γὰρ πρῶ-
20 τον ἐκ τῶν ὄρνεομάντεων οὕτως ἐπὶ τὰ ἔργα χωρεῖτε.

719. ὄρνιν τε νομίζετ : Πάντα γὰρ οἰωνοὺς καλοῦσι
καὶ τὰ μὴ ὄρνεα.

721. (σύμβολον ὄρνιν : Καὶ γὰρ ταῦτα συμβόλους
ἐποιοῦν τὰ πρῶτα συναντώντα καὶ ἐξ ἀπαντήσεως τι
25 προσημαίνοντα. ταῦτα δὲ πάντα Δημήτερι ἀνέκειτο,
ὡς φησι Φιλόχορος.)

θεράποντ' ὄρνιν : Ἐπεὶ πολλάκις εἰώθαμέν τινας τῶν
θεραπόντων καλόποδας λέγειν καὶ καλοινώστους.

ὄνον ὄρνιν : Λέγεται γὰρ τι τοιοῦτον, ὡς συμβολικὸς
30 ἔρωτώμενος περὶ ἀρρώστου, εἶδεν ὄνον ἐκ πτώματος
ἀναστάντα, ἀκήκοε δὲ ἑτέρου λέγοντος, βλέπε πῶς
ὄνος ὢν ἀνέστη. ὁ δὲ ἔφη, ὁ νοσῶν ἀναστήσεται. καὶ
ἀνέστη.

723. [ἦν ὢν : Ἐχθεσις τοῦ μακροῦ ἐκ κώλων ὁμοίων
35 ἀναπαιστικῶν ἰδ'. ὢν τὰ μὲν ἰβ' δίμετρα ἀκατάληκτα.
τὸ ἰγ' ἀναπαιστικὴ βᾶσις, ὃ καὶ παρατελευτον ὀνομά-
ζεται. τὸ τελευταῖον ἐφθήμερες. ὑφ' ὃ παράγραφος.]
τοὺς ὄρνιθας. R.

724. μάντεσι, Μούσαις : Ὡστε χρῆσθαι ἡμῖν καὶ
40 εἰς μουσικὴν καὶ εἰς μαντεῖαν. πολλὰ γὰρ τῶν ὄρνέων
μουσικά.

726. ταῖς τροπαῖς. R. V. — χειμῶν : Ὅτι καὶ ἀνέμου
καὶ καιροῦ προσημαίνουσιν. [μετρίῳ δὲ πνίγει,] συμ-
μέτρῳ καύματι. λέγει δὲ τὸ ἔαρ.

45 728. ὡσπερ ὁ Ζεὺς : Νεφεληγερέτης γάρ.

731. πλουθυγίαν : Ἐμίξε τὰ δύο, διὸ μάλιστα οἱ
ἄνθρωποι χαίρουσι καὶ δοκοῦσι τὸν βίον ἐπανορθοῦσθαι,
ἐκ τούτου ἔμφασιν εὐδαιμονίας ἐμφαίνων.

732. γέλωτα : Καὶ τὰς ἄλλας ἡδονὰς, δι' ὧν γέλω
50 ἐστὶ καὶ χόρεα καὶ θαλία. V. et R. qui καὶ χορεῖται καὶ
εὐχάται.

733. γάλα τ' ὄρνιθων : Τοῦτο ἐκ παρομοίας ἐπὶ τῶν
λίαν εὐδαιμονούντων καὶ πάντα κεκτημένων. (Ἄλλως
τοῦτο ἐπὶ τῶν σπανίων ἔτατον. τὰ σπάνια οὖν, φησί,
καὶ δυσεύρετα τῶν ἀγαθῶν παρέξομεν.)

734. κοπιᾶν : Ἐν κλησμῶν ἡγενομένοι τῶν ἀγαθῶν ἢ
ἀπειρηκέναι μέλλετε.

737. [Μοῦσα λοχμαία : Ἡ στροφή καὶ ᾠδὴ αὐτῆ
κώλων ἐστὶ διαφόρων καὶ ἀσυναρτήτων ἰς'. ὢν τὸ
πρῶτον πενθήμερες. τὸ β' ἐφθήμερες τοῦ α' ποδὸς
ἐξαδράχους. τὸ γ' τροχαϊκὸν εὐριπίδειον. τὸ δ' ἀσυνάρ- 10
τητον προσωδιακὸν καλούμενον, περὶ οὗ εἴρηται ἐν τῇ
παραβάσει τοῦ Νεφελῶν δράματος. τὸ ε' ὅμοιον τῷ β'.
τὸ ε' ὅμοιον τῷ δ', οὐκ ἐκ παλινῶς δευτέρου ἀρχόμε-
νον ὡς ἐκεῖνο, ἀλλ' ἐκ δακτύλου. τὸ ζ' ὅμοιον τῷ β',
πλὴν βραχυκατάληκτον. τὸ η' ἀναπαιστικὸν δίμετρον 15
ἀκατάληκτον. καὶ τὸ ἰδ'. τὸ θ' ἀσυνάρτητον ὅμοιον τοῖς
ῥηθεῖσι. τὸ ἰ' ὅμοιον. τὸ ια' χοριαμδικὸν δίμετρον
ἀκατάληκτον, ἐκ διαλελυμένου χοριαμδων, τοῦ α'
ἐξασυλλάβου, τοῦ δὲ δευτέρου πεντασυλλάβου. τὸ ιβ'
τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ιγ' δακτυλικὸν 20
ἐφθήμερες. τὸ ιδ' ἰαμδικὸν ἐφθήμερες. τὸ ιε' ὅμοιον
τῷ πρώτῳ πενθήμερες ἐκ διαλελυμένου χοριαμδου.
ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔσω νενευκία διὰ τὴν ἀνταπόδο-
σιν. εἰσι δὲ καὶ ταῦτα πολυσχημάτιστα.]

Μοῦσα λοχμαία : (Τῆν ἑαυτῶν λέγει, ὅσον λο- 25
χμίδα. Δίδυμος, ὅτι ἐγκεκρυμμένοι ἐν ταῖς λόχμας
εἰώθασι φωνεῖν. ὁ λόγος δὲ ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ. Ἄλλως.)
ἀντὶ τοῦ μελὸς ὡς ὄρνιθος. οἰκειῶς λοχμαίαν Μοῦσαν
καλοῦσι. διὰ μέσου τὸ τῆς φωνῆς μίμημα καὶ ἐπιμί-
γνυσι τῷ τῆς ἀνθρωπείας. ἐστὶ δὲ τὸ ἐξῆς οὕτως. Μοῦσα 30
λοχμαία ποικίλη, μετ' ἧς ἐγὼ νόμους ἱεροῦ ἀναφαίνω.
ζουθῆς δὲ εἶπε παρόσον τὰ πλεῖστα τῶν ὄρνέων ζουθὰ
φαίνεται.

745. Πανὶ νόμους : Ἐπεὶ νόμιος ὁ θεὸς καὶ ὄρειος,
καὶ τῶν ὄρνέων δὲ ἐν ὄρεσιν αἱ διατριβαί. [σεμνᾶ δὲ 35
μητρὶ,] τῇ Ρέφα.

749. ἔνθεν : Ἀπὸ τῶν ἐμῶν ποιημάτων ὡσπερ ἡ μέ-
λιττα ἀπεδόσκετο.

750. Φρύνιχος ἀμβροσίων : Φρύνιχος τραγηδίας
ποιητῆς, ὃς ἐπὶ μελοποιαῖς ἔθαυμάζετο. τέσσαρες δὲ 40
ἔγενοντο Φρύνιχοι. ὁ μὲν εἰς οὗ νῦν μνημονεῖται, Πολυ-
φράδμους παῖς, ποιητῆς ἡδὺς ἐν τοῖς μέλεσιν. ὁ ἕτερος,
Χοροκίλους παῖς, ὑποκριτής. τρίτος, Φρύνιχος ὁ κω-
μικός, οὗ μνήμηται Ἐρμιππος ἐν Φορμοφόροις ὡς ἀλ-
λότρια ὑποβαλλομένου ποιήματα. τέταρτος δὲ ἐστὶν 45
Ἀθηναῖος τὸ γένος ὁ στρατηγῆσας τὰ περὶ Σάμον (καὶ
Ἀστυόχῳ προσθέμενος, ἐπιχειρήσας δὲ τῇ τοῦ δήμου
καταλύσει. περὶ ὧν ἐν τοῖς Βατράχοις [ad 1299] ἰκανῶς
εἰρήκαμεν.)

752. [εἰ μετ' ὄρνιθων : Εἰ μετ' ὄρνιθων τις διάγειν 50
βούλεται ἡδέως, τὸ λοιπὸν ὡς ἡμᾶς ἐλθέτω.]

754. [διαπλέκειν : Ἡ διαποικίλλειν ἢ διάγειν.]

755. [τῷ νόμῳ : Νόμον νῦν οὐ πάντα τὸν γεγραμ-
μένον φησὶν, ἀλλὰ τὸ ἔθος.]

79. αἶρε πλήκτρον εἰ μάχει : (Πλήκτρον) ὄπλον ἀμυντήριον. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀλεκτρούωνων. κάκεινοι γὰρ ἔχουσι πλήκτρα ἐν οἷς μάχονται. ἢ ἡμεῖς κέντρα λέγομεν τῶν ὀρνίθων, ἐκαῖνοι πλήκτρα. πλήκτρα δὲ εἰσι ἐμβεβαλα χαλκᾶ τὰ ἐμβαλλόμενα τοῖς πλήκτροις τῶν ἀλεκτρούωνων.

791. [ἀτταγᾶς : Ὁ ἀτταγᾶς γὰρ καταστάτικός ἐστι ποικιλίως πτεροῖς.]

792. Σπινθάρον : Οὗτος κωμωδεῖται ὡς βάρβαρος καὶ Φρῦξ, [ἔτι δὲ καὶ ὁ Φιλῆμων]. — φρυγίλος δὲ ὄνομα ὀρνέου. R. V.

794. Ἐξηχεσιθῆς : Πολλαχοῦ προείπομεν ὅτι ξένος οὗτος. πολλαχοῦ δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις κωμωδεῖται. νῦν δὲ ὅτι Κάρ.

795. φουάτω πάππος : Εὐφρόνιος φησὶ πάππον ὀρνέον τὴν εἶναι. πρὸς τὸ ὄνομα οὖν παίζει, ὅτι εἰ ἀναβάς τις πρὸς ἡμᾶς γενήσεται πάππος, ἔξει ἀποδεικνύουσι φράτορας, ὅ ἐστι συγγενεῖς. οἱ γὰρ εὐθυσυνομένοι ὡς ξένοι ὀφείλουσι τοὺς ἰδίους πάππους ἀποδεικνύουσι ἐκ φατρίας ἄνωθεν ὄντας. Καλλιμάχος οὐκ ἀναγράφει τὸν πάππον. (τρίτη δὲ μοῖρα ἐστὶ τῆς φυλῆς ἡ φρατορία, οὕστινας τριτύν λέγει.)

796. εἰ δ' ὁ Πεισίτου προδοῦναι : (Οὐδὲν σαφὲς ἔχομεν τίς ὁ Πεισίτου, οὐδὲ περὶ τῆς προδοσίας. ὅτι δὲ τῶν λῆαν πονηρῶν ἐστὶ δηλοῖ Κρατίνος ἐν Χείρωσι, Πυλαίᾳ, Ὁραῖς. εἴη δ' ἂν τι συμπεπραχὸς τοῖς ἔρμωκοπίδαις ὁ Πεισίτου, ὅστινες, ὡς Φιλόχορος φησὶν, ἐπὶ Χαθρίου θανάτου τε κατεγνώσθησαν καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐστηλιτεύθη καὶ ἐδημιεύθη, καὶ τῷ κτείναντι κατ' ἄνδρα ἐκπρήχθη τάλαντον. Ἄλλως.) οἱ μὲν τὸν Πεισίταν ἕνα εἶναι τῶν ἔρμωκοπιδῶν, (οἱ δὲ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. ἐτηροῦντο δὲ οὗτοι, ὅπως ἂν δοῖεν τῆς περικοπῆς τιμωρίαν.) εἰ οὖν, φησὶν, ὁ υἱὸς Πεισίτου ὁμοιος βούλεται εἶναι τῷ πατρὶ, γενέσθω πέρδιξ πανοῦργος. (Κρατίνος Χείρωσι

καὶ πρῶτον μὲν παρὰ ναυτοδικῶν ἀπάγω τρία κνώδαλ' ἀναιδῆ, Πεισίταν, Ὀσφύωνα, Διτρέφην.)

797. τοῦ πατρὸς νεώττιον : (Ὡς καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοιαύτου ὄντος, ἀποδρᾶναι ἀπὸ τῆς τοῦ πατρὸς πανουργίας. Ἄλλως.) ὁ πέρδιξ ὄρνειον πανοῦργον, ὅπερ ἐξαπατᾷ τοὺς θηρεύοντας αὐτό. εἰ οὖν, φησὶ, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ τοιαύτος βούλεται γενέσθαι, πέρδιξ γενέσθω ὁμοιος τῷ πατρὶ.

798. ἐκπερδικίαι : (Διὰ τὸ πέρδικα αὐτὸν γενέσθαι. εἰρηται δὲ ἀπὸ τοῦ τοῦς πέρδικας) καταλαβανόμενος ὡς ἀνθρώπων, μηχανᾶσθαι τοιαύτην σωτηρίαν. λαμβάνοντες γὰρ κάρφη τοῖς ποσίν, ὑπτίους ἑαυτοὺς ῥίπτουσι καὶ οὕτως ἐπικαλύπτουσι καὶ ἐκκλίνουσι. (Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ φυγεῖν. διαβάλλει δὲ ὡς κατεγνωσμένον καὶ φρογγὴ ζημιωθέντα. οἱ δὲ πέρδικαι πανοῦργοι ὄντες εὐχερῶς διαδιδράσκουσι τοὺς θηρευτάς, [πολλάκις ὑπτιοὶ γενόμενοι καὶ ἐπιβάλλοντες ἑαυτοῖς κάρφη]. φησὶν οὖν ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν γενόμενος δύναται πάλιν φεύγειν. Ἄλλως. ἐξάγων τοὺς νεοσσοὺς ὁ πέρδιξ εἰς κατακοιτην ἐπὶ ἀν-

θρωπον ἴδη, συρίζει· οἱ δὲ ὑπτίους ἑαυτοὺς τιθέασιν, ὡς μὴ δὲ ψηλαφῶντά τινα ἐπιγνῶναι. εἴτα ὀλίγον προελθόντος τοῦ ἀνδρός, πάλιν συρίζει ὁ πατήρ· οἱ δὲ ἐξίπτανται. τοῦτο οὖν ἐστὶ τὸ ἐκπερδικίαι. Ἄλλως. Δίδυμος ἐν τῷ περὶ διεφθορίας λέξεως οὕτως. ἐπὶ ἀντὶ τὸν θηρευτήν ἢ πέρδιξ, προκλινοῦται αὐτοῦ ἐπισπωμένη πρὸς ἑαυτήν. ὡς δὲ γίνεται περὶ τὸ ἀγρεῦσαι αὐτήν, οἱ νεοσοὶ φεύγουσι, εἴτα καὶ αὐτὴ διαδρᾶσα ὑστερον αὐτοὺς συνάγει.) — ἐκπερδικίαι : Ἦγον ἐκφυγεῖν. Vict.

799. [τοιάνα : Ἡ ἀντιπῶδὴ καὶ ἀντιστροφὴ ὁμοία 10 καθ' ἑαστόν ἐστι τῇ στροφῇ καὶ ἀντιστροφῇ. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ.]

772. [κρέκοντες : Ἀντὶ τοῦ ἠχοῦντες. διὰ γὰρ τῆς τῶν πτερῶν κινήσεως ἕμουον τὸν Ἀπόλλωνα.] — ἰαχρον : Ἐβῶων. Vict. 15

774. (παρ' Ἐβρον : Ποταμὸν Θράκης τὰ βέματα ἔχοντα ἐκ Ῥοδόπης τοῦ Θρακικοῦ ὄρους.) — ἐν δὲ τοῖς ποταμοῖς ποιοῦνται τὰς διατριβὰς τὰ ὄρνεα. V.

778. [νήνεμος αἰθηρ : Οἶον, ὑπὸ τῆς εὐαερίας λήθεις κυμάτων ἐγένετο. τοῦ γὰρ ἀέρος εὐδαινεῖ ὄντος καὶ ἡ θάλασσα ἠσύχασεν.] — Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ ἠσύχασεν ἢ θάλασσα κυμαίνουσα κατακηρουμένη. Vict.

780. ἀντὶ τοῦ ἐκτύπησεν. R.

782. ἀνακτας : Ἀντὶ τοῦ τοὺς θεοὺς. ἐνθεν καὶ ἀνάκτορα τὰ ἱερά. 25

783. Ὀλυμπιάδες : Αἱ κατοικοῦσαι ἐν τῷ Ὀλύμπῳ. Vict.

784. εὐφήμησαν. R.

786. [οὐδὲν ἔστ' ἄμεινον : Τὸ ἀντεπίρρημα ὁμοιον τῷ ἐπιρρήματι. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἕξω νενευκίαι.] 30

787. χοροῖσι τῶν τραγῳδῶν : Ὡς μακρῶν ὄντων τούτων.

789. [ἐφ' ἡμᾶς : Ἐπὶ τὸ θέατρον.]

790. εἴτε Πατροκλειδῆς : Δοκεῖ ὁ Πατροκλειδῆς πολιτικὸς εἶναι καὶ λόγιος, ἄλλως δὲ κατασχημονῶν τῶν στρωμάτων, διὸ καὶ χεσᾶς ἐλέγετο. ἐξίδισε δὲ, ἐξετίλησεν, ἀπεπάτησεν.

793. εἰ τε μοιγεῦν τις ἡμῶν ἐστιν, ὅστις τυγχάνει : ἀντὶ τοῦ, μοιχὸς ὅστις ἐστὶν ἡμῶν. R. V.

794. ἐν βουλευτικῷ : Οὗτος τόπος τοῦ θεάτρου, ὁ ἀνειμένος τοῖς βουλευταῖς, ὡς καὶ ὁ τοῖς ἐφήβοις ἐφηβικός. παρ' ἡμῶν δὲ, ἐκ τοῦ θεάτρου.

798. ὡς Διτρέφης γε : Εὐφρόνιος τὰ περὶ τῶν τραγῳδῶν τῆς πυτίνης κρεμάμενα ἱμαντάρια ἐκατέρωθεν πτερὰ καλεῖσθαι, καὶ ὅτι οὗτος πυτίνας ἐπλεκεν. ἀμάρτυρα δὲ ἀμφοτέρα. τινὲς εἰς πένητα εἰρηθῆαι διὰ τὸ ἀνυπόκριτον, ὡσεὶ ἔφη, μὴδὲν ἔχον ἄλλο ἄλλ' ἢ πῆθος πόδας, ἢ χύτρας ὀμφαλοῦς. ὅτι δὲ ἦν νεόπλουτος οὗτος ἐνεφαίνετο καὶ ἐν τοῖς Ἑρωσι (« κἀπὸ τῆς Διτρέφους τραπέζης, » εἰ μὴ ἐν εἰρωνείᾳ), καὶ πανταχοῦ ἔρπαξ καὶ πονηρὸς καὶ πολυπράγμων. (Πλάτων δὲ ἐν Ἑορταῖς καὶ ξένον « τὸν μαινόμενον, τὸν Κρῆτα, τὸν μόγις

- Ἄττικόν. Ἄλλως. οὗτος θάλλινα ποιῶν ἀγγεῖα ἐπλούτησε καὶ ἰππάρχησε καὶ ἐφυλάρχησεν.)
 500. ἰππαραίτων μόνον ἔχων : Ὅρνεον μικρὸν ἢ πυτινή.
 R. ὄρνεον μικρὸν. πυτινή δὲ πλέγμα ἐστίν. V.
 799. εἶτ' ἐξ οὐδενὸς μεγάλᾳ πράττει : (Παρὰ τὰ γραφέντα ἐκ Μυρμιδόνων Αἰσχύλου.) λέγει δὲ ὅτι [ἀρτίως] μέγας ὄρνις γέγονε καὶ οὐχ ὁ τυχών.
 800. ἰππαλεκτρῶν : Ἄντι τοῦ βουλευτή. ὁ γὰρ ἀλεκτρῶν ἐν τοῖς ὄρνισιν ἐντιμώτατος.
 801. [ταυτὶ τοιαυτὶ : Κορωνίς εἰσιόντων αὐθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικὸι τρίμετροι ἀκατάληκτοι ν'. μετὰ δὲ τὸν ἰθ' στίχον κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.] [ἐξῆλθον μὲν οἱ δύο ἕπτερωμένοι καὶ ἀλλήλων χλευάζοντες τὰ σχήματα.]
 802. ὠκυπτεροῖς : Τῶν πτερῶν τὰ μὲν καλεῖται πτεῖλα, τὰ δὲ πτερά, τὰ δὲ ὠκύπτερα.
 803. εἰς εὐτελειαν : Εὐτελεῖς γεγραμμένῳ χηνή.
 804. ἀποτελιμένῳ : Ἄντι τοῦ ἀποκεκαρμένῳ. δύο δὲ εἶδη κωρυᾶς, σκάφιον καὶ κήπος. (τὸ μὲν οὖν σκάφιον, τὸ ἐν χρωῖ ὁ δὲ κήπος τὸ πρό μετώπου κεκοσμηῆσθαι.)
 807. [ταυτὶ μὲν ἠκάσμεθα : Διεσκέμμεθα.] κατὰ τὸν Αἰσχύλου : Ἐκεῖνος γὰρ Λιθυστικὴν αὐτὴν καλεῖ παροιμίαν.
 808. ὅδ' ἐστὶ μύθων τῶν Λιθυστικῶν λόγος, πληγέντ' ἀπράκτω τοκικῶ τὸν αἰετὸν, εἰπεῖν ἰδόντα μηχανὴν πτερωμάτων : τὰδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς ἀισκόμεσθα.
 809. πεποιήκει γὰρ ὁ Αἰσχύλος ἀετὸν τετρωμένον λέγοντα ταῦτα, ἐπειδὴ εἶδε τὸ βέλος ἕπτερωμένον καὶ ἐμπεπαρμένον αὐτῷ. καὶ ἡμεῖς οὖν, φησὶν, οὐχ ὑπ' ἄλλων πάσχομεν ταῦτα, ἀλλὰ τῆ ἐαυτῶν γνώμῃ.
 808. [τοῖς αὐτῶν πτεροῖς : Ὅλον τοῦτο ἐκ Μυρμιδόνων Αἰσχύλου. τὸ δὲ, οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς ἀισκόμεσθα, ἀντι τοῦ, ἑαυτοῖς ταῦτα πεποιήκαμεν.]
 809. ἀγε δὴ τί χρὴ ὄρθῃν : Ἐν τισιν ὄλον ἐν. ἐν ἐνίοις δὲ τὸ ἀγε δὴ τοῦ ἔποπος.
 810. μέγα : Παράδοξον, ὃ οὐκ ὠνόμασταί ποτε. τοῖς θεοῖς : Τοῖς ὄρνισι δηλονότι.
 815. ἴσικε καὶ ἐκ τούτων Σπάρτη πόλις καλεῖσθαι τότε. V.
 816. οὐδ' ἂν χαμεύνην : (Δίδυμός φησιν, οὐδ' ἂν σπάρτον, φ' χρησαίμην,) οὕτω μισῶ τὴν Σπάρτην. χαμεύνη δὲ, ταπεινὴ κλίνη. θθεν καὶ τὸ ὄνομα εἰληφεν. Ἄλλως. οὐδ' ἂν τὴν χαμεύνην ὀνομάσαιμι σπάρτην, εἰ γε κειρίας ἔχοιμι, καὶ μὴ σπαρτίον δεῖσαι μοι αὐτῇ ἐντειναι. [ἢ δὲ χαμεύνη εὐτελής ἐστιν.]
 817. ἢ δὲ κειρία εἶδος ζώης ἐκ σχοινίων, παρεοικὸς ἱμάντι, ἢ δεσμοῦσαι τὰς κλίνας.
 819. ἀντι τοῦ ὑπερήφανον. R.V. Νεφελοκακχγίαν : Παρὰ τὰς νεφελὰς καὶ τὸν κόκκυγα. ἔστι δὲ εἶδος ὄρ-

νέου. χαῦνον δὲ ἀντι τοῦ πλατὺ καὶ μέγιστον. τὰ γὰρ χαῦνα εἰς πλάτος ἀπλούται.

822. Ἰνα καὶ τὰ Θεαγένους : Προείρηται δεῖ πένης οὗτος, ἔλεγε δὲ ἑαυτὸν πλούσιον. εἰσι δὲ ἄλλοι δύο Θεαγένεις, εἷς μὲν ὁ περὶ Ὀμήρου γράφας, ἕτερος δὲ ὁ ἐπὶ μαλακίᾳ σκωπτόμενος. (Ἄλλως. λέγεται ὅτι μεγαλέμπορος τις ἐβούλετο εἶναι, περατῆς ἀλαζῶν, ψευδοπλούτος. ἐκαλεῖτο δὲ καπνός, ὅτι πολλὰ βυττοσχοούμενος οὐδὲν ἐτέλει. Εὐπολις ἐν Δήμοις.)

823. τὰ τ' Αἰσχίνου γε ἅπαντα : Καὶ οὗτος πένης, ὁ θρυπτόμενος καὶ αὐτὸς ἐπὶ πλούτῳ, καὶ λέγων ἑαυτὸν πλούσιον. ἦν δὲ Αἰσχίνης Σελλοῦ. ἔλεγον δὲ ἐκ μεταφορᾶς τοὺς τοιοῦτους Σελλούς. καὶ τὸ ἀλαζονεύεσθαι δὲ σελλίζειν.

824. τὸ Φλέγγας πεδίον : Ἐξῶθεν ὑπακουστέον τὸν ἢ διασαφητικὸν σύνδεσμον. βέλτιον, φησὶ, πιστεύειν τὰ χρήματα τούτων ἐν Νεφελοκακχγίᾳ ἀποκεισθαι, ἢ εἰς τὸ Φλέγγας πεδίον. διαβάλλει δὲ αὐτὸ ὡς κακῆιον πεπλασμένον ὑπὸ τῶν ποιητῶν. ἔστι δὲ τῆς Θράκης πεδίον. Δίδυμος δὲ φησὶ, διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν ὀνομάτων τῆς Φλέγγας καὶ τῆς Νεφελοκακχγίας.

825. καθ' ὑπερηκόντισαν : Δέον εἰπεῖν κατεπολέμησαν, φησὶ τοῖς ἀλαζονεύμασιν αὐτῶν ὑπερεβάλλοντο αὐτούς.

827. τῷ ξανοῦμεν τὸν πέπλον : Τῇ Ἀθηνᾶ πολιάδι οὕτῃ πέπλος ἐγίνετο παμποικίλος, ὃν ἀνέφερον ἐν τῇ πομπῇ τῶν Παναθηναίων.

(828). τί οὐκ Ἀθηναῖαν : Ὅτι τὴν θεὸν οὕτως ἔλεγον Ἀθηναίαν. διὸ καὶ τὴν πολιτὴν οὐκ Ἀθηναίαν, φεύγοντες τὴν ὁμωνυμίαν, [ἀλλ' ἀστήν. φαίνονται 30 μῆντοι καὶ τὴν πολιτὴν Ἀθηναίαν λέγοντες πανταχοῦ].

829. καὶ πῶς ἂν ἐτι γένοιτο : Ἐὰν τὴν Ἀθηνᾶν στήσωμεν πολιοῦρον γυναῖκα οὖσαν.

831. οὗτος διεβάλλετο ὡς γυναικώδης. R. ὡς γυναικώδης οὗτος κωμωδεῖται. V.

832. τῆς πόλεως τὸ Πελαργικόν : Ὅτι Ἀθήνησι τὸ Πελαργικὸν τεῖχος (ἐν τῇ ἀκροπόλει), οὗ μὲν ηται Καλλίμαχος [fr. 283] ἢ Τυρσηῶν τεύχισμα Πελαργικόν.

833. ὄρνις ἀφ' ἡμῶν : (Μήποτε νῦν) τὸν ἀλεκτρῶνα λέγει (Μῆδος γὰρ λέγεται Ἄρεως δὲ νεοττός, ἐπεὶ ἀλκιμος καὶ μάχιμος.)

835. Ἄρεως νεοττός : (Νεοττοὶ τινες ἀλεκτρῶνες λέγονται ὡς καὶ Μηδικαί. ἴσως δὲ τις ἦν καλὸς παῖς νεοττός τοῦνομα, πρὸς ὃν παίζει, ὃ νεοττὸ δέσποτα. οὕτω Δίδυμος. Ἄλλως.) ἐπεὶ μάχιμος ὁ ἀλεκτρῶν. φασὶ δὲ αὐτὸν ἄνθρωπον ὄντα κατασταθῆναι ὑπὲρ Ἄρεως ἐν τῷ οἴκῳ Ἡφαίστου, τηρεῖν αὐτοῦ τὴν ἀφίξιν διὰ τὴν μοιχείαν τῆς Ἀφροδίτης. ὁ δὲ ἀπεκομήθη. φωραθεὶς οὖν ὁ Ἄρης, εἰς τὸ τοιοῦτον αὐτὸν μετέβαλεν ὄρνεον ὡς ἡμεληκότα τῆς φυλακῆς. [ὁ δὲ μεμνημένος, τὴν ὄραν ἐκείνην ἀρχεται ἄδειν, τὴν τοῦ ἡλίου προαισθόμενος ἀνοδόν, καθ' ἣν ὁ Ἡφαίστος εἰώθει ἐπιπνῆσαι οὐρανὸν οὐραδῆς.]

238. ὦσθ' ὁ θεὸς ἐπιτήδειος : Δίδυμος φησι τὸ Πελαργικὸν τεῖχος ἐπὶ πετρῶν κείσθαι. (Ἄλλως. τὸ Πελαργικὸν καὶ αὐτὸ τραχύ. ἀλλὰ διὰ τί ἐπιτήδειος ἐπὶ πετρῶν οἰκεῖν, εἴπερ ἀλεκτρυὼν ἐστίν, εἰ μὴ τὸν παλαργόν, ἅμα παίζων καὶ πρὸς τὸ ὄνομα; ἀλλὰ διὰ τί Περσικόν, ἢ Ἄρεος νιοττός;)

239. χάλιας : Αἰθίας. V.

ἀποδὲς ὄρασον : Κυρίως πύσσωσαι. ὄρη γὰρ παρ' Ἰωσὶν ἢ πύσσα. (σημαίνει δὲ καὶ τὸ σπαργᾶν ὄρηζε-
10 σθαι. νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ μάλαζον. Εὐπολις Προσπαλιότις « ἢ κηλὸν ὄρηάζειν τινά. »)

240. (κατάπεσ' ἀπὸ τῆς κλίμακος : Τοῦτο ἐκθλιψιν πέπονθε τοῦ κατάπεσε δευτέρου ἀορίστου. οὐ γὰρ ἐν-
χρήσει τὸ ἔπεσα, ἵνα καὶ τὸ πέσον.)

241. τὸ πῦρ ἐγκρυπτ' αἶε : (Ἴνα σχῆ αὐτὸ, εἰ χρεῖα γενήσεται φυλακῆς.) εἰώθασι γὰρ ἐν ταῖς φυλακαῖς πυρκαϊῆς καίειν.

242. κωδωνοφορῶν : Οἱ περίπολοι αἱ τὰς φυλακὰς περισκοποῦντες ἐρχόμενοι ἐπὶ τοὺς φύλακας κώδωνας
243 εἶχον, καὶ διὰ τούτων ἐφόφον, πειράζοντες τὸν καθεύ-
δοντα, καὶ ἵνα οἱ φυλάττοντες ἀντιφθέγγωνται. (μή-
ποτε δὲ παρακωμῶδει τὸν Εὐρύπιδου Παλαμῆδην οὐ
πρὸ πολλοῦ δεδιδασμένον.)

244. εἰς θεοὺς ἄνω : Ἐπεὶ μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ
245 ἐστὶν ὁ ἀήρ.

246. οἰμῶκε παρ' ἐμέ : Παίζων τοῦτό φησιν, ἐπειδὴ εἶπεν αὐτῷ παρ' ἐμέ.

247. πομπεύσοντα. R.

248. τὴν χερνίδα : Ἀντὶ τοῦ τὸ ὕδωρ. [Δημοσθένης
30 [p. 618] « καὶ χερνίδων καὶ κανῶν ἀψόμενον. » εἴη δ' ἂν ἀπὸ εὐθείας τῆς χερνίψ.]

249. [ἄμορροθῶ : Κορωνίς καὶ εἰσθεσις μετὰ χοροῦ καὶ στροφῆ κώλων διαφθῶν θ'. ὦν τὸ α' περίοδος ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαικῆς καταληκτικῆς. τὰ ἐξῆς
35 τρία τροχαικά, τὸ μὲν ἐφθημιμερές, τὸ δὲ πενθημι-
μερές, τὸ δ' ἀκατάληκτον διμετρον, ὡς καὶ τὸ ὄγδοον. τὸ γ' ἀναπαιστικὴ βᾶσις. τὸ δ' ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές καὶ τὸ θ'. τινὲς δὲ προστιθέασιν καὶ « φῶδάν. » ὅφ' ὁ κορωνίς.]

250. (ἄμορροθῶ : Σοφοκλέους ἐκ Πηλέως, ἀντὶ τοῦ, τὸ αὐτὸ φρονῶ. ἄμορροθεῖν δὲ κυρίως τὸ ἅμα καὶ συμ-
φῶως ἐρέσσειν. νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ συνεργῶ τῆ εἰς θεοὺς θυσίᾳ.)

251. συμπαραινέας ἔχω : Ἀντὶ τοῦ συμπαρήνεσα.

252. προσόδια μεγάλα : (Ἀπὸ τῶν προσόδων.) οὕτω δὲ ἔλεγον τὰς προσαγομένας τοῖς θεοῖς πομπὰς, καὶ προσόδια τὰ εἰς πανηγύρεις τῶν θεῶν ποιήματα παρὰ τῶν λυρικῶν λεγόμενα.

253. Πυθιάς βοά : Βοᾷ ὁ ἀλητής. εἴρηται ὅτι ἐπὶ ταῖς θυσίαις ἤθλου. Ἄλλως. ἢ μετ' αὐλοῦ γινόμενη βοή. τὸ Πύθιον μέλος. ἔνθεν καὶ πυθαύλης γίνε-
30 ται. οὕτω δὲ ἔλεγον τὸν παιᾶνα. καὶ τοῦτο δὲ ἐκ Πηλέως.

254. Χαῖρις φῶδάν : Ὡς αὐτομάτως ἐπιόντος αὐτοῦ

ταῖς αὐχλαῖς. ἦν δὲ [ὁ Χαῖρις οὖτος] κιθαρωδὸς ψυχρὸς καὶ γέγονεν ἀλητής. μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Φερεκράτης ἐν Ἀγρίοις « φέρ' Ἴδω κιθαρωδὸς τίς « κάκιστος ἐγένετο; (ὁ Πεισίου Μέλης. μετὰ δὲ Μί-
« λητα τίς; ἐχ' ἀτρέμ', ἐγῶδα, Χαῖρις. » ἐστὶ καὶ) ἔτα-
5 ρος ἀλητής, οὗ μνημονεύει Κρατίτος ἐν Νεμέσει.

255. [παῦσαι σὺ : Εἰσθεσις συστηματικὴ ἀμοιβαίας ἐξ περιόδου ἔχουσα. τῆς δὲ πρώτης στίχοι τρεῖς ἰαμβικοὶ ἀκατάληκτοι. καὶ ἐν ἐκθέσει ἕτερος ὁμοίως. ὅφ' ὄν παράγραφος.] ἔξεισιν ἱερέα καὶ ἀλητῆν ἔχων. 10

256. [οὐπω κόρακ' εἶδον : Ἴσως ὡς μέλανα σκώπτει. εἴκοι δὲ ὁ ἀλητῆς διεσκευάσθαι εἰς κόρακα. φόρβιον δὲ ἐστὶ τὸ περιεκείμενον τῷ στόματι τοῦ ἀλητοῦ δέρμα, ἵνα μὴ σχισθῆ τὸ χεῖλος αὐτοῦ.]

(ἐμφορβιωμένον : Φορβεία ἐστὶν ὁ χαλινός. Ἡρω-
15 διανός ἐν τῇ βίβλῳ φησὶ τῆς Ὀδυσσεϊακῆς προσωδίας τὸ φορβεία διὰ τῆς εἰ διφθόγου γράφεσθαι καὶ δξυτόως.)

257. [δράσω τὰδ' ἄλλα : Ἡ δευτέρα περίοδος κώλων καὶ στίχων ἐστὶ δέκα. ὦν ὁ πρῶτος ἰαμβικός 20 τρίμετρος ἀκατάληκτος. τὸ β' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτων καὶ σπονδαίου. τὸ γ' ὁμοίον ἐξ ἐπιτρίτων καὶ αὐτὸ τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ τέταρτον ὁμοίον διμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ε' καὶ γ' διμετρον βραχυκατάληκτα τροχαικά. ὁ ζ' ὁμοίον τῷ α', τὸν β' ἔχων πόδα χορῶν. τὸ η' ὁμοίον τῷ γ'. τὸ θ' ἀναπαιστικὸν ἐφθημιμερές. τὸ ι' Ἴωνικὸν ἀπὸ μεζῶνος τρίμετρον βραχυκατάληκτον. ἐν ἐκθέσει δ' ἰαμβος τῷ πρώτῳ ὁμοίως. ὅφ' ὄν παράγραφος.]

258. τῇ Ἐστία τῇ ὀρνθειῷ : Ἐμμήσατο τὰ τῶν 30 ἀνθρώπων ἦθη. καὶ γὰρ ἔθος ἀπὸ τῆς Ἐστίας ἀπάρχεσθαι (ἐν ταῖς θυσίαις). ἐμίξε δὲ τὰ ἐπίθετα τῶν θεῶν τοῖς ὀρνθεῖς, Ἐστία ὀρνθειῷ καὶ ἰκτῖνῳ ἐσιούχῳ.

259. (ὦ σουνιέρακα : Ἐπεὶ περὶ ὀρνίθων ὁ λόγος, ἀντὶ τοῦ Σουνιέρατος. φαίνεται δὲ εἶναι Ποσειδῶνος 35 τὸ ἐπίθετον. καὶ ἐν Ἰππεῦσι [580] « ὦ δελφίνων μεδέων Σουνιέρατος. » παρὰ τὸ ἐν τῷ Σουνίῳ ἄκρω τῆς Ἀττικῆς τὰς εὐχὰς καὶ τὰς ἀράς δέχεσθαι.) [Πελαργικὴ δὲ, ἀντὶ τοῦ Πελασγικῆ. ἅμα δὲ ἴσως καὶ παρὰ τὸν πελαργόν, καὶ ὅτι ὁ Ποσειδῶν πελάγους ἕρρος.]

260. οὐκέτι Κολαινίς : (Παρὰ τὴν τῆς φωνῆς ὁμοίότητα Ἄρτεμιδι ἐπώνυμον ἢ Κολαινίς. Μεταγένης δὲ ἐν Αὔραις « τίς ἢ Κολαινίς Ἄρτεμις; ἱερεὺς γὰρ ὦν τετύχηκα τῆς Κολαινίδος. » φησὶ δὲ Ἑλλάδικος Κόλαινιν Ἐρμού ἀπόγονον ἐκ μαντείου ἱερὸν ἰδρύσασθαι 45 Κολαινίδος Ἄρτεμιδος. καὶ Φανόδημος ἐν τῇ δ'. Εὐφρόνιος δὲ φησιν ὅτι ἐν Ἄμαρύνῳ ἢ Κολαινίς, διὰ τὸ τὸν Ἀγαμέμνονα θύσαι αὐτῇ ἐκεῖ κρῖον κῆλον. ἐπὶ ταύτης δὲ Καλλίμαχος [fr. 76] λέγει

τὴν ὠγαμέμνον, ὡς ὁ μῦθος, εἰσατο,
τῆ καὶ λπούρα καὶ μόνωπα θύετα.

80

τοῦτο δὲ μήποτε ἐσχεδιάσται. οἱ γὰρ Μυρρινούσιοι Κολαινίδα ἐπονομάζουσι τὴν Ἄρτεμιν, ὥσπερ Πει-

ραϊεὶς τὴν Μουνοχίαν, Φιλαΐδαι δὲ τὴν Βραυρωνίαν. — Ἄλλως.) ἐπαίξε πάλιν, κολιναὸν γὰρ εἶδος ὄρνέου, διὸ φησὶν Ἄρτεμιν ὀρνιθεῖαν καλεῖσθαι. ἔστι γὰρ καὶ Ἄρτεμις Κολαινίς. R.V.

8 Ἄκαλανθὶς Ἄρτεμις : Ἡ κύων, παρὰ τὸ αἰκάλλειν ἴσως τοὺς γνωρίμους, ὀλακτεῖν δὲ τοὺς ξένους. ὅθεν κώδωνα προσεγορεύει αὐτὴν Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ [1078], ὅτι ἐπιειγομένη τυφλά τίκτει. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὄρνέου ἀκαλανθίς.

10 874. [καὶ φρυγίω : Ἡ τρίτη περίοδος κώλων καὶ στίχων ἐστὶν ἑπτὰ. ὧν τὸ α' χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ β' δακτυλικὸν πενθήμερες. τὸ γ' ἐφθήμερες. τὸ δ' ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ε' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἔχον τὸν
15 β' πόδα τριβραχύν, εἰ δὲ βούλει, Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάτ-
τονος, τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος. τὸ ς' ἀνα-
παιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ζ' ἰαμβικὸν ἐφθ-
ήμερες. ἐν ἐχέσει ἰαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος. ὑφ'
ὄν παράγραφος].

20 καὶ φρυγίω Σαβάζιω : (Παίζει πρὸς τὸ ὄνομα, ἐπεὶ οἱ Φρύγες τὸν Σαβάζιον τιμῶσι. τίς δὲ ἐστὶν οὗτος ὁ θεὸς ὁ Ἡρακλειώτης περὶ Ἡρακλείας ἐν τῷ β' φησὶν οὕτως α' φαίνεται γὰρ ἐξ ὧν εὐρίσκομεν συλ-
25 « λογίζονται πολλαχόθεν ὅτι Διόνυσος καὶ Σαβάζιος
« εἷς ἐστὶ θεὸς, τυχεῖν δὲ τῆς προσηγορίας ταύτης παρὰ
« τὸν γινόμενον περὶ αὐτὸν θειασμὸν. τὸ γὰρ εὐάζειν
« οἱ βάρβαροι σαβάζειν φασίν. ὅθεν καὶ τῶν Ἑλλήνων
« τινὲς ἀκολοθοῦντες τὸν εὐασμὸν σαθασμὸν λέγου-
« σιν. » Ἄλλως.) παίζει πρὸς τὸ ὄνομα, ἐπεὶ Φρύ-
30 γες τὸ εὐάζειν σαβάζειν φασὶ καὶ ἐξ οὗτου Σαβάζιον
τὸν Διόνυσον λέγουσι. σάβους δὲ ἔλεγον καὶ τοὺς ἀφι-
ρωμένους αὐτῷ τόπους καὶ τοὺς βράχους τοῦ θεοῦ. ὁ
αὐτὸς δὲ Ὑάς καὶ Εὐάιος καλεῖται. (ἔστι δὲ καὶ εἶδος
35 ὄρνέου, ὃ καλεῖται φρυγίλος. παρὰ τοῦτο οὖν ἐπαίξε
τὸν Διόνυσον ὀρνιθεῖον φάσκων τιμᾶσθαι. Ἄλλως.
ἐπεὶ Φρυγῶν ὁ θεὸς. καὶ ἐν Ὀραις

τὸν Φρύγα, τὸν αὐλητήρα, τὸν Σαβάζιον.)

(878). καὶ στρουθῶ μεγάλη : Ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς στρου-
θοκαμηλοῦ τὸ μεγάλη προσετίθεσαν. ἐπαίξε δὲ διὰ τὸ
40 μέγεθος [τῆ ῥέα ταύτην προσεϊκάσας.]

877. Κυβέλη : Κυβέλην φασὶ τὴν Ῥέαν, παρὰ τὰ
Κύβελα ὄρη. ὀρεῖα γὰρ ἡ θεάς. διὸ καὶ ἐποχεῖται λεόν-
των ζεύγει. τὸ δὲ μῆτερ Κλεοκρίτου, παρ' ὑπόνοιαν
ἐπήγαγεν, βουλόμενος αὐτὸν διαβάλλειν ὡς στρουθό-
45 ποδα, τουτέστι μεγαλόπουν. ἐκωμωδεῖτο δὲ ὡς ξένος
καὶ δυσγενής. Σύμμαχος προείρηκεν ὅτι ξένος καὶ
τάχα ὑποκριτής. νῦν δὲ ἐμφαίνεται, ὅτι καὶ τὴν ὄψιν
στρουθώδης. ὃ δὲ Δίδυμος μῆτέρα Κλεοκρίτου, ὅτι ὡς
(γυναικίας καὶ) κίναϊδος κωμωδεῖται. ἐν δὲ τοῖς μυστη-
50 ρίοις τῆς Ῥέας μαλαχοὶ πάρισι. καὶ ἴσως ἕτερος ἂν εἴη
τοῦ παρ' Εὐπόλιδος ἐν Δήμοις καὶ Κόλαξι.

(στρουθὴ μῆτερ : Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ [I. Δ, 186]

βῆσ' 10. Ἰρι ταχεῖα τὸν Ἐκτορι μῦθον ἔπισπε

ἐπιμερισμῶ φησὶ τὸν Χάρητα λέγειν βαρύνειν Ἄττι-
κοὺς τὸ στρούθος, ὁμοίως καὶ ἐν τῷ ἑκκαίδεκάτῳ τῆς
καθόλου λέγων καὶ Τρύφωνα μεμνησθαι ἐν δευτέρῳ
περὶ Ἄττικῆς προσωδίας.)

880. Χίοισιν ἦσθη : Καὶ τοῦτο ἀφ' ἱστορίας ἔλαβεν. 5
ἤρχοντο γὰρ Ἀθηναῖοι κοινῇ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ἑαυτοῖς
τε καὶ Χίοις, ἐπειδὴ ἔπεμνον οἱ Χιοὶ συμμάχους εἰς
Ἀθήνας, ὅτε χρεῖα πολέμου προσῆν. (καθάπερ Θεό-
πομπος ἐν τῷ ιβ' τῶν Φιλιππικῶν φησὶν οὕτως « οἱ
« δὲ πολλοὶ τοῦ ταῦτα πράττειν ἀπέειχον. ὥστε τὰς εὐ- 10
« χὰς κοινὰς καὶ περὶ ἐκείνων καὶ σφῶν αὐτῶν ἐποιοῦντο,
« καὶ σπένδοντες ἐπὶ ταῖς θυσίαις ταῖς δημοτελέσι
« ὁμοίως ἤρχοντο τοῖς θεοῖς Χίοις διδόναι τάγαθὰ καὶ
« σφῖσιν αὐτοῖς. » λέγει δὲ περὶ τῆς Χίου καὶ Εὐπόλις ἐν
Πόλεσιν 15

αὕτη Χίος, καλὴ πόλις.

πέμπει γὰρ ἡμῖν ναὺς μικρὰς, ἀνδρας ὅ' ὅταν δεήσει,
καὶ τὰλλα πειθαρχεῖ καλῶς, ἀπληκτος ὥσπερ ἱππας.

τὰ αὐτὰ τοῖς Θεοπόμου καὶ Θρασύμαχος φησὶν ἐν τῇ
μεγάλῃ τέχνῃ. ὃ δὲ Ὑπερίδης ἐν τῷ Δηλιακῷ καὶ ὅτι 20
Χιοὶ ἤρχοντο Ἀθηναίους δεδήλωκεν.)

882. [καὶ ἦρωσι καὶ ὄρνισιν : Ἡ τετάρτη περίοδος
κώλων καὶ στίχων ὀκτώ. ὁ α' ἀντισπαστικὸς τετράμε-
τρος βραχυκατάληκτος. ὁ β' Ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος τρί-
μετρος καταληκτικός. τὸ γ' ὅμοιον δίμετρον ὑπερκατά- 25
ληκτον ἐκ παίωνος. τὸ δ' ὅμοιον δίμετρον ἀκατάληκτον.
τὸ ε' χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, εἰ δὲ βούλει,
δακτυλικὸν τρίμετρον. τὸ ς' ὅμοιον δακτυλικὸν ἐφθ-
ήμερες. τὸ ζ' χοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν. τὸ
ὄρνισιν ἰαμβικὸν πενθήμερες. ὑφ' ὃ παράγραφος.] 30

883. καὶ πελεκᾶντι : Μήποτε πελέκας προενεκτέον
ὡς ἀλβίας. ὃ δὲ πελεκίνος τῷ πελεκᾶντι προσέριπται
πελεκᾶν μέντοι πελεκάνος κοινῶς, πελεκᾶς πελεκᾶντος
Ἄττικῶς. πελεκᾶς πελεκᾶ Δωρικῶς.

884. καὶ φλέξιδι : Ἐπισκεπτέον περὶ τούτων ἐκ τῆς 35
τῶν ἱστορίας, τίς ὁ τέτραξ καὶ φλέξις καὶ ἐλα-
σᾶς. ἢ γὰρ βάσκα καὶ καταρράκται εἰσι παρὰ Καλλι-
μάχῳ ἀναγεγραμμένα. (καὶ ἀντὶ ἐδωλίω εἰδώλιος.)
ὃ δὲ αἰγίβαλλος, οὐτ' ἐρισάπιγξ. ἔστι δὲ ὑπὸ τὸν ἰε-
ρακα. οὕτως δὲ ὀνομάσθη, ὡς τινες, παρὰ τὸ ἐξ αἰγὸς 40
τεθηλακέναι.

889. [παῦ' ἐς κόρακας : Ἡ πέμπτη περίοδος ἐκ στί-
χων ἐστὶν ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ς'. ἐπὶ
τῷ τέλει παράγραφος.]

890. [ἐπὶ ποῖον : Τοῦτο εἰς διαβολὴν τοῦ χορηγοῦ, 45
ὅτι μικρὸν δέδωκεν ἱερίων.]

891. ἀλαιοῖτους : Εἶδος ἀετοῦ [ὁ ἀλαιοῖτας] ἐν θαλάσ-
σῃ διαιτώμενος.

893. ἀπελθ' ἀφ' ἡμῶν καὶ σὺ καὶ τὰ στέμματα :
Πρὸς τὸν ἱερέα λέγει, ὡς μικροῦ ἀντος τοῦ ἱερείου καὶ 50
μὴ δυναμήνου πρὸς τὴν θυσίαν αὐτοურγησῆαι.

896. [εἴτ' αὐθὶς αὐτ' ἄρα σοι : Ἡ ς' περίοδος ἐν ἐκ-
θεσει κώλων ἐστὶν ὀκτώ. τὸ α' χοριαμβικὸν δίμετρον

καταληκτικόν. τὸ β' τροχαϊκὸν ἐφθήμερες. τὸ γ' δακτυλικὸν δίμετρον τοῦ β' ποδὸς προκελευσματικῷ. τὸ δ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον τῶν α' καὶ β' ποδῶν χορείων. τὸ ε' ὅμοιον ἐκ χορείων. τὸ ζ' τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν τοῦ α' ποδὸς χορείου. ὁ ζ' ἰαμβικός τρίμετρος ἀκατάληκτος. τὸ η' Ἴωνικὸν ἀπ' ἐλάττωνος δίμετρον ὑπερκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ.]

898. εἰ καὶ ἐνὶ μόνῳ ἀρκέσει τὸ ἄσμα. R.

899. μάκαρας ἓνα τινὰ : Εἰπὼν πληθυντικῶς ἔλαθε τὸ ἐνικὸν λέγων ἓνα.]

902. γένειόν ἐστι καὶ κέρατα : Ἐπὶ τῶν ἱερείων τῶν μὴ ἐχόντων σάρκα τοῦτο φησιν. ἔστι δὲ παροιμιῶδες, ὡσεὶ ἄλεγε, τρήχεα καὶ κέρατα.

903. [θύοντες εὐζώμεσθα : Εἰσθεσις ἐτέρας περιόδου ἀμοιβαίας κώλων καὶ στίχων ἡ'. ὦν οἱ α', ε', θ', ι' καὶ οἱ τελευταῖοι ἐξ ἰαμβοί. οὗτοι μὲν ἀκατάληκτοι τρίμετροι. ὁ δὲ δ' ἐφθήμερης. ὁ δεύτερος χοριαμβικός τρίμετρος καταληκτικός, τὸν πρῶτον ἔχων πῶδα πεντασύλλαβον. τὸ γ' τροχαϊκὸν πενθήμερες. ὁ ε' Ἴωνικός τετράμετρος βραχυκατάληκτος. τὰ ζ', ια' δακτυλικὰ, τὸ μὲν πενθήμερες, τὸ δὲ τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισυλλαβίαν. τὰ η', ιβ' ἀναπαιστικὰ ἐφθήμερη. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

904. Νεφέλοκοκυγίαν τὴν εὐδαίμονα : Ἐρχεται τις ποιητὴς ὡς ἐπὶ νεοκτίστου πόλεως ἐγκώμια λέγων.

911. δούλος ὦν κόμην ἔχεις : Διὰ τὸ θεράπων, δούλος εἶπεν. ἦν δὲ τῶν ἐλευθέρων τὸ κομῆν.

913. περισσὰ τινὲς ταῦτα. R. (θεράποντες ὄτρηροι : Ἐπειδὴ ὄτρηροι ἐπὶ τῶν θεραπόντων λέγεται. ἐπιπτεροῦτο δὲ καὶ ὁ Μαργίτης τοῦ Ὀμήρου εἶναι. ἐν ᾧ εἶρηται

Μουσῶν θεοάπων καὶ ἐκθλόου Ἀπόλλωνος.)

915. οὐκ ἐτὸς ὄτρηρον : Παίζει παρὰ τὸ ὄτρηροι, ὅτι τετρημένον ἦν αὐτοῦ καὶ τὸ ἱμάτιον.

918. κύκλια τε πολλὰ : Τὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἔχοντα, ταῦτα κύκλια ἔλεγον. ἀντὶ τοῦ ἂ αἱ παρθένοι ἦδον. κύκλια δὲ καλοῦνται μέλη, τὰ ἐπεκτεταμένα. ἔστι δὲ διηγηματικόν. (Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ κατὰ τεχνα. ποικιλία ὄντων ἕμνου, παιῶνας, προσόδια, καὶ τὰ λοιπὰ τούτοις παραπλήσια. προπερισπωμένους δὲ τὸ ὄνομα, τὰ παρθενεῖα. ἔστι δὲ τὰ εἰς παρθένοὺς ἀδόμενα.)

920. [ταυτὶ σὺ : Ἐντεῦθεν διαιρεῖται τὰ πρόσωπα εἰς συστηματικὰς περιόδους ἀμοιβαίας ἡ'. καὶ ἔστιν ἡ πρώτη περίοδος στίχων ἰαμβικῶν τρίμετρων δ'. ἡ β' στίχων καὶ κώλων ζ'. ὦν ὁ πρῶτος χοριαμβικός τρίμετρος καταληκτικός. τὸ β' ὅμοιον δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸν δεύτερον ἔχων πῶδα πεντασύλλαβον. τὸ τρίτον περίοδος ἐξ ἰαμβικῆς καὶ τροχαϊκῆς βάσεως. τὸ δ' ἀσυνάρτητον ἐξ ἀναπαιστικῆς καὶ ἰαμβικῆς βάσεως. τὸ ε' τροχαϊκὴ βᾶσις ἐκ χορείων. τὸ ζ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον εἰ δὲ βούλει, Ἴωνικὸν ἐφθήμερες.

τὸ ζ' Ἴωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. ὅφ' ὁ παράγραφος.]

922. οὐκ ἄρτι θύω : Πρὸς τὸ ἔθος. εἴρηται δὲ πρότερον ὅτι ἐπὶ ἐνεστώτος. σαφὲς δὲ ὅτι τὰ ὀνόματα τῶν παιδῶν ἐτίθεσαν τῇ δεκάτῃ.

924. ἀλλὰ τις ὠκεία Μουσῶν : Ἡ τῶν Μουσῶν φάτις ταχεῖά ἐστιν, ὡς ἴππος ὠκεία. ἦτοι δὲ καθολικῶς λέγει, ἐπεὶ πτερόντα τὰ ἐπη καὶ ταχέως διαγγέλλοντα τὰ πράγματα, ἢ πρὸς ἑαυτὸν ταχέως γράφοντα τὰ ποιήματα.

926. σὺ δ' ὦ πάτερ κτίστορ : Ἐκ τῶν Πινδάρου ὑπορχημάτων [fr. 71] « ζύνες δ' τι λέγω ζαθέων ἱερῶν ἐπώνυμε πάτερ κτίστορ Αἴνας. » ἐπειδὴ ὁ Ἴερον ἐκτίσεν αὐτήν.

929. παίζει πρὸς τὸ Πινδαρικόν. τῇ γὰρ κεφαλῇ ἐπινεύουσιν οἱ βασιλεῖς. R. V.

930. ἐμὴν τῆν : Χλευάζει τῶν διθυραμβοποιῶν τὸν συνεχῆ ἐν τοῖς τοιοῦτοις Δωρισμῶν, καὶ μάλιστα τὸν Πινδάρου, συνεχῶς λέγοντα ἐν ταῖς αἰτήσεσι τὸ ἐμὴν.

931. [τοῦτ' παρέξει : Ἡ τρίτη περίοδος στίχων ἐστὶν ἰαμβικῶν τρίμετρων ἀκατάληκτων πέντε. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

932. σὺ μέντοι σπολάδα : Πρὸς τὴν σπολάδα, ὅτι διφθέρα ἡποιοῦν. Σοφοκλῆς Αἴαντι Λοκρῷ « καταστίκτου « κυνὸς σπολάς Αἰδύσσα παρδαληφόρον δέρος. » Καλίστρατος δὲ, ὅσον ἐφαπτον δερμάτινον. Εὐφρόνιος δὲ, χιτῶνα δερμάτινον. παρήχηθ' ἰσως ἐκ τοῦ ἐπιφέρεσθαι, (οὐκ ἐξὸν ἐνεζῶσθαι διφθέραν. τὸ δὲ Σοφοκλείου ἐπὶ τοῦ δέρματος εἴρηται τοῦ κρεμαμένου πρὸς τῇ τοῦ Ἀντήνορος οἰκία.)

935. πάντως δέ μοι βίγῶν : Ὡς μὴ ἀρκουμένου αὐτοῦ μόνῃ τῇ σπολάδι ὁ Πεισιθέαιρος φησι, μετὰ τὸ ἀποδύσασθαι τὸν ἱέρα. τὸ δὲ βίγῶν Δωρικόν ἐστὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς ω, βίγῶν βίγῶν.

936. [τόδε μὲν οὐκ ἀέκουσα : Ἡ δ' περίοδος κώλων ἐστὶ παιωνικῶν μεμιγμένων κρητικῶς καὶ παλιμβάχχειος τεσσάρων. ὦν τὸ α' τρίμετρον καταληκτικόν. τὸ β' τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ β' ποδὸς παλιμβάχχου. τὸ τρίτον δίμετρον ἀκατάληκτον διὰ τὴν ἀδιάφορον. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχους ἰαμβικούς τρίμετρος ἀκατάληκτος. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἐξῆς δ' ἡ ε' περίοδος κώλων ἀναπαιστικῶν πέντε. ὦν τὸ πρῶτον δίμετρον καταληκτικόν, τοῦ πρώτου ποδὸς πεντασύλλαβου. τὸ β' πενθήμερες, ὃ καλεῖται δογμαϊκόν. τὸ τρίτον Ἴωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς πεντασύλλαβου. τὸ δ' ὅμοιον. τὸ ε' δίμετρον βραχυκατάληκτον παιωνικόν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

940. ὡς ἐπιμένοντος τοῦ ποιητοῦ καὶ ἄνοχλοῦντος αὐτοῖς τοῦτο φησι. V.

941. Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις : Καὶ ταῦτα παρὰ τὰ ἐκ Πινδάρου [fr. 72]. ἔχει δὲ οὕτως « Νομάδεσσι « γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλάται Στράτων, ὅς ἐμαξοφόρητον « οἶκον οὐ πέπαται. » λαβῶν δὲ ἡμίονους παρ' Ἰερίωνος

ἤπει αὐτὸν καὶ ἄρμα. δῆλον δὲ ὅτι χιτῶνα αἰταῖ πρὸς τῇ σπολάδι.)

[942]. ἀλῆται Στρατῶν : (Ἀλῆται ἔφη,) ἐπειδὴ οἱ Σκυθαὶ τῶν χειμῶν διὰ τὸ ἀφόρητον αὐτοῦ ἐπὶ ἀμαξῶν
6 τὰ πράγματα βάλλοντες ἐαυτῶν ἀπαίρουσιν εἰς ἄλλην
χώραν. ὁ μὴ ἔχων δὲ ἐκείσε ἀμαξαν ἄτιμος παρ' αὐ-
τοῖς κρίνεται.

944. ἀκλεῆς ἔβα σπολάς : Ἀκλεῆς, φησὶν, ἡ σπολάς
ἀνευ χιτῶνος (οὔσα. ἀτιμότερος ἀνὴρ. πέπεται δὲ,
10 κέκτηται).

946. [ξυνήμη' εἰ βούλει : Ἡ ἕκτη περίοδος ἠνω-
μένη οὔσα κώλων καὶ στίχων ἐστὶν ἠ'. ὦν οἱ πρῶτοι
τέσσαρες ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. μίαν γὰρ τὰ
δύο πρόσωπα τὴν τοιαύτην ποιῶν περίοδον. τὰ δὲ ἐξῆς
15 τέσσαρα ἀναπαιστικά κῶλα. ὦν τὸ α' ἐφθήμερες. τὸ
β' ἀναπαιστικὴ βάσις. τὸ τρίτον δίμετρον βραχυκατά-
ληκτον, τῶν πρώτων δύο ποδῶν ὄντων προκελευσμα-
τικῶν. τὸ δ' ὁμοιον τῶν δευτέρω. ὑφ' ὃ παράγραφος.]
χιτωνίσκον : Τὸ ὑποκοριστικὸν τῶν χιτῶνος. ἐπεὶ
20 ἀρσενικῶς μόνως χιτῶν λέγεται, ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ χι-
τῶνιον.

947. τῶ Εὐέλπιδι λέγει. R. V.

949. [κᾶς τὴν πόλιν : Ἀπελθὼν ποιήσω τὰ ποιήματα
εἰς τὴν πόλιν.]

950. διαβάλλει τοὺς ποιητὰς ὡς τῶ κόμπῳ τῶν λέ-
ξων ἀπατῶντας, μηδὲν δὲ λέγοντας. R. V.

951. τρομερὰν, κρυερὰν : Ἐπειδὴ ἐν τῶ ἀέρι τὸ
πλάσμα τῆς οἰκοδομῆς ὑποτίθεται, παίζων φησὶ τὸ
τρομερὰν, μὲν, διὰ τὸ ἀστήρικτον κρυερὰν δὲ, τὴν
30 κρύους μεταλαμβάνουσαν, διὰ τὸ ἐπ' αὐτὴν καταράσ-
σειν καὶ τὴν δρόσον καὶ τὴν ψυχρότητα.

952. νιφοβόλα πέδια : Ἄντι τοῦ νιφοβόλου καὶ πο-
λύπορον ὁδὸν κατὰ μεταπλάσμον. μεταπλάσμων δὲ
ἐχρήσατο εἰπὼν νιφοβόλα ὡς ἀπὸ τῆς νιφοβόλος εὐ-
35 θείας. ἐπειδὴ δοκεῖ ἐν τῶ ἀέρι οἰκοδομῆσθαι, παρὰ τὸ
βλάσθαι ὑπὸ τοῦ νιφετοῦ ἐπαιξεν. ἐπίτηδες δὲ ἀδια-
νοήτως λέγει, ὅπως διὰ τοῦ ὄγκου τῶν λέξεων δοκῆ
τινα φαντασίαν ἔχειν.

954. νῆ τὸν Δία : [Ἡ ζ' περίοδος ἐν ἐκθέσει στίχων
40 ἐστὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ε'. ἐπὶ τῶ τέλει δύο διπλαῖ
ἔσω νενεκυϊαί.] πρὸς τὸν ἱερέα φησὶ περιελθε καὶ πε-
ρίρραινε.

957. πεπούσθαι : Ἀκοῦσαι· πέπυσμαι, ἀκήκοα,
ἔμαθον, ἴδον. *Vici.*

959. [εὐφημία ἴστω : Εἴσθεσις περιόδου ἀμοιβαίας
στίχων λς'. ὦν οἱ πρῶτοι ὀκτὼ ἰαμβικοὶ τρίμετροι, οἱ
ἐξῆς δύο ἀσυνάρτητοι παντελῶς καὶ πολυσημαῖστοι,
ἀτάκτως τοὺς πόδας κειμένους ἔχοντες. μιμεῖται γὰρ τὸ
ἀσυνάρτητον τῶν χρησμῶν. οἱ δ' ἄλλοι ὡς οἱ πρῶτοι. οἱ
90 μάντιοι χρησμοὶ ἐπικοί. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεις καὶ τῶ τέ-
λει παράγραφος.] ἔπαιξε πρὸς τὸ εὐφημία εἰπὼν τὸ
μῆ.

961. [μῆ φαύλος φέρε : Ἄντι τοῦ μῆ ἀηδίζου ἐπὶ
τῶ χρησμῷ.]

962. ὡς ἐστὶ Βάκιδος : Τρεῖς Βάκιδες, ὡς Φιλῆτις
ὁ Ἐφέσιος φησιν, οὕτως. Σίβυλλαι δὲ τρεῖς ἐγένοντο.
ὦν ἡ μὲν ἐστὶν, ὡς διὰ τῆς ποιητικῆς φησιν, Ἀπόλλω-
νος ἀδελφή. δευτέρα δὲ ἡ Ἐρυθραία. τρίτη δὲ, ἡ Σαρ-
διανή. καὶ Βάκιδες ὁμοίως τρεῖς, ὁ μὲν ἐξ Ἐλεῶνος
5 τῆς Βοιωτίας, ὁ δὲ Ἀθηναῖος, ὁ δὲ Ἀρκάς. Θεόπομπος
δὲ ἐν τῇ ἐνάτῃ τῶν Φιλιππικῶν ἄλλα τε πολλὰ περὶ
τοῦ Βοιωτοῦ Βάκιδος ἱστορεῖ παράδοξον καὶ ὅτι ποτὲ
τῶν Λακκαδιαιονίων μανείσας (τὰς γυναῖκας) ἐκάθηρεν,
Ἀπόλλωνος αὐταῖς τοῦτον καθαρτὴν δόντος. 10

966. ἀλλ' οὐδὲν οἶόν ἐστ' ἀκούσαι : Ἄλλ' οὐδὲν κω-
λύον ἐστὶ καὶ νῦν ἀκούσαι τῶν χρησμῶν. οὕτως γὰρ
ἔλεγον τὰ λυσitelouonta, οὐδὲν οἶον, οὐδὲν κωλύον.

968. τὸ μεταξύ Κορίνθου : Παρὰ τὸν λεγόμενον χρη-
σμὸν 15

εἰ τὸ μέσον κτήσαιο Κορίνθου καὶ Σικυῶνος.

ἐπεὶ καὶ ἡ πόλις μεταξύ οὐρανοῦ καὶ γῆς ἴδρται.
Ἄλλως. Αἰσώπῳ τῶ μυθογράφῳ χρωσμένη περὶ πλού-
του ὁ θεὸς εἶπεν,

εἰ τὸ μέσον κτήσαιο Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. 20

εὐφορος γὰρ αὕτη ἡ χώρα. τὸ δὲ δλον παῖζει. — λύ-
κους δὲ τοὺς γέροντάς φησι μιμεῖσθαι τὸ ἀσυνάρτητον
τῶν χρησμῶν. R. V.

971. Πανδώρα : Τῆ γῆ. ἐπειδὴ πάντα τὰ πρὸς τὸ
ζῆν δωρεῖται. (ἀφ' οὗ καὶ ζειδωρος καὶ ἀνησιδώρα.) 25

974. ἀντὶ τοῦ γέγραπται ἐν τῶ χρησμῷ. R. λαβὴ,
φησὶ, καὶ σκόπησον. R. V.

978. αἰετὸς ἐν νεφέλῃσιν : Οὐχ ἀπλῶς τοῦτο φησιν,
ἀλλ' ὅτι χρησμός ἦν τοῖς Ἀθηναίοις δεδομένος τοσοῦ-
τον αὐξηθῆσθαι ὅσον αἰετὸς τῶν ἄλλων ὀρνέων ἐν
30 ταῖς νεφέλαις προῦχει. τοῦτον καὶ αὐτὸν εἰς τὸν Πει-
σθέταιρον πλάττεται, ὅπως ἂν τι λάβῃ. (τοῦτου δὲ καὶ
ἐν τοῖς Ἰππεῦσι μὲνιμαί, ὡς εἰς τὴν πόλιν δοκαρῦντος
εἰρησθαι ἐν τοῖς Βάκιδος.)

982. ἀντὶ τοῦ ἐμνημόνευσα. R. V. 35

983. αὐτὰρ ἐπὴν ἀκλήτος : Τῶ αὐτῶ μέτρῳ ἀνα-
πλάττεται καὶ αὐτὸς χρησμός.

984. σπλαγγχεῖν : Σπλάγγων μεταλαθεῖν.

988. μήτ' ἦν Λάμπων ἦ : Χρησμολόγος ὁ Λάμπων.
μήτε, φησὶν, ἐὰν αὐτὸς ἦ ὁ Λάμπων, φείδου αὐτοῦ, 45
ἐὰν λέγῃ, ὅτι καὶ ὡς αἰετὸς γενήσῃ. (Ἄλλως. εἴρηται
[ad v. 621] περὶ Λάμπωνος. ὁ δὲ Διοπίθης νῦν μὲν ὡς
χρησμολόγος, ἐτέρωθι δὲ ὡς κυλλὸς καὶ δωροδόκος.
Σύμμαχος δὲ καὶ μανιῶθ φησὶ.) Σύμμαχος ὅτι Διο-
πίθης ὁ ῥήτωρ ὑπομανιώδης ἦν, ὡς Τηλεκλείδης ἐν 45
Ἄμφικτύσῳ ὅλγον ποιῶν. (παράκειται δὲ καὶ τὰ Φρυ-
νίχου ἐμπροσθεν ἐν Κρόνῳ

ἀνὴρ χορεύει, καὶ τὰ τοῦ θεοῦ καλά.

βούλει Διοπίθῃ μεταδράμω καὶ τύμπανα ;

καὶ Ἄμειφίας ἐν Κόνῳ α ὥστε ποιούντες χρησμοὺς εα
α αὐτοὶ [ιδέσθαι] ἄδεν [Διοπίθῃ τῶ παραμανιόμενῳ.]

992. [ἤκω παρ' ἑμῆς : Εἰσθεσις ὁμοίας ἐτέρας περιόδου ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ἕ. ὢν τελευταῖος

θύσοντας εἰσὶ τοῖς θεοῖσι τὸν τράγον.

5 μετὰ μέντοι τὸν μθ' κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον καὶ μετὰ τὸν νθ' ἀσυνάρτητοι δύο. ὢν ὁ πρῶτος σύγκειται ἐξ ἀνακαιστικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς ὁμοίας βάσεως. ὁ δὲ τοι νθ' σύγκειται ἐξ ἰαμβικοῦ ἐφθήμεμεροῦς καὶ τροχαϊκῆς βάσεως. ὁ δὲ νε' ἐξ ἰαμβικοῦ πενθήμεμεροῦς καὶ ἀνακαιστικῆς βάσεως. ἐπὶ τῷ ἔτελει κορονίς ἐξίστανται τῶν ὑποκοριῶν.]

993. Δίδυμος οὗτος, πρὸς τί ὑποδέσσεται τὸ δεξιόν; τίς ἐστὶν ἡ ἐπίνοια τῆς ὁδοῦ. R.V. (τίς ὁ κόθορονος : Οἶον, τί ὑποδησάμενος πάρει; οὕτω Σύμμαχος πρὸς 15 τὸ τί ὑποδέσσεται τῷ δεξιῷ.)

997. Μέτων : Μέτων ἀριστος ἀστρονόμος καὶ γεωμέτρης. τούτου ἐστὶν ὁ ἐνιαυτὸς ὁ λεγόμενος Μέτωνος. φησὶ δὲ Καλλίστρατος ἐν Κολωνῶν ἀνάθημά τι εἶναι αὐτοῦ ἀστρολογικόν. (Εὐφρόνιος δὲ, ὅτι τῶν δῆμων ἦν ἐκ 20 Κολωνῶν. τούτο δὲ ψεύδος. Φιλόχορος γὰρ Λευκονοέα φησὶ αὐτόν. τὸ δὲ τοῦ Καλλίστρατου δῆλον. ἴσως γὰρ ἦν τι καὶ ἐν Κολωνῶ. ὁ δὲ Φιλόχορος ἐν Κολωνῶ μὲν αὐτὸν οὐδὲν θεῖναι λέγει, ἐπὶ Ἀψεύδους δὲ τοῦ πρὸ Πυθοδώρου ἠλιωτρόπιον ἐν τῇ νῦν οὖση ἐκκλησίᾳ, πρὸς 25 τῷ τείχει τῶ ἐν τῇ πρυκί. μήποτε οὖν τὸ χωρίον, φασὶ τινες, ἐκεῖνο πᾶν, ᾧ περιλαμβάνεται καὶ ἡ πνύξ, Κολωνός ἐστίν, οὐ ἕτερος ὁ μίσθιος λεγόμενος. οὕτως μέρος τι νῦν σύνθεσις γέγονε τὸ Κολωνῶν καλεῖν τὸ ὀπισθεν τῆς μακρᾶς στοᾶς, ἀλλ' οὐκ ἔστι. Μελίτη γὰρ 30 ἔβαν ἐκεῖνο, ὡς ἐν τοῖς ὄρισμοῖς γέγραπται τῆς πόλεως. ἴσως δὲ ἐν Κολωνῶ κρήνην τινὰ κατεσκευάσατο. φησὶν ὁ Φρύνιχος Μονοτρόπῳ « τίς δ' ἐστὶν ὁ μετὰ ταῦτα « ταύτης φροντιῶν; Μέτων ὁ Λευκονοῦς, ὁ τὰς κρή- « νας ἄγων. » καθέεται δὲ καὶ ὁ Μονότροπος ἐπὶ τοῦ 35 αὐτοῦ Χαθρίου, ὡς εἴρηται. Ἄλλως. ἴσως ἐν τῷ Κολωνῶ κρήνην τινὰ κατεμηχανήσατο, ἡ ἀγαλμα, ἡ ἀνάθημα ἀστρολογικὸν κατεσκευάσατο αὐτῷ. [ὅτι δὲ Κολωνός ἦν τῶν δῆμων ψεύδος. Φιλόχορος δὲ Λευκονοέα φησὶν αὐτόν. οὗτος δὲ ἐστὶν Μέτων οὐ ὁ ἐνιαυτὸς ὁ 40 λεγόμενος Μέτωνος.]

1001. [κατὰ πνιγᾶ μάλιστα : Ὡσπερ, φησὶ, πνιγὸς περικίμνεται τῇ γῆ. τὰ δὲ ἐξῆς ἀδιανόητα. πνιγὸς δὲ ὁ κριβανός ἢ ἡ κάμινος.]

προτιθεῖς οὖν : Δίδυμος τοιοῦτος ἀήρ ἐστὶ τῇ γῆ 45 περικίμνεται, ὁμοῖος πνιγῆ, καθάπερ ἐ πῶμά τι περικίμνεται. τὰ δὲ ἐξῆς, φησὶ Σύμμαχος, ἐπίτηδες ἀδιανόητα.

1003. διόλου ἀνοηταίνει. R.

1005. ὁ κύκλος : Παίξει. ἀδύνατον γὰρ τὸν κύκλον 50 γενέσθαι τετραγώνον.

1007. λείπει τὸ ἴνα, ὥσπερ ἀστέρες. R.

1008. [αὐτοῦ κυκλωτεροῦς : Ἴνα τοῦ μέσου κυκλω-

τεροῦς ὄντος, αἱ ὁδοὶ αὐτῆ παρακαταθῶσιν ὡς ἀντίνας ἀστέρων.]

1009. ἄνθρωπος Θαλῆς : (Ἐν σαρκασμῷ φησιν. ἐστὶ δὲ) ὁ Θαλῆς οὗτος εἷς τῶν ἑπτὰ φιλοσόφων, ἐπὶ γεωμετρίᾳ διαβεδομημένος. (Ἀθηναῖοι περισπᾶσεν, ἢ 5 δὲ κοινή βαρύνει. καὶ ὅτε μετὰ περισπᾶται, Θαλαῶ ἐστὶν ἡ γενική· ὅτε δὲ βαρύνεται, Θάλητος.)

1011. κάμοι πειθόμενος : Ὡς φίλος σοι συμβουλεύω ὑπαναχωρήσαι ἐνθεν.

1013. ξενηλατοῦνται : Περὶ τῆς ἐν Λακεδαίμονι ξενηλασίας Θεόπομπος φησὶν ἐν τῇ τρίτῃ καὶ τριακοστῇ. ποτὲ γὰρ ἐκίσει σιτοδείας γενομένης, ξενηλασία γέγονε, ὡς Θεόπομπος ἐν τῇ λς' φησίν. — ξενηλατοῦνται : Ἀπελαύνονται. *Vici.*

1014. μὴν στασιάζετε : Ἴρα μὴ εἰς ἀλλήλους μά- 15 χεσθε.

1018. σποδεῖν : Τύπτειν. R. συντρίβειν. *Vici.*

1017. [ὡς οὐκ οἶδ' ἄρ' εἰ φθαίης : Οὐκ οἶδα εἰ φθαίης ἀπίναι, πρὶν ἀποτυμπανισθῆναι. ἄμα δὲ τύπτει αὐτόν.] 20

1018. [ἐγγὺς αὐταί : Αἱ πληγαί. ἄμα δὲ λέγων τύπτει αὐτόν.]

1020. οὐκ ἀναμετρήσει : Ὅτι γεωμέτρης. ἄμα δὲ, οὐ μέτρια φρονήσεις πλάττειν τινὰ ἀρχὴν καινὴν. οὐδεμία γὰρ Ἀθήνησι. 25

1021. ποῦ πρόξενοι : Προξένους ἐκάλουσαν τοὺς τεταγμένους εἰς τὸ ὑποδέχεσθαι τοὺς ξένους τοὺς ἐξ ἄλλων πόλεων ἤκοντας.

τίς ὁ Σαρδανάπαλος : Οὗτος υἱὸς Ἀνακονδαράξου βασιλεὺς Νίνου Περσικῆς χώρας, ὃς ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ Ταρ- 30 σὸν καὶ Ἀγγιᾶλην ἔκτισεν, ἐκτράπελος ταῖς τρυφαῖς. φασὶ γὰρ αἰσχυρῶς αὐτὸν καλλωπίζεσθαι καὶ μυρίζεσθαι τοῖς τε οἰκείοις μὴ ὀρθῶσαι εἰ μὴ εὐνοῦχοις καὶ κόραις. πεπυρπολημένου δὲ τοῦ οἴκου, ἔνδον εὐρεθεῖς, ἀπέθανεν. Ἀπολλόδωρος δὲ ταῦτα φησὶν ἐγγεγράφαι ἐν τῷ 35 τάφῳ αὐτοῦ Ἀσσυρίοις γράμμασιν « Σαρδανάπαλος « Ἀνακονδαράξου παῖς Ταρσὸν τε καὶ Ἀγγιᾶλην ἔδει- « μεν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. ἔσθις, πίνε, ὄχευε, ὡς τᾶλλα οὐ- « δενός ἐστιν ἄξια. » (ὁ δὲ Ἑλλάδικοις ἐν τοῖς Περσικοῖς δύο φησὶ Σαρδανάπαλος γεγονέναι. Ἄλλως. Περ- 40 σῶν βασιλεὺς, ὃς ἐν τρυφῇ ὠρίζετο τὴν εὐδαμονίαν. λέγεται δὲ περὶ αὐτοῦ ὅτι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ δύο πόλεις ἔκτισε τῆς Κιλικίας, Ταρσὸν καὶ Ἀγγιᾶλην. ἦν δὲ τῷ βίῳ τρυφηλὸς καὶ τῷ εἶδει ἐκτράπελος, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος. διὸ λέγουσιν ἐν τῷ τάφῳ αὐτοῦ ἐπιγεγρά- 45 φθαι τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα

εὐ δεδαῖος ὅτι θνητὸς ἔφυς, ὃν θυμὸν ἄεξε
τερπόμενος θαλίησι. θανόντι τοι οὐ τις ὄνησις.
καὶ γὰρ ἐγὼ σποδὸς εἰμι Νίνου μεγάλης βασιλεύου.
ταυτ' ἔχω, ὅσα ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα, καὶ μετ' ἄρῳπων 50
τέρπν' ἔπαθον. τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κείνα λίλειπται·
ἢ δὲ σοφῆ βίωτοιο παραίνεσις οὐδέποτ' ἐσθλή,
κεκτῆσθαι δ' ὁ θῆλων σοφίης τὸν ἀπειρονα πλοῦτον.)

1022. ἐπίσκοπος ἤκω : Πλάττει καινὴν ἀρχὴν. οὐ

- γάρ ἦν Ἀθήνησι. λαχὼν δέ, ἀντὶ τοῦ κληρωθεὶς ταύτην τὴν ἀρχήν.
1028. Φαρνάκη : Στρατηγὸς Περσῶν ὁ (Φαρνάκης) Φαρναβάζου. ἀλαζονικῶς οὖν σκῆπτεται κοινωνίαν ἔχειν μετ' ἐκείνου.
1029. βαπίσας αὐτὸν ταῦτα λέγει. R.
1032. παίζει πρὸς τὸ παρ' αὐτοῦ εἰρημένον. R: [τὸν κάδω : Τοὺς κάδους τοὺς ἀμφορικούς, εἰς οὓς τὰς ψήφους καθίσθιν.]
- 10 1033. [ἤδ' ἐπισκόπους : Τὸ δλον ἤδη.]
1035. προέρχεται οὗτος κατ' ἑαυτὸν μελετῶν νόμους οὓς ἐβούλετο ὡς πρὸς νεοκατασκευάστον πόλιν μισθῶ πωλεῖν. V.
1037. οὓς νομορῆτορας φαμέν, οἱ τοὺς νόμους ἐπὶ 15 μισθῶ πωλοῦσιν. V.
1040. περισπωμένως ὡς Μηλιᾶς. λέγει γὰρ τοὺς πολίτας. τὸ τέλειον Νεφελοκοκχυγίας. ἐν κράσει. V.
1041. ἀντὶ τοῦ νόμοις. V.
1042. ὑπὸ τῷ Ἄθω ἢ Ὀλόφυρος πόλις. πρὸς οὓς καὶ 20 προστάγματα ἐπειμπον Ἀθηναῖοι. V.
1043. [Ὅτοτύξιοι : Ἀπὸ τοῦ ὀτοτύζειν ἐσχημάτισεν.]
1046. (καλοῦμαι : Γράφομαι, εἰς τὸ δικαστήριον καλῶ.)
- 25 1047. τότε γίνεται τὸ περὶ ὕβρεων δικαστήριον. ὡς ἐν τούτῳ τῶν ἐναγομένων ξένων ἀπὸ τῶν πόλεων καλουμένων. οὐκ ἦν δέ, ἀλλ' ὁ Μαιμακτηριῶν, ὡς Φιλέταιρος ἐν Μησί δηλοῖ α τὶς ἐστὶ Μαιμακτηριῶν; μὴν δικάσιμος. » V. (ἔδει εἰπεῖν Μαιμακτηριῶνα· εἰς τοῦτον 30 γὰρ ἦσαν αἱ κρίσεις.)
1049. ὡς τούτου τοῦ ἐγκλήματος ὄντος τὸ μὴ εἰσδέχεσθαι τὸν ταττόμενον ἀρχοντα δικαστὴν. V.
1060. (κατὰ τὴν στήλην : Κατὰ τὴν δημοσίαν ἀναγραφὴν.) — ὅτι τὰ ψηφίσματα καὶ τοὺς νόμους ἐν ταῖς 35 στήλαις ἔγραφον. V.
1063. (διασκεδῶ : Ἀποπατήσας ἀπαλλάττεται τοῦ συκοφάντου.)
1064. κατέχεσας. R. ἀπεπάτησας, ἀπετίλας. V.
1067. θύσοντες εἰσω : Σκῆπτεται ποιεῖν ἔνδον τὴν 40 θυσίαν, ἵνα μὴ σφάζῃ τὸ πρόβατον.
1068. (ἤδη μοι τῶ παντόπτα : Εἰώθασι μετὰ τὴν τελεῖαν παράβασιν ἐπιρρηματικὴν ποιεῖσθαι συζυγίαν, ὡσπερ καὶ ἐν Ἰππεῦσι πεποιήκην. Ἄλλως. δευτέρα παράβασις, ὡς ἐν Ἰππεῦσιν.) [Ἄλλως. ἢ παράβασις αὕτη οὐκ ἔχει πάντα τὰ μέρη, ἀλλὰ μόνα τέσσαρα, 45 τὴν ὠδὴν καὶ στροφὴν, τὸ ἐπίρρημα, τὴν ἀντιῶδὴν καὶ τὸ ἀντεπίρρημα. ἐστὶ γοῦν ἡ ὠδὴ καὶ στροφή κώλων καὶ στίχων δακτυλικῶν καὶ παιωνικῶν ἰδ'. τὰ α', ε', ς', ζ' δακτυλικά ἐφθήμερη. τὰ β', γ', δ', ε', ια' τετράμετρα. τὰ δ' ἄλλα παιωνικά, τετράμετρα μὲν ἀκατάληκτα τὰ η', θ'. τὸ δὲ ἰβ' τρίμετρον. τὸ δὲ ιγ' δίμετρον. τὸ δὲ ιδ' ἐφθήμερες εἰς κρητικῶν. ὑφ' ὃ παράγραφος, καὶ διπλῆ ἔσω νενευκῖα.]
- 50 1069. παντάρχα : Ἐρμηνεύει τὸ παντόπτα. R. Vict.

1063. κτεινὼν παμφύλων : Τὰ μικρὰ λέγει τὰς μυίας. καὶ θηρίους γὰρ πολέμιοι ὄρνιθες, ὡς λαγωοὺς ἀστῶς.
1066. (ῥύ) κάλυκες καταχρηστικῶς πάντα τὰ ἀκρόδρα. R. V.
1069. ἐροπετὰ καὶ δάκετα : Καὶ τὰ ἄλλα δάκετα, 5 ὡσπερ εἰ τύχοι ὁ σκορπίος. [δάκετα δέ, θηρία ἰοδόλα.]
1072. ἐπαναγορεύεται : Καὶ λέγεται, καὶ ἀνακηρύττεται. Vict.
1073. Διαγόραν τὸν Μηλίον : Οὗτος μετὰ τὴν ἄλωσιν Μηλίου ᾤκει ἐν Ἀθήναις, τὰ δὲ μυστήρια ἠτύτελε, 10 ὡς πολλοὺς ἐκτρέπειν τῆς τελετῆς. τοῦτο οὖν ἐκήρυξαν κατ' αὐτοῦ Ἀθηναῖοι καὶ ἐν χαλκῇ στήλῃ ἔγραψαν, ὡς φησὶ Μελάνθιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων. Ἄλλως. ταῦτα ἐκ τοῦ ψηφίσματος εἰληφεν. οὕτως γὰρ ἐκήρυξαν, τῷ μὲν ἀποκτείναντι αὐτὸν τάλαντον λαμβάνειν, τῷ δὲ 15 ἄγοντι δύο. ἐκηρύχθη δὲ τοῦτο διὰ τὸ ἀσεβὲς αὐτοῦ, ἐπεὶ τὰ μυστήρια πᾶσι διηγείτο κοινοποιῶν αὐτὰ καὶ μικρὰ ποιῶν καὶ τοὺς βουλομένους μυσεῖσθαι ἀποτρέπων, καθάπερ Κρατερὸς ἱστορεῖ. (ἐκκεκρήμικται δὲ μάλιστα ὑπὸ τὴν ἄλωσιν τῆς Μηλίου. οὐδὲν γὰρ κωλύει 20 πρότερον. Μελάνθιος δὲ ἐν τῷ περὶ μυστηρίων προφέρειται τῆς χαλκῆς στήλης ἀντίγραφον, ἐν ἣ ἐπεκέρυξαν καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ἐκδιδόντας Πελλαινεῖς. ἐν ἣ γέγραπται καὶ ταῦτα· ἐὰν δὲ τις ἀποκτείνῃ Διαγόραν, τὸν Μηλίον, λαμβάνειν ἀργυρίου τάλαντον· ἐὰν δὲ τις 25 ζῶντα ἀγάγῃ, λαμβάνειν δύο.)
1074. (ἄν τε τῶν τυράννων τίς : Τινὲς, τινά. ὡσεὶ ἔλεγέ τινα τῶν ἀνηκόντων αὐτῷ, ὅς ἐάν φονεύσῃ.)
1076. τῶν τεθνηκότων : [Τῶν ἐπὶ θανάτῳ φευγόντων.] ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν οὕτω γέγραπται· ἐν ὑπερ- 30 βολῇ καὶ τοὺς τεθνηκότας ἀποκτείνειν ὥστε μὴδ' ἐν * * * πλαγιάζονται δὲ ἐν τῇ ἀμφιβολίᾳ. λέγει γὰρ, ἐὰν τις τινά τῶν τοῖς τυράννοις προσηκόντων ἀποκτείνῃ, τάλαντον λήψεται· οἷον γύναιον, ἀδελφόν, τέκνον, τοὺς συνωμοσίους καὶ συμπράξαντας τῇ τυραννίδι. 35
1076. ἀνειπεῖν : Κηρύξει καὶ ἀναγορεύσει. Vict.
1077. τὸν Στρούθιον : Ἄνω [18] εἶπεν ἐκ τῶν ὄρνέων. Στρούθιον δὲ εἶπεν, ὡς Μηλίον. διὸ καὶ οὕτω προενεκτέον. [συνεῖρων δὲ, εἰς ὄρμαθὸν συντιθεῖς.]
1079. σπίνους : Εἶδος ὄρνέου ὁ σπίνος. τρία δὲ αὐ- 40 τοὺς λυπεῖ, ὅτι θηρεύει, ὅτι πωλεῖ, ὅτι ζ' τοῦ ὄβολου ὡς εὐτελλίζων αὐτούς.
1081. τοῖς τε κοψίχοις : Οἱ κόψιχοι γὰρ ᾤτοκαοῦντες κεντοῦσι τὰ ὠία. οἱ οὖν ὄρνιθοθήραι πτερὰ αὐτοῖς ἐμβάλλουσι πρὸς τὸ ἀμθλῦναι τὰ βάμφη τῇ μαλακό- 45 τητι τῶν πτερῶν. ἢ ἵνα μὴ κορυζῶσιν, ἢ μετὰ τὸ σφάζει πτερὰ ἐπιβάλλουσιν, ὥστε ἐξ αὐτῶν αὐτοὺς κρεμαμένους ὄραθῆναι πᾶσιν. ἐμφαντικὸν δὲ πλήθους τὸ ἔγγχει. [ἔγγχει τὰ πτερὰ βιαίως ἀντὶ τοῦ διείρει.] εἰροντες γὰρ διὰ τῶν ῥινῶν καὶ κρεμῶντες ἐπόλουν. 50
1083. παλεύειν : Ἀντὶ τοῦ θηρεύειν, (προκαλεῖσθαι). εἰώθασιν ἐκτυροῦντές τινα τῶν ὄρνέων ἱσάναν ἐν δεικτύφῳ, ὅπως τῇ φωνῇ προκαλοῦτο τὰ ὀμοιογενῆ. καὶ τοῦτο γλωσσηματικὸν παλεύειν ἔλεγον. (Ἄλλως.

θηρεύειν και προκαλεῖσθαι βροσκόμενα. οὐ περὶ τῶν κοψίλων δὲ τοῦτο, ἐπεὶ δεδεμένους ἂν εἶπεν, ἀλλὰ μετέθετο ἐπὶ περισσεύρας, ἣ φάττας.)

1087. θηράσατε. R.

1088. [εὐδαίμων φύλον : Ἡ ἀντιφθὴ καὶ ἀντιστροφὴ ὁμοία ἐστὶ τῇ ᾠδῇ καὶ στροφῇ. καὶ αὕτη γὰρ κώλων καὶ στίχων ἐστὶ ἰδ. καὶ τὰ μὲν ἔχει δακτυλικά ἰσόμετρα τοῖς ἐκείνης, τὰ δὲ παιωνικά ἐπιμειμιγμένα κρητικοῖς. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ ἐξω νενευκῦται.] ἐν σχήματι εἰρηται ὁ λόγος, εὐδαίμων φύλον, οἱ χειμῶνος. πρὸς γὰρ τὸ σημαίνονμενον τοῦ φύλου πληθυντικὸν ὄν ἐφη τὸ ὄλ.

1090. οὐκ ἀμφιέννυνται. R.

1091. οὐδ' αὖ θερμῇ : Τινὲς τὸ πνίγους κατὰ γενί-
15 κην φράσιν, ἵνα ἦ, οὐδὲ ἡ θέρους θερμασία ἐπίκειται ἡμῖν.

1094. φύλλων ἐν κόλποις : Ὡσεὶ ἔλεγεν ὑπὸ τὰ φύλλα.

1095. ὁ τέττιξ δηλονότι. τρία δὲ γένη τεττίγων, αἱ
20 μὲν γὰρ ἀχέται καὶ ἄρσενες, αἱ δὲ κερυῶνται αἱ θήλειαι, ἕτερον δὲ γένος σίγιον καλεῖται παρὰ τὴν σιωπήν. V.

1096. [Ἐφ' ἡλίω μανείς : Τέρπεται γὰρ καὶ ἐπιμαίνε-
ται τῷ ἡλίῳ ὁ τέττιξ.]

1099. ἑαρινά. R. V. παρθένια : (Διὰ τὸ ἐπιμελῶς τὰς
25 γυναίκας καὶ τὰς παρθένους) τὰ μύρτα ἐσθλίειν. (λευκότροφα δὲ, ἀντὶ τοῦ) λευκά καὶ τρυφερά. τοιαῦτα γὰρ εἰσι μῆψω πεπαυθέντα.

1100. ἀντὶ τοῦ κεχαριτωμένα ἀνθη. R. V. πλεονάζει
30 δὲ ὁ τέ. V.

1102. τοῖς κριταῖς : Πολλάκις ἐν ταῖς παραβάσει καὶ οἱ ποιηταὶ λέγουσι τινὰ εἰς τὰ ἑαυτῶν χρῆσιμα, διὰ τοῦ χορικοῦ προσώπου, ὡς νῦν πρὸς τοὺς κριτάς ἀποτείνει τὸν λόγον, ὅπως ἂν αὐτῶν ψηφίσωνται τὴν νί-
35 κην.

1104. πολλῶν τῶν Ἀλεξάνδρου : Τοῦ Πάριδος, ὃν ἔλαβε παρὰ Ἀφροδίτης. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ δώσωμεν.

1106. (γλαυκὲς ὄμῃς : Ἀντὶ τοῦ νομίσματα. ἡ γὰρ
40 γλαυξ ὄρνεός ἐστιν Ἀθηναῖα. ὅπερ πάνυ τιμῶντες Ἀθηναῖοι διὰ τὴν θεὸν, ἐν τοῖς τετραδράχμοις ἐνεχάραξαν νομίσμασιν. αἰνίττεται δὲ καὶ εἰς τὸ φιλάργυρον τῶν Ἀθηναίων. Ἄλλως. ἡ γλαυξ ἐπὶ χαράγματος ἦν τετραδράχμου, ὡς Φιλόχορος. ἐκλήθη δὲ τὸ νόμισμα τὸ τετραδράχμον τότε ἡ γλαυξ. ἦν γὰρ γλαυξ ἐπίση-
45 μον καὶ πρόσωπον Ἀθηναῖα, τῶν προτέρων διδράχμων ὄντων, ἐπίσημόν τε βοῦν ἔχόντων.) — ἐπεὶ ἐν Λαυριῷ μέταλλα ἦν ἀργυρίου Ἀθηνησί. V.

1108. ἀκλέψουσι : Δέον εἰπεῖν καὶ λεπίσουσι. λεπίζουσαι γὰρ τὸ ὦν ἐκφέρουσι τὰ νεόττια.

1110. ἐρέψομεν : Διὰ τὰ ἐν τοῖς ναοῖς ἀετώματα. ἀντὶ τοῦ στεγασόμεν πρὸς ἀετώματα. τὰς γὰρ τῶν ἱερῶν στέγας περὰ καὶ ἀετοῦς καλοῦσιν, ὡς φησιν Ἴων ἐν Ἀγαμέμνονι.

1111. [κἂν λαχόντες ἀρχίδιον : Ὑποκοριστικῶς τὴν ἀρχήν. διαβάλλει δὲ αὐτοὺς ὡς ἄρπαγας.]

1112. δξύν ἱερακίσκον : Ἀντὶ τοῦ ἄρπαγῆν δξείαν. Δίδυμος, τάχος ὡς ἱερακος, ἵνα ταχέως φύγη.

1113. πρηγορεῶνας : Δίδυμος τοὺς βρόγγχους τῶν ὀρ-
5 νέων κυρίως τοὺς λεγομένους προλόβους, ὅτι συλλέγεται ἐν αὐτοῖς τὰ σίτια. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων πρηγορεῶν πάλιν ὁ βρόγγχος. ἐκότερον δὲ ἀπὸ τοῦ προαθορίζει ἐκεῖ τὴν τροφήν.

1114. ἂν δὲ μὴ κρίνῃτε : Ἐὰν δὲ μὴ ἡμᾶς κρίνῃτε
10 νικᾶν, ἐπιθέσθε ὅσπερ οἱ ἀνδριάντες μνησίλους ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς. ποιοῦσι γὰρ ἔνιοι, ὥστε μὴ ἐφάπτεσθαι τὰ ὄρνεα. Ἄλλως. μνησίλους, σκεπάσματα (τῶν ἀνδριάντων), ἅπερ ἐπιτιθέασιν ταῖς κεφαλαῖς τῶν ἀνδριάντων διὰ τὸ μὴ ἀποκατεῖν κατ' αὐτῶν τὰ ὄρνεα. φησὶν
15 οὖν, ὅτι μέλλομεν ὑμῶν καταπατεῖν. — κατασκευάσατε. V.

1116. [μῆνην : Μνησίσκον. μῆνη γὰρ ἔοικε.]

1118. [τὰ μὲν ἱέρ' ἡμῖν : Κορωνίς εἰσιόντων αὐθις
τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἱαμβικοὶ τρίμετροι ἀκα-
20 τάληκτοι ὁ', ὧν τελευταῖος

τότεσε πᾶς τις. σφενδόνῃ τίς μοι δότω.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

τὰ μὲν ἱέρ' ἡμῖν ἐστίν : Τὰ ἐν τοῖς θύμασι σύμβολα.
R. Vict.

(1121). ἀλλ' οὐτοσί τρέχει : Σύμμαχος· οὕτω συντό-
25 νως τρέχει ὡσεὶ Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος, [ἢ ἀπὸ τοῦ παραρέοντος ποταμοῦ. ἀντὶ τοῦ, δίκην βεύματος ταχέως φερόμενος]. ὁ δὲ Δίδυμος, παρὰ τὸ Πινδάρου [Nem. 1, 1] « ἀμπνευμα σεμνὸν Ἀλφειοῦ. » διχῶς δὲ τι-
30 νες, ἀλφειον πνέων.

1128. Προξενίδης καὶ Θεαγένης : Ἐκ τούτων πι-
στοῦται τὸ ἀνυπόστατον τοῦ τείχους, ἐπειδὴ καπνοὶ ἦσαν καὶ κομπασται καὶ μόνον ὑπόσχεσις. τοιαύτη δὲ
καὶ ἡ τοῦ τείχους οἰκοδομή.

ὁ Κομπασεὺς : Ἐπαίξε παρὰ τὸν κόμπον. προείρηται δὲ περὶ αὐτῶν ἀμφοτέρων ὅτι κομπασται. Τη-
λεκλειδῆς δὲ ἐν Ἡσιόδοις ὡς παρειμένον τῷ σώματι κωμωδεῖ αὐτόν.

1128. ὅσον ὁ δούριος : Οὐ πιθανὸν κοινῶς λέγειν
40 αὐτόν, ἀλλὰ περὶ τοῦ χαλκοῦ τοῦ ἐν ἀκροπόλει. ἀνεκετο γὰρ ἐν ἀκροπόλει δούριος ἵππος ἐπιγραφὴν ἔχων « Χαϊρέδημος Εὐαγγέλου ἐκ Κοίλης ἀνέθηκε. » δύναται δὲ καὶ ὁ ἐν Ἰλίῳ λαμβάνεσθαι. ἐν ἀκροπόλει χαλκοῦ ἵππος ἀνέκειτο κατὰ μίμησιν τοῦ Ἰλιακοῦ.
45

1131. [τοῦ μάκρους : Σημειῶσαι ὅτι τὸ μάκρος λέγει.]

1133. Αἰγύπτιος πλινθοφόρος : Οἱ Αἰγύπτιοι ἐκωμωδοῦντο ὡς ἀχθοφόροι. καὶ ἐν Βατρύχοις [1408] « οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι. » Ἄλλως.
50 ὅτι ἴδιον τῶν Αἰγυπτίων ἐνόμισαν τὸ ἀχθοφορεῖν.

1137. γέρανοι θεμελίους : Διὰ τὸ ἐν ὕψει πέτεσθαι, καὶ τῇ εἰς εὐθὸν ὀρμητὴν ἐπὶ τὰ κάτω θέαν ἐμποδί-

- ζῆσαι, λίθους βαστάζουσιν, ὅπως κάμνουσαι τῇ πτῆσει
ρίπτοιεν, καὶ αἰσθίνοντα πότερον ἐπὶ γῆς ἢ ἐπὶ θαλάττης
φέρονται. καὶ αἰ μὲν ἐπὶ θαλάττης ἤτοι ὁ λίθος, ἀνώ-
ουσι τὴν ὁδὸν· εἰ δὲ ἐπὶ γῆς, ἀναπαύονται.
- 5 θεμελιούς: Ἦγουν προσήκοντας θεμελίω. *Vict.*
καταπεπωκυῖαι λίθους: Ἐπεὶ αἱ γέραναι λίθους
καταπίνουσι καὶ ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον παραγίνονται.
1138. τούτους δ' ἐτύκισον: Τύκος ἐργαλείον τι ᾧ
τούς λίθους περικόπτουσι καὶ ζέουσιν. ἐπιτήδειον οὖν
10 ἔργον ταῖς μακρὸν ἔχουσας ῥύγχας. κρῆξ δὲ εἶδος ὀρ-
νέου, δεῦ πάνυ τὸ ῥύγχος καὶ πριονῶδες ἔχον.
1139. πελαργοὶ μυριοί: Διὰ τὸ Πελαργικὸν τεῖχος
τοῦ ἀπὸ Τυρρηνίας ἤκοντας ἀναστήσῃαι.
1141. οἱ χαρᾶδροι: Ὀνοματοπεποιήται τὸ ὄρνεν
15 παρὰ τὸ ἐν ταῖς χαράδραις διατρίθειν.
1142. ἐρωδιὸν λεκάναισι: Παρὰ τὴν ἔραν πέπαιχεν,
ἐπὶ ὁ πηλὸς ἐκ τῆς ἔρας, τούτεστι τῆς γῆς. ταῦτα δὲ
ὡς ἐν κωμῳδίᾳ ἐσχρημάτισται. τὸ μὲν κοινὸν λακάνη
παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν καὶ τὸ χαῖνω, τὸ δὲ Ἄττικὸν
20 λεκάνη.
1145. οἱ χῆνες ὑποτύπτοντες: Διὰ τὸ πλατύποδας
τῶν ἄλλων μᾶλλον εἶναι τοὺς χῆνας.
1147. τί ὄητα πόδες: Παρὰ τὴν παροιμίαν
τί ὄητα χεῖρες οὐκ ἂν ἐργασάτο;]
- 25 1148. καὶ νῆ Δι' αἰ νῆται: Ἡ νῆται εἶδος ὀρνέου,
ἔχον τὴν πτέρωσιν ἐκ φύσεως ὥσπερ ζώνην λευκὴν.
παρὰ τοῦτο οὖν ἔπαιξεν ἐξωσμένην εἰρηκῶς αὐτῆν.
ὑπαγωγέα δὲ τὸν ζυστῆρᾶ φησι. πλατὺ δὲ ἐστὶ σίδη-
ρον, ᾧ ζέουσι τὸν πηλόν. (Ἄλλως. τινὲς τῶν νησ-
30 σῶν ἔχουσι πτέρωσιν ὡς ζώνην ἐν κύκλῳ λευκῆν.)
1150. (ἔχουσαι κατόπιν: Ὡσπερ παιδία βαστά-
ζουσαι αὐτόν. ὡς εἰώθασιν βαστάζειν τὰ παιδία. ἀσα-
φῶς δὲ λέγει. λέγει γὰρ τὰς χελιδόνας τὸν ὑπαγωγέα
ἐπὶ τὸν ὠμον αὐτὰς κομίζειν, τὸν δὲ πηλὸν ἐν τοῖς
35 στόμασι. καὶ ποιούσι τοῦτο, ὅταν τὰς νεοσσῖας κα-
τασκευάζωσιν. ὁ δὲ ὑπαγωγεὺς, ὡς τινες, σιδηροῦν τι
οἶον πτυίδιον, ᾧ χρῶνται οἱ κωνιαταί. οἱ δὲ, ἐργαλεῖον
οἰκοδομικόν, ᾧ ἀπευθύνουσι τὰς πλίνθους πρὸς ἄλ-
λήλας. τινὲς δὲ αὐτὸ παράξυστον καλοῦσιν. εἰ μὴ ἄρα
40 πηλὸν τινα ὑπαγωγέα καλοῦσι. τοιοῦτον γάρ τι καὶ
Ἐρμιππος ἐν τοῖς Τριμέτροις ἐμφανίζει.)
1155. πελεκᾶντες: Παρὰ τὸ πελεκᾶν τὰ ξύλα, τῷ
ὀνόματι τοῦ ὀρνιθοῦ πιθανῶς παίζων ἐχρήσατο. καὶ
ὅτι ῥάμφος ἔχει μέγα.
- 45 1158. τεθύρωται. R.
1159. καὶ βεβαλάνωται: Ἀντὶ τοῦ κεκλειδωταί,
βάλανοι δὲ λέγονται τὰ μάγγανα τῆς κλειδῶσεως.
1160. ἐφοδεύεται: Ἀντὶ τοῦ διοδεύεται. τὸ δὲ κω-
δωνοφορεῖται [ἀντὶ τοῦ δοκιμάζεται] ἢ τῶν φυλάκων
50 φρουρά.
1161. φρυκτωρία: (Αἰ διὰ τῶν πύργων φυλακαί.
παρὰ τὸν πυρσὸν καὶ τὸ ὠρεύειν.) — οἱ ἐπὶ τῶν πύρ-
γων πυρσοί. R.
1163. ἀπονίφομαι: Ἦν γὰρ ἀπὸ πηλοῦ ἢ κωνίας
ὡς ἀπὸ τῶν ἔργων.
τάλλα δρᾶ: Ἀντὶ τοῦ πράττει, προστακτικῶς.
1169. πυρρήχην βλέπων: Ἐνοσπλον καὶ πολεμικόν
τι. ἐνόπλιος γὰρ ὄρχησις ἢ πυρρήχη. — ἐσθεῖ: Εἰς-
5 τρέχει. V.
1173. εἰς τὸν ἀέρα: Δέον εἰπεῖν εἰς τὴν πόλιν.
1174. ἡμεροσκόπους: Τοὺς ἐν ἡμέρᾳ φρουροῦντας.
1177. (τοῦτ' ἴσμεν: Πρὸς τὴν ἐν Ἰλιάδι [A, 424]
γραφὴν τὴν « χιθῖος ἔβη μετὰ δαῖτα. » οὕτως ἀξιοῦσιν 10
Ἀριστοφάνην γράφειν.)
περιπόλους: Τὸς φυλάκας, ἢ ζητητάς. ἀπὸ τοῦ
περιπολεῖν. τὸ δὲ ἐξῆς, οὐκ ἐχρήθη περιπόλους πέμψαι.
1179. ἵπποτοξότας: Ἀπὸ μὲν τοῦ ἵππου τὴν ὀξείαν
αὐτῶν πτῆσιν δηλοῖ, ἀπὸ δὲ τοῦ τοξοῦ τὸ ἐπικαμπές 15
τῶν ὀνύχων.
1180. ἠγκυλωμένος: Ἀγκυλὴ εἶδος ἀκοντίου.
1181. κύμιδις: Τὴν κύμιδιν οὐκ ἀνέγραψεν ὁ Καλ-
λίμαχος. μήποτε οὖν κίσιδις γραπτέον. ὁ δὲ τριώρχης
εἶδος ἰέρακος. 20
1182. ῥύμη: Φορᾶ βιαία.
1183. δονεῖται: Κινεῖται, ταρασσεται, σαλεύει.
Vict.
1185. ὥστε ἐλπίζειν τὴν ἄλωσιν. V.
1188. [πολεμος αἰρεται: Εἰσθεσις χοροῦ ἐπιπόδικη 25
κώλων τροχαϊκῶν ἐπιμεμιγμένον χορείους ἦτοι τρι-
βράχουσι καὶ δακτύλοις πενθημιμερῶν ἢ. ὦν τὰ μὲν
πρῶτα τρία καὶ παυονικὰ, εἰ βούλει, ποιήσει ἡμιόλια.
τὸ τέταρτον τροχαϊκὸν ἐκ δακτύλου πενθημιμερές. τὸ
πέμπτον καὶ ἕκτον ἰθυφαλλικά. τὸ ζ' καὶ ἠ' τροχαϊκά 30
πενθημιμερῆ. ἐν ἐκθέσει δὲ ἰαμβικά τρία. ὦν τὸ πρῶ-
τον δίμετρον ἀκατάληκτον. οἱ δὲ δύο τρίμετροι ἀκα-
τάληκτοι. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]
πολεμος αἰρεται: Διὰ τὴν ὑπερβολὴν ἀντὶ τοῦ ἐγεί-
ρεται καὶ μετεωρίζεται. — ἐν τισὶ δὲ τῶν ἀντιγράφων 35
εἰς δύο κῶλα διήρηται τὸ ἐν, ἐν δὲ ἄλλοις συνήπται.
Ven.
1189. φατὸς: Λεκτός. *Vict.*
1192. ἀέρα περινέφελον: Τὴν ἀορασίαν, τὸ σκότος.
1197. πεδαρσίου: Μετεώρου, πετομένου. παρὰ τὸ 40
ἐκ τοῦ πέδου αἰρεσθαι.
1199. αὐτῆ σὺ: [Κορωνίς εἰσιόντων αὐθις τῶν ὑπο-
κριτῶν. οἱ δὲ σίγχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι
ζγ'. ὦν τελευταῖος
- καταθαλώσεις τῶν νεωτέρων τινά. 45
- ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.] — πρὸς τὴν Ἰρίν φησι κατα-
λαθῶν αὐτῆν. V.
- Ἰπτα πλοῖον ἢ κυνῆ: Πλοῖον μὲν, καθὸ ἐπτέρωται
καὶ ἐξωγκυλωμένον ἔχει τὸν χιτῶνα, καὶ τὰ πτερά δια-
πέπαται ὡς κῶπαι. κυνῆ δὲ, ὅτι ἔχει περικεφαλαίαν 50
τὸν πέτασον, ὡς ὁ Ἐρμῆς ἀγγελὸς ὦν παρὰ Σοφοκλεῖ
ἐν Ἰνάχῃ τῆς Ἰριδος « κυνῆ τίς ἦδε; κυκλᾶς Ἀρχάδος
κυνῆς. » φασὶ δὲ καὶ κυνέαν τὸν πέτασον λέγεσθαι ἐν

Πελοποννήσω. (Ἄλλως. πέτασον γὰρ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φορεῖ ὡς ὁ Ἑρμῆς, πρὸς ὃν τὴν κυνὴν εἶπε. καὶ Πελοποννήσιοι δὲ τὸν πέτασον κυνὴν καλοῦσι. πλοῖον δὲ διὰ τὸ ἐν δρόμῳ αὐτῆς κεκολπῶσθαι τὸν χιτῶνα. ἢ ἐπει πτερωτὸς ἦν. αἱ δὲ νῆες ἀντὶ πτερῶν τὰς κώπας ἔχουσι.)

1204. Πάραλος ἢ Σαλαμινία : Αὐταὶ ἱεραὶ τριῆρεις δημοσίαι, ἐπὶ τὰς τῆς πόλεως χρείας πειμπόμεναι καὶ ταχυναιτοῦσαι. (Ἄλλως. ἐπεὶ ταχέϊαν αὐτὴν εἶπεν.

10 αὐταὶ δὲ αἱ τριῆρεις, ὡς ἂν ὑπηρετιδες οὔσαι, ταχέϊαι ἦσαν, Πάραλος καὶ Σαλαμινία. ἐὰν δὲ δασέως ἐν ἄρθρου μέρει, ἔσται ἡ αὐτὴ Πάραλος καὶ Σαλαμινία.)

1206. ἀναπτάμενος τρίορχος : Ἐπει ἐταίρα ἦν, ἔπαιξε τὸ τρίορχος.

15 1210. διὰ ποίων πυλῶν. R.

1212. ἡμεροφυλακας γὰρ ὁ κολοιοί. R. V

1213. σφραγιδ' ἔχεις παρὰ τῶν πελαργῶν : Οἷον σύμβολον ἐπὶ τῷ συγχωρηθῆναι παρελθεῖν. — ὡς τῶν πελαργῶν φυλάκων ὄντων. V.

20 1214. ὑγιαίνεις μὲν : Ὑγιαίνεις, φησί, καὶ οὐ μαίνη τοιαῦτα ἔρωτων;

1215. ἐπέβαλεν ὄρνιθαρχος : Πρὸς τὸ ἐπέβαλεν, ὅτι καὶ νῦν ἐπὶ τοῦ συνουσιάζαι, ὃ καὶ ἐνόμισε λέγειν ἢ Ἴρις, διὸ παραίτεται.

25 1218. γῆς ἄλλοτρίας καὶ τοῦ χάους : Ἄντι τοῦ ἀέρος, διὰ τὸ κεχύσθαι εἰς ἄπλωμα.

1222. πασῶν Ἴριδων : Ἄντι τοῦ ὑπὲρ τὰς ἄλλας Ἴριδος. παίζει δὲ ἢ ὅς τοῦ ἀέρος ποικιλίας Ἴριδος ποιούντος, ἢ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θεαινῶν.

30 [1223]. τῆς ἀξίας : (Λέπει) τιμωρίας.

1226. ἀντὶ τοῦ ὡς γ' ἔμοι δοκεῖ. R. V.

1227. ἀκολαστανεῖτε : Ἀκολαστα καὶ ἀτακτα πράξετε.

1228. ἐν μέρει τῶν κρειττόνων : Ἄντι τοῦ κατὰ τὶ μέρος ἡμῖν ὑποταγῆναι ὀφείλετε. — Ἄλλως. δεῖ πείθεσθαι ἡμῖν τοῖς κρείττοσιν. V.

1229. τὸ πτέρυγε ποῖ ναυστολεῖς : Ἐπαιξεν ὡς ἐπὶ νεῶν. [ποῦ] παρασκευάζει καὶ ἐπὶ ποῖαν ὁδὸν τὴν πτήσιν ἔχεις.

40 1232. ἐπ' ἐσχάrais : Ἦγουν ἐπάνω. Vici.

1237. ἀλλὰ μὰ Δί' οὐ τῷ Διί : Ἐπαιξε πάλιν μὰ Δία εἰπὼν ὡς ἐν κωμῳδίᾳ.

1240. Διὸς μακέλλη ; Τοῦτό φησι παρὰ τὸ Σοφόκλειον

45 χρυσὴ μακέλλη Ζηνὸς ἐξαναστραφῆ.

μακέλλη : (Δικελλα πλατεῖα. Vici.

1242. Λικυμνίαις βολαῖς : (Ὁ μὲν Καλλιμαχος γράφον οὕτως « Λικυμνίαις βολαῖς » φησὶ « ταύτης τῆς διδασκαλίας οὐ μέμνηται. ») ἐν δὲ ἐνίοις τῶν σχολικῶν ὑπομνήμασι ταυτὶ γέγραπται, « Ἴσως ὁ Λικύμνιος ἐνεπύρισε τιῶν οἰκίας. » ἐν δὲ τοῖς ἐπιγεγραμμένοις Ἀπολλωνίου ταῦτα γέγραπται (ὅτι ἡμίφλεκτόν τινα εἰσάγει εἰς τοιοῦτό τι κεκραυωμένον ἀπὸ τῆς περιστά-

σεως ἐκείνης. εἴη δ' ἂν τοῦ Εὐριπίδου μεμνημένος ἀγῆλου τοῦ ἐν τῷ Λικυμνίῳ. λέγει γὰρ ἐπὶ τελευταίῃς ἐκείνης.) ἐν Λικυμνίῳ δράματι Εὐριπίδου εἰσήχθη τὶς κεραυνοβολούμενος.

1243. (τῶν παφλασματῶν : Ἐκπρησμῶν, ἀναξίμα- 5 των.)

1245. μορμουλῦττεςσαι : Ἄντι τοῦ ἐκφοβεῖν. R. V.

1246. εἰ με λυπήσει πέρα : Ἄντι τοῦ (πέρα τοῦ) δέοντος. (παρατραγωδεῖ καὶ αὐτός.)

[1247]. καὶ δόμους Ἀμφίονος : Ἐκ Νισῆος Αἰσχύλου. 10 (ἐξέρριπται δὲ τὸ Ἀμφίονος ἐκ παρωδίας.)

1248. κεραυνοφόρον γὰρ τὸ ζῶον. R. V.

1250. [παρδαλᾶς : Παρδαλεων δοράς. ἔπαιξε πρὸς τὴν πτέρωσιν αὐτῶν. κυάνεοι γὰρ εἰσι.]

1252. εἰς τῶν γιγάντων ἐγένετο ὁ Πορφυρίων καὶ 15 ὄνομα ὄρνιθος. V. — εἰς Πορφυρίων : Ὁ γίγας ὁ τῷ Διὶ πολεμήσας. ὃν ἐχειρώσατο Ἀφροδίτη.

1264. διαμηριῶ : Συνουσιάζω, ὡς ἐπὶ κόρης. Vici.

1266. τριέμβολον : Πολλάκις ἐμβαλεῖν δυνάμενον. μήποτε δὲ καὶ πλοίου τις ἦν κατασκευή. καὶ γὰρ δε- 20 κέμβολον Αἰσχύλος εἶπε τὴν τοῦ Νέστορος ναῦν ἐν Μυρμιδόσιν. — τριέμβολον οὖν. ἔστι δὲ ἐπίτρεγμα τάχους. R. V.

1258. εὐράξ πατάξ : (Ἐπιρρημάτα τινα ἀνέπλασεν εἰς τὸ κακέμπατον.) ἔπλασεν ἐπίτρεγμα παρὰ τὸ 25 εὐρέως σοι μιγησομαι καὶ τὸ πατάξαι. θεν καὶ χαμαιτύποι αἱ πόρνοι. (καὶ Μένανδρος « πρῶν ἄρας ἐπάταξαι. »)

1261. (καταθαλώσεις : Ταῦτα πρὸς τὴν Ἴριν λέγει ὡς ἐταιριδίον. καταθαλώσεις οὖν τῷ ἔρωτι.) — ἅμα 30 δὲ πρὸς τὰ προκείμενα πρὸ ὀλίγου ὑπ' αὐτῆς. V.

1262. [ἀποκεκλήκαμεν : Κορωνίς καὶ εἰσθεσις μέλους χοροῦ μεσῳδικῆ κώλων παιωνικῶν ε'. ὄν τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον δίμετρα βραχυκατάληκτα, ἥτοι ἡμιόλια. τὸ γ' δίμετρον καταληκτικόν, ἥτοι ἐφθήμερες. τὸ δ' 35 ὅμοιον τῷ α'. τὸ ε' ὅμοιον τῷ γ'. τὸ δὲ ἕκτον δίμετρον ἀκατάληκτον διὰ τὴν ἀδιάφορον. ἐν τισὶ δὲ δύο κῶλα συνῆπται ταῦτα. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχος ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος ὅμοιος τοῖς ἐξῆς. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

ἀποκεκλήκαμεν : Ἀπηγορεύσαμεν. — ἐν τισὶ δὲ κατὰ δύο κῶλα συνῆπται ταῦτα. R. V.

1267. τῆδε : Ἐνθάδε. Vici. ἀντὶ τοῦ ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ἐν ᾧ ἐστὶν ἡ πόλις αὕτη. λέγει δὲ τὸν ἀέρα. τὸ 40 ἐξῆς ἱερόθυτον καπνόν. R. V.

1269. δεῖνόν τε τὸν κῆρυκα : Τοῦτο Ἄττικόν τὸ σχῆμα. εἰσὶ γὰρ αἰτιατικαὶ ἀντὶ εὐθειῶν. ἀντὶ τοῦ ὁ κῆρυξ. ἐνδεῖ δὲ τὸ σχῆμα. ἔδει γὰρ, ὁ κῆρυξ εἰ μὴ νοστήσει. [εἰσθεσις δὲ τῆς διπλῆς ἀμοιβαίας τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάλη- 45 κτοι μδ. ὄν τελευταῖος

ἐγὼ δ' ἐκείνων τοὺς προσιόντας δέξομαι.

ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἐξῶ νενευκῖα.]

1271. (ὦ Πεισιθέταιρ' : Ἄγγελος πεμφθεὶς εἰς ἀνθρώ-
πους ἐξ ὄρνιθων ὑποστρέφει λέγων, ὅτι πάντες ἤδονται
οἱ ἄνθρωποι ὄρνιθας κραταῖν.)

1272. ὦ κατακλέυσσον : Οἰονεὶ σιωπῆν κήρυξον. οἱ
γὰρ κλειυσταὶ πολλάκις σιωπῆν παραγγέλλειν εἰώθα-
σιν, σιώπα λέγοντες καὶ ἄκουε, καὶ τὰ ὅμοια. οὕτω
Δίδυμος. Ἄλλως. ἐπεὶ πολλάκις εἰρηκεν ὦ καὶ οὐκ
ἐπίσχει αὐτὸν ὁ Πεισιθέταιρος, ὁ ἄγγελός φησι κατα-
κλέυσσον, ὥσπερ τοῖς ἐρᾶσσοις, (καὶ ὦ, λέγει, παύ-
σασθαι παρακλέυσσαί μοι. οὕτω Σύμμαχος). — κατα-
κλέυσσον : Σιγῆν πρόσταξον. *Vict.*

1281. ἐλακωνομάων : Τῆς τῶν Λακωνῶν ἥρων
πολιτείας. (τοῦτο δὲ εἶπε διὰ τὸ ὑπερχειν τοὺς Λάκω-
νας τῷ πολέμῳ τότε.) ἀρχεται δὲ διαβάλλειν. διαβάλλει
δὲ καὶ τὸν Σωκράτην ὡς βυπαρὸν καὶ πένητα.

1282. ἐκόμων, ἐπεινών : (Εἰπὼν τὸ ἐκόμων καὶ τὰ
ἐξῆς, ἐπιτηδείως ἐπάγει τὸ ἐσωκράτου. τοιοῦτοι γὰρ
οἱ φιλόσοφοι. ἐκόμων δὲ καὶ οἱ Λάκωνες ὡς τρυφῶντες.)

1283. σκυτάλι' ἐφόρου : (Σκυτάλη ἦτοι Λακωνικὴ
ἐπιστολὴ ἢ βακτηρία. ἐφόρου γὰρ βαρείας βακτηρίας
οἱ Λάκωνες. τοῦ δὲ σκυτάλιον τὸ αἰκνίσταται, ὡς ἐν
Ὀλκασίν, ἐνάθα καὶ τὸ Νικοφῶντος ἐξ Ἀφροδίτης Γο-
νῶν παρετέθη « οὐκ ἐς κόρακας τῷ χειρ' ἀποίσεις
« ἐκποδῶν ἀπὸ τοῦ σκυταλίου τε καὶ τῆς διφθέρας. »

οὕτω Σύμμαχος. ὁ δὲ Δίδυμος σκυτάλια τὰς βακτη-
ρίας, αἷς τὰ σκύταλα τύπτουσιν, ὃ ἐστὶ τοὺς τραγῆλους
*** « ἢ παύσει βᾶκτρῳ καλῶν σκύταλα Φρύξ ἀνὴρ. »
Ἄλλως.) σκυτάλη ἐστὶ Λακωνικὴ ἐπιστολή. οὕτοι γὰρ
μέλλοντες πέμπειν στρατηγὸν εἰς τὸν πόλεμον, ἐποίουν

30 δύο βάρδους ἰσοπῆχεις καὶ ἰσομήχεις, καὶ τὴν μὲν τῷ
στρατηγῷ μέλλοντι ἐξίεναι εἰς πόλεμον ἐδίδου, τὴν δὲ
παρ' αὐτοῖς εἶων. καὶ ὅτε βούλοιντο ἀπόρρητόν τι ση-
μαίνει τῷ ἀπόντι στρατηγῷ, ταύτη λευκὸν δέρμα πε-
ριελίξαντες, ἔγραφον εἰς αὐτό. ὁ δὲ στρατηγὸς λαβὼν
35 αὐτὸ καὶ περιελίξας τῆ παρ' αὐτῷ βάρδῳ ἀνεγίνωσκε.

(σκυτάλι' ἐφόρου : Πάλιν ἀντὶ τοῦ ἐλακωνίζον. καὶ
δτι Λακωνικὸν τὸ τῆς σκυτάλης.) [ἔγραφον δὲ οὐ μόνον
ταῖς σκυτάλαις ἐγχαράσσοντες τὰς ἐπιστολάς, ἀλλὰ καὶ
βακτηρίας.]

1288. καθήραν εἰς τὰ βιβλία : Ἐπαίξειν εἰς τὸ φιλό-
δικον, εἰπὼν εἰς τὰ βιβλία ἀντὶ τοῦ εἰς τὰ ψηφίσματα.
Ἄλλως. ὡς ἐπὶ ὄρνιθων καθεζομένων. δέον δὲ εἰπεῖν
εἰς τοὺς λειμῶνας.

1289. εἴτ' ἀπενέμοντ' ἐνταῦθα : Ἐνταῦθα συναλη-
45 λιμμένον ἀμπίβολόν ἐστιν. ὃ καὶ ἐπιτετῆδευκε. διελόντι
δὲ τὸ μὲν ἐστὶν ἐνέμοντο, τὸ δὲ, ἀπενέμοντο, τουτέ-
στιν ἀνεγίνωσκον.

1290. ἀντὶ τοῦ τῶν ὄρνιθων ἐπιθυμοῦσιν, ὃ ἐστὶν
ἐρημίας. R.

1292. Πέρδιξ μὲν εἷς κάπηλος : Ὁ μὲν Πέρδιξ σα-
φῶς ὄνομα κύριον. Μενίππῳ δὲ ἐπώνυμον ἦν χελιδῶν.
τὸ δὲ ἐξῆς κατὰ τὸ οἰκίον εἰληπται, τῷ Ὀπουντίῳ
λέγω τὸ κόραξ, ὅτι ἀραξ καὶ ἀναϊδῆς. ὅτι δὲ καὶ μο-
νόφθαλμος οὗτος προεῖρηται. οὐ πάντως δὲ ὡς ἐπών-

μον. Ἄλλως. κάπηλος ἀντὶ τοῦ μάγειρος. ἔσκαζε
δὲ οὗτος. εἰρηται δὲ ἐν τοῖς πρόσθεν, ὅτι χυλὸς οὗτος
ὁ Πέρδιξ. ἀφ' οὗ φασὶ τὴν παροιμίαν, Πέρδικος σκέλος,
ἐπὶ τῶν λεπτοπόδων. Ἄλλως. ὁ Πέρδιξ ὄνομα κα-
πήλου. χυλὸς δὲ ἦν οὗτος. μνημονεῖται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐ
ἐν Ἀναγύρω· καὶ μὴν χθῆς γ' ἦν Πέρδιξ χυλός. (τούτου
δὲ πολλοὶ μέμνηνται. ἀπὸ τούτου δὲ φασὶ τὴν παροι-
μίαν, Πέρδικος σκέλος, ἧς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς
ἀμέτροις παροιμίαις μνημονεῖται.)

[1293]. Μενίππῳ δ' ἦν χελιδῶν : Διὰ τὸ ἵπποτρόφον
εἶναι (καὶ καυτηρία τοῦτον χρῆσθαι) οὕτως ὠνομάσθη.

1294. Ὀπουντίῳ δ' ὀφθαλμὸν : (Δίδυμος.) ὡς τοιού-
του τὴν ὄψιν ὄντος μνημονεῖται αὐτοῦ καὶ μέγα ρύγχος
ἔχοντος (καὶ ὁ τὰς Ἀταλάντας γράψας, καὶ Εὐπόλις
ἐν Ταξιάρχῳ. Σύμμαχος· φαίνονται τὸν Λυκοῦργον
15 Αἰγύπτῳ εἶναι νομίζοντες ἢ τὸ γένος, ἢ τοὺς τρόπους.
Φερεκράτης Ἄγριος « οἶμαι δ' αὐτὸν κινδυνεύειν εἰς
« τὴν Αἴγυπτον οἴκουσ' ἕξει, ἵνα μὴ συνέχη τοῖσι
« Λυκοῦργου πατριώταις. » μῆποτε οὖν εἰς τὸ αὐτὸ καὶ
Κρατῖνος Δηλιάσι « τοῦτοισι δ' ὅπισθεν ἴτω δίφρον
20 « φέρων Λυκοῦργος | ἔχων καλᾶστιν. » ὁ δὲ καλᾶστις,
χιτῶν πλατύσημος. φησὶ δὲ Κηφισοδῆμος ὅτι Αἰγυπτίῳ
ἢ λέξις. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ἢ ὡς ξένον, ἢ ὡς πονηρόν.)

1296. κορυδὸς : Μῆποτε ὀκυκέφαλος ἦν εἰς τὸ ἄνω
καὶ ὄρνιθώδης τὴν κεφαλὴν. ὅτι δὲ αἰσχρὸς ἦν καὶ ἐν
25 Θεσμοφοριαζούσαις [168] ὄηλοι.

χηνάλωπῆς : Πανοῦργος ἦν. διὸ ἀλώπηξ. καὶ ὅτι
ἀναίσθητος καὶ φθονερὸς καὶ πονηρὸς. ὁ δὲ Δίδυμος
Θεαγένης καὶ Φιλοκλέα φησὶν ὄρνιθώδεις εἶναι.

1296. Ἴβις Λυκοῦργῳ : Ἡ ὡς Αἰγυπτίῳ, ἢ ὡς μα-
30 κροσκελεῖ. Ἴβις δὲ ὄρνειον πλεονάζον ἐν Αἰγύπτῳ.

Χαιρεφῶντι : Ὁ Χαιρεφῶν μέλας καὶ ὠχρὸς προ-
εἰρηται. (νυκτερὶς δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις.) οὗτος δ' ἂν
εἴη Χαιρεφῶν ὁ Σωκρατικὸς.

1297. Συρακοσίῳ δὲ κίττα : (Οὗτος γὰρ τῶν περὶ τὸ
βῆμα.) καὶ Εὐπόλις ὡς λάλον ἐν Πόλει διασφύει.
« Συρακοσίος δ' ἔοικεν, ἦνί' ἂν λέγη, τοῖς κυνιδίοις
« τοῖσιν ἐπὶ τῶν ταγίων. ἀναβάς γὰρ ἐπὶ τὸ βῆμ' ὄλα-
« κτεῖ περιτρέγων. » δοκεῖ δὲ καὶ ψήφισμα τεθεικέναι
μὴ κωμωδεῖσθαι ὄνομαστί τινα, ὡς Φρύνιχος ἐν Μο-
60 νοτρόπῳ φησὶ· ψῶρ' ἔχε Συρακοσίον. ἐπιφανὴς γὰρ αὐτῷ
καὶ μέγα τύχοι. ἀρείετο γὰρ κωμωδεῖν οὐς ἐπεθύμουν.
διὸ μικρότερον αὐτῷ προσφέρονται.)

Μειδίας δ' ἐκεῖ ὄρνυξ : ** Ὁ μὲν Δίδυμος οὕτως. ὁ
δὲ Ἀμμώνιος ὤθηξ ἐξ ἐπιθέτου Μειδίου ὄρνυγα καλεῖ-
45 σθαι. γελοῖος διὰ τὸ κυβετην εἶναι καὶ ἐν γύρω τοὺς
ὄρνυγας κόπτειν, (οὕτως αὐτὸν νῦν Ἀριστοφάνης προ-
εἶπε. ὄηλοι δὲ τοῦτο Ἀριστοφάνης [ἐν Περιαλγεῖ
« χρηστὸν] μὴ κατὰ Μειδίαν ὄρνυγοκόπον. » λέγει δὲ
ἐν Ποαστρίαις ὁ αὐτὸς, ὡς καὶ περὶ ἀλέκτορας αὐτοῦ
50 ἐσπουδακότες. διαβάλλεται δὲ εἰς τὴν πονηρίαν, ὡς Πλά-
των ἐν Νίκαις, καὶ κλοπῆν δημοσίων, ὡς Μεταγένης ἐν
Ὀμήρῳ, καὶ συκοφαντίαν. κόβαλος τὸ ἐλέγετο εἶναι
καὶ πτωχολαζῶν, ὡς Φρύνιχος ἐν Ἐφιάλτῃ. ὁ δὲ Σύμ-

μαχος, ἦλεν, ἄικει. ὄρυγα δὲ λέγει, ὅτι ὄρυγοκόπος ἦν, περὶ οὗ προεῖρηται. φέρεται δὲ ἐν τοῖς πλείστοις, ὑπὸ στυφοκόμπου. καὶ σαφὲς οὐδὲν ἐστὶν εὑρεῖν. Διονύσιος δὲ ὁ Ζώπυρος γράφει, ὑπ' ὄρυγοκόμπου, καὶ ἐξηγεῖτο, ὅτι ἐγκρατεῖται τὸ μ. θέλει γὰρ εἰπεῖν τῶν ὄρυγοκόμπων, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς τῶν ὄρυγοκόμπων.)

1299. [στυφοκόμπος δὲ μάχιμος ὄρυξ. παρὰ τὸ στερεῶς κόπτειν. (ὄνομα ὄρνέου ἐπλασεῖ) παρὰ τὸ κολάπτειν τὴν κεφαλὴν, ὃ συμβαίνει τοῖς ὄρυξιν.]

1301. ὄπου χελιδῶν : Εἰς τὰ Σιμωνίδου μέλη αἰνύτταται « κυανέα χελιδῶν. »

1302. [ἡ πηνελοψ : Ὁ πηνελοψ νήτη μὲν ἐστὶν ὁμοιον, περισσότερως δὲ μέγθος. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Στυσίχορος καὶ Ἴβυκος. Ἄλλως. τὰ μὲν ἄλλα ἐν συμπληρώματι.

1303. ἡ πτέρυγες ἢ (πτεροῦ) τι καὶ ὄπου μέρος τι πτεροῦ ἢ μῦριον ὄρνέου ἐπῆρχεν ἐν ποιήματι, ἦδον αὐτό.

1309. (τὰς ἀρρίχους : Τὸ χ διὰ τὸ θηλυκῶς εἰπεῖν τὰς ἀρρίχους, ἢ ἀρρίχη. ἐξηγουῦνται δὲ τινες κόφινον. ἡγητέον οὖν ἕκ μὲν τοῦ αὐτοῦ γένους εἶναι, διάφορον δὲ τι. λέγουσι δὲ καὶ νῦν σωράκων τι εἶδος ἀρρίχους.)

1310. ταῦτα πρὸς τὸν Μανῆν λέγει. εἰς τὸ χορηγεῖν τοῖς βουλομένοις ὀρνιθῶναι. R. [ἐμπλήρη πτεροῦ : Πρὸς τὸ χορηγεῖν τοῖς βουλομένοις ὀρνιθῶναι τῶν ἀνθρώπων εἴρηται ταῦτα. Ἄλλως. ἐμπλήρη.] (Ἄττικόν. ἦν γὰρ τὸ κοινὸν ἀπὸ τοῦ πίπλημι πίπλαθι, ὡς ἴσταθι. ὁμοιον δὲ ἐστὶ καὶ τὸ

Κύκλωψ τῆ πῖσι ὄνον, —

30 παρὰ τῷ ποιητῇ [Od. I, 347]. Ἄττικὸν γὰρ οὐ τρέπουσιν ἐπὶ τῶν εἰς μὶ τὸ μ εἰς τὸ θ ἐν τοῖς προστακτικοῖς, καὶ συστέλλουσι τὴν παραλήγουσαν ὡς ἡ κοινή, ἴσθμι ἴσταθι, καὶ πίμπλημι πίμπλαθι, ἀλλὰ τελείαν ἀποβολὴν τῆς μὶ ποιούμενοι πίμπλη καὶ ἴσθη λέγουσιν, ὡσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ τῆμι τὸ τῆ.) — γέμισον. ἐστὶ δὲ Ἄττικῶς. R.

1313. [ταχὺ δ' ἂν πολυζῶνα : Ἡ ἀμοιβαία αὐτῆ περιόδου ἔοικεν ἐκθέσει διπλῆς, κῶλων οὖσα ἀναπαιστικῶν καὶ ἰαμβικῶν ἰζ'. ὦν τὸ πρῶτον ἀναπαιστικὸν δὲ μίτρον ἀκατάληκτον. τὸ β' ἰαμβικὸν δὲ μίτρον καταληκτικόν, ἦτοι ἐφθήμεμερὲς, ὃ καλεῖται Ἄνακρέοντειον. τὸ γ' ὁμοιον. τὸ δ' ὁμοιον τῷ α'. τὸ ε' ὁμοιον τῷ β'. τὸ ς' καὶ τὸ ζ' ἀναπαιστικὰ πενθήμεμερῆ. τὰ η', θ', ιγ' ὁμοια τῷ α', τὰ δ' ἄλλα τῷ β'. ἐπὶ τῷ τέλει αἰ 45 συνήθεις διπλαῖ.]

1316. ἐμῆς πόλεως : Λαίπει ἀνθρώπους. ἔνεκα τῆς πόλεως τῆς ἐμῆς, φησὶ, κατέχουσιν οἱ ἔρωτες τοὺς ἀνθρώπους, ἀντὶ τοῦ, ἐρῶσιν οἱ ἀνθρωποὶ τῆς ἐμῆς πόλεως.

1317. (θᾶπτον φέρειν : Τοὺς κοφίνους τῶν πτεροῦν. ὅπλον δὲ ἐστὶ ταῦτα πρὸς τὸν Μανῆν.)

1322. ὡς βλακικῶς : Ἄντι τοῦ βραδέως. Πεισθέταιρος πρὸς τὸν Μανῆν.

1328. σὺ δ' αὖτις ἐξόρμα : Ἀποστρέφει τὸν λόγον ὁ χορὸς πρὸς τὸν Πεισθέταιρον εἰσιόντα ἐπιῖξαι τὸν οἰκῆτην. τὸ δὲ ἐξῆς ὄρμα αὐτὸν ὠδί.

1329. Μανῆς γὰρ ἐστὶ δειλός : Ἀποφαντικῶς ἀντὶ τοῦ δειλαίου. πρὸς ἄλλον δὲ λέγει τύπτων τὸν Μανῆν. 5 [εἰσθεσις δὲ χοροῦ, ἐπωδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν τίθεσθαι, προωδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας περιόδου, κῶλων ἀναπαιστικῶν ε'. ὦν τὰ α', β' πενθήμεμερῆ. τὰ γ', δ' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ε' ἰαμβικὸν ἐφθήμεμερὲς. ἐν ἐκθέσει δὲ τρίμετρα δύο. ἐπὶ τῷ τέλει 10 κορωνίς.]

1331. διάθεσις τᾶδε κόσμου : Ἄντι τοῦ διακρίνον τὰ πτερὰ κατὰ τάξιν ἐκάστῳ ἀνδρὶ προσοικειώσας. (μουσικὰ δὲ λέγει) κύκνων καὶ ἀηδῶνων, ὅτι μάλιστα εὐφρονά ἐστι. μαντικά δὲ κοράκων καὶ ἀετῶν καὶ τῶν λοιπῶν, ὅσοις 15 οἰωνύζονται. (θαλάττια δὲ) λάρων καὶ αἰθυϊῶν καὶ τῶν ὁμοίων.

1332. ὄπως πτερώσης ἕκαστον ἀρμολίως. R. V.

1336. οὗτοι μὰ τὰς κερχνῆδας : Τύπτων τὸν δούλον τὸν Μανῆν ταῦτα λέγει ὁ Πεισθέταιρος. — σχῆσομαι : 20 Ἄνεξομαι. R. Vicé.

1337. γενοίμαν ἀετὸς : [εἰσθεσις ἑτέρας περιόδου κῶλων καὶ στίχων λζ'. ὦν τὰ α' δύο ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ τρίτον ἰαμβικὸν ἐφθήμεμερὲς. τὸ ς' κῶλον μονόμετρον βραχυκατάληκτον. οἱ δ' ἄλλοι 25 τρίμετροι. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσει καὶ τῷ τέλει παράγραφος.] ἐν τοῖς Καλλιστράτου, ταῦτα ἐξ Οἰνομίου τοῦ Σοφοκλείους. πρόσεισι πατραλοίας ἀκηχοῦς τὰ ἐν ὀρνισιν νόμιμα, ὅτι ἐξὸν τὸν πατέρα τύπτειν. — λέγει δὲ ταῦτα ὑφ' ἡδονῆς ὁ παμπόνηρος. R. 30

1338. ἀτυγέτου : Ἀκάρπου ἐπὶ ἀδύσσου καὶ ἠπειρου. Vicé.

1339. λίμνας : Καὶ οὗτος λίμναν τὴν θάλασσαν εἴρηκεν.

1340. οὐ ψευδαγγελῆς : Οὐ ψευδῆ ἀπηγγελέναι. — 35 ἐπειδὴ ἐν τοῖς προτέροις ἐφη ὁ ἄγγελος πολλοὺς ἤξειν ἀνθρώπους. V.

1342. αἰβοῖ : Οὐ μόνον ἐπὶ σχετλιασμοῦ τὸ αἰβοῖ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἡδονῆς, ὡς καὶ νῦν.

(οὐκ ἐστὶν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι : Μετὰ τοῦτον ἑνὸς 40 στίχου φέρουσι τινες διὰλειμμα, καὶ Ἀριστοφάνης πλήρωμα οὕτως

ἐρῶ δ' ἐγὼ τι τῶν ἐν ὀρνισιν νομῶν.)

1346. πολλοὶ γὰρ ὀρνίθων : Γύτες γὰρ καὶ κόρακες περὶ νεκροῦς νᾶμονται, οἱ δὲ λάρου τὴν θάλατταν. ποίας 45 οὖν νομῆς τῶν πλησίον ἐπιθουμῆς;

1348. ὡς πατραλοίας τοῦτον ἀποδέχεται τὸν νόμον. τοιοῦτο δὲ οἱ ἀλεκτρούνες. V.

1349. τὸν ὄρνιν ἐκείνον. V.

1350. ἀντὶ τοῦ πλήττει. R. V.

1352. τὰ χρήματα αὐτοῦ. V.

1354. ἐν ταῖς τῶν πελαργῶν κύρβεισιν : Κύρβεις χαλκαὶ 50 σανίδες ἐνθα τοὺς νόμους γράφουσι. κατὰ δὲ ἐπίου,

ἄξονες τρίγωνοι ἐν οἷς ἦσαν οἱ τῶν πόλεων νόμοι γεγραμμένοι καὶ αἱ δημοσίου ἱεροποιοί, (καθάπερ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησὶ καὶ Ἀπολλοδώρος. κύρβεις δὲ ἦτοι παρὰ τὸ κεκορυφῶσθαι εἰς ὕψος ἀνατεταμένον, ἢ ἀπὸ τῶν κορυβάντων. ἐκείνων γὰρ εὐρημα, ὡς φησὶ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ εὐσεβείας.) φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης ἀληθῆ εἶναι τὸν περὶ τῶν πελαργῶν λόγον. ὁμοίως δὲ αὐτοῖς ποιεῖν καὶ τοὺς ἀερόποδας. διὸ καὶ ἐν τοῖς σκῆπτροις ἀνωτέρω μὲν πελαργὸν τυποῦσι, κατωτέρω δὲ ποτάμιον ἵππον, δηλοῦντες ὡς ὑποτάσσεται ἢ βία τῇ δικαιοπραγίᾳ. οἱ γὰρ πελαργοί, δικαιοπραγεῖς ὄντες, ἐπὶ πτερῶν βαστάζουσιν τοὺς πατέρας γεγραμμάτους· οἱ δὲ ἵπποπόταμοι ζῶν ἀδικώτατον.

1360. ἀντὶ τοῦ οὐδενὸς κακοῦ ἀπολαύσεις, οὐδὲν πείσῃ. R.

1361. ὥσπερ ὄρνιν ὄρφανόν : Ὡς μὴ ἔγοντα πατέρα. θάρρει οὖν. οὐ γὰρ θρέψεις τὸν πατέρα. ἢ ὅτι καὶ οὕτως ἐστὶν ὄρνις καλούμενος.

1363. ἔμαθον ὅτε παῖς ἦ : [Ἀντὶ τοῦ ἦν Ἀττικῶς.] — γράφεται καὶ ἦν. αἰρετώτερον δὲ τὸ ἦ ἀντὶ τοῦ ἔα. V. Σύμμαχος καθοπλίζει αὐτὸν τῇ μὲν πτέρυγι ὡς ἀσπίδι, τῷ δὲ πλῆκτρῳ ὡς ξίφει, τῷ δὲ λόφῳ ὡς περικεφαλαίᾳ. Δίδυμος δὲ· ἀντὶ μὲν τῆς πτέρυγος ἀσπίδα δίδωσιν αὐτῷ, ἀντὶ δὲ τοῦ πλῆκτροῦ ξίφος. ἦλθε γὰρ ὡς ἀλεκτροῦν πτερωθῆναι, ἐπεὶ ἐκείνοι τοὺς πατέρας τύπτουσι.

1365. [πλῆκτρον : Ὅπερ περιτίθεσαν τοῖς ἀλεκτροῦσι χαλκοῦν ἐν τῷ μάχῃσθαι. καὶ παροιμία, αἶρε πλῆκτρον ἀμυντήριον. κάκεινοι γὰρ ἔχουσι πλῆκτρα, οἷς μάχονται.]

πλῆκτρον θητέρα : ξίφος ἢ δόρυ αὐτῷ δίδωσι. V. Vict.

1367. φρούρει, στρατεύου : Συμβουλεύει αὐτῷ ποιεῖν ἢ πρέπει νέοις (καὶ μὴ μάτην ἐκ τοῦ δημοσίου τρέφεσθαι). Ἄλλως. παρακελεύεται αὐτῷ στρατεύεσθαι καὶ μισθὸν λαμβάνειν, καὶ ἐκ τούτου ἀποτρέφεσθαι. μισθοῦ γὰρ στρατεύονται ὑπὲρ ἄλλων πόλεων. κωμωδεῖ δὲ Ἀθηναίους ὡς μὴ στρατεύοντας.

1369. εἰς τάπη Ἐθράκης : Ἐπεὶ συνεχεῖς ἐγένοντο αἱ στρατιαὶ ἐπὶ Ἐθράκης τοῖς Ἀθηναίοις. ἢ ὅτι ἱερὸν ἐστὶ χωρίον τοῦ Ἄρεως-ἢ Ἐθράκη.

1372. ἀναπέτομαι δὴ : [Ἡ ἀμοιβαία αὕτη περίοδος προωδῶ χοροῦ ἔοικε, κῶλων καὶ στίχων οὕσα ἀναπαιστικῶν καὶ ἱαμβικῶν ἰ', ἐπιμεμιγμένων τετραβράχυσιν. ὦν τὸ α' ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές τοῦ α' ποδὸς τετραβράχους. τὸ β' δίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον. τὸ τρίτον δίμετρον βραχυκατάληκτον. οἱ δ', ζ', ἢ ἱαμβικοί τρίμετροι ἀκατάληκτοι. τὸ ε' ἀναπαιστικὴ βᾶσις καταληκτικὴ εἰς δισύλλαβον. τὸ ε' ὁμοιον τῷ γ' τὸ θ' ἱαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ἰ' ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές.] (ταῦτα παρὰ τὰ Ἀνακρέοντος « ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπον πτερόγεσσι κούφαις « διὰ τὸν ἔρωτ'· οὐ γὰρ ἐμοὶ παῖς ἔθελει συνηδῆν. »

διὸ καὶ τὸ χ' ἔχουσι οἱ δύο στίχοι.) — Κινησίας διθυραμβοποιός. R.

1374. ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν : Τὸ ἀπ' ἄλλων εἰς ἄλλαι μᾶλη τρέπεσθαι βούλεται δηλοῦν.

1375. τοῦτὶ τὸ πρᾶγμα φορτίου : Διὰ τὸ συνεχῶς αὐτὸν λέγειν πέτομαι (καὶ πτερόγεσσι). — εἰς τὸ ἀδιανόητον. ἐκ δὲ τῶν αὐτοῦ Κινησίου περιπλοκῆν ἔχει. V.

τὴν τῶν ὄρνιθων δῆλον· ἐπίτηδες δὲ ὡς ἀσαφῆ αὐτὸν διασῦρει. Vict.

1377. σώματι τε νέαν ἐρέπων : Τινὲς ἐπέων. ἐπίτηδες ἀδιανητεύεται, θέλων διαβαλεῖν τὰ Κινησίου ποιήματα ὡς ἀδιανόητα.

ἀσυνάρμοστον τὸ κῶλον τοῦτο προσέρραται. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, ἀφ' οὗ σώματι (πέτομαι γενεὰν ὄρνιθων ἐρέπων), ἀντὶ τοῦ μετιῶν. — τὴν τῶν ὄρνιθων δηλονότι. R.

1378. φιλύρινον : Καλλίστρατος χλωρόν. ἢ γὰρ φιλύρα χλωρόν. χλωρὸς δὲ καὶ οὗτος. Εὐφρόνιος κούφον, ὡς ἂν διθυραμβοποιὸν εὐτελεῖ, καὶ κούφα ποιῶντα. τοιοῦτον γὰρ τὸ ξύλον κούφον καὶ ἑλαφρόν. διαβάλλει δὲ αὐτὸν καὶ ὡς χλωλὸν (διὰ τοῦ « πόδα σὺ κυλλόν. »)

1379. τί δεῦρο πόδα σὺ κυλλόν : Ὅτι πολλάκις τὸ μὲν κυλλὸν ἐπὶ τοῦ ποδὸς ἔτασσον, ὡς ὁ ποιητής [II. Φ. 331] « ὄρσοο κυλλοπόδιον. » τὸ δὲ χλωλὸν ἐπὶ τῆς χειρὸς, ὡς Εὐπόλις

ὅτι χλωλὸς ἐστὶ τὴν ἑτέραν χεῖρ' οὐ λέγει.

(καὶ Εὐφρόνιος μὲν χλωλὸν εἶναι τὸν Κινησίαν φησίν. ἢ τάχα, ἐπεὶ πολλάκις ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ποδὶ κούφῳ, ἢ ποδὶ λευκῷ, ἢ πόδα τιθεῖς, ἢ τὸ τοιοῦτον, τὸ κυλλὸν προσέθηκεν. Ἄλλως. Δίδυμος μὲν κύκλον, ἐπεὶ κυκλίων ἀσμάτων ποιητής ἐστὶ, κυλλὸν δὲ, ἐπεὶ χλωλὸς ἐστὶν. εἰρηται δὲ περὶ αὐτοῦ ἐν Βατραχίῳ [ad v. 1436]. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Διδασκαλίαις δύο φησὶ γεγονέαι. Σύμμαχος οὕτως. Εὐφρόνιος· ἐπειδὴ κυλλὸς ἦν ὁ Κινησίας. τοῦτο δὲ οὐκ ἐστὶν εὐρεῖν. ἀλλ' ἐπειδὴ πολὺ παρ' αὐτοῖς ἐστὶ τὸ ποδὶ λευκῷ, καὶ ποδὶ κούφῳ, καὶ πόδα τιθεῖς, ἢ τὸ τοιοῦτον, τὸ κυλλὸν προσέθηκεν.) — τὸ δὲ ἀνακύκλον ἐπειδὴ κυκλίων ἀσμάτων ποιητής ἐστὶ. R.

1381. λιγύφθογος ἀηδῶν : Λιγύφθογος ἔφη διὰ τὸν μόχθον καὶ τὸν θρήνον τὸν ἡδυτάτως ἐξ αὐτῆς εἰς τὸν παῖδα γινόμενον. [γράφεται λιγύμυθος, ἢ λιγύμοχος.]

1382. [παῦσαι μελωδῶν : Εἰσθεσις περιόδου ἀμοιβαίας στίχων καὶ κῶλων κη'. ὦν οἱ μὲν πρῶτοι ἰα' ἱαμβικοί τρίμετροι ἀκατάληκτοι. τὰ ἐξῆς ὀκτώ κῶλα ἀναπαιστικά ἐπιμεμιγμένα χορείοις ἢ τριβράχαιοις καὶ προκελευσματικῶς ἦτοι τετραβράχυσιν. ὦν τὰ δ' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ε' τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὰ δὲ ἐξῆς τρία δίμετρα ἀκατάληκτα οἱ ἐξῆς δὲ τούτων

θ' στίχοι λαμβικοί τρίμετροι ἀκατάληκτοι. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

1383. ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς : Βούλομαι, φησί, πτερωθῆναι ὑπὸ σοῦ, ἵνα διὰ τοῦ ἀέρος πετόμενος ἐξεύρω εἰς τὰ προίμια λέξεις νιφοβόλους καὶ ἀεροδονήτους. (παίζει δὲ πρὸς τὰ ποιήματα τῶν διθυραμβοποιῶν ἔθος γὰρ αὐτοῖς τοιαῦτα ἐπίθετα λέγειν. ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὸ κοῦφον αὐτῶν.)

μετάρσιος : Ἐπλημένους, ὑψωθεὶς. *Vict.*

10 1385. ἀναβολὰς : Προίμια. R. V. λέξεις. *Vict.*

1387. κρέμαται μὲν οὖν : Οἷον ὕλη ἐστὶ τῶν ποιημάτων ἡμῶν ἢ τῶν νεφελῶν σύστασις.

1390. καὶ πτεροδόντη : [Ἄντι τοῦ ταχέα.] ταῦτα γὰρ συμβαίνει τῷ ἀέρι. ὅθεν φησὶ τὰς λέξεις αὐτοῦς 15 θηροῦσθαι.

1393. ἅπαντα γὰρ δίδειμί σοι : Ἄπαντα γὰρ σοι τὰ περὶ τοῦ ἀέρος διεξέρχομαι. πλεῖστη γὰρ αὐτῶν ἢ λέξις τοιαύτη, ὃ δὲ νοῦς ἐλάχιστος, ὡς ἡ παροιμία « καὶ διθυράμβων νοῦν ἔχεις ἐλάττονα. »

20 1395. ὠπ : Παρακελεύεται αὐτῷ παύσασθαι τοῦ ἄδειν, ὡς οἱ ἐρέσσοντες. κλευσμα γὰρ ἐστὶ τὸ ὠπ τῶν ἐρεσσόντων καταπαῦον τὴν κωπηλασίαν.

τὸν ἀλαδρόμον : Τὸν εἰς ἅλα δρόμον. λείπει γὰρ ἢ εἰς ἓνια τῇ συνθέσει ἀδιανόητα ποιοῦσι. ταῦτα δὲ οὐδὲ 25 ταῖς λέξεσι συνετὰ. χλευάζει δὲ τοὺς διθυραμβοποιούς.

1397. καταπαῦσω : Τοῦτο (ἅμα) λέγων ὁ Πεισιθέταιρος παῖει αὐτόν.

1398. σταίχων : Βαδίζων. *Vict.*

1399. σῶμα : Τὸ ἐμόν. *Vict.*

30 1400. ἀλίμενον αἰθέρος : Τὴν τέλος οὐκ ἔχουσαν, οὐδὲ ὄρμον, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νεῶν. τρόπον γὰρ παλάγους δοκοῦσι διανήχθωσθαι τὸν ἀέρα οἱ ὄρνιθες.

1401. χαρίεντά γ' ὦ πρεσβύτα : Ἐτι Κινησίας φησὶ τοῦτο πρὸς τὸν γέροντα τὸν Πεισιθέταιρον τὸν τύψαντα 35 αὐτόν. Ἄλλως. ἐπειδὴ κινεῖ αὐτόν ὡς ἰσχνὸν ὄντα τῷ σώματι. λέγει δὲ ὅτι χαρίεντως ἐσοφίσω, ἵνα τῷ κινεῖσθαι δοκῆς ἔχειν περὰ.

1402. [πτεροδόντος γενόμενος : Ἄντι τοῦ πτεροῖς πληχθεὶς. παίζει δὲ πρὸς τὰ εἰρημένα.]

40 1403. τὸν κυκλιοδιδάσκαλον : Ἄντι τοῦ διθυραμβοποιόν. εἰρηται γὰρ ὅτι ἐγκύκλια διδάσκουσιν. (Ἄντίπατρος δὲ καὶ Εὐφρόνιος ἐν τοῖς ὑπομνήμασί φασὶ τοὺς κυκλίους χοροὺς στήσαι πρῶτον Αἴσον τὸν Ἑρμιονέα, οἱ δὲ ἀρχαιότεροι Ἑλλάδικος καὶ Δικαιάρχος,

45 Ἄριονα τὸν Μιθηθυμαῖον, Δικαιάρχος μὲν ἐν τῷ περὶ Διονυσιακῶν ἀγῶνων, Ἑλλάδικος δὲ ἐν τοῖς Κραναικοῖς.)

1404. ὡς ταῖσι φυλαῖς : Ἐκάστη γὰρ φυλὴ Διονύσου τρέφει διθυραμβοποιόν.

50 1408. Λεωτροφιδῆ : Ἐπειδὴ καὶ οὗτος τῶν σφόδρα λεπτῶν. ἢ ὅτι καὶ οὗτος διθυραμβοποιὸς κοῦφος. φησὶν οὖν, βούλει τῷ Λεωτροφιδῆ τὴν Κεχροπίδα φυλὴν διδάσκειν; ἀπὸ γὰρ ταύτης ἦν ὁ Λεωτροφιδῆς.

SCHOL. ARISTOPH.

τινὲς δὲ, ὅτι κοῦφος καὶ χλωρὸς ἦν, ὡς εἰκέναι ὄρνιθι. Θεόπομπος δὲ ἐν ταῖς Καπηλίαις

Λεωτροφιδῆς ὁ τρίμετρος (ὡς λεοντίνος εὐχρως τε φάναι καὶ χαρίεις ὡσπερ νεκρός).

Ἄλλως. ἐπειδὴ καὶ οὗτος τῶν σφόδρα λεπτῶν. καὶ εἰς ὁ Κινησίας δὲ. Ἐρμιππος Κέρκωψιν

(ἀνάπνῃ σοι θύουσιν ἦδη βοῖδια Λεωτροφιδοῦ λεπτότερα καὶ Θουμάντιδος.)

ὄζεις οὖν καὶ τῷ Λεωτροφιδῆ χορὸν ὀρνέων διδάξει;

1410. ὄρνιθες τίνες οἶδε : Συκοφάντης τις πενόμενος 10 καὶ εἰς τὴν ἑαυτοῦ πενίαν ἄδων ἐπειδὴ μηδὲν εἶχεν, ἐκ πρώτων λόγων συκοφαντεῖ τοὺς ὄρνιθας, ὡς ἐναντίως ἔχόντων τὸ σχῆμα τῆς φύσεως τῶν ὀρνέων. εἴη δ' ἂν εἰς τὸ σχῆμα τοῦ πρεσβυτέρου ἀφορῶν. Ἄλλως. τίνες παρὰ τὸ Ἄλκαίου « (ὄρνιθες τίνες οἶδ') ὠκεανῷ 15 « γὰς ἀπὸ περράτων ἦνθον, πανέλοπες ποικιλόδεροι « τανυσίπτεροι, » καὶ παρὰ τὸ Σιμωνίδου « ἄγγελα κλυτὰ ἔαρος ἀδουόμου κυανέα χελιδοῖ. »

1412. ἀντί τοῦ οὐ φαύλως κακόν. R.

1413. ὄχληρὸς ὄν. R.

1415. ποικίλα μάλ' αὐθις : (Τοῦτό φησι) πρὸς τὸ 20 βυπαρὸν καὶ ποικίλον τοῦ ἱματίου αὐτοῦ.

1417. (οὐκ ὄλγων χελιδόνων : Ἐπεὶ συνεχῶς χελιδόνας λέγει, τοιοῦτόν τι φησὶν ἔαρος χρῆζει. παλαιὸν γὰρ χιτῶνα ἔχει. μετείληπε δὲ τὸν νοῦν τῆς παροιμίας, 25 μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ.)

1418. τίς ὁ πτερῶν : Πρὸς τὸ σχῆμα ὃ χρῶνται συνεχῶς οἱ νεώτεροι συγγραφεῖς. (τίς ὁ πτερῶν,) ἀντί τοῦ τίς πτεροῖ.

1420. [πτερῶν πτερῶν δεῖ : Παρὰ τὸ Αἰσχύλου ἐκ 30 Μυρμιδόνων « ἔπλων ἔπλων δεῖ. »]

1421. μῶν εὐθὺ Πελλήνης : Ἐπεὶ ἐν Πελλήνῃ ἐν τοῖς Ἑραίοις ἄθλον ἐτίθετο χλαῖνα. [χλαῖνα δὲ διαφέρουσαι ἐν Πελλήνῃ γίνονται.] οἱ δὲ, ὅτι Ἑρμαῖα ἀγεται 35 ἐν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαιᾶς καὶ τοῦτο ἔπαθλον τίθεται.

1422. (κλητῆρ εἰμι : Κλητῆρ λέγεται ὁ καλῶν εἰς τὸ δικαστήριον πάντας. σημαίνει δὲ ἢ λέξις καὶ τὸν μάρτυρα. νησιωτικὸς δὲ ὁ τοὺς τὰς νήσους οἰκοῦντας συκοφαντῶν καὶ εἰς δικαστήριον ἄγων.)

1424. πραγματοδίφης : Πράγματα ἐρευνῶν καὶ ζη- 40 τῶν. *Vict.*

1425. περισσοεῖν : Περιπίπτασθαι καὶ εἰς δικαστήριον καλούμενος.

1426. ὑπαὶ πτερούγων τί : Ἄντι τοῦ μετὰ πτερούγων. Ἡσίοδος [Scat. 283]

τοί γε μὲν οὖν γελῶντες ὑπ' αὐλητῆρος ἑκαστος.

Ἄρχιλοχος « ἄδων ὑπ' αὐλητῆρος. » Ἄλλως. ἀντί τοῦ σοφώτερόν φησι τὸ μετὰ πτερούγων καλεῖν.

[1427]. λησταί : Οἱ πειραταί. (καὶ Ὅμηρος [Od. 50 Γ, 73] « οἳ τε ληῖστῆρες. »)

1429. ἀνθ' ἔρματος : Ἄντι τοῦ λίθου. ἐπεὶ αἱ γέρανοι

ἐν τῷ στόματι ψήφους ἔχουσι. Ἄλλως, πολλάκις γὰρ καὶ σπηρίγματος ἕνεκα περιφέρουσι τοὺς λίθους αἱ γέρανοι πρὸς τὸ μὴ παραφέρεισθαι ἀνέμοις.

1432. οὐκ ἐπίσταμαι : Ἄντι τοῦ οὐ δύναμαι. (εἴρηται ὅδε παρὰ τὴν παροιμίαν

περὶ βαδίω· νεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.)

1436. ἡ δικορραφεῖν : Κατασκευάζειν δίκας. *Vicf.*

1442. ὁ Διτρέφης : Ἐπεὶ πλούσιος καὶ δυνάμενος ἵπποτροφεῖν οὗτος. εἴρηται δὲ περὶ αὐτοῦ ἀνωτέρω 10 [700], ὅτι ὁ Διτρέφης πυτινοπλόκος ὃν γέγονε φύλαρχος καὶ ἵππαρχος. Ἄλλως, ἵππαρχος γὰρ γενόμενος καὶ εὐτυχήσας συνεβούλευε καὶ ἄλλοις ἵππαρχεῖν.

1444. ἄλλος δὲ τις. R.

1453. ἐπεὶ ἀρπακτικά. R.

15 [1456]. κῆτ' ἔγκληκῆκος : (Ἐγκλημα κατ' αὐτῶν γραφάμενος βραδυτήτος, ἐνθαδὶ δὲ, ἤγουν) εἰς τὸ δικαστήριον.

1456. κῆτ' αὖ πέτωμαι πάλιν : [Ἴνα πάλιν πετασθεῖς ἐν ταῖς νήσοις ταχέως ἄλλου] προκαλέσωμαι.

20 1457. ὅπως ἂν ὠφλήκη : Ἄντι τοῦ καταδικασθεῖν, [πρὶν φθάσαι ἐν τῇ Ἀττικῇ]. τοιοῦτόν τι θέλει λέγειν ἵνα καλεσάμενος τινα εἰς δίκην, σὺ μὲν ὡς ἂν πετόμενος φθάσης πρὸ αὐτοῦ, εἴτα καταδικάσας αὐτὸν ἐξ ἐρήμου, πάλιν ἐπὶ τὰ αὐτοῦ πέτη, ἐν ὅσῳ ἐκεῖνος πλέων 25 ἐνθάδε παραγίνεται.

1459. κάπειθ' ὁ μὲν πλεῖ : Ἴνα, φησὶν, ἐκεῖσθε ὄν, ὑπαύθυνος καὶ ἑτέρας δίκης ὁ ξένος γέννηται ὑπὸ τοῦ βράδου, σοῦ φθάσαντος αὐτὸν ἐνθάδε.

1461. βέμβηκος οὐδὲν διαφέρειν : Εὐστροφον καὶ 30 εὐκίνητον δεῖ εἶναι. ὁ δὲ βέμβηξ ἐργαλεῖόν ἐστιν, ὃ μάλιστα στρέφουσι οἱ παῖδες. ἡ παίγνιον τῶν παίδων ὡς τροχός, δεξ μάλιστα δερόμενος στρέφεται.

1463. Κορκυραῖα : Λέγεται τις Κορκυραῖα μάλιστα. συνεχῶς δὲ παρὰ Κορκυραῖος ἀταξίαι γίνονται. διὰ 35 τὸ στασιάζειν οὐν ἐπεπόλασε παρ' αὐτοῖς ἡ μάλιστα, ὅστε διπλαῖς χρῆσθαι μεγάλας (καὶ ἐλεφαντοκόποις. Ἄλλως, λέγεται τις Κορκυραῖα μάλιστα. Φρύνιχος Σατύριος « Κορκυραῖα δ' οὐδὲν ἐπιβάλλουσι μαστιγες. » ὥστε καὶ εἰς παροιμίαν ἤδη ἔλθειν. Ἀριστοτέλης δὲ τὸ 40 Κορκυραῖα μάλιστα λέγων φησὶν οὕτως « διὸ καὶ τὰς « κώπας αὐτῶν ἐλεφαντίνας ἐποίησαντο καὶ τῷ μεγέθει περιττάς. ὅθεν ἡ Κορκυραῖα ἐπεπόλασε μάλιστα, « καὶ εἰς παροιμίαν ἦλθε. » ταῦτα δὲ λέγων τύπτει αὐτόν.) — ἡ ὅτι οἱ Κορκυραῖοι χαλεπῶς τύπουσιν. 45 εἰπὼν δὲ τοῦτο τύπτει αὐτόν. R.

[1464]. πτερῶ μὲν οὖν : (Διυκῶς.) ἀντι τοῦ πτερὰ τῷ μαστιγι παρῆλασεν. ἴσως δὲ διπλῆ ἦν.

1465. ἀντι τοῦ στρέφεσθαι. R.

1467. οὐκ ἀπολιθάσεις : Συντόμως ἀναχωρήσεις. Junf. 50 λιθάς ἡ σταγῶν· ἥς οὐδὲν ταχύτερον ἐν τῷ πίπτειν. ἡ οὐκ ἐς κόρακας καὶ Αἰθύην ἀποφθερεῖ.

1468. στρεψοδικοπανουργίαν : Διχῶς, στρουθοδικο-

πανουργίαν. ἀναχωρήσαντος δὲ αὐτοῦ τοῦτο φησι. συνέθηκε δὲ τὴν λέξιν παρὰ τὸ στρεβλὸν ἦθος καὶ συκοφαντικὸν αὐτοῦ καὶ τὴν δίκην καὶ τὴν πανουργίαν.

1470. [πολλὰ δὴ καὶ καινὰ : Ἡ στροφή αὕτη κώλων ἐστὶ τροχαϊκῶν καὶ ἰαμβικῶν ἰβ', καὶ ἡ ἀντιστροφή 5 τοσοῦτων. καὶ ἰαμβικά μὲν δίμετρα τὰ ς', ἰβ'. τὰ δ' ἄλλα τροχαϊκά, τῇ μὲν δίμετρα, τῇ δ' Εὐριπίδειαν. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνίς.]

1471. ἀντι τοῦ ἐπτημεν εἰς πολλὰ, καὶ παράδοξα 10 εἶδομεν καὶ θαυμάσια. βούλεται δὲ κωμωδεῖσθαι τινας.

1473. ἐστὶ γὰρ δένδρον πεφυκός : Δένδρον αὐτὸν ἀπεικάζει ἡ ὡς μέγαν ἢ ὡς ἀναίσθητον καὶ ζύλινον, ὡς ὁ ποιητῆς [II. N, 437]

ἄλλ' ὥστε στήλην ἢ δένδρον ὑψιπέτηλον. 15

ἐπαίξε δὲ ὡς ἐπὶ ὀρνίθων νεομομένων περὶ τὰ δένδρα. εἴτα διηγούμενος ποῖον εἶδεν ἔκτοπον δένδρον, ἐπάγει τὸν Κλεώνυμον. καρδίας δὲ ἀπωτέρω, ὡς ἂν τις εἴποι, μικρὸν ἀπωτέρω πόλεως. ἅμα δὲ καὶ εἰς τὸ ἀκάρδιον καὶ ἀνόητον αὐτοῦ. 20

1474. καρδίας ἀπωτέρω : Διὰ τὸ μακρὸν εἶναι καὶ 25 δειλόν. ἅμα δὲ Καρδία ἐστὶν ὄνομα πόλεως. μιμεῖται οὖν τοποθεσίαν. ἡ καὶ ὡς ξένον αὐτὸν κωμωδεῖ. Καρδία γὰρ πόλις Θράκης, ἥς οἱ πολῖται Καρδιανοί. Ἄλλως. ἐν μὲν τῇ εἰρήνῃ μέγας καὶ λαμπρὸς, ἐν δὲ τῷ 25 πολέμῳ ῥίψασπις. (διὸ καὶ καρδίας αὐτὸν εἶπεν ἀπωτέρω, τούτεστιν καρδίαν οὐκ ἔχοντα.)

1478. τοῦτο μὲν ἦρος : Τῷ γὰρ Μουνοχιῶν μηνὶ τοῦ ἔαρος δικάζονται αἱ πρὸς τοὺς ξένους δίκαι.

1480. τοῦτο δὲ χειμῶνος : (Ἵτι ἐν τισὶ τὰ δύο κῶλα 30 ἐν ἐστὶ, λέγω ἀπὸ « τοῦτο δὲ χειμῶνος » ἕως τοῦ, φυλλορροεῖ.) ἐπειδὴ ῥίψασπις ὁ Κλεώνυμος. ἐπαίξε δὲ πάλιν, ἐπεὶ τὰ δένδρα φυλλορροοῦσιν.

1485. [ἐνθα τοῖς ἤρωσι : Διὰ τὸ ὄνομά φησιν αὐτὸν τοῖς ἤρωσι συνδιάγειν.] 35

1487. ζύνεισι πλὴν τῆς ἐσπέρας : Ἄντι τοῦ, (τῇ) 40 σκοτιᾷ. πέσικται δὲ ἀπὸ τοῦ Σκυθῶν ἐρημία. χαριέντως δὲ τοῦτο, ὅτι σκότους ὄντος Ὀρέστης ὁ Τιμοκράτους λωποδυτεῖ τοὺς προστυγχάνοντας. τὰς νύκτας γὰρ μόνας ἐλήστευεν Ὀρέστης. 40

1489. ἐντυγχάνειν αὐτόν. R.

1490. εἰ γὰρ ἐντύχοι τις ἤρωι : Ἦρωα αὐτόν φησι διὰ τὴν ἡμυνομίαν τὴν πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονος υἱὸν Ὀρέστην. οἱ ἤρωες δὲ δυσόργητοι καὶ χαλεποὶ τοῖς 45 ἐμπελάζουσιν γίνονται, καθάπερ Μένανδρος ἐν Συνεφθόις. * * * ὅτι ἀγαθὸν γάμον χειμῶνος ὁ θεὸς δίδωσιν, οὐδ' ἤρωσι εἰς τοῦτο δύναμιν, ἀλλ' ἀποπλήκτους μὲν ποιεῖν δύνανται, τὸ δὲ ὠφέλεις οὐ κέκτηνται. διὸ μοι δοκοῦσι καὶ οἱ τὰ ἤρῳα παριόντες σιγὴν ἔχειν, (ὡς Μυρτίλος ἐν Τιτανόπασί φησὶν. ὁ δὲ Ὀρέστης 50 λωποδύτης).

1493. πάντα τὰ πιδέξια : Ὀφθαλμούς καὶ κεφαλῆν. οἷον τὰ δεξιὰ τῆς ὄψεως. ἐπλήττοντο γὰρ οἱ συντυ-

χάνοντες αὐτῶ. ἄμα δέ, ἐπεὶ οἱ ἐντυγχάνοντες νυκτὸς ἤρως διέστρεφον τὰς ὄψεις.

1494. οἰμοὶ τάλας : [Κορωνίς εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἱαμβικοί τρίμετροι ἀκατάληκτοι νη'. τὸ μέντοι ἰς' κῶλόν ἐστιν ἱαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.] ὁ Προμηθεὺς ἀπαγγέλλει αὐτῷ τινὰ συγκαλυμμένον.

ὄπως μὴ μ' ὄψεται : Ἦγουν δέδοικα. *Vict.*

1498. πηνίξ' ἐστὶν ἄρα : Ἄντι τοῦ, ποῖα ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπεὶ ὥρας ἐξήταζον, οὐ καιρούς.

1500. ἢ περαιτέρω : Πλείω ἐμπροσθεν μετὰ τὸ τέλος ἄλλο. *Vict.* ἢ νύξ. R.

1502. ἀπαθροιάζει : Ἄντι τοῦ σκορπίζει, εὐδὶαν ἄγει. συννεφεὶ δὲ ἀντι τοῦ συνάγει τὰ νέφη. οὐχ ὄρα γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτὸν νεφῶν ὄντων.

1503. οὕτω μὲν ἐκκαλύφμαι : Κεκαλυμμένος ὢν ἐκκεκάλυπται, καὶ ὄρα αὐτὸν ὁ πρεσβύτης. ἐπαίξει δὲ, ὡς γὰρ ἐκείνου εἰρηκότος ὅτι ζυννεφεὶ τὰς νεφέλας, καὶ οὐκ ὄψεται σε, φησὶν ἐκκεκαλύφμαι. ἢ ὡς ἐν κωμῳδίᾳ, ὡς καλὸν τὸ ἀκούσας τὸ οἰμῶζε, ἀποκαλύπτεται φανερόν αὐτὸν δεκνύς.

1504. (ὦ φίλε Προμηθεῦ : Γνωρίζει αὐτὸν ἀποκα-
25 λυφέντα.)

1508. ἀπὸ γὰρ ὀλέσεις : Μέλλεις διαφθερεῖν. *Vict.* ὁ Ζεὺς δηλονότι. R.

1508. τουτὶ λαβὼν μου τὸ σκιάδειον : Κατασκευάσμα τι τὸ σκιάδιον, ὅπερ ἔχουσιν αἱ κανηφόροι ἀπιούσαι
30 εἰς τὰ Ἐλευσίνα ὑπὲρ τοῦ μὴ καίεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. δίδωσι δὲ αὐτῷ τοῦτο, ἵνα καλύψῃ αὐτὸν καὶ μὴ ὀραθῆ ὑπὸ τοῦ Διός. — ἐν τοῖς Ἀτταλίοις εὔρον σκιάδιον καὶ ἐν τῷ παλαιῷ τῷ ἐμῷ. V. ὑπέρεχε ἀντι τοῦ κάλυπτε. V.

35 1512. ἀντι τοῦ καλύπτου τὸ σκιάδειον. R.

1514. πηνίξ' ἄττ' ἀπώλετο : [Ἦτι] οὐκ Ἀττικὸν τὸ πηνίξ' ἄττ' ἀπώλετο, (οὐδὲ ἀρχαῖον, οὐδὲ ἀκριβές). ἐστὶ δὲ ἀντι τοῦ, πότε δῆτα. παρέλκει γὰρ τὸ ἄττα νῦν. ἀλόγως γὰρ κεῖται. οὔτε γὰρ τὸ τινὰ σημαίνει
40 οὔτε τὸ ἄττα. οὐδενὶ γὰρ τούτων ἀρμόζει τὸ πηνίξα.

1520. θηγλῶν : Θυσίων. *Vict.*

1521. πεινώντες ὡσπερ Ἰλλυριοί : [Δίδυμος ὡσπερ
βάρβαροι.] ἀνέπλασε δὲ τι γένος θεῶν βαρβάρων Τρι-
βαλλῶν ἀνώτατον, οἷον ὡσπερ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων βάρ-
45 βαρα ἔθνη πορρωτάτω καθεστήχασιν. περὶ δὲ Θρακίην εἰσὶν οἱ Ἰλλυριοί. τινὲς δὲ Πεσίδος φασὶν αὐτούς. ὁ γεωργεῖν μὲν οὐκ ἔχουσι γῆν, ληστεύοντες δὲ τρέφον-
ται. [τὸ δὲ κεκριγότες μίμησις ἐστὶν οὐκ εἰς τὸν ἦχον, ἀλλ' εἰς τὴν ἀσάφειαν τῶν βαρβαρικῶν διαλέκτων.]

80 κεκριγότες : Οἷον, πῶν φωνῆν ἀποτελοῦντες ἀπὸ λιμοῦ οἱ Τριβαλλοὶ θεοί. ἢ τὸ κεκριγότες εἰς τὴν ἀσάφειαν τῆς φωνῆς αὐτῶν. κρήνη γὰρ ὁ τῶν ἀποθησπόντων τρισμὸς τοῖς ὀδοῦσι γινόμενος. ἀνωτέρω δὲ φησὶν

αὐτοὺς οἰκεῖν, ὡς τῶν Ἑλλήνων ἀνωτέρω οἰκοῦσι καὶ πορρωτέρω οἱ βάρβαροι.

1522. ἐπιστρατεύσειν φασὶν : Ἐφασαν, φησὶν, οἱ Τριβαλλοὶ πολεμεῖν πρὸς τὸν Δία, ἵνα παρέη αὐτοῖς τὴν διόδον τῶν ἐμπορίων. παίζει δὲ εἰς τὸν νομιζόμενον
5 τετειγίσθαι ἄερα μεταξὺ, ὡς ἐκείνων ἀποκεκλεισμένων.

1527. ὅθεν ὁ πατῆρος : Ὅτι κατ' Ἐλλειψίν ἐστὶ τοῦ Ἀπόλλωνος. δέον γὰρ εἰπεῖν ὁ πατῆρος Ἀπόλλων ἢ ἄλλος τις τῶν θεῶν. πατρῶιον δὲ τιμῶσιν Ἀπόλλωνα Ἀθηναῖοι, ἐπεὶ Ἴων, ὁ πολέμαρχος Ἀθηναίων, ἐξ
10 Ἀπόλλωνος καὶ Κρεούσης τῆς Ζεῦτος ἐγένετο. — ὅτι βάρβαρος Ἐξηλεκσιδῆς προεῖρηται. R. V.

1530. (τούπιτριβείης : Παρὰ τὸ Τριβαλλός φησι παίζων γεγόναι τὸ ἐπὶ ὕβρει ἐπιτριβείης.)

1536. καὶ τὴν Βασιλείαν σοι γυναῖκ' ἔχειν : Σωμα-
15 τοποιεῖ τὴν Βασιλείαν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὡς γυναῖκα. Εὐφρόνιος, ὅτι Διὸς θυγάτηρ ἡ Βασιλεία. καὶ δοκεῖ τὸ κατὰ τὴν ἀθανασίαν αὐτῆ οἰκονομεῖν, ἣν ἔχει καὶ παρὰ Βακχυλίδῃ ἢ Ἀθηνᾶ τῷ Τυδεῖ δώσουσα τὴν ἀθανασίαν. ἐστὶ δὲ καὶ παρὰ Κρατίνῃ ἢ Βασιλεία. ἔνιοι δὲ αὐτὴν
20 ἀθανασίαν καλοῦσι.

1541. [τὴν λοιδορίαν : Ὡς καὶ τοῦτο ἐν τῶν πολλῶν. εἰς αὐξῆσιν δὲ τῆς κωμῳδίας τοῦτο φησι.]

τὸν κωλακρέτην : [τὸν ταμίαν τῶν πολιτικῶν χρημα-
μάτων.] Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς τούτους ταμίαις
25 εἶναι φησι τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ. οὐ μόνον δὲ τούτου τὴν ἐπιμέλειαν ἐποιούνο, ὡς φησὶν, ἀλλὰ καὶ τὰ εἰς θεοὺς ἀναλισκόμενα διὰ τούτων ἀνηλίσκατο, ὡς Ἀνδρο-
τίων γράφει οὕτως « τοῖς δὲ ἰουσι Πυθῶδες θεωροῖς τοὺς
« κωλακρέτας δίδονα ἐκ τῶν ναυκληρικῶν ἐφόδιον ἀρ-
30 « γύρια, καὶ εἰς ἄλλο ὅτι ἂν δέη ἀναλώσει. ταμίαι δὲ
« ἦσαν, καὶ προεστῶτες τῆς δημοσίας σιτήσεως. »

τὰ τριώβολα : [Μίγνυσι καὶ ἐκ τῶν ὄντων παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. οὐχ εἰστέθει δὲ αὐτοῖς τὸ τριώβολον. πολλαχοῦ γὰρ καὶ δύο ὀβολοὺς εἰλήφασιν.] — τὰ
35 τριώβολα, ἄπερ ἐλάμβανον οἱ κριταὶ οἱ ἐν ἡλιαίᾳ κρινοντες εἰς μισθόν. R.

1546. ἀπανθρακίζομεν : Ἄντι τοῦ, ἀνθρακας ἐσθίου-
μεν. ἐστὶ δὲ εἶδος ἰχθύος λεπτόν, ὅπερ ὀπτῶντες ἐσθίου-
σιν. Ἄλλως, ὀπτὰς ἐσθίουμεν. ἢ ἀνθρακας ζωπορού-
40 μεν. ὡς ἐν κωμῳδίᾳ δὲ τοῦ εὐτελεστέρου ἐμνήστη, ἐπὶ ἄλλων μέγιστα ἰσχύοντος τοῦ πυρός.

1548. (θεομισῆς ἔφυς : Ὁ μὲν φησι τῷ Προμηθεῖ ἴσον τι τῷ ὑπὸ θεῶν μισούμενος, διὸ καὶ δευτέρως ἀνα-
γλωστέον, ὁ δὲ τὸ ἕτερον δέχεται μισῶν θεοὺς, ὡς ὁ Τι-
45 μων ἀνθρώπου.)

1551. (δοκῶ κανηφόρῳ : Ἰαῖς γὰρ κανηφόροις σκιά-
δειον καὶ δίφρον ἀκολουθεῖ τις ἔχουσα. Ἐρμίππου Θεῶν « ὡσπερ αἱ κανηφόροι λευκοῖσιν ἀλφίτοισιν ἐν-
« τετριμμένοις. ἐγὼ δ' ἐνέκαψα λαυθάνων τὴν δίφρο-
60 « φόρον.» Νικοφώντος Ἐγγειρογαστῶρων « γεννα * * *
« αὐτὸς ὄλιγον ἀναγε ἀπὸ τῆς διφροφόρου. χρηστὸς εἶ
« καὶ κόσμιος. »)

1552. καὶ τὸν δίφρον γε διφροφόρη : Ἐπειδὴ εἶπεν,

ἵνα δόξω ἀκολουθεῖν κανηφόρῳ, λέγει παλίων, καὶ διφρον βάσταζε.

1563. πρὸς δὲ τοῖσι Σκιάποσιν : [Ἡ παρούσα στροφή κώλων ἐστὶ τροχαϊκῶν ἐπιμεμιγμένον χορεῖοις καὶ σπονδαίοις ζ'. καὶ ἡ ἀντιστροφή τοιούτων. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δ' ἀντιστροφῆς κορωνίς.] ταῦτα ἐξήγησις ἐστὶ τῶν ἀνωτέρω. γένος δὲ ἐστὶ περὶ τὸν δυτικὸν ὠκεανὸν πρὸς τῇ κεκαυμένη ζώνῃ. ὡς ἀψύχους δὲ διασύρει τοὺς φιλοσόφους (καὶ ὡς ἐπὶ σκιάς βαδίζοντας). Ἄλλως. τούτους ἔχειν βήματα φασὶ τοῦ παντὸς σώματος μείζονα· διὰ δὲ τὸ μὴ ἔχειν οἴκους, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ καύματος ἀναλίσκονται, τετραποδῶδον βαδίζοντας ἀνορθοῦν τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν, καὶ κατασκιάζειν τὸ λοιπὸν σῶμα. τούτο γὰρ αὐτοῖς ἔχαρισατο ἡ φύσις, ἴσης οὐσης τῆς γῆς αὐτῶν καὶ τραχείας καὶ καταδύσειν μὴ ἐχούσης εἰς ἀποφυγὴν τοῦ καύματος.

1565. ψυχαγωγεῖ Σωκράτης : Ἐπειδὴ λιτοὶ (οἱ φιλόσοφοι) εἰσι καὶ ἄτροφοι, διὰ τοῦτο τοὺς Σκιάποδας παρέλαβεν. μυθεύομενον δέ τι καὶ τοῦτο τὸ γένος ἐστίν. ἀλουτον δὲ εἶπε τὴν λιμνην, καθὸ ἀλουτοῦντες καὶ ῥυποφοροῦντες ἐπιλοσόφουν οἱ περὶ τὸν Σωκράτην.

1566. ἔθνα καὶ Πείσανδρος : Οὗτος δεῖλος ἦν. ἤλθεν οὖν ψυχὴν ἰδεῖν ἔθλων, ἐπεὶ οὐκ εἶχεν, ὡς Εὐπόλις ἐν Ἀστρατεύτοις « Πείσανδρος εἰς Πακτωλὸν ἐστρατεύετο, « κἀνταῦθα τῆς στρατιᾶς κάκιστος ἦν ἀνὴρ. » ἀπανταχοῦ δὲ ἦν δεῖλος. ἦν δὲ καὶ τὸ σῶμα εὐεκτής, ὡς Ἐρμιππος ἐν Ἀρτοπόλαιον (« ἐνέβαινε σιγῇ Πείσανδρος μέγας « αὐτὸς ὡσπερ Διονυσίαιον οὐπὶ τῶν ξύλων, ἐλαίας ἔρει- « σιν ὄνον κανθήλιον. » καὶ δωροδοκῆσαι φησὶν αὐτὸν Ἀριστοφάνης Βαθυλωνίαις διὰ τούτων « ἡ δῶρ' αἰτούν- « τες ἀρχὴν πολέμου πορίσειεν μετὰ Πείσανδρου. ») δύο δὲ εἶο. Πείσανδροι, καθάπερ Εὐπόλις ἐν Μαρικῆ φησὶν

ἀκουε νῦν Πείσανδρος ὡς ἀπόλλυται.
ὁ στρεβλός· οὐκ ἀλλ' ὁ μέγας οὐνοκίνδιος.

καὶ Πλάτων ἐν Πείσανδρῳ περὶ ἀμφοτέρων λέγει.

1569. σφάγι' ἔχων : (Ταῦτ' αὖ φησὶν) ὡς ἐπὶ τῶν ἀνακαλουμένων τὰς ψυχὰς ἐξ Ἄδου.

καμήλον ἀμὸν τιν' : Ἐπαιξεν εἰς τὸ Ὀνοκίνδιον αὐτοῦ εἰπὼν ἀμὸν καμήλου· ἐστὶ γὰρ παμμεγέθης· δεὸν εἰπεῖν ἢ ἀρνεῖσθαι ἢ ἄλλου τινός.

[1582]. κᾶτ' ἀνῆλθ' αὐτῷ : Ἐκ τῶν χθονίων ἀνῆλθεν. (ὡς αὐτοκλήτως δὲ παραβάλλοντα αὐτὸν εἰς τὰ δειπνα διαβάλλει.)

1583. [πρὸς τὸ λαῖμα τῆς καμήλου : Εὐφρόνιος, τὸν λαμῶν. καὶ γὰρ προεῖρηκεν ἧς λαίμους τειμῶν. οἱ δὲ, ὅτι τὸ αἷμα. παραπεποίηκε δὲ παρὰ τὸ λαμῶν. ἐστὶ καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Δαρδάνῳ

καὶ λαῖμα βακχεῖε λαβὼν τὰ χρήματα.

γράφεται δὲ καὶ δέρμα. εἰρηται δὲ ἐκείνοις οὐδὲν σαφές, τοῖς γράφοσι δέρμα. οἱ δὲ ὄρημα τὸ λαῖμα. ἐτι μόντοι τῶν περὶ τὴν Ἀσίαν τινές ἐπὶ τῶν ἀναιδῶν καὶ

εὐτόλμων οὕτω λέγουσιν. ὅπερ συμφωνότερόν ἐστι τῷ παρὰ Μενάνδρῳ.]

1584. [Χαιρεφῶν ἢ νυκτερίς : Ἐπεὶ οὔτε νυκτερίς ἡμέρας οὔτε οἱ φιλόσοφοι φαίνονται. καταδευκότες γὰρ φιλοσοφοῦσι.]

1585. τὸ μὲν πόλισμα : [Κορωνίς εἰσιόντων αὐθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἱαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ρκά'. ὧν τελευταῖος

ἀλλὰ γαμικὴν χλαμίδα δότω τις δεῦρό μοι.

μετὰ δὲ τὸν ζ' δ' στίχον κῶλά ἐστιν ἀντισπαστικά ζ', 10 ἐπιμεμιγμένα διαμέμοις, δισπονδαίοις καὶ ἐπιτρίτοις, ἐφημιμερῆ, πλήν τοῦ πρώτου. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσει παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.] [πρέσβεις παρὰ τῶν θεῶν Ποσειδῶν καὶ Ἡρακλῆς καὶ εἷς ἐκ τῶν βαρβάρων θεῶν ἤλθον.]

1587. οὗτος τί ὄρηξ : Τούτο λέγει τῷ βαρβάρῳ τῷ συμπαρόντι αὐτῷ εἰς τὴν πρεσβείαν ὁ Ποσειδῶν, ὡς οὐκ ἐπιτηδείως περιστελλομένη τὴν ἐσθήτα, ἀλλ' ἐπ' ἀριστερὰ περιβαλλομένη, ὡσπερ οἱ Ὀρῆκες.

1589. Λαισποδίας εἶ τὴν φύσιν : Ὅτι τὴν κνήμην 20 εἶχε σαθρὰν ὁ Λαισποδίας καὶ μέχρι τῶν κάτω περιεβάλλετο. [καὶ οἱ βάρβαροι δὲ τὰ σκέλη περιεβέληνται.] Λαισποδίας δὲ καὶ Δαμασίας ὡς κακόκημοι διαβάλλονται. μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ Εὐπόλις ἐν Δήμοις

ταῖς δὲ τὰ δένδρα Λαισποδίας καὶ Δαμασίας αὐταῖσι ταῖς κνήμασιν ἀκολουθεῖσσι μοι.

τούτων δὲ τὸν Λαισποδιαν καὶ στρατηγῆσαι φησὶ Θουκυδίδης ἐν ἡ [86]. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Φρόνιχος ἐν Κωμασταῖς, ὡς πολεμικοῦ γεγονότος. (Φιλύλλιος δὲ ἐν ταῖς Πλυντρίαις ὡς φιλοδίκου. εἶχε δὲ καὶ περὶ τὰς κνήμας 30 αἰτίας τινάς, ὡς φησὶ Στράτις ἐν Κινησίᾳ. διὸ καὶ κατὰ σκελῶν ἐφόρει τὸ ἱμάτιον, ὡς Θεόπομπος ἐν Παισί. Δημήτριον δὲ πάντες τὸν Ἴξωνα λέγουσιν ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσιν ὡς γλῶσσαν ἐξηγεῖσθαι, ὅτι λαισποδίας ἐστὶν ὁ ἀκρατὴς περὶ τὰ ἀφροδίσια, ὥστε καὶ κτήνη 35 σποδεῖν.)

1570. ὦ δημοκρατία : Ἐμίξεν ὡς ἐπὶ Ἀθηναίων. ἐπεὶ ἰσοτιμίας οὐσης συμβαίνει δημῶδεϊς ἅμα τοῖς ἀξιόπισταις ἀποστέλλεσθαι, ὡσπερ καὶ νῦν ὁ βάρβαρος εἰς μὴδὲν χρήσιμον οὖν Ποσειδῶν καὶ Ἡρακλεῖ ἀπεστάλη. 40 [φησὶν οὖν, προάγεις ἡμᾶς ὦ δημοκρατία, ὅτι τούτων ἐχειροτόνησαν οἱ θεοί.] — προβιβάς : Προάγεις. *Vicf.*

1571. ταῦτα θαυμάζων λέγει, ἐπειδὴ γέρων ἦν ὁ Πεισθέταιρος. R.

1577. [ἤρημασθα : Ἐχειροτονήθημεν.]

1578. [διπλασίως : Τοσοῦτον οὐ φροντίζω διαλλαγῶν.]

1582. ἐπικνῶ : Ἀντὶ τοῦ ἐπίβαλλε. — ἐπίτριβε. *Vicf.*

σιλφίον : Εἶδος βοτάνης ἡδυσμού, καὶ μάλιστα τὸ 50 Κυρηναϊκόν. τὸ δὲ ἔθλον πρόσκνισμα τοῦ Ἡρακλεῖος ποῖων ὁ Πεισθέταιρος, δοκεῖ πρὸς μάγειρον οἰκεῖον διαλέγεσθαι ἐπὶ τῷ εὐτρεπίσαι λειπνον.

- (1684). ἐπανιστάμενοι : Ἐπανάστασιν ποιησάμενοι
ὡς ἀγρίων ὄρνιθων ἐπιθεμένων τυραννίδι καὶ εἰς βορὰν
παραδεδομένων. [αὐτοῖσι δὲ, ἤγουν τοῖς κρέασιν.]
1689. [ἔλαιον οὐκ ἔνεστιν : Ἄντι τοῦ, οὐκ ἐλευ-
5 μεν, οὐ πειθόμεθα.]
1690. (λιπαρά γ' εἶναι πρέπει : Δοκεῖ, ἔοικε. τοῦτο
δὲ ὁ Ἡρακλῆς λέγει ἔξωθεν τοῦ λόγου οὐκείως τῇ γασ-
στριμαργίᾳ.)
1691. (ἡμεῖς τε γὰρ : Λοιπὸν εἰσηγεῖται ὁ Ποσειδῶν
10 ὡς οὐκ ἀγαθὸν ἐστὶ τὸ πολεμεῖν.)
1693. (ἐν τοῖς τέλμασιν : Ἄντι τοῦ, ἐν τοῖς φρέασι.
κυρίως δὲ τὸ πηλῶδες καὶ μὴ ἔχον ὕδωρ.)
1694. (ἀλκυονίδας : Ἄντι τοῦ, εὐδιον ὄλον τὸν χει-
μῶνα. οὐχ ὡς νῦν ἐπτά τοῦ χειμῶνός εἰσιν, ὡς φασὶ
15 τινες, αἱ ἀλκυονίδες.)
1696. (αὐτοκράτορες : Τούτων τῶν δογμάτων κρα-
τοῦντες.)
1697. νῦν τ' ἐθέλομεν εἰ δοκεῖ : Μιμείται τοὺς Ἀθη-
ναίους οἷα πρὸς τοὺς βασιλεῖς λέγουσι. τὸ δὲ ἐξῆς (οὕτω)-
20 νῦν ἐθέλομεν, εἰ δοκεῖ, σπονδὰς ποιῆσθαι.
1698. ἐάν τι δίκαιον : Εἰ ἴσως καὶ νῦν ἐπιγνώσεσθε
τὸ δίκαιον.
1699. εἰς τοῦπίσω. R.V.
1693. ἐμοὶ μὲν ἀπόχρη ταῦτα : Ἐπαρκεῖ καὶ καλῶς
25 ἔχει τὰ ἀκήπτρα λαβεῖν ὑμᾶς. τοῦτο δὲ ὁ Ἡρακλῆς λέ-
γει πεπεισμένους διὰ τὸ ἀριστον.
- ἀπόχρη : Ἄρστὰ φαίνονται. Vict.
1694. τί ὧ κακὸδαίμων : Ἐπιπλήττει αὐτῷ ὁ Ποσει-
δῶν, ὡς διὰ τὴν γαστριμαργίαν προδίδοντα τὸν Δία.
- 30 1007. κάτω : Κάτω τοῦ οὐρανοῦ ὑμᾶς ὄντας, καὶ λέ-
γει πῶς.
1698. οἱ βροτοὶ (δηλονότι). λανθάνοντες. R.V.
1699. ἐπιροχοῦσιν : Ψευδῶς ὀμνύουσιν ὑμᾶς. Vict.
1611. τὸν κόρακα καὶ τὸν Δία : Ἄντι τοῦ τοὺς ὄρني-
35 θας καὶ τὸν θεοῦς. ἀφ' ἑνὸς γὰρ τοὺς πάντας δηλοῖ.
1613. θένω : Τύπτων. Vict.
1614. νῆ τὸν Ποσειδῶ : Τοῦτο ὁ Ποσειδῶν λέγει
μηδέπω ἐμφανίσας ἑαυτὸν, καὶ γελοῖως καθ' ἑαυτοῦ
ὄμνουσι.
- 40 1615. ναδαισατρεῦ : Βαρβαρίζων συγκατατίθεται ὁ
βάρβαρος θεός. αἱ γὰρ ἄσθημοι φωναὶ ἀντι συγκαταθέ-
σεως.
1619. εὐξάμενος : Ὑποσχεθεῖς. διασπορίζεται :
Ἐξαπατᾷ. Vict.
- 45 1620. μενετοὶ θεοὶ : Ἀνεξίκακοι καὶ οὐκ εὐθέως τι-
μωρούμενοι. Ἄλλως. παροιμία αὕτη μενετοὶ θεοὶ,
οὐκ ἀπατηλοὶ. οἷον ἐπίμονοι καὶ βέβαιοι, οὐκ εὐεξαπά-
τητοὶ. μισθίαν δὲ οἱ μὲν περὶ Ἀριστοφάνη τὴν εἰς τὰ
ἀφροδίσια ἀρασίαν. καὶ τὸ « περὶ σφυρὸν παχεῖα μι-
50 στήτῃ γυνή » οὕτως ἐξηγοῦνται. μήποτε μέντοι γενι-
κώτερον ἐστὶν ἀπληστία, ὁ καὶ νῦν ἐμφαίνεται.
1623. λούμενος : Ἄντι τοῦ λουόμενος. Vict.
1624. καταπτάμενος ἰχτινος κ. τ. λ. : Ἰνα καὶ ἀρ-
πάσῃ ἰχτινος ἰμάτιον. Vict.
1625. ἀνοίσει : Ἀνάξει. Vict.
1628. ὁ Τριβαλλός : Ἄντι τοῦ, ὃ Τριβαλλέ. κατ'
ἐρώτησιν δὲ [δὲ λόγος. δέον δὲ] εἰπεῖν, δοκεῖ σοι συνθέ-
σθαι. Ἄλλως. ὁ Τριβαλλός. ἔοικε τοῦ Ποσειδῶνος
εἶναι τοῦτο. πιθανῶς δὲ· εἰώθηται γὰρ τοῖς βαρβάρους
5 διαλεγόμενοι τῷ σχήματι ἐσπουδασμένως λοιδορεῖν ἢ
καταρᾶσθαι.
1634. ἐγγυρῶ ἔχειν ὡς ἔχει. Ἄλλως. οὐ τῆς γυναι-
κὸς αὐτοῦ ἐροῦμεν. R. V.
1636. ὀλίγον μοι μέλει : Ἄντι τοῦ, οὐ φροντίζω
10 Ὅμηρος [II. E, 800] « ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα. » R.
1637. [τὸ κατάχυσμα χρῆ ποιεῖν γλυκύ : Τὸν ζωμὸν
διὰ μέλιτος ποιεῖ. πάλιν δὲ ἐρεθίζει τὸν Ἡρακλέα.]
1638. [ἀνθρώπων Πόσειδον : Παίζει, δέον εἰπεῖν
τῶν θεῶν. περὶ δὲ γυναικὸς μιᾶς, ἤγουν τῆς Βασι-
15 λέας.]
1641. ὦ ζῦρ' : Ἄθλιε. Vict.
1646. περισσοφίζεται : Ἐξαπατᾷ. Vict.
1647. δεῦρ' ὡς ἐμ' ἀποχώρησον : Ὅτι ὁμοῖον τῷ
τόπῳ ἐλείψω
20 δεῦρ' ἔλθῃ, σὺν σοὶ τάλλα βούλομαι φράσαι.
1648. διαβάλλεται σ' ὁ θεός : Ὅτι τῷ διαβάλλεται
χρώνται ἐπὶ τοῦ ἐξαπατᾶν, ὡς καὶ Ἀρχιππος ἐν Πλού-
τῳ
- ἔστιν δέ μοι καλῶς πρόφασις εὐρημένη
τὸν γὰρ γέροντα διαβαλοῦμαι τήμερον. 25
- παρόμοιον δὲ καὶ τὸ Ὅμηρικόν [II. Δ, 6] « παραβλή-
δην ἀγαρεύων. » καὶ παρ' Ἀλκαίῳ « παραβάλλεται σε. »
1649. ἀκαρῆ : Μικρὸν, ὀλίγον. μέτεστι : Μετούσα
ὕπαρχει. Vict. 30
1653. ἐπίκληρον εἶναι τὴν Ἀθηναίαν : Εἰ μὴ ἦν
γνησιωτέρα. ἐπίκληρος δὲ ἐστὶν ἡ μὴ ἔχουσα ἀδελφοῦς
ἐτέρους συγκληρονόμους, ἀλλὰ μονοκληρονόμος οὕσα.
νόμος ἦν Ἀθηναίους, γνησίας μὲν οὐσίας θυγατρὸς, νό-
θου δὲ υἱοῦ, μὴ κληρονομεῖν τὸν νόθον τὰ πατρῴα. 35
καὶ νῦν οὖν, φησὶν, εἰ μὴ σὺ νόθος ἦς, οὐκ ἂν ἦν
Ἀθηναῖ ἐπίκληρος. (παίζει δέ.) τούναντίον γὰρ, υἱῶν
ὄντων γνησίων, οὐκ ἂν εἴη θυγάτηρ ἐπίκληρος. εἰσι δὲ
καὶ τῷ Διὶ γνήσιοι υἱοί. Ἄρης καὶ Ἡρακλειστος. ἀλλὰ
ἐπαίνῳ τῆς Ἀθηναῖς καὶ τῆς πόλεως τοῦτο φησὶν, οὐ 40
προσποιοῦμενος περὶ τῶν γνησίων.
1654. οὖσαν : Καὶ ταῦτα. Vict. γνησίων : Παίζει,
δέον εἰπεῖν νόθων. R. V.
1656. νόθῳ ἔαποθήσκων : (Γράφεται νοθεῖα ὡς
προσθεῖα. εἰ τὰ μὲν χρήματα ἐμοί, φησὶν, ὡς νόθῳ 45
καταλείψει, τὴν δὲ ἀρχὴν τοῖς γνησίοις.) νόμος ἦν Ἀ-
τικὸς, τοῖς νόθοις μέχρι πέντε μῶν καταλιμπάνειν. ἦν
οὖν ἐμοὶ μὲν τὰ χρήματα ἔαση, ἐκεῖνοις δὲ τὴν ἀρχὴν.
προπερισπωμένους δὲ ἀναγρωστέον τὸ νοθεῖα. τὸ ἀργύ-
ριον γὰρ τοῖς νόθοις διὰ χειρὸς ἐδίδου, ἐπειδὴ οὐκ ἔξῃ 50
αὐτοῖς συγκληρονομεῖν.
1657. ἐπαίρει : Συνεπιθέθ. Vict.

1661. ἀγγιστεῖαν : Μετουσίαν τῆς οὐσίας. δοκεῖ δὲ πλάττεσθαι νόμον Σάλωνος. — ἀγγιστεῖαν : Μετοχήν καὶ κοινωσίαν τῆς οὐσίας. *Vict.*

1662. γνησίω : Ὁ ἐξ ἰσονομῶν ἴδιος, οἰκίος. *Vict.*

5 1669. ἐς τοὺς φράτορας : Πάλιν ὡς ἐν κωμωδία μετήγαγε τὰ Ἀθηναίων ἔθνη ἐπὶ τοὺς θεοὺς. διὰ γὰρ τοῦ ἐγγραφῆναι εἰς τὰς πατρίδας σύμβολον εἶχον τῆς εὐγενείας οἱ Ἀθηναῖοι. (Ἄλλως. εἰς τοὺς τῆς ἡλικίας νόμους. ἢ εἰς τοὺς φυλῆτας. ἐπειδὴ τὰ ὀνόματα τῶν ξέ-
10 ων γράφεται εἰς τοὺς πίνακας.)

1671. τί δῆτ' ἄνω κέχηνας : Ὡς τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβλέψαντος μετ' ὀργῆς φησὶ, τί δῆτ' ἄνω βλέπεις, ὡς τυπτήσων τινὰ; τινὲς δὲ οὕτως· τί δῆτα ἐς τὰ ἄνω πράγματα ἀποβλέπεις αἰσθησόμενος,
15 ἔάν τι πάθῃ ὁ πατήρ, ὑπὸ τῶν γνησίω; — αἰκίαν : Ἦγον μάλιστα, ἦγον ἀπορῶν αἰκίαι καὶ μαστίξαι τινὰ. *Vict.*

1678. καὶ μεγάλα : Τὴν καλὴν καὶ μεγάλην κόρην Βασιλείαν γαμεῖν. — Δίδυμος οὕτως, εἰ μὴ ὀρνιθιά-
20 ζει. *R. V.*

1680. μὰ τὸν Δι' οὐχ οὕτως γὰρ : Μὰ τὸν Δία, φησὶν, οὐ λέγει παραδοῦναι, ἀλλὰ βαδίζει καὶ ἀναχωρεῖν. οὕτω δὲ αὐτὸ φησὶ βαρβάρως καὶ δυσφράστως, ὥσπερ αἱ χελιδόνες. καὶ Αἰσχύλος τὸ βαρβαρίζειν χελιδονίζει
25 (φησὶ) καὶ Ἰων ἐν Ὀμφαλῇ τὸ βαρβάρως, χελιδόνας ἀρσενικῶς φησιν, (ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ πρώτῳ τῆς καθόλου φησὶν. τὸ δὲ βασιλινῶ εἰς τὸ βάσιν μετέβα-
λεν ὁ Ποσειδῶν, παρόσον τὴν δευτέραν ἐξέτεινε. τὸ τελευταῖον κρατήσας ὁ Ἡρακλῆς ἐξ αὐτοῦ κρίνει αὐ-
30 τὸν, θέλων παραδοῦναι αὐτὸν τὴν Βασιλείαν τοῖς ὀρ-
σιν.)

1681. ὥσπερ αἱ χελιδόνες : Σύμμαχος οὐκ ἔστιν ὁ τοῦτου νότος φανερός. οὐδὲν τι δύναται ἴδιον τῶν χελιδόνων ἢ βεβίαις, αἱ γὰρ μὴδὲ πορεῖα γρῶνται ὡς τὰ
35 ἄλλα τῶν ὀρνέων, καὶ μάλιστα τὰ μὴ πτητικά. ὁ δὲ Δίδυμος οὕτω καταλλῆλως εἶχεν, εἰ ἔλεγεν ὡς τὰς χελιδόνας. θέλει δὲ λέγειν, εἰ μὴ βαδίζει πρὸς τὰς χελιδόνας, διὸ καὶ ἐποίησι

οἰκῶν παραδοῦναι ταῖς χελιδόσι λέγει.

40 ἐπεὶ καὶ αὐτὸς πρὸς αὐτὰς βαδίζει εἰς Νεφελοκοκκυγίαν.

[1688]. οὔτοι : (Οἱ ὀρνίθες.) εὐκαίρως, φησὶν, κατεκόπησαν οἱ ὀρνίθες οὗτοι διὰ τὸ ἀριστον τῶν παρόντων γάμων.

45 1691. τενθείαν : σιναμορίαν καὶ λιχνότητα. *R. V. Vict. Λαιμαργίαν. Vict.*

1692. εἰ : Πορεύη. *Vict.*

1694. ἔστι δ' ἐν Φαναίσι : [Ἐλθεσις χοροῦ ἐπωδικῆ κώλων τροχαϊκῶν ὀκτῶ ἐρθημιμερῶν καὶ ἀκατα-
50 λήκτων διμέτρων. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.] ἐν ταῖς ἐκκλησίαις νῦν, φησὶν, εἰσὶ. παίζει δὲ, διασύρων τῶν Ἀθηναίων τοὺς συκοφάντας, παρὰ τὸ φαίνειν καὶ συκοφαντεῖν αὐτοὺς περὶ τὰ δικαστήρια. καὶ ἄλλως δὲ

Φαναὶ τῆς Χίου χωρίον. καὶ Κλεψύδρα κρήνη ἐν ἀροπολεῖ. παρὰ τοὺς ἐγγειρογαστορας δὲ πεποῖται. Ἄλλως. κρήνη ἐν ἀροπολεῖ ἡ Κλεψύδρα, ἧς Ἰστρος ἐν τῇ 16' μέμνηται, τὰ παρὰ τοῖς συγγραφεῦσιν ἀνα-
5 λεγόμενος. οὕτως δὲ ὀνόμασται, ἐπειδὴ ἀρχομένων τῶν ἐτησίων πληροῦται, παυομένωσιν δὲ λήγει, ὁμοίως τῷ Νεῖλω, ὥσπερ καὶ τὴν ἐν Δελφῶ κρήνην. εἰς ταύτην δὲ φησὶν ἤματι μὲν φιάλην πεσοῦσαν ὀφθῆναι ἐν τῷ Φαληρικῶ ἀπέχοντι σταδίου εἰκοσι. φασὶ δὲ αὐτὴν ἀπέραντον βάθος εἶχειν, τὸ δὲ ὕδωρ ἀλυμρόν. ἐπαίξει δὲ
10 πάλιν διασύρων τοὺς Ἀθηναίους ὡς φιλοδίκους, ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἐστὶ κλεψύδρα, κατασκευασμὰ τι ὥσπερ ὀρονομικόν.

1698. [ἐγγλωττογαστόρων : Παρὰ τοὺς ἐγγειρογαστορας πέπαικται.]

1699. συκάσειν τε : Ὡς ἐπὶ γεωργῶν. συκάσειν γὰρ ἐστὶ τὸ σῦκα ἐκλέγειν ἀπὸ τῶν συκῶν καὶ τὸ συκοφαντεῖν. ἐνέμεινε δὲ τῇ τροπῇ.

1701. Γοργίαι τε καὶ Φιλιπποὶ : ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Γοργίας οὗτοι ῥήτορες λάλοισιν. ἠΐθεσε δὲ τῷ πλη-
20 θυντικῶ τὴν κατηγορίαν. Γοργίαν δὲ νῦν λέγει τὸν ῥήτορα οὗ Πλάτων μνημονεύει. ἦν δὲ καὶ ἕτερος ἱατρός, οὗ μνημονεύει Ἀλκαῖος ἐν Ἐνδυμῖονι. τοῦ δὲ Φίλιππου καὶ ἐν Γεωργίᾳ μνημονεύει Ἀριστοφάνης. *R. V. Leid.* οὗτοι ὡς βάρβαροι κωμωδοῦνται. *R. Vict.*

1706. ἡ γλώττα χωρὶς : Σύμμαχος πρὸς τὸ ἔθος, ὅτι μετὰ τῶν σπλάγγων ἔτεμον τὴν γλώτταν. καὶ παρ' Ὀμήρῳ. οὗτος δὲ διὰ τὴν πονηρίαν τῶν δικαιολόγων φησὶν ἐκβεβληθῆαι χωρὶς τὴν γλώτταν. Δίδυμος δὲ ἐν ταῖς θυσίαις χωρὶς τὴν γλώτταν ἐτέμενετο, οὐ μετὰ
30 τῶν ἄλλων σπλάγγων. καὶ Ὀμηρος (*Od. Γ, 332*) = ἀλλ' ἄγε τέμνετε μὲν γλώσσας. » ἐγένετο δὲ τοῦτο δι' ἄλληλαιτίας. οὕτως δὲ βούλεται λέγειν, ὅτι ἐξεβλήθη ἐκ τῶν σπλάγγων διὰ τοὺς ῥήτορας ἡ γλώσσα, ἐπεὶ ταύτη τοὺς ἄλλους κακοποιεῖσιν. Ἄλλως. (ἀντὶ τοῦ, ὀρέ-
35 λει τέμνεσθαι ἡ γλώσσα καὶ χωρίζεσθαι τοῦ λοιποῦ σώματος.)

1706. [ὦ πάντ' ἀγαθὰ : Ἡ συστηματικὴ αὕτη εἰσθεσις ἐξ ἰάμβων ἐστὶ τριμέτρων ἰδ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος εἴη δ' ἂν οὗτος ὁ ἀγγελος θεράπων συναναβε-
40 βηκῶς τῷ Πεισιστράτῳ.] — ὦ μείζω λόγου : ἢ μὴδὲ λόγος ἰσχύει φράσαι. *R. Vict.*

1713. οὐ φατὸν : Οὐ δυνατόν λέγειν. *Vict.*

1714. Διὸς βελος : Τῆς βασιλείας. λαβὼν γὰρ τὸν ταμίαν τοῦ κερανοῦ καὶ αὐτὸν ἄγει. [εἰώθει γὰρ τῷ
45 κεραυνῷ ἐξ ἑκατέρου μέρους πτερὰ προσφύειν.]

1715. ὅση δ' ἀνωνόματος ἐς βάθος : [Εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ.] (ἀνωνόματος δέ,) ἀντὶ τοῦ πολλῆ καὶ λόγω αὐ δυναμένη ὀνομασθῆναι. — ἀνωνόματος : Ἀρρητος. *Vict.*

1717. διαψάφουσι : Πρὸς τὴν τῆς λέξεως διαίρεσιν. διαψάφουσι δὲ τὸ ψυχῆ διακινεῖσθαι καὶ φοβεῖν καὶ ψάφουσι ἰστίον λέγομεν. [πλακτάνην δέ,] τὴν εἰλησιν. αἱ δὲ αὐραὶ διακινεῖσθαι τὴν πλακτάνην τοῦ κακνοῦ τῶν

θυμιαμάτων. λείπει δὲ τὸ πνεῦσι. — διαψάφουσι :
Ψάφειν, τινάσσειν, ριπίζειν, ἀσθενῶς τι ποιῶν, ψάφειν,
σύφειν. *Vici.*

1718. ὁδὶ δὲ καυτός ἐστιν : Ὁ καπνός. *Vici.*

5 1720. ἀναγε, διεχε : [Εἰσθεσις μέλους χοροῦ εἰς δύο
περιόδους διηρημένη κῶλων ιβ'. εἰσι δὲ τῆς μὲν πρώτης
τροχαϊκὰ ε' ἐπιμεμιγμένα χερεῖος καὶ ἰαμβοῖς. ὦν τὰ
α', β', δ', ε' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ γ' πενθημιμερές.
τὸ δ' ε' ἐφθημιμερές. τῆς δὲ δευτέρας εἰς ἀναπαιστικῶν
10 τὰ μὲν α', δ' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὰ δὲ β', ε' ἀνα-
παιστικῆ βάσις. τὸ γ' πενθημιμερές. τὸ δ' ε' ἐφθημιμερές.
ἐπὶ ταῖς ἀποθέσει παράγραφος.] ἀντὶ τοῦ ἕμνει αὐτόν.
χλευάζει δὲ παρὰ τὰ ἐκ Τρωάδων Εὐριπίδου [308]
« ἄνεχε, πάρεχε, φῶς φέρε. »

15 1721. [Ἦρα ποτ' Ὀλυμπία : Τὰ τοιαῦτα εἶδη καλεῖ-
ται τριάς ἐπωδική, καὶ εἰσι τῆς μὲν στροφῆς τὰ κῶλα
ε', καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τὸσαῦτα. εἰσι δὲ πάντα
Ἰωνικὰ ἀπὸ μείζονος ἐφθημιμερῆ παντοίοις σύμμικτα
ποσί. τῆς δ' ἐπωδοῦ κῶλα ε' ἀναπαιστικὰ δίμετρα πλὴν
20 τοῦ τελευταίου ἀκατάληκτα. ἐπὶ τῶ τέλει τῆς μὲν
στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἐπωδῆς
κορωνίς.] — καλῶς τὸ ἐπιθαλάμιον γέγραπται. *R. V.*
Vici.

1724. ἀντὶ τοῦ συνήγαγον. *R. V.*

25 1725. ἐν τοιούτῳ βασιλικῷ. *R. V.*

1726. εἴρηται περὶ τούτου ἐν τοῖς Μενανδρείοις ὅτι ἐν
τοῖς γάμοις ἤδετο.

1727. ὁ δ' ἀμφιθαλής : Ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλ-
λων καὶ μηδενὸς ὠφρανισμένος. Ἄλλως. ὁ Ἔρωσ,
30 φησί, παράνυμφος ἦν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἦρας. πάροχοι
γὰρ λέγονται οἱ παράνυμφοι, (παρὰ τὸ) παροχεῖσθαι
τοῖς νυμφίοις. ἐπ' ὀχήματος γὰρ τὰς νύμφας ἀγούσιν.

1729. παλιντόνους : Ὅπισθοτόνους ἢ τοὺς ἐπὶ θάτερα
τρεπομένους. *Vici.*

1740. πάροχος γάμων : Συνακλόουτος. *Vici.*

1744. τῶν περὶ τὸν Δία. *R. V.*

1748. καὶ τὰς χθονίας κλήσατε : Εὐφρόνιος, τὰς φο-
βεράς. πάντα γὰρ τὰ δεινὰ τῆς γῆς γενεαλογοῦσιν. οἱ δὲ,
τὰς μέγαν ἦχον ἀποτελοῦσας. ἢ τὰς ἀπὸ τῆς γῆς γινο- 5
μένας. ὅτε γὰρ ἤχει ἡ γῆ, ἀναπέμπει τὸν ἦχον εἰς τὸν
οὐρανόν, καὶ δοκοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ἐξ οὐρανοῦ γίνεσθαι
τὰς τοιαύτας βροντάς. ἢ τὰς μέχρι τῆς γῆς ἀκουομένας,
ἢ τὰς τὴν γῆν κινούσας. — ἀντὶ τοῦ ὑμνήσατε. *R. V.*

1749. [ὦ μέγα χρύσειον : Εἰσθεσις ἐτέρα μέλους χο- 10
ροῦ εἰς δύο διηρημένη περιόδους κῶλων ιη'. ὦν τῆς
πρώτης περιόδου ἀναπαιστικὰ ε', πλὴν τοῦ γ' καὶ τε-
λευταίου ἀκατάληκτων. τῆς δευτέρας κῶλα ιβ'. τὸ α'
δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὰ β', ε', θ', ια'
ἰαμβικὰ καταληκτικὰ δίμετρα. τὰ γ', δ', ε', ζ', ι', ιβ' 15
τροχαϊκὰ ἐφθημιμερῆ. τὸ η' ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές. ἐπὶ
τῶ τέλει κορωνίς ἢ καὶ τὸ δρᾶμα περατοῦσα.]

1749. ἀντὶ τοῦ ὦ κεραυνέ. *R. V.*

1751. αἶς ὄδε νῦν χθόνα σείει : Ὁ Ζεὺς δηλονότι, ἢ ὁ
Πεισθέταιρος λαβὼν τὴν Βασιλείαν. 20

1758. ὄρεξον ὦ μάκαιρα : Πρὸς τὴν Βασιλείαν φησί.
ὁ Πεισθέταιρος. εὐκαίρως δὲ τὴν κωμικὴν ὄρησιν
ποιεῖται.

1759. (καὶ πτερῶν ἡμῶν : Οἱ γὰρ ὄρνιθες πτεροῖς
ἀντὶ χειρῶν ἐχρῶντο.) 25

1761. ἀντὶ τοῦ βασταζῶ. *R. V.*

1764. τήνελλα : Τὸ τήνελλα μίμησις ἐστὶ φωνῆς
κρούματος αὐλοῦ ποιᾶς ἀπὸ τοῦ ἐφυμνίου οὗ εἶπεν Ἄρ-
χιλοχος εἰς τὸν Ἡρακλέα μετὰ τὸν ἄθλον Αὐγέου « τή-
« νελλα ὦ καλλίνικε, χαῖρε ἀναξ' Ἡράκλεε, αὐτός τε 30
« κίόλαος, αἰχμητὰ δύω. » δοκεῖ δὲ πρῶτος Ἄρχιλοχος
νικήσας ἐν Πάρῳ τὸν Δήμετρος ἕμνον ἑαυτῷ τούτου
ἐπιπεφωνηκέναι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ.

I.

Λυσιστράτη τις Ἀθήνησι τῶν πολιτῶν καὶ τῶν Πελοποννησίων, ἔτι δὲ καὶ Βοιωτῶν γυναικῶν σύλλογον ἐποίησατο, διαλλαγὰς μηχανωμένη τοῖς Ἕλλησιν ὁμοῦσαι δὲ ἀναπέεσσα μὴ πρότερον τοῖς ἀνδράσι συνουσιάζειν, πρὶν ἂν πολεμοῦντες ἀλλήλοισι παύσωνται, τὰς μὲν ἐξωπίους ἐμπειλὰς καταλιποῦσα ὀπίσω, αὐτὴ δὲ πρὸς τὰς κατειληφείας τὴν ἀκρόπολιν μετὰ τῶν οἰκείων ἀπαντᾷ. συνδραμόντων δὲ πρεσβυτῶν πολιτῶν μετὰ λαμπάδων καὶ πυρὸς πρὸς τὰς πύλας, τὴν ἀναστολὴν ποιεῖται ἐξελοῦσα, καὶ προβούλου τινὸς μετ' ὀλίγον παραβιάσασθαι μετὰ τοσοῦτων ὀρμήσαντος, εἶτα δὲ ἀποκρουσθέντος καὶ διαπυρρηνόμενου τί βουλόμεναι ταῦτα δεδράκασι, τὸ μὲν πρῶτον φασὶν ὅτι ἐγκρατεῖς γενόμεναι τοῦ ἀργυρίου μὴ ἐπιτρέψουσι τοῖς ἀνδράσιν ἀπὸ τούτου πολεμεῖν, δεῦτερον δὲ ὅτι πολὺ ἄμεινον ταμιεύουσιν καὶ τὸν παρόντα πόλεμον τάχιστα καταπαύουσιν. οὗτος μὲν οὖν καταπλαγεὶς τοῦ θράσους ὡς τοὺς συμπροβούλους ὄχρεται, ταῦτα μὴ παύσας· οἱ δὲ γέροντες ὑπομένοντες ταῖς γυναῖξι λοιδοροῦνται. μετὰ ταῦτα αὐτῶν τινες αὐτομολοῦσαι μάλα γελοῖως δ' ἀκρασίαν ὡς τοὺς ἀνδρας ἄλλοσκονται· ἐγκαρτεροῦσι δὲ Λυσιστράτης ἰκετευούσης. Κινησίας τις τῶν πολιτῶν, ἀκρατῶς ἔχων τῆς γυναικὸς, παραγίνεται· ἡ δὲ χυρτομοῦσα αὐτὸν ἐπαγγέλλεται μὲν, τὰ περὶ τῶν διαλλαγῶν δὲ σπουδάζει. ἀφικνοῦνται δὲ καὶ παρὰ Λακεδαιμονίων περὶ σπονδῶν κήρυκες, ἐμφανίζοντες ἅμα καὶ τὰς προτέρας γυναῖκας. συνταχθέντες δὲ σφίσι οἱ Ἀθηναῖοι πρέσβεις αὐτοκράτορας ἀποστέλλουσιν. οἱ μὲν γέροντες εἰς ταυτὸν ταῖς γυναῖξιν ἀποκαταστάντες ἕνα χορὸν ἐκ τῆς διχορίας ἀποστέλλουσι· καὶ Λυσιστράτη τοὺς παραγενομένους πρὸς αὐτὴν ἐκ Λακεδαιμόνος πρέσβεις ὀργίζοντας διαλλάττεσθαι προσέλκει· καὶ ἑκατέρους ἀναμνησάσα τῆς παλαιᾶς εἰς ἀλλήλους γενομένης εὐνοίας διαλλάττει ἐν φανερῷ, καὶ ξένισσα κοινῇ παραδίδωσι τὰς γυναῖκας ἑκάστοις ἀγεσθαι. ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου ἀρχόντος τοῦ μετὰ Κλεόκριτον ἀρχαντος. εἰσῆχται δὲ διὰ Καλλιστράτου.

II.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Λυσιστράτη καλέσασα τὰς πολιτίδας, ἐπέθετο φεύγειν μὴδὲ μίγυσθ' ἄρρασιν, ὅπως γενομένης νῦν στάσεως ἐμφυλίου, τὸν πρὸς Λάκωνας πόλεμον αἴρωσιν λόγῳ μένωσι τ' οἰκοὶ πάντες. ὡς δὲ συνέθετο, τινὲς μὲν αὐτῶν τὴν ἀκρόπολιν διεκράτουν, τινὲς δ' ἀπεχώρουν. αἱ τ' ἀπὸ Σπάρτης πάλιν ταυτὸν διεβουλεύοντο. κῆρυξ ἔρχεται λέγων περὶ τούτων. τῆς δ' ὁμοῦσαις γενομένης, σπονδὰς θέμενοι τὸν πόλεμον ἐξώρισαν.

SCHOLIA IN LYSISTRATAM.

(Ἐκλήθη Λυσιστράτη παρὰ τὸ λῦσαι τὸν στρατόν.)

1. ἀλλ' εἴ τις Βακχεῖον· Καὶ γὰρ πολλὰς ἑορτὰς αἱ γυναῖκες ἐξω τῶν δημοτελῶν ἦγον ἰδίᾳ συνερχόμεναι.

2. ἡ 'ς Πανός· Πανὶ ὠργιάζον (αἱ γυναῖκες μετὰ κραυγῆς). καὶ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ « σιωπῆ φασὶ « τούτῳ τῷ θεῷ οὐ δεῖν προσεῖναι. »

ἡ 'πὶ Κωλιάδ'· Κωλιάδος Ἀφροδίτης ἱερόν (ἔστιν) ἐν τῇ Ἀττικῇ. ὁ δὲ τόπος καλεῖται Κωλιάς· ἔστι γὰρ ἐγκείμενος ὁμοίως ἀνθρώπου κώλῳ. καὶ οἱ ἐνοικοῦντες Κώλιοι. ἐνθα ὄστρακα κάλλιστα. καὶ ἡ Γενετυλλίς δὲ γυναικεῖα θεὸς περὶ τὴν Ἀφροδίτην ἀπὸ τῆς γενέσεως τῶν παίδων ὀνομασμένη.

3. κωμῆτις· Ἀντὶ τοῦ γείτων. κῶμαι δὲ τὰ ἀμφοδα. ὅθεν καὶ τὸ ἐπικωμάσαι.

4. τοξοποιεῖν· Ἀντὶ τοῦ ἐσκυθρωπαίνειν. ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. τοιοῦτον γὰρ τὸ πρόσωπον τῶν ἐν μερίμῃ ὄντων. Ὁμηρος [II. O, 102]

οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὄφρουσι κνανέησιν ἰάνθη.

(καὶ Σοφοκλῆς « ὡς ἂν Διὸς μέτωπον ἐκταθῆ χαρᾶ. »)

13. (εἰρημένον· Ἀντὶ τοῦ εἰρημένου. Ἀττικῶς.)

14. φαύλου· Εὐτελοῦς.

15. ἐκύπτασεν· Ἀντὶ τοῦ ἐστράγγισεν. κυπτάζειν ἔστι τὸ περὶ τι ποιεῖν καὶ διατρίβειν. κομψῶς δὲ τῇ ἀμφιβολίᾳ καὶ χαρίεντως ἐχρήσατο, καθὰ καὶ Σώφρων « ἐνθάδε κυπτάζουσι πλείοσται γυναῖκες. »

20. ἀναγκαῖα.

22. συγκαλεῖς : Συνήγαγες.
23. μῶν και παχύ : Ὡς πρὸς τὸ αἰδοῖον.
26. οὐχ οὗτος ὁ τρόπος : Ἄντι τοῦ οὐ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον λέγω τὸ πρῶγμα εἶναι μέγα και παχύ, καθ' ὅν οὐ ὑπονοεῖς.
27. ἐρριπτασμένον : Γεγυμνασμένον και ηῤρημένον. ὤστε μεριμνῶσάν με ριπτάζεσθαι και στρέφεσθαι. τοιούτοι γὰρ οἱ μεριμνῶντες. βέλτιον δὲ ἀπὸ τῶν κύβων τὴν μεταφορὰν νοεῖν (ἀνερριμμένων, ὅπως ἂν ἔλθοι. και γὰρ ἐπὶ τῶν κύβων ἀναβάλλομεν, μέχρις ἂν ἔλθῃ τὸ προκειμενον βληθῆναι).
31. ἐπ' ὀλίγου γὰρ εἴχετο : Ἄντι τοῦ μικρὰν ἔχουσι τὴν ἀφορμὴν τῆς σωτηρίας.
33. ἡ μηκέτ' εἶναι μηδὲ Πελοποννησίους : Μὴ πεισθέντας ἡμῖν (μητὲ τοὺς Ἀθηναίους μητὲ τοὺς Πελοποννησίους). ὡς φιλόπατρις δὲ ἀπεσιώπησε τοὺς Ἀθηναίους.
34. μηκέτ' εἶναι νῆ Δία : Πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ἀπήντησε.
36. ἀλλ' ἄφελε τὰς ἐγγέλει : Ἐν γὰρ τῇ Κωπαίδι λίμνῃ μέγιστα εἰσὶν ἐγγέλει, ὅκουν τε τὴν Βουωτίαν και οἱ λεγόμενοι Ἐγγελεῖς, περὶ ὧν Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Βουωτιακοῖς φησιν. Ἄλλως, ἐπειδὴ ἀπὸ Κωπαίδος λίμνης Βουωτίας φέρονται ἐγγέλει Ἀθήναζε.
37. οὐκ ἐπιγλωττήσομαι : Οὐ φλυαρήσω. οὐ βλασφημήσω.
38. ἀλλ' ὑπονόησον : Ὅτι ἀπολοῦνται δηλονότι.
41. ἡμεῖς : Αἱ Ἄττικαί.
43. ἐξηνθισμένοι : Ἄνθη φοροῦσαι. τοῖς ἄνθεσι κεκοσμημένοι, ὅσον ψιμυθῆναι και φύκει και τοῖς ὁμοίοις.
45. και Κιμβερικ' ὀρθοστάδια : Κιμβερικὰ, ἡ Κιμβερινὰ, ὡς Ταραντινα, εἶδος ἐνδύματος, ἀπὸ τόπου. ὀρθοστάδια δὲ οἱ στατοὶ χιτῶνες, οἱ δὲ συρόμενοι συρτοί.
- περιβαρίδας : Ὑποδήματος εἶδος αἱ περιβαρίδες, ὡς Θεόπομπος ἐν Σειρήσῃ « ὑποδοῦ λαβὼν τὰς περιβαρίδας. »
48. χήγγουσα : Τὸ πλήρες και ἡ ἀγγουσα. ἐστὶ δὲ εἶδος βοτάνης, ἧς ἡ ῥίζα ἐρυθρὰ, ἧ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες.
- διαφανῆ : Οὐ τὰ λαμπρὰ, ἀλλὰ τὰ ἰσχνὰ, δι' ὧν διαφαίνεται τὰ σώματα τῶν γυναικῶν.
48. ταῦτ' αὐτὰ γὰρ τοι : Ταῦτα γὰρ ἐστὶ τὰ ὑποδήματα και τὰ ἐνδύματα, ἃ σώζειν ἡμᾶς προσδοκῶ.
51. (κροκωτῶν ἄρα : Εἰ ἄρα οὕτως ἔχει, καλλωπισθήσομαι και γραῖς οὔσα.)
55. οὐ γὰρ μὰ Δι' ἀλλὰ πετομένας : Οὐ μετὰ βραδυτῆτος ἦκειν εἶδει, ἀλλὰ πετομένας.
56. ὅφει τοι σφόδρ' αὐτὰς Ἄττικὰς : Ὡς τῶν Ἀθηναίων αἰετῶν. και τὰς γυναῖκας (γούν) ὅφει Ἄττικὰς ἀκριβοῖς, ὅσον μελλούσας ἐν τῷ πράγματι.
58. ἀλλ' οὐδὲ παραλῶν : (Τῶν ἐν παραλῶ οἰκουσῶν. παραλία γὰρ μοῖρα τῆς Ἄττικῆς.) διήρητο γὰρ εἰς ὁμερίδας τὸ παλαιὸν ἡ Ἄττικῆ Πανδίων γὰρ διαδεξά-

- μενος τὴν Κέρκροπος βασιλείαν, προσκτησάμενος δὲ και τὴν Μεγαρίδα, ἐνευσε τὴν χώραν τοῖς παισὶν εἰς ὁμοίρας Αἰγεῖ μὲν τὴν παρὰ τὸ ἄστου μέχρι Πυθίου, Πάλλαντι δὲ τὴν Παραλίαν, Λύκῳ δὲ τὴν Διακρίαν, Νίσῳ δὲ τὴν Μεγαρίδα.
59. (οὐδ' ἐκ Σαλαμίνος : Ἡ Σαλαμὶς μοῖρα τῆς Μεγαρίδος.)
60. ἐπὶ τῶν κελήτων : Κέλῃς εἶδος πλοιαρίου μικροῦ. και ἵππος δὲ κελῆς ὁ γυμνός. λέγει οὖν ὅτι ἐν πλοῖω εἰσὶν ἐρχόμενα. ἀφ' οὗ νῦν κακεμφάτως ἐπὶ τῶν Σαλαμινίων τὸ αἰδοῖον φησὶ. ναυτικοὶ δὲ οἱ Σαλαμῖνιοί, (ἐπεὶ και ηῤσιῶται).
62. τὰς Ἀχαρνῶν : Εἰκότως, ἐπεὶ πολεμικοὶ οἱ Ἀχαρνεῖς. Ἄλλως, εἰκότως, ἐπεὶ ὁ δῆμος τῶν Ἀχαρνῶν ἐτετίμητο, διὰ τοῦτο τὰς ἐκεῖθεν προσδοκᾷ γυναῖκας. ὁ δὲ Θεογένης κομπαστῆς Ἀχαρνεύς. ἐπειδὴ δὲ κέλῃτα εἶπεν, ἐπήγαγεν ἀκάτιον.
64. ἀκάτιον τὸ Ἐκάτης ξόανον. R.
67. Ἀναγυροντόθεν : Δῆμὸς τις Ἀττικῆς, ἀπὸ Ἀναγύρου ἤρωος.
68. παρὰ τὴν παροιμίαν, κινήσω τὸν ἀνάγυρον. ἐστὶ δὲ πῶα δυσώδης.
71. ἀντὶ τοῦ μεγάλου. R.
73. δεῖ : Ἄντι τοῦ δεῖ.
74. ὀλίγου γ' : Ἄντι τοῦ πρὸς βραχὺν χρόνον.
80. σφριγᾷ : Εὐσθενεῖ, εὐσωματεῖ.
81. εἰς ἐκεῖνο τείνει ὅτι εὐήμερον τότε οἱ Λάκωνες. R. ναὶ σώ : Τὸς Διοσκόρους λέγει. Λακωνικῶς δὲ φθέγγεται, ὡς αἱ Ἄττικαὶ νῆ τὸ θεῶ, (ἦτοι τὴν Κόρην και τὴν Δήμητρα).
82. γυμνάδομοι : Ἐν γὰρ τῷ γυμνάζεσθαι πηδᾶν εἰώθασιν, και οἱ πόδες ἄπτονται τῆς πυγῆς τοῦ πηδῶντος.
83. ὡς δὲ καλόν : Ὡς ἐκεῖνης ἀψαμένης αὐτῆς. τὰ γὰρ ἱερεῖα μελλοντες θύειν ψηλαφῶσιν, εἰ λιπαρὰ ἐστὶ.
84. ψηλαφᾶτε R.
87. ποθ' ὅμει : Ἄντι τοῦ πρὸς ὅμει.
88. καλόν γ' ἔχουσα τὸ πεδίον : Λέγεται γὰρ ἡ Βουωτία εὐπεδιάς εἶναι.
89. κομψότατα : Κομψῶς ἔχουσα τὸ αἰδοῖον. ἀπτο- μένη δὲ αὐτοῦ τοῦτο φησὶ.
- βληχῶ γε : Τὴν λεγομένην βλήχωνα. παίζει δὲ εἰς τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον αἰνιτισμένην. Ἄττικοὶ δὲ διὰ τοῦ β λέγουσι τὴν βληχῶ.
90. χαῖα : Ἄντι τοῦ ἀγαθῆ μὲν, Κορινθία δὲ. παίζει δὲ παρὰ τὸ κεχηνέαι.
91. Κορινθία : Πόρνη, διὰ τὴν Λαῖδα. ἀγαθῆ μὲν, οὐ σώφρων δὲ, ἐπεὶ ἡ Κόρινθος πληθύνει ταῖς πόρναις.
92. τάντευθενί : ἀπτομένη τῶν δύο φύσεων ταῦτά φησι. R.
93. ζυναλίαζε : Συνήθοιρε.
94. μουσιδῶτω : Λεγέτω, τί θέλει ἡμεῖς.

100. εὖ γὰρ οἶδ' : Ὅτι διὰ τὸν πόλεμον οὐδεὶς πά-
ρῃσι.
103. φυλάττων Εὐκράτην : Στρατηγὸς Ἀθηναίων δὲ
Εὐκράτης, κωμωδεῖται δὲ ὡς δωροδόκος καὶ προδότης
καὶ ξένος.
106. ἐκ τὰς ταγᾶς : Ἐκ τῆς τάξεως.
106. πορπακισάμενος : Οἶον περὸν ἠσάμενος. ἀντί
τοῦ (ἀπολαβῶν τὴν ἀσπίδα) ἅμα τῷ παρεῖναι ἄπεισιν.
107. ἀλλ' οὐδὲ μοιχοῦ : Σκώπτει δὲ συναχῶς Μιλη-
10 σίους καὶ κωμωδεῖ ὡς μοιχοὺς, ἐπειδὴ ἀπέστησαν τῶν
Ἀθηναίων, καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν νησιωτῶν.
φεψάλις : Οἶον ζωπύρρημα καὶ σπινθῆρ.
109. ὀλισθόν : Αἰδοῖον δερμάτινον. καὶ τοῦτο εἰς
τὰς Μιλησίας. παίζει δὲ ὡς τοῖς ὀλισθοῖς χρωμέναις.
110. σκυτίνη ἐπικουρία : Παρὰ τὴν παροιμίαν, σκυ-
κίνη ἐπικουρία, ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν. ὁ δὲ εἰς τὴν σκυτίνην
μετέβαλε. σκυτίνιο γὰρ οἱ ὀλισθοὶ. εἰσὶ δὲ δερμάτινα
αἰδοῖα, οἷς χρώνται αἱ χῆραι γυναῖκες.
113. τοῦγκυκλον : Τὸ περιβόλαιον, (ῆ) τὸ ζωνάριον.
114. ἐκπιεῖν : Παρ' ὑπόνοιαν. δέον εἰπεῖν μάχεσθαι,
ἐκπιεῖν εἶπε.
116. ψῆγτα : Ὅρνεον ἐστὶ τετμημένον κατὰ τὸ
μέσον, ὡς οἱ σφῆκας. λέγει οὖν ὅτι καὶ συμβῆ τέμνεσθαι
τὸ ἡμισύ μου, βούλομαι.
117. Ταύγετον : Ὅρος Λακωνικῆς τὸ Ταύγετον.
118. ἔλασιμ' : Τὸ σ ἀντὶ τοῦ θ' ἔλθοιμι. ὡς δυσχε-
ροῦς ὄντος τοῦ τόπου.
126. τί μοι μεταστρέφεσθε : Ὡς ἀηδισθειῶν αὐτῶν
καὶ μεταστραφεῖσιν ἐπὶ τῷ λόγῳ.
126. τί μοι μυθετε : Ὡσπερ μύες καταδύεσθε, καὶ
20 σκαρδαμύττετε, ἢ μύλλετε, ἢ μυκτηρίζετε. μυᾶν γὰρ
τὸ τὰ χεῖλη πρὸς ἄλληλα συναγεῖν.
132. παρατεμεῖν θ' ἡμισυ : Πρὸς τὸ παρ' αὐτῆς
εἰρημένον.
133. ἀλλ' ἀλλ' ὅτι βούλει : Ἄλλο κλέυε, μὴ μέντοι
δέχα συνουσίας ἡμᾶς εἶναι.
135. οὐδὲν γὰρ οἶον : Ἀντὶ τοῦ κωλύον. οὕτως Ἀττι-
κοί.
138. οὐκ ἐτὸς ἀφ' ἡμῶν εἰσίν : Ἀντὶ τοῦ οὐ μα-
40 ταιῶς, ἀλλὰ δικαίως. εἰς τὴν Σοφοκλέους δὲ Τυρῶ
ταῦτα συντείνει ἐκθεῖσαν τὰ τέκνα εἰς σκάφη.
139. οὐδὲν γὰρ ἐσμέν πλην Ποσειδῶν : Ἀντὶ τοῦ
πλην τῷ βουλομένῳ μίγνυσθαι. ὁ γὰρ Ποσειδῶν κατὰ
τινας λαβῶν εἰς σκάφος Μελανίπην συνῆλθεν. ἔστι
δὲ καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν κυλινδομένων τῷ αὐτῷ πρά-
45 γματι, ἄλλο δὲ μηδὲν νοεῖν ἀνεχομένῳ. (ὁ δὲ νοῦς
οὐδὲν ἐσμέν, εἰ μὴ συνουσιάζειν καὶ τίκτειν. ὁ γὰρ
Ποσειδῶν ἐμίγη τῇ Τυροῖ καὶ ἐγέννησε Νηλέα καὶ
Πελοπ.)
140. σὺ γὰρ ἐὰν γένη : Τῇ Λαμπιτοῖ λέγει.
143. γυναῖκας ὑπῶν : Κοιμάσθαι. Ἀττικὸν τὸ
ὕπνῳν. τὸ γὰρ κοινὸν ὑπνοῦν.
146. μόνῃ τοῦτων γυνή : Μόνῃ γυνὴ δυναμένη μη-
χανὴν εὐρεῖν.
148. εἰ δ' ὡς μάλιστα ἀπεχοίμεθα : Εἰ δ' ἀπεχοί-
μεθα τοῦ πέους, διὰ τοῦτο εἰρήνη γενήσεται; — τὸ
ἀπέχεσθαι τῆς τῶν ἀνδρῶν συνουσίας. R. Bar.
148. νῆ τῷ θεῷ : Τὴν Κόρην καὶ Δήμητρα λέγει,
ὡς Ἀττικῆ.
149. (ἐντετριμμένοι : Καλλωπισθεῖσαι, τὰς ὄψεις
τριβεῖσαι.)
150. τοῖς ἀμοργίνοις : Οἱ μὲν χρώματος εἶδος τὴν
ἀμόργην, οἱ δὲ ἀπὸ νήσου Ἀμοργοῦ τοὺς Ἀμοργίνοις
χιτώνας, ὡς τὰ Θηραῖα ἀπὸ Θήρας νήσου.
151. δέλτα : Ἀντὶ τοῦ τὸ αἰδοῖον τὸ γυναικεῖον.
τοιούτων γὰρ τὸ σχῆμα.
152. πλεκοῦν : Συνουσιάζειν, παρὰ τὸ πλέκεσθαι.
156. θγ' ὦν Μενέλαος : Ἡ ἱστορία παρὰ Ἰδύκῳ. (τὰ
δὲ αὐτὰ καὶ Λέσχης ὁ Πυρραῖος ἐν τῇ μικρᾷ Ἰλιάδι.)
15 καὶ Εὐριπίδης [Androm. 638] « ἀλλ' ὡς ἐσεῖδες μαστὸν
ἐκβαλὼν ξίφος, φλημ' ἐδέξω. »
μᾶλα πᾶ : Τοὺς μαστοὺς μῆλα φησίν.
157. ἦν ἀφίωσ' : Ἐὰν παρίδωσιν οἱ ἄνδρες. R.
158. (τὸ τοῦ Φερεκράτους : Ἐὰν ἡμᾶς παρίδωσιν οἱ
20 ἄνδρες, τότε πάλιν ἐξέσται ὀλισθοῖς χρῆσασθαι, καὶ
ἀποδέρειν τὰ ἀποδοδαρμένα σκύτη. Φερεκράτης ἐν
δράματι εἶπε τοῦτο, ἐνθεν τάσσεται ἡ παροιμία ἐπὶ
τῶν ἄλλο πασχόντων αὐδῆς ἐφ' οἷς πεπόνθασιν.)
κῦνα δέρειν : Σχημὰ ἐστὶν ἀκόλαστον εἰς τὸ αἰ-
25 δοῖον. ἐν δὲ τοῖς σωζομένοις (Φερεκράτους) τοῦ κωμι-
κοῦ τοῦτο οὐχ εὐρίσκειται.
159. (τὰ μεμιμημένα : Ἐπεὶ τῷ ὀλισθῶ χρώνται
ἀντὶ τοῦ αἰδοῖου. φλυαρία φησὶ τὰ ἀπὸ τῶν ἄλλων.
λέγει δὲ τὰ εἰρημένα Φερεκράτους.)
160. εἰς τὸ δωμάτιον : Εἰς τὸ κοιτῶνιον.
162. παρέχειν χρῆ : Συνουσιάζειν δηλονότι. τουτέ-
στιν οὐκ ἐκ προαιρέσεως, ἀλλ' ἀνευ ἡδονῆς.
166. ἀπεροῦσιν : Ἀπαγορεύουσιν καὶ παύσονται
τοῦ πολέμου.
166. ζυμφῆρη : Ἀντὶ τοῦ ἀρμυζήτα.
170. Ἀσαναίων : Ἀθηναίων.
βρυχάχετον : Τὸν θόρυβον καὶ συρφετόν.
171. μὴ πλαδοδῆν : (Μῆ παραφρονεῖν.) μὴ πολεμεῖν,
μὴ πλησιάζειν.
173. οὐχ ἄς σποδᾶς : Οὐκ ἂν ἄγοιεν εἰρήνην οἱ Ἀθη-
40 ναῖοι, ἕως ἂν θαλασσοκρατῶσιν καὶ τὸ ἀργύριον τὸ
ἄβυσσον ἢ παρὰ τῇ θεῷ ἐν τῇ ἀκροπόλει. καὶ γὰρ
ἀληθῶς ἀπέκειτο χίλια τάλαντα. (ἤρξαντο οὖν κινεῖν
αὐτὰ ἐπὶ Καλλίου ἀρχοντος, ἐφ' οὗ εἰσῆχθη τὸ δρᾶμα,
45 ὡς φησὶ Φιλόχορος ἐν Ἀτθίδι.)
σποδᾶς : Ἀντὶ τοῦ σπουδῆς.
175. ἀλλ' ἐστὶ καὶ τοῦτ' εὖ παρεσκευασμένον : Τὸ
λαβεῖν τὸ ἀργύριον ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τῆς θεοῦ.
179. θύειν δοκούσας : Προσποιοιμένας θύειν.
180. πάντα γ' ἔχοι : Πάντα δ' ἔχοι καλῶς. καὶ τὰτα
γὰρ ἂ λέγεις καλῶς ἔχει.
183. ὡς ὁμώμεθα : Ἀντὶ τοῦ ὅπως ὁμώσωμεν.
184. Σκύθαινα : Τὴν ὀπρητὴν λέγει. Σκύθας γὰρ

καὶ τοξότας ἐκάλουν τοὺς δημοσίους ὑπηρέτας ἀπὸ τῆς ἀρχαίας χρήσεως.

188. ὡσπερ φασιν Αἰσχύλος ποτέ : Παρὰ τὰ ἐν Αἰσχύλῳ ἐν Ἐπιτ' ἐπὶ Θήβαις [2]

5 ἀνδρες γὰρ ἐπὶ θούριου λοχαγέται ταυροσφαγούντες εἰς μελάνδετον σάκος.)

189. μηλοσφαγούσας : Ἐντὶ τοῦ ταυροσφαγούσας μηλοσφαγούσας εἶπεν. εἰ μὴ ἄρα μῆλα πάντα τὰ τετράποδα.

10 191. εἰ λευκὸν ποθεν ἵππον : Πρὸς τὸ αἰδοῖον παίζει τὸ λευκὸν ἵππον. λευκὸν μὲν, ὅτι φάλης τὸ αἰδοῖον λέγεται, φάλιον δὲ τὸ λευκὸν ἵππον δὲ, ἐπεὶ καὶ κέλης λέγεται. ἢ παίζει κατὰ τὸν τύπον τῶν Ἀμαζόνων. γυναῖκες γὰρ οὖσαι λευκοὺς ἵππους ἔθουν.

15 196. κύλικα μεγάλην ὑπτίαν : Παίζει. ἐπεὶ καὶ ἡ ἀσπίς ὑπτίαν τίθεται.

196. Θάσιον οἴνου σταμνίον : Ἐπεικῶς λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ Θάσια κεράμια σταμνία.

197. μὴ πικεῖν ὕδωρ : Δέον εἰπεῖν, μὴ λύειν τὴν εἰρήνην, εἶπε μὴ ἐπιτρεῖν ὕδωρ, ἀλλ' ἀρατον πιεῖν, εἰς μέθην κωμωδῶν τὰς γυναῖκας.

198. κεραμῶν ὄσος : Ὡς μεγάλης οὐσης τῆς κύλικος παίζει.

202. τοῦ κάπρου : Ἐντὶ τοῦ αἰδοίου. ἐπειδὴ οἱ 25 δμνύοντες εἰώθασιν ἐπάπτεσθαι τοῦ ἱερείου.

206. ἀποπτύττει : Ἀπορρεῖ. ταῦτα δὲ λέγει μιμουμένη τοὺς θυσκόους. (τούτεστι τοὺς ἱερεῖς). ταῦτα γὰρ ἐπέλεγον τοῖς θύμασιν εὐφημίας χάριν.

208. ἡδὺ προσάξει. R.

30 208. μὰ τὴν Ἄφροδίτην : Ἐπεὶ ἡ δμνύουσα πρώτη ἔμελλε καὶ πρώτη πιεῖν, τοῦτο φησιν, ὅτι κλήρω πάσαι ἔλαχον. ἐμπεδώσατε. ἀσφαλίσσατε.

216. ὑπολύεται μου τὰ γόνατα : Εἰρηκυῖα τὸν ἕνα στήθον μνησθεῖσα ὅτι χωρίζεται τοῦ ἀνδρός, 35 λέγει τὸ ὑπολύεται μου τὰ γόνατα. ταῦτα φησιν μία δμνύουσα, τῆς Λυσιστρατῆς προβαλλομένης τὸν ὄρκον.

217. ἀταυρώτη διάξω : Οἶον ἐγνή και ἀμικτος. ταῦρον γὰρ τὸ αἰδοῖον λέγουσιν. ἀλευκτος γάμου και 40 ἀζυγής. και βοῶπις ἡ Ἦρα και Ζυγία και Γαμηλία. ἐπεὶ οἱ ταῦροι κατωφερεῖς.

221. (ἐπιτυφῆ : Ἐπικαυθῆ και πυρωθῆ ἐπ' ἔμοι.)

227. κακῶς παρέξω : Συνουσιάζουσα αὐτῷ δηλονότι, (και οὐ συντερφθήσομαι).

45 228. τὰ Περσικά : Εἶδος ὑποδήματος. ἐκ δὲ τούτου τοὺς πόδας οὐκ ἀνατενῶ, ἐν τῇ στήγῃ συνουσιάζουσα.

231. οὐ στήσομαι λείαινα : Ἐντὶ τοῦ ὡς λείαινα. σχῆμα δὲ ἐστὶν ἀκόλαστον και ἔταιρικόν. τυρόκηστικ δὲ (ἢ) μάχαιρα. ἐπὶ δὲ ταῖς λαβαῖς τῶν μαχαιρῶν 50 ἑλεφάντινιοι λέοντες γλύφονται ὀκλαζόντες, ὅπως μὴ ἀποθραύουσιν αὐτῶν οἱ πόδες, εἰ ὀρθοὶ ἐστῶτες γλύφονται. λέγει οὖν, ὅτι οὐκ ἐπὶ ἀνδρὶ στήσομαι πορευέουσα, ὡς λείαινα ἐπὶ τυροκνήστιδος.

223. ἐντὶ τοῦ ἀσφαλῆ φυλάττουσα. R. Bar.

227. ἐρωτηματικῶς λέγει. R.

228. καθαγίσω : Οἶον καύσω, καθιερώσω. τὸ μέρος, ὃ φίλη : Καταλείψομαι μέρος, ὅπως ἡ 5 φίλια ἐντεῦθεν ἀρξεται.

240. τίς ἂ ὀλολυγῆ : Ὀλολυξασῶν τῶν ἐν ἀκροπόλει γυναικῶν (τοῦτο λέγει).

244. τασδί δ' ὀμῆρους : Τὰ ἐν συνθέσει διδόμενα ἐνέχυρα ὀμῆρους ἐκάλουν.

τασδί : Τὰς θεραπεῖαινας φησί.

246. τῇ ἀκροπόλει φησί. R.

246. συνεμβάλωμεν : Συνέλθωμεν αὐταῖς, ὅσπερ τοὺς μοχλοὺς τοῦ ναοῦ βλαεῖν.

247. ἐντὶ τοῦ καθ' ἡμῶν. R.

260. ὡς ἀνοῖξαι τὰς πύλας : Ἐπὶ τῷ ποιῆσαι εἰ- 15 ρήνην.

262. ἐντὶ τοῦ μάτην. R.

263. ἀμαχοί : Ἀκαταμάχητοι και δειναί.

χορὸς ἀνδρῶν γερόντων : Ἡ Στρυμῶδωρος.

262. ἔχειν βρέτας : Κατέχειν τὸ ἅγιον βρέτας τῆς 20 Ἀθηνῶν.

263. λαβεῖν : Ἐντὶ τοῦ καταλαβεῖν.

266. πακτοῦν : Κλείειν, ἀσφαλίζεσθαι.

266. Φιλοῦργε : Ἐάν ἢ Φιλοῦργε ὡς πανοῦργε, 25 ὄνομα κύριον ἐάν δὲ ὀξυτόνως, ἐπιθετον.

267. τὰ στελέχη τῶν ξύλων. R.

268. ἐνεστήσαντο : Ἐκρίναν ποιῆσαι.

269. σωρεύσαντες. R. Bar.

270. ὑπὸ ψήφου μίξας : Ἀπὸ μίξας γνώμης και κρί- 30 σεως.

τὴν Λύκωνος : Τὴν Ῥοδίαν λέγει οὕτω καλουμένην, τὴν Αὐτολύκου μὲν μητέρα, γυναῖκα δὲ Λύκωνος, ἐπ' αἰσχροῖς κωμωδοῦμένην. Εὐπόλις Πόλεσιν « ὅσπερ ἐπὶ τὴν Λύκωνος ἔρρει πᾶς ἀνὴρ. »

272. ἐγχανοῦνται : Ἐπεργελάσουςι.

273. Κλεομένης : Λακεδαιμόνιος ὢν στρατηγός, ἐπι- 35 στρατεύσας τῇ Ἀττικῇ μετὰ τινων Ἀθηναίων ἐπὶ τυραννίδι, τὴν ἀκρόπολιν κατέσχε. πολιορκηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων και ἀφεθείς ὑπόσπονδος, ἀπιὼν οἴκαδε πάλιν Ἐλευσίνα κατέσχε. τῶν δὲ μετὰ Κλεο- 40 μένουσιν Ἐλευσίνα κατασχόντων Ἀθηναῖοι τὰς οἰκίας κατέσκαψαν και τὰς οὐσίας ἐδήμευσαν, αὐτῶν δὲ θάνατον ἐψηφίσαντο. και ἀναγράφαντες εἰς στήλην χαλκῆν ἔστησαν ἐν πόλει παρὰ τὸν ἀρχαῖον νεών.

275. ἀψάλακτος : Ἀπαθῆς, ἀτιμώρητος.

276. Λακωνικὸν πνέων : Ἰσχυρόν. ἢ τὰ Λακῶνων φρονῶν.

277. παραδοὺς ἐμοί : Τῷ δήμῳ τὰ ἔπλα παραδοῦς.

279. ἀπαράτιλος : Ἐντὶ τοῦ δασύς και ἀκοσμος 45 τὰς τρίχας.

282. ἐπ' ἑπτακαίδεξ' ἀσπίδας : Ὅτι τὰς τάξεις ἀσπίδας ἔλεγον, (και αὐτὸς πάλιν Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίῳ)

Ἰστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας.)

- ἐπι τάξεις ἐπτακαίδεκα καθέδων, ὥστε τὸ βάθος τῆς φρουρᾶς ἐπτακαίδεκα κατέχειν ἀσπίδας.
283. τασθὶ δὲ τὰς Εὐριπίδῃ : Τὰς γυναῖκας. μισογύνης γὰρ ὁ Εὐριπίδης καὶ πολλὰ κατ' αὐτῶν λέγων.
284. τολμήματος : Ἐκείνου περιεγεγόμενῃ, τῶν δὲ γυναικῶν τοῦ τολμήματος οὐ περιγένωμαί ;
285. μή νυν : Ἄντι τοῦ μὴ δὴ. τρόποιον δὲ τὸ ἐν Μαραθῶνι τὸ κατὰ Περσῶν. (ἢ γὰρ Μαραθῶν τῆς Τετραπόλεως μέρος. τὰ δὲ λοιπὰ Οἰνῆ, Προβάλινθος, Τριπόλις.)
286. ἀλλ' αὐτὸ γὰρ μοι τῆς ὁδοῦ : Ἄντι τοῦ πλησίον γεγόναμεν τῆς ἀκροπόλεως. καὶ οὗτός ἐστιν ὁ μεταξὺ ὀλίγος τόπος ὁ λειψόμενος.
288. τὸ σιμόν, ὃ σπουδῆν ἔχω : (Τὸ πρὸς τὴν ἀκρόπολιν.)
289. τὸ σιμόν ὄνομα χωρίου περὶ τὴν ἀκρόπολιν. (τὸ σιμόν) ἀντι τοῦ πρόσαντες. ἢ ὄνομα χωρίου. (καὶ ἐν Βαβυλωνίῳ « μέσῃν ἔρειδς πρὸς τὸ σιμόν. » καὶ Πλάτων ἐν Νίκαις
- τοῦτὶ προσαναβῆναι τὸ σιμόν δεῖ.)
289. ἐξαμπρεύσομεν : Τὸ τῷ ἔλκοντι ζεύγει βοθηεῖν ἀμπρεύειν λέγεται. καὶ ἀμπρον τὸ διῆκον σχοίνιον. ἐξαμπρεύσομεν : Ἐλξομεν τὸ ξύλον τοῦτο ἀνευ ὄνου.
291. ἐξιπώκατον : Θλίβουσιν, ἢ ἐθλίψατον. τὰ ξύλω
292. φουστῆτον : Ἐν χύτρα πῦρ εἶχον δι' ἀνθρώπων.
294. μὴ μ' ἀποσβεσθὲν λάθῃ πρὸς τῇ τελευτῇ τῆς ὁδοῦ : Μὴ μετὰ τὸ διαλεθῆναι τὴν ὁδὸν σβεσθῇ.
- φῦ φῦ : Φουσᾶ τῷ στόματι. (τοῦτο δὲ παρεπιγραφῆ.)
298. τὸ ὄφθαλμὸν δάκνει : Δάκνει μου τοὺς ὀφθαλμοὺς ὥσπερ κύων. παρὰ τὰς λήμας δὲ τὸ Λήμιον πέπαιχεν. ἔστι δὲ παρὰ τὴν παροιμίαν, Λήμιον κακὸν, παρὰ τὰς Λημνιάδας γυναῖκας.
299. (Λήμιον τὸ πῦρ : Ἄντι τοῦ πάνυ γενναῖον. ἢ ἀπὸ τῶν Λημνίων γυναικῶν, πορνῶν οὐσῶν. ἢ ἀπὸ τῶν καμίνων τοῦ Ἡφαίστου.)
300. πάση μηχανῇ : Ἄντι τοῦ κατὰ πάντα τρόπον.
301. (ἔβρουκε τὰς λήμας : Λήμας νῦν τοὺς ὀφθαλμοὺς. ἔστι δὲ κυρίως ἢ τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσία.)
302. σπεῦδε πρόσθεν ἐς πόλιν : Ὡς πρὸς τινὰ λέγει.
304. φῦ φῦ : Φουσᾶ πάλιν.
307. εἰ τὼ μὲν ξύλω : Δυϊκῶς πάλιν τὸ ξύλω. λέγει δὲ ἰσχυρῶς ξύλω.
308. τὸν φανὸν ἐγκαταθέντες : Φανὸν μὲν πᾶν τὸ φαῖνον ἐκάλουν. ἐκ δὲ τῶν ἀμπελίνων τὰς λαμπάδας κατεσκευάζον εἰς ἔξαιψιν, ὡς καὶ ἐν Λημνίαις φησί.
309. κρηδὸν : Δίκην κρητοῦ. κρηδὸς γὰρ χαλκοῦν μηχανήμα. ὃ τοῖς τεύχεισι προσφέρουσιν οἱ βάρβαροι.
312. φεῦ τοῦ καπνοῦ : Ὑπὸ τοῦ καπνοῦ ἀδικούμενος τοῦτ' ὀφείλει.
313. τῶν ἐν Σάμῳ στρατηγῶν : Δίδυμος καὶ Κρατερὸς φασὶ ταῦτα αἰνίττεσθαι εἰς Φρύνιχον τὸν Στρα-

τωνίδου. ἑκακοθεύσατο γὰρ πρὸς τὸν δῆμον ἐν Σάμῳ στρατηγῶν· ὥστε ἐψηφίσαστο κατ' αὐτοῦ ὁ δῆμος δημοσία εἶναι τὰ Φρύνιχου χρήματα καὶ τῆς θεοῦ τὸ δέκατον μέρος, καὶ τὴν οἰκίαν κατεσκάφθαι αὐτοῦ. καὶ ἄλλα πολλὰ κατ' αὐτοῦ ἔγραψεν ἐν στήλῃ χαλκῇ. καὶ ἐν Βατράχοις [689]

καὶ τις ἤμαρτε σφαλεῖς τι Φρύνιχου παλαίσμασιν.

Ἄλλως. οἱ ἐν Σάμῳ στρατηγῶντες ἐδουτύχησαν πάνυ. λέγει οὖν, τίς ἐκείνων συλλάβοιτο τοῦ ξύλου, ἵνα πλέον δουτυχήσῃ.

314. ταυτὶ μὲν ἤδη τὴν βράχιν : Ὡς ἀποθέμενος λέγει τὰ ξύλω.

317. ζυγγοῦ : Σύνελθε.

ἐν πόλει : Ἐν τῇ ἀκροπόλει.

318. θέσθαι τρόπαιον ἡμῶν : Κατὰ τῶν γυναικῶν.

320. ὥσπερ πυρὸς καομένου : Γυναϊκῆς τινες ὑδροφοροῦσαι παρακελεύονται ἀλλήλαις. αἱ δὲ λοιπαὶ εἰσιν ἐν τῇ ἀκροπόλει.

321. πέτου πέτου : Νῦν ἐστὶν ἡμιχόριον τὸ λέγον ἐκ γυναικῶν εἰσπερχομένων ἀνωθεν, ἵνα καὶ τὸ ὕδωρ αὐτῶν καταχέωσιν ἀνωθεν. τὸ δὲ ἄλλο ἡμιχόριον ἐξ ἀνδρῶν κάτωθεν ἐπερχομένων ταῖς ἐν τῇ ἀκροπόλει εἰς πολιτορχίαν.

πέτου, πέτου Νικοδίκη : Ὀνόματα γυναικῶν τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει.

323. λείπει πυρὶ. R.

326. μῶν ὑστερόπουτος : Μὴ ὑστερον τοῦ καιροῦ ἤλθον εἰς τὸ βοηθῆσαι.

327. νῦν : Ἀρτίως.

κνεφαία : Ὀρθρα. ἢ ἀόρατος. ἢ ἑσπερία.

329. καὶ πατάγου χυτρείου : Ἄντι τοῦ κεραμέου. ἐκ μέρους τὸ πᾶν. οὐ γὰρ χύτρας βάπτουσι. συντρίβεται δὲ τὰ κεράμια παρὰ ταῖς κρήναις.

330. ὠστίζομένη : Ὠθουμένη, στενοχωρουμένη. σιγματαιαὶς δὲ δούλαις. ἀπὸ τοῦ σιζεσθαι.

332. ἀραμένη : Ἐπάρασα τὴν ὕδριαν.

335. τυφογέροντας : Τετυρωμένους γέροντας.

336. ἔρρειν : Ἐπέρχεσθαι.

στελέχη : Ξύλω.

337. ὥσπερ βαλανεύουσιν : Ὡσπερ βαλανεῖον ὑποκαύουσιν.

338. ἐς πόλιν : Εἰς τὴν ἀκρόπολιν.

ἐς τριτάλαντον βάρος : (Ὡς) τριῶν ταλάντων βάρος.

341. ἄς ὃ θεά : Πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν εὐχεται.

343. Ἑλλάδα καὶ πολίτας : Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἴδιον.

345. πολιούχε, σὰς ἔσχον ἔδρας : Τὸν ναόν σου κατέλαβον.

349. φέρειν ὕδωρ μετ' ἡμῶν : Ἄντι τοῦ ἐπικουρεῖν ἡμῶν καὶ συσβεννύειν.

350. μοχθηροί. R.

353. μάχεται. R.

364. τί βδύλλεθ' ἡμᾶς : Τί εὐτάλλεστε. ἢ φοβεῖσθε καὶ τρέμετε.
367. περικατάξει αὐταῖς τὸ ξύλον. R. Bar.
380. (εἰ νῆ Δία τὰς γνάθους : Εἴ τις ἠπειλήσε τῷ πτείν καθάπερ Ἰππῶνας τὸν Βούβαλον.)
384. ἐκκοκκῶ : (Ὀῖον αἱματώσω,) ἐκβαλῶ. ἢ μεταφορᾶ ἀπὸ τῶν ροιῶν. — ὡς πρὸς τὰς γραίας ὁ τῶν γερόντων χορός. R.
385. Στρατύλλιδος : Ἄντι ἐμοῦ.
- 10 386. βρύκουσα : Ἐσθίουσα, δάκνουσα. — ἐξαμῆσω : ὄϊον ἐξανύσω, ἐξοίσω. R.
388. οὐκ ἔστ' ἀνήρ Εὐριπίδου : Ὅτι κατὰ γυναικῶν εἶπε. φησὶ γὰρ
- κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφάταται.
- 15 370. αἰρώμεθ' ἡμεῖς θουόδατος τὴν κάλπιν : Ἵνα σβέσωμεν τὸ πῦρ.
372. ὦ τύμβε : Ὡς πρὸς γέροντα εἶπεν. ἀντι τοῦ ὦ ταφῆναι ἀξιε. [Hinc ad v. 406 nulla scholia in cod. Rav.]
- (376. οὐκ οἶδά σ' εἰ τῆδ' ὡς ἔχω : Οὐκ οἶδα ἐγὼ εἰ 20 ταύτη σε τῆ λαμπαδί ὀπτήσω. κυρίως δὲ σταθεύειν τὸ μὴ λίαν κατοπτῆν, ἀλλὰ τῷ πυρὶ ἡσύχως χλιαίνειν τὸ κρέας. καὶ ἐν Ἀχαρνέσι [1041] « τὰς σηπίας σταθεύσω. » τὸ γὰρ μικρὸν οὐδὲν καίειν σταθεύειν λέγεται.)
377. ρύμμα : Τὸ παρ' ἡμῖν σημῆγμα, ἢ νίτρον.
- 25 ἢ ρύμμα, ἀντι τοῦ ρύπον.
378. καὶ ταῦτα νυμφικόν : Περὶ γαμηλίων λουτρῶν Μένανδρος ἐν Κρητῇ φησὶ καὶ ἐν Ὑποβολιμαίῳ. ἐκ δὲ τοῦ ἐναντίου εἰς γέροντα εἶπε νυμφικόν.
379. ἤκουσας αὐτῆς τοῦ θράσους : Πρὸς ἑταῖρον αὐ- 30 τοῦ.
380. ἠλιάξεις : Δικασεῖς. καὶ Ὅμηρος [II. A, 332] « νῦν ὕστατα λωθήσαιο. » φωνεύσω γὰρ σε.
381. σὸν ἔργον ὦ χελῶε : Τὸ ὕδωρ ἅμα καταχέουσι. ταῖς κάλπισι δὲ παρακαλεύονται.
- 35 382. μῶν θερμὸν ἦν : Ἡ ἐπιχέουσα αὐτοῦ τὸ ὕδωρ λέγει.
384. ἄρδω σ' ὄπωκ : Ποτίζω σε, ἵνα νεάσης, ἐπεὶ γέρον ἦν. τὸ γὰρ ὕδωρ αὔξει τὰ φυτά.
385. ἀλλ' αὐός εἰμι : Ἐπὶ τοῦ ὕδατος δηλονότι τρέ- 40 μαι ὁ γέρον.
386. συγχιανεῖς : Θερμανεῖς.
387. ἐξέλαμψεν : Ἐφανερῶθη ἡ ἀταξία καὶ ἡ κακία τῶν γυναικῶν. προβούλευμα δὲ τάγμα ἐν Ἀθήναις. εἰς οὖν αὐτῶν ἔρχεται.
- 45 388. χῶ τυμπανισμός : Ὅ βούλεται δηλῶσαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ τυμπανισμός καὶ ὁ Ἀδωνισμός, οὗ ἤκουον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. τοῦτο δὲ ἔλεγεν ἐν τῇ ἐκ- κλησίᾳ ὁ Δημόστρατος, πλεῖν εἰς Σικελίαν. ἐν δὲ τῷ αὐτὸν λέγειν γυνῆ τις τὸν Ἀδωνιν ὀρχουμένη αἰ αἰ φη- 50 σιν ὁμοῦσα. αὐτῆς δὲ ὀρχουμένης ὁ Δημόστρατος, ἔτι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὑπάρχων, ἔλεγε καταλέγειν Ζακυνθίων ὀπλίτας. πάλιν δὲ ἡ γυνὴ ἐν γειτόνων ἐπὶ τοῦ τέγουσ πε-

πτωκυῖα, ἔλεγε κόπτεσθαι τὸν Ἀδωνιν. ὁ δὲ Δημόστρατος ἐβιάζετο ἐξ αὐτῶν θρλουσῶν καὶ μὴ ἑωσῶν αὐτὸν δημηγορεῖν.

Σαβαζιοί : Οἱ ὀργασμοὶ τοῦ Σαβαζίου, ὃν οἱ μὲν τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ ὑπελήφασιν· τυχεῖν δὲ τῆς προσ- 5 ηγορίας ταύτης διὰ τὸν γινόμενον περὶ αὐτὸν εὐασμόν. τὸ γὰρ εὐάζειν οἱ βάρβαροι σαβάζειν ἔλεγον. ὅτι δὲ εἰς ἐστὶν ὁ θεὸς Σαβαζίος καὶ Διονύσος πολλοὶ μαρτυροῦσι κομικοί.

389. β τ' Ἀδωνισμός : Ἐορτὴν γὰρ ἐπετελοῦν τῷ 10 Ἀδωνιδι αἱ γυναῖκες καὶ κήπους τινὰς εἰς τὰ δώματα ἀνέφερον. τινὲς δὲ ἐκ τούτου τὸ δράμα Ἀδωνιαζούσας ἐπιγράφουσι οὐ καλῶς. παρὰ πολλοῖς δὲ ὀργιάζονται αἱ γυναῖκες θεοῦ οὐ δημοτελεῖς οὐδὲ τεταγμένους.

392. πλεῖν εἰς Σικελίαν : Ὡς Σικελίας πολεμοῦσης 15 αὐτοῖς.

ἡ γυνή : Ἡ ἐν γειτόνων. L.

394. Ζακυνθίων : Ἐθνος περὶ τὴν Κεφαλληνίαν, σύμ- μαχον Ἀθηναίων.

395. ἡ δ' ὑποπεπτωκυῖα : Ὅ μὲν κατελεγεν στρα- 20 τιώτας εἰς πόλεμον, ὁ δὲ ἐπόρνευε.

396. ὁ δ' ἐβιάζετο : Ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐξηνάγκαζε τὴν φωνὴν αὐτοῦ, ὥστε ἐξακουσθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, τοσούτου ὄντος φόφου τῶν γυναικῶν ἐν τοῖς δώμασιν.

397. Χολοζύγης : Δημόστρατος Βουζύγης ἐλέγετο, ὃν 25 Χολοζύγην εἶπε διὰ τὸ μελαγχολᾶν. καὶ Εὐπολις δὲ ἐν Δήμοις ὡς μανιώδῃ αὐτὸν λέγει

τί κέρρατας ὡσπερ Βουζύγης ἀδικούμενος;

καὶ ἄλλοι.

402. ὡσπερ ἐνεουρηκότας : Ἵνα ἀποβάλωνται τὸ 30 ὕδωρ.

408. τὸν ἀλυκόν : Τὸν θαλάσσιον. τινὲς δὲ ὑπονοοῦ- σιν ἀπὸ πόλεως Πελοποννησίῳ Ἀλύκου, ἐνθα τιμᾶται ὁ Ποσειδῶν.

404. ζυμπονηρευώμεθα : Ὅρῶντες αὐτὰς πονηρὰ 25 πρᾶττούσας ἀνεχόμεθα.)

407. οἱ λέγομεν : Οἵτινες ἡμεῖς.

ἐν τῶν δημιουργῶν : Εἰς τὰ τῶν δημιουργῶν.

408. τὸν ὄρμον ὃν ἐπεσκευάσας : Ἄντι τοῦ ὄρμου Ἀττικῶς. ὡς πρὸς τινα ἀπὸ τινος.

410. βάλανος : Ἡ περόνη. ταῦτα δὲ πάντα εἰς τὸ 40 κακέμφατον λαμβάνεται.

412. πάση τέχνῃ : Παντὶ τρόπῳ.

413. τὸν βάλανον : δύο ἔνοιας ἔχει, τοῦ αἰδοίου καὶ 45 τοῦ ψελίου. R. Bar.

417. τὸ δακτυλίδιον πῖζει τὸν ζυγόν : Μέρος τοῦ 50 σανδαλίου. ἀντι τοῦ ὑπὸ τοῦ ζυγοῦ ὁ δάκτυλος ἀπαλὸς ὢν πιέζεται θλιβόμενος. νῦν δὲ ἀμφιδόλως εἰρηκεν. ζυγὸς δὲ καλεῖται ὁ περιεκείμενος τοῖς γυναικείοις σανδα- λίοις ἱμάς κατὰ τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ συνέχειν ἐξυ- 50 γωμένον τὸν πόδα.

419. (χάλασον : Πρὸς τὸ κακέμφατον.)

420. (εἰς τοιαυτὴ πρᾶγματα : Εἰς τὰς νῦν ὕβρεις.)

421. ἐκπορίας : Συλλέξας. πρόβουλοι δὲ πρὸς τοῖσδε
ἤρθθησαν ἄλλοι κ', εἰσηγησάμενοι τὰ δοκοῦντα (βέλτι-
στα) τῇ πολιτείᾳ μετὰ τὴν ἐν τῇ Σικελίᾳ συμφορὰν.
422. (κωπῆς : Κωπηλάται) — δέοντος. R.
- 5 426. τί κέχηνας ὡς δύστηνε : Πρὸς τινὰ (λέγει) τῶν
δημοσίων ὑπηρετῶν.
427. ἀλλ' ἢ καπηλείον σκοπῶν : Ὡς μεθύσω λέγει.
434. (δεῖ : Ἄντι τοῦ δῆσον.)
437. (οὐ ξυναρπάσῃ μέσῃν : Ὡς τοῦ δημοσίου φεύ-
10 γοντος.)
436. νῆ τὴν Πάνδροσον : Θυγατέρες Κέκροπος Πάν-
δροσος καὶ Ἀγραύλη. ἐκ τῆς Πανδρόσου δὲ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ
Πάνδροσος καλεῖται.
(ταύτη : Τῇ Λυσιστράτῃ.)
- 15 443. νῆ τὴν Φωσφόρον : Τὴν Ἄρτεμιν οὕτως ἐκά-
λουν, ἐπεὶ θαλάσσιος. ἡ αὐτὴ γὰρ τῇ Ἑκάτῃ. — ἢ ἐπει
καὶ τῇ σελήνῃ ἢ αὐτῇ. R.
444. κύαθον αἰτήσεις : Ἴνα προσθῆς ταῖς γνάθοις
οὕτως ὑπωπιασθήσῃ ὑφ' ἡμῶν. γεμίζουσι γὰρ κύαθον
20 θερμοῦ, καὶ προσκαλλῶσι τοῖς οἰδήμασι καὶ θεραπεύε-
ται.
447. νῆ τὴν Ταυροπόλον : (Οὕτω) τὴν Ἄρτεμιν ἐκά-
λουν. τὴν δὲ αἰτίαν Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν ἐκ-
τίθεται. ἔστι δ' ὅτε καὶ τὴν Ἀθηνᾶν οὕτω καλοῦσιν ὡς
25 Ξενομήδης ἱστοροῖ.
448. ἐκκοκκῶ : (Ἀνατιλῶ), ἀνασπάσω. ἀπὸ μετα-
φορᾶς τῶν βρωῶν. (στενοκακῶτους δὲ) ἐφ' αἷς στενάξει
τιλλόμενος.
451. (ὦ Σκύθαι : Ὡς ὑπηρεταί.)
- 30 453. ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν εἰσι : Παρὰ ταῖς γυναῖξιν
ὑπάρχουσι δ' λόγοι. τοῦτο δὲ φησιν, ὅτι καὶ παρὰ Λα-
κεδαιμονίους τέσσαρες ὑπάρχουσι λόγοι, οἷς κέχρηται ὁ
βασιλεὺς.
(τέτταρες λόγοι : Ἀργότερον τὰ Λακωνῶν εἰκοθεν ἐξεῖρ-
35 γάσθαι ὁ ποιητής. λόγοι γὰρ οὐκ εἰσι τέτταρες ἐν Λα-
κεδαιμονίᾳ, ἀλλὰ ε', Ἐδωλος, Σίνις, Ἀρίμας, Πλοῶς,
Μεσσοάγης. ὁ δὲ Θεουκυδίδης [5, 38] ζ' φησὶ, χωρὶς τῶν
Σκιριτῶν.)
457. λεχιθολαχανοπώλιδες : Ἰὰ γὰρ πωλοῦσι καὶ
40 λάχανα καὶ ὄσπρια.
460. ὡς ἦδη κειμένων αὐτῶν. R.
461. παύσασθ', ἐπαναχωρεῖτε : (Τοῦτο) ὡς τῶν ἀν-
δρῶν πεφευγόντων.
462. οἶμ' ὡς κακῶς πέπραγέ μου : Ἄντι τοῦ ἡττή-
45 θησαν καὶ ἡτύχησαν οἱ σύμμαχοί μου.
466. εἰάνπερ πλησίον κάπηλος ἦ : Ἐπαίξει διὰ τὸ φί-
λοῖνον, ὅτι πίνουσαι παραινῶσιν.
470. κονίας : (Νίτρου, ἢ ῥήπου.) — μὴ κεκοιμημέ-
νοις ὥστε λοῦσαι. R.
- 50 472. κυλοιδᾶν ἀνάγκη : Τὰ περὶ τὸν ὀφθαλμὸν
μέρη κοῖλα (οἰδεῖν). καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ [1, 38] « δηθὰ
κυλοιδιόνωντες. » — τὴν ὄψιν οἰδεῖν. R.
475. ὡσπερ σφηκιά : Ἀπὸ τῶν μελιττῶν μετενήνοχε.
βλίττειν γὰρ κυρίως τὸ ἐκπιέζειν μέλι.
- (βλήττη : Κινήσει, ἐρεθίσει.)
477. τοῖσι κνωδάλοισι : Τοῖς θηρίοις. κυρίως δὲ τοῖς
θαλαττίοις. κνώδαλα γὰρ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ κινούμενα. κα-
ταχρηστικῶς καὶ Ὀμηρος [Od. P, 317] « κνώδαλον
ἔστι δίοιτο. » 5
483. ἀκρόπολιν ἱερὸν τέμενος : Ἀπὸ κοινῶν τὸ κατέ-
λαβον.
484. ἀλλ' ἀνερότα : Ἀναπαιστικὸν τὸ μέτρον.
485. ἀκωδώνιστον : Ἀπειραστον, ἀβασάνιστον. κω-
δώνισαι γὰρ τὸ διαπειραθῆναι. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν 10
περιπολούντων καὶ κώδωσι διαπειρωμένων εἰ ἐργηγῶ-
ρασιν οἱ ἐπὶ ταῖς φυλακαῖς τεταγμένοι. οἱ δὲ ὑπομνημα-
τισταὶ ἀπὸ τῶν ὀρτύγων φασὶ μετῆχθαι τὴν λέξιν. τοὺς
γὰρ ὑπομειναντας τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος ἐπιτηδεῖως
ἔχειν πρὸς μάχην. ἐνίοι δὲ φασὶ καὶ τοὺς ἵππους κώδω- 15
σιν ἐξετάζειν.
487. τὴν πόλιν : Τὴν ἀκρόπολιν.
489. (καὶ τᾶλλα γε : Λεῖπει διὰ χρήματα.)
490. ἴνα γὰρ Πείσανδρος : Ὁ γὰρ Πείσανδρος ποτὲ
προεστῆκει τῆς πολιτείας μετὰ Θηραμένους καὶ Φρυ- 20
νίχου. κωμωδοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ ὡς δωροδόκον, ὡς καὶ
ἐν Βαβυλωνίοις Ἀριστοφάνης. ἦν δὲ καὶ δειλός. ἔστι δὲ
καὶ ἄλλος Πείσανδρος, ὁ Ὀνοκίνδιος, ὡς Εὐπόλις δια-
κρίνει τὴν ὁμωνυμίαν ἐν Μαρικᾷ.
493. διχῶς, ὁμίην. R.
499. (ὡς σωθῆσαι κἂν μὴ βούλη : Τὸ ὡς προσελαβεν 25
ἀντι τοῦ ἀλλὰ μὴν. διὸ τὸ χ.)
501. καὶ μὴ δέομαι : Καὶ εἰ μὴ δέομαι σωθῆναι.
506. σαυτῇ κροῖξαις : Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀρνέων
τῶν δυσουωίνιστων. 30
509. οὐκ ἠρέσκατέ γ' ἡμᾶς : (Τὸ) σχῆμα Ἀττικόν. —
ὡς τὸ ἐνοχλῶ. R.
511. κακῶς ὁμᾶς βουλευσαμένους : Τὸ ἐξῆς, ἐγινώ-
σκομεν ὁμᾶς κακῶς βουλευσαμένους.
512. εἴτ' ἀλγοῦσαι τάνδοθεν : Τὴν μὲν καρδίαν λυ- 35
πούμεναι, γελῶσαι δέ.
518. τί βεβούλευται : Τὸ ἐξῆς, τί βεβούλευται (ἐν)
τῷ δήμῳ.
514. τί δέ σοι τοῦτ' ἦδ' ὅς ἀνήρ : Ἐφη ἀνὴρ τις. καὶ
ἐπὶ πλήθους τοῦτω ἐχρῶντο καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ καὶ ἀρσε- 40
νικοῦ, ὡς τὸ ὦ τᾶν.
519. εἰ μὴ τὸν στήμονα : Εἰ μὴ εὐρεθείης, φησὶ,
νήθουσα τὸν στήμονα. (τὸ δὲ νήσω) ἀντι τοῦ νήσεις.
520. πόλεμος δ' ἀνδρῆσι μελῆσει : Παρὰ τὸ Ὀμη-
ρικόν [Π. Ζ, 492]. 45
524. οὐκ ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ χώρᾳ : Λεῖπει ἐφη. οὐκ
ἔστι πολέμιος ἐν τῇ χώρᾳ. μὰ Δί' οὐ δῆθ', ἕτερός τις
ἐφη. ἢ οὐκ ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ Ἀττικῇ λόγου ἀξίος ἡμῖν.
Ἄλλως. ἀντι τοῦ ἄλλος τις ἐφη, οὐ μὰ τὸν Δία οὐκ
ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ πόλει. 50
528. ποῖ γάρ : Ἄντι τοῦ πότε γάρ.
530. καὶ ταῦτα κάλυμμα φοροῦση : Καλύμματα φο-
ροῦσιν, ἐπεὶ παρρησίαν οὐκ ἔχουσι καὶ πόλιν φυλάτ-
τουσιν. ἀντι τοῦ, οὐδὲ τῆς τριχῶς κυριεύουσιν.

- κάλυμμα : Κόσμιον περὶ τὴν κεφαλὴν.
 531. ἀλλ' εἰ τοῦτ' ἐμποδῖόν σοι : Εἰς τὸ σιωπῆσαι.
 536. ἔζωσμένος ὡς γυνή. R.
 537. κυάμους τρώγων : Ἡ δικάζων, ἵνα μὴ κοιμη-
 5 θῆς. γέρων γὰρ εἶ.
 539. ἀρεσθ', ὡ γυναικες : Ἀναχωρήσατε ἀπὸ τῶν
 καλπιδῶν. ταῦτα λέγουσι διὰ μέσου ἕως τοῦ προσώπου
 Λυσιστρατής.) — εἰσάγει αὐτὰς ὄρχουμένας ἐν τῇ σκηνῇ.
 παρακελεύονται γὰρ ἀλλήλαις αἱ ὑδροφόροι τὴν καλπί-
 10 δων ἀναχωρῆσαι, θπως ἐν τῷ μέρει ὄρχήσονται. R.
 542. οὔτε τὰ γόνατα κόπος : Ἀντι τοῦ οὐδὲ τὰ γόνατά
 μου ἔλαβε καματηρὸς πόνος.
 543. ἐθέλω δ' ἐπὶ πᾶν ἰέναι : Πᾶν πρᾶγμα ποιῆσαι
 πανταχοῦ.
 15 548. ἀρετὴ φρόνιμος : Ἀντι τοῦ φρονιμῆ.
 549. ἀλλ' ὃ τηθῶν : Τῆθας ἐκάλου τὰς μάμμιας,
 τηθίδας δὲ τὰς θείας, τὰς πατρὸς ἢ μητρὸς (ἀδελ-
 φάς). τῆθας δὲ καὶ τὰς τροφούς. εἰσι δὲ καὶ ὄστρεα θα-
 λάσσια. (καὶ) Ὅμηρος [Π. Π, 747] « πολλοὺς ἂν κο-
 20 ρύσειεν ἀνὴρ δὲε τῆθεα διφῶν. » ἀκαλήφας δὲ λέγουσι
 μὲν καὶ τὰς θαλασσίας, λέγουσι δὲ καὶ τὰς κνίδας Ἀτ-
 τικοί. καὶ κνιδὴ μὲν ὄσον ἀπαλὴ ἐστίν, ἐπὶ δὲ σχῆ τὰς
 μητέρας, τουτέστι τὰς τοῦ σπέρματος σφαιράς, ἀκαλήφῃ
 λέγεται. ἀκαλήφας οὖν τὰς γρῆαις ἐκάλεσαν, ἐπειδὴ στερ-
 25 ραὶ ἦσαν καὶ γενναῖαι. καὶ γὰρ τὸ φυτᾶριον δάκνει. ἐπεὶ
 οὖν εἶπε τηθῶν, εἶπε μητριδῶν. μητριδίας δὲ λέγουσι
 τὰς ἐχούσας τὸ σπέρμα τῆς βοτάνης τῆς ἀκαλήφης·
 δάκνουσι δὲ αὐταί. τοιαῦται γὰρ ἦσαν καὶ αἱ γρῆαις
 δριμυεῖαι.
 30 μητριδῶν ἀκαλήφῶν : Δριμυτάτων. — λείπει παι-
 δες. R.
 550. καὶ μὴ τέγγεσθε : Ἀντι τοῦ βλάπτεσθε καὶ με-
 ταβλήθητε. ἔτι γὰρ κρατοῦμεν τῶν ἀνδρῶν. ἀλλήλαις
 δὲ παρακελεύονται.
 35 553. κατ' ἐντέξῃ τέτανον : Παράσχη τὴν τάσιν τοῦ
 αἰδοῦ. ὅταν γὰρ στῆ (τὸ αἰδοῖον), ὡς βόταλον γίνε-
 ται.
 556. ἀγοράζοντας : Ἐν (τῇ) ἀγορᾷ διατρίβοντας.
 τινὰ δὲ τὸ « νῆ τὴν Παφίαν Ἀφροδίτην » τοῦ προβούλου,
 40 ἐν' ἣ κατ' εἰρωνεύειαν. τινὰ δὲ καὶ συνάπτουσι (αὐτὸ) τοῖς
 ὀπίσω. (χύτραις δὲ καὶ λαχάνοις ἀντι τοῦ) χυτροπω-
 λίοις καὶ λαχανοπωλίοις.
 558. Κορύβαντας : Ἐνιοὶ τοὺς Κούρητας καὶ Κορύ-
 βαντας τοὺς αὐτοὺς ὑπειλήφασιν. ἦσαν δὲ Διὸς τροφεῖς
 45 ὄντοι καὶ φύλακες. τινὲς δὲ αὐτοὺς δέκα φασίν, ἄλλοι δὲ
 ἑννέα. ἦσαν δὲ τῆς Ῥέας παῖδες.
 562. εἰς τὸν γαλκοῦν ἐμβαλλόμενον : Εἰς χαλκῆν πε-
 ρικεφαλαίαν. (λέκιθος δὲ, ἐπεὶ ἔοικε λεκίθῃ ᾠοῦ.)
 563. κέλιτην : Ἀσπίδα.
 50 564. ἐδαδίσκατο : Ἐφόβει.
 ἰσραδόπωλιν : Ἰσχὺν μὴ ἔχουσαν.
 δρυπέταις : Τὰς ἐπὶ τῶν δένδρων πεπανθείσας ἐλαίας
 φασὶ δρυπέταις. νῦν δὲ ἐπὶ τῶν ἰσράδων.
 566. φαύλους πᾶν : Εὐχερῶς.
567. κλωστήρ : Νῦν τὸ νῆμα κλωστήρ.
 576. τὴν οἰσωπυτήν : Τοῦ ἐρίου ὁ βύπος οἰσωπυτῆ
 λέγεται. καὶ Κρατίως Διονουσαλεξάνδρω « οὐκ, ἀλλὰ
 « βόλιτα χλωρὰ κλωσπώτην πατεῖν. »
 578. τοὺς τριβόλους : Τοὺς μοχθηρούς. ἔστι δὲ ἀκαν- 5
 θώδες φυτῶν.
 577. συνισταμένους : Συμπελεγμένους καὶ πιλοῦν-
 τας. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐρίων· ὥσπερ γὰρ πολλάκις τὸ
 ἔτερον τῷ ἑτέρῳ κολλᾶται ἐρίῳ, καὶ διαχωρίζουσι
 αὐτὰ ἀπ' ἀλλήλων, οὕτως, φησὶν, ἐπὶ τῶν κεκολλημέ- 10
 νων ταῖς ἀρχαῖς ὀφείλετε ἀποχωρῆσαι, καὶ εὖνοιαν πρὸς
 ἀλλήλους ἔχειν ἅμα.
 συνισταμένους : Συνηγόρους.
 καὶ πιλοῦντας : Τοὺς θλίβοντας εἰς τὴν πολιτείαν
 ἑαυτοῦς.
 578. ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖσι : Ἐπ' ἐλπίδι τοῦ ἀρχειν. 15
 τουτέστιν ἐνδύνοντας ἑαυτοῦς καὶ συναθροισμένους,
 καὶ θλίβοντας εἰς τὴν πολιτείαν. τῶν γὰρ ἐρίων οἱ
 μαλλοὶ ἔχουσι τὰς κορυφὰς πεπιλημένας, καὶ ἐπὶ
 τληθῶσι, διαλύεται ὁ μαλλός. πρὸς ἑκάτερον οὖν καὶ 20
 τὰς κορυφὰς πεπιλημένας τοῦ ἐρίου ἐν τῷ πόκῳ, καὶ
 τὰς κεφαλὰς τῶν πονηρῶν καὶ συνισταμένων τοῖς πρᾶ-
 γμασι (διαλύσαι χρῆ).
 τὰς κεφαλὰς : Ὡς τὰ ἄκρα τῶν ἐρίων.
 581. καὶ τούτους ἐγκαταμίξει : Αἱ γὰρ γυναῖκες 25
 ἐργαζόμεναι ἀφ' ἑκάστου ἐρίου λαμβάνουσι ἐν τι καὶ
 μίγνυουσιν ἄλλοις. — ἕκαστον γὰρ τῶν ἐρίων χωρίζε-
 ται καὶ ὑστερον πάντα μίγνυται. R.
 (ἐγκαταμίξει : Ἐπιτίμους ποιῆσαι.)
 582. ἀντὶ τῆς πόλεως. R.
 583. κατάγματα : Τὰ τῶν ἐρίων κατασπάσματα 30
 οὕτω ἐκάλου.
 586. τολύπην : Συναγωγῆν.
 587. καὶ τολυπεύειν : Ὡς ἐπὶ τῶν ἐρίων. ἐπέμεινε
 τῇ τροπῇ.
 589. πλεῖν ἢ διπλοῦν : Τὸ ἐντελεῖς πλεόν. πλεόν, 35
 φησὶν, ἢ διπλοῦν τὸν πόλεμον φέρομεν, γεννώσασαι τὰ
 παιδία.
 590. μὴ μνησικακῆσης : Ἀντι τοῦ μὴ μνησθῆς τῶν
 κακῶν λέγουσα ὅτι τοὺς παῖδας ἔτι νεωτέρους ὄντας 40
 ἐκπέμπουσιν εἰς πόλεμον.
 592. καὶ θῆμέτερον : Ἀντι τοῦ τὸ καθ' ἡμᾶς.
 593. περὶ τῶν δὲ κορῶν : Κορῶν περισπωμένως.
 οὐκ ἔστι γὰρ τριγενές.
 597. ὄττωσμένη : Ἀντι τοῦ κληδοικομένη, περὶ 45
 γάμου χρησμοῦσμένη. αἱ γὰρ χῆραι συνεχῶς μαν-
 τεύονται πότε γαμηθῆσονται.
 599. ἀποθνήσκεις : Ἡ πρόβουλε.
 600. χωρίον ἔστι : Εἰς τὸ ὑποδέξασθαι σου τὸ σῶ-
 μα· οἶον ἔστι τόπος οὗ τείθησι. 50
 601. μελιτοῦτταν : Ἡ μελιτοῦττα ἐδίδοτο τοῖς νε-
 κροῖς, ὡς εἰς τὸν Κέρβερον, καὶ ὀβολὸς μισθὸς τῷ
 πορθμῆι, καὶ στέφανος ὡς τὸν βίον διηγωνισμένους.
 καὶ δημάζω : Γράφεται καὶ δὴ μάζω. δημάζω ἀντι

τοῦ παῖξω. παρ' ὃ καὶ τὸ δημοῦσθαι. κάλλιον (δὲ οὐ-
τως). ὅσον οὕτω μάω μελιτοῦτταν.

603. καὶ ταυτασί : Τὰς ταινίας, ἃς τοῖς νεκροῖς
ἐπεμπον οἱ φίλοι. ἐν ἄλλω δὲ εὔρον, τὰς δραχμάς, εἰς
5 μισθὸν τῷ πορθημῆϊ.

606. τίνος δεῖ. R.

607. οὐ δὲ κωλύεις ἀνάγεσθαι : Τὸν Χάρωνα δηλον-
ότι ἀναπλεῖν.

609. τοῖς προβούλοις : Τοῖς ἄλλοις δηλονότι τοῖς κ'
10 τοῖς ἐκ τῆς συναρχίας. οὐ γὰρ ἐστὶν εἰς ὃ πρόβουλος.

610. ὡς ἔχω : Βεβρηγμένον.

611. ὅτ' οὐχὶ προῦθέμεσθ' αἰ : Τοὺς νεκροὺς γὰρ οἱ
ἀρχαῖοι προετίθεσαν πρὸ τῶν θυρῶν καὶ ἐκόπτοντο.

612. ἀλλ' εἰς τρίτην : Ἐπειδὴ τῇ τρίτῃ τὸ τῶν νε-
15 κρῶν ἄριστον ἐκφέρεται.

613. τὰ τρίτ' ἐπεσκευασμένα : Ἄντι τοῦ τὰ τρίτα
σοῦ ποιούμενα.

615. ἀλλ' ἐπαποδουώμεθ' : Ἄντι τοῦ ἐπιχειρήσωμεν.

616. ὄζειν ταδί μειζόνων : Τὰ τῶν γυναικῶν πρά-
20 γματα.

619. τῆς Ἰππίου τυραννίδος : Τεσσαρῶν ὄντων τῶν
Πεισιστρατιδῶν, εἰκότως τοῦ Ἰππίου μόνου ἐμνημόνευ-
σεν. πρεσβύτατος γὰρ ἦν οὗτος τῶν ἄλλων καὶ τὴν
τυραννίδα ὑπέθετο, καθάπερ Θουκυδίδης [8, 54] φησί.
25 κατέσχε δὲ ἡ τυραννὶς ἐπὶ ἔτη γ', οἱ δὲ δ', Ἡρόδοτος
δὲ ς'. Ἄλλως. οὗτος τύραννος ἦν, ὃς ἐποίησε τοὺς
Ἀθηναίους κατωνάκας φορεῖν, ὅπως μὴ δυνηθῶσι προ-
ενεγκεῖν τὰς χεῖρας. τοῦτον δὲ κατέλυσαν οἱ Λακεδαι-
μόνιοι.

622. ἐς Κλεισθέτους : Ἐπεὶ οὗτος γυναικώδης ὁ
Κλεισθένης καὶ ὡς γυναικῶν συναθροισμένων παρ'
αὐτῷ.

624. τὰ χρήμαθ' ἡμῶν : Τὰ ἐν ἀκροπόλει.

629. λύκω κεχρητότι : Ὡςπερ οὐδεὶς δύναται πι-
35 στεῦσαι λύκω χαινόντι. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην
χαινόντων. (ἢ ἐπὶ τῶν ἀλλότρια ἀρπαζόντων.) ἢ γὰρ
τρόπον λύκοι οὐκ ἐστὶ πίστις, οὐδὲ τούτοις.

630. ἀλλὰ ταῦθ' ὕψησαν : Ἄλλ', ὧ ἄνδρες, ταῦτα
ἐποίησαν αἱ γυναῖκες ἵνα τυραννήσωσιν.

632. ἐν μύρτου κλαδί : (Ἄντι τοῦ κλάδου, κατὰ με-
ταπλασμόν. Ἄλλως.) πρὸς τὸ κομμάτιον, ὅτι ἐκ τοῦ
σκολιῷ ἐστὶν ὅτι ἐν μυρσίῳ κλάδῳ τὸ ξίφος φορέσο-
μεν, ὡςπερ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων. οὗτοι γὰρ
ἀπὸ τῶν μυρσίῳ κλάδων τὰ ξίφη ἀνασπάσαντες τὸν
45 τύραννον κατέβαλον.

633. ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὄπλοις : (Ἄντι τοῦ ἐν τῇ
ἀγορᾷ διατρίψω μετὰ Ἀριστογείτωνα.) — ἀντι τοῦ
ἑγγύς. R.

634. γίνεται : Λεῖπει βοήθης. R. L.

635. χλευάζει ὅτι καὶ αὐτοὶ γέροντες. R.

636. οὐ γὰρ εἰσιόντας : Ἀπὸ τῶν πληγῶν τῶν παρ'
ἡμῶν ἄλλοις γενήσῃ. R. L.

642. ἡρρηφόρου : Οἱ μὲν διὰ τοῦ α, ἀρρηγορία,
ἐπειδὴ τὰ ἀρρητα ἐν κλισίαις ἔφερον τῇ θεῷ αὐτὴν παρθέ-

νοι. οἱ δὲ διὰ τοῦ ε ἔρρηγορία. τῇ γὰρ Ἐρῆ πομπεύ-
ουσι, τῇ Κέκροπος θυγατρὶ, ὡς ἱστορεῖ Ἴστρος.

643. εἴτ' ἀλετρὶς ἦ : Ἡ ἀντι τοῦ ἦν, ὑπῆρχον. γί-
νονται δὲ τινες τῶν εὔ γεγονυῶν ἀλετρίδας τῇ θεῷ
παρθένοι, αἵτινες τὰ εἰς τὴν θυσίαν πόπανα ἀλοῦσι· 5
καὶ ἐστὶν ἐντιμον τοῦτο. ἦσαν δὲ καὶ ἱεροὶ μυλωνες.

ἦ : Ἐα καὶ κατὰ συναίρεσιν ἦ.

644. οὐσά τ' ἀρχηγέτι : Τῇ δεσποίνῃ Ἀρτέμιδι, ἢ
Δήμητρι.

645. ἄρκτος ἦ Βραυρωνίος : (Ἄρκτον μιμούμεναι 10
τὸ μυστήριον ἐξετέλουν. αἱ ἀρκτεύμεναι δὲ τῇ θεῷ
κροκωτὸν ἠμφιέννυτο, καὶ συνετέλουν τὴν θυσίαν τῇ
Βραυρωνίᾳ Ἀρτέμιδι καὶ τῇ Μουνυχίᾳ, ἐπιλεγόμεναι
παρθένοι, οὔτε πρεσβύτεραι δέκα ἐτῶν οὐτ' ἐλάττους
πέντε. ἐπετέλουν δὲ τὴν θυσίαν αἱ κόραι ἐκμειλισσόμε- 15
ναι τὴν θεὸν, ἐπειδὴ λιμῶν περιπεπτώκασιν οἱ Ἀθηναῖοι,
ἄρκτον ἡμέραν ἀνηρηκότες τῇ θεῷ. οἱ δὲ τὰ περὶ τὴν
Ἰφιγένειαν ἐν Βραυρωνί φασίν, οὐκ ἐν Αὐλίδι. Εὐφο-
ρίων

Ἀρχαῖον Βραυρωνία κενήριον Ἰφιγενείας.

20

δοκεῖ δὲ Ἀγαμέμνων σφαγιάσαι τὴν Ἰφιγένειαν ἐν
Βραυρωνί, οὐκ ἐν Αὐλίδι. καὶ ἄρκτον ἀντ' αὐτῆς οὐκ
ἔλαφον φονεῦσθαι. ὅθεν μυστήριον ἀγούσιν αὐτῇ.
Ἄλλως.) ἄρκτος τις δοθεῖσα εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος
ἡμερώθη. ποτὲ οὖν μία τις παρθένος ἐπαίξε πρὸς αὐτῇ, 25
καὶ ἐξύσθη ἡ ὄψις αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἄρκτου. καὶ λυπηθεὶς
ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς ἀνείλε τὴν ἄρκτον. ἡ δὲ Ἀρτεμις ὀρ-
γισθεῖσα ἐκέλευσε παρθένον πᾶσαν μιμήσασθαι τὴν
ἄρκτον πρὸ τοῦ γάμου, καὶ περιέπειν τὸ ἱερὸν κροκω-
τὸν ἱμάτιον φοροῦσαν, καὶ τοῦτο ἀρκτεῦσθαι ἐλέγετο. 30
— οἱ δὲ καὶ λοιμώδη νόσον τοῖς Ἀθηναίοις ἐμπεσεῖν.
καὶ ὁ θεὸς εἶπεν λύσιν τῶν κακῶν ἴσασθαι, ἐὰν τῆς τε-
λευτησάσης ἄρκτου ποιῶν ἀρκτεῦσιν τὰς ἑαυτῶν παρ-
θέτους ἀναγκάσωσι. δηλωθέντος δὲ τοῦ χρησμοῦ τοῖς
Ἀθηναίοις, ἐψηφίσαντο μὴ πρότερον συνοικίεσθαι 35
ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκτεῦσαι τῇ θεῷ. R.

646. κάκωνφόρου ποτ' οὐσα : Ταῖς πομπαῖς ἐκα-
νηφόρου αἱ παρθένοι. ἐφόρου δὲ καὶ λοπάδας τινὰς
δλοχρύσους.

647. ἔχουσ' ἰσχάδων ὄρμαθόν : Οὕτως ἐπόμπευον 40
καὶ ὄρμαθους ἔχουσαι τῶν ἰσχάδων.

651. τοῦράνου γὰρ μοι μέτεστιν : Τοῦ ἔρανον φησὶ
μέτεχω. ἄνδρας γὰρ εἰσφέρω εἰς τοῦτο, καθὼ τίκτουςιν
ἄνδρας αἱ γυναῖκες. ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν Μηδικῶν ψή-
φισμα, ὥστε ἕκαστον κατὰ δύναμιν συμβάλλεσθαι εἰς 45
τὰ κοινὰ χρήματα.

τοῦράνου : Τοῦτό φησιν ὅτι τρέφομεν τοὺς πολεμου-
τας. R. L.

εἰσφέρω : Ἄντι τοῦ γεννῶ.

653. τὸν ἔρανον τὸν λεγόμενον παππῶν ἐκ τῶν Μη- 50
δικῶν : Ὡς αὐτῶν τὰ Μηδικὰ χρήματα διαπανησάν-
των. — παρέταξεν Ἀριστείδης δοῦναι τοῖς συμμάχοις
εἰ ἐπὶ τοὺς βαρβάρους πολέμοιεν. R.

654. εἴτ' ἀναλώσαντες : Τὸ εἶτα παρέλκει.)
655. ἄρα γρυκτὸν ἔστιν : Ἄρα γρύξαι ὀφείλετε, ἢ παρρησίαν ἄγειν. ἀψήκτω δὲ ἀκαταμάκτω, ἢ σκληρῶ και ἀμαλάκτω. κοθόρον δὲ τῶ ὑποδήματι.
656. κάπιδώσειν μοι δοκεῖ : Ἄντι τοῦ προσθήκη σχήσειν.
657. τὴν ἐξιμίδα : Εὐτελὲς ἱμάτιον.
658. ἐντεθριώσθαι : Ἐντετυλίχθαι, ἰσκειυάσθαι. με-
τενήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ λεγομένου θρίου σκευάσματος ,
8 δ ἐν σύκοι φύλλοις εἰλεῖται.
659. λυκόποδες : Λυκόποδας ἐκάλουον, ὡς μὲν Ἄρι-
στοτέλης, τοὺς τῶν τυράνων δορυφόρους. τοὺς γὰρ
ἀκμάζοντας τῶν οἰκτιῶν ἐπὶ τῇ τοῦ σώματος φυλακῇ
ἔβαλλον. λυκόποδες δὲ ἐκαλοῦντο, ὅτι διὰ παντὸς εἴ-
15 χον τοὺς πόδας λύκων δέρμασι περιεκαλυμμένους,
ὥστε μὴ ἐπικαιεῖσθαι ἐκ τοῦ περιέχοντος. τινὲς δὲ λυ-
κόποδας, διὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ἐπίσημον
λύκον. (ὁ δὲ Ἄριστοφάνης ἔφη τοὺς νῦν λεγομένους
Ἄλμαιωνίδας. οὗτοι γὰρ πολέμον ἀράμενοι πρὸς Ἰπ-
20 πτίαν τὸν τυράνον καὶ τοὺς Πεισιστρατίδας ἐτείχισαν
τὸ Λειψύδριον.)
658. Λειψύδριον : Χωρίον τῆς Ἀττικῆς περὶ τὴν
Πάρνηθον, εἰς ὃ συνήλθον τινες ἐκ τοῦ ἄστεος, ὡς φη-
σιν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.
657. ὅτ' ἤμεν ἔτι : Λέπει νεώτεροι.
659. κἀναπατρῶσαι : Ἐλαφρύνασθαι καὶ ἀνθῆσαι.
673. λιπαρὰ χειρουργίας : Ἄ ντι τοῦ τολμῆς. λι-
παρὸς λέγουσι τὸ προσεχῆς, ἐκ τοῦ λίαν παρεῖναι. φη-
σιν οὖν ὅτι οὐκ ἀφρίζονται προσεχοῦς ἔργου αἱ γυναῖκες.
676. Ἄρτεμισία Λυγδάμιδος θυγάτηρ τὸ γένος Ἐφε-
σία, ἣτις συνεμάχησε Ξέρῃ κατὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ
ἰκανῶς ἠδραγάθησεν.
676. διαγράφω τοὺς ἰππέας : Περιαιρῶ, ἀπὸ μετα-
φορῆς τῶν δικαζόντων, οἱ ἐχάρασσον τοὺς κατεγνω-
36 σμένους. (ἐκ δὲ τούτου εὐτελεῖς ἡγήσομαι αὐτούς.) νικη-
θήσονται γὰρ ὑπὸ τῶν γυναικῶν.
677. κάποχον : Τουτέστι δυνάμενον ἐποχεῖσθαι. —
παίζει δὲ πρὸς τὴν συνουσίαν.
679. ἄς Μίκων ἔγραψε : Ποικίλη στοὰ Ἀθήνησιν
40 οὕτω λεγομένη διὰ τὴν ἐνούσαν γραφήν. ἐνθα πεποίη-
κεν ὁ Μίκων τῶν Ἀμαζόνων τὴν μάχην. ἦν δὲ Φανό-
χου υἱὸς, Ἀθηναῖος. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Μίκων εἰς πε-
νίαν κωμωδοῦμενος.
680. τὸν κύφωνα λέγει. R.
682. ζωπυρήσεις : Ἄντι τοῦ ἀνεγείρῃς.
683. λύσω τὴν ἑμαυτῆς ὄν : Ἔν τὴν φύσιν λέγει,
τὴν ὄργην.
684. καὶ ποιήσω τήμερον : Ποιήσω σε δερόμενον
ἐπικαλεῖσθαι εἰς βοήθειαν τοὺς δημότας.
685. πεκτούμενον : Τυλλόμενον, ξείμενον.
687. ἀλλὰ χῆμεις, ὧ γυναῖκες : Μιμῶνται τοὺς
τῶν ἀνδρῶν λόγους.
688. ὡς ἄν : Ὅπως ἄν.
- αὐτοδὲ ὠργισμένων : Πάνυ ὠργισμένων.

689. ἵνα μήποτε φάγη : Ἴνα μὴ εἰς ὄραν ἔλθῃ.
παίζει δὲ ἀπὸ τῶν εὐτελῶν. ἵνα μὴ δικάσῃ μὴδὲ
πολεμήσῃ. εἰς γὰρ τὸν πολέμον φέρουσι σκόροδα. οἱ δὲ
δικασταὶ τρώγουσι κνάμους, ἵνα μὴ κοιμηθῶσιν. ὅθεν
[Eq. 41] « κναμοτρῶξ, ἀπρόχολος. »
694. (ὑπερχολῶ γάρ : Διὰ μέσου τὸ ὑπερχολῶ γάρ.)
695. αἰετὸν τίκτοντα : Λεῖπει τὸ ὡς. παροιμία, ἣς
μῦθηται καὶ ἐν Εἰρήνῃ [133]. τὰ γὰρ ὦτὰ τῶν αἰετῶν οἱ
κάνθαροι κυλλόντες διαφθεύρουσιν. — ἔπει τοὺς καν-
θάρους οἱ αἰετοὶ ἀναλείπονται. R. L.
697. Ἴσμηνία : Ὅνομα γυναικὸς.
698. οὐδ' ἦν ἐπτάκις σὺ ψήφιση : Οἱ γὰρ ἴεροντες
αἰεὶ ἐψηφίζοντο καλεῦντες τὴν πρακτέον καὶ τί μῆ.
700. παιγνίαν : Ἐορτήν.
701. λείπει ταῖς ἑμαῖς. R. τὴν ἑταίραν : Τὸ χ (ἐν-
15 ταῦθα)· ὅτι τὴν γυναῖκα ἑταίραν εἶπεν ὡς ἑταῖρον τὸν
συνῆθη καὶ φίλον.
702. ἐκ Βοιωτῶν ἐγγελυν : Παρὰ προσδοκίαν πέ-
παιγεν. ἐν γὰρ τῇ Κωπαίδι λίμνῃ μέγιστα ἐγγέλεις
(γίνονται).
703. διὰ τὰ σὰ ψηφίσματα : Τὰ ψηφίσματα κω-
λύοντα.
706. ἀνασσα πράγους : Ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου.
707. γυνὴ πρὸς Λυσιστράτην. R.
713. ἀλλ' αἰσχρὸν εἰπεῖν : Ἐξ Εὐριπίδου.
715. ἦ βράχιστον τοῦ λόγου : Ἄντι τοῦ ἵνα συντό-
μως εἴπω.
719. ἰκανή. R.
720. διαλέγουσαν : Διορύττουσαν. κακεμφάτως.
721. ἦ τοῦ Πανός ἔστι ταῦλιον : Ὅπου. ἐν τῇ 30
ἄκροπόλει ἱερὸν ἔστι τοῦ Πανός.
722. κατελιυσπωμένην : Εὐλυσπᾶσθαι κυρίως τὸ
ἐπὶ γῆς ἔρπειν, ὥσπερ οἱ ὄφεις καὶ οἱ σκώληκες. (ἀπὸ
τοῦ εἰλεῖν καὶ σπᾶσθαι. τροχιλία δὲ ἔστιν ὁ τροχὸς τοῦ
ξύλου τοῦ φρέατος, δι' οὗ ἰμῶσι. δεδήλωται δὲ περὶ 35
τούτου καὶ ἐν Ὀλκασί.)
723. τὴν δ' ἐπὶ στρουθοῦ μίαν : Παρ' ὅσον τὸ ὄρνεον
θερμὸν εἰς συνουσίαν.
725. ἐς Ὀρσιλόχου χθῆς : Ὀρσιλοχος πορνοβοσκὸς
καὶ μοιχὸς, καὶ ἐπὶ θηλύτητι κωμωδεῖται.
729. ἔρια μοι Μιλήσια : Ὡς τῆς Μιλήτου καλὰ
ἐχούσης ἔρια.
730. ὑπὸ τῶν σέων : (Τῶν) σητῶν. πρὸς τὴν κλισίαν
δὲ τῶν σέων· ὅτι ἀπὸ τῆς σεὺς εὐθείας.
732. ὅσον διαπετάσασα : Διαπετάσασα τὰ ἔρια. εἰς 46
τὸ κακέμπατον δὲ ἀνίττεται.
734. ἦν τούτου δέη : Τοῦ ἀπολέσθαι. (ἦ) κἂν δέη
ἀπελθεῖν· καὶ χρήζεις μὴ ἀπελθεῖν.
735. τῆς ἀμοργίδος : Τῆς λινοκαλάμης. ἔστι δὲ ἡ
ἀμοργὶς ὁμοίον ἀλεπίστῳ λίνω. περιελπίζουσι δὲ αὐτὸ 50
καὶ ἐργάζονται. ἔστι δὲ σφόδρα λεπτὸν, ὑπὲρ τὴν
βύσσον, ἢ τὴν κάρπασον· ἄμα δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀν-
δρείου αἰδοίου παίζει, ὅτι καὶ βάμμα γίνεται ἐξ αὐτῆς
ἐρυθρὸν.

736. (αὐθ' ἡτέρα : Αὐτὴ ἄλλη τῆς ἄλλης κακίων.)
 737. τὴν ἄλοπον : Ἀλέπιστον καὶ ἀκάθαρτον. πρὸς τὴν ὑπόνοιαν.
 738. (χώρει πάλιν δεῦρο : Ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν.)
 739. ἐγὼ δ' ἀποδείρασα : Ἀποκλύνασα. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ κακέμφοτον.
 743. ἕως ἂν εἰς ὄσιν : Ἀντὶ τοῦ εἰς βέβηλον καὶ μὴ ἱερὸν, ἀλλ' ὄσιν εἰς τοκετόν. ἐπειδὴ ἐν τῇ ἀκρόπολει ἦσαν. παρθένος δὲ ἡ θεός. περικεφαλαίαν εἶχεν ὥστε 10 δοκεῖν κύειν.
 746. ὡς τὴν μαῖαν : Ἀντὶ τοῦ ὡς πρὸς.
 748. ἄρρεν παιδίον : Ἀπτομένη τῆς γαστρὸς αὐτῆς τοῦτο φησί.
 756. εἰσβάσα ταύτην ὥσπερ : Ὅτι ἐν κοιλώμασι 15 τίκτουσιν.
 757. οὐδ' ἀμφιδρόμια : Δέον παιδίου, εἶπε κυνῆς. κυνὴν γὰρ εἶχε προσποιουμένη κύειν. ἀμφιδρόμια δὲ ἡ δεκάτη ἡμέρα τῶν τικτομένων παιδιῶν, ἐν ἧ τὰ ὀνόματα αὐτοῖς τιθέασι περιδραμόντες χειμέριοι.
 758. οὐδὲ κοιμᾶσθ' ἐν πόλει : Ἐν τῇ ἀκρόπολει. τοῦτο δὲ ἑτέρα γυνὴ φησιν.
 759. ἐξ οὗ τὸν ὄσιν εἶδον : Τὸν ἱερὸν δράκοντα τῆς Ἀθηνᾶς, τὸν φύλακα τοῦ ναοῦ.
 762. τῶν τερατευμάτων : Τῶν προφάσεων καὶ 25 πλασμαμάτων.
 763. ἡμᾶς δ' οὐκ οἶε : Οὐ νομίζεις κάκεινους ποθεῖν ἡμᾶς.
 770. χελιδόνες : Αἱ γυναῖκες δηλονότι. χρησμός.
 771. φαλήτων : Τῶν μορίων.
 772. τὰ δ' ὑπέρτερα νέρτερα : Τὰ ἐπικρατέστερα εὐτελέστερα ποιήσει, τοὺς ἀνδρας δηλονότι.
 773. ἐπάνω κατακεισόμεθα : Ἐρωτᾷ ἐπάνω τοῦ αἰδοίου. κακεμφάτως δὲ ἐδέξατο.
 774. (διαστῶσι : Διγῶς ἀποστῶσι.)
 776. κατακυωνέστερον : Μαλακώτερον καὶ πορνικώτερον τῶν χελιδόνων, τούτεστι τῶν γυναικῶν.
 786. (ἦν νεανίσκος Μειλανίων : Μῆποτε παρὰ τὴν ἱστορίαν εἶρηκεν. οὐ γὰρ Μειλανίων ἔφυγε μᾶλλον, ἀλλ' ἡ Ἀταλάντη. ἐπιτηδὲς δὲ τοῦτο ὁ τῶν ἀνδρῶν 40 χορὸς ἱστορεῖ.)
 789. ἄλαγοθήρα : Ἐκυνηγέτει, λαγούς ἐθήρα.
 790. πλεξάμενος ἄρκυς : Εἶδος δικτύου. λῖνα κυνηγετικά.
 796. κατὰ κοινῶν τὸ μισοῦμεν τὰς γυναῖκας.
 798. οἱ σώφρονες : Ἐσμέν, βδελυττόμεθα.
 798. κρομμυόν τ' ἄρ' οὐκ ἔδει : Οἷον κλαύσει καὶ χωρὶς κρομμύων. ἡ κατὰ τὸ εἰρημένον ἄνω, ἵνα μήποτε φάγη σκόροδα καὶ κυάμους μέλανας. ἡ ὅτι διακρύει καὶ χωρὶς τοῦ κρομμύου ἐσθίειν. ἡ οὐ πολεμήσεις.
 799. τὸ σκέλος ἢ τὸ αἰδοῖον. R.
 800. οἷον τιλθήση. R.
 801. καὶ Μυρωνίδης γὰρ ἦν : Δύο Μυρωνίδαι ἦσαν, ὡς ἐν ταῖς Ἐκκλησιαζούσαις [308] δεδήλωται. ἐνθάδε τοῖνον μέμνηται τοῦ ἐν Οἰνοφύτοις νικῆσαντος.
 802. μελάμπυγός τε : Τοὺς λευκοπύγους ὡς γυναικώδεις ἐκωμῶδον.
 804. ὡς δὲ Φορμίων : Φορμίων, στρατηγός, σφόδρα εὐδόκιμος, Ἀσωπίου υἱός. ὡς τριχῶδης δὲ καὶ αὐτὸς καὶ μελαίνας πυγὰς ἔχων ἐκωμωδεῖτο. 5
 807. τῷ Μελανίονι : Σοὶ τῷ γέροντι.
 808. Τίμων ἦν τις : Τίμων οὗτος ἦν ὁ λεγόμενος μισάνθρωπος, ὃν φησι Νεάνθης ἀπὸ ἀχράδος πεσόντα χυλὸν γενέσθαι, μὴ προστιέμενον δὲ ἱατροῦς ἀποθανεῖν σαπέντα. καὶ μετὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ τὸν τάφον ἄβα- 10 τον γενέσθαι ἐπὶ θαλάσσης περιρραγέντα, ἐν ὁδῷ τῇ ἐκ Πειραιῶς εἰς Ζωστήρα καὶ Σούνιον φερούση.
 809. ἀντὶ τοῦ ἄβατος καὶ ἄστατος. R. — αἰδύροτος ἀβάτοισιν : Οἷον ἀκάνθαις τετριχωμένους, σκληρός. Ἄλλως. σκόλοφι καὶ παττάλοις ἡσφαλισμένους. 15
 810. τὸ πρόσωπον περιειργασμένος : Ἀντὶ τοῦ σκυθρωπός.
 811. ἀπορροῆς : Διὰ τὴν μισανθρωπίαν.
 816. πολλὰ καταρασάμενος : Ἐπεικῆς ἦν καὶ ἔφυγε τοὺς πονηρούς. 20
 817. ὅς εἰ ἡμεῖς ἔμαξ.
 821. κατ' ἐρώτησιν.
 822. ἡ εἰρωνεῖα φησὶν, ἡ ἀληθῶς ἐφοβήθη.
 823. λακτίσω.
 824. τὸ γυναικῆριον αἰδοῖον. 25
 826. ὅτι ἀπεφιλωμένον φησί.
 832. μαινόμενον τῷ ἔρωτι.
 834. τούτεστι τῆς αὐτῆς ὁδοῦ καὶ διανοίας.
 836. Χλόης Δήμητρος ἱερὸν ἐν ἀκρόπολει, ἐν ᾧ οἱ Ἀθηναῖοι θύουσι μνησὸς Θαρρηλιῶνος, ὡς Φιλόχορος 30 φησὶν ἐν ζ'.
 838. κωμῶδει Κινησίαν ὡς κατωφερῆ εἰς συνουσίαν. ἦν δὲ διθυραμβοποιός.
 839. πέπαιχεν παρὰ τὸ κινεῖν.
 840. παραλογίζεσθαι καὶ τὰ ταύτην παρακολουθοῦντα 35 πλὴν ὧν συνωμοσάμεθα μὴ ποιεῖν, τούτεστι συνουσιάζειν.
 841. εἰς ἦν ὠμώσαμεν.
 844. σὺν σοι ὀπτήσω τῷ ἔρωτι ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κρεῶν. 40
 847. λείπει τὸ ἐγγός.
 ὁ ἐντὸς τῶν φυλασσοῦσων γυναικῶν.
 849. ἐν ἡμέρᾳ σκοποῦσα.
 852. παίζει πρὸς τὸ πέος ὡς ἀπὸ δήμου τινός. ἡ ἵνα διαβάλλῃ αὐτὸν ξένον καὶ ὄρθακα. 45
 855. διαπαίζει τὰς γυναῖκας ὡς ἐρώσας τοῦ κινεῖν. διὰ στόματος.
 857. ἀντὶ τοῦ φυλαττέσθω.
 861. ἐν ἐρωτήσιν.
 862. τὸ αἰδοῖον δείκνυσιν. 50
 863. ἡ ἀργύριον ἢ μερίδα.
 864. ἀπὸ τοῦ τείχους καταλθούσα ὄπου ἐφύλασσαν αἱ ἡμεροσκόποι.

873. τὸ πληῖρες αὐτόσε οὐ καταθήσομαι ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως.
876. οὐδενὸς χρῆζων. ὑπὸ τοῦ ἔρωτος δηλονότι.
877. ἀντί τοῦ μὴ ἀπέλθης.
878. πρὸς τὸν παῖδα λέγει.
881. οἶον ἄτροφον ἀπὸ τῆς θηλῆς τοῦ μαστοῦ. μὴ θηλασθέν.
883. ἀντί τοῦ διὰ τὸ παιδίον.
886. ποθεινότερον, πραότερον.
887. ἀλαζονικῶς θρύπτεται. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ βρενθίου μύρου.
888. τὸ ἐντελὲς δῆτ' ἔστιν.
889. διὰ τὸ ὠραῖον αὐτοῦ.
890. τῇ μαμμία : Ἄντι τοῦ ἔμοι.
893. μὴ πρόσαγε τὴν χεῖρά μοι : Ὡς αὐτὸ ἀπτομένου αὐτῆς αἰσχροῦς.
896. ὀλίγον μέλει σοι : Ἄντι τοῦ οὐδὲ ὀλίγον μέλει σοι.
- τῆς κράκης φορουμένης : Διαφορουμένης, διασπω-
20 μένης.
898. ἀνοργίαστά σοι : Ἄταλστα σοι. ἀντί τοῦ οὐκ ὠργίασας τῇ Ἄφροδίτῃ.
899. πρὸς Λάκωνας. R.
903. νῦν δ' ἀπομώμοχα : Ἄντι τοῦ ὀρκωμοσίαν πρὸς
25 τὰς γυναῖκας πεποίηκα.
- ἀπομώμοχα : Πρὸς σέ. L.
906. καὶ τοι σ' οὐκ ἔρω : Οὐ κρύπτω τὸν ἐμὸν πόθον.
907. ἐναντίον τοῦ παιδίου : Οὐκ ἀποτόμως παραι-
30 τεῖται, ἀλλὰ διὰ προφάσεως πλείονος ἐρεθίζει. — ἔκοι-
μήτης. R.
908. ὦ Μανῆ : Οἰκέτης ὁ Μανῆς.
911. ὅπου τὸ Πανὸς καλόν : Ἐπεὶ ἔρωτικὸς ὁ Πάν. πλησίον δὲ τοῦ Πανείου ἡ Κλεψύδρα ἦν κρήνη.
913. λουσαμένη τῇ Κλεψύδρα : Ἐν τῇ ἀκροπόλει ἦν κρήνη ἡ Κλεψύδρα, πρότερον Ἐμπεδῶ λεγομένη. ὠνομάσθη δὲ Κλεψύδρα, διὰ τὸ ποτὲ μὲν πλημμυρεῖν, ποτὲ δὲ ἐνδεῖν. ἔχει δὲ τὰς ῥύσεις ὑπὸ γῆν, φέρουσα εἰς τὸν Φλεγραιῶδη λιμῶνα. — εἰς τὴν ἀκρόπολιν. R.
917. μὰ τὸν Ἀπόλλω : Οὐκ ἔστιν ὄρκος γυναικῶν.
920. κἀγὼ κ' οὐδομαι : Λείπει τὸ ἱμάτιον.
923. αἰσχρὸν γὰρ ἐπὶ τόνου γε : Ἄντι τοῦ ἐπὶ ἐπιτόνου. λείπει γὰρ ἡ ἐπί. δηλοῖ δὲ ἐπὶ δέρματος. (καὶ) Ὅμηρος [Od. M, 422] « ἐπίτονος βέβλητο. »
925. καὶ δὴ κ' οὐδομαι : Λείπει τὸ ἱμάτιον.
928. Ἡρακλῆς ξενίζεται : Παροιμία ἐπὶ τῶν βραδυνόντων. οἱ γὰρ ὑποδεχόμενοι τὸν Ἡρακλῆα βραδύνουσι. ἀδηφάγος γὰρ ὁ ἦρωας.
929. ἀνιστάς ἀναπήδησον : Ἴνα προσκεφάλαιον αὐτῶν
50 θῆ.
930. ἅπαντα δῆτα : Κατ' ἐρώτησιν.
938. σισύραν οὐκ ἔχεις : Διφθέραν, ἱμάτιον πυκνόν. ἀκναπτον ἱμάτιον καὶ παχύ ἢ σισύρα.
936. ἄνθρωπος ἐπιτρίψει με : Ἄντι τοῦ ἡ γυνῆ ἡ ἄνθρωπος (εἶπε).
937. ἀλλ' ἐπῆρται τοῦτο γε : Τὸ αἰδοῖον δείκνυσι. παρ' ὑπόνοιαν δὲ ἀπήνησεν.
943. εἰ μὴ διατριπτικόν γε : Παρὰ τὸ διατρίβειν ἢ καὶ ἀναβάλλεσθαι. οἶον διατριβῆς γέμον καὶ βραδυτήτος ἔπει καὶ τριβόμενα ἓνια τῶν μύρων ἤδιω γίνεται. (ἄμα δὲ καὶ πρὸς τὴν διατριβὴν λέγει.)
944. τάλαιν' ἐγώ : Τοῦτο φησὶν ἵνα πάλιν ἀπέλθῃ. (οὐ τὸ Σύριον.) Ῥόδιον δὲ μύρον τὸ ἀπὸ τῆς Ῥόδου· ὁ 10 καλοῦμεν ἡμεῖς ῥόδιον.
947. τὸν ἀλάσαστρον : Τὴν μυροθήκην. ἀλλ' ἕτερον ἔχω : Τὸ αἰδοῖον φησι.
948. μὴ μοι φέρε : Τοῦ μύρου.
951. σπονδάς ποιῆσθαι ψφιεῖ : Τοῦτο εἰρηκυῖα ἢ 15 γυνῆ ἀπεισι.
952. ἀπολώλεκέ με : Ὁ ἀνὴρ ἀπελθούσης τῆς γυναικὸς ὀδύρεται.
953. ἀποδείρας' οἴχεται : Εἰς τὸ αἰσχρὸν.
956. ψευσθεῖς : Ἄντι τοῦ ἀπατηθείς.
956. πῶς ταύτην παιδοτροφῆσω : Ὡς θυγατρὸς αὐτῶ ἐπομένης. κακαμφάτως δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ αἰδοίου δύναται ἀκούεσθαι.
957. ποῦ κυναλώπηξ : (Ὁ Φιλόστρατος.) καὶ ἀλλα-
χοῦ [Eq. 1009] « Φιλόστρατος ἡ κυναλώπηξ. » ὡς πορ-
25 νοδοσκῶ ὄντος τοῦ Φιλοστράτου. βούλεται δὲ τίτην μισθώσασθαι, ἵνα θρέψῃ τὸ παιδίον.
958. ποῖος γὰρ ἡ νεφρὸς ἀντίσχοι : Πῶς δυνήσῃ σαυτὸν ἐπισχεῖν, οὕτως ἠρεθισμένος.
958. ποῖα ψυχῆ : Παρὰ τὰ ἐξ Ἄνδρομέδας « ποῖα 30 λιβάδες, ποῖα σειρήν; »
- ποῖος ἂν ὄρκος : Ἄντι τοῦ πρωκτός.
958. τοὺς ὄρθρους : Ἄντι τοῦ ἐν τοῖς ὄρθροις.
973. θυμούς : Σοιροὺς ξύλων. θυμοὶ δὲ λέγονται οἱ τῶν πυρῶν σωροί. τυφῶς δὲ ἡ ἐξ ἀναθυμιάσεως τῆς 35 γῆς συστροφή, πρὶν ἐκπυρωθῆναι τὸν ἀέρα.
974. μεγάλῳ τυφῶ : Μεγάλῳ καύσωνι.
980. πᾶ τᾶν Ἀσανῶν : Ἄντι τοῦ ποῦ τῶν Ἀθηναίων ἐστὶν ἡ γερουσία, τουτέστιν ἡ ἐκκλησία, καὶ ἡ σύνοδος. διατεταμένους δὲ ἦλθεν. ἀπὸ κοινῶ δὲ ποῦ εἰσὶ καὶ 40 οἱ πρυτάνεις, οἷς θέλω τι νέον εἰπεῖν.
982. Κονίσσαλος : Δαιμων πριαπώδης ὁ Κονίσσαλος· ἐκ τοῦ μὴ ὀκνεῖν καὶ ἐπὶ κόνεως μίγνυσθαι.
983. ὦ κυρσάνιε : (Ἄντι τοῦ ὦ νεανία, ὦ ἐφηβε. ἢ) ἀντί τοῦ εὐτελέστατε. κυρσὸς γὰρ εὐτελεὲς λάχανον. 45
985. κἀπειτα δόρυ δῆτα : Διὰ τὸ τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ μέγα εἶναι, ἐξέτεινε τὰ ἱμάτια τῇ χειρὶ. ὁ δὲ εἶπε δόρυ ἔχεις.
986. (οὐ τὸν Δία : Οὐ μὰ τὸν Δία.)
988. (παλεύς γα νῆ τὸν Κάστορα : Ὡσπερ τὸ πήγα-
50 νον ἐνιοι ἀφικρέσει τοῦ π ἡγανον λέγουσιν, οὕτως ἐν-
ταῦθα κατὰ τὸ ἐναντίον πλεονάζει τὸ π. ἡλεός, ἀλεός, παλεύς. τουτέστι λῆρος καὶ μάταιος.)

990. μηδ' αὖ πλαδδεῖη : Μηδὲ πλησίον γένοιτό μοι τὸ στύειν.
991. τί δ' ἐστὶ σοι τοῦδ' : Τὸ αἰδοῖον δείκνυσι. σκυτάλα Λακωνικά : Ξύλον ἐστὶν εἰς δύο τεμνόμενον. καὶ τὸ μὲν ἐν δίδοται τῷ στρατηγῷ ἐξεργομένῳ, τὸ δὲ ἄλλο κεῖται ἐν τῇ πόλει.
992. εἴπερ γε γ' αὐτῇ ὅτι : Καὶ ὁ Ἀθηναῖος δείκνυσιν αὐτῷ τὸ ἑαυτοῦ αἰδοῖον.
996. ὄρα : Ἀντὶ τοῦ ὀρθῆ.
1000. πᾶσα, πᾶσα, οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν.
998. Πελλάνας δὲ δεῖ : Ὄνομα γυναικὸς ἑταίρας. ἦν γὰρ παρ' αὐτοῖς πόρνη Πελλήνη τοῦνομα. ἐπιθυμοῦσιν οὖν τῆς πόρνης, ἤγουν τῆς πόλεως Πελλήνης. ἀντεποιοῦντο γὰρ αὐτῆς οἱ Λάκωνες.
997. ἀπὸ τοῦ : Ἀπὸ τίνος.
998. ἀπὸ Πανός : Κατ' ἐρώτησιν. οὐκ. ἀλλ' ἀρχὰ μὲν : Ὁ νοῦς ἤρξατο τὸ κακὸν τοῦτο διδοῖναι ἡμῖν ἢ Λαμπιτώ. οἷώ δὲ (κατ' αὐτοὺς) ἀντὶ τοῦ οἴομαι.
1000. ἄπερ : Ὡσπερ. ἀπὸ μιᾶς ὑσπλαγίδος : (Ἀφέσεως. βαλβίδος.) ἀπὸ μιᾶς ἀφετηρίας, ἤγουν ἀπὸ ἐνὸς κανόνος καὶ καμπτήρος.
1001. ἀπήλων : Ἀπήλασαν.
- ὑσσάκων : Γῶν γυναικείων μορίων.
1002. ἂν γὰρ τὰν πόλιν : Τὸ τέλειον ἀνά.
1003. ἄπερ : Ὡσπερ. ἄπερ λυγνοφορίοντες : Οἱ γὰρ λυγνοφοροῦντες κεύφασι διὰ τὸν ἄνεμον.
1004. οὔτε τῷ μύρτῳ σίγειν : Οὐδὲ θίγειν τοῦ γυναικείου μορίου.
1007. τουτὶ τὸ πρᾶγμα : Οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὸν κήρυκα.
1013. ποτάομαι : Δραμοῦμαι. πετήσομαι.
1014. γυναικὸς ἀμαχώτερον : Ἐν ἄλλῃ Κινησίας ἦν ὁ λέγων.
1019. ἀλλ' ὅταν βούλη σύ : Ἀπὸ κοινοῦ βεβαίαν φιλίην ἔχειν με. καὶ ἐξωθεν ὑπακουστέον τὸ ἔχει.
1020. γυμνὸν ὄνθ' οὕτως : Γυμνὸς γὰρ ἦν.
1023. καὶ τότε ἀπέδυν ἐγώ : Ἀντὶ τοῦ ἀπεδύσαντο κατὰ τῶν γυναικῶν.
1024. (εἴτ' οὐ καταγέλαστος εἶ : Εἶτα οὐ καταγελασθήσῃ.)
1025. τόδε τὸ θηρίον : Τὴν ἐμπίδα.
1026. ἐξεῖλον : Ἀντὶ τοῦ ἐξελοῖμαι.
1027. τουτ' ἄρ' ἦν : Ἡ ἐμπὶς δηλονότι. δακτύλιος οὗτος : Δίδουσιν αὐτῇ δακτύλιον, ἵνα ἐξενέγκῃ τὴν ἐμπίδα τοῦ ὀφθαλμοῦ.
1028. ἐσκαλέυσον : Ἐξένεγκε.
1032. οὐκ ἐμπὶς ἦδ' ἐστὶ Τριχορούσια : Ἐμπὶς ζῶον κώνωπι παραπλήσιον. ὡς ἐν Τριχορῶθι πολλῶν ἐμπιδῶν γινόμενων. ἐστὶ γὰρ ἀσιώδης καὶ κάθυγρος. ἢ ἐπεὶ πονηροὶ εἰσὶν οἱ Τριχορούσιοι.
1033. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ φρέατα ὀρυπτόντων εἰς βάθος ὡς φρέαρ ἀνώρυπτόν φησι. R.
1037. κολακευτικά. R.
1038. κάστ' ἐκείνο τοῦπος : Ἐν παροιμίᾳ τοῦτο λέγον « κακὸν γυναῖκες, ἀλλ' ὅμως, ὡς δημόται, οὐκ ἐστὶν οἰκεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ. » καὶ Ἡσίοδος [Op. 58] « ἐὸν κακὸν ἀμφραγαπῶντες. »
1043. οὐ παρασκευαζόμεσθα : Λέγει ὅτι ὁ ἄνδρας οὐ παρασκευαζόμεσθα εἰπεῖν κακῶς τινὰ, ἀλλὰ μέλλον καλῶς. ὡς ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ δέ ἐστιν.
1047. ἱκανὰ γὰρ τὰ κακά : Τὸν πόλεμον λέγουσιν. ἱκανῶς γὰρ ἑκακοπράγουν ἤδη μετὰ τὰ ἐν Σικελίᾳ.
1049. καὶ τὰ παρακαίμενα : Τὴν τῶν γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν στάσιν λέγει τὰ παρακαίμενα.
1060. λεγέτω τίνος δέεται. R.
1063. ἔσω ἡμῖν ἐστίν. R.
1065. κἂν ποτ' εἰρήνη φανῇ : Δηλονότι οὐδὲν αὐτοῖς προήσονται.
1067. ἀντὶ τοῦ κερδάνῃ. R. ἀντὶ τοῦ ἀποδοῖν παρ' ὑπόνοιαν. R.
1068. Καρυστίους : Κάρυστος πόλις Εὐβοίας. διαβάλλονται δὲ ὡς μοιχοὶ οἱ Καρυστίοι.
1064. ἐν ἄλλῃ γενέσθαι ἀντὶ τοῦ ἔξεστι. R.
1066. τὸ ἔλθειν. R.
1071. τοῦτο εἰς γέλωτα εἶπεν. R.
1072. παρ' ὑπόνοιαν, δέον ἀνεωχθήσεται. R.
1073. ἔχοντες πώγυνας.
1074. διὰ τὴν τοῦ αἰδοῖου ἐξοχήν. (τοῦτο δὲ φασιν, ἐπεὶ καθελκόμενα εἶχον τὰ ἱμάτια, ὥστε δόξαι ἀγγεῖά τινα εἶναι αὐτοῦς.) τὸ δὲ χοιροκομῆιον εἶκει πλεκτὸν 30 ἀγγεῖον εἶναι, ἐν ᾧ τοὺς νέους ἔτρεφον χοίρους περιδήσαντες. νῦν δὲ λέγει τὸν πάτταλον, ἐν ᾧ δεσμεύουσι τοὺς χοίρους καὶ τρέφουσι. ἐπεὶ οὖν ἐντέταμένοι ἦλλον, ἤκασεν αὐτοὺς παττάλοισιν.
1078. νενευρωμένη δὲ συμφορὰ : Τὴν ἐντασιν τοῦ αἰδοῖου λέγει. νεῦρον γὰρ (τὸ αἰδοῖον).
1079. χεῖρον φαίνεται : Ἀντὶ τοῦ, χεῖρον τῆς τάσεως τοῦ Ἑρμοῦ φαίνεται. τουτέστι χεῖρον τέταται τοῦ Ἑρμοῦ. ἐπειδὴ ὁ Ἑρμῆς πριαπῶδες ἔχει τὸ αἰδοῖον καὶ ἐντέταται μεγάλως.
1080. ὅπα, ὅπου. σέλει, θέλει. ἐλθῶν, ἐλθῶν. ἀντὶ τοῦ, πάντα πράττων τις ἀγέτω ἡμῖν εἰρήνην.
1083. ὥσπερ παλαιστάς : Οἱ γὰρ ἀσκούντες παῖδες συστέλλουσι τὰ ἱμάτια, ὅπως μὴ προστρίβωνται (τὰ αἰδοῖα) καὶ μιανθῇ τὰ ἱμάτια. τοὺς δὲ Ἀθηναίους λέγει 45 τεταμένους. φαίνονται δὲ οἱ ἀσκούντες παῖδες, ὡς μὴ παρατρίβοντο τὰ αἰδοῖα εἰς ὑπόμνησιν (τῆς) συνουσίας ἀφιστάναι τὰ ἱμάτια ἑαυτῶν.
1085. ἀσχητικὸν τὸ χρῆμα τοῦ νοσήματος : Ἀντὶ τοῦ μέγα. διὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς εἰρήνης εἶπε τοῦ νοσήματος.
1087. δείκνυσιν. R.
1088. ὁμοῖα. R.

1069. σπασμός: Τέτανος. — οί γάρ σπασμὸν ἔχοντες περὶ τὸν ὄρθρον αἰσθονται σφόδρα. R. Bar.
1090. συγκόπτοντες, τὰ ἱμάτια συστέλλοντες. R.
1092. οὐ Κλεισθένη βινήσομεν: Οὗτος Σιδυρτίου 5 παῖς ἐπὶ θηλύτητι κωμωδοῦμενος.
1093. εἰ σωφρονεῖτε: Τοῦτο φησὶν· εἰ μὴ περιβαλεῖσθε, ἀλλὰ φανερά ἐξετε τὰ αἰδοῖα, ἀκρωτηρίασει τις ἑμᾶς τῶν Ἑρμοκοπιδῶν. ἐξ οὗ δῆλον ὅτι μετὰ τὸ εἰσελθεῖν ἀπεγυμνώθησαν φορτικῶς πάνν.
- 10 1094. Ἑρμοκοπιδῶν: Παρόσον οἱ Ἑρμοκοπίδαι ἠκρωτηρίασαν τοὺς Ἑρμᾶς, ὅτε ἐπὶ Σικελίας ἐμελλον πλεῖν (πρὸ ἐτῶν τεσσάρων τῆς καθέσεως τούτου τοῦ δράματος. τὴν δὲ αἰτίαν ταύτην οἱ μὲν τοῖς περὶ Ἀλκιβιάδην προσέγραφον, ὡς Θουκυδίδης· οἱ δὲ Κορινθίους, 15 ὡς Φιλόχορος. μόνον δὲ φησὶν οὐ περικοπῆναι τὸν Ἄνδοκίδου Ἑρμῆν.)
1099. ἄνδρες οἱ Ἑρμοκοπίδαι. ἐκδεδαρμένους, τὰ αἰδοῖα ἀνατεταμένους.
1100. οἱ Βουωτοὶ πρὸς τοὺς Λάκωνας.
- 20 1106. παῖζει, μὴ μόνον Λυσιστράτην. παρὰ τὸ λύειν τὸν στρατόν.
κἂν λῆτε: κἂν βούλησθε. διαβάλλει τινά.
1110. τῷ σῷ πόθῳ, τῇ σῇ θέλξει. ἰυγὲς ὄρεόν ἐστιν ἐπιτηδεῖον πρὸς τὰς τῶν φίλων κακίας.
- 25 1113. μὴ συνόντας ἀλλήλοις μήτε πείραν ἑαυτῶν δεχομένους· ὀργῶντας, πρὸς εἰρήνην.
1114. ὡς πρὸς τινα ἐξυπηρετουμένην ἦν καλεῖ Διαλαγήν. καὶ ὅλως ἐκ τοῦ μέρους τούτου Λυσιστράτη ἢ διαλλαγῆι κέκληται τὸ δρᾶμα.
- 30 1117. ὡς ὀχληρῶν ὄντων τῶν Ἀθηναίων ἐν μάχαις.
1119. σκώπτει αὐτοὺς ὡς μαινομένους ἐπὶ τῷ ἔρωτι. τῆς σάθης, τοῦ αἰδοίου.
1121. ἂν σοι δώῃ ἢ τὴν χεῖρα ἢ ἄλλο τι.
1123. ὦ Ἀθηναῖοι.
- 35 1126. ὁ στίχος ἐκ σοφῆς Μελανίπης Εὐριπίδου.
1127. οὐ πεταίδευμαι κακῶς.
1129. τοὺς αὐτοὺς θεοὺς τιμῶντες οὐχ ὁμοουῶμεν ἀλλήλοις.
1131. τοὺς αὐτοὺς ἀγῶνας ἀγομεν, Ὀλύμπια καὶ 40 Πύθια. Ἄλλως. ἐν Πύλαις ἀντὶ τοῦ ἐν Θερμοπύλαις. ἐπεμπον γὰρ εἰς τὴν Πυλαϊκὴν πανήγυριν τοὺς λεγομένους ἱερομνήμονας. ὅλος δὲ λαμβος λείκεται ἐξ Ἑρεχθέως.
1132. εἰ δέον ἐστὶ μοι μακρολογεῖν.
1133. ὡς τῶν Λακωνῶν χρωμένων συμμάχοις βαρ- 45 βάρους.
1137. εἰς σύμβασιν αὐτοὺς καὶ φιλίαν προτρεπομένη ἄρχεται τοῦ αὐτοῦς ὑπομνησθεῖν ὧν ἦσαν ἐξ ἀλλήλων εὐπεπονηότες. οἱ μὲν γὰρ Ἀθηναῖοι καταπονόμενοι αὐτοὺς ὑπὸ Μεσσηνίων διέσωσαν, οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι καθεῖλον τὴν τῶν Πεισιστρατιδῶν τυραννίδα βοηθοῦντες Ἀθηναίους.
1138. ταῦτα καὶ οἱ συντεταχότες τὰς Ἀτθίδας ἰστροῦσιν περὶ τῶν Λακεδαιμονίων· ὁ δὲ Φιλόχορός φησι καὶ τὴν ἡγεμονίαν τοὺς Ἀθηναίους λαβεῖν διὰ τὰς κατασχούσας τὴν Λακεδαιμόνα συμφορὰς.
ὁ στρατηγὸς Λακεδαιμονίων.
1141. σημαίνει ὅτι πόλεμος ἦν αὐτοῖς πρὸς Μεσσηνίους.
1142. σείων μέγα, ὁ Ποσειδῶν. σεισμοὶ γὰρ συχνοὶ ἐγένοντο ὅτε ὁ πόλεμος συνειστήκει.
1144. Κίμων, μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην 16' ἔτει ἕστερον. ταῦτα ἦν ἐπὶ Θεαγενίδου. καὶ γὰρ τοῦ Ταυγέτου τι παρερράγη καὶ τὸ ὠδεῖον καὶ ἔτρεα καὶ οἰκία 10 πλεῖσται, καὶ Μεσσηνιοὶ ἀποστάντες ἐπολέμουν καὶ οἱ εἰλωτες ἐπέστησαν, ἕως Κίμων ἐλθὼν διὰ τὴν ἱκετηρίαν ἔσωσεν αὐτούς.
1148. ὡς πρὸς γυναῖκα. λέγει δὲ τὴν γῆν τῆς Ἀττικῆς λιπαρὰν εἶναι.
1149. ἀφήσειν τῆς μέμφεως οἰεῖ.
1152. καὶ γὰρ τῶν Θετταλῶν οἱ πλείστοι ἐβοήθουν Ἰππία.
1153. Ἀριστοτέλης φησὶ μετὰ τὸν Ἰπάρχου θάνατον χρησμὸν γενέσθαι τοῖς Λάκωσιν καταλύειν τὴν τυραννίδα, τῆς Πυθίας, ὡς αἱ Ἀλκμαϊωνίδαι ἐμισθώσαντο τὸν ἐν Δελφοῖς νεῶν οἰκοδομῆν, συνεχῶς τοῦτο 20 χρώσης αὐτοῖς μαντευομένοις, ἕως πρότερον μὲν Ἀγγιμόλιον ἐπεμψαν κατὰ θάλασσαν, ἀποκρουθέντος δὲ αὐτοῦ ὀργισθέντες οἱ Λάκων Κλειομένη τὸν βασιλέα 26 σὺν μείζονι ἐξέπεμψαν στολῶ, καὶ νικήσας τοὺς Θετταλοὺς εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ τὸν Ἰππιαν συνέκλεισεν εἰς τὸ Πελαργικὸν τεῖχος, ἕως οἱ παῖδες τῶν τυράννων ἐξίόντες ἐάλωσαν.
1157. ἀγαθωτέρων.
1162. ἡμεῖς θέλομεν, ἐάν τις ἡμῖν θελήσῃ ἀποδοῦται τὸ ἔγκυκλον, τούτεστι τὴν Πύλον, διὰ τὴν τῶν τευχῶν περιβολήν.
1164. ἀντὶ τοῦ ψηλαφῶμεν καὶ ἐπιθυμοῦμεν.
1166. ἀντὶ τοῦ οἰκήσομεν.
1169. ταῦτα οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐδόκουν οὐκ ἐπιτηδεῖως 36 ἔχειν. ἐστὶ δὲ ὁ Ἐχινοῦς κόλπος. λιμὴν ἐστὶν ὑπισθεν τοῦ Ἐχινοῦτος.
1170. σκελὴ τόπος οὕτω καλούμενος τῆς Μεγαρίδος. σημαίνει δὲ καὶ τὸ κακέμπατον. οἱ δὲ τὰ Μεγαρικά 40 τεύχη.
1171. ὦ μαιώμενε.
1173. ἀπαλλαγεῖς τοῦ πολέμου γυμνὸς βούλομαι γεωργεῖν, ἀντὶ τοῦ θέλω τὴν εἰρήνην.
1174. ἀντὶ τοῦ κόπρον ἄγειν πρῶτον, ὡς μὴ εὐπο- 45 ρόντων αὐτῶν ἀροσίμης γῆς.
1176. ὄρθῃ ταῦτα, τὰ τῆς γεωργίας.
1180. κατ' ἐρώτησιν.
1181. τοῖς ἐμοῖς.
τοὺς Καρυστίους ὡς μοιχοὺς κωμωδοῦσιν. ἦσαν δὲ 50 Ἀθηναίων σύμμαχοι.
1181. ἀντὶ τοῦ ὧν εἶχομεν ἐδεσμάτων ἐν τῇ κίστῃ.
1189. ἀποκοπή ἐστὶ τοῦ ἄλλου χοροῦ, ὡς παρ' Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξι.

- πορφυρῶν περιβολαίων.
1194. χρυσοφοροῦσι γὰρ αἱ κανηφόροι.
1198. εὖ ἐσφραγίσθαι ὅσα εὐρίσκει ἔνδον.
1200. βύτους : τὰς σφραγίδας ἐκ πηλοῦ γὰρ ὑπῆρχον.
- 6 1202. παῖζουσα λέγει μηδὲν εἶναι ἔνδον. περιβλεπόμενος δὲ, φησὶν, οὐδὲν εὐρήσει.
1204. εἰ δὲ τι.
1206. ἀντὶ τοῦ πυροῦς ὑποκοριστικῶς.
1209. μέγας.
- 10 1211. θυλάκους. πλέγμα δεκτικὸν ἄρτων.
1212. ὁ δοῦλος.
1213. γέλωτος χάριν.
1216. ἐπικωμάζει λαμπάδα ἔχων. δεῖ δὲ νοεῖν ὅτι πρὸς τὴν θυρωρῶν λέγει.
- 15 1218 — 1220. τὸ πρᾶγμα, τὸ ὑμᾶς καῦσαι. ὑμῖν τοῖς θεαταῖς τελειώσωμεν τὸ ὄραμα. φορτικὸν μὲν ἐστὶν εἰσελθεῖν εἰς τὴν σκηνὴν μετὰ λαμπάδος καὶ καταφλέξει τινα· εἰ δὲ βούλεσθε, ὡς θεαταί, καὶ τοῦτο ποιήσωμεν προσχαριζόμενοι ὑμῖν.
- 20 1222. ἀντὶ τοῦ τὸν ἐγκέφαλον ἢ τὰς τρίχας καιομένων.
1226. ἐξέρχεται τις τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τοῦ συμποσίου.
1227. σκώπτει τοὺς Ἀθηναίους ὅτι νήφοντες μὲν καὶ 25 ὡς βουλεύονται, μεθύοντες δὲ καλῶς διαπράττονται.
1237. Τελαμῶνος : (Ἀρχὴ τίνος σχολίου « καὶ Τελαμῶνος αἰχμητά, » περὶ οὗ δεδηλωται ἤδη.) ὁ δὲ νοῦς ὅτι τὰ ἐναντία λέγομεν ἑαυτοῖς καὶ πράττομεν. ἔταν γὰρ τις ἄσθι ἀπὸ τῶν σχολῶν Πινδάρου, λέγομεν ὅτι 30 δεῖ μᾶλλον ἄδειν ἀπὸ Κλειταγόρας τῆς ποιητρίας· ἢ γὰρ Κλειταγόρα ποιήτρια ἦν Λακωνικῆ, ἥς μέμνηται καὶ ἐν Δανααῖσιν Ἄριστοφάνης.
1239. αὐτὴς ἔρχονται πάλιν : Τουτέστι συνήχθησαν πάλιν. ἦν γὰρ θεράπων διασκορπίσας αὐτοὺς τῇ λαμ- 35 πάδι.
1242. ὦ Πολυχαρίδα : Πιθανώτερον ἐστὶ, Βοιωτῶν αὐτὸν εἶναι. ἀλλὰ γὰρ ἐν τοῖς πρέσβεσιν οὐδαμοῦ παρέδωκεν, ὅτι καὶ ἕτεροι παρῆσαν. γυναῖκες μὲν γὰρ ἐληλύθασιν καὶ Κορινθιαὶ καὶ Βοιωτῆαι ἐπὶ τῆς πρε- 40 σβείας. οὐ λέγει δὲ Λάκων, ἀλλὰ Λάκωνες. ἀπίθανον δὲ ἐστὶ μὴ παρῆναι τοὺς παραληψομένους τὴν Βοιωτίαν καὶ τὴν Κορινθίαν. ἢ μὲν γὰρ Λαμπιτῶ εἰς Λακεδαίμονα ἦρχετο.
1243. ἔν' ἐγὼ διποδιάξω γε : Τοῖς δύο ποσὶ χο- 45 ρεῦσω. εἶδος δὲ ὀρχήσεως ἢ διποδία, ἥς μέμνηται καὶ Κρατῖνος ἐν Πλούτοις « ἄρξει γὰρ αὐτοῖς διποδία καλῶς. » — τοὺς αὐλοὺς, ἀπὸ τοῦ φυσᾶν. R.
1247. ὄρμαον : Ἀρχεται τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ τοὺς αὐλοὺς φυσᾶν ὁ Λάκων. ὁ δὲ νοῦς· ὄρμησον, ὡς μνημοσύνη, 50 τῷ ἐφῆβω τὴν σὴν μούσαν. κυρσανίους δὲ καλοῦσιν οἱ Λάκωνες τὰ μεριάκια, καὶ τοὺς εὐτελεῖς ἀνθρώπους

παρ' αὐτοῖς. (λείπει δὲ ἢ εἰς πρόβεις, εἰς τοὺς κυρσανίους.)

- ἀντὶ τοῦ μέλλοντος ὀρχεῖσθαι. R.
1249. μούσαν. R.
1250. τοὺς Ἀθηναίους. R.
1251. ἐπ' Ἀρτεμισίῳ : Ἄκρα ἐστὶν Εὐβοίας τὸ Ἀρτεμισιον, ἔνθα ἐπολέμησαν τῷ Ξέρξῃ οἱ Ἀθηναῖοι.
1252. τὸ πλήρες θεοεἰκελοῖ ἐμάχοντο, θεοῖς ὅμοιοι προέκρουον καὶ ἐμάχοντο. R.
1253. πρὸς τὰ πλοῖα. R.
1254. Λεωνίδας στρατηγὸς Λακεδαιμονίων. R.
1256. ἄπερ τὼς κάπρους : Ὡσπερ τοὺς κάπρους· συνεβόηθον γὰρ κατὰ Περωσῶν τοῖς Ἀθηναίοις οἱ Λακεδαιμόνιοι.
1257. πολλὸς δ' ἄμφι τὰς γένους : Πρὸς τὸ παρὰ τῷ 15 Ἀρχιλόχῳ « πολλὸς δ' ἄφρος ἦν περὶ στόμα. » καὶ Σοφοκλῆς [El. 1219]. Αἰσχύλος δὲ « ἀφρὸς βορᾶς βροτείας ἐρρῦη κατὰ στόμα. » — ἀντὶ τοῦ ἦνθει. R.
1259. ἔπαιξεν. ἐπὶ δειλίᾳ δὲ αὐτοὺς κωμωδεῖ ὡς ἐναφιέντας.
1280. ἦσαν γὰρ οἱ Πέρσαι οὐκ ἐλάσσονες τῶν ψάμ- 20 μων.
1282. θηροκτόνε.
1283. παρθένε θεά.
1286. τῶν πανούργων ρητόρων.
1274. παραδίδωσι λοιπὸν μετὰ ταῦτα τοῖς μὲν Λάκωσι τὰς Λακαίνας, τοῖς δὲ Ἀθηναίοις τὰς ὁμοφύλους.
1276. ἐπ' εὐτυχίας.
1281. ἐπὶ δὲ Διδύμου : Ἀπὸ Διδύμου τῆς Μιλήτου τόπου Διδυμαῖος Ἀπόλλων καλεῖται. ἢ ὅτι δύο εἰσι 30 χοροὶ, ὁ τῶν Λακωνίων καὶ ὁ τῶν Ἀθηναίων.
1283. μετὰ τῶν βακχῶν. βλέπει. R.
1285. ἀντὶ τοῦ φλέγοντα διὰ τῶν κεραυνῶν. R.
1286. ὑμνήσατε. Ἦραν. ἢ τὴν Ἀριάδην. R.
1287. δαίμονας : Ἄλλους. καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς κά- 35 λεισον.
1289. τῆς εἰρήνης.
1290. ἐπὶ νέα νέαν : ἐπὶ νεώτερα πράγματα, νέαν μούσαν.
1297. ἐκλιπούσα μούσα.
1299. κλειούσαι καὶ ἰμνούσαι.
1300. οὕτω χαλκιοῦκου Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἐν Λακεδαίμονι. ἢ Ἀθηνᾶς. διχῶς. ἄνασαν Ἀθήνην. χαλκιοῦκος δὲ ἢ Ἀθηνᾶ τιμᾶται ἐν Σπάρτῃ.
1301. ἀγαθοῦς.
1302. παίζουσιν.
1303. ἄγε. ἐπιφθεγμα παρακλειυστικόν.
1306. ἦτις οἱ χοροὶ τῶν θεῶν μέλουσιν.
1308. ἢ τε, ὅπου. ἢ ὡς εἶτε ὥσπερ.
1310. λείπει τὸ κτύπον.
1311. ἀνακινούσαι. 45

1313. θυραδδωᾶν : Ὡσπερ αἱ τῶν βαρχῶν. ἀντι
τοῦ θυραζουσῶν καὶ παιζουσῶν, παρὰ τὸ δονεῖν τοὺς
θύρσους.

1316. παραμπυκίδδετε : Παραπλέχετε, ποικίλλετε.
ε ἀντι τοῦ σκέπασον τῇ ἄμπυκι.

1317. οἶον πήδα. R.

1318. ὡς Ἐλαφος. R.

1319. χορωφελέταν : Ἀντι τοῦ, ποίει κρότον ὠφε-
λοῦντα τὸν χορόν.

1320. καὶ τὰν σιὰν δ' αὐτάν : Καὶ τὴν θεὰν Ἀθηνᾶν. σ

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ.

SCHOLIA IN THESMOPHORIAZUSAS.

Προλογίζει Μνησιλόγος κηδεστής Εὐριπίδου.

ὁ χορός ἐκ θεσμοφοριαζουσῶν.

καὶ τοῦτο τὸ δρᾶμα τῶν κατ' Εὐριπίδου πεποιημέ-
νων. ἀπὸ δὲ τῶν θεσμοφοριῶν τὰς θεσμοφοριαζούσας
5 γυναῖκας ἐπέγραψεν, ἀφ' ὧν καὶ ὁ χορός.

Εὐριπίδου γυνὴ μὲν Χοιρίλη, μήτηρ δὲ Κλειτώ.

1. ἐπεὶ εἰώθασιν ἀπὸ χειμῶνος εὐχεσθαι ἕαρ, τῷ δὲ
ἕαρι χελιδόνες φαίνονται, οὗτος δὲ ὡσπερ ἐχειμάσθη
περιαγόμενος ὑπὸ Εὐριπίδου ἀλύοντος. τοῦτο ἔφη ἐν
10 ἤθει οἷον πότε ἀπαλλαγῆσθαι τοῦ κακοῦ τούτου,
ὡσπερ οἱ ἐκ χειμῶνος ἐπιθυμοῦντες ἕαρ ἀφικέσθαι.

2. ἀλοῶν : Ἐξῴθεν ἐν κύκλῳ περιάγων ὡς οἱ ἐν ταῖς
ἄλωσι. καὶ τὸ τύπτειν ἀλοῶν λέγουσιν ἀπὸ τῶν κοπτόν-
των τοὺς στάχνας.

3. οἶόν τε : δυνατόν, ἐρωτηματικῶς.

5. ὁ μὲν τραγικώτερον καὶ ὑψηλότερον φράζει, ὁ δὲ
ταπεινότερον ἢ δεῖ ἀκούει.

11. ταῦτα τῶν φυσικῶν λόγων. χωρὶς, τοῦ ἀκούειν
καὶ δρᾶν.

12. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τοῦ ἀκούειν καὶ δρᾶν εἶπε τοῦ
μήτ' ἀκούειν μήθ' δρᾶν.

15. 16. ἐπεὶ ὁ αἰθὴρ δοκεῖ τρέφειν ἡμᾶς. κινούμενα :
οὐδὲν γὰρ δίχα κινήσεως γίνεται. ζυνετέκνου δὲ ἀντὶ
τοῦ ἐτεκνοποιεῖ.

17. ἀντίμιμον : ὁμοιον. λείπει τὸ περιφερές.

18. λείπει ὡς.

21. διὰ τούτου ὑπονοεῖ Εὐριπίδου εἶναι ἐκεῖνο τὸ « σο-
φοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ζυνοῦσιν. » ἐστὶ δὲ Σοφοκλέους
ἐξ Αἴαντος Λακροῦ. ἢ οὖν ἐπίτηδες, ἵνα καὶ τοὺς ἄλλους
ἐξαπατήσῃ, ἢ συνέμπτωσις Σοφοκλεῖ καὶ Εὐριπίδῃ

30 ἐγένετο. οἷόν γε πού 'στιν αἱ σοφαί : καὶ διὰ τούτου
φαίνεται ὑπονοῶν Εὐριπίδου εἶναι τὸ « σοφοὶ τύραννοι
τῶν σοφῶν ζυνοῦσιν. » ἔστι δὲ Σοφοκλέους ἐξ Αἴαντος
Λακροῦ. ἐνταῦθα μέντοι ὑπονοεῖ μόνον, ἐν δὲ τοῖς Ἡρω-
σιν ἀντικρὺς ἀποφαίνεται. καὶ Ἀντισθένης καὶ Πλάτων

35 [Rép. 8, p. 568, A; Theag. p. 125, D] Εὐριπίδου αὐτὸ
εἶναι ἡγούνται, οὐκ ἔχω εἰπεῖν ὅ τι παθόντες. εἶκοι δὲ
ἦτοι πεπλανημένος ἢ συναξαπατήσῃ τοὺς ἄλλους, ὡσπερ
ὀπονοῦσιν τινες συμπτώσεις τῷ τε Σοφοκλεῖ καὶ τῷ
Εὐριπίδῃ, ὡσπερ καὶ ἐπὶ ἄλλων τινῶν. τὸ μέντοι δρᾶμα
40 ἐν ᾧ Εὐριπίδης ταῦτα εἶπεν οὐ σίχεται.

24. ἵνα μὴ περιπατήσῃ μετ' αὐτοῦ.

25. πρόσεχε ἀντὶ τοῦ μνησαί.

27. λείπει ἢ διὰ, οἷον σιωπῶ διὰ τὸ θύριον. ἔπαιξε δέ.

31. οἱ περὶ Ἀρίσταρχον καὶ Δίδυμόν φασιν εἶναι
τοιοῦτον Ἀγάθωνα. ἐγὼ δὲ οὐχ ἡγούμαι, ἀλλ' ἐπειδὴ
βούλεται κωμωδεῖν τὸν Ἀγάθωνα ὡς μήτε καρτερὸν
μήτε μέλανα, τοῦτο εἶπεν. ἢ ἀσημόν τινα.

32. ἐπειδὴ οὐ πάλοι ἤρξατο διδάσκειν, ἀλλὰ τρισὶν
5 πρὸ τούτων ἔτεσιν.

33. διαβάλλει τὸν Ἀγάθωνα πάλιν ὡς λείον καὶ
ἀποτιλλόντα αὐτοῦ τὰς τρίχας τοῦ πώγωνος.

36. κρυβῶμεν. κυρίως δὲ πτήσσειν ἔστι τὸ φεύγειν
καὶ φοβεῖσθαι.

38. στε γὰρ δρᾶμα ποιῆσαι ἤθελον, πρότερον θυσίας
ἐποιούην.

λείπει τὸ ὡς, ὡς εἶκοι.

39. παρὰ τοῖς τραγικοῖς οὕτω λέγεται, πᾶς ἔστω
λαός.

41. ὁ ἱερὸς χορός.

43. ἐπεχέτω.

45. ἐπίρρημα ἐπὶ θαυμασμοῦ λαμβανόμενον.

48. ἀναδιπλασιάζει τὴν λέξιν.

52. προοίμια. κυρίως δὲ δρῶχοι εἰσιν οἱ ἐντεθήμενοι
κάτταλοι ναυπηγούμενης νεώς.

53. ὡς ἀπὸ τῶν οἰκοδομούντων.

54. ὡς ἐπὶ τεκτόνων.

μέλη κολλᾷ.

55. ὄνομα ἀντὶ ὀνόματος τίθησιν.

56. ὡς ἐπιτηγνύοντος καὶ συντιθέντος.

μεταστρέφει.

57. χωνεύει.

58. τοῖς φραγμοῖς τῶν οἴκων.

59. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ θριγκοῦ.

61. συγκαμάψας.

62. ὡς εἰς χόανον τὸν πρῶτον ἐμβάλειν.

68. ὡς ἀπὸ τῶν λυόντων τὸν κηρὸν ἐν τῷ κλάῳ.
ἐπειδὴ δύσκαμπτοι αἱ στροφαί. καὶ Ἀριστοφάνης

[Nub. 971] τὰς δυσκολοκάμπτους αὐτάς φησιν. εἰρηται
35 δὲ καὶ διὰ τὴν φωνήν, ἐπεὶ λέγεται τι κάμπτειν καὶ ἐν
ταῖς ὠδαῖς.

71. στενάξει φοβούμενος τὰς γυναῖκας.

74. τὸ σημεῖον· οὐ μόνον κηδεστής ὁ ἐκιδιόους, ἀλλὰ
καὶ ὁ λαμβάνων.

80. τοῦτο τῶν ζητουμένων ἔστι, πῶς καὶ τρίτην καὶ
μέσην εἶπεν. ἰα' γὰρ ἄνοδος, εἴτα ἰβ' νηστεία, εἴτα
τρισηκαίδεκάτη καλλιγένεια, εἴτα μέση μὲν εἶναι δύ-
ναται, τρίτη μὲν οὐ, ἀλλὰ δευτέρα. ἀλλ' οὐδὲ ψυχρεῦ-
σθαι τις δύναται λέγων ὅτι τρίτη ἢ τρισηκαδεκαταία,
45 ὡς ἑκταία ἑκατηθόλος σελάνα, ἑκκαίδεκαταία· ἢ γὰρ
μέση οὐκ ἔστιν ἰγ', ἀλλὰ δωδεκάτη. ἢ λύσις οὖν ἤδε.
δεκάτη ἐν Ἀλιμούντι Θεσμοφορία ἀγεται, ὥστε τρίτην

μὲν ἀπὸ δεκάτης εἶς εἶναι, μέσην δὲ μὴ συναριθμουμένης τῆς δεκάτης. οὗτω δὲ αἰνιγματώδεις κατὰ Καλλιμάχου ἂν τις φαίη, ἔνθα μὲν τρίτη λέγεται, συναριθμῆναι τὴν ἰ', ἔνθα δὲ μέση, μηκέτι συναριθμῆναι. καὶ 5
 ὅπου γε λιμῶντοςιν, ἀστεϊζόμενοι τὴν μέσην τῶν Θεσμοφορίων ἀγειν φασιν, ἐπεὶ αὕτη ἡ νηστεία. ἐνδεκάτη Πυαναεμβύσιος ἀνοδος. δωδεκάτη νηστεία, ἐν ἣ σολὴν ἀγούσαι ὑπόκεινται αἱ γυναῖκες ἐκκλησιάζουσαι περὶ Εὐριπίδου. τρισκαιδεκάτη καλλιγένεια. γ' οὖν 10
 συναριθμουμένης ἰ', μέσην δὲ τῆς ἀνοδος καὶ τῆς καλλιγένειας.

83. κἄν θεσμοφόροι : Ἀττικὴ σύνταξις καὶ δυϊκή, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ τῶν θεσμοφόρων ἱερῷ, Δήμητρος καὶ Περσεφόνης.

15 83. ἀεὶ γὰρ τὸν Εὐριπίδην ὡς πανούργον διαβάλλει.

84. εἶδος πλακοῦντος ὁ πυραμοῦς. οὗτος δὲ ἐτίθετο τοῖς διαπαννυχιζοῦσιν ἐπαθλον, καὶ ὁ ἐργηγορῶς ἕως 20
 πρῶτας ὡς νικῶν αὐτὸν ἐλάμβανε. νῦν οὖν ταύτη τῇ μεταφορᾷ ἐχρήσατο ὡς νικῶντος αὐτοῦ τῇ πανουργίᾳ
 πάντας, ἧτοι τὰς γυναῖκας.

86. ἐπὶ ἐκκυκλήματος γὰρ φαίνεται.

88. Κυρήνην : τὴν ἑταῖραν, περὶ ἧς πολλάκις φησί. τοιοῦτον δὲ τὸν Ἀγάθωνα καὶ ἄλλοι κωμικοῦσιν.

100. ὡς λεπτά καὶ ἀγκύλα ἀνακρουομένου μέλη τοῦ 25
 Ἀγάθωνος· τοιαῦται γὰρ αἱ τῶν μυρμηκῶν ὁδοί. μεταξὺ δὲ τῶν δυῶν ἀξιοῦσι τινες γράφειν μινυρισμός, ὡς πολλὰ τοιαῦτα παρεπιγράφεται.

101. ὁ Ἀγάθων ὑποκριτικὰ μέλη τέως ποιῆ. ἀμφότερα δὲ αὐτὸς ὑποκρίνεται.

30 101. μονοῦδῆ ὁ Ἀγάθων ὡς πρὸς χορὸν, οὐχ ὡς ἐπὶ σκηνῆς, ἀλλ' ὡς ποιήματα συντιθεῖς. διὸ καὶ χορικά λέγει μέλη αὐτὸς πρὸς αὐτὸν, ὡς χορικά δέ. χθονίαις δὲ τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ.

106. εὐπίστως ἔχω πρὸς τὸ τοὺς θεοὺς ὑμῆσαι καὶ 35
 εὐλογῆσαι.

108. ὅς τὴν Ἰδιον ἐτείχισεν.

117. τὴν παρθένον.

121. τῇ Φρυγίᾳ ἀρμονία ἡρμωσμένα.

καὶ τὰ κρούματα τοῦ Ἀπόλλωνος κιθάρας σέβομαι, 40
 ἐπειδὴ εἶπε κάτω « κιθάραν ματέρα ὕμνων. » Ἀσιὰδα δὲ τὴν κιθάραν λέγει.

122. ὄρχηματα.

123. τὸ σέβομαι κοινόν.

126. εὐτόνῃ. προεῖπε γὰρ ὅτι ἐκ παρθένων ἔστιν ὁ 45
 χορὸς. ἢ ἄρσενι βοᾶ δοκίμῃ, ἐπεὶ Ἀπόλλων ἔστιν ὁ κιθαρίζων. τῆς οὖν κιθάρας ἄρσενι βοᾶ δοκίμου οὔσης φῶς ἔσσυτο. ἐπάγει δὲ σημεῖον τοῦ παρὰ Ἀπόλλωνος λελέχθαι.

τῇ θαυμαστῇ φωνῇ καὶ δεδοκιμασμένην.

50 128. τῆς κιθάρας φῶς ἔσσυτο τοῖς σοφοῖς· ἀπὸ γὰρ τῆς κιθάρας ἐδιδάχθησαν οἱ παλαιοὶ ἔδοντες καὶ γράφοντες ποιήματα. ἢ τῇ Αθητῷ λαμπρότατα ὅμματα λέγει.

πάλιν δὲ φῶς ἐγένετο αὐτοῖς ἀπὸ τῆς ἡμετέρας φω-

νῆς· ἄνευ γὰρ κιθάρας ἢ ἄνευ ἀνδρὸς τοῦ διδάσκοντος οὐ μαθήσεται τις.

127. ἀντὶ τοῦ ἐνθουσιαστικῆς.

129. ὀλολύξει. παρεπιγραφὴ τοῦτο· εἰπόντος γὰρ τοῦ Ἀγάθωνος ὁ κηδόμενός τοῦ Εὐριπίδου ὀλολύξει εἰς τὴν 5
 θηλύτητα αὐτοῦ καὶ μόνον οὐχὶ γυναικὸς εὐχῆν.

130. δαίμων ἢ Γενετυλλίς περὶ τὴν Ἀφροδίτην. φασὶ δὲ παρὰ τὴν γέννησιν πεποιοῦσθαι τὸ ὄνομα. τινὲς δὲ περὶ τὴν Ἄρτεμιν φασιν αὐτὰς τῶν τοκετῶν ἐφόρους, καὶ πάλιν παρὰ τὴν γέννησιν τὸ ὄνομα πεποιοῦσθαι. 10

131. ποικίλον καὶ ἡδύ. ἔστι δὲ εἶδος φιλήματος πολλαῖς γλώτταις μεμιγμένον. γλώττα δὲ ἔστι καὶ ἡ λέξις κυρίως δὲ κατεγλωττισμένον ἔστι τὸ ἐγγλωττων φιλῆμα.

136. τὴν τετραλογίαν λέγει Λυκοῦργίαν, Ἡδωνοῦς, Βασσαρίδας, Νεανίσκου, Λυκοῦργον τὸν σατυρικόν. 15
 λέγει δὲ ἐν τοῖς Ἡδωνοῖς πρὸς τὸν συλληφθέντα Διόνυσον « ποδαπὸς ὁ γύνις; »

137. ἐντεύθεν τὴν ἀρχὴν Εὐβουλος ἐποίησατο τοῦ Διονυσίου, τὰ ἀνόμοια τῶν ἐν τῇ Διονυσίου οἰκίᾳ καταλέγων· ἐπὶ πλεόν μέντοι. ἡ κιθάρα. 20

139. ζωνάριον.

141. γρ. σύ τ' αὐτός.

ἀντὶ τοῦ τρέφῃ· τὸ γὰρ τρέφει Ἀττικόν.

142. ἀνδρεία ὑποδήματα.

144. στοχάζομαι γε ἐκ τῆς μελοποιίας οἷος ἂν τις 25
 εἴης.

147. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐλυπήθην.

152. ἀντὶ τοῦ τὴν σκέψιν.

154. γυναικεῖα δράματα λέγεται ἐν οἷς ὁ χορὸς ἐκ γυναικῶν ἔστιν, ἀνδρεία δὲ ἐν οἷς ἐξ ἀνδρῶν. 30

158. ἐπεὶ ὡς ἐπίπαν ἐστυκώτας τοὺς σατύρους εἰσάγουσιν.

160. ἀγροίκον καὶ πώγωνα μέγαν ἔχοντα.

161. Ἴβυκος ὁ Ῥηγῖνος καὶ Ἀνακρέων ὁ ἀπὸ Τέως (αὕτη δὲ πόλις τῆς Ἰωνίας), καὶ Ἀλκαῖος ὁ Λέσβιος μέλη 35
 ἔγραψαν πρὸς λύραν.

162. ἐγγυμον ἐποίησαν. ἐν ἐνίοις δὲ Ἀχαιοὶ γέγραπται, καὶ τὰ παλαιότερα ἀντίγραφα οὕτως εἶχεν. Ἀριστοφάνης δὲ ἔστιν ὁ μεταγράφας Ἀλκαῖος· περὶ γὰρ παλαιῶν ἔστιν ὁ λόγος, ὁ δὲ Ἀχαιοὶ νεώτερος. τὸ δὲ 40
 λεγόμενον ὑπὸ Διδύμου πρὸς Ἀριστοφάνην, ὅτι οὐ δύναται Ἀλκαίου μνημονεύειν (οὐ γὰρ ἐπεπόλαζε, φησί, τὰ Ἀλκαίου διὰ τὴν διάλεκτον), λεληθηται ἀντικρυς. καὶ ἐν τῷ πρὸ τούτου δράματι, τοῖς Ὀρμισι, παρῶδηται τὸ « ὄρνιθες τίνες οἷδ' ὠκεανῷ γᾶς ἀπὸ περράτων » 45
 οὕτως « ὄρνιθες τίνες οἷδ' οὐδὲν ἔχοντες » καὶ ἐν Σφηξίν « ὠνῆρ οὕτως ὁ μαϊόμενος τὸ μέγα κράτος. » ἀλλαχοῦ δὲ ὁ Δίδυμός φησιν, ἡ μὲν γραφὴ δύναται μένειν, οὐκ ἂν δὲ τούτου τοῦ μελοποιῦ μέμνηται, πάλιν τὸ αὐτὸ λέγω ὅτι οὐκ ἐπεπόλαζε τὰ μέλη, ἀλλ' Ἀλκαίου τοῦ 50
 κιθαρωδοῦ, οὗ καὶ Εὐπόλις ἐν Χρυσῷ Γένει μὲμνηται « ὦ Ἄλκαϊε Σικελιώτα Πελοποννήσιε. » τί δὲ ἐνταῦθα κιθαρωδοῦ, περὶ ποιητοῦ ὄντος τοῦ λόγου;

163. ἀβρῶς.

164. Φρόνιχος ὁ τραγικός, ἐπεὶ Ἀθηναῖος ἦν.
 168. ἐκ τούτου . . . καὶ ἐν τοῖς Ὀρμίσιν [1295]
 οὐκ ἄλλοθεν κορυθὸν αὐτὸν ὠνόμασεν ἀλλ' ἢ ὅτι μικρὸς
 καὶ αἰσχρὸς. καὶ Τηλεκλείδης Ἡσιόδοις « ἀλλ' ἢ τάλαινα
 5 « Φιλοκλέα * * * οὖν, εἰ δ' ἔστιν Αἰσχύλου φρόνημα »
 « ἔχων. »
 τραγωδίας ποιητῆς αἰσχρὸς τὸ πρόσωπον καὶ σιμὸς
 καὶ μικρὸς τὸ σῶμα.
 173. κακὸς ἤμην.
 10 177. σοφοὺς μᾶλλον ἔλεγον καὶ σοφιστὰς τοὺς περὶ
 μουσικὴν καὶ ποιητικὴν.
 179. μεγάλη καὶ θαυμαστῆ.
 190. γέρων γὰρ τότε Εὐριπίδης ἦν. ἔκτω γοῦν ἔτι
 ὕστερον τελευτᾷ.
 15 194. ἐξ Ἀλκίστιδος Εὐριπίδου [694].
 199. ἐκφεύγειν.
 203. ἐὰν τούτο ποιήσωμεν.
 214. ἀληθῶς.
 215. τὰ γένηα. ταῦτα δὲ ἔλαβεν ἐκ τῶν Ἰδαίων Κρα-
 30 τίνου.
 220. παρὰ τὸ δουροδόχης ὡς πολλὰ αὐ . . .
 221. ἵνα ἀποτεταμένης αὐτῆς καλὰ . . . νεν.
 224. ἀντὶ τοῦ εἰς τῶν Ἐρινύων. ἄστυλον γὰρ εἶχον οἱ
 καταλαμβάνοντες τὰ ἱερά τῶν Ἐρινύων.
 25 227. τὴν μίαν κομῶν γνάθον, τὴν ἑτέραν ἐψιλωμένους.
 231. ὅτι τὸ μύζειν παρῆκται ἀπὸ τοῦ μῦ πολλοῖς ἀλ-
 λους ὁμοίως. μύζειν δὲ ἔστι τὸ τοῖς μυκτῆραι ποτὶν ἔχον
 ἀποτελεῖν.
 232. ψιλὴ τάξις ἐστὶν ἀγεννησάτη, ἥτις βάλλεται
 30 ἔμπροσθεν τοῦ στρατοπέδου γυμνῆ οὔσα ὄπλων, καὶ ἐὰν
 παραχρῆ γένηται, ἐκείνη πρώτη ἀνακρεῖται. τοῦτο δὲ λέ-
 γει, ἐπεὶ ἐψιλῶται.
 235. διαβάλλει τούτον ὡς ξυρούμενον.
 236. μετὰ γὰρ τὸ τυθῆναι τὰ δελφάκια φλογίζονται,
 35 ἵνα ψιλῶθῶσιν.
 242. ὡς εἰ ἔλεγεν οἰκίαν.
 245. ἀσβολος καλεῖται ἡ αἰθάλη τοῦ πυρός.
 246. τράμις ὁ πρωκτός.
 254. δέον εἰπεῖν μύρου εἶπε ποσθίου. πόσθιον δὲ ἔστι
 40 τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς μετ' αὐ-
 τοῦ ἑταιρίζοντα.
 258. ὅτι τὴν περίθετον οὕτως. καὶ τοῦτα δὲ εἰς μα-
 λακίαν, ἵνα λανθάνῃ νυκτὸς καὶ ὡς γυνὴ πάσχη. λέ-
 γουσι δὲ περίθετον πρόσωπον, ὡς Ἀριστομένης ἐν
 45 Γόθῃσι « παντευχίαν δὲ τοῦ θεοῦ ταύτην λαβεῖν καὶ
 « περισθῆναι πρόσωπον, ὁ λαβῶν ἔσταθι. »
 259. πάντα ἔχουσα τὰ τοιαῦτα ἐν ἑαυτῇ.
 261. τῆς κλίνης. στρώμα δίδωσιν αὐτῷ.
 βᾶθριον τι ἡ κλινὴ εἰσεταιμένη. δῆλον δὲ ὅτι τὸ
 50 ἔγκυκλον ἱμάτιον, ὃ δὲ κροκωτὸς ἔνδυμα.
 263. χαῦνα. διαβάλλει δὲ πάλιν τὸν Ἀγάθωνα ὡς
 χαῦνον.
 268. ὡς γυνὴ λαλήσεις.
 272. ἐκ τῆς Μελανίπης Εὐριπίδου.
 273. Ἰπποκράτης ἐγένετο Ἀθηναῖος, ὃς εἶχεν υἱὸς
 * * * διεβάλλετο δὲ σὺν αὐτοῖς ὡς ἀπαίδευτος.
 274. ὅτι κατὰ δύναμιν τῆς λέξεως, ἀντὶ τοῦ ἀθρόους
 πάντας. τὸ γὰρ ἀρῶν ὁμοῖον ἔστι τῷ φορέῳ ἐνέγκαι
 ἢ γὰρ ἀρσις τοῦτο δηλοῖ. εἰ μὴ νῦν τοῦτο βούλεται, ἢ
 πάντας ὁμοῦ αἶρω.
 276. ἐπειδὴ ἐν Ἰππολύτῳ [808] τοῦτο εἶπεν Εὐριπί-
 δης, νῦν εὐλαβούμενος λέγει ὅτι ἡ φρὴν σου ὁμώμοικε
 καὶ οὐχ ἡ γλῶττα.
 277. παρεπιγραφῆ. ἐκκυκλεῖται ἐπὶ τὸ ἔξω τὸ θε-
 10 σμοφόριον.
 278. ὅτι ἐμελλε γίνεσθαι ἐκκλησία, σημεῖον ἐτίθετο.
 οὕτως οὖν καὶ τῶν γυναικῶν μελλουσῶν ἐκκλησιάζειν
 σημεῖον τίθεται.
 279. μιμῆται τὴν φωνὴν γυναικός.
 282. δυϊκόν. τὸ ἐντελὲς περικαλλές.
 289. ὡς τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ κατ' ἐπίκλησιν οὕτω
 καλουμένης. οἷον βοῖδιον ἢ χρυσίον ἢ μύρτιον. ἴσως δὲ
 τὸ αἰδοῖον τὸ γυναικεῖον αἰνιττεται.
 290. ἀναισθήτου καὶ μωροῦ, ἵνα κρατῆ αὐτοῦ.
 291. τὸν παιδαρίσκον. ἴσως δὲ παρὰ τὴν πόσθη
 αὐτὸ συνέθηκεν. ἀντὶ τοῦ κατωφερῆ τὸν νοῦν μου
 ποίησον.
 295. γυνὴ μιμουμένη κήρυκα.
 περὶ εὐφημία χρωτῆται οἱ κοιμικοὶ, ἐπειδὴν εὐχὴν 25
 ἢ ψήφισμα εἰσάγουσιν.
 298. ὡς ἀνδρὶ τῆς Περσεφόνης.
 διαίμων περὶ τὴν Δήμητραν, ἣν προλογίζουσαν ἐν
 ταῖς ἑτέραις Θεσμοφοριαζούσαις ἐποίησεν.
 299. εἴτε τῇ γῇ εἴτε τῇ ἑστίᾳ, ὁμοίως πρὸ τοῦ Διὸς 30
 θύουσιν αὐτῇ.
 310. ἀπὸ κοινοῦ εὐχεσθε.
 312. ὁ χορὸς ἀπὸ γυναικῶν θεσμοφοριαζουσῶν.
 324. τὸν ὑπὸ τῶν ἀνέμων κινούμενον. πᾶσαν δὲ
 κίνησιν καλοῦσιν οἴστρον.
 327. ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος.
 329. ἐπὶ τὸ τελεστικά τὰ πράγματα γενέσθαι.
 εἰς τέλος ἀγομεν τὰ δόξαντα.
 336. φιλίαν σπένδει.
 339. ἐκ τῆς κατάρας τῆς ἐπὶ τοῖς Παισιστρατίδαις 40
 γενομένης ταῦτα παρέμιξεν. εἰσὶν τινὰ παραμιγνύναι
 τῶν ἐφ' Ἰππία ψηφισθέντων.
 341. κατεῖπε πρὸς τὸν δεσπότην.
 345. ἵνα αὐτῇ συγγένηται.
 346. ἡ καὶ δέχεται δῶρα παρ' ἑταίρας ἐπὶ τῷ προ- 45
 δίδοναι καὶ συγχωρῆσαι αὐτῇ τὸν φίλον. γράφεται ἐν
 τισιν ἑταίρα καὶ ἔστιν ἕτερος νοῦς. Ἄλλως. ἐὰν μὲν
 ἄνευ τοῦ ἰ γρ. ἑταίρα, οὕτως ἡ δέχεται δῶρα ὑπὲρ
 τοῦ ἑταίρα οὔσα προδιδόναι τὸν φίλον. ἐὰν δὲ σὺν τῷ ἰ,
 προδιδούσαν τινὰ ἑταίραν τὸν ἑαυτῆς φίλον.
 347. τοῦ διζέστου. χοῦς γὰρ δύο ξίσται, χοεὺς δὲ 50
 εἶ.
 350. καταρᾶσθε.

366. ὄσαι δὲ προσήκει τὰ ἀριστα λέγειν, ταύτας
νικᾶν λεγούσας.
369. ὅφ' ἡμῶν.
368. δηλοῖ ἐνταῦθα ὅτι λέγουσι καὶ ὁμοίως ἡμῖν τὰ
5 ἀπόρρητα, οὐ μόνον ἀπηγορευμένων.
366. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν πολεμίους εἶπε Μήδους. κατ'
ἐξοχὴν δὲ εἰρηται, ὥσπερ καὶ παρ' Ὀμήρῳ [II. N, I]
« Ζεὺς ἐπεὶ οὖν Ἰγρώας τε καὶ Ἑκτορα. »
370. συμμαχεῖν.
- 10 373. ἐπιστάτις ἐστὶν ἡ Τιμόκλεια. ἀρχὴ δὲ τίς ἐστιν
ἐπιστάτις, ἥτις ἀνισταμένη συμβουλεύει περὶ πολέμου
ἢ εἰρήνης ἢ περὶ ἄλλου τινός.
374. ἐν γὰρ ταῖς ἄλλαις ἡμέραις περὶ τὰς θυσίας
γίνονται. — ἢ, ὅπου. Ρυί.
- 15 377. χρηματίζειν ἐστὶ τὸ λόγους διδόναι ἀλλήλοις.
380. ἀντὶ τοῦ στεφανοῦν· ἔθος γὰρ ἦν τοῖς λέγουσι
στεφανοῦσθαι πρῶτον. τὸ δὲ περὶ τοῦ, ὅπερ ἡμῖν σύνη-
θες ἐπίθου λέγειν.
383. καλλιλεξία. γυνή.
- 20 386. ὕβριζομένης.
389. ἐπιχρῖει, ἐπιξέυει. σμῆξις δὲ ἐστὶ τὸ τὸν βύπον
ἐπιξέυσαι.
μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ σμῆχειν, οἷον ἐπιτρίβει· σφο-
δρὰν γὰρ τινα τρίψιν καὶ τὴν σμῆξιν εἶναι. τάχα δὲ
25 καὶ τὴν σμῶδιγγα εἰρησθαι ἀπὸ τούτου. Διόδωρος οὐ
μεταφορικῆν, ἀλλ' ἐξ ἔθους γλωσσηματικῆν, καὶ μὴ
εἶναι ἐπιτρίβειν ἀλλὰ τύπτειν ἢ σκάπτειν τὸ σμῶχειν.
Ἄλλως. ἐπισμῆ· καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐστὶν ἐν Κλεο-
βουλίναις τὸ ἐπισμῆ. ἐστὶ δὲ λοιδορία, ἀπὸ τοῦ καθά-
30 πτεσθαι τῶν σμωμένων.
393. ὁ Σύμμαχος φησὶ παρὰ τὸ πιπιζειν τὸν οἶνον.
ἐγὼ δὲ οὐχ ὁρῶ τὸ πιπιζειν ἐπὶ ταύτης τῆς ἐνοίας παρὰ
τοῖς Ἀττικοῖς κείμενον, ἀλλὰ κατὰ μίμησιν φωνῆς
λεγόμενον. ἄμεινον οὖν, ὥσπερ παιδοπίτης λέγεται,
35 οὕτω καὶ οἰνοπίτης. Ἄλλως. τὰ πλείστα οἰνοπίτους
ἔχει ἀντὶ τοῦ τὰς μεθύσους, ἀπὸ τοῦ πιπιζειν, ὅπερ
ἐστὶν ἐκμύζειν.
395. ὡς ἐτι ἰκρίων ὄντων ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ ἐν ταῖς
ἐκκλησίαις ἐπὶ ξύλων καθημένων. πρὶν γὰρ γενέσθαι
40 τὸ θέατρον, ξύλα ἐδέσμευον καὶ οὕτως ἐθεώρουν.
397. ἀντὶ τοῦ ἐν ὄλοις αὐτοῦ τοῖς δράμασι.
401. νεωτέρων καὶ ἐρωτικῶν τὸ στεφανοπλοκεῖν.
πρὸς τὸ ἔθος, ὅτι ἐστεφανηπλόκουν αἱ παλαιαί.
Σαπρῶ « αὐταόρα αἰστεφανηπλόκουν. »
402. περιερχομένη.
403. ἀντὶ τοῦ εἰς τίνα τὸν νοῦν ἐχούσης σου κατέαγεν
ἢ χύτρα.
ὡς διὰ τὸ εἶρᾶν μὴ προσεχουσῶν ἐπεφόνουν ταῦτα
οἱ ἄνδρες, εἰ ἢ γυνή τι ἐκ τῶν χειρῶν ἀφίει.
- 50 404. ἐκ Σθενεβοίας. Εὐριπίδου. διαβάλλει δὲ ὡς
μοιχῶς τοὺς Κορινθίους.
409. ὅτε τίκτουσιν αἱ γυναῖκες.
410. πρὸς τοὺς γέροντας διαβέβληκεν, οἱ πρὸ τοῦ
τὰς μείρακας ἦγοντο.
412. ἀντὶ τοῦ διὰ τὸν λαμβον τοῦτον. πᾶν γὰρ μέ-
τρον οἱ παλαιοὶ ἔπος ἐκάλουν.
416. ἡπειρωτικούς.
417. φόβον ἀπὸ τῶν προσωπειῶν.
419. ἐκ τοῦ ταμείου λαθεῖν.
420. ὅτι ἐνικῶς τὸ ἀλφитον.
423. τὰ γὰρ ἀρχαῖα μονοβάλανα φασὶν εἶναι. γομ-
φίους δὲ, οὓς ἡμεῖς ὀδόντας. Μένανδρος Μισουμένῳ
« Λακωνικὴ κλεῖς ἐστὶν ὡς εἰσὶ μοι περισστέα. » καὶ
φασὶν ὅτι ἐξῶθεν περικλείεται μοχλοῦ παρατιθεμένου ἢ 10
τινος τοιούτου, ὥστε τοὺς ἐνδον μὴ εἶναι ἀνοῖξαι.
περιβόητοί εἰσιν αἱ Λακωνικαὶ κλεῖδες.
426. σφραγίδιον παραπλήσιον ᾧ ἐσφράγιζεν ὁ ἀνήρ.
427. ξύλα ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα, οἷς ἐσφράγιζον.
θρίπες δὲ εἶδος σκυληκῶν.
428. ἐξάφαντας ἑαυτῶν.
429. ταραττεῖν καὶ κινεῖν.
441. διὰ τὸ εὐμήχανον ἐν τοῖς δράμασι λέγεσθαι τὸν
Ξενοκλέα πρὸς τὰς τῆς γενναϊκῆς μηχανᾶς παρελήφθη.
χλευαῶν δὲ λέγει οὐκ ἀπὸ σπουδῆς, ὡς ἐπὶ συμμέ- 20
τρον. Ἄλλως. ὁ τραγωδοποιός. ἦτοι δὲ διαβάλλει
αὐτὸν ὡς ἀφυσθ.
442. φανερός.
445. ὑπὸ Εὐριπίδου.
448. διὰ μυρρινῶν στεφάνους ποιοῦσα.
449. ἀντὶ τοῦ πρότερον.
458. οὓς ἡμεῖς ἐκδοτικούς λέγομεν.
459. φρόνημα.
469. ἐπιτήδες ὁ κηδεστής ὑπὲρ τὰς ἄλλας γυναῖκας
γυναικίζεται, ἵνα διὰ τούτου λάθῃ.
472. ἀντὶ τοῦ μόναι.
- οὐδεμία ἐκφέρουσα τοὺς λόγους πρὸς τοὺς ἄνδρας.
473. διὰ τί.
481. ἐξυεν ἡρέμα, παρὰ τὸ κνῆν.
485. λείπει τὸ ἔφη.
486. ἐλελίσακον. ὡς ἐπιτήδεια παῦσαι στρόφον.
487. ἵνα ὀλισθηρὸς γενόμενος μὴ ψοφῇ.
489. ἀγριεὺς οὕτω καλούμενος Ἀπόλλων τετράγω-
νος.
491. τῶν νῦν καλουμένων σταβλίτων ἢ βουρδωνα- 40
ρίων, τῶν τοὺς οὐρῆας κομούντων.
496. διὰ γὰρ τὸν πρὸς Πελοποννησίους πόλεμον ἐφύ-
λαττον Ἀθηναῖοι τὰ τεύχη.
499. στολῆς εἶδος.
500. ὅτι καὶ συστολαῖς βιαίοις χρῶνται καὶ ἐκτάσει. 45
καὶ ἀνῶ [176] « ἀλλ' ὥνπερ οὐνεκ' ἦλλον ἀλλ' εἰπεῖν
βούλομαι. »
506. ὅτι ἐν χύτρᾳ τὰ παιδιά ἐξετίθεσαν.
508. τὸ στόμα πεπληρωμένον. καὶ ἄλλως οὐ γάλα
πρότερον τοῖς βρέφεσιν ἐδίδοσαν, ἀλλὰ μέλι ἀπολεί- 50
χειν. Μένανδρος δὲ οὐκ ὀρθῶς ποιεῖ τὰ ἀρτίτοκα γάλα-
κτος δεόμενα.
509. δέον εἰπεῖν « τὸ βρέφος τὸ ἦτρον τῆς μητέρας
ἐλάκτισεν » εἶπε τῆς χύτρας, ἐπειδὴ ἐν χύτρᾳ εἰσῆλθε

- τὸ παιδίον. τὸ κάλυμμα τῆς μητέρας, ὃ καλοῦμεν ἑλ-
τρον.
516. Θεόφρατος τὴν προάνθησίν φησι τῆς πίτυος
καὶ τῆς πύκνης. Ἐρατοσθένης ἀγγεῖον τοῦ σφηκός ἢ τῆς
5 μελίσης, ὅπου οἱ σκώληκες ἐκείσιν. ἀλλ' οὐδὲ οὕτως
πάνυ σώζεται ἢ ἀκολουθία. δεῖ οὖν χωρίζειν ἑκάτερον
οὕτως, καὶ ὡς στρεβλὸν καὶ ὡσπερ κύτταρον, προσό-
μοιον κυττάρῳ πλήρει καὶ ἔχοντι τὸν σκώληκα. Ἄλ-
10 λως, κύτταρος καλεῖται τὰ κοιλώματα τῶν μελικηρίδων·
ὁμοίως δὲ καὶ τὸ πῶμα τῆς βαλάνου, ὅπου ἐγκάθηται
ἢ βάλανος, ὅπερ νῦν ἀκουστέον· περὶ γὰρ αἰδοίου λέ-
γει.
519. παρὰ τὰ ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου « εἰ δὴ θυμού-
μεθα παθόντες οὐδὲν μᾶλλον ἢ δεδρακότες. »
- 15 520. ἐκ τῶν εἰς Πράξιλλαν ἀναφερομένων « ὑπὸ
παντὶ λίθῳ σκορπίον ὧ' ταῖρα φυλάσσειο. » καὶ ἑτέρα
« πάντα λίθον κίνει. »
521. τοῦτο ἰαμβικὸν τετράμετρον καταλήγον.
522. εἰ μὴ ἄλλη γυνή.
- 20 523. κατὰ τῆς Ἀγραύλου ὦμινον, κατὰ δὲ τῆς Παν-
δρόσου σπανιώτερον· κατὰ δὲ τῆς Ἐρσης οὐχ εὐρή-
καμεν.
526. συντιμωρεῖσθαι αὐτὸν βουλόμεναι, ἐπειδὴ ἐπὶ
σκηπῆς εἰσίν.
- 25 527. τοῦτο μόνον τὸ τετράμετρον ἰαμβεῖον ἀνάπαι-
στον ἔχει τὸν καταλήγοντα. ἀξίον οὖν αὐτὸν τηρῆσαι.
528. ζύστρας.
529. κατεχρήσατο εἰποῦσα σιφωνίζομεν σῖτον. κυ-
ρίως γὰρ σιφωνίζειν τὸ τὰ ὑγρά ἀποσπᾶν.
- 30 530. κατέκοψεν.
τοῦτο διὰ τὴν Κλυταιμνήστραν, οὐκ ἀπὸ ἱστορίας.
531. οὐκ ἀπὸ ἱστορίας παλαιᾶς εἰληφεν, ἀλλ' ὡς ἐν
τῇ Ἀττικῇ τούτου γενομένου.
532. ὡς καὶ τούτου πάλιν γενομένου.
- 35 534. ὡς καὶ τούτου πάλιν γενομένου.
535. ἐπιτετήδευκεν ὑφαρπάξουσιν τὴν ἑτέραν ποιῆ-
σαι τὸν λόγον, ἔπει εἰλεπε τὸ λαβεῖν.
533. ὡς τῷ χεῖρε. οὐκέτι δὲ τοῖν θεοῖν, ἀλλὰ ταῖν
θεαῖν.
- 40 537. ὅτι ἐπὶ γυναικείων τριχῶν ὡς τὸ πολὺ, καὶ ὅτι
παρετυμολογεῖ τὸν πόκον οὐ κακῶς. Λυκόφρων δὲ ἀπλῶς
τὰς τρίχας. ἐμπλοκὴ δὲ τις φαίνεται, καὶ ὡς πλοκα-
μίδες σπανίως ποτὲ ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεται.
572. ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ Μέναν-
45 ὄρος « ἔστιν ὁ ἄνω τὸ χρῆμα. »
574. τὰ αὐτὰ μοι πράττουσα.
575. ἐψλωτο γὰρ ὁ Κλεισθένης τὰς γνάθους γυναι-
κωδῶς.
576. προϊστάμαι.
- 50 578. πρὸ ὀλίγου.
586. ὅτι ἀνεπέμψαι κυρίως, διὰ καὶ ἄνοδος ἢ πρώτη
λέγεται, παρ' ἑνίοις καὶ ἀκόδος, διὰ τὴν θέσιν τῶν θε-
σμοφορίων. ἔπει καὶ ἄνοδον τὴν εἰς τὸ θεσμοφορίον
ἀφίξιν λέγουσιν· ἐπὶ ὑψηλοῦ γὰρ κεῖται τὸ θεσμοφορίον.

580. ἀντὶ τοῦ κεκρυμμένος. καλοῦνται μὲν γὰρ καὶ
κρύπται παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ [Leg. I, 633, A] καὶ
παρ' Εὐριπίδῃ καὶ ἐν ταῖς τῶν Λακεδαιμονίων πολι-
τείαις. καὶ ἐν Θάσῳ ἀρχὴ τις κρύπται. ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ
κεκρυμμένος.
582. ὦ προστάτα.
583. Μνησιλοχος τοῦτο διὰ τὸ μέλλειν ἔρευναν γίνε-
σθαι.
512. ἀντὶ τοῦ οὔρει.
516. ἐπισχετικά γὰρ ἔστιν οὔρου τὰ κάρδαμα καὶ 10
πύσματος. καὶ διὰ τοῦτο φασὶ τοὺς Πέρσας αὐτοῖς
χρῆσθαι. ὅτι μὲν γὰρ γρῶνται καὶ Ξενοφῶν φησι [Cycrop.
I, 2, 16.] « φυλάττονται πολλὰ οὔρειν, ὡσπερ καὶ
« πτύειν καὶ ἀπομύττεσθαι. »
520. Κοθωκίδαὶ δῆμος τῆς Οἰνηδὸς φυλῆς. 15
522. οἱ μὴ δυνάμενοι τι λέγειν τοιαῦτα λέγουσιν.
523. καὶ τοῦτο πρὸς τὴν ἄνοδον, ἐπειδὴ ἄνοδος ἦν
πρὸς τὸ ἱερόν.
524. φίλη συνδίατος. σκηνας γὰρ ἑαυταῖς ἐποίουν τὸ
ἱερόν. 20
530. διαβάλλει πάλιν τὰς γυναῖκας ὡς μεθύσους.
531. ἀλλήλας ἐδεξιούμεθα.
532. μὴ εὐρίσκων τί εἴπη ὁ κηδεστής φησιν ὅτι ἀντὶ
ἀμίδος σκάφιον ἤτησεν ἢ Ξένυλλα. ἀμὶς δὲ ἔστιν οὐ-
ροδόχον ἀγγεῖον. 25
541. ἀντὶ τοῦ στεῖρα.
546. οὐκ ἐνταῦθ' αἶ. παρατετήρηται καὶ πρότερον.
548. ἔπει τὰς ναῦς διὰ τοῦ Ἴσθμοῦ εἰλκον Κορίνθιοι,
ὥστε μὴ περιέρχασθαι. τοῦτο δὲ διισθμονεῖσαι ἐκά-
30 λουν.
549. ἀντὶ τοῦ διὰ ταῦτα.
550. τῶν ἐγκύκλων ἀποδυσάμενας.
557. ἔπει μόνων γυναικῶν ἔστιν ἡ ἐκκλησία.
περιδραμεῖν.
558. τὴν ἐκκλησίαν παρὰ τὸ πυκνοῦσθαι τοὺς ὄχλους. 35
ἐπεποιήντο γὰρ ἐκκλησίαν. τὰς δὲ σκηνας διὰ μέσου
εἴρηκε. καὶ γὰρ πρὸς τῇ πυκνῇ σκηναὶ ἦσαν, ὡς καὶ
αὐτὸς Ἀριστοφάνης μὲμνηται τούτου.
564. παρακαθεζόμενος.
580. ἀντὶ τοῦ διάπτυρος ὦν ταῖς μανίαις. 40
582. γελοῖως εἶπεν, ὡς Ἀλέξανδρος « ἦσαν ἀνθρωποὶ
πέντε καὶ γυναῖκες τρεῖς. » πέπαικται οὖν τοῦτο ὡς ἐν
κωμωδίᾳ.
584. ἀποδίδωσιν.
588. ἀρπάζει παιδίον μιᾶς γυναικὸς, καὶ κατα- 45
φύγει ἐν τῷ ἱερῷ, λέγων ὅτι ἑάν με τύητε, κατα-
σφάζω τοῦτο τὸ παιδίον. ἀντὶ δὲ παιδίου ἀσκὸν οἴνου
λαμβάνει, καὶ αὐτὸν ἐνδύει κροκωτὸν, καὶ ποιεῖ αὐτῷ
χεῖρας καὶ πόδας, καὶ φησιν αὐτὸ παιδίον. διαβάλλει
δὲ τὰς γυναῖκας ὡς ἐν ταῖς μάχαις αὐτῶν τοὺς ἀσκούς 50
τῶν οἴνων κατέχουσιν.
593. τῶν βωμῶν, ἀπὸ τοῦ τὰ μηρία ἐπάγει. ἀπο-
κείσθαι. ἐκ δὲ τοῦ περιεχομένου τὸ περιέχον εἶπεν.
597. τροπαῖον προπερισπωμένως ἀναγνωστέον παρὰ

- Ἄριστοφάνει καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ, τρόπαιον δὲ προπαροξυτόνους παρὰ τοῖς νεωτέρους ποιηταῖς.
701. παροιμία.
710. ἐκ τῶν ἀνδρῶν φησὶν, ὅθεν οὐκ ἔξεστιν. ὁ Σύμμαχος· γελοῖως φησὶν ὅθεν ἦκει φαύλως ἦκει. ἦκει, φησὶν, εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν, ὅθεν οὐ φεύγει.
714. τοῦτο τὸ παθεῖν.
717. κἀθηται ἐπὶ βωμοῦ ὡς ἐκτεύων, ἥρπακῶς τινος θυγάτριον φαίνεται δὲ ἀσκὸν ἔχων.
728. πρὸς τὰς γυναῖκας.
736. ὄνομα κύριον δούλης τὸ Μανία. καὶ ἐκτεταμένον ἔχει τὸ α.
729. σπινθῆρα.
730. εἶδος ἱματίου. ἡμφίεσται δὲ ὡς παιδίον καὶ ὑποδήματα ἔχει ὁ ἀσκός.
734. ὁ ἀσκός. εἶδος δὲ ὑποδημάτων αἱ Περσικαί.
738. ὡ μέρυσοι.
738. ἅπαντα γὰρ ἔνεκα τοῦ πιεῖν ἐνέχυρα τίθεται καὶ πιπράσκειται.
742. ἀλλ' οὐ δέκα μῆνας κοῦσιν αἱ γυναῖκες, ἀλλ' ἑννέα. εἰώθασι δὲ οὕτω πλήρῃ ἀριθμῷ χρῆσθαι ἀντὶ τῶν ἑννέα μηνῶν.
748. τρεῖς κοτύλας οἴνου χωροῦν.
748. τοῦτο πάλιν ὡς ἐπὶ ἀσκοῦ· ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν ἔτη εἶπε χάς.
760. εἰώθασι λέγειν, ἐὰν τις ἐν Διονυσίοις ἢ Διασίοις ἢ Σκίροις μικρὸν τι προσεναγισμάτων φησὶν ευπῆγμα δὲ ὅτι καὶ περὶ οἴνου ἐστὶν ὁ λόγος. Ἄλλως οὐτο... λέγοντος ἂ δὲ ἔχει ἐκ Διονυσίων ἢ Ἀπατουρίων, τὸν ὑπερπίπτοντα τῶν μηνῶν ἀριθμὸν οὕτω δηλοῖ τις. τοῦτο ἔθος ἦν Ἀττικίως, λέγειν τὰ ἔτη κατὰ τὸν ὑπερπίπτοντα ἀριθμὸν ἀπὸ τῶν Διονυσίων.
764. τοῦτο αἱματοδεκτικὸν ἀγγεῖον, ὃ εἶπεν ὁ ποιητῆς ἄμιον.
766. τοῦτο ἄμα εἰπὼν ἐχέει τὸν οἶνον ὁ κηδεστῆς ἐν τῷ βωμῷ.
768. ἀπὸ ἔθους. ἐκδερματώσαντες γὰρ τὰ ἱερεῖα διδώσι τὰ δέρματα ταῖς ἱερεῖαις. ἐχέας οὖν τὸν οἶνον χαρίζεται αὐτῇ τὸν ἀσκόν.
780. ἐνταῦθα ἀπέδωκεν ὁ Ἄριστοφάνης τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς, ἧς ἥρπασε τὸ παιδίον ἦτοι τὸν ἀσκόν ὁ κηδεστῆς.
788. ὁ Εὐριπίδης.
771. ὁ γὰρ Εὐριπίδης ἐν τῷ Παλαμῆδῃ ἐποίησε τὸν Οἶακα τὸν ἀδελφὸν Παλαμῆδου ἐπιγράψαι εἰς τὰς ναῦς τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἵνα φερόμενοι αὐταὶ ἔλθωσιν εἰς τὸν Ναύπλιον τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ ἀπαγγείλωσι τὸν θάνατον αὐτοῦ. ὡσπερ Οἶαξ τῷ Ναυκλίῳ γράφει ἐν τῷ Παλαμῆδῃ Εὐριπίδου. ὁ γὰρ Οἶαξ ἐγχαράττει πολλὰς πλάταις τὰ περὶ τὸν Παλαμῆδην καὶ ἀφήσιν εἰς θάλασσαν, ὥστε μῆξ γέ τινα τὸν Ναύπλιον προσπεσεῖν.
773. πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. πινάκια δὲ ἦσαν ἀνακαίμενα.
- πίνακες γὰρ ἦσαν ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ ἀπὸ τούτων λαβῶν γράφει, καὶ βρίπτει αὐτὰς λέγων « ἀπέλθετε, σημάνατε Εὐριπίδῃ. »
777. ἀνυσὶν ἔχοντι καὶ ἐπίνοιαν.
779. σμίλης λέγει ἀντὶ τοῦ γραφείου.
800. ἄλοκός λέγει τὰ σημεῖα, ἐπεὶ δὲ ἔλκομεν γράφοντες.
781. ὡς Εὐριπίδην γράφων, ἐν ᾧ τὸ ρ. ἐν τῷ γράφειν τὸ τοῦ Εὐριπίδου ὄνομα τοῦτο φησιν.
786. τῇ παραβάσει χρῆσάμεναι.
790. μήτε καταληφθῆναι παρακύπτουσαν.
804. πέπλασται τὰ ὄνοματα, ἐπεὶ εὐδοκίμου οἱ Ἀθηναῖοι τότε τῷ ναυτικῷ. Χαρμίνοσ δὲ περὶ Σάμον συνεστρατήγησε κατὰ τὸν καιρὸν τούτον τοῖς περὶ Φρύνιχον. Ναυσιμάχη δὲ πόρνη καὶ Σαλασακίω. Ἄλλως συνεμάχησε γὰρ Φρυνίχῳ ἐν Θράκη ὁ Χαρμίνος, καὶ ἴσως οὐδὲν ἀξιολόγον ἐπραξεν. διὸ λέγει « ὄηλα τὰ ἔργα. »
806. Κλειοφῶντα λέγει τὸν λυροποιόν. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς κίναιδον.
808. πόρνης ὄνομα.
808. καὶ ἡ Εὐβούλη πέπλασται. τὸ δὲ δλον τί βούλεται, οὐκ ἐστὶ σαφές. ἀλλ' οὐδὲ παρὰ Πλάτωνι ἐν τῷ Ὑπερβόλῳ· λέγει γὰρ τι περὶ τοῦ ἐπιλαγχάνειν τοῖς βουλευταῖς « εὐτυχεῖς ὡ δέστοτα. τί δ' ἐστι; βουλεύειν « ἀλίγου ἴαχεσ πάνυ. ἀτὰρ οὐ λαχὼν ὅμως ἔλαχε, « ἦν νοῦν ἔχης. πῶς ἦν ἔχω νοῦν; ὅτι πονηρῷ καὶ « ξένῳ ἐπέλαχεσ ἀνδρὶ. * * * οὐδέπω γὰρ ἔλευθέρῳ. » καὶ ἐν ταῦτῳ « ἀπερρ' ἐγὼ δ' ὅμιιν τὸ πρῆγμα δὴ « φράσω. Ὑπερβόλῳ (βουλῆς γὰρ) ἄνδρες ἐπέλαχον. » τὸ βουλεύσαι βουλείαν ἔλεγον.
811. λέγει ἀπὸ συμμάχων ἢ στρατείας. τὸ δὲ ζεύγει ἀντὶ τοῦ ἀμάξαις ἐκφέρειν δεῖ. * * * διὸ καὶ οὐκ εἶπεν οὕτως πεντήκοντα, ἀλλὰ κατὰ πεντήκοντα, τὸ συνεχές ἐκφαίνων.
823. σκέπασμά τι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βαλλόμενον, ἢ μέρος τοῦ ἰστίου.
826. τὴν κάμακα τῆς λόγχης λέγει. οἱ μὲν φασι κα νόνα αὐτὸν λέγειν τὸ ζύλον τῆς λόγχης, οἱ δὲ τὸν κα νόνα τῆς ἀσπίδος.
828. τῷ σιδήρῳ.
828. συνέχεεν καὶ οὕτος ὡς Εὐπολις πολλάκις στρατιά μὲν γὰρ τὸ πλῆθος, στρατεία δὲ ἡ στρατεύσις.
829. τὴν ἀσπίδα λέγει· σκιάζει γὰρ τὸν ἄνδρα. αἰνίττεται δὲ καὶ εἰς Κλεώνυμον.
834. ἀμφοτέραι ἐορταὶ γυναικῶν, τὰ μὲν Στήνια πρὸ δυεῖν τῶν Θεσμοφορίων Πυανειμῶνος θ', τὰ δὲ Σίαιρα λέγεσθαι φασι τινες τὰ γινόμενα ἱερὰ ἐν τῇ ἐορτῇ ταύτῃ Δήμητρῃ καὶ Κόρῃ. οἱ δὲ, ὅτι ἐπὶ Σίαιρω θύεται τῇ Ἀθηνᾷ.
838. εἶδος κουρᾶς δουλικῆς. τὸ ἐξῆς. ὑστέραν τῆς τὸν ἄνδρῶν τεκούσης. ἀντὶ τοῦ μῆξ γυναικὸς ὑστέραν. ἐὰν δὲ ὑστάτην, ἀπάντων ὑστάτην.
840. πολλάκις εἶπον ὅτι προβάλλει ὁ Ὀμηρικὸς ἐν τῷ πρὸς Πολύβιον προτατικῷ τίς ἡ Ὑπερβόλου μήτηρ.

- οὐκ ἔχομεν δὲ εἰπεῖν. εἰ δὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα ζητεῖν, ζη-
τεῖτωσαν καὶ τὴν ἐξῆς, τὴν Λαμάχου· τὸν γὰρ πατέρα
μόνον οἶδα Λαμάχου, Ξενοφάντων.
841. ἐπαινεῖ τὸν Λάμαχον νῦν ἤδη γὰρ ἐτεθνήκει
ἐν Σικελίᾳ τετάρτῳ ἔτει πρότερον.
846. τυφλὸς, διεστραμμένος τὴν ὄψιν. Σώφρων « Ἰ-
« λοτέρα τᾶν κορωνῶν. »
848. ἄνω γὰρ ἐπέχρητο τῇ ἐκ Παλαμήδους ἐπινοίᾳ.
860. ὑπόγυον δεδιδραγμένην.
862. τὸ κοικύλλειν, φασίν, ἐπὶ τοῦ περιδλέπεσθαι
δύναται καὶ ἐνθάδε. βέλτιον δὲ ἐπὶ τοῦ κακοτεχνεῖν. τὸ
δὲ ἔχων παρέλκει Ἀττικῶ ἔθει.
865. ἐξ Ἑλένης Εὐριπίδου πολλὰ τούτων.
867. μέλανα καὶ συρμαϊζόμενον. ἡ δὲ συρμαία χρί-
15 θινόν ἐστι πότμημα.
861. ἐπὶ πονηρίᾳ διαβάλλεται. τινὲς δὲ καὶ πατέρα
αὐτῷ φασίν ἀληθῶς εἶναι τούτων.
863. τῆς γυναικείας μμηθείσεως.
868. ὅτι πονηροὶ οἱ κόρακες, καὶ ὅτι μέχρι νῦν οὐκ
20 ἔσπαράξαν σε.
869. σαίνει τὸ ἄσμα.
870. σύνηθες τὸ σχῆμα. Μένανδρος « οἷσθ' ὁ ποίη-
σον. » Σοφοκλῆς Πηλεῖ « μὴ ψεύσων ὦ Ζεῦ· μὴ μ'
ἔλης ἄνευ δορός. » « οἷσθ' οὖν ὁ δρᾶσον » Εὐριπίδης
25 Πολυίδῳ.
871. ὁ Εὐριπίδης ἀναλαμβάνει τὸ πρόσωπον τοῦ
Μενελάου καὶ ὑποκρίνεται.
876. Πρωτεύας οὕτω καλούμενος Ἀθηναῖος, ὃς ἐτα-
θνήκει πρόπαλαι.
878. διαβάλλει τὴν Αἴγυπτον ὡς ἀλίμενον καὶ ὡς
κίνδυνον ἐμποιοῦσαν ταῖς ναυσίν.
882. ἐκ τῆς θαλάσσης.
897. ἦν εἶπεν Ὁμηρος [Od. Θ, 388] Εἰδοθέαν.
898. ἀπὸ δήμου τῆς Αἰγυπτίου φυλῆς, ἔθνα τὸ Εὐρυ-
35 σθέας ἀπόκειται σῶμα ἐν τῷ ἀκρωτηρίῳ. ἐπίρρημα δὲ
τὸ Γαργηττόθεν.
902. τὰς κόρας σου ἀντιπροσώπου μοι στρέψον.
903. ἐπειδὴ ξυρηθεὶς ἦν.
910. δέον εἰπεῖν ἐκ τῶν ὄψεων, εἶπεν ἐκ τῶν ἰφύων.
- 40 ἴφρον δὲ ἐστὶν εἶδος ἀγρίου λαχάνου, ὅτι Εὐριπίδης
λαχανοπώλιδος Κλειτοῦς υἱὸς ἦν δηλονότι.
913. καὶ ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλένης, καὶ καθόλου τὰ
πλεῖστα.
916. ταῦτα λέγει ἀκολουθῶν αὐτῷ καὶ βουλόμενος
45 ἐκφυγεῖν.
917. τὸ χ παρακείται τῷ στίχῳ. καὶ φησι Καλλι-
στρατος** οὐ τῇ λαμπάδι εἶπεν, ἀλλὰ νῆ τῇ θαδί, ὡς
ἄλλοι εἶναι ὅτι ἐκατέρως ἔλεγον. ἀνάξιος δὲ ἂν εἴη ὁ
Καλλίστρατος πιστεύεσθαι ὡς ἂν περὶ διδασκάλου τοῦ
50 Ἀριστοφάνους λέγων.
921. οὐ κυρίως, ἀλλ' οἷον κοινόβουλος.
922. ἐπανουργεῖτε, ὡς δὴ τῶν Αἰγυπτίων πανούργ-
γων ὄντων.
926. ἕως ζῶ.
928. ἡ σπάρτος. ἀντὶ τοῦ ἡ μηχανῆ. παροιμία ἐπὶ
τῶν ἐπιχειρούντων τι ποιεῖν καὶ ἀποτυγχάνοντων.
936. ἐπεὶ ἄνω αἰγυπτιαίνει αὐτοὺς ἔφη, οἱ δὲ Αἰγύ-
πτιοι λινοποιοὶ εἰσιν. ὁ πανούργος ἀπὸ μεταφορᾶς
τῶν τὰ ἄρμενα βραπτόντων.
940. πρὸς σανίσι ἐδεσμεύοντο πολλακίς, ὡς καὶ
Κρατίνος δηλοῖ. « ἐπίτρεψον οὖν τῷ τοξότῃ » φησὶ
« γυμνόν με πρὸς τῇ σανίδι δῆσαι. »
941. μετὰ κροκωτοῦ τοῖς κόραξι ἐστίασιν παρέχων.
ἀντὶ τοῦ ἐστίασιν παρέχων. Ἀττικῆ δὲ ἡ σύνταξις, ὅτι
10 τὸ ἐστιᾶν καὶ δοτικῆ συντάσσουσιν, ὡς καὶ παρ' Εὐ-
πολίδι ἐστὶν ἐν Αὐτολύκῳ θατέρῳ « ὡστ' οὐτ' ἐσιεῖ οὐτ'
« ἐνθάδε δεῖ ξενίζεσθαι. »
944. ὅτι ἐνδυσάμενος καὶ ἔλθων εἰς τὰς γυναικείας
κατάδηλος ἐγενόμην.
947. τὸ παίζωμεν οἱ Ἀττικοὶ παίσωμεν ἔλεγον, καὶ
τὸ παίσωμεν πάλιν παίζωμεν. καὶ [Hom. Od. Ψ, 136]
« πολυπαίγμωνος ὀρηθημοῖο. »
948. ὅταν τὰ μυστήρια αὐξωμεν, φησὶν, τῶν θεῶν.
λέγει δὲ Δημήτρως καὶ Περσεφόνης. Ἄλλως. ὅταν
20 τὰς τελετὰς αὐξωμεν· τοῖς γὰρ ὕμνοις ἐπαίρομεν αὐ-
τάς. καὶ τοῦτο ἐστὶ τὸ ἀνέχωμεν.
949. Παιῶων ὁ ζωγράφος εἰς πενίαν διαβάλλεται,
καὶ διὰ τοῦτο εἶπε νηστεύει.
968. ὅτι ἐν θεάτρῳ ἦσαν.
- 25 ἐπειδὴ μέλλουσιν ἔλθειν εἰς τὴν ᾠδὴν.
969. τὸν Ἀπόλλωνα.
971. τὴν παρθένον.
973. Ἥρα τελεία καὶ Ζεὺς τελειὸς ἐτιμῶντο ἐν τοῖς
γάμοις ὡς πρυτανεῖς ὄντες τῶν γάμων. τέλος δὲ ὁ γά-
30 μος. διὸ καὶ προτελεία ἐκαλεῖτο ἡ θυσία ἡ πρὸ τῶν γά-
μων γινομένη.
977. ἔφορος γὰρ τῶν θρημμάτων ὁ θεός.
986. τορῶς καὶ τραυῶς λέγε τὴν ᾠδὴν.
1001. ἀντὶ τοῦ πρὸς τὴν αἰθρίαν. βαρβαρίζει δὲ ὁ
25 τοξότης.
1003. ἀντὶ τοῦ ὀρῶ. τοῦτο δὲ εἰπὼν πλέον αὐτὸν ἐπι-
σφίγγει.
1007. πορμός ἀντὶ τοῦ φορμὸς, ψίλαθος.
- ἀντὶ τοῦ ἵνα φυλάξω σε.
- 40 1009. ὀρθ' Εὐριπίδην προσόντα.
1011. ἀντὶ τοῦ ὡς Περσεύς.
1012. Ἀνδρομέδαν· πιθανῶς· συνδεδίδακται γὰρ τῇ
Ἑλένῃ.
1015. παρὰ τὰ ἐξ Ἀνδρομέδας Εὐριπίδου « φίλαι 45
παρθένοι, φίλαι μοι. » τὰ δὲ ἐπιφερόμενα πρὸς τὸ αὐτὸ
χρήσιμον.
1018. πάλιν ἐξ Ἀνδρομέδας.
πρὸς τὴν ἡχὴν Ἀνδρομέδα λέγει « προσαιδουσαι τὰς
« ἐν ἄντροις ἀπόπαυσον ἕασον ἀχοῖ με σὺν φίλαις γούου 40
« πόθον λαβεῖν. »
διὰ τὸ λαμβάνειν ἀποσπάσματα ἀσύνδετον τὸ ὄλον
γίνεται.
1021. ὡς ἐν κωμῳδίᾳ.

1022. παρὰ τὸ τοῦ χοροῦ ἐν Ἀνδρομέδῃ « ἀνοικτος
 « ὅς τεκῶν σε τὴν πολυπυκνωτάτην βροτῶν μεθῆκεν
 « Ἄδῃ πατρός ὑπερθανεῖν. »
1023. τὴν τηρήσασαν αὐτὸν ἐν τοῖς θεσμοφοροῖς.
- 5 1025. δέον εἰπεῖν ἰσώθη, ἀπωλόμην εἶπε χάριν γέ-
 λωτος.
1030. πάλιν ἐξ Ἀνδρομέδας. τὸ δὲ ἐπιφερόμενον σκώ-
 ποντός ἐστι τοὺς Ἀθηναίους ὡς φιλοδίκους.
1031. παρὰ τὴν ψηφοθήκην. οὐ δικάζω, φησὶν ὁ γέ-
 10 ρων.
1032. ἐπεὶ ὄψοφάγος καὶ γαστρίμαργος ὁ Γλαυκέτης,
 ὡς ἐν Εἰρήνῃ [1008] δηλοῦται.
1034. καὶ τοῦτο ἐξ Ἀνδρομέδας.
1040. ἀπὸ κοινοῦ λάβωμεν πέπονθα ἄνομα πάθεα.
 15 καὶ ταῦτα ἐξ Ἀνδρομέδας.
- δεομένη τοῦ βαρβάρου. προεῖπε δὲ « γοῖσθέ μ' ὦ
 γυναῖκες. » γρ. καὶ φῶτα ἀνομμένα· καὶ τοῦτο ἔχει νοῦν
 πρὸς τὰ ἐξῆς, φῶτ' ἀνομμένα, ὅς ἐμ' ἀπεξήρσησε πρῶ-
 τον.
- 30 1041. ἀντὶ τοῦ πολυδακρύτου.
1044. ἀντὶ τοῦ κροκωτῶν ἀμφέδυσεν.
1060. ἴσως τὸν ἥλιον ἀστέρα ἐκάλεσεν, ἢ μᾶλλον τὸν
 κεραυνόν.
1061. διχῶς, τὸν ἄθλιον.
- 25 1064. λέπει ἔσχον, ἐκ τῶν δαιμόνων τὰ ἄχη ἔσχον.
 σκοτεινήν.
1066. ὑποκρίνεται Εὐριπίδης τὸ πρόσωπον τῆς
 Ἥχους. πατὴρ γὰρ τῆς Ἀνδρομέδας ὁ Κηφεύς.
1069. εἰωθυῖα γελᾶν, γελάστρια. ἐπεὶ εἰσήγαγε κα-
 30 κοστένακτον τὴν Ἥχῶν ὁ Εὐριπίδης ἐν τῇ Ἀνδρομέδῃ,
 εἰς τοῦτο παίζει. ἐξήλωσε δὲ αὐτὸν Πτολεμαῖος ὁ Φι-
 λοπάτωρ ἐν ᾗ πεποιήκε τραγωδίᾳ Ἀδώνιδι, περὶ ἧς ὁ
 ἐρώμενος αὐτῷ Ἀγαθοκλῆς γέγραπεν, ὁ ἀδελφὸς τῆς
 ἐρωμένης αὐτοῦ πάλιν Ἀγαθοκλείας.
- 35 1080. ἐπεὶ πέρυσιν ἐδιδάχθη ἡ Ἀνδρομέδα.
1084. ἡρέμα ὁ κηδεστής τοῦτο πρὸς τὸν Εὐριπίδην.
1086. ὁ Μνησιλογος ὡς Ἀνδρομέδα.
 τοῦ προλόγου Ἀνδρομέδας εἰσβολή.
1086. πορείαν.
- 40 1089. τοῦτο ἡ Ἥχῶ λέγει.
1070. καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ προλόγου.
1072. λείπει μέλλουσα τυχεῖν.
1073. φλυαροῦσα.
1077. τὸ πλήρες ὠγαθή.
- 45 1083. χωρὶς τοῦ ε γράφεται· ὁ γὰρ Σκύθης βαρβα-
 ρίζει.
1086. ἀντὶ τοῦ σοὶ κακόν.
1086. πόθεν ἡ φωνή; θαυμάζει τὴν Ἥχῶν.
1089. καταγελᾷ μοι.
- 60 1090. τοῦτο ὁ χορὸς ἢ ὁ γέρον.
1094. ἀντὶ τοῦ οὐ χαίρησιν.
1096. λαλεῖς.
1096. κάτεχε.
1097. τὴν λάλον καὶ κατάρaton γυναῖκα.
1098. εἰς Περσεία ἐξ Ἀνδρομέδας τρία τὰ πρῶτα.
 καὶ λοιπὸν ἐπέτευξε τὰ ἐξῆς.
1099. ἐλέγετο γὰρ ὁ Περσεὺς εἰς τοὺς πόδας ἔχειν τὰ ε
 πτερὰ.
1103. τί λέγει περὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Γόργου τοῦ
 γραπτέως, ἐπεὶ προεῖπεν ἐκεῖνος « Γοργόνος κἀρα κο-
 μίζων. » ὁ δὲ Γόργος γραμματεὺς, ἀλλὰ καὶ βάρβα-
 ρος.
1106. πάλιν ἐξ Ἀνδρομέδας « ἔα, τίν' ἔχθον τόνδ'
 « ἄρῳ περίρρυτον ἀφρῶν θαλάσσης, παρθένου τ' εἰκῶ
 « τίνα. »
1109. ἀποθανουμένη τολμᾷς λαλῆσαι.
1114. δείκνυσιν αὐτῷ τὸ αἰδοῖον.
1118. οὐ ζηλῶ σε, φησὶν, εἰ ἐρᾷς.
1119. εἰ μὴ τὸν νῶτον ἦν, φησὶ, πρὸς τῆ κανίδι,
 ἀλλὰ πρὸς ἡμᾶς ἐτέτραπτο, οὐκ ἂν σοὶ ἐφόνεσα ἀπα-
 γαγόντι περανεῖν.
1127. ἔλεγε τὸ ξιφομάχαιρα ὡς δρεπανομάχαιρα. 20
1130. παρὰ τὰ ἐκ Μηδείας [208].
1151. σπου.
1168. λάθρα ποιῆται.
1170. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ πεπεῖσμεθα.
1172. Εὐριπίδης ἐν σχήματι προαγωῦ γράας.
 25 ἑταίρας ὄνομα Ἐλάφιον ὡς Χρυσίον, . . ον καὶ τὰ
 ἴμοια.
1174. σημειωτέον τοῦτο. σημαίνει δὲ τὸ ἀβρῶς βαδί-
 ζειν. ἡ αὐλητρίς.
1176. βαρβαρικὸν καὶ Περσικὸν ὄρχημα δκλασμα κα- 30
 λείται, περὶ οὗ Ἰόδας μακρὸν πεποιήται λόγον ἐν τοῖς
 περὶ τῆς θεατρικῆς ἱστορίας, ὅστε λεύσθαι τὴν Σελεύ-
 κου πρότασιν. προτείνει γὰρ ἐν τῷ πρὸς Ζήνωνα προτα-
 τικῷ τὸ Περσικὸν ὄρχημα.
1176. διχῶς, κομοδρίαν. 35
1180. κατὰ δέρμα.
1186. ὡς στέφια τὰ τιθία.
1186. πρὸς τὴν αὐλητρίδα.
1187. πρὸς τὸ πῶς λέγει ἐπιπλήττων ἐντεινομένην.
1190. οὐχὶ φιλήσειν.
- 40 1197. τὴν τοξοθήκην. συδὴν αὐλοθήκην. λέγουσι δὲ
 καὶ τὸν φαρετρεῖωνα συδὴν.
1199. παρακαλεῖται αὐτῷ τηρεῖν τὸν γέροντα, αὐτὸς
 δὲ εἰσέρχεται μετὰ τῆς ὄρχηστρίδος.
1202. ἐπειδὴ τῶν δόλων ἔφορος ὁ Ἐρμῆς. 45
1203. τὴν τοξοθήκην καὶ τὰ ὄργανα τῆς ὄρχηστρίδος.
1206. δραμῆ.
1214. ἐξηπάτησε. παρὰ τοῖς Ἴωσιν. ὁ αὐτὸς ἐν Ὀρ-
 νισιν [1648] « διαβάλλεται σ' ὁ θεός. »
- ἑαυτῷ παρακαλεῖται. 50
1218. ὁ χορὸς ἐμπαίζει τῷ Σκύθῃ, ἵνα μὴ διώκων

καταλάβῃ αὐτούς· συνέθετο γὰρ Εὐριπίδης ἑλθὼν φι-
λίαν πρὸς αὐτάς.

πηκτὴς ὄργανον κιθαρωδικόν. ἔφερον δὲ τοῦτο· ἦν γὰρ
μετ' αὐτῆς ἡ αὐλητρίς.

δ 1222. ποίαν ὄδον, φησὶ, περιπατήσω.

1224. ὡς αὐτοῦ τὴν ὄδον ἐκείνην θέλοντος ἀπαλοῦν,
οἷαν ἀπῆλθον οἱ περὶ τὸν Εὐριπίδην.

1226. ἐπιδραμών.

1227. πέπαικται.

1230. ἡ Δημήτηρ καὶ ἡ Περσεφόνη.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ.

I.

Διόνυσός ἐστι μετὰ θεράποντος Ξανθίου κατὰ Εὐριπίδου πόθον εἰς Ἄδου κατιῶν ἔχει δὲ λεοντῆν καὶ ῥόπαλον, πρὸς τὸ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐκπληξιν παρασχεῖν. ἔλθων δὲ ὡς τὸν Ἡρακλέα πρότερον, ἵνα ἐξετάσῃ τὰ κατὰ τὰς ὁδοὺς, ἧ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὸν Κέρβερον ὄχητο, καὶ ὀλίγα ἄττα περὶ τῶν τραγικῶν τούτῳ διαλεχθεὶς ὁρμᾷ πρὸς τὸ προκαίμενον. ἐπεὶ δὲ πρὸς τῇ Ἀχερουσίᾳ λίμνῃ γίνεταί, ὃ μὲν Ξανθίας, διὰ τὸ μὴ συνναυμαχηκέναι τὴν περὶ Ἀργινοῦσας ναυμαχίαν, ὑπὸ τοῦ Χάρωνος οὐκ ἀναληθεὶς πεζῇ τὴν κύκλῳ πορεύεται. ὃ δὲ Διόνυσος δύο ὀβολῶν περαιούται, προσπαίζων ἅμα τοῖς κατὰ τὸν πόρον ἄδουσι βατράχοις καὶ γελωτοποιῶν. μετὰ ταῦτα ἐν Ἄδου τῶν πραγμάτων ἤδη χειριζομένων οἱ τε μύσται χορεύοντες ἐν τῷ προφανεῖ καὶ τὸν Ἰακχὸν ἄδοντας ἐν χοροῦ σχήματι καθορῶνται, ὃ τε Διόνυσος μετὰ τοῦ θεράποντος εἰς ταῦτόν ἔρχεται τούτοις. τῶν δὲ προσδιχημένων ὑπὸ Ἡρακλείους προσπλεκομένων τῷ Διονύσῳ, διὰ τὴν ἐκ τῆς σκευῆς ἀγνοίαν, μέχρι μὲν τινος οὐκ ἀγελοῖως χειμάζονται, εἶτα μόντοι γο ὡς τὸν Πλούτωνα καὶ τὴν Περσέφатταν παραχθέντες ἀλευράς τυγχάνουσιν. ἐν δὲ τούτῳ ὃ μὲν τῶν μυστῶν χορὸς περὶ τοῦ τὴν πολιτείαν ἐξιῶσαι καὶ τοὺς ἀτίμους ἐντίμους ποιῆσαι χιτέρων τιῶν πρὸς τὴν Ἀθηναίων πόλιν διαλέγεται. τὰ δὲ λοιπὰ τοῦ δράματος μόνόκωλα, ἄλλως δὲ τερπνῆν καὶ φιλόλογον λαμβάνει σύστασιν. παραιοσάγεται γὰρ Εὐριπίδης Αἰσχύλῳ περὶ τῆς τραγικῆς διαφερόμενος, τὸ μὲν ἐμπροσθεν Αἰσχύλου παρὰ τῷ Ἄδῃ βραβεῖον ἔχοντας, τότε δὲ Εὐριπίδου τῆς τιμῆς ἀντιποιησαμένου καὶ τοῦ τραγικικοῦ θρόνου. συστήσαντος δὲ τοῦ Πλούτωνος αὐτοῖς τὸν Διόνυσον διακοῦειν, ἑκάτερος αὐτοῖν λόγους πολλοὺς καὶ ποικίλους ποιεῖται, καὶ τέλος πάντα ἐλεγχοῦν καὶ πᾶσαν βάσανον οὐκ ἀπιθάνως ἑκατέρου κατὰ τῆς θατέρου ποιήσεως προσαγαγόντος, κρίνας παρὰ προσδοκίαν ὃ Διόνυσος τὸν Αἰσχύλον νικᾷν, ἔχων αὐτόν ὡς τοὺς ζῶντας ἀνέρχεται. οὐ δεδήλωται μὴν ὅπου ἐστὶν ἡ σκηνή· εὐλογώτατον δ' ἐν Θηβαίαις· καὶ γὰρ ὃ Διόνυσος ἐκεῖθεν καὶ πρὸς τὸν Ἡρακλέα ἀφικνεῖται Θηβαῖον ὄντα.

Τὸ δὲ δράμα τῶν εὐ πάνυ καὶ φιλολόγως πεποιημέ-
20 νων. ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλιῷ τοῦ μετὰ Ἀντιγόνην διὰ

Φιλωνίδου εἰς Ἀθήναια. πρῶτος ἦν· δεύτερος Φρόνιχος Μούσαις· Πλάτων τρίτος Κλεοφῶντι. οὕτω δὲ ἔθαιμά-
στη τὸ δράμα διὰ τὴν ἐν αὐτῷ παράδασιν, ὥστε καὶ ἀνεδιδάχθη, ὡς φησι Δικαίαιρχος.

II.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Μαθὼν παρ' Ἡρακλείους Διόνυσος τὴν ὁδὸν πρὸς τοὺς κατοικομένους πορεύεται, λαβὼν τὸ δέρμα καὶ τὸ σκύταλον, ἀναγαγεῖν θέλων Εὐριπίδῃν λίμνην τε διέβαινει κάτω καὶ τῶν βατράχων ἀνέκραγεν εὐφρομὸς χορὸς. ἔπειτα μυστῶν ἐκδοχῇ. Πλούτων δ' ἰδὼν ὡς Ἡρακλεῖ προσέκρουσε διὰ τὸν Κέρβερον. ὡς δ' ἀνεφάνη, τίθεται τραγωδίας ἀγῶν, καὶ δὴ στεφανοῦται γ' Αἰσχύλος. τούτον δ' ἀγει Διόνυσος εἰς φῶς, οὐχὶ μὰ Δ' Εὐριπίδῃν.

III.

[ΘΩΜΑ ΤΟΥ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ.]

Διόνυσος Εὐριπίδου πόθῳ ληφθεὶς καὶ οὐχ ὀδῶς τ' ὡν ἄλλως θεραπεῦσαι τὸν ἔρωτα, εἰς Ἄδου κατελθεῖν ἠβουλήθη, ὅπως ἐκεῖ τούτῳ ἐντύχῃ. ἐπεὶ δὲ τῆς ὁδοῦ ἀπειρος ἦν, ἔγνω δεῖν εἰς Ἡρακλέα πρόσθεν ἔλθειν. οὗτος γὰρ πάλαι, κελεύσαντος Εὐρυσθέως, Κερβέρου χάριν εἰς Ἄδου κατῆι. ἔλθων δὲ καὶ πυθόμενος περὶ τῆς ὁδοῦ, ἤκουσε παρ' αὐτοῦ, ὅπως ἄρα δεῖ κατελθεῖν, χαριεντισαμένου πρὸς αὐτόν πρότερον. Διόνυσος δὲ καὶ πρὶν ἀπαντῆσαι πρὸς Ἡρακλέα, κατ' αὐτόν ἐσκευάσθη, λεοντῆν ἐνδεδυμένος καὶ ῥόπαλον φέρων. ὡς οὖν ἤκουσε παρ' Ἡρακλείους περὶ τῆς ὁδοῦ, μεθ' αὐτοῦ δουλόν τινα ἔχων Ξανθίαν, ἔχρωρει πρὸς Ἄδην, καὶ πρῶτον μὲν ἐντυγχάνει τῇ Ἀχερουσίᾳ λίμνῃ, καὶ ὁρᾷ ἐν αὐτῇ τὸν Χάροντα μετὰ σκάφους, δι' οὗ τοὺς τεθνεῶτας εἰς Ἄδου ἐπέρα. καὶ ὃ μὲν Ξανθίας οὐκ ἐπέβη τοῦ σκάφους, διὰ τὸ μὴ τὴν ἐν Ἀργινοῦσας ναυμαχῆσαι μάχην· πεζῇ δὲ περιῆει τὴν λίμνην. Διόνυσος δὲ ἐπιβὰς, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ βατράχων ἀκούσας μελῆ παρὰ τὸν πλοῦν, διαπεραιούται, καὶ αὐθις Ξανθίᾳ συγγίνε-
ται, καὶ σὺν αὐτῷ πάλιν ἀψάμενος τῆς ὁδοῦ ἐδύραται,

ἂ Ἡρακλῆς αὐτῷ προειρήκει, δυσχερῆ τινα θεάματα·
καὶ τοὺς μύστας παρ' αὐτὰς τὰς πύλας τοῦ Ἄδου χο-
ρεύοντας. εἶτα ὡς Ἡρακλῆς εἰσελθὼν, καὶ μεταξὺ
5 πολλῶν τούτῳ συμβάντων, παραγίνεται πρὸς Πλού-
τωνα, καὶ ὅτου χάριν ἤκεν εἰπὼν, ἔσχεν ὑπακούοντα
Πλούτωνα, οὐχ ἔν' Εὐριπίδην ἀναγάγη, ἀλλ' ἔν'
ἀγωνισαμένῳ Αἰσχύλῳ καὶ Εὐριπίδῳ, ὅστις τούτων
ἄριστος τὰ εἰς τέχνην φανείη, τοῦτον αὐτὸς εἰληφὼς
ἀνεγένηκε πρὸς βίον. τούτου δὲ γενομένου, καὶ κρείτ-
10 τος ἀναφανέντος Αἰσχύλου, Διόνυσος τοῦτον λαβὼν
ἀνήλθε.

Τὸ δὲ δρᾶμα τῶν εὔ καὶ φιλοπόνως πεποιημένον.
Ἐδιδάχθη δὲ ἐπὶ Καλλίῳ ἄρχοντος, τοῦ μετὰ Ἀν-
τιγένῃ. οὕτω δὲ θαυμάσθη διὰ τὴν ἐν αὐτῷ παρά-
15 βασιν, καθ' ἣν διαλλάττει τοὺς ἐντίμους τοῖς ἀτίμοις
καὶ τοὺς πολίτας τοῖς φυγάσιν, ὥστε καὶ ἀνεδιδάχθη,
ὡς φησι Δικαίαρχος.]

IV.

[ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΔΡΑΜΑΤΟΣ.]

Ὁ παρὼν ποιητής, ὡς ἐν τῷ δράματι τοῦ Πλούτου
τῷ τότε τῶν Ἀθηναίων ἄρχοντι ὅπωςδῆποτε χαρίζο-
20 μενος, τότε τὸν Πλούτον ἀναβλέψαι φησι καὶ πλου-
τῆσαι τοὺς ἀγαθοὺς τῶν Νεφελῶν δὲ τὸ δρᾶμα κατὰ
τὸ φαινόμενον γράφας κατὰ Σωκράτους, κατὰ παντὸς
συνετάξατο φιλοσόφου καὶ μετεωρολόγου καὶ φυσικοῦ
[Σωκράτης γὰρ μετερχόμενος τὴν ἠθικὴν φιλοσοφίαν,
25 κατεγέλα μεταρσιολογίας καὶ φυσικῆς, ὡς γράφει
Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασι, θεολογίας δὲ ὡς
ἀκαταλήπτου πάντῃ ἀπέχετο· ὡς οὖν τὸ δρᾶμα τοῦ
Πλούτου ὑπὲρ τοῦ τότε ἄρχοντος Ἀθηναίων ἀσυμφανῶς
ξυνετάξατο, κατὰ παντὸς δὲ φιλοσόφου μετεωρολόγου
30 καὶ ψευδοτύπου τὸ δρᾶμα τῶν Νεφελῶν.] οὕτω καὶ
τήνδε τὴν κωμωδίαν τῶν Βατραχίων κατὰ παντὸς
ὑποφύχου καὶ ὑποξύλου καὶ ἀφυοῦς καὶ ἀτεχνότατα
γράφοντος, τῷ μεμνημένῳ δὲ οὐ συνιέντῳ ἑαυτὸν ὄντα
βάρβαρον, οἰομένου δὲ μὴ μόνον ἰσοῦσθαι, ἀλλὰ καὶ
35 τὰ κρείττονα φέρεσθαι τῶν λίαν ἐπιστημόνων. ὡς τῷ
ὑπὲρ φύσιν Ὀμήρῳ τις ἀνώνυμος ἤριξε Σάτυρος,
Ἡσιόδῳ δὲ Κέρκωψ, ἢ πλέον εἰπεῖν, Εὐρυτος μὲν
τοξικῆ, Μαρσύας δὲ μουσικῆ τῷ Ἀπολλωνί. Σειρήσι
δὲ καὶ Μούσαις Θάμυρις ὁ μαινόμενος· ἢ ὡς ὁ Αἰ-
40 γύπτιος Σῶφισ καὶ ὁ Θετταλὸς Σαλμωνεύς ταῖς
οὐρανίαις ἀντιπαταγοῦντες βρονταῖς καὶ τοῖς κεραυνοῖς
ᾄθην ἀνταστράπτοντες. κατὰ τοιούτου παντὸς μὴ
συνιέντος ἑαυτὸν, [ἐξομοιούμενου δὲ φιληταῖς ἀλογί-
στοις καθάρμασι, οἰκὴν βατραχίων βῶσι θορυβωδέ-
45 στατα,] τὸ τοιούτου ὁ ποιητῆς ἐξέθετο δρᾶμα. Δια-
σκευὴ δὲ καὶ ἐκθεσις τοιαύδε τοῦ δράματος· πλάττεται

τῷ ποιητῇ δυσφορῶν ὁ Διόνυσος διὰ τὸ ἐν τοῖς Διону-
σίοις μὴ εἶναι τραγικὸν ἢ κωμικὸν δεξιὸν ποιητήν.
ὅθεν καὶ βουλευθεὶς κατιέναι εἰς ἄδου, ὡς Εὐριπίδην
ἐκείθεν ἀνάξειεν, ἐπὶ Διονυσιακοῖς τοῖς κοθόροις, καὶ
λεοντήν καὶ βόπαλον ἔχων τρόπῳ τοῦ Ἡρακλέους, 5
μετὰ Ξανθοῦ οἰκέτου, ὄνῳ ἐποχουμένου, τοῖς ὤμοις
δὲ ἀνάφορον φέροντος, ὁ ἀλλακτὸν δημωδεστερὸς
καλεῖται, εἰς Θήβας ἢ Τίρυνθα, πόλιν τοῦ Ἄργους,
ἀφικνεῖται πρὸς Ἡρακλέα, ὁδοῦς τὰς εἰς ἄδου χρῆζων
μαθεῖν ἐξ αὐτοῦ καὶ πανδοχεῖα καὶ ἐκτροπὰς, ἅτε 10
τοῦ Ἡρακλέους εἰς ἄδου πρὶν κατελθόντος ἐπ' ἀνα-
γωγῆ τοῦ Κερδέρου· εἰ καὶ δυσὶ γενεαῖς προγενέστε-
ρος ἦν Ἡρακλέους ὁ Διόνυσος. παρ' οὗ μαθὼν ὅσων
ἐχρηζεν, ἀπάρχεται τῆς πορείας. παρὰ τὴν λίμνην
δὲ πεφθακῶς τὴν Ἄχερουσίαν, αὐτὸς μὲν ὁ Διόνυσος 15
δυσὶν ὁδοῖς περαιοῦται τῷ Χάρωνι, Ξανθίας δ', ἀνθ'
ὧν τῇ περὶ Ἀργινοῦσας οὐκ ἐναυμάχησε ναυμαχίᾳ,
τῷ Χάρωνι μὴ ἀναληφθεὶς πεζῇ τὴν λίμνην κύκλω
περιπορεύεται· καὶ τί δαῖ λεπτολογεῖν τὸ πᾶν τοῦ
συγγράμματος τέλος; Διόνυσος ξενίζεται Περσεφόνῃ 20
καὶ Πλούτῳ, καὶ κρίσιν ποιησάμενος ποιητῶν, Εὐ-
ριπίδου καὶ Αἰσχύλου, καὶ ἄριστον τῷ ὄντι Αἰσχύλον
νομίσας, καὶ παρὰ προσδοκίαν τοῦτον λαβὼν ἀλλ'
οὐκ Εὐριπίδην, αὐθις ἐς τοὺς ζῶντας ἀνέρχεται.]

SCHOLIA IN RANAS.

Ὁ Ξανθίας ἐπὶ ὄνου παράγεται καθεζόμενος, ἔχων 25
ἐπὶ τῶν ὤμων ἀνάφορον, ὅπου ἦν τὰ στρώματα.
(εὐθὺς ἐν τῇ εἰσβολῇ διαβάλλει τοὺς τε κωμικοὺς ὡς
γελοῖους χρωμένους καὶ παρατρέποντας τοὺς θεατὰς
ἀπὸ τῆς ἀκριθείας.)

1. τῶν εἰωθῶτων· Ἄντι τοῦ τῶν ἐθίμων, ἢ μετοχῇ 30
ἀντι τοῦ ὀνόματος καὶ Ὀμηρος [Od. A, 218]

τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος

ἀντι τοῦ πιτυτός. — εἰωθῶτων· Τῶν συνήθων διαλέ-
γεσθαι εἰς ἡδονὴν τοῦ θεάτρου. Θ. τῶν συνήθων. Bγ.

2. θεώμενοι· Οἱ θεαταί. Θ. Bγ.

3. νῆ Δ' ὅ τι βούλει γε· Ἴδιον αὐτοῦ τὸ εἰς ταῦτα
ἄλισταίνειν ὡς καὶ ἐν δευτέραις Θεσμοφοριαζούσαις [fr.
307] ὁ θεράπων φησιν.

ὡς διὰ γε τοῦτο τοῦπος, οὐ δύναμαι φέρειν
σκευὴ τσαυτα, καὶ τὸν ὤμον θλίβομαι.

ἐνταῦθα δὲ φησιν ὅτι οὐ δύναμαι ἀνεχεσθαι τοῦ θλίβο-
μαι λεγομένου.

4. πάνυ γὰρ ἐστ' ἤδη χολή· Ἄντι τοῦ πολὺ. τὸ δὲ
πολὺ, ἂν ἢ γλυκὺ, πικρὸν ἐστίν. (Ἄλλως. ὥσανει
ἔλεγε ναυτία, διὰ τὸ ἐπιδαψιλεύειν τὴν παιδίαν ταύ- 45

την. συνεχῶς γὰρ εἰσῆγον τοὺς τὰ τοιοῦτα λέγοντας.)

— χολή: Λύπη. D.

8. ἀντί τοῦ χωρὶς τοῦ εἰπεῖν θλίβομαι. R. ἀντί τοῦ ἀνε εἰπεῖν πιέζομαι. V.

9. γελιοῖον Ἀττικῶς, γελιοῖον δὲ κοινόν. ἡ δὲ σημασία ἡ αὐτή.

10. μεταβαλλόμενος: Ἀντί τοῦ μεταφέρων, μετατιθεὶς ἀπὸ ὧμου εἰς ὧμον. τάναφορον δὲ ζύλον ἀμφικολον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βα-
στάζουσι. — μεταθέμενος τὸ ἐπὶ ὧμου φορτίον. Θ. χεῖρσι: Μέλεις ἀποπατεῖν. Vict.

11. (μηδ' ὅτι τοσοῦτον: Μὴ οὕτω ποιήσασαι καίτοι ἄχθος τοσοῦτον φέρων.)

12. ἀποπαρδήσομαι: Εἰς τὸ αὐτὸ κατήντησεν ὡς δῆθεν ἄκων. — καθαίρησαι: Καταβιάσασαι ἀπὸ τοῦ ὧμου. Θ. Vict. καθαίρω παρξυτόνως τὸ ἀποπλύνω, καθαίρω δὲ περισπωμένως τὸ καταβάλλω. Θ. Vict.

13. πλήν γ' ὅταν μέλλω ἔξεμειν: Ὀλον, εἰ θλωὺς λέγεις, τότε εἰπέ, ὅτε μέλλω ἔξεμειν, ἵνα ἄπαξ ἐμέσω καὶ μὴ καὶ τότε ὅτε λέγεις. Ἄλλως, τότε, φησί, λέγε, ἐὰν θάλῃς, ἐπιτηρήσας, ὅτε μέλλω ἔξεμειν. βῆστα γὰρ ἂν ἔξεμέσαιμι, ἐὰν εἴπῃς.

14. Φρύνιχος: Δίδυμος φησὶν ὅτι νῦν Φρύνιχου τοῦ κωμικοῦ μέμνηται, ὡς παρ' ἕκαστα ἐν ταῖς κωμωδίαις φορτικουμένου. ἔστι δὲ πατὴρ Εὐνομίδου. κωμωδεῖται δὲ καὶ ὡς ἔνος, καὶ ἐπὶ φαυλότητι ποιημάτων, καὶ ὡς ἀλλότρια λέγων καὶ ὡς κακόμετρα. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς Φρύνιχοι. (Φρύνιχος δὲ ὁ κωμικὸς οὐδὲν τούτων ἐποίησεν ἐν τοῖς σωζομένοις αὐτοῦ· εἰκὸς δὲ ἐν τοῖς ἀπολωλόσιν εἶναι αὐτοῦ τοιοῦτόν τι.)

15. Αὐκίς: Κωμωδίας ποιητής. ὡς ψυχρὸς κωμωδεῖται· λέγει δὲ αὐτὸν καὶ Λύκων· οὐδὲν φέρεται. (Ἄλλως, ὁ δὲ νοῦς, εἴπερ ποιήσω μηδὲν ὧν οὗτοι εἰώθασαι ποιεῖν τοῖς σκευφοροῦσιν ἵνα τὸ φέρουσι σημαίνῃ πῶσιν δοτικήν. Ἄλλως.) τριχῶς λέγεται. ἡ γὰρ σκευφοροῦσιν, ἡ σκευή φέρουσιν, ἡ [σκευφοροῦσιν. ἀντί τοῦ] σκευφορὸς ἀνδρας ποιοῦσιν. ἔστι δὲ βεβιασμένος ὁ λόγος, εἴπερ ποιήσω μηδὲν ὧν οὗτοι ποιοῦσι, σκευφοροῦντας εἰσάγοντες μετὰ πολλῶν. περιλείπεται οὖν ἀκούειν ἀπλῶς ὧν οὗτοι εἰώθασαι ποιεῖν τοῖς σκευφοροῦσιν, ἵνα τὸ σκευφοροῦσι σημαίνῃ πῶσιν δοτικήν. — καὶ αὐτὸς ὡς κακὸς ποιητῆς κωμωδεῖται. V.

16. σκευφοροῦς: Τοῖς. E. καὶ οὗτοι οἱ τρεῖς κωμικοί εἰσὶ ποιηταί, σκευφοροῦντας εἰσάγοντας ἐν ταῖς κωμωδίαις καὶ αἰσχροῖς ποιοῦντας. E.

17. τῶν πράξεων τῶν ἀπατηλῶν. Θ. εἰρωνεία. πανουργημάτων, ἀπατηλῶν ποιημάτων. M.

18. πλεῖν ἢ νιαυτῶ: Παρὰ τὸ Ὀμηρικόν [Od. T, 50 300]

αἴψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγρᾶσκουσιν.

καὶ τὸ [Od. O, 357] « ἐν ὧμῳ γράει θῆκε. » διὰ τὴν ἀηδῖαν οὖν γηράσκω, φησίν.

19. ἀρ' ὁ τράχηλος οὐτοῖ: Ὁ Ξανθίας ἀχθόμενος ἐφ' ᾧ βαστάζει φόρτω λέγει.

20. ὑπὸ τοῦ φορτίου ἐρεί. Θ.

21. ἀλαζονεία. R. V. ἡμετέρα ἀτιμία αὐτοῦ ἀλαζονεία καὶ ἔπαρσις. Θ.

22. υἱὸς Σταμνίου: [Δίον εἰπεῖν υἱὸς Διὸς Σταμνίου εἶπε παρ' ὑπόνοιαν, ἐπειδὴ ὁ οἶνος ἐν σταμνίῳ βάλλεται. ὁ δὲ Διόνυσος εἰς τὸν οἶνον ἀλλογορεῖται.] (σταμνία καὶ στάμνους τοὺς ἀμφορεῖς τοῦ οἴνου φασίν. παῖξαι δὲ ἄμα καὶ πρὸς τὸ σχῆμα καὶ υἱὸς εἰμι σταμνίου. Ἄλλως.) ἐπαίξεν, ἐπεὶ ὁ κέραμος ἐν αὐτῷ βαστάζει τὸν οἶνον ὥσπερ παῖδα καὶ τρέφει.

23. τοῦτον δ' ὄχῳ: Ὀχεῖσθαι ποιεῖν ἐπὶ τοῦ ὄνου γὰρ ἦν καθήμενος ὁ Ξανθίας. [νοεῖται δέ τι καὶ αἰσχρόν· ἀντί τοῦ, ἐπιβαίω αὐτόν. — ὄχῳ μὲν ἐνεργητικῶς τὸ ἀφροδισιάζω καὶ ὄχευω τὸ αὐτὸ, καὶ τὸ πρᾶγμα ὄχεια. ὄχευμαι δὲ παθητικῶς ἦτοι ἐπιβάτης εἰμι καὶ ἐφ' ἵππου καθήμεαι ἢ ἐτέρου τινός. καὶ ἀπὸ τούτου ὄχημα τὸ ἄρμα. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὸ ὄχειν ἐνεργητικὸν καὶ ἐπὶ τοῦ ὄχεῖσθαι ποιεῖν ἐκλαμβάνουσι καὶ ἐπιβάτην καθιστάναι ἕτερον, ὡς καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐνταῦθα « τοῦτον δ' ὄχῳ » ἀντί τοῦ ὄχεῖσθαι ποιεῖν. Θ.]

24. ὄχει: ἀντί τοῦ βαστάζει. R. V. ἐπ' ὄχηματος φέρη. Vict.

25. οὐ δῆθ' ὁ γ' ἔχω ἴω καὶ φέρω: Ἐπάνω γὰρ τοῦ ὄνου καθεζόμενος ὁ οἰκέτης, ἐβάσταζε τὸ ἀνάφορον. τινὲς εἰς τὸ φέρω δύο στιγμάς ποιοῦσιν, ἀφαιρούντες τοῦ μὰ τὸν Δί' οὐ τὴν μίαν στιγμὴν.

26. πιέζεται: Κατηνέχθη ὅμως καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὸ πιέζομαι.

27. ἐν τῷ μέρει σὺ τὸν ὄνον: Ἀντί τοῦ, κατὰ τι μέρος, (ἡ ἐν τῷ ἴσῳ μέρει) κατὰ τὴν ἀμοιβὴν βάστασον τὸν ὄνον.

28. (τί γὰρ ἐγὼ οὐκ ἐναυμάχουν: Πρὸς τοὺς χρόνους, ὅτι τῷ προτέρῳ ἔπει ἐπὶ Ἀντιγένοιο περὶ Ἀργίνουσαν ἐνίκων ναυμαχία οἱ Ἀθηναῖοι συμμαχοῦντων δούλων, προκακωθέντες ἄλλαις ναυμαχίαις, οὐστίνας ἠλευθέρωσαν· πρὸς τούτο οὖν χαριεντιζόμενος λέγει, ὅτι εἴπερ ἐνεναυμαχῆσαι, κἀν ἀφείμην ἐλεύθερος. ὥστε οἰμώζειν ἂν ἔλεγόν σοι. ἡ δὲ Ἀργίνουσα, πόλις τῆς Αἰολίδος, ἀντικρὺ δὲ Δέσβου κειμένη καὶ Μαλίας καλουμένης ἄκρας.)

29. (κατάβα πανοῦργε: Τὸ χ, ὅτι κατάβα φησί. πρὸς τοὺς ἀξιούοντας, ὅτι κατάβηθι λέγεται μόνως. τὸ δὲ πανοῦργε, ἡμεῖς μὲν μετριώτερον φαμέν, Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ σφοδρᾶς βλασφημίας.)

30. ὡς Κενταυρικῶς: (Πρῶτον μὲν ἕως τούτου ὑπακούων τῷ Διονύσῳ λέγει ὁ Ἡρακλῆς, ἐνήλαθ' ὅστις-εἶτα τὴν ὄψιν καταπλαγεὶς τὸ μὲν ἀκόλουθον οὐκ ἀνεπλήρωσεν, εἰπὼν ὅστις ἐστίν, ἀλλὰ θαυμάσας ἐπηρώτησε τίς εἶη.) ἀντί τοῦ ἀκόσμως καὶ ὑβριστικῶς, ὅτι καὶ οἱ Κένταυροι ὑβρισταί. καὶ τοῦτο οἶδεν Ἡρακλῆς ἐκ τῆς πρὸς αὐτοὺς μάχης. τινὲς δὲ ἀντί τοῦ μαλακῶς εἰρωνεύεται γὰρ ὁ Ἡρακλῆς. ὁ γὰρ Διόνυσος μαλακῶς

καὶ τρυφήλος. — Κενταυρικῶς : Λίαν ἀγρίως, δίκην Κενταύρων. Θ. ἀτάκτως. *Vict.*

39. ὅστις : Ἦν. *Vict.* πρὸς τινα τῶν ἑαυτοῦ παιδῶν τοῦτο φησιν, οὕτω τῆς θύρας ἀνοίγεισης. *Vict.*

40. ὁ παῖς : Ὁ Διόνυσος νεύει πρὸς τὸν Ξανθίαν, καὶ λέγει μειρακευόμενος, ὡς δέισαντος αὐτὸν τοῦ Ἡρακλέους. καθόλου γὰρ τοιοῦτον εἰσάγουσι τὸν Διόνυσον, ὡς ὄντα δειλὸν, (μόνον δὲ καυχηματίαν). — ὁ παῖς : Ὡ παῖ. *E.*

41. μὴ μαίνοιο γε : Δίδυμος ἀντὶ τοῦ, μὴ μανείης. πιθανώτερον δὲ ἀντὶ τοῦ, ὑπέλαβέ σε μαίνεισθαι ὁ Ἡρακλῆς. Ἄλλως. μὴ οὕτω μανείης, ὡς ὑπολαβεῖν σε τὸν Ἡρακλέα φοβηθῆναι.

46. ἐπὶ κροκωτῶ : Διονυσιακὸν φόρεμα ὁ κροκωτός. 15 ἐφόρει δὲ λεοντῆν, ἵνα ἦ φοβερός ὡς Ἡρακλῆς. Ἡρακλέους γὰρ φόρεμα ἡ λεοντῆ. [κροκωτῶ, γυναικειῶ ἐκ πηγῆς ἐνδύματι.] — γυναικειῶ ἐνδύματι ἐκ μετά-
45 ζης. Θ. *E.*

47. τίς ὁ νοῦς ἀντὶ τοῦ τί ὁ νοῦς θέλει εἶναι. *V.* ποία 20 διάνοια. *G.*

κόθορος : Τινὲς ὅτι ὁ κόθορος εἰς ἀμφοτέρους τοὺς πόδας ἀρμόζει, οἱ δὲ ὅτι ἀνδράσι καὶ γυναιξὶν ἀρμό-
40 τει. (ἔνθεν καὶ Θηρακμένης κόθορος ἐλέγξτο, ὅτι τοῖς καιροῖς καθομιλεῖν δύναται. ὁ δὲ Ξενοφῶν ἐν Ἑλληνι-
25 κοῖς [2, 3, 31] ἀμφοτέροις τοῖς ποσὶν ἀρμόζειν αὐτὸν φησιν. ἐκπλήττεται δὲ ὁ Ἡρακλῆς ὁρῶν τὴν ἀποπον ταύτην σκευὴν, καὶ ὅτι τὰ ἀμικτα ἐμίξεν. ὁ μὲν γὰρ κροκωτός καὶ ὁ κόθορος γυναικειῶ ἐστίν, ἡ δὲ λεοντῆ καὶ τὸ βόβαλον ἀνδρῶα.)

48. ἐπεδάτεον Κλεισθένη : Παίξει. λέγεται γὰρ 30 καὶ ἐπὶ νεῶς τὸ ἐπιβατεύειν καὶ ἐπὶ συνουσίας κατὰ μεταφορὰν τῶν ἀλόγων ζώων, ἃ ἐπιβαίνοντα συνουσιάζει. Ἄλλως. Κλεισθένης ὁ Σιδυρτίου ἐπ' αἰσχρο-
35 τητι κωμωδεῖται. ἦν δὲ λαῖος τὸ γένειον· διὸ καὶ εὐ-
νούχῳ εἰκάζει αὐτόν. (Ἄλλως. τὸν Κλεισθένην καὶ ἐπὶ τοῦ πασχητιᾶν κωμωδοῦσιν. ἐμφαίνει οὖν ὅτι εἰ κατὰ στρατεῖαν ἀπεδήμουν, μετὰ Κλεισθέτους ἀν ἔστρα-
τευσάμην. καὶ τὸ ἐπεδάτεον ἐκείνω, κακεμφάτως. ἐστρατήγησε δὲ νεωστὶ καὶ ἐνίκησεν οὗτος.)

49. κατεδύσαμεν : Ἐβυθίσσαμεν εἰς τὴν θάλασσαν. 40
Victor.

51. σφῶ νῆ τὸν Ἀπόλλω : Θυμαζῶν (καὶ ἀπιστῶν) λέγει ὁ Ἡρακλῆς τὸ σφῶ. τινὲς δὲ εἰς τὸν Ἀπόλλω δύο στίζουσι καὶ εἰς τὸ ἐξηγρόμην.

45 κατ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην : Σκώπτει τὸν Διόνυσον. καὶ ἐγὼ, φησιν, ἀνέστην ἐξ ὄνειρου· δηλῶν ὅτι ὄναρ ταῦτα ἐπραξεν. οἱ δὲ φασιν ὡς ὁ Διόνυσος ταῦτα λέγει, κατ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην, ὡς τῶν ἐπίτηδες ψευδομένων ἐπιλε-
50 γόντων τοῦτο, καθ' ὃ δηλοῦται ὅτι ἐντυπῶν εἴκοις τὸ λε-
γόμενον. οἱ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ προσανόμενοι τοῦτο, [οἱ δὲ τῷ Ξανθίᾳ. καὶ τὸ, νῆ τὸν Ἀπόλλω, τῷ Διονύσῳ. μόνον γὰρ τὸ σφῶ λέγειν τὸν Ἡρακλῆν.] — σφῶ : Ὑμεῖς οἱ θηλυμανεῖς. ἐξηγρόμην : Ἐξηγειρόμην ἐξ

ὑπνου. Θ. *Br.*, *Vict.* ἐξ ὑπνου. *E.* τὸ ἐξηγρόμην λέγει δεικνύς αὐτὸν, ὅτι ὄνειρατα φθέγγεται. *E.*

53. τὴν Ἀνδρομέδαν : (Τῶν καλλίστων Εὐριπίδου δρᾶμα ἡ Ἀνδρομέδα.) διὰ τί δὲ μὴ ἄλλο τι τῶν πρὸ ὀλίγου διδαχθέντων καὶ καλῶν, Ὑψιπύλης, Φοινισσῶν, Ἄντιόπης; ἡ δὲ Ἀνδρομέδα ὀδῶν ἔτει προεστῆθεν. ἀλλ' οὐ συκοφαντητὰ ἦν τὰ τοιαῦτα.

54. ἐπάταξε : Ἐπλήξε. *Vict.*

55. μικρὸς ἤλικος Μόλων : (Παίξει. ἔστι γὰρ μεγα-
λόσωμος ὁ Μόλων. Ἄλλως.) Δίδυμός φησιν ὅτι δύο 10 Μόλωνες εἰσιν, ὁ ὑποκριτής καὶ ὁ λωποδύτης· καὶ μάλ-
λον τὸν λωποδύτην λέγει, ὅς ἐστι μικρὸς τὸ σῶμα. Τι-
μαχίδας δὲ τὸν ὑποκριτὴν λέγεσθαι νυνὶ Μόλωνα.

56. γυναικὸς οὐ δῆτα : Τινὲς ἀπὸ τοῦ γυναικῶς ἀμοιβαῖα ποιοῦσι, τινὲς δὲ θλον φασὶ τὸν Ἡρακλέα λέ- 15
γειν, λογιζόμενον τίνος ἠράσθη Διόνυσος. τοῦ δὲ Διο-
νύσου εἰπόντος τὸ ἀτταταί, ὁ Ἡρακλῆς ὑποπτέυει ἀν-
δρὸς ἐρασθῆναι Κλεισθέτους τὸν Διόνυσον.

57. (ἀτταταί) : Γράφεται ἀππαπαί. διὰ τούτου συγ-
καταθεμένου τοῦ Διονύσου καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἐπήνεγκε, 20
μὴ τοῦ Κλεισθέτους, διὰ τὸ, ἐπεδάτεον Κλεισθένει.)
— ξυνεγένου : Αἰσχροῦς ἠνώθης. *Vict.*

58. (οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς : Ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ ἀλλά. τὸ ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. ἀντὶ τοῦ, ἔχω γὰρ κακῶς.) — Ἄλλως. οὐ γὰρ ἀλλά ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ 25
ἀλλά. Καλλίμαχος « οὐ γὰρ ἀλλ' ἤκω. » *V.* οὐ γὰρ τοῦτο ἐστὶ. *C.* οὐ γὰρ τούτου ἐπιθυμῶ, δ λέγεις· ἀλλὰ κακῶς ἔγω. *D.*

59. ἐπιθυμία ἡ ἀγάπη. *V.*

61. δι' αἰνιγμῶν : Ἀντὶ τοῦ δι' ἀσαφείας. *R. V.* αἰ- 30
νιγμάτων. Θ.

63. ἔτνος : Ὀσπρίου πισίνου. ὡς ἀδηφάγον δὲ τὸν Ἡρακλέα κωμωδοῦσι. (τὸ δὲ ἔτνος εἶδος ἀβάρας.) [οἱ δὲ ἀνδρεῖοι καὶ πρὸς τὰς μάχας θαυμαστοὶ ἔτνος ἐσθίου-
35 σιν ὡς συντελοῦν αὐτοῖς πλείστα, ὡς οἱ περὶ ταῦτα δεῖ-
νοι λέγουσιν.]

64. ἐτέρα φράσα : Διδάσκω οἷος ἐρῶ, ὑποβαλῶν 40
σοι τὸν ἔρωτα τοῦ ἔτνου. ἀντὶ τοῦ ἄλλω τινὶ ὑπο-
δείγματι, οἷον ἄλλω τρόπῳ. ἔστι δὲ τὸ ἡμιστίχον ἐξ Ὑψιπύλης Εὐριπίδου.

67. (καὶ ταῦτα τοῦ τεθηγκότος : Τινὲς βούλονται ἐν 45
πρόσωπον λέγειν θλον. τινὲς δὲ διορίζουσι τὸ τοῦ τεθηγκό-
τος ὡς τοῦ Ἡρακλέους λέγοντος αὐτό. οὕτω γὰρ καὶ αἱ διδασκαλῆαι φέρουσι, τελευτήσαντος Εὐριπίδου τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεδιδάχεναι ὁμώνυμον ἐν ἄσπει Ἰριγένειαν 46
τὴν ἐν Αὐλίδι, Ἄλκμαίωνα, Βάκχας.)

71. αὐτοῦ γὰρ τοῦ Διονύσου ἐστὶν ὁ ἀγών.

72. (οἱ μὲν γὰρ οὐκ ἔτ' εἰσιν : Εὐριπίδου ἐξ Οἰνέως 50
σὺ δ' ὦδ' ἔρημος θυμῶν ἀπόλλουσαι·
οἱ μὲν γὰρ οὐκ ἔτ' εἰσιν, οἱ δ' ὄντες κακοί.)

73. (τί δ' οὐκ Ἰοφῶν : Υἱὸς Σοφοκλέους ὁ Ἰοφῶν. 55
ἠγωνίσαστο δὲ καὶ ἐνίκησε λαμπρῶς ἐπὶ ζῶντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. διὸ ἀμφιβάλλει μήποτε τοῦ Σοφοκλέους εἶη εἰρηκῶς τραγωδῖαν.)

78. ἐπαινέσας αὐτὸν ὁ Ἀριστοφάνης ὅτι τοῦτο καὶ μόνον ἐστὶ λοιπὸν ἀγαθὸν, προσελθὼν ἔψεξεν αὐτόν. V. [ὅπως ἔχει : Ἐίτε αὐτοῦ δηλονότι τὰ ποιήματα εἴτε τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Σοφοκλέους. τοιαύτη γὰρ περὶ αὐτοῦ τὸς πολλοὺς δόξα κατεῖχε.] (πρότερον δὲ, τῇ ἡλικίᾳ, ἢ τιμιώτερον.)

79. οὐ, πρὶν γ' ἂν Ἰοφῶντα : Κωμωδεῖται γὰρ ὁ Ἰοφῶν ὁ υἱὸς Σοφοκλέους ὡς τὰ τοῦ πατρὸς λέγων ποιήματα. (Ἄλλως. οὐ μόνον ἐπὶ τῶ ταῖς τοῦ πατρὸς τραγωδίας ἐπιγράφεσθαι κωμωδεῖται, ἀλλ' ἐπὶ τῶ καὶ ψυχρὸς καὶ μαλακὸς εἶναι.) — Νικιστράτης δὲ υἱὸς ἦν. φασὶ δὲ ὅτι καὶ Ἀρίστων τοῦ Σοφοκλέους νόθος υἱὸς ἐγεγονέει ἐκ τινος Θεωρίδος Σικωνίας. V. τὸ δὲ κωδωνίσω ἀντὶ τοῦ δοκιμάσω, ὅτι τινὰ τῶν ὀρνέων δοκιμάζονται τῶ τοῦ κώδωνος ψόφῳ. (καὶ τοὺς ἵππους οὕτως ἐδοκιμάζον κώδωνσιν εἰ φοροδεῖς εἶεν, καὶ τοὺς ὄρνυα. αἱ γὰρ ὑπομένοντες τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος ἐπιτηδείως ἔχουσι πρὸς μάχην. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν σαθρῶν, ἐπεὶ οὕτω δοκιμάζουσι διακροῦντες. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν φυλακῶν. βέλτιον δὲ τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν ἀγγείων. τὰ δὲ ἄλλα ἐσχεδιάσται. Ἄλλως. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἵππων τῶν κώδων δοκιμαζομένων εἰ θόρυβον ὑπομένειν θῶνανται. Δημήτριος δὲ προσλαμβάνει καὶ ὅτι κατὰ τὰς φυλακὰς εἰ ἐγρηγόρασι κώδωνσιν διεσήμενον, ὅπως ἂν φθέγγονται.)

79. κωδωνίσω : Δοκιμάσω, ἐκ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων. C. διακροῦζω. D. δοκιμάσω, ἐξετάσω. *Vicf.*

82. εὐκόλος : Ἀπλοῖκος καὶ ἐλευθέριος. τοιοῦτος δὲ ὁ Σοφοκλῆς. — μαλακογῶμων. Θ. *Vicf.*

83. Ἀγάθων δὲ : Οὔτος τραγωδίας ποιητῆς (Ἀθηναῖος, υἱὸς Τισαμενοῦ). κωμωδεῖται δὲ εἰς θηλύτητα. (ἦν δὲ καὶ κωμωδοποιὸς τοῦ Σωκρατικοῦ διδασκαλείου.)

84. ποθεινὸς τοῖς φίλοις : Γράφεται δεξιός. φίλοις δὲ ἀντὶ τοῦ τοῖς σοφοῖς. οὗτος δὲ ἀγαθὸς ἦν τὸν τρόπον καὶ τὴν τράπεζαν λαμπρὸς. καὶ φασὶν ὅτι τὸ Πλάτωνος συμπόσιον ἐν ἐστίασει αὐτοῦ γέγραπται, πολλῶν ἅμα φιλοσόφων παρ' αὐτῶ καταχθέντων.)

86. ἐξ μακάρων εὐωχίαν : Ἡ ὡς περὶ τετελευτηκότος λέγει, ὡσανεῖ εἶπε τὰς μακάρων νήσους· ἢ ὅτι Ἀρχελάῳ τῷ βασιλεῖ μέχρι τῆς τελευταίας μετὰ ἄλλων πολλῶν συνῆν ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ μακάρων εὐωχίαν ἔφη τὴν ἐν τοῖς βασιλείοις διατριβήν. [τοῦτο δὲ παρ' ὑπόνοιαν.]

88. Ξενοκλῆς : Υἱὸς Καρκίνου, δε κωμωδεῖται ὡς ἄξεστος ἐν τῇ ποιήσει (καὶ ἀλληγορικός). ἀδελφοὶ δὲ αὐτοῦ Ξενοκλείτος, Ξενοτίμος, Ἀθτις. (εἰσὶ δὲ, ὡς φασὶ, δύο Ξενοκλείς τραγωδοὶ γεγονότες. τρίτος δὲ ἐστὶ τούτοις δμῶνυμος, πολιτικός, φαύλου μὲν πατρὸς, τῶν δὲ δῆμων Χολαργεύς.)

87. Πυθαγγέλος δὲ : Τραγωδίας ποιητῆς μοχθηρὸς καὶ ἀσημος. ὁ Ξανθίας δὲ ὑπομνησθεὶς τῆς Πυθαγγέλου φωνῆς φησὶν ὅτι οὐ φροντίζετε μου Πυθαγγέλου καὶ ταῦτα (φροντίζοντες καὶ) μνημονεύοντες. (καλῶς δὲ καὶ πικρῶς εἰδείξεν ὡς δοῦλος τὸ προκειμένον.)

91. (λαλίστερα : Πολυλογώτερα. εἰς τοῦτο γὰρ Εὐριπίδης ἐκακίζετο.) πλεῖν ἢ σταδίω : πλεόν ἢ σταδίω Εὐριπίδου φλυαρότερα. R. V. τοῦτο δὲ ὡς ἐπὶ δρόμου, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνθηαίᾳ λέγομεν. V. ἀντὶ τοῦ λάλοι καὶ πιθανολόγοι. R. V.

92. ἐπιφυλλίδες : Κυρίως δὲ ἐπιφυλλίδες· οὕτω λέγεται τὰ βοτρυδία τὰ μετὰ τὸ πατεῖσθαι τῶν στεμφύλων ἐξερχόμενα. ταῦτα δὲ οὐ χρήσιμα. Ἄλλως. V. τὰ ἐπιχειμένα τοῖς μεγάλοις βότρυσι βοτρυδία. (Καλλίστρατος δὲ, τὰ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ μικρά.) κέλχηται δὲ οὕτως, διὰ τὸ τοῖς φύλλοις καλύπτεσθαι. (ἢ τὰ πρὸς αὐτοῖς τοῖς φύλλοις. Ἄλλως. ἐπιφυλλίδες εἰσὶ τὰ ἐν τοῖς βότρυσιν ἐν ἀρχῇ περιττώματα. οἱ δὲ φασὶ τὰ ἐν κορυφαῖς τῶν κλημάτων. ταῦτα γὰρ οὐχ ὑποκάτω τῶν φύλλων, ὡς οἱ βότρυες, ἀλλ' ἑπάνω φύονται. δέικνυσι δὲ ἐντεῦθεν ὡς οὐδὲν περὶ λόγους εἰς.)

93. χελιδόνων μουσεῖα : Παρὰ τὰ ἐν Ἀλκιμήνῃ Εὐριπίδου

πολὺς δ' ἀνείργε κισσὸς, εὐφνῆς κλάδος, χελιδόνων μουσεῖον.

ἀντὶ τοῦ βάρβαρον καὶ ἀσύνητα. καὶ γὰρ ἡ χελιδὼν ἐπὶ τῶν βαρβάρων καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς [880] « οὐ περιδρέμεται Θρηϊκία χελιδῶν. — » τὸ χελιδόνων μουσεῖα παροιμία ἐπὶ τῶν πολυλόγων καὶ ἐπαχθῶν ταττομένη. τοιοῦτον γὰρ τὸ τῶν χελιδόνων γένος, πλεόν διὰ τὸ πολὺ τῆς ὠδῆς ἀνιῶν τοὺς ἀκούοντας ἢ διὰ τὸ μέλος εὐφραῖνον. καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς « οὐ περιδρέμεται Θρηϊκία χελιδῶν. » Θ. a m. rec.

94. [Ἐ φροῦδα : Ἀφανῆ ὑπὸ τῆς χαρᾶς.

ἦν μόνον : Ἥγου, εἶπερ ἅπας τοὺς περισσώτας ἐπαινέτας σχοιῖεν τῶν δραμάτων.]

95. [προσουρήσαντα : Εὐθυδρομήσαντα, εὐδοκιμήσαντα ἐν τραγωδίᾳ δράματα ἐπαινεθέντα. — οὐρίζω, τὸ ἀπὸ τοῦ οὐρού ἀνέμου. οὐρῶ, τὸ ἀπὸ τοῦ οὐρού, τοῦ ἐκκρινομένου υγροῦ. προσουρήσαντα οὖν, τὸ βραχύν 35 τινὰ χρόνον διατριβήσαντα, καὶ τῶν αὐτῶν λήρων ἐκχέαντα τῇ τραγωδίᾳ. C.]

96. γόνιμον δὲ ποιητὴν : Ἀντὶ τοῦ φυσικόν τινα καὶ μὴ βεβιασμένον. ἢ γεννητικόν.

99. παρακεινδυνευμένον : Ἀντὶ τοῦ ὑψηλὸν, βλάσφημον, (καὶ ὀγκῶδες.) [παράδοξον, ἀσύνηθες.]

100. αἰθέρω Διὸς : Εὐριπίδου ἐκ Μελανίπτης

δμνυμ δ' ἱρὸν αἰθέρ', οἰκησιν Διός.

τὸ δὲ χρόνου πόδα ἐστὶν ἐξ Ἀλεξάνδρου « καὶ χρόνου « προῦβαινε πούς. »

102. γλῶτταν δ' ἐπιωρκήσασαν : Παρὰ τὰ ἐξ Ἴππολύτου Εὐριπίδου [812]

ἡ γλῶσσ' ὁμόμοχ', ἢ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

103. σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει : Ἀντὶ τοῦ σοῖ Ἀττικῶς. (σημειωτέον δὲ ὅτι οἱ Ἀττικοὶ κέχρηται τῷ τοιοῦτω σχηματισμῷ. ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Βαχχίαις [503] « καταφρονεῖ με καὶ Θήβας ὄδα. »)

- μάλα πλεῖν ἢ μαίνομαι : Οἱ μὲν βραχύνουσιν, ἵνα τοῦ ἑκθλιψις εἶναι δοκῆ, οἱ δὲ ἐκτείνουσι τὸ α, κρᾶσιν πιστεύοντες εἶναι τοῦ η καὶ τοῦ α βραχέος εἰς τὸ α μακρόν. V. [μᾶλλον ἢ μαίνομαι. οἱ μὲν, φασίν, ἐκτείνουσιν· οἱ δὲ συστέλλουσιν.] (μεταλαμβάνεται δὲ εἰς τὸ μὲν οὖν, ἢ οὐκ· ἀλλὰ καὶ μᾶλλον. ἢ γὰρ μὴ ἀπαγόρευσι παρὰ τοῦ παλαιοῦ ἀντὶ τῆς οὐ ἀρνήσεως παραλαμβάνεται. Ἄλλως. ἀλλὰ πλεόν ἢ μαίνομαι ἐπ' αὐτῶ· τούτέστιν, ὑπερβαλλόντως μοι ἀρέσκει.)
104. κόβαλα : Ἄντι τοῦ κακοῦργα καὶ ἀνελεύθερα. (Δίδυμος, κατεστωμυλμένα, ἀπατητικά. καὶ κακοβούλους, κοβάλους.)
106. (μὴ τὸν ἐμὸν οἶκει : Καὶ τοῦτο παρὰ τὸ ἐν Ἄνδρομάχῃ
108. καὶ μὴν ἀτεχνῶς γε : Ἄντι τοῦ ἀληθῶς ἢ ὄλως καὶ συνὼς, καὶ ἔστιν ὅλον ἀδόλω. τέχνας γὰρ ἔλεγον οἶονεῖ τούς ὄλους. [Hom. Od. Θ, 296 :] « ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ τεχνήεντες ἔχοντο. »
107. διειπνεῖν με διδάσκει : [Τοῦτο γὰρ ἐπίστασαι, ἐκείνο δ' οὐ.] ταῦτά με, φησί, διδάσκει, καὶ μὴ κρῖνε τραγῳδίας. ἔτι ἀδηφάγος δ' Ἡρακλῆς.
113. κρῖνας : [Γράφεται κρημονόως. ἐκτροπαί δὲ, ἐκνεύσεις τῶν ὁδῶν,] ἔπου τις ἐκτραπήναι δύναται. (διὰ τὸ ἐκτρέπεσθαι τῆς ὁδοῦ καὶ κρύπτεσθαι, ὅταν ταραχῇ τις γένηται τῶν νεκρῶν.) [Ἔσα δὲ οἱ ὁδοιποροῦντες ἐπάνω τῆς γῆς εὐρίσκουσι κατ' ὁδόν, ταῦτα καὶ αὐτὸς οἴομενος καὶ ὑπὸ γῆν εἶναι, ἔρωτ' ἀπερι τούτων.]
116. ἐπειδὴ βρυπαρὸς οὗτος ὁ τόπος· ἔπου δὲ βρυπαρία, κόρει εἰσίν. V.
116. ὁ Ἡρακλῆς πρὸς τὸν Ξανθίαν τὸ ὄ σχέλιε. R. ὁ Ἡρακλῆς ἀκούσας τοῦ Ξανθίου λέγοντος ἔτι περὶ ἐμοῦ οὐδεὶς λόγος, πρὸς αὐτὸν ποιεῖται τὸν λόγον ἔτι καὶ σὺ τολμήσεις καταβῆναι. V.
118. ἀντὶ τοῦ διὰ ποίας ὁδοῦ. V.
119. μήτε θερμὴν : Μήτε ἔπου ἔστι καῦμα μήτε δυσχείμερον ὁδὸν εἴπης.
121. θρανίου : Θράνου καὶ θρανάτια ταπεινά τινα διφριδία καὶ ὑποπόδια λέγονται· καὶ ἡ παρὰ τῶ ποιητῆ θρήνυς· ἐφ' ἧν ἰστάμενοι οἱ ἀπαργόμενοι ἀρτῶσιν ἑαυτούς, ἀπολακτίζοντες αὐτά. τοῦ δὲ κάλω ἢ εὐθεία ὁ κάλως.
122. πνιγρὰν λέγεις : Πρὸς τὸν πνιγμὸν τῆς ἀγχνόνης καὶ ὡσπερ ὁδοῦ καυματώδους. Ἄλλως. V. καυματώδη· ἅμα μὲν ἀντὶ τοῦ θερμῆν· πνιγεὺς γὰρ ἡ κάμινος· ἅμα δὲ ἔτι πνίγει τῶ χρώμῳ τὸ σχοινίον καὶ τὸ θρανίον.
123. σύντομος : Ὅτι οὐ μόνον ἐπίτομον λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ σύντομον. τετριμμένην δὲ, ἅμα μὲν ὡς ἐπὶ ὁδοῦ [κατημαξευμένης], ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὸ κώνειον διὰ θειᾶς τρίβεσθαι.
125. ψυγρὰν γε καὶ δυσχείμερον : (Καὶ ὡς ἐπὶ ὁδοῦ ψυγρᾶς, καὶ ἔτι κατὰ φύξιν φονεύει τὸ κώνειον.) [πήγνυσι δὲ, εἶπε, τάντικημία.] ἀπὸ τῶν ποδῶν γὰρ οὗτος ὁ θάνατος ἀργεται, πρώτους αὐτοὺς καταψύχων. [ὡς τοῦ ζωτικῆς αἵματος περὶ τὴν καρδίαν συστέλλομένου.]
127. κατάντη : Οὕτως Ἄττικοι ἀντὶ τοῦ κατωφερῆ. εὐκολώτεροι γὰρ καὶ ταχύτεροι αἱ ταιαυτὰ ὁδοί.
128. ὡς ὄντος γε μὴ βαδιστικοῦ, ἐμοῦ δηλονότι ταχέως βαδίζειν μὴ δυναμένου. V. δξύποδος ἐμοῦ. R.
131. ἀφιεμένην τὴν λαμπάδα : Τοὺς λαμπαδιστὰς 10 ἀγῶνας. λαμπαδοδρομαίαι δὲ γίνονται τρεῖς ἐν τῷ Κεραμειῷ, Ἀθηνᾶς, Ἡραίου, Προμηθεῖος. Κεραμεικὸς τόπος Ἀθήνησιν ἔπου συνετέλουσιν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ ἐνιαυτὸν λαμπαδοῦσιν ἀγῶνα. πρὸς δὲ τῷ τόπῳ τούτῳ πύργον τινὰ ὑπάρχον φασίν. ἐφ' ἧν συμβουλεύει αὐτὸν ἀναβάτῃ θεωρεῖν τὴν λαμπάδα, καὶ ὅταν οἱ πρῶτοι λαμπαδοῦσιν ἀφαιθῶσι, καὶ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πύργου ἀφείναι ἑαυτὸν κάτω.
133. εἶναι, τόθ' εἶναι : (Ἄντι τοῦ ἀφείναι τοὺς δρομῆς. τινὲς δὲ γράφουσιν εἴητε, ἀντὶ τοῦ ἀφείητε, οἱ 20 δρομῆς δηλονότι.) τοῦτο δὲ γνωριμώτερον ἔχει τὸν νοῦν, ἐπειδὴν οἱ θεώμενοι εἰπωσιν ἀφείητε, δηλονότι οἱ τρέχοντες, καὶ σὺ σαυτὸν. (γράφεται δὲ ἐν πολλοῖς εἶναι, ἀντὶ τοῦ εἴητε. μήποτε τὸ δεύτερον εἶναι, τὸ ἐξ καὶ σὺ σαυτὸν, ἀμαρτανόμενον τοῦ προτέρου. λέγοι δ' ἂν τις καὶ 25 τοῦτο λόγον ἔχειν· ὡς τῶν θεωμένων ἐπιπελευσόντων τῷ τὸ σημεῖον ἀφίεντι κατὰ τὸ ἀρχαῖον σχῆμα, οὕτως εἶναι). [Ἄλλως. ἔτι ἐν τῇ ἀφείσει τῆς λαμπάδος σημεῖον ἦν τοῖς μέλλουσι δραμεῖν, ὡς δεῖ τοῦ δρόμου καταρῆσθαι. ἦν δὲ τοῦτο πρὸ τοῦ εὐρεθῆναι παρὰ Τυρσῶν τῆν σάλπιγγα. — εἶναι, τόθ' εἶναι : Τὸ εἶναι σημαίνει καὶ τὸ κορευσθῆναι, ὡς ἐν τῷ « ἐξ ἔρον ἔντο, » καὶ ἔστι δασυόμενον ὡς ἀπὸ τοῦ ἰω καὶ ἔημι τὸ πληρῶ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀφείναι καὶ πέμψαι, καὶ τοῦτο δασυόμενον ὁμοίον ὡς ἐνταῦθα. κανονίζεται δὲ 35 οὕτως· ἔημι τὸ πέμπω, ὁ μέλλων ἦσω, ὁ β' ἀόριστος ἦν, ἡ μετοχὴ εἶς, ἔντος, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον εἶναι. Vict.
134. ἀλλ' ἀπολείπει· ἂν ἐγκεφάλου : (Καὶ γὰρ ὁ ἐγκέφαλος τῶν ἀνθρώπων ἔχει ὑφ' ἑαυτὸν ἰμένας εὐκατάς τοῖς τῆς συκῆς φύλλοις. Ἄλλως.) Ἀρίσταρχος, πρὸς τὸ σχῆμα, φησί, τοῦ ἐγκεφάλου. ἔστι γὰρ ὡσπερ δύο θρία συγκείμενα. θρία δὲ, τὰ τῆς συκῆς φύλλα, καὶ τὰ θρία δὲ οὕτως σκευάζεται. λέγεται δὲ ἀπὸ τοῦ κατελιεῖσθαι τοῖς τῆς συκῆς φύλλοις. ἢ δὲ σκευασία 40 ἔστι, στέαρ, μέλι, ψά, σεμίδαλις. εἰώθασιν δὲ καὶ τὸν ἐγκέφαλον ὅπερ κατελιέσαντες τοῖς τῆς συκῆς φύλλοις, ἢ μετὰ τῆς ἄλλης τοῦ θρίου κατασκευάζει, ἢ καὶ μόνον, πρὸς δ καὶ παρέθηκε τὸ θρίον.
138. εὐβυσσος : Ὅτι οὐδὲ βυθὸς χωρῆσαι δύναται. 60 Ἰωνες δὲ τὸν βυθὸν βυσσόν φασι.
139. τυννοῦτρί σε : Συνάγων τοὺς δακτύλους φησὶν ἀντὶ τοῦ μικρῶ. ὁμοίως δὲ καὶ τυτθόν, τὸ νήπιον, ἀντὶ τοῦ τιτθόν τὸ ἔτι παρὰ τοῖς τιτθίοις καθεστηκός. φοβεῖ

δὲ αὐτὸν, ἐπίτηδες σμικρύνων τὸ πλοῖον. — τύννος τὸ μικρὸν, ὁμοίως καὶ τυτθόν. R.

140. δὴ ὄβωλῳ μισθὸν λαβών : Οὐχ ὡς τοῦτο λαμβάνοντος, ἀλλὰ πρὸς τὸν δικαστικὸν μισθὸν, ὅτι δύο ὄβωλῳ ἦν. ἅμα δὲ διὰ τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τοῦ στόματος βάλλουσι δύο ὄβωλους, καὶ ὅτι τὸ δικαστικὸν μισθᾶριον δύο ὄβωλοι ἦσαν. ἐπιφέρει γοῦν

ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τῶ δὴ ὄβωλῳ.

141. ἦν δὲ καὶ τριώβολον, τοῦτο τῶν στρατηγῶν κολακείας χάριν προστιθέντων. ἐπὶ δὲ Ἀριστοφάνους καὶ δραχμὴν ἦν λαβεῖν.

141. ἀντὶ τοῦ μεγάλῃν δύναμιν ἔχουσιν. R.

142. Θησεὺς ἤγαγε : Ὅτε κατῆλθε μετὰ Πειρθοῦ [εἰς Αἰδωνέα, ἀρπάσαι βουλομένου τὴν κόρην τῆς Δήμητρος Περασεφόνῃ. ἢ διὰ τὸ θητεύειν τὸν Χάρωνα διαπορθεύοντα.]

144. μή μ' ἐκπληττε : Μή μ' εἰς ἐκπληξιν καὶ φόβον ἔμβωλα· οὐ γὰρ μ' ἀποστήσεις τῆς δρῆτῆς. C. διαιμάτου : Ἐκφόβει. Vict.

146. καὶ σκῶρ δει νῶν : Ὅτι τινὲς φασὶ τῷ σκῶρ πρῶτον κεχρησθαι Στρατῆτιν ἐν Ἀταλάντῃ δράματι· ψεύδος δὲ, πολλῶν γὰρ ὑστερον τῶν Βατραχίων δεδιδασκται ἢ Ἀταλάντῃ Στρατῆτιδος. — νῶν δὲ ἀντὶ τοῦ

ρέον, νῶν νῶν. σκῶρ δὲ ἀποπάτημα, χέσμα. κειμένους δὲ ἀντὶ τοῦ κολαζόμενους. R. V. νῶν : Πέον. C. νάνο D. σκῶρ : Κότρον. Vict.

149. ἠλοίσεν : Ἐτυψεν. R. Br., Vict. ἐφαρύτσεων. ἢ γεραιὰν γνάθον ἔκρουσε. V.

151. ἢ Μορσίμου : Τραγωδίας ποιητῆς ὑπόψυχρος. (ἔστι δὲ Φιλοκλέους υἱός. ἦν δὲ ὀφθαλμῶν ἰατρός ἀγαθός. ἦν δὲ καὶ σμικρός. υἱὸν δὲ ἔσχεν Ἀστυδάμαντα.) — ἀντὶ τοῦ θανάσιμόν τινα λόγον ἔγραψεν, οἷα νῦν πολλὰ γίνονται τοῖς φαρμακοῖς. V.

153. τὴν Κινησίου : Κινησίας διθυραμβοποιός δὲ ἐποίησε πυρρήχην. ἢ ὅτι ἐν τοῖς χοροῖς πολλῇ κινήσει ἐχρητο. (τινὲς δὲ οὐ γράφουσι τὸν, νῆ τοὺς θεοὺς, στίχον, ἀλλ' ἀφαιροῦσιν αὐτὸν καὶ τὸν ἐξῆς οὕτω γράφουσιν ἢ πυρρήχην τις ἔμαθε τὴν Κινησίου.

154. διὸ καὶ Ἀριστοφάνης παρατίθει τὸ ἀντίσκιμα καὶ τὸ σίγμα. Ἄλλως. ὁ Κινησίας ἐπραγματεύσατο κατὰ τῶν κωμικῶν, [ὡς εἶεν ἀχορήγητοι. ἦν δὲ καὶ τὸ σῆμα ὀκνηρὸς καὶ κατεσκελετευκός. δοκεῖ δὲ καὶ] κατησχνημονήκεναι τοῦ τῆς Ἐκάτης ἀγάματος. διὸ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς [366] φησιν

ἢ κατατιλῆ τῶν ἑκαταίων, κυκλίσει χοροῖσιν ὑπάδων.

ἦν δὲ Θηβαίος, μελοποιός κακίστος, δὲ ἐν τοῖς χοροῖς ἐχρητο πολλῇ κινήσει.)

156. τοὺς τόπους τῶν μυρρίνων. R. μυρρίνων ὁ τόπος τῶν μυρρίνων. V. τόπος μαστούς μυρρινῶν. Θ.

158. οἱ μεμυημένοι : [Ἄλογος γὰρ ἐκράτει παρ' Ἀθηναίους ὡς ὁ τὰ μυστήρια διδάχθει μετὰ τὴν ἐνθένδε τελευταίην θέας ἠξιοῦτο τιμῆς. διὸ καὶ πάντες πρὸς τὴν

μῆσιν ἔσπευδον.] — οἱ εἰδότες τὰ μυστήρια. R. οἱ τὰ μυστήρια διδάχθεντες. Θ.

159. ὄνος ἄγων μυστήρια : Τοῖς μυστηρίοις ἐξ ἄστεως εἰς Ἐλευσίνα διὰ τῶν ὄνων φέρουσι τὰ εἰς τὴν χρεῖαν· ὅθεν ἢ παρομεία, διὰ τὸ κακοπαθεῖν μάλιστα τοὺς ὄνους ἀχοφοροῦντας. ὡς ἂν οὖν ὁμοίον τι πάσχων διὰ τὸ πιέζεσθαι τῷ ἐπιχειμῆνυ ἀχθει, τὴν παρομείαν μίγνυσιν.

160. (ἀτὰρ οὐ καθέξω : Ἄμα τῷ λόγῳ ῥίπτει τὰ σκευή, ἵνα ὑστερον φαίνηται γελοιότερος, κελεύόμενος ἴσθαι τὰ σκευή, λέγει γοῦν, πρὶν καὶ καταθέσθαι, εἰπόντος, οὐ δὲ τὰ στρώματα αὐθις λάμβανε.)

165. τῷ Ξανθίᾳ φησιν ὁ Διόνυσος. V.

168. τῶν νεκρῶν δηλονότι τῶν ἐπὶ τὸ ἀπελθεῖν μελώντων εἰς τὸν Ἄδην. V. ἐκ τοῦ κόσμου πρὸς τὸν Ἄδην, ἢ τῶν ἐκφερομένων τῆς πόλεως, ἀφ' οὗ καὶ ἐκφορὰ, ἐπὶ τὸν Ἄδην, ὁ κοινῶς ἐξόδιον λέγεται. Θ.

169. ἐὰν δὲ μῆδῳ : Ἀντὶ τοῦ, ἐὰν δὲ μὴ εὖρω. γράφεται καὶ ἔχω, ἤγουν, ἐὰν μὴ ἔχω ἀργύριον· ἵνα λείπῃ τὸ ἀργύριον.

171. πρὸς τὸν βασταζόμενον νεκρόν. R. V.

173. πόσ' ἄττα : Ἀντὶ τοῦ, πόσα σκευή ἔχετε. γελοιῶς δὲ ὁ βασταζόμενός φησιν, ἀσθενῶς δὲ ἔρει. ἢ δραχμὴ δὲ, ἐξ ὄβωλῶν. δώδεκα οὖν ὄβωλους αἰτεῖ.

174. (ὑπάγεθ' ὑμεῖς : Ἀντὶ τοῦ ἀναχωρεῖτε. ἀποστρέφεται δὲ αὐτοὺς ὁ νεκρός, μὴ βουλόμενος σκευηφορεῖν, διὰ τὸ ἐλάχιστον εἶναι τὸν μισθόν. τὸ δὲ, ὑπάγετε ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ, ὁ νεκρός φησὶ πρὸς τοὺς νεκροφόρους.)

175. ἐὰν ξυμῶ τί σοι : Ἐὰν ξυμῶ σοι ἀντὶ τοῦ ἵνα ξυμφωνήσω σοί τι. (ἔλεγον δὲ τὸ ἵνα ἀντὶ τοῦ ἐάν. 30 καὶ Ὀμηρος [II. H, 383] « ἵνα μὴ ῥέζομεν ὧδε. »)

177. ἐννε' ὄβωλους : Ἀντὶ τοῦ μίαν ἡμισυ δραχμῆν· ἢ γὰρ δραχμὴ ἐξ ὄβωλοι. R. Θ. μίαν ἡμισυ δραχμῆν δίδωσιν ὁ Διόνυσος. V. ἀναβίωῃν νῦν : (Ὁχλούμενος ὑπ' αὐτῶν τοῦτο λέγει. ἐν ἤθει δὲ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἡμῖν οἷον ἀπολομένην. οἱ δὲ, ὅτι χαλεπὸν ἦν τότε τὸ ζῆν, ὥστε ἀμεινον εἶναι τὸ τεθνάναι. εἰς κατάραν οὖν λαμβάνει τὸ ἀναζῆσαι ἐν Ἀθηναίους. κατηγορίαν δὲ ἔχει οὐ τὴν τυχοῦσαν. Ἄλλως. ἐν ἤθει, ἐπεὶ ἀπλῶς ὁ) ἀνθρώπινος βίος μοχθηρός. ἢ ὅτι τότε Ἀθηναίων δυστυχούντων οἱ ἀπαλλόμενοι ἐμακαρίζοντο.

178. ἀντὶ τοῦ βασταζῶ. V. ἐγὼ βασταζῶ. R.

180. ὡπ, παραβαλοῦ : Ἐλατικὸν ἐπίφθεγμα τὸ ὡπ. τὸ δὲ παραβαλοῦ ἀντὶ τοῦ ὀρμισσον τῆ γῆ τὴν ναῦν. ἐν τῇ νηὶ γὰρ ὁ Χάρων λέγει. — πλησίασον τὸ ἄσκαφος τῷ λιμένι. Br.

181. (τοῦτο λίμνη νῆ Δία : Τοῦτο οἱ μὲν φασὶ τὸν Διόνυσον λέγειν, οἱ δὲ τὸν Ξανθίαν. ἐναυθα δὲ τοῦ πλοίου ὀφθέντος ἠλλοιωσάσαι χρὴ τὴν σκηνὴν καὶ εἶναι κατὰ τὴν Ἀχαιουσίαν λίμνην τὸν τόπον ἐπὶ τοῦ λογιεῖου, ὡ ἢ ἐπὶ τῆς ὀρχήστρας, μηδέπω δὲ ἐν Ἄδου.)

184. χαῖρ' ὦ Χάρων : Δημήτριός φησιν Ἀχαιοῦ δλον εἶναι ἐκ τοῦ Αἰθωνος. λέγουσι δ' αὐτὸ οἱ σάτυροι, Χαῖρ' ὦ Χάρων χαῖρ' ὦ Χάρων χαῖρ' ὦ Χάρων.

ἢ που σφόδρα θυμοῖ. Ἄλλως. πιθανόν ὑπονοεῖν τρεῖς τοῦτο λέγοντας, ἀσπαζομένους τὸν Χάρωνα, Διώνυσον, Ξανθίαν καὶ τὸν νεκρὸν. δεῖ γὰρ ὑπονοῆσαι βούλεσθαι καὶ αὐτὸν συνεμβαίνειν αὐτοῖς.

185. [τίς εἰς ἀναπαύλας : Εἰς ἀναπαύσεις γὰρ ἐκ κοσμικῶν ὀχλήσεων χωροῦσιν οἱ μεθιστάμενοι.]

186. τίς εἰς τὸ Λήθης πεδίον : Τοῦτο κηρύσσει ὁ Χάρων. ὡς τόπους δὲ καταλέγει. ἐκ δὲ τοῦ δευτέρου τὸ ἀδύνατον τῶν καθ' Ἄδου δηλοῖ, τοῦ (ἢς ὄνου πόκας ἀντὶ τοῦ) ἢ εἰς ὄνου πόκας. ἀδύνατον γὰρ πόκας ἀποκείρασθαι τῶν ὄνων. φαίνεται δὲ καὶ παροιμιῶδες ἦδη εἶναι. τὸ δὲ Λήθης πεδίον, Δίδυμός φησι, χωρίον ἐν Ἄδου διατετύπωκεν (οὕτω λεγόμενον, ὡς καὶ τὸν Αὐαίνου λίθον ἐπλάσεν ἀπὸ τοῦ τούτος νεκρῶς αὐαίνεσθαι καὶ ἀλίθαντας εἶναι. ὄνου δὲ πόκας τὸ ἀχρηστον οὐδὲ γὰρ αἱ τοῦ ὄνου πόκας χρησιμεύουσιν. ἡ παροιμία δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων, ἐν ᾧ τρόπῳ φαιμέν καὶ τὸ χύτραν ποικίλλεις, καὶ κόπρον ἀναθυμῆξ. ἀνήνυτα δὲ καὶ τὰ ἐν Ἄδου. διὰ τοῦτο οὖν ὄνου πόκας ἀνέπλάσσε ποιητικῶς.) — ἢ ἔς ὄνου πόκας : Εἰς τὸ μηδέν. *Vicf.*

187. ἢ ἔς Κερβερίου : (Τινὲς καὶ παρ' Ὀμήρῳ [Od. A, 14] γράφουσιν « ἐνθάδ' ἐκ Κερβερίου » ἀντὶ τοῦ Κιμμερίων· ἢ μάλλον τοὺς Κιμμερίου φασί. παίζει δὲ παρὰ τὸν Κέρβερον. — ὄνομα τόπου κηρύσσει ὁ Χάρων. Κερβερίου δὲ τοὺς Κιμμερίου λέγει. R. περαιωθῆναι μὲν ἐκεῖ οὐκ ἔστι, κατάβασις δὲ εἰς Ἄδου ἐκεῖ, ὡς μυθεύεται. V.

188. σχῆσιν : Ὀρμίσειν. V. Ἐλλιμένεισιν. E.

189. [ἔς κόρακας : Παίζει ἐνταῦθα εἰπὼν ἐς κόρακας. Ἀθήνησι γὰρ τόπος ἦν οὕτω καλούμενος, οὐχὶ ἐν Ἄδου. ἢ τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἐκεῖσε ριπτόμενοι εἰς ἀπώλειαν ἤρχοντο.]

καὶ μὰ Δία σοῦ γ' εἵνεκα : Παρόσον οὕτως οἱ αὐτὰι εἰώθασιν λέγειν χαριζόμενοι τῷ ἐπιβάτῃ.

191. εἰ μὴ νεναυμάχηκε : (Τὴν περὶ Ἀργινοῦσαν φησὶ ναυμαχίαν. ἦσαν γὰρ οἱ δούλοι τότε ναυμαχίσαντες, περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἢ περὶ τῶν ἰδίων κρεῶν, τουτέστι σωματίων. φησὶν οὖν, οἷον οὐ περὶ χρημάτων καὶ πατρίδος, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἰδίου σώματος. κρέας γὰρ τὸ

σῶμα. φέρεται δὲ καὶ ἄλλη γραφή· τὴν περὶ τῶν νεκρῶν. εἴη δ' ἂν λέγων περὶ τῆς ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχίας, ἐν ἣ ἐνίκων μὲν οἱ Ἀθηναῖοι, τοὺς νεκροὺς δὲ ἐκωλύθησαν ἀνελεῖσθαι ὑπὸ χειμῶνος. ἐξ οὗ καὶ τῶν δέκα στρατηγῶν ἀπώλοντο καταδικασθέντες οἱ ὑπομει-

ναντες ἔξ. ἐπεὶ οὖν συνεναυμάχων καὶ οἱ δούλοι, τοιοῦτό τι λέγει, δούλον οὐκ ἄγω, εἰ μὴ ἀνήρηται τοὺς ἐκ τῆς θαλάσσης νεκροὺς. οὐκ ἔχει δὲ νοῦν τὸ λεγόμενον. ναυμαχίας γὰρ οὐδεμιᾶς ἔδει πρὸς τὴν ἀναίρεσιν. χειμῶν δὲ ἐκωλύθησαν. Ἄλλως. διὰ τί τὸν δούλον μόνον

ἀπελαύνει, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῶν ἐλευθέρων εἴ τις μὴ ἀνήρηται τοὺς νεκροὺς; παρήσει γὰρ τὸν Διώνυσον. ἢ εἴη ἂν λέγων νεκροὺς τοὺς Ἀθηναίους, διὰ τὸ ἐσχάτως τότε πράττειν. Ἄλλως.) διάφοροι αἱ γραφαί· οἱ μὲν γὰρ κρεῶν, ὡς Ἀρίσταρχος φησὶν ἐπὶ τῶν σωματίων λαμ-

βάνεσθαι πολλάκις, καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Χρῶστῃ

τοιούτος ὧν ἄρξει τοῦδε τοῦ κρέως.

ἐνθάδε οὖν εἰ μὴ νεναυμάχηκε περὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἑαυτοῦ· ὡς ποτὲ τῶν Ἀθηναίων ἐν περιστάσει γενομένων καὶ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἀγωνιζομένων, προσλαβεῖν τοὺς δούλους καὶ ὑστερον ἐλευθερίας ἀξιώσαι. ἕτεροι δὲ φασὶν αἰνίττεσθαι τὴν περὶ Ἀργινοῦσαν ναυμαχίαν, ἣν διὰ τοὺς νεκροὺς ἠγωνίσαντο, τὴν δευτέραν γραφὴν αἰρούμενοι. — τὴν περὶ τῶν κρεῶν : Τῶν νεκρῶν σωματίων. D.

193. (οὐκοῦν περιθρῆξει : Περικυκλεύσεις. ὁ Χάρων πρὸς τὸν δούλον. ἀντὶ τοῦ οὐ λαμβάνω σε.) [ἀντὶ δὲ τοῦ τρέχων, γράφεται καὶ κύκλω.]

194. παρὰ τὸν Αὐαίνου λίθον : Παρὰ τὸ αὐοὺς τοὺς νεκροὺς εἶναι, ὡς ὄντος τινὸς ἐν Ἄδου οὕτως λεγομένου λίθου. (φασὶ δὲ αὐαίνου λίθον τινὰ λέγεσθαι Ἀθήνησι, παρ' ὃν οικείως ἀπὸ τοῦ αὐαίνου παρήχθη, ἐπειδὴ οἱ πολλὸν χρόνον περιμέναντές τινας εἰώθασιν λέγειν, αὐος γέγονα περιμένων. εἶκοι δὲ θρυλούμενον τοῦτο ἦδη. Ἄλλως. τοῦτο ἀναπλάττει ἀπὸ τοῦ τούτος νεκροὺς ζηρούς εἶναι καὶ ἀλίθαντας. ἀμφίβολον δὲ, πότερον ἀπὸ τῆς εἰς ας εὐθείας, ἢ ἀπὸ τῆς εἰς ης. Ἄλλως. τὸ μὲν φαινόμενον λίθος ἦν Αὐαίνου καλούμενος, τὸ δ' ἀληθές οὕτως ἔχει· παρὰ τὸν λίθον αὐαίνου καὶ ζηραίνου. ἢ ὅπου ζηραίνονται οἱ νεκροί.)

196. τῷ ξυνέτυχον : Ἀντὶ τοῦ, τίνι οἰωνῷ συνέτυχον ἐκ τῆς οἰκίας ἰών; δύναται δὲ τοῦτο καὶ ὁ Διώνυσος καὶ ὁ Ξανθίας λέγειν. — ξυνέτυχον : Συνήτησα. ἐξίω· Τῆς οἰκίας. *Vicf.*

197. (κάθιζ' ἐπὶ κώπην : Τοῦτο ἀκούσας ὁ Διώνυσος ἐπάνω τῆς κώπης ἐκάθισε.) — κάθιζ' ἐπὶ κώπην : Ἦγουν ἐπὶ τῷ μεταχειρίζεσθαι ταύτην· ὁ δὲ παρανοήσας ἐπάνω ταύτης ἐκάθισεν. C. ὁ μὲν Χάρων, κάθιζε ἐπὶ κώπην, εἴρηκε τοῖς ἐν τῷ σκάφει, ὥστε μεταχειρίζεσθαι ταύτην καὶ κωπηλατεῖν. ὁ δὲ Διώνυσος παρανοήσας ἐκάθισεν ἐπάνω τῆς κώπης· διὸ καὶ ἐπιπλήττεται παρὰ τοῦ Χάρωνος. *Vicf.*

199. τοπικὸν τὸ οὗ. R.

200. γάστρων : Γαστριμαργε. (εἰσάγουσι γὰρ τὸν Διώνυσον προγάστορα καὶ οἰδαλέον ἀπὸ τῆς ἀργίας καὶ οἰνοφλυγίας.)

202. πρὸς τὰ βρέματα ἀντιβάς. R. V. μὴ φλυαρήσης ἔχων : Καὶ Πλάτων Εὐθυδήμῳ [p. 224, E] « ὅτι ἔχων « φλυαρεῖς, καὶ ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος. » Junf. ἔχων : Περὶσσόν. C.

203. ὁ κατὰ ἀντὶ τοῦ καὶ. R. V.

204. ἀθαλάττωτος : (Θέλει εἰπεῖν,) μὴ ὧν ναυτικός. (ἀθαλάττωτος δὲ καὶ ἀσαλαμίνιος ταυτὸν ἔστιν. Ἄλλως. ἢ διὰ τὴν περὶ Σαλαμίνα ναυμαχίαν, ἣ ὅτι ἡ μὲν ἑτέρα τῶν ὑπηρετιδῶν νεῶν Σαλαμίνια ἐκαλεῖτο, ἡ δ' ἑτέρα Πάραλος.) — ἀπὸ τῆς νεῶς ἡ ὀνομασία. R. ἀμέτοχος θαλάττης. μὴ ναυμαχίσας περὶ Σαλαμίνα. τὰ κατὰ Ξέρξου δὲ οἶμαι. Θ.

208. [ὠπ, ὄπ, ὠπ, ὄπ : Εἰσθεσις μέλους χοροῦ
 μονοστροφική· ἤς προτίθεται τὸ τοιοῦτον κῶλον δακτυ-
 λικὸν ὃν δίμετρον ἀκατάληκτον. κατὰ γὰρ μονοποδία
 μετρεῖται τὰ δακτυλικά. τὰ δὲ τὸ χορὸν κῶλὰ εἰσι
 5 δυοκαίδεκα, ὧν τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον τροχαϊκὰ
 ἐφθημιμερῆ, τὸν πρῶτον ἔχοντα πόδα τρίβραχυν ἤτοι
 χορεῖον. εἰ δὲ βούλει, παϊωνικὰ δίμετρον ἀκατάληκτα,
 ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ διαίμβου. καὶ ἐξῆς δύο χο-
 ριαμικὰ δίμετρα καταληκτικά, ἤτοι ἐφθημιμερῆ. τὸ
 10 πέμπτον τρίμετρον καταληκτικόν. τὸ ἕκτον μονόμε-
 τρον, ἢ ἰαμβικὴ βάσις. τὸ ἕβδομον δίμετρον ὑπερκατά-
 ληκτον Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος. τὸ ὄγδοον χοριαμικὸν
 τρίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ μὲν πρῶτου ποδὸς πεντα-
 συλλάβου τῆς πρώτης μακρᾶς εἰς δύο βραχέας δια-
 15 λυομένης ἐκ χορείου καὶ ἰάμβου· θθεν ἴσως καὶ χοριαμ-
 ικὸν ἐκλήθη· τοῦ δὲ δευτέρου Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος,
 τοῦ δὲ τρίτου διαίμβου. τὸ ἕνατον χοριαμικὸν δίμετρον
 ἀκατάληκτον. τὸ ἐξῆς ὁμοιον. τὸ παρατέλευτον τρίμε-
 τρον ἀκατάληκτον· ὃ καλεῖται προσψυδιακόν, διὰ τὸ τὸν
 20 πρῶτον ἔχειν πόδα Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος. τὸ τελευ-
 ταῖον ὡς τὸ πρῶτον. ἐπὶ τῷ τελει κορωνίς.] (ὠπ :
 ἑλατικὸν ἐπίφθεγμα. ναυτικῶς οὖν κελεύων ταῦτά
 φησι.)

209. (βατράχων παραχορήγημα. ἐπίφθεγμα δὲ ποιὸν
 25 τοῦτο.) κέρχεται δὲ αὐτῷ ὡς ἐφυμνίῳ ὃ τῶν βατράχων
 χορὸς. (Ἄλλως. ταῦτα καλεῖται παραχορηγήματα,
 ἐπειδὴ οὐχ ὀρῶνται ἐν τῷ θεάτρῳ οἱ βάτραχοι, οὐδὲ
 ὁ χορὸς, ἀλλ' ἔσωθεν μιμουῦνται τοὺς βατράχους. ὃ δὲ
 ἀληθῶς χορὸς ἐκ τῶν εὐσεβῶν νεκρῶν συνέστηκεν.)
 30 ἔλλειπει ὁ καί, ἐν ᾗ ἢ λιμῶν καὶ κρηνῶν τέκνα. καὶ
 γὰρ ἐν κρήναις γίνονται καὶ εὐρίσκονται οἱ βάτραχοι.
 212. τὴν μετ' αὐλῶν κοινήν. R. V. ἠμῶν. Θ.

213. δεῦτε ἴνα. Θ. ἐμὰν ἀοιδὰν : Τὸ ἡμέτερον μέλος,
 ἢ ὃν εἰώθαμεν ὕμνον ἡμεῖς προσφέρειν. Θ. Junt.
 216. Διὸς Διόνυσον ἐν Λίμναις : [Λίπειαι παιδα.]
 35 (ἀπὸ τῶν ἑαυτῶν λιμῶν μεταφέρουσιν ἐπὶ τὸν ἐν
 Λίμναις Διόνυσον λεγόμενον. Λίμναι δὲ χωρίον τῆς
 Ἀττικῆς, ἐν ᾗ Διονύσου ἱερὸν.) Λίμνη τόπος ἱερὸς
 Διονύσου, ἐν ᾗ καὶ οἶκος καὶ νεὸς τοῦ θεοῦ. R. Καλλί-
 40 μαχος ἐν Ἐκάλῃ [fr. 290] « Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας
 ἤγον ἑορτάς. » — Νῦσα δὲ τόπος τῆς Ἀραβίας, ἐνθα
 γεννᾶται ὁ Διόνυσος. τὸ ἰαχῆσαμεν ἀντὶ τοῦ ἰαχοῦμεν.
 V. τὸν ἐν Νύσῃ χώρα Αἰθιοπίας γεννηθέντα υἱὸν δη-
 λονότι. Θ. [Νύσιος δὲ ὁ Διόνυσος τοῖς Ἰνδοῖς ὀνομάζε-
 45 ται ἀπὸ τῆς ἐν Ἰνδοῖς Νύσης· οὐ μόνον δὲ Ἰνδοῖς, ἀλλὰ
 καὶ πᾶσι τοῖς πρὸς ἄκτινα ἔθνεσιν, ὡς φησι Φιλόστρα-
 τος ἐν τῷ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως βίῳ (p. 51).] κραι-
 παλόκωμος : ὁ κωμάζων ἐν κραιπάλοις τοῖς ἱεροῖς. V.
 50 τοῦτο μετωνυμία καλεῖται· ὃ κατὰ μέθην γινόμενος
 ὕμνος.

218. τοῖς ἱεροῖσι Χύτροισι : Χύτροι ἑορτὴ παρ' Ἀθη-
 ναίους. ἀγεται δὲ παρὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, ἣν καὶ Θεό-
 πομπος ἐκτίθεται γράφων οὕτως « διασωθέντας οὖν τοὺς
 « ἀνθρώπους, ἤπερ ἐθάρρησαν ἡμέρα, τῷ ταύτης ὀνό-

« ματι προσαγορευσαὶ καὶ τὴν ἑορτὴν ἀπασαν. ἔπειτα
 « θύειν αὐτοῖς ἔθος ἔχουσι, τῶν μὲν Ὀλυμπίων θεῶν
 « οὐδενὶ τὸ παράπαν, Ἐρμῆ δὲ χθονίῳ καὶ τῆς χύτρας,
 « ἣν ἔφουσι πάντες οἱ κατὰ τὴν πόλιν, οὐδεὶς γέυεται
 « τῶν ἱερῶν. τοῦτο δὲ ποιοῦσι τῇ ἡμέρᾳ, καὶ τοὺς 5
 « τότε παραγενομένους ὑπὲρ τῶν ἀποθανόντων ἰάσα-
 « σθαι τὸν Ἐρμῆν. » ἤγοντο δὲ ἀγῶνες αὐτόθι οἱ Χύ-
 τρινοὶ καλούμενοι, καθὰ φησι Φιλόχορος ἐν τῇ ἑκτῇ
 τῶν Ἀθιδῶν.

219. [ἑαυτῶν τέμενος λέγουσι τὸ ἐν Λίμναις τοῦ 10
 Διονύσου ἱερὸν.] [πρὸς δὲ τὴν δμωνυμίαν, ὅτι ἐν Λί-
 μναις εἰσὶν οἱ βάτραχοι. λίμναι δὲ καὶ τὸ ἱερὸν. ἐφε-
 ξῆς δὲ σύστημα καὶ περιόδος ἀμοιβαία ἐπτάκωλος
 ἰαμβικῶν δίμετρων ἀκατάληκτων, πλήν τοῦ κώλου,
 ᾧ κέρχονται ὡς ἐφυμνίῳ ὁμοίῳ τῷ πρῶτῳ τοῦ μέλους 15
 αὐτῶν. ἐπὶ τῷ τελει παράγραφος.]

222. ἐγὼ δὲ γ' ἀλγείν ἀρχομαι : Ὁ Διόνυσος (λέγει)
 δεινοπαθῶν ἐπὶ τῷ κωπηλατεῖν ὄρρον δὲ, τὸν καλού-
 μενον ταῦρον. μέρος δὲ ἐστὶ τῆς πυγῆς. Ἡρωδιανὸς δὲ
 (καὶ τῷ λόγῳ καὶ κατὰ τὴν διάλεκτον) βαρέως. 20

223. [ὦ κοᾶξ, κοᾶξ : Διὰ τὸ συνεχὲς αὐτῶν ἐπίφθε-
 γμα, παίζων λέγει· ὄρρον δὲ, τὸν λεγόμενον ταῦρον,
 καὶ μεταξὺ τῶν διδύμων. Καλλίστρατος, τὴν ὀσφῦν
 καὶ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. Δίδυμος, τὴν τράμιν, οὐχ ὡς τι-
 νες τὸ ἰσχίον. ἐθεν καὶ τὸ ὄρρωδεῖν, τὸν ὄρρον ἰδρῶν. 25
 « Ὀμηρος [Od. Γ, 204] « ἴδιον ὡς ἐνόησα. » τοῦτο γὰρ
 πάσχουσιν οἱ φοβούμενοι.] τὸ ὄρροπύγιον ἢ τὸ ἰσχίον.
 δεινοπαθεῖ δὲ ὁ Διόνυσος ἐπὶ τῷ κωπηλατεῖν. ὄρρον δὲ
 τὸν καλούμενον ταῦρον. ἐστὶ δὲ μέρος τῆς πυγῆς.
 Ἄλλως. ὄρρον τὸν λεγόμενον ταῦρον· οἱ δὲ τὴν ὀσφῦν 30
 καὶ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. πῶς οὖν ἐν Αὐσιστράτῃ [984] διώ-
 ρισται « ποῖα δ' ὀσφῦς, ποῖος δ' ὄρρος »; τῆ προφορᾷ
 δὲ Τιμαχίδας ὄρρον ὡς ὀρθόν. Δίδυμος δὲ τὴν τράμιν
 φησὶν, οὐχ ὡς τινες τὸ ἰσχίον. ἐτυμολογεῖται δὲ τὸ ὄρ-
 ρωδεῖν· οἱ γὰρ δεδοικότες ἰδίους τὸν ὄρρον. V. 35

228. (ἀλλ' ἐξόλοισθ' αὐτῷ κοᾶξ : Σὺν αὐτῷ δηλο-
 ῦσι τῷ κοᾶξ. « Ὀμηρος [Il. Φ', 8] « ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι
 καὶ ἀνδράσιν. »)

228. [εἰκότως : Εἰσθεσις μέλους ἑτέρου μονοστρο-
 φικοῦ ἐκ κῶλων διαφόρων ὀκτώ· ὧν τὸ πρῶτον τροχαϊ-
 κὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ δεύτερον Ἰωνικὸν
 τρίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ πρῶτου ποδὸς παίωνος
 τετάρτου, τῶν δὲ ἐξῆς διτροχαίων. τὸ τρίτον χοριαμ-
 ικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρ-
 40 του καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας. τὸ τέταρτον δίμετρον
 ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ διτροχαίου. τὸ
 πέμπτον χοριαμικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ
 παίωνος τετάρτου καὶ ἰαμβικῶν συζυγιῶν ἤτοι διαίμ-
 βων. τὸ ἕκτον δίμετρον ἀκατάληκτον, ἔχον ἀμφὸ τὸ
 πῶδε ἐξασυλλάβου. τὸ ἕβδομον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκα-
 45 τάληκτον. τὸ τελευταῖον δῆλον. ἐπὶ τῷ τελει κορω-
 νίς.] 50

(εἰκότως οὐδὲν ἄλλο ἐσμέν ἢ) κοᾶξ· αὐτὸ γὰρ

τοῦτο πράττομεν. [ἢ εἰκότως ἀλγείς τὸν ὄρρον. πολυπραγμονεῖς γάρ.]

ὡ πολλὰ πράττων : [Ὡ πολυπραγμονῶν.] ἦτοι ὅτι οὐχ ἡσυχίαν ἔχων πλεῖ, ἀλλὰ χλευάζει αὐτούς· ἢ ὅτι 5 καὶ εἰς Ἄδου ὑπέμεινεν ἔλθεῖν. ἢ ὡ πολλὰ περιεργαζόμενε.

230. καὶ κεροβάτας : [Ὁ εἰς τὰ κέρατα τῶν ὄρων βαίνων· ἢ ὁ ἐπὶ κέρατος βαίνων. ἢ] ἐπειδὴ χηλὰς ἔχειν δοκεῖ τράγου. διὸ καὶ αἰγοβάταν καὶ τραγοβά- 10 μονα λέγουσιν. — ἢ οἶον κερατοβάτης. Ἄλλως. ὁ βαίνων ἐπὶ τῶν κεράτων. κέρατα δέ φασι τὰ ἀκρωτήρια. V. Αἰδύμος δέ φησιν, ἦτοι ὅτι κέρατα ἔχει, ἢ οἶον κεροβάτης, τὴν βάσιν ἔχων κερατίνην· εἴπερ ἱστορεῖται τὰ κάτω τράγου ἔχων. ὥστε ἀπὸ τῶν ποδῶν κερο- 15 βάτης. — Ἄλλως. διὰ τὸ κεκρατωμένην ἔχειν τὴν βάσιν. οὕτω γάρ ὠνύχεται ὥστε δοκεῖν κεκρατωσθαι. οὕτω γοῦν καὶ αἰγίπους. V.

231. καλαμόφθογα : [Ἐξ οὗ ἢ σῦριγγ.] ὅτι οἱ ἀρχαῖοι καλάμω ἀντὶ κεράτιον ἐχρῶντο. ἢ ἤδεσαν μὲν 20 τὸ κέρας, ἀνέφερον δὲ τῶ ὀνόματι ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν χρῆσιν, ὡς καὶ χορδὰς λέγομεν ἐτι νῦν τὰς ἐκ τῶν νεύρων, ὅτι τὸ παλαιὸν ἐντέριναί ἦσαν. Ἄλλως. ἐπεὶ σῦριγγι ἕβεται ὁ Πάν, ἥτις ἐστὶν ἐκ καλάμων. — ἠχώδη δὲ ἡδὺ ἀπὸ τῆς λύρας ἀνεπέμπετο, ἢ ὅτι κάλα- 25 μος πάλαι ἀντὶ τοῦ κέρατος ὑπετίθετο τῇ λύρα. καὶ διὰ τοῦτο ἐκ συνθηλαίας κάλαμον καλοῦσι τὸ κέρας, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Αἰχμαλώτισι « ὑψηρήθη σοῦ κάλαμος ὥστεραι λύρας. » V. [δόνακος δὲ, τοῦ λεπτοκαλάμου, μέλος ἀποτελοῦντος τῆ τοῦ ἀνέμου συγκρούσει. ἐν 30 εἰσθέσει δὲ κῶλα πέντε· ὧν τὰ τρία ἰαμβικὰ διμετρα ἀκατάληκτα, τὸ τέταρτον δῆλον. τὸ πέμπτον χοριαμβικὸν τρίμετρον ἐξ ἐπιτρίτων βραχυκατάληκτον.]

234. ἐν λίμναις : ἐν τοῖς ὕδασι. R.

(236). φλυκταίνας : Τὰ τῶν χειρῶν ἐπαναστήματα 35 ἀπὸ τοῦ ἀποκηλατείν. — Ἄλλως. τὰ ἔλκη, τὰ οἰδήματα τὰ ἀπὸ καύσεως, ἀ κα φρίδας καλοῦσι. νυνὶ δὲ ἀπὸ τοῦ κωπηλατείν. V. λείπει δὲ ἐν ταῖς χερσὶ. — τὸ δὲ ἰδλεῖ ἀντὶ τοῦ ἰδροῦ. καὶ Ὁμηρος [Od. Y, 204] « ἰδιον ὡς ἐνόησα. » V. ἰδρώττει. Θ.

240. πρὸς τοὺς βατράχους φησὶ διὰ τὸ φιλεῖν ὠδήν. R.

241. [μᾶλλον μὲν οὖν : Εἰσθεσις μέλους ἐτέρου μονοτροφικοῦ ἐκ κῶλων διαφόρων δέκα· ὧν τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν τρίμετρον ἐξ ἐπιτρίτων καὶ κρητικοῦ. τὸ β' 45 τροχαϊκὸν διμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τρίτον ὁμοιον, τοῦ τρίτου ποδὸς τριβράχους ἢ χορείου. τὸ τέταρτον ὁμοιον καθαρὸν τὸ πέμπτον ἐπιχοριαμβικὸν διμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ χοριάμβου. τὸ ἕκτον ὁμοιον σπονδιοκατάληκτον τῶ δευτέρῳ ποδί. 50 τὸ ἕβδομον ἰαμβικὸν διμετρον ὑπερκατάληκτον. τὰ ἐξῆς δύο τῶ δευτέρῳ πέφυκεν ὁμοια. τὸ τελευταῖον δῆλον. ἐπὶ τῶ τέλει κορωνίς.]

εἰ δῆποτ' εὐήλιος : Ἀντὶ τοῦ θερμαῖς. R. V. ὅτι ἐν τῶ χειμῶνι φοβούμενοι φεύγουσι καὶ ἀποσιωπῶσιν,

ἐν δὲ τῶ θέρει ἀφοβοὶ εἰσιν. — ἢ ὅτι νηγεμίας οὔσης ἄδουσιν οἱ βάτραχοι καὶ ὅταν τύχη ἀνέφελος ὁ ἀήρ. V. ἡλίου γάρ ὄντος καὶ θαυμαστῆς οὔσης αἰθρίας τὸ τῶν βατράχων γένος ἄνω καὶ κάτω χωρεῖ καὶ πρὸς τὴν γῆν ἔσθ' ὅτ' ἐκφέρεται. Vici.

243. [ἠλάμεσθα : Ἐπηδήσαμεν, ὠρμήσαμεν. κύππειρος δὲ εἶδος βοτάνης.]

244. [καὶ φλέω : Φλέως λοχμῶδες φυτὸν, αὐ μνημονεύει Θεόφραστος, παραδηλῶν ὅτι ποτάμιος βοτάνη ἐστὶν ὡς τὸ βούτομον. μέμνηται αὐτοῦ καὶ ἐν Ἄμ- 10 φιαράῳ

πόθεν ἂν λάβοιμ βύσμα τῶ προκτῶ φλέων ;]

(κύππειρον καὶ φελεύς εἶδη βοτανῶν. τοῦ δὲ φελεως γεγεμισμένον ἦν τὸ ὄρος τῆς Ἀττικῆς, ἀφ' οὗ καὶ ὁ δῆμος ἐκλήθη. Ἄλλως. κύππειρον καὶ φελεύς εἶδη 15 εἰσὶν ἀνθῶν φυόμενα παρὰ χελίη ποταμῶν. ἢ ὅτι λοχμῶδες φυτὸν ὁ φελεύς, αὐ μνημονεύει Θεόφραστος, ὅτι ποτάμιός ἐστι βοτάνη καθάπερ καὶ τὸ βούτομον. V.

245. νηκτικὸν γὰρ τὸ ζῶον. V.

246. (ἢ Διὸς ὄμβρον φεύγοντες : Τὸν ἥλιον καὶ τὴν 20 ἀλέαν διώκουσιν οἱ βάτραχοι, τὸν δ' ὄμβρον φεύγουσιν, ἴσως ἐπὶ τῶν χειμάρρων ποταμῶν πληρουμένων ἐκ τοῦ Διὸς ὄμβρου παρασύρονται.)

247. ἐνυδρον ἐν βυθῶ χορείαν : Τὴν νῆξιν χορείαν εἶπε. καὶ οὐ φθέγγεται μὲν ἐν τῶ βυθῶ, ἀλλ' ἄνω κέ- 25 κραγεν. ἀπλούστερον δὲ εἶπεν.

248. τὴν πηδητικὴν. R. Θ. M. αἰόλαν : Ποικιλῆν. Θ. Vici.

249. πομφολυγοπαφλάσμασιν : [Ἐν φύσκασι βρηγυ- 30 μέναις καὶ ἤχον τινα ἀποτελοῦσαι. ἢ ἐν ταῖς δίναις τῶν ὕδατων. πομφόλυγες γὰρ αἱ φλυκταίνουδες δίναι. τοῦτο δὲ φησιν, ἐπειδὴ τῶν ἐξ υετοῦ σταγόνων πιπτουσῶν ἐν τῶ πηγῶν ἢ λιμνῶν ὕδατι πομφόλυγες ἦτοι φύσκασι συνιστάμεναι, αὐτὰκα διαφθειρόμεναι ἤχον ἀποτελοῦσιν αἱ.] — πομφόλυγες εἰσι τὰ ἐπαναστή- 35 ματα τῶν ὕδατων. Ἄλλως. βοήμασι καὶ κεκράγμασι. πομφόλυξ δὲ καλεῖται ἡ σταγὼν τοῦ υετοῦ· καταπεσοῦσα γὰρ ἤχει. V.

251. [τουτὶ παρ' ὁμῶν : Ἡ ἀμοιβαία αὕτη ἔχθεσις τῶν μελῶν τρισὶ διαιρεῖται περιόδοις· καὶ εἰσι τῆς μὲν 40 πρώτης περιόδου κῶλα πέντε· ὧν τὸ μὲν πρῶτον διμετρον ἀκατάληκτον καθαρὸν ἰαμβικόν. τὸ δεύτερον τροχαϊκὸν διμετρον ὁμοιον. τὸ τρίτον ὁμοιον τὸ δευτέρου τριβράχων ἔχοντος ἢ χορείου. τὸ τέταρτον ὁμοιον ἐφθήμερες. τὸ τελευταῖον δῆλον.] 45

[τὸ λέγειν βρεκεκῆ παρ' ὁμῶν ἔμαθον.] — τοῦτο ἀφ' ὁμῶν λαμβάνω, ὃ ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ἀφαιρούμαι, ἵνα μὴ λέγητε τὸ κοᾶξ. V.

252. [δεῖναι γ' ἄρα πεισόμεσθα : Πάθοιμεν ἂν ἐκ τῆς βοῆς, ἢ ἐπὶ τοσοῦτον παρατενούμεν, ἐφ' ὅσον οἱαί 50 τε ὤμεν.] — εἰ μέλλεις ἀφαιρεῖσθαι ἡμῶν δηλονότι τὸ βρεκεκῆ. V. εἰ κωλύσεις ἡμᾶς τοῦ βοᾶν. Vici.

257. [οἰμώξεν, οὐ γὰρ μοι μέλει : Τῆς δευτέρας

περιόδου τὰ κῶλα ὁμοίως πέντε τοῖς ἄνω καθ' ἑκαστον ὁμοίως ἔχοντα. ὁ μέντοι πρῶτος τοῦ τρίτου κώλου ποδὲς τρίβραχῆς ἐστίν.] δαί νοσὶν ὡς οἱ βράτραχοι ὑπὸ σκηνὴν εἰσιν, ἀλλ' οὐκ ἐν τῷ φανερωῖ. ἢ μέντοι φωνὴ αὐτῶν 5 ἔξακούεται, ὡσπερ καὶ αὐτοὶ κατὰ τὴν λίμνην ἤχουσιν. ἐπεὶ οὖν διαλελοίπασι καὶ χορὸς ἐγεγόνει, διὰ τοῦτο λόγον ἐποίησεν ὁ Διόνυσος, ἐμελλον ἄρα ὑμᾶς παύσειν. θηλυκῶς δὲ τὴν φάρυγγα λέγει.

260. χανδάνη : Ἄντι τοῦ δύνηται καὶ ἐξισχύη. R.V.

10 χωρῆ. δι' ἡμέρας : Δι' ἄλλης ἡμέρας. Θ. *Vict.*

263. [οὐ νικῆσετε : Τῆς τρίτης περιόδου τὰ κῶλα ὀκτώ ὧν τὰ μὲν πέντε ὁμοία πάντως τοῖς ἄνω πλὴν τοῦ τετάρτου τὸν δεύτερον πόδα τρίβραχον ἔχοντος. τὸ δὲ ἕκτον καὶ ὄγδοον ἰαμβικὰ τρίμετρα ἀκατάληκτα. 15 τὸ γὰρ ἔβδομον δῆλον. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

264. ἀντι τοῦ ἐπὶ τούτῳ τῷ λέγειν βρεκεκεκέξ. πάντως ἀντι τοῦ παντελῶς. ἔξωθεν δὲ προσληπτέον τὸ νικήσεις. R.V.Θ. M.

266. ἐμελλον ἄρα : Σιωπῶσιν οἱ βράτραχοι καὶ ἔτερος χορὸς εἰσέρχεται, ὡς προείπομεν, ὁ τῶν μυστῶν, 20 ὅς ἐστιν ἀναγκαῖος.

269. [ὦ παῦε παῦε : Κορωνίς ἀμοιβαία εἰσιόντων τῶν ὑπακριπτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι μς'. ὧν τελευταῖος

26 ἀλλ' ἤρμαι πηξάντες ἀκροασώματα.

μετὰ δὲ τὸν μς' κῶλον ἰαμβικὸν ἐφθήμερες τὸ, αὐλαί τις ἔνδον· ὁ κατὰ παρεπιγραφὴν φασὶ καῖσθαι ὡς καὶ ἐξῆς τὸ, διαύλιον προσαυλαί. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.] — παῦσαι τῆς κωπηλασίας, παραβαλοῦ δὲ τῷ πλοίῳ.

30 R.V.Θ. M. ἢ παῦε τῆς ἑμίλιας. τῷ δὲ πλοίῳ παραβαλοῦ. πρὸς τὴν γῆν δὲ φθάσας φησὶ ταῦτα. M. παῦε, ὦ Διόνυσε, τῆς κωπηλασίας. πλησίασον τὴν ναῦν τῷ λιμένι. Θ. . παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ : Πλησίασον τὴν ναῦν τῷ λιμένι διὰ τοῦ κωπίου. *Vict.*

35 270. ἀπόδος τὸν ναῦλον : Καλλίστρατος ὅτι τὸν ναῦλον ἀρσενικῶς· καὶ οὐχὶ τὸ ναῦλον εἰώθασιν λέγειν. διασώζεται δὲ (καὶ ἐν τισιν) ἢ γραφῆ. καὶ ἐστὶ παρά τοῖς νεωτέροις καὶ ἢ ναῦλος « ἢ ναῦλος ἡμῖν τῆς νεῶς ὀφείλεται. » οὐ μόνον δὲ ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ διὰ 40 δύο ἄλλ' λέγεται ναῦλλος καὶ ναῦλλον.

ἔχε δὲ : Ἄντι τοῦ κράτει. ἐν Ἄδου λοιπὸν τὰ πράγματα.

271. ἢ Ξανθίας : Ὅντως ὑπάρχει ὁ Ξανθίας, ἐν ὄρῳ; *Bt.*

45 272. ἰαῦ : [Μίμημά ἐστι συριγμοῦ.] — τοῦτο ὁ Ξανθίας φησὶ. R.V.

274. μεταβέβληται ἢ σκηνὴ καὶ γέγονεν ὑπόγειος. μεταβέβληται δὲ καὶ ὁ χορὸς τῶν βατράχων εἰς τοὺς μύστας. ἵνα δὲ κωμωδῆσιν τοὺς Ἀθηναίους ὡς τοιούτους 60 σκώπτει τοὺς ἐν τῷ θεάτρῳ, λέγων ὅτι καὶ νῦν ὄρῳ ἐνταῦθα τοὺς πατραλοίας. V.

276. ὁ Ἡρακλῆς δηλονότι. R. ἀντι τοῦ ὁ Ἡρακλῆς. Ven.

278. καὶ νυνὶ γ' ὄρῳ : Τοὺς ἐν τῷ θεάτρῳ πείθουκας ὄρῳ φησιν.

280. ἤλαζονεῦτο : Ἄντι τοῦ ἐψεύετο. καὶ Μένανδρος « ἀλλ' ἀλαζῶν καὶ θεοῖσιν ἐχθρός. »

281. γενναῖον. R.Θ. γενναῖον, ἰσχυρὸν, πολεμικόν. 6 M. ἐπιδεικνύμενος. Θ.

282. οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον : Παρὰ τὰ ἐκ Φιλοκλήτου Εὐριπίδου

οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ὡς ἀνὴρ ἔφυ.

κενοδοξῶν. R.M. κομπαστικόν. Θ.

10

284. ἀγώνισμα : Ἄθλου κατόρθωσιν ἀξίαν.

286. ἐξόπισθε νῦν ἴθι : Ὡς φοβούμενος ὁ Διόνυσος ταῦτα λέγει· ὅθεν δὲ αἰσθάνεται τοῦ φόβου, ἐκείθεν αὐτὸν ἀγεὶ καὶ προβάλλει.

291. (φέρ' ἐπ' αὐτὴν ἴω : Ὡς κατωφεροῦς τοῦ Διούσου ἐπιτηδεῖως.) 15

293. Ἐμπουσα τοῖνον : Φάντασμα δαιμονιώδες ὑπὸ Ἐκάτης ἐπιτεμπόμενον. καὶ οἱ μὲν φασιν αὐτὴν μονόποδα εἶναι, καὶ ἐτυμολογοῦσιν οἰνοὶ ἐνίποδα (διὰ τὸ ἐνὶ ποδὶ κεχρῆσθαι)· οἱ δὲ ὅτι ἐξηλλάττετο τὴν 20 μορφὴν. δοκεῖ δὲ καὶ ταῖς μεσημβρίας φαντάζεσθαι, ὅταν τοῖς κατοχομένοις ἐναγίζωσιν. ἐνοιο δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Ἐκάτῃ, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ταγηνισταῖς (« γθονία θ' Ἐκάτη σπείρας ὄρεων ἐλελιζομένη. » εἶτα ἐπιφέρει « τί καλεῖς τὴν Ἐμπουσαν; ») 25

294. καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει : Τῷ χαλκῷ προσέθηκε τὸ βολίτινον ἐπίτηδες. ἐνοιο δὲ ὄνου σκέλος λέγουσι. διὸ καὶ παρά τισι καλεῖσθαι ὀνόκωλον· τὸ δὲ 30 ὄλον, φησὶ Κράτης, εἰκοεὶ τὶ εἶναι φάντασμα παντοδαπὸν γινόμενον. τινὲς ἐν πρόσωπον ὄλον λέγουσι. R.V.Θ. βολίτινον δὲ, ὄνειον. βολίτος γὰρ κυρίως τὸ τῶν ὄνων ἀποπάτημα. [τὸ αὐτὸ δὲ καὶ βολβίτος.]

297. ἱερεῦ διαφύλαξον : Ἱερέως τινὲς ἀκολουθοῦντος αὐτῷ μέμνηται. R.V.Θ. M. (ἐν προεδρίᾳ κάθηται ὁ τοῦ Διὸς ἱερέως. ἀποροῦσι δὲ τινες πῶς ἀπὸ τοῦ λογιεῖου 35 περιελθὼν καὶ κρυφθεὶς ὄπισθεν τοῦ ἱερέως τοῦτο λέγει. φαίνονται δὲ οὐκ εἶναι ἐπὶ τοῦ λογιεῖου, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ὀρχήστρας, ἐν ἧ' ὁ Διόνυσος ἐνέθει καὶ ὁ πλοῦς ἐπετελείτο, ὥστε μηκέτι ὁμοίως λόγον εἶναι, ἀλλὰ μὴν οὐ διὰ παντὸς ὄπισθε δεῖ γενέσθαι αὐτόν. Ἄλλως, 40 V. παρὰ ταῖς θέαις προεδρία ἐτετίμητο ὁ ἱερέως τοῦ Διονύσου. πρὸς συνήθειαν οὖν καλεῖ ὁ Διόνυσος τὸν ἱερέα. Ἄλλως, ἦδη γὰρ ἦν τῶν μεμνημένων κατὰ τὴν σκηνὴν γενόμενος.)

[οἱ δὲ φασιν ἄπονον εἶναι νομίζειν ἀκολουθεῖν αὐτοῖς 45 ἱερέα· μὴ γὰρ ἐμφανίσθαι· τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει· οἱ μεγάλοις κακοῖς περιπίπτοντες, πρὸς ἱερεῖς ἐρχόμενοι, ἰκέτευον αὐτοὺς εὐχὰς ὑπὲρ αὐτῶν ποιέσθαι εἰς ἀπαλλαγὴν. κατὰ οὖν μίμησιν ἐκείνων καὶ οὕτως νῦν λέγει. ἔχειν δὲ φασὶ καὶ λόγον εἶναι τινος τὸν στίχον 50 ποιητοῦ νῦν διασυρόμενον.]

298. Ἡράκλεις : Ἐἶχε γὰρ σχῆμα Ἡρακλέους ὁ Διόνυσος. ἢ καὶ ὡς ἀλεξίκακον Ἡρακλῆα καλεῖ.

299. μ' ὠνόρωπε : (Πρὸς τὸ συνεχές τῆς ἀρχῆς τοῦ δευτέρου στίχου· διότι ἀπὸ συναλοιφῆς ἀρχεται.) εὐλαβείται δὲ καταφανῆ γενέσθαι ὁ Διόνυσος.

300. τοῦτο γ' εἶ' ἦττον θατέρου : Πιθανῶς τὸ τοῦ δευτέρου ἦθος, τὸ μηδαμῶς θέλει φανερόν γενέσθαι. θέλει δὲ εἰπεῖν ἅτι τοῦτο χεῖρόν ἐστι τοῦ ἐτέρου.

301. Ἰθ' ἤπερ ἔρχει : Τοῦτο ἔμφραση παρέχει, ὡς προερχομένου αὐτοῦ πρότερον ὅπισθεν τοῦ ἱερέως ὄντος.

302. πεπράγαμεν : Ἐπάθομεν. *Br.*

303. Ἠγέλοχος : Τραγωδίας ὑποκριτῆς, ὃν καὶ ἐν τῷ Ὁρέστη Ἐυριπίδου, προστάνας αὐτῷ τοῦ πνεύματος ἐν τῷδε τῷ στίχῳ [299]

ἐκ κυμάτων γὰρ αἰδὶς αὐ γαλῆν' ὄρω·

(αἰφνιδίως ὄφθηναι συνελόντα τὴν συναλοιφήν.) τοῦτον δὲ καὶ ὡς ἀτερπὴ τὴν φωνὴν Πλάτων σκώπτει. — ὅτι Ἠγέλοχος ὁ τραγικός ὑποκριτῆς ὢν τοῦ Ἐυριπίδου Ὁρέστην ὑποκρινόμενος οὕτω προσηγόρευε ὥστε μὴ ὑποχωρῆσαι ἐκ τῆς συναλοιφῆς τὸ γαλινά, ἀλλὰ διαχωρῆσαι μάλλον, ὥστε δόξαι τὴν γαλῆν αὐτὸν εἰπεῖν. διὸ

καὶ ἐνθάδε πειρατέον οὕτω προφέρεσθαι. ἐν ἐπίκει μέντοι τῶν Ἐυριπίδου εὐκρινῶς γράφεται γαλινά, ὡς δ' ἀξιοῦσι τινες Ἀττικοὶ γαλῆν περισπωσὶ λέγοντες ὡς χρυσῆν. πῶς ἔδοξεν ὁ Ἠγέλοχος ἐκ τῆς συναλοιφῆς γαλῆν εἰπεῖν; τὸ μὲν γὰρ περισπωμένως προσηγόρευσε οὐ πιθανόν. μήποτε οὖν οὐκ ἔλεγον οὕτως, ἀλλὰ γαλῆν. ὡς ἀπὸ τῆς

25 δὲ τὴν φωνὴν κωμωδεῖται ὁ Ἠγέλοχος. *V.* ἐστὶ δὲ παροιμία ἐπὶ τῶν διαφυγόντων τὰ λυπηρά. οἱ δὲ λέγοντες ποιήτριαν εἶναι τὸν Ἠγέλοχον Ἀθήνησι τοῦτω συνεχῶς χρωμένην τῷ ἔπει καὶ ἄλλ' ἅττα τῶν αὐτοσχεδῶς συντιθέντων οὐκ ἀνεκτὰ τερατεύονται. — ἀποροῦσιν ἐν

30 ταῦθα πῶς ἐν Ἐυριπίδου μὲν Ἠλέκτρα τοῦθ' εὐρηται, ὁ δὲ λέγει, ὥσπερ Ἠγέλοχος. *Canl.* 2.

308. (ὀδὴ δὲ δεῖσας : Ὁ τοῦ Διονύσου ἱερεὺς. πυρρὸς γὰρ ἦν κατὰ φύσιν. παρ' ὑπόνοιαν δὲ τὸ ἐπυρραίασε πρὸς τὸ ὠχρίασεν. Ἀρίσταρχος δὲ φησὶ ἐφ' ἑαυτοῦ λέγειν τὸν Ξανθίαν· καὶ γὰρ διότι πυρρὸς, οὕτως ἐπι-κεκλήσθαι, καθάπερ Πυρρίας καὶ Σμικρῖνης· ὁ δὲ Ἰξίων, ἐπὶ τινος τῶν καθημένων, ξανθὸν τὸ χρῶμα ὄντος. ἐν ἔθει γὰρ εἶναι διασκώπτειν τοὺς ἀχρωμένους,

35 ὡς καὶ Πλάτων ἐν Παιδαρίῳ ποιεῖ. Εὐπολις δὲ τὸν τοῦ Διονύσου ἱερέα ὀνομάζει αἰγίπυρον ἀντὶ τοῦ πυρρῶν. τὸ γὰρ ἄθος ἔχει φησὶ Δημήτριος ἰκανῶς ἐρυθρόν.) — ἐκκαλύψας τὸ αἰδοῖον εἶπε τοῦτο πρὸς τὸ ἐπυρραίασε παιζων. πυρρὸν γὰρ ἦν καὶ τὸ αἰδοῖον. *V.* ὑπερεπυρραίασε : Ἐξεκαύθη κατὰ τὸ πρόσωπον. *Θ. Br.*

311. αἰθέρα Διὸς : Ἀντὶ τοῦ τὸν Ἐυριπίδην· αὐτοῦ γὰρ ὁ λαμβός. ἢ τὴν ἐπιθυμίαν Ἐυριπίδου τοῦ ταῦτα λέγοντος. *R. V. Θ. M.* πρὸς τὸ ἄνω εἰρημένον. αὐτὸς γὰρ αἴτιος τοῦ ταῦτα παθεῖν τὸν Διόνυσον. (*V. Θ. M.*)

312. κατῆκουσας : Περιισθὴ ἢ κατὰ. *R. V.* αὐλεῖ τις ἔνδοθεν : Παρεπιγραφῆ. σημαίνει γὰρ ὅτι ἔσωθεν τις ἠύλησε μὴ ὀρώμενος τοῖς θεαταῖς.

314. [αὔρα τις : Μακροκαταληκτεῖ. τὰ γὰρ εἰς ῥα εἰ μὲν μονοφθόγγῳ παραλήγει, μακροκαταληκτεῖ, πῆρα. εἰ δὲ διφθόγγῳ, βραχυκαταληκτεῖ· πλὴν τοῦ αὔρα, καὶ Φαίδρα παρ' Ἐυριπίδην [Hipp. 48]

Φαίδρα· τὸ γὰρ τῆσδ' οὐ προτιμήσω καλόν.]

ἀποροῦσι τινὲς ἐνταῦθα, πῶς οὐ θέρημ δάδων εἶπεν, ἀλλὰ αὔρα. καὶ φαμέν, ὅτι τοῦτο λέγει δεικνύς, ὅτι καὶ δᾶδας οἱ μύσται ἔφερον, καὶ θεῖα πνοὴ τις ἐξ αὐτῶν ἐφέρετο. *Junl.*

μυστικωτάτη : Τῶν ἐν Ἐλευσίνοι μυστηρίων. τινὲς δὲ εἰς τὸ μυστικωτάτη δύο ποιοῦσιν.

315. ἡρέμα : Ἠσύχως. *Br.* πτήξαντες : Συστελιαντες ἑαυτούς. *C.*

316. Ἰαχχ', ὡ Ἰαχχε : (Ἡ πάροδος τῆς ὄδης ταύτης τοῦ τῶν μυστῶν χοροῦ κώλων ἐστὶν ἀντισπαστικῶν δύο διμέτρων βραχυκαταλήκτων. ἐξῆς δὲ τούτων σύστημα ἀμοιβαίων ἐκ στίχων ἰάμωων τριμέτρων ἀκατάληκτων πέντε.) — μετεβλήθη ὁ χορὸς εἰς μύστας. *R. V.*

319. ἔραξε : Ὁ Ἡρακλῆς. *V. R.*

320. ὄνπερ Διαγόρας : Διαγόρας μελῶν ποιητῆς ἄθεος, ὃς καὶ καινὰ δαιμόνια εἰσηγεῖτο, ὥσπερ Σωκράτης. (καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος Διαγόρου νῦν μνημονεύειν φησὶν οὐχ ὡς ἄδοτος αὐτοῦ τοὺς θεούς, ἀλλ' ἐν εἰρωνεῖα κειμένου τοῦ λόγου, ἀντὶ τοῦ χλευάζοντος, ἐξορχουμένου. ἀνακινεῖ οὖν τοὺς Ἀθηναίους

35 ὁ κωμικός· ἔθεν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὡς διαχλευάζοντος τοὺς θεούς καταφθισάμενοι ἀνεκέρυξαν τῷ μὲν ἀκαιρήσονται ἀργυρίου τάλαντον, τῷ δὲ ζῶντα κομίσαντι δύο. ἔπειθον δὲ καὶ τοὺς ἄλλους Πελοποννησίους, ὡς ἱστορεῖ Κρατερός ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν ψηφισμάτων. 30 ἦν δὲ οὗτος Τηλεκλύτου παῖς, Μήλιος τὸ γένος, τὸν χρόνον κατὰ Σμμωνίδην καὶ Πίνδαρον. οἱ δὲ τὸ δι' ἀγορᾶς περισπωσῶν, ὡς Ἀπολλόδωρος ὁ Ταρσεύς, καὶ φασιν — Ἰαχχον λέγειν, ἐν ἄδουσι ἐξ ἄστεως διὰ τῆς

35 ἀγορᾶς εἰσίντες εἰς Ἐλευσίνα. γέγονε δὲ καὶ ἐπεὶ 35 κωμωδοῦμενος ἐπὶ μεγέθει. Ἐρμιππος ἐν Μοίραις

μείζων γὰρ ἢ νῦν δὴ ἔστι, καὶ δοκεῖ γέ μοι, ἔάν τι τούτων ἐπιδιδώται ἡμέρας μείζων ἔσεσθαι Διαγόρου.

V. [Ἄλλως διθυραμβοποιὸς ὁ Διαγόρας ποιητῆς, συν- 40 εχῶς Ἰαχχε Ἰαχχε ἄδων. ἢ κωμικός διθυραμβικός, τουτέστι Διονυσιακὰ δράματα ποιῶν.]

324. [Ἰαχχ' ὡ πολυτιμῆτος : ᾠδὴ καὶ στροφὴ κώλων ἰδ' ὢν τὸ πρῶτον ἀντισπαστικῶν διμέτρων ἀκατάληκτον ὁ καλεῖται Γλυκωνίων. τὸ δεύτερον διμέτρων 45 καταληκτικόν, ἢ ἐξ ἀντισπάστου καὶ βακχείου. τὸ τρίτον ὅμοιον ὀδοτερωῶν τῶν ἐν τῇ παρῳδῳ. τὸ τέταρτον ἐκ διτροχαιοῦ ἀντισπαστικοῦ καὶ βακχείου, Ἀλκαϊκόν, φασὶ, καλούμενον. τὸ πέμπτον Ἰωνικὸν διμέτρων ἀκατάληκτον ἀνακλώμενον καὶ Ἠφαιστίαννα καλούμενον, ἀντ' Ἰωνικῶν παλίων τρίτον καὶ ἐπίτερον

45 δεύτερον ἔχον. τὰ ἐξῆς δύο τὸν αὐτὸν τρόπον. τὸ ὄγδοον Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος πενθημιμερές. τὸ ἐνάτου

ἔξ ἀντισπᾶστου καὶ βακχείου δίμετρον, ἢ ἐφθήμερες. τὰ ἐξῆς δύο Ἰωνικά ἐκ παίωνων τρίτων καταληκτικά ἢ ἐκ παίωνος καὶ, εἰς ὃν συναίρεται, βακχείου. τὸ δωδέκατον Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττωνος δίμετρον καθαρὸν. 5 τὸ τρισκαιδέκατον καθαρὸν μὲν, καταληκτικὸν δέ. τὸ τελευταῖον, ὡς τὸ δυωκαιδέκατον, ἐπιμεμιγμένον μὲν-τοι ἐπιτρίτῳ δευτέρῳ, ἢ διτροχαίῳ. ἐπὶ τῷ τέλει πα-ράγραφος καὶ διπλῆ ἔξω νενευκυῖα. ἐξῆς δὲ τριστιχία ἰαμβικὴ παραγράφῳ τερματιζομένη μεθ' ἣν ἀντιωδὴ 10 καὶ ἀντιστροφή, παραπλησίως καθ' ἕκαστον σχεδὸν τῆ τε ποσότητι καὶ ποιότητι τῶν κώλων ἔχουσα τῆ στρο-φῆ. Ἐφ' ἧς τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.]

Ἰακχ' ὦ πολυτιμήτοις : Μία τῶν μυστηρίων ἐστὶν 15 ἡ εἰκάς, ἐν ἣ τὸν Ἰακχον ἐξάγουσι. πολυτιμήτοις δὲ ἐν ἔδραις, καθὸ συνίδρυνται τῇ Δήμητρὶ ὁ Διόνυσος. εἰσι γῶν οἱ φασι Περσεφόνης αὐτὸν εἶναι· οἱ δὲ τῇ Δήμη-τρὶ συγγενέσθαι. ἄλλοι δὲ ἔτερον Διονύσου εἶναι τὸν Ἰακχον, οἱ δὲ τὸν αὐτόν. τινὲς δὲ φασι, πολυτιμήτοις 20 ἐν ἔδραις, καθὸ φιλοτιμότεροί εἰσιν οἱ μεμνημένοι ἐν Ἄδου, ὡς σαφὲς ποιεῖ ἐν Εἰρήνῃ [375]

· δεῖ γὰρ μνηθῆναι μα πρὶν τεθνηῆναι.

ναίων : Κατοικῶν. *Vicl.*

328. ἀνά λειμῶνα χορεύουσι : Ἐν τοῖς λειμῶσι τὰς 25 χορείας ἐποιοῦντο διὰ τὰ ἀνθή, χορεύοντες ἐν τῷ προ-φανεῖ ἐν χοροῦ σχήματι. — ἀνά λειμῶνα : Διὰ γὰρ τὰ ἀνθή ἐν λειμῶσι τὰς χορείας ἐποιοῦντο. *Vicl.*

327. θιασώτας : Τοὺς χορευτάς. *R.* συγχορευτάς. *Θ.* οὕτω λέγει, οὐκ ὡς τινες, συνθιασώτας. *V.*

30 328. τινάσων : Κινῶν. *Θ. Vicl.*

329. βρύοντα : Ἀνθούοντα. *V.* θάλλοντα. *Θ. Vicl.*

330. στέφανον μύρτων : Μυρσίῳ στεφάνῳ ἐστεφα-νοῦντο οἱ μεμνημένοι, οὐχ, ὡς τινες νομίζουσι, κισ-σίνῳ. δ δὲ Ἀπολλόδωρος καὶ τοὺς θεσμοθέτας φησὶ διὰ 35 τοῦτο μυρσίῳ στέφεσθαι, ὅτι οἰκειῶς ἔχει πρὸς τὸ φυ-τὸν ἢ θεὸς καὶ ὅτι τοῖς χθονίοις ἀφιέρωτα. — ἡ μυρσίῳ φέκεται τοῖς χθονίοις θεοῖς, Διονύσου δεδωκότος, ὅτε ἀνήγαγε τὴν Σαμέλην. τρία γὰρ αὐτῷ φέκεται, κισ-σὸς, ἀμπελοσ, μυρσίῳ. μυθολογοῦσι δ' ἐν Σάμῳ μόνῃ 40 θεῶν μὴ προσφέρεσθαι τῇ Ἥρᾳ. ἐπεὶ γὰρ, ὡς φασι, ἐζητεῖτο τὴν ψυχὴν τῆς Σαμέλης τοὺς κάτω θεοὺς, κα-θάπερ ἦν ἐπηγγεμένον, ὑποσχέσθαι λέγουσιν αὐτῇ τὸν Ἄδην τοῦτο δράσειν, τοῦ Διονύσου τῶν μάλιστα τερ-πόντων αὐτῷ ἀντίψυχον ἀντ' ἐκείνης πέμψαντος· τὸν δὲ 45 Διόνυσον πυθόμενον τὰ παρὰ τῶν κάτω θεῶν ἐπεσταλ-μένα σοφίσασθαι πρὸς ταῦτα καὶ τριῶν ὄντων αὐτῷ μάλιστα ἠγαπημένον, τοῦ τε κισσοῦ καὶ τῆς ἀμπέλου καὶ τῆς μυρσίῳς, ἀποστεῖλαι τοῖς κάτω θεοῖς αὐτήν. δηλοῖ δὲ καὶ Ἰσοφῶν δ τραγικός. *V.*

50 331. λείπει γέραιρε ἢ αὔξανε. ἀκόλαστον δὲ τὴν μὴ δομένην κολάσεως, τὴν ἀναμάρτητον, ἣν οὐκ ἄν τις κολάσειε χορείαν. *R. V. Θ. M.* τὴν ἱεράν. *R. V.*

ἀκόλαστον : Μανιώδῃ, βακχικήν, ὅσῳ οὐ γὰρ δὴ

αἰσχρὰν καὶ ἀσελή. τὸ δὲ ἐγκαταχρούμεν πρὸς τὸ ὄσειοις μύσταις. — ἀκόλαστον : Μὴ κολάσεως ἀξίαν ἤγουν μέμφεως. *Vicl.*

335. ἀντὶ τοῦ χαρίτων πεπληρωμένην, ὅ ἐστι κεχα-ριτωμένην. *R. V.*

336. λείπει γεραίων. *R.*

338. τοῦτο εἶπε διὰ τὸ κρεοφαγεῖν ἐν τοῖς Θεσμοφο-ρίοις καὶ ὅτι Δήμητρὶ καὶ Κόρῃ θύουσι τὸ ζῆον. *R.* ἐπειδὴ ἐν τοῖς Δημητρίοις χοῖροι θύονται. *V. Θ.* ἔνοιό δὲ φασιν οὕτω λέγειν τοὺς Ἄττικοὺς περισπωμένους τὸ 10 κρεῶν. οὐκ ἄλογος δὲ ἡ περισπωμένη· γέγονε γὰρ τὸ πάθος ἐν αὐτῇ τῇ γενικῇ, κρεῶν ὡς γεράων, εἶτα κρεῶν ὡς γερῶν. τοῦτο δὲ εἶπε διὰ τὸ χοιροσπαθεῖν τοῖς Θε-σμοφορίοις. θύουσι γὰρ ἐν τοῖς μυστηρίοις τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Δήμητρος τὸν χοῖρον, διότι λυμαντικός ἐστὶν 15 ἀμφοτέρων. *V. Θ.*

[χοιρείων κρεῶν : Παρόσον χοῖροι τῇ Δήμητρὶ καὶ τῷ Διονύσῳ θύοντο, ὡς λυμαντικοὶ τῶν θεῶν δωρη-μάτων. εἰκότως δ' ἐν ἔδου ὧν ἐπιβοῶται τὴν Περσεφό-νην.] — χοιρείων κρεῶν : Πνοῆ δηλονότι. *Vicl.* 20

339. χορδῆς λάθης : Ἡ εἰλησις ἢ τῶν ἐντέρων ἐστὶ χορδῆ. ἦν εἰλητὸν καλούμεν ἡμεῖς.

340. ἔγειρε φλογέας : Νοητέον οὕτως, ἔγειρε φλογέας λαμπάδας ἐν χερσὶ τινάσων. [ἦκει γὰρ νυκτέρου τε- 25 λετῆς φωσφόρος ἀστήρ.]

343. φωσφόρος ἀστήρ : Τὸ μυστηριακὸν πῦρ φωσφό-ρον λέγουσι. λέγει δὲ, ἐπεὶ τὴν νύκτα λέγουσιν αἰνι-γματωδῶς, διὰ τὸ λαθεῖν τοὺς ἀμύητους. ἢ διτιρὲν νυκτὶ ἀγεται τὰ μυστήρια. (ἀξιοῦσι δὲ τινες αὐτὴν τὴν λαμ-πάδα φωσφόρον ἀστὲρα λέγειν. ὁ δὲ λόγος κολοδός 30 ἐστὶν, εἰ μὴ τὸ τινάσων ἀντὶ τοῦ τινασσόμενης λαμ-βάνεται.) [ἐν δὲ τισὶν ἐκλείοιτε τὸ τινάσων. Ἰακχ', ὦ Ἰακχε, ἀναλόγως τῆ στροφῆ γράφουσι καὶ τὸ χερσὶν εἰς τὸ ἔγειρε συνάπτουσιν· ἦκει γὰρ κατὰ ἀναστροφὴν. νύκτωρ δ' ἐτελεῖτο τὰ μυστήρια. ὧν τῆς τελετῆς οὐ 35 μόνον χορευτῆς, ἀλλὰ καὶ ἔξαρχος ἦν ὁ Διόνυσος. καὶ μὲν δὴ Διονύσου ἐν Ἐλευσίνῃ ἱερὸν ἐστὶ καὶ ἐν Διону-σίοις ἐτελεῖτο τὰ μυστήρια.]

344. φλέγεται δὲ λειμῶν : Λειμῶν γὰρ ἀνάκειται καὶ ἀνθή ἀνειμένα τοῖς μύσταις ἐν τῷ πεδίῳ. δηλοῖ δὲ καὶ 40 Σοφοκλῆς. — φλέγεται : καταλάμπεται. *R. V. C.* φέγ-γεται : Καταλάμπεται. *B.*

345. διὰ τὴν χαρὰν νεάζουσιν οἱ γέροντες. ἡ δὲ δύ-ναμις ἐν γόνασιν, ὡς καὶ ὁ ποιητὴς λέγει. — ὡς τῶν μυστῶν ὄντων γερόντων. *V.*

346. ἀντὶ τοῦ τὸ βαρὺ τῆς-ἡλικίας καὶ τοῦ γήρωσ. 45 *V.* [Χρονίων τ' ἐτῶν : Εἰ μὲν οὕτω γράφεται, Ἰωνικὸν ἐστὶ πενήτημιμρες ἐκ παίωνος τρίτου ἀναλόγως τῷ ἐν τῇ στροφῇ ὄγδω. εἰ δὲ χρόνος τ' ἐτῶν, ὡς ἐν τοῖς πλείοσιν, ἰαμβικὴ ταυτοποδία. — ζητεῖται ἐνταῦθα, 50 πῶς εἶπεν ἑνιαυτοὺς ἐτῶν, ἐπεὶ ἔτος καὶ ἑνιαυτὸς ταῦ-τόν. λύεται δὲ παρὰ τῶν παλαιῶν οὕτως· τὸ ἰαύειν ποτὲ μὲν ἐπὶ ὑπνου καὶ ἀνακλίσεως τίθεται, ὡς παρ' Ὀμήρῳ α τῇ παριαίων τερπέσθω, » ἤγουν παρακλι-

μενος· ὡς ἐπὶ πολλὸν δὲ ἡ λέξις ἐπὶ διατριβῆς καὶ ἀργίας λέγεται, ὅθεν καὶ ἐνιαυτὸς ὁ μακρὸς καὶ πολλὴν ἔχων διατριβήν. διὰ καὶ τὸ ἐτέων ἐνιαυτοῦς ἀντὶ τοῦ διατριβάς ἐξειλήφασιν. *Vict.* ἐνιαυτοῦς : Διατριβάς.

⁵ *Vict.*]

350. λαμπάδι : ἄπτων τῇ λαμπάδι. *R. V.* φλέγων : Λάμπων. *Θ. Vict.* προβάδην : προβαίνων τῷ ρυθμῷ. *R. V.*

351. πάνθηρον ἔλειον : Προσληπτέον τὸ εἰς. ἔξαγε ¹⁰ εἰς τὸ πάνθηρον καὶ ἔλειον δάπεδον. πάνθηρον δὲ παντοδαπῶν θηρίων δεκτικόν. τινὲς δὲ ἀναγινώσκουσιν ἐπ' ἀνθηρόν. — ἀνθηρόν : Ἀνθῶν πλήρες. *Br.* ἔλειον : ἔλῳδες. *R. V.*

352. Τὴν εὐωχίαν, τὴν εὐτονίαν, τὴν χορείαν. *V.* ¹⁵ χοροποιὸν ἤβην λέγει ἢ τὴν αὐτοῦ τοῦ Διονύσου ἡλικίαν τὴν τοῦ χοροῦ καθιστώσαν, ἢ τοὺς χορευόντας μύστας. *C.* ἤβαν : Ἡμᾶς χορευτάς. μάκαρ : *Ω. Vict.*

354. εὐφημεῖν χρῆ : Ἀρίσταρχος ἐπὶ τούτων λέγει ²⁰ τὸν χορὸν μεμερίσθαι (εἰς μερικὰ ἀνάπαιστα, ἀλλὰ δὲ ἀμειβεσθαι τὸν χορὸν. καὶ τί ἄρα συνείδεν ὁ Ἀρίσταρχος; δύναται δὲ καὶ ἐνσύζυγον εἶναι τὸ λεγόμενον, πολλαχοῦ δὲ μεμερίσθαι καὶ εἰς διχορίαν τὸ λοιπὸν, ὥστε εἰς δώδεκα καὶ δώδεκα διαμεμερίσθαι.) [*Αλ-* ²⁵ *λωσ.* εὐφημεῖν χρῆ, στροφή καὶ εἰσθεσις χοροῦ ἐπιρρηματικῆ. ἔθος γὰρ ἐν τῷ ἐπιρρηματῷ χρῆσθαι συμβουλευεῖν τῇ πόλει, ἢ ἐλέγχειν τοὺς πονηρευομένους. ἐκ στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ὀκτωκαιδέκα, ὧν τελευταῖος

καὶ παννυχίδας τὰς ἡμετέρας, αἱ τῆδε πρόπονσιν ἑορτῇ.

³⁰ ἐπὶ τῷ τελείῳ παράγραφος. ὁ δὲ λόγος ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ, καίτοι δοκῶν εἶναι χοροῦ. ἰστέον δὲ ὅτι εἰ καὶ διὰ τοὺς ἐν Ἄδου μύστας φαίνεται λέγειν, ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ διὰ τοὺς ἐν Ἐλευσίῳ. ἐνταῦθα καὶ ὑφίστατο ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος.] — κἀξίστασθαι : ἐκχωρεῖν. *V.*

³⁵ 356. μὴ ἐμυήθη. ὄργια δὲ τὰ μυστήρια. *R.*

357. μήτε Κρατίνου : Πρὸς τοὺς περὶ Ἀρίσταρχον ⁴⁰ οἰομένους ὅτι ταῦρος ἦν αὐτοῖς τὸ ἔπαθλον. εἰρηται δὲ παρὰ τὸ Σοφοκλέους ἐκ Τυροῦς « Διονύσου τοῦ ταυροφάγου. » ἢ ὅτι φιλοῖνος ἦν καὶ διὰ τοῦτο ἐπιθετο τοῦ Διονύσου αὐτῷ περιτιθέασιν. (οἱ δὲ ἔτι περιεργότερον ⁴⁵ ἔτελέσθη, ἃ ἔστι τοῦ μοσχοφάγου Διονύσου.) ἢ τολμηρόν· (ἀπὸ τῶν βακχῶν). τολμηροὺς γὰρ διέσυρε τοὺς Ἀθηναίους ἐν τοῖς δράμασι. βωμολόχοις δὲ, τοῖς πρὸς ⁵⁰ χάριν λέγουσι καὶ ἀπὸ κολακείας. ἀπὸ δὲ τῶν λογιάντων περὶ τοὺς βωμοὺς καὶ βουλομένων τι λαβεῖν μετενήκται ἡ λέξις. οὗτοι γὰρ ἐπὶ τῶν βωμῶν πολλὰ λιπαροῦσι κολακεύοντες λαβεῖν τι παρὰ τῶν θυόντων. [τινὲς δὲ, τοῦ ταύρου ἔπαθλον λαμβάνοντος. ἢ τοῦ ⁵⁵ λαϊμάργου.] — μηδὲ Κρατίνου : τινὲς βούλονται τὴν φιλονεικίαν αὐτοῦ δηλοῦσθαι ἐκ τοῦ ταυροφάγου, ὃ ἔστι Διονύσου. ταυρόκερος γὰρ ὁ θεός. Εὐρύπιδης [*Βασχ.* 918]

καὶ ταῦρος ἡμῖν πρόσθεν ἠγείσθαι δοκεῖ.

οἱ δὲ οὕτως. μηδὲ Κρατίνου βακχεῖα ἐτελέσθη, ἃ ἔστι ⁵ τοῦ ταυροφάγου Διονύσου, ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος ταῖς βάκχαις. οἰσπῶν γὰρ βούς καὶ ἡσθιον ὠμὰ κρέα. Ἀπολλώνιος δὲ φησι ταυροφάγον τὸν Διονύσον ἀπὸ τῶν ¹⁰ διδομένων τοῖς διθυράμβοις βοῶν. *V.*

359. ὁ ἐναντιούμενος τῷ δυσκόλῳ. *R.* ὁ ἐναντίος τῷ ¹⁵ δυσκόλῳ. *V.*

360. τοῦτο πρὸς τοὺς βήτορας. *R. V.*

361. ἦγον πρὸ τῆς πόλεως. δῶρα λαμβάνει. *R.*

362. ἢ προδίδωσι φρούριον : (Πρὸς τοὺς ποιήσαντας ²⁰ τοὺς Φερεκράτους Πέρσας. τὰ γὰρ ἀπόρρητα ἤκουσαν ὡς νῦν ἡμῖν ἔθος. διὸ καὶ ἐντεύθεν λοιδορεῖται τῷ Θωρουκίῳ καὶ αὐτὸς ὅσον μὴ οἶδεν. ἀπόρρητα δὲ ἔλεγον τὰ ἀπειρημένα ἐξάγεσθαι. ἐν γοῦν τούτοις ἐπιφέρει ²⁵ ἀσώματα καὶ λίνα καὶ πίτταν. δηλον ὅτι οὐδὲν ἔδει ἀποπέμειν τούτων ἐξ Αἰγίνης, ὧν Θωρουκίων τὰ ἀπόρρητα Ἀθήνηθεν ἀποπέμπει. ὅτε οὖν πρὸς τοὺς Πελοποννησίους ἦν ὁ πόλεμος, ἀπόρρητον ἦν τὰ πρὸς ναυπηγίαν ἐξάγειν. ἦτοι δὲ ὁ Θωρουκίων ἐξ Αἰγίνης ³⁰ ὦν, ἢ εἰς Αἰγίαν ἐξάγων. καθὸ δὲ κοινὸν ἐμπορίον ἦν Αἰγίαν.) οὗτος ταξιαρχὸς ἦν ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς τῶν Ἀθηναίων, ὅς πῖσαν ἐπεμφε τοῖς ἀντιπάλαις εἰς τὸ ἀνάσαι τὴν ἑαυτοῦ πόλιν. ὅθεν γνωσθεῖς ἐκωμωδεῖτο ἐπὶ προδοσίᾳ. (τινὲς δὲ Θωρουκίων γράφουσιν, ἀντὶ τοῦ τὰ τῶν Θωρουκίων μμούμενος.) — τὰ πόρρητ' : ³⁵ τὰ τῆς πόλεως μυστήρια. *R.*

363. εἰκοστολόγος : Τὰ εἰκοστὰ ἐν τῇ κρίσει συνάγων. — ἐπεὶ οἱ στρατηγοὶ ἀπῆτουν τὰς εἰκοστὰς τῶν ⁴⁰ λυμένων καὶ τῶν νήσων καὶ οὕτως ἀνήλισκον εἰς τὰ πολεμικά. *V.*

364. ἀσώματα : Εἰς διφθέραις γὰρ τὰς διανοίας τὰς ⁴⁵ ἑαυτοῦ γράφας ἐπέμπε τοὺς πολεμικοὺς ἐν τῇ Λακωνικῇ. (ἀσώμα δερματίον τι, ὃ ἐν ταῖς τριήρεσι χρωνταί, καθ' ὃ ἡ κώπη βάλλεται.) — δέρματα. *Br.*

(Ἐπίδαυρον : Πόλιν Λακωνικῆν.)

⁵⁰ 366. (ἢ χρήματα : Κῦρος γὰρ Λυσάνδρῳ ἐπέμψε χρήματα τότε εἰς πόλεμον δανείου χάριν.)

368. τῶν τῆς Ἑκάτης μυστηρίων. *R. V.* τοῦτο δὲ εἰς ⁵⁵ Κινησίαν τὸν διθυραμβοποιόν· οὗτος γὰρ ἄδων κατετίλησε τῆς Ἑκάτης. *R.* Κινησίαν τὸν διθυραμβοποιόν κωμωδεῖ, ὅς εἰσίνηκεν ἐν δράματι τὴν Ἑκάτην καὶ κατετίλησεν αὐτῆς. ἢ ἐπειδὴ ἠρυθρίασε ποίημα γράψας εἰς Ἑκάτην. *V. Θ. M.* [ἢ κατατιλῆ : Ἦγον ἀσεβῶς ⁶⁰ διάκειται περὶ τὰ τῆς Ἑκάτης ἀγάλματα, ὅτε πανηγυρίζει. Κινησίας δὲ τοῦτο πεποίηκε.] — ἢ κατατιλῆ τῶν Ἑκαταίων, ἦτοι κατὰ τῶν ἀγαμάτων τῆς Ἑκάτης κόπρον ἐκρίνει διάρρυτον, τουτέστι ὑγράν, ὑψάδων τοῖς χοροῖς κυκλοῖς ἦγον λυρικοῖς ποίημασιν. ⁶⁵ *Vict.*

367. τοῦτο εἰς Ἀρχῖνον. μήποτε δὲ καὶ εἰς Ἀγύρριον. ⁷⁰ μέμνηται δὲ τούτων καὶ Πλάτων ἐν Σκευαῖς καὶ Σανυριῶν ἐν Δανάῃ. οὗτοι γὰρ προϊστάμενοι τῆς δημοσίας τραπέζης τὸν μισθὸν τῶν κωμωδῶν ἐμείωσαν κωμωδηθέντες. *V. M.* [ἢ τοὺς μισθοὺς : Ὅς λαβεῖ παρὰ τῆς

βουλῆς αὐτοῖς παρασχεῖν. λέγει δὲ διὰ τὸν Ἀρχῖνον.]

368. [τελευταῖς : Τὸ τέλος ἐξαχῶς λέγεται· σημαίνει γὰρ τὸ στρατιωτικὸν σύνταγμα, τὸ τῶν πραγμάτων πέρας, τὴν ταῖς πόλεσιν φοιτῶσαν πρόσδοον, τὸ ἀξίωμα, ὡς Εὐριπίδης [Sophocles Antig. 67]

τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι.

τὸ δαπάνημα, ὡς ὁ αὐτὸς

μάτην γὰρ οἰκρὸν σὸν τόδ' ἐκβαίη τέλος.

καὶ τὴν μυστικὴν καὶ οὕτω τελοποῦν ἑορτήν. ὅθεν καὶ ἡ τελετὴ λέγεται καὶ τελείσθαι, τὸ μυσθῆσθαι καὶ τελούμενοι, οἱ τὰ μυστικά ἤτοι θεῖα διδασκόμενοι. Θ. a m. sec. Vict.]

369. (τοῦτοισιν ἀπαυδῶ : Παρὰ τὴν τοῦ ἱεροφάντου καὶ δαδούχου πρόρρησιν τὴν ἐν τῇ ποικίλῃ στοῤ.)

372. χῶρει νῦν : [Εἰσθεσις ἑτέρα μέλους μονοστροφικοῦ διαιρεθέντος τοῦ χοροῦ, ἐκ κώλων ἀναπαιστικῶν ἰ', ὧν τὰ μὲν ἀκρα καὶ τὸ δ' καὶ ε' δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ δεύτερον καὶ ἕκτον ἐφθήμερη. τὸ τρίτον καὶ τὸ ὄγδοον δίμετρα βραχυκατάληκτα. τὰ δὲ λοιπὰ

20 τριμέτρα καταληκτικὰ εἰς συλλαβὴν. ἐξῆς δὲ στιχοὶ δύο ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ ὡς ἐξ ἑτέρας στροφῆς. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.] ἐντεῦθεν Ἀρισταρχος ὑπένοισε μὴ ὅλου τοῦ χοροῦ εἶναι τὰ πρῶτα.

τοῦτο δὲ οὐκ ἀξιοπίστον. πολλὰκις γὰρ ἀλλήλοισιν οὕτω

25 παρακελεύονται (οἱ περὶ τὸν χορὸν). — τῶν καθ' Ἄδου. οἱ τοῦ χοροῦ δὲ μύσται ἀλλήλοισι παρακελεύονται. R.

374. ἐγκροῦν : (βαίνων εὐρύθμωκ. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐκβάλλων.) — ἥτοι βαλλὼν ἢ βαίνων. R.

376. ἥρισται : Ἄριστον γεγένηται τὸ τῆς τελετῆς. 30 ἔμβα δὲ, ἀντὶ τοῦ χόρευς.

377. χόρευς. R. V.

378. αἰρεῖς τὴν Σώτειραν : (Ὅσον ὑψώσεις τοῖς ἐπαίνουσι.) ἔστιν Ἀθήνησι Ἀθηνᾶ Σώτειρα λεγομένη, ἣ καὶ θύουσιν. — χῶπως αἰρεῖς : Σκόπει ὅπως μεγαλύνεις.

36 C. χῶπως αἴρης : Καὶ σκόπει ὅπως ὑψώσης. D.

379. μέλπω μολπάζω ὡς τρέχω τρώχω τροχάζω. V.

380. εἰς νέωτα. R. V.

381. ὁ γὰρ πόλεμος αὐτῷ ἔλυσιτέλει. R. V. M.

382. ἕτερον τρόπον. R. V.

384. Δήμητερ : [Εἰσθεσις ἑτέρα μέλους μονοστροφικοῦ ἐκ κώλων ἱαμβικῶν δέκα· ὧν τὸ πέμπτον καὶ τὸ δέκατον ἐφθήμερη Ἀνακρέοντια, τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα ἀκατάληκτα, ὧν τελευταῖον α - κήσαντα ταινιούσθαι. » ἐξῆς δὲ ὡς ἐξ ἑτέρας στροφῆς κῶλα τέσσαρα,

45 ὧν τὸ πρῶτον καὶ τὸ τρίτον ἱαμβικά· τὸ μὲν τρίμετρον, τὸ δὲ δίμετρον. τὰ δὲ λοιπὰ τροχαῖα δίμετρα βραχυκατάληκτα, ἰθυφαλλικά καλούμενα Ἀρχιδόχεια. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.] — δίμετρα ἀκατάληκτα ἱαμβικά. ἕως τοῦ « τίς σὰς παρήειρε φρένας. » V. M.

388. παῖσαι : Ὅπερ ἡμεῖς παίζομεν. Ὅμηρος [Od. Θ, 251] « παῖσατε, ὡς χ' ὁ ξείνος. » — παῖσαι : Ἀντὶ τοῦ παίζομεν Ἀττικῶς. Vict.

383. ταινιούσθαι : Ἀντὶ τοῦ στεφανοῦσθαι ταινία γὰρ τὸ βράμμα τοῦ στεφάνου.

396. τὸν ὥραιον : Τὸν κατὰ καιρὸν φασίθετον Διόνυσον. [ἔπει τὸν καιρὸν τοῦ ἔαρος τὰς ἑορτὰς αὐτοῦ ἤγον, καὶ τὰ κωμικά δράματα ἐν ταῦταις εἰσήγετο.] 5 — ἀγ' εἶα : Τοῦτο λέγει, ἔπειδ᾽ ὅτε ἔδευον, ἀπὸ τοῦ Κεραμεικοῦ εἰς Ἐλευσίνα προπέμπον τὸν Διόνυσον. Vict.

396. Ξυνοδουτήν. V.

398. [Ἰαχγε : Εἰσθεσις ἑτέρου μέλους διαιρεθέντος 10 αὐθις τοῦ χοροῦ, ἐκ κώλων ὀκτωκαίδεκα· ὧν τὰ μὲν α', β', δ', ε', ιβ', ιγ', ιε' τρίμετρα καταληκτικά· τὰ δὲ γ', η', θ', ιδ' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὰ δὲ ε', ια', ις' καὶ τὸ τελευταῖον τρίμετρα ἀκατάληκτα. τὰ ζ' καὶ ι' ἐφθήμερη. τὸ δὲ ιζ' τετράμετρον καταληκτικόν. ἐν 15 ταῖς ἀποθέσεσι τῶν συστημάτων παράγραφος.]

μειμιγμένως λέγει τὰ μὲν πρὸς τὸν Ζαγρέα Ἰαχχον, τὰ δὲ πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

399. συνακολούθει : Τοῦτο, ἔπει δέδουσαν ἀπὸ τοῦ Κεραμεικοῦ εἰς Ἐλευσίνα προπέμποντες τὸν Διόνυσον. 20 [τὸ δὲ ἄνευ πόνου πολλὴν ὄδον περαίνεις, ἀντὶ τοῦ, μεθ' ἡμῶν ὦν βαδῖαν πάντῃ τὴν ὄδον ποιήσεις. ἢ ὅτι ἐν τοῖς ναοῖσι διατρέβων, εἰ φανεῖς ἡμῖν ἐξαίφνης ἐπικαλεσαμένοις, ἐνταῦθα δεῖξεις τὰς ὁδοὺς ἄνευ πόνου τοῖς θεοῖς ποιῆσθαι. πάντα γὰρ αὐτοῖς εὐπετῆ. — πάντα 25 γὰρ εὐπετῆ φασὶ τοῖς θεοῖς. Cant. 2.]

400. τὴν Δήμητραν. V.

401. περαίνεις : Εἰρηται γὰρ ὅτι ἐξ ἄστεως μέχρι Ἐλευσίνας πολλὴν ὄδον πορεύεται. V. ἀπὸ ἄστεως μέχρι Ἐλευσίνας. R. τελείς, διέρχη. εἰρηται γὰρ ὅτι ἐξ ἄστεως 30 εἰς Ἐλευσίνα ἐπορεύοντο. Vict.

404. σὺ γὰρ κατεσχίσω : Ἴσον τῷ διὰ σὲ κατεσχίσθη. εἰρηται γὰρ ὁ αὐτὸς Ἰαχχος τῷ Διονύσῳ κατὰ 35 τινος. τῷ δὲ Διονύσῳ αἱ κωμωδία ἀνάκεινται. ἔοικε δὲ παρεμφαίνειν ὅτι λιτῶς ἤδη ἐχορηγεῖτο τοῖς ποιηταῖς. (ἐπὶ γούν τοῦ Καλλίου τούτου φησὶν Ἀριστοτέλης ὅτι σύνδου ἔδοξε χορηγεῖν τὰ Διονύσια τοῖς τραγωδοῖς καὶ κωμωδοῖς· ὥστε ἴσως ἦν τις καὶ περὶ τὸν Ἀθηναῖον ἀγῶνα συστολή, χρόνῳ δ' ὕστερον οὐ πολλῶν τιμῶν καὶ καθάπαξ περιεῖλε Κινησίας τὰς χορηγίας· ἐξ οὗ καὶ 40 Στραττίς ἐν τῷ εἰς αὐτὸν δράματι ἐφῆ σκηνητὴ μὲν τοῦ χοροκτόνου Κινησίου.) — ἢ οὕτως. καθηρτίσω καὶ σχιστά ὑποδήματα φορέσαι ἐποίησας. R.

406. καὶ τὸ βράκος : Ἔτι δύναται καὶ ταῦτα τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἔχειν. βράκος δὲ οἱ μὲν τὸ τριβώνιον, οἱ δὲ 45 τὸ προσωπεῖον, ὅτι βράκει κατακολλᾶται. — ἐπὶ εὐδαιμονία πρὸς τὸ εὐτελεῖν. R. V.

407. ὅτι σύνθετος ἦν τὸ ἐπιλέγειν, ὅποτε ἐπαινοῖεν τὴν ἢ συνομολογοῖεν, καὶ Εὐπολις Κόλαξι. καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν κεῖται. V. M.

408. ἀπὸ τοῦ ἄστεως μέχρι Ἐλευσίνας. V.

410. ἀντὶ τοῦ πρὸ ὀλίγου, ἀρτίως. R.

411. συνεχόρευον γὰρ καὶ αἱ γυναῖκες. R. V.

414. [καὶ μετ' αὐτῆς : Τοῦτο πρὸς τὸ ἄνω τὸ, συμ-

πιαστρίας. μετ' αὐτῆς τῆς συμπαιστρίας δηλονότι.]

415. κἄγωγε πρὸς : Τινὲς τοῦτο τοῦ Διονύσου φασὶ μεταξὺ παρεμβάλλοντος λέγειν.

416. [βούλεσθε ὅτια : Στροφή καὶ εἰσθεσις χοροῦ ἐπιρρηματικὴ ἐκ κώλων πεντεκαίδεκα ἰαμβικῶν ἐφθμιμερῶν, πλὴν τοῦ γ', ς', θ', ιβ', καὶ τελευταίου τριμέτρων ἀκαταλήκτων. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. τὸ δὲ πρὸς λαγρινὰς ἐπιρρηπὲς ἀμφοτέρων σκώπτων, τοῦ τε δεσπότητος καὶ τοῦ δούλου, τοῦτο φησιν. ὁ δὲ Ἀρχέδημος ὡς ξένος παρ' αὐτοῦ κωμωδεῖται. νόμος γὰρ ἦν τοὺς ἐξ ἄλλοδαπῆς Ἀθήνησι κατοικεῖν ἐθέλοντας εἰς πολίτας, ἐνταῦθα χρόνον ὀλίγον διατριψάντας ἐγγράφασθαι. ἕπερ Ἀρχέδημος οὐκ ἐποίησε. δεόν οὖν εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἐπολιτογραφήθη, ὥστε τοὺς πολίτας ὡς περ 10 συγγενεῖς ἔχειν, οὐκ ἔφυσεν, εἶπεν. ἐξῆς δὲ ταύτης τῆς στροφῆς ἐν εἰσθέσει σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀμοιβαίον ἐκ κώλων ἀναλόγως τῇ στροφῇ κειμένων ὧν τὸ τελευταῖον παραγράφῳ σημειοῦται.]

418. οὐκ ἔφυσεν φράτορας : (Ἄντι τοῦ εἰπεῖν, οὐκ ἔφυσεν ὀδόντας, εἶπε φράτορας, ἵνα ὡς ξένον διαβάλη. ἢ δὲ παροιμία, ἐπιτέτης ὧν ὀδόντας οὐκ ἔφυσεν. Ἄλλως.) ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὀδόντας φραστῆρας, φράτορας εἶπα, τουτέστι συγγενεῖς. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παιδῶν, ὅτινες ὄντες περὶ τὰ ἐπτά ἔτη ἔχουσι πάντας τοὺς ὀδόντας. λέγει οὖν ὅτι χρονίσας ἐν ταῖς Ἀθήναις οὐκ ἠδυνήθη ἀναγραφῆναι εἰς τοὺς πολίτας. οὗτος ὡς ξένος κωμωδεῖται. καὶ Εὐπολις Βάπταις « ἐπιχώριος δ' ἔστ' ἢ ξένης ἀπὸ χρόνος; »

419. ἀντὶ τοῦ ἀρχεῖ τοῦ δήμου. R. V.

420. ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖς : Οὐχ ὡς Ἀπολλώνιος πρὸς τὴν ἐξήγησιν τὴν

εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν,

ὅτι διὰ τὴν κακοπραγίαν νεκροὺς τοὺς Ἀθηναίους λέγουσι ψυχρὸν γὰρ ἄλλα πιθανῶς οἱ κάτω τοὺς ζῶντας 35 ἄνω νεκροὺς φασιν, (ὅτι κατετριβήσαν ἐν τοῖς κακοῖς ὑπὸ τῶν στρατηγῶν). [Ἄλλως. νεκροὺς τοὺς Ἀθηναίους λέγει ἢ διότι τὸ ἀρχαῖον φρόνημα ἀποβεβλήκασιν ἢ διότι οἱ ἐν τῷ κόσμῳ ἀνθρωποὶ, εἰ καὶ ζῶσιν, ἀλλὰ τοῖς τοῦ βίου ματαίους ἐγκυλινδούμενοι, θειότερα 40 τῶν τεθνηκότων πάσχουσι ζῶντες κολαζόμενοι ἢ διότι πολλοῖς κακοῖς ὑπὸ τῶν δημαγωγῶν κατατριβόμενοι ἀναισθητικῶς ἔχουσιν ὡς νεκροὶ, αὐτοὺς ἀτιμωρήτους ἔϊοντες. χάριεν δὲ τὸ ὑπὸ τῶν νεκρῶν τοὺς ζῶντας καλεῖσθαι νεκρούς.] — ἵνα διαβάλλῃ τοὺς Ἀθηναίους ὡς 45 ἀσθενεῖς καὶ νεκρούς. V.

421. τῆς ἐκείθεν μοχθηρίας : Ἄντι τοῦ εἰπεῖν, δημαγωγίας, ἢ πολιτείας, μοχθηρίας εἶπεν, χαριέντως πρὸς τὰ κακὰ αὐτῶν. — τὰ πρῶτα ἔχων. R. V.

422. τὸν Κλεισθένη : Διαβάλλει τὸν Κλεισθένη ὡς 50 φαυλόδιον, καὶ πρὸς τοῦ Σεβίνου πορνεύομενον. διὸ καὶ δεινοπαθοῦντὰ φησιν ἐπὶ τῇ τούτου τελευταίῃ. — τὸν Κλεισθένην : Ἄντι τοῦ τὸν Καλλίαν. R. τὸν Καλλίαν. C. V. ὑποτίθεται υἱὸν Κλεισθένους, οὗ τὸ ὄνομα οὐκ

εἶπε. καθ' ὁμοίτητα γὰρ τοῦ πατρὸς ἐν ταῖς ἐρημίαις καὶ περὶ τὰς ταφὰς καὶ τοὺς τάφους κακῶς ἐπάσχευ. Vesp.

423. ἐν ταῖς ταφαῖσι : (Ταφαί, ὅπου οἱ ἐν πολέμοις ἐνδόξως τετελευτηκότες μετὰ τιμῆς ἐθάπτοντο δημο- 5 σία. Ἄλλως.) τοῖς κατὰ τὸν πόλεμον ἀποθανοῦσι δημοσίᾳ τάφους προὔτιθεσαν. τὸ οὖν τίλλειν τὰς τρίχας καὶ κόπτεσθαι ἅμα μὲν ὡς ἐπὶ τετελευτηκότι (ἀναγκαίως), ἅμα δὲ εἰς μαλακίαν καὶ τὸ κόπτεσθαι κακεμ- 10 φάτως.

427. Σεβίνον, ὅστις ἐστὶν Ἀναφλύσιος : Ὀνομασποιοεῖ τοῦτο, ὡς πρὸς τὴν μαλακίαν Κλεισθένους, (πρὸς τὸ αἰσχροῦ). πιθανῶς δὲ τὸ ὅστις ἐμφαίνει οὐ τὸν ὑπὸ ἑνὸς μόνου περαινόμενον. πέπλασται δὲ αὐτῷ ὡς περ ὁ 15 Σεβίνος, οὕτω καὶ ὁ Ἀναφλύσιος. ἀναφλῆν γὰρ ἐλεγον τὸ μαλάσσειν τὸ αἰδοῖον. — καὶ ὑποσῶρειν τὸ καλύπτειν τὴν βάλανον δέρμα. βάλανος δὲ ἐστὶ τὸ ἄκρον τῆς πόσθης. Vict. (καὶ Σεβίνος ἴσως παρὰ τὸ βινεῖν. ἐστὶ δὲ καὶ Σεβίνος ὀνομασμένος παρὰ Πλάτωνι ποιη- 20 τῆ.) ἐστὶ δὲ καὶ δῆμος Ἀττικῆς Ἀναφλύσιος.

429. (τουτονὶ τὸν Ἴπποβίου : Παραγραμματίσας διὰ τὴν ἀσέλγειαν παρὰ τὸ Ἴπποβίου εἰς πορνομαῆν. τὸ δὲ ἵππος πολλαχῶς ἐπὶ τοῦ μεγάλου λαμβάνουσιν ἵπ- 25 πόπορνε. κωμωδεῖται δὲ καὶ ὁ Καλλίας ὡς σπαθῶν τὴν πατρικὴν οὐσίαν, καὶ μάλιστα ἐπὶ γυναιξὶ μεμηνῶς. τῆ 25 τοῦ κτηνοβάτου). — τοῦτον : Ὅν πάντες ἴσασι δηλονότι. C.

430. ἐνημμένον : Ἐνδεδυμένον. Θ. Vict.

431. Διόνυσος. ἄλλοι δὲ Ξανθίας. ἐρωτῆ. R.

434. μηδὲν : Τὸ δὲν παρέλκει. R. V.

435. ἐρωτήσης με. R.

436. τὸ ἴδιον καὶ ἐν Γηρυτάδῃ. V.

437. αἶροι' ἄν : Λάβοις ἄν. Θ. E. τὰ στρώματα δη- 30 λονότι. V.

439. ἀλλ' ἢ Διὸς Κόρινθος : (Παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ 35 αὐτὰ συνεχῶς λεγόντων.) τῶν Μεγαρέων ἀποστάντων Κορινθίων, ἀπεστάλη κήρυξ πολλάκις λέγων ὅτι οὐκ ἀνέξεται ὑμῶν ὁ τοῦ Διὸς Κόρινθος· καὶ ἐπέμενε τε τὸ αὐτὸ λέγων, ἕως οἱ Μεγαρεῖς σιχανθέντες ἔλεγον, παῖε παῖε τὸν Διὸς Κόρινθον, καὶ παροιμία ἐλέγθη ἐπὶ τῶν 40 ταυτολογούντων αἰεὶ καὶ αὐτὸ πραττόντων. ὁ δὲ Διὸς Κόρινθος, παῖς Διὸς, βασιλεὺς Κορίνθου. Μεγαρεῖς δὲ ὑποτελεῖς ἦσαν Κορινθίους. — παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων. προφέρονται δὲ παρὰ τὸν Διὸς Κόρινθον. καὶ Πίνδαρος μνημονεύει τῆς παροιμίας ἐν Ne- 45 μεονικαῖς. Μεγαρεῖς ὑποτελεῖς ἦσαν τοῖς Κορινθίοις καὶ ἀπαιτούμενοι, φησὶν, αἰεὶ ὑπὸ τοῦ κήρυκος ταῦτα λέγοντος, οὐ τιμᾶτε τὸν Διὸς Κόρινθον. ὁ δὲ Διὸς Κόρινθος παῖς Διὸς βασιλεὺς Κορίνθου. οἱ δὲ ἀπέκτειναν αὐτὸν ἐπιφωνοῦντες παῖε παῖε τὸν Διὸς Κόρινθον. ἐνθεν 50 ἢ παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων καὶ πραττόντων. Ἄλλως. Μεγαρεῖς συνέφικον Κορινθίους καὶ πολλὰ πάσχοντες κακῶς ὑπ' αὐτῶν ἀπέστησαν. εἶτα πρὸς αὐτοὺς ἀπελθόντες πρέσβεις ἤξιον ἐπανελεῖν

καὶ συνεχῶς ἔλεγον, ὁ Διὸς Κόρινθος ὑμᾶς ποθεῖ, ὁ Διὸς Κόρινθος δι' ὑμᾶς λυπεῖται, καὶ συνεχῶς τὸ ὁ Διὸς Κόρινθος ἔλεγον, ὅθεν εἰς παροιμίαν ἦλθεν ἐπὶ τῶν τὸ αὐτὸ ποιούντων. Ἄλλως. Κόρινθος παῖς ἦν τοῦ Διὸς, ἔκτισε δὲ τὴν Κόρινθον. καὶ ἀποθανόντα τοῦτον ἐσέβοντο οἱ Κορινθιοί. Κερκυραῖοι δὲ ἀποικοὶ ὄντες Κορινθίων καὶ ὑποτελεῖς ὄντες τῇ μητροπολεὶ ὑστερον ἀφωσιώθησαν. καὶ οἱ Κορινθιοὶ ἐπικυρουκεύμενοι πρὸς αὐτοὺς ἔλεγον, μνήσθητε τοῦ Διὸς Κορίνθου. καὶ οὕτως ἀπειρηκότες οἱ Κερκυραῖοι ἀπῆλθαν τὸν κήρυκα λέγοντες καίε παῖς τὸν Διὸς Κόρινθον. V.

440. ὁ λόγος πρὸς τὸν χορόν. R.

[χορεῖτε νῦν : Εἰσθεῖσις ἐτέρου μέλους προωδικῆ διαιρεθέντος αὔθις τοῦ χοροῦ, καὶ τοῦ μὲν τὴν προωδὴν ἄσαντος, τοῦ δὲ τὴν ἀντιστροφὴν. καὶ εἰσὶ τῆς μὲν προωδῆς τὰ κῶλα ὀκτώ. τὸ πρῶτον Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον καταληκτικόν, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἑξασηλλάβου. τὰ β', δ' καὶ τελευταῖον παιωνικά διμετρα καταληκτικά ἐκ παίωνος πρώτου, ἢ τετάρτου, καὶ βακχείου, ἢ ἀμφιβράχους. τὸ τρίτον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ πέμπτον καὶ ἔβδομον ἐπιχωριαμβικά διμετρα ἀκατάληκτα ἐκ διαμβού, ἢ ἐπιτρίτου τρίτου, καὶ χοριάμβου. τὸ ἕκτον τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. τῆς δὲ στροφῆς τὰ κῶλα ἕξ καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τῶσαυτα. ὦν τὰ πρῶτα ἰαμβικά διμετρα ἀκατάληκτα. τὰ δευτέρα καταληκτικά ἦτοι ἐφθημιμαρῆ. τὸ μόνον τῆς ἀντιστροφῆς τρίβραχυν ἔχει τὸν δεύτερον πόδα· ἔνθα καὶ ἀντὶ τοῦ ἱλαρὸν, ἱερὸν γράφεται. τὰ τρίτα Ἰωνικά ἀπὸ μείζονος διμετρα καταληκτικά ἐκ παίωνος δευτέρου καὶ κρητικῶ ἦτοι ἀμφιμάκρου. τὰ πέμπτα καὶ τὰ ἕκτα ὁμοίως. τὰ μόνον τῆς ἀντιστροφῆς ἀντ' Ἰωνικῶν ἔχει παίωνας δευτέρους. τὰ τελευταῖα Ἰωνικά ἡμιολία ἦτοι διμετρα βραχυκατάληκτα. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν προωδοῦ καὶ τῆς στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνίς.]

(χορεῖτε : Δύνανται πάντες οἱ κατὰ τὸν χορόν ἀλλήλους παρακαλεῦσθαι, καὶ μὴ εἰς ἀμοιβαία διαιρεῖσθαι. ἀλλὰ τοῦτο εἰς οὐδὲν φαίνοντο ἂν οἰκονομούμενος.)

441. ἦτοι Κόρης ἢ Δήμητρος. R.

442. οἷς μέτεστιν, οἷς ὄσιον. R.

443. τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρη τὸ φέγγος οἶσαν. R. V. Θ. M.

444. πολυρρόθους : Πολυήχους. Bar.

445. τὸν ἡμέτερον : Ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν ἡμέτερον τρόπον καὶ ὡς ἔθος ἔχομεν παίζοντες.

446. Μοῖραι οἱ θεσμοί. R. M.

447. ὄσοι μεμυήμεθ' : Ἀντὶ τοῦ ἐμυσταγωγῆθημεν. μυστήρια δὲ ἐκλήθη παρὰ τὸ τοὺς ἀκούοντας μύνει τὸ στόμα, [καὶ μηδὲν ταῦτα ἐξηγεῖσθαι. μύνει δὲ ἐστὶ τὸ κλείνει τὸ στόμα]. — τοῖς μυσταῖς. R. V.

448. καὶ τοὺς ἰδιώτας : Ἀντὶ τοῦ, τοὺς ἰδίους, τοὺς πολίτας. ἀντίστραπτὰ δὲ τοῦτο τὸ ἴδιον ἀντὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ, καὶ οὕτω πολλάκις εἴρηται. σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ ἰδιώτης λέγεται ὁ πρὸς γένος ἴδιος καὶ ὁ ἀμαθής. —

SCHOL. ARISTOPH.

ἀντὶ τοῦ ἰδίου. ἐν παραγωγῇ ἴδιος ἰδιώτης. V. καὶ ἰδιώτας : Τὸ ἰδιωτικὸν κατὰ τοὺς παλαιούς τέσσαρα σημαίνοντα ἔχει. σημαίνει γὰρ τοὺς ἰδίους ἢ συγγενεῖς ἢ πολίτας, ὡς ἐνταῦθα. σημαίνει καὶ τὸν ἀμαθῆ. ἐλέγοντο καὶ ἰδιωτικά τὰ ἀντιδιαστελλόμενα πρὸς τὰ θεῖα, ἦτοι τὰ ἀνθρώπινα, ὡς ὅταν φῶμεν θεῖα χρήματα καὶ ἰδιωτικά. καὶ τέταρτον τὸ ἀντιδιαστελλόμενον πρὸς τὸ δημοτικόν. Vict.

449. [ἄγε δὴ : Κορωνίς εἰσιόντων αὔθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικὸι τρίμετροι ἀκατάληκτοι 10 οδ'. ὦν τελευταῖος

ἔμοῦ δεηθείης ἂν, εἰ θεὸς ὀθει.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

ἐπανάληψις τὸ τίνα. R. V.

451 ὡς ἐπὶ ξένων. R.

452. ἀντὶ τοῦ ἄψαι. V. ἄψαι. Ἄττικώς. Θ.

453. τὸ φρόνημα. R. V. Θ.

454. εἰς τῶν ἐν Ἄδου λέγει. τινὲς δὲ τὸν Αἰακὸν λέγουσιν ἀποκρίνασθαι ὅπερ ἀπίθανον. V.

455. παραπλήσιά ἐστι τούτοις τὰ ἐν τῷ Θησεῖ πεποιημένα παρ' Εὐριπίδῃ. ἐκεῖ γὰρ τοιοῦτος ἦν σπουδάζων καὶ τοιαῦτα λέγει πρὸς τὸν Μίνωα. διαστάσαι δὲ ἂν τις μὴ καὶ ταῦτα μιμεῖται Ἀριστοφάνῃ. προεῖρηται ὅτι πολλὸς ἐν τούτῳ τῷ γένει ἐστὶν Ἀριστοφάνῃς. V.

456. ἀντὶ τοῦ ἀπέόρατος. R. V.

457. ἀλλὰ νῦν ἔχει μέσος : Ἀντὶ τοῦ, μέσον ἐλήφθης. τοῦτο δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν. τὸ ἔχει δὲ, οὕτως Ἀττικοί, ἀντὶ τοῦ ἔχη· ἀπὸ τοῦ ἔχομαι δευτέρου προσώπου.

470. μελανοκάρδιος : Διὰ τὸ τῆς λέξεως φοβερὸν εἶπε μελανοκάρδιος πέτρα. οὐ γὰρ ἔχει καρδίαν ἡ πέτρα. [ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγρίων ἀνθρώπων, ὡς διὰ τὴν ἐνοῦσαν αὐτοῖς ἀγριότητα μελανοκαρδίου φασι.] — ἐκ Θησεῖος Εὐριπίδου. Θ. (καὶ τὰ μὲν ἑαυτῷ πλάττων λέγει, τὰ δὲ ἐξ Εὐριπίδου, πρὸς φόβον Διονύσου.)

472. περιδρομοί : Οἷον πανταχοῦ δυνάμενοι περιστρέφεσθαι· λέγει δὲ τὰς Ἐρινύας.

473. (Ἐχιδνά θ' ἑκατοντακέφαλος : Ὁ τόπος οὗτος παρὰ τὰ ἐν Θησεῖ Εὐριπίδου

κᾶρα τε γὰρ σου συγγεῶ κόμας ὀμοῦ, βῶν τε πεδῶσ' ἐγκέφαλον, ὀμμάτων δ' ἀπο αἰμοσταγεῖς προσητίρας ὑσονται κάτω.)

474. πνευμόνων : Ἀττικοὶ τὸν πνεύμονα πλεύμονα λέγουσιν, ὡς καὶ τὸ νίτρον λίτρον. R. V. Cant. 2.

475. Ταρτησία μύραινα : Μύραινα, δαίμων φοβερὰ· παρὰ τὸ μύρεσθαι. παρὰ τὰ ἐν τῷ Θησεῖ Εὐριπίδου. Ταρτησίαν δὲ εἶπε μύραιναν πρὸς τὸ ἐκπληκτικώτερον, διὰ τὸ ἐκτετοπισμένον. λέγουσι δὲ Ταρτησίαν γαλήνην, ἀντὶ τοῦ μεγάλῃ. ἢ δὲ Τάρτησος Ἰθερικῆ πόλις περὶ τὴν Ἄορον λίμνην. μύραινα δὲ ἰχθὺς θαλάσσιος. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἔχιδναν, μύραιναν εἶπε. (τὸ γὰρ Στυγὸς ἐπὶ πλησίον εἶπε τούτοις. ἐστὶ δὲ ταῦτα ἐν Θησεῖ πεποιημένα Εὐριπίδῃ· ἐκεῖ γὰρ τοιοῦτος ἐστὶ σπουδάζων ὁ Εὐριπίδης οἷος ἐνταῦθα παίζων.)

477. Γοργόνες Τιθράσαι : Ἀπὸ δήμου τῆς Ἀττικῆς πονηροῦ. οὐκ εἰκὴ δὲ τοῦτο εἶπεν, ἀλλ' εἰοκασί τὸν δήμον τοῦτον διαβάλλειν ὡς κακοπράγμονα. εἰσι δὲ οὗτοι ἀπὸ Τιθραντος τοῦ Πανδίωνος παιδὸς ἐπώνυμοι. εἰς δὲ τὴν Αἰγυπτίδα φυλὴν κατανεμνησθῆναι. (Ἄλλως Τιθράσιος, τόπος τῆς Λιβύης, ἐνθα αἱ Γοργόνες διέτριβον). — διασπαράξωσι. τόπος τῆς Λιβύης. R.

478. ἀντὶ τοῦ νικήσω.

479. οὗτος, τί δέδρακας : Ἰδὼν δὲ Ξανθίας διὰ τὸν φόβον ἀποκατήσαντα τὸν Διόνυσον, φησὶν, οὗτος, τί δέδρακας ; τὸ δὲ κάλει θεὸν τινὲς οὕτως ἀποδεδώκασιν. ἐν τοῖς Ἀθηναϊκοῖς ἀγῶσι τοῦ Διονύσου ὁ ἀδοῦχος κατέχων λαμπάδα, λέγει, καλεῖται θεόν. καὶ οἱ ὑπακούοντες βοῶσι, « Σμελέη! Ἰαχες πλουτοδότα. » ἢ πρὸς τὸ ἐν ταῖς θυσίαις ἐπιλεγόμενον. ἐπειδὴν γὰρ σπονδοποιήσωνται, ἐπιλέγουσιν, ἐκχέχεται, κάλει θεόν πρὸς ὃ ἐξελατταί εἰς τοῦτο. Ἄλλως. κάλει θεόν : Πρὸς βοήθειαν κάλει θεόν. οὐ γὰρ Διόνυσος θεὸς ἦν, ὅτι εἶπεν αὐτῷ, κάλει θεόν. τοῦτο δὲ ὡς ἐν κωμῶδιαις πέπλασται.

480. [Ἄλλως. εἰώθασιν οἱ μεγάλοις κακοῖς περιπίπτοντες θεὸν ἐπικαλεῖσθαι πρὸς ἀρωγὴν θυσίας τινὸς ὑποσχέσαι. δείκνυσιν δὲ ἐντεῦθεν ὡς ὁ Διόνυσος οὐκ ἔστι θεός, ὡς ἐν κωμῶδιαις παίζων. τὸ δὲ ἐγκέχοντα ἀπὸ τοῦ χέζω μέσος παρακαίμενοι.]

481. ἀλλ' ὠρακιῶ : Ἀντὶ τοῦ ὠρχιῶ, φροντίζω. ὠρα γὰρ ἡ φροντίς. ἐκ δὲ φροντίδος ἐκλύεται τις. (ὠρακιῶσαι δὲ λέγεται τὸ ὑπὸ φόβου ὠρχιῶσαι [ἀπὸ τοῦ τὴν ὠραν αἰκίζειν. τοῦτο δὲ Σοφοκλῆς εἶπεν ἐν Ἀμφικράω σατυρικῷ. τὸ ὠρχιῶσαι] θλιβομένης τῆς καρδίας. τοῦτο δὲ πολλοῖς γίνεται.)

482. ποῦστιν : Ὁ Διόνυσος φοβούμενος λέγει, ποῦ ἔστιν ἡ καρδία μου ; — ποῦ ἔστιν ἡ καρδία σου ; ὧ χρυσοὶ θεοὶ, ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν, ἐνθα μου τὴν χεῖρα προσήγαγες ; C.

484. ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν : [Ἐνθα μου τὴν χεῖρα προσήγαγες ἤχουν περὶ τὸν πρῶτον.] λαμβάνει ὁ Διόνυσος τὴν χεῖρα τοῦ Ξανθίου, καὶ προστίθεισιν εἰς τὸν πρῶτον. ὃ δὲ τίθεισιν τὸν σπόγγον εἰς τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ γέλωτος χάριν.

487. πῶς δειλός : (Δειλός εἰμι ἐγὼ, ὅτι ἤτησά σε σπογγίαν ;) τοῦτο δὲ ὡς θαυμάζων ἑαυτὸν ὁ Διόνυσος λέγει, ὅτι οὐκ ἂν ἄλλος ἤτησά σε, ὧ Ξανθία, σπόγγον, ἀλλ' ἐσώπησεν ἄν. (τοῦ γὰρ δειλοῦ τὸ οἰκτεῖον σιωπᾶν, οὐ τὸ λαλεῖν.) [τὸ δὲ ἐγὼ ἢ μόνον κατ' ἐρώτησιν, ἢ καθ' ὀμαλισμὸν μέχρι τοῦ δειλός.]

489. (δσφραϊνόμενος : Οἱ τῷ φόβῳ ἐκλυόμενοι δσφρήσει τὸν πόνον παύουσιν. ὃ δὲ πόνος αὐτοῖς ἐκ καρδίας γίνεται.)

490. ἀπεψησάμην : [Κατεμαξάμην.] (ἀποψᾶν λέγουσι τὸ ἐκμάσσειν. καὶ ἐν Πλούτῳ [sic] « ἀποψόμεσθα ἢ οὐ λίθους ἔτι. ») — ψῶ σημαίνει πέντε. τὸ λεπτύνω, ἐξ ὅσων καὶ ψιδὸν στρατιώτην λέγομεν τὸν δσπλον καὶ γυμνόν. τὸ ψαύω καὶ προσεγγίζω, ἐξ ὅσων καὶ ψάρα καὶ τὸ ἀπεψησάμην. τὸ τέμνω, ἐξ ὅσων καὶ ψωμὸς ὁ εἰς μι-

κρὰ τεμνόμενος. τὸ συντρίβω, ἐξ ὅσων καὶ ψώγοντες τοὺς στάχυας ἀντὶ τοῦ ταῖς χερσὶ συντρίβοντες. καὶ ψῶ τὸ καιῶ, ἐξ ὅσων καὶ ψωλὸς δαλὸς ὁ κεκαυμένος καὶ ψωλόεος εἶδος κεραυνοῦ. Θ.

494. ἴθι νῦν : Τὸ ἴθι ἀντὶ τοῦ ἀγε. (συνομωμυμῆ, γὰρ τὸ δεῦρο, ὃ σημαίνει καὶ τὸ ἀγε.)

λημματιᾶς : Ἀἷμα ἔστι τὸ φρόνημα. λημματιᾶς οὖν, μέγα φρονεῖς. (γράφεται καὶ λημματίας, χωρὶς τοῦ ἰοῖον μεγαλόφρων καὶ ἰσχυρός.)

496. [ἀφοδὸσπλαγγνος : Ἀφοβός. ἐπειδήπερ ὁ φόβος, ὡς φασὶν, ἐν τοῖς σπλάγγνοις ἔστιν. ἢ ὅτι ἡ καρδία ἐν τοῖς σπλάγγνοις, περὶ ἣν ὁ φόβος γίνεταί.]

497. (ἀνὰ μέρος) ἐν ἴση μερίδι. R. V.

498. φέρε δὴ ταχέως : Οὐδαμῶς, φησὶν, ὀφείλεις λέγειν, ἀλλὰ καὶ δίδόναι, ἵνα σοι πιστεῦσω, ὅτι ἀληθῶς ἐπαγγέλλῃ μοι αὐτὰ δίδόναι.

499. εἰς τὸν Ἡρακλειοξανθίαν : Αὐτὸς Ξανθίας ἐκαλεῖτο. παραπλήσια δὲ ἔπλα τοῖς Ἡρακλέους εἶχε. συμμιγνύς οὖν τὰ δύο [ἁμῶ] εἶπεν Ἡρακλειοξανθίαν.

501. οὐκ Μελίτης μαστιγίας : Ἀντὶ τοῦ, ὃ ἐκ Μελίτης Ἡρακλῆς. ἐν γὰρ Μελίτῃ δήμῳ τῆς Ἀττικῆς ἐμυθήθη Ἡρακλῆς τὰ μικρὰ μυστήρια. ἔστι δὲ ἐκαὶ καὶ ἱερὸν Ἡρακλέους. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μελίτης νύμφης, (ἢ εἰμῆς ὁ Ἡρακλῆς) μαστιγίαν δὲ ὡς πρὸς δούλον. (παρὰ δὲ τὴν ὑπόνοιαν σκοπτεῖται, ἐπειδὴ ἐν Μελίτῃ ἔστιν ἐπιφανέστατον ἱερὸν Ἡρακλέους ἀλεξικακού, ὃ δὲ Ξανθίας ἀντιμετέληπε τὴν τοῦ Ἡρακλέους σκευήν. τὸ δὲ τοῦ Ἡρακλέους ἀγαλμα ἔργον Γελάδου τοῦ Ἀργεῖου, τοῦ διδασκάλου Φειδίου. ἢ δὲ Ἰδρυσις ἐγένετο κατὰ τὸν μάγαν λοιμόν. ἔθεν καὶ ἐπαύσατο ἡ νόσος, πολλῶν ἀνθρώπων ἀπολλυμένων. Ἀπολλωνίους δὲ οὐ κακῶς ὑπονενοήσθαι φησὶ τὸ κωμωδεῖσθαι τινα. ἴσως δὲ ὅτι ἤρχε, διὰ τοῦτο οὐκ ὠνομάσθη. ἢ ὀλιγὸν πρότερον [429] εἰρησθαι. Καλλιᾶς γὰρ ὁ Ἰπποκίτου ἐν Μελίτῃ ἔκει. παρεικάζει δὲ αὐτὸν ἅμα τῷ Ἡρακλεῖ, ἅμα χλευάζων διὰ τὸ λεοντῆ ἐν ταῖς μαχαῖς χρῆσθαι, ὡς ἐν τοῖς ὀπίσω

κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον.

ἐπεὶ εἰ γε ὄντως ἐπὶ τὸν Ἡρακλεῖ ἀνέφερε, τί μάλλον εἶπε τὸ ἐκ Μελίτης, καὶ μὴ ἐξ ἄλλου δήμου ; πανταχοῦ γὰρ Ἡρακλεία ἐπιφανῆ. σύνθετός τε οὐχ οὕτω λέγειν ἐπὶ θεῶν, οὐκ Μελίτης, ἀλλ' ὃ ἐν Μελίτῃ, ὡς καὶ Ζεὺς ὃ ἐν Ὀλυμπίᾳ : ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, ἐκ Μελίτης, ἐξ Οἴου, ἐκ Κοθωκιδῶν. πῶς δὲ καὶ παλαιότερον εἶναι Ἀριστοφάνους τὸ ἀγαλμα, εἰ ἀκμάζοντος τοῦ λοιμοῦ ἰδρῦθη ; σχεδὸν γὰρ μειρακίσκος ἦδη ἤπτετο τῶν ἀγῶνων.)

503. θεράπεινα Περσεφόνης (Ἄδου R.) λέγει ταῦτα πρὸς τὸν Ξανθίαν ἔχοντα τὴν λεοντῆν. R. V. Θ. θεράπων, ὡς δὲ τινες φασὶν, δούλη (οἱ δὲ φασὶν δούλην G.) Περσεφόνης. V.

504. ἡ Κόρη δηλονότι. R.

505. κατερικτῶν χύτρας : Ἐὼν κατακεκομμένων δσπρίων, ἢ τῶν κυάμων τῶν σχιζομένων. (λέγει δὲ τὰ

σχιζόμενα ὄσπρια, τοὺς κυάμους, [τὰ εἰρηκόμενα. καὶ τὴν ἐρίγγην δὲ ἐντεῦθεν ἐτυμολογοῦσί τινες.]
 506. ἔτνος ἐστὶν ἀθάρα μετὰ γαλακτος. R. [ἔτνους : Ὁ νῦν φάβα οἱ ἰδιῶται καὶ οἱ ἀγροικοὶ, τὸ διαλελυ-
 5 μένον ὑπὸ τῆς ἐψήσεως καὶ τῆς τορύνης. τορύνη δὲ, ὁ χυτρόπους. Ἄλλως. πρῶτον εἶπτον καθολικῶς κατερι-
 κτῶν, ἦτοι κατεσχιζόμενον ὄσπριον, ἐπειδὴ οὐδὲν ἄλλο τῶν ὄσπριων σχιζόμενον ἄλλ' ἢ τοὺς κυάμους, ὅταν ἔτνος ποιῆσαι θέλωμεν, ἐπήγαγε τὸ ἔτνος. ἔχαιρε γὰρ τούτῳ
 10 πᾶν ὁ Ἡρακλῆς. ἢ τὸ ἔτνος ἐρμηνεία τοῦ κατερι-
 κτῶν.]
 507. κολλάβους : λέγει τοὺς ἄρτους, τοὺς εἰκοτάς τῆν πλάσιν τοὺς κολλάβους τῆς κίθάρας. οἱ δὲ εἶδος πλακοῦντος τετραγώνου, ἢ ἄρτου μικροῦ, παρὰ τὸ ἐκ με-
 15 γάλων κολλυθίζεσθαι. [Ἄλλως. ἄρτοι νέοι ἐκ πυρῶν. καὶ οἱ λάσταυροι ὑπὸ Σικυωνίων λέγονται. καὶ ἡ νευρὰ τοῦ ὄργάνου.] — τὰ γὰρ ὄπτα καλὰ τὰ ἐξ ἀνθρώπων ὀπώμενα. V. Θ. τοὺς λεγομένους κόλλικας. φασὶ δὲ κολλάβους καὶ τὰ τῆς μουσικῆς ἰδιωτικῶς λεγόμενα κα-
 20 βάλια. Θ.
 508. ἐπαινῶ : Οὐ βούλομαι εἰσελθεῖν. *Vict.*
 511. ἐφρυγε : Ἐτηγάνιζε. *Vict.* (κῆνον) ἀντὶ τοῦ καὶ οἶνον. R.
 512. πᾶν καλῶς : (Παραιτούμενοι οἱ παλαιοὶ ἔλεγον,
 25 κάλλιστ' ἐπαινῶ, καὶ, ἐτήνουν. νῦν οὖν παραιτούμενος εἰσέναι φησὶν ὁ θεράπων,) ἀντὶ τοῦ ἕασον.
 ληρεῖς ἔχων : Τοῦτο λέγει κρατῶν αὐτὸν ὁ Διόνυσος, καὶ μὴ συγχωρῶν αὐτὸν εἰσελθεῖν ἅμα τῇ θεραπαίνῃ τῆς Πρροσεφόνης. περιττὸν δὲ τὸ ἔχων.
 30 513. [καὶ γὰρ αὐλητρὶς : Αὐτῆ ἢ κατασκευὴ πρὸς τὸ, ἀλλ' εἰσὶθ' ἅμ' ἐμοί.]
 514. τὸ τέλειον ἦδε. V.
 516. εἰσάγεται καταφερῆς Διόνυσος. V.
 [516]. ἡβυλλῶσαι : (Ἡβῶσαι καὶ αἰσχροῖς τίλλου-
 35 σαι τὸ αἰδοῖον. ἢ) ἀντὶ τοῦ ἀκμάζουσαι τὴν ἡλικίαν.
 [ἄρτι παρατετιμέναι : Ἐκ τούτου δεκνυταὶ ὅτι παρῆτιλλον, καὶ οἰονεὶ ἐξέδερον ἢ ἔτυπτον τὸ γυναικίον αἰδοῖον. οὕτως γὰρ παλαὶ ἐψόλων. καὶ δορῖαλος τὸ γυναικίον αἰδοῖον, ὡς παρὰ τῶν αὐτῶν ποιητῆ [fr. 396] αἰ
 40 γυναῖκες τὸν δορῖαλον φράγγυνται. » τίλλουσι δὲ τὰς τρίχας αἱ νεόνυμφοι. ἢ ἐπασάμεναι τὰς ἐπανθούσας τῶν προσώπων τρίχας, καὶ τὰς τῶν ὀφρῶν. κρεῖττον γὰρ ἐστὶ τοῦτο τοῦ ξυρεῖν.] — παρατετιμέναι : λείπει τὰς τρίχας. R. αἰ γὰρ μελλόνυμφοι τίλλουσι τὰς τρίχας.
 45 R. V. Θ.
 517. [τεμάχη : Τὰ κόμματα τῶν ἰχθύων.]
 518. [ἀφαιρεῖν : Ἀντὶ τοῦ κόπτειν, ἢ διαιρεῖν ἐκ τῶν ὀδελίσκων, ἢ κλέπτειν.
 ἐσῆρατο : Νῦν ἀντὶ τοῦ εἰσεφέρειτο.]
 50 520. αὐτὸς : Ἀντὶ τοῦ ὁ δεσπότης.
 521. τῶ Διονύσῳ φησὶ. R. ὁ Ξανθίας πρὸς τὸν Διόνυσον. μετεστίλισται γὰρ ὁ Διόνυσος εὐλασθηθεὶς καὶ περιβέδληται τὴν τοῦ Ξανθίου σταλήν. V.
 522. ἐπίσχος : Κρατεῖ τὸν Ξανθίαν ὁ Διόνυσος. [τὸ

δὲ οὐτι που, ἢ ἀντὶ τοῦ ἄρα ἢ πρὸς τὸ οὐτι που στικτέον. τὸ δὲ λοιπὸν κατ' ἐρώτησιν λέγει. οὐτι που, ἤγουν οὐδαμῶς σπουδὴν ποιεῖς ἤγουν ἀληθῆς τοῦτο ἐνόμισας, ὅτι σε παίζων Ἡρακλῆα ἐσκεύασα ;] ἄρα, φησὶ, νομίσεις σεαυτὸν Ἡρακλῆα εἶναι, ἐπεὶ ἐποίησα παίζων 5 (σχῆμά σε παραπλήσιον ἔχειν τοῦ Ἡρακλέους, διὰ τὴν λεοντῆν καὶ τὸ βόταλον ;)
 526. οὐ δῆπου μ' ἀφελῆσθαι διανοεῖ : Ἀντὶ τοῦ ὄντως διανοῆ, ὥστε ἀφελῆσθαι με τὰ σπλα. ἢ γὰρ οὐ ἀρνησις συγκατάθεσιν δηλοῖ.
 527. οὐ τάχ' ἀλλ' ἤδη ποῶ : Ὁδὲ ὄλω, φησὶ, διανοῶμαι, ἀλλ' ἤδη αὐτὰ ἀφαιροῦμαι ὄϊον, οὐ διστάζω. — ἐπεὶ εἶπε σπουδᾶσις, λέγει οὐ σπουδᾶσω λόγους ἀλλ' ἔργῳ. V.
 528. τὴν λεοντῆν. V.
 529. ἀνατίθημι. R. V.
 530. τὸ προσδοκῆσαι σεαυτὸν Ἡρακλῆα εἶναι. V.
 534. ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρὸς ἐστὶν : [Ἐἰσθεσις μέ-
 λους χοροῦ προωδικῆς στροφῆς λόγον ἔχουσα, (ἔχει γὰρ καὶ ἀντίστροφον, τὸ νῦν σὸν ἔργον ἐστίν) ἐκ κώλων τρο-
 20 χαϊκῶν ἰ, ὦν τὰ γ, σ', θ', δίμετρα καταληκτικά, ἦτοι ἐφθήμεμερῆ Εὐριπίδεια, τὰ δὲ λοιπὰ ἀκατάληκτα πλὴν τοῦ τελευταίου τετραμέτρου ὄντος καταληκτικοῦ. ἐξῆς δὲ σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆς, ἀνα-
 25 λόγως τῇ στροφῇ τῇ τε ποσότητι καὶ ποιότητι τῶν κώ-
 λων. ἐπὶ τῶν τέλει ἑκατέρου παράγραφος καὶ ἔσω νενευ-
 κυῖα διπλῆ διὰ τὴν ἀναπόδοσιν.] ταῦτα λέγει ὁ χορὸς διὰ τὸν Διόνυσον. ἐπειδὴ οὗτος, ὅτε ἐφοδῆθη διὰ τὰς τοῦ διακόνου ἀπειλὰς, τὸν Ξανθίαν ἐποίησεν ὡς δε-
 σπότην, ἑαυτὸν δὲ δούλον. ὅτε δὲ ὁ θεράπων τοῦ Ἄδου 30 ἀπήγγειλε τῷ Ξανθίᾳ, ὅτι ἡ κόρη (δειπνον καὶ) ὄψα ἐποίησε, δεσπότην πάλιν ἑαυτὸν ποιεῖ, τὸν δὲ Ξανθίαν δούλον. ἀποδέχεται δὲ τὸν Διόνυσον ὁ χορὸς ὡς μὴ μένοντα ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς.
 535. ἀντὶ τοῦ εἰς πάντα τέτριμμένος. R.
 536. (μετακυλίνδων : Ὅμοιον τῷ ἐν Ἀλκιμήνῃ Εὐ-
 ριπίδου
 οὐ γὰρ ποτ' εἶον Σθένελον ἐς τὸν εὐτυχή
 χωροῦντα τοῖχον τῆς δίκης ἀποστρεφῆν.)
 [παρομμία δὲ ἐστὶ, πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον βέ-
 40 πειν, ἐπὶ τῶν περὶ τὸ λυσitelou ἀποτοῖς ἀεὶ στρεφομέ-
 νων. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐπιβατῶν τῆς νεῆς, ὅταν θατέρου μέρους αὐτοῖς κατακυλωμένου, πρὸς τὸ ἕτερον οὗτο μεθίστανται.] — τὴν μεταφορὰν εἶπεν ὡς ἐπὶ τοῦ ἐπιβάτου ὅταν γὰρ παραχθῇ ἢ θάλασσα καὶ 45 κινδυνῶν τὸ πλοῖον, ὁ ἐπιβάτης σωφρονῶν τὸν μὲν ἕτερον τοῖχον εἴξ, εἰς δὲ τὸν ἕτερον μετακυλίνδων ἑαυ-
 τόν. V.
 527. τὸ καλῶς πρᾶττον μέρος. R.
 528. ἢ γεγραμμένην : Ἀντὶ τοῦ, μηδὲν ἀκίοντα ὅτι ἀκίοντον τὸ ἐπιγεγραμμένον τῇ ἐκίονι.
 529. μεταστρέφειν : Μεταστρέφασθαι. C.
 τὸ ἡδύτερον καὶ εὖ ἔχον. V.

541. Θηραμένης : Οὗτος τῶν τὰ πολιτικά πραττόντων. σκῶπτει δὲ αὐτὸν ὡς εὐμετάβολον ὄντα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀρμόζοντα. οὗτος δὲ γέγονεν ὁ Θηραμένης διδάσκαλος Ἰσοκράτους, (στρατηγὸς δὲ καὶ ὑποκριτὴς εὐμετάβλητος, Ἄγωνος παῖς, Στεριεὺς τῶν δήμων. τούτω πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα παρανενομήται, δύο δὲ τὰ μέγιστα καὶ σχετιώτατα, ἢ τε τῶν ἐν Ἀργενουσίῃ στρατηγῶν ἀπαγωγῇ, ἣν αὐτὸς συνεστήσατο μετὰ Καλλιξένου, καὶ ἢ τῶν λ' ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου κατὰστασις. τοιγάρτοι τῆς τοῦ βίου προαιρέσεως ἐπαξίας τῆς τελευταίας ἐτυχεν· ὑπὸ γὰρ αὐτῶν τῶν λ' ἀνηρέθη, Κριτίου κρίναντος αὐτόν. ἔνοιό δέ φασι καὶ καταφυγόντα αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἐστίαν ἀποσπασθῆναι. τοῦτον διὰ τὴν ποικιλίαν τοῦ ἥθους Κόθορον ἐκάλουν, ἐπειδὴ ἑκατέρω 15 στάσει τῇ τῶν πολιτευομένων ἑαυτὸν παρετίθει, καθομιλῶν τοῖς καιροῖς καὶ τὸ συμφέρον ἑαυτοῦ τοῦ πιστοῦ προτάσων, ἐπειδὴ καὶ ὁ κόθορον ἀνδράσι καὶ γυναῖξι πρὸς τὰς ὑποδέσεις ἀρμόττει. δοκεῖ δὲ οὗτος καὶ τὰ τρία ψηφίσασθαι ἐπιζήμια, ἢ δεσμεύσθαι ἐν τῷ ζύλῳ, 20 ἢ πιεῖν κύνειον, ἢ ἐκφυγεῖν. δοκεῖ δὲ ἀπὸ Κέω τῆς νήσου εἶναι, οὐκ εἶναι δὲ γνήσιος, ἀλλὰ ποιητὸς υἱὸς τοῦ Ἄγωνος. ὁ Θουκυδίδης δὲ [8, 68] αὐτὸν ἐπαινεῖ.) [Ἄλλως. ὁ Θηραμένης οὗτος ἀνὴρ πανοῦργος ἦν, καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλλόμενος. Χῖοι γὰρ καὶ Κῖοι 25 πόλεμον εἶχον πρὸς ἀλλήλους. ὅτε οὖν παρὰ Χίους ἦν, Χῖον ἑαυτὸν ἐκάλε· ὅτε δὲ παρὰ Κῖους, Κῖον· τῇ δὲ ἀληθείᾳ Χῖος ἦν.]

542. ἐν στρώμασι Μιλήσιος : Ἐκεῖ γὰρ ἐν Μιλήτῳ καλὴ ἢ τῶν στρωμάτων ἐργασία. (καὶ τὰ Μιλήσια 30 στρώματα ποικίλα καὶ ἀπαλὰ γίνονται καὶ διάφορα.) [εἰς τρυφὴν δὲ οἱ Μιλήσιοι διαβάλλονται, καὶ εἰς τὸ στολῆς πολυτελέας· ἐσθῆτές τ' ἐνταῦθα κατεσκευάζοντο ποικίλαι καὶ τάπητες· ὡς καὶ Θεόκριτος [15, 128]

πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὑπνου, 35 ἂ Μίλατος ἐρεῖ χῶ τὰν Σαμίαν καταδόσκων.]

ἀμίδα δὲ, τὴν οὐρητρίδα, τὸ οὐρηρὸν ἀγγεῖον.

543. ἀνατετραμμένος : Ἀνακείμενος καὶ φιλῶν ὀρχηστρίδα. R.V. ἄνω χάσκων. V. ἀνακεκλιμένος καὶ 40 ἐξηπλωμένος. κινῶν : Συνουσιάζων. E.

544. ἐγὼ δὲ πρὸς τοῦτον : Ὅρων γὰρ ὁ Διόνυσος συνιόντα τῇ ὀρχηστρίδι τὸν Ξανθίον, καὶ ὥσπερ ἐρεθιζόμενος τοῦ αἰδοῦσι ἔδραττόμηνη (φησὶν) ἀντὶ τοῦ 45 ἔμαυτοῦ, ὁ δὲ Ξανθίας γνοῦς ἄτε καὶ αὐτὸς πρότερος τὰ αὐτὰ ποῶν ἐπάταξεν ἄνευ.

545. τοῦ ῥεβίνθου : Τοῦ αἰδοῦσι. τὸ δὲ ἔλον, ὡς ταῦτα τοῦ Ξανθίου ποιῶντος, ἐπειδὴν διακονῆ τῷ Διονύσῳ, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιγυνοῦς ἂν αὐτὰ, εἰ ἀνὰ μέρος ἐποίει ὁ Διόνυσος. — ἢ κυρίως ἐρεβίνθου· εἰώθασι γὰρ οἱ δοῦλοι ἐν τοῖς τῶν δεσποτῶν πότοις εἰς 50 παραμύθια ἑαυτῶν ταῦτα περιφέρειν. V.

548. τοὺς χοροὺς τοὺς προσθίους : Ἄντι τοῦ εἰπεῖν ὀδόντας, εἶπεν χορούς. Διόνυσος γὰρ ἐστὶν ὁ τῶν χορῶν προστάτης. τὸ δὲ ἔλον παρὰ τὴν ὑπόνοιαν.

549. Πλαθάνη, Πλαθάνη : [Κορωνίς ὁμοία εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοί τρίμετροι ἀκατάληκτοι μα', ὢν τελευταῖος

δέχομαι τὸν ὄρνον κατὶ τούτοις λαμβάνω.]

πανδοκεύτρια πρὸς Πλαθάνην θεράπειναν ἑαυτῆς λέγει. εἰσάγει δὲ τὸν Ἡρακλῆα νῦν βεβρωκότα τι. (554) ἀνημωβολιμαῖα δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἕκαστον αὐτῶν ἤμισυ ὀβολοῦ ἦν, ἄξιον ἡμωβολίου. (ἢ ὡμὰ ὄντα κατὰ τὸ ἤμισυ. Ἄλλως. ὅτι ἰδίως ἐπὶ τοῦ ἀνημωβολίου πωλούμενα. ἀπὸ δὲ συντάξεως ὀνόματα γίνονται καλὸς 10 καὶ ἀγαθός, καλοκαγαθία· θεοῖς ἔχθρος, θεοεχθρία· οὕτως ἂν ἡμωβολιον, ἀνημωβολιαῖον. δηλοῖ δὲ ἡμωβολοῦ ἀξία. ἐπισημειοῦσθαι δὲ τὴν λέξιν ἔδει τῷ χ. ἀνάβραστα δὲ,) ζεστά, ἠψημένα. — ζεστά, παρὰ τὸ βράσσειν. V. 15

ἀνημωβολιαῖα : Ἄξιον ἡμίσεος ὀβολοῦ ἐν ἕκαστον.

C. παλαιόν : Ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ καλὸς καὶ ἀγαθός σύνθετον ὄνομα γίνονται καλοκαγαθία, καὶ ἀπὸ τοῦ θεός καὶ τοῦ ἔχθρος θεοεχθρία, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἤμισυ καὶ τοῦ ὀβολοῦ, ἡμωβολιαῖον, τὸ ἡμιοβόλου 20 ἀξίον. διὰ καὶ ἐπισημειοῦσθαι τὴν λέξιν τῷ χ. Cant. 2.

550. ὅτε ἦλθεν ἐπὶ τὸν Κέρβερον. V.

551. ἢ ἕτερα πανδοκεύτρια. R.

552. τῷ Διονύσῳ δηλονότι. R.V.

554. ἀντὶ τοῦ ὁ Διόνυσος. ὁ Ξανθίας δὲ ἡρέμα λα- 25 λεῖ. V.

555. [ληρεῖς ὦ γυναῖκα : Οὐ δείκνυται Ἡρακλῆς σκορῶν γηυσάμενος. διὰ πρὸς ταύτην φησὶ, ληρεῖς, ὦ γυναῖκα.]

556. [σῦμμενὸν με προσεδόκας : Οὐ προσεδόκας με 30 γυνῶναί σε, ἐπειδὴ κόθορον τοῦ Διονύσου ἐστὶν, οὐ τοῦ Ἡρακλέους.] — κοθόρονος τὰ ὑποδήματα. R.V.

558. τὸ τάριχος : Οὕτως ἔλεγον οἱ Ἄττικοι, οὐδέτερος. ἐπελαθόμενη δὲ, φησὶν, εἰπεῖν τὸ τάριχος.

559. νέον, ἀπαλόν. V. 35

560. αὐτοῖς τοῖς ταλάροις : Ἐτι ὄντα, φησὶν, ἐν τοῖς μικροῖς καλαθίσκοις. — ταλάροις : Τυροβόλοις. Borg. τοῖς μικροῖς καλαθίοις, ὅπου ὁ τυρός ἐστὶ. R. αὐτοῖς : Σύν. ταλάροις : Καλαθίσκοις. λέγει δὲ τὰ λεγόμενα ἰδιωτικῶς τυροβόλια. C. 40

561. ἀπήτουν. V. Θ.

562. κάμυκᾶτο (κάπεμυκᾶτο E.) : Ἐπεδριμήσατο. D. E. πικρὸν ἔδρυχᾶτο, ἐμήνιεν. R. V. Θ. M.

563. οὗτος ὁ τρόπος πανταχοῦ : Τὸ τρώγειν καὶ μὴ 45 διδόναι, φησὶ, τὸν μισθόν. τοῦτο δὲ ὁ Ξανθίας, ἐπαίρων κατὰ τοῦ Διονύσου τὰς γυναῖκας.

564. (μαίνεσθαι δοκῶν : Καὶ παρ' Εὐριπίδῃ μαινόμενος Ἡρακλῆς καὶ σπῶν τὸ ξίφος. πρὸς τοῦτο οὖν 50 παίζει.)

565. ἀντὶ τοῦ δεῖσασαι δυνικῶς. R.V.

566. κατῆλφα : Τὴν μασόδομον, (ἢ τὴν κλίμακα). 55 — κλίμακα. Bg. σανίδα, ἐν ἣ πάντα τὰ πωλούμενα τιθέασιν, εἰς ἣν ἀναβαίνοντες οἱ κατοικίδιοι ὄρνις ἐκεῖ κοιμῶνται. νομίζουσι δὲ Ἡρακλῆα τὸν Διόνυσον εἶναι

ὡς ἠρπακῶτα τὰ χρωιάδη καθ' Ἄδου, ὅτε κατήλθεν ἐπὶ τὸν Κέρβερον. V.

567. τὰς ψιάθους : Οἷον και τὰ στρώματα τοῦ πανδοκείου. ἐν δὲ τῷ Καλλιστράτῳ γέγραπται τοὺς ψιάθους, και ὅτι σεσημειώται τοῦτο, ὅτι ἀρσενικῶς εἶπε. — ὅτι ὡδε ἀρσενικῶς, ὡδε δὲ θηλυκῶς, διὸ τὸ χ. V. Θ. (τὸ δὲ, ἀλλ' ἐγράψην τι ὁρᾶν, δύναται και ἡ γυνὴ λέγειν, ἀντὶ τοῦ τιμωρήσασθαι.) — ἐγράψην ὑμᾶς τι ὁρᾶν περὶ αὐτόν. Br.

10 569. τὸν προστάτην Κλέωνα : Ἦν γὰρ ἀποθανὼν τότε. τὰ δὲ δράματα καθ' ἔδου νῦν. Κλέωνα δὲ τὸν βυρσοδέψην, εἰς ὃν γέγραφε τοὺς Ἰππέας. Ὑπέρολον δὲ, εἰς ὃν και Εὐπόλις ἔγραψε τὸν Μαριχᾶν. ἀπόλωτο δὲ περὶ τὴν Σάμον, πολεμούντων αὐτῶ τῶν Σαμίων.

15 570. ἐάνπερ ἐπιτύχης : Ὡς και τοῦ Ὑπερόλου ταθνηκότος. παρατηρητέον δὲ ὅτι τέσσαρες ἐπὶ σκηνῆς διαλέγονται.

573. [φορτία : Ψωμοὺς, κρέα, τυροὺς, και τέλλα. τινὲς δὲ ἤκουσαν τὰ κόπρια φορτικῶς.]

20 574. τινὲς φασὶ τὸν Διόνυσον λέγειν τοῦτον τὸν στίχον. R. ὄρυγμα ἐν Ἀθῆναις, εἰς ὃ ἐβάλλοντο οἱ κακοῦργοι. V.

576. κολίκας : Ἡ ἄρτους, ἡ ἔντερα. τὸ δὲ ῶ, οὐ πρὸς τὸ δρέπανον, ἀλλὰ πρὸς τὸν λάρυγγα.

25 κατέσπασας δὲ ἀντὶ τοῦ κατεδρόχθισας.

578. ἐκπηνιείται : Ἄ ἔφαγεν ἡμῶν, ἀφελκύσει. ἀπὸ τῶν τὴν πρόκα μηρουμένων εἰς πηνία. (Ἄλλως. ἐξελκύσει ἀπὸ τοῦ πηνίου. Ὀμηρος [Π. Ψ, 762] « πηνίον ἐξέλκουσα. ») [ἢ ἐξάξει. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς κατὰ μικρὸν ἐκ τοῦ σκώληκος ἐξαγομένης πήνης. εἰ δὲ διὰ τῆς

31 οἱ διφθόγγου γράφεται, μετὰ τιμωρίας ἀπαιτήσεται.]

τὸ ἐκπηνιείται ἢ διὰ τοῦ ο και ι γράφεται, ἀντὶ τοῦ μετὰ τιμωρίας ἀπαιτήσεται. ἢ διὰ τοῦ η, ἵν' ἢ ἀντὶ τοῦ ἐξάξει. ἐπειδὴ και τὴν μέταξαν καταρχᾶς ἐκ τοῦ σκώληκος ἐξάγομεν κατὰ μικρὸν. πῆνη δὲ ἡ μέταξα. 35 C. E. ἐξελκύσει. D. ἐκπηνιείται : Μετὰ τιμωρίας λάβοι. E.

προσκαλούμενος : Ἀντὶ τοῦ ἐγκαλῶν, εἰς δικαστήριον ἔλκων, (κατηγορῶν αὐτοῦ).

40 579. (κάκιστ' ἀπολοίμην : Ἐνταῦθα φοβούμενος ὁ Διόνυσος ὑποκρίνεται φιλίαν πρὸς Ξανθίαν, ἵνα πάλιν Ἡρακλῆς γέννηται, και αὐτὸς Ξανθίας κελυεύμενος ὑπὸ Διονύσου.)

582. [και πῶς ἂν Ἀλκμήνης : Ἄπερ πρὸς αὐτὸν ὁ 45 Διόνυσος πρότερον εἶλεγε, ταῦτα λέγει και αὐτὸς εἰρωνεύμενος και παίζων.]

588. γλάμων : (Ὁ ἔχων λήμας, ὁ ἀκάθαρτος), [παρόσον ἐρώμενος, φασίν, ἦν Διονύσου.] Καλλιστράτος φησὶν ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο Γλάμων, ὡς Χάρων. ἄλλοι δὲ, τὸν λημῶντα και δίυγρον τοὺς ὀφθαλμούς. Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσι ἐπὶ τινων ὀρνέων « τοὺς γλαμουροὺς « κατὰ φορβάν. »

589. κάπὶ τούτοις λαμβάνω, ἐπὶ τῷ μὴ ἀφαιρεῖσθαι με τὸ Ἡρακλέους σχῆμα. V.

590. νῦν σὸν ἔργον : [Εἴσθεσις μελῶν χοροῦ περιόδικη και ἀντίστροφος ὁμοία τῇ προρρηθείσῃ, και τὸ σύστημα τοῖς αὐτοῖς τῶν ἐν τῇ στροφῇ κατὰ τε πυσότητα και ποιότητα κώλιος συγκαίμενον ἔχουσα. ἤς ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. τοῦ δὲ συστήματος δύο διπλαῖ, 5 ἢ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἢ δὲ κατὰ τὸ τέλος] — ὁ χορὸς πρὸς τὸν Ξανθίαν. R. V. (τὸ δὲ ἐξῆς·) νῦν σὸν ἔργον ἐστὶν ἀναναάζειν.

593. ἀντὶ τοῦ Ἡρακλέους. R. V. μωραίων ληφθῆση. V.

594. παραληρῶν : [Ἀγενὲς τι ποῶν, και οὐ τῆς Ἡρακλέους σκευῆς ἀξίον.] — οὐδὲν πλέον τοῦ ληρῶν. R. V.

595. ἀντὶ τοῦ μαλακισθεῖς. R. V. ἀντὶ τοῦ ἂν εἴπης τι. V.

603. ὀρίανον : [Ἀντὶ τοῦ δριμύ. τοιοῦτον γὰρ τὸ φυτόν.] — πρὸς τὸ ἄνω. δεῖν δὲ εἶκε δριμύ βλέπειν. R. V.

604. ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι. R. V.

606. ζυνδεῖτε ταχέως : [Κορωνὶς αὖθις ἔτερα εἰσιόντων τῶν ὑποκρίτων. οἱ δὲ στίχοι ἱαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ζε' ὧν τελευταῖος

πρότερον ποιῆσαι πρὶν με τὰς πληγὰς λαβεῖν.

δ ζ' μέντοι ἱαμβικὸς ἐφθήμερης. εἴτα κῶλον ἀντισπαστικὸν ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου ἡμιόλιον. μεθ' ὃ μονόμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, και Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος ἡμιόλιον. ἐπὶ τῷ τέλει πάντων κορωνῶν.] τὸν κλέψαντα τὸν κύον τὸν Κέρβερον.

[608.] ἤκει τῷ καχόν : Ὁ Διόνυσος τοῦτο λέγει, ὅπερ και ὁ Ξανθίας περὶ αὐτοῦ ἀνωτέρω. ἀμέλει δώσει 20 δίκην. (ἡσυχῇ δὲ ταῦτα λέγει.)

607. μὴ πρόσσιτον : (Οὐκ εὐ οὐδὲ κυρκῶς τὸ πρόσσιτον προκαλεῖται. δύναται δὲ ἄλλοις μὲν λέγειν τὸ πρόσσιτον ἐπομένοις αὐτῷ, ἄλλοις δὲ ἐτι καλεῖν.) ὧν και τὰ ὀνόματα εἴρηκεν ὡς δούλων, ἢ τοξοτῶν βαρβάρων. τινὲς δὲ 25 φασὶν, ἐκ τοῦ, εἶεν και μάχει, τὸν παρὰ τοῦ Πλούτωνος ἐξεληθόντα λέγειν ἔως τοῦ, κλέπτοντα τᾶλλότρια. τῆ δὲ μᾶλλ' ὑπερφυᾶ, τὸν Διόνυσον λέγειν. εἴτα πάλιν τὸν παρὰ τοῦ Πλούτωνος, σχέτλια μὲν οὖν και δεινά. ἐνιοὶ δὲ φασὶ πάντα αὐτὸν λέγειν τὸν Πλούτωνα, ἀγανακτοῦντα ἐπὶ τῷ τύπτεσθαι τοὺς ἀκολούθους ὑπὸ Ξανθίου, ἀπὸ τοῦ εἶεν και μάχει, ἔως τοῦ, σχέτλια μὲν οὖν και δεινά. — εἶεν ταῦτα ἢ λέγεις και μάχη 30 ἡμῖν. Br.

610. εἴτ' οὐχὶ δεινά : [εἴτ' οὐχὶ δεινά, κλέπτοντα 45 τοῦτον τὰ ἀλλότρια πρὸς τούτῳ τύπτειν.] — δεινά ἀντὶ τοῦ μεγάλα. R. V. οὐ δεινὸν, φησὶν, ὅτι και τύπτει κλέψας; R.

611. (μᾶλ' ὑπερφυᾶ : Τιμαχίδας βραχέως ἀξιοῖ προφέρεισθαι, οὐ πιθανῶς, συναλοφῆς οὕσης ἐκ τοῦ μὴ 50 και ἄλλα. ὅτι γὰρ τῷ μὴ πολλαχῇ ἀντὶ τοῦ οὐ γρῶνται, παλλάκις εἰρηται.)

614. ἀντὶ τοῦ τυχόν. R. V.

- 815 σοι : Χάριν σου. C. γυνναῖον : Ἀντί τοῦ εὐγε-
νείας. R. V.
816. βασιάνιζε γὰρ τὸν παῖδα : Λέγεται βασιάνιζειν
καὶ τοῦ χωρὶς πληγῶν ἀνακρίνειν, ἀπὸ τῆς βασιάνου
5 λίθου. — τὸν Διόνυσον. V.
818. ἐν κλίμακι δῆσας : Τὸ ἐν πρὸς τὸ δῆσας, ἀντί
τοῦ ἐνδῆσας κλίμακι. ἀντί τοῦ, εἰς κλίμακα δῆσας,
ὡς Ὅμηρος [II. A, 508] « κάππεσον ἐν Ἀθήμῃ. » ἀντί
τοῦ εἰς τὴν Ἀθήμον.
- 10 819. ὑστρυγίδι : Ἐκ δέρματος μετ' αὐτῶν τῶν τρι-
χῶν μάλιστα. R. V. ἐξ ἰσίων τριχῶν μαστίγι. Bf.
821. ὄπτας πλίνθους. V. πλὴν πράσῳ μὴ τύπτει τοῦ-
τον : Ἐπεὶ οἱ ἐλευθεροὶ πρὸ τούτου πράσοις ἐδέροντο
καὶ σκορόδοις. (τὸ δὲ χ πρὸς τὸ ἔθος τοῦ τύπτειν. οἱ δὲ
15 ὅτι διώρισται τὸ πράσον ἀπὸ τοῦ γητείου. τινὲς γὰρ
οἴονται εἶναι τὸ τοῦ πράσου φύλλον. δύναται μὲν οὖν ἐν
ἤθει τὰ ὄντως χαλεπὰ προσθεῖς, ἐπιφέρειν· πλὴν μὴ
τούτους αὐτὸν τύπτει, ἅπερ ἐστὶν ἐλαφρότατα. δύναται
δὲ καὶ ἀντικρυς· βασιάνιζε πανταχῶς αὐτὸν, μὴ ἐν
20 παιδιῇ, μηδὲ ὡς τοὺς ἐλευθεροῦς παῖδας τῇ ἐκκαυλή-
ματι τοῦ πράσου τύπτουσιν ἢ τοῦ γητείου.)
822. κἄν τι πηρώσω : Ἐὰν βλάβῃς μέρος τοῦ σώ-
ματος τοῦ παιδιοῦ τύπτων, τὴν τιμὴν λήψῃ.
823. μὴ δῆτ' ἔμοιγε : Οἶον ἀνευ τιμῆς, οὐδὲν θέλω
25 ὑπὲρ αὐτοῦ. [τινὲς δὲ, μὴ δῆτ' ἐμέ γε, τοῦτον δὲ βα-
σιάνιζ' ἀπαγαγῶν. αὐτὸν μὲν οὖν. εἶναι δὲ καὶ ὄλον τοῦ
Ξανθίου.] — μὴ δῆτ' ἔμοιγε πηρώσῃς αὐτὸν, ἀλλ'
ἀπαγαγῶν αὐτὸν, ὅπως ὡς ἔφη βασιάνιζε. E.
828. ἢ κατὰ ἀντί τῆς ὑπό. R.
- 30 829. κατέθου : Ἀπειλῶν τῷ Διονύσῳ λέγει τὸ κα-
τάθου.
828. μηδὲν ψεύδος : Ὁ γὰρ τόπος οὐ δέχεται ψεύ-
δος, ὅπου πάσα κρῖσις. τὸ δὲ ἀγορεύω ἐν ὀργῇ λέλε-
κται.
- 35 832. ταῦτ' ἀκουέεις : Ὁ παρὰ τοῦ Πλούτωνος τοῦτο
φησὶ τῷ Ξανθίῳ. ἀντί τοῦ, ὄντως εἰ δοῦλος.
832. οὐ καὶ σὺ τύπτει : Τὸ τύπτει δευτερον πρόσω-
πον, Ἀττικῶς. — [ὁ Διόνυσος πρὸς τὸν Ξανθίαν] ὅτι
Ἡρακλῆα σαυτὸν λέγεις. R. V. τινὲς φασὶ τοῦ Ξανθίου
40 ὄλον εἶναι. (τινὲς δὲ, τοῦ Διονύσου πρὸς τὸν Ξανθίαν.)
[ὅδε γὰρ ὁ Ἡρακλῆς, ὃν ὁ Ξανθίας ἐμιμαίτο.]
836. ἢ προτιμήσαντά τι : Φροντίσαντα τῶν πληγῶν,
Ἀττικῶς. ἢ ἐπιστραφέντα, τοῦ δακρῦσαι ἢ ἀποιμῶξαι
ἐνεκα. — προτιμήσαντα. : Φροντίσαντα, ἢ αἰσθησιν
λαβόντα. Bf.
- 45 [844]. παρακινήσαντα : Κινηθέντα, ἢ σαλευθέντα,
(ἐκτραπέντα τοῦ καθεστηκότος. ἢ αἰσθανθέντα, παρό-
σον ὁ αἰσθανόμενος μάλιστα κινεῖται.) — ἀποκινή-
σαντ' : Ἐκτραπέντα τοῦ καθεστηκότος. E.
846. ἤδη πάταξά σ' : Πιθανὸν τὸν Ξανθίαν πρῶτον
50 τύπτειν. (ὅπως γὰρ καὶ τὸ « οὐ μὲν Δι' ἀλλ' ἐφρόν-
τισα, ὅπόθ' Ἡράκλεια τὸν Διομείους. » τινὲς [μὲν
ὅτι Ξανθίας]. εἰς αὐτὸν [γὰρ] ἐλεύσεται, ἔτι δὴ
Ἡρακλῆα τέως ὄντα. τινὲς δὲ, ὅτι Διόνυσος. ἔχει δὲ καὶ
- τοῦτο λόγον, ὅτι θεράπων νῦν ἐστὶν ὁ Διόνυσος καὶ
πρῶτος τύπεται.) προσποιεῖται γοῦν (ὁ ἕτερος) μὴ
αἰσθάνεσθαι, λέγων, οὐδ' ἔμοι δοκεῖς.
848. πηνίκα : Ὡς μὴ αἰσθανόμενος καὶ αὐτὸς ὁ
Διόνυσος λέγει· ποτε με ἔτυψας.
847. κἄτα πῶς οὐκ ἔπαρον : Οὐκ ἠσθόμην. ὁ γὰρ
παρμὸς κεφαλῆς κίνησις καὶ αἰσθησις. ἢ ἐπεὶ οἱ δι-
γόντες τοῦ μυκτῆρος λεπτῷ κάρφει πτάρνυνται, ἢ
ὄσφραίνονται προσενεγκόντες. οὕτω, φησὶν, ἤφατό μου
ἢ πληγῇ, ὃν τρόπον ἄπτεται κάρφος μυκτῆρος.
849. οὐκουν ἀνύσεις : Οὐ σπύσεις· αὐτὸς ὁ μαστι-
γούμενος ἐπικαλεύων τῷ τύπτοντι.
851. τὸν Διομείους : Δῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς, ἀπὸ
Διόμου (ἐρωμείους) τοῦ Ἡρακλέους. ἔστι δὲ Ἡρακλείου
αὐτόθι. περὶ οὗ καὶ Ῥιανός φησι δηλῶν, ὅτι Διομῶς
11 Ἡρακλῆς ἐγένετο. — τοῦτο ὡς ἀλγῆσας φησί. R.
852. ἐπὶ τὸν ἕτερον, ἵνα τύψῃ αὐτόν. R. ἀνθρώπος
ἱερός : Ἀποδέγεται αὐτὸν ὁ τύπτων ὡς θερόμενον καὶ
φροντίζοντα τῶν μυστηρίων. [τυπτόμενος γὰρ θείας
τελετῆς μέμνηται.]
853. τὸ ἰοῦ ἰοῦ αἰσθόμενος ὁ Διόνυσος λέγει. R.
ἰππέας ὄρω : Ὡς θαυμαζῶν ἰππέων ἔφοδον. προφάσεις
δὲ ἐξευρίσκουσι γελοίας.
854. κρομμῶν ὄσφραϊνομαι : Τοῦτο γὰρ συμβαίνει,
τὸ δακρῦναι ἀκουσίως, τοῖς ὄσφραϊνομένοις κρομμῶν.
26 — ταῦτα γὰρ παρεκτικὰ δακρῶν. Θ.
855. (ἔπειτα προτιμῆς οὐδέν : Καὶ νῦν οἶον οὐκ
ἐπιστρέφῃ. δύναται δὲ τὸ αὐτὸ πρόσωπον λέγειν ὄλον.)
857. τὴν ἀκανθαν ἔβλε : Ὁ Ξανθίας ἀλγῆσας λέγει.
R. ἐπάρας (τὸν πόδα) τὴν πτέρναν δείκνυσαι.
858. τί τὸ πρᾶγμα τουτί : Ὡς δυσκρίτως ἔχων τοῦτο
λέγει ὁ Αἰακός.
859. (Ἄπολλον, ὅς που : Ἄδειν προσποιεῖται αἰσθό-
μενος ὁ Διόνυσος. οἱ γὰρ ἀλγούντες τοὺς θεοὺς ἀνακα-
λοῦνται.)
861. (Ἰαμβον Ἰππώνακτος : Ὡς ἀλγῆσας καὶ συγ-
κεχυμένους οὐκ οἶδα τί λέγει· ἐπεὶ οὐχ Ἰππώνακτος,
ἀλλ' Ἀνανίου. ἐπιφέρει δὲ ὁ Ἀνανίας αὐτῷ
- ἢ Νάξον, ἢ Μίλητον, ἢ θείαν Κλάρον
ἴκου καθ' ἑρ', ἢ Σκυθας ἀφῆλαι.)
862. τὰς λαγόνας σπόδει : Κάθαιρε. σποδεῖν γὰρ
κυρίως τὸ τοὺς βωμοὺς καθαίρειν.
864. ὁ ἕτερος τῶν τυπτομένων λέγει. R.
865. (ὅς Αἰγαίου πρῶνας : Παρὰ τὰ Σοφοκλέους ἐκ
Ἀσχοκόωντος « Πόσειδον, ὅς Αἰγαίου μέδεις πρῶνας, ἢ
« γλαυκῆς μέδεις εὐανέμου λίμνας, ἐφ' ὠβηλαῖς σπαλά-
« δεσσι στομάτων. »)
868. ἀμφοτέροι γὰρ ὠδυνήθησαν. R. V.
870. ὁ Ἄδης. R. ὁ Πλούτων. -Θ. τὸν θεὸν εἰς ὕμῳν.
R. V.
875. [Μοῦσα χορῶν ἱερῶν : Κάνταυθα παράβασίς
ἐστίν, ἀλλ' οὐκ ἔχει πάντα μέρη τῆς παραβάσεως, ἀλλὰ
μόνα τὰ τέσσαρα, τὴν ὠδὴν, τὸ ἐπίρρημα, τὴν ἀντα-

δὴν, τὸ ἀντεπίρρημα. ἔστι γοῦν ἡ παροῦσα ῥῶδὴ ἐκ κώλων πολυσηματιῶν ἰβ'. ὧν τὸ πρῶτον τετράμετρον βραχυκατάληκτον ἀσυνάρτητον προσοδιακὸν ἀναπαιστικὸν καλούμενον, ἢ δακτυλικὸν τετράμετρον

5 ἰκατάληκτον. τὸ δεύτερον ἀναπαιστικὸν δίμετρον καταληκτικόν. τὸ τρίτον ὁμοιον τρίμετρον ἀκατάληκτον, κατὰ τὴν τρίτην χώραν τῆς μὲν ῥῶδης ἀμφιβράχους, τῆς δ' ἀντῳδῆς κρητικῆς κειμένου. τὸ τέταρτον χοριαμβικόν, τοῦ δευτέρου ποδὸς ὄντος διτροχαίου, τρίμετρον
10 βραχυκατάληκτον. τὸ ε' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ς' δίμετρον ἐξ Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριάμβου ἀκατάληκτον. τὸ δὲ τῆς ἀντῳδῆς ἐκ διαμβοῦς καὶ διτροχαίου, τὸ ἕβδομον δακτυλικὸν πενθημιμέρες. τὸ ὄγδοον χοριαμβικὸν ἡμιολιον, συνίζησιν ἔχον
15 εἰς τὸ Θρηκίαν, διὰ τὸ ἡμιολιον εἶναι τὸ τῆς ἀντῳδῆς ἐκ διτροχαίου. τὸ ἕνατον ὁμοιον τῷ πέμπτῳ καὶ τὸ δέκατον. τὸ ἐνδέκατον μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. τὸ δωδέκατον τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον ἰσφαλλικόν. ἢ δὲ ἀντῳδῆ ἰσομέτρος. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν ῥῶδης παρά
20 γραφος καὶ διπλῆ ἔσω νενευκία· τῆς δὲ ἀντῳδῆς δύο διπλαῖ ἔσω νενευκίαι, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.] — Μοῦσα : Τερψιχόρη. Θ.

679. Κλεοφῶντος : Κλεοφῶν στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. καὶ εἰς τοῦτον τὸν δημαγωγὸν ὄλον δρᾶμα φέρεται Πλάτωνος καὶ ἐπιγράφεται ὁμωνύμως αὐτῷ
25 Κλεοφῶν. τοῦτον δὲ κωμῳδεῖ ὡς ἕνον καὶ ἀμαθῆ καὶ φλύαρον (καὶ δυσγενῆ. Θρᾶκα γὰρ αὐτὸν ἔλεγεν. ἀντεποιεῖτο δὲ τῶν πρωταίων τῆς πόλεως).

681. (Θρηκία χελιδὼν : Ἥνα διαβάλλη αὐτὸν ὡς
30 βάρβαρον. κωμῳδεῖται δὲ ὡς υἱὸς Θρακίας. οὗτος δὲ ἦν ὁ καλούμενος Κλεοφῶν ὁ λυροποιός. καὶ Πλάτων ἐν Κλεοφῶντι δρᾶματι βαρβαρίζουσαν πρὸς αὐτὸν πεποίηκε τὴν μητέρα. καὶ αὐτὴ δὲ Θρᾶσσα ἔλέγετο.) [χελιδὼν δὲ, ἀπαιδευσία. ἀηδόνιον δὲ νόμον, παρόσον
35 ἢ ἀηδὼν τὸν ἑαυτῆς υἱὸν ἴτυν θρηγεῖ. καὶ τοῦτον ἐπίκλαυτον φθεῖν λέγει συνειδὸτα ἑαυτῷ δεινότερα περὶ τὴν πόλιν πεπανουργηκότι.] — ἀντὶ τοῦ ἀπαιδευσία. σώπτει δὲ αὐτὸν ὡς Θρᾶκα. R. V.

684. γοερὸν, θνητικόν. R.

686. κᾶν ἴσαι γένωνται : Αἱ ψῆφοι δηλονότι [αἱ
40 λευκαὶ καὶ αἱ μελαιναί.] ὑπερβολικῶς δὲ εἶπεν, ὅταν γὰρ ἴσαι αἱ ψῆφοι γένωνται, ἀπολύεται ὁ κατηγορούμενος. πρὸς τὸ ἴθως δὲ, ὅτι ὁ φεύγων ἀπολύεται ἴσων τῶν ψῆφων ἐνεγχεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν Ὀρέστην
45 γενομένου. Εὐριπίδης ἐν Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Ταύροις [1469]

ἐξέσωσά σε

καὶ πρὶν γ' Ἀρείους ἐν πάγοις ψήφους ἴσαι
κρίνας, Ὀρέστα.

688. παράβασις τοῦ χοροῦ πρὸς τοὺς θεατάς. ἐπίρρημα. V. τὸν ἱερὸν χορὸν δίκαιον ἔστι : Τὸ τοιαῦτον
50 παράβασις καλεῖται, ἅπερ ἔλεγον ἐπιστρέφοντες πρὸς τοὺς θεωμένους. ἔστι δὲ ὁ τρόπος ὅταν κατακλιπὼν τὰ

ἔξῃς τοῦ δράματος ὁ ποιητὴς συμβουλεύσῃ τοὺς θεωμένους, ἢ ἄλλο τι ἐκτὸς λέγῃ τῆς ὑποθέσεως. [σύγκριται δὲ ἐκ στίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν κ'. ὧν τελευταῖος

ὑστέρῳ χρόνῳ πότ' ἀδῖς εὐ φρονεῖν οὐ δόξομεν. 5

ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔσω νενευκία διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν.]

688. ἐξιῶσαι τοὺς πολίτας : Τουτέστιν, ἐντίμως ποιῆσαι τοὺς ἀτιμωθέντας. τοιαύτη γὰρ κατάστασις ἐνίσταται, καθ' ἣν ἐφυγαδεύθησάν τινες τῶν πολιτῶν καὶ ἄτιμοι ἐγένοντο. — δημοκρατίαν ποιῆσαι. R. Θ. M. (Ἄλλως.) ἴσως κἀνταῦθα περὶ τῶν δ' λέγει στρατηγῶν, ὅλον, καὶ εἴ τις ἤμαρτε σφαλεῖς, ἀπολογησάσθω κατακληθείς. δέματα δὲ τὰς ἀτίμας λέγει, τοὺς φόβους ἀφελεῖν ἀπὸ τῶν εὐλαβομένων. — τὰ δέματα : Τὸς φόβους τοῦ ἐπικειμένου πολέμου. Vict. τὸ δὲ Φρυνίχου
15 παλαίσμασιν, ἐπεὶ ὁ τραγικὸς Φρυνίχος ἐν Ἀνταίῳ δρᾶματι περὶ παλαισμάτων πολλὰ διεξήλαθε, ὡς πρόκειται. ἴθως δὲ ἔχουσι οἱ κωμικοὶ παρακωμῳδεῖν τοὺς τραγικούς, ὅταν πολλάκις καὶ συνεχῶς χρώνται τρεῖς αὐτοῖς. [Ἄλλως. στρατηγούτους αὐτοῦ ἠττήθησαν
20 Ἀθηναῖοι, καὶ πολλοὶ αὐτῷ προσεκρούσθησαν, ὡς προδόντι τὸν πόλεμον. τινὲς δὲ τοῦτον κωμικὸν ποιητὴν λέγουσιν, ὅς κινουμένους τοὺς χοροὺς εἰσήγε καὶ παλαίοντας.] ἐγένετο δὲ στρατηγός, ἐφ' οὗ πολλὰ ἤμαρτον τῶν στρατηγῶν καὶ ἄτιμοι ἐγένοντο. 26

690. τοὶς ἤμαρτηκόσιν. R. V. ἐγγενέσθαι : Εἰς φίλιαν ἔλθειν. Vict.

692. (εἴτ' ἄτιμον φημι χρῆναι, ἕως τοῦ, κἀντὶ δούλων δεσπότας : Ἐπειδὴ τοὺς συνναυμαχῆσαντας δούλους ἐλευθέρους ἐποίησαν. καὶ Πλαταιῆς δὲ εἶπεν, ὡς
30 καὶ τῶν Πλαταιῶν ἀφέντων ἐλευθέρους τοὺς συνναυμαχῆσαντας περὶ Σαλαμίνα.)

694. καὶ Πλαταιῆς : (Ἀντὶ τοῦ Πλαταιῆς.) τοὺς συνναυμαχῆσαντας δούλους Ἑλληνικός φησιν ἐλευθερωθῆναι, καὶ ἐγγραφέντας ὡς Πλαταιῆς συμπολιτεύσασθαι αὐτοῖς, διεξιών τὰ ἐπὶ Ἀντιγένους τοῦ πρὸ Καλλίου. (Καλλίστρατός φησιν οὐ συναλοφῆν εἶναι, ἀλλὰ διάλεκτον ἰδίαν, σημαίνουσαν τὸ δέον εἶναι.) [ἢ ὁμοίους ἠγεῖσθαι τοῖς ἐν Πλαταιαῖσι τὸ Ξέρξου νενικηκόσι πεζόν.] 40

696. οὐ μέφομαι ὑμῖν. V. M.

697. λείπει τούτοις. R.

698. χοὶ πατέρες ἐναυμάχησαν : Ἰσως περὶ τῶν δ' στρατηγῶν λέγει τῶν σωθέντων ἐκ τῶν δέκα τῶν περὶ Ἀργίνουσαν ναυμαχησάντων. κατεδικάσθησαν γὰρ αὐτοὶ μὴ ἀνελόμενοι τοὺς νεκρούς, καὶ οἱ μὲν ἐξ ὑπομεινάντες θανάτῳ ἐκολάσθησαν, οἱ δὲ λοιποὶ δ' ἐφυγον. οὐδ' Ἀριστοφάνης κατακαλεῖσθαι φησὶ δεῖν καὶ ἐπιδίκους εἶναι. (ἢ δὲ Ἀργίνουσα κόμη ἦν τῆς Αἰολίδος. συμβαλόντες γὰρ ἐνίκησαν Ἀθηναῖοι Ἀλακδαμιονίους καὶ νικήσαντες ἐπανῆλθον. ἐν δὲ τῇ δόξῃ χεῖμωνι περιπεσόντες πολλοὶ τεθνήκασιν αὐτῶν καὶ τούτους ἕσαντες οἱ
50 στρατηγοὶ ἐπανῆλθον αἱ'. καὶ οἱ μὲν ἐξ ἐκολάσθησαν,

οὐ δὲ ἔφυγον. ἴσως δὲ καὶ ἐν τῷ, εἴτις ἤμαρτε Φρυγίῳ παλαίσμασι, περὶ τῶν αὐτῶν ὃ λέγει ὄϊον, καὶ εἴτις ἤμαρτε σφαλεῖς, ἀπολογησάσθω κατακληθείς.)

703. εἰ δὲ ταῦτ' ὀγκωσόμεθ' : Ἐὰν δὲ ὡς μεγάλα ἔμαρτήματα ὑπερφρονήσωμεν καὶ μὴ θελήσωμεν ἀνεῖναι τοῖς συνναυμαχήσασιν. [ὑπερφρονήσωμεν, ἀλαζονευθῶμεν, μεγαλαυχήσωμεν.]

704. κυμάτων ἐν ἀγκάλαις : (Δίδυμός φησι παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ. ἔστι δὲ ὄντως παρὰ Ἀρχιλόχῳ

10 ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις.

θέλει δὲ εἰπεῖν,) καὶ ταῦτα ὄντες ἐν πολλοῖς κινδύνοις. ἐνεστήκει γὰρ ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος.

706. [ὑτέρῳ : Ὅτε βλαβησόμεθα τῷ πολέμῳ.]

708. (εἰ δ' ἐγὼ ὀρθῶς ἰδεῖν : Τοῦτο Ἴωνός ἐστιν ἐκ 15 Φοίνικος ἢ Καινέως « εἰ δ' ἐγὼ ὀρθῶς ἰδεῖν βίον ἀνέρος, ὧ πολιτῆται. » θέλει δὲ εἰπεῖν ὅτι εἰ δύναμαι κρίνειν.) [οἰμώζεται δὲ, τιμωρηθῆναι ὀφείλει. τὸ δὲ οὐ πολλὴν, σύναπτε εἰς τὸ χρόνον.] — ἐπιστήμων καὶ δυνατός. R.

707. πολὺν : Συναπτέον εἰς τὸ χρόνον. Θ. ὁ πῆθος : Ὅ ἐοικώς κατὰ τὴν ἡλικίαν πῆθος. Θ. Vict.

709. ὁ μικρὸς : [Τῷ σώματι δηλονότι.] [φαίνεται δὲ ὁ Κλειγένης περὶ τὰ πολιτικά. καὶ τῶν πλουσιῶν μὲν ἔστι, ξένος δὲ καὶ βάρβαρος οὗτος.]

710. ὅποσοι κρατοῦσι : Δέον εἰπεῖν, ὅποσος κρατοῦσι 25 γῆς, οὐκ εἶπεν, ἀλλ' ἐπήνεγκεν, ὅσα παρέχεται βαλανεῖς τοῖς λουομένοις σημήματα. — οἱ βαλανεῖς τοῖς λουομένοις ἐχορήγουν σημήματα. τοῦτον δὲ ὡς βαλανέα ἐξάγει. V. Θ. M.

711. κυκησιτέφρου κτλ. : Ταῦτα τοιαῦτα καθάρματὰ ἔστιν, ὅς οἱ λουόμενοι χρώνται τῶν βαλανέων πωλούντων. γίνεται δὲ κυκησιτέφρον ἀπὸ τοῦ κυκῶ, τὸ ταρασσῶ, καὶ τοῦ τέφρα. Vict.

712. καὶ Κιμωλίας γῆς : Μία τῶν Κυκλάδων αὕτη 35 ἢ νῆσος (ἢ Κιμωλία), νιτροποιὸς γῆ, (ἐξ ἧς τὸ νίτρον ἢ τῶν Ἐρυθρῶν τῆς Ἴωνίας ἀκρωτήριον, φέρον ἄμμον στυπτικῆν). τὸν οὖν Κλειγένην ἐν τοιούτῳ ἦθει λέγει ὡσπερ εἰ ἔλεγε, πονηρότατός ἐστι πάσης γῆς, ὅποσος οἱ βαλανεῖς κρατοῦσι, Κιμωλίας καὶ τέφρας καὶ τῆς 40 λοιπῆς τῆς τοιαύτης. — ἔστι δὲ εἶδος λευκῆς γῆς. R.

714. εἰδὼς δὲ τάδε : Ἄ πείσεται, οὐκ ἄοπλος διάγει, ἀλλ' ἐν χειρὶ ξύλου ἀεὶ φέρει, μήποτε καὶ ἀποδυθῆ. πολλοὶ γὰρ αὐτῷ ἀπειλοῦσι. Bg. ἀντὶ τοῦ βιώσεται ὅτι οἰμώζεται. R.

715. οὐκ εἰρηνικός : Ἀντὶ τοῦ οὐχ ἥσυχος, ἀλλ' 45 ὄϊον ἔνοπλος. εἰδὼς δὲ, φησὶ, τάδε, προσεποιεῖτο πρόφασιν καὶ μανίαν, εἰδὼς ὅτι μισεῖται παρὰ τῶν πολιτῶν. διὸ καὶ βακτηρίαν ἔχων περιήει, δι' ἧς ἠμύνητο τοὺς ἐπερχομένους αὐτῷ. — ἵνα μὴ ποτε κ. τ. λ. :

10 Πολλοὶ γὰρ αὐτῷ ἀπειλοῦσι. Vict.

717. [πολλάκις ἤμῃν ἔδοξε : Τὸ ἀντεπίρρημα ὁμοῖον κατὰ πάντα τῷ ἐπιρρηματι, ἐκ στίχων κ' τροχαϊκῶν τε-

τραμέτρων καταληκτικῶν συγχείμενον, ὧν ὁ τελευταῖος

ἦν τι καὶ πάσχητε, πάσχειν τοῖς σοφοῖς δοκῆσεται.

ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκῦα.]

τὸ αὐτὸ πέπονθεν ἢ πόλις εἰς τοὺς χρηστοὺς τῶν ἀνθρώπων καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον νόμισμα. ὡσπερ γὰρ τῷ 5 παλαιῷ νομίματι οὐ χρώμεθα καλῶ ὄντι, ἀλλὰ τῷ καινῷ κακῶ ὄντι, οὕτω καὶ τοῖς ἀρχαίοις ἀνθρώποις οὐ χρώμεθα καλοῖς οὔσι, τοῖς δὲ νῦν στρατηγοῖς κακοῖς οὔσι χρώμεθα. — πεπονθέναι : Ἀντὶ τοῦ πεποιηθέναι. διαβάλλει τοὺς Ἀθηναίους ὡς φιλοπονήρους. R. 10

720. (εἰς τε τάρχαϊον νόμισμα : Τῷ προτέρῳ ἔπει 15 ἐπὶ Ἀντιγένους Ἑλληνικός φησι χρυσοῦν νόμισμα κοπῆναι. καὶ Φιλόχορος ὁμοίως τὸ ἐκ τῶν χρυσῶν Νικῶν.)

721. (οὐ κεκιδδηλευμένοις : Ἀντὶ τοῦ, οὐ κακούργοις, οὐδὲ κεκαπηλευμένοις, ἀλλὰ καθαροῖς. τοῖς παλαιοῖς δηλονότι ἀνδράσι.) 15

723. κεκωδωνιόμενοις : Δεδοκιμασιμένοις, (ἐκλελεγμένοις ἀκρίθως). — χαραχθεῖσιν, ἐξητασμένοις καὶ δεδοκιμασιμένοις. Θ.

725. τοῖς πονηροῖς χαλκίοις : (Τοῖς χαλκοῖς κτίσασιν,) τοῖς ἀδοκίμοις καὶ μειμιγμένοις χαλκῷ. ὡς ἐπὶ νομισμάτων. (χαλκία δὲ ὡς χρυσία ἔλεγον τῷ σχήματι, χαλκᾶ σκευή. νῦν δὲ ὡς κακὸν νόμισμα τὸ χρυσοῦν οὕτως εἶπεν. δύναται δ' ἂν καὶ τὸ χαλκοῦν λέγειν. ἐπὶ γὰρ Καλλίου χαλκοῦν νόμισμα ἐκόπη. 25

726. (χθές τε καὶ πρόην : Ἀντὶ τοῦ καινούς. ὡς ἐπὶ νομισματος δὲ τῷ κόμματι.)

730. προσελοῦμεν : Ἀντὶ τοῦ προπηλακίζομεν, ἐλαύνομεν, ἐκβάλλομεν. — προσελοῦμεν : Ὑβρίζομεν, ἀτιμάζομεν. Bg. ἀτιμάζομεν. Vict. προσελοῦμεν τὸ ὑβρίζειν 30 Ἀττικοῖ φασίν. E. προσελοῦμεν τὸ ὑβρίζειν. Vict.

καὶ πυρρίαις : Ἀντὶ τοῦ δούλοις. ὄνομα γὰρ δούλου ὁ Πυρρίας. [ἀπὸ τινος δούλου Πυρρίου, ὡς καὶ Ξανθίας ἀπὸ Ξανθίου τίνος. ὧν ὁ μὲν πυρρός ἦν τὴν κόμην, ὁ δὲ ξανθός. φαρμακοῖσι δὲ,] τοῖς λεγομένοις καθάρμασιν. — καθάρμασιν. Bg. φαρμακοῖσι, καθάρμασι. τοὺς γὰρ φαύλους καὶ παρὰ τῆς φύσεως ἐπιβουλομένους εἰς ἀπαλλαγὴν αὐχμοῦ ἢ λιμοῦ ἢ τινος τῶν τοιούτων ἔθουσιν, οὐς ἐκάλουσαν καθάρματα. C.

736. χρῆσθαι δηλονότι. R. ἐξ ἀξίου γούν τοῦ ξύλου : 40 Παρὰ τὴν παροιμίαν, ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι. θέλει οὖν λέγειν, βέλτιόν ἐστι χρῆσθαι τοῖς γενναίοις στρατηγοῖς καὶ δεδοκιμασιμένοις ἢ τοῖς φαύλοις. κἂν γὰρ δέη παθεῖν, κρείττον ἀπ' ἀγαθοῦ ἢ φαύλου πάσχειν.

738. νῆ τὸν Δία τὸν Σωτήρα : [Αἰακὸς ἢ] Πλούτωνος οἰκέτης πρὸς τὸν τοῦ Διονύσου Ξανθίαν. [κορωνίς δὲ εἰσιόντων αὐθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἱαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ος'. ὧν τελευταῖος 45

ἰσπουδάκωσι, κλαύμαθ' ἡμῖν γενήσεται.]

740. [βινεῖν : Συνουσιάζειν, γαμεῖν. ὅτι οἱ κομίζον-

τες τῆν ἡλικίαν τὸ συνουσιάζειν ἀρχὰς ἔχουσι τοῦ βίου. ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ βυεῖν δεδώκασι.]

741. ἐξελέγξαντ' ἀντικρυς: (Γράφεται ἐξελεγχθέντα.) λέγει δὲ τὸ θαυμάζω, ἢ τοιοῦτόν τι. — φανερώς. R. V.

743. [οἴμωξε μὲν τ' ἄν: Ἀντὶ τοῦ ἐφευγον καὶ εἰὼν αὐτὸν οἴμωζειν, εἰ ἐτυφέ με.]

τοῦτο μέντοι δουλικόν: Τὸ λοιδορεῖν τὴν δεσπότην ἀπόντα.

745. μάλ' ἐποπτεύειν δοκῶ: (Σύμμαχος οὕτως αὐτῇ τῇ λέξει φαίνεται συνεχῶς λέγειν· εὐφημοῦντες τὴν τῶν μυστηρίων ἐποπτεῖαν.) οἱ τὰ μυστήρια παραλαμβάνοντες, μύσται καλοῦνται. οἱ δὲ παραλαβόντες τὰ μυστήρια τῷ αὐθις ἐνιαυτῷ ἐφορῶσιν αὐτὰ καὶ ἐποπτεύουσι, καὶ ἐποπτεύοντες χαίρουσιν ἐπὶ τῷ πολλὰ

15 πράττειν. (δὲ δὲ νοῦς·) ὅταν, φησι, λάθρα καταράσσωμαι τῷ δεσπότη, λίαν οὕτως ἤδομαι, ὡς δοκεῖν μυστήρια ἐποπτεύειν καὶ εὐραζέειν. τὸ δὲ μάλ' εἶπεν ἀντὶ τοῦ οὐκ ἄλλα· ἐν οἴῳ τρόπῳ λέγομεν, οὐχ οἶον ἤδομαι, ἀλλ' ὑπερήδομαι. [ἔστι δὲ καὶ ἄλλη γραφή, μάλα γ'

20 ἐποπτεύειν δοκῶ. ἔτι δὲ καὶ, μάλ' ἐποπτεύειν μοι δοκῶ. τονθορῶζων δὲ, ψιθυρίζων, ἡρέμα γογγίζων, ἢ λάθρα φθεγγόμενος, ὑποτρέμων, τὰ χεῖλη κινῶν. τὸ δὲ, πολλὰ πράττων, ἢ ἀντὶ τοῦ, χαίρεις τονθορῶζων, ἦνίκα πολλὰ μοχθῆς κελεύοντος τοῦ δεσπότου, νοητέον· ἢ οὔτω,

25 τί δὲ χαίρεις πολλὰ πράττων, ἦγον πάσχων, ἢ μοχθῶν· ἢ ἢ δὲ τοῦ Αἰακοῦ λόγος κατ' εἰρωνείαν. ἢ τοῦ οἰκέτου λέγοντος οὔτω· χαίρω ὡς μὰ τὸν Δία οὐδὲν ἄλλο οἶδα, εἰς δὲ χαίρω ἐγώ.]

749. πολλὰ πράττων: Πάσχων. D.

30 750. Ὀμόγνιμι Ζεῦ: Ἐὴν ὁμοιότητα θαυμάζων, λέγειν οἶον, ὡ ὁμοιότητος. (τὸ δὲ παρακούων, οὐχ ὡς ἡμεῖς εἰώθαμεν λέγειν, καταφρονῶν τῶν λεγομένων παρὰ τῶν δεσποτῶν, ἀλλ' ἴσως τὸ λάθρα ἐπακροῦμενος. ἔθεν καὶ ὠτακουστάς οἱ Ἀττικοὶ φασι.) [τὸ δὲ, πλεῖν ἢ μαίνομαι,

35 ἀντὶ τοῦ, ἐξανίσταμαι ἑαυτοῦ ἐκ τῆς ἀξίας.]

752. τοῖς θύραζε: Τοῖς ἐκτός. B.

753. κάκμαινομαι: Οὕτως ἔλεγον τὸ ἀποσπερματίζεῖν, ὡς οἱ ὀνειρώττοντες. τοῦτο οὖν φησιν, ὅτι ἤδεμαι ὡσανεὶ ἀποσπερματίζω. — ἀποσπερματίζω. ἀγνισμὸν

40 λογιζομαι. B.

756. ὁμομαστιγίας: [Ὡσπερ φαμὲν ἑταιρεῖος Ζεὺς καὶ ὁμόγνιος καὶ ἰκέσιος καὶ ξένιος, καὶ ὅσα τοιαῦτα, οὕτω καὶ δούλιος, ὁ τῶν δούλων ἑφορος. ἐπεὶ δὲ οἱ δοῦλοι μάλιστα ὑπόκαινται καὶ πληγαῖς, διὰ τοῦτο ὁμομαστιγίας εἶπεν. ἢ βουλόμενος εἶπεῖν, ὅς ἡμᾶς νῦν εἰσήγαγε, παίζων παρ' ὑπόνοιαν εἶπεν ὁμομαστιγίας.

45 Ἄλλως.] ἀντὶ τοῦ εἶπεν ὁμόγνιος, (ὡς ἔμπροσθεν, ἢ ὁμάδελφος.) εἶπεν ὁμομαστιγίας, οἷον ὁμόδουλος. στικτέον δὲ ἐπὶ τοῦ μαστιγίας. μέλλον γὰρ αὐτοῦ πυνθάνεσθαι περὶ τίνος πράγματος δουλικῷ, σιωπᾷ, ἀκούσας

50 ἔνδον γενομένου θορύβου, περὶ οὗ καὶ ἐξῆς πυνθάνεται. οὐ γὰρ ὀρκίζει αὐτὸν κατὰ τοῦ Διός, ἵνα εἴπῃ αὐτῷ περὶ τῆς ἔνδον βοῆς. δύναται δὲ συναπτέσθαι καὶ ἀπὸ τοῦ, καὶ μοι φράσον, μέχρι τοῦ, ἢ λοιδορησμός.

761. νόμος τις ἐνθάδ' ἐστὶ: Ἀπὸ τίνος νόμος ἐστὶν ἐν τῷ ἄδῃ, τὸν βελτίονα ἀνδρα τῶν ἑαυτοῦ συντέχνων ἐγγὺς τοῦ Πλούτωνος καθέζεσθαι.

762. τῶν μεγάλων. R.

764. (στίθσιν αὐτὸν: Ταῦτα μεταφέρει ἀπὸ τῶν ἐν 6 τῇ Ἀττικῇ ἔθων εἰς τὰ καθ' ἄδου.)

765. [τοῦ Πλούτωνος ἐξῆς: Ἀντὶ τοῦ, ἐγγὺς τοῦ θρόνου τοῦ Πλούτωνος.]

767. τῷ εὐρισκομένῳ σοφῷ. R.

772. [βαλαντιητόμοις: Τοῖς τὰ βαλάντια τέμνουσιν, 10 ἢ ἐν ταῖς ζώναις ἀπληρωμένα φέρουσιν ἀνθρώποι.]

774. ἀντὶ τοῦ πλήθος τῶν τοιούτων ἐστὶν ἐν Ἄδου. R.

775. τῶν ἀντιλογίῶν: Παρίστησιν αὐτοῦ τὸ περὶ τοὺς λόγους σαθρόν. καὶ ἐν ἄλλοις [fr. 542] «στρεψίμαλος τὴν τέχνην Εὐριπίδης.» 15

Λυγισμῶν: Καμπῶν. [γράφεται λογιμῶν, τουτέστι] παραλογισμῶν. τὸ δὲ κάμπτεται, ἅμα μὲν πρὸς τὰ μέλη, ἅμα δὲ πρὸς τὸ ἐξελιπτεται καὶ ἀναδύεσθαι. Ὀμηρος [Il. A, 105] «δίδη μόσχουσι λύγοισι.» Δίδυμοι δὲ, λυγισμῶν, [ἀπὸ τῶν συνδέσεων τοῦ λόγου]. 20

776. [ὑπερμανήσαν: Ἀντὶ τοῦ, λίαν ἐχάρησαν. τούτων γὰρ οἱ τοιοῦτοι ὀρέγονται, ἢ ὅποτε φωραθῶσι κλέπτοντες, διὰ τούτων τοὺς κεκρατηκότας φεύγουσι. διαβάλλει δὲ Εὐριπίδῃν ἐνταῦθα ὡς λίαν πανοῦργον καὶ τὰ τοιαῦτα ἐν τοῖς δράμασιν ἐπιτηδεύοντα.] 25

778. οὐκ ἐβάλλετο: Αἰθίοις δηλονότι. εἶτα οὐκ ἔλιθόβωλετο, φησι, τοῦτο ποιήσας.

781. οὐράνιον γ' ἔσον: Ἀντὶ τοῦ, πολὺ (καὶ μέγας ἐδόξασαν).

783. ὀλίγον τὸ χρηστόν ἐστιν: Δείκνυσιν ὡς πρὸς τὸ 30 θέατρον. μιγνύει δὲ τὰ ἐνθάδε τοῖς ἐκεῖ. νῦν γὰρ οὐ καθ' Ἄδου ἐφη.

789. ὁ Σοφοκλῆς. R.

790. (κάκεινος ὑπεχώρησεν αὐτῷ τοῦ θρόνου: Καλλίστρατος, οὐχ ὡς παραδεδωκότος Αἰσχύλου τὸν θρόνον τῷ Σοφοκλεῖ, ἀλλ' ὡς παραδεγεμένου αὐτὸν καὶ ὑποκεχωρηκότος.) 35

791. (Κλειδημίδης: Καλλίστρατος, ὅτι ἴσως Σοφοκλέους υἱὸς οὗτος. Ἀπολλώνιος δὲ, ὅτι Σοφοκλέους ὑποκριτής. τοῦτο δὲ πόθεν, σκέψασθε. διαβάλλει δὲ καὶ Κλειδημίδῃν ὡς κακὸν ἔχον.) 40

792. ἑφεδρος: Κριτής. B. ἑφεδρος, ὁ μαχομένων τινῶν παρακαθήμενος, καὶ μέλλον τῷ νενικηκότι μαχῆσασθαι. B.

793. (ἔξειν κατὰ χώραν: Ἀντὶ τοῦ, ἐάσειν οὕτως ὡς 45 εὔρεν Αἰσχύλον καθέζεσθαι.)

795. ἀντὶ τοῦ ἄρτι. R.

ζυγοστατηθήσεται. V. Θ.

798. μειωνοῦσιν τὴν τραγωδίαν: Μείων λέγουσι τοὺς ὑπὲρ τῶν οἰῶν εἰς τὰ Ἀπατούρια [δῖς] ὑπὸ τῶν 50 πατέρων εἰσφερομένους, διὰ τὸ ἐπιφωνεῖν τοὺς φράτορας ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ τοῦ ἱερίου, μείων μείων. ὅτι δὲ ἴστατο, Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι δεδήλωκε. τοῦτο δὲ κέκληται κουρεῖον, ἀπὸ τῶν κούρων, ὑπὲρ ὧν ἔθετο.

μείον δέ, διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν. καὶ ἐπιζήμιόν τι τοῖς ἦττον εἰσάγουσιν ἀπεόδεστο, καθάπερ αὐτός φησιν Ἀριστοφάνης

(ἄλλ' εὐχομαι ἕως ἔλκυσαι σε τὸν σταθμὸν, ἵνα μὴ με προσπράττωσι γραῦν οἱ φράτορες.)

μειαγωγὸς δὲ ἔλεγτο ὁ προάγων τὸ ἱερεῖον, (ὅτι μείον τὸ ἱερεῖον ἔλεγον, τὸ παριστάμενον ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς φράτορας εἰσφερομένων. μείον δὲ ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος. ἔδει γὰρ αὐτὸ ἔλαττον ἔχειν σταθμοῦ τινος ὀρισμένου διὰ τοὺς φιλοδοξοῦντας. οἱ δὲ φράτορες, ἵνα μείζοντας νέμονται μερίδας, ἐπεφώνουν, οὐκ εἰόντες ἰσῆται, διὰ τοῦ μείον ἔστιν.) [Ἄλλως. εἰάν τις εἰσάγη εἰς τοὺς ἰδίους φράτορας υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ γενόμενον, παρίστη αὐτοῖς ἐπὶ ὀρισμένῳ σταθμῷ ἱερεῖον, πρὸς δὲ ἔδει προσάγειν, καὶ οὐκ ἔζην μείζον παρασχεῖν. ὅτε δὲ ἐντεθείη τὸ ἱερεῖον εἰς τὸν ζυγὸν, περιεστῶτες ἔδωον, μείον μείον τοῦτο δηλονότι ἔλαττον ἔστι. παρὰ τοῦτο οὖν λέγει καὶ μειαγωγεῖν τὴν τραγωδίαν, τούτεστι πρὸς τὸν ζυγὸν προσάξουσι καὶ στήσουσιν.] (Ἄλλως. ἐπεὶ εἰώθασιν προσφέρειν οἱ εἰς τοὺς φράτορας γραφόμενοι πρόβατον, καὶ οἱ ἰσῆται μείον ἔλεγον, μείον μείον. καὶ τὸν εἰσάγοντα μειαγωγὸν ἐκάλουσιν.) — μειαγωγήσουσι : ὡς πρόβατον στήσουσι. R. V. ζυγοστατήσουσι. Br.

799. τοὺς κανόνας : Κυρίως τὸ ἐπάνω τῆς τρυτάνης ὄν καὶ εἰς ἰσότητα ταύτην ἄγον.

800. καὶ πλαίσια : Τὰ τῶν ζύλων τετράγωνα. — ὡσπερ πλινθία, ἐν οἷς πλινθεύουσι. τὸ δὲ ζύμηκτα πρὸς οὐδὲν, ἀλλ' ὅσον περιττὰ καὶ σοφά. τοῦτο δὲ πρὸς Εὐριπίδην. R. V. Θ. M. καὶ διαμέτρους τοὺς διαβήτας ὡς Ὀμηρος [H. B., 706] « σταφύλην ἐπὶ νῶτον εἴσας. » V. [πλαίσιον γὰρ, πλινθίον τετράγωνον. Ἀφθόνιος [p. 106, 16 W.] καὶ τὸ σχῆμα πλαίσιον τυγχάνει τοῦ μηχανήματος. διάμετρος δὲ, ἥ ἐν τῷ κύκλῳ κέντρον τέμνουσα μέσον γραμμῆς. διαβήτης, σταφύλη· ὅπερ ἔστιν ὄνομα παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτονσιν ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου τιθέμενον. Ὀμηρος « σταφύλην ἐπὶ νῶτον ἔχουσα. » οὐδὲν δὲ ἀλλ' ὅσον περιττὰ καὶ σοφά. ἥ διὰ τούτων δεικνυσὶν ὅτι παντοδαπῶς ζήτησθήσεται.] — ζύμηκτα : Ἠνωμένα. Br.

801. ἀπὸ (ἀντὶ V.) τοῦ καθιεμένου μολίβου. R. V. 804. ταυρηδὸν : Τοιοῦτος γὰρ τῷ σχήματι ὀργιζόμενος ὁ Αἰσχύλος.

807. οὔτε γὰρ Ἀθηναίοισιν : Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἤρσεσαν. R. [ὡς φαύλων περὶ τὰς ἀποκρίσεις ὄντων οὐκ ἔστοιχῆσαν.] — ξυνέβαινε : Ἐχαιρεν, ἀπεδέχετο αὐτούς. Bruncē.

808. [τοὺς τοιχωρύχους : Τοὺς προσέχοντας Εὐριπίδην πονηρούς.]

809. λῆρὸν τε τὰλλ' ἡγήτο : [Ἀντὶ τοῦ, τοὺς ἄλλους.] Ἀθηναίους μὲν συνετοὺς ἡγήτο, πονηρούς δὲ τοὺς πλείστους. διὸ μὴ ἐπιτρέφαι αὐτοῖς τὴν κρίσιν. τοὺς δὲ ἄλλους ἀνθρώπους λῆρὸν ἡγήτο πρὸς τὴν τοιαύτην ἐξέτασιν.

811. αὐτοῦ γὰρ ὁ ἀγών. R.

812. ὡς ὅταν γ' οἱ δεσπότες : Ὅταν γὰρ οἱ δεσπότες σπουδάζωσι θάττον τι ἀπαρτισθῆναι, ἐπιπλήττουσι τοῖς δούλοις, ἵνα θάττον ἐνεργῶσιν.

814. [ἦπου δεινὸν ἐριθρεμέτας : Κορωνίς καὶ εἰσθε- 6
σις μέλους χοροῦ μονοτροφικῆ, τέσσαρος περιόδους ἑπτὰ ἰσόμετρα. ὦν τὰ μὲν πρῶτα καὶ τρίτα καὶ πέμπτα δακτυλικά. ἀλλὰ τὰ μὲν ἐφθήμεμερῆ, τὰ δὲ πέμπτα πενθήμεμερῆ. τὰ δεύτερα καὶ τέταρτα καὶ ἕκτα ἀναπαι- 10
στικά ἐφθήμεμερῆ. τὰ δ' ἑβδομα τροχαϊκὰ ἐφθήμεμερῆ Εὐριπίδεια. μετροῦνται μέντοι καὶ κατὰ δύο δακτυλικούς ἑξαμέτρους καὶ ἓνα πεντάμετρον καὶ ἓνα τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν.]

ἦπου δεινὸν ἐριθρεμέτας : Ὁ Αἰσχύλος πρὸς τὸ 15
βροντώδες τῶν ῥημάτων καὶ κομπῶδες· οἷά ἐστι κα-
κεῖνα ἐν ἀρχῇ τοῦ Προμηθέως

χθονὸς μὲν ἐς τηλοῦρον ἦκομεν πέδον,
Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβροτον εἰς ἔρμιαν.
Ἥφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μιλαν ἐπιστολάς,
ἅς σοι πατὴρ ἐρεῖτο, τότε πρὸς πέτραις
ὕψηλοκρήμους τὸν ἄεωρον ὀχμάσαι,
ἀδαμαντίνων δεσπῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις.

καὶ πάλιν

ἀδαμαντίνου νῦν σφηνὸς αὐθάδη γνάθον
στέρνων διαμκάξ πασσάλου ἐρρωμένους.

ἐριθρεμέτας : Ὁ μεγαλόφωνος Αἰσχύλος. Br.

815. τὸν ὀξέως λαλοῦντα. R. V.

θῆγοντος ὀδόντας : Ἀπὸ μεταφορᾶς εἶπε τῶν χείρων, οἱ ὅταν εἰς μάχην παρασκευάζονται, τοῦτο ποιοῦσι. στροβίλλεται δὲ, ἀντὶ τοῦ ταραχθῆσθαι.

816. Εὐριπίδου. R.

817. ταραχθῆσεται. R.

818. ὑψιλόφων τε λόγων : Τῶν τοῦ Αἰσχύλου· διὰ τὸ ὑψηλόν. [τούτεστι μετώρων, μεγάλων.] χαρακτη- 35
ρίζει δὲ ἀμφοτέρους, Εὐριπίδην καὶ Αἰσχύλον.

819. σκινδαλῶν τε παραξόνια : Σκινδαλιδὸς κυρίως τὸ περὶ τὸν φλοῖον τοῦ καλάμου ξέσμα. παραξόνια δὲ, ὅσον κινδυνώδη καὶ παράβολα, περὶ τὸν τροχὸν ἐλκόμενα. (καὶ ἄνω [99] ἔφη ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Εὐριπίδου « τοιουτοῖν τι παρακεκινδυνευμένον. » Ἄλλως παραξόνια, κινδυνώδη) ἀπὸ τοῦ ἄξονος. αἶψα γὰρ τὸ μέρος τοῦτο κινδυνεύει. σμιλεύματα δὲ, τὰ ἐκβαλλόμενα ἀπὸ σμύλης. ἀντὶ τοῦ διαγλύμματα, ἐρεθίσματα. — σχινδαλῶν : Λεπτολογίων. Br. φιλονεικήματα. R. 45

820. [φρονοτέκτονος : Τοῦ ἐκ τῆς αὐτοῦ φρονὸς τεκταινομένου καὶ συντεθέντος Αἰσχύλου. ταῦτα δὲ λέγει, ἐπειδὴ τοιούτοις ὀνόμασιν Αἰσχύλος ἐκέχρητο κτύπον ἀποτελοῦσι. τὸ δὲ ἐξῆς, φωνὸς ἀμυνομένου, τούτεστι τοῦ Εὐριπίδου ἀμυνομένου τὰ ἵπποδάμωνα ῥήματα τοῦ φρονοτέκτονος ἀνδρός· τούτεστι τοῦ Αἰσχύλου.]

821. παρὰ τὴν βᾶσιν τῶν ἵππων. R.

822. φρέξας δ' αὐτοκόμου : Ὅσει εἶπεν, ὀργισθῆαι ὡσπερ σὺς·

πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔκκεται.

(εἰς ἐν δὲ συνήγαγεν ἑμοῦ ἀμφοτέρας τὰς Ὀμηρικὰς εἰκόνας, τὴν τε ἐπὶ τοῦ λέοντος, [ἐν τῷ, λασιαύχωνα χαίταν,] καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ σὺς.)

815. [ἐπισκύνιον ξυνάγων : Ὁμηρος [H. P., 138].

πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔκκεται, ὅσπερ καλύπτων·

τὸ περὶ τὰς ὄφρυς δέρμα· κατὰ μετᾶθεσιν τοῦ λ εἰς ν. 10
σχύλος γὰρ λέγεται τὸ δέρμα· ἔνθεν καὶ σκυλοδέφης, ὡς βυρσοδέφης. τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν μέρος ἦτοι δέρμα. τὸ συνοφρύωμα τοῦ μετώπου. ἔθεν καὶ σκύεσθαι, τὸ ὀργίζεσθαι, διὰ τὸ ἐνδιέθετον γίνεσθαι τοῦτο τὸ μέρος τοῖς ὀργιζομένοις, καὶ ἐπισκύναι, τὸ χαλεπῆναι· ἀπὸ 15
τοῦ τὸ ἐπισκύνιον καθέλκειν τοὺς χαλεπαίνοντας. Junl. ἐπισκύνιον ξυνάγων : Συστέλλων. C. ἐπισκύνιον ξυνέχων : Συνάγων, ὡσπερ οἱ θυμούμενοι θῆρες. D.]

[826.] γομφοπαγῆ : Ἀκριθέστατα, πολυσύνθετα, (σκληρὰ, καὶ ἔχον ποιῶντα, ὡσπερ αἱ κεκαρρωμένοι σάνιδες).

20 πινακηδὸν ἀποσπῶν : Ἀποσπῶν τὰ βήματα ὡσπερ πίνακας ἀπὸ πλοίων, οὐχ ὡς Εὐριπίδης, σκινδαλμοῦς. πινακίδες δὲ αἱ μεγάλαι σάνιδες τῶν πλοίων, [εἰκὴν σανίδων τῶν ἐκ νεῶς ἀποσωτημένων ἐν τρικυμίας]. 25

825. γηγενεὶ φυσήματι : Ἄντι τοῦ μεγάλῳ, ὥστε σεισμούς ποιεῖν. ἀρχαία γὰρ ὑπόνοια τὸ ὑπὸ πνευμάτων (κατεχομένην) σείεσθαι τὴν γῆν.

828. λίσπη : Τῷ τόνῳ ὡς κίστη. Ἀπολλώνιος δὲ 30
ὀξύνει ὡς ψιλῆ. λίσπη δὲ ἡ ἐκτετριμμένη καὶ λεῖα. οὕτω γὰρ λέγονται οἱ τοιοῦτοι ἀστράγαλοι· ἀφ' οὗ καὶ οἱ λίσποι τὰ ἰσχία. Καλλίστρατος δὲ θηρίδιον λεπτὸν σφόδρα· ἀφ' οὗ καὶ οἱ τὰ ἰσχία λεπτοὶ λίσποι λέγονται. Ἄλλως. λίαν ἐκτετριμμένη καὶ ὀλισθηρὰ γλῶσσα· διὰ 35
τὸ ἐν τοῖς λόγοις εὐαπόφυκτον. [Ἄλλως. λίσπους καλοῦσι τοὺς ὑφ' ἡμῶν καλουμένους στρυφνοὺς ἀστραγάλους. οἱ τοιοῦτοι δὲ δυστροπικοί εἰσιν ἐν τῷ παιζειν. λέγει δὲ τὴν Εὐριπίδου. πρὸς δὲ τὸ ἵπποδάμονα, καὶ τὰ λοιπὰ, τὸ ἰνοῦσα χαλινούς εἶπε. φθονερός δὲ, ὡς φθονομένου τοῦ Εὐριπίδου ἐπὶ σοφία. δαιωμένη δὲ, 40
διαμερίζουσα, διαιρούσα, κατατέμνουσα τὰ Αἰσχύλου βήματα. καταλεπτολογῆσει δὲ, τὴν τοῦ Αἰσχύλου λεπτολογίαν λεπτῶς βασανίσει ὁ Εὐριπίδης.]

829. διαμερίζουσα, διαιρούσα. R.

45 τὴν τοῦ Αἰσχύλου λεπτολογίαν καταλεπτολογῆσει ὁ Εὐριπίδης. R.

829. (πευμώνων πολλὸν πόνον : Τὰ γὰρ τοιαῦτα βήματα μετὰ πολλοῦ ἐξέρχονται πόνου.)

830. οὐκ ἂν μεθεῖν : [Γράφεται καὶ μεθειμην. κορωνίς δὲ εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοί τριμέτροι ἀκατάληκτοι μέ'. ὢν τελευταῖος 50

ὁμαῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ἐπέσπετε.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.] — πρὸς τὸν Αἰσχύλον Εὐριπίδης. R.

822. [κισθάνει γὰρ τοῦ λόγου : Ὅν λέγει, ὡς οὐ παρὰ χωρήσει σοι τοῦ θρόνου, φάσκων εἶναι σου κρείττων.] 5

823. ἀποσεμνυνείται : Ἄντι τοῦ, ἀπνοοῖται σιωπῶν. ὑπερηφανεῖ πάλιν, ὅπερ ἐποίησε ζῶν. Ἄλλως. σεμνότητος γὰρ ἔνεκα ἐπιπολὺ εἰσιῶπα Αἰσχύλος, ἐν τοῖς θεάτροις εἰσιῶν. — σεμνῶς ἑαυτὸν σχηματίζει. Br.

824. ὡς τοῦ Αἰσχύλου τερατευομένου ἐν ταῖς ἀρχαῖς 10
τῶν δραμάτων. R.

825. λείπει κατ' αὐτοῦ. R.

827. ἀγριοποιῶν : Ἀγρίους εἰσάγοντα καὶ ὠμούς τοὺς ἤρωας.

828. (ἀπύλωτον στόμα : Φρόνιχος, ἀθύρωτον. οἱ 15
δὲ γράφουσιν ἀπύλωτον, ἀντὶ τοῦ ἀνεωγμένον καὶ πύλην μὴ ἔχον, μὴ χαλιναγωγούμενον, μηδὲ κρατούμενον.)

829. ἀπεριλάλητον : Ἢτοι οὐκ εἰδότα λαλεῖν, ἢ οἶον οὐκ ἂν τις περιλάησαι. (χομπορρακελορρήμονα δὲ,) 20
βαρυρρήμονα, [σκληρὰ καὶ συνδεδεμένα ἔπη λέγοντα]. φάκελοι γὰρ τὰ βαρῆα [καὶ συνδεδεμένῃ] φορτία τῶν ξύλων. — σκληρὰ καὶ συνδεδεμένα ἔπη λέγοντα. Br.

840. ἀληθες ὡ παῖ : (Ἐν ἐρωτῆσει. ἀντὶ τοῦ, ὄντως δὴ σύ. (ὅτι δὲ λαχανοπώλιδος υἱὸς ἦν Κλειτοῦς ὁ Εὐ- 25
ριπίδης, (Ἀλέξανδρος φησιν. εἰρηται δὲ ὁ στίχος παρὰ τὰ Εὐριπίδου)

ἄληθες ὡ παῖς τῆς θαλασσίας θεοῦ.

βαρυτονητέον δὲ τὸ ἀληθες. [ἀρουραίας δὲ, διότι τὰ 30
λάχανα ἐκ τῆς γῆς φύεται.]

842. [πτωχοποιεῖ : Ὅ τὸν Τηλέφον τὸν βασιλέα Μυσῶν πτωχὸν ποιήσας. στωμυλιοσυλλεκτάδῃ δὲ, ὁ 35
πολυλογίας συνάγων.] — ἀντὶ τοῦ στωμύλια βήματα συλλέγων. R. Θ. πολυλογίας συλλέγων. Br. [βρακιοσυρραπτὰδῃ δὲ, ὁ τὰ βράχη συρράπτων καὶ ἐνδύων τοὺς βασιλεῖς. ἢ ὁ τὰ τῶν ἄλλων ποιητῶν συλλέγων καὶ οἰκεῖα ἐκτουτο λογιζόμενος.] — τὰ βράχη συλλέγων. R.

844. [σπλάγγνα θερμήνης : Θυμὸς γὰρ ἐστὶ ζέσις τοῦ περὶ τὴν καρδίαν αἵματος, δι' ὁρεξίν ἀντιλυπήσεως κινούμενος. ἢ ὀργὴ ἐναργωμένη. κότος δὲ, ὀργὴ θυμὸν ἐπιτηροῦσα. μῆνις δὲ ὀργὴ εἰς παλαιῶσιν ἀποτιθεμένη. 40
χῆλος δὲ, ὀργὴ διουδοῦσα. ὀργὴ δὲ, ἐπιθυμία τιμωρίας τοῦ ἡδίκηκέναι δοκῶντος (ἔχουν προσηκόντως. Vict.).] ἢ λύπη μεθ' ὑπολήψεως τοῦ ὀλιγωρεῖσθαι.

846. τὸν χυλωποῖον : Διὰ τοὺς τρεῖς, Βελλεροφόντην, 45
Φιλοκτήτην, Τηλέφον.

847. ἀρν' ἄρνα μελαιναν : Ὡς τοιαύτης γινομένης θυσίας τῷ Τυφῶνι ἐπὶ τῷ λῆξαι τὰς καταγιγίδας. — ἀρν' ἄρνα μελαιναν : Τοιαῦτα γὰρ ἔθουν τῷ Τυφῶνι, 50
ὅπότε στροβιλωδῆς ἐκινήθη ἄνεμος. τῶν γὰρ τριούτων οὗτός ἐστιν ἄφορος. εἰκότως δὲ μελαιναν, καὶ οὐ λευκὴν, ἐπειδὴ καὶ ὁ Τυφῶς μέλας. Br.

848. τυφῶς γὰρ ἐκβαίνει : (Ὅϊον ἀθρόως ἐκβαίνειν μέλλει.) τοὺς δὲ καταγιγνώδεις ἀνεμούς τυφῶς καλοῦσι. τούτῳ ἐνόμιζον μέλανα ἄρνα σφάζειν, ὅπως λήξῃ τὸ πνεῦμα. εἰς τὸν Αἰσχύλον δὲ τοῦτο.

- 5 849. ὦ Κρητικὰς μὲν : (Ἐν γὰρ τοῖς Κρησὶν Ἰκαρον μονωδοῦντα ἐποίησε. καὶ) οἱ μὲν εἰς τὴν τοῦ Ἰκάρου μονωδίαν ἐν τοῖς Κρησί. θρασύτερον γὰρ δοκεῖ εἶναι τὸ πρόσωπον. Ἀπολλώνιος δὲ, ὅτι δύναται καὶ εἰς τὴν Ἀερόπην τὴν ἐν ταῖς Κρήσασσι εἰρῆσθαι· ἦν εἰσῆγαγε πορνεύουσαν. οἶμαι δὲ διὰ τὰ ἐν τῷ Αἰόλῳ. Τιμαχίδας δὲ, διὰ τὴν (ἐν τοῖς Κρησί) μῆξιν Πασιφάης πρὸς τὸν ταῦρον. [Ἄλλως. ἐκ τῶν ἐν τῷ Αἰόλῳ Κανάχης καὶ Μακαρέως, ἢ, ὡς τινες, Δανάης καὶ Μεγαρέως ἀδελφῶν. ἐδόκει γὰρ τοῖς παλαιοῖς πᾶν ἑναγὲς εἶναι ταῖς ἀδελφαῖς μίγνυσθαι. ἢ ὅτι ἡ Φαίδρα, ἧς τὸ πάθος ἔδραματουργήσας, Κρήσσα ἦν. καὶ γάμους ἀνοσίτους λέγει, διὰ τὸ αὐτὴν ἐρασθῆναι μὲν Ἴππολύτου, ὃν ὁ Θυσσεὺς ἐξ Ἴππολύτης ἔσχε, μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων, μὴ δυνηθεῖσαν δὲ τελέσαι τὸν ἔρωτα διὰ τὴν Ἴππολύτου 20 σωφροσύνην, ἀγγόνη χρῆσασθαι.]
852. πόνηρον ἐνταῦθα ἢ τὸν κακὸν νοεῖ, εὐρηται γὰρ καὶ οὕτως, ἢ τὸν γεωργόν. Cant. 1.
854. ἴνα μὴ κεφαλαῖω : Ἄντι τοῦ ἀδρῶ. καὶ ἐν Νεφέλαις [981] κεφάλαιον βαφανίδος,

25 οὐδ' εἰλόσθαι δειπνοῦντ' ἐξὴν κεφάλαιον τῆς βαφανίδος.

κεφαλαῖω : Καθολικῶ καὶ μεγάλῳ. Br. κεφαλαῖόν ἐστι τὸ πρὸς τὰ φύλλα καυλῶδες. οὐκ ἔτεμον δὲ κατὰ μῆκος ὡς νῦν, ἀλλὰ κατὰ κύκλον τὰς βαφανίδας. Vici.

855. ἐκχέη τὸν Τήλεφον : Ὡσανεὶ ἔφη τὸν ἐγκέφα- 30 λον. ἰδιώτατα δὲ τὸν Τήλεφον κωμῶδεϊ.
857. Ἐλεγχ' αὐτόν, Ἐλέγχου παρ' αὐτοῦ. C. D.
859. ὤσπερ πρίνος : Ὅτι ἡ πρίνος καιομένη φόνον ποιεῖ. — ἔστι δὲ ἡ πρίνος ξύλον πικρότατον. R. V. Θ.
861. ὡς ἐπὶ ἀλεκτρυόνων. R. V.
- 35 862. τὰ κεφάλαια. R.
864. κάτι μάλα τὸν Τήλεφον : Ὡσεὶ ἔφη, καὶ ὃν κωμῶδεῖς Τήλεφον, εἰς μέσον φέρε.
868. ὅτιη ποίησις οὐχὶ συντέθηκεν : Ἐπεὶ τὰ Αἰσχύλου ἐψηφίσαντο διδάσκειν. κομπῶδες δὲ τοῦτο ἔφη. 40 τῶν γὰρ δυνατῶν καὶ μετὰ θάνατον ζῶνται τὰ ποιήματα. — ὅτιη : Διότι. ποίησις : Ἡ. D.
869. τούτῳ δὲ συντέθηκε : Συναποθανοῦσα πάρεστιν ἐνθάδε ἐν τῷ ᾄδῃ, καὶ ζεῖ αὐτὴν ζύμμαχον.
874. ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις : Πρὸς τὸν χορόν. ἴσον 45 τῷ προάσατε, ὡς ὑπογραμμὸς, προγραμμὸς τις ὢν.
876. [Διὸς ἑννέα : Κορωνίς καὶ εἰσθεσις ἐπωδικὴ διὰ τὸ μετὰ τὴν κορωνίδα τίθεσθαι, ἐκ κώλων ἀναπαιστικῶν μὲν διμέτρων ἐφθήμερων κατὰ τὰς περιττὰς χῶρας, κατὰ δὲ τὰς ἀρτίας ἀντισπαστικῶν ἡμιολίων ἐξ 50 ἐπιτρίτου τετάρτου, ἢ καὶ πεντασυλλάθου, πλην τοῦ τριακαδεκάτου ἰαμβικοῦ καθαροῦ ὄντος ἐφθήμερου· ἐφ' ᾧ κορωνίς. ἐξῆς δὲ σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀμοι-

βαῖον. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι δέκα· ὢν τελευταῖος

ὀρθῶς μ' ἐλέγχειν, ὢν ἂν ἄπτωμαι λόγων.

ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.] — ἀντι τοῦ θυγατέρες. R. Ven.

876. περὶ Αἰσχύλου. R. V.

877. γνωμοτύπων : [Τῶν τὰς οἰκειὰς γνώμας διὰ τῶν λόγων τυπούτων. ἢ τῶν τύπους αὐτὰς τοῖς ὑστερον καταλιμπανόντων. ἢ] τῶν ταῖς γνώμαις ἀλλήλους τυπτότων.

ἔξμεμερίμοις : Τοῖς μετὰ σκέψεως εὐρισκομένοις καὶ ἀσαφέσι.

881. ῥήματα καὶ παραπρίσματα : Τὰ μὲν ῥήματα πρὸς τὸν Αἰσχύλον, τὰ δὲ παραπρίσματα πρὸς τὸν Εὐριπίδην λεπτολόγον ὄντα.

886. Δήμητηρ ἢ θρέψασα : Παρόσον Ἐλευσίνιος τῶν δῆμων ἦν ὁ Αἰσχύλος. [ἢ ὅτι ἐν τοῖς Ἐλευσίνιοις ἐτελειτο τὰ δράματα τοῦ Αἰσχύλου. ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ἔπος Αἰσχύλου.]

887. λείπει ποίησον ἢ δός. R. M.

888. τὸν καρπὸν. R. (καλῶς : Ὅτι καὶ νῦν τὸ καλῶς ἐπὶ παραιτήσῃ. ἀποστρεφόμενος δὲ καὶ παραιτούμενος ὁ Εὐριπίδης λέγει τὸ καλῶς.)

889. ἔτεροι γὰρ εἰσιν οἵσιν εὐχομαι : Ἄτε δὴ Σωκρατικὸς ὢν καινὰ δαιμόνια ἐπλασεν.

890. ὡς ἐπὶ νομισμάτων. R.

891. (τοῖσιν ἰδιώταις θεοῖς : Τινὲς ἐν τῷ θεοῖς δύο τιθέασιν, ἴνα ἐν ἧ τὸ, ἴδιοι τινὲς σοὶ κόμμα καινόν.)

892. αἰθῆρ ἐμὸν βόσκημα : (Καὶ Σωκράτης ἐν Νεφέλαις [927]

μὰ τὴν ἀναπνοήν, μὰ τὸ χάος, μὰ τὸν ἀέρα.)

χαρακτηρίζει δὲ Εὐριπίδην, εὐεπιφορον ὄντα ἐπὶ τὸ ὀνομάζειν αἰθέρα. στρόφυγξ δὲ, ἀπὸ τοῦ στρέφειν αὐτόν καὶ πανουργεῖσθαι. — ἀντι τοῦ στροφῆ, κίνησις. R. [μυκτῆρες δὲ ὀσφραντήριοι, ὡς συντελούντων τῶν μυκτῆρων εἰς τὴν φωνήν.] 25

894. λείπει τὸ ποιήσατε R. δότε ἢ θελήσατε. Θ.

895. [καὶ μὴν ἡμεῖς : Κορωνίς καὶ εἰσθεσις χοροῦ προωδικῆ, ὅτι προτίθεται τῆς διπλῆς, ἐκ κώλων τροχαϊκῶν ἰδ' ὢν τὰ μὲν α', β', ε', ε', ἦ, θ', ια', ιβ', ιδ' 60 δόμετρα ἀκατάληκτα, τὰ δ' ἄλλα ἐφθήμεμερῆ, πλην τοῦ παρατελεύτου μονομέτρου ἀκατάληκτου ὄντος. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

896. [λόγων ἐμμελειαν : Ὅτι καταχρηστικῶς νῦν τὴν εὐρυθμίαν. κυρίως γὰρ ἢ μετὰ μέλους τραγικῆ ὀρχήσις. οἱ δὲ, ἢ πρὸς τὰς ῥήσεις ὑπόρχησις.] — ἔπιτα : ἐπέθετε. R. D.

897. δαῖταν ὀδόν : Ἀγωνιστικὴν, ἐμπειρον, (ἀπὸ τοῦ δαῖτῃναι). — ἢ φιλόνεικον. R. ἤγουν μαθεῖν. Vici. ἐπὶ τούτοις δὲ δαῖταν ὀδόν, ἐμπειρον. ἢ ἀντι τοῦ φιλόνεικον. 2

900. (προσδοκῶν οὖν : Ἔθος τοῖς ποιηταῖς προλέγειν,

ἂ εἰς τὸ ἐξῆς λέγειν μέλλουσι. κἀνταῦθα οὖν οὗτος τοῦτο ποιεί.)

902. κατερρινημένον : Ἐξεσμένον. ῥίνη γὰρ ἐργαλιῶν τεκτονικόν, (ῥ βῖνουσιν. ἢ εὐτελές, ὅτι ἐξευτελί- 6 ζομεν τῆ ῥίνι). — τὸν Εὐριπίδην. R. V.

903. αὐτοπρέμους : Δυσκόλοις, προρρίζοις, ἢ μεγάλαις. — τὸν Αἰσχύλον. V.

904. ἀλινδῆθρας : (Συναγωγὰς, στροφὰς, λεπτολογίας, πλοκάς τοῦ Εὐριπίδου.) — ἀλινδῆθραι ἀπὸ τοῦ 10 ἀλλῶ, τὸ συναθροίω. *Vici.* κυλίστρας. R.

906. [ἄλλ' ὡς τάχιστα : Εἰσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἰαμβικῶν Ἰππωνακτείων τετραμέτρων καταληκτικῶν ἕξ· ὧν τελευταῖος

πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, οὐ Χίος, ἀλλὰ Κίος.

15 ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νελευκία.]

907. οἶον τὸν ἐμὸν χαρακτήρα. R

908. ἐν τοῖς τελευταίοις. R.

910. παρὰ Φρυνίγῳ τραφέντας : (Ἀπατεῶν γὰρ, ὡς ἀφελέστερος ὁ Φρυνίγος. νῦν δὲ) Φρύνιγον λέγουσι τὸν 20 τραγωδοποιήτην. τοῦτον δὲ ἐπαινοῦσιν εἰς τὴν μελοποιίαν. νυνὶ δὲ ὡς ἀφελούς ὄντος αὐτοῦ μνημονεύει ὁ Ἀριστοφάνης. ἦν δὲ πρὸ Αἰσχύλου.

911. ἐγκαλύψας : Ὡς αὐτοῦ εἰσφέροντος ἐν δράματι 25 τινὰ κεκαλυμμένον. ὁ Ἀχιλλεύς δὲ καθήμενός ἐστι καὶ οὐκ ἀποκρινόμενος παρ' Αἰσχύλῳ ἐν δράματι ἐπιγραφομένη Φρυξίν ἢ Ἐκτορος λῦτροις. οὐδὲν δὲ ὁ Ἀχιλλεύς φθέγγεται. (Ἄλλως. εἰκὸς τὸν ἐν τοῖς Φρυξίν Ἀχιλλεῖα ἢ Ἐκτορος λῦτροις : ἢ τὸν ἐν Μυρμιδόσιν, ὅς 30 μέγιστα τριῶν ἡμερῶν οὐδὲν φθέγγεται.)

913. (οὐδὲ τοῦτι : Εἰκὸς αὐτὸν ἀποκροτοῦντα τῷ δακτύλῳ δεικνύειν τὸ οὐδὲ τοῦτι.) [τὸ δὲ, οἱ δ' εἰσίων, ὁ 30 Ἀχιλλεύς, φασί, καὶ ἡ Νισόη.]

914. σωρούς. R.

916. καὶ με τοῦτ' ἔτερπε : Μᾶλλον τῇ σιωπῇ ἕτερ- 35 πόμην ἢ τοῖς νῦν λαλοῦσιν. ὅτι οἱ πολλοὶ ἐν σκηνῇ ἐλάλουν.

917. πρὸς τὸν Διόνυσον. R.

918. ὁ δεῖνᾶ : Ὅτι ἐπὶ δεῖξεως. δείκνυσι γὰρ τὸν Αἰσχύλον παρόντα.

920. διήξει : Ἄνοιτο (ἂν, εἰς τέλος ἂν ἦλθεν).

921. [ὦ παμπόνηρος : Ἡ ἐγὼ, ἢ αὐτὸς νοεῖ. καὶ πρὸς 40 μὲν τὸν Διόνυσον, ὦ παμπόνηρος ἐγὼ, ὁ εἰς πάντα πονηρευόμενος καὶ πάντα ἐξετάζων, οἷα ἐφανακίζομένη ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ τούτῳ· πρὸς δὲ τὸν Αἰσχύλον, στίξον εἰς τὸ παμπόνηρος, καὶ τὸ ὦ ἀντὶ τοῦ φεῦ ὦ παμπόνηρος ὑπάρχει ἀήτος, ταῦτα πονηρευόμενος εἰς ἀπάτην τῶν 45 θεατῶν.] — ὑπὸ τοῦ Αἰσχύλου. R.

922. τί σκορδιᾶ : Ὅπως ἔλεγον τὸ παρὰ φύσιν τὰ μέλη ἐκτείνειν, σκορδιᾶσθαι. γίνεται δὲ περὶ τοὺς ἐγειρομένους ἐξ ὕπνου, ἔταν χασμῶδεις ὄντες ἐκτείνουσι τὰ 50 μέλη· ὅπερ συμβαίνει καὶ περὶ τοὺς ἄλλους πως βασιανιζόμενους καὶ διαστρεφόμενους τὰ μέλη. — σκορδοιᾶ : Δριμύτατα βλέπει. δριμεία γὰρ τὰ σκόροδα. *Canl.* 1.

924. βόεια : [Μεγάλα καὶ κτύπου πλέα, ὀρθῶς ἔχοντα,] ὑψηλὰ καὶ ὑπερήφανα.

926. μορμωρπᾶ : Καταπληκτικὰ, φοβερά. ἐκ μεταφορᾶς τῆς μορμῶς, τῆς τὰ βρέφη φοβούσης.

928. ἀγνωτα τοῖς θεωμένοις : (Ἀπὸ τοῦ ἀγνωτος. οὐ ἔ γὰρ παρασχηματίζεται ἀπὸ τοῦ ἀγνώς εἰς οὐδέτερον γένος, ὡς φησὶν Ἡρωδιανός.) — ἀγνωστα. R.

928. ἢ Σκαμάνδρους : Χαρακτηριστικὸν καὶ τοῦτο· ὅτι πολλὸς Αἰσχύλος ἐν τῷ ποταμοῦς καὶ ὄρη λέγειν.

929. γρυπαιέτους : Ἐπίσημα ἀσπίδος ἀλλόκοτα. 10 (εἰώθασιν γὰρ ζωγραφεῖν εἰς τὰς ἀσπίδας ἀετούς.) ζητεῖται δὲ, πῶς μᾶλλον τὸ ἢ συναπτέον· εἰς τὸ, ἢ π' ἀσπίδων ἐπόντας· ἢ τοῖς ἀνω· ἢ τῷ γρυπαιέτους χαλκηλάτους. — Ἄλλως. ἐπὶ ἀσπίδων ὄντας. R.

931. ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ : Παρὰ τὸ ἐξ Ἰππολύτου 15 [378]

ἤδη ποτ' ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ.

932. προεῖρηται ὅτι ἐκ τῶν Μυρμιδόνων ἐστὶν ἐπὶ νεώς « ἐπὶ δ' αἰετὸς ξουθὸς ἱππαλεκτρυῶν. » τὸ δὲ ἱπ- 20 πος ἐπὶ τοῦ μεγάλου. R. ἱππαλεκτρυῶνα : Γράφεται 20 κολοκτρυῶνα, ὡς γένος τὸ Περσικὸν ἀττελάθους ὁμοιον. [Ἄλλως. ἱππαλεκτρυῶν εἰ καὶ τοῖς φιλοσόφοις ἀπηγόρευται μὴ εἶναι, ἀλλ' ἐστὶ τῇ ἀληθείᾳ ζῶον θαλάσσιον, 25 ὃν καὶ τις τῶν καθ' ἡμᾶς εὐρῶν κατὰ τύχην ἐξίόντα ἀπεκτονός καὶ πᾶσι νεκρὸν δαΐδας, ἐνέγραφεν ἐν τῇ 25 σημαίᾳ αὐτοῦ καὶ τῇ ἀσπίδι, ὡς ἂν καὶ τοῖς μὴ εἰδῶσιν ὁ ἄθλος κηρύττοιο. τινὲς δὲ τὸ ἱππος ἐπὶ τοῦ μεγάλου.]

934. Ἐρυξιν : Οὗτος γὰρ ὡς ἄμορφος καὶ ἀπόδης διαβάλλεται. — Ἰνα διαβάλλῃ αὐτὸν ὡς ἄμορφον. R. V. 30 Θ. M. οὗτος γὰρ ὡς κτηνοβάτης ἐκωμωδεῖτο, ἢ ὡς ἀπόδης. Θ.

937. ὅσπερ σύ. R.

938. παραπετάσμασι : [Ταῖς σκηναῖς,] τοῖς Περσικοῖς βήλοις, [ἢ βηλοθύροις.] 35

939. ἐγὼ δηλονότι. R.

940. κομπῶδη οὔσαν. R. V.

941. ἐξυσα. R.

942. [ἐπυλλίοισιν : Ἄντι τοῦ λογίοις μικροῖς· ὡς δὲ βρέφος βρεφύλλιον, καὶ εἶδος εἰδύλλιον· οὕτω καὶ ἔπος 40 ἐπύλλιον.]

περιπάτοις : Εἰώθασιν γὰρ οἱ κακούμενοι περιπατεῖν. ἢ ἀντὶ τοῦ διατριβαῖς. ὡς ἐπὶ ἀσθενούντος δὲ διαλέγε- 45 ται. [ἐκ μεταφορᾶς τῶν λεπτυνομένων σωματῶν διὰ τῆς καθάρσεως.]

[τευτλίοισι : Εἰώθασιν οἱ τῶν ἱατρῶν παῖδες τὰς τῶν 50 σωματῶν καθάρσεις διὰ περιπάτων καὶ τεύτων λευκῶν καὶ ἐτέρων ποτῶν ποιεῖσθαι. τὸ δὲ ἐπυλλίοις ἀντὶ τοῦ λογίοις μικροῖς. *Canl.* 1. 2. μικροῖς : Γράφεται λευκοῖς.]

943. χυλὸν διδούς : Οὐκ ἀπὸ πτισάνης, ἀλλ' ἀπὸ 50 ἡθῶν ἀνδρῶν καὶ βιβλῶν. [γράφεται δὲ καὶ ἀπηθῶν, ἀντὶ τοῦ ἐλεγγόμενος μομφάσις δὲ, γυμνάσμασι μομφδοῖς.]

944. Κηφισοφῶντα : Ὅτι ἰδόκει δούλος ὧν ὁ Κηφισοφῶν συμπονεῖ αὐτῷ, καὶ μάλιστα τὰ μέλη, ὃν καὶ συνεῖναι τῇ γυναικὶ αὐτοῦ κωμωδοῦσιν. (ἕτερος δὲ ἔστι Κηφισοφῶν ὁ καὶ τὸ ψήφισμα εἰσενεγκὼν ὑπὲρ τοῦ εἰρηχθῆναι τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως.)

945. τὴν ὑπόθεσιν. R.

947. [ἢ τὸ σαυτοῦ : Ὅτι δυσγενῆς ὁ Εὐριπίδης. ἐπῶν δὲ, τῶν ἰαμβείων. ἐπη γὰρ καὶ αὐτὰ καλοῦσιν.]

948. [ἀργόν : Ὅσπερ σὺ τὴν Νιόβην καὶ τὸν Ἀχιλλεῖα ἐποίησας μὴδὲν λέγοντας.]

949. ἡ γυνὴ τέ μοι χῶ δούλος : Ἀντὶ τοῦ τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τοῦτο κωμωδεῖται ὁ Εὐριπίδης, ὅτι διαφοροῖς τοῖς προσώποις ἀνοικεῖους λόγους περιτίθεισιν.

950. ὅτι καὶ παρθένος ἐν τραγωδίαις λέγει. R. V.

951. [ταῦτα : Τὸ τοὺς δούλους τοῖς δεσπότηται ἰσοτίμους ποιεῖν.]

952. δημοκρατικὸν : Τὰ περὶ δημοκρατίας καὶ ἰσότητος, φησιν, ἔασον. ἐμὸν γὰρ ἔστι μᾶλλον ἐμπεριπατήσαι περὶ τούτου, οὐ σόν. παρόσον ἡσυχίας καὶ εἰρήνης ὁ θεὸς αἴτιος. (ἔασον οὖν ὦ τῶν ὀρθῶς γὰρ σου κατηγορεῖ ἐπὶ τῇ πάντων ἀδολασχίᾳ ὁ Αἰσχύλος, καὶ οὐκ ἂν ἔχοις ἐμπεριπατήσαι οὐδὲ ἐπαινεῖσαι σεαυτὸν ἐπὶ τούτῳ.) [Ἄλλως. οὐ δεῖ σε, φησὶ, ζητεῖν ὅπως ἂν ἀποδείξῃς ὡς καλλίστα τοῦτο ἐποίησις. οὐ γὰρ καλὸν ἐξ ἴσου τοὺς δούλους τοῖς δεσπότηται παρρησιάζεσθαι. περίπατος δὲ διατριβή.]

954. τοὺς ἐν δράματι. R.

955. γωνιασμοὺς : Πλαγιασμοὺς, ἀπάτας. καχυποποιεῖσθαι δὲ, ἀντὶ τοῦ κακὰ ὑπονοεῖν, ἐάν τις εἰς αὐτοὺς τεχνάσθαι. — ἀποφυγὰς καὶ ἀπαγωγὰς. R. M.

958. καχ' ὑποποιεῖσθαι : Τὸ τέλειον κακὰ ὑπονοεῖν. R. V. ὑπονοεῖν, ἐάν τις εἰς αὐτοὺς τεχνάσθαι. E.

960. εἰ κακῶς ἔλεγον. R. V.

961. οὐκ ἐκομπολάκουν : Κενοὺς οὐκ ἐποίησαν φόρους. οὐκ ἔλεγον κομπῶδη ὡς ὁ Αἰσχύλος. — ἐμεγαλορρημόνουν. Θ.

962. ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας : Οὐ τὴν φρόνησιν αὐτῶν ἀφειλόμην, ἀπὸ τοῦ φρονεῖν καὶ συνεῖναι τὸ λεγόμενον ἀποσπάσας αὐτοὺς.

963. [Κύνους : Ὅτι δύο Κύνους ἐγένοντο ὁ μὲν Ἄρεος υἱός, ὁ ὑφ' Ἡρακλέους φονευθεὶς, ὡς ἐν τῇ Ἀσπίδι Ἡσίοδος, ὁ δὲ Ποσειδῶνος, ὁ ὑφ' Ἀχιλλεῶς ὡς καὶ Πίνδαρος ἱστορεῖ.]

κωδωνοφαλαροπόλους : Ἀπολλωνίος φησιν ὅτι παρήνεγκε χρωμένους κώδωσι τινας. [κώδωνος ἐν τοῖς φαλάροις καὶ χαλινῶσι τῶν ἵππων ἔχοντας.]

965. Φορμίσιος : Δίδυμος φησιν ὅτι Φορμίσιος δραστηκὸς ἦν καὶ τὴν κόμηνην τρέφων καὶ φοβερός δοκῶν εἶναι. διὸ καὶ Αἰσχύλου μαθητὴν αὐτὸν φησιν εἶναι. βαθὺς δὲ ἦν καὶ καθίει τὸν πύγωνα. κωμωδεῖται δὲ καὶ εἰς δωροδοκίαν.

Μεγαίνετός θ' ὁ Μάνης : Ὁ Μεγαίνετος, ὅτι οὐ πάντως βάρβαρος, ἀλλ' ἀναίσθητος καὶ οὐκ ἀστείος. αὐθάδης δὲ ὄντος καὶ τῶν στρατηγιῶντων ἔστι καὶ ἄλλως

θρασύς. τινὲς δὲ δούλων ὀνόματα. — Μεγαίνετός θ' ὁ Μάνης : Ἀμφότεροι βάρβαροι. A.

966. σαλπιγγολοχυστηνάδαι : Σάλπιγγας καὶ λόγγας καὶ ὑπήνας ἔχοντας. τοῦτο δὲ εἰς τὸν Φορμίσιον ἀποτείνει — ὡς μέγαν ἔχοντα πύγωνα. εἶπε δὲ συνθέτως ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ πολέμου, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ πύγωνος. R. V. Θ. M.

σαρκασμοπιτυοκάμπται : Ὡς σαρκαζόντας μὲν καὶ προσποιουμένους τὰ πολεμικά, οὐκ ἀληθῶς δὲ τοιούτους ἰσχύος δὲ ἐπιμελουμένους. διὸ καὶ τὸν Μεγαίνε-10 τος Μάνην εἶπεν, οὐ πάντως βάρβαρον, ἀλλ' ἀναίσθητον. ἐπίτηδες δὲ ἐχρήσατο τοῖς συνθέτοις διὰ τὸ Αἰσχύλου ἦθος. — ἀντὶ τοῦ μεγάλοι. R. V. [Ἄλλως. σαρκασμοπιτυοκάμπτης συνετέθη παρὰ τὸ σαρκασμός καὶ τὸ πτύς καὶ τὸ κάμπτω. ἔστι δὲ σαρκασμός εἰρωνεία δα-15 κνηρὰ καὶ βαρύτης, ὅθεν καὶ τὴν κλῆσιν ἔχει ὡς οἰάτι θηρίον σαρκὶ ἐμφυέν. ἄλλοι δὲ σαρκασμούς νοοῦσι τοὺς μαλακοὺς καὶ φθορεῖς ἀπὸ τοῦ τὰς σάρκας κάμπτειν, ἥτοι συνθλιβεῖν δίχην πίτυος. ἔστι δὲ καὶ πιτυοκάμπτης φάρμακον φθοροποιόν, ὡς ἐν τοῖς νόμοις εὔ-20 ρηται. Vicior. βυκινκοκονταρογέναι. μαλακοὶ καὶ φθορεῖς. Θ.]

967. Θηραμένης : Ὡς ἀστείος (καὶ πιθανός), Κλειτοφῶν δὲ ὡς ἀργός ἐκωμωδεῖτο. νῦν δὲ ὡς παλιμβολον καὶ πανοῦργον βούλεται τοῦτον ἀποδείξει, καὶ παρα-25 πλήσιον Θηραμένει. — ὁ ἀστείος. R.

970. οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κῖος : (Ὅτι δοκεῖ προσγεγράφθαι τῇ πολιτείᾳ, Ἄγωνος αὐτὸν ποιησαμένον, ὡς Εὐπολις Πόλεσιν. Ἀριστάρχος δὲ ὡς γεγραμμένου Κῖος ἐξηγεῖται. ὅτι πρὸς τὸ Κῖος εἰσῆγαγε τὸ Χῖος. τὸν γὰρ30 ἀντίστροφον τῷ Χίῳ λέγεσθαι.) τοῦτο οὖν φησιν, ὅτι οὐδέποτε καχοβολεῖ ὁ Θηραμένης ὡς ἐν ἀστραγάλαις, ἀλλ' ἐπιτυγχάνει. ἐπιπλήττει δὲ αὐτῷ ὁ Δημήτριος, ὡς τελῶς ἀγνοοῦντι ὅτι Κῖος ἦν. (παραλείπει δὲ θμικαὶ αὐτὸς ὅτι οὐδὲν ἦττον παρὰ τὴν ὑπόνοιαν εἰρηται35 ἀντὶ τοῦ Κῖος Κῖος. Δίδυμος δὲ φησιν ὅτι δύναται καὶ τῆς παροιμίας μεμνησθαι, οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κῖος, παρόσον ποικίλος τις ἂν καὶ ἀγχιστροφος, καθωμίλει τοὺς καιροὺς, πρὸς τὸ κρεῖττον μέρος αἰεὶ διδοὺς ἑαυτόν. Κῖος δὲ ἐλέγετο εἶναι.)40

971. τοιαῦτα μέντοι γὰρ φρονεῖν : Τὸ πλήρες μέντοι ἐγώ. [εἰσθεσις τῆς διπλῆς εἰς δύο περιόδους διηρημένη, ἐκ κώλων ἰαμβικῶν διμέτρων ἀκαταλήκτων κα'. εἰσι δὲ τῆς μὲν πρώτης περιόδου κῶλα θ', τῆς δὲ δευτέρας κῶλα δυοκαίδεκα. ἦς τὰ ἡ', ια', ιβ', καταληκτικὰ εἰσιν. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν πρώτης περιόδου παράγραφος, τῆς δὲ δευτέρας δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος, ἀμφότεραι ἐξω νενευ-45 χυαί.]

973. τῇ τραγωδίᾳ. R. V.

974. διαγινώσκειν. R. V.

976. καὶ τὰς οἰκίας : Προσέχειν τῇ οἰκίᾳ καὶ οὐ πολέμοις.

900. ἐκ τῆς λεπτολογίας Εὐριπίδου μεμαθηκώς καὶ πεπαιδευμένος. R. V.
903. ποῦ ὅστιν ἡ χύτρα : Ταῦτα πάντα μικροπρεπειάς παραδείγματα.
906. τὸ πινάκιον. οἱ δὲ φασὶ τὸ σαλτζάριον. Θ.
908. τέθνηκέ μοι : Ἀντί τοῦ κέκλασται, (ἢ ἀπόλωτο. πρὸς τὰς λέξεις Εὐριπίδου).
908. τῆς ἐλάας : Μέχρι καὶ τῶν εὐτελῶν ἐρωτῶσιν. (ἐλάα δὲ ὁ καρπὸς τῆς ἐλαίας. καταχρηστικῶς δὲ θάτερον ἀντι θάτερου λαμβάνεται.)
900. Μαμμιάκουσι : (Ἀρίσταρχος φησιν ὠνοματοπεποιθῆσθαι. πῶς οὖν, Δημήτριος φησιν, εἰ μὴ σύνθηες αὐτοῖς τὸ ὄνομα, οὐ καὶ δρᾶμα ὅλον οὕτως ἐπιγέγραπται Μαμμιάκουσι; ὁ τινες Πλάτωνος λέγουσιν. Ἄλλως.) ἀντί τοῦ μαμμάοθρηπτοι. Δίδυμος, ὅτι Μαμμιάκουσι καὶ Μελητιδῆς ἐπὶ μωρία διεβέβλητο, καθάπερ καὶ ὁ Βουταλίων καὶ ὁ Κόροιβος. (Μελητιδῆν δὲ, τὸν εὐθύη παρὰ τὸ μέλι. ἢ καὶ γέγονε τις οὕτω μωρός.)
902. τάδε μὲν λεύσεις φαίδιμ' : [Κορωνίς καὶ εἰσθεσις χοροῦ, ἐπωδικῆ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν κείσθαι, προωδικῆ δὲ διὰ τὸ προτιθεσθαι ἐτέρας διπλῆς, ἐκ κώλων ἰγ'. ὦν τὸ α' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ β' ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὰ γ', δ', ἰγ' τροχαϊκὰ ἐφθήμεμερη. τὰ δὲ λοιπὰ ἀκατάληκτα καὶ δίμετρα, πλὴν τοῦ μονομέτρου παρατελεύτου. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι δύο ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί, ὅμοιοι τοῖς ἐξῆς διπλῆς ἀμοιβαίας εἰσθέσεως ἐβδομήκοντα κώλοις, ὧν τελευταῖον καὶ μινθῶσαι τὸν ἔρσιον κἀκῆς τινα λωποδυτῆσαι. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν προωδικῆς κορωνίς τῶν δὲ τετραμέτρων διπλῆ ἕξω νενευκία.] πρὸς τὸν Αἰσχύλου ὁ χορὸς ἀπὸ τῶν αὐτοῦ. ἔστι δὲ ἀρχὴ αὐτῆ Μυρμιδόνων Αἰσχύλου. τοῦτο δὲ παρὰ τὴν ὑπόνοιαν.
906. ἐκτὸς οἴσει : (Ἀντί τοῦ, ἐκτὸς τῶν ὄρισμένων λόγων.) ἐμφαίνει δὲ τι ὄρισμένον λέγειν, καὶ μάλιστα ὡς ἐπ' ἀκροῦ ἵπποδρόμου ἐλαΐαι ἦσαν, καθ' ἃς ἐξεφέροντο οἱ ὑποπίπτοντες κατὰ τὸν δρόμον. θέλει δὲ εἰπεῖν, ἐκτὸς τοῦ προκειμένου. ἢ ἐπεὶ εἶπεν ὁ Διόνυσος
- τίς τῆς ἐλάας παρέτραγεν;
- παρὰ τὸ παρέτραγε παῖζων ὁ χορὸς τοῦτό φησι
- μὴ σ' ὁ θυμὸς ἀρπάσας
ἐκτὸς οἴση τῶν ἐλαῶν.
- [Ἄλλως. ἐν τῷ τέλει τοῦ τόπου οὐκ ἐτελείτο ὁ δρόμος, ἐλαΐαι στιγῆδον ἴστανται, οὔσαι κατάντημα τοῦ δρόμου, καὶ οὐδεὶς ἐπέκεινα τούτων ἐχώρει. ὅστις οὖν πέρα τοῦ δέοντος ἐπραττέ τι, ἔλεγον ὡς ἐκτὸς τῶν ἐλαῶν φέρεται. ἐπεκράτησε δὲ εἰς παροιμίαν.] — σημαίωσαι δὲ ὅτι μὴ μόνον ἐλαΐαι, ἀλλὰ καὶ ἐλάα παρὰ ποιηταῖς τε καὶ λογογράφους εὐρηται. Cant. 1.
1000. [χρῶμενος τοῖς ἰστίσι : Λεῖπει δ καί. ἔστι γὰρ, καὶ ἀκροῖσι χρῶμενος.] [τοῦτο δὲ εἰρηκεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν πλεόντων, οἱ, δταν πνεῦμα σφοδρὸν ἐμπνεύση, συστέλλουσι τὰ ἰστία, ἵνα μὴ τῇ βίαιᾳ τούτου φορᾶ ἀνατραπεῖ τὸ σκάφος. χαλῶντες δὲ ἤδη κατὰ μικρὸν ἄγουσι τὴν ναῦν εἰς τὸ πρῶτον τοῦ πλοῦ. ἀκροῖσι δὲ τοῖς ἐν ἀκρῷ δεχομένοις τὸ πνεῦμα καὶ μὴ ἔκατὰ τὸ μέσον.]
1001. ἐπάξεις τὸν λόγον κατ' αὐτοῦ. R. V.
1004. [πυργώσας : Ἐτι ὁ χορὸς αὐξήσας καὶ μεγάλα οὖν εἰπῶν.]
1005. τραγικὸν λῆρον : (Παρ' ὑπόνοιαν,) ἀντί τοῦ τέχνην. τραγικὸν δὲ, ὅτι ἀλλήλους διαβάλλουσι κωμικοὶ καὶ τραγικοί.
1011. ἐκ χρηστῶν καὶ γενναίων : Ἄλλ' ἀπὸ καλῶν κακῶς καὶ αἰσχροτέρους ἐποίησας. μοχθηροὺς δὲ, ἀντί τοῦ αἰσχροτέρους.
1012. (τεθνᾶναι μὴ τοῦτον ἐρώτα : Οὐδὲ τοῦτο συκοφαντητέον, ὅτι νεκρὸν λέγει τεθνᾶναι. ἴσως γὰρ πρὸς τὸ γελῶν ἐπιτετῆδεται.) γελῶλοι χάριν εἶπεν. ἤδη γὰρ ἀπέθανε.
1014. διαδρασιπολίτας : Ἀντί τοῦ, δειλούς. μὴ ἀποδιδράσκοντας τὴν πολιτείαν.
1015. κοβάλους : [Ἐκ παραλλήλου κοβάλους καὶ] πανούργους.
1017. ἐπταβοσίους : Ἀντί τοῦ μεγάλους ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀσπίδος τοῦ Αἴαντος.
1018. [κρᾶνοιῶν : Κράνη καὶ λόφους διηγούμενος ἀφανιεῖ με τῷ πατάγῳ τῶν ὀνομάτων.]
1021. τοὺς ἐπτ' ἐπὶ Θήβας : Οἱ Πέρσαι πρότερον δεδιδαγμένοι εἰσὶν εἶτα οἱ ἐπτά ἐπὶ Θήβας. οὖν δὲ τὸ ὑστερον πρότερον εἶπε. (πλὴν οὐδὲ τῷ ποιητῇ ἐγκλητέον.) οὐδὲ γὰρ ἔστιν ἀκριβῶσαι τὸ τοιοῦτον, οὐδὲ τοῖς ἀπελέγχουσι αὐτόν.
1023. (Θηβαίους γὰρ πεποίηκας : Δῆλον ὡς οὐ φίλων ὄντων τοῖς Ἀθηναίοις τῶν Θηβαίων, ἀλλὰ διαφερομένων.) — ἀνδρειοτέρους : Τῶν Ἀργείων, ὧν πολὺ κατὰ πόλεμον κλέος. Θ. Βρ.
- (1025). ἀλλ' ὑμῖν αὐτ' ἐξῆν : Ὑμῖν ἐξῆν τοῖς Ἀθηναίοις μιμήσασθαι [καὶ ἀσκεῖν τὰ πολεμικά]. — αὐτ' : Τὰ πολεμικά. Βρ.
- οὐκ ἐπὶ τοῦτο : Ἄλλ' εἰς ἐγκλήσεις καὶ διχορραφίας κατηγορεῖ δὲ Ἀθηναίων ἐντεῦθεν.
1026. (τοὺς Πέρσας : Αἰσχύλου δρᾶμα οὗτω καλούμενον. τὸ δὲ εἶτα, καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, οὐ θέλουσιν ἀκούειν πρὸς τὰς διδασκαλίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ τῷ καὶ τοῦτο ἐδίδαξα καὶ τὸ ἕτερον.)
1028. ἐχάρην γοῦν ἠνίκ' ἤκουσα : Ἐν τοῖς φερομένοις Αἰσχύλου Πέρσας οὔτε Δαρείου θάνατος ἀπαγγέλλεται οὔτε χορὸς τὰς χεῖρας συγκρούσας λέγει ἰαυοί, ἀλλὰ τὰ μὲν πράγματα ὑπόκειται ἐν Σούσιος καὶ περιφοβὸς ἐστὶν ἡ μήτηρ Ξέρξου ἐξ ὄνειρου τινός χορὸς δὲ Περσῶν γερόντων διαλεγόμενος πρὸς αὐτήν, εἶτα ἄγγελος ἀπαγγέλλων τὴν περὶ Σαλαμίνα ναυμαχίαν καὶ τὴν Ξέρξου φυγὴν. (Χαίρις δὲ φησι τὸ Δαρείου ἀντί τοῦ Ξέρξου. σύνθηες γὰρ τοῖς ποιηταῖς ἐπὶ τῶν

υἷων τοῖς τῶν πατέρων ὀνόμασι χρῆσθαι. πρὸς δὲ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ἐν τῷ δράματι [207] λέγεται

Ξέρξης μὲν αὐτὸς ζῆ τε καὶ βλέπει φάος.

Ἡρόδικος δὲ φησι διττὰς γεγονέναι τὰς καθέσεις, καὶ τὴν τραγωδίαν ταύτην περιέχει τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην. δοκοῦσι δὲ οὗτοι οἱ Πέρσαι ὑπὸ τοῦ Αἰσχύλου δεδιδάχθαι ἐν Συρακοῦσαις, σπουδάσαντος Ἴερονος, ὡς φησὶν Ἐρατοσθένης ἐν γ' περὶ κωμωδιῶν. Ἄλλως, Δίδυμος, ὅτι οὐ περιέχουσι θάνατον Δαρείου οἱ Πέρσαι τὸ δράμα. διὸ τινὲς διττὰς καθέσεις τούτεστι διδασκαλίας τῶν Περσῶν φασί, καὶ τὴν μίαν μὴ φέρεσθαι. τινὲς δὲ γράφουσι Δαρείου τοῦ Ξέρξου. οἱ δὲ ὅτι τοῖς κυρίοις ἀντὶ τῶν πατρωνυμικῶν κέχρηται, καὶ ὅτι ὁ Ξέρξης, οἱ δὲ, ὅτι εἰδῶλον Δαρείου φθέγγεται, ἐκείνου τεθνηκότος δηλονότι.)

1032. Ὅρφευς γὰρ τελετάς θ' ἤμιν : Ὅτι πολλὰ δέξαι κατεῖχε περὶ Ὅρφέως, ὡς τελετάς συντετάχοι.

1033. Μουσαῖος δὲ : Τὸν Μουσαῖον παῖδα Σελήνης καὶ Εὐμόλπου Φιλόχορος φησιν. οὗτος δὲ παραλύσει καὶ τελετάς καὶ καθαρμούς συνέθηκεν. ὁ δὲ Σοφοκλῆς χρησιμολόγον αὐτὸν φησι.

Ἡσιόδος δὲ : Ὡς πρώτου ὄντος Ἡσιόδου μέμνηται.

1035. (χρήστ' ἐδίδαξε : Τινὲς συναλοίφην λέγουσιν. 25 χρῆστὰ δὲ ἀντὶ τοῦ χρήσιμα.)

1036. (καὶ μὴν οὐ Παντακλέα : Διαβάλλει τὸν Παντακλέα ὡς ἀμαθῆ ἐν τῷ ὀπλίξασθαι. μέμνηται δὲ τούτου καὶ Εὐπολις ἐν Χρυσῷ γένει « Παντακλέης σκικίος. »)

30 1037. ἐπόμπευεν. R.

1038. τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος : Δέον ἐπιδήσαντα τὸν λόφον τότε τὸ κράνος περιθέσθαι. καὶ Ὅμηρος [Π. Γ, 338] ἐμφαίνει τοῦτο

35 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν, ἵππουριν, (θεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευε).

1039. [Ἀμάμαχος ἦρωα : Ὁ Ἀμάμαχος οὗτος ἄριστος ἦν τὰ πολεμικά. ἦν δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Αἰσχύλου καὶ Ἀριστοφάνους, στρατηγὸς Ἀθηναίων. μέμνηται δὲ τούτου καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσιν. ὅθεν δὲ, ἤγουν ἐκ τοῦ Ὁμήρου.]

40 1040. ἀπομαξαμένη : Τὸ ἀπομαξαμένη ἀπὸ μεταφορῆς εἰρητικῶν τῶν σπόγγῳ ἢ τινι τοιοῦτῳ σώματός τινος ἱκμάδα ἀφαιρουμένων, καὶ τοῦτο νοτίδος πληροῦντων, ὥσπερ ἦν ἐκείνο τὸ σῶμα πρότερον διάδροχον. Vici.

45 1042. ἀντεκτείνειν : Ἄνταποδιδόναι, ὁμοιοῦν, ἐξισοῦν.

1043. οὐ Φαίδρας : Διὰ τὸν Ἰππόλυτον, δράμα Εὐριπίδου. Σθενέβοια δὲ ἔστιν, ἣν Ὅμηρος Ἄντειαν λέγει, ἥτις ἠράσθη τοῦ Βελλεροφόντου. [οὗ μὴ ὑπακούοντος καταψεύσατο πρὸς τὸν ἴδιον ἄνδρα Προῖτον ὡς βιαζομένη. καὶ δεῖ ἐπεμψε τοῦτον εἰς τὸν πενθερὸν

αὐτοῦ ἀναيرهθόμενον. ἔλθόντος οὖν ἐκαῖσε Βελλεροφόντου καὶ καθαροῦ φανέντος, μὴ φέρουσα τὴν αἰσχύνην ἢ Σθενέβοια κωνεῖω ἐχρήσατο.]

1047. ὅστε καὶ τὸν σε : Ἴνα διαβάλη τὴν γυναῖκα τοῦ Εὐριπίδου. [τὸ δὲ ἄ γὰρ εἰς τὰς ἀλλοτρίας ἐποίεις, ἢ διπλῶς νοητέον· ἢ ὅτι τὰς τῶν ἄλλων μοιχεύων γυναῖκας καὶ αὐτὸς ὑφ' ἑτέρων τουτὶ πέπονθας· ἢ ἄ ἐποίεις περὶ τὰς ἐτέρας, λέγω δὴ Φαίδραν καὶ Σθενέβοιαν, μοιχειομένης αὐτὰς λέγων, τούτοις ἐπλήγης. ἀντὶ τοῦ, καὶ αὐτὸς τὴν γυναῖκα μεμοίχευσαι.] — 10 μεμοίχευσαι γὰρ τὴν γυναῖκα. Br.

1051. κώνεια πίνειν : Ὅτι πληθυντικῶς (εἶπε) κώνεια, ἔνεκα τοῦ πολλὰς εἶναι. ἦν δὲ καὶ ἐνικαίς εἰπεῖν. τάχα μέντοι μᾶλλον πρὸς τὸ περὶ γυναικῶν ἱστοροῦμενον. πολλὰ (γὰρ) τὴν Σθενέβοιαν μιμησάμενα 15 πιούσαι κωνεῖον ἐτελεύτησαν.

1054. τοῖς μὲν γὰρ παιδαρίοισι : Ὁ διδάσκαλος τοῖς μικροῖς· ὁ δὲ ποιητὴς τοῖς ἡβῶσι.

1058. ἀντὶ τοῦ χρήσιμα. R.

1057. καὶ Παρνασσῶν : Ὅσον ῥήματα ὄρεσι παραπλήσια. ὁ δὲ Λυκαβηττὸς ὄρος τῆς Ἀττικῆς, Παρνασσὸς δὲ Φωκίδος. [ἢ τὸ Λυκαβηττὸς καὶ Παρνασσῶν μεγέθη Αἰσχύλος ἐν τινι τῶν αὐτοῦ πεποιήκει δραμάτων. ἔστι δὲ Λυκαβηττὸς ὄρος Ἀθηναίων.]

1058. συμμέτρως. R. μετρίως. V.

1059. (γνωμῶν καὶ διανοιῶν : Σημειωτέον ὅτι πρὸς γενικὴν ἔταξε τὸ ἴσα.)

1060. ἀξιοπιστοτέροις. R.

1062. ἄ μου χρηστῶς : [Τὸ λέγειν τοὺς ἦρωας μείζω ῥήματα, καὶ πρὸς τὰς μεγίστας διανοίας καὶ 20 τοὺς λόγους τοιοῦτους προάγειν.] — ἄπερ ῥήματα. Venet.

1063. βράκι· ἀμπίσχων : Διὰ Οἰνέα καὶ Τηλεφοναὶ καὶ τοὺς ἄλλους.

1066. περιελλόμενος : Ἀντὶ τοῦ περιεληθεὶς ἢ 25 συστραφεῖς. εἰλλειν γὰρ τὸ συστρέφειν.

1067. οὐλὸν ἐρίων : Ὁ Διόνυσός φησιν, ὅσον ἐνδεδυμένος ἐνδοθεν ἐρίων χιτῶνα. περιεληται γὰρ βράκη προσποιοῦμενος εἶναι πένης. — λείπει τὸ πένεσθαι. Rav.

1068. παρὰ τοὺς ἰχθύς ἀνέκυψε : Ἀντὶ τοῦ παρὰ τὰ ἰχθυοσπώλια. τὸ δὲ τοιοῦτον Ἀττικόν. Εὐπολις

περιῆλθον ἐς τὰ σκόροδα καὶ τὰ πρόμμουα.

φησὶν (οὖν) ὅτι ἀναφαινεται περὶ τὰ ἰχθυοσπώλια ἀγορασεῖων· ἀντὶ τοῦ τρυφῶν εὐρίσκειται.

1069. (στωμυλίαν : Σχώμματα, κολακειάν, πανουργίαν.)

1071. τῶν μεικαρίων στωμυλλομένων : Ἄπειροι οὗτοι ἐκκλησίας φησὶν οὖν ὑπὸ Εὐριπίδου διατριφέντας ἐπὶ τὸ λέγειν ὀρηῆσαι. παράλους δὲ τοὺς κωπηλάτας. Πάραλος γὰρ καὶ Σαλαμινία τριήρεις εἰρηναρχαί. κοινῶς δὲ παράλους τοὺς ἐκ τῶν τριήρων νηύτας

οὐ γὰρ ἴδιον τι λέγοι ἂν περὶ τῆς παράλου τριήρους
νεώς. ἄτιμοι δὲ οὗτοι ἦσαν.

1073. ρυπαπαῖ : Ἐπιφθεγμα ναυτικόν, παρασκευ-
αστικὸν κωπηλασίας τὸ ρυπαπαῖ. — ἐπιφώνημα ναυ-
5 τικόν. *Br.*

1074. τῷ θαλάμακι : τῷ κωπηλατοῦντι ἐν τῷ κάτω
μέρει τῆς τριήρους. οἱ δὲ θαλάμακες ὀλίγον ἐλάμβανον
μισθόν, διὰ τὸ κολοβαῖς χρῆσθαι κώπαις παρὰ τὰς
10 ἄλλας τρεῖς τάξεις τῶν ἑρετῶν, ὅτι μᾶλλον εἰσιν ἐγγύς
τοῦ ὕδατος. (ἦσαν δὲ τρεῖς τάξεις τῶν ἑρετῶν· καὶ ἡ
μὲν κάτω, θαλαμίται, ἡ δὲ μέση ζυγίται, ἡ δὲ ἄνω
θραυῖται. θραυῖτης οὖν, ὁ πρὸς τὴν πρύμναν· ζυγίτης
δὲ μέσος· θαλάμιος ὁ πρὸς τὴν πῦρραν. καὶ θαλαμία
15 ἀπη, δι' ἧς ἐξέρχεται ἡ κώπη. οἷον οὖν παρὰ τῷ συγ-
καθεδρῷ παρδεῖν.)

1075. (μινῶσαι : Διοσφρᾶναι, δυσσομίας ἀναπλή-
σαι, μινῶσαι, ρυπῶσαι. μινθή δὲ τὸ παρ' ἡμῖν ἡδύο-
σμον. οἱ δὲ τὸν ὕμνον.) [ἢ κόπρον αἰγῶν.]

1076. [νῦν δ' ἀντιλέγει : Εἰσθεσις τῆς διπλῆς εἰς δύο
20 περιόδους διηρημένης ἐκ κώλων ὁμοίων ἀναπαιστικῶν
κγ'. ὦν τὰ μὲν πρῶτα δύο κῶλα δίμετρα ὄντα ἀκατά-
ληκτα τῇ διπλῇ συνάπτεται. τῆς δὲ πρώτης περιόδου
εἰσι κῶλα ἰα' ἀκατάληκτα, πλὴν τοῦ τελευταίου ἐφθη-
μιμεροῦς. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ τῆς δευτέρας ἔχει. τὸ μὲν-
25 τοι παρατελευτὸν ἀναπαιστικῆ ἔστι βάσις. ἐπὶ τῷ τέλει
τῆς μὲν πρώτης περιόδου παράγραφος, τῆς δὲ δευτέρας
δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ
τέλος.]

ἀντιλέγει ὁ πάραλος καὶ οὐ κωπηλατεῖ. *R.*

30 1080. [καὶ τιχτούσας : Ἐγραψε γὰρ τὴν Αὐγὴν ὠδι-
νοῦσαν ἐν ἱερῷ.]

1081. [τοῖσιν ἀδελφοῖς : Ὡς αἱ τοῦ Αἰόλου θυγατέ-
ρες.]

35 1082. καὶ φασκούσας οὐ ζῆν : Ἔστι μὲν παρὰ τὰ ἐκ
Φριξοῦ Εὐριπίδου
τίς δ' οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μὲν ἔστι καθθανεῖν,
τὸ καθθανεῖν δὲ ζῆν;

ἀλλ' ὁ λέγων ἔστι Φριξός, οὗτος δὲ ὡς παρὰ γυναικὸς
εἰρημένον αὐτὸ λέγει. (ἰδεῖν οὖν χρῆ, μήποτε τὸν αὐ-
τὸν νοῦν παρ' Εὐριπίδῃ γυνὴ λέγει, καὶ μήποτε τὸ
40 ὑπὸ τῆς τροπῆς ἐν Ἰππολύτῳ λεγόμενον

ἀλλ' ὅτι τούτου φίλτρον ἄλλο,
σκότος ἀμπύσχον κρύπτει νεφέλαις

καὶ τὰ ἐξῆς.)

45 1084. ἀνεμestώθη : Ἄνεπληρώθη τῶν γραμματεῦν
βουλομένων καὶ μὴ στρατεύεσθαι. ἢ καὶ ἐπὶ κακοπρα-
γμοσύνῃ τοὺς γραμματεῖς διαβάλλει. « δλεθροὺς γραμμα-
τεὺς συκοφαντῶν. » [Ἄλλως. ἐπειδὴ ἀφέντες τὰ γεν-
ναῖα πράγματα φορολόγοι γεγένηνται· οἱ δὲ μετιόντες
τὸν λόγον κέρδους ἕνεκα τούτοις εἴποντο. δημοσιόθικους
60 δὲ τοὺς πανούργους περὶ τὸν δῆμον, ὡς τὸ ζῶον ὁ πί-
θηκος. ἢ τοὺς τὸν δῆμον κολακεύοντας καὶ πείθοντας.]

SCHOL. ARISTOPH.

1087. λαμπάδα δ' οὐδεὶς : (*Ἐδει γὰρ λαμπαδοῦχεῖν
ἐν Ἠφαιστείοις καὶ Παναθηναίοις.) ἐν Ἀθήναις ἔστι
γυμνάσιον, ἐν ᾧ ἐλαμπαδοφόρον οἱ γυμναζόμενοι
5 ὄντι τῆς λαμπάδος ἀγὼν Ἀθηνησὶν ἤγετο, Προμήθεια,
Ἠφαιστεια, Παναθηναια.

1089. [ἀπεραυάνθη : Ἐξηράνθη.]

1092. ἐν ἐνὶ λευκοπίων ἀντὶ τοῦ λιπαρός. ἀντὶ
τοῦ ὀπίσω ὄν. *R.*

1093. κᾶθ' οἱ Κεραμῆς : (Οἱ τὸν Κεραμεικὸν οἰκοῦν-
τες.) δῆμος δὲ Ἀθηναίων. ἐκεῖ γὰρ ὁ ἀγὼν ἐγένετο. 10
(καὶ ἐν Πλούτῳ πρῶτω « τῶν λαμπαδοφόρων τε πλει-
« στον αἰτίαν τοῖς ὑστάτοις πλατεῖων. » τοῦτο δὲ φησὶν
Εὐφρόνιος, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀγῶνος τῆς
λαμπάδος, καὶ τοὺς ὑστάτους τρέχοντας ἀπὸ τῶν ἀγο-
ραίων τύπεσθαι πλατεῖαις ὑπὸ τῶν νεανίσκων χερσὶ· 15
καὶ λέγονται αἱ τοιαῦται Κεραμεικαὶ πληγαί. ἐμφαί-
νεται δὲ ἀπὸ τούτων ὅτι παρὰ τοῖς Κεραμεικοῖς τοῦτο
μάλιστα γίνεται.) πύλαις δὲ ταῖς εἰσδοῖς (τοῦ ἀγῶνος).
— ταῖς εἰσδοῖς τοῦ δρόμου. *Θ.*

1096. ταῖς πλατεῖαις : (Ταῖς πλατεῖαις) χερσὶ δηλον- 20
ότι. ἡ μαστίγις. ἢ οὕτω λεγομέναις Κεραμεικαῖς πλη-
γαῖς πλατεῖαις.

1098. ἀνεχώρει καὶ ἔφρευεν. *R.*

1099. [μέγα τὸ πρᾶγμα : Ἡ παρούσα στροφή καὶ
ἀντιστροφή κώλων ἔστιν ἑκατέρα δέκα ἐπιμεμιγμένον 25
τριβράχῃσιν· ὦν τὰ α', δ', ζ', ι' τροχαῖκά τετράμετρα
καταληκτικά· τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ
μέντοι ζ τῆς στροφῆς ἀναπαιστικὸν πενθήμερες, καὶ
τὸ ἐξῆς δίμετρον βραχυκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς
μὲν στροφῆς παράγραφος· τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνίς.] 30

1100. διακρίνειν. *R. V. Θ.*

1101. φιλονεικήση. *R. V.*

1102. ἀντιλέγειν. *R. V.* σαφῶς, ἀκριβῶς. *R.*

1103. μὴ 'ν ταυτῷ κᾶθησον : Ἄντὶ τοῦ μὴ ἐν τῷ
αὐτῷ τόπῳ καὶ λόγῳ καὶ τρόπῳ τὰς ἀντιλογίας ποιεί- 35
σθε.

1104. εἰσβολαὶ : Ἄφορμαί, ἀρχαί, φιλονεικαίαι, εἰσ-
οδοί.

1106. ἐπέρχεσθε, ἐπιπορεύεσθε. *R. V.* ἀναδέρετον :
Ἄνακαλύπτετε. *C. D.* ἀνακαλύπτετε, καὶ εἰς τὸ μέσον 40
προφέρετε. *E. Cant. 1.*

1108. κἀποκινδυνεύετον : Κινδυνεύοντες λέγετε, του-
τέστι τολμῶντες.

1112. [οὐκ ἐθ' οὕτω : Ὡς τῶν Ἀθηναίων οὐχ ὁμοίως
πρότερον γεγυμνασμένων ἐν τοῖς ποιητικαῖς σοφίσμα- 45
σιν.]

1114. τὰ δεξιὰ : Δεξιούς νομίζουσι τοὺς ἐστρατευ-
μένους καὶ ἐπαίνου ἀξίους· τοὺς δὲ διαδιδράσκοντας
τὰς στρατείας φιλοδίκους εἶναι καὶ συκοφάντας. ἢ τὸ
ἐναντίον, ἵνα ἢ, πάντες οἱ ἀμαθεῖς ἔξω ἐστρατευμένοι 50
εἰσιν.

[ἐν εἰρωνεῖα δεξιὰ.]

1116. παρηκόνθηται : Παρωξυμμένοι εἰσὶν οἱ θεαταὶ
(δηλονότι).

[ἐκ μεταφορᾶς τῶν ζιφῶν, ἄπερ ἀκονῶσιν εἰς μάχην ἐρχόμενοι οἱ ἄνθρωποι. οἰκειοῦται δὲ ἐνταῦθα ὁ Ἄριστοφάνης τοὺς θεατάς.]

1119. [καὶ μὴν ἐπ' αὐτοῦς : Κορωνίς ἐτέρα εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοί τρίμετροι ἀκατάληκτοι ῥλβ'. ὧν τελευταῖος

μολοιοῦν ἔντα καὶ ποιοῦντα ταῦτ' ἀεὶ.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.] — εἰς τὰ προίμια δηλονότι. ὁ γὰρ πρόλογος μέρος πρῶτον τῆς τραγωδίας. R.

1121. τοῦ δεξιοῦ : (Ἀντὶ τοῦ ἑπιδεξιῶ. ἐν εἰρωνείᾳ δὲ τοῦτο φησι.

1122. γράφεται καὶ ῥημάτων. R.

1124. (ἐξ Ὀρεστίας : Τετραλογία φέρουσι τὴν Ὀρεστειαν αἰ διδασκαλίαν, Ἀγαμέμνονα, Χοηφόρους, Εὐμενίδας, Πρωτέα σατυρικόν. Ἄρισταρχος καὶ Ἀπολλώνιος τριλογίαν λέγουσι, χωρὶς τῶν σατυρικῶν.)

1126. πατρῷ' ἐποπτεύων : Τὸ πατρῷα κεκίνηκε τὴν ἀμφιβολίαν. ἦτοι γὰρ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς Ὀρέστης φησὶν, ἢ τὰ καθ' Ἄδου λέγει πατρῷα κράτη τοῦ Ἑρμοῦ, καθ' ὅ καὶ χθόνιος ὁ Ἑρμῆς, [ὁ ἐκ πατρὸς ἔχων τὰς ἐν τῷ κόσμῳ βασιλείας ἐπιτηρεῖν. δέον δὲ εἰπεῖν πατρῷον, πατρῷα εἶπε πρὸς τὸ κράτη. ὅῃλον δὲ ἐκ τοῦ, « πατρῷον τοῦτο κέκτηται γέρας. »]

1127. [σωτήρ γενοῦ μοι : Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀγῶνος, δὲ ἀγωνίζομαι, θέλων τιμωρῆσαι τῷ πατρὶ.]

1130. (ἀλλ' ἢ τρία : Ἐξῷθεν προσληπτέον τὸ ἐπη, ἢ ἰαμβεῖα.)

1133. [προσφελιών : Χρεωστῶν αὐτῷ καὶ ἐτέραν μέμψιν πρὸς τῇ προτέρᾳ, ἢ τιμωρηθῆναι.]

1136. ὄρξας ἔτι ληρέεις : Ὁ Αἰσχύλος φησὶ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὡς ἀπατώμενον ὑπὸ Εὐριπίδου. διὸ ἐπιφέρει Διόνυσος, « ἀλλ' ὀλίγον γέ μοι μέλει. »

ἀλλ' ὀλίγον γέ μοι : Οὐ μέλει μοι ὑβριζομένῳ, ἀλλὰ καταφρονῶ σου. οὐ φρονεῖζω, φησὶ, κἂν λέγῃς ὅτι ἤμαρτεν.

1144. [οὐ δῆτ' ἔκεινον : Τὸν δόλιον δηλονότι, ἀλλὰ τὸν Ἑριούδιον.]

πρὸς τὴν ἐκδοχὴν τοῦ Ἑριουρίου, ἔτι οὐκ ὀρθῶς. (Ἄρισταρχος δὲ φησὶ τῶν ἐξηγήσεων τοῦ στίχου τὴν προτέραν κατὰ τὸν ποιητὴν εἶναι, ἣν ὁ Εὐριπίδης ἔφη. τὰ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς κράτη ἐποπτεύων, ὅς κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ Αἰγίσθον ἀπόλετο.)

1146. τοῦτο κέκτηται : Τὸ εἶναι χθόνιον, ὡς νῦν ὁ πατήρ. [ἢ] τὸ ἐποπτεύειν τὰ υποχθόνια.

1149. οὕτω γ' ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμωρῦχος : Οἷον τυμωρῦχος πατρός. [ἐπειδὴ ὁ χθόνιος λέγεται μὲν καὶ ὁ γῆινος· λέγεται δὲ καὶ ὁ ὑπὸ γῆν' τὰ δ' ὑπὸ γῆν' οἱ κλέπται ζητοῦσι.] τοῦτο ὁ Διόνυσος λέγει, ὑποτεμνόμενος τὸν Εὐριπίδου λόγον, διὰ τὸ ὑπερσπεύδειν, ὡς καὶ Ἄρισταρχος φησιν. οὕτω γὰρ εἰκότως Αἰσχύλος ἐπήγαγε

Διόνυσε πίνεις οἶνον οὐκ ἀνοσμίας.

1150. Διόνυσε πίνεις οἶνον : (Οἶον κραίπαλαξ [ἰκανοῖς] καὶ ληρεῖς, σκληρὸν οἶνον πῖων, ἀλλ' οὐχ ἡδὸν οὐδὲ

ἀπαλόν.) οἷον, μεθύεις· ἴνα μὴ κατ' ἐρώτησιν λέγῃ, ἀλλ' ἐν ἀποφάσει. (ἀνοσμίας δὲ ὁ εὐώδης, ἐγχειμένου τοῦ ἀνθους καὶ τῆς ὄσμης. καὶ γέγονε παράγωγος ἀνοσμίας καὶ ἀνοσμίας.) [ἢ οὕτως· ἂ οὐκ ἀποδέχη ἀκούει· φληνάφους φημι καὶ λόγους ἀπρεπείς.]

1151. σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος : (ἢ βλάβεις αὐτὸν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, ἢ) τὸ ἀμάρτημα.

1154. τὸ ἤκω, φησὶ, ταυτὸν ἐστὶ τῷ κατέρχομαι. R. V.

1159. μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον : (Εἴρηται· 10 ἐν τοῖς πρόσθεν ὅτι τοῦτο ἀρχαιότερόν ἐστι τὸ τὰς μεταλήψεις τῶν λέξεων τῶν ἰσοδυναμουσῶν ἐπιτηδεύειν. Πλάτων Ποιητῆ « ὁρᾶτε τὸ διήρης ὑπερῶν. ») [ὅς τὸ παρ' Ὀμήρῳ [Π. Α., 163]

Ἐκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κοινῆς, ἔκ τ' ἀνδροκασίης ἐκ θ' αἵματος ἐκ τε κυδοίμου.

καὶ τὸ [Π. Η., 279]

μηκέτι παῖδε φιλω πολεμίσετε, μηδὲ μάχεσθον,

πρὸς Ἐκτορα καὶ Αἴαντα μονομαχοῦντας ἀπὸ τοῦ Ἰδαίου κήρυκος εἰρημένον. καὶ τὸ [Od. Γ, 241]

μνηστρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μῶρον τε ἤρτων.

καὶ τὸ [Π. Β, 8] « βᾶσκ' ἴθι οὔτε Ὀνειρε » καὶ « βᾶσκ' ἴθι Ἴρι ταχεῖα. »]

1161. ταῦτ' : Οὕτως.

1162. κατὰ τί λέγεις διαφορὰν ἔχειν. R. V.

1163. (ἐλθεῖν μὲν εἰς γῆν : Ἐλθεῖν μὲν εἰς τὴν πόλιν, ὅταν μετῆ τινι τῆς πατρίδος, ὅταν δὲ φυγὰς ἔλθῃ, τότε καὶ κατέρχεται. ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν φυγάδων χρῶνται τῷ κατέρχεται.) — ᾧ ἐξουσία ἐστὶ τῆς πατρίδος. R. V.

1168. οὐ πῖθῶν : Διὰ τοῦ ἰγραπτέον καὶ ὀξυτονητέον τὸ πῖθῶν, ἴνα ἢ δευτέρου ἀόριστου καὶ μέλλοντος. [τοῦτο δὲ ἔστι οἱ τὰς διώξεις ποιούντες οἱ αὐτοὶ τοὺς ὑπομείναντας ἐπανάγουσι.]

1171. σὺ δ' ἐς τὸ κακὸν : Ἀντὶ τοῦ παρατήρει τὸ κακῶς λεγόμενον. (τὸ δὲ, τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ, τὰ ἐξῆς τοῦ προλόγου.)

1176. ἐξικνούμεθα : Ἀντὶ τοῦ ἀκούμεθα, [εἰσακουσθῆναι δυνάμεθα]. — παραγινούμεθα. V.

1178. κἂν που δις εἶπω ταυτὸν : Κἂν τι ἐλάχιστον ῥῆμα ἢ περισσὸν εὐρησῆ καὶ παρέλκον ἐν τῷ λόγῳ. ἀπὸ τῆς στοιθῆς τῶν φορτίων.

στοιθῆν : Συρειῶν λέξεων ἐνοῦσαν ἐξω τοῦ κρέποντος, παρὰ τὸ κρέπον. Br.

1180. οὐ γὰρ μοῦστίν : Γνώναι πρὸ τοῦ ἀκοῦσαι. Br. ἀντὶ τοῦ πάνυ γάρ. R.

1182. ἦν Οἰδίπους : Ἐξ Ἀντιγόνης Εὐριπίδου. [ἐστὶ δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος.]

1185. ἀποκτενῖν τὸν πατέρα : [Παρὰ τὰ Εὐριπίδου] ἐν Φοινίσσαις [18] εἰρημένα περὶ Οἰδίποδος καὶ Λαίου. (καὶ ὁ χρησμός δὲ οὕτως ἔχει.)

[πριν και γεγονέναι : Ἡ τὸ φῦναι και γεγονέναι ἐκ παραλλήλου ἐστίν· ἢ σύναπτε τὸ φῦναι πρὸς τὸ εἶναι· τὸ δὲ γεγονέναι πρὸς τὸ ἀποκτενεῖν. εἰ δὲ τις εἴποι ὡς μετὰ τὸ γεννηθῆναι και εἰς ἀνδρὸς ἡλικίαν ἔλθειν τοῦτον ἀπέκτειναι, ἐροῦμεν ὅτι ἐξ οὗ ἐσπάρη μετὰ τῶν ἀνηρημένων ἦν ὁ Ἀδίας. τὸ δὲ ἐπαύσατο οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀεὶ δυστυχου-
6 κτος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πρόσθεν μὲν εὐδαιμονου-
7 κτος, ὕστερον δὲ προσεκαρκευότος τῇ τύχῃ.]

1180. χριμῶνος ὄντος : Τοῦτο ἔχει διασκευῆν παρ' αὐτῶ, τὸ χριμῶνος ὄντος. τὸ δὲ ἐν ὀστράκῳ, ἐπεὶ ἐν χύ-
10 τραις ἐξετίθεσαν τὰ παιδία. διὸ και χυτρίζειν ἔλεγον. [ἤρρησε δὲ ἀπὸ τοῦ ἔρρειν τοῦ σημαίνοντος τὸ μετὰ φθο-
11 ρᾶς ἔλθειν.] — ἤρρησεν : Μετὰ φθορᾶς ἦλθεν. Βτ.

1190. μετ' Ἐρασινίδου : (Εἷς) τῶν περὶ Ἀργένου-
15 σαν στρατηγησάντων δυστυχῶς. ἀπέθανε δὲ δημοσίᾳ, ὁσπότε τε και οἱ ὑπομεινάντες, Θράσυλλος, Περικλῆς, Λυσίας, Ἀριστοκράτης, Διομίδων, ὡς φησι Φιλόχορος. (Δημήτριος δὲ φησι, περιττότερόν τι γενέσθαι τῶ Ἐρα-
16 σινίδῃ, τὸ και κλοπῆς κατηγορηθῆναι τῶν περὶ Ἐλ-
17 λήσποντον χρημάτων.)

1198. ξίσω, δοκιμάσω. R.

1202. ποιεῖς γὰρ οὕτως : Οὕτω γὰρ τοὺς λόγους ποιεῖς ὡς πάντα προσδέχεσθαι. (ὅτι μικροπρεπὲς τὸ κωδάρ-
20 ουν. οὐχ οὐτῶ δὲ θύλακον· ἀλλ' ἐάν τις ποιῆση θυλάκιον, ἔγγυραί.)

1208. (Ἀίγυπτος, ὡς ὁ πλεῖστος ἔσπαρται λόγος : Ἀρχελάου αὕτη ἐστίν ἡ ἀρχή, ὡς τινες ψευδῶς. οὐ γὰρ φέρεται νῦν Εὐριπίδου λόγος οὐδεὶς τοιοῦτος. οὐ γὰρ ἐστὶ, φησὶν Ἀρίσταρχος, τοῦ Ἀρχελάου, εἰ μὴ αὐτὸς μετέθηναι ὑστερον, ὁ δὲ Ἀριστοφάνης τὸ ἐξ ἀρχῆς κεί-
25 μενον εἶπε.)

1211. Διώνυσος, ὅς : Ὑψιπύλης ἡ ἀρχή. [κάθαπτος οὐ ἀντὶ τοῦ πυρφόρος, φωτεινός, διὰ τὰς δῆδας. Ἄλ-
30 λως.] (κάθαπτος : Τιμαχίδας, ὡς ταρακτός, καθειμένος. τὸ δὲ ἐτέρως λεγόμενον δηλοῖ τὸ οἶον καθάπτεσθαι.)

1213. (πηδᾶ χορεύων : Προσηύτησε τὸ, ληκύθιον ἀπώλεσεν. τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ ἰάμβου « παρθένους σὺν Δελφίαιν. »)

1219. ἢ δυσγενὲς ὦν : Τὸ λοιπὸν τοῦ ἰάμβου « πλου-
35 « σίαν ἀροῖ πλάκα. » (Σθενεβοίας δὲ ἡ ἀρχή. διαβάλλει δὲ τὴν δημοσίαν τῶν εἰσβολῶν τῶν δραμάτων. [ὑφέσθαι δὲ,] ὑποχωρησαι, εἰζαι, [εὐποχάλασαι, ἐν-
40 δούναι.]

1220. ὡς ἐπὶ ἀνέμου σφοδρῶ λέγει. R.

1223. τὸ λέγειν τὸ ληκύθιον. R.

1234. [κάπτχου : Τουτέστι, σκόπει μὴ τοιοῦτον τι εἴπης, ὡς προσεφθῆναι τούτῳ δύνασθαι λήκυθον.]

1236. Σιδωνίων ποτ' ἄστου : Τοῦ δευτέρου Φριζου Εὐριπίδου ἡ ἀρχή. [τὸ λοιπὸν δὲ τοῦ στίχου « ἔμετ' ἐς Θῆβης πέδον. »]

1227. ἀποπρίω τὴν λήκυθον : (Ἦτοι πρὸς Εὐριπίδην ὁ λόγος, ὅτι ἀγόρασον παρ' Αἰσχύλου τὴν λήκυθον· ἢ πρὸς Αἰσχύλον, ὥστε πάλῃσαι.) ὡσεὶ εἶπεν, ὦνσαι αὐτῇ και ἀπόδος ἀντὶ τῆς ἀπολωλυίας. τὸ δὲ πρίω ἐν

ἴσῳ τῶ ὦνσαι. ἀλλ' ἐν τοῖς ἐξῆς φησὶν Εὐριπίδης, ἐγὼ πρίωμαι τῷδε; ὥστε ματαία ἡ παρατήρησις τῶ Συμμάχῳ.

1229. ἐγὼ πρίωμαι τῷδε : (Ἀντὶ τοῦ, ἀγόρασω τὴν λήκυθον και ἀποδώσω τὴν ἀπολωλυίαν; δῆλον γέγονεν ὅτι τὸ ἀποπρίω ἀντὶ τοῦ ἐξῶνσαι. λέγει δὲ τοῦτο, ἐπειδὴ συνεχῶς ἐκεῖνος, ληκύθιον ἀπώλεσεν. τὸ δὲ πρίωμαι) ἴσον τῶ ὦνῃσωμαι.

1233. θασίην ἔπποις : Τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ ἰάμβου « Οἰνομάου γαιμῆ κόρην. » [Ἰφριγενείας δὲ τῆς ἐν Ταύ-
40 ροῖς ἡ ἀρχὴ αὕτη.]

1236. ἀπόδος πάση τέχνῃ : Λήκυθον αὐτῶ ἀπόδος ἀντὶ τῆς ἀπολωμένης. ἐπιλέγει δὲ, λήψει ὀβολοῦ πάνυ καλήν. [διὰ τούτων δὲ ὁ Διώνυσος ἐμφανίει ὡς ἐπειδὴ ἐν τοῖς προλόγοις τοῖς σοῖς ἀποδιδόται ἡ λήκυθος, ὡσπερ δοκεῖς αὐτὴν ὀφείλειν Αἰσχύλῳ. οὐκοῦν ἀγορά-
45 σασ ταύτην ἀπόδος αὐτῶ.] — ἀντὶ τοῦ πώλησον. R. V.

1238. Οἰνεὺς ποτ' ἐκ γῆς : (Ἔστι μὲν ἐκ Μελεάγρου μετὰ ἱκανὰ τῆς ἀρχῆς. ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος

Καλυδὸν μὲν ἦδε γαῖα Πελοπίας χθονός.)

[τὸ δὲ λείπον τοῦ στίχου « οὐκ ἔθυσεν Ἀρτέμιδι. » Οἰνεὺς δὲ τῆς αὐτοῦ γῆς εὐφορησάσης ἀπαρχὰς πᾶσι θεοῖς θύσας, Ἀρτέμιδι οὐκ ἔθυσεν. ὅθεν ὀργισθεῖσα σὺν μέγαν κατὰ τῆς χώρας αὐτοῦ ἀφῆκεν, ἵνα ταύτην λυμῆνηται. ἐπὶ τοῦτον τὸν κάπρον τοὺς ἀρίστους ἐκ τῆς
25 Ἑλλάδος πάντας συνεκάλεσεν, και τῶ κρατύναντι τὸν θῆρα τὴν δорὰν δώσειν ἀριστεῖον ὑπέσχετο. συνέθουσης δὲ μετὰ τῶν ἀριστείων και Ἀταλάντης τῆς Σχοινείας, κοινή τὸν κάπρον περιέστησαν ἅπαντες. ἐπεὶ δὲ τὸ δέ-
30 ρας τῇ Ἀταλάντῃ πρώτη τὸν κάπρον τοξεύσασθαι ὁ Μελεάγρος χαριζόμενος ἔδωκε, και οἱ πρὸς μητρὸς αὐτοῦ θεοῖο, ἀγανακτοῦντες εἰ τὰ ἀριστεία γυνὴ λήψεται, τὸ δέρας μὲν Ἀταλάντης ἀφείλοντο, ὑπὸ δὲ Μελεάγρου ἐφρονεύθησαν, ὀλίγον ὑστερον και αὐτοῦ, τῆς μητρὸς ἐπὶ τῇ ἀναίρεισι τῶν ἀδελφῶν λυπηθείσης, και ἀναψά-
35 σης τὸν Μοιρῶν δαλόν, ἀποθανόντος.]

1240. διχῶς, πολύβοτρυν. R.

1243. πρὸς τοδὶ γὰρ εἰπάτω : Εἰς ὁ μέλλω λέγειν, εἰπάτω τὸ ληκύθιον. [ἀκόλουθον τοῦ εἰπέ προστακτι-
40 κοῦ τὸ τρίτον εἰπέτω, ὡς λεγέτω· τοῦ δὲ εἶπον, εἰπάτω, ὡς γράψον γραψάτω.]

1244. Ζεὺς ὡς λελεκται : Μελανίππη (τῆς σοφῆς ἡ) ἀρχή.

1246. (ἐρεῖ γὰρ, ληκύθιον ἀπώλεσεν : Ἐπει οὐ προσέθηκα τῶ ἡμισυχίῳ τὸ ληκύθιον ἀπώλεσε, πεποιήκα
45 τὸν Διώνυσον ὡσπερ ὑφαρπάζοντα τὸν λόγον.)

1247. ὡσπερ τὰ σῦκα : Σῦκα λέγει τὰ συκώματα, ἢ ἔλικος γινόμενον ἐπὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, σῦκον καλούμε-
50 νον. (Ἄλλως, τὰ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν συκώματα λεγόμενα σῦκα ἐφη.) — σῦκον, εἶδος παθήματος ἀεὶ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς και οὐκ ἐν ἄλλῳ τινὶ μέρει τοῦ σώματος φουόμενον ὅ φασιν ἰδιωτικῶς συκᾶμιον. Junt.

1248. [τράπου : Τοῦτο ἡ πρὸς τὸν Αἰσχύλον δι' Εὐ-

ριπίδην, ἢ πρὸς Εὐριπίδην δι' Αἰσχύλου· εἰ καὶ Εὐριπίδης τὸν λόγον προήρπασε. τὸ δὲ ταῦτ' αἰεὶ ἀντὶ τοῦ ταυτά. διὰ δὲ τὴν συναλοιβὴν ἀναθιβάζεται ὁ τόνος. οὐ δεῖ δὲ περισπᾶν, ὡς ἐν τῷ Πλούτῳ εἴρηται.]

1251. [τί ποτε πρᾶγμα : Κορωνίς καὶ εἰσθεσις χοροῦ ἐπιφθικὴ διὰ τὸ κείσθαι μετὰ τὴν κορωνίδα (ἐνίστε δὲ καὶ μετὰ τὴν διπλὴν, ὡς πολλὰκις εἴρηται), ἐκ κώλων ἀντισπαστικῶν ἐπιμεμιγμένον ἐπιτρίτοις καὶ διαμύβοις καὶ διτροχαίοις δέκα. ὦν τὸ πρῶτον δίμετρον ἀκατά-
10 ληκτον ἐκ πεντασυλλάβου ἀντισπάστου· δ καλεῖται γλυκύνειον. τὸ δεύτερον ἐκ παύωνος τετάρτου καὶ διαμύβου ὁμοιον. τὸ τρίτον τοῦ πρώτου ποδὸς πεντασυλλάβου καταληκτικόν. τὸ τέταρτον ἐκ διτροχαίου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου ἀκατάληκτον. τὸ ε' ὁμοιον τῷ β'. τὸ
15 ἕκτον ἐκ διτροχαίου καὶ ἐπιτρίτου πρώτου. τὸ ζ' ὁμοιον τῷ β'. τὸ η' καταληκτικόν ἐκ διτροχαίου καὶ βακχείου ἢ ἀμφιβράχους. τὸ θ' ὁμοιον τῷ β'. τὸ ι' ὁμοιον τῷ ὀγδόῳ. ἐξῆς δὲ ἐν ἐκθεσίᾳ στίχοι ἰαμβικὸι τρίμετροι ἀκατάληκτοι γ'. ἐξῆς δὲ τίθεται κώλων ἰαμβικῶν ἐφθήμερες, τὸ, διαύλιον προσαυλεῖ. ὅπερ κατὰ παρεπιγραφὴν τίθεται. ὥσπερ καὶ τὸ, αὐλεῖ τις ἔνδον καὶ ἄλλα πολλα. φασὶ δὲ διαύλιον λέγεσθαι δταν ἡσυχίας πάντων γενομένης ἔνδον δ αὐλητῆς ἄση. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς κορωνίς. τοῦ δὲ συστήματος παράγρα-
25 φος.]

1256. τῶν μέχρι νῦν ὄντων ποιητῶν. R.

1259. τὸν βακχεῖον ἀνακτα : Τὸν Αἰσχύλου, οἷον τὸν ἄριστον μελοποιόν, τὸν ὥσπερ ἐκβακχεύοντα ἐν τῇ ποιήσει. ὁ γὰρ Εὐριπίδης ἔρχεται ἐπὶ τὰ μέλη αὐτοῦ.
30 — τὸν ἔνθεον ἄρχοντα τῶν μελῶν, τὸν ἐκβακχεύοντα ἐν τῇ ποιήσει. Br.

1262. εἰς ἐν γὰρ αὐτοῦ πάντα : Εἰς τὸ αὐτὸ τέλος περατούμενα πάντα· ἐπεὶ κάκεινος εἶπεν, ἀπὸ ληκυθίου σου τοὺς προλόγους διαφθερῶ.

1263. καὶ μὴν λογιόμμαι : Ἀντὶ τοῦ ἀριθμήσω, ψηφίσω. (ἐπεὶ προεῖπεν Εὐριπίδης, εἰς ἐν συγκεφα-
35 λαιώσομαι αὐτοῦ πάντα τὰ μέλη. Ἐρατοσθένης δὲ τῶν ψευδαττικῶν τινὰς γράφειν φησὶ, τὴν ψήφω λαβῶν, ἵνα καὶ τὰ πεπλασμένα δράματα, ἐν οἷς τὸ παράπαν τοῦτο ἠγνόηται, δοκῆ μὴ σεσοιοκίσθαι.) — λογαρι-
40 ἄσω. Θ.

1264. (διαύλιον προσαυλεῖ τις.) τοῦτο παρεπιγραφῆ, ὥσπερ καὶ ἄλλα πολλὰκις. φασὶ δὲ διαύλιον λέγεσθαι δταν ἡσυχίας πάντων γενομένης ἔνδον δ αὐλητῆς ἄση.
R. V.

45 Φθιώτ' Ἀχιλεῦ : Εὐριπίδης ἐστὶ τὰ Αἰσχύλου λέγων. ἐστὶ δὲ ἐκ Μυρμιδόνων Αἰσχύλου. R. V. Θ. M. [τοῦτο ἀπὸ τῶν πρέσβειων πρὸς Ἀχιλλεῖα Αἰσχύλος πεποιήκεν. ἐστὶ δὲ ἐκ Μυρμιδόνων. ἰσχυρῶς καὶ Εὐριπίδης εἰς γέλωτα ἄλλα ἐξ ἄλλων δράματα συναγαγόν.
50 διὸ καὶ ἀσαφῆ, μίαν ἁρμονίαν οὐκ ἔχοντα. οὐκ ἄρα τὰ μὴ ξυνετὰ ζητητέον. ἀνδροδαίκτην δὲ, τὴν ἀνδρῶν φόνον ποιούσαν. τὰ δὲ τοιαῦτα εἶδη καλεῖται ἀλλοιόστροφα, ὡς Ἡφαιστῶν [c. 9, p. 126] φησὶν· δσα πάν-

τως διαίρεται ἢ κατὰ πρόσωπον ἀμοιβαῖον, ἢ χοροῦ πρὸς ὑποκριτὴν ἀπόκρισιν. ἐστὶ δὲ τῆς μὲν ᾠδῆς ταύτης τὰ κῶλα ἀναπαιστικὰ ε'. ὦν τὸ πρῶτον τρίμετρον καταληκτικόν εἰς συλλαβὴν, δ καλεῖται Αἰολικόν, διὰ τὸ ἰαμβον ἔχειν τὸν πρῶτον πόδα. τὸ δεύτερον καὶ τὸ ε' δίμετρα ὑπερκατάληκτα. τὸ γ' πενημίμερες. τὸ τέταρτον ἔφθήμερες, δ καλεῖται, ὡς εἴρηται, παροϊμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. τοῦ δὲ συστήματος τὰ κῶλα ὁμοια πέντε, πλὴν τοῦ τετάρτου τῷ δευτέρῳ τῆς ᾠδῆς ὁμοίου, ἐφθήμερη. ἐπὶ τῷ τέλει
10 παράγραφος. τῆς δὲ ἐξῆς ᾠδῆς τὰ κῶλα εξ. τὸ πρῶτον δακτυλικόν ἐφθήμερες. τὸ β' ἀναπαιστικόν ἐφθήμερες. τὸ γ' καὶ τὸ δ' ὡς τὸ β' τῆς ἄνω ᾠδῆς. τὸ δ' δακτυλικόν τετράμετρον. ἔστι δὲ κῶλον ἐκ χοροῦ, ὡς ἀνέγνων ἐν Ἀγαμέμνονι δράματι Αἰσχύλου. τὸ ε' ὁμοιον
15 δίμετρον. ἐστὶ δὲ ἡμιτελὲς ἐνταῦθα. τὸ γὰρ τελειόν ἐστίν, « αἴσιον ἀνδρῶν ἐκτελέων » ὅπερ ἐφθήμερες ἐστίν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἐξῆς δὲ σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆς στίγων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκατάληκτων εξ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. δ
20 μέντοι ἕκτος στίχος ἐν τισιν οὐ κεῖται· οἷον, ἴθι δὴ πέραινε.]

1266. Ἐρμᾶν μὲν πρόγονον : Ἐκ τῶν Αἰσχύλου Ψυχαγωγῶν. (προφέρεται δὲ οὐκ ἐφεξῆς τὰ αὐτὰ μέλη αὐτοῦ, ἀλλ' ὡς ἔτυχεν ἄλλο ἄλλοθεν, καὶ ἐπιλέγει τὸ
25 ἰήκοπον), [κυριῶς ἐκείνων τῶν στίγων δν, τοῦ, Φθιώτ' Ἀχιλλεῦ.]

[τοῦτο ἐκ τῶν Αἰσχύλου Ψυχαγωγῶν. τὸ δὲ Ἐρμᾶν μὲν τίμεν λέγουσιν οἱ Ἀρκάδες διὰ ταῦτα· ἐν τῇ Κυλλήνῃ, ἢ ἐστὶν ὁρος Ἀρκαδίας, ἐτιμᾶτο ὁ Ἐρμῆς.
30 διὰ γούνη τὴν ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων τιμὴν ὡς πρόγονος τοῦτοις ἐδόκει. ἄδουσι δὲ καίτινα ἱστορίαν μυθώδη. λίμναν δὲ λέγει τὴν Στυμφαλίδα, ἐν Ἀρκαδίᾳ γὰρ καὶ αὕτη. Cant. 1.]

1267. ἰστέον ὅτι τὸ ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγῶν
35 παίζων πανταχοῦ ἐπιφέρει, κυριῶς ἐκείνων τῶν ἰαμβειῶν δν, τοῦ, Φθιώτ' Ἀχιλλεῦ. Βαροσε.

1270. (κύδιστ' Ἀχαιῶν : Ἀρίσταρχος καὶ Ἀπολλώνιος, ἐπισκέψασθε πόθεν εἰσὶ. Τιμαχίδας δὲ ἐκ Τηλέφου Αἰσχύλου. Ἀσκληπιάδης δὲ ἐξ Ἰφιγενείας.)
40

1274. εὐφημίετε μελισσονόμοι : Ἐξ Ἱερείων Αἰσχύλου. R. V. [οἱ διανεμόντες τὰ τῆς πόλεως, ἢ οἰκοῦντες ἐν τῇ πόλει.] — εὐφημῶς λέγετε οἱ δίκην μελισσῶν νεμόμενοι ἐν τῷδε τῷ τῆς θεᾶς ἄλει. Br.

1275. [ἰήκοπον : Τινὲς ἀξιόουσι τὸ ἰή ψιλῶν, δταν
45 μὴ ἔν ὑμῶν. ἐκεῖ γὰρ δασύνεται. ὡς ἐφωμίωρ δὲ κέχρηται τῷ ἰήκοπον οὐ πελάθεις.]

1276. ὄσιον κράτος : (Ἐν τοῖς πλείστοις αἴσιον. Ἀσκληπιάδης τὸ ὄσιον. ἐστὶ δὲ) ἐξ Ἀγαμέμνονος Αἰσχύλου [104]. βουδωνιῶ δὲ ἀντὶ τοῦ φλεγμαίνω τοὺς
50 βουδῶνας. — ὄσιον : Ἀγίαν καὶ δικαίαν ἐπικράτησιν. Cant. 1.

1278. ἐπεὶ συνεχῶς εἶπε τὸ ἰήκοπον. Θ.

1279. λείπει τὸ ἀπελθεῖν. R. V.

1281. στάσιν μελῶν : Στάσιμον μέλος, ὃ ἄδουσιν ἰστάμενοι οἱ χορευταί. — σύνοδον, διήγησιν. R. V.

1282. ἐκ τῶν κιθαρωδικῶν νόμων : Τιμαχίδας γράφει, ὡς τῷ ὄρθρῳ νόμῳ κεκρημένου τοῦ Αἰσχύλου καὶ ἀνατεταμένως. — ἀντί τοῦ ξένης τραγωδιᾶν. R. Ven.

1283. ἐν τισι οὐ κεῖται. V.

1285. [Ἔπος Ἀχαιῶν : Ὁδὴ κώλων ιδ'. ὦν τὸ πρῶτον ἰαμβικὸν ἐφθήμερές. τὸ β' ἀναπαιστικὸν ἐφθήμερές. τὸ δ' δακτυλικὸν πενθήμερές. τὸ ε' Φερεκράτειον. τὸ ζ' τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ η' δίμετρον. τὸ ι' ὅμοιον τῷ α'. τὸ ια' ὅμοιον τῷ β'. τὸ ιβ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐπιμεμιγμένον διτροχαίῳ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. τὸ δ' ἐφύμιον δίμετρον ἰαμβικὸν ἀκατάληκτον.]

Εὐριπίδης ὁμοίως τὰ Αἰσχύλου χορικά μέλη διασπασμένως λέγει ἐξ ἄλλων καὶ ἄλλων δραμάτων. [τοῦτο μέντοι ἐξ Ἀγαμέμνονος. δίθρονον δὲ κράτος, αὐτὸν τε καὶ τὸν Μενέλαον. ἀμῆν δὲ τὴν νεότητα. ἔστι δὲ ἀναπόδοτον.] — καὶ τοῦτο ἐξ Ἀγαμέμνονος. R. V.

1286. (τὸ πλαττοθραττόπλατ : Τοῦτο λέγει χλευάζων ὡς ἀσυνετοποιῶν. τινὲς δὲ καὶ σημειοῦνται αὐτὸ, ὅτι τῶν διορθωτῶν τινὲς περιεῖλον τὰς τοιαύτας ἐν τοῖς μέλεσι προσθέσει.) [Σφιγγὰ δὲ δυσαμερίαν, τὴν ἐπὶ κακῷ χρόνῳ Θηβαίους φανεῖσαν, πάροχον θανάτου. ταῦτα δὲ ἐκ Σφιγγὸς Αἰσχύλου. θούριος δὲ ὄρνις, ἡ πολεμοῦσα Θηβαίους τύχη. τὸ δὲ ξὺν δορί καὶ χειρὶ πράκτορι, ἐξ Ἀγαμέμνονος, ἐκ τῆς συνεπείας τοῦ « κύριός εἰμι θροεῖν. » ἐπειδὴ δὲ οἱ τῆς Σφιγγὸς πόδες λεοντάειδες ἦσαν, ὃ δὲ τοῦ λέοντος ὄνυξ δίκην δόρατος πλήττει, διὰ τοῦτο δόρατα εἶπεν.]

1291. ἐπιτυχεῖν. R. V. Θ.

καὶ τοῦτο ἐξ Ἀγαμέμνονος. R. V. ἀντί τοῦ ἀναισχύντοις. R. [Ἰταμαῖς κυσί : Τοῖς ἀρπακτικοῖς ἀετοῖς. ταῦτα δὲ ὡς ἀσαφῆ παρέλθε.] — διὰ τοῦ ἀέρος φοιτώσαις. V.

1294. (τὸ συγκλινὲς ἐπ' Αἴαντι : Τιμαχίδας φησὶ τοῦτο ἐν ἐνίοις μὴ γράφεσθαι. Ἀπολλώνιος δὲ φησὶ ἐκ Θρησῶν αὐτὸ εἶναι.)

1296. [τί τὸ πλαττόθρατ : Σύστημα κατὰ περιουσίαν ἀνομοιομερές στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκατάληκτων ιγ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

ἐκ Μαραθῶνος : (Ἔπει δὲ φλέως ἄνθος ἐν Μαραθῶνι, ὅν οἱ ἰδιώται φλόμον.) διὰ τὸ ἔχειν τὸ πλατ ἐν ἀρχῇ παρόμοιον τῷ φλέω. ὡς ἐν Μαραθῶνι οὖν τοῦ φλέω πολλοῦ ὄντος· ἐλώδης γὰρ ὁ τόπος.

1297. ἰμνοιοστρόφου : (Ὅϊον οἰοιοστρόφου μέλη, ἃ εἰκὸς ἀνδρα ὑδατὰ ἀρῦόμενον ἄδειν.) ἰμονία γὰρ καλεῖται τὸ τῶν ἀντλημάτων σχοινίον, καὶ τὸ ἄσμα, ὃ ἄδουσιν οἱ ἀντληταί, ἰμαῖον. (Καλλιμαχος [fr. 42]

ἀείδει καὶ πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἰμαῖον.)

1298. ἄλλ' οὖν ἐγὼ μὲν ἐς τὸ καλὸν μετήνεγκα :

Ἐγὼ, φησὶν, εἰς τὸ καλὸν ἐκ τοῦ καλοῦ αὐτὰ μετήνεγκα. (ἐκ γὰρ τοῦ κιθαρωδικοῦ καλοῦ ὄντος εἰς τὸ τραγωδικὸν μετήνεγκα, ἵνα μὴ εἰς ταῦτα τοῖς ὑπὸ Φρυνίχου μέλεσι προεισηγμένοι ἐμπέπτω.) ἀποδέχονται δὲ πάντες τοῖς μέλεσι τὸν Φρυνίχον ἐπιτυγγάνοντα.

1299. (ἤνεγκον· Διχῶς ἔλεγον· ἤνεγκον μὲν ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω· ἤνεγκα δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνείκω.)

ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυνίχον : ἵνα μὴ τὰ αὐτὰ τῷ Φρυνίχῳ μελοποιῶ. ἦν δὲ οὗτος μελοποιὸς ἡδύς. ὃ δὲ λόγος, ἐκ τῶν κιθαρωδικῶν εἰς τὸ τραγικὸν (γένος) 10 μετήνεγκα. τοῦτο γὰρ ὁ Εὐριπίδης προεῖπεν.

1302. σχολίων : Σχολιά λέγονται τὰ παροιμία ἄσματα. τὰ δὲ Καρικὰ αὐλήματα (καὶ μέλη) θρηνώδη ἔστιν. [ἢ Καρικῶν, βαρβαρικῶν, δουλικῶν.]

Μελήτου : Προεῖρηται ὅτι τραγικὸς ποιητὴς ὁ Μέλιος. οὗτος δὲ ἔστιν ὁ Σοικράτην γραψάμενος. κωμωδεῖται δὲ καὶ ὡς ψυχρὸς ἐν τῇ ποιήσει καὶ ὡς πονηρὸς τὸν τρόπον. [Χορείων δὲ, μικροπρεπῶν, καὶ οἷα ἐν τοῖς χοροῖς ἄδουσι. λύριον δὲ τὴν μικρὰν λύραν,] ὥστε ψάλλαι τὰ Εὐριπίδου.

1306. ἢ τοῖς δοτράκοις : [Ἀπορίᾳ λύρας δοτράκα τινὲς λαμβάνοντες ἤχον μὲν ἀπετέλουσαν, πάνυ δὲ ἀσημον. διαβάλλει δὲ ἐντεῦθεν Εὐριπίδην ὡς κακὸν μελοποιῶν. Ἄλλως.] ὅτι φαίνονται τινες ἀγοραῖοι κρούοντες τοῖς δοτράκοις καὶ προσάδοντες τῷ κρούματι τῷ διὰ τούτων. λέγεται δὲ εἰς τὴν Ὑψιπύλην ταῦτα, (ἢ καθόλου τὴν μῦσαν αὐτοῦ. ἐπιλέγει γὰρ « δεῦρο μῦσα Εὐριπίδου. » Δίδυμος δὲ προστίθεισιν ὅτι εἰώθασιν ἀντὶ λύρας κογγύλια καὶ δοτράκια κρούοντες ἐνρυθμὸν τινα ἤχον ἀποτελεῖν τοῖς ὄρχουμένοις.)

1308. αὐτὴ ποθ' ἢ Μοῦσα : Ἐν ἐρωτῇσει λέγει. αὐτὴ οὐκ ἤσχροποιεῖ; (καὶ ἐν Σφηξίν [1346] ἐπὶ τῆς αὐλητριδος)

μέλλουσιν ἦδη λεσβεῖν τοὺς ἑμπότας.)

λεσβιάζειν δὲ τὸ παρανόμως πλησιάζειν. διεβάλλοντο γὰρ ἐπὶ τούτῳ οἱ Λέσβιοι. (καὶ ἐν τῷ εἰς Φερεκράτην ἀναφερομένῳ Χείρωνι

δώσει δέ τοι γυναῖκα ἐπὶ Λεσβίδας. καλὸν τὸ δῶρον, ἐπὶ ἔχειν λαϊκαστρίας.)

1309. ἀλκυόνες : Χαρακτηρίζει τὰ Εὐριπίδου μέλη 40 ὡς ἐκλελυμένα. [ἀλκυόνες δὲ ἐπάνω τοῦ τῆς θαλάσσης ὕδατος καθήμεναι τὰ αὐτῶν ὡὰ ἐν τῷ βυθῷ κείμενα θερμαίνουσι. καθ' ὃν δὲ καιρὸν τοῦτο ποιοῦσιν, ἀλκυονίτιδες αὐταὶ αἱ ἡμέραι καλοῦνται, καὶ ἔστιν ἐν αὐταῖς μεγίστη ἡσυχία ἀνέμων τε καὶ κυμάτων. οἱ δὲ φησὶν 45 ὡς ἐν τῷ ἀκρω τῆς θαλάσσης ἐπὶ τῆς ψάμμου τοῦτο ποιοῦσι.]

1310. κύμασι στωμύλλετε : Διὰ τοῦ στωμύλλετε πάλιν εἰς αὐτὸν παίζει. ἐξ ἄλλων δὲ καὶ ἄλλων Εὐριπίδου δραμάτων κόμματα συντίθεται καὶ οὐδὲν κατὰ 50 τὸ ἐξῆς λέγει μέλος. (ἔστι δὲ τὸ προεγεκίμενον ἐξ Ἰφιγενείας τῆς ἐν Αὐλίδι.)

1311. τέγγονται νοτεραῖς : Τὸ ἐξῆς, νοτιαίαι βανίαι πτερυγῶν χροά δροσιζόμεναι.
1314. εἰειεῖει : Ἡ ἐπέκτασις τοῦ εἰ εἰ εἰλλαστε κατά μίμησιν (εἰρηται) τῆς μελοποιίας.
- 5 φάλαγγες : [Αἱ λεγόμεναι καμπατραί.] (ἀράχιον τι ἢ φάλαγξ. λέγουσι δὲ καὶ τῶν δακτύλων τὰ ἄρθρα φάλαγγας, ἅπερ νῦν μαῶλον λέγει.)
1316. ἰστότονα : [Τοὺς ἰστούς, οὗς ἐν τῷ ἀέρι οἱ ἀράχαι ὑφαίνουσι. λαμβάνει δὲ ἀπὸ κοινοῦ εἰς τὰς με-
- 10 λέτας τὸ εἰλλαστε οὕτως· καὶ εἰλλαστε μελέτας κερκίδος αἰοῦσιν· τουτέστιν, ὡσπερ αἱ ὑφάντρια διὰ τῶν κερκίδων γυναικῆς ἐν τῷ ὑφαίνειν ἄρουσιν, οὕτω καὶ ὑμεῖς ὡ ἀράχαι. πηνίσματα δὲ, ὑφάσματα. τὸ δὲ κερκίδος ἐκ Μελεάγρου Εὐριπίδου. τὸ δὲ, ἐν' ὃ φιλαυλος,
- 15 ἐξ Ἡλέκτρας (438).] φιλαυλος δὲ ὁ τοὺς αὐλοὺς καὶ τὰ μέλη ποιῶν. αἰνίττεται δ' ἰσως εἰς τὸν Ἀριόνιον μῦθον. κυανεμβόλοις δὲ ταῖς ἐν τῷ μελανι βυθῷ χωρούσαις.
1316. καὶ ταῦτα Εὐριπίδου. ἔστι δὲ ἀσυνάρτητα. V.
1320. οἰνάνθας : Παρὰ τὸ ἐξ Ὑψιπύλης Εὐριπίδου
- 20 « οἰνάνθα τρέφει τὸν ἱερὸν βότρυον. » ἡ πρώτη δὲ ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου οἰνάνθη λέγεται. [καὶ τὸ, περίβαλ' ὦ τέκνον, ἐξ Ὑψιπύλης.] — ὁ οἶνος. R.
1323. ὄρᾳς τὸν πόδα τοῦτον : (Ἦς καὶ τοιαῦτα ἀμοιβαία ἐν τοῖς μέλεσιν ἐπιτηδεύοντος Εὐριπίδου.) καὶ
- 25 ταῦτα δὲ αὐτὸς προστίθησιν ἀναμωκώμενος Εὐριπίδην, ὡς τὰ τοιαῦτα ἐν τοῖς μέλεσιν αὐτοῦ ἐπιτηδεύοντα. [πόδα δὲ, τὸν βυθὸν, ἢ τὸ μέλος· ἀπὸ μέρους.]
1328. Κυρήνης μελοποιῶν : Κυρήνη τις ἑταῖρα ἐπίσημος, δωδεκαμήχανος ἐπικαλουμένη, διὰ τὸ τοσαῦτα
- 30 σχήματα ἐν τῇ συνουσίᾳ ποιῶν. ἔστι δὲ (παρὰ τὰ) ἐξ Ὑψιπύλης (Εὐριπίδου « ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄντρον. ») [ἐκ δὲ τοῦ λέγειν, ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον Κυρήνης, ἦγον ἀνὰ τὰς δώδεκα ἐκείνης αἰσχράς μηχανάς, δείκνυσιν αὐτὸν πᾶν φαυλότατον.]
- 35 1331. ὦ Νυκτὸς κελαινοφανής : [(Φασὶν ὡς πάντα ταῦτα τὰ ἐπι ἐκ τινος δράματός ἐστιν Εὐριπίδου.) (Ἀσκληπιάδης,) παρὰ τὰ ἐξ Ἐκάβης Εὐριπίδου [88], (ἐν μιμησίᾳ δηλονότι. οὕτω γὰρ παραγέγραπται) « ὦ στεροπα Διός, ὦ σκοτία νύξ, (τί ποί' αἰρωμαί ἐννυχος οὕτω; » [πρόσπολον δὲ, ὑπρέτην. ψυχὴν δὲ, ὡς φαινόμενον· ἀψυχον δὲ, ὡς ἄυλον καὶ εὐθέως οἰγόμενον. νυκτὸς δὲ παῖδα ἐνταῦθα εἶρηκε, καίτοι ἐν Ἐκάβῃ μελανοπτερυγῶν ὄνειρων εἰπὼν τὴν γῆν μητέρα.] — ἀντὶ τοῦ μελαίνα. R.
- 45 1333. πρόμολον : Πρόδρομον καὶ θανάτου σημαντικόν. B. Cant. 1. [μελανοκευέιμονα δὲ, μέλανα καὶ νεκρικὰ ἱμάτια φοροῦντα ὡς θανάτου σημαντικόν.]
1337. [μεγάλους ὄνυχας ἔχοντα : Ἦς πᾶν τὰς ψυχὰς σπαράττοντα.]
- 50 1338. (ἀλλὰ μοι ἀμφίπολοι : Ἀπολλώνιος παρὰ τὰ ἐκ τῶν Τημενιδῶν.) — Ἀπολλώνιος ἀπὸ τῶν Εὐμενιδῶν φησὶν εἶναι. Cant. 1.
1340. Ὀνειρον ἀποκλύσω : Καὶ τοῦτο μιμείται ὁ Αἰσχύλος. τοῦτο δὲ λέγει παρόσον ἀποδιοπομπεῖσθαι εἰώ-
- θασι τοὺς χαλεπωτάτους τῶν ὄνειρων. ἀπρόσπλοκα ταῦτα καὶ ἀσυνάρτητα σὺν τοῖς ἐξῆς πᾶσι. [τὸ δὲ ὄναρ, ὃ εἶδε, τοιοῦτον εἶναι δοκεῖ, ὡς γυνή τις ἐκ γειτόνων οὔσα αὐτῇ, Γλύκη καλουμένη, τὸν ἀλεκτρούνα αὐτῆς ἀρπάσασα ὦχετο. ἐπικαλεῖται δὲ τὸν Ποσειδῶνα ὡς 5 πλησίον τῆς θαλάσσης ἰδοῦσα τὸν ὄνειρον.]
1344. Νύμφαι ὄρεσίγονοι : Ἐκ τῶν Ξαντριῶν Αἰσχύλου, (φησὶν Ἀσκληπιάδης· εὖρος δὲ Ἀθήνησιν ἐν τινι τῶν διασωθέντων· « Νύμφαις * * * * θεαῖσιν ἀγείρω, « Ἰνάχου Ἀργεῖου ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις. » εἰσας δὲ 10 τὸ ὄλον ἐπιτηδεύειν ἀνυπότακτα. ἄλλως οὐδὲ παρ' Αἰσχύλου ἤρμοξε τὰ τοιαῦτα λαμβάνεσθαι.) [τὸ δὲ Μανία ξύλλαβε, νῦν λέγει διὰ τὸν ἄστοπον ὄνειρον, εὐχομένη μανίας τυχεῖν, ἵνα μηδενὸς τούτων αἰσθάνοιτο. τὸ δὲ ἐγὼ δ' ἄ τλάμων, πρὸς τὸ, φροῦδη Γλύκη, ἔχει 15 τὴν ἀκολουθίαν. κνεφαῖος δὲ, ἐωθινή. κνεφας γὰρ τὸ λυκόφως.]
1348. ἀντὶ τοῦ ἀτρακτον κλώθουσα. R. V. Θ.
1350. εἰς ἀγοράν φέρουσα : Πάλιν ἐπὶ πενίαν καὶ μικροπρέπειαν αὐτὸν κωμωπεῖ. 20
1353. ὅτι ἐν τοῖς μέλεσι δις τὰ αὐτὰ λέγει Εὐριπίδης.
1356. ἀλλ' ὦ Κρήτες, Ἰδης : Τοὺς Κρήτας λέγει. ἔστι δὲ ἐκ Κρητῶν Εὐριπίδου. R. V. Θ. M. [οὐ μόνον ἐν Τροίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν Κρήτῃ Ἰδὴ ἔστιν, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων φησὶν. ἐπεὶ δὲ ἐν Κρήτῃ ἦν ἡ τοῦτο λέγουσα, διὰ 25 τοῦτο λέγει, Ἰδης τέκνα τὰ τόξα λαβόντες ἐπαμύνατε. Δικτυνναν δὲ λέγει τὴν Ἀρτεμιν διὰ ταῦτα, ἐπεὶ τῶν κυνηγετῶν ἔστι τὸ δίκτυα φέρειν. ἔφορος δὲ κυνηγίας ἢ Ἀρτεμις. φασὶ δὲ ὅτι νύμφη τις Βριτόμαρτις καλουμένη, θηρεύουσα ποτε δικτύους τισὶ κατὰ τύχην ἐνέπεσε, καὶ 30 ὑπὸ Ἀρτέμιδος βυθεῖσα, Δικτύνης Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἰδρύσατο. Ἐκάτην δὲ καὶ Ἀρτεμιν οἱ μὲν τὴν αὐτὴν φασιν, οἱ δὲ ἄλλην καὶ ἄλλην ὡς κἀνταῦθα. ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐκ Κρητῶν Εὐριπίδου.]
1358. τὰ κῶλα : Τοὺς πόδας ὑμῶν. B.
- 35 [1360]. κυνίσκας : Ἀντὶ τοῦ τὰς κύνας. (ὡς φιαλάς καὶ φιαλίσκας διπύρους δὲ, ἀντὶ τοῦ διπλάς.)
1361. ἢ ἀντὶ τοῦ διπύρους. ἢ ὅτι λαμπάδας ἔχει διττάς. V. διακαῖς, ἢ διπύρους, ἦτοι διπλάς. C.
1363. εὖρω, ἐρευνήσω, φωράσω. R. ἐρευνήσω, εὖρω, 40 θεωρήσω. V. Θ.
1367. τὸ γὰρ βάρος : Τινὲς φασιν ἔως τῶν ἐνταῦθα τὸν Αἰσχύλον λέγειν, τὰ δὲ ἐξῆς τὸν Διόνυσον.
1369. τυροπωλῆσαι : Πρὸς γὰρ τὸν σταθμὸν ἐπωλεῖτο ὁ τυρός. — τυροπωλῆσαι τέχνην : Τυροπωλικῶς ζυγῆ- 45σαι. Θ. B.
1370. [ἐπίπονοι γ' οἱ δεξιοί : Κορωνῆς καὶ εἰσθεσις μέλους χοροῦ προωδικῆ, διὰ τὸ προσιθεῖσθαι τῆς κορωνίδος, ἐκ κώλων τροχαϊκῶν ἐπιμεμιγμένον χοροῖς καὶ ἰάμβους ἢ. ὦν τὰ γ' ἐφθήμερη] τὰ δ' ἄλλα δίμετρα 50 ἀκατάληκτα, πλὴν τοῦ τελευταίου ἰθυραλλικοῦ ὄντος. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.] — οἱ εὐπαίδευτοι. R. σπουδαῖοι, μηχανικοί, οἱ ἐπιτήδειοι, οἱ φρόνιμοι. Θ.
1374. μὰ τὸν : Ἐλλειπτικῶς ὀμνύει. καὶ οὕτως ἔθος

ἵστί τοῖς ἀρχαίοις ἐνόησε μὴ προστιθέναι τὸν θεὸν [εὐ-
λαθείας χάριν]. εἰώθεισαν δὲ τοῖς τοιοῦτοις θεοῖς χρῆ-
σθαι ἐπευφημιζόμενοι, ὥστε εἰπεῖν μὲν μὰ τὸν, ὄνομα
δὲ μηκέτι προσθεῖναι. (καὶ Πλάτωνα δὲ τῷ τοιοῦτῳ
5 κερῆσθαι. λέγει δὲ, οὐκ ἂν ἐπιθώμην, οὐδὲ εἰ τίς μοι
ἄγε τῶν ἐπὶ τοῦ πράγματος τυχόντων.) [τὸ δὲ ἐπιτυ-
χόντων, ἀντὶ τοῦ συναλλόντων. ἢ ἐπὶ ἀντὶ τῆς σύν.] —
μὰ τὸν : Δέον εἰπεῖν μὰ τὸν Δία, μὰ τὸν εἶπε μόνον.
καὶ ἔστι τοῦτο εὐλαθείας Ἰδιοῦ, τὸ [πεφαισμένως καὶ
10 ἄλειπτικῶς τοῦ θεοῦ ἀπτεσθαι. E.

1378. [Ἰθι νῦν παρίστασθον : Κορωνίς ἐτέρα εἰσιόντων
τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατά-
ληκτοι ριε΄ ὄν τελευταῖος

νῆ τὸν Δι΄ οὐ γὰρ εἶδομαι τῷ πράγματι.

15 ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

παρὰ τὸ πλάστιγγ΄ : (Παρὰ τοῖς νῦν λεγομένοις
ζυγίοις. τὸ δὲ σχῆμα Ἄττικόν, ὡς τῷ χεῖρι, τῷ πῶλει καὶ
νῆ τῷ σιῷ.) πλάστιγγε δὲ τὸ κατηρημένον τοῦ ζυγοῦ
μέρος, ᾧ ἐπιτίθεται τὰ ζυγά. — τὸ ἰδοῦ ἀμφοτέροί
20 φασι. R.

1380. κοκκύσω : Συρίσω, ὁ σύνθημα δῶ, [δίκην ἀλε-
κτρύνος βόησω. τὸ δὲ « εἶθ' ὄφελεν » ἀρχὴ τοῦ Μη-
δείας δράματος Εὐριπίδου.]

1383. βούνομοι : Ὑπὸ βῶν καταστρεφόμενοι ἵγουν
25 κατανεμόμεναι. ἔστι δὲ ἐκ Φιλοκλήτου Αἰσχύλου.

1386. ἐρισπωλικῶς : Ὡς οἱ τὰ ἔρια πωλοῦντες, βρέ-
χουσιν αὐτὰ, ἵνα βαρύνωσιν ἐν τῷ σταθμῷ. [τὸ δὲ « οὐκ
ἔστι πειθῶς, » ἐξ Ἀντιγόνης Εὐριπίδου. τὴν δὲ πειθῶ
χρῆμα νοῦν οὐκ ἔχον φησιν, ὅτι τὸ πείθειν ποικιλία καὶ
30 στροφή λόγων ἔστι, παράγουσα τοὺς ἀκούοντας, καὶ
οὐκ ἄληθης διάνοια. τὸ δ' ἐξῆς ἐκ Νιόβης Αἰσχύλου.]

1390. ἦν ἰδοῦ : Ἦν ἰδοῦ ἐκ παραλλήλου. Θ. Vici.

1400. βέβληκ' Ἀχιλλεύς : Ἀριστάρχος φησιν ἀδε-
σπότης τοῦτο προφερέσθαι, ὡς Εὐριπίδου πεπονηκός
35 κυβεύοντας ἐν τῷ Τηλέφῳ, οὐς καὶ περιεῖλε. (μήποτ' οὖν
ἐκεῖθεν ἦν. μᾶλλον δὲ ἐσχεδιακῶς ἂν εἴη Ἀριστοφάνης.
οὐδὲ γὰρ τὸν Εὐριπίδην τοῦτο προφερόμενον. ἀλλὰ τὸν
Διόνυσον χλευάζοντα. τινὲς δὲ, ὅτι ἐν τῷ Φιλοκλήτῳ ἦν
δ τόπος. οἱ δὲ ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι. ἐμφαίνει δὲ
40 καὶ Εὐπολις τοῦτο εἰδὼς

ἀποφθαρεὶς δὲ δύο κύβω καὶ τέτταρα.

τοῦτο δὲ Διόνυσος ὑποβάλλει αὐτῷ χλευάζων.) [Ἄλλως.
ἐκ Μυρμιδόνων. πεπονηκε γὰρ αὐτοὺς κυβεύοντας. ἔθος
δὲ τοῖς κυβεύουσιν οὕτω λέγειν, β', δ', γ', ε'. τοῦτο δὲ
45 λέγει ὁ Διόνυσος δεικνύς ὡς Αἰσχύλος νενίκηκε. τὸ δὲ
σδηροβριθὲς, ἐκ Μελεάγρου. τὸ δὲ, ἐφ' ἄρματος γὰρ
ἄρμα, ἐκ Γλαύκου Ποτινιεύς Αἰσχύλου. τὸ δὲ ἐξηπάτη-
κεν εἶπεν ἐκ μεταφορῆς τῶν παιλαστῶν. ἐκείνοι γὰρ
ἀπατῶντες τοὺς ἀντιπάλους νικῶσι.]

50 1401. σφῶν : Γρ. καὶ νῶν. R.

1402. ἐκ Μελεάγρου Εὐριπίδου. R.

1403. ἐκ Γλαύκου Αἰσχύλου. R.

1406. [ἐκατὸν Αἰγύπτιοι : Πολλαχοῦ ὡς ἀχθοφόρων
τῶν Αἰγυπτίων μέμνηται.]

1408. (Κηφισοφῶν : Καὶ διὰ τούτου δηλοῖ πάλιν
σχεδόν τι τὸ συναμφοτέρον, ὡς Κηφισοφῶν συνεποίει
τὰ δράματα, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ εἶχεν. Ἄλλως. 5
οὐκ ὡς μόνον συμποιοῦντος αὐτῷ τοῦ Κηφισοφῶντος
τὰ δράματα, ἀλλὰ καὶ ὡς συνόντος αὐτοῦ τῇ γυναικί.)
[οἱ δὲ γράφοντες χῶ Κηφισοφῶν, εἶναι δ' ἀξιοῦντες
ἀνάπαιστον τὸν τελευταῖον πόδα, σκεψάσθωσαν εἰ ἢ
προπαρὰλήγουσα συστέλλεται.]

1418. τὸν μὲν γὰρ ἠγοῦμαι σοφόν : Τὸν Αἰσχύλον
σοφόν, ἤδομαι δὲ τῷ Εὐριπίδῃ. R. σοφὸν μὲν Εὐριπί-
δην λέγει, ἤδεσθαι δὲ τῷ Αἰσχύλῳ. οὕτως Ἀριστάρ-
χος. ἄλλοι δὲ τὸ ἐναντίον, καὶ ἑκατέρῳ συνηγορεῖν καὶ
μάάλιστα, ὅτι ἤδεται Εὐριπίδῃ, ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ 15
προεῖπεν.

1414. οὐδὲν ἄρα πράξεις : Ἀπολλώνιος τοῦ Πλούτω-
νος τοῦτο εἶναι φησι, (καὶ γίνεται πρόσωπα ἐν τῇ
σκηνῇ δ'). τινὲς δὲ τοῦ χοροῦ.

1417. πύθεσθε : Ἀκούσατε. Br.

1418. τοῦ χάριν : Οὐκ ἔστιν ἄλλου προσώπου τὸ τοῦ
χάριν, ἀλλ' ὁ Διόνυσος ἑαυτῷ ἀνυποφέρει.

1422. πρῶτον μὲν οὖν περὶ Ἀλικιιάδου : Περὶ τῆς
δευτέρας αὐτοῦ λέγει ἀποχωρήσεως, ἣν ἐκὼν ἔφυγε,
κατελθὼν μὲν ἐπὶ Ἀντιγένους πρὸ ἐνιαυτοῦ τῶν Βα- 25
τράκων, διὰ δὲ τὸ πιστεῦσαι Ἀντιόχῳ τῷ κυβερνήτῃ
τὸ ναυτικὸν καὶ ἡττηθῆναι ὑπὸ Λυσάνδρου δυσχεραν-
θεὶς ὑπ' Ἀθηναίων. (Ἄνδρων δὲ διαφέρεται πρὸς Ξε-
νοφῶντα περὶ τῆς καθόδου. Καλλίστρατος δὲ φησιν
ὅτι οὗτος ἦν ὁ καιρὸς, καθ' ὃν ἐκὼν ἔφυγεν ὁ Ἀλι- 30
βιάδης. ὁ δὲ Ἀριστάρχος φησι, καθ' ὃν ἐκπασῶν ἐν
Λακεδαιμόνι διατρίβων ἔπεισε Λακεδαιμονίους Ἀθη-
ναίους Δεκέλειαν ἐπιτελεῖσαι τελῶς δὲ πταίωσι. λέ-
γει οὖν περὶ τῆς δευτέρας ἀποχωρήσεως, ἣν ἐκὼν
ἔφυγε. γεγόνασι δὲ Ἀλικιιάδα τέσσαρες.) [δυστοκεῖ 35
δὲ λέγει ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖ καὶ κακῶς πάσχει, ἐκ
μεταφορᾶς τῶν δυστοκοῦσῶν γυναικῶν. ἢ δυστοκεῖ λέ-
γει ἀντὶ τοῦ, κακὰ γεννήματα προσάγει. Ἀλικιιάδης
γὰρ φύσει Ἀθηναῖος ὢν ἔφυγε μὲν καὶ πρόσθεν διὰ
τινα αἰτίαν ἐκ πόλεως, κατελθὼν δὲ ὕστερον καὶ ναύ- 40
αρχος καταστάς ἐνεπιστεῦσατο τὸ ναυτικὸν Ἀντιόχῳ·
οὐ καὶ ὑπὸ Λυσάνδρου ἡττηθέντος φοβηθεὶς Ἀλικιιά-
δης μεταχωρεῖ πρὸς Λακεδαιμονίους, οὐς καὶ πείθει
Ἀθηναίους ἐπιτελεῖσαι Δεκέλειαν. ἢ δὲ Δεκέλεια
χώρα ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἥς τεχισθείσης μέγας ἦν κίνδυ- 45
νος Ἀθηναίους μὴ δυναμένους ἐξελθεῖν.] — πρὸς τοὺς
ποιητὰς ὁ R.

1426. (ποθεῖ μὲν, ἐχθαίρει δὲ : Παρὰ τὰ ἐκ τῶν
Ἰωνος Φρουρῶν, ἔπου ἢ Ἑλένη πρὸς τὸν Ὀδυσσεά
ψηστὶ

σὶγᾶ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται γε μὴν.

ὁ δὲ λόγος, ποθεῖ μὲν ὡς δραστήριον, μισαῖ δὲ ὡς τυ-
ραννικόν.) [ἢ ὡς εἰς Λακεδαιμονίους χωρήσαντα.]

1427. μισῶ πολίτην : Ἀβτη Εὐριπίδου ἢ γνώμη, μὴ καταδέχεσθαι καθάπαξ Ἀλκιβιάδην. (χαρακτηρίζει δὲ αὐτὸν ἄμα. ταῦτα δὲ φησιν Εὐριπίδης περὶ Ἀλκιβιάδου, ὡς ὄντος αὐτοῦ τοιοῦτου, βραδέως μὲν ὤφρ-
 οῦ λούντος τὴν πατρίδα, ταχέως δὲ βλάπτοντος.

1432. μάλιστα μὲν λέοντα : (Μάλιστα μὲν) μὴ ἀνατρέφειν φρόνημα, ἐὰν δὲ ἀνατρέφῃ, μὴ ἐρεθίζειν, ἀλλὰ τιθασῶσαι. ὥστε ὁ μὲν Εὐριπίδης συμβεβούλευκε μὴ δέχεσθαι, ὁ δὲ Αἰσχύλος τοιαύτην τινὰ διάνοιαν,

10 ἢ μὴ καταδέξασθαι, ἢ καταδεξαμένους τροποφορεῖν. (ἐν τισὶ δὲ μετὰ τὸ πρῶτον παραγραφῇ ὥστε εἶναι τὸ μὲν πρῶτον ὁμολογουμένως Αἰσχύλου, τοὺς δὲ ἐξῆς ἀδῆλον τίνος. ἢ γὰρ Εὐριπίδης δις ἐστὶν ἀποφηνάμενος, ἢ ὁ Διώνυσος ἀντὶ τοῦ ἀκούειν ἐκείνου αὐτὸς

15 λέγων καὶ ταῦτα, ἐπεξεργαζόμενος τὸ παρ' Αἰσχύλου λεγόμενον ἢ ὁ χορός. ἐν τισὶ δὲ ἐνός ἐστι τὰ τρία, τοῦ Αἰσχύλου πρῶτον μὲν ἀποφατικῶς λέγοντος, τὰ δὲ ἐξῆς δύο μαλακώτερον ὑποτιθέμενου.)

1434. σοφῶς μὲν ὁ Αἰσχύλος, σαφῶς δὲ ὁ Εὐριπί-
 20 δης. R.

1437. εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησία : Ὁ Κινησίας λεπτός ἦν, ὁ δὲ Κλεόκριτος μοχθηρός. φησὶν οὖν ὅτι (εἴ τις ἀντὶ πτερῶν) Κλεοκρίτῳ Κινησίαν παραδόξως, ὥστε φέρεσθαι μεταρσίους, συμβήσεται
 25 αὐτοῦς ὀλέσθαι αὐροφωρήτους γενομένους. [Ἄλλως. εἴ τις πτερώσας : Ὡς λεπτός σφόδρα ὦν κωμωδεῖται καὶ ὡς ξένος καὶ ὡς κόλαξ. ἐμνήσθη δὲ καὶ τοῦ Κινησίου ὡς τούτου καὶ τοῦ Κλεοκρίτου ὁμοφρονούντων. ἀθετεῖ δὲ τοὺς πέντε ἐφεξῆς στίχους ἕως τοῦ

30 βραίνουεν εἰς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντιῶν Ἀρίσταρχος. ὅτι φορτικώτεροί εἰσι καὶ εὐτελεῖς, διὰ τοῦτο ὑποπιεύονται. Ἀπολλώνιος δὲ οὐ διὰ τοῦτο, ἀλλ' ὅτι οὐ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἔχουσί τι. ἐρομένων δὲ αὐτῶν ἐκάτερος μίαν γνώμην λέγει.]

35 1440. κατέγοντες ὀξείδας : Ὁξυθάφους κατέγοντες βραίνουεν ὄξει τοὺς πολεμίους. (ὀξείδες δὲ κεράμια μικρά. ἢ εἶδος λοιπάδος ἢ ὀξίς. ταῦτα δὲ ἠθετημένα μετριῶς ἂν τις νομίσσειεν ἐνδιεσκευάσθαι. καὶ γὰρ ἐστὶ φορτικά. τὰ δὲ ἐξῆς κείμενα πρέποντα καὶ τῷ ποιητῇ καὶ τῇ
 40 ὑποθέσει.) [Ἔταν, φησὶν, οὐδὲν ἔχομεν παρεωραμένους καὶ δοκούμεν ἐχθροὺς τῆς πόλεως, τούτους ἐπανάγωμεν εἰς τὰ ἀρχαῖον ἀξίωμα, καὶ πιστοὺς νομίσωμεν οἷς δὲ νῦν χρώμεθα ὡς πιστοῖς, τούτους ἀπίστους καὶ φοβράς τῆς πόλεως ἠγώμεθα, σωθῆτι ἢ πόλις. τοῦτο δὲ λέγει, διότι τοὺς καλοὺς καὶ λυσιτελοῦντας
 45 ἀνδρας τῇ πόλει ἀφέντες, ὡς καὶ ὅπισθεν ἐν τῇ παραβάσει ἔφη, μοχθηροῖς καὶ φαύλοις ἐχρῶντο πρὸς τὰ κοινά.]

1445. ἀμαθιέστερόν πως εἶπε : [Ἀγροικώτερον καὶ
 50 παχύτερον.] ἀπαιδευτότερον, ἢ κοινότερον. παρὰ τὴν παροιμίαν

σαφέστερόν μοι κάμαθιέστερον φράσον.

1451. εὖ γ' ὦ Παλάμηδες : [Πρὸς τὸν Εὐριπίδην ὅτι εἰκὸς ἐκ Παλαμήδους πεπλάσθαι ταῦτα.] [ἢ ἐπειδὴ ὁ Παλαμήδης μηχανικός καὶ ἐφευρετὴς ἦν. εἴρε δὲ καὶ οὗτος μηχανὴν σωτηρίας τῇ πόλει. διὰ τοῦτο Παλαμήδην τούτον καλεῖ.]

1452. (ταυτὶ πότερ' αὐτὸς : Συναθετεῖται τοῖς ἄνω καὶ οὗτος. μένων γὰρ ἀκυροὶ τὴν ἐκείνων ἀθέτησιν, ἐν ᾗ φαίνεται τὰ μὲν πρότερα Αἰσχύλος λέγων, τὰ δὲ ἐξῆς Εὐριπίδης.)

1453. (τὰς δ' ὀξείδας Κηφισοφῶν : Τιμαχίδας πόρ-
 10 ρωθεν ἐκ λαχασποπυλίδος φησὶ τὸν Εὐριπίδην διὰ τὰς ὀξείδας.)

1455. [πόθεν : Ἀρνητικῶς ἴσον τῷ οὐδαμῶς. πρὸς βίαν δὲ, πρὸς ἀνάγκην· ἐπειδὴ τούτους ὁ καιρὸς ἤγαγεν.]

1456. ἐν ἐρωτήσῃ. R.

1459. ἢ μήτε σισύρα : (Χλαίνης εἶδος εὐτελοῦς, ὃν ἐξωμίδα ἢ ἀπλοῖδα ἢ τι τοιοῦτον.) [καὶ ἀλλαχοῦ (Ecc. 421)

χειμῶνος ὄντος τρεῖς σισύρας ἐφαίλετο.

τινὲς δὲ ἱμάτιον τραχὺ καὶ παχὺ, περιβόλαιον ἀγρο-
 20 κικόν, δουλικόν, καλαιόν ἢ χιτῶν δερμάτινος. Βορέη δὲ λέγουσιν Ἠλίπτε τοιαύτην ἐριν γενέσθαι, ὄπότερος ἀνδρὸς ἀγροίκου ὀδοποροῦντος τὴν σισύραν ἐκδύσῃ.] ὁ δὲ νῦς, μήτε χρηστὸς μήτε ὀχληρὸς πολίτης συμφέρει. πρὸς δὲ τὴν διαφορὰν. ἐν τισὶ καὶ σισύρα καὶ σισύρα ἐκ 25 τρίτου τὸ αὐτὸ, πλὴν ὅτι ἡ μὲν σισύρα δοκεῖ βαίτη εἶναι ἐκ δερμάτων αἰγίων, ἢ δὲ χλαίνα ἀπὸ ἐρίων.

1460. [εἴτερ ἀναδύσει : Ἐπανέλθῃ ἐκ τῆς δυστυχίας ὥστερ ἐκ βυθοῦ. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορῆς τῶν βυθιζομένων νηῶν.]

1461. [ἐκεῖ φράσαιμ' ἂν : Ἐν τῷ βίῳ. ἐπιθυμῶν δὲ ἀναβῶναια τούτο λέγει.]

(1462). ἀλλ' ἐνθάδ' ἀνίει τάγαθά : [Ἀντὶ τοῦ ἀνά-
 30 πεμπε.] παρὰ τὴν παροιμίαν

ἐκεῖ βλέπουσα, δεῦρ' ἀνίει τάγαθά.

1463. τὴν γῆν ἔταν νομίσωσι : Τὴν Περιχλέους γνώ-
 35 μην λέγει. (εἰ τὴν μὲν Ἀττικὴν ὡς πολεμίαν ἐάσουσι τέμνεσθαι, ἢ καὶ οὐ τέμνουσι, τὴν δὲ Λακωνικὴν περι-
 πλεύσουσιν. Ἄλλως. ἐπὶ τὴν Περιχλέους φέρεται γνώμην, ὅς συνεβούλευσε περιπλεῖν τὴν πολεμίαν, μὴ 40 μάχεσθαι δὲ τεμνομένης τῆς Ἀττικῆς.) [Ἄλλως. τοιαύτην γνώμην καὶ Περιχλῆς συνεβούλευσεν Ἀθηναίοις, Λακεδαιμονίων εἰσβαλλόντων εἰς τὴν Ἀττικὴν, μέγα βοήσας ἀπὸ τοῦ βήματος, ὡς οὐκ ἂν ἄλλως ἔσται τοῖς πράγμασι σωτηρία, εἰ μὴ τὸ κατὰ γῆν μάχεσθαι 45 τούτοις ἀφέντες περιπλευσόμεθα Λακεδαιμόνα πληθει νεῶν.]

1465. πόρον δὲ τὰς ναῦς : Καὶ τοῦτο κατὰ τὴν Πε-
 50 ρικλέους γνώμην, ὅς ἐπέλευεν Ἀθηναίοις, ἐμβαλλόντων Λακεδαιμονίων εἰς τὴν Ἀττικὴν, μὴ ἐπεξίεναι, ἀλλ' εἰσὺ τεύχους μένειν, αὐτοὺς δὲ διὰ τῶν πλοίων ἐπιέναι τῇ Λακωνικῇ. τὸν οὖν κατὰ γῆν πόρον ἀπαρίαν ἤγει-

σθαι, τὸν δὲ διὰ θαλάσσης, τοῦτον ἡγεῖσθαι πόρον. (ἢ καὶ οὕτως· ἕνα μὲν πόρον ἡγεῖσθαι χρημάτων, τὸ ναῦς ὡς πλείστας ἔχειν· τὸν δὲ ἄλλον πόρον, ὃς ἂν ἔξω τῆς γῆς ᾗ, τοῦτον ἀπορίαν νομίζειν· ὅσον τὰ θεωρητικά, ἢ δικαστικά, ἢ ἐκκλησιαστικά. συμβουλεύει οὖν πᾶσαν τὴν ἐν τούτοις γινομένην δαπάνην ταῖς ναυσὶν ἀφορίσαι. πρὸς ταύτην δὲ τὴν ἔννοιαν καὶ τὸ ἐπιφερόμενον ἀκολουθοῦν. φησὶ γὰρ ὁ Διόνυσος, « πλὴν γ' ὁ δικαστῆς αὐτὰ καταπίνει μόνος, » ὡς πολλῶν ὄντων τῶν ἐπαυμένων εἰς τὸν δικαστικὸν μισθόν.) τοῦτο δὲ παρ' ὑπόνοιαν εἶπε. [νοεῖται μὲν γὰρ κατὰ τὸ φαινόμενον, ὅτι ἐγὼ μόνος ὁ δικάζων ὑμῖν κατὰ νοῦν ταῦτα λαμβάνω καὶ ἀποδέχομαι· τῇ δὲ ἀληθείᾳ κατηγοροῦν Ἀθηναίων ἐμφάνει, ὡς δικογραφούντων καὶ μισθοῦς πολλοὺς περὶ τὰς δίκας διδόντων. τὸ δὲ κρίνεις ἂν τινὲς τὸν Πλούτωνα λέγειν ἀξιοῦσιν. αἰροῦ δὲ τοὺς φίλους ἀντὶ τοῦ ἐμὲ λάβε.]

1469. οὐς ὄμισσας : Πρὶν κατελθεῖν. C.

1470. τοὺς φίλους : Ἐμέ. Br.

20 1471. ἡ γλωττ' ὁμώμοκε : Παρὰ τὰ ἐξ Ἰππολύτου [611]

ἡ γλωττ' ὁμώμοχ', ἢ δὲ φρην ἀνώμοτος.

1476. τί δ' αἰσχρὸν ἦν μὴ : Παρὰ τὰ ἐξ Αἰόλου Εὐριπίδου

25 τί δ' αἰσχρὸν, ἦν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῆ;

1478. τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν : Παρὰ τὰ ἐκ Φριξίου Εὐριπίδου. τὸ δὲ κώδιον προσέθηκεν, ἐπειδὴ καθεύδειν ἐφη. [Ἄλλως. τοῦτο ἐκ Πολυτίδου δράματος

30 τίς οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μὲν ἐστὶ καταναεῖν, τὸ καταναεῖν δὲ ζῆν, ὑπνοῦν δὲ τὸ καταναεῖν.

Ἄριστοφάνης δὲ φησὶ

τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν καὶ τὸ καθεύδειν κώδιον.

35 πεποιθεκε δὲ τοῦτο, ἐπειδὴ ὁ Διόνυσος; οὐδὲν ἔτερον ἡγάπα ἢ δειπνεῖν καὶ καθεύδειν ἐν μαλακοῖς στρώμασιν, οἷά ἐστιν τὰ ἐκ κωδίων.]

1481. τῷ ἐστιῖσθαι· ὡς ἀδηφάγος. τρυφερὸς γάρ. Ven.

40 1483. [μακάριον : Κορωνίς καὶ εἰσθεσις χοροῦ ἐπωδική, διὰ τὸ μετὰ τὴν κορωνίδα κεῖσθαι, ἐκ κώλων τροχαϊκῶν ἐπιμετριγμένων χορείοις καὶ ἰάμβοις καὶ ἀναπαιστοῖς διμέτρων ὀκτωκαίδεκα· ὧν τὰ μὲν α', β', γ', ἦ, ι', ια', ιβ', ιδ', ιε' καταληκτικὰ ἦτοι ἐφημιμερῆ Εὐριπίδεια, ἢ ληκύθια· τὰ δ' ἄλλα ἀκατάληκτα, πλὴν τοῦ θ' καὶ τελευταίου βραχυκατάληκτων ἰθυφαλικῶν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.] λείπει τὸ πρᾶγμα, ἢ ᾗ, μακάριον τὸ πρᾶγμα. [φίλους δὲ νῦν ὡς καὶ ἡμεῖς. πολλοῦ δὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ ἀναγκαίους.] — ζύνεσιν : Ἄντι τοῦ φρόνησιν. R. V.

50 1491. (χάριεν οὖν : Ὅτι νῦν τὴν πρὸς Σωκράτην ἑταιρίαν δηλοῖ. Παναίτιος δὲ δια ταῦτα περὶ ἑτέρου

Σωκράτους φησὶ λέγεσθαι, τῶν περὶ σκηνὰς φλυαρίων, ὡς Εὐριπίδης.) [Ἄλλως. τὸν Σωκράτην ἐναυθὰ κατηγορεῖ. ζῶν γὰρ οὗτος ὡς πολυλόγος κατηγορεῖτο, ὅτι πολλοὺς λόγους ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις καὶ τραπέζαις διεξήρχετο περὶ φιλοσοφίας. λέγει οὖν ὅτι καλὸν ἐστὶ, μὴ μετ' αὐτοῦ τινα διάγειν, ἀφέντα τοὺς ποιητὰς τοιούτους ὄντας ὡς καὶ μετὰ θάνατον ἀναβιοῦν αὐθις δύνασθαι οὐ νῦν Αἰσχύλος ἐτυχε.]

1497. καὶ σκαριφισμοῖς : (Συνεστουμμένοις καὶ στυγνοῖς. παρόσον οὐκ ἀνειδέοις οἱ φιλόσοφοι διαλέγονται. ἢ) 10 ὅσον σκαριφισμοῖς καὶ λεπτολογίαις, εὐτελείαις, σκιαγραφίαις. σκαριφεῖν γὰρ τὸ τοὺς ζωγράφους ὑποτυπῶσαι (πρῶτον τοὺς γραφομένους). [καὶ σκαριφίσασθαι ἐπὶ τοῦ ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν, καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν σκιαγραφεῖν. εἰσι δὲ καὶ οἱ φιλόσοφοι 15 λόγοι ὡσπερ σκιαὶ καὶ αἰνίγματα διὰ τὸ ἀερώδες αὐτῶν καὶ λεπτόν.] [ἴσως δὲ ἐντέθειεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ σκάρηφος,] [ἤγουν τὸ κάρφος, καὶ φρύγανον· μᾶλλον δὲ ἢ γραφίς]. — σκαρφητισμοῖσι : Σκιαῖς. C.

1499. παραφρονούντος ἀνδρός : Λείπει τὸ ἐστίν, (ὡς 20 καὶ τὸ Ὅμηρικόν [Od. Δ, 834]

εἰ δ' ἦδη τεθῆσαι, καὶ εἰν ἀἰδο δόμοισι.

λείπει γὰρ κἀναυθὰ τὸ ἐστίν.)

1500. [ἄγε δὴ χαίρων : Ἐκθεσις τοῦ δράματος, ὃ καὶ ἐπιλογος καλεῖται, ἐκ κώλων διμέτρων ἀναπαιστι- 25 κῶν κζ'. ὧν τὰ ζ', ια', ιε', κδ', κζ' ἐφημιμερῆ· τὰ δὲ λοιπὰ ἀκατάληκτα, πλὴν τῶν ἦ' καὶ ιγ' μονομέτρων. ἐφ' ἑκάστης περιόδου τέλει καὶ συστήματος παράγραφος.]

1501. τὴν ἡμετέραν : [Πάντως γὰρ οἱ θεοὶ αὐτὴν 30 φιλοῦμεν διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς εὐσέβειαν.] — τοῦτο ἐφη ὁ Πλούτων, ἐπεὶ προσήκει ἢ Ἀττικῇ Δήμητρι καὶ Κόρῃ. V. Θ. M.

1504. καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι : ἴσως σχοινοῖν ἐπι- 35 δίδωσιν αὐτῷ ὁ Πλούτων πρὸς ἀγχόνην, ἢ τι τοιοῦτον σύμβολον θανάτου. ὡς ξένος δὲ ὁ Κλεοφῶν κωμωδεῖται. [ἢ ὅτι γέρον ὧν ἐμελλε μετ' ὄλιγον τεθνήξασθαι. ἢ ὡς ἀγχόνης ἄξια ἐπραττε.]

1506. καὶ τούτοις τοῖσι πορισταῖς : [Τοῖς φορολό- 40 γοις.] (τούτους λέγει, τοὺς περὶ πόρου χρημάτων εισηγούμενους. εἴη δ' ἂν σχοινοῖν, ὃ ἐπιδίδωσιν αὐτοῖς.)

1508. (Μύρμηξ θ' ὁμοῦ ; Ὄνόματα κύρια. ἐπὶ πο- 45 νηρία δὲ οὗτοι ἐκωμωδοῦντο. οὐ πάντως δὲ ὁ Μύρμηξ τῶν ποριστῶν ἐστίν, ἀλλὰ δὴ οἰονταὶ ἀπὸ ἀλλης ἀρχῆς· οὐδὲ γὰρ ὁ Νικόμαχος. ἀλλὰ ἦτοι ὁ τραγικὸς ὑποκριτῆς, ἢ ὁ πολίτης, περὶ ὧν προεῖρηται. τί δ' ἂν εἴη διδούς; τάχα βρόχους πρὸς ἀγχόνην, ἢ τι τοιοῦτον.) [ἔμποδίσας δὲ, συνδήσας τοὺς πόδας.]

1513. τοῦ Λευκολόφου : (Εἴη ἂν οὗτος ὁ τοῦ Λευκο- 50 λοφίδου, οὗ καὶ Πλάτων μέμνηται ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ [p. 315, E]. ἦν γὰρ τῶν περὶ τοὺς καιροὺς τούτους στρατηγούντων· ἠγεῖτο δὲ τοῦ μέρους τοῦ ναυτικῆς. τάχα δ' ἂν οὗτος εἴη, ὃν καὶ παρεγγεγραμμένον λέγουσιν. οἰ-

κείον γὰρ αὐτοῦ τὸ, στίξας αὐτούς ἦν γὰρ ξένος. Ἄλ-
λως.) στρατηγὸς ἦν τοῦ ναυτικοῦ. καὶ Εὐπολις μέμνηται
ἐν Πόλεσιν οὕτως περὶ τοῦ Ἀδειμάντου

οὐκ ἀργαλέον ἦν ἔστι πάσχειν τοῦτ' ἐμὲ
τὸν Δευκολοφίδου παῖδα τοῦ Παρθάνοιο;

1516. τῷ Σοφοκλεῖ δηλονότι ὁ Εὐριπίδης. R.

1517. [ἦν δ' ἄρ' ἐγὼ ποτε : Ἀπαγορεύει ὡς οὐκ ἔτι
πάλιν εἰς Ἄδου ἀφίχεται.]

1523. [μηδ' ἄκων : Οἶον, μηδὲ εἰ τινες ἄκοντα τοῦ-
10 τον λαβόντες καθίσει ἐθαλήσουσι.]

1524. [φαίνετε : Πρὸς τὸν χορόν. ἀντὶ τοῦ, ἀνάπτετε
ὦ μύσται.]

1528. πρῶτα μὲν εὐοδίαν : [Ἡ τελευταία ἐκθεσις τοῦ
δράματος ἐκ στίχων ἔστι δακτυλικῶν ς'. ἐπὶ τῷ τέλει
15 κορωνίς ἢ καὶ τὸ δράμα ἀποπερατοῦσα. εὐοδίαν δὲ, εὐ-
κολίαν-περὶ τὴν ὁδόν. ταῦτα δὲ] (παρὰ τὰ ἐν Γλαύκῳ
Ποτνιεῖ Αἰσχύλου « εὐοδίαν μὲν πρῶτον ἀπὸ στόματος
χέομεν. ») — ἀντὶ τῷ Αἰσχύλῳ. R.

1531. [παυσσόμεθ' ἂν : Τὸ παυσαίμεθα εἶπεν ὁ χο-
ρός, διότι τῷ μὲν δοκεῖν ἐν Ἄδου ἦν, τὸ δ' ἀληθὲς Ἀθή-
νησιν, ἐνθα ἐτελεῖτο τὸ δράμα. ξυνόθων δὲ, συμπλοκῶν,
ἀς ἡ πόλις νυκτὶ πάσχει.] — τῶν πολεμικῶν ἀργαλείων. R.

1532. Κλεοφῶν δὲ μαχέσθω : (Παρόσον, ὡς Ἀριστο-
τέλης φησὶ, μετὰ τὴν ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχίαν Λα-
κεδαιμονίων βουλομένων ἐκ Δακελείας ἀπιέναι ἐφ' οἷς
ἔχουσιν ἑκάτεροι καὶ εἰρήνην ἀγειν ἐπὶ τοῦ Καλλίου,
Κλεοφῶν ἐπεισε τὸν δῆμον μὴ προσδέξασθαι, ἑλθὼν εἰς
τὴν ἐκκλησίαν μεθύων καὶ θώρακα ἐνδεδικώς, οὐ φά-
10 σκων ἐπιτρέψειν ἐὰν μὴ πάσας ἀφῶσι τὰς πόλεις οἱ Λα-
κεδαιμόνιοι. οὗτος δὲ ὁ Κλεοφῶν ὡς ξένος κωμωδεῖται
οὐ καὶ ἄνω [στθ] ἐμνήσθη, εἰπὼν « φιλοτιμότεραι Κλεο-
φῶντος, ἐφ' οὗ χεῖλεσιν ἀμφιλάοις δεινὸν ἐπιβρέμει
Θρηϊκία χαλιδῶν. ») μαχέσθωσαν οὖν, φησὶ, Κλεοφῶν 15
καὶ οἱ ἄλλοι, ὅσοι τούτω ὅμοιοι εἰσι ξένοι, ἐν ταῖς πα-
τρῖσιν αὐτῶν, καὶ μὴ ἐν τῇ Ἀττικῇ κινεῖτωσαν παλῆ-
μους οὐ γὰρ ἐστὶν αὐτῶν πατρίς αὕτη.

1533. (πατρίοις ἐν ἀρούραις : Ἐν ταῖς ἑαυτῶν ἀρού-
ραις. κωμωδεῖ δὲ αὐτούς ὡς ξένους.) 20

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ.

I.

Αἱ γυναῖκες συνέθεντο πάντα μηχανήσασθαι εἰς τὸ δοῦναι ἄνδρας εἶναι, καὶ ἐκκλησιάσασθαι παῖσαι παραδοῦναι σφίσι τὴν πόλιν, δημηγορησάσης μίας ἐξ αὐτῶν. αἱ δὲ μηχαναὶ τοῦ δοῦναι αὐτὰς ἄνδρας εἶναι τοιαῦται. πύγωνα περιθέτους καὶ ἀνδρείαν ἀναλαμβάνουσι στολὴν, προνοήσασθαι καὶ προασκήσασθαι τὸ σῶμα αὐτῶν, ὡς ἔστι μάλιστα ἀνδρικὸν εἶναι δοῦναι. μία δὲ ἐξ αὐτῶν Πραξαγόρα λύχρον ἔχουσα προέρχεται κατὰ τὰς συνθήκας καὶ φησὶν « ὦ λαμπρὸν ὄμμα. »

II.

(ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

10 Ἐν τοῖς Σκίροις τὰ γύναι' ἔβρινον ἐν στολαῖς ἀνέρων προκαθίζοντα, γενομένης ἐκκλησίας, περιθιόμεναι πύγωνα ἀλλοτρῶν τριχῶν. ἐποίησαν οὕτως. ὑστεροῦντες οὖν στολαῖς ἄνδρες γυναικῶν ἐκάθισαν· καὶ δὴ μία 15 δημηγορεῖ περὶ τοῦ λαβούσας τῶν ὄλων τὴν ἐπιτροπὴν βέλτιον ἄρξιν μυρῶν· ἐκλευσέ τ' εἰς κοινὸν φέρειν τὰ χρήματα καὶ χρῆσθ' ἅπασιν ἐξ Ἰσοῦ ταῖς οὐσίαις καὶ ταῖς γυναῖξιν μετατίθεσθαι τοὺς νόμους.)

SCHOLIA IN ECCLESIAZUSAS.

20 1. Ὡ λαμπρὸν : Πραξαγόρα λύχρον ἔχουσα προέρχεται. (ὑποπιεῖται δὲ Ἰαμβός ἢ τοῦ Ἀγάθωνος ἢ τοῦ Δικαιωγέτους, διὰ τὰς ἑταίρας ἐγκαθιζομένας. ὁ πρὸς οὐδὲν εἶπεν, ἀλλὰ μόνον ἔστι τὰς ἑταίρας δεῖ πω.) βούλεται δὲ εἰπεῖν ἔστι τοὺς ἄνδρας προλάβωμεν εἰς τὴν 25 ἐκκλησίαν.

τοῦ τροχῆλάτου : Διὰ τὸν κεράμεον τροχόν. καταχρηστικῶς δὲ εἶπεν· οὐ γὰρ ἐν τροχῷ ἐλαύνεται, ἀλλὰ τύπῳ γίνεται.

2. κάλλιστα : Ἡ ἔννοιος, κάλλιστα τοῖς σοφοῖς εὐρη-

μένον, τοῖς εὖ σκοπετομένοις. οἱ δὲ τοῖς φύλαξιν, ἔτι μετὰ λύχρων σκοποῦσιν. (βύμης δὲ τῆς ὀρμῆς.)

6. ὄμμα φλογός : Σύμβολον ἡμῖν δίδου περὶ τῶν συγχειμένων διὰ τῆς φλογός.

10. χορδομένων : Κινουμένων. τοῦτο δὲ λέγει, 5 ἔπει οἱ συνουσιάζοντες κινοῦνται.

12. ἀπορρήτους μυχοῦς : Τὸ αἰδοῖον λέγει τῆς γυναικός, διὰ τὸ μηδένα αὐτὸ βλέπειν.

13. (ἀφάων : Ἀποξυρών.)

τρίχα : Τοῦ αἰδοίου τὴν ἐπιχειμένην τρίχα.

14. στοάς : Τὰ ταμίαια στοὰς λέγουσι. καὶ γὰρ πα- 10 ραμήκη. — ἐν αἷς ὁ σῖτος. R.

18. Σκίροις : Σκίρα ἰορτή ἐστὶ τῆς Σκιδάδος Ἀθηναῖς, Σκιροφοριῶνος ἰδ'. οἱ δὲ Δήμητρος καὶ Κόρης. ἐν ᾗ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἐρεχθέως φέρει σκιάδειον λευκόν, ὃ λέ- 15 γεται σκίρον.

22. ἄς Σφυρόμαχος : (Γράφεται) ἄς Κλεόμαχος. (καὶ) φασὶ Κλεόμαχον τραγικὸν ὑποκριτὴν. ὀβτος φαίνεται ὑποκρινόμενός ποτε εἰρηκέναι ἔδρας ἐν δράματι καὶ ἐσκῶσθαι διὰ τὸ κακίματον. ὁ δὲ Σφυρόμαχος ψή- 20 φισμα εἰσηγήσατο, ὥστε τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς ἄνδρας χωρὶς καθέζεσθαι καὶ τὰς ἑταίρας χωρὶς τῶν ἐλευθέρων.

26. θαῖμάτια, τὰ ἱμάτια. R.

30. ὦρα βαδίζειν : Μία τῶν ἐρχομένων γυναικῶν πρὸς τὴν Πραξαγόραν ταῦτα λέγει. — κήρυξ ὁ ἀλέκτωρ. R. 25

34. θρυγονῶσα : Ἠσύχως κῶσα.

36. ὑποδομένη : Τὰ ὑποδήματα βάλλουσα. κνίσμα σου τὸν ἡρμαῖον κνισμὸν.

38. Σαλαμίνιος : Ὡς ναυτικῶν ὄντων τῶν Σαλαμίνων καὶ κατοπερῶν. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τῆς Σαλαμίνιας νεὸς νοεῖσθαι τὸ Σαλαμίνιος, ὡς ἀπὸ τῆς Παράλου Παράλιος.

46. κἀρεβίνθων : Ὑποκρινόντες γὰρ ἑκαπτον φρυκτοὺς ἐρεβίνθους.

48. τὴν Σμικυθίωνος : (Λεῖπει) γυναῖκα. 35

47. ἐμβάσιον : Ἐμβάς ἀνδρείον ὑπόδημα.

49. κατὰ σχολὴν : ἀντὶ τοῦ μόλις ἢ ἀφορητῆ. R. L.

49. Γευσιστράτην : Παρὰ τὴν Λυσιστράτην εἰρηται.

50. τὴν λαμπάδα : Τὴν δάδα λέγει διὰ τὸ νύκτα εἶναι.

53. ἔστ' ὄφελος : Ἄντι τοῦ αἰ εὐγενεῖς. 40

56. τριχίδων : Λέγει τῶν καλουμένων νῦν θρισσῶν. αὐταὶ δὲ ἐσθιόμεναι βῆχα ἀνεγείρουσιν.

60. ἔχω τὰς μασχάλας : Ἐθρεψαν γὰρ τρίχας, ἵνα 45 θταν χειροτονῶσι, δοκῶσιν ἄνδρες εἶναι.

61. λόχμης : ἀντὶ τοῦ συμφύτου τύπου. R.

64. πρὸς τὸν ἥλιον : Ὡστε μέλαινα γενέσθαι ὡς ἀνὴρ. 45

66. ἔρριφα : Ξυρὸν ἔρριφα, ἵνα μὴ βλέπουσα αὐτὸ ἐρεθίζομένη πρὸς Ξυρὸν.
71. Ἐπικράτους : (Ὅτος εἰς δασύτητα κωμωδεῖται.) ἦν δὲ βήτωρ καὶ δημαγωγός. οὗτος μέγαν πώγωνα ἔχων, ἐπεκαλεῖτο σακεσφόρος. καὶ Πλάτων δ κωμικός φησιν
- ἀναξ ὑπήνης Ἐπικράτες σακεσφόρος.
74. Λακωνικός : Εἶδος ὑποδήματος.
77. Λαμίου : Λαμίας τις πένης καὶ ἀπὸ Ξυλοφορίας ζῶν. (διὸ καὶ βακτηρίαν ἐξενέγκασα αὐτοῦ φησιν εἶναι. κωμωδεῖται γὰρ καὶ ὡς δεσμοφύλαξ. ἀρσενικῶς δὲ Λαμίαν. ὑπὲρ ἧς ὁ Κράτης λέγει ἐν τῷ ἑμυνῶν μύθῳ δράματι, ὅτι σκυτάλην ἔχουσα ἐπέρδετο.)
78. ὦν πέρδεται : Ἄντι τοῦ ὦν φέρει. ἢ ἴσως ὑπὸ τοῦ βάρους ἐπέρδετο. — τὸ σκύταλον τὸ ῥόπαλον. R. Γ.
80. (τὴν τοῦ πανόπτου : Τοῦ τὴν Ἰῶ φυλάττοντος. αἰνίττεται δὲ ὡς ὄντος αὐτοῦ δεσμοφύλακος. ἀναφέρει δὲ τούτον ἐπὶ τὸν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ Ἄργον.)
81. εἴπερ τις ἄλλος : Ὡς οὐδεὶς ἄλλος τὸν δῆμον. 20 βουκολεῖν δὲ ὡς τὴν Ἰῶ ὁ Ἄργος ἐν Ἰνάχῳ Σοφοκλέους. R.
87. ὑπὸ τῷ λίθῳ : Ὑπὸ τῷ βήματι.
88. ταυτί γε τοι : Γυνὴ ἔρχεται φέρουσα καὶ ξαινίονα ἔρια, πρὶν ἀπαλθεῖν ἐκεῖσε.
89. πληρουμένης : Οἶον ἕως συνάγονται. φθάσαι γὰρ, φησὶ, δεῖ, καὶ μὴ μείναι ἕως πληρωθῆ.
94. παραφῆναι : Παραδειξίαι ὡς πρὸς ἀνδράς.
96. ὑπερβαίνουσαν : Ἐπὶ τὸ βῆμα ἀναβαίνουσαν.
97. Φορμισίος : (Καὶ) οὗτος δασύς (ἦν). αἰνίττεται 30 δὲ τὸ (γυναικεῖόν) αἰδοῖον.
100. ἀντὶ τοῦ ὅτε καθήμεθα. R.
102. Ἀγύρριος : Ὁ Ἀγύρριος στρατηγὸς θηλυδριώδης, ἄρξας ἐν Λέσβῳ. καὶ τὸν μισθὸν δὲ τῶν ποιητῶν συνέταμε, (καὶ πρῶτος ἐκκλησιαστικὸν δέδωκεν). ὁ δὲ Πρόνομος ἀυλῆτης μέγαν ἔχων πώγωνα, Ἀγύρριος δὲ εὐρύπρωκτος. οὗτος οὖν τὸν Προνοῦμου ἔχων πώγωνα λανθάνει ὦν γυνή.
106. τούτου γέ τοι : Νῦν γὰρ ὑπόκειται ἔτι. ὑπερβατόν καὶ τὸ ἐξῆς τούτου γέ τοι ἕνεκα τοσοῦτον τολμημα 40 τολμῶμεν, νῆ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν, ἣν πως παραλαβεῖν.
109. νῦν μὲν γάρ : Παρὰ τὴν παροιμίαν δὲ ἀργύριον ἢ πάντα θεῖ κλάινεται.
- ὁ ἔστιν οὔτε ἀνέμοις οὔτε κώπαις πλέομεν.
110. (καὶ πῶς γυναικῶν : Ἐκ τραγωδίας τούτου.)
113. σποδοῦνται : Κινουῦνται.
114. (κατὰ τύχην : Ἦγουν κατὰ συνουσίαν.)
115. ἢ μὴ ἔμπειρία : Ἄντι τοῦ ἢ ἀπειρία.
116. ἐπίτηδες : Ἄντι τοῦ ἐκ σπουδῆς. R. Γ.
117. ἄτινα. R.
118. περιδομένη : Περιδεσμεύουσα τὴν τριχίην γενειάδα. γένειον γὰρ ὁ τόπος.
121. περιδου : Περιθήες.
122. περιδόσομαι : Ὅτι καὶ οἱ δημαγωγοὶ ἐστέφροντο.
124. (τάλαν : Παρέλκει τὸ τάλαν.)
126. καταγέλαστον : Τὸ ἡμᾶς πώγωνα ἔχειν.
126. σπηλαίς : (Σηπία εἶδος ἰχθύος.) ἀπρόσλογος δὲ ἢ ἡ εἰκασία. — λευκαὶ γὰρ αἱ σπηλαί. R. ἐσταθευμέναις δὲ, ἐξ ἐπιτολῆς ὀπτηθείσας. (σταθευεῖν γὰρ τὸ μὴ λαν 5 ὀπτήσαι. ἢ χλιανθείσας πυρί.)
128. περιστάρχος : Ὁ τῶν καθαρῶν προηγούμενος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. περιστία γὰρ τὰ καθάρσια. 10 τὴν γαλῆν : εἰς τὴν λεπτότητα τοῦ δελφακίου. R. Γ.
129. Ἀρίφραδες : Ὡς ἀναμειγμένου αὐταῖς. λοιδορεῖται δὲ πρὸς γυναικας αἰσχρὸς ὦν κιθαρωδός.
131. στεφανοῦνται γὰρ οἱ δημηγοροῦντες. R. Γ.
132. πρὸς τὸ τῶν γυναικῶν φιλοῖνον. R. Γ. 15
133. ἐστεφανωσάμην : ἐπεὶ καὶ οἱ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐστεφανοῦντο. R. Γ.
137. οὐ μόνον ζωρὸν, ἀλλὰ καὶ εὐζωρον, ἀκρατον. R.
138. ἀντὶ τοῦ ἐνθυμούμενων. R. Γ.
139. μεθύοντων ἐστὶ : Μανικά. διαβάλλει τοὺς Ἄθηνας 20 ναίους ὡς αἰ κακὰ βουλευομένους.
146. μὴ ἔχειν τοῦτον τὸν πώγωνα. R. Γ.
146. ἀφαιανθῆσομαι : Ξηρανθῆσομαι.
148. ἐργάζεται : Τὸ πρᾶγμα ἀνύεται. λέγει δὲ ὅτι λοιπὸν πρῶτας ἐγένετο. 25
160. διερεισαμένη : Οἶον διαπηξαμένη, ἀσφαλισαμένη.
161. (τῶν ἠθάδων : Τῶν ἔθος ἐχόντων λέγειν.)
162. ἤσυχος : ἀντὶ τοῦ ἤσυχα τάδε τοιαῦτα ἐστὶ. 20
- Rav.
163. (ἐμὴν μίαν : Λέπει γνώμην.)
165. μὰ τὸ θεῷ : (Ἐπειδὴ γυναικῶν ὁ ἔρκος.) παίζει. οὐ γὰρ δεῖ σε, φησὶν, ὑποκρινομένην ἀνδρα γυναικεῖον ἔρκον ὀμνῦναι τὰς θεάς.
162. ἀκριβωθήσεται : Ἀκριβῶς μελετηθήσεται. 25
167. Ἐπίγονόν γ' ἐκείνον : Ὅτος κωμωδεῖται ὡς μαλακὸς καὶ ὡς μετὰ γυναικῶν ἀεὶ ἐβρισκόμενος.
160. ἀποφθέρου, πορεύου μετὰ φθορᾶς. R. Γ.
- 171 τὸν στέφανον. R.
172. ἀντὶ τοῦ κατορθῶσαι. R.
176. τὰ τῆς πόλεως : Ἐντεῦθεν ἢ ὑπόκρισις τῆς 40 δημηγορίας.
186. οὗτος πονηρὸς ἐστὶ. R.
188. τοὺς μισθοφορεῖν : Τοὺς μισθοὺς βουλομένους λαβεῖν. καὶ γὰρ παρὰ τῶν δημαγωγῶν λαμβάνουσι, καὶ 45 ὁ μὴ λαβὼν μισεῖ θέλων λαβεῖν.
193. τὸ συμμαχικόν : Τὸ πρὸς τοὺς συμμαχοὺς δίκαιον. R. Γ. ἢ μὲν γνώμη τίς ἦν καὶ ὑπὸ τίνος ἀδελφον. περὶ δὲ τοῦ συμμαχικοῦ Φιλόχορος ἱστορεῖ ὅτι πρὸ δύε 5 ἔτων ἐγένετο συμμαχία Ἀσκαδαμονίαν καὶ Βοιωτῶν.
196. ὁ τούτ' ἀναπέσας : Ἰκόνωνα λέγει.
198. γεωργοῖς : Ἐβαρῶντο γὰρ (ταῖς) τριηραρχίαις.
199. Κορινθίους : Ἦσαν γὰρ διάφοροι. τὸ δὲ σοὶ ὡς πρὸς τὸν δῆμον.

201. Ἰερώνυμος σοφός : Κατ' εἰρωνείαν. ὁ γὰρ Ἀργεῖος σοφός, ὁ δ' Ἰερώνυμος ἀμαθής. ταῦτα δὲ εἰς τὸ κοιμηθῆσαι τινος. τὸ δὲ Ἀργεῖος ὄνομα κύριον.
202. Θρασύβουλος : (Οὗτος αὐθάδης καὶ δουροδόκος,) ἢ ὑπερόπτης (ὦν) τοῦ δήμου, ἠβούλετο δι' αὐτοῦ πάντα πράττεσθαι.
204. διὰ τὸ ἀνήρ. R.
208. (τὰ δημόσια γὰρ μισθοφοροῦντες : Ὅπως μὲν αὐτοὶ κερδανεῖτε, σκοπεῖσθε ὅπως δὲ φροντίζετε περὶ τῶν κοινῶν, ἐξ ὧν μισθοφορία, ἀμελεῖτε τοῦ κοινού.)
208. Αἰσιμος : Χωλὸς ἀτιμος καὶ ἀμαθής. — ἀτιμος οὗτος καὶ χωλός. τὸ δὲ κοινὸν ὅτι τὸ κοινὸν ἀμελεῖτε. σκοπεῖσθε δὲ, τί κερδανεῖτε. R.
209. (σωθήσασθ' ἔτι : Παρέλκει τὸ ἔτι παρὰ τοῖς Ἄττικοῖς.)
212. (ταμῖαις : Ἐφόροις, φύλαξι, διοικητριαῖς.)
216. βάππουσι : Πλύνουσι. — οὐδὲν καινοτομοῦσι, φησί. R.
217. ἀπαξάπασαι : ἀντὶ τοῦ πᾶσαι. τὰ δὲ τοιαῦτα ἄττικά. μεταπειρωμέναις : μεταβαίνουσας, μεταβαλλομέναις ἀπὸ πράγματος εἰς πρᾶγμα. R.
220. εἰ μὴ τι καινὸν ἄλλο : Ἄντι τοῦ, εἰ μὴ ἐπολυπραγμόναι καὶ καινὰς ἐφερε πολιτείας. — ἀντὶ τοῦ, εἰ ἐφύλαττε τὸν ἀρχαῖον νόμον. R.
225. φρύγουσι : Λεῖπει τὸ κριθάς. ἐπιτρέβουσι, μοιχεύουσιν, ἢ ἐν τῷ μηδὲν πράττειν.
226. παροφνοῦσιν : Ἄντι τοῦ λάθρα ὀφνοῦσιν. R.
227. εὐζῶρον : Ἄκρατον.
230. μὴ περιλαῶμεν : Μὴ φλυαρῶμεν.
232. σκεψάμενοι : Οἷον ἐκ τῶν ἐπαγομένων λογισάμενοι.
236. πορίζειν : Εὐρίσκειν, συνάγειν.
239. τὰ δ' ἄλλα : Μετὰ τὸ ἴασω στικτέον. τὸ δὲ ταῦτα, οἷον ταῦτα συμβουλεύων.
243. ἐν πυκνί : Ἄντι τοῦ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ὡς ἀποκεχυρμένον ἐκείνων τῶν μερῶν καὶ δυναμένων ἐκεῖ κρύπτεσθαι ἐπὶ τῆς φυγῆς τῶν τριάκοντα.
245. (ὦ μέλ' ἦσθα : Παρέλκει τὸ μέλε.)
246. οὐ ματαίως καὶ ἐτωσίως. δεινὴ καὶ σοφὴ, ἱκανὴ ἢ ἐν τῷ λέγειν. R. αὐτόθεν : Ἄπὸ τοῦ παρόντος χρόνου.
248. Κεφάλός σοι : Δημαγωγός οὗτος ἕτερος, οὐχ ὃν λέγει Δημοσθένης, ἀλλὰ λοιδορός.
262. τρύβλια : Ἐἶδος ὀξυβάφου τὸ τρύβλιον.
263. κεραμεύειν : Ἄπὸ κοινού τὸ κεραμεύειν, ἀντὶ τοῦ καταργάζεσθαι. ἦν δὲ κεραμῆς πατὴρ ὁ Κεφαλος. ἔλεγον δὲ κεραμεύειν καὶ τὸ κακῶς ποιεῖν τὰ κοινά.
264. Νεοκλείδης ὁ γάμων : Ἐκωμωδεῖτο ὡς συκοφάντης καὶ ξένος καὶ κλέπτης. ὁ λημῶν ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστοὺς ἀκαθαρσίας.
265. ἐς κυνὸς πυγῆν : Παροιμία παιδικὴ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμιῶντων, ἐς κυνὸς πυγὴν ὄραν καὶ τριῶν ἀλωπέκων.
266. ὑποκρούσασί σε : Ὑποβάλλωσί σε. λαμβάνωνταί σου.
267. πολλῶν κρουμάτων : Καὶ μετὰ τούτου ἔπαιξε πρὸς τὴν ὀμωνυμίαν τῆς συνουσίας.
269. ἐξαγκωνῶ : Τοὺς ἀγκῶνας ὑπὸ ταῖς πλευραῖς ποιήσω. οὐδέποτε γὰρ οὕτω μέση ληφθήσομαι. (Ἄλλως. παραδώσω, ἵνα τῶν χειρῶν ἔλη με, καὶ μὴ μέσην ἢ ἄρας με γνῶ ὅτι γυνὴ εἰμι ἐκ τῶν τιτθίων.)
280. ὠδί, οὕτως. R.
283. τίνι. (282) ἔσκειπται. R.
285. αἴρειν τὸ σκέλη : Ἐν τῇ συνουσίᾳ λέγει τὰς χεῖρας αἴρειν, ὅσπερ οἱ ῥήτορες οἱ κρινόμενοι. 10
287. ἐξωμισάσαις : Ἄχρι τῶν ὀμων γυμνωσάσαις.
289. ὑποδείσθε : Ὑποδουλοῦσθε.
274. ἀκριβῶς ποιήσετε. R.
276. ἐπαναβάλεσθε : ἀντὶ τοῦ περιστολίσασθε. R.
290. προῖωμεν αὐτῶν : Προηγησάμεθα τῶν λοιπῶν 15 γυναικῶν.
281. ἀντικρυς : ἀντὶ τοῦ αὐτίκα. R.
284. ὑπαποτρέχειν : Ὅπισω τρέχειν. πάτταλον : Τὸ τυχόν. οἱ γὰρ ὑστερον ἔλθόντες οὐκ ἔλαβαν τὸ ἐκκλησιαστικόν. 20
286. τὸ ἄνδρας. R.
288. ἐκπέση. R.
288. (ἐνδούμεναι : Καταδουόμεναι εἰς τηλικαύτην τὸλμαν λάθρα.)
289. (χωρῶμεν : Τοῦτ' ἐστὶ τὸ μέλος ὃ εἶπεν ἐνδον 25 αὐταῖς τὸ ἀγροικικόν.)
291. πρὸ μόνουλλάδως. ἀντὶ τοῦ ἔτι κνέφους ὄντος.
- κεκονιμένος : οἷον σπουδάζων πᾶν καὶ σχεδὸν κόνεως πεπληρωμένος. R. 30
292. ὑπὸ τριμμά : Ἄντι τοῦ ὀρμύ. οἱ γὰρ δικάζοντες ὀφείλουσι ὀρμῆς εἶναι.
- στέργων : Ἡδόμενος σκοροδοῖς. καὶ τοῦτο ἀγροικικὸν ἐμφαίνει.
293. ἀναπλάττει ὀνόματα. R. 35
295. μηδὲν παραγορδιεῖς : Παρὰ βυθμὸν ποιήσεις, μηδὲν παραφλέγῃ, ἀλλὰ δεῖ εἰπεῖν ὅπως. σύμβολον δὲ τι δηλοῖ φανερόν ἤδη.
296. ἀντὶ τοῦ σεαυτόν. R.
297. πλησίον ἀλλήλων. R. 40
298. ὀπόσ' ἂν : Ὅπόσ' ἂν δέη χειροτονεῖν τὰς ἡμετέρας φιλας. R.
300. ὄρα δ' ὅπως : Ὅρα ἄνδρας προσιόντας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.
302. ἐνθα οἱ στέφανοι πλέκονται. ὡς διὰ τὴν εὐτέ- 45 λειαν τοῦ μισθοῦ δικάζειν θελόντων. R.
303. Μυρωνίδης : Τῶν εὐδοκίμουτων οὗτος ὁ στρατηγός.
304. παρεγίνοτο. R.
306. ἐν ἀσκιδίῳ : Πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἔθος σεσημειώται. 50
310. πηλοφοροῦντες : Ὡς χειροτέχνην καὶ μισθωτοί.
317. ὁ Κοπραιός : Βούλεται εἰπεῖν ὡς ὅτι ἠπειγόμεν ἄποπατῆσαι.

318. ἡμιδιπλοῖδιον : Τὸ γυναικεῖον ἱμάτιον, ἢ ἀναβολαῖον γυναικῶν.
319. περικαίς : Ἐίδος ὑποδημάτων.
- ὕφελκομαι : Ἀντὶ τοῦ περιδεσμεύομαι, ὑποδέδεμαι.
320. ἐν καθαρῷ : Οἷον ἐν ἐρημίᾳ.
320. Κινησίας : οὗτος μαλακός. R.
322. (χροαῖτιον : Ὑποκοριστικῶς, εἴρηται δ' ἐν Βατρᾷχοις [48], ὅτι ἐνδυμὰ ἐστὶ Διονυσιακὸν ὁ χροακωτός. ἐν ταῦθα δὲ δῆλον ὡς γυναικεῖον. ἀμυσχόμενος δὲ) 10 περιβεβλημένος.
327. ἐκτετύπηκεν : ἀντὶ τοῦ λάθρα ἐξῆλθεν. R.
328. νεώτερον : Καινὸν καὶ ἀτοπον.
346. (κοθόρων : Κόθορον εἶδος ὑποδήματος, ἀρμόζον ἀμωτέροις ποσί.)
- 15 347. (τὴν σισύραν : Τὸ μαλλωτὸν στρώμα. φανή δὲ λαμπρὰ, καθαρὰ.)
349. γνώμην ἐμὴν : Οἷον κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην καὶ ὄησιν.
350. ἔσον ἐμὲ εἰδέναι. R.
- 20 351. ἱμονιάδην : Ἴμονιά καλεῖται τὸ σχοινίον, ἐν ᾧ ἀρύονται τοῦ ὕδατος. ταῦτα δὲ λέγει, ὡς αὐτοῦ μακρὰ ἀποπατοῦντος καὶ χέζοντος.
356. ἀχράς τις : Στένωσιν τῇ γαστρὶ παρέχει (ὁ λεγόμενος παρ' ἡμῶν ἀπιος. οὕτω γὰρ καὶ Πλάτων ἐν 25 Νόμοις ἀπίους εἴρηκεν. οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀλέξειδι· καὶ ἐν Ἀγρίοις Φερεκράτει,
- πρὶν ἀνακυκῆσαι τοὺς ἀπίους ἀρπαζέτω.
- ἐπέχει δὲ τὴν γαστέρα ἢ ἀχράς.)
356. Θρασύβουλος : Οὗτος ἀντιλέγειν μέλλων τοῖς 30 Λακεδαιμονίων πρέσβεισι περὶ σπονδῶν ἐληλυθόσιν, εἶτα δωροδοκήσας, ἀχράδας προσεποιήσατο βεβρωκέναι, καὶ μὴ δύνασθαι λέγειν.
357. οἷον ἐπίκειται καὶ θλίβει. R.
359. ἀλλ' ἔταν φάγω : (Ἀγωνιῶ δὲ, ἐὰν φάγω, οὕτω 35 τὴν γαστέρα στενωόμενος,) εἰς ποῖον τόπον χωρήσει ἢ ἐνδον κόπρος.
361. (βεβαλάνωκεν : Ἐκλείδωσεν. βάλανος γὰρ τὸ εἰς τὸν μογλὸν σιδήριον, ὃ καλοῦμεν μάγγανον. ταῦτα δ' εἴρηται καὶ ἐν ἄλλοις.)
- 40 362. Ἀγραδοῦσιος : παρὰ τὴν Ἀχράδα. ἐστὶ δὲ δῆμος τῆς Ἰπποθωντιδὸς φυλῆς Ἀχεροῦς. R.
366. Ἀμύμων : Ρῆτωρ ἠταιρηκός, οὐκ ἰατρὸς ὁ Ἀμύμων.
368. Ἀντισθένης : ἰατρὸς θηλυδριώδης. καὶ οὗτος 45 τῶν καταπρώκτων. R.
367. σφιγμάτων. R.
369. Εὐλείθια : Ἐπεὶ αἱ ὠδίνουσαι ἐπικαλοῦνται τὴν Εὐλείθιαν. καὶ αὐτὸς αὖν στενοχωρούμενος ἐπικαλεῖται αὐτήν.
- 50 370. κατεγόμενον ὑπὸ τῆς κόπρου. R.
371. σκωραμῖς : (Ἄμις μὲν ἐν ᾧ οὐροῦσι,) σκωραμῖς (δὲ) ἐν ᾧ ἀποπατοῦσιν.

372. (οὗτος τί ποιεῖς : Ἀνὴρ τις ἐπανῶν ἀπὸ τῆς ἀκκλησίας Χρέμης.)
378. ἢ μέλιτος : Κατὰ γὰρ τὴν ἀγορὰν ἐσόδου εἰς ἐκκλησίαν τοὺς Ἀθηναίους μεμιλιτωμένω σχανίω. (μέλιτος δὲ χροακωτός εἶδος ἐρυθροῦ. καὶ Ὅμηρος [Π. 6 B, 637] « νῆες μελιτοπάρητοι. » προσέειπαινον δὲ, προσέβαλλον. θύλακον δὲ ἀροτοθήκην σημαίνειν καὶ ἐν Πλούτῳ ζητητέον. εἰσχύνομαι, φησὶν, ἐπεὶ κενός ἐσται.)
379. ἔβαλλον κύκλω. R.
382. τῶν ἀλφίτων, ἐπεὶ κενός ἐστι. R. 10
385. σκυτοτόμοι : Ἐπειδὴ οἱ σκυτοτόμοι ἐν σκιᾷ καθεζόμενοι ἐργάζονται, τοῦτο ἴση.
386. οὐ γὰρ : καὶ γὰρ. R.
390. τὸ δεύτερον : Ὁ γὰρ ἀλεκτροῦν τρίτον κοκκύζει. 15
392. ἀποίμωξόν με : Παρὰ τὸ ἔξ Αἰσχύλου Μυρμιδόνων
- Ἄντιλοχ', ἀποίμωξίν με τοῦ τεθηκίτος τὸν ζῶνα μάλλον.
393. τὰμὰ γὰρ διοίχεται : Ἀντὶ τοῦ ἀπόλαια. 20
396. ἐν ὄρα : Ἀντὶ τοῦ ὄρθρου.
398. παρείρπυσεν : Ὡς ἐπὶ ὄψεως εἶπεν, ἐπειδὴ τυφλός ἦν.
402. οὐκ ἐσωσαστο : ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔσωσι. R.
404. ὄπῃ : Πάνυ γὰρ δριμύτατος ὁ ὄπός. τιθόμενος 25 ἄλλων ἐυρίσκειται. εἰώθασιν δὲ οἱ ἰατροὶ καὶ πατρίδας ἐπ' ἀλαζονίας τῶν βοτανῶν ὀνομάζειν, (οἷον Κυρηναϊκὸν ὄπῃν καὶ Συμυραϊκόν. ἦν μέντοι διαβόητος καὶ ὁ Λακωνικὸς τιθύμαλλος.) 30
408. πένης οὗτος. R.
416. ἥλιος τραπῆ : Εἰς χειμερινὴν δηλονότι τραπῆν.
417. πλευρίτις : εἶδος νοσήματος. R.
423. ἀντέλεγεν. R.
424. τοῖς πένησι. R. 35
425. κλάσιν μακρὰ : Τοῦτο λέγει γέλωτος χέριν.
426. Ναυσικύδους : Οἱ μὲν ὅτι ἀλφίταμοιβός. οἱ δὲ ὅτι πένης· οἱ δὲ ὅτι οἱ ἀλφίταμοιβοὶ τοῦ Ναυσικύδους τοῦτο ἀπέλασαν.
428. γυναικώδης οὗτος. R. 40
433. ἀνεβορβόρουξαν : Ἀνετάραττον. νοῦν γὰρ εἶχον, νῆ Δία : Αἱ γυναῖκες εἰς ἀνδρας σκευασθεῖσαι.
440. ἄλλως ἀντὶ τοῦ ματαίως. τοῦτο δὲ ὡς ἐν ἐρωτήσει. R. 45
441. νοουβυστικὸν : Νοῦ πεπληρωμένον.
443. ἀντὶ τοῦ τοῦς Ἀθηναίους. R.
446. συμβάλλειν : Μεταδιδόναι, κιχρᾶν.
449. ἀποδιδόναι. R.
450. τὸ ἀποστειρεῖν. R. 50
452. εἰς ἀγορὰν φέρειν. R.
453. βλάπτειν. R.

467. φήμ' ἐγώ : Ὡς φιλοῦντων αὐτῶν τὰ μὴ γενόμενα καινοποιεῖν.
468. τοῖσιν ἡλίκοισι : Ἀντὶ τοῦ τοῖς γέρονσι.
471. ἀηδές. R.
- 8 473. λόγος τέ τοι τίς ἐστι : Λέγεται, ὅτι Ποσειδῶν καὶ Ἄθηνᾶ ἐφιλονέεισαν περὶ τῆς Ἀττικῆς, νικῆσαι τὴν Ἄθηνᾶν. καὶ φασὶν ἤτηθέντα τὸν Ποσειδῶνα καὶ λυπηθέντα καταρᾶσθαι τῇ πόλει, καὶ λέγειν αὐτὸν ὅτι γένοιτο τοὺς Ἄθηναίους ἀεὶ κακῶς βουλευέσθαι, ἀκούουσαν δὲ τὴν Ἄθηνᾶν προσθεῖναι ὅτι κακῶς βουλευέσθαι καὶ ἐπιτυχεῖν.
478. (ἐμβα, χώρει : Ἐξέρχεται ὁ χορὸς ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας.)
488. τὸ ἀνδρεῖον. R.
- 16 488. ψόφον ποιῶν. R.
498. παραθλέπουσα : Μὴ ἀτενίζουσα, φησὶν, ἀλλὰ τῷ ἐτέρῳ ὀφθαλμῷ βλέπουσα.
499. ἤπερ ἦσθα : ἀντὶ τοῦ ὡς ἦσθα. R.
502. σάκον λέγει τὸν πύγωνα.
- 20 507. τὰ ὑποδήματα. R.
508. συναπτούς : Τὰς συναπτούσας καὶ δεσμευούσας τὰ ὑποδήματα.
511. παρερπύσσα : Ἡρέμα εἰσελθοῦσα.
519. ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. R.
- 25 520. ἀνὴρ Πραξαγόρας. R.
523. ἐξερευνῆσαι. R.
521. ὠδιούσης. R.
523. μηδὲν κλέψας ἔνδοθεν. R.
524. ἦτις μετεκάλεσέ με. R.
- 30 526. τὸ γυναικεῖον ἱμάτιον. R.
527. τ ροκίμενον : Νεκρὸν.
528. στεφανώσασα : Εἰώθασι γὰρ ἐπὶ τῶν νεκρῶν τοῦτο ποιεῖν.
540. ἀλαπίνομι : Θερμανομένη.
- 36 544. ἵνα σε μιμησάμενη σώσασαι τὸ ἱμάτιον. R.
547. πυρῶν ἐκτία : Τριῶβολον ἴσως ἦν. λέγει οὖν ὅτι οἰκοὶ μένων τὸ τριῶβολον ἀπολώλεκεν. R.
550. προσποιουμένη ἔρωτᾷ ἐπίτηδες εἰ γέγονεν ἡ ἐκκλησία ὡς ἀγνοοῦσα. R.
- 40 554. ὅσην ἐντροφῶσα διὰ τὴν ἐξουσίαν. R.
556. Ἀττικὸν ἐστὶν ἀντὶ τοῦ πάντων. R.
562. Ἄλλος Βλέπυρος ἑλθών. R.
563. μηδ' ἀφελῆς μου τὸν βίον : Διωκοῦσα μετὰ τῶν ἄλλων γυναικῶν.
- 45 567. μὴ ἵνεχυραζόμενον : Τὴν ἑαυτοῦ οὐσίαν. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς δικαζόμενοις ἐνέχυρα δίδόναι τὴν ἑαυτῶν οὐσίαν.
574. πολίτην : Τὸν τῆς πόλεως. R.
597. ἄλλης ἀρχῆς : ἀντὶ τοῦ ἀρχεῖν τὸ καινοτομεῖν. R.
- 50 592. ὅσην μηδὲ τὸ τυχόν. R.
596. (σπέλεθον : Κόπρον. καὶ ἀλλαχοῦ [Ach. 1180] κατατάξει βουλόμενος ἐν σκότῳ λάθει τῇ χειρὶ σπέλεθον ἀρτίως μεχρησμένον.)
596. ἐφθης μ' ὑπακούσας : Ὅτι ὑπακούσω καὶ ἠρώτησας πρότερόν μου.
599. θρέφομεν. R.
602. δαρεικὸς εἶδος νομίσματος. R.
603. διὰ τὸ ἐπιορκεῖν. R.
- 5 606. ἐν πενία δράσει : Ἀντὶ τοῦ, οὐδεὶς αἰσχρὸν τι δράσει, ἢ ἐργάσεται τι, παρακειμένων ἀφθόνως ἔπασιν.
611. σκαλαβῦραι : Συνουσιάσαι.
612. τῶν κοινῶν χρημάτων. R.
- 10 616. συνουσιάζειν. R.
617. αἱ φαυλότεραι : αἱ ἄμορφοι. R.
620. οὐκ ἐπιλείψει : οὐκ ἀρκεῖσι. ἐκείσ' : πρὸς τὰς εὐμόρφους. R.
622. τὸ περὶ τούτων μάχεσθαι. R.
- 15 626. τὸ τοὺς ἀμόρφους. R.
627. τόποις. R.
630. ἡ Λυσικράτους : σιμὸς καὶ αἰσχρὸς ὁ Λυσικράτης. R.
631. καταχρῆνη : Κατάγελας.
- 20 632. τῶν πλουσίων. R. Γ.
633. γεροντικὸν τι καὶ εὐτελεὲς ὑπόδημα. R.
640. ἀγνῶς ἦ : ὁ πατήρ. R.
643. λείπει ὁ καὶ σύνδεσμος. R.
644. οὗτοι αἰσχροί. R.
- 25 647. Ἀρίστυλλος : αἰσχροποιὸς οὗτος. R.
648. καλαμίνθη : Δυσώδης βοτάνη (ἡ καλαμίνθη) καὶ ὄφεις ἐλαύνει καιομένη.
649. γενέσθαι ἀντὶ τοῦ ἐγενήθη. R.
652. δεκάπουν : Ἡ τοῦ ἡλίου σκία, ὅταν ἦ δέκα 30 ποδῶν. θέλει οὖν εἰπεῖν, ὅτι γίνεται τὸ ὄψινον.
657. ὡς πρὸς φιλόδικον τοῦτο ὁ χορὸς. R.
658. γνώμην ἐθέμην : Ὅσον κάμω τοῦτο δοκεῖ σύμφορον εἶναι τὸ μὴ εἶναι δικαστήρια.
663. τῆς αἰκίας : τῆς ὕβρεως. R.
- 25 666. ἀπὸ τῆς μάζης : Ἀπὸ τῆς τροφῆς, φησὶν, ἧς λαμβάνει ἀπὸ τοῦ δημοσίου, δίδωσι τὴν ζημίαν.
667. οὐδ' αὖ : ἐρωτηματικῶς μετὸν : μέτεστι. R.
670. αὐτὸς δώσει : Ὁ ἀποδύμενος ἐκὼν, ἐξὸν αὐτῷ βέλτιον λαβεῖν.
- 40 672. ἕνεκα τίνος. καὶ οἱ κυβευταὶ γὰρ δίκην παρῆχον. R.
673. τὴν καθ' ἐκάστην τροφήν. R.
677. βῆμα : ὁ λίθος ἐν τῷ δικαστηρίῳ. R.
681. κληρωτήρια : Τὰς κληρωτὰς ἀρχάς.
- 45 683. γράμματι δειπνεῖ : Δέον εἰπεῖν δικάζειν, εἴπε δειπνεῖ.
686. βασιλεῖον : ἐπεὶ τὸ βασιλεῖον ἀπὸ τοῦ β ἀρχεται. R.
- ἐς τὴν παρὰ ταύτην : Τοὺς ὄητας, τοὺς μισθωτοὺς ὡς εἰς τὸ Θησεῖον: ἐπεὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ ὄητα ἀρχεται.
687. τὸ ἀκτῶσιν ἀπὸ τοῦ κ. διὸ ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ κ ἔφη.
691. σὺν αὐτῷ τῷ στεφάνῳ. R.

693. δούδος : Τὰς δούδας ἀπὸ τοῦ διοδεύειν.
 694. συναντώσαι. R.
 702. οἱ ἀμορφότεροι. R.
 706. ἀντὶ τοῦ τοῖς ἀμόρφοις. R.
 5 708. διφόρου σικῆς : Ἡ παρὰ τὴν δίκην τὸ διφόρου, ἢ ὅτι καὶ διφόροι εἰσι. τοῦτο δὲ ἵνα κησμεῖν αὐτοῖς τὸ φύλλον ἐμποῖῃ.
 713. δυναμένην μεγάλη βοήσσαι. ὡς κήρυκα. R.
 714. ἡρημένην : χειροτονημένην. R.
 10 724. κατωνάκη : (Ἰματίον ἐστὶν ἐκ τῶν κάτω μερῶν νάκος, τούτῳσι διφθέραν, περιεραμμένον. ἐνθαῦτα δὲ) δουλικὸς καὶ ἀνελεύθερος χιτῶν.
 729. προχειριούμαι : Ἐύτρεπισω. — κάζετάσω : ἀναζητήσω, ἐρευνήσω. R.
 15 780. κιναχύρα : Ὄνομα δούλης.
 781. τῶν χρημάτων : ἀντὶ τοῦ καλλίστην πάντων τῶν χρημάτων μου. R.
 782. ἐντετριμμένη : Ἀντὶ τοῦ σμηχθεῖσα, ἢ εἰδυῖα. στρέψασα δὲ κλέψασα. — κληφορῆς : τὰ κανίσκια
 20 ἔχουσα. R.
 733 κλέψασα. R.
 734. διφοφόρος : Ἡ τὸ σελλῖον (ἢ τὸ καθιστήριον) βαστάζουσα.
 ἢ χύτρα δεῦρ' ἔξῃτι : Ὡς ἐν κωμῳδίᾳ καὶ τὴν χύ-
 25 τραν ἔξω καλεῖ χάριν γέλωτος.
 736. μελαίνεται : Ὡς τοῦ Λυσιστράτου φαρμάκῳ μελαίνοντος αὐτοῦ τὰς πολιάς.
 787. κοιμώτρια : (Ἐμπλέκτρια, ἢ κοσμοῦσα τὰς γυναῖκας.) — ἦν καλούμεν νῦν κουρίδα. R.
 30 739. κιθαρωδός : Ἡ ἀλετρις.
 740. ἀναστήσασα : ἀλήθουσα. R.
 741. ἀωρὶ νύκτωρ : ὄρθρου. R. τὸν ὄρθριον νόμον : Ὁὗτω καλούμενος νόμος κιθαρωδικὸς ὁ ὄρθριος.
 742. τὰ κηρία : Ἴσως τοὺς κηρῶνς λέγει.
 35 743. καθίστη πλησίον : Τοὺς τῆς ἐλαίας κλάδους, ὡς ἐν πομπῇ.
 747. ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀλίγον. R.
 748. ἐξερευνήσω. R.
 750. τὰ χρήματα. R.
 40 761. πρὸς ἔπος : Ἀντὶ τοῦ ὡς ἔτυχεν, ἕνεκα μηδενός.
 763. μετοικίσαι θέλων. R.
 766. κατὰ τάξιν. R.
 767. πέμπεται : Κῆρυξ οὗτος ὅστις τὰ πιπρασκόμενα ἐκήρυττε. τὸ δὲ πομπῆν ὅτι ὡς ἐν πομπῇ αὐτὰ ἐξάγει.
 45 768. (ἀβέλτερον : Ἀνόητον, ἀσύνητον.)
 781. δίδοναι τὰγαθὰ : Ἐπειδὴ ὡς ἐπιτοπλεῖστον τὰ ἀγάλατα τῶν θεῶν ὑπτίας τὰς χεῖρας ἔχουσιν.
 784. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν : (Τοῦτο φησιν) ἀνὴρ ὁ θέλων καταθεῖναι.
 50 794. εἰ γένοιτο : Ἐἰ γένοιτό τι σύμβολον, οὐκ ἐπιτελοῦσι τὰ δόξαντα.
 794. εἰ μὴ ἔχοιμ' ὅποι : Ἐὰν ἐμβραδύνων, μὴδὲ ὅπη καταθῶ αὐτὰ εὖρω.
 796. εἰς τρίτην. R.

798. παρ' ὑπόνοιαν τοῦτο. R.
 806. πένης οὗτος καὶ εὐρύπρωκτος. R.
 809. Καλλίμαχος : Καὶ οὗτος πένης καὶ χαμαιδι-
 δάσκαλος. (αὐτοῖσι δὲ σὺν αὐτοῖς.)
 810. Καλλίου : Καλλίας τις ἐγένετο πλούσιος, ὃς εἰς 6
 πόρνας τὴν ἑαυτοῦ οὐσίαν κατηγάωσε, καὶ λοιπὸν πένης ἐγένετο.
 813. ψηφίσματα : Ἐψηφίσαντο γὰρ αὐτοὺς εὐωπο-
 τέρους εἶναι, καὶ τὸ ψήφισμα ἄκυρον γέγονε.
 826. τῆς τεσσαρακοστῆς : Οὗτος ἔγραψε τεσσαρα- 10
 κοστὴν εἰσενεγκεῖν ἀπὸ τῆς οὐσίας εἰς τὸ κοῖνον.
 828. ταυτολογία καὶ λῆροι. R.
 831. φυλάξομαι : Ὡστε ἐπιμέλειαν ἡμῶν ποιῆσθαι.
 833. ἀνάφορον : Ξύλον ἀμφίκουλον, ἐν ᾧ τὰ φορτία
 15 ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσιν.
 834. κοινῇ πάντες ἀστοὶ γεγενήμεθα. R. Γ.
 836. ἀντὶ τοῦ πρὸς αὐτήν. Ἀττικὰ γὰρ ἐστὶ τὰ τοιαῦτα. R. Γ.
 838. ἐπινενασμένοι : Πεπληρωμένοι.
 840. σισυρῶν : Τῶν μαλλωτῶν στρωμάτων. (δαπύ- 20
 δων δὲ) τῶν ταπήτων.
 842. ριπίζεται : Ἀντὶ τοῦ ὀπτάται. τὸ γὰρ πῦρ οἱ
 ἄνθρωποι ἐρρίπιζον, ἵνα ὀπτήσωσιν.
 844. (τραγήματα δὲ) τὰ τραγάλια λέγει. (ἔτνος δὲ)
 25 εἶδος ἀθάρας ἀπὸ φασηλίον.
 846. Σμοῖός : Κύριον ὄνομα. αἰσχροποῖός εἰς γυναῖ-
 κας, καὶ ἱπεύσας πρότερον, καὶ τοῖς ναύταις διανεμένον
 τὰ τρύβλια.
 848. κονίποδα : Στενὸν σανδάλιον.
 852. διολίγετε διχῶς. R.
 853. ἀνὴρ ὁ μὴ καταθεῖς. παραλλεται τὸ ἔχων. Ἄττι- 30
 κὸν γὰρ τὸ τοιοῦτον. R.
 862. ἦν δὲ κωλύσωσιν : Ἐξ ὧν πρῶην αὐτὸς μὴ βου-
 λόμενος τὴν οὐσίαν καταθεῖναι ἐπηρώτα.
 864. εἰς τὸ αὐτό. R.
 865. εἰς δικαστήριον. R.
 867. ὁ καταθεῖς. R.
 868. παμπησίαν : Τὴν πᾶσαν κτῆσιν.
 869. ζυμβαστάσω. ὁ μὴ καταθεῖς. R.
 871. προσποῖῃ : Μὴ προσποῖῃ διαφέρειν. 40
 873. σὺν τοῖσδε. R.
 874. τῶν ματτομένων : Τῶν προσοψημάτων.
 880. μινυρομένη : Ἀντὶ τοῦ ἡρέμα ἄδουσα.
 883. τῶν Ἰωνικῶν : Τῶν τρυφηλῶν. Ἰωνες (γὰρ)
 45 τρυφηλοί.
 888. προσελκύσαι. R.
 888. ἐπιβαρές. R.
 890. ἢ γραῦς τῷ αἰδοίῳ λέγει. R.
 893. ἄδει ἢ γραῦς. R.
 895. τὸ ἐμπειρον. R. 50
 896. ταῖς γραῖσι. R.
 900. ἀντάδει ἢ νέα τῇ γραῖ. R.
 903. ταῖς παρειαῖς. R.

904. γραῦ : Ἡ τὰς πολιὰς σου παραλελεξαι. ἢ ἐπλέξω τὰς τρίχας μίαν παρὰ μίαν.
905. ἐσμήχθη ψιμιθίω. R.
906. τρῆμα : (Ἡ τὸ τοῦ κόσμου λέγει, ἢ αὐτὸ τὸ 5 τρῆμα, τὸ αἰδοῖον.) εἶδος κοσμοῦ τὸ ἐπικλιντρον. ὄφιν ἢ τὸ ζῶον ἢ ἐπὶ τοῦ αἰδοίου.
915. ἀλλ' ὦ μαῖα : Πρὸς τὴν γραῦν. (ὄφθαγόραν δὲ) τὸ αἰδοῖον.
918. τὸν ἀπὸ Ἰωνίας : Ὡς μαλακῶν ἐκείνων ὄντων.
- 10 920. λάβδα : Λαικαῖζουσι οἱ Λέσθιοι ἀπὸ τοῦ ἄρχοντος στοιχείου.
922. τάμα δὲ παίγνια : Ἀντὶ τοῦ τοὺς ἐμοὺς ἐραστάς.
923. τὴν ἡλικίαν. νυκῆσεις. R.
926. ἐπ' ἐκφορὰν γε : Ὅτι τῶν γραϊδίων ἐκφέρουσι 15 τὴν οὐσίαν οἱ ἐρώμενοι. — καινὸν, ὅτι οὐκ ἐπ' ἐκφορὰν. R.
929. ἢ ἄγγουσα : Ἡ ἄγγουσα βοτάνη δηλονότι, ἢ ἐχρῶντο εἰς τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες.
932. Γέρης : Φαλακρὸς οὗτος καὶ πένης. οὐ γὰρ παρὰ 20 τὸ γῆρας.
933. ὁ Ἐπιγένης. R.
936. ἀπέρχομαι : Ἵνα αὐτὸν ἐρεθίσω. — ἢ νεωτέρα. Rav.
940. ἄμορφον. R.
- 25 943. τὰ ἐπὶ Χαριζένης : Εὐθήης καὶ μωρὰ ἢ Χαριζένη.
964. πολλὸς ἢ ὑπὲρ τὸ δέον. R.
966. ταῦτα εἰποῦσα εἰσέρχεται. R.
968. ὑπὸ τοῦ ἐρωτῶς φησι. R.
- 30 969. φίλον : ἀντὶ τοῦ ὦ φίλη. R.
964. πληκτίζεσθαι : διατύπτεσθαι. R.
973. μέλημα : ἀντὶ τοῦ τίμιον. R.
974. καλλώπισμα. R.
977. ἢ γραῦς ἐξελθοῦσα. R.
- 35 979. Ἄναφλύστιον : Παρὰ τὸ ἀναφλᾶν παίζει.
984. εἰκοσι γὰρ : Ἀπὸ τῶν δικῶν. Ἐλεγον γὰρ αἰετὰ πρὸ τῶσαν ἐτῶν δικάζομεν.
987. Παιτοί : Ἐθνος μὲν ἐστὶ Θρακικόν. ἔπαιξε δὲ παρὰ τὸ παισίν.
- 40 988. τὸν πρωκτὸν λέγει. R.
991. κρησέραν : Τὸ περιβόλαιον τῶν κοφίνων. ἔστι δὲ δι' ἐρωτος. τοῦτο οὖν ὡς πρὸς γραῦν.
996. ζωγραφεῖ : Τοιαῦτα γὰρ τινα ἐν τοῖς μνήμασιν ἔγραφον.
- 45 998. ἔγωγε νῆ Δία : Βούλομαι σε ἀπέναι ἐπὶ θάνατον. πρὸς γὰρ τοῦτο παίζει.
999. μὰ τὴν Ἀφροδίτην : Ὡς εἰταῖρα οὔσα τοῦτό φησι.
1002. τί ὄητα κρεάγρας : Τοῦτο ὅτι στερρῶς αὐτοῦ 50 εἶχτο ὡς κρεάγρα.
1007. τὴν πεντακοσιοστήν : Εἰ μὴ ὑπὲρ ἐμοῦ κατέβαλες τὴν πεντακοσιοστήν. νόμος γὰρ τοῦ μὴ φέροντος τὴν οὐσίαν δημοσίαν εἶναι.
1020. ἀνατί : Μὴ τιμαφρομέναν ὑπὲρ τῆς βίας. — τοῦ πέους. R.
1021. προκρούστης : Ἐπεὶ πολλάκις εἴρηται τὸ κρούειν.
1023. ἐὰν ἀπὸ σοῦ ἀφαιρηθῆται με. R. 5
1026. ὑπὲρ μέδιμον : Νόμος ἦν ταῖς γυναῖξιν μὴ ἐξεῖναι ὑπὲρ μέδιμόν τι συναλλάσσειν. οὐκ ἔσονται οὖν φησὶν, οἱ ἄνδρες οὐδενὸς ὑπὲρ μέδιμον κύριοι, ἐπειδὴ ἀντέστραπται ἡ πολιτεία.
1028. ὁμόςας ὡς οὐκ ἂν δυναίμην. R. 10
1037. ἔμπορος : Προφασίσσασθαι εἶναι ἔμπορος, ὡς ἐπὶ κινδυνευόντων, ἐπειδὴ οὐκ ἔστρατεύοντο οἱ ἔμποροι.
1029. Διομήδεια : Ὅτι Διομήδης ὁ Θραξ, πόρνας ἔχων θυγατέρας, τοὺς παριόντας ξένους ἐδίωξεν αὐταῖς 15 συνεῖναι, ἕως οὐ χρόνον σχῶσι καὶ ἀναλωθῶσιν οἱ ἄνδρες. — ἄς καὶ ὁ μῦθος ἔπαιον ἀνθρωποφάγους εἶπεν.
1032. ταινίωσαι : Στεφάνωσαι ὡς οἱ νεκροί.
1033. καταθου τοῦστρακον πρὸ τῆς θύρας : πρὸ τῆς θύρας τὰ καλούμενα ἀρδάνια. R.
1034. στεφάνην : Εἶδος κοσμοῦ. διαπεσεῖσθαι δὲ, 20 τεθνήξεσθαι.
1035. κηρίων : στεφάνων. R.
1036. διαπεσεῖσθαι : τεθνήξεσθαι. διαρρηθῆναι. R.
1042. Οἰδιπόδων : Ἐπειδὴ ὁ Οἰδίπους τὴν μητέρα ἐγάμησε. 25
1043. ὦ μισητή. R.
1048. παχείαν τὴν χάριν : Κακεμφάτως.
1060. τῶν νόμων. R.
1063. χεῖρον. R.
1054. ὁ νεώτερος. R. 30
1066. ἔμπουσά τις : Ἵν καλοῦμεν νῦν ὄνοσκειλίδα. θέλει οὖν εἰπεῖν δαίμονα.
1067. φλύκταιναν : Ἵτοι ὡς ἐχούσης τῆς γραῦς κροκωτῶν, ἢ ὡς ἔλικος ἐχούσης.
1068. μαλακίων : ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν μαλακὰ εἶπε μα- 35 λακίων. ὑποκοριστικὰ δὲ τὰ τοιαῦτα. R.
1063. μὴ πλέον : Τοῦτέστι, μὴ πλέον με ἀναγκάσης συνελθεῖν ἤπει βούλομαι. τὸ δὲ καγὼ ἴσως διὰ τὴν ἀνωτέρω ἱστορίαν περὶ τῶν Διομήδους θυγατέρων εἰρημένην. 40
1066. ἀξιοχρεῶς : ἀξιολόγους. R.
- μὴ μοι : ἄλλη γραῦς τρίτη πρὸς τὸν νεώτερον. R.
1070. χεῖρον. R.
1071. διαβάλλει αὐτὴν ὡς ἄμορφον. μαστός. R.
1073. παρὰ τῶν πλειόνων : Παρὰ τῶν νεκρῶν. 45
1074. δύο γὰρ αὐτὸν κατέχον. R.
1086. πορθμῆς : Ἐπειδὴ οἱ πορθμῆς τοὺς παριόντας ἀναγκάζουσιν εἰς τὰ ἴδια πλοῖα ἐμβαίνειν.
1087. ἀπεκναίετε : Διεφθείρετε.
1089. κατὰ τὸ Κανώνου : Ψήφισμα γεγράφει κατε- 50 χόμενον ἐκατέρωθεν ἀπολογεῖσθαι τὸν κατ' εἰσαγγελίαν κρινόμενον. (Κρατῖνος δὲ καὶ πρὸς κλεψύδραν κελεῦσαι. Ξενοφῶν δὲ εἰς τὸ βάραθρον ἐμβληθέντα ἀποθανεῖν καὶ τὴν οὐσίαν ἀπολέσαντα.)

1080. διαλαλαίμενον : Μέσον εἰλημένον.
1082. βολβῶν χύτραν : Ἐπιτήδειοι γὰρ πρὸς συνουσίαν οἱ βολβοί.
1101. Φρύνην : Φρύνη ἀρχαία γυνή. οἱ δὲ βυτίς. λήκυθος δὲ, ψόδηκυία.
1106. κασαλβάδων : (Κασαλβάς ἡ πόρνη, ἀφ' οὗ ποιεῖ. εἴ γὰρ πόρνοι καλοῦσι μὲν οὐκ ἔχουσαι τοὺς ἔραστὰς σοβοῦσι δὲ τοὺς ὄντας, ἵνα ἄλλους λάβωσι. παρὰ τὸ καλεῖν οὖν καὶ τὸ σοβεῖν.) — τῶν πορνῶν, ὡς ἐπὶ κινδύνου καὶ θαλάττης. R.
1111. διὰ τὴν αἰτίαν καὶ πρόφασιν. R.
1119. ἀμφορεΐδια : τὰ κεράμεια. R.
1121. (τὸ ἀνθος. καὶ ὁ Κρατῖνος ἐν τοῖς ἰδίοις τὰς θείας μορφὰς ἐν ἀρχῇ φανείσας.) ὡς ἐπὶ τῶν ἀνθῶν εἶπε τὸ ἀπανθήσαντα. ἀντὶ τοῦ ξηρανθέντα.
1123. εὐφρανεῖ τὰ ἀμφορεΐδια. R.
1124. ἐπιλεγόμενας ἡμῶς τὰς . . . ταρα. R.
1126. δεσποίνης. R.
1133. οὐ δεδείπνηκας μόνος : Παρ' ὑπόνοιαν. εἰδει γὰρ εἰπεῖν ὅτι μόνος εὐτυχεῖς τῶν πολιτῶν.
1138. τασθὶ τὰς μαίρακας : Τὰς τοῦ χοροῦ.
1148. ἀληθῶς λέγει ὅτι οἰκοὶ γενόμενοι εὐροῖεν τί δειπνήσειαν. R.
1151. διατρίβεις ἔχων : Τὸ ἔχων παρέλκεται. Ἄττικόν γὰρ τὸ τοιοῦτο. R.
1158. μὴ τὸν κλῆρον : Ἐπεὶ τοῦ πρώτου εἰπόντος ὡς περὶ ἐμιαίνετο. τὰ ποιήματα δὲ τῶν ἐξῆς λεγόντων.
1160. προεἰληχα : Ὅτι πρῶτος, εἶπεν, ἐκληρώθη. 10 (τὸ χρῆμα δρᾶν.) ἀντὶ τοῦ ἐξίνααι.
1165. ρυθμός ἐστι Κρητικός.
1169. γαλῆ εἶδος ἰχθύος.
1174. ἀπὸ τῶν τραγανῶν καὶ τῶν πετρῶν. σιραίω βαφέντα, ὃ ἐστὶν ἐψήματι, ὃ ἡμεῖς γλυκιδίω. 15
1177. (κόνισαι : Γυμνάσθητι.)
1178. ἰσχυρῶς καὶ δεύτερον δειπνεῖν δυνηθεῖς.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ.

I.

[Βουλόμενος Ἄριστοφάνης σκῶσαι τοὺς Ἀθηναίους ἀδικίᾳ καὶ συκοφαντίᾳ καὶ τοῖς τοιοῦταις συνόντας, καὶ διὰ τοῦτο πλουτοῦντας, πλάττει πρεσβύτην τινὰ γεωργὸν Χρεμύλον τοῦνομα, δίκαιον μὲν ὄντα καὶ τοὺς τρώ-
5 πους χρηστὸν, πένητα δὲ ἄλλως ὄς μετὰ τίνος αὐτῷ θεράποντος ἔλθων εἰς Ἄπολλω ἔρωτᾷ περὶ τοῦ ἰδίου παιδός, εἰ χρὴ τουτανὶ τρόπων χρηστῶν ἀμελήσαντα ἀδικίας ἀντιποιεῖσθαι καὶ ταῦτά τοις ἄλλοις ἐπιτηδεύειν, ἐπειδὴ περ οἱ μὲν τοιοῦτοι ἐπλούτουν, οἱ δὲ τὰ ἀγαθὰ
10 πράττοντες πένητες ἦσαν, καθάπερ αὐτὸς οὗτος ὁ Χρεμύλος. Ἐχρησεν οὖν αὐτῷ ὁ θεὸς σαφές μὲν οὐδὲν, ὅτω δὲ ἐξῶν ἐντύχοι, τούτῳ ἐπεσθαι. καὶ ὄς γέροντι ἐντυγχάνει τυφλῷ, ἦν δὲ οὗτος ὁ Πλούτος, καὶ ἀκολουθεῖ
15 κτὰ τὰς μαντείας, μὴ εἰδὼς ὅστις οὗτός ἐστι. δυσχεραίνων δὲ ἐπὶ τούτῳ κατ' ἑαυτὸν ὁ θεράπων μόλις αὐτὸν ἔρωτᾷ τίνος ἔνεκα τούτῳ ἀκολουθοῦσι. καὶ ὁ Χρεμύλος λέγει αὐτῷ τὴν μαντείαν. ἔπειτα μανθάνουσι παρ' αὐτοῦ Πλούτου ὅστις ἐστὶ καὶ ὅτου χάριν τυφλὸς ἐγεγόνει παρὰ τοῦ Διός. οἱ δὲ ἀκούσαντες ἤσθησάν τε καὶ βου-
20 λὴν ἐβουλεύσαντο ἀπαγαγεῖν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιῶν καὶ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν θεραπεῦσαι πῆρωσιν. καὶ ἵνα τὰ ἐν μέσῳ παρῶ, τὰς τε τοῦ Βλεψιδήμου ἀντιλογίας καὶ τῆς Πενίας αὐτῆς, ἀπήγαγον τε αὐτὸν ὅτι τὰ χεῖρα καὶ ὑγιᾶ ἐπανήγαγον οἴκαδε, ἐπλούτησάν τε ἱκανῶς οὐκ αὐτοὶ
25 μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅσοι βίου χρηστοῦ πρόσθεν ἀντεχόμενοι πένητες ἦσαν. ἐπιγράφεται δὲ τὸ δρᾶμα Πλούτος Ἄριστοφάνους.]

II.

Πρεσβύτης τις Χρεμύλος πένης ὢν τὴν οὐσίαν ἀφικνεῖται εἰς θεοῦ ἔρωτᾷ δὲ τὸν θεὸν πῶς ἂν εἰς ἐκδήλον
30 ἄβρόν τε μετασταίῃ βίον. τοιόνδε δὲ ἐγγεγύηται ὁ χρησμός. χρᾶ γὰρ αὐτῷ ὁ θεὸς ἐξίοντι τοῦ ναοῦ, τούτῳ ἐπεσθαι, ᾧ πρώτῳ συντύχη. καὶ δὴ τυφλῷ γέροντι συντυχῶν εἶπετο πληρῶν τὸν χρησμόν. ἦν δὲ Πλούτος οὗτος. ὕστερον δὲ προσδιαλεχθεὶς αὐτῷ εἰσάγει εἰς
35 Ἀσκληπιῶν, ἰασόμενος αὐτὸν τῆς πηρώσεως, καὶ οὕτω

πλούσιος γίνεται. ἐφ' ᾧ δυσχεράνασα ἡ Πενία παραγίνεται λαιδορομένη τοῖς τοῦτο κατορθώσασιν πρὸς ἦν καὶ διάλογος οὐκ ἀφύης γίνεται, συγκρινόμενων τῶν φαύλων τῆς Πενίας καὶ τῶν τοῦ Πλούτου ἀγαθῶν ὑπὸ Βλεψιδήμου καὶ Χρεμύλου. πολλῶν τε ἄλλων ἐπεισερόντων, ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ τῆς Ἀθηνᾶς ἀφιέρωσαντο Πλούτου ἰνδάσματα. τὰ μὲν οὖν τῆς ὑποθέσεως ταῦτα. προλογίζει δὲ θεράπων, δυσχεραίνων πρὸς τὸν δεσπότην, ὅτι τυφλῷ καὶ γέροντι κατακολουθεῖν οὐκ ἡσχύνετο.

III.

Πρεσβύτης τις Χρεμύλος πένης ὢν καὶ ἔχων υἱὸν, 10 κατανοήσας ὡς οἱ φαῦλοι τὸ τνηκαῦτα εὔπράττουσιν, οἱ δὲ χρηστοὶ ἀτυχεῦσιν, ἀφικνεῖται εἰς θεοῦ, χρησόμενος πότερον τὸν παῖδα σωφρόνως ἀναθρέψει, καὶ ὅμοιον ἑαυτῷ τοὺς τρόπους διδάξειεν (ἦν γὰρ οὗτος χρηστός), ἢ φαῦλον, ὡς τῶν φαύλων τότε εὐπραγούντων. ἔλθων
15 οὖν εἰς τὸ μαντεῖον, περὶ μὲν ὧν ἤρετο οὐδὲν ἤκουσεν, προστάττει δὲ αὐτῷ, ᾧ τινι πρώτῳ ἐξῶν συντύχη, ἀκολουθεῖν. καὶ τὰ λοιπὰ ὡσαύτως.

IV.

Ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Ἀντιπάτρου, ἀνταγωνιζομένου αὐτῷ Νικοχάρους μὲν Λάκωσιν, Ἀριστομένους δὲ
20 Ἀδμήτῳ, Νικοφώντος δὲ Ἀδώνιδι, Ἀλκαίου δὲ Πασιφάῃ. τελευταίαν δὲ διδάξας τὴν κωμωδίαν ταύτην ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ συστήσας Ἀραρότα δι' αὐτῆς τοῖς θεαταῖς βουλόμενος, τὰ ὑπόλοιπα δύο δι' ἐκείνου καθῆκε, Κώκαλον καὶ Αἰολοσίκωνα.
25

V.

[Ἰστίον δὲ ὅτι τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα πεπλάσμενα εἰσι παρὰ τοῦ ποιητοῦ. Χρεμύλος γὰρ ἀπὸ τῆς χρείας καὶ τοῦ αἰμύλλου τὸ ἀπατῶ εἴρηται, ὁ ἀπατῶν δηλαδὴ τοὺς χρεωφειλέτας διὰ πηνίαν. καὶ τὸ Καρίων ἐξελληνιζόμενον τὸν δοῦλον δηλοῖ· Κῆρας γὰρ οἱ δοῦλοι, ὅθεν
30 καὶ ἡ παροιμία, ἐν Κερῶς αἴση, ἦτοι ἐν δούλῳ τάξει. καὶ τὸ Βλεψιδήμος δὲ ἦτοι πτωχός, ὁ βλέπων ἀεὶ ποτε εἰς τὸν δῆμον.]

VI.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Μαντεύεται δίκαιος ὢν τις καὶ πένης
εἰ μεταβαλὼν πλοῦτου τυχεῖν δυνήσεται.
ἔχρησεν ὁ θεὸς συνακολουθεῖν ἕπερ ἂν
ἀνέρι περιτύχη. Πλοῦτος ὀπτάνεται τυφλός.
γνοὺς δ' αὐτὸν, ἤγαγ' οἰκᾶδ', ἄλλους δημότας
καλέσας μετασχεῖν· εἴθ' ἑγιάσαι τὰς κόρας
ἔσπευδον· εἰς Ἀσκληπιῶδ' ἀπήγαγον.
ἡ δ' ἄφνω Πενία διακόλυσεν.
οὕτως ἀναβλέψαντος αὐτοῦ, τῶν κακῶν
οὐδεὶς ἐπλούτει, τῶν δ' ἀγαθῶν ἦν τάγαθά.

SCHOLIA IN PLUTUM.

[Ἡ εἰσθεσις τοῦ δράματος ἀρχεται ἐκ συστηματικῆς
περιόδου, καὶ ἐξ ἀμοιβαίων. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβι-
κοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. ὢν τελευταῖος, « τί γὰρ ἂν
τις οὐχὶ πρὸς σέ τάληθῃ λέγοι. » ἐπὶ ταῖς ἀποθέσει
15 παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς, καὶ ἐξῆς τού-
των τὸ χοροῦ. ὄφειλε γὰρ χορὸν θείναι καὶ διατριψαί
μικρὸν, ἄχρις ἂν ὁ Κερίων συμμῆξη τοῖς γέροσιν.
Ὅρων δ' Κερίων τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην Χρεμύλον μετὰ
τὸ ἐξελεῖν τοῦ μαντείου τυφλῷ ἀνδρὶ ἐπόμενον, σχε-
20 τλιάζων καὶ δυσφορῶν φησὶν τὸ ὡς ἀργαλέον ἦτοι τὴν
ἀρχήν. Σχόλιον τοῦ λογιωτάτου μαγίστρου, ex cod.
Parisino.]

1. (Τοῦ ὡς πέπλεκται ἡ διάνοια ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ
καὶ σχελιασμοῦ. τὸ γὰρ ὡς ἐπίρρημα ἐπαμφοτερίζει,
25 ἡ ἐνταῦθα εἰληπταὶ ἐπιτάσεως δηλωτικόν. ἀπαυδᾷ δὲ
οὐ διὰ τὴν τύχην, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐπαχθὲς τῶν δεσποτῶν.)
ὡς ἀργαλέον· Ὁ θεράπων δυσφορεῖ τοῦ δεσπότητος
ἐπομένου τυφλῷ ἀνδρὶ. τὸ δὲ ἀργαλέον, χαλεπὸν, δύ-
30 κολον, δυσχερές. εἰρηται δὲ παρὰ τὸ ἄλγος ἀλγαλέον
καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ λ εἰς ρ ἀργαλέον (ὡς ποδαγία,
ποδαργία. ἡ ἔργον παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ δυσχερές· ἐκ
τούτου παράγωγον ἀργαλέον· ὡς ἀπὸ τοῦ ἔπω ἄπύω.)
— ὡς ἀργαλέον· Ἀργαλέον τὸ βαρὺ καὶ δύσκολον καὶ
λυπηρόν· ἀπὸ τοῦ ἄλγος ἀργαλέον ὡς ποδαγία, πο-
35 δαργία· ἡ ἐκ τοῦ ἔργου τὸ δύσκολον, ἐφ' οὗ καὶ τὸ ἐρ-
γῶδες, κατὰ παραγωγὴν ἐργαλέον καὶ ἀργαλέον. ἀρ-
γαλέον τὸ μετέχον ἄλγους· ὡσπερ καὶ θαρσαλέον τὸ
μετέχον θράσους. Dv. ὡς ἀργαλέον· δύσκολον, δυσχε-
40 ρές. R. λίαν δύσκολον καὶ βαρὺ. Θ. et cod. Naniān.
in Catalogo p. 477. ἔστιν· Ὑπάρχει. θεοὶ· Ὡ. Nan.
[Ὡ Ζεῦ· Τὸν Δία παρέλαβε κατ' ἐξοχὴν τῶν ἄλλων
θεῶν, ὡς τὸ [Hom. II. N, 1]

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὐν Τρώας τε καὶ Ἑκτορα νηυσὶ πέλασσε.]

[κάκει γὰρ τὸν Ἑκτορα ὀνομάζων κατ' ἐξοχὴν πα-
ρείληφε.] — προτάττει τὸν Δία θεῶν κρείττονα ὄντα.
Θ.

2. δούλον γενέσθαι· Χαλεποῦ ὄντος (φύσει) τοῦ
δουλεύειν, χαλεπώτερον γίνεται, ἐὰν καὶ ἀνοήτω τις ὁ
δεσπότης ὑπηρετῇ. — δούλον· Τινὰ ἀνθρωπον
ὑπάρξει. Θ. Nan. παραφρονούντος· μαινομένου. Nan.
μαινομένου, οὐκ εἰδότης τί δεῖ ποιεῖν. Θ. δεσπότητος·
Αὐθέντου. Nan.

παραφρονούντος· Ἦγουν μαινομένου, οὐκ εἰδότης
10 τί δεῖ ποιεῖν, ἦτοι ἀνοηταίνοντος καὶ μωροῦ, παρὰ τὸ
εἰκὸς φρονούντος. ἡ γὰρ παρὰ ἐνταῦθα τὴν ἔξω σχέσιν
δηλοῖ. Junl.

Τὸ θλον οὐ πρὸς τὴν τύχην ἐστίν· οὐ γὰρ ὅτι δού-
λός ἐστι λυπεῖται· ἀλλὰ πρὸς τὴν διαφορὰν τῶν κεκτη- 15
μένων ἔθηκε καὶ παραφρονούντος. G.

3. τὸ ἦν ἀπόστροφον λαμβάνει, ὃ ἐστὶν ἀντίστρο-
φον. ἐστὶ δὲ ὡσπερ καὶ ἄλλως τούναντίον δρῶν. καὶ
τοῦτο γὰρ ἀντίστροφον δέχεται. ἐστὶ γὰρ τὸ ἐναντίον
δρῶν. ἡ δὲ ἀπόστροφος ἀντίστροφος καλεῖται. Ἀρίσταρ- 20
χος γὰρ τοῦτο σημειοῦται. ὃ ἐστὶν παρ' ἡμῖν ἀπόστρο-
φος, ἀντίστροφος αὐτῷ καλεῖται. G.

τὰ· Περισσὸν Ἀττικῶς. Θ.

λέξας τύχη· Περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ λέξῃ. Θ.
Junl.

4. [μη δρᾶν ταῦτα· Οἱ γράφοντες ταῦτα οὐ καλῶς
γράφουσιν· εὐρηται γὰρ ἐν πολλοῖς τῶν παλαιῶν ἀντι-
γράφων τὰ ταῦτα, καὶ ἐστὶ κρείττον ἐκείνου.] — ἃ ὁ
θεράπων λέξει. γράφεται ταυτὰ. Θ. ταυτὰ· Ὅμοια τῷ
ἔχοντι αὐτόν. A. B. D. Θ. ταυτὰ· Καὶ τὰ ὅμοια. Horl. 6. 20

5. μετέχων ἀνάγκη· (Ἡρὸς) τὸ ποτητικὸν [Hom.
Od. P, 822]

ἦμισον γὰρ τ' ἀρετῆς ἀποαινεται εὐρύσπα Ζεὺς
ἀνέρος, εὐτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ εἰρησι.

τί γὰρ κακώτερον τοῦ τὰ ἐναντία ἑαυτῷ διαπραττεσθαι 25
τινα, ἐν τῷ μὴ ποιεῖν ἃ βούλεται, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν
ἄλλων ἀφροσύνης ἀνέχεσθαι;

[τῶν κακῶν· Τῶν ἀφροσύνων ὢν ὁ δεσπότης ἔχει·
ἦγουν τῶν πληγῶν, αἱ τοῖς ἀπειθοῦσι τοῖς δεσπότηταις
ὀφείλονται. εἰδῶσιν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἄρθρα πλεονά- 30
ζειν. ὡσπερ οὖν ἐν τῷ « τὰ βέλτιστα » περισσὸν ἦν
Ἀττικῶς τὸ ἄρθρον, οὕτω κἀνταῦθα τὸ « τῶν. » καὶ ἐν
τοῖς ἐξῆς τὸ « τὸ, » ὡς ἐν τῷ « τὸ ποῖον. » τὸ δὲ [τ. 8]
« ταῦτα » τὸ δεύτερον οὐκ ἐστὶν ἀντὶ τοῦ τῷ τῷ, ὡς
οἰονταὶ τινες, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ταῦτα πάλιν Ἀττικῶς.] — 45
τῶν ἐκ τοῦ δεσπότητος πληγῶν καὶ τιμαριῶν. Θ.

6. τοῦ σώματος γὰρ· Οἶον, αὐτὸν ἑαυτοῦ τὸν δού-
λον οὐκ ἐξ κρατεῖν· μάλιστα γὰρ κύριος τοῦ σώματος
ἕκαστος αὐτὸς ἑαυτοῦ. — σώματος· Τοῦ οἰκείου. οὐκ
ἔξ· Οὐκ ἀφίησι. Θ.

7. κρατεῖν· Ἐξουσιάζειν. Junl.

ὁ δαίμων· Ἡ τύχη. R. Θ. Junl. Dv.

(τὸν ἐωνημένον· Ἀντὶ τοῦ τὸν ἐωνησάμενός, ἀπο

τοῦ ὠνοῦμαι. λέγεται γὰρ καὶ ἡ ἐφεξῆς τοῦ ῥήματος κλίσις. τοῦ δὲ ὀνόματος τὸ πληθυντικὸν οὐκ ἔστιν ὠνη-
σάμενοι διὸ μεταβαλόντες αὐτὸ ἐπὶ ἑτέραν φωνὴν
πράξιμοι λέγουσιν Ἄττικοι.) — τὸν ἀγοράσαντα. Θ.

5 Ἄλλως. διγῶς εὐρηται τὸ ἐώνημαι· καὶ ἐπὶ τοῦ ἡγο-
ρακότος καὶ ἐπὶ τοῦ ἡγορασμένου· καὶ ἐπὶ τοῦ μὲν
ἡγορακότος ὡς ἐνταῦθα· ἐπὶ δὲ τοῦ ἡγορασμένου, ὡς
παρὰ Συνεσίφ [Erist. 3] » ἢ γὰρ Αἰεὶ ἀνδράποδον ἦν.
Υκαρικὸν ἐκ Σικελίας ἐωνημένον. » Junt.

10 α. τοῦτο παρεπιγραφῆ λέγεται. R.

(καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα : Καὶ ταῦτα μὲν δὴ τοῦ-
τον ἔχει τὸν τρόπον· ἔστι δὲ τὸ σχῆμα ἀποθετικὸν τῆς
πρώτης διανοίας.) — κύκλος. Θ.

τῷ δὲ Λοξία : Τῷ Ἀπόλλωνι· ἦτοι τῷ λοξῆν ἰαν
15 πέμποντι· λοξὰ γὰρ μαντεύεται ὁ θεός. ἢ τῷ λοξῆν
πορείαν ποιουμένῳ· ὁ αὐτὸς γὰρ ἔστι τῷ ἡλίῳ. — τῷ
Ἀπόλλωνι· ἐπειδὴ πλάγιος ἐν τῷ ῥωδιακῷ φέρεται ὁ
αὐτὸς ἥλιος ὦν· ἢ ἐπεὶ πολλοὺς καὶ ἀσφαεῖς τοὺς χρη-
σμάτους δίδωσι. V. τῷ δὲ Λοξία : Ἡ τῷ Ἀπόλλωνι λοξὰ
20 μαντευόμενῳ· ἢ ἐπειδὴ ὁ Ἀπόλλων εἰς τὸν ἥλιον ἀλ-
ληγορεῖται, Λοξίαν τοῦτον εἶποις, ὡς λοξῆν τὴν πο-
ρείαν ποιούμενον. Dv.

9. δε θεσπιφδεῖ : Ἐτραγικεύσατο τῇ φράσει. ἢ δὲ
Πυθία ἐπὶ τρίποδος καθήμενη χρησπιφδεῖ. καλεῖται δὲ
25 τὸ μέρος, ἐν ᾧ κάθηται, ἔθμος. Ἄλλως. τρίποδι
χρηταὶ ὁ Ἀπόλλων μαντευόμενος διὰ τοὺς τρεῖς καιροὺς
τῶν πραγμάτων. Ὀμηρος [II. A, 70]

δε ἦδη τὰ τ' ἔόντα, τὰ τ' ἐσόμενα πρό τ' ἔόντα.

τινὲς φασὶν οὕτω κτήσασθαι [τὸν Ἀπόλλωνα] τὸν τρί-
30 ποδα. ἀλειεῖς [ἐν Μίλητῳ τινὲς] μισθῷ βόλον ἔρριπτον,
ἵνα τὸ ἀναφερόμενον εἶη τοῦ ἀγοράσαντος τὸν βόλον.
συμβέβηκε γοῦν ἀντὶ ἰχθύων τρίποδα χρυσοῦν περιλα-
βεῖν αὐτοὺς τῷ δικτύῳ. ἐπιλονεῖσκον οὖν περὶ αὐτοῦ,
οἱ μὲν ἀλειεῖς, ὡς ἰχθύς πεπράκασιν, οὐ τρίποδα· οἱ
35 δὲ ἀγοράσαντες ἔλεγον, ὡς πᾶν τὸ ἀνὶόν καὶ πᾶν ὅτι
τύχει ὠνήσαντα. οὕτως οὖν αὐτῶν φιλονεκούντων,
ἔδοξεν ἐρωτῆσαι τὸν Ἀπόλλωνα. ὁ δὲ ἀνείλεν αὐτοῖς
ταῦτα,

40 ἔκγονε Μίλητου, τρίποδος πέρι Φοῖβον ἐρωτῆς·
δε σοφῆ πάντων πρώτος, τοῦτου τρίποδ' αὐδῶ.

προσῆγαγον οὖν αὐτὸν τοῖς ἐπτά σοφοῖς· ἕκαστος δὲ
τούτων παρηγεῖτο σοφὸς εἶναι, διόπερ ἐγνώκασιν, ὡς
σοφωτέρῳ πάντων, ἀναθεῖναι αὐτὸν τῷ Ἀπόλλωνι·
θεν φασὶν ἐσχηκέναι αὐτὸν τὸν τρίποδα. [ἢ δὲ λέξις
45 ἡτυμολογῆται ἢ παρὰ τὸ θέσπιν ᾤδη, ἢ παρὰ τὸ τὴν
Θέμιν εἶναι τὰς μαντείας ἀγῆν.] (χρυσοῦς δὲ ἔστιν ὁ τρί-
ποδος, ὅτι τιμὰ ἢ ὕλη· καὶ οἱ δίδόμενοι χρησμοὶ τίμιοι.)
[οὕτω φασὶν ἐσχηκέναι τὸν Ἀπόλλωνα τὸν τρίποδα.
ἀλειεῖς μισθῷ δίκτυον ἐν θαλάττῃ ἔρριπτον, ἵνα τὸ ἀγρευ-
50 θῆν εἶη τοῦ τὸν μισθὸν δίδόντος αὐτοῦς. συμβεβήκει
γοῦν ἀντὶ ἰχθύων τρίποδα χρυσοῦν· περιλαβεῖν αὐτοὺς
τῷ δικτύῳ. φιλονεκούντων οὖν τῶν τε ἀλείων καὶ τοῦ

μισθώσαντος, καὶ τῶν μὲν λεγόντων ὡς οὐ τρίποδα
πεπράκασιν, ἀλλ' ἰχθύς, τοῦ δὲ ὡς πᾶν ὅτι τύχου
ἔχρησεν οὖν ὁ Ἀπόλλων, τῷ σοφῷ τοῦτον ἀνευεργεῖν.
ἀγαγόντες οὖν τοῦτον ἐπὶ τοὺς ἐπτά φιλοσόφους, ἐπεὶ
ἀπηνεῖτο εἰς ἕκαστος μὴ εἶναι σοφός, ἀνέθηκον τῷ 5
Ἀπόλλωνι εἰκότως· μάντις γὰρ ὦν, τοὺς τρεῖς χρόνους
εἶδε, τὰ τ' ὄντα τὰ τ' ἐσόμενα πρό τ' ἔόντα. Par.
μαντεύεται καὶ χρησμοδοτεῖ καὶ θείας φωνὰς λέγει.
χρυσηλάτου : Ἐκ χρυσοῦ πεπονημένος. Θ.]

11. ὅτι ἱατρὸς ὦν καὶ μάντις : Τῶν δυοῖν ἀρετῶν 10
τοῦ θεοῦ μέμνηται κατὰ τὸ παρὸν, θεσπίσεως τε καὶ
τῆς κατὰ τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμης. [εὐκαίρως δὲ τού-
των τὴν μνήμην ἐποίησατο· ἱατρικῆς μὲν, ὅτι ἀνάταν
ἀπέπεμψε τὸν δεσπότην, καὶ τὴν μὴ προσοῦσαν πε-
ριῆψε μελαγχολίαν. θεσπίσεως δὲ, διὰ τὸ προσεχῆς 15
(τῆς ἐκείθεν ἐξόδου). τὴν δὲ μουσικὴν κατέλιπε, μὴ
χρεῖαν αὐτῆς ἔχων.] (τριῶν οὐσῶν τεχνῶν, ὧν με-
τεῖχεν ὁ θεός, νῦν μέμνηται μαντείας καὶ ἱατρικῆς,
παρῆκε δὲ τὴν μουσικὴν, ὡς ἐπὶ τοῦ παρόντος μὴ
χρεῖαν αὐτῆς ἔχων· ἢ διὰ τοῦ σοφοῦ τὴν μουσικὴν αἰ- 20
νίττεται. πρὸς τὸ χάριεν οὖν διαβάλλει τὸν θεόν, ὅτι
τῶν ἄλλων ἱατρὸς ὦν, οὐκ ἰάτρυσεν αὐτὸν, ἐξέπεμψε
δὲ πρὸς τοῦτω καὶ τῆς προσοῦσης αὐτῷ συνέσεως τε
καὶ σοφίας ἀπεστέρησεν, ἐκταράξας διὰ τῆς μαντείας.
τοῦτο οὖν εἰκοις λέγειν, ὅτι διὰ τῶν ἑαυτοῦ μᾶλλον 25
οἰκείων ἔδωκε τὸν δεσπότην.)

[ἱατρὸς ὦν καὶ μάντις : Οὐ μόνον ἱατρὸν καὶ μάν-
τιν φασὶ τὸν Ἀπόλλωνα, ἀλλὰ καὶ μουσικόν· τὸ μὲν
μουσικὸν παρῆκε, διὰ τὸ μὴ χρεῖαν ἔχειν· τῆς δὲ ἱα- 30
τρικῆς καὶ μαντικῆς ἐμνήσθη, τῆς μὲν, ὅτι ἔδει ὡς ἱα-
τρὸν νοσοῦντα τὸν αὐτοῦ δεσπότην θεραπεῦσαι, ἀλλὰ
μὴ εἰς μανίαν μᾶλλον κινήσαι· τῆς δὲ μαντικῆς, ὅτι
οὐκ ἔχρησεν αὐτῷ, ἀ ἐβούλετο, ἀλλὰ μάτην ἀπέπεμ-
ψεν. Dv.] τὸ ὡς φασὶν ὡς ἀπιστῶν φησὶν ἐξ ὧν αὐτὸς
35 ἐπειράθη. R.

12. ψεύδεται ὁ δοῦλος : οὐ γὰρ ἀληθῆ λέγει ὅτι με-
λαγχολῶ μου ὁ δεσπότης, ἐπεὶ ἐκείνος κατὰ πρόσταξιν
τοῦ θεοῦ τοῦτο ἐποίησε. οὐ μὴν ἀληθῆ ἦν. V.

μελαγχολῶντα : Χολᾶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ μαι-
νεσθαι· παρὰ δὲ τοῖς κοινοῖς τὸ θυμοῦσθαι. Junt. 40

15. οἱ γὰρ βλέποντες : Τὸ εὐθηθεῖ καὶ μανικὸν κατη-
γορεῖ τοῦ δεσπότης ἐκ τοῦ κατὰ τὸν περίπατον ἐναν-
τίου· ἠγείσθαι γὰρ προσῆκεν, οὐχ ἔπεισθαι τυφλῷ. —
τὸ εὐθηθεῖ ἢ μανικὸν τοῦ δεσπότης λέγει ἐκ τῆς ἐναν-
τιώσεως ἠγείσθαι γὰρ προσῆκεν, οὐχ ἔπεισθαι τυφλῷ. 45
Ἄλλως. τὸ εὐθηθεῖ ἢ μανικὸν κατηγορεῖ τοῦ δεσπότης ἐκ
τῆς κατὰ τὸν περίπατον ἐναντίου τῷ δέοντι σχέσεως. V.

ἡγοῦμεθα : Ἠγοῦμαι τὸ προσδοκῶ, πρὸς δοτικὴν
ἐποδιδόμενον δοκεῖ κατὰ τὴν σύνταξιν ἑλλειπτικῶς ἔχειν·
εἰ γὰρ κατὰ τὸ πλήρες λαχθεῖν, γενικῆ ἂν καὶ αὐτὸ 50
συνταχθεῖ, ὡς, ἡγοῦμαι σοι τῆς ὁδοῦ. Junt.

16. κάμει προσδιέζεται : Ἠγουν, οὖν τῷ ἀκολουθεῖν
αὐτὸν τῷ τυφλῷ κάμει τοῦτο ποιεῖν ἀναγκαῖον. Junt.
δηλονότι ἀκολουθεῖν. R.

17. ἀποκρινομένου : Τοῦ τυφλοῦ ἢ τοῦ Χρημύλου. D. τοῦ τυφλοῦ ἀπόκρισιν δίδοντας. Βοηθ. τὸν Πλοῦτον φησίν. μὴ ἀποκρινομένου τὸ παράπαν οὐδὲ ἄλλῃ. V. οὐδὲ γὰρ : βραχύ. ἔστι δὲ ὄνυχος ῥύπος. τινὲς δὲ παρὰ τὸν γρυλισμὸν, τούτεστι τὴν φωνὴν τῶν χοίρων. ἢ εἶδος μικροῦ νομίσματος· γρὺ γὰρ τὸ μικρὸν καὶ βραχύτατον. ὅθεν καὶ γρῦτη τὰ λεπτὰ σκευή· καὶ γρυτοπώλης, ὅπερ οὐκ εἴρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλ' ἀντὶ τούτου βυποπώλης καὶ γρυτάρης. κέχρηται δὲ τῇ λέξει ἐπιτείνων τὸ στεγανὸν τῆς ἀποκρίσεως ἀπὸ τοῦ πρὸς τοὺς ὄνυχας ῥύπου, ὃς μικρὸς καὶ εὐτελής. ὅταν δὲ θελωμεν ἐκραυλίσαι τινὰ, φημὲν οὐδὲ γρὺ φθέγγεσθαι, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ τὸ τυχόν· οὐδὲ γὰρ ἔχει τινὰ σύστασιν ὁ τοῦ ὄνυχος ῥύπος, πλὴν ὅσον ἀπὸ τῆς θέας μόνον δοκεῖ τι. εἴρηται δὲ ἀπὸ μεταφορῆς τῶν πολυκτημόνων ἀνθρώπων, ὡς ὄχλον διὰ τούτου ἐχόντων. τὸ δὲ σχῆμα παρ' ὑπόνοιαν. — οὐδὲ γρὺ : Οὐδ' ὀτιοῦν. γρὺ δὲ ῥύπος τοῦ ὄνυχος· καὶ τὰ μικρὰ τῶν γρύλων, ἢ τοῦ τῶν χοίρων. ἀπὸ τούτου δὲ λέγεται ἐπὶ οὐδαμινού 20 πρᾶγματός· ὅταν οὖν θελωμεν φαυλίσαι τινὰ, λέγομεν ὅτι οὐδὲ γρὺ φθέγγεται, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ τὸ τυχόν· οὐδὲ γὰρ ἔχει τινὰ σύστασιν ὁ τοῦ ὄνυχος ῥύπος, πλὴν ὅσον ἀπὸ τῆς θέας μόνον. Dv.

18. ὅπως σιγήσομαι : Τὸ ὅπως μεταληπτικῶς ἀντὶ τοῦ ὅτι. ἔστι μὲν γὰρ τὸ ὅπως ἀντὶ τοῦ ὅς, τὸ δὲ ὡς ἀντὶ τοῦ ὅτι. ἀντὶ τοῦ, οὐδαμῶς σιωπήσω, κατὰ περιφρασιν Ἀττικῆς. Junb.

20. πρᾶγματα : Τὰς ὀχλήσεις φησὶν ἐκ μεταφορῆς τῶν πολυκτημόνων ἀνθρώπων, ὡς ὄχλον διὰ τούτων ἐχόντων. Junb. δώσω ὀχλήσεις. Dv. ἀντὶ τοῦ ἐνοχλήσεις. Ven.

21. οὐ γὰρ με τυπτήσεις : (Ἔθος τὸν εἰς θεοὺς ἐπιόντα στεφαναῦσθαι, καὶ ἀνεύθυνον εἶναι.) πρὸς τὸ ἔθος, ὅτι καὶ ἀναχομιζόμενοι ἐκ τοῦ μαντείου ἐστεφανηφόρου. [ἔθος ἦν εἰς τὸν Ἀπόλλω ἐπιόντας μετὰ στεφάνων ἐντιῦθεν ἀναχωρεῖν. ὡς οὖν στέφανον ἔχων ὁ Καρίων παρρησιάζεται πρὸς τὸν δεσπότην καὶ τοῦτο φησίν. P.] (Ἄλλως.) ἢ στεφανηφορία διαχόσμησις τοῖς εἰς τὸν θεὸν ἀπιούσιν ἰσότημῶς δούλοις τε καὶ ἐλευθέροις ἐδίδοτε, αὐδὲν πλεονεκτήματος τακμήριον ἐλευθέρους δωρουμένη· οὐδὲ μὲν δούλοις ὀνειδίξουσα τὸ τῆς τύχης ὑποδείξ. ἔπαιξε δὲ ἅμα χαρίντως καὶ δυσωπητικῶς ὁ Καρίων· καὶ ὡς στέφανον ἔχων παρρησιάζεται καὶ τοῦτο φησι. — τὸ δὲ τυπτήσεις· Ἀττικὸν ἔστιν ἀπὸ 40 τοῦ τυπτέω ἀχρήστου θέματος. Junb.

22. καθόικοντο γὰρ ἂν οὕτω μέλλον τῆς κεφαλῆς. δέχεται γὰρ τὸ σκέπας τὸ ἐν ταῖς καλύψεσι τὸν τῶν προσπιπτόντων φόρτον πληγῶν. ἦτοι τοῖς τοῦ στεφάνου περιθέμασι στερισσόμενος· ἢ ἵνα μέλλον ἀλγῆς δεχόμενος τὰς τῶν πληγῶν καταγωγὰς, διὰ τὸ γυμνὸν καθικνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. τὸ δὲ σχῆμα τοῦ λόγου παρ' ὑπόνοιαν. V.

23. λῆρος, οὐ γὰρ παύσομαι : [Εἰ μὲν ἐμφανῶς « τὸ λῆρος » πρὸς τὸν δεσπότην εἶπεν, ἀντὶ τοῦ περιττολο-

για εἶπεν· εἰ δὲ τὸ « οὐ γὰρ παύσομαι, πρὶν ἂν φράσῃ μοι, » εἰς ἐπήκουσεν αὐτοῦ εἶπε, τὸ δὲ « λῆρος » κατ' ἑαυτὸν, οὕτως εἶποις· λῆρος καὶ φύλαρος εἰ ταῦτα λέγων.] — τινὲς δὲ φασὶν ἐσχηματισμένως εἰρηθεῖαι ἀντὶ τοῦ λῆρος, ἦγον μαντικῶς. Junb. (ἀντὶ τοῦ ληρεῖς, ὃ ἔστι φλυαρεῖς. Ἄλλως.) χαρίντως καὶ τὸν σκοπὸν ἤνυσεν καὶ ὑβρίζειν οὐκ ἔδοξε, καίτοι λυπούμενος. ἐπεὶ τὸν δεσπότην ἐμελλεν ὑβρίζειν, εὐστόχως οὐκ εἶπε ληρεῖς, ἀλλὰ λῆρος ἀορίστως. R. V.

24. [πάνυ σφόδρα : Ὅτι σύνθετος Ἀττικῶς παρὰ 10 ληλα τιθέναι τὰ ἰσοδυναμοῦντα δηλοῦνται δὲ ἐν τῇ ἐξ ἀμφοτέρων. οὕτως ἔχει καὶ τὸ « τυχὸν ἴσως. »] — Ἄλλως. εἶπεν ἀμφοτέρω καὶ τὸ πάνυ καὶ τὸ σφόδρα δηλῶν τὴν ὑπερβολὴν τῆς εὐνοίας. τὸ δὲ πυνθάνομαι, τὸ ἐρωτῶ καὶ τὸ ἀκούω· ὃν τὸ μὲν πρὸς γενικὴν συντάσσεται, τὸ δὲ ἀκούω πρὸς ἀπαρέμφατον, ἢ πρὸς αἰτιατικὴν. Junb. 15

27. κλεπτίστατον : Κερδαλέον, συνετόν· ἀντὶ τοῦ φρονιμώτατον, πανουργάτατον. Ὀμηρος [Od. T, 396] « κλεπτοσύνη τε. » Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἠγοῦμαι σε εὐνούστατον καὶ φρονιμώτατον, τὸ παρ' ὑπόνοιαν ἐπήγαγε κωμικῶς παίζων. V. [τὸ σχῆμα παρ' ὑπόνοιαν ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν εὐνούστατον, παίζων κωμικῶς ἅμα καὶ χαριεντιζόμενος διὰ τὸ τῆς κωμωδίας μεϊδιαστικόν, ἅμα δὲ καὶ τὸν οἰκέτην ποιεῖ ἀποδοχῆς τε τυγχά- 25 νοντα καὶ χλεύης ἐκ τοῦ δεσποῦ. ἦν γὰρ ἔλιπς συμφώνως τῷ πρώτῳ λεχθήσεσθαι τὸ δεύτερον· ἢ ἀντὶ τοῦ κερδαλέον καὶ συνετόν. Ὀμηρος [Il. A, 132] « κλέπτε νόψ » ἀντὶ τοῦ παραλογίζου. εἰώθαμεν δὲ καὶ ἐν τῇ κοινῇ συνθεῖα κλέπτην τὸν φρόνιμον λέγειν· ἢ μυστη- 30 ριακώτατον· τὰ γὰρ μυστήρια κρυφῶς γίνονται.] — Ἄλλως. δέον οὕτως εἰπεῖν, πιστότατον ἠγοῦμαι σε καὶ εὐνούστατον, ὃ δὲ παρ' ὑπόνοιαν κλεπτίστατον εἶπεν. αἶ γὰρ οἱ δοῦλοι τὰ τὸν δεσποτῶν ὑφαίρουνται. Junb.

[κλεπτίστατον : Ἦ ὅτι τὸν φρόνιμον οἱ Ἀττικοὶ 35 κλέπτην ἐκάλου. ἢ ἀπὸ μεταφορῆς τῶν κλεπτῶν τοῦτο φησὶ. φρονιμώτεροι γὰρ οἱ κλέπτοντες ἑαυτῶν γίνονται, ὅταν κλέπτωσιν, ἀναγκαζόμενοι παντὶ τρόπῳ συγκαλύπτειν ὅπερ ἔδρασαν. ὡς καὶ ἡ ἐτυμολογία δείκνυσιν τοῦ ὀνόματος. κλέπτης γὰρ ἀπὸ τοῦ κα- 40 λύπτω ἐτυμολογεῖσθαι δοκεῖ. B. φρονιμώτατον. D.]

28. καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ : Ἐπεταὶ τῷ θεοσεβεῖ τὸ δίκαιον εἶναι, γνῶρισμα γὰρ αὐτοῦ τοῦτο. ὃ γὰρ θεοσεβῆς, ἂ τῷ θεῷ ἔστι φίλος, ταῦτα πράττει. Junb.

29. ἦν : ἀντὶ τοῦ ἤμην Ἀττικῶς. (αἰνίττεται δὲ πρὸς 45 τί τοῦ δράματος ὁ σκοπός.) R. V.

30. ἱερόσυλοι, ῥήτορες : Τινὲς οὐ στίλλουσιν εἰς τὸ ἱερόσυλοι· οἱ ῥήτορες (γὰρ) ὡς φαῖλοι διεβάλλοντο· εἰδὲ εἶπεν ἱερόσυλοι ῥήτορες.

31. καὶ συκοφάνται : Λιμοῦ γενομένου ἐν τῇ Ἀσ- 50 τικῇ τινὲς λάθροι τὰς συκεῖ τὰς ἀμειρωμένας τοῖς θεοῖς ἔκαρπούντο· μετὰ δὲ ταῦτα εὐθηνίας γενομένης, κατηγόρου τούτων τινὲς, καὶ ἐκείθεν συκοφάνται λέγονται. [Ἄλλως. ἀπαίρητο Ἀθήνησι μὴ ἐξάγειν

ἐνταῦθα ἄλλοσέ που σῦκα· βουλομένων οὖν τινων ἐξευηγαίν, ἰστάμενοι ἐν ταῖς τῶν πυλῶν ἐξόδοις ἄνδρες πανούργοι τὸ τούτων ἐξηλεγχον τέχνασμα, ὃ περὶ τὴν ἐξαγωγὴν ἐποίησαν. ἐκαλοῦντο οὖν οὗτοι συκοφάνται, ὡς τὰ σῦκα φαίνοντες. ἐπεκράτησεν οὖν ἐξ ἐκείνου τὸ ὄνομα πρὸς πάντας τοὺς πανούργους.] — εὐρηται δὲ περὶ τούτου καὶ ἑτέρα ἱστορία πᾶν ψυχρά. P. πείθομαι : Πιστεύω. Dv.

22. [ἐπερησόμενος οὖν : Ἐπερωτήσων τὸν Ἀπόλ-
10 λωνα. ὡς τὸν θεὸν δὲ, πρὸς τὸν θεόν. τὸ δὲ ἐξῆς, ἀρχό-
μην οὖν πρὸς τὸν θεόν, ἐπερησόμενος καὶ ἐρωτήσων, νομίζων τὸν βίον μὲν ἐμοῦ αὐτοῦ τοῦ τάλαιπώρου σχε-
δὸν ἀντικρυς ἐκτετοξεῦσθαι καὶ κεκνωῦσθαι, πεισόμε-
15 νος δὲ καὶ ἐρωτήσων, εἰ χρήματαβαλόντα τοὺς τρόπους
τὸν υἱόν, θεὸς μόνος μοι τυγχάνει, εἶναι πανούργον, ἀδι-
κον, μηδεὶν ὑγιᾶς (ὃ γὰρ ἀδικος καὶ ἀρπᾶς οὐχ ὑγιαίνει
τῇ ψυχῇ) ὡς νομίσας τοῦτο αὐτὸ συμφέρειν ἐν τῷ πα-
ρόντι βίῳ. εἶπε δὲ τὸ πεισόμενος κατ' ἐπανάληψιν,
20 ἐπειδὴ ἐπερησόμενος προειπὼν ἔθηκε διὰ μέσου, τὸν
ἔμῳ μὲν, μέγρι τοῦ βίου.] — ὡς : Εἰς. Cant. 1. 2. ἀντὶ
τοῦ πρὸς τὸν θεόν. V.

22. τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ : Ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ αὐτοῦ Ἀ-
τικῶς. Jant.

[τοῦ τάλαιπώρου : Τοῦ τλητικῶ, ἢ τοῦ τετλη-
25 κώτος. τάλαιπῶρος δὲ παρὰ τὸ τλῆναι τὸν πῶρον, ὃ
ἐστὶ πᾶθος. ὅτι δὲ πῶρος πᾶθος ἐστὶ, καὶ Ἀντιμαχῶς
φησι,

πῶρος τοὶ ἀλόχοισι καὶ οἷς τελέσσειν ἑκαστος.]

22. ἐπερωτῶν πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ὠχόμεν, τὸν
30 ἐμὸν, φησι, βίον νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι, ὃ ἐστὶν ἐξακα-
λωθῆναι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τοξοῦντων καὶ ἐκδαπα-
νῶντων τὴν φαρέτραν. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ ἐξοίεσθαι
πρὸς ἀπολήξιν τῆς ἐν αὐτῷ διατριβῆς ἐκπίπτοντα. Ἄλ-
λως ἀπολέσθαι ἀπὸ τῶν τοξοῦμένων, ἢ τῶν ὄλα τὰ
35 βέλη ἀφιέντων τοξοτῶν. V. ἔκκενωθῆναι. V. ἐγγυς ἀπω-
λείας εἶναι διὰ τὸ γῆρας. V. ἐκτετοξεῦσθαι : Τετελειώ-
σθαι, ἀνηλώσθαι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοξοῦντων, ὅταν
τὴν φαρέτραν κενώσωσιν. Jant. ἐκκενωθῆναι, ἀνηλώ-
σθαι ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ τοξείᾳ ἀναλισκόντων
40 τὰ βέλη. R. ὑπολαμβάνων κατηναλώσθαι, ἠφανίσθαι
τὴν περιουσίαν. Br. ἐκ μεταφορᾶς εἰρηται τοῦτο τῶν
τοξοτῶν, ὅταν τοξοῦντες πάντας τοὺς ἑαυτῶν οἰστοὺς
ἀφῆσωσιν. B.

26. τὸν δ' υἱόν : Ἀντὶ τοῦ περὶ τοῦ υἱοῦ Ἀττικῶς.
45 καὶ Μένανδρος ἐν Περιχειρομένη, τὸ δὲ κεφάλαιον οὕτω
λογίζομαι τὸν δεσπότην. V.

26. πεισόμενος : Ἐρωτήσων. Dv. τοὺς δικαίους. R.

27. διαβάλλει τὸ δίκαιον τῶν Ἀθηναίων. Ἄλλως.
ἀντὶ τοῦ μηδὲν τῶν δικαίων φρονεῖν αὐτόν. V. εἰς τὸ
50 φιλόδοξον τῶν Ἀθηναίων σκώπτει. V. (a. m. sec.) R.

28. Ἐσκην ἐκ τῶν στεμμάτων : Ἡ λέξις Εὐριπίδου.
ἀντὶ τοῦ ἔχρησε. G. (τραγικώτερον δὲ τοῦτο ἐξ Εὐριπί-
δου, διασῶρον τὸν Εὐριπίδην. οἱ γὰρ τρίποδες δάφνη

ἦσαν ἐσταμμένοι καὶ ἡ προφήτις. Ἄλλως.) ἀπὸ τῶν
στεμμάτων τῆς προφήτιδος ἐσταφανήρει γὰρ ἡ Πυθία
(δάφνη. τινὲς δὲ καὶ θεοφάτων. Ἄλλως. γράφεται
σκαμμάτων,) ἐπει οἱ μαντεύμενοι ἐγγράφω ἀνακοινά-
σαι πρὸς τὸν θεὸν τὰς πύσεις ἐποιούντο, γεγραφότες ἐν
5 πικτίῳ τὸ κατὰ προαίρεσιν αὐτοῖς κείμενον, στεφάνῳ
τε ἀμφίσαντες ἀδρῶ, τῇ μαντιπλῶρ χειροτόνουν· ἡ
δὲ ἐντυχούσα σύμφωνον τοῖς προτεινόμενοις ἐποιεῖτο
τὴν ἀπόκρισιν. οἱ δὲ, ὅτι ἐν μέσῳ τῶν στεφάνων καθη-
μένη ἔλεγεν ἡ Πυθία· ἢ ὅτι δάφνη ἐστοπε ὁ τρίπους, 10
ἐφ' οὗ καθῆστο ἡ Πυθία· καὶ ἀλλαχού [Eq. 1016] « Ἰσχευ
ἐξ ἀδούτιο διὰ τρίποδων ἐριτίμων. » — Ἄλλως. στέ-
φανοι ἐπὶ τοῦ τρίποδος ἐκείντο, οὗς ἡ Πυθία ἐν τῇ κα-
φαλῇ φοροῦσα ἐμαντεύετο. [ἢ τὸν τρίποδα λέγει διὰ τὸ
κυκλοτερές αὐτοῦ. Dv.] ἦν δὲ ἡ Πυθία γυνή, ἥτις, θεὸς 15
φασιν, ἐπικαθημένη τῷ τρίποδι τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ
διαιροῦσα τὰ σκέλη πονηρὸν κάτωθεν ἀναδιδόμενον
πνεῦμα διὰ τῶν γεννητικῶν ἐδέχετο μορίων, καὶ οὕτω
μανίας πληρουμένη, καὶ τὰς τρίχας λύουσα, καὶ ἀφρὸν
ἐκ τοῦ στόματος ἀποπέμψουσα, καὶ τᾶλλα πάντα 20
ποιούσα, ὅσα οἱ μαινόμενοι ποιεῖν εἰώδασι, τὰ τῆς
μαντίας, ἢ μᾶλλον μανίας, ἐφθόγγετο ῥήματα· ἢ καὶ
δαίμων τις ἦν οὕτω καλούμενος πύθων, ἐφ' οὗ ἡ Πυθία
παρωνομάζετο· ἢ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων Πύθιος ὀνομα-
ζόμενος, διὰ τὸ τοῖς πυνθανομένοις χρησιμὸς διδόναι 25
περὶ ὧν ἂν βούλοιντο. Jant.

40. [πύσεις : Οἱ Ἀττικοὶ τὰ τῶν παθητικῶν χρόνων
δεύτερα πρόσωπα εἰς διὰ διφθόγγου γράφουσιν. ὡς καὶ
ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς εὐρήσεις· οὗτος γὰρ, εἴπερ τις,
τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ χρῆται. ἡ δὲ κοινὴ διάλεκτος μό- 30
νου τοῦ βούλει, καὶ ὄψει, καὶ οἰεὶ τὰ ἐνεργητικὰ μὴ ἐν
χρήσει εὐροῦσα, τῇ Ἀττικῇ ἐπομένῃ συνηθεῖα εἰς διὰ
διφθόγγου τὰ τρία ταῦτα ἐκφέρει. ἀπαγορευτικῶ δὲ ἡ
αιτιολογικῶ μορίου τεθέντος, οἱ Ἀττικοὶ οὐχ οὕτω τὰ
δευτέρα πρόσωπα ἐκφέρουσιν, ὡς εἰρηται, ἀλλ' ὑπο- 35
τακτικῶς.]

εἶπε : Ἐμαντεύσατο. V.

41. ἐξιών : Ἐκ τοῦ ἱερῷ δηλονότι. R. V.

42. μὴ μεθίσταθαι μ' ἐτι : Τὸ μεθῆμι ἐνεργητικῶς
πρὸς αἰτιατικὴν συντάσσεται· ὡς Συνέσιος [Erist. 4, p. 40
101, D] « μεθῆκε τὸ πηδάλιον ἐκ τῶν χειρῶν. » παθητι-
κῶς δὲ πρὸς γενικὴν, ὡς ἐνταῦθα. Jant. μὴ μεθίστασθαι
μηδὲ ἀναχωρεῖν. V.

43. πείθειν : Ἐκείνων πείθειν δ' ἐκείνων ἐμοὶ ξυνα-
κολουθεῖν ἕως εἰς τὸν οἶκον. Dv. ξυνακολουθεῖν : Σὺν 45
αὐτῷ πορεύεσθαι. Cant. 2.

44. τῷ ξυναντάς : Τούτῳ συναντίσας. Dv. τῷ :
Τίνι. B.

45. οὐ ξυνίης : Οὐ νοῖς. R. οὐ γινώσκεις. V.

τὴν ἐπίνοιαν : (Τὸ ἀνίγμια,) τὴν γνώμην καὶ τὴν σο-
κληδῶνα. R. V.

46. σκαίωτατα : ἀπαίδευτα. V. G. Br.

47. τὸν ἐπιχώριον τρόπον : Τὴν ἐπιχώριον πολιτείαν
(τῶν Ἀθηναίων). αἰνίττεται δὲ αὐτῶν ἦτοι τῆς πολι-

τείας τὸ ἱταμόν τε καὶ δυστοικονόμητον. — μετέρχεσθαι τὸ τῆς χώρας ἔθος. Θ.

48. τῷ τούτου κρίνεις : Τίνοι σημεῖαυ τούτου κρίναι θέλει. V. ποίω σημεῖαυ. R. ἐν τίνι πράγματι καὶ σημεῖαυ. Θ.
5 καὶ τυφλῶ : (ἦτοι) πρὸς τὸν Πλούτων αἰνιτιτόμενος, ἢ τὸν πηρόν τῶ νῶ· (νοῦς γὰρ ὄρεξ καὶ νοῦς ἀκούει. καὶ καθάπερ ὁ τυφλὸς τὴν πορείαν εὐθεῖαν οὐ ποιεῖται. πρὸς τὸ Ὀμηρικὸν δὲ [Od. Θ, 196]

καὶ κ' ἀλαός τοι ἔστιν διακρίνειε τὸ σῆμα.

10 τυφλῶ δὲ οὐχὶ ὀφθαλμοῦς, ἀλλὰ τὴν καρδίαν, ὃ ἐστὶν ἀνοήτω. παροιμία δ' ἐστὶ, τυφλῶ δῆλα τὰ μαρτύρια. τὸ δὲ ἐξῆς, ὅτι σφόδρα ἐστὶ τούτου συμφέρον, τὸ μηδὲν ὑγῆς ἀσκεῖν.) — Ἄλλως. παροιμία ἐστὶ, τῷ τυφλῶ δῆλον, ἐπὶ τῶν πάντων σαφεστάτων λεγομένη· τὰ γὰρ τοῖς
15 τυφλοῖς δῆλα τοῖς βλέπουσι σαφέστατα σφόδρα. λέγει δὲ, ὡς ὁ κελεύσας σε τυφλῶ ἀνδρὶ ἐπακολουθεῖν δῆλόν σοι ἐντεῦθεν καθίστησιν, ὡς καὶ τυφλὸς ἀν γναίη τούτο, ὡς ὁ πάντες μετέρχονται, τούτο δεῖ καὶ τὸν σὸν υἱὸν μεταλθεῖν. ἢ ὅτι ἐπειδὴ πάντες τὴν ἄδικον πολιτείαν
20 μετέρχονται, εἰπέ σοι ὁ Ἀπόλλων, ὡς ᾧ ἂν ἐντύχοις, πάντως τοιοῦτος ἔσται· καὶ ἀκολουθεῖ αὐτῷ, ἤγουν τὴν αὐτὴν αὐτῷ καὶ σὺ μετέρχου δόδον. Junt. δηλονοτή : Φανερόν γὰρ ὅτι. γυνῶναι : Νοῆσαι. Dv. φανερόν ἐστὶν ὅτι καὶ τυφλῶ νοῆσαι δοκεῖ τούτο. Br. φανερόν ἐστι...

26 τυφλῶ εἰς τὸ νοῆσαι. Θ.

49. ἀφῶρα... συμφῆρον : Ὅτι λίαν ὠφέλιμον. Θ.

60. ἀσκεῖν ὑγῆς : Μετέρχεσθαι δίκαιον. Θ.

61. βρέπει : Φέρεται, ἀποδίδει, ἐκ μεταφορῆς τοῦ ζυγοῦ. Junt. ὡσπερ ζυγοῦ εἶπεν. R. ἀντὶ τοῦ ἐπιφέρεται
30 μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ. V.

64. ὁ Πλούτος, τίνος ἔνεκεν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀπήνησεν, εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς. V. εἰς Δελφούς. R. τίνος χάριν ἦλθεν εἰς τὸ χρηστήριον τοῦ Ἀπόλλωνος. καὶ τίνος χρεῖαν εἶχεν σὺν ἡμῖν εἰς Δελφούς. Θ.

56. τὸν χρησμὸν ἡμῶν, ὅτι νοεῖ : Καὶ Πλάτων Νόμων η' [p. 837, E] « τὸν δὲ νόμον ἡμῶν ὃ τι νοεῖ περὶ τὰ τοιαῦτα ὁδὸν με ἐξετάζειν δεῖ. » Junt. ὃ τι σημαίνει. R.

67. ἢ τὰπὶ τούτοις : Τὰ ἐπὶ τῇ ἀπειλῇ· καὶ γὰρ ἢ πούεις ἀνω ἀπειλητικῆ. λέγει οὖν, βέλτιόν σοι ἐστὶν ἐξεῖπειν λόγῳ πεισθέντα ἢ βιασθέντα· ἢ ὡς μὴ λόγοντός σου, βίαιόν τι διαπραξομαι. Ἄλλως. ἢ τὰπὶ τούτοις : Ἦγουν τὰ ἀκολουθεῖ τοῖς μὴ ἐθέλουσιν ἑαυτοὺς ἐκφραίνειν. τὰ δὲ ἐστὶ πληγαὶ καὶ τραύματα.

λέγειν χρῆ : Τὸ λέγειν ἐπὶ τοῦ προφορικῶ λόγου λέγεται, καὶ ἀπὸ τούτου ἐπὶ τοῦ ὀνομάζειν καὶ ἐπὶ τοῦ φράζειν. Junt. πρὸ τοῦ τυφθῆναι σε. Θ.

68. οἰμώζειν : Οἰμώζω, τὸ θρηνῶ. ἀφ' οὗ οἰμωγῆ, ὁ θρῆνος, καὶ οἰμωγμα οὐδέτερος παρ' Αἰσχύλῳ [Sept. 8]

60 οἰμώγμασιν ὅ' ἐν Ζεὺς ἀλεητήριος.

ἐκ τούτου δοκεῖ καὶ οἰμοὶ θρηνητικῶν ἐπίρρημα γίνεσθαι. Ms. ap. Br.

60. σκαῖως : Ἀπαιδέυτως, σκληρῶς, ἀποτόμως. Θ.

61. τούτο πρὸς τὸν Πλούτων. πρόσκεισαι. εὐσεβοῦς, δικαίου. ἀποστροφῆ τὸ σχῆμα. Θ. ἀντὶ τοῦ εὐσεβοῦς. (ἀπὸ μέρους δὲ ἀγαθῶ). R. V.

62. κλάειν : Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ κλαεῖν. Borg.

63. δέχου τὸν ἀνδρα καὶ τὸν ὄρνιν : Τὴν κληδόνα, (τὴν μαντείαν), καὶ τὰ σύμβολον. οὕτως ὁ Ῥόδιος Ἀπολλώνιος [I, 304] « μὴδ' ὄρνις ἀεικελή πελε νηί. » κοινῶς γὰρ πᾶν σύμβολον ἐκφευκτικὸν ἢ προτρεπτικὸν ὄρνιν καλοῦσιν. ὄρνις, ἐπιφώνησις, πταρμὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς αὐτὸς ἐν Ὅρνισι [720] ἐδήλωσεν. Ἄλλως. τὴν μαντείαν τοῦ Ἀπόλλωνος ὄρνιν λέγει, ἐπειδὴ περ οἱ παλαιοὶ οὐ μόνον διὰ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ δι' ὄρνιθων ἔμαντεύοντο. — καὶ ὅτι οἱ καλοῖσι πᾶν τὸ ἐπὶ σημεῖω καὶ τεκμηρίῳ τινὶ παραλαμβανόμενον ὄρνιν ἐχάλου, ἀπὸ μεταφορῆς καὶ τὸ μάντευμα καὶ τὸ σύμβολον. Junt.

64. [μὰ τὴν Δήμητρα : Εἰκότως ταύτην ὄρνιν λαμβάνει ὡς γεωργός· ἢ γὰρ Δημήτηρ τῆς γῆς ἔφορος.] — διὰ τὸ μὴ φράσαι οὐκέτι χαιρήσεις. V.

66. ἦν μὴ φράσης : Ἐὰν μὴ εἴπῃς. Br.

68. ὦ τᾶν : Ἀντὶ τοῦ ὦ ἑταῖρε. τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι οὐ πρὸς ἓνα μόνον τὸ ὦ τᾶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς δύο. καὶ Κρατῖνος « ἄρα γε, ὦ τᾶν, ἐβελήσετε. » [Ἄλλως. ὦ τᾶν, ὦ φίλοι, πληθυντικῶς νοητέον. ἢ ἀντὶ τοῦ ὦ φίλοι. ἢ ἢ τὸ μὲν ὦ τᾶν πρὸς μόνον τὸν Χρεμύλον οὗτος γὰρ αὐτῷ ἠπειλεῖ· τὸ δὲ ἀπαλλάχθητον πρὸς ἀμφοτέρους· ἐπειδὴ καὶ ἀμφοῦ τούτῳ ἠνώχλων. ὁ καὶ κρείττον. εἰώθαμεν γὰρ ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ ἐστὶν ὅτε τοὺς λόγους οὕτω ποιεῖσθαι.]

πώμαλα : Ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς ἐστὶ δὲ Ἀττικόν. (ἐστὶ 30 γὰρ ἐπίρρημα ἀρνήσεως.)

67. (καὶ μὴν ὁ λέγω : Τινὲς ἐν πρόσωπον αὐτὸ εἶναι λέγουσι τοῦ δούλου ἀπὸ τοῦ πώμαλα ἕως τοῦ ἐκτραχηλισθῆναι πεσών.)

70. ἐκτραχηλισθῆ : Τὸν τράχηλον κατακλασθῆ (R. 35 V.), ἐκπονηδουλίσθῆ. Junt.

72. ἀλλ' ἦν πύθησέ μ' ὅστις εἴμ' ἐγώ : Οὕτω τὴν αἰτιατικὴν ἀντὶ γενικῆς, καὶ ἀντὶ δοτικῆς τὴν αἰτιατικὴν Ἀττικοὶ λέγουσιν, [ὡς Θεουκιδίδης [I, 28] « εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει, πέμπε ἀνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλατταν. » 40 καὶ Σοφοκλῆς [Aj. 684]

οὐ γὰρ μ' ἀρέσκει γλωσσά σου τεθημένη.

ἀντὶ τοῦ οὐ γὰρ με.] ὡς ἐπὶ ἀψύχου τὸ ἀναθεῖς. ἢ διὰ τὸ τυφλὸν αὐτὸν εἶναι.

74. ἐὰν βούλῃ γε σύ : [Τοῦτο διττῶς νοητέον. ἢ τοὺς θεοὺς ἀφήσομέν σε, ἐὰν βούλῃ γε σὺ εἰπεῖν ὅστις εἶ. ἢ οὐκ ἀφήσομεν, ἐὰν βούλῃ σὺ μὴ εἰπεῖν ὅστις εἶ.] — ἐὰν βούλῃ καὶ δοκῇ σοι, ἀφήσομέν σε. τούτο γὰρ προσληπτέον. V. ἡμεῖς γ', ἐὰν βούλῃ, ἀπολύομεν. τούτο δὲ φασὶν ἀπολύσαντες αὐτόν. Ἄλλως. ἐὰν δὲ σοι δοκῇ, τού- 50 τέστι τὸ ἀπολυθῆναι. προσληπτέον τὸ ἀφήσομεν. V. a manus sec.

76. μέθεσθε παροξυτόνως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. R.

Ειρηναίος φησι παροξυτώνως Ἀττικοὺς λέγειν τὸ μέθεσθε. V.

ἦνι : Ἰδοῦ. *Dc., Br.* μέθεσθε ἀντι τοῦ ἀπολείφθητε καὶ πόρρω γίνεσθε. κανόνισον ἴημι τὸ καταλείπω, ὁ μέλλων ἦσο. ὁ δεύτερος ἀόριστος ἦν. ὁ μέσος ἔμην, ἔσο, καὶ τὸ προστακτικὸν ἔσο, καὶ ἐκβολή τοῦ σ, καὶ κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς ου διφθογγον οὐ, καὶ μετὰ τῆς μετὰ προσθέσεως καὶ συγχοπῆς καὶ τροπῆς τοῦ ψιλῶς εἰς δασυ, μεθοῦ, μεθέσθω, μέθεσθον, μεθέσθων, μέθεσθε, μεθέσθωσαν. P.

77. [ἢ παρεσκευασμένος : Τὸ ἦ ἄνευ τοῦ ν ἀντι τοῦ ἤμην. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὸ ἦν καὶ ὑπῆρχον ἐγὼ ἦ φασιν, οὕτως ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ ὑπάρχω γίνεται ὁ παρατατικὸς εἶν διὰ διφθόγγου (ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ εἶδημι ἦδεν P.) καὶ διαλύσει Ἰωνικῆ τῆς εἰ διφθόγγου εἰς ε καὶ α γίνεται εα, ὡς καὶ τὸ ἦδεα, καὶ τὸ τιθεῖσι τιθέασιν. ἢ χρῆσις δὲ παρ' Ὀμήρῳ [II. E, 887], ὡς τὸ « οὐ γὰρ ἔμνηνός ἔα » εἶτα κερώνωντες τὸ ε καὶ α εἰς η, ἦ φασιν, ὡς καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς εὐρήσεις.] — ἀντι τοῦ ἤμην.

R. τινὲς ἄνευ τοῦ ν αὐτὸ γράφουσιν τὸ ἡ μόνον ἀφιέντες. ἀντι τοῦ ἤμην, κατ' ἔλλειψιν τοῦ ν. οἱ δὲ ὅτι ἐπὶ τρίτου προσώπου τίθεται τὸ ρῆμα. ὅτι δὲ τάσσεται καὶ κατὰ τοῦ ἤμην δῆλον ἐκ τοῦ Ὀμήρου [II. Ω, 428; Od. T, 315] « εἶπὸτ' ἔην γε. » V.

78. μιαρῶτατε ἀνδρῶν ἀπάντων : (Πεφυλαγμένως ποιεῖται τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς ὑπέρθεσιν, ἵνα μὴ θεῶν ὑπεριθίεις, κάκεινους πάθει ὑποτάξῃ. ἢ ὅτι ἐν σχήματι ἀνδρῶς ἐφάνη ὁ Πλούτος.) δεῖ δὲ ἐννοεῖν τὸν Πλούτον βυβῶντα καὶ ταπεινὸν ὄντα τὸ σχῆμα.

79. [εἶτ' εἰσίγας : Εἰ μὲν οὕτω τὴν σύνταξιν τρέψεις, τὸ εἶτα ἀργὸν ἔρεις, καθὼς ἐν ταῖς ἀποδόσεσι τῶν μετοχῶν ποιεῖν εἰώθαμεν. ὡ μισρῶτατε ἀνδρῶν ἀπάντων, ὧν Πλούτος εἶτα εἰσίγας. εἰ δὲ τὸ εἶτα ἐν ἀρχῇ θήσῃς, οὐκ ἀργὸν νοήσεις. εἰώθαμεν γὰρ ἐν τοῖς τῆς βαρύτερος σχήμασιν ἐν ἀρχαῖς πολλαῖς τίθενται τὸ εἶτα, οὕτως εἶτα ὡ μισρῶτατε ἀνδρῶν ἀπάντων ὧν Πλούτος εἰσίγας ;]

83. αὐτότατος : Ἡ αὐτότατος ἀντωνυμία πέπαικται κωμικῶς. τὰ γὰρ ἀόριστα τῶν πραγμάτων ἀνεπίτατα. εἰ οὖν ἡ ἀντωνυμία ἐπὶ οὐσίας παραλαμβάνεται, κατὰ τοῦτο ἐπίτασιν οὐ δέχεται, ὡς τὰ ἄλλα μέρη. [Ἄλλως. ἐπαιξεν αὐτότατος ὑπερθετικῶς εἰπὼν, ἵνα δείξῃ, ὡς ἀληθῶς αὐτός ἐστιν ὥσπερ καὶ τὸ μονώτατος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν μονώτατος εὐρηται ἐν τοῖς λογοποιῖς, τὸ δὲ αὐτότατος οὐ.] — αὐτότατος οὐ λέγεται, ὡς οὐδὲ ἐγώτατος ἀπὸ τοῦ ἐγώ. τοῦ γελοίου δὲ χάριν οὕτω πέπαικται. Θ.

84. τὸν Πατροκλέα κωμῶδει ὡς Ἀθηναῖον μὲν καὶ πλούσιον, σκνιπὸν δὲ καὶ φειδωλόν. ἦν δὲ τραγωδίας ποιητής, ἄλλως δὲ καὶ κακόδικος καὶ φιλοχρήματος, ὡς καὶ ἐν τοῖς Πελαργόις εἰρηται περὶ τούτου, ὅστις ἐνεκα τῆς φειδωλίας οὐδένα εἶα προσέσθαι φυλακῆς ἐνεκα τῶν χρημάτων καὶ γλίσχρου βίου. (ἦν δὲ οὗτος εἷς τῶν τὸν Λακωνικὸν ζηλούντων βίον. Ἄλλως οὐ-

τος ὁ Πατροκλῆς Ἀθηναῖος φιλοχρήματος, ὅς ἐφύλαττε τὰ χρήματα καὶ ἦν βυπαρὸς τοῖς βίῳ καὶ πῦρμα.) — ἐκ Πατροκλέους : Ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Πατροκλέους. *Bruncē.*

86. τοῦτ' ἐπὶ τὸ κακὸν : Ἦγουν τὴν τύφλωσιν. *Br.* 5

87. φθονῶν : Φθόνος παρὰ τοῖς φιλοσόφοις, ἢ ἐπ' ἄλλοτριος ἀγαθοῖς λύπη, ἦτοι ἡ ζηλοτυπία, ὡς ἐνταῦθα παρὰ δὲ τοῖς ῥητορσιν ἡ μέμψις, ὡς Ἐυριπίδης [Hec. 288] « ἀποκτείνειν φθόνος γυναῖκας. » Junt.

88. ἐγὼ γὰρ ὦν μειράκιον : Τοῦτο φησιν, ἵνα τὸ προπετὲς τῆς ῥήσεως ἀναφέρῃ ἐπὶ τὸ ἐξημμένον καὶ δόξη συγγνώμην ἔχειν ἢ ἁμαρτία, ὅτι μειράκιον ὦν ἠπειλήσε. καὶ μὴν οὐκ ἔστιν ἁμαρτήματα τὸ τοὺς μὲν φαύλους καταλιπεῖν ὁμολογήσαι, καταλαβεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς. πῶς οὖν ὁ Ζεὺς νοούμενος εἰς τὸ πρῶτον αἴτιον, καὶ μᾶλλον βουλόμενος τοὺς ἀγαθοὺς εὐπράττειν, ἐτύφλωσε τὸν Πλούτον εἰπόντα τοῦτο; λέγομεν οὖν, ὅτι εἰ πάντως τοῖς ἀγαθοῖς καὶ τοῖς ἀρετῆν ἀσκούσι παρεῖπετο τὸ πλουτεῖν, πάντες ἐν διὰ τὸ πλουτεῖν μετήσσαν τὴν ἀρετὴν, οὐ δι' αὐτὴν τὴν ἀρετὴν. ὁ δὲ Ζεὺς βουλόμενος τοὺς ἀνθρώπους οὐ διὰ τι χρήσιμον καὶ ἐπωφελεὲς τὴν ἀρετὴν μετιέναι, ἀλλὰ δι' αὐτὴν τὴν ἀρετὴν, τοῖς ταύτην ἀσκούσι καὶ ἀποτυχίαν χρημάτων ἐσθ' ὅτε δίδωσιν ἐν τῷ βίῳ, ἵνα ἕκαστος ἐφίηται τῆς ἀρετῆς δι' αὐτὴν τὴν ἀρετὴν, καὶ μὴ διὰ τὸ ἐλπίζειν 25 ὅτι πάντως διὰ τῆς ἀρετῆς εὐπορήσει χρημάτων.

90. ὁ δὲ μ' ἐποίησε τυρλόν : Ἐπει ἐμάλλεν ἀνατρέπειν τοὺς ἀδίκους, οὐκ εἴασεν ὁ Ζεὺς. τῷ μὲν γὰρ Πλούτῳ συνέφερον, ὅτι καλῶς αὐτῷ ἐγρῶντο, ἐκείνοι δὲ οὐ. V. παρῶδηται ἐκ τῶν Ἡσιόδου [Op. 42] 30

κρύψαντες γὰρ ἔχουσιν θεοὶ βίον ἀνθρώποισιν.

ἢ ὅτι ἀνόσιος ὁ διὰ τῆς ἀρετῆς τοῦ πλοῦτου φόρτος τοῖς δικαίοις, εἰ χανουθεῖεν ἐκ περιουσίας.

93. [διὰ τοὺς χρηστοὺς γε : Ἰστέον ὅτι ἡ διὰ πρόθεσις οὐ μόνον γενικῆ συντάσσεται, ὅταν δηλοῖ ἐνέργειαν, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῆ, ὡς ἐνταῦθα· εὐρήσεις δὲ τοῦτο καὶ ἐν πολλοῖς τῶν λογοποιῶν. καὶ μὴν ὅταν δηλοῖ αἰτίαν, αἰτιατικῆ μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πολλὸ συντάσσεται· ἀλλὰ καὶ πρὸς γενικὴν εὐρηται σπανίως.]

94. ὁμολογῶ σοι : Ἀντι τοῦ συνανῶ σοι. R. συμφωνῶ σοι, ὁμοίᾳ σοι λέγω ἐν τούτῳ· εὐρίσκειται δὲ καὶ πρὸς αἰτιατικὴν. Junt.

φέρει, τί οὖν; ἀγε δὴ. ἔστι δὲ μετάθεσις τοῦ λόγου. R. V.

96. ἦδη : ἀντι τοῦ λοιπὸν ταχέως. R. V.

97. ὡς : ἀντι τῆς πρὸς. V.

98. πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς : Διὰ τὸν ἐπιχώριον τρόπον ταῦτα γὰρ εἰς τὴν τῶν Ἀθηναίων φησι πολιτεῖαν, ἀποσκώπτων [αὐτοὺς] ὡς πονηροὺς.

99. καὶ θαῦμα γ' οὐδὲν : Οὐδὲν φησι παράδοξον, εἰ τυφλὸς ὦν οὐχ ἑώρακας — αὐτοὺς, ἐπει καὶ ἐγὼ βλέπω μὲν, ἀλλὰ νῦν γε αὐτοὺς οὐχ ὁρῶ. V.

100. ἴστον : ἀντι τοῦ ἐγνώκατε. τὸ δὲ ἴστον δοτικόν. ἀντι τοῦ ἐάσατε· ἐγνώκατε γάρ. V.

101. ἀνετεχόμενά σου, ἐπειδὴ Πλοῦτος εἶ.
102. καὶ σύ γ', ἀντιβολῶ : Πεποιήται παρὰ τὸ ἀντομαί καὶ βάλλω τὸ ἀντιβολῶ. [ἔχει δὲ τὴν ὀρμὴν πρὸς τὸ « ἀλλὰ πολλῶν μᾶλλον ἐξόμενά σου. » τὸ δὲ οὐκ ἠγόρευον ὡς περ διὰ μέσου.] τὸ δὲ πιθοῦ περισπᾶται· ἔστι γὰρ δεύτερος ἀόριστος, (ὡς καὶ ἡ γραφὴ δηλοῖ καὶ τὸ μέτρον βούλεται). τούτους δὲ οἱ Ἄττικοί περισπῶσι καὶ ἡ χρῆσις ἠκολούθησε τῇ διαλέκτῳ. ἡ γὰρ ἀναλογία βαρύνει, ὡς φησιν Ἀπολλώνιος.
103. ἀτεχνῶς : Ἄντι τοῦ ἀπλῶς, καθάπαξ, (ὃ ἔστι ἐνὶ λόγῳ, ἀληθῶς. τέχνη γὰρ ὁ δόλος παρὰ τοῖς Ἄττικοῖς· τὸ δὲ ἀνευ δόλου ἀληθές.) ὁ γὰρ τόνος διαστέλλει τὸ σημαίνονμενον, τὴν τε τῆς τέχνης στέρησιν καὶ τὸ διάφορον τῆς χρήσεως. ἀτεχνῶς οἰοῖται ἀτεχνῶς μετὰ περισπῶσιν τοῦ χ. (Ἄλλως. ἀπλῶς, ἀνευ τέχνης· ἐκ μεταφορῆς τῶν ἀθλητῶν τῶν μὴ τέχνην νικούντων, ἀλλὰ δύναμαι. ἡ καθάπαξ, ἡ ἀδόλως. ἐάν δέ τις παρὰ τὴν τέχνην λέγῃ τι ἢ ποιῇ, οὐκέτι περισπωμένως, ἀλλὰ βαρυτόνως· ἀτέχνως ποιεῖς, ἀτέχνως λέγεις. ὁ δὲ νοῦς, κἀν φύσει τις ἢ χρηστός, ἐπὶ τὸ χεῖρον μεβίσταται ὑπὸ τῶν χρημάτων.)
104. [ὑπερβάλλουσι : Ὑπερβάλλω καὶ ὑπερβάλλομαι τὸ αὐτὸ, ὡς ποιῶ καὶ ποιούμαι· καὶ συντάσσεται πρὸς μὲν τὸ πρόσωπον αἰτιατικῇ, πρὸς δὲ τὸ πρᾶγμα δοτικῇ, οἶον, ὑπερβάλλω τὸν δεῖνα λόγῳ. ὑποβάλλω δὲ λόγους, ἀντὶ τοῦ ὑποτιθῆμι· ἔθεν καὶ τὸ « ὑποβλήθην » παρ' Ὀμήρῳ [Π. Α., 292]· καὶ υποβάλλω βρέφος· ἔθεν καὶ τὸ υποβολιμαῖος· καὶ υποβάλλομαι παθητικῶς, ἀντὶ τοῦ ὑπόκειμαι· καὶ υποβάλλεται ἡ θεμελιὴ τῷ τοίχῳ ἀντὶ τοῦ ὑποτίθεται· καὶ υποβάλλεται ὁ χόρτος τῇ στρωμνῇ. προβάλλω τὸ εἰς τοῦμπροσθεν τίθειμι, ἀφ' οὗ πρόβολοι· προβάλλομαι δὲ μάρτυρα. Junii]
105. ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ : Τῇ κακίᾳ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεβίστανται ὑπὸ τῶν χρημάτων. Junii.
- [111]. ἀλλ' ἀπαξάπαντες : (Δύο μέρη τοῦ λόγου τὸ ἀπαξάπαντες.) οὐ φησὶ πάντες, ἀλλ' ὁμοῦ πάντες. τὸ γὰρ ἀπαξ ἐπὶ ἐπιτάσεως λαμβάνεται. (ὕφ' ἐν δὲ ταῦτα τάττει· καὶ προφέρονται ὡς δηλαδὴ, ἀπαξαπλῶς.)
112. ὀρμησὸν σου τὸν νοῦν, καὶ δρα ἵνα μάθῃς. V.
113. τῆς ὀφθαλμίας : Ἄντι τοῦ τῆς πηρώσεως· ἰδίως δὲ ὀφθαλμῶν τὴν πῆρωσιν τῶν ὀφθαλμῶν φησὶ· διὸ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ μεταπεποιήται

τῆς συμφορᾶς ταύτης σε παύσειν ἧς ἔχεις.

[Ἄλλως. ὀφθαλμία κυρίως ἡ κατὰ τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ νοσημάτων τινος γινομένη βλάβη, ἧτις καὶ ἰασιμὸς ἔστιν· ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τῆς τυφλώσεως παρεληφται· τὴν τύφλωσιν γὰρ ἔστιν ἡ παντελής τῆς ὀράσεως στέρησις. Junii.]

114. ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων : Τὰ τῶν ἀνθρώπων πάντα εἰδὼς, ἐπεὶ οὐδὲν αὐτὸν λανθάνει· με-

ταπατοῖται δὲ καὶ τοῦτο ἐν τῷ δευτέρῳ. — Ἄλλως. εἰ μὲν γράφεται μῶρ' ἔμ' εἰ, οὕτως συνταχθήσεται, ὁ Ζεὺς μὲν εἰδὼς τὰ τούτων μῶρα ἔπη, εἰ πύθοιο ἐμὲ ἀναβλέψαντα, ἐπιτρέψεται μοι. εἰ δὲ μῶρ' ἔπη, τὸ πύθοιτ' ἂν διὰ μέσου ἔσται· τούτεστι, γνώη ἂν ταῦτα καὶ οὐδὲν αὐτὸν λήσεται. Junii.

115. περινοστεῖν ἔξ : Ἄπο τόπου εἰς τόπον μεταβαίνειν. R. ἀντὶ τοῦ περιπατεῖν τὸν σφαλλόμενον καὶ καταπίπτοντα. V. (νόστος κυρίως μὲν ἡ ἀπ' ἀλλοδαπῆς οἰκάδε ἐπάνοδος, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ ἀπὸ τόπου [εἰς τόπον μεταβάσις καὶ] πορεία.)

[περινοστεῖν ἔξ : Περιέρχασθαι ἀφίησιν, ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μεταβαίνειν· ἡ περὶ ἐνταῦθα τὸ κύκλιον δηλοῖ· τυφλὸν γὰρ ὄντα εἰκὸς μὴ ὀρθῶς βαδίζειν αὐτόν. ὑπονοστεῖν δὲ ἀντὶ τοῦ ὑποχωρῆσαι. Dv.]

116. ὀρρωδῶ πάνυ : [Φοβοῦμαι, ἀπὸ τοῦ ὄρρου, ὃ ἔστι μεσσηγίον τῆς περιστερῆς· ἔστι γὰρ τρομερὸν τὸ μέρος.] ὀρρωδεῖν κυρίως μὲν ἐπὶ τοῦ τῶν ἀλόγων δέους· πεποῖται δὲ παρὰ τὸ σεῖοινα τὴν οὐρὰν δηλοῦν τὸ δέος· ἡ παρὰ τὸ ἐγκρύπτειν τοῦτω τῷ μέρει τὰ αἰδοῖα κατὰ τὴν τοῦ δέους διάθεσιν. ἡ ὅτι τῶν φοβουμένων εἴωθεν ὁ ὄρρος πρῶτος ἰδρῶν. — ὀρρωδῶ λέγεται τὸ φοβοῦμαι, ἐκ μεταφορῆς τῶν ζώων τῶν διὰ τῆς οὐρᾶς δεικνύντων τὸ δέος. εἴωθε γὰρ ταῦτα φοβηθέντα συναγεῖν τὴν οὐρὰν ἐντὸς τῶν μηρῶν. ἡ ὅτι τῶν φοβουμένων εἴωθεν ὁ ὄρρος πρῶτος ἰδρῶν. P. ὄρρος δὲ ἔστι τὸ ἐπάνω τῆς πυχῆς ὄστούν, ἐξ οὗ ἡ οὐρὰ τῶν ζώων φύεται. (ὃ καὶ ὄρροπύγιον λέγεται. P.) Junii, P.

117. (ἀληθές : Ἴσον ἔστι τῷ ὄντως. ἀξιοῦσι δὲ ἀξύνειν τὴν πρώτην, ὅταν τοῦτο δηλοῖ· ἔστι δὲ ἐπίρρημα 30 θαυμασμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς λέγειν.)

118. τοὺς κεραυνούς : Τὰ μέγιστα ἀμυντήρια τοῦ Διός· ἐκ δὲ τούτων τὴν δύναμιν αὐτοῦ λέγει.

119. κἀν μικρὸν χρόνον : Τὸ κἀν δηλοῖ τὸ καὶ ἐάν· (νῦν δὲ ἐπὶ τῆς συνηθείας, ὃ σπανίως εἴρηται.)

120. (ἄ, μὴ λέγ' : Ἐπίρρημα ἐπιτιμητικόν.) [ἐπίρρημα τοῦτο ἐκπληκτικόν. Dv. πόνηρος δὲ, ἤγουν γεωργῆ, ἢ ἄθλι· εἴρηται γὰρ καὶ οὕτως μετατιθεμένου τοῦ τόνου Ἀττικῶς. — ὡ πονηρῆ : Ὅτι πόνηρος ὁ γεωργὸς ἀπὸ τοῦ πονεῖν. πόνηρος ὁ ἀσθενὴς ἀπὸ τοῦ αἵρειν πό-40 νους. πόνηρος ὁ κακώτερος ἀπὸ τοῦ εἵρειν ἢ πλέκειν πόνους. Borg.]

121. ὅτι μάρτυρος τάξιν ἀναπληροῖ ὁ δοῦλος. εἰπὼν δὲ ὀδὶ τὸν Πλοῦτον δείκνυσσι. V.

122. θύουσι δ' αὐτῷ : Ὅπερ ἐπὶ τῶν δυναστευόντων 45 ἀνθρώπων συμβαίνει, τοῦτο ἐπὶ τοῦ Διὸς μετήγαγεν. — θύω σφαγίζω, ὡς τὸ θύω βοῦν, καὶ συντάσσεται αἰτιατικῇ. θύω δὲ ἀντὶ τοῦ θυσίαν ποιῶ, καὶ συντάσσεται δοτικῇ. P. τουτονί : τὸν Πλοῦτον δηλονότι. V.

123. ἀντικρυς : Δι' ἐναντίας, φανερός. ὁ δὲ ποιητῆς 50 [Π. Γ., 359] ἐκτεταμένως λέγει καὶ δίχα τοῦ σ, « ἀντικρὺ δὲ παραί λαπάριν. »

124. ὅτι τί δὴ : Ἦγουν, πῶς ἂν τὸ τιμᾶσθαι τὸν Δία καὶ βασιλεύειν τῶν θεῶν παύσω; ἤγουν, πῶς ἄρα, ἢ

- διὰ τὴν τρόπον τούτῳ ἔλεξας. Junt. ἤγουν τὸ τιμᾶσθαι τὸν Δία καὶ βασιλευέντων τῶν θεῶν πῶς οὖν παύσει, ἀντὶ τοῦ διατί ἢ πῶς ἄρα. P. στὶ τί δῆ: Διατί. Br. ἀντὶ τοῦ διὰ τί ἢ πῶς ἄρα. V.
137. θύσειεν: Ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ θυμιάσαι τὸ θύειν. ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ βοῦς σφάζειεν, ἐπὶ δὲ τοῦ ψαιιστοῦ θύσειεν. ψαιιστὸν δὲ κυρίως ἄλευρον ἐλαίῳ δεδευμένον καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ πόπανον. — Ἄλλως. εἶδος πλακοῦντος ἐξ ἀλφίτων γενομένου. V.
138. ψαιιστὸν: Ἔστιν ἄλευρον ἐλαίῳ δεδευμένον. ἔστι δὲ τὸ κοινῶς λαλάγιον.
139. ἔπος; οὐκ ἔσθ' ἔπος: Τὸ πρῶτον ἔπος εἰ μὲν καθ' ὑποστιγμὴν νοεῖς, ἀντὶ τοῦ πῶς νοήσεις· εἰ δὲ κατὰ ἀπόφασιν, ἀντὶ τοῦ ὅτι.
140. δῆπουθεν: Ἀπὸ τίνος πόρου. C.
141. τἀργύριον: Ἄργυρος ἢ οὐσία τοῦ ἀργύρου. ὥσπερ καὶ χρυσὸς ἢ οὐσία τοῦ χρυσοῦ. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου κέρμα ἀργύριον καὶ χρυσίον. P.
142. καταλύσεις: Καταλύω τὸ ἀφανίζω, καὶ διαλύω, δ καὶ μεταβαίνει συντασσόμενον μετὰ αἰτιατικῆς, ὡς κἀνταῦθα. καὶ ὁ Φάλαρις [Ep. 6] « εἰ βούλεσθε τὸν πρὸς ὑμᾶς καταλύσαι πόλεμον. » καταλύω καὶ τὸ ἀναπαύομαι ἀμεταδότης, ἀφ' οὗ καὶ κατάλυμα, ἢ ἀνάπαυσις. Junt. τὴν δύναμιν... καταλύσεις: Τὴν βασιλείαν ἀφανίσεις, ἣν ἐκεῖνος σε λυπῆ. P.
143. [φήμ' ἐγώ]: Ὅτε ἀναδιβάζεται ὀξεῖα, πάλιν ὀξεῖα ὀφείλει τίθεσθαι· οὐ μὴν περισπωμένη· ἄτοπον γὰρ, ὥσπερ ἐνταῦθα τὸ φήμ' ἐγώ· καὶ τὸ χρήστ' ἔδρασε· καὶ τὸ δαί' ἄττα· καὶ τὰ τοιαῦτα. ἀλλὰ καὶ ὅτε περισπωμένη ἐν τινι λέξει καίται μονοσυλλάβως, εἰ μὲν πρὸ δύο συλλαβῶν ἔστι τόπος, ἐγκλίναςθω· ὡς [Ran. 525], οὔτοι που σπουδῆν ποιεῖς, [Pl. 399] οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματα ἐν τούτῳ· εἰ δὲ πρὸ τριῶν συλλαβῶν ἔστιν ὁ τόπος, ἄτοπον τὴν περισπωμένην ἀναδιβάζειν καὶ ὀξεῖαν ποιεῖν, ὡς ἐν τῷ [Pl. 177] ἔνεκα σοῦ μύθου λέγει, καὶ τοῖς τοιούτοις· χρῆ γὰρ ἀκίνητον τηρεῖν τὴν περισπωμένην, καὶ μὴ διὰ τὸν πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν κρότον ἀτοπὰ τινὰ καὶ ἀνάρμοστα πάνυ καινοτομεῖν· ἐνθα δὲ ἀνάγκη τίς ἐστι, καὶ οὐκ ἂν ἄλλως ἔχη ῥηθῆναι, οὐ καινόν ἐστι καινοτομησαί τι· ὡς ἐπὶ τοῦ μέμνηταί μου, καὶ τῶν τοιούτων. ἄνευ δ' ἀνάγκης τοιαῦτα καινοτομεῖν, οὐ μοι δοκεῖ λόγον ἔχειν.]
144. τὸ καλὸν ἐπὶ τοῦ ἔραστοῦ λέγεται, τὸ χάριεν ἐπὶ ἡδονῆς· τὸ δὲ λαμπρὸν ἐπὶ ὄψεως. P.
145. χάριεν: οἱ Ἄττικοι πρὸ δύο ἀναπέμπουσι· τὸ δὲ πρὸ μιᾶς κοινὸν χάριεν. R.V.
146. ἅπαντα τοῦ πλοῦτου ἐστὶν ὑπήκοα καὶ ὑποταγμένα. Ἄλλως. οὐδὲν γὰρ ἐν ἀνθρώποις ἄνευ ἀρχυρίου πράττεται. V.
147. τῷ πλουτεῖν: Τῷ πλούτῳ. P.
147. διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον: Καλῶς τὸ μικρὸν. οὔτε γὰρ πολυτίμητοι οὔτε ἀξιοπίστοι οἱ δοῦλοι. (ἐξητέλεισε δὲ ἐαυτὸν πρὸς τὸ ἐπιτυχεῖν τοῦ σκοποῦ.) [διαφέρει δὲ ἡ ἔγωγε τῆς ἐγώ τῷ τὴν μὲν ἔγωγε ἐπὶ ἀρχῆς μόνον τίθεσθαι, καὶ ἐστὶν Ἀττικῆ· τὴν δὲ ἐγώ καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ μετὰ, καὶ ἐστὶ κοινή. τὸ δὲ ἴσως ἢ διαστακτικῶν, ἢ ἐπίσης τοῖς ἄλλοις. — τὸ δὲ « γε τοι » ἢ ἀντὶ τοῦ δέ, ἢ ἀντὶ τοῦ γάρ, δ καὶ κρείττον. εὐρήται δὲ καὶ ἐν πολλοῖς τῶν λογοποιῶν, ὡς ἐξετάζων εὐρήσεις. 5 Λιθάνιος γὰρ φησὶ [Epist. 1044] « σὺ δὲ οὕτω πικρὸς « ὥστε καιροῦ παραπεσόντος ἐτιμωρήσω. Ἰουλιὸς γὰρ « τοι τῶν μὲν ἄλλων γράμματα ἐκόμισε, παρὰ σοῦ δὲ « σιγῆς αἰτίαν. » Junt.]
148. δοῦλος γεγέννηται: πρότερον ἂν ἐλεύθερος. R. 10
149. τὰς γ' ἑταίρας: Δηλοῖ ὡς ἀπὸ τῆς Λαίδος· Κορινθία γὰρ ἦν. τὰ δὲ ὀνόματα αὐτῶν Λαῖς, Κυρήνη, Λαίαινα, Σινώπη, Μυρρίνη, Σικιώνη. R. τὰς πόρναι· πολλὰ γὰρ ἐν Κορίνθῳ εἰσὶ πόρναι, Σινώπη, Λαῖς, Κυρήνη, Λαίαινα. ἄλλοι δὲ λέγουσιν ἐπισήμους πόρναις ἐν Κορίνθῳ εἶναι. τὸ δὲ πειρῶν ἀντὶ τοῦ πειράζων ἐστὶ καὶ παρακαλῶν. V. πόρναις. Λαῖς, Κύρκη, Λαίαινα, Σινώπη, Πυρήνη, Σικιώνη. P. ἢ Λαῖς πρώτη ἑταιρίς ἐν Κορίνθῳ. Dv.
150. πειρῶν: Προσβάλλον ἢ συνουσιάζων. τοῦτο 20 γὰρ δηλοῖ τὸ πειρῶν. R. δοκιμάζων, προσβάλλον. P.
151. οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν: Οὐ μόνον ὅτι οὐ θέλουσι σὺν αὐτοῖς βιώσαι, ἀλλ' οὐδὲ προσδιηγόνται. — προσέχειν τὸν νοῦν: Προσκολλᾶν τοῖς λεγομένοις ἐκείνῳ δηλονότι. P. 25
152. τὸν πρῶτον: Ἦγουν εὐθὺς εἰς αὐτὸν τὸν πειρῶντα τρέχειν καὶ περιπλέκεσθαι. P. τὸν πρῶτον αὐτὰς: Πρὸς τὸ ἐρεθίζειν αὐτούς. ἄτοπον δὲ τὴν γυναῖκα τὸ ἐμπροσθεν μόριον ἐπισείειν. σφόδρα δὲ ἄσμενον τὸ βαδίζουσαν ἐγκρούειν τῷ πρῶτῳ. — πρῶτον: Κῶ 30 λος. Dv.
153. κεκράτητο παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἢ τιμωρία τῆς παιδικῆς φύσεως ἀσχημοσύνης. διὸ καὶ οἱ ἐρωτικῶς γεγραφότες περὶ παιδῶν ἔτυχον διὰ βίου. V.
- ἐνταῦθα διασύρει τὴν τῶν Ἀθηναίων διαγωγὴν, ὅτι 35 ἦσαν ἀρσενοκοῖται καὶ φαῦλοι. Dv.
154. οὐχ ὅτι ἀγαπῶσιν αὐτούς· ἄπιστοι γὰρ εἰσιν. R. V.
155. χρῆστούς: Οὐ τοὺς σεμνοὺς καὶ ἐπιεικεῖς φασὶ τοῦτο ποιεῖν, ἀλλὰ τοὺς ἀσελγεῖς, τοὺς ἀναιδῶς τὸ κακὸν 40 πρᾶττοντας. P.
- ὅτι ἀρσενικῶς ὁ πόρνος καὶ θηλυκῶς ζητεῖσθω δὲ εἰ καὶ οὐδετέρως. (πόρνοι λέγονται οἱ κακὰ βουλευόμενοι κατὰ τινον ἀνθρώπων, διὰ τὸ πονεῖν αὐτοὺς ποιεῖν οἷς κακὰ τινὰ βουλεύονται.) R.V. 45
156. αἰτούμαι: Αἰτούμαι τὸ αὐτὸ, ὥσπερ ποῦω καὶ ποιοῦμαι· πλὴν ὅτι τὸ μὲν αἰτῶ τὸ ἀπλῶς ζητῶ, τὸ δὲ αἰτούμαι τὸ μεθ' ἱκεσίας. Junt.
- τί δαί: Σύνδεσμος ἐρωτηματικῶς διὰ τὴν ἔκτασιν δὲ διὰ διφθόγγου γράφεται. 50
157. ἵνα ὁ μὲν ἵπτικὴν, ὁ δὲ θηρευτικὴν μεταδιώκει. ἀγαθὸν δὲ ἄγαν θίοντα. V..... ἵππου· ὁ δὲ θηρευτικὴν..... διώκη. λόγῳ ἑτέρῳ διὰ τὸ αἰτεῖν ἵππον ἢ τοιοῦ-

τόν τι. ἄγαθόν : Ἐπιτήδειόν εἰς δρόμον, ἤγουν ἄγαν θέοντα, ἀρετὴ γὰρ ἴππου τοῦτα. P.

168. αἰσχύνόμενοι : Αἰσχύνομαι ἐγὼ ἀμεταβάτως αἰσχύνω δὲ ἕτερον. Parg.

5 169. ὄνοματι : Ἴππου ἢ ἄλλου τινὸς καλύπτουσι τὴν κακίαν. Dv. ὄνοματι : Τοῦ ἴππου. P. (περιπέττουσι : Διὰ τὸ τῷ προσθέτω κοσμεῖσθαι κόσμῳ. ὁ αὐτὸς Θεομοφοραζούσας [Γ. 310]

10 ὅσ' ἦν περιεργ' αὐταῖσι τῶν φορημάτων, ὅσαις τε περιπέττουσιν αὐτὰς προσθέτοις.

μοχθηρίαν δὲ τὴν τοῦ ἀργυρίου ἐπιθυμίαν, ἢ τὴν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἀργυρίου. τὸ δὲ περιπέττειν ἦτοι ἀπὸ τοῦ περιπετάσματος εἴρηται, ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τῇ ζύμῃ τὰ ἄφριτα περιλαμβανόντων καὶ τούτοις περικαλυπτόντων τινά. ἐκείνῳ γὰρ τὰ καταλιμπανόμενα ἀφ' ἐκάστου ἄρτου μιγνύντες ποιῶσιν ἄρτον. φησὶν οὖν ὅτι εἰώθασι καταχρησθῆαι τῷ ὀνόματι τοῦ ἴππου εἰς τὴν μοχθηρίαν.) — Ἄλλως περιβάλλουσι τὴν μοχθηρίαν, ὡς τὴν φιλαργυρίαν κοσμήσαι. περικαλύπτουσι καὶ ἀφανίζουσι καὶ διὰ τινος ὀνόματος περικαλύπτουσι τὴν ἀσέλγειαν. V. δι' ὀνόματος ἑτέρου περικαλύπτουσι τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀργυρίου. Bf. περιπέττουσι : Σκέπτουσι. P. μοχθηρίαν : Τὴν τοῦ ἀργυρίου ἐπιθυμίαν, τὴν βδελυρίαν καὶ τὴν κακίαν αὐτῶν. P.

25 160. τέχνηαι δὲ πᾶσαι διὰ σέ : Οἷον μηχαναί, πλοίων κατασκευαί. — τέχνηαι λέγονται τὰ τῶν ἀνθρώπων σοφίσματα, οἷον χαλκευτικὴ καὶ τεκτονικὴ, χρυσοχοικὴ καὶ ὅσαι ἄλλαι τοιαῦται. τέχνη λέγεται καὶ ἡ μηχανή, καὶ ὁ δόλος, ἀφ' ἧς καὶ τεχνάζομαι ἀντὶ τοῦ δολιεύομαι καὶ μηχανῶμαι. σοφίσματα δὲ λέγουσι. Θ. Junt. τὰ διὰ λόγων μαθήματα. — τέχνηαι λέγονται τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπιτηδεύματα, χαλκευτικὴ, χρυσοχοικὴ καὶ ὅσαι τὰ τοιαῦτα. τέχνη λέγ. καὶ ἡ μ. κ. ὁ δ. ἀφ' ἧς τεχνάζομαι λέγεται ἀντὶ τοῦ δολιεύομαι καὶ μηχαν. σοφίσματα τὰ διὰ λόγων μαθήματα. σοφίσματα ἐφευρέσεις τεχνῶν ἢ εἰδῶν μὴ προὔπαρχόντων. οὐ γὰρ πάντα ἦν εὐρημένα. P. τέχνηαι : Ἐπιστῆμαι. σοφίσματα : Ἰπὸ σοφίας μηχανήματα. P.

40 161. ἔσθ' εὐρημένα : Τὴν σύνταξιν πρὸς τὸ οὐδέτερον τελευταῖον ἀπέδωκε λέγω δὴ, τὸ εὐρημένα πρὸς τὸ σοφίσματα. — εἰσὶν ἐπινοημένα. ἕνεκα τοῦ λαθεῖν τι δηλονότι. P.

162. σκυτοτομῆ : Ἄντι τοῦ σκυτοτόμος ἐστὶ, ὁ τέμνων τὰ σκύτη. P. ὑποδήματα βράπτει. V.

45 163. χαλκεύει : Χαλκεύς ἐστὶ. τεκταίνεται : Τέκτων ἐστὶ. P.

164. χρυσοχοῖ : Χρυσόχοος ἐστὶ, χρυσὸν ἀπὸ σοῦ δεξάμενος. P.

50 165. τὰ ἱμάτια σιλῶν λῶπος γὰρ τὸ ἱμάτιον λέγεται. ὁ δὲ τοιχωρυεὶ μειδιασμοῦ ἕνεκα παραπλέκει ἄμα τὰ γελοῖα καὶ τὰ ἀστεῖα. R. λωποδυτεῖ : Κλέπτῃς ἐστὶ σιλῶν τὰ ἱμάτια. τοιχωρυεὶ : Τοίχους οἰκῶν

διωρῶνται, τὰ ἐντὸς τούτων ὑφαιρείσθαι σπουδαίων. P. τρυπᾷ τοίχον. Dv.

166. κναφεύει : Διαφόρως μὲν διὰ τοῦ κ, διὰ τὴν ἐν τῇ κνήστῃ ἕξιν. γναφεύει δὲ παρὰ τὴν τοῦ φάρους γνάφιν. Ἄλλως. V. Ἄττικὸν μὲν τὸ διὰ τοῦ κ, κοινὸν δὲ τὸ διὰ τοῦ γ. οἱ παλαιοὶ δὲ Ἄττικοὶ διὰ τοῦ κ παρὰ τὸ κνάφος. ἐστὶ δὲ ἀκανθῶδες τι, ᾧ ἕξουσι τὰ ἱμάτια. οἱ δὲ νεώτεροι διὰ τοῦ γ παρὰ τὴν γνάφιν. (κναφεύς μὲν παρὰ τὸ κνῶ, ὁ σημαίνει τὸ ξύω. Ὅμηρος [Π. Α, 638] « ἐπὶ δ' αἰγείον κνή τυρόν κνήστι χαλκείη. » γναφεύς δὲ παρὰ τὴν τοῦ φάρους γνάφιν, ἧτις ἐστὶ παρὰ τὸ γάνος τὸ λαμπρόν.) — κναφεύει : Γναφεύω, τὸ τὰ δέρματα ξέω. γναφεῖον, ὁ τόπος, ὡσπερ κουρείον. γνάφαλλα, τὰ ἀποξέσματα. καὶ γναφεύς, ὁ γνάφον. ἀπὸ τοῦ γνάφω, γναφεύω· ἄρδω, ἄρδεύω. πάντα οἱ Ἄττικοὶ ταῦτα διὰ τὸ κ γράφουσι. τὸ κναφεύει Ἄττικῶς διὰ τὸ κ. κοινῶς διὰ τὸ γ. κνάφος ἐστὶν ἀκανθῶδες φυτόν, ᾧ ἕξουσι τὰ ἱμάτια. τὸ διὰ τοῦ γ, παρὰ τὴν γνάφιν τὸ δὲ διὰ τοῦ κ, ἀπὸ τοῦ κνῶ, τὸ ξύω, γίνονται. καὶ Ὅμηρος « ἐπὶ δ' αἰγείον κνή τυρόν. » γναφεύς δὲ παρὰ τὴν τοῦ φάρους γνάφιν, ἧτις ἐστὶ παρὰ τὸ γάνος, τὸ λαμπρόν. C. Ἄττικόν ἐστὶ τὸ κναφεύειν, ἤγουν πλύνειν, παρὰ τὸ καινὰ φαίνειν τὰ λευκανθέντα. οἱ δὲ νεώτεροι καὶ γναφεύειν γράφουσι, παρὰ τὸ γάνος, τὸ λαμπρόν. Cant. 2. 3. 4. κναφεύς μὲν ἐπὶ ἱματίων λέγεται· γναφεύς δὲ ἐπὶ 25 δερμάτων. Ταυτ. κναφεύει : Διὰ τοῦ κνάφου τὰ ἱμάτια καλλωπίζει. ἐστὶ δὲ κνάφος εἶδος ἀκάνθης. P. βάπτει ἢ λευκαίνει. Dv. κώδια : Δέρματα. P.

167. ἕτερος δὲ τὰς βύρσας ἔχει. λέγονται δὲ βύρσαι τὰ δερμάτια τῶν βρωῶν. P.

168. ἄλους : Κρατηθῆς. P. (διὰ σέ γε, ὦ Πλοῦτε, ὁ ἄλους γε μοιχοῦ παρατίλλεται, ἵνα δοῦς χρυσὸν ἀπολυθῇ. λέγει οὖν, ὅταν ὁ μοιχοῦ μὴ ἔχη ἀργύριον, διὰ σέ, ὦ Πλοῦτε, παρατίλλεται. παρατίλλουσι γὰρ ἵνα λάβωσι χρυσὸν καὶ ἀπολυθῶσιν. Ἄλλως.) διασεισεται, τὰς 25 τρίχας τοῦ πρωκτοῦ τίλλεται· αὕτη γὰρ ὄριστο δίκῃ τοῖς μοιχοῖς πένησιν, ἀποραφανίδωσι καὶ παρατιλμοῖ. οἱ γὰρ πλοῦσιοι χρήματα παρέχοντες ἀπελύοντο. παρατίλλεται οὖν, φησι, διὰ τὸ ἀπορεῖν σοῦ καὶ μὴ δύνασθαι χρήμασι λυτροῦσθαι (τὴν φυγὴν). δημοσίᾳ γὰρ 40 ταῦτα ἔπασχον. — παρατίλλεται : Ἦγουν τὰς περὶ τὸν πρωκτὸν τρίχας ἀφαιρεῖται. ἤγουν διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἀργύριον δοῦναι εἰς ἀπαλλαγὴν, τὰς ὑπογαστρίας παρατίλλεται τρίχας, καὶ τέφραν ζέουσαν περιπάσσειται. P.

170. μέγας δὲ βασιλεὺς : Τὸν τῶν Περσῶν λέγει [οὕτως γὰρ ἔλεγον] αὐτὸν διὰ τὸ πλεῖον. δυνάμει χρῆσθαι τῇ Περσικῇ. [κομᾷ δὲ εἶπεν, τουτέστι, σεμνύνεται τῇ περιουσίᾳ τῆς ἀρχῆς, ἀπὸ τῶν μέγα φρονούντων τῇ κόμῃ.]

μέγας βασιλεὺς : Τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα, ὡς πάσης τῆς Ἀσίας ἀρχοντα, μέγαν ἐκάλου. P.

κομᾷ : Ἐπαίρεται, θάλλει. P. κομᾷ τις ἀντὶ τοῦ πᾶ-

μην ἔχει· καὶ κομᾷ τις τῶ πλούτῳ, καὶ κομᾷ τις διὰ τὸν πλοῦτον. P.

171. ἐκκλησία δέ : [Ἴνα πόρον εὐρη χρημάτων.] [ἐκκλησιάζομεν γὰρ ἢ τῶν ἰδίων τι σώσαι βουλόμενοι, ἢ τῶν ἀλλοτρῶν σφετερίσασθαι. διαβάλλει δὲ τὸ ἐπὶ φιλοδικίᾳ τῶν Ἀθηναίων τριώβολον.] — διώβολον γὰρ ἐδίδοτο εἰσιούσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν βουλεύεσθαι περὶ πόρων. διαβάλλει δὲ τὸ φιλοδικῶν τῶν Ἀθηναίων. V.
ἐκκλησία : Ἡ συνέλευσις κριτῶν. Dv. ἐκκλησία γίνεται : Συνάθροισις ἴσταται. P. ἐλάμβανον γὰρ οἱ δικάζοντες καθ' ἑσπέραν τριώβολον.

172. τὰς τριήρεις : Οἱ γὰρ εὐποροὶ τῶν τριηραρχῶν πλείονας ναύτας ἔτρεπον, καὶ διὰ τοῦτο ἐπλήρουν τὰς ναῦς, οἱ δὲ πένητες οὐδαμῶς.

173. τριήρεις : Τὰς ναῦς τὰς ἔχουσας τρεῖς κύπας, ὧ φασὶ κοινῶς τριζέριον. Θ.

πληροῖς : Πεπληρωμένους ναυτῶν δεικνύει. P. ὁ γὰρ τῶν ναυτῶν μισθὸς καὶ τὰ τούτων ἐφόδια ἐκ πλοῦτου γίνεται. P.

178. τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ : (Φασὶ τοὺς Κορινθίους διὰ τὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπικρατὲς συμμαχίᾳ κεχρῆσθαι τῇ ξενικῇ δυνάμει. ἦν δὲ καταστήσας ἐν Κορίνθῳ τοὺς ξένους Κόνων δ' Ἀθηναίων στρατηγός, καθελὼν Λακεδαιμονίους, ὅπως φυλάττοι τὴν ἔφοδον αὐτῶν. Ἄλλως. ὡς τῶν Ἀθηναίων δι' ἑαυτῶν μὴ βουλομένων πολεμεῖν πρὸς Κορινθίους διὰ τὸν κίνδυνον, μισθοῦμένων δὲ ξένους εἰς τὸν πόλεμον καὶ τρεφόντων αὐτούς. τοῦτο δὲ ἐν τοῖς πολλοῖς τῶν πολέμων διεπράττοντο. Ἄλλως. ὡς αἰεὶ ξενικὸν τι ἐχόντων Κορινθίων, καὶ οὐχ ὡς ἔνοιον κατὰ τὸν χρόνον τούτου. ὅηλον δὲ ἐκ τοῦ ἐν δευτέρῳ φέρεσθαι, ὅς ἔσχοντο εἰδιδάχθη ὑπ' αὐτοῦ εἰκοστῶ ἔτει ὕστερον· εἰ μὴ, ἔπερ εἰκός, ἐκ τοῦ δευτέρου Πλοῦτου τοῦτο μετενηνεκται. ἔκει γὰρ ὁρῶς ἔχει. ἦδη γὰρ ὁ Κορινθιακὸς πόλεμος συνέστη τρισὶν ἢ τέτρασιν ἔτεσι

πρότερον τοῦ Ἀντιπάτρου, ἐφ' ὃ ἐδιδάχθη, καὶ τὸ συμμαχικὸν ἐπανήθροιστο ἐν Κορίνθῳ· τὸ δὲ Λακεδαιμόνιον ἐν Σικυῶνι. Ἄλλως. μετὰ τὸν πόλεμον τὸν Πελοποννησιακὸν καὶ αὐτοὶ οἱ σύμμαχοι τῶν Λακεδαιμονίων συνεκρότησαν πόλεμον κατ' αὐτῶν· συνέλαβον δὲ αὐτοῖς Ἀθηναῖοι, καὶ ἔσχον τὴν Κορίνθον ὁρμητήριον, εἰς ἣν ἐπειψαν ξενικὸν στρατεύμα, καὶ αὐτοὶ ἔτρεπον αὐτό. τοῦ δὲ στρατεύματος ἦρχεν Ἴφικράτης ὁ στρατηγός.) — Ἄλλως. τούτου καὶ Δημοσθένους ἐν α' Φιλίππων [p. 46, 19] μέμνηται « ὅτι καὶ πρότερον ποτ' ἄκούω ξενικὸν τρέφειν ἐν Κορίνθῳ τὴν πόλιν, ὃ Πο-

λύστρατος ἠγάγετο καὶ Ἴφικράτης καὶ Χαβρίας καὶ ἄλλοι τινές, καὶ ἕμξ αὐτοῦς συστρατεύεσθαι· καὶ ἄλλοι ἀκούω ὅτι Λακεδαιμονίους παραταττόμενοι μετ' ἡμῶν ἐνίκων οὗτοι οἱ ξένοι καὶ ἡμεῖς μετ' αὐτῶν. » V.
τινὲς δὲ φασὶ Κορινθίους ἀδικουμένους ὑπὸ Λακεδαιμονίων συμμαχῶς πέμψαι Ἀθηναίους, οὓς ἔτρεπον Κορίνθιοι. [Ἄλλως. διπλῶς ἀδεται ἡ ἱστορία· ἢ ὅτι Κορίνθιοι Λακεδαιμονίους ὑφορώμενοι ἐμισθοῦντο τινὰς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν αὐτῶν φυλακὴν· ἢ Ἀθηναίους

ἐφοβοῦντο, ἵνα μὴ ὑπ' αὐτῶν δουλαγωγηθεῖεν, καὶ διὰ τοῦτο ξένους τινὰς ἐν Κορίνθῳ ἔτρεπον, ἀσφαλεῖς ἔνεκα.] — ξενικὸν : Τὸ ἀπὸ ξένης ἑλθὼν, στρατεύμα δηλονότι. P.

174. ὁ Πάμφιλος δέ : [Ὁ Πάμφιλος οὗτος καὶ ὁ Βελονοπώλης ἀμφοτέρωθεν δανεισθαι Ἀθηνησιν. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν πλουτοῦσιν εἶπεν οὐχὶ κλαύσονται;] [ὁ Πάμφιλος δὲ δημαγωγὸς ἦν καὶ ἔκλεπτε τὰ τοῦ δήμου, ὡς καὶ Πλάτων φησὶν Ἀμφιαράῳ « καὶ νῆ Δ' εἰ Πάμφιλόν γε « φαίης κλέπτειν τὰ κοινὰ, ἅμα τε συκορανεῖν. » οὗτος οὖν ἀλοῦς ἐπὶ κλοπῇ τῶν δημοσίων χρημάτων, ἀθρόως ἐξέπεσε δημευθεὶς, ταύτην δίκην πεπονηθῶς.] τινὲς δὲ τὸν Βελονοπώλην παράσιτον φασὶ τοῦ Παμφίλου· δυστυχοῦντος οὖν τοῦ Παμφίλου ἀνάγκη καὶ αὐτὸν συνδυστυχεῖν. — Πάμφιλος, ὅστις γεγένηται κλέπτης τῶν δημοσίων, οὐσίαν ἐδημεύθη. ἐκ τούτων δὲ ἐσπουδακότες πλουτεῖν κλαύσεσθαι φησὶν ἀλόγιστα ἐπὶ κλοπῇ δημοσίων. κωμωδεῖται δὲ καὶ ὡς δειλός. Ἄλλως. δημαγωγὸς ἦν καὶ κλέπτης τῶν τοῦ δήμου. ὁ δὲ Ἀγύρριος ἐπὶ μαλακίᾳ διαβάλλεται καὶ εἰς θρασυτέτα κωμωδεῖται. 20 V. Πάμφιλος : Κλέπτης. κλαύσεται : Κλαύσει καὶ τιμωρηθήσεται. P.

ὁ Πάμφιλος δημαγωγὸς ἦν ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐνοσφίζετο τινὰ τῶν δημοσίων χρημάτων. ἐπεὶ οὖν ἐμελλε φεραθήσεσθαι καὶ δώσειν δίκην ὡς κεκλοφῶς τὰ δημοσία, κωμωδεῖ αὐτόν. εἶχε οὗτος ὁ Πάμφιλος καὶ τινὰ κόλακα παράσιτον βελονοπώλην καλούμενον, ὃς ἐμελλε παραπρηλαῦσειν τῷ Παμφίλῳ τῶν κακῶν. P.

176. Ἀριστόζυξος ἐλέγετο παράσιτος. οὗτος πρότερον βελονοπώλων, ὕστερον δὲ πεπλούτηκε καὶ ἀλαζονεύμενος. εὐρέθη δὲ καὶ οὗτος μετὰ τοῦ Παμφίλου κλέπτων. ὁ τὰς βελονοθήκας πωλῶν. V. παράσιτος τοῦ Παμφίλου. P.

176. Ἀγύρριος δέ : Οὗτος πλούσιος ὦν πολλὰ πάνυ ἤσθιε. παρέπεται δὲ καὶ τοῖς τρυφῶσι καὶ πολλὰ ἐσθίουσι τὸ πέρδεσθαι. ἢ ὡς εὐρύπρωκτον αὐτόν, ἢ ὡς τοῦτο ποιοῦντα αὐτόν ὄτε παχητιχῆ. V. [Ἀθηναῖος οὗτος ἐπὶ μαλακίᾳ τοσοῦτον διαβάλλεται, ὡς καὶ πορδὰς ἀφίεσθαι. καὶ εἰς θρασυτέτα δὲ τὸν Ἀγύρριον κωμωδοῦσι. πέρδετα δὲ, στρηνηῖα πλουτῶν, ἐπεὶ τοῖς πολυφάγοις παρέπεται τὸ πέρδεσθαι.] — Ἀγύρριος πένης ὦν καὶ μὴ ἔχων ὅθεν τὸν βίον πορίζεσθαι, ἐχορδάκιζε τε καὶ ἔπερδε, καὶ ἕτερα αἰσχροῦ ἐποίει, ἵνα λάβοι ἀργύριον. ἢ τοῦτο λέγει, ὅτι πορνεύμενος τοῦτο ἐποίει. P. πέρδετα : Κλάνει. Dv.

177. Φιλέσιος : Οὗτος πένης (ὦν λέγων ἱστορίας ἐτρέφετο). τερατώδης δὲ καὶ λάλος διαβάλλεται, [ὡς ὁ Πλάτων ὁ κωμικός]. — Ἄλλως. οὗτος ὡς λάλος καὶ πονηρὸς κωμωδεῖται. λαλῶν δὲ ἱστορίας καὶ μύθους καὶ παύγια οὕτως ἐτρέφετο. V. μύθους λέγει : Ἱστορίας πλάττει, μυθοπλαστεῖ. P. Φιλέσιος καὶ οὗτος πένης ἦν, συντιθεὶς οὖν μύθους χαριεντας, ἔθλαε τοὺς ἀκούοντας καὶ οὕτω τὴν τροφήν ἀπὸ τῶ ἐπορίζετο. P.

178. ἡ ἑμμαχία : Ἐπὶ Ἀμασίδος Αἰγυπτίων βασι-

λέως ἐν σιτοδείᾳ ὄντες οἱ Ἀθηναῖοι ἔπεμψαν πρὸς αὐτὸν αἰτούντες σίτον· καὶ ἔπεμψεν αὐτοῖς ἱκανόν. ἐκ τούτου Ἀθηναῖοι ἔπεμψαν τοῖς Αἰγυπτίοις συμμαχίαν εἰς τὸν πρὸς Πέρσας πόλεμον, καὶ εἶχον φίλιαν καὶ συμμαχίαν πρὸς ἀλλήλους. ὕστερον μέντοι ἐλύθη, καὶ συνεμάχησαν οἱ Ἀθηναῖοι τοῖς βασιλέως στρατηγοῖς κατὰ τῶν Αἰγυπτίων Ἰφικράτους ἡγουμένου. [ἦσαν γὰρ ἀμφω αὐτοῖς φίλοι. διὸ καὶ Ψαμμίτιχος λέγεται πέμψαι πυρῶν μυριάδας τρεῖς. Ἄλλως. Ψαμμίτιχος χαλεπὸς Αἰγυπτίων τύραννος καὶ σκαλιότατος, Βούσιριν ὑπερηκοντικῶς, οὗ καταψηφισάμενοι οἱ ἀρχόμενοι πρεσβεύουσι πρὸς Ἀθηναίους, διὰ σίτου ἀποπομπῆς ἀμοιβαῖον αἰτούντες, καὶ ἀμελιχτὸν ἀρχοντα τοῦτον ἐκβαλόντες. Ἄλλως. ὅτε Ξέρξης ἐπ' Αἰγυπτίους ἐστρατεύετο, οἱ Ἀθηναῖοι συμμαχίαν αὐτοῖς ἀπέστειλαν.] — ὁ Ξέρξης ἐπ' Αἰγυπτίους ἐστράτευσεν, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι συνεμάχησαν αὐτοῖς. Ἄλλως. Καμβύσης βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων· τούτῳ Ψαμμίτιχος πόλεμον συνεκρότησεν, Αἰγύπτιοι δὲ ἔπεμψαν πρὸς Ἀθηναίους καὶ εἰλήφασιν συμμαχίαν. σίτου δὲ ἔπεμψε τοῖς Ἀθηναίοις μυριάδας τριάκοντα. V. [Ἄλλως. Ἰνάρωσ ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς ἀπέστεισε τοῦ βασιλέως Ξέρξου μοῖραν τινα τῆς Αἰγύπτου, καὶ χρήματα πέμψας (τοῖς Ἀθηναίοις ἔλαβε συμμαχίαν. Junl.), ὅστινες καὶ διαπεράσαντες, εἰς τὴν Αἰγύπτου, καὶ ἐν τινι τῶν τοῦ Νεῖλου στομάτων ἀναπλεύσαντες, προσέσχον τοῖς ἕλεσι. Μεγάβαζος δὲ ὁ τοῦ βασιλέως Περσῶν στρατηγὸς τὸν ποταμὸν διακόψας καὶ ἀλλαγῶσε τρέψας εἶλεν ἐκείνους ἐπὶ ξηρᾶς καὶ ἀπέκτεινεν.] — διὰ σὲ : Ἐγένετο δηλ. Par.

179. ἐρᾷ δὲ Λαΐς : [Ὅτι Ἀριστοφάνης οὐ λέγει σύμφωνα κατὰ τοὺς χρόνους· ληφθῆναι γὰρ φασὶν αὐτὴν ἐν Σικελίᾳ πολυχίνου τινὸς ἀλόγτος ὑπὸ Νικίου ἐπτέτιν· ὠνήθηται δὲ ὑπὸ Κορινθίου τινὸς καὶ πεμφθῆναι δῶρον τῇ γυναικὶ εἰς Κόρινθον. * * * ἵνα δὴ ἐπὶ Χαβρίου τις ταῦτα γενέσθαι δῶ, ὅτε εὖ ἔπραττον Ἀθηναῖοι ἐν Σικελίᾳ. ἴσθι δὲ ἕως Διοκλέους ἔτη ἰδ', ὥστε ἄλογον διὰ ὀνόματος αὐτὴν ἐπαίρειν. ἐμφαίνει δὲ καὶ Πλάτων ἐν τῷ Φάωνι ἐπτακαίδεκάτῳ ἔτει ὕστερον διδαχθέντι ἐπὶ Φιλοκλέους, ὡς μηκέτι αὐτῆς οὐσης. δύναται μέντοι καὶ αὐτῆς ζώσης λέγεσθαι. Φιλωνίδην δὲ οὐ τὸν ποιητὴν φησὶ τὸν ἐν τοῖς Ἀριστοφανεῖσι ἐγγεγραμμένον ὄραμασιν, ὡς οἱ περὶ Καλλίστρατον ἐν τῇ ἠμωνυμῆα πλανηθέντες· ἀλλὰ παιδιᾶς ἕνεκα τὸν αἰσχιστον καὶ ἀπαιδέουτον. κωμωδεῖται δὲ ὡς εὐπορος καὶ ὡς μέγας τῷ σῶματι καὶ ἡλίθιος. Νισοχάρης Γαλαταίᾳ

τί δὴ? ἀπαιδευτότερος εἰ Φιλωνίδου τοῦ Μελιτέως;

50 περὶ δὲ τοῦ μεγέθους Φιλόλλιός φησιν ἦτις κάμηλος ἔτεκε τὸν Φιλωνίδην.

καὶ Πλάτων δὲ Λαίῳ φησιν

οὐχ ὄραξ, ὅτι

Φιλωνίδην που τέτοκεν ἡ μήτηρ ὄνον τὸν Μελιτία κούκ ἐπαθεν οὐδέν;

καὶ Θεόπομπος Ἀφροδισίως

ἕνος μὲν ὠγκᾶθ' ὁ Μελιτέως Φιλωνίδης· ὀμφμγείσης μὲρπὸς ἔβλαστε τῇ πόλει.

δοῦσε δ' ἂν ἐρᾶσθαι τῆς Λαΐδος ἐκείνης ὑπαγομένης αὐτόν. οὐ γὰρ ἐκείνου ἠράσθη Λαΐς, ἢ Διογένης ὁ φιλόσοφος ἐπιγράφει τῆς Ἑλληνικῆς ἀφρασίας τὸ τρόπον. Φιλωνίδης οὗτος πλούσιος ἐν Κόρινθῳ. τούτου δὲ προσεποιεῖτο ἐρᾶν διὰ τὸν πλοῦτον Λαΐς. αὐτὴ δὲ θυγάτηρ ἦν Τιμανδράς, ἦτις ἐξ Ἰγκάρων τῆς Σικελίας ἦν. [ταύτην δὲ Φιλοξένῳ τῷ διθυραμβοποιῷ δέδωκε Διονύσιος ὁ ἐν Σικελίᾳ τύραννος. εἰς Κόρινθον οὖν ἦλθεν ἅμα Φιλοξένῳ, καὶ ἐπίσημος ἐκεῖ ἐγένετο, καὶ ἐφιλήθη ὑπὸ πάντων, καὶ περιδότης ἦν ἑταίρις. λέγουσι δὲ ὅτι ἅμα Ἀλεξάνδρῳ ἀπεδήμησεν εἰς Πέρσας ἐκ Κόρινθου. ἡ δὲ Λαΐς ἐπιστημότερα γέγονε τῆς μητρὸς ἐν Κόρινθῳ. ὕστερον δὲ καὶ αὐτὴ ἀπεδήμησεν εἰς Θεσσαλίαν, ἔνθα Εὐρυλόχου τινὸς ἢ Ἀριστονίκου ἠράσθη, παρ' ᾧ καὶ ἐβίωσε τὸν λοιπὸν χρόνον. αὐτῆς δὲ πολλοὶ τῶν Θετταλῶν ἠράσθησαν, καὶ τῷ ἔρωτι τὰ πρόθυρα αὐτῆς οἴνω ἔρατινον. καὶ φασὶν, ὅτι ζηλοτυποῦσαι αἱ Θετταλαὶ γυναῖκες ἐφόνευσαν αὐτὴν ξυλίναις χελώναις τύπτουσαι ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀφροδίτης, πανηγύρεως οὐσης, ἐν ᾗ ἄνδρες οὐ παρεγίνοντο. διὸ τούτου ἕνεκα λοιμὸς κατέλαβε τὴν Θετταλίαν, ὥς ὕστερον ἱερὸν ἐποίησαν ἀνοσίας Ἀφροδίτης, ἐπειδὴ αἱ γυναῖκες ἐν τῷ ἱερῷ ἀνόσιον τετολμήκασι φόνον.]

ἐρᾷ : Ἐρωτα ἔχει. P.

Φιλωνίδου : Φιλωνίδης ἀνὴρ τις ἦν πλούσιος, 20 οὐτινος ἀμόρφου ὄντος, διὰ τὰ χρήματα ἐρᾷ Λαΐς αὐτοῦ, ἢ ἐν Κόρινθῳ ἀδομένη πόρνη. P.

180. ὁ Τιμόθεος δὲ πύργος : (Οὗτος εἰς τοσοῦτον ἤρθη τύχης, ὥστε καὶ ἐν ὄψει τοῦτῳ τὴν δαίμονα φαίνεσθαι. κατασκευάσας δὲ πύργον οὐκ ἀπὸ τύχης 25 ἐρῆ κατεσκευακῆναι, ἀλλ' ἀπ' ἀνδρείας. ὀργισθεῖσα δὲ ἡ τύχη πένητα αὐτὸν ἐποίησεν. οὐκ εἶπεν δὲ εἰπεῖν, διὰ τὸν πλοῦτον ἐγένετο, ἀλλ' ἐπήγαγε παρ' ὑπόνοιαν ἐμπέσοι γί σοι. Ἄλλως.) ὁ Τιμόθεος πλούσιος, ἅμα δὲ καὶ ὀλιθιος ἀνὴρ, στρατηγὸς Ἀθηναίων, τείχος οἰκοδομήσας εἰς τοσοῦτον ἤρθη τύχης, ὡς τὴν δαίμονα φαίνεσθαι ἐκ ὄψεϊ τούτῳ. καὶ ἐν Ἀθήναις δὲ ἐν εἰκόσιν ἐπόουν αὐτὸν κοιμώμενον οἱ ζωγράφοι, καὶ τὰς τύχας φερούσας αὐτῷ (εἰς δίκτυα πόλεις καὶ πορθοῦντα αὐτάς, αἰνιττόμενοι) τὴν εὐδαιμονίαν (αὐτοῦ. ἀλαζονεύομενος δὲ ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ ὁ Τιμόθεος ἔφη μᾶλλον αὐτοῦ εἶναι ἢ τῆς τύχης τὰ πραττόμενα. διὸ καὶ ἀτόχηκεν ὕστερον, νεμεσησάσης αὐτῷ τῆς τύχης. πολλοὶ δὲ Τιμόθεοι κωμωδοῦνται· νῦν δὲ τοῦ στρατηγῶ ἡ μνηστῆται, δε ὑψηλὸν πᾶν πύργον ἐποίησεν ὡς πλούσιος.) 30

ὁ Τιμόθεος δὲ πύργος : Οὐκ ἐγένετο διὰ σέ. Dd. P. ὁ Τιμόθεος στρατηγὸς ἦν Ἀθηναίων, δε εἰς τοσοῦτον ἦλθε τῆς τύχης, ὥστε οἱ ζωγράφοι, αἰνιττόμενοι αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, ἐν δικτύῳ ἐζωγράφησαν φέρειν

αὐτὸν τὰς πόλεις. ἀλαζονευσάμενος δὲ ὑστερον ἠτύ-
 χησ. ἐποίησε δὲ πύργον πολυτελέστατον ἐν Ἀθήναις. P.
 ἐμπέσει γὰρ σοι : Παρ' ὑπόνοιαν τοῦτο φησι, δέον
 εἶπέν θαυμαστός καὶ μάγας. — ἐμπέσει : Τοῦτο παρ'
 ὕπόνοιαν. / v. ἀντί τοῦ· εἶθε ἐπάνω σοῦ πεσεῖται.
 σχῆμα παρ' ὑπόνοιαν. P.

181. αἱ πράξεις πᾶσαι... ἐνεργοῦνται. P.

182. μονώτατος γὰρ εἶ σὺ : Λυκούργος κατὰ Λευ-
 κράτους [p. 169, 8] « τοιγαροῦν ἰμονώτατος ἐπώνυμοι
 10 τῆς χώρας εἰσὶ. » Junt. ὡς αὐτότατος πέπαικται. R.
 αἴτιος : Πρόξενος, πάροχος. P.

183. διὰ σέ ἢ κλοπῇ καὶ τὰ λοιπά· διὰ σέ καὶ τὰ
 κάλλιστα ἐν τοῖς ἀνθρώποις. Dv. καὶ τῶν καλῶν :
 Καλὸς ἐπὶ τῷ σώματι, ἀγαθὸς ἐπὶ ψυχῇ. Borg.

184. κρατούσι γούν : [Χρήμασι γὰρ ἐπισπῶνται
 15 συμμάχους καὶ περιγίνονται.] — οἱ γὰρ πλούσιοι φέ-
 ροντες χρήματα καὶ παρέχοντες ἐπισπῶνται βοήθειαν
 καὶ νικῶσι. V. ἀρχουσι. Dv. νικῶσι. P. (τὸ ἐκάστοτε)
 ἀντί τοῦ ἀσὶ· οὐ γὰρ λέγεται πάντοτε. R.V.

20 185. ἐπικαθίζονται : Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ζυγῶν
 ἐπικαθίζεσθαι γὰρ τὸ βαροῦν λέγομεν. — ἐνυπάρχει. P.

186. τσαῦτα : Ὅσα λέγεται. P.

187. καὶ μὲ Δία : Ὅτι καὶ ἐπὶ κατωμοτικῷ τὸ μὲ
 Δία, ὅταν αὐτοῦ προτάσσεται τὸ ναί.

25 188. ὥστ' οὐδὲ τῶν ἄλλων, φησι, πάντων ἡμῖν
 ἐστὶ κόρος, τοῦ πλοῦτου δὲ οὐδαμῶς. ἂν γὰρ τις κτή-
 σηται δέκα, θέλει ποιῆσαι δεκαπέντε. V. μεστός :
 Κεχορτασμένος. Dv. πεπληρωμένος. P.

189. τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐστὶ : Παρὰ τὸ Ὅμηρικόν
 30 [Il. N., 636]

πάντων μὲν κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλοτιμίας.

ἄλλων : Πραγματῶν ὑπάρχει πληρωσις, κόρος. P.
 πλησιμονή : Χορτασία. Dv.

35 190. ἔρωτος : (Ὁ δούλος λέγει) τὰ πρὸς τὴν γαστέρα,
 πρὸς τὸ θυμῆρες τῆς κωμωδίας τοῖς [ὑπὸ τοῦ δεσπό-
 του λεγομένοις] σπουδαίους ταῦτα παραπλέξας. — δρα
 πῶς ὁ δεσπότης τὰ πρόποντα αὐτῷ λέγει, ὁ δούλος
 τὰ συμφέροντα αὐτῷ. Dv.

τραγημάτων : Τὰ μετὰ τὴν εὐωχίαν τῇ τραπέζῃ
 40 τιθέμενα καλοῦσι τραγήματα· ὅθεν καὶ παροιμία, ἐκ
 τραγημάτων τὴν εὐωχίαν λέγεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ
 τῶν ἀπὸ τῶν ἠττόνων τὰ μείζω θαυμαζόντων. Junt.
 τραγαλίων. P.

191. κλακούντων : Χλανιδίων. Θ. P. ἀνδραγαθίας :
 45 Τροπαιουχίας. P.

192. φιλοτιμίας : Δόξης, ἐπιδεξέως. μάξης : Ἄρ-
 50 που μῆτος ἀξου. στρατηγίας : Ἡγεμονίας στρατοῦ. P.
 φακῆς : Φακῆ θηλυκῶς ἢ ἐψηθεῖσα, ἀρσενικῶς δὲ
 ὁ ἀνέψητος. [περισπάται δὲ, ὥσπερ συκῆ, ἀμυγδαλῆ,
 50 καὶ τὰ τοιαῦτα. Θεόκριτος [10, 64]

κάλλιον, ὡ' ἵμελητὰ φίλαργγε, τὸν φακὸν ἐψέν.]

193. μεστός : Πεπληρωμένος. V.

194. τάλαντα : Ἴστέον, ὅτι ἡ δραχμὴ ἐξ ὀβολοῦ εἰσίν·

ἢ δὲ μνᾶ ἑκατὸν δραχμαί· τὸ δὲ τάλαντον ὀγδοήκοντα
 μναί. καὶ ὁ στατήρ τι νόμισμα. Dv. τάλαντον λέγεται
 τὸ ἀπὸ θεοῦ δωρηθῆν τινι δῶρον, ἦγον ἢ σοφία, ἢ
 πλοῦτος, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. λέγεται τάλαντον καὶ τὸ
 νόμισμα. λέγεται τάλαντον καὶ σταθμὸς χρυσοῦ πεπο- 5
 σωμένος. P.

195. [Ἐκκαίδεκα : Οἱ γράφοντες ἐκκαίδεκα, καὶ
 φάσκοντες οὕτω κάλλιον γράφειν, ἐπεὶ οὐκ ἐστὶν ἐξ
 πρόθεσις, ἵνα συμφώνου ἐπαγομένου ἐκ γένηται, οὐ
 10 καλῶς, οἶμαι, λέγουσι καὶ δῆλον ἀπὸ τε τοῦ ἕκτου καὶ
 τοῦ ἑκτός, καὶ ἀπὸ τοῦ ἕκτικου λεγομένου πυρετοῦ· οὐ
 γὰρ μόνον ἐν τῇ πρόθεσι τὸ ξ τρέπεται, ἀλλὰ καὶ ἐν
 ἑτέροις, ὡς δηλοῖ τὰ εἰρημένα· τὸ γὰρ ἕκτικόν ἐκ τῆς
 ἐξεως γέγονε, καὶ τὸ ἑκτός ἐκ τοῦ ἕξω, καὶ τὸ ἕκτον
 ἀπὸ τοῦ ἕξ.] 15

196. ἀνύση : Ἀναπληρώση. Dv. εἰς τέλος ἀγάγη ἢ
 λάβη. βούλεται : Λαβεῖν. P.

197. ἢ φησιν : Εἰ μὴ λάβοι. P. βιωτὸν : Βιώσιμον
 τὴν ζωὴν. P. οὐκ εἶναι βιώσιμον, ἀξίον ζωῆς. Dv. εἰ μὴ
 λάβη, λέγει μὴ εἶναι αὐτῷ τὸ ζῆν ἡδύ. V.

20 198. ἀντί τοῦ δέ. R.V. φαίνεσθον : Τοῦ Χρημύλου
 εἰπόντος μόνου, διῶκως ὁ Πλούτος ἴσως εἶπεν, ὅτι
 Ἄττικόν ἔθος ἐστὶ. Ἄλλως. ἀντί τῆς ἐνικῆς πτώσεως
 ἐπήγαγεν, ὅτι ἡ σύνταξις Ἄττικῆ. V. φαίνεσθον : Δο-
 25 καίτε. πάνυ : Σύνταπτε τοῦτο πρὸς τὸ εὖ. P.

199. [πλὴν ἐν μόνον δέδοικα : Τυφλὸς γὰρ ὢν οὐ δύ-
 ναμαι ἐπελθεῖν, εἰ καὶ μοι τσαύτη δύναμις ἐστὶ. δέον
 οὖν ἐστὶν ἀναβλεῖναι με. — καὶ δέδοικα μὲν ἐγὼ ἀμε-
 30 ταβάτως, δεδίδτω δὲ ἕτερον πρὸς αἰτιατικὴν συντασμέ-
 μενον. Junt. τοῦ πέρι : Ἀντί τοῦ ἕνεκεν τίνος δέδοι-
 κας; P.]

200. ὅπως : Ἀντί τοῦ πῶς. δύναμις : Ἰσχύν. P. δέ-
 δοικα ἔχων δὴ τὴν δύναμιν, ἣν ὑμεῖς φατέ ἔχειν με,
 πῶς γενήσομαι ταύτης κύριος. μεγάλη γὰρ τίς ἐστὶ καὶ
 35 δυσκόλως ἂν τις κτήσαιο ταύτην ἐξουσιαστικῶς. τοῦτο
 δέδοικα, ὅπως, ἦγον πῶς, γενήσομαι δεσπότης τῆς
 δυνάμεως ταύτης ἢν ὑμεῖς φατέ. Bv.

201. δεσπότης : Ἐγκρατής. V. κύριος. P.

202. νῆ τὸν Δί', ἀλλὰ καὶ λέγουσιν : Οὐ σὺ μόνος
 λέγεις σαυτὸν δεῖλόν, ἀλλὰ καὶ πάντες. τοῦτο δὲ εἶπεν,
 40 ἐπειδὴ ὁ Πλούτος εἶπεν, πλὴν ἐν μόνον δέδοικα. [τὸ
 δὲ νῆ τὸν Δία κατωμοτικῶς] ἀντί τοῦ ἔση κύριος τῆς
 δυνάμεως. — οὐ μόνον σὺ λέγεις δῆλον, ὅτι δεῖλος εἶ,
 ἀλλὰ πάντες. P.

203. (δειλότατον ἐστ' ὁ πλοῦτος : Ἐπεὶ ἀγωνιᾶν αὐ-
 45 τοῖς ἔδοξεν εἰ δύναται τὴν δύναμιν ἢν φασι αὐτὸν ἔχειν.
 λέγεται δὲ περὶ τῶν πλουσίων ὅτι δεῖλοι διὰ τὸ ἀγωνιᾶν
 περὶ τῶν χρημάτων. αἰνίττεται δὲ εἰς Εὐριπίδην· ἐκεί-
 νος γὰρ φησιν [Phoen. 600]

δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν.)

[ἀναφέρεται δὲ ἐπὶ θεὸν ἢ τῶν χρωμένων κατηγορία.] 50

204. οὕτως οἱ Ἄττικοι διπλασιάζουσιν. ἀσφαλίζονται
 δὲ οἱ πλούσιοι τὰς οἰκίας αὐτῶν. καὶ ὅτι οἱ πλούσιοι

δειλοί, μή πως ἀπολέσωσι τὸν πλοῦτον. Ἄλλως. V. περὶ πολλοῦ γὰρ ποιῶνται τῶν οἰκῶν τὴν ἀσφάλειαν οἱ πλοῦσιοι· καί τις τῶν κωμικῶν φησι

τί ποτ' ἐστὶ χλωρὸν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσιόν;
δέδοικ' ἐπιβουλευόμενον ὑπὸ πάντων ἀεί.

πρόχλωρον γὰρ δοκεῖ εἶναι. Ἄλλως. οἱ γὰρ εὐποροὶ τῷ φόβῳ τοῦ μὴ ληφθῆναι τὰ χρήματα δειλότεροι γίνονται. τὸ ἐπ' ἐκείνων οὖν μετήγεγκεν ἐπὶ τὸν Πλοῦτον.

10 διέβαλ' : Ἐσυκοφάντησεν. *Dv.* διέστρεψεν, διέσυρεν. *P.* εἰσδύς : Λάθρα ὑπεισελθῶν· τοῦτο γὰρ τὸ εἰσδύς σημαίνει. *R.V.* εἰσελθῶν. *P.*

206. [ἀπαξάπαντα : Ἄντι τοῦ τελειοῦ. τὸ δὲ ἐξῆς, εἴτα εὐρῶν ἀπαξάπαντα κατακεκλεισμένα.]

15 207. εἰδὼν λάβη. διότι ἐπρονοησάμην, ἐκάλεσέ με δειλόν. *V.* πρόνοιαν : Τὴν πρόνοιαν, τὴν περὶ ἐμῶν προμήθειαν. *P.* τύχη λέγεται ἐπὶ τῶν συμβαινόντων καλῶν ἢ κακῶν, μηδενὸς βουλευομένου περὶ αὐτῶν· πρόνοια δὲ ἐπὶ θεοῦ, ἀπὸ τοῦ προνοεῖσθαι. *P.*

20 208. μελέτω : Φροντίς ἔστω σοι. ὡς : Ὅτι. *P.*

209. ἀνήρ πρόθυμος : Ἐάν προθυμηθῆς καλῶς μετελθεῖν ταῦτα τὰ πράγματα, ὥστε τοῖς μὲν δίκαιοις συνείναι, τοῖς δὲ πονηροῖς μηδαιμῶς. — πρόθυμος : Σπουδαῖος. πράγματα : Ἄ ἡμεῖς βουλόμεθα ποιῆσαι.

25 *Par.*

210. ἀποδείξω : Ἀποραῶ. δεῦτερον τοῦ Λυγκέως : (Τοῦ ἀδελφοῦ Ἴδα, ὡς δ' αὐτὸς ἐν Δαναΐσι φησιν, υἱὸς Αἰγύπτου. ἐρούμεν δ' ἐκεῖ τὰ περὶ αὐτοῦ· ἐπεὶ δοκεῖ παρ' ἱστορίαν λέγειν.) τοσοῦτον δὲ ὄξυωπέστατος ἦν, ὡς καὶ δι' ἐλάττης ἰδεῖν Κάστορα δολοφονήσαντα τὸν ἀδελφόν, ὡς φησι Πίνδαρος [*Nem.* I, 116]. [καὶ Ἀπολλωνίου δὲ φησι περὶ αὐτοῦ ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς [I, 154]

35 εἰ ἐτέον γε πέλει, κλέος, ἀνέρα κείνον
ῥηϊδίως καὶ νέρθεν ὑπὸ χθονὸς αὐγάζεσθαι.]

(γεγόνασι δὲ Λυγκεῖς διάφοροι· εἰς παῖς Αἰγύπτου· καὶ ἄλλος Ἀφαρέως παῖς, ὁ Λάκων, λέγεται Λυγκεῖς, οὗ μέμνηται καὶ Θεόκριτος ἐν τῷ εἰς Διοσκούρους ὕμνῳ [22, 137],

40 [τὸ μὲν ἀναρπάξαντε δύο φερέτην Διὸς υἱὸς
δοιὰς Λευκίππου κόρας· δοιῶ δ' ἀρα τῷγε
ἐσομένῃς ἐδίωκον ἀδελφεῶ υἱ' Ἀφαρῆος
γαμβρῶ μελλογάμω Λυγκεῖς καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.]

35 39 δὲ ἐλέγετο εἶναι πάνυ ὄξυδερκέστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὄρᾶν. οὕτω μὲν μυθολογοῦσι· πρὸς δὲ τὸ πιθάνον τοῦ λόγου ἐπινενόηται, ὅτι πρῶτος οὗτος εὔρε μεταλλα χυσοῦ καὶ σιδήρου καὶ τῶν ἄλλων· ἐν δὲ τῇ μεταλλεύσει λύχνους μεταφέρων ὑπὸ τὴν γῆν, τοὺς μὲν κατέλιπεν ἐκεῖσε, αὐτὸς δὲ ἀνέφερε τὸν χαλκὸν καὶ τὸν σίδηρον, καὶ τὰ λοιπὰ· ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι ὅτι Λυγκεῖς καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὄρᾶ καὶ καταδύων ἀργύριον ἀναφέρει.)

211. τὸ ποιῆσαι με βλεῖσαι· θεοῦ γὰρ δεῖται τὸ τοιοῦτον ἔργον. *P.* Θ.

212. καλῶς ἐλπίζω. *P.*

213. Πυθικὴν σείσας δάφνην : Φασιν ὡς πλησίον τοῦ τρίποδος δάφνη ἴστατο, ἣν ἡ Πυθία, ἥνικα ἐχηρῶσμάδεις, ἔσειεν. *Junt.* μαντικὴν. *V.* οὕτω γὰρ μαντεύεται. *R.V.*

214. κάκεινος : Ὁ Ἀπόλλων. *R.V.* Θ. ξύνουδε : Συγγινώσκει. φῆμ' ἐγώ : Ναί. *P.*

215. ὄρατε : Σκέψασθε. *V.* μήπως ὁ Ζεὺς ἀκούσας ἰοχαλεπήνη· μὴ φροντίζετε μηδὲν : Μηδενὸς ἔχετε φροντίδα. *P.*

218. χάτεροι : Καὶ ἕτεροι ἡμῖν. συνίζησις. Θ.

219. οὐκ ἦν ἄλφριτα : Ἄντι τοῦ (οὐκ ἦν) χρήματα, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν· ἀπὸ γὰρ τῶν ἀλφίτων τὴν περιουσίαν δηλοῖ. *R. Junt.* ἢ ἀπὸ τοῦ προηγουμένου τὸ ἐπόμενον. *Junt.*

220. παπαί, πονήρους εἴπας : Τὸ παπαί σχετλιαστικῶν ἐνταῦθα. πονήρους δὲ, ἐπιπόνους, ἀτυχεῖς, ἀθλίους· ἢ τοῦ πόνου φροντίζοντας. ἴσον τῷ ἀσθενεῖς, ἀπρακτους. ὡς φαμέν, πονήρως ἔχει τὰ πράγματα ἡμῖν. [στικτέον δὲ εἰς τὸ πονήρους· σημαίνει γὰρ νῦν τὸ ἐπιπόνους.] — πονήρους : Γεωργὸς ἀσθενεῖς. πόνηρον : Γεωργόν. *Dv.* ζυμμάχους : Βοηθούς. *P.*

221. οὐκ, ἦν γε πλουτήσωσιν : Οὐκ ἔσονται, φησὶ, καὶ μοχθηροὶ καὶ ἐπιπόνοι ἀπαξ πλουτήσαντες. — πλουτῶ ἀμεταβάτως, ἀντὶ τοῦ πλοῦτον ἔχω· καὶ πλουτῶ μεταβατικῶς πρὸς αἰτιατικὴν, οἷον πλουτῶ ἀρετὴν· καὶ πλουτῶ μεταβατικῶς πρὸς γενικὴν, ὡς παρὰ Διδακτῶν, « πλουτῶ ῥημάτων, » ἦγον ἔνεκα τῶν ῥημάτων. *Junt.* καὶ οὐκ : Οὐκ ἀσθενεῖς ἔσονται. πλουτήσωσιν : Πλοῦτον σχώσι. *P.*

πάλιν : Ὡς καὶ πρώην. *Junt.*

222. πρὸς τὸν θεράποντά φησι τὸ ἴθι. τοῦτον δὲ ἀποστέλλει τοῦ καλέσαι τοὺς φίλους αὐτοῦ πένητας ὄντας καὶ δικαίους, ὅπως καὶ αὐτοῦ τοῦ πλοῦτου μεταλάβωσι καὶ μὴ κακῶς τὸν βίον διάγῃσι. *V.* ἀλλ' ἴθι : Τὸ ἴθι ῥῆμα μὲν ὄν μετὰ μέλλοντος μετοχικῶ συντάσσεται, οἷον, ἴθι ποιήσω· τότε ἐπίρρημα δὲ παρακληστικόν, ὡσπερ τὸ ἀγε, μετὰ προστακτικῶ, οἷον, ἴθι ποίησον· τότε. *Junt.* ἀπιθὶ πρὸς τὸν θεράποντα φησὶν. *P.*

223. τοὺς ζυγγεώργους : (Ζυγγεώργος) βαρυνόμενος σύνθετον γὰρ, ὡς πάγκαλος, πάνσοφος. τὰ γὰρ εἰς ἐξ ὄξυτονα συντιθέμενα βαρύνεται. *R. Junt.*

224. ταλαιπωρούμενος : (Ταλαιπώρος καὶ δυστυχῶς διακειμένους.) τοῦτο γὰρ εἶπεν διὰ τὸ δύσεργον τῆς Ἀττικῆς πετρώδης γὰρ ἐστίν. *R. V.* κακοκαθοῦντας. Θ. κοπιῶντας, ταλαιπώρους. *P.*

225. ὅπως : Ἴνα. ἴσον : Κατὰ, ἦγον ἐπίσης. παρών : Παραγενόμενος. *P.*

226. ἡμῖν μετάσχη : Ὡσπερ μεταλαμβάνω τοῦτον καὶ τοῦτο φαμέν, οὕτω καὶ τὸ μετέχω διπλῶς συντάσσεται· καὶ ὅτε μὲν ὅστι γενικὴ, τὸ μετὰ ἔχει τὴν δύνα-

μιν ὅτε δὲ αἰτιατικὸν, τὸ ἔχει, ἢ τὸ λαμβάνω. Junt. μετασχη : Κοινωνήση. P.

227. καὶ δὴ : Ἡδῆ. P. τοῦτο τὸ κρεάδιον : Ὁ ἔρχεται ἀπὸ τῆς θυσίας ἔχων ἐκ τῶν Δελφῶν. οἱ γὰρ ἐκ θυσίας ἰόντες, ἔφερον ἐξ αὐτῆς τοῖς οἰκείοις κατὰ νόμον τινά. Ἄλλως. ἔπερ ἦγον ἄγοντες λοιπασθὲν ἀπὸ τῆς θυσίας. ἔνιοι δὲ, τὸ λεβήτιον. — κρεάδιον : Τὴν χύτραν. Θ. Dv. Br. P. κρεάδιον τὴν χύτραν λέγει, ἐν ἣ τὰ κρέα ἐδονται καὶ κατεσθίονται, καὶ δαπανῶνται ἐφό-
10 μена, ἦν ἐν τῇ ὁδῷ ἔφερον χρέας ἔνεκα. P.

228. τῶν ἔξερχομένων ἀπὸ τῆς οἰκίας εἰσαγαγέτω. P.
229. ἐμοὶ μελήσει τὸ εἰσενέγκαι, φησὶ, τὸ κρέας. τὸ δὲ ἀνύσας Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ ἀνυσον, σπούδασον. Ἀττικοὶ δὲ δασύουσι αὐτό. V. [ἐμοὶ μελήσει : Τοῦ εἰσε-
15 νέγκαι, φησὶ, τὸ κρεάδιον. τὸ δὲ ἀνύσας ἀντὶ τοῦ ἀνυσον.] — μελήσει : Διὰ φροντίδος ἔσται. ἀνύσας : Σπύσας. P.

230. σὺ δ' ὦ κράτιστε : Τὸ κράτιστε ἦτοι ἐγκωμιάζων φησὶν, ἢ ὅτι προεδίδαξεν, ὡς καὶ θεῶν ὁ Ζεὺς δι' αὐτὸν βασιλεύει. R. V. Θ. Junt. Ἄλλως. παρεπιγραφή, ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν ἐφθασαν. τοὺς δὲ λόγους πάντας ἐκεί-
20 νους ἐρχόμενοι ἐν τῇ ὁδῷ ἔλεγον. Junt.

232. δεῖ : Ἐνδέχεται. P.

233. καὶ δικαίως κἀδικῶς : Τὸ δικαίως ἄλλως προσ-
25 εῖρηται ἀντὶ τοῦ πάση τέχνῃ καὶ μηχανῇ καὶ παντὶ τρόπῳ· τὸ δὲ ἀδικῶς ἀπλῶς ἔρριπται, οὐκ ἀπειλητικῶς δὲ, ἀλλὰ μειλιχτικῶς προσαγγέλλει. ἢ ὅτι γελοίου χά-
ρων, ἢ μεταβληθεὶς τοὺς τρόπους. ἀντὶ τοῦ παντὶ τρό-
που. οὕτως Ἀττικοί. V. [τὸ ἀδικῶς ἀπλῶς ἔρριπται, οἷον
29 πάση τέχνῃ. οὐ γὰρ ὑπάκειται αὐτῷ, ἀδικῶς οὕτως· οὐκ ἀπειλητικῶς δὲ, ἀλλὰ μειλιχτικῶς προσαγγέλλει.]
(Ἄλλως.) ἀντὶ τοῦ παντὶ τρόπῳ οὕτως Ἀττικοί. —
παντὶ τρόπῳ. P. Vict.

234. ἀγθομαι : Ἀντὶ τοῦ φορτικὸν ἠγοῦμαι. V. βαρύ-
38 νομαι. εἰσιῶν : Εἰσελθῶν, εἰσερχόμενος. Θ. εἰσερχόμε-
νος. P.

235. ὡς τοῦ Πλούτου ἰδίαν διοίκησιν μὴ ἔχοντας. αὐ-
τοῦ δὲ πῶποτε ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ, τοπικὸν ἐπίρρημα. λέγει
δὲ αὐτοῦ τοῦ εἰσελθεῖν. V. ἀλλοτρίαν : Ξένην. πάνυ :
40 Τοῦτο πρὸς τὸ ἀγθομαι συναπτεόν. P. Θ.

236. αὐτοῦ : Τοῦ εἰσερχεσθαι. Θ. Dv. εἰσελθεῖν. P.
ὡσπερ κατηγορῶ σου τόδε φαμέν, οὕτω καὶ ἀπολαύω
σου τόδε. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ πῶποτε ποτὲ μὲν τὴν δύναμιν
ἔχει τοῦ ποτέ, ποτὲ δὲ, τοῦ πῶς. P.

237. φειδῶλον : Φειδῶλος ἔστιν ὁ φεύγων τὸ δοῦναι,
45 ἢ περιψήφος. τινὲς δὲ παρὰ τὸ φειδομαι καὶ τὸ δοῦναι,
(φειδῶδός τις ἂν, καὶ τροπή τοῦ δ εἰς λ φειδῶλος). —
φειδῶλον : Φειδόμενος ἔθνα οὐ δεῖ. P. εἰσελθῶν τύχη :
Εἰσελθεῖν. Vict.

238. κατώριζεν : Κατορύζας ἐκρυψεν ἐμέ. P. κατέ-
50 χωσε. Dv. κατορύττω τι τὸ φανερόν κρύπτω. ἀνορύττω
δὲ τὸ κρυπτόμενον εἰς φῶς ἔλω. P.

239. κἀν τις προσέβη χρηστός : Ὅτινα τὴν ὑπερβολὴν

τῆς φιλαργυρίας σημάνη προκεκριμένης καὶ τῶν
χρηστῶν φίλων.

240. αἰτῶν : Ζητῶν. P. ἀργυρίδιον : Ἡ δανείου χά-
ριν ἢ δωρεὰν ἀπλῶς. Θ. P.

241. ἐξαρνός ἐστι : Ἀπαρνείται. P. ἰδεῖν : Βλέπει. ὁ
Vict.

242. παραπλήγα : (Ἄφρονα,) μωρὸν, (ἀπὸ τῶν κρου-
μάτων τῶν διαπεπτωκότων τοῦ ἑναρμονίου λυρισμοῦ).
ἀληθῶς γὰρ ἡ ἀσωτία πεπληγμένη ἐστὶ διάνοια. — ἐν
κακίᾳ μακρὸν καὶ ἀκόλαστον. Θ. μακρὸν. Dv.

παραπλήξ ὁ παραπαίων ἦτοι ὁ μαινόμενος, ὁ παρα-
κεκομμένος τὴν φρόνησιν. καταπλήξ δὲ ψοφοδεής, ὁ
δεδοικῶς τὰ πάντα. P.

243. παραβεβλημένος : Ἐκδοδόμενος. P.

244. θύραξ : Ἐκτὸς τῆς θύρας. ἐν ἀκαρεῖ : Ὀλίγω. 15
Θ. P. ἐπ' ὀλίγω. R. ἐν ἀκαρεῖ : Ἐν ὀλίγω. ἐπίρρημα
τὸ ἀκαρεῖ, ἐξ οὗ παρῆκται τὸ ἀκαρὲς ἐπίρρηματικὸν
ὄνομα. V. (πεποιήται δὲ παρὰ τὸ ἀτιμητὸν τοῦ χρόνου,
ὡς καὶ τῆς χειρομένης τριχός. ἀκαρὲς δὲ τὸ ἀτιμητὸν
Ἄλλως.) τῷ ἐλαγίστῳ, δ οὐχ οἷον τε διακείραι καὶ δια-
20 κάψαι διὰ τὸ βραχύτατον τοῦ χρόνου. πεποιήται δὲ ἀπὸ
τῶν μικρῶν τριχῶν τῶν διὰ βραχύτητα μὴ δυναμένων
καρῆναι. (Ἄλλως. ἐπίρρημα τὸ ἀκαρῶς, ἀπ' οὗ τὸ
ἀκαρὲς ἐπίρρηματικὸν ὄνομα. ἔπερ δὲ πάσχουσιν ἐκεί-
νοι δι' ἀσωτίαν γυμνούμενοι, τοῦτο εἰς ἑαυτὸν ἐπῆ-
25 γαγε.)

245. μετρίου : Ἐλευθέρου, μέτρον καὶ τάξιν ἔχον-
τος ἐν τῷ βίῳ. Θ. P. (μετρίου γὰρ ἀνδρὸς : Τουτέστι,
ταῦτα πάσχεις, ἐπεὶ οὐδέποτε μετρίου ἀνδρὸς ἐπέτυ-
30 χες.)

246. τούτου τοῦ τρόπου : Τῆς μετριότητος δηλονότι.
πῶς εἰμ' αἰεῖ : Εἰμὶ ἀταπαλύ. Θ. P. πῶς εἰμ' αἰεῖ :
(Τὸ πῶς θαυμαστικὸν ἐστὶ·) θαυμάζει γὰρ αὐτὸν ὡς αἰεῖ
ποτε σύμμετρον ὄντα. (μετρίου δὲ λέγει ἀνδρὸς, τοῦ
διαμετροῦντος ἑαυτὸν τῷ ζῆν.)
35

247. φειδόμενος : Ἀρετῆς γὰρ ἐστὶ τῷ δέοντι καιρῷ
ἀρμοζόμενον καὶ φείδεσθαι καὶ δαπανᾶν. — φειδόμε-
νος : Ἀκριβολογούμενος τῶν χρημάτων. ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ :
Χαίρει. P.

248. ἀναλῶν : Ἀντὶ τοῦ δαπανῶν. V. Χαίρω, ἤνιχ' 40
ἂν τοῦ φείδεσθαι χρεια ἦ. P. ἤνιχ' ἂν τούτου δέη : Τὸ
ἤνιχ' ἂν τούτου δέη κοινῶς λάμβανε, καὶ πρὸς τὸ ἀνα-
λῶν, καὶ τὸ φειδόμενος. Junt.

249. ὡς ἰδεῖν σε βούλομαι : (Οὐχ ἵνα ὁ Πλοῦτος ἴδῃ
τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱόν, τυφλὸς γὰρ ἦν, ἀλλ') ἵνα 45
ἐκείνιο τὸν Πλοῦτον ἴδωσιν· οὕτω γὰρ πρέπει. Ἀττικὸν
δὲ τὸ πλεονάζειν τοῖς ἄρθροις. — δεῦρο εἰσελθωμεν.
ὡς : Ὅτι. Θ. P.

250. μόνον : Μονογενῆ. P.

251. ὃν ἐγὼ : Δείκνυσιν, ὡς καὶ τῶν παιδῶν αὐτῶν 50
πλέον τὸν πλοῦτον φιλοῦσιν οἱ ἀνθρωποὶ. P. Vict. πεί-
θομαι : Χαριέντως τοῦτο φησὶν· οἶδα γὰρ ὅτι καὶ τέ-
κνων προτιμᾶς τὸν πλοῦτον. — ἢ ὅτι σε φιλῶ μάλιστα
μετὰ τὸν υἱόν.

252. τί γὰρ ἂν τις : Ἠ κατασκευη αὕτη, ἥ τί γὰρ ἂν τις, πρὸς τὸ, ὃν ἐγὼ φιλοῦ μάλιστα μετὰ σέ, τὸ δὲ πείθομαι διὰ μέσου τῷ Πλούτῳ εἴρηται. Junp. τί γὰρ ἂν : Διατί. P.

253. [ὦ πολλά δὴ τῷ δεσποτῇ : Εἰσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἰαμβικῶν ἑννέα πρὸς τοὺς τεσσαράκοντα, ἀρχὴ τοῦ, « ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην, » ὧν οἱ μὲν με' τετράμετροι εἰσι καταληκτικοί, οἱ δὲ, « βληχόμενοι τε προβατίων, » καὶ, « αἰγῶν τε κίναδρώντων 10 μέλη, » ἔτι δὲ, « ἡγούμενον τοῖς προβατίοις, » καὶ « εἰκὴ δὲ καταδαρθέντα που, » τέσσαρες ὄντες, δίμετροι εἰσι ἀκατάληκτοι. καὶ τὸ μὲν τετράμετρον Ἰππωνάκτειον καλεῖται, διὰ τὸ κατακόρυφος αὐτὸν τούτῳ χρῆσασθαι. οἷόν ἐστι καὶ τὸ [Hipponactis ap. Hephaest. p. 30]

15 « εἰ μοι γένοιτο παρθένος καλὴ τε καὶ τέρινα. » τὸ δὲ δίμετρον Ἀνακρέοντειον, οἷόν ἐστι τὸ, « καὶ μαίνομαι κοῦ μαίνομαι. » ἐφ' ἐκάστῳ συστήματι παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῶν στίχων διπλῆ ἔξω νενευκίᾳ. ἰστέον στι, ὅτε τίθεται ἐν τοῖς ἀμοιβαίοις τῶν ὑποκριτῶν προσ- 20 ὡποιος ἐν ἐκθέσει κῶλᾳ τινα μετὰ τὴν περίοδον τῶν στίχων τοῦ αὐτοῦ μέτρου ὄντα, ἥ καὶ ἐτέρου (εὐρηται γὰρ καὶ οὕτως) ὁ τοιοῦτος σχηματισμὸς καλεῖται διπλῆ, διὰ τὸ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τούτων τὸ σημεῖον ἐκτὸς τίθεσθαι τῆς διπλῆς· ὅπερ τριγώνου πλαγίου σχήματι 25 οἰκειν τῆς βάσεως μόνης λιπούσης· μεθ' ἣν οὐδὲ χοροῦ πάροδος αἰε γίνεται, ἀλλὰ σπανίως. ὅτε δὲ οὐ τίθεται κῶλα τοιαῦτα, ἀλλ' ἐν οἷς ἤρξαντο στίχοις, ἐν τούτοις οἱ ὑποκριταὶ παύονται, τὸ τοιοῦτο καλεῖται κορωνίς, διὰ τὸ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τούτων τὸ σημεῖον τῆς 30 κορωνίδος τίθεσθαι· ὅπερ γριμμη τίς ἐστι βραχεῖα, καμπήν τινα ὑποκάτω ἔχουσα· ἥς ἐξῆς αἰε τίθεται κορωνίς ἑτέρα χοροῦ, ἐπισφραγίζουσα οἷον τὰ ῥηθέντα. ἐν δὲ ταῖς στροφαῖς καὶ ἀντιστροφαῖς καὶ τῇ μεταξὺ τούτων τῶν ὑποκριτῶν περιόδῳ παράγραφος τίθεται, ὡς Ἠφαι- 35 στίων φησιν, ἥς τὸ σχῆμα γραμμῆ τίς ἐστι βραχεῖα, ὅπερ τὴν στιγμὴν ἐν τῷ ἄκρῳ ἔχουσα. ὅπλα δὲ ἐστὶ τὰ τοιαῦτα σχήματα καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ κείμενα· μεθ' ὧν ἐστὶ καὶ ὁ ἀστερίσκος, ὃ τὸ σχῆμα ἀστέρι οἰκειν. Ἠφαιστίων δὲ φησιν [p. 133] ὅτι κατὰ τὴν Ἀριστοφά- 40 νειον ἐκδοσιν ὁ ἀστερίσκος ἐπὶ ἑτερομετρίας ἐτίθετο μόνως. χρώμεθα δὲ, φησὶ, τῇ κορωνίδι ἐν τοῖς δράμασιν κατὰ τρόπους τρεῖς· ἥτοι ὅταν, τῶν ὑποκριτῶν εἰπόντων τινα καὶ ἀπαλλαγέντων, καταλείπηται ὁ χορὸς· ἥ ἐμπανὴ· ἥ ὅταν μετὰ βασίς ἀπὸ τόπου εἰς τόπον γίνεσθαι 45 δοκῇ τῆς σκηνῆς· τῇ δὲ παραγράφῳ ἥτοι κατὰ πρόσωπα ἀμοιβαία, ἐν τε τοῖς ἰαμβικοῖς καὶ τοῖς χορικοῖς, μεταξὺ τῆς τε στροφῆς καὶ τῆς ἀντιστροφῆς. ἐὰν μὲν τοι ἡ στροφή ἐξ ἀμοιβαίων τυγχάνῃ συσκευυμένη, οὐκ ἐξαρκεῖ πρὸς τὸ δηλωῆσαι, ὅτι πεπληρωται ἡ στροφή, 50 ἢ παράγραφος, ἐπιπερομένης ἄλλης στροφῆς, ἐπεὶ καὶ ἐφ' ἐκάστου κῶλου οὐδὲν ἦττον τίθεται· ἀλλὰ κεῖται καὶ ἡ ἔσω νενευκίᾳ διπλῆ· τούτου δὲ, ἐὰν ἀντίστροφος ἐπιφέρηται, ὡς, ἐὰν γε μεταβολὴ μόνον ἦ στροφῶν, ἢ ἔξω βλέπουσα τίθεται.]

253. πολλά : Πολλάκις. ταυτὸν : Ὅμοιον. P. θύμος

ἐστὶ τὸ ἀγριοκρόμουον, ἢ δι' ἄκραν ἀπορίαν χρωῶνται αἱ πένητες. ἔχει δὲ τὸ υ βραχύ. τὸ δὲ θυμός, ὃ θηλοὶ τὴν ψυχὴν, μακρόν. P. εἶδος βοτάνης. πρὸς τὸν χορὸν τῶν γεωργῶν. V. ταῦτον θυμόν : Ἄντι τοῦ, τῆς αὐτῆς πενίας μετασχόντες· θύμος γὰρ εἶδος βοτάνης εὐτελοῦς. 5 τινὲς δὲ φασιν ὅτι παρῳδῆται ἐκ τῶν Ἡσιόδου [Op. 41]

οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδελῷ μέγ' οὐκ εἶαρ.

ἀντι τοῦ, ὧ δίκαιοι, τὰ εὐτελῆ θέλοντες ἐσθίειν διὰ τὸ μὴ ἐθέλειν ἀδικεῖν· ἄμα δὲ καὶ τὸ τραχύ (καὶ ἄκαρ- 10 πον) τῆς γῆς διαβάλλει. (οὐδετέρως δὲ τὸ θυμόν λέγεται καὶ βραχυπαραλήκτως καὶ βαρυντόως· ἐκτεινόμενον γὰρ καὶ ὀξυνόμενον καὶ ἀρσενικῶς κλινόμενον δηλοῖ τὴν ψυχῆν.)

254. δημόται : Ἦτοι οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ δήμου. τοῦ 15 πονεῖν ἐρασταὶ : Τοῦ κοπιᾶν ἐπιθυμηταί. P.

255. ἴτ', ἐγκονεῖτε : Ἄντι τοῦ ἐνεργεῖτε, ταχύνετε· (ἐπεὶ οἱ τρέχοντες κόνεως πληροῦνται. ἢ ἀπὸ τῶν ἀθλητῶν ἐν κόνει γὰρ ἐκείνων τὸ ἔργον. ἢ ἐτι πρὸ τοῦ τῆς κόνεως ἀψασθαι νικῶσιν.) — πρόστιτε, κόνιν ἐγεῖ- 20 ρετε, ὅτι ὁ καιρὸς οὐχὶ βραδύνειν ἐστί. P.

(ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν : Οὐ τοῦ μέλλειν καὶ ἀναβάλλεσθαι καιρὸς ἐστίν, ἀλλὰ τοῦ σπεύδειν καὶ κόνιν πέμπειν.)

256. ἦ δεῖ παρόντ' : Καθ' ἣν ἀκμὴ δεῖ παρόντας 25 βοθηεῖν. P.

257. οὐκοῦν : Τὸ λοιπόν. δρωμένους : Κινουμένους. 30 πάλαι : Πρὸ ὄρας. P. πάλαι προθύμως : Συντόμως, δεικτικῶς. (τὸ δὲ πάλαι οὐ μόνον βραδυτήτος ἐστίν ἐπίρρημα, ἀλλὰ καὶ ταχυτήτος.)

258. ὡς εἰκός ἐστιν : Ὅμοῦν. ἀσθενεῖς : Ἀδυνάτους. 35 ἤδη : Ἀπὸ τοῦ νῦν. P.

259. ἀξιοῖς : Ἀξίον κρίνεις. ἴσως : Ὅμοίως. P. ὁμοίως σοι τρέχειν. Θ. ἴσως με θεῖν : Ἐξίσου σοι τρέχειν. τὸ δὲ λοιπόν ἐν ὑπερβατῶν καίτοι γε ἐξῆν εἰπεῖν, καὶ 35 ταῦτα πρὶν φράσαι μοι.

260. ὅτου : Οὐτίκως. P.

261. οὐκοῦν πάλαι δήπου : (Σύνδεσμος ἀποδεικτι- 40 κός· τοὺς γέροντας δὲ παίζει μηδὲν εἰπὼν, καὶ ὑποκρίνεται εἰρηκέναι, διὰ τὸ αὐτῶν τὰ ὄντα γῆρα πεπηρωσθαι.) ἐπεγγελαῖ οὖν τῶν ἀμυδρῶν τῶν αἰσθήσεων διὰ τὸ γῆρας. — Ἄλλως. δέον ἐλεεᾶ εἰπεῖν πρὸς τὸ πάλαι, ὃ δὲ λέγω εἶπε δεικνύς, ὡς οὐχ ἀπαξ, ἀλλὰ πάλαι καὶ νῦν λέγει. παίζων δὲ ὁ θεράπων τούτῳ φησιν οὐ γὰρ προεῖπεν αὐτοῖς τίνας χάριν αὐτοὺς καλεῖ. Junp. δήπου 45 λέγω : Θέλω ὡς κωφοὺς διαβαλεῖν φησίν. ἀκούεις : Ἐμοῦ. P.

262. φησιν : Ὑπισχεῖται. P.

263. ψυχροῦ βίου : Ἦτοι τοῦ ταλαιπώρου. ἢ ἐπιμεμ- 50 φόμενος διὰ τὸ γῆρας τούτῳ φησιν, [ἀντι τοῦ εὐτελοῦς τὸ δὲ ἐξῆς, ὑμᾶς ἅπαντας ἀπαλλαγέντας ψυχροῦ καὶ δυσκόλου βίου ζῆσειν.] — ψυχροῦ : Νεκροποιοῦ· ποιοῦτος γὰρ ὁ τῶν πενήτων. δυσκόλου : Δυσπορίστου. ἀπαλλαγέντας : Ἐλευθερωθέντας. P.

284. τί δέ ἐστιν... δ φησιν : Ὅπερ ὑπισχνεῖται. P.
285. φέρων ἦλθεν ἐνταῦθα. P. ἀφίκται : Παραγέγονε. Vict. πόνηροι : Γεωργοί. Dv. P.
286. ρυπῶντα : Αὐχμοῦ μεστόν. ἔστι καὶ ρυπῶ, ὦ, καὶ ρυπάω, ὡς ἐνταῦθα, καὶ ρυπαίνω. Junf. ρύπον ἔχοντα. V.
- κυρὸν : Κυρτόν. ἄθλιον : παρὰ τὸ ἄθλον, ἐπίπονον. R.V. ρυσὸν δέ, ρυτίδας ἔχοντα. (μαδῶντα : φαλακρόν. V.) νωδὸν δέ, ὀδόντας μὴ ἔχοντα διὰ τὸ γῆρας· οὐ γὰρ δὴ ἀφωνον λαλεῖ γοῦν ὁ Πλούτος· [ψωλὸν δέ, ἀσχημονα κατὰ παρέκτασιν τοῦ μορίου· μαδῶντα δέ, φαλακρόν, καθόλου τρίχας μὴ ἔχοντα.]
- μυδῶντα : Γράφεται καὶ μυδῶντα καὶ μαδῶντα. καὶ μυδῶντα μὲν ἀντὶ τοῦ δυσώδη ἀποπέμποντα· μαδῶντα δὲ ἀντὶ τοῦ κόμηνη μὴ ἔχοντα. Junf.
- 15 ρυπούμενον, ζαρομάγουλον, κυρτόν, ὡς κοικιὸν ἐξεματισμένον, ρυτίδας ἔχοντα, φαλακρόν, κυρὸν ἢ κυρτόν. Θ. ρυπῶντα : Περυπωμένον. κυρὸν : Κυρτόν. P. κεκυμμένον. Vict. ἄθλιον : Δυστυχῆ. ρυσὸν : Ρυτίδας ἔχοντα. μαδῶντα : Φαλακρόν. νωδόν : Ἐστερημένον ὀδοῦ. P. ἐστερημένον ὀδόντων. Θ.
287. ψωλὸν : Εἰς τὸ αἰσχρὸν μεταβέθηκε. τουτέστιν ἀσχημόνα κατ' ἐπέκτασιν τοῦ μορίου. καλῶς δὲ τὸ ὄϊμαι, ἐπειδὴ τὰ μὲν ἄλλα πάθη τοῦ σώματος εἰς 25 ὄϊν ἐώρα, τοῦτο δὲ κρυφῆ ὄν καὶ μὴ ὄρων αὐτὸ ἀπὸ εἰκασμοῦ λέγει. V. ψωλὸν : Κηλήτην. B. Θ. P. ἀσχημόνως κηλήτην. C. ἐσπασμένον. D. ὡς μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν καὶ τὸ τῆς κήλης πάθος ἔχει τὸ γῆρας, χαυνωθέντος τῆς χροῦς τοῦ σώματος.—διαβάλλει ὁ ποιητῆς αὐτῶν τὴν κωφότητα· ἕτερα γὰρ εἰπόντος, ἕτερα ἀκούειν ἔδοξαν. μὴ λάθης δὲ ἔξωθεν τὴν διὰ εἰς τὸ ἐπὶν. ἄλλ' ἐστὶν ἡ γενικὴ πρὸς τὸ χρυσόν. ὡς φασὲν σωρὸν χρημάτων. τὸν γὰρ χρυσὸν ἀγγελίας ἐπῶν, ἀντὶ τοῦ ἔπη λέξας χρυσὸν παριστῶντα. P.
- 35 288. ὦ χρυσὸν ἀγγελίας ἐπῶν : Ἀττικὴ ἢ σύνταξις· ἀντὶ τοῦ, ὦ πλοῦτον ἐκ τῶν ἐπῶν ἀγγελίας· ἢ ἀντὶ τοῦ, ὦ τιμιώτατον εἰπὼν λόγον.
- ἀγγελίας : Εἰπῶν, μηνύσας. ἐπῶν : Διὰ τῶν. P.
289. δηλοῖς γὰρ αὐτὸν σωρὸν ἡκριν χρημάτων 40 ἔχοντα : (Ὡς πολῦπειροι συνήκων τὴν τοῦ Πλούτου [ἐν μύθοις οὕτως ἔχουσαν] ὑπογραφῆν.) κυρίως δὲ σωρὸς τὸ ἐκ μικρῶν σπερμάτων συναγόμενον πλῆθος, παρὰ τὸ σῶ (ἔστι σῶζω) συνάγω· (σωρὸς δὲ θηλυκῶς ἐπὶ τοῦ τάφου καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ· ἐπὶ δὲ τῶν καρπῶν 45 ἀρσενικῶς καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου.) καλῶς οὖν ἀπὸ τῶν καρπῶν φαίνονται εἰρηκότες οἱ γὰρ εὐθνησύντες καὶ πλοῦσιοί εἰσιν. ἢ ὡς γεωργοὶ ταύτην κέρχρηται τῆ παραβολῆ. — δηλοῖς : Παριστᾶς. αὐτόν : Τὸν σὸν δεσπότην. σωρὸν : Πλῆθος ἐλθεῖν χρημάτων φέροντα. P.
- 50 270. πρεσβυτικῶν μὲν οὖν : Διὰ τὸ τῶ γῆρας ἔπεσθαι ταῦτα τὰ συμπτώματα· [ἀπὸ κοινῆς δὲ τὸ δηλῶ.] — πρεσβυτικῶν : Μᾶλλον μὲν οὖν... P.
271. μῶν : Μὴ οὖν. V. φενακίας : Φενακίη τὸ προκόμιον, οἷον τοῦ φαινομένου κρανίου τὸ ἄκος, καὶ σκέπη — Ἄλλως. φενακίας, ἀπατήσας· φενακισμὸς γὰρ ἡ ἀπάτη. V. ἄλλως δὲ κεφαλῆς τριχῶν πενομένης ἄκος. φενακίη δὲ κυρίως ἡ προσθετὴ καὶ ἐπιτηδευτὴ κόμη, ἀπὸ τῶν κατερρηκυῖων γυναικῶν, καὶ οὕτως ἀπατουσῶν διὰ τῆς ἐπεισάκτου κόμης. — μῶν ἀξιοῖς : 6 Ἄρα ἀξίον κρίνεις... φενακίας : Ἀπατήσας. ἀπαλλαγῆναι : Ἐλευθερωθῆναι. P.
272. (ἀζήμιος : Ἀντὶ τοῦ ἀβλαβῆς· κυρίως δὲ ζημία ἢ τῆς ζωῆς μείωσις, ἢ τὸ ἐν τῇ ζωῇ μιαρὸν. βακτηρία δὲ, ἦτοι ἡ τὴν βάσιν ποιούσα ἐδραϊὰ· ἢ βακτηρία 10 τίς οὐσα, ἢ τῆς βάσεως αἰτία, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ. Ἄλλως. πάντες οἱ γέροντες ἐν ταῖς Ἀθήναις δύο βακτηρίας ἐβάσταζον. ἦν δὲ προειρηκῶς, ἀσθενεῖς γέροντας ἦδη. εἶχον δὲ ἢ διὰ τὸ ἐπερείδουσαι αὐτῆ, ἢ διὰ τὸ ἀμύνασθαι ταύτη μὴ δυναμένους χερσί.) — ἀζήμιος : 15 Ἀθῶς. ἔχοντος : Φέροντος, βαστάζοντος. P.
273. πάντως γὰρ : Ἀληθῶς γὰρ νομιζέτε με τοιοῦτον ἄνθρωπον τῆ φύσει εἰς ἅπαντα, καὶ οὐδὲν ὑγιᾶς εἰπεῖν. — πάντως : Κακῶς κρίνετε. P. τοιοῦτον : Ἀπατεῶνα. Dv.
274. ὑγιᾶς : Οὐδὲν (πρᾶγμα) ὑπολαμβάνετε ἀληθές 20 ἐμὲ εἰπεῖν. P.
275. ὡς σεμνός : Κατ' εἰρωνεῖαν. οὐπίτριπτος : Ὁ ἀξίος ἐπιτρέψω, τῆς ἀπωλείας. P. ἐπιτριβῆναι ἀξίος. Vict. αἱ κνήμαι : Οἱ ἄντες. Dv. οὐπίτριπτος : Ὁ ἐπιτρίψεως καὶ βλάβης ἀξίος. ἐπιτρίψαι γὰρ τὸ διαφθεῖ- 25 ραι. κυρίως δὲ χοίνικας καλοῦσι πᾶν περιφερές ὡς καὶ τὸ μέτρον. συμπλέκει δὲ οὐχ ὡς ἕτερον σημαῖνον, ἀλλὰ τὸ μὲν ὡς γένος, τὸ δὲ ὡς εἶδος. ὅτι τῶ εἶδει καὶ τὸ γενικόν. αἱ γὰρ χοίνικες πέδαί εἰσὶ τινες. πέδας δὲ τὰς ἀλύσεις, αἱ ἐξήρτηνται τούτοις καὶ ἐμποδίζουσι 30 τὴν πορείαν. τὸ δὲ ἰοῦ ἰοῦ ὡς τῶν πεπεδημένων οὕτω σχετλιαζόντων. V.
276. τὰς χοίνικας καὶ τὰς πέδας : Ἐν τῶ εἰδικῶ καὶ τὸ γενικὸν ἐπήγαγεν· αἱ γὰρ χοίνικες πέδαί τινές εἰσιν· χοῖνιξ δὲ πᾶν περιφερές· διὸ καὶ τὸ μέτρον χοῖνιξ 35 καλεῖται. — χοίνικας : Τὰ δεσμά, καὶ τὰς ἰδιωτικῶς λεγομένας κλάπας. ποθοῦσαι : Ὁνειδίξει αὐτὸν ὡς δοῦλον. Θ. P.
277. σορῶ : Μνήματι. V. τάφω. λαχὸν : Κληρωθέντος τοῦ γράμματός σου ἀττικῶ. Θ. P. λαχόντος. D. 40 ἐν τῇ σορῶ νυλὶ λαχὸν : Δέον εἰπεῖν αὐτὸν ἐν τῷ δικαστηρίω σου τὸ γράμμα ἔλαχεν, εἶπεν ἐν τῇ σορῶ, ἐπεὶ γέρον. οἱ δὲ γέροντες πλησίον εἰσὶ τῆς σορῶ. V. παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις δέκα ἦσαν φυλαί. ἔθος οὖν ἀπὸ πασῶν τῶν φυλῶν δικαστὰς καθίζειν· εἴτα ἀπὸ 45 μιᾶς ἐκάστης ἐλάμβανον ἄνδρας πέντε τοὺς ἐπισημότερους· καὶ πάλιν ἐν τῶν πέντε ἕνα τὸν κλήρω λαχόντα ἐποίουν δικάζειν. ἀντὶ οὖν τοῦ εἰπεῖν ἐν τῷ δικαστηρίω κληρωθῆναι τὸ γράμμα καὶ τὸ ψήφισμα, ὃ ἐστὶν ὁ κλῆρος, δικάζει σε καὶ δικαστὴν καθίστησιν, 50 ὡς πρὸς γέροντα παρ' ὑπόνοιαν παίζει. Ἄλλως. ἐν ταῖς Ἀθήναις πολλὰ ἦν δικαστήρια. καὶ ἐν τισὶ μὲν ἐδικάζον περὶ φονικῶν πραγμάτων, ἐν τισὶ δὲ περὶ δημοτικῶν· καὶ ἕκαστον δὲ τούτων εἶχεν ἐν τι τῶν στοι.

χειών ειδικόν ὄνομα. οἶον ἦν τι τῶν δικαστηρίων λεγόμενον ἀλφα, ὁμοίως ἄλλο βήτα, ἄλλο γάμμα, καὶ ἐξῆς τὸ δ καὶ τὸ ε καὶ οὕτως ἕως τοῦ κ. δέκα γὰρ ἦν δικαστήρια ἐὰν πάντα ἐν Ἀθήναις, καὶ πρὸ θυρῶν δὲ ἑκάστου δικαστηρίου ἐγγράπτο πυρρῶ βράμματι τὸ στοιχεῖον, ὧσιν τὸ δικαστήριον ὠνομάζετο. ὅσοι δὲ δικασταὶ ἦσαν ἐν Ἀθήναις, ἕκαστος καθ' ἕκαστον δικαστήριον εἶχε δέλτον, (τουτέστι πινάκιον, ἐν ᾧ ἐγγεγραμμένον ἦν τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τοῦ δικαστηρίου. 5 εἶχε δὲ καὶ βράδδον ἅμα τῷ πινακίῳ· καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ βράδδῳ ἦν τὸ ὄνομα τοῦ δικαστηρίου ἐγγεγραμμένον· ὅτε οὖν συνεβαιεν καιρὸς τοῦ δικάζειν, ἤρχοντο πάντες οἱ δικασταὶ εἰς τὴν ἀγορὰν, κἀκεῖ κλήρους ἐβάλλον καὶ ὅστις ἂν ἐκλήρουτο κλήρον ἔχοντα τὸ α, ἀπήρχετο 10 εἰς τὸ α δικαστήριον, ὁμοίως εἰς τὸ β καὶ τὰ ἐφεξῆς. καὶ πρῶτον μὲν ἐδείκνυε τῷ κήρῳ τοῦ δικαστηρίου τὸν κλήρον τοῦ στοιχείου· ὁ δὲ κήρυξ λοιπὸν εἰδίδου αὐτῷ τὸ πινάκιον αὐτοῦ καὶ τὴν βράδδον, εἶτα οὕτως εἰδικάζειν. εἰ δὲ τις δικαστὴς εἰσῆι μὴ κληρωθεὶς εἰς τὸ δικαστήριον, κατηγορεῖτο καὶ ἐξημιούτο διαφόρως.) [Ἄλλως 20 ἔρχεται ἕκαστος εἰς τὸ πινάκιον ἔχων ἐπιγεγραμμένον τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ πατρὸθεν καὶ τοῦ δήμου καὶ γράμμα ἐν τι μέχρι τοῦ χ, διὰ τὸ πάλαι δέκα φυλάς εἶναι Ἀθήνησι, διτήρητο γὰρ κατὰ φυλάς. εἶτα οἱ θενασμοθέται κατὰ φυλὴν ἕκαστος καὶ δέκατος ὁ γραμματεὺς ἐκλήρουν τὰ γράμματα μέχρι τοῦ κ. καὶ τὰ λαχόντα ἴσα τὸν ἀριθμὸν τοῖς μέλλουσι κληροῦσθαι δικαστηρίοις ὑπηρετίας φέρων ἐτίθει καθ' ἕκαστον δικαστήριον ἐν εἶτα 25 πάλιν ἀπεκκληροῦντο οἱ τὰ εἰληχρότα γράμματα ἔχοντες τίνες δικάζουσι καὶ τίνες οὐ. τοῦτο οὖν ἐστίν, ὃ λέγει, ἀμελίβας τοῦ γελοίου γάριν. ἀνθυπῆλλαξε γὰρ εἰπὼν ἐν τῇ σορῶ, δέον ἐν τῇ Ἡλιαίᾳ. ἐγράφοντο δὲ, ὅτι, ἐπεὶ ἦν πέντε δικαστήρια, ἐκκληροῦντο πέντε γράμματα ἀπὸ τοῦ α ἕως τοῦ ε. εἶτα τὸ πρῶτον ἀνερχθῆν ἐπὶ τοῦ α 35 προετίθετο δικαστηρίου, ὡς ἂν ἐτυγεν, καὶ οἱ δικάζοντες ἐκκληροῦντο εἰς οἷον ἕκαστος λάχῃ δικάσαι.] (τοῦτο δὲ ἐγίνετο, ἵνα μὴ διαφείρηται τὰ δικαστήρια, ἀκρίτως ἐρχομένων τινῶν χωρὶς κλήρου εἰς τὸ δικαστήριον δικάσαι.) [τὸ δὲ, « ὁ Χάρων τὸ ζύμβολον εἰδίδωσι, » 40 τοιοῦτόν ἐστι. τοῖς λαχοῦσι δικάσαι εἰσελλοῦσιν ἐκάστῳ σύμβολον δίδεται δημόσιον παρὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ εἰληχίας ἀρχῆς, ἐν ᾧ οἱ ἐξιόντες καὶ τοῦτο προσφέροντες λαμβάνουσι τὸν δικαστικὸν μισθόν. εἰπὼν οὖν σορόν, ἐπήγαγε Χάρων. δέον δὲ εἰπεῖν ὁ ἀρχὸν τὸ σύμβολον εἰδίδωσιν, ὅς ἐστι ὁ μισθὸς ὁ δικαστικὸς, εἶπεν ὁ Χάρων, 45 ὡς γερῶντων αὐτῶν καὶ μελλοθανάτων. — Ἄλλως. δέον οὕτως εἰπεῖν, ὅτι καιρὸς ἦλθεν ὑμᾶς πλουσίους γενέσθαι, ὑμεῖς δὲ μέλλετε, ὁ δὲ οὐχ οὕτως εἶπεν, ἀλλ' ἠθέλησεν αὐτοὺς σκῶψαι ὡς γέροντας ὄντας, καὶ ἐγγὺς τοῦ θανάτου· σκῶπτει δὲ οὐ καθαρῶς, ἀλλὰ διὰ τοῦ εἶθους, ὃ Ἀθηναῖοι εἶχον περὶ τὰς δίκας ἦν δὲ τοιοῦτο. δέκα δικαστήρια ἦσαν παρ' Ἀθηναίους, τὸ μὲν φόνου, τὸ δὲ μοιχείας, τὸ δὲ ἐτέρου τινός. οὐσῶν δὲ καὶ ἰφυλῶν, ἐξελέγοντο ἐξ ἐκάστης φυλῆς ἕνα ἄνδρα, καὶ 50 ἕτατον αὐτοὺς εἰς τὰ τοιαῦτα δικαστήρια κριτὰς εἶναι· πλὴν ἔγραφον πρότερον τὰ τῶν ἀνδρῶν ὀνόματα, καὶ κλήρου γινομένου, ὁ μὲν εἰς τοῦτο, ὁ δὲ εἰς ἐκείνο δικάζειν ἐλάγγανεν. εἰδίδου δὲ ὁ κήρυξ αὐτοῖς βράδδον, ἥτις ἦν σύμβολον τοῦ δικάζειν, ἵνα ἕκαστος καθ' ἑσπέραν 6 ἀποδιδούς τῷ πρυτάνει τὴν βράδδον τρωβόλον λαμβάνῃ μισθὸν τῆς δικάσεως. ἀντι οὖν τοῦ εἰπεῖν ἐν τῷ δικαστηρίῳ τὸ γράμμα σου λαχὼν δικάζειν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ κήρυξ εἰδίδωσι σοι τὸ σύμβολον, ὁ δὲ σκῶπτων αὐτοὺς ὡς γέροντας καὶ ἐγγὺς θανάτου ὄντας φησὶν ἐν τῇ σορῶ καὶ 10 ὁ Χάρων. ἐστὶ δὲ ἡ σύνταξις σολοικοφανής· λαχόντος γὰρ τοῦ γράμματός σου ὤφειλεν εἰπεῖν ὁ δὲ εὐθέϊαν ἔθχεν ἀντὶ γενικῆς, Ἀττικῶ ἔθει χρησάμενος ἔθος γὰρ τοῖς Ἀττικοῖς οὕτω ποιεῖν, ἐπὶ μέντοι τῶν οὐδετέρων μετοχῶν. ἐστὶν οὖν ἡ σύνταξις καὶ ἡ διάνοια 15 τούτου αὐτῆ· λαχόντος τοῦ γράμματός σου δικάζειν σὲ ἐν τῇ σορῶ, ἤγουν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, σὺ οὐ βιάζεσαι, ὁ δὲ Χάρων, ἤγουν ὁ κήρυξ εἰδίδωσι σοι τὸ σύμβολον τοῦ κριτῆν εἶναι, τουτέστι τὴν βράδδον. πάνυ δὲ ἀστείως καὶ τὸν κήρυκα Χάρωνα ὠνόμασεν· ὁ γὰρ Χάρων 20 κατὰ ἀναγραμματισμὸν Ἄρχων λέγεται. Junl.

278. [ὁ δὲ Χάρων τὸ ζύμβολον : Περὶ τοῦ παραδιδόμενου τοῖς εἰσιούσιν εἰς τὸ δικαστήριον συμβόλου Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ οὕτω γράφει 25 « τοῖς γὰρ δικαστηρίοις χρῶμα * * * ἐπιγγράπται » « ἐφ' ἐκάστῳ ἐπὶ τῷ σφηκίσκῳ τῆς εἰσόδου. ὁ δὲ λαβὼν » « τὴν βακτηρίαν βιάζει εἰς δικαστήριον τὸ ὑμόρρον » « μὲν τῇ βακτηρίᾳ, ἔχον δὲ τὸ αὐτὸ γράμμα, ὅπερ ἐν » « τῇ βυλάτῃ. ἐπειδὴν δὲ εἰσελθῆ, παραλαμβάνει σύμ- » « βολον δημοσίᾳ παρὰ τοῦ εἰληχρότος ταύτην τὴν ἀρ- 30 » « χήν. » ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν ὁ κήρυξ, ἢ ὁ δῆμος, ἀπήντησε πρὸς τὴν σορόν.]

ἀντὶ τοῦ τεθνάναι μέλλεις. V.

279. διαρραγείης : Διασχισθείης. μόθων : Λίαν αἰσχρὸς, ἀνόητος. κόβαλος : Φλύαρος. P. μόθων : Φλύαρος. κόβαλος : Ὑβριστής. Dn. μόθων : Λίαν ὕβριστής. Br. Μόθων : Φλύαρος, αἰσχρὸς, ἄτιμος, φορτικὸς, δουλοπρεπής, ἀπὸ Μόθωνος τινός αἰσχροποιῶ. Br. μόθων : (Ἔϊδος αἰσχροῦ καὶ δουλοπρεποῦς δογῆσεως· οἱ δὲ) Λάκωνες τοὺς παρατρεπομένους τοῖς ἐλευθέροις πικίδας 40 μόθωνας καλοῦσιν. (Ἄλλως. μόθων, φλύαρος, φορτικὸς, ἄτιμος, αἰσχρὸς. λέγουσι γὰρ τοὺς Ἀθηναίους χειρωσαμένους τοὺς Μόθωνας [δουλικῆ καὶ ἀγεράστῳ] περιστῆσαι τύχῃ, ὅθεν καὶ Ἀττικοὶ μόθωνες. ἢ ἀπὸ Μόθωνός τινος αἰσχροποιούντος καὶ αἰεὶ ἐν τοῖς πόσις 45 ὄργουμένου.) [ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνόητος. ἄλλοι δὲ λέγουσι, δουλοπρεπεῖς, σπερμολόγους.] — κόβαλος δὲ ὁ λάλος, ὁ ῥήτωρ. V.

[κόβαλος : Κόβαλοι δαιμόνεις εἰσὶ τινες σκληροὶ περὶ τὸν Διδόνσον. — ἀπατεῖνες. Junl. ἀπατεῶν. Vict.] 50

280. τέτληκας : Ὑπέμεινας. P.

281. κέκληκε δέυρο : Ἐκάλεσεν ἡμᾶς ἐνταῦθα. Harl.

282. οἱ : Οἵτινες, ἡμεῖς δηλ. P. μοχθήσαντες : Κοπιάσαντες. Dn. P. σχολῆς : Ἀναπαύσεως. P. οὐκ ἄγον-

τες σχολήν χάριν τῶν ἔργων. V. ἀντὶ τοῦ οὐκ ὄντος καιροῦ. R. V.

283. πολλῶν θύμων : [Τὸ πολλῶν θύμων ῥίζας ἐκπερῶντες τοιοῦτον ἔχει τὸν νοῦν. οἱ τὴν Ἀττικὴν οἰκοῦντες πένητες, ἐπεὶ μὴ εἶχον τὰς ἐκ τῶν σπερμάτων τροφὰς (ἀνεπιτήδειος γὰρ ὁ τόπος ἦν εἰς γεωργίαν, καταξήρος ὢν), ἤσθιον θύμους, οὐς οἱ κοινοὶ βολβοῦς ἢ ἀγριοκρόμμυα φασίν. λέγει γοῦν ὁ χορὸς τῶν πενήτων ὅτι ἡμεῖς πολλὰ κοπιάσαντες, καὶ ταῦτα οὐκ οὔσης ἀδείας ἡμῖν, ἤλθομεν μετὰ προθυμίας ὧδε. Junt. θύμων : Ἄγριοκρόμμυον. Dv. σκυλοκρομμύων. P.] ἀντὶ τοῦ πολλοῦς ἀγροῦς. θυμοφόρος γὰρ ἡ Ἀττικὴ. R.

διεκπερῶντες : Ἄντι τοῦ παρορῶντες καὶ παρατρέχοντες ὑπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς, καὶ αὐτὰς δὴ τὰς τῶν θύμων ῥίζας πολλῶν ὄντων, ἀς ἐξ ἔθους εἶχόμεν συλλέγειν. Junt. ἀνασπῶντες. Dv. διασπῶντες. P.

284. ἀλλ' οὐκ ἔτ' : Οὐδαμῶς. Πλοῦτον : Τὸν θεόν. P.

285. ἄγων ὁ δεσπότης : Ἄγων, τὸ φέρω, τὸ δηγῶ ἄγω, τὸ νομίζω, ἄγω τὸ τιμῶ· καὶ ἄγω τὸ συντρίβω, ἀφ' οὗ τὸ κατέαξαν, ἀντὶ τοῦ συνέτριψαν. Junt. ποιήσει : Καταστήσει. P.

286. ὄντως : Ἔστι πλουτῆσαι ἡμᾶς. P. ἡμῖν εἶναι : Ἐν Σοφοκλεῖ εἰρηται περὶ τοῦ ἡμῖν, ὅτι καὶ βραχὺ ἔστι, διὸ καὶ ὀξύνεται. P.

287. Μίδας μὲν οὖν : Μίδας, βασιλεὺς ὢν Φρυγίας πλουσιώτατος, ὧτα ὄνου ἔσχε. τοῦτο οὖν παροιμιωδῶς ἐλέγετο ἐπὶ τούτου, ἦτοι ὅτι πολλοὺς ὠτακουστάς εἶχεν, ἢ ὅτι κόμητι Φρυγίας κατέσχεεν, ἥτις ὧτα ὄνου ἐλέγτο. λέγεται δὲ τούτῳ τῶν Πακτωλῶν χρυσὸν βεῦσαι. λέγεται δὲ αὐτὸν πάλιν εὐχασθαι ὥστε πάντα γενέσθαι χρυσόν, ὃν ἂν ἄψαιτο. ἢ ἐπεὶ ὄνος μᾶλλον ἀκούει τῶν ἄλλων ζῶων πλὴν μούσ· καὶ Μίδας δὲ πολλοὺς ὠτακουστάς εἶχεν. οἱ δὲ φασίν, ὅτι ψέξας ποτὲ τὸν Διόνυσον ὁ Μίδας μετεβλήθη εἰς ὄνον. ἢ ὅτι ὄνους τοῦ Διόνυσου ὁ

παριόντας ἠδίκησε· διὸ ὀργισθεὶς ὁ θεὸς ὧτα ὄνου αὐτῷ περιῆψεν. οἱ δὲ, ὅτι ὧτα μέγαλα φύσει εἶχεν. [Ἄλλως. οὗτος ὁ Μίδας σφόδρα πλούσιος ἦν· ἤρτησε γὰρ, ὡς φασί, τοὺς θεοὺς, ὅ τι ἂν εἰς χεῖρας λάβῃ χρυσόν γίνεσθαι· καὶ τυγῶν τῆς εὐχῆς, λιμαχρονηθεὶς ἀπέθανεν· ὅσα γὰρ ἐλάμβανεν [εἰς τροφήν Junt.] εἰς χρυσὸν μετεβάλλετο. μυθεύονται δὲ αὐτὸν καὶ ὧτα ὄνου εἶχειν, ὅτι τὰ τῆς ἀκοῆς αἰσθητήρια μέγιστα εἶχεν, οἷάπερ ὄνος· τὸ δ' ἀληθές, ὅτι πολλοὺς εἶχεν ὠτακουστάς, ὡς πάντ' ἔχειν γινώσκειν τὰ ἐν τῇ ὑπ' αὐτῷ χώρᾳ λεγόμενα τε καὶ πραττόμενα. τὸ δὲ μὲν οὖν, ἀντὶ τοῦ ὅς· ἐμφαίνει δὲ ἐντεῦθεν, ὡς οὐχ ἀπλῶς πλουσίους ποιήσει, Μίδας δὲ οἰοῖται ὑπερβολικῶς πλουσίους, οἷος ὁ Μίδας.]

288. ὡς ἤδομαι : Λίαν εὐφραίνομαι. P.

289. Θρεττανελὸ τὸν Κύκλωπα : [Ἡ τοῦ Κύκλωπος ἱστορία δὴλη· ὅτι ποιμὴν ὢν καὶ λύρας κατέχων, ἤγετο τοῖς αὐτοῦ θρέμμασι, καὶ ὅτι αὐτὸν Ὀδυσσεὺς ἐτύφλωσεν. ὥσπερ οὖν ἐκεῖνος, οὕτω καὶ ὁδτος ἦν πρὸς τοὺς γέροντας, ἄδων καὶ πορευόμενος μετ' αὐτῶν. ἔστι δὲ τὸ

θρεττανελὸ τῆς λύρας ἀπήχημα, καὶ οὐ συνάπτεται πρὸς τὴν σύνταξιν· ἀλλὰ διότι καὶ αὐτὸς ἦδε, τούτου χάριν ἐνέθηκεν. οἱ δὲ λέγοντες τὸν θρεττανελὸν Κύκλωπα, ἤγουν τὸν ἄδοντα τὸ θρεττανελὸν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὸ λω μεγεθύνοτες, ἀμαθείς. τοῦτο δὲ ἐκ Κύκλωπος Φιλοξένου ἔστί· πεποίηκε γὰρ οὗτος τὸν Κύκλωπα κιθαρίζοντα. διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν, καὶ τοῖν ποδοῖ ὠδὶ παρεσσαλεύων, ἔδειξεν ὅτι πρὸς τὴν πυγὴν αὐτοὺς τῶ ποδὶ ἐτυψεν.] (τὸ δὲ ἐξῆς, καὶ μὴ ἐγὼ βουλήσομαι ὑμᾶς ἄγειν. διασύρει δὲ Φιλοξένον τὸν τραγικόν, δεῖ εἰσήγαγε κιθαρίζοντα τὸν Πολύφημον. τὸ δὲ θρεττανελὸ ποῖον μέλος καὶ κρουμάτιόν ἐστι· τὸ δὲ, « ἀλλ' εἶα τέκεα θαμῖν' ἐπαναβοῶντες, » ἐκ τοῦ Κύκλωπος Φιλοξένου ἔστί.)

Φιλοξένον τὸν διθυραμβοποιὸν (ἢ τραγωδοδιδάσκαλον) διασύρει, δεῖ ἔγραψε τὸν ἔρωτα τοῦ Κύκλωπος τὸν ἐπὶ τῇ Γαλατείᾳ· εἶτα κιθάρας ἤγον μιμούμενος ἐν τῷ συγγράμματι, τοῦτο φησὶ τὸ ῥῆμα θρεττανελό. ἐκεῖ γὰρ εἰσάγει τὸν Κύκλωπα κιθαρίζοντα καὶ ἐρεθίζοντα τὴν Γαλατείαν. ἐπεὶ οὖν ἔφη ὁ χορὸς, « ἤδομαι καὶ τέρπομαι καὶ βούλομαι χορευσαί, » ὁ οἰκῆτης φησὶ, « κἀγὼ βουλήσομαι χορευεῖν. » καὶ ἄμα ἀναφωνεῖ τὸ μέλος ἐκεῖνο. ἢ γὰρ κιθάρα κρουμένη τοιοῦτον μέλος ποιεῖ, θρεττανελὸ θρεττανελό. — τινὲς ἀγροικικὴν εἶναι φασὶ τὴν φωνήν. V. Ἄλλως. ὁ Φιλοξένος ὁ διθυραμβοποιὸς ἐν Σικελίᾳ ἦν παρὰ Διονυσίῳ. λέγουσι δὲ ὅτι ποτὲ Γαλατεῖα [τινὶ] παλλακίδι Διονυσίου προσέβαλε· καὶ μαθὼν Διονύσιος ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς λατομίαν. φεύγων δὲ ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς τὰ ὄρη τῶν Κυθήρων, καὶ ἐκεῖ δρᾶμα τὴν Γαλατείαν ἐποίησεν, ἐν ᾧ εἰσήνεγκε τὸν Κύκλωπα ἔρωτα τῆς Γαλατείας· τοῦτο δὲ αἰνιττόμενος εἰς Διονύσιον· ἀπέικασε γὰρ αὐτὸν τῷ Κύκλωπι, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὁ Διονύσιος οὐκ ὤξυδόρκει.

291. ὠδὶ : Οὕτως. παρασαλεύων : Μετρίως κινοῦν, ἐτυψε γὰρ αὐτοὺς πρὸς τὴν πυγὴν. P. παρεσσαλεύων : Παρακινῶν. Vict.

292. ἄγειν : Ὀδηγεῖν. ἀλλ' εἶα : Ἄγε. θαμῖν' : Συχνῶς, παλλάκις λέγοντες. P. χλευάζει αὐτοὺς ὡς γέροντας. R. V.

293. βληγῶμενοι : (Ποιᾶ φωνῆ χρώμενοι· βληγᾶσθαι γὰρ τὸ τὰ προβάτια ποιᾶ κεχρησθαι φωνῆ. τὸ δὲ ἐξῆς, βληγῶμενοι μέλη ὡς οἱ τράγοι ἐπεσθ' ἀπομύζοντες ἑαυτοὺς. κινάβρα δὲ ἡ δυσωδία τῶν μασχαλῶν, ἢ τῶν αἰγῶν· κινάβρωντων οὖν, τῶν δυσωδιαν ἔχόντων ἢ τῶν) δυσσομίαν ποιοῦντων ἐκ τῶν μασχαλῶν. κυρίως δὲ ἢ τῶν κυνῶν βορὰ, κυνοβορὰ τις οὔσα. — βληγῶμενοι : Βοῶντες, ἄδοντες, λέγοντες, τὸ βληγᾶσθαι ἐπὶ προβάτων. συνάπτεται πρὸς τὸ προβάτιον. P.

294. κινάβρωντων : Ὅσμην ἀποπεμπόντων, μέλη : Ἄσματα. P.

295. ἐπεσθ' : Ἀκολουθεῖτε τὰ αἰδοῖα δεικνύντες. P. τράγοι δ' ἀκρατεῖσθε : [Τὸ ἐξῆς, τράγοι δ' ἀπεψωλημένοι ἀκρατεῖσθε] [λείπει] τὸ ὡς, ἀντὶ τοῦ ὡς τράγοι ἀκρατῆ πράσσετε· ἐπεὶ μετὰ τῆν συνουσίαν οἱ τράγοι λείγουσιν ἑαυτῶν τὰ αἰδοῖα ἐν τῷ ἄκρῳ μέρει. — ἀντὶ

τοῦ φάγοιτε. V. ἦγον δίκην ἐράγων τοὺς ὄρχεις λείχετε. P. λείχετε τὰ αἰδοῖα δηλονότι. Bt.

296. θρεττανελλὸ τὸν Κύκλωπα : Ὡσαυτὸν παρείκασας. P.

297. βληχῶμενοι : Ἀναβοῶντες. καταλαβόντες : Ὡσαυτὸν ἔκεινον ὁ Ὀδυσσεύς, κρατήσαντες. P.

298. πήραν ἔχοντα : Φιλοξένου ἐστὶ παρηγμένον καὶ τοῦτο τὸ ρητόν. τοιοῦτον γὰρ τὸν Κύκλωπα εἰσάγει, πήραν ἔχοντα καὶ ἐπὶ ταύτῃ λάχανα ἀγρία. 10 ταῦτα δὲ φησι καὶ τὰ ἐξῆς, ὡς καὶ τῆς τυφλώσεως αὐτοῦ οὐσης ἐν τῷ ποιήματι. — Ἄλλως. ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς παιγνιωδῶς ἐπιφέρει τὰ τοῦ Φιλοξένου εἰπόντος πήραν βασταίνει τὸν Κύκλωπα, καὶ λάχανα ἐσθίειν. οὐτῶ γὰρ πεποιήκε τὸν τοῦ Κύκλωπος ὑποκριτὴν εἰς τὴν 15 σκηνὴν εἰσαγόμενον. ἐμνήσθη δὲ καὶ τῆς τυφλώσεως, ὡς οὐσης ἐν τῷ ποιήματι. ταῦτα δὲ πάντα διασύρων τὸν Φιλοξένον εἶπεν, ὡς μὴ ἀληθεύοντα. ὁ γὰρ Κύκλωψ, ὡς φησὶν Ὀμηρος, κρέα ἔσθιε, καὶ οὐ λάχανα· ἀ τοῖνον ἔφρσεν ἐκεῖ ὁ Φιλοξένος, ταῦτα ὁ χορὸς εἰς τὸ 20 μέσον ἀναφέρει. Junt.

πήραν : Σακούλιον, ὥσαυτὸν ἔκεινος. λάχανα : Ἄσυνῆεν ἔκεινος εἰς τροφήν. ἐμύθησε γὰρ ἔκεινον Ὀδυσσεύς, δροσερὰ : Τρυφερά. κραιπαλῶντα : Μεθύοντα. P.

καὶ κραιπαλῶντα : Ἀντὶ τοῦ ἐκ μέθης ἀτακτοῦντα, 25 μεθύοντα, ἀπὸ τοῦ τῶν καιρίων σφάλλῃσθαι. — κραιπάλη γὰρ ἡ χρεσινή μέθη καρπάλη τις οὐσα. V.

299. ἡγούμενον : Προοδοποιοῦντα τούτοις, οἷς ἡμᾶς ἀπεικάζεις. Θ. P.

300. εἰκῆ : Μάτην, καὶ ὡς ἔτυχεν· ἢ ἀκαίρως. θθεν 30 καὶ εἰκαῖος, ὁ μάταιος. Junt.

(εἰκῆ δὲ καταδαρθέντα : Ὡς ἔοικε κατακοιμηθέντα 35 πον, ὡς τὸν Κύκλωπα, ὃν μιμεῖται. τοῦ δὲ οἰκέτου μνησθέντος τοῦ Κύκλωπος, οἱ γέροντες ἐπάγουσιν ἀ ἔπαθε παρὰ τοῦ Ὀδυσσεύς ὁ Κύκλωψ.) — καταδαρθέντα : Καὶ ὑπνώσαντα καταπσόντα. P.

301. [σφηκίσκον.] ξύλον ὠζυμμένον, ἐπεὶ καὶ ὁ σφῆξ 40 ὄξυς ἐκ τῶν ὄπισθεν. (Ἄλλως. ἐπιτηδευτὴ ἡ λέξις παρὰ τὸν σφῆκα· τὰ γὰρ μακρὰ τῶν ξύλων καὶ εἰς ὄξυ συνηγμένα σφηκίσκους καλοῦσιν, ἐπεὶ καὶ οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνεσταλμένην ἔχουσιν, ἰσχυροὶ ὄντες 45 ὄπισθεν. καὶ τοὺς λαγαροὺς δὲ τοῖς σώμασιν ἀνθρώπων καὶ μὴ προκοιλίους, σφηκῶδεις φασίν.) — Ἄλλως. ὡς καὶ τῆς τυφλώσεως τοῦ Κύκλωπος περιχειρμένης ἐν τῷ ποιήματι. V. (ἐκτυφλώσασθε φησὶν, ὡς τὸν Κύκλωπα, ὃν μιμῆ.) — ἡμμένον : Κεκαυμένον. σφηκίσκον : Πάλον. Θ. Dv. P. δαλόν. Bt.

302. [ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην : Ἐχθεῖς τῆς διπλῆς συστηματικῶν στίχων καὶ κώλων εἰκοσι. εἰσι δὲ τοῦ 50 πρώτου συστήματος στίχοι καὶ κώλα ἐπτά. τούτων ὁ πρῶτος τετράμετρος ἀκατάληκτος, ὅλον τὸ τοῦ Ἀλκαίου,

δεξί με κωμάζοντα, δεξί, λίσσομαι σε, λίσσομαι.

ὁ δεύτερος τετράμετρος καταληκτικός, ὡς τὰ πρὸ τούτων ὁ δὲ τρίτος δίμετρος ἀκατάληκτος· ὁ δὲ τέταρτος τετράμετρος καταληκτικός ὁμοίως τῷ δευτέρῳ· ὁ δὲ πέμπτος ὁμοίως τῷ τρίτῳ· ὁ ἕκτος τρίμετρος ἀκατάληκτος· ὁ δὲ ἕβδομος δίμετρος καταληκτικός· ὡς ἐκεῖνα 5 τοῦ Ἀνακρέοντος

ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
πάρεσι γὰρ, μαχίσθω.

ἐφθιμιμερῆ δὲ τὰ τοιαῦτα καλεῖται, ὡς τρεῖς ἔχοντα 10 πόδας καὶ συλλαβὴν· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.] — τὴν Κίρκην : Τὴν Λαΐδα. P. ἀνακυῶσαν : Ταράττουσαν. Dv. ταράττουσαν, μινγούσαν. Θ. P.

303. ἑταίρους τοῦ Φιλωνίδου : (Δέον εἰπεῖν Ὀδυσσεύς, ὁ δὲ Φιλωνίδου εἶπε. κωμῶδεῖ δὲ αὐτὸν ὡς πλούσιον καὶ παρασίτους ἔχοντα καὶ διὰ τὸν Λαΐδος ἔρωτα 15 ἐν Κορίνθῳ διάγοντα. κωμῶδεῖται δὲ καὶ ὡς σωδῆς σὺν τοῖς ἑταίροις αὐτοῦ, οὗς κάπρους εἶπε. τὴν δὲ Λαΐδα Κίρκην εἶπε, ἐπεὶ τοὺς ἑραστάς ἐφαρμάκευεν. Ἄλλως. ὥσαυτὸν καὶ Κίρκην φησὶ παῖζων τὴν Λαΐδα 20 φαρμάσσουσαν τοὺς ἔρωτας. τροπικῶς δὲ παίζει εἰς αὐτὴν ἐκεῖθεν ἄγων τὴν ἱστορίαν δῆλον δὲ ἐκ τοῦ περὶ Φιλωνίδου διειληθέναι. κάπρους δὲ φησὶ τοὺς ἑταίρους τοῦ Φιλωνίδου τῷ ἄλλῳ ἦθει.) ἢ τῷ διαβεβλημένῳ ὡς ὑδῆς. καὶ ταῦτα εἰς Φιλωνίδην τὸν Μελιτέα, ὡς [οὐ μόνον μέγαν, ἀλλὰ καὶ] ἀμαθῆ καὶ ὑδῆ. 25 καὶ Νικοχάρης ἐν Γαλατείᾳ

τί δῆτ' ἀπαιδευτότερος εἰ Φιλωνίδου
τοῦ Μελιτέως;

[Ἄλλως. ἐν τῇ νήσῳ τῶν Λαιστρυγόνων ἡ Κίρκη ἦν, 30 πᾶσας γυναῖκας παρελθούσα μαγείαις. προσέειπεν οὖν Ὀδυσσεύς ἐν τῇ νήσῳ μετὰ τὸ φυγεῖν τὸν Κύκλωπα, καὶ πέμψας τινας τῶν αὐτοῦ ἰδεῖν, τίς ἂν εἴη ἐνταῦθα, ἔρημος γὰρ ἦν ὁ χώρος, ἐπεὶ ἀπελθόντες οὗτοι, καὶ τὴν Κίρκην εὐρόντες, χοῖροι ὑπ' αὐτῆς διὰ τινος ποσοῦ γεγόνασιν, αὐτὸς εἰς τὴν τούτων ἀφίκετο ζήτησιν. ἐν- 35 τυχῶν οὖν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ τῷ Ἑρμῆ, καὶ παρ' αὐτοῦ μαθὼν τὰ περὶ τῶν ἑταίρων, καὶ λαβὼν παρ' αὐτοῦ τὸ μῶλον, ἦτις ἐστὶν ἀντιφάρμακος βοτάνη, τὸν τῆς Κίρκης οἶκον κατέλαβε· ἐπιχειρησάσης οὖν καὶ αὐτὸν τὰ ὁμοία δρᾶσαι, τὸ ξίφος κατ' αὐτῆς ἀνέτεινεν. 40 θθεν αὐτῇ φοβηθεῖσα τούς τε ἑταίρους αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀρχαίαν μορφήν ἀποκατέστησε, καὶ πρὸς μίξιν αὐτῶν συνελθεῖν ἐπεθύμησεν. ὁ δὲ καὶ ἐμίγη, καὶ παῖδα ἔσχεν ἐξ αὐτῆς Τηλέγονον, ὑφ' οὗ καὶ ὕστερον κατ' ἀγνοίαν ἀνῆρέθη κέντρῳ τρυγόνος. θέλων οὖν ὁ ποιητὴς 45 σκῶψαι τὸν Φιλωνίδην, ὅτι αὐτοῦ ἦρα Λαῖς, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τοὺς ἑταίρους τοῦ Ὀδυσσεύς, Φιλωνίδου εἶπεν· ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἐν τῇ νήσῳ τῶν Λαιστρυγόνων, ἐν Κορίνθῳ εἶρηκεν, ὡς ἐκεῖ τῆς Λαΐδος οἰκούσης.] — ἔδει δὲ ἄρα καὶ τὸν Ὀδυσσεᾶ θανάτῳ περιπτεσθῆναι ... 50 μέμνηται [τῆς] ἱστορίας καὶ ὁ Ὀππιανὸς ἐν Ἀλιευτικῶν β. Cant. 1. ἢ τοὺς ἑταίρους : Τοῦ Ὀδυσσεύς ὄψε-

λεν εἰπεῖν. σκώπτων δὲ τὸν Φιλωνίδην, οὗ ἦρα Λαίτις ἐν Κορίνθῳ πόρνη, τοῦτο φησιν. *P.* Φιλωνίδου : Ὀδυσσεύς. *Dv.*

304. ἐπεισεν : Κατέπεισεν. ὄντας κάπρους : Ὑπάρχοντας καὶ ἀγριοχοίρους. *P.*

306. μεμαγμένον : Μεμαλαγμένον καὶ ἐξημωμένον. *P. μ.* σκῶρ : Μεμαλαγμένον κόπρον. *Θ. Dv.* σκῶρ : Κόπρον, σκάτον τρώγειν. αὐτῇ : Ἡ Κίρκη δὲ ἐμάλαττε τοῖς ἐτάιροις. *P.* ἐματτεν : Ἐμάλαττεν. *Dv.* ἐμάλαττε τοῖς ἐτάιροις. *Θ.*

308. πάντας τρόπους : Τῆς Κίρκης τοὺς τρόπους μιμήσομαι φησι. *P.* φησὶ μιμήσομαι. *R.*

307. γρυλλίζοντες : Φωνῆν (μικρῶν) χοίρων ἀφιέντες γρυλλισμὸς γὰρ ἡ τῶν (μικρῶν) χοίρων φωνή. *R.V.* ὁμοίως χοίρους βωύοντες. *Θ. Dv.* χοίρων φωνῆν ἀφιέντες. *P. Vict.* φιλιδίας : Φιλιδονίας. *Dv.* φιλιδίας : ὑπὸ φιλιδονίας καὶ ἀνοίας. *R.P.*

308. ἐπεσθε : Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπαιδευτῶν λεγόμενη. μητρί : Ἐμοί. *P.*

309. οὐκοῦν σε τὴν Κίρκην : [Τοῦ δευτέρου συστήματος στίχοι καὶ κῶλα ἐπτά. ἔχουσι δ' ὁμοίως τῇ προσφάσῃ περιόδῳ καθ' ἕκαστον.] — τὸ ἐξῆς, οὐκοῦν σε λαβόντες κρεμῶμεν. *V.* οὐκοῦν σε λαβόντες κρεμάσομεν. *R.* ἀνακυκῶσαν : Μιγνύουσαν. *Dv. Vict.* ἀναταράττουσαν. *P.*

310. μαγγανεύουσαν (μαγεύουσαν *Vict.*) : Γοητεύουσαν. *P.* μολύνουσαν : Μιαινούσαν. *P. Vict.*

311. [λαβόντες : Οὕτω κἀν τοῖς παλαιαῖς τῶν ἀντιγράφων εὔρηται, ἐν ᾗ ὁμοίον τῷ ἄνω τρίτῳ κῶλῳ. τὸ δὲ, ἣν λάβωμεν, οὐ πᾶν δόκιμον.] — λαβόντες : Κρατήσαντες. φιλιδίας : Φιλιδονίας. *P. Vict.*

312. τῶν ὄρχων κρεμῶμεν : Δέον εἰπεῖν ἕξφοσ ἐπιφερόμεν σοι, καθὰ καὶ Ὀδυσσεὺς τῇ Κίρκῃ, ὃ δὲ, ὃ συμβέβηκε τῷ Ὀδυσσεὶ κατὰ τὴν τοῦ ἔρινεοῦ ἐποχὴν ἐν τῷ στόματι τῆς Χαυρῶδεως, ἐπὶ τὴν Κίρκην μετήγαγεν. ἢ, ὡς ἐκεῖνος Μελάνθιον ἐκρέμασεν. — Λαρτίου : Ὑῶν δηλ. τὸν Ὀδυσσεά. τῶν ὄρχων : Ἀπὸ τῶν ὄρχων. *P.* τῶν ὄρχων κρεμῶμεν : Ὡςπερ ἐκεῖνος τὸ ξίφος κατὰ τῆς Κίρκης ἀνέτεινεν, ἢ ὡς ἐκεῖνος Μελάνθιον ἐκρέμασε. *Vict.*

313. (μινθῶσομεν : Μίνθον οἱ μὲν τὸν ἡδύσομον οἱ δὲ τὴν Ἰγγα, ὡς κεῖται ἐν τῇ κωμικῇ λέξει. οἱ δὲ εἶδος ἄνθους ἐν τῇ κόπρῳ φυόμενου, ᾧ χαίρουσιν οἱ τράγοι. Ἄλλως.) μίνθος λέγεται ἡ κόπρος τῶν αἰγῶν.

313. ἐπειδὴν δὲ οἱ τράγοι ψυγμῶ περιπέσωσιν, εἰώθασιν οἱ αἰκπολοὶ λαβόνειν τὴν κόπρον αὐτῶν καὶ χεῖρῖν αὐτῶν τοὺς μυκτῆρας, καὶ οὕτως τῇ δυσωδίᾳ παρμόν κινεῖν, τούτῳ δὲ τῷ τρόπῳ λύειν τὸ πάθος· ὁ γὰρ πταρμὸς θεραπεύει τὸ πάθος. ἐκ τούτου οὖν φησιν ὅτι ἀηδίσομεν σε, ἐπεὶ καὶ αἱ αἴγες ἐκ τῆς κόπρου ἀηδίζονται. (Ἄλλως. κοπρώσομεν· μίνθος γὰρ ἄνθος ἐν τῇ κόπρῳ φυόμενος, ᾧ χαίρουσιν οἱ τράγοι. οἱ δὲ μίνθον φασὶ τὴν ἀνθρωπίνην κόπρον, ἣ χρώνται παρατρίβοντες οἱ ποιμένες ἐν τῷ δυσενεργῆτῳ τῶν τράγων

πταρμῶ.) — μινθῶσομεν : Πάσομεν. *Dv.* κόπρῳ χρεώσομεν. *Vict.* κόπρῳ πάσομεν. ὅταν γὰρ ὑπὸ κορύζης οἱ τράγοι κατασχεθῶσιν, οὕτω πρὸς ἀπαλλαγὴν πάττονται. μίνθος γὰρ ἡ κόπρος. *Θ. P.* ὡςπερ τράγου : Ὅταν οἱ τράγοι ὑπὸ κορύζης κατασχεθῶσι, κόπρῳ χρεῖνται εἰς ἀπαλλαγὴν τοῦ πάθους. *Vict.*

314. σὺ δ' Ἀρίστουλος : (Ὁ Ἀρίστουλος αἰσχρός· καὶ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις [867] μέμνηται αὐτοῦ ὡς αἰσχροποιοῦ. λείπει δὲ τὸ ὄς, ὡς δ' Ἀρίστουλος αἰσχροουργίας κεχηνώς. αἰσχροουργὸν γὰρ αὐτόν φησὶ ποιητὴν,) ὅς διὰ τὴν αἰσχροουργίαν αὐτοῦ αἰεὶ ἐκεχῆνει. τοῦτο οὖν φησιν, ὡςπερ ὁ Ἀρίστουλος κεχηνώς ἐρεῖς, ἐπεσθε μητρί χοῖροι, [ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ· τοῦτο δὲ παρομιώδες εἶναι φασιν· οἱ γὰρ παῖδες τοῦτο εἰώθασιν λέγειν, ἐπεσθε μητρί χοῖροι· παροιμιᾶκὸν οὖν ἔστι, καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαιδευτῶν φασὶ λέγεσθαι.] — ῥίνα : Τὴν μίτην. *P.* ὁ Ἀρίστουλος οὗτος μαλακὸς ἦν καὶ τῷ στόματι χάσκων, ὡς τοῖς ὄρωσι κινεῖν γέλωτα. *P. Vict.*

316. [ἀλλ' εἶα : Τῆς τρίτης περιόδου στίχοι καὶ κῶλα ἕξ, ὧν τὸ μὲν πρῶτον καὶ τελευταῖον τετράμετρα καὶ ταληκτικά, τὰ δὲ μεταξὺ δίμετρα ἀκατάληκτα· ἐπὶ τῷ τέλει διπλαῖ ἕξω νενευκται, ἡ μὲν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ κῶλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.] — σκομάτων : Ὑβρεων. *Dv.* ὕβρεων ἔλευθερωθέντες. *P.* ἀπαλαγέντες : Ἀποστάντες. *Vict.*

317. ἐπ' ἀλλ' εἶδος : Εἰς ἄλλην δόδον τινα. *P.* Ἄλλο τι ἐναντίον, εἰς τὸ μηκέτι σκώπτειν. *R. V.*

318. ἐγὼ δ' ἰὼν : Δεῖκνυσιν ἐντεῦθεν, ὡς τοιαῦτα οἱ δοῦλοι ποιεῖν εἰώθασιν. *Θ. Junf. Vict.* ἰὼν : Πορευθεὶς λάθρα : Κρυφίως τοῦ δεσπότου δηλ. *P.*

319. τοῦ δεσπότου : Δεῖκνυσιν ἐνταῦθα, ὡς τοιαῦτα οἱ δοῦλοι ποιεῖν εἰώθασιν. *P.*

321. τῷ κόπῳ : Τῷ ἔργῳ καὶ τῇ περὶ τὸν πλοῦτον ἐπιμελείᾳ. ἀπὸ θέματος δὲ τοῦ μασῶ δευτέρας συζυγίας τὸ μασῶμενος, ὡς γελῶμενος. — μασσ. τὸ λοιπὸν, οὕτω : Εἰς τὸ ἐξῆς. *P.* κόπῳ : Τῇ ταλαιπωρίᾳ συνπαρχειν ... τῷ ὑστέρω, εἰ ἄρα τούτου δεήσεται. *Paris.*

322. χαίρειν μὲν ὑμᾶς : [Κορωνίς, ὅτι εἰσάσιν οἱ ὑποκριταί. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ἕξ, ὧν ὁ τελευταῖος « καὶ δὴ βαδίξω. σπευθε νῦν τοῦτ' « αὐτὸ ὄρω. »] ὁ Χρεμύλος, ὡς καινισθεὶς τῇ τύχῃ, καινότεραν προσηγορίαν ἐπινοεῖ· τὸ γὰρ χαίρειν παλαιὸν ἔστι. ἀμέλει οὖν ἐπιφέρει τὸ ἀσπάζομαι ἅτε δὴ καινότερον.

(περὶ τοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ χαίρειν τοῦ τε ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς, γέγραπται Διονυσίῳ μονόβιδλον περὶ αὐτοῦ· καὶ λέγει μὲν ὑπὸ Κλέωνος πρῶτον αὐτὸ τετάχθαι, γράφοντος πρὸς Ἀθηναίους ὡς ἔλοι τοὺς ἐν Σφακτηρίᾳ, Κλέων Ἀθηναίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. λέγει δὲ αὐτὸ κείσθαι περιττὸν καὶ περὶ τὴν σύνταξιν ἀσύστατον. ἐκ δὲ τῆς συντάξεως τοῦ λόγου φασὶν ἀσύστατον, εἰ μὴ τις αὐτὸ λάβοι ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ, ὡς καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ [II. Δ, 71]

πειρᾶν δ', ὡς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοῦς.)

[ἐμφαίνεται ἐντεῦθεν, ὡς οἱ ἐξαίφνης καὶ παρ' ἑλπίδα εὐτυχήσαντες ἔτρωι τοὺς τρόποις γίνονται, καὶ πρὸς ὑπεροψίαν χωροῦσι· καὶ γὰρ οὐκ ἔστι τὸ χαίρειν κακόν· ἀλλὰ διότι πένης ὦν πρῶτον πρὸς τοὺς συνήθεις τοῦτο ἐχρήτο, διὰ τοῦτο ἀτιμάζει αὐτό, θέλων μετὰ τοῦ βίου καὶ τὰ προσήματα μεταβαλεῖν. σύναπτε δὲ τὸ ἔστι πρὸς τὸ ἀρχαῖον. Junt. ὦ ἄνδρες δημόται: Ὡς ἄνδρες οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ δήμου. P.]

323. (ἀρχαῖον δὲ ἀντὶ τοῦ παλαιόν.) ἐκ παραλλήλου τὸ ἀρχαῖον καὶ σαπρόν. (διαβάλλει τὴν λέξιν ὡς παλαιάν.) R. V. ἀρχαῖον: Τὸ ἔστι λέγει ἐνταῦθα. Dv. ἐνταῦθα τί ἔστι λέγει. Θ. ἐνταῦθα τὸ ἔστι λέγει καὶ χαιρετῶν. P. σαπρόν: Σεσηπωμένον. P. ἐξίτηλον, ληρῶδες. V.

324. ἀσπάζομαι: (Ἀσπάζομαι φησιν ἄτε καινότερον. 16 παρὰ τὴν ὑπόνοιαν δέ· εἰπὼν γὰρ μὴ ἐρεῖν χαίρειν, ἀσπάζομαι φησιν.) — ἀσπάζομαι: Καταφιλιῶ καὶ περιπλέκομαι. Θ. Dv. P.

325. καὶ συντεταγμένως: (Κατωπλισμένως μετὰ τάξεως καὶ σπουδαίως καὶ) γοργῶς καὶ μετὰ συγκροτήματος 20 τὸς τινος. κατεβλακευμένως δὲ ἀντὶ τοῦ βραδέως (καὶ τρυφερῶς)· βλάξ γὰρ ἔστιν ὁ μαλθακευόμενος ἐν ὑποκρίσει τὸ σῶμα· καὶ βλακεία ἢ μετ' ὑπεροψίας ὀμιλία. — συντεταγμένως: Σπουδαίως. Dv. μετὰ τάξεως. C. συντεταγμένως: Μετὰ τάξεως. P. σπουδαίως, γοργῶς. Θ. σπουδαίως. D. καταβεβλακευμένως: Ραθύμως ὡς οἱ τρυφῶντες Θ. Dv. ραθύμως. D. κατεβλακευμένως: Βλακεία ἢ ἀπὸ τῆς τρυφῆς ἀνεσις, ἢ ραθύμως. P. ἀντὶ τοῦ βραδέως καὶ τρυφερῶς. C. οὐ κ.: Ἀντὶ τοῦ οὐ ραθύμως. V.

326. ὄπωκας: Ὅρατε καὶ σκοπεῖτε. συμπαραστάται: 30 Σύμμαχοι, βοηθοί. P.

327. διὰ τὴν τύφλωσιν. R. ἔσεσθε: Γενήσεσθε. σωτήρες: Φύλακες. τοῦ θεοῦ: Τοῦ Πλούτου. Θ. P. τοῦ Πλούτου. παίζων δὲ λέγει· θταν γὰρ θέλη, ὀνομάζει αὐτὸν θεόν, θταν πάλιν, ἄνθρωπον. V. ὄντως: Κατ' 35 ἀλήθειαν. C.

328. δόξεις μ' Ἄρη: Ὡς αὐτὸν τὸν Ἄρεα τὸν θεὸν ἔξεις με σύμμαχον. δόξεις με, φησὶ, τὸν Ἄρεα ὄρῶν, ἀντὶ τοῦ κατορθωτικὸν καὶ πρακτικόν. (ἄκρους καὶ ἀπειλητικῶς, φησὶ, βλέψω πρὸς τοὺς βιαζομένους.) — 40 Ἄλλως. παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπισχνουμένων παντὶ σθένει συμπράττειν καὶ συναίρεσαι εἰς βοήθειαν. Junt. θάρρει: Ἐχε θάρρος. ἀντικρυς: Φανερῶς. δόξεις: Νομίσεις, ἡμᾶς τὸν χορὸν ὄηλ. μ' Ἄρη: Πολεμικώτατον. P. ἀνδρείον ἦδη καὶ σπουδαιώτατον καὶ πᾶν ὑπὲρ τούτου, εἰ δέοι, παθεῖν ἔτοιμον. P.

329. [εἰ τριωβόλου: Ὅτι οὐχ ἴσματο τοῦ δικαστικοῦ ὁ μισθός, ἀλλὰ κατὰ καιρὸν μετέβαλλον. τοῦτο δὲ λέγει, ὡς τινῶν ἐκ τούτων δικαστῶν ὄντων.] — δεινόν: Χαλεπόν. τριωβόλου: Ἐνεκα τριῶν ὀβολῶν. P.

330. [ὠστιζόμεσθ': Ἀντὶ τοῦ ὠθούμεθα. καὶ Ῥωμαῖοι ὠστία τὰς θύρας φασὶ παρὰ τὸ ἐξωθεῖν τὸν ἐπερχόμενον. ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δὲ οὐδεὶς ἐδίκαζεν, εἰ μὴ ἐπέβαινε τῶν Ἐ' ἐνιαυτῶν· ὅσοι δὲ τελείας ἡλικίας ἦσαν, εἰσῆρχοντο μὲν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, οὐκ ἐδίκαζον δέ.

τούτους οὖν τοὺς ἐκκλησιαστας ἐποίησαν φανερόν τι λαμβάνειν ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως προσόδων οἱ δημαγωγοὶ πείσαντες τὴν πόλιν· ὕστερον δὲ ὁ Κλέων ἐποίησεν αὐτὸ τριωβόλον. ἀφῆλιξ δὲ εἰς τὴν ἐκκλησίαν οὐκ εἰσῆρχετο.] — ὠστιζόμεσθ': Εἰσερχόμεθα ἀλλήλους ὠθῶντες πάντοτε. Θ. Dv. P. ἔτι οἱ Ῥωμαῖοι ὠστίας τὰς θύρας φασὶ καὶ τὸν θυρωρὸν ὠστίαριον. ἀπὸ τούτου οὖν ὠστιζῶ τὸ εἰσερχομαι γίνεται. ἔστιν δὲ ὠστιζῶν τὸ εἰσερχεσθαι τινὰς ἀλλήλους ὠθῶντας ἐπὶ τῆς θύρας. P. ἐκκλησίᾳ: Τῇ συναγωγῇ. P.

331. παρείην: Καταλείψαιμι, παραχωρήσαιμι τι. Θ. P. καθ' ἑαυτὸν ὁ Βλεψίδημος σκέπτεται. V.

332. Βλεψίδημον: Βλεψίδημος ὁ πρὸς τὸν δῆμον βλέπων, καὶ τούτου τὰ πρὸς ζῶην ποριζόμενος. ἰκηρέτης γὰρ ἦν τῶν τὰ δημόσια ἐνεργούντων. Junt., Dv. 15

333. προσιόντα: Προσεργόμενον. P.

334. βρόδιαι: Περιπατήσαι. τάχει: Συντομίᾳ. P.

335. πόθεν: Ἀπὸ ποίας αἰτίας. τρόπις: Σκοπῶ. P.

336. ἐξαπίνης: Καὶ ἐξάπινα. γίνεται παρὰ τὸ ἀφανῆς, ἀφίνα, καὶ ἀπίνα. Junt. οὐ κείθομαι: Οὐ πιστεύω. P.

337. λόγος: Φήμη. Ἡρακλέα: Ὡς ἀποτρόπαιον τῶν κακῶν. Θ. P.

338. ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι: Διαβάλλει τοὺς Ἀθηναίους ὡς διημερεύοντας ἐπὶ τῶν κουρείων ἀργῶς (καὶ ἐν τοῖς 25 ἰατροῖσι ποιουμένους τὰς συντυχίας). — κουρεία δὲ ἦσαν ἐργαστήρια, ἐν οἷς οἱ βουλόμενοι [καίρειν Junt.] τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πώγωνος [ἀπίοντες Junt.] ἐκαίροντο, ὁπότε ἐκβαίεν τοῦ μέτρου. Junt., P. κουρεία τὰ κοινῶς μπαρμπερεῖα. P. κουρίοις: Νέοις. Dv. 30

339. ἔτι ἐξαίφνης ὁ ἀνὴρ ἐγένετο. P.

340. θαυμαστόν: Ἐκπληκτικόν. P. δξιον θαύματος. Dv. 35

341. ἀγαθόν τι ποιῶν ... μετακαλεῖται. P.

342. οὐκὸν ἐπιχώριον τι: (Σκώπτει πάλιν τοὺς 35 Ἀθηναίους ὡς ἐπιφθόνους.) οὐκ ἀκολουθεῖ, φησὶ, τῇ Ἀθηναίων διαγωγῇ. καὶ ἀλλαχοῦ [Nub. 117a] « ἐπὶ τοῦ προσώπου γὰρ ἔστιν Ἀττικὸν βλέπος. » — ἐπιχώριον: Ἐντόπιον, σύνθητες. Dv. σύνθητες τῇ χώρᾳ. Θ. οὐδαμῶς σύνθητες τῇ χώρᾳ τι πρᾶγμα ποιεῖ. P. διαβάλλει ἐντεῦθεν Ἀθηναίους ὡς φθονερούς καὶ κακογνώμονας καὶ μὴ μεταδιδόντας τοῖς φίλοις χρηστοῦ τιος. P.

343. ἀλλ' οὐδὲν σε ἐγκαλύψας λέξω. P.

344. ἄμεινον: Κρεῖττον ποιούμεν. Dv. κρεῖττον ἢ πρό 40 ποιῶμεν, διάγωμεν. P.

345. τὴν εὐπραγίαν σοι. εἴ γὰρ τῶν φίλων: Ὑπάρχεις γὰρ ἀπὸ τῶν φίλων. P. ἀντὶ τοῦ ὑπάρχεις. V.

346. ἀληθῶς: Ὀμολογουμένως. P.

347. ἔσομαι: Γενήσομαι. αὐτίκα: Ταχέως πάνυ. P. εἰ μὴ τι δεινὰ πάθω. θεὸν δὲ ἢ τὸν Πλούτον ἢ ἄλλον 45 τινὰ. V.

348. ἐνι: Ἐνεστι. κίνδυνος: Φόβος. P. ἐὰν ἀποτύχωμεν δηλονότι. R. V.

349. λέγ' ἀνύσας: Οἱ λέγοντες τὸ ἀνύσας ἀντὶ τοῦ

- ἀνυσον και τὸ λέξας ἀντί τοῦ λέξον οὐ καλῶς λέγουσιν. ἔχει δὲ οὕτως. λέγε δτι φῆς ποτε ἀνύσας, και τελέσας τοῦτο τουτέστιν, εἰς τέλος και διασάρησιν ἀγαγὼν σὸν λόγον. Junt. οἶος : Μέγας. ἀνύσας : Σπεύσας. σὺναπτε 5 τὸ ποτέ πρὸς τὸ ἀνύσας. Θ. P.
360. καταρθώσωμεν : Ἄ βουλόμεθα. Θ. ἂ βουλεύομαι. P.
361. σφαλιῶμεν : Ἀστοχῆσωμεν, ἀποτύχωμεν τούτου. Θ. P. ἐπιτετρίφθαι : Τοῦτο εἶπε φοβούμενος, μὴ 10 ἀποτυγῶν ἐγειρῆ τὸν Δία πρὸς ὄργην, και ἐπιτρίβη αὐτούς. Junt. P. ἀφανισθῆναι λέγω παντελῶς. Θ. P. (τὸ παράπαν : Ἀντί τοῦ παντελῶς,) και πάντα τρόπον, ἐξ ὀλοκλήρου. Ἄττικὸν τὸ σχῆμα. ἀρέσκει με γάρ φησι.
362. φορτίον : Τὸ βάρος πρὸς δ δυσχεραίνεις και δειλιῖς. P. τὸ πρᾶγμα. Br. τὸ φορτίον διχῶς λέγεται. τὸ βάρος. φορτίον και ἡ μέμψις. P.
363. ἀρέσκει : Ἄρεστον ἐμοὶ δοκεῖ. ἐξαίφνης ἄγαν : Παρατυκία λιβ. P. και μ' οὐκ ἀρ. : Ἐμοί. Br.
364. οὕτως : Ὡς ἄδεται και ὡς αὐτὸς λέγει. Θ. Dv. P. αὐ δεδοικέναι : Πάλιν δειλιᾶν, φοβεῖσθαι. P.
365. πρὸς : Περιεσσόν. Br. ἀργόν. P. ἢ πρὸς περισσῇ Ἄττικῶς. ἐστὶ ἴδιον δηλ. κακοῦ. P. ἀνδρὸς : Ἰδιόν ἐστι. Dv. P. ὑγιές : Ἀληθές. Dv. ὀρθόν. εἰργασμένου : Πρά- 25 ξαντος. P. πρὸς ἀνδρὸς : Ἡ πρὸς ἐνταῦθα οὔτε περισσῇ ἐστὶν, ὡς οἰονταί τινες, οὔτε ἀντί τῆς ὑπὸ κεῖται, ἀλλὰ τὸ καθῆκον σημαίνει ὡς και παρὰ Σοφοκλεῖ [Aj. 581] οὐ πρὸς ἱατροῦ σοφοῦ θροεῖν ἐπιφθᾶς.
366. πῶς κτλ : Ἰδιον ἀνδρὸς εἰργασμένου. P.
367. ἤχεις : Ἠλθες. P. ἀργύριον ἢ χρυσίον : Ἄ ἀνατιθέασιν ἀνθρωποὶ τῷ θεῷ. Dv. P.
368. ἴσως : Τάχα. μεταμέλει : Μεταμέλεια γίνεται τῆς κλοπῆς. Θ. P. μεταμέλει ἀντί τοῦ μεταφροντί- 35 ζεις φοβούμενος τὸ ἄλῃναι. Θ.
369. ἀποτρόπαιε : Ὡς ἐν ἀρνήσει εἰληψε τὴν τοῦ θεοῦ ἐπίκλησιν. — ἀποσοθεῖα τῶν κακῶν. Θ. Dv. P. Δ' ἐγὼ μὲν οὐ : Οὐδὲν τοιοῦτον ἐποίησα. P.
380. φλυαρῶν : Περιεσσολογῶν. οἶδα : Γινώσκω φανερῶς, ὅτι ἐπανούργησας. P. ὅτι πεπανούργησας. Θ.
381. ὑπονοεῖ : Ὑπόπτει. Θ. P. (φεῦ : Ἀποδυσπετεῖ, ὡς ἡρνημένου Χρεμύλου τὸ κακούργημα.)
382. ὑγιές ἐστὶν οὐδενὸς : Οὐδεὶς, δς δοκεῖ ἔχειν πλεονέκτημα, ἀρετῆς ὑγιῶς ἔχει. — Πλάτων Φαί- 45 δωνι [p. σ7, D] « τελευτῶν δὴ θαμὰ προσκρούων μισεῖ τε και πάντας ἡγείται οὐδενὸς οὐδὲν ὑγιές εἶναι τοπαράπαν. » Junt. ἀτεχνῶς ὑγιές : Φανερῶς ἀληθές. Θ. P. οὐδενὸς : Ἀνθρώπου. P.
383. κέρδους ... ἤττονες : Νικώμενοι ὑπὸ τοῦ κέρ- 60 δους, ὥσπερ οὗτος ἤττᾶται και τὸ ἀληθές οὐκ ἐθέλει λέγειν. Θ. P.
384. ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς : Ἐπει τοιαῦτα κατ' ἐμοῦ ὑποκτεύεις. Θ. Junt. αὐτοὶ : Οὐδαμῶς. δοκεῖς : Φαίνει. Paris.
385. μεθέστηχ' ὦν πρότερον : Πρώην γάρ χρηστός ὦν, νῦν πανούργος γέγονεν. Θ. Junt. Dv. ὡς πολὺ : Δίαν καταπολύ. μεθέστηχ' : Μετεβλήθη. εἶχε : Ἐκέκτητο. Paris.
386. μελαγχολᾶς : Μαίνη. P.
387. τὸ βλέμμ' αὐτοῦ : Αὐτοὺς τοὺς ὀφθαλμούς. P. 5 κατά χώραν δὲ ἀντί τοῦ κατά τὸ πρόπον. R. κατά χώραν ἔχει : Κατὰ τὸ καθεστηκὸς και ὡς δεῖ. Dv. κατὰ τάξιν. P.
388. ἐπίδηλόν τι : Ἄλλ' ἐστὶ τὸ βλέμμα αὐτοῦ 10 ὁμοιον πεπανουργηκὸς βλέμματι. — ἐπίδηλον : Φανερόν. Dv. πεπανουργηκὸς : Αὐτῷ πανουργίαν ἐργασμένῳ. P. πεπανουργεῦκός : ἀντί τοῦ πεπανουργηκός. R.
389. οἷδ' δ κρούεις : Ὁ βοᾶς δ λέγεις. V. παροιμία 15 ἐπὶ τῶν μάτην θρυλούντων, ὡς αἱ κορώναι· (ἀντί τοῦ, σὺ ἄνω και κάτω περι τοῦ κεκλωφέναι μοι διαλέγη.) — γινώσκω, διὸ φωνεῖς, ἀκαίρως φθέγγη και ὀχλεῖς ἡμᾶς, ὡς κορώνη. Θ. Dv. P.
- ὡς ἐμοῦ τὶ κεκλωφός : Τὸ ὡς οὐκ ἐστὶν ἐνταῦθα 20 ἀντί τοῦ ὅτι, ὡς οἰονταί τινες· οὐ γάρ ἐστὶ πρὸς τὸ ζητεῖς ἀλλὰ πρὸς τὸ κεκλωφός· και ἐστὶν ἀντί τοῦ καθάστίζων οὖν πρὸς τὸ κρούεις, τὸ λοιπὸν λέγε κομματικῶς. Junt.
370. ζητεῖς μεταλαβεῖν : Τῆς κλοπῆς. Θ. Dv. χρή- 25 ζεις κοινωῆσαι, μετασχεῖν. μεταλαβεῖν : Τοῦτο διὰ μέσου εἴρηται. τίνος : Πράγματος. P.
371. οὐ τοιοῦτον : Ὁ σὺ ὑπονοεῖς. Θ. P.
372. ἥρπακας : Κατεδυναστεύσας. κακοδαίμονας : Μαίνη, ἄθλιος εἶ και κακοδαίμων. P. 30
373. ἀπεστέρηκας : Ἀποστερῶ ἐστὶν, δταν παρακαταθήκην τινὸς λαθῶν εἰς διαβολὴν χωρήσω, και οὐκ ἐθέλω διδοῖναι αὐτῷ, ἂ ἔλαβον. Junt. Dv. ἀπεστέρηκας : Τινὸς δηλονότι. Θ. τινὸς οὐδένα ἀνθρώπου. P.
374. οὐ δῆτ' : Οὐδαμῶς, ἐποίησα δηλ. ὦ Ἡρά- 35 κλεις : Φεῦ. P. φέρε : Τί ἂν τις ἐποίει ἕτερον; Θ. Dv. P.
375. φράσαι : Εἰπεῖν. P.
376. κατηγορεῖς : Ναὶ οὐ θέλω δηλ. πρὶν μαθεῖν : Πρὸ τοῦ γνωρίσαι. μου : Σύναπτε τό μου πρὸς τὸ κα- 40 τηγορεῖς. P.
377. [ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ : Ὡς πρὸς εὐρηκότα ἢ διάλεξις. χρήται δὲ τῇ πληκτικῇ ἀντί ποσότη- 50 τος.] — ὦ τᾶν : Ὡ φιλε. σμικροῦ : Ὀλίγου. P. τοῦτ' : Ὁ πεπανούργηκας. σμικροῦ : Ἀναλώματος. Dv.
378. ἐθέλω : Χρῆζω. P. διαπραΐσαι : Οἰκονομησαι. 45 πυθέσθαι : Μαθεῖν, ἀκούσαι. Dv.
379. τὸ στόμ' ἐπιθύσας : (Φράξας· δθεν δ βυθὸς δ πεφραγμένος. τείνεται δὲ πρὸς τοὺς ῥήτορας, ἐπει εἰώ- 55 θασι τοῖς ἔρμαιον κεκληρωμένους ἐπιφορτίζεσθαι ὡς κοινωφελῆ μοῖραν τοῦ εὐρημένου. κέρμασι δὲ τοῖς κέρ- 60 δεσι.) ἐπιθύσας : ἀντί τοῦ ἐπιπλήσας. ὡς Ὀμηρος [Od. Δ, 131] « νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον. » R. κλεισας. Θ. Dv. P. κέρμασι : Νομισμασι. Dv. δωρήμασι,

νομίμασι, ἴν' ὅταν καταστῆς εἰς κρίσιν, συνηγοροῦν-
τας αὐτοὺς ἔχῃς διὰ τὴν δωροδοκίαν. Θ. *Dv. P.*

380. εἰρωνικὸν τοῦτο. Θ. *Dv. P.* φίλος : Προσφιλιῶς.
Θ. *C. P.* ἐπιθυμητικῶς. ἐν εἰρωνείᾳ. *V.*

381. μῆξις : Αἰτίας. ἀναλώσις : Ἐξοδίασις. λογι-
σασθαι : Λογαριασάσαι ἡμῖν. Θ. *Dv. P.*

382. ἀντὶ τοῦ ὀφιομαι εἶπε τὸ ὄρω. *R. V.* καθεδού-
μονον : Καθίζοντα. *P.*

383. (ἱκετηρίαν ἔχοντα : Ἰκετηρία ἐστὶ κλάδος
10 ἐλαίας ἐρίω πεπλεγμένως. οἱ γὰρ ἱκετεύοντες αὐτὸν κα-
τεῖχον τὸν κλάδον.) — ἱκετηρίαν : Κλάδον ἱκετικὴν
κρατοῦντα. *P.*

384. διαίσοντ' : Διαφορὰν ἔχοντα. Θ. *P.*

385. [τῶν Παμφίλου : Ὁ Πάμφιλος οὕτως γραφεὺς
15 ἦν· ἔγραψε δὲ τοὺς Ἡρακλείδας ἱκετεύοντας [εὐθέως
P.] μετὰ κλάδων ἐλαίων, ὅτε αὐτοὺς ἐκ Πελοποννή-
σου ἀπέλασαν. ἱκετηρία δὲ ἐστὶ κλάδος ἐλαίας ἐρίω
λευκῇ περιειλημένος, ὡς Πλούταρχος ἐν Παραλλήλοις
[*Theo. c. 18*] φησὶ· καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶσα ἱκεσία.
20 ἔχρωντο δὲ ἐλαίνῳ κλάδῳ, ἵνα διὰ τούτου πρὸς ἔλεον
τοὺς δικαστὰς ἔλκωσι. *Dv. P.*]

τῶν Παμφίλου : [Πάμφιλος ζωγράφος ἦν, ὅστις
τοὺς Ἡρακλείδας ἔγραψεν ἱκετεύοντας τὸν τῶν Ἀθη-
ναίων δῆμον.] (μετὰ γὰρ θάνατον Ἡρακλέους Εὐρυ-
25 σθεὺς διώκει τοὺς Ἡρακλείδας, διὰ τὸ πρὸς τὸν [Ἡρα-
κλέα τὸν ἐκείνων] πατέρα ἐμφύλιον μῖσος. ταύτην τὴν
ἱστορίαν ἔγραψε Πάμφιλος ζωγράφος· κατὰ δὲ τινὰς
τραγικὸς ἦν, ὅς τιν τῶν Ἡρακλειδῶν τύχην χαρα-
κτῆρι ὑψηγῆσατο. Ἄλλως. Πάμφιλον μὲν Καλλι-
30 στρατος καὶ Εὐφρόνιος τραγωδιῶν ποιητὴν φασὶ καὶ
διδάξαι Ἡρακλείδας. τὰ δὲ λιαν ἐπιτετευθευμένα
ὑπομνήματα διστάζει, πότερον τραγικὸς ποιητὴς ἢ
ζωγράφος, ὃν καθηγῆσασθαι φασὶν Ἀπελλοῦ. ἐν μέντοι
ταῖς Διδασκαλίαις πρὸ τούτων τῶν χρόνων Πάμφιλος
26 οὐδεὶς φέρεται τραγικός. γραφὴ μέντοι ἐστὶν οἱ Ἡρα-
κλείδα καὶ Ἀλκμήνη καὶ Ἡρακλέους θυγάτηρ Ἀθη-
ναίου ἱκετεύοντες, Εὐρυσθέα δεδιότες, ἧτις Παμφίλου
οὐκ ἐστίν, ὡς φασὶν, ἀλλ' Ἀπολλοδώρου. ὁ δὲ Πάμφι-
λος, [ὡς εἶπε, καὶ] νεώτερος ἦν Ἀριστοφάνους. Ἄλ-
31 λως.) οὕτως τραγωδοποιὸς ἔγραψε δὲ τοὺς Ἡρακλείδας
ἱκετηρίαν ἔχοντας· ὁ γὰρ Εὐρυσθεὺς μετὰ θάνατον
Ἡρακλέους τοὺς Ἡρακλείδας ἐδίωξε, καὶ οὕτοι μετὰ
τῆς Ἀλκμήνης παρεκάλεσαν τοὺς Ἀθηναίους βοηθῆσαι
αὐτοῖς, ὅπερ καὶ ἐγένετο. τὰ οὖν συμβάντα αὐτοῖς
45 ζωγράφος τις Πάμφιλος Ἀθηναῖος εἰς τὴν στοάν τῶν
Ἀθηναίων ἔγραψε, καὶ αὐτοὺς ἱκετεύοντας. τοῦτο οὖν
λέγει, ὅτι οἱ καταδικαζόμενοι μετὰ τῶν παιδίων καὶ
τῶν γυναικῶν παρακαλοῦσιν ἑλευθερωθῆναι τοῦ ἐγκλή-
ματος.

386. οὐκ, ὦ κακοδαίμων : Εἰ γὰρ, ὡς σὺ φῆς, ἐκε-
κλόφην, φαῦλος ἂν ἦν τὸν τρόπον· φαῦλος δὲ ὢν, οὐκ
ἂν παρέσθην ἄλλῳ τινί. νῦν δὲ τοῖς χρηστοῖς προηρη-
μένος δοῦναι, δῆλον ὅτι ἀγαθὸς εἰμι· εἰ δὲ ἀγαθός, οὐ

κέκλοφα. — οὐκ : Ὅψει ἐμὲ οὕτως ἔχοντα, δυστυχέ-
στατα. Θ. *Dv. P.* χρηστοὺς : Ἀγαθοὺς. *P.*

387. σῶφρονας : Εὐτάκτους. *P.* καὶ τοὺς δικαίους.
Θ. σῶφρον λέγεται κυρίως ὁ εὐλαβὴς ἄνθρωπος. λέγε-
ται σῶφρον καὶ ὁ σῶαν ἔχων τὴν φρόνησιν, ἐξ ὅσ' καὶ ε
σωφροσύνη ἢ τῶν φρενῶν ἀκεραιότης. *P.*

388. ἀπαρτί : (Ὁξυτώνως, ἀντὶ τοῦ ἀπηρτισιμῆκος)
ἐπίρρημα δὲ ἐστὶν ὡς ἀμογητὴ, παρὰ τὸ ἀπηρτισιμέ-
νον καὶ πληρες. κέχρηται δὲ αὐτῷ Ἡρόδοτος [2, 158]
λέγων, « ἀπὸ τούτου εἰσὶ στάδιοι ὁ ἀπαρτί. » καὶ Φε-
10 ρεκράτης ἐν Κραπατάλοις « φράσον μοι ἀπαρτί δῆ
που προσλαβέν » (συννομεῖ ἢ λέξις· ἐστ' ὅτε γὰρ καὶ
χρονικὸν ἐπίρρημα δηλοῖ ὡς καὶ Καλλιμάχος.) — καὶ
Πλάτων [*Lys. p. 216, C*] ἐπὶ τοῦ νῦν « ἤδη ποτὲ σου
« ἤκουσα λέγοντος καὶ ἄρτι ἀναμιμνήσκομαι. » ταῦτα
15 ἐκ τῶν Διδύμου περὶ διεσθορίας λέξεως. *V.* ἀπηρτισιμέ-
τως, τελείως. Θ. *Dv. P.* ἀπὸ τοῦ νῦν. *D. Cant. 2.* νεω-
στί. *C.*

389. ὡς κοινωνεῖν πάντας ποιῆσαι. *Dv. P.*

390. ἀπολεῖς : Φθερεῖς. οἰήσονται γὰρ τινες, ὡς ἀληθῆ
20 λέγει· ἀπολεῖς, οὐκ ἐθέλων τάληθές εἰπεῖν. σεαυτὸν :
Μᾶλλον ἀπολεῖς. *P.*

391. μόθηρε : Κακέ. *P.*

392. ἔχω : Κέκτημαι. ὅποιον : Ἀττικόν. *P.* ἐρωτη-
ματικὸν ἀντὶ τοῦ ποῖον. *C.*

394. [οὐκ ἐς κόρακας : Τόπος ἦν ἐν Ἀθήναις κρημνώ-
δης Κόρακες καλούμενος, διὰ τὸ κοράκων εἶναι κατα-
γίων ἐκ δὲ τοὺς κακούργους ἔριπτον ὑπὸ κοράκων
ἀναλωθισομένους· ἐλήφθη δὲ εἰς παροιμίαν τὸ, [ἔρρ'
P.] ἐς κόρακας. [ἀντὶ τοῦ ἀπελθῶν φάνηθι. *P.*] *Dv. P.*
30 οὐκ ἐς κόρακας : Ἀπέλθης καὶ ἀπελευση. νῆ τοὺς θεοὺς :
Ναί. *P.*].

395. [πρὸς τῆς Ἑστίας : Ἡ Ἑστία θυγάτηρ ἦν Κρό-
νου, καταρχὰς τὴν οἰκίαν εὐρούσα, ἣν ἐντὸς τῶν οἰκῶν
ἔγραφον, ἵνα τούτους συνέχη, καὶ τῶν οἰκούντων εἴη
36 φύλαξ. οὕτω καὶ ἐφέστιον Δία καλοῦσιν, ὃν εἰς φυλακὴν
τῶν οἰκῶν γράφουσιν. *Junt.* ἔνεκεν αὐτῆς τῆς Ἑστίας
τῆς θεᾶς. *P.* Ἑστίας : Περιττὸν ἦν ἐνταῦθα τὸ λέγω,
διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. ὀφείλει δὲ ἄνω κεῖσθαι,
ἀπὸ κοινοῦ γὰρ λέγεται ἀπὸ τοῦ λέγεις. *P.*]
40

396. θαλάττιον : Παίξει αὐτὸν ἐνταῦθα. Θ. *Dv. P.*
παίξει δὲ ταῦτα λέγων. *V.*

397. διὰ τὸ μὴ ἀνέχεσθαι τὸν Βλεψίδημον ἀκοῦσαι
λόγον δλόκληρον παρὰ Χρεμύλου, ἀλλὰ ἀφ' ἑκαστον
ἔπος περιτρίπτει αὐτὸν, ἐμφανεῖς ὁ ποιητὴς τὴν γνώ-
45 μῆν τῶν ἐπιθυμούντων τίθεσθαι τι παρὰ του. *P.*

398. διαπέμπεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους : Ὅτι
οὐ μετεστελατο τὸν Βλεψίδημον ἀκηκοὺς δὲ ἦλθε. ἢ
δὲ διὰ ἀντὶ τῆς μετὰ. — τοὺς φίλους : Τὸν Πλοῦτον
δηλ. *P.*

399. τούτω : Ἐν τῷ πέμψαι. *R.* τῷ διαπέμπειν. Θ.
Dv. P.

400. οὐ τῷ μεταδοῦναι : Κατέστη τὰ πράγματα δηλ.
δεῖ : Ἐνδέχεται. τί : Ἐνδέχεται. *P.*

401. βλέπει ποιῆσαι νό : Ὅτι τὸ νό ἀντί τοῦ αὐτός ἢ ἀντί τοῦ δεῖ ἡμᾶς ποιῆσαι αὐτὸν βλέπει. — νό : Τὸ χ καίται, ὅτι τὸ νό ἀντί τοῦ αὐτὸν ἢ ἀντί τοῦ ἡμᾶς ποιῆσαι αὐτὸν βλέπει εἰρηται. Θ. P.
402. ὅσπερ τὸ πρότερον : Ἐπρεπε δηλ. P. ἐνί γέ τῷ πρόπῳ : Τινί, ἤγουν μίξ τι μιχανῆ. Dv. ἀντί τοῦ συντόμως. V.
403. νῆ τὸν οὐρανὸν : Διὰ τὸ λαμπῶδες τοῦ οὐρανοῦ τοῦτον ἔμυσι πρὸς τὸ τυφλός. Θ. Dv.
404. οὐκ ἐτός : Οὐκ ἀλόγως, ἀλλὰ δικαίως. ἢ ἀντί τοῦ οὐκ ἀληθῶς. ἐπιρρηματικὸν γάρ ἐστιν ἀντί τοῦ ἐτώσ ἀπὸ τοῦ ἐτέως συνηρημένου. — ἐτός : Μάτην (Θ.), οὐκ ἀλόγως. P. ὡς ἐμ' : Εἰς ἐμέ. Θ. Dv.
406. οὐκοῦν : Τὸ λοιπὸν. εἰσαγαγεῖν : Εἰσκαλέσασθαι 15 χρή. P. ἐχρήν : Πολλάκις οἱ Ἄττικοι λαμβάνουσιν τὸν παρατατικὸν ἀντί ἐνεστώτος, ὡς τὸ ἦν ἀντί τοῦ ἐστίν, καὶ τὸ ἐχρήν ἀντί τοῦ χρή. P.
407. ὅτι συνεσταλμένον τὸ ἱατρός. R. χλευάζει τοὺς Ἀθηναίους ἱατροὺς καὶ τοὺς θεραπευομένους, τοὺς μὲν 20 ὡς ἀγνώμονας, τοὺς δὲ ὡς ἀδόξους. Ἄλλως. συνεσταλμένους μὲν τὸ ἱατρός. Ἄλλως. καινοποιεῖται τὸν διασυρμὸν καὶ κατὰ τῶν ἱατρῶν καὶ κατὰ τῶν θεραπευομένων, τῶν μὲν ὡς ἀτέχνων, τῶν δὲ ὡς φειδωλῶν. V. τίς δῆτ' ἱατρός ἐστι : [Διασύρει καί] διαβάλλει τοὺς 25 ἱατροὺς ὡς ἄμαθεῖς καὶ τοὺς δεομένους ὡς μικρολόγους. — τίς δῆτ' : Οὐδεὶς. ἐν τῇ πόλει : Ἐντελής δηλ. P.
408. μισθός : Οὐ κατ' ἀξίαν δίδοται. P.
409. οὐκ ἔστιν : Ἰατρός δηλ. P.
410. [μὰ Δί' ἀλλ' ὅπερ πάλαι : Τὸ ἐξῆς, ἀλλ' οὐκ 30 ἔστι μὰ Δία, ἀλλ' ἐκεῖνο κράτιστόν ἐστιν, ὅπερ πάλαι παρεσκευαζόμενη, κατακλίνει αὐτόν.] — μὰ Δί' : Οὐκ ἔστιν δηλ. παρεσκευαζόμενη : Ἡυτρεπιζόμενη. P. ὠκονομούμην. Dv.
411. κατακλίνειν : Καταθήσειν. Θ. Dv. P. εἰς 35 Ἀσκληπιοῦ : Τὸν ναόν. Θ. Dv. τὸν οἶκον δηλ. P.
412. πολλὸ μὲν οὖν : Κράτιστόν ἐστι. Θ. P.
413. μὴ διάτριβε : Μὴ βράδυνε. Θ. Dv. νῦν διάτριβ' : Δὴ βράδυνε, χρονίε. ἄνευ : Σπεῦδε. ἐν γέ τι : Πρᾶγμα. P. ἀντί τοῦ πρᾶγμα τί. R.
414. [σπεῦδέ νυν : Τοῦτο τὸ νυν καθ' ὁμαλισμὸν ἀναγνωστέον, ἵν' εἴη ἀντί τοῦ δῆ. ἐγκλίνεται γὰρ αἶε, καὶ βραχὺ ἐστι, φωνήεντος ἐπιπερομένου ὡς τὸ 40 σίγα νυν ἐστώσ, καὶ μὲν ὡς κυρεῖς ἔχων, παρὰ Σοφοκλεῖ [Aj. 87] τὸ δὲ γε νῦν τὸ περισπώμενον ἐπιρρημᾶ ἐστι χρονικόν, καὶ μακρὸν αἶε εὐρίσκεται διὸ καὶ περισπᾶται.] — τοῦτ' αὐτό : Τὸ σπεῦδειν. P.
416. [ὦ θερμὸν ἔργον : Κορωνίς ἐτέρα ὁμοία· οἱ δὲ στήθιοι, ὡς οἱ προφῶντες, ἰαμβικοὶ εἰσι τρίμετροι ἀκατάληκτοι οἳ, ὧν τελευταῖος 50 ἔχοι τις ἀν δίκαιον ἀντειπεῖν ἐτι. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.] θερμὸν ἔργον : Παράδοξον, ἢ τολμηρὸν, ἢ εὐκίνητον.

Πενία παραβάλλουσα μάχεται πρὸς Χρεμύλον καὶ Βλεψίδημον. — θερμὸν ἔργον : Σπουδαῖον καὶ τολμηρὸν. Dv. τολμηρὸν πρᾶγμα. ἀνόσιον : Ἄδικον. P.

416. ἀνθρωπαρίω κακοδ. : Ἄ ἀνθρωποὶ δυστυχεῖς. Paris.

417. ποῖ, ποῖ : Ποῦ ποῦ πορεύσεσθε. τί φεύγετον : Διὰ τί; μενεῖτον : Προσκαρτερήσετε ἐμέ. P. προσκαρτερεῖτε. Dv.

418. αὕτη ἡ κατασκευὴ τὸ « ἐγὼ γάρ, » πρὸς τὸ « οὐ μενεῖτον » ἔχει τὴν δύναμιν. P. ἐξολῶ : Ἐξολοθρεύσω. 10 Θ. Dv. ἀφανίσω, φθερῶ, ὄντας κακοὺς. P.

419. ἀνασχετόν : Ὑπομονητόν. Θ. Dv.

420. ἀλλὰ τοιοῦτον, οἷον ἄλλος οὐδεὶς ἐτόλμησε οὐδὲ πώποτε. P.

421. ἀπολώλατον : Ἐφθάρητε. Dv. 15

422. ὠχρά : Ὠχροὶ γάρ εἰσιν οἱ πένητες διὰ τὸ μὴ ἔχειν αὐτοὺς ἴσως φαγεῖν. V. κίτρινος. P. τοιοῦτοι γὰρ οἱ πένητες. R. Θ. 1v.

423. ἴσως Ἐριννὺς ἐστὶ : (Ἐπισκώπτει αὐτὴν διὰ τὴν τῶν Ἐριννῶν Εὐριπίδου ἢ Αἰσχύλου ὑπόθεσιν 20 παρεισάγονται γὰρ μετὰ λαμπάδων δεινοπαθεῖσαι, ὡς καὶ Εὐριπίδης [Orest. 281] « Γοργῶπες, ἐνέρων ἱερίαι, δειναὶ θεαί. » Ἄλλως. εἰώθασιν οἱ τραγωδοὶ Ἐριννύας εἰσφέρειν μετὰ λαμπάδων) τὰ γὰρ ἀποτρόπαια τῶν φαντασματῶν τραγωδοῖς μᾶλλον ἀρμόττει. — ἐκ τρα- 25 γωδίας : Ὡς οἱ ποιητὰὶ ποιοῦσιν οἱ τραγικοὶ. P.

424. [βλέπει γέ τοι : Τὸ γέ τοι ἢ ἀντί τοῦ δέ, ἢ ἀντί τοῦ γάρ· ὁ καὶ κρείττον. εὐρηται δὲ καὶ ἐν πολλοῖς τῶν λογοποιῶν, ὡς ἐξετάζων εὐρήσεις.]

[τραγωδικόν : Ὀρθῶδες, καὶ οἷον ἐν ταῖς τραγωδίαις 30 οἱ ποιητὰὶ εἰσάγουσι.] — βλέπει : Ὀρθῶς ἐφης δηλ. P. γέ τοι : Γάρ. μανικόν : Ἄγριον. Dv. ἀσυμπαθές. P. τραγωδικόν : Δαιμονικόν. Dv. θρηνώδες. P.

425. ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δᾶδας : Ἐπειδὴ παρὰ (τὸ) 35 σχῆμα ἤλθε· καὶ γὰρ ἐν ταῖς τραγωδίαις μετὰ λαμπάδων εἰσῆρχοντο αἱ Ἐριννύες. [τὸ δὲ γὰρ ἀργόν, ὡς ὑποτασσόμενον τοῦ ἀλλά.] — ἔχει : Κρατεῖ. P. μετὰ δᾶδων εἰσῆγαγον τὰς Ἐριννύας, δεικνύντες τὸ θερμὸν καὶ διάπυρον τῶν καταρῶν. P.

οὐκοῦν κλαύσεται : (Ἀντί τοῦ οἰμώζεται,) ὡς μὴ οὐ- 40 σα κατὰ φύσιν φοβερά, ἀλλὰ μάτην ἀπατώσα ἡμᾶς.

428. πανδοκεῦτριαν : Ἀντί τοῦ κάπηλιν, παρὰ τὸ δέχεσθαι πάντας. εἰρηται κάπηλις παρὰ τὸ κακύνειν τὸν πηλόν· πηλὸς δὲ ὁ οἶνος· ὅθεν καὶ ἄμπελος, οἶνονεῖ ἐμπηλος οὔσα, ἢ ἐν αὐτῇ ἔχουσα τὸν πηλόν. — οἰεσθε : 45 Νομίζετε. P. πανδοκεῦτριαν : Ξενοδόχον. Θ. Dv. πανδοκεῦτριαν : Καπήλισσαν. P.

427. ἡ λεκισθῶπιλιν : (Ἀπὸ τοῦ χρυσίζοντος τοῦ ὠαῦ, ὠσπῶλιν· λέκιθος δὲ κυρίως τὸ ξανθὸν τοῦ ὠοῦ, διὰ τὸ τῷ λέπει κεῖσθαι. ἔστι δὲ καὶ) εἶδος ὄσπριου, ὃ κα- 50 λεῖται πίσος διὰ τὸ εὐκίναται τὴν χροῖαν λεκίθῳ ὠοῦ. ἀπὸ μέρους οὖν τὴν ὄσπριῶπιλιν δηλοῖ. καὶ ἐν τῇ Λυσιστράτῃ [601] κέχρηται τῇ λέξει·

(ἢ Δί' ἔγωγ' οὖν ἀνδρα κομητῆν φυλαρχοῦν' εἶδον ἐφ' ἵππῳ

εις τὸν χαλκοῦν ἐμβαλλόμενον πλὴν λέκιδον παρὰ γραῖς.)

λέκυθόπωλιν: Ὅσπριόπωλιδα. λέκυθος εἶδος ὄσπριου. ἢ ὠσπώλιδα. λέκυθος γὰρ καὶ ὁ κροκὸς τοῦ ὠσοῦ. Θ. ὄσπριόπωλιν. *Dv.* ὄσπριόπωλιν μετὰ ὠσοῦ πωλοῦσαν. *P.* ὁ λέκυθόπωλις λέγεται ἢ τὰ ἕλινα ἀγγεῖα κυρίως πωλοῦσα. *P.* τοσουτνὴ: Μέγα. *Dv.*

428. ἐνέκραγες: Ἐλοδοῦρες, ὡς περ αἱ κύνες ποιούσι. ἀνέκραγες: Ἑπειλεις. ἡμῖν: Παρ' ἡμῶν. *Dv.* ὡς περ ἐκεῖναι ποιούσιν ἀλόγως καὶ δίχα προφάσεως ἀεὶ ὀύρουθον ἐγείρουσαι. Θ.

429. ἀλθες: Ἀλθῆως τοῦτο λέγετε· ἐστὶ δὲ ἐρωινικόν. *Dv.* τοῦτο λέγετε, ὅτι οὐκ ἠδικήσατε ἐμὲ μεγάλως. *P.* τὸ μὲν προπαροξυτονον ἀλθες ἀντι ἐπιρρήματος λαμβάνεται, ὡς κἀνταῦθα. τὸ δὲ δευτονον τὸ ἀλθῆς, ὅσον τάληθῆς γὰρ οὐκ ἐθέλει φράσαι, ὄνομά ἐστι. *P.*

430. χώρας ἐκβαλεῖν: Τῶν Ἀθηναίων ἀποδιῶζει. *P.* ἐκβαλεῖν: Ἀποδιῶζει. *Dv.*

431. τὸ βάραθρον: Χάσμα τι φρεατώδες καὶ σκοτεινὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐν ᾧ τοὺς κακούργους ἔβαλλον. ἐν δὲ τῷ χάσματι τούτῳ ὑπῆρχον ὄγκινοι, οἱ μὲν ἄνω, οἱ δὲ κάτω. (ἐνταῦθα τὸν Φρύγα τὸν τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ἐνέβαλον ὡς μεμηνότα, ἐπειδὴ προέλεγεν ὅτι ἔρχεται ἢ Δημήτηρ εἰς ἐπιζήτησιν τῆς Κόρης. ἢ δὲ θεὸς ὄργισθεῖσα ἀκαρπίας ἐπεμψε τῇ χώρᾳ· καὶ γνόντες τὴν αἰτίαν διὰ χρησμοῦ, τὸ μὲν χάσμα κατέγωσαν, τὴν δὲ θεὸν θυσίαις ἴλαον ἐποίησαν.) — ὑπόλοιπον: Περιλειμμένον. *P.* τὸ βάραθρον: Ὁ ἄδης. *Dv.* ὁ κρημνός. *P.*

432. αὐτίκα μάλα: Ἦγουν λίαν συντόμως. *Dv.* τὸ πρῆγμα λέγειν, οὐ τὸ ὄνομα. *R.*

433. ἐκείνη εἰμὲ δηλ. ἢ κτλ. σφῶ: Ὑμῖν. δίκην: Τιμωρίαν. *P.*

434. ἐνθάδ': Ἀπ' ἐντεῦθεν. *P.*

435. καπηλῖς: Κάπηλις προπαροξυτόνως ἢ τὸν οἶνον πιπράσκουσα γυνή, ἀπὸ τοῦ κακύνειν, ὃ ἐστὶ δολοῦν, τὸν πηλὸν, ἥτις τὸν οἶνον. — ὡς καὶ ἀμπελος ἢ ἐμπηλος οὔσα. *P.* καπηλῖς δὲ δευτονόως ὑποκοριστικῶς, ἢ ταύτης ὑπερητικῆς τῆς καπηλῆως. *Junt.* ἢ κάπηλις: Ἡ οἰνοπώλις. Θ. *Dv.* ἢ κ' τῶν γειτόνων: Ἦτοι ἢ πλησίον οὔσα. *P.*

436. (ἢ ταῖς κοτύλαις: Ἀντὶ τοῦ παρακλέπτουσά με ταῖς κοτύλαις: ἥτις, φησὶ, κοντομετροῦσά με βλάπτει· οἷον ταῖς μεταφοραῖς τῶν μέτρων ἀπατωσά με, [ἢ μετὰ ὑδάτος μιγνύουσα δίδωσιν] ὡς τοῦ Βλεψιδήμου πεπωκότος καὶ δεδωκότος ἀργύριον. κοτύλη δὲ ἐστὶν εἶδος μέτρου, ὃ λέγομεν ἡμεῖς ἡμίξεστον.) — τοῖς μέτροις ἐν οἷς πιπράσκει τὸν οἶνον ζημιῶ. Θ. *Dv.* κοτύλαις: Καρτελούραις. (Θ.) διαλυμαίνεται: Ἀφανίζει. *P.* λυμαίνεται με, φησὶ, ταῖς κοτύλαις, ἐπεὶ οὐ πλήρεις αὐτάς μοι δίδωσιν, ἢ μετὰ ὑδάτος μιγνύουσα δίδωσι. κοτύλη δὲ οὐ μόνον τὸ κοῖλον τῆς χειρός, ἀλλὰ καὶ εἶδος μέτρου, ὃ ἡμεῖς ἡμίξεστον λέγομεν. λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ πολυπόδος καὶ τὸ ἰσχίον τοῦ μηροῦ.

437. Πενία μὲν οὖν: Οὐκ εἰμὶ ἦν λέγετε. Θ. *Dv.* μὲν οὖν: Εἰμὲ. ζυνοικῶ: Συνοπάρχω. *P.*

438. ἀναξ' Ἀπολλόν: Ἰδίως τὸν Ἀπόλλωνα ἢ ὡς ἀλεξίκακον καὶ χρησμούς παρέχοντα πρὸς ἀποτροπὴν τῶν δεινῶν, ἢ ὡς πατρῶιον θεόν. — παρεπιγραφή: ὅτι Βλεψιδῆμος ἐφευγεν ἀκούσας ὅτι ἡ πενία ἐστίν Θ. *Dv.* ποῖ: Ποῦ. *P.*

439. τί δρῆς: Παρεπιγραφή. δρῆ γὰρ τοῦτον φεύγοντα. *P.*

Θηρίον: Δειλότατον μὲν αὐτὸν λέγει διὰ τὴν παροῦσαν φυγὴν· Θηρίον δὲ διὰ τὸ θηριωδῶς πρὸς Χρεμύλον πρῶτον διατεθῆναι καὶ ἐλέγχειν αὐτόν. *P.*

440. [ἥκιστα πάντων: Ὅσπερ φαμέν μάλιστα πάντων, καὶ ἐστὶ τὸ μάλιστα ἐπίτασις ὑπερθετικῆ, ὡς τω καὶ ἥκιστα πάντων, καὶ ἐστὶν ἀπαγόρευσις ὑπερθετικῆ.] — οὐδαμῶς. (R. Θ.) ἀργόν. *P.*

442. πόνηρ: Γεωργί. *Dv.* ταλαίπωρε. οὐδαμοῦ: Ἐν τινι τρόπῳ. *P.*

443. ἐξωλέστερον: Ἀπολέσθαι ὀφείλον, ἢ ἐξολοθρευτικώτερον, ἢ μᾶλλον ἐξολέσαι δυνάμενον. — ἐξωλέστερον: Ὀλεθριώτερον. Θ. *Dv.* φθαρτικώτερον, μᾶλλον ἐξολέσαι δυνάμενον. *P.*

444. ἀντιβολῶ: Παρακαλῶ. ἐγὼ μὲν οὐ: Στήσομαι. *P.*

445. παρὰ πολὺ: Κατὰ πολὺ, σφόδρα· ὡς παρὰ Θουκυδίδη ἐν πρώτῳ [c. 29] « καὶ ἐνίκησαν Κερκυραῖοι παραπολύ. » — παρὰ πολὺ: Κατά. *Dv.* παραπολύ: Ἀντὶ τοῦ πάνυ πολὺ. καὶ Θουκυδίδης « ὅτι ἐνίκησαν Κερκυραῖοι παρὰ πολὺ. » *R.*

446. τὸν θεόν: Τὸν Πλοῦτόν φησι. *V.*

447. ἔρημον: Ἐρημος κυρίως ἢ μονοθεῖσα τῶν ἐνοικούντων γῆ, παρὰ τὸ ἔραν μόνην ἔχειν.

[ἀπολιπόντε ποι: Τὸ ποι ἐνταῦθα οὐκ ἐστὶν ἐρωτηματικόν, ἀλλ' ἀόριστον· ἐπὶ μὲν γὰρ κινήσεως μόνον τὸ ποῖ διὰ τῆς ο καὶ ἰ διαθόγγου γράφεται. διὰ δὲ τοῦ ἢ γραφόμενον καὶ ἐπὶ στάσεως καὶ κινήσεως τίθεται· καὶ δῆλον ἐκ τοῦ, « πᾶ βῶ; πᾶ στῶ; » παρ' Εὐριπίδῃ [Hec. 1067]. εἰ δὲ που καὶ διὰ διαθόγγου εὐρηται ἐπὶ στάσεως, κατὰ παράχρησιν ἐστίν.] — που φευζόμεθα: Ἐν τινι τόπῳ ἀποδράσομεν. *P.*

448. τὴνδ': Τὴν πενίαν. (V.) διαμαχοῦμεθα: Ἐναντιωθῶμεν. *Dv.* μαχεσόμεθα. *LB.* μὴ θελήσομεν προμαχέσασθαι. *V.* ἥτοι μὴ θελήσομεν προμαχίσασθαι. *P.*

449. μαχοῦμεθ' αὐτῇ: ἀσθενεῖς γὰρ ἔσμεν πρὸς μάχην ὑπὸ τῆς ἐνδείας. Θ. *Dv.* ἢ ποῖα δυνάμει θαρροῦντες. *45 Paris.*

450. θώρακα: Ὅπλον. *Dv.* λουρίκην. *P.* ἀσπίδα: Σκουτάριον. *Dv.* σουσάνιον. *Gl. ap. Ducang. Gloss. p. 1413.*

451. οὐκ ἐνέχυρον: (Δῆλον ὅς οὐ μόνον ἐνέχυρά φαίνονται, ἀλλὰ καὶ ἐνέχυρον. φαίνεται δὲ καὶ τῶν ἀπηγορευμένων εἶναι μὴ θεῖναι τὰ ὄπλα ἐνέχυρα. λέγει οὖν ὅτι αὕτη τῇ ἑαυτῆς βία ἀναγκάζει καὶ τοὺς νόμους παραβαίνειν τοὺς θεσπίσαντας ὄπλα ἐνέχυρα μὴ τίθεται.)

- [δέον εἰπεῖν ὅτι οὐ τιτρώσκει, ὡς ἐπὶ τῶν ὄντων ἐν πο-
λέμῳ εἶπεν οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν.] [εἰκότως δὲ τίθησι
καὶ οὐ τέθεικε, δεικνύς τὸ αἰεὶ οὕτω ταῦτα γίνεσθαι ἐν
τοῖς πένησιν· ἀεὶ γὰρ ἀποροῦντες ἐνέχυρα τίθεισιν.] —
5 ἐνέχυρον : Σημάδιον. *Dv.*
463. τροπαίον : Οἱ παλαιοὶ Ἄττικοι προπερισπῶσιν,
οἱ δὲ νεώτεροι προπαροξύνουσιν, [ὡς παρὰ τούτῳ τῷ
ποιητῇ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις [496]
γυναῖκες οὐκ ἀρήξει· οὐ πολλὴν βοήν
στήσεσθε καὶ τροπαίον;]
- καὶ οἶμαι κατ' ἀναλογίαν τοῦτο μάλλον παρὰ σφίσι
ἢ τοῦτο προφέρεσθαι, ὅς ἀπὸ τοῦ τρίτου τὸ τρίταιον, καὶ
ἀπὸ τοῦ οὐρά τὸ οὐραῖον. ἔστι δὲ τρόπαιον, ὅ ἐν ταῖς
νίκαις οἱ παλαιοὶ ἐποίουν, τοῖχον ἢ λίθον μέγαν ἰσάνα-
15 τες, καὶ γράφοντες ἐν τούτῳ, ἃ κατὰ τῶν ἀντιπάλων
ἔργα δεδράκασι· ἐκαλεῖτο δὲ τρόπαιον διὰ τὸ ἐπὶ τῇ
τροπῇ τῶν ἐχθρῶν γεγενῆσθαι.] — τρόπαιον : Νίκην.
Dv. ἀναστήσαντο : Ἐγερεῖ. *P.* τῶν αὐτῆς τρόπων : Τῶν
κακῶν ἑθῶν, ἃ εἰς τοὺς ἔχοντας αὐτὴν ἐργάζεται. *Θ.*
- 20 *Dorvill.*
464. τὸ τυχὼν φθέγγεσθαι. καθάρματα δὲ αὐτοῦς φη-
σιν ἀντὶ τοῦ εὐτελεστάτους. ἐπὶ αὐτοφώρω δὲ, ἐπὶ φανε-
ροῖς ἐλέγχῳ συνειλημένοι. *V.* [ὡ καθάρματα : Καθάρ-
ματα ἐλέγοντο οἱ ἐπὶ καθάρσει λοιμοῦ τινος ἢ τινος
25 ἐτέρας νόσου θυόμενοι τοῖς θεοῖς. τοῦτ' ἐστὶν τὸ ἐθος καὶ
παρὰ Ῥωμαίοις ἐπεκράτησε· λέγεται δὲ καὶ καθαρι-
σμός.] — γρύζειν : Ἡσώως φθέγγεσθαι. καθάρματα :
Βδελύγματα. *Dv. P.*
465. ἐπ' αὐτοφώρῳ εἰλημμένῳ : Φανερῶς, ἐπ' αὐτῷ
30 τῷ ἔργῳ· κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν κλεπτῶν τοῦτο λέγεται· φῶρ
γὰρ ὁ κλέπτῃς. *Θ.* φανερῶς ἐπ' αὐτῇ τῇ κλεψίᾳ κρα-
τηθέντες. *Dv.* ἐπ' αὐτοφώρῳ : Ἐπ' αὐτῷ τῷ κλέμματι.
εἰλημμένῳ : Κεκρατημένῳ. *P.* κρατηθέντες. *Θ.*
466. [τί λοιδορεῖ : Τὸ λοιδοροῦμαι παθητικῶς δοτικῇ
35 συντάσσεται, ἐνεργητικῶς δὲ αἰτιατικῇ· ὁ καὶ ἀγνοοῦντές
τινες λοιδορεῖς ἐνταῦθα γράφουσιν, τὸ ἡμῖν πρὸς τὸ προσ-
ελθούσα συνάπτοντες.] — κάκιστ' ἀπολουμένη : Μέλ-
λουσα κακίστως ἀφανισθῆναι. *P.* λοιδορῆ : Ὑβρίζεις.
Dorvill.
- 40 467. οὐδ' ὀτιοῦν : Οὐδόλως. *P.*
468. ὧ : Ἄνδρες. *Dv.*
469. πειρωμένῳ : Βουλόμενοι ποιεῖν ἀναβλέψαι. *P.*
460. τοῦτό σε : Κατὰ τοῦτό σε. *P.*
461. ἐκπορίζομεν : Ἐξευρίσκομεν, περισσῇ (δὲ) ἢ
45 πρόθεσιν. *R. V.* παρέχομεν. *P.*
462. ὅτι : Ἄγαθον ἐξεύρομαι. *P.*
464. ἐκβαλόντες : Ἀποδιώξαντες. *Dv.* ἐκδιώξαντες.
Paris.
466. κακὸν : Ἄλλο. *P.*
- 40 468. ἐκ κοινῷ κακὸν μέγιστον. *R.* δρᾶν μέλλοντες :
(Ἄντ'ι τοῦ), εἰ μέλλοντες ἐκβαλεῖν σε ἐπιλαθοίμεθα.
μέγα κακὸν πράττομεν τότε, (εἰ τοῦτο δρᾶν μέλλοντες,
τὸ ἐκβαλεῖν σε, ἐπιλαθοίμεθα. Ἄλλως. ἐκ παραδόξου
εἰρηκῶς φησὶ· δράσαιμεν κακὸν ἀντὶ καλῷ. ἢ εἰκῆ ἢ
ἀποκρίσις.) — ἐπιλαθοίμεθα : Κακὸν μέγιστον ἐργα-
σόμενοι ἀπὸ κοινῷ. *P.*
467. περὶ τούτου : Τοῦ ἐκβαλεῖν με. σφῶν : Ὑμῖν. *P.*
σφῶν : Ὑμῖν· συνίζησις. *Dv.* δοῦναι λόγον : Ἦρουν δ
διαλεχθῆναι. *Θ. Dv. P.*
468. τὸ πρῶτον αὐτοῦ : Τὸ αὐτοῦ ἐπισηματικῶς,
ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα ἢ συνάπτε τῷ τούτου, ἢ ἢ ἢ, περὶ αὐ-
τοῦ τούτου· ἐκ παραλήλου τὸ αὐτοῦ. *Junl.* τὸ πρῶτον :
Κατὰ. *P.* αὐτοῦ : Τοπικόν, ἢ μάλλον χρονικόν. *C.* ἐν-
10 ταῦθα, ἢ τὸ τούτου καὶ τὸ αὐτοῦ ἐκ παραλήλου. *Θ. E.*
ἀποφῆνω : Ἀποδείξω. *Θ. P.*
469. (οὐσαν αἰτίαν ἐμὲ : Ἰστέον, ὅτι ἢ Ἄττικῇ ἑλ-
λειψὶς ἤτις ἐν ἀρχῇ γίνεται, ὡς τὸ, ὅπως μὴ ποιήσης
τόδε, νοουμένου ἐξῶθεν τοῦ σκόπει· ἢ ἐν τῷ τελεί, ὡς 15
ἔχει τὸ ἐν Νεφέλαις [267]
- τὸ δὲ μὴ κνην οἰκοθεν εἰθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον· ἔχοντα·
κάκει γὰρ νοεῖται ἐξῶθεν τὸ οὐ σκαῖόν, ἢ ἐν τῇ μέσῃ,
ὡς τὸ παρ' Ὀμήρῳ [Il. Δ, 136]
- ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάλιοι ἄλαιοι; 20
- λείπει γὰρ τὸ παύσομαι, ἢ ἡσυχάσω. καὶ Θεουκιδίῳ
καταρχὰς τοῦ τρίτου τῆς συγγραφῆς [c. 3] « καὶ εἰ μὲν
« συμβῆ ἢ πείρα· εἰ δὲ μὴ, Μιτυληναῖοις εἰπεῖν ναῦς
« τε παραδοῦναι καὶ τελεῖν καθελεῖν. » τὸ δὲ σχῆμα κα-
λείται ἀναναπόδοτον, ὅ καὶ νῦν Ἀριστοφάνης ἐχρή- 25
σατο· οὐ γὰρ ἀποδέδωκε τὴν σύνταξιν ἐνταῦθα· ἔδει
γὰρ εἰπεῖν, κἂν μὲν ἀποφῆνω μόνῃ ἐμὲ ἀγαθῶν οὐσαν
αἰτίαν, ἐάσατε· εἰ δὲ μὴ, ποιεῖτον ὅ τι ἂν ὑμῖν δοκῆ.)
— οὐσαν αἰτίαν : Ὑπάρχουσαν πρόξενον ... πρότερον.
Paris.
470. ὑμῖν δι' ἐμὲ τε ζῶντας : Λεῖπει καταγνώσεσθε
ἑαυτῶν· καὶ ἐάσατε παρ' ὑμῖν. ὁμοίον δὲ τὸ σχῆμα τῷ
Ἄποφῆναι « ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας· εἰ δὲ κε μὴ
« δώσωσιν » *R.* προσυπακουστέον τὸ παύσασθε τῆς ἐπι-
χειρήσεως. *Dv. D.* ἐάσατε δηλονότι — *C.* ὑμῖν : Καὶ 35
ἀποδείξω. ὑμᾶς : Παύσασθε τοῦ ἐχειρήματος. εἰ δὲ μὴ :
Ἄποφῆνω, εἰ δὲ ἀδυνατήσω ἀποδείξαι τοῦτο ὑμῖν. *P.*
472. τοῦτ' : Τὸ εἶναι σε αἰτίαν πάντων τῶν ἀγαθῶν,
ἢ ὅτι ἡμεῖς διὰ σὲ ζῶμεν. *P.*
473. διδάσκου : Μάνθανε τοῦτο ἐξ ἐμοῦ. *Θ. P.* 40
474. ἄμαρτ. : Ἐξω τῆς ἀληθείας λέγοντας. *P.* ἄμαρ-
τάνω σημαίνει δύο. ἄμαρτάνω λέγεται τὸ ἄμαρτάν
ποιῶ· ἄμαρτάνω λέγεται καὶ τὸ ἐκπίπτω. *P.*
475. εἰ : Ἐπεὶ τοὺς ἀγαθοὺς λέγεις κτλ. *P.*
476. ὧ τύμπα· [Τοῦτο φησιν, ὡς τῆς Πενίας τῶν 45
οὐλοῦτων ἀξίας οὐσας.] (τύμπα, ζύλα, ἐφ' οἷς ἐτυμ-
πάνιζον· ἐχρῶντο γὰρ ταύτῃ τῇ τιμωρίᾳ· ἢ βάκλα,
παρὰ τὸ τύπτειν· ἦγον ζύλα, οἷς τύπτονται ἐν τοῖς
δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι.) κύφων δὲ δεσμός ἐστὶ
ξύλιμος, δν οἱ μὲν κλοῖον, οἱ δὲ καλῶν ὀνομάζουσιν· 50
ἔθνη καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος κύφων. τάσσεται δὲ κά-
πι πάντων τῶν δυσχερῶν καὶ ὀλεθρίων, καὶ κυφω-

σμὸς ἐπὶ τῶν τιμωριῶν. Ἀρχιλογος δὲ ἀντὶ τοῦ κακὸς
καὶ ὀλέθριος. εἰρηται δὲ κύφων παρὰ τὸ ἀναγκάζειν
τοὺς δεσμίους κύφειν, (διπλῶς ἅμα κολαζομένους, τῆ
τε τοῦ τραχήλου πιέσει καὶ τῷ μηδαμῶς ἀνανεύειν δύ-
5 νασθαι). Ἄλλως. ξύλα εἰσὶν ἐπιτιθέμενα εἰς τοὺς
τένοντας τῶν καταδίκων, ἵνα μὴ εὐρωσιν ἀνακύψαι·
(καὶ γὰρ τῶν κρινόμενων ποιοῦσι κύφειν.) — ταυτὸν εἰ-
πεῖν ἀντὶ τοῦ ὄργανα τιμωρητικά. βοηθήσατε. P. ἀρή-
ξατε : Βοηθήσατε. Dv. κολαστήρια ὄργανα ἀμφοτέρα
10 τὰ τύμπανα καὶ οἱ κύφωνες· τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι τούτων
ἀξία ἢ Πενία. Dv. κολαστήρια ὄργανα τὰ τε τύμπανα
καὶ οἱ κύφωνες. τοῦτο δὲ λέγει δεικνύς, ὅτι τῶν τοιού-
των ἀξία αὐτῆ ἔστιν. τὰ δὲ τύμπανα, ὡς μὲν τινες φα-
σιν, ξύλα, δι' ὧν τοὺς καταδίκους ἔτυπτον. κύφων δὲ
15 ἔστι ξύλον ὀμοιον ζυγῶ, ὃν τιθέασιν κατὰ τῶν τραχή-
λων τῶν δικαζομένων, κύπτειν αὐτοὺς παρασκευάζων,
ἵνα διπλῶς αὐτοὺς κολάζῃ, καὶ μὴ ἕων αὐτοὺς ἀνα-
νεύειν οὐδ' ὄλωσ. P.

477. οὐ πρέπει δεινοπαθεῖν καὶ κραυγάζειν, πρὶν ἂν
20 γωρῆσῃ. P.

478. βοᾶν : Κράζειν. ἰού, ἰού : Ἐπίρρημα θρηνητι-
κόν. P.

480. τί δῆτ' αἰ τιμῆμα : Ἐπέβαλλον γὰρ ἐνίστο
ζημίαν τοῖς ἀλοῦσιν ἢ χρέηματα καταθέσθαι, ἢ τι τοιοῦ-
25 τον. (τῆ δίκῃ δὲ, τῆ τιμωρίᾳ.) — τιμῆμα : Εἶδος τι-
μωρίας. Θ. Dv. P. τιμῆμα' ἐπιγράφω : Πρόστιμα ἐπι-
θῶ τῇ κρίσει. P. τῆ δίκῃ : Τῆ ὀφειλομένη σοὶ τιμωρίᾳ.
Θ. Dv.

[τῆ δίκῃ : Ἦγουν τῇ κρίσει ἢ τῇ ὀφειλομένη σοὶ
30 τιμωρίᾳ· ἤγουν, ἐπειδὴ ὀφειλομένον ἔστι δίκην δοῦναί
σε, ἂν ἠττηθῆς, τίνα κόλασιν ὑπόσχῃς. ἔθος δὲ ἦν
πάλαι τοῖς δικαζομένοις γράφειν πρὸ τῆς κρίσεως, ὡς
τιμωρίαν ἠττηθεὶς δοῖν, εἶτα δὲ ἐπιγράφειν, τούτεστιν,
ἐπὶ τῇ προτέρᾳ γραφῇ καὶ τοῦτο γράφειν, ὡς καὶ
35 τοιάνδε τιμωρίαν, ἢ βίου τυχὸν ἀφαίρεσιν, ἢ κεφαλῆς.
Junt.]

481. ἀλῶς : Κρατηθῆς. Dv.

482. τὸ γὰρ αὐτὸ, ἂν ἠτῆσθε : (Ἀντὶ τοῦ, τὴν
αὐτὴν ζημίαν·) τοῦτο δὲ θέλει εἰπεῖν, ὅτι ὅπερ ὄρισθε
40 πρόστιμον, ἂν ἠττηθῶ, τοῦτο δριστέον ὁμῶν ἠττημέ-
μένων. Ἄλλως. τιμωρίαν· εἵθιστο γὰρ τὸ τῆς ἠτ-
της ἤδη καὶ πρόστιμον ὀρίζομενον ὑπὸ τῶν κρινόμε-
νων. — τὸ γὰρ αὐτὸ : Τίμημα. ἠτῆσθε : Νικᾶσθε.
σφῆ : Ὑμᾶς. P.

483. ἱκανοὺς νομίζεις : Ἀντὶ τοῦ ἀρχοῦντας· (ὁ γὰρ
45 ἱκάνων, ὅ ἔστι παραγινόμενος, ἤρκεσε πρὸς τὴν ὁδόν.)
— ἱκανοὺς : Ἀρκετούς. Dv. νομίζεις : Ὡ Χρεμύλε.
Dv. P.

484. ἀποχρήσουσι : Ἀπόχρη ἐπὶ ἐνεστῶτος ἀντὶ τοῦ
50 ἀρκετόν ἔστι, καὶ ἀποχῶσα δίκῃ ἐπὶ θηλυκοῦ, ἀντὶ
τοῦ ἀρκετῆ ὑπάρχει, καὶ ἐπὶ μέλλοντος ἀποχρήσει,
ἀντὶ τοῦ ἀρκετόν γενήσεται. Junt. ταύτῃ γε : Ἦγ. τῇ
Πενίᾳ νομίζ. ἱκανοὺς θαν. εἴκοσι. P. νῶϊν : Ἡμῖν· συν-

ιησις. Dv. ἀποχρήσουσι : Ἀρκέσουσι. Θ. Dv. ἀρκετοὶ
γενήσονται. P.

485. τοῦτο πράττοντες : Ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντες. οὐκ
ἂν, φησὶν, ἀναβάλουσι ἀποθανόντες· (ἀντὶ τοῦ ταχέως
ἀπελθόντες τελευτήσατε. εἰ γὰρ νικήσετε, οὐκέτι δί- 5
καιόν ἔστιν. Ἄλλως. οὐκ ἂν μέ, φησὶ, νικήσετε·
ἂν δὲ γε νικήσητε, οὐχ ὑπάρχει δίκαιον.) — οὐκ ἂν
φθ. : Ἀντὶ τοῦ ταχέως τοῦτο πάθοιτε. P. τοῦτο διπλοῦν.
ἢ ταχέως πείσεσθε τοῦτο, ἠττηθέντες· ἢ ταχέως
ποιήσετε τοῦτο πρὸς με ἠττηθείσαν. πράττω γὰρ καὶ 10
τὸ ποῶ καὶ τὸ πάσχω. Dv., Bv.

486. ἀντεπιεῖν : Ἐναντιωθῆναι, ἤνικα ἠττηθῆ. P.

487. ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν : (Κομμάτιον ἔστι δύο
στίχων ἢ τριῶν· οὐδέποτε δὲ ὑπερβάλλει τὸν τέταρτον.
τὸ δὲ ἔζης, χρῆ λέγειν ὑμᾶς ἀντιλέγοντας.) — Ἄλ- 15
λως. παράβασις· ὁ γὰρ ποιητῆς δοκεῖ τὸ σκέμμα γυμνά-
ζειν. V. τὸ (δὲ) μέτρον ἀναπαιστικὸν τετραμέτρον (κα-
ταληκτικὸν εἰς συλλαβῆν). δέχεται δὲ ἀνάπαιστον,
σπονδεῖον καὶ δάκτυλον [παρὰ τοῖς δραματοποιοῖς
σπανίως δὲ καὶ προκελευσματικόν. Ἄλλως. ἀλλ' ἤδη 20
χρῆν τι λέγειν : Εἰσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων
ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν, ὧν τελευ-
ταῖος

τοὺς δὲ πέντας τῶν ἀνθρώπων ἀρπάζειν, πρὶν καταθεῖναι.

καλεῖται δὲ τοῦτο τὸ μέτρον Ἀριστοφάνειον διὰ τὸ κα- 25
τακόρως αὐτὸν τοῦτω χρῆσασθαι, οὐ μὴν εὐρηκέναι
πρῶτον· ἐπεὶ καὶ παρὰ Κρατίων καὶ πρὸ τούτου παρ'
Ἐπιχάρμου καὶ Ἀριστοφάνου τῷ Σελινουντίῳ Ἐπιχάρ-
μου πρῶτον, ὡς Ἡφαιστίων φησὶ, τοῦτω τινὰ τῶ
μέτρῳ μνημονεύεται γεγραμμένα. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσει 30
τῶν συστημάτων παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τελεί τῶν
στίχων διπλῆ ἕξω νενευκία.] — φῆ : Δι' οὐ. P.

488. μαλακὸν δ' ἐνώσετε μηδὲν : Ἡρόδοτος ἐν
Θαλείᾳ [3, 108] « τὰς δὲ θηλέας ἀναμιμνησκομένας ὧν
ἔλπον τέκνων ἐνδιδόναι μαλακὸν οὐδέν. » Junt. τοῖσι : 35
Ἡμετέροις. ἀντιλέγοντες : Ἐναντιούμενοι. μαλακὸν :
Χαῦνον. ἐνώσετε : Ὑποχαλάσατε. Θ. P. ὑποχαλάσατε.
Dv. ἀντὶ τοῦ μὴ μαλακισθῆτε τῇ Πενίᾳ. Θ.

489. φανερόν : Ἐγνωσμένον. P. ὁμοίως : Ἐπίσως.
Vici.

490. εὖ πράττειν : Εὐτυχεῖν. P. εὐτυχεῖν ἔστι τοὺς
δικαίους δυστύχοῦσι δέ. V.

491. πονηροὺς : Κακοὺς καὶ ἀσεβεῖς. τούτων : Τῶν
χρηστῶν. δήπου : Ἔστι δίκαιον πράττειν, ἤγουν δυσ-
πραγεῖν. P. περὶ σχολῆς καὶ ἀργίας· ὥστε ἢ σχολῆ 45
μόχθου δηλωτικῆ. V.

492. τοῦτ' οὖν : Τὸ πλουτεῖν μὲν τοὺς χρηστοὺς,
δυστυχεῖν δὲ τοὺς κακοὺς. P. ἐπιθυμοῦντες : Ποιῆσαι
δηλονότι. Vici.

493. βούλημα καλόν : Βούλευμα πρὸν τὸ ἴδιον, βού- 50
λημα δὲ τοῦ δημοσίου ἢ γνώμη. [καίτοι ἐν τοῖς πα-
λοίοις τῶν Σοφοκλείων [Aj. 44] ἀντιγράφων

ἢ καὶ τὸ βούλημα ὡς ἐπ' Ἀργείοις τὸδ' ἦν,

εἴρηται, οὐχὶ βούλευμα. ἐν δὲ τῷ ὧστε γενέσθαι παραπληρωματικὸν κεῖται τὸ τε, ὡς καὶ ἐν τῷ οἶόν τε. τὸ δὲ βλέψη, καὶ μὴ τυφλὸς ἐν περισοτῇ, δηλοῖ ἐκ παραλλήλου ταῦτὸν σημαίνειν. τὸ δὲ βαδιεῖται, καὶ φε-

5 ζεῖται, οὐ μόνον Αἰολικά, εἴτε Δωρικὰ, ἀλλ' ἤδη καὶ Ἄττικα. τὸ δὲ δῆπου βεβαιωτικόν. τὸ δὲ τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθούς, δις ἐνταῦθα εἴρηται διὰ τὸ καίριον· κεῖται δὲ καὶ μετ' ὀλίγα. τὸ δὲ τούτων, εἰ μὲν ἀρσενικόν, τῶν χρηστῶν ἀνθρώπων· εἰ δὲ οὐδέτερον,

10 ὧν εὖ πάσχουσιν οἱ χρηστοί. τοὺς δὲ τὰ θεῖα σέβοντας, ὡς ἐναντίους τοῖς ἀθέοις ἔθετο· ἐνταῦθα δὲ ὄρα τὸ σέβοντας, νῦν μὲν λεχθὲν ἀνεργητικῶς, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον τὰ πλείω παθητικῶς τὸ δὲ πάντας χρηστοὺς, ὅτι οἱ πονηροὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἰδόντες διὰ τοῦτο εὖ πράττων-

15 τας, ἐβελήσους τὸν πρότερον ἀφέντες βίον μεταπεσεῖν ἐπὶ τὰ ἀμεινω, ἵνα δι' αὐτὸ τοῦτο εὖ πράττωσιν. τὸ δὲ καὶ τοι τούτου τίς ἂν ἐξεύροι ποτ' ἀμεινον, ἐπικριτικόν ἐστὶ σχῆμα δι' ἐρωτήσεως ἀναντιρρήτως βεβαιούμενον, ἐν ᾗ τὸ τίς ταῦτόν ἐστι τῷ οὐδεῖς, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις

20 μυριαχοῦ φαίνεται. τὸ δὲ ἀνερῶτα ἔστι περιττὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν, ἢ δηλωτικόν ἐστὶ τοῦ πολλακίς ἐρωτῶν. ἐνταῦθα δὲ σημαίνει ὅτι ἔθος τοῖς ποιηταῖς ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, καθ' ἃς οἰεῖται τίς ἀντιλογίαν εὑρεῖν ποθεν, παράγειν πρόσωπον φιλικόν ἀποκρινόμενον τὸ ἀρέσκον τῷ

25 ἐρωτῶντι· ὡς καὶ ἐνταῦθα ὁ Βλεψιδήμων ποιεῖ· δεδιὼς γὰρ μή ποτε ἡ Πενία πρὸς τὴν τοῦ Χρεμύλου ἀπαντήσῃ ἐρωτήσιν, ἀποκρίνεται αὐτὸν τῷ δοκοῦν τῷ Χρεμύλῳ. ἐν δὲ τῷ κακοδαμονίαν τ' ἐτι μάλλον, δοκεῖ χεῖρον μανίας ἢ κακοδαμονία εἶναι. ἴσως δὲ καὶ ἐπιδιορθωτικῶς

30 αὐτὸ εἴρηται, ὡς τῶν κατὰ βίον ἀταξιῶν μανία μὲν οὐκ ἂν εὐκυκλῶν, δυσδαιμονία δὲ μάλιστα.]

βούλευμα : Σκέμμα. χρήσιμον : Ἐπιωφελὲς εἰς πᾶσαν πρᾶξιν. P.

494. νυνὶ βλέψη ... περισοτῇ : Ἐκ παραλλήλου 36 περιφέρηται ἄνω καὶ κάτω. Dv. *Vict.* πλανᾶται. P.

496. ὡς : Εἰς. βαδιεῖται : Βαδίσει. ἀπολείψει : Ἐάσει. P.

498. πονηροὺς : Κακοτρόπους καὶ ἀσεβεῖς φυγεῖ. P.

497. σέβοντας : Τιμῶντας. P.

40 498. τούτου : τοῦ πάντας ἀγαθοὺς ποιῆσαι. R. V. ἐξεύροι : Ἐπινοήσαιτο. P.

499. οὗτις : Οὐδεὶς ἐπινοήσει δηλ. ταύτην : Τὴν Πενίαν δηλ. P.

500. ὡς : Καθὰ. ἡμῖν : Ἐν ἡμῖν. P.

45 501. μανίαν : Διὰ τὸ ἀτάκτως φέρεσθαι. Θ. Dv.

502. πλουτοῦσι : Χρήματα ἔχουσι. P.

503. ἀντὶ τοῦ ἐν πλεονεξίας αὐτὰ εἰληφότες καὶ κτησάμενοι. V. αὐτὰ ζυλλεξάμενοι : Ἄ ἔχουσι συναγαγόντας. Θ. Dv. αὐτὰ : Ἄ ἔχουσι. P.

50 504. πράττουσι κακῶς : Πάσχουσι, δυστυχοῦσι. Dv. δυστυχοῦσιν, τὰ πλείους συνέουσιν : Περισσότερα ὑπάρχουσιν. P. συνέρχονται. R. V.

505. οὐκοῦν εἶναι φημι : [Ὁ νοῦς, οὐκοῦν εἰ παύσει ταῦτα ὁ Πλοῦτος, ἦν ποτε βλέψη, φημί εἶναι ὀδόν,

ἦντιν' ἰὼν τοῖς ἀνθρώποις ἀγαθὰ ἂν μείζω πορίσειε.] (καχόμετρος οὗτος ὁ στίγας· ἐν ἐνόις δὲ καὶ ἄμετρος. ὁ δὲ νοῦς δηλός) οὐκοῦν εἶναι φημι ὀδὸν ἑτέραν, ἣν βαδίσας τις ἀγαθὸν τι μείζον τοὺς ἀνθρώπους ἐργάσεται. λέγει δὲ ὅτι δεῖ τὸν Πλοῦτον ἀναβλέψαι ποιῆσαι. ἐὰν δέ τις προσθῇ τὸν καί, ἴσταται ἡ φράσις· οὐκοῦν ἦν βλέψη ποτὲ ὁ Πλοῦτος, φημί εἶναι ὀδὸν, ἦντινα ἰὼν παύσει ταῦτα καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἀγαθὰ ἂν μείζω πορίσειε. Ἄλλως. τὸ οὐκοῦν ἀποφαντικόν ἐστὶν ὅτι ἐὰν βλέψη ὁ Πλοῦτος καὶ παύσῃ τὴν Πενίαν, οὐκέτι κακοδαμονία 10 εἶη. τὸ δὲ ἐξῆς, οὐκοῦν εἶναι φημι ὀδόν, ἦντινα ἰὼν ὁ Πλοῦτος βλάψει ταύτην, καὶ τὰ ἀγαθὰ μείζω πορίσει τοῖς ἀνθρώποις. [Ἄλλως. οἱ γράφοντες φημί, δίχα τοῦ ἄρθρου τοῦ ἢ, στοχάζεσθαι τῶν μέτρων δοκοῦσιν οὐ μάλα ἀκριβῶς· τὸ γὰρ ἐξῆς οὕτως ἔχει, οὐκοῦν εἶναι 15 φημι ὀδόν, ἦντις παύσει ταῦτα, ἦν βαδίσας τις ἀγαθὸν τοῖς ἀνθρώποις πορίσειεν. ἢ δὲ ἐστὶν, ἦν βλέψη πόθ' ὁ Πλοῦτος. οἱ πολλοὶ δὲ λαμβάνουσιν ἕξωθεν γάρ, πρὸς τὸ φημί· οὐκοῦν παύσει ταῦτά ποτε ὁ Πλοῦτος, ἦν βλέψη· φημί γὰρ εἶναι ὀδόν, ἦντινα ἰὼν πορίσει τοῖς 20 ἀνθρώποις μείζω ἀγαθὰ.]

506. ὀδόν ἦντιν' ἰὼν : Μέθοδον ἦντιν' ἔλθων Πλοῦτος. C. μέθοδον. ἰὼν : Ὁ Πλοῦτος. P. πορίσειεν : Δώσοι. Borg. παράσχοι. P.

507. ῥῆστ' : Εὐχερῶς. ἀναπεισθέντ' : Οἱ καταπει- 25 σθέντες τὰς φρένας. P.

508. ξυνθιασῶτα : συγχορευταί· θίασος γὰρ ὁ χορός. V. συγχορευταὶ καὶ κοινωνοί. Θ. Dv.

509. πάλιν ἦλον ὅτι οὐκ οἶδεν ἡ Πενία τὴν Χρεμύλου γνώμην καὶ τὴν τοῦ Πλοῦτου ὅτι πρὸς μόνους 30 τοὺς δικαίους ἤξει. — λυσitteλεῖν : Οὐδαμῶς λέγω χρησιμεύειν καὶ ὠφελεῖν ὑμῖν. P.

510. διανεμίει : Διαμερίσειε πᾶσιν ἐπίσης. Θ. P.

511. σοφίαν μελετῶν : Σοφίαν ἐνταῦθα καλεῖ τὴν περὶ τὰς τέχνας πανουργίαν καὶ μηχανὴν, τέχνην δὲ 35 τὴν μεταχείρησιν αὐτὴν καὶ ἐνέργειαν. Junt., Dv., *Vict.* σοφίαν : Μάθημα. P.

512. ἀμφοῖν : Τῆς σοφίας καὶ τῆς τέχνης. τὸ δὲ ἐξῆς, τίς ἐβελήσει. R. V.

513. χαλκεύειν... ναυπηγεῖν : Χαλκεύς, ναυπηγὸς 40 εἶναι. τροχοποιεῖν : Τροχῶς ποιεῖν ἀμάξης. P. ἀμάξας ποιεῖν καὶ τροχούς. V.

514. σκυτοτομεῖν τὸ δέρμα, ἤγουν ὑποδήματα κατασκευάζειν. V. σκυτοτομεῖν... πλινθουργεῖν : Σκυτοτόμος εἶναι, πλίνθους ποιεῖν. P.

515. Δηοῦς θερίσασθαι : [Ἀντὶ τοῦ γεωργίας ἐπιμελεῖσθαι.] ἤδη τὸ ἔπος τοῦτο τῆς μέσης κωμωδίας ὄξει. (καρπὸν οὖν Δηοῦς τὸν σῖτον λέγει.) — ἀρότροις ῥήξας : Δι' ἀρότρου σχίσας, τειμών τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Θ. Dv. P. δάπεδον : Τὸ ἔδαφος. Dv. Δηοῦς : Τῆς 45 γῆς. P. *Vict.*

516. ἐξῆ ζῆν ἀργαῖς : Πρὸς τὸ ἀνώτερον· τίς ἐβελήσει τέχνην μετελθεῖν, ἐὰν ἕξεσθιν ὑμῖν ἀργαῖς ζῆν τούτων ἀμελοῦσιν. [Ἄλλως. τὸ ἐξῆ ζῆν πρὸς τὸ, ἐβελήσει

τίς, ἔχει τὴν δύναμιν. διότι δὲ μετὰ ταῦτα μὲν τίθεται, τὴν δὲ τῶν τεχνῶν ἀπαριθμησὶν προέταξε, διὰ τοῦτο εἶπε τὸ αὐτῶν. οἱ δὲ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς τὸ, ἦν ἐξῆν, λέγοντες, καὶ σκοπεῖτε ἐξωθεν λαμβάνοντες οὐκ ὀρθῶς ὁλοῦνται.] — ἐξῆ : Ἄδεια ὑπάρχει πάντων : Ἐν ἔφην. P.

517. λῆρον ληρεῖς : Ἀντὶ τοῦ κατὰ λῆρον. — φλυαρίαν φωνεῖς. V. Ἀττικὴ δὲ ἡ φράσις. (καὶ τὸ σχῆμα, ὡς τὸ μανίαν μαινῆ,) [καὶ ἔλας ἐφ' ὧν τῷ πράγματι ἐπάγεται τὸ ἀπὸ τοῦ πράγματος ῥῆμα, ὡς τὸ, ὕβριν ὑβρίζεις, καὶ φυγὴν φεύγεις.] — λῆρον ληρεῖς : Φλυαρεῖς. P. Ἀττικὴ παρήχησις. κατέλεξας : Ἀπαριθμησας. Θ. Dv.

518. μοχθήσουσιν : Οἱ δούλοι μετὰ μόχθου ἐργάζονται. ἔξεις : Κτῆσαι δούλους. P. λούβεις. Dv.

519. ἀργυρίου : Διά. P.

520. κέρδος κυρίως τὸ εἰς χεῖρας διδόμενον ἀργύριον χέρδος τι ἔν. R.V.

521. ἔμπορος ἦκων : Ἐμπορος ὁ πραγματευτικὸς ἀνθρώπος κυρίως δὲ ὁ πλέων θάλασσαν, παρὰ τὸ πόρος πόρος δὲ κυρίως ἐπὶ ὑγρῶν λέγεται καὶ εὔπορος ὁ ἔχων αἰεὶ τὸν ἐπιπλέοντα πλοῦτον, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ὑδατικῆς πόρου. διαβάλλονται δὲ οἱ Θετταλοὶ ὡς ἀνδραποδισταὶ (καὶ αἰσχροκερδεῖς) καὶ ἀπιστοὶ αἰεὶ γὰρ τὰ Θετταλῶν ἀπιστα, [ἢ παροιμία φησὶν]. καὶ Εὐριπίδης (ἐν Ἴνῳ)

πολλοὶ παρήσαν, ἀλλ' ἀπιστοὶ Θετταλοί.

ἤκων δὲ καὶ ἀπὸ Ἰάσονος, ὃς ἀνδραποδισαὶ τὴν Μήδειαν. ἀνδράποδον δὲ εἶρηται ὁ ποὺς ὁ ἐν ἀνδράσιν, ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου μέρους τῷ ὄλω ὑπόκειται γὰρ τῷ δεσπότῃ ὁ οἰκέτης καθάπερ ὁ ποὺς τῷ ὄλω καὶ ἀνοτιέρω) σώματι.

παρὰ πλείστον ἀνδραποδιστῶν : Καὶ αὐτὸς παρὰ ἀνδραποδιστῶν λαβῶν. εἶρηται δὲ ἀνδραποδιστῆς παρὰ τὸ ἀνδρὰ ἀποδίδουσι, τουτέστι πωλεῖν. — Ἄλλως ἀνδραποδιστῆς οὐ μόνον ὁ τοὺς ἐλευθέρους δι' ἀπάτης ἀπάγων εἰς δουλείαν, ἀλλὰ καὶ ὁ τοὺς δούλους ἀπὸ τῶν δεσποτῶν ἀποσπῶν εἰς ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν ἀλλαγῆν καὶ διαπωλῆσαι. διεβάλλοντο γοῦν οἱ Θετταλοὶ ὡς οὐ μόνον τούτοις χαίροντες, ἀλλὰ καὶ ληστείας. ἀφ' ὧν οἱ ἔμποροι ἀνδράποδα ὠνούμενοι εἰς ἑτέρας ἐπώλουν ἡπείρους, ἀφ' ὧν καὶ ἀνδραποδισταὶ ἐκαλοῦντο. Θ. Junf. εἰπὼν ἐκ Θετταλίας, ἐπήγαγε, παρὰ πλείστον ἀνδραποδιστῶν. δεικνύς ὅτι τὸ τῶν Θετταλῶν γένος ληστείας ἐγρήτο καὶ ἀνδραποδισμοῖς ἀφ' ὧν οἱ ἔμποροι ἀνδράποδα ὠνούμενοι εἰς τὰς ἑτέρας ἐπώλουν ἡπείρους. C. ἔμπορος : Κατὰ θάλατταν πραγματευόμενος. παρὰ πλείστον : Ἰνῆσεται δηλ. P. ἀνδραποδιστῶν : Ληστῶν, τῶν τοὺς ἀνθρώπους δεσποτῶν. Θ. Dv. P.

522. πρώτον : Προηγούμενος. Θ. P.

523. κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς : Οἱ γὰρ ληστεύοντες ἢ ἄλλους ἢ σφᾶς αὐτοὺς ἀπολλύουσιν, ἔταν ἐλάττους τῶν ληστευομένων ὄσιν. Θ. ψυχῆ ἢ λογικῆ, καὶ ἢ ἐν

τοῖς ἀλόγικος ζώοις. ψυχῆ καὶ ἢ φήσις, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ [Sophocle] « ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς. » ἦγουν τῆς ἐμῆς φύσεως. ψυχῆ καὶ ἢ ἐν τοῖς φυτοῖς, καὶ ἀπλῶς ἢ ζωῆ. Junf. κινδυνεύων : Κίνδυνον ὑφιστάμενος. τοῦτο ποιῆσαι : Ἐξανδραποδίζειν. P. τὸ ληστεύσαι. Dv. 5

526. ὥστ' : Καὶ σὺ... ἀροτριῶν. P.

528. ὀδυνηρότερον, μοχθηρότερον, πολλὸ βίον τοῦ νῦν διάξεις ἢ διατριβῆς, διατελέσεις. V. διατελέσεις. R. διαβιβάσεις. Θ. τρίψεις βίοντον : Διαβιβάσεις ζωῆν. τοῦ νῦν : Ἠγ. τοῦ πένητος. P. εἰς κεφαλῆν σοι : Ἀποτόμησης συμβόλου φευκτοῦ. V. εἶη τοῦτο δ λέγεις. Θ. δ λέγεις. Dv. ἐς κεφαλῆν σου : Εἶθε ἐπάνω πεσ. P. τὸ ἐς κεφαλῆν σου εἶπεν, ἐπειδὴ ἤκουσεν παρ' αὐτῆς, ὡς ὀδυνηρότερον μοχθήσει καὶ βιώσει. P.

527. καταδαρθεῖν : [Κατακοιμηθῆναι] κυρίως δὲ 15 καταδαρθεῖν τὸ ἐν δέρμασι κοιμηθῆναι. — ἔτι : Πρὸς τοῖς εἰρημένους. καταδαρθεῖν : Ὑπνώσαι. P.

528. ἦτοι τάπησι. οὕτως γὰρ Ἀττικοί. R. ἐν τάπησιν οἱ γὰρ πένητες ἱστουργοῦσιν, ἵνα τραפוῖσι. R.V. τάπησι : Τάπητες λέγεται τὰ πευκία· εἰσὶ δὲ τάπητες οἱ μὲν ἐξ ἐνὸς μέρους μαλλῶν ἔχοντες, ἀμφοιτάπητες δὲ οἱ ἐξ ἀμφοτέρων λέγεται δὲ καὶ θηλυκῶς δάπης, δάπιδες. Dv. τάπητες λέγονται τὰ ἐπεύχια. εἰσὶ δὲ τάπητες μὲν, οἱ ἐξ ἐν. μ. μαλῶν ἔχοντες, ἀμφι. δὲ οἱ ἐξ ἀμφοτέρων. καὶ θηλυκῶς δάπις, δάπιστος. εὑρηται δὲ καὶ τάπις, τάπιδος καὶ δάπης, δάπητος· ἀλλ' οἱ Ἀττικοὶ τάπητες γράφουσιν. P. τάπητες λέγονται τὰ ἐπεύχια, εἰσὶ δὲ τάπητες μὲν οἱ ἐξ ἐνὸς μέρους μαλλῶν ἔχοντες, ἀμφοιτάπητες οἱ ἐξ ἀμφοτέρων εἶρηται δὲ καὶ τάπης, ητος, καὶ τάπις, τάπιδος, καὶ δάπις, δάπιδος, καὶ δάπης, δάπηδος· οἱ μὲν Ἀττικοὶ τάπης, τάπηςτος γράφουσιν. Vici. θφαίνειν : Ὑφαντῆς εἶναι. Paris.

529. μύρισσι μυρίσαι στακτοῖς : Τοῖς ὑγροῖς καὶ χρισίμοις, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ξηρῶν. — μύρισσιν στακτοῖς : Ἠγουν βοδοστάμασι. Dv. βοδοστάμασιν. Θ. P. ἀγάγησθον : Ἐν τῷ οἴκῳ. Θ. Dv. ἀγάγετε ἐν τῷ οἴκῳ. P.

530. οὐθ' ἱματίων βαπτῶν : (Ἀλλοχρῶν) βαπτὰ γὰρ ἱμάτια φοροῦσιν οἱ νυμφεῖοι, πρὸς τὸ φαίνεσθαι 20 τεκμήριον τῆς φθορᾶς. οὐκ ἔσται σοι οὐν, φησὶ, ποικίλα ἱμάτια ἐπὶ τῷ κοσμηθῆναι τὴν νύμφην. — δαπάναις : Ἀναλώμασιν. Θ. Dv. ἐν ἀναλώμασιν. P. κοσμηθῆσαι : Καλλωπισθῆσαι. Θ. Dv. καλῶναι. P. ποικιλομόρφων : Ἐνχρωμάτων. Dv. ἐγόντων μαρφὰς ποικιλίας. P. διαφόροις χρώμασι πεποικιλμένων. Θ.

531. καὶ τοι τί πλέον πλουτεῖν : Τίς χρῆσι ἐστὶ τοῦ πλουτεῖν, ὅτε ἀπορεῖ τις ὧν χρήζει. — τί πλέον : Ὅθεν ἐστὶ τὸ πλέον. P.

532. εὐπόρα : Εὐπόριστα. δαῖσθον : Χρεῖαν ἔχετα. ac Paris.

533. τὸν χειροτέχνην : Ἐπι τ. χ., τὸν διὰ τῶν χειρῶν ἐργαζόμενον. P. τὸν πτωχόν. Dv.

534. βίον ἔξει : Ζωὴν λούβεις. Dv. ζωὴν λήμεται. P.

836. πλὴν φώδων ἐκ βαλανείου : Φλυκταινῶν ἐκ βαλανείου δὲ, διὰ τὸ τοὺς πένητας ἀποροῦντας ἐνδυμάτων διὰ τὸ ψύχος ἐν βαλανείοις καθεῦδειν καὶ ἐκ θέρμης [ἢ ἀέρος αὐτοὺς ἐξιώντας παραχρῆμα προσβαλόντος] φλυκταίνας ποιεῖν. Ἀπολλόδορος τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐρυθήματα, ἢ ἐκ ψύχους, ἢ τοὺς τύλους, καὶ τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς, [ὡς τῶν πενήτων διὰ τὸ αὐτοურγεῖν τοῦτο πασχόντων. τὸ δὲ πλὴν οὐκ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ χωρίου, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ, πρὸς τὸ 10 κολουρτόν, ὅς ἐστιν ἤχος φρυγάνων συρομένων.] — οὐδὲν, ὧν λέγεις, παρέχοις τοῖς ἀνθρώποις. *Du.* πλὴν : Εἰ μὴ. *P.* φώδων : Φούσκα. *Du.* τὰς κοινῶς λεγομένας στιβιλιάδας. *P.* ἀναστρέφοντες οἱ πένητες ἐκ βαλανείου οἴκαδε, ἢ λουόμενοι, ἢ ἐν τῇ ἐκεῖ καμίνῳ διὰ τὸ ψύχος 15 θερόμενοι, ἀέρος αὐτοῖς παραχρῆμα προσβαλόντος, φλυκταίνας ἀνοῦσαι τῶ σώματι, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἀρκούν ἐπικαύματα. *P.* βαλανείου : Λουτροῦ. *P.*

836. ὅταν γὰρ πεινώσιν οἱ παῖδες κρᾶζουσιν. *R.V.* ὑποπεινῶντων : Μετρίως πεινῶντων. *Vict.* γραιδίων : 20 Ὅτι πεινώσαι αἱ γραιαὶ βοῶσιν ὡς τὰ παιδιά. *Θ.* *Vict.* κολόσυρτος ἐστὶ κυρίως ὁ τῶν φρυγάνων ἤχος, ὃν ποιοῦσι συρόμενα. κᾶλα γάρ εἰσιν ἤτοι ξύλα συρόμενα. *P., Vict.*

837. σύναπτε τὸ ἀριθμὸν πρὸς τὸ οὐδὲ λέγω σοι. ἢ 25 ψύλλα θηλυκῶς. *P.* οὐδὲ λέγω (σοι) τὸ πλῆθος ὅσον. *R.V.*

838. αἱ βομβοῦσαι : Ἰδίως τὰς ψύλλας ἀφώνους οὐσας βομβεῖν φησὶ κωνώπων γὰρ [μᾶλλον] τοῦτο ἴδιον. (Ἄλλως. ἐντεῦθεν πλανηθέντες τινὲς θηλυκῶς εἰρησθαι ὠήθησαν τὰς κωνώπας ληροῦσι δὲ ἀρσενικῶς 30 γὰρ λέγονται· οἱ δὲ Δωριεῖς ἀρσενικῶς λέγουσι τὸν ψύλλον. θηλυκῶς δὲ τινες τὴν κωνώπα κατὰ τοὺς Ἄττικούς· ἤχουσαι, φησὶν, αἱ κωνώπες· καὶ γὰρ ἤχουσα περίπταται. οὐκ ἐστὶ δὲ, ἀλλὰ πρὸς τὰς ψύλλας ἀποδέδωκεν.) ἰδίως δὲ εἶπε τὴν ψύλλαν βομβεῖν· οὐ γὰρ προῖασι 35 φωνῆν. [κωνώπας δὲ λέγει τὰς ἐμπίδας.] — βομβοῦσαι : Βοῶσαι. *Du.* ἤχουσαι. *P.* κεφαλὴν : Ἀπὸ τοῦ καθολικωτέρου τὸ περὶ τὸ οὐρ κέρας ἐδήλωσε. *R.V.* τοῦ πένητος. ἀνιώσι : Ληροῦσιν. *P.*

839. ἐπεγείρουσαι : Διανιστῶσιν καὶ λέγουσι, πει40 νάσεις, ἔαν καθεῦδῃ. *P.* φράζουσαι : οὐ γὰρ αὐταὶ τουτό φασιν, ἀλλ' ὅτι οἱ πένητες τουτό λογίζονται. *R.V.* ἐπανίστω : Ἐγείρου. *P.*

840. τούτοις : Τοῖς εἰρημένους. *P.* βράκος : Διερρηγμένον χιτῶνα. *Θ.* *Du.* *P.*

841. στιβάδα : Συναγωγὴν. *Θ.* *Du.* στρωμνήν. *σχοίων* : Σπάρτον πεποιημένην. μεστὴν : Πεπληρωμένην, ἢ τοὺς κοιμημένους ἀνιστᾷ. *P., Vict.* Σοφοκλέους τὸ ἡμιστίχιον « ἐπιγεομένων κερκίδος ὕμνοις, ἢ τοὺς εὔδοντας ἐγείρει. » στιβάδα δὲ σχοίων χαμμένην ἐκ βο45 τάνης σχοίνου. *V.* τοὺς κοιμημένους δακνομένους ὑπὸ τῶν κόρων. *Θ.*

842. φορμὸν : Φορμὸς πᾶν πλεκτόν, ἐνταῦθα δὲ τὸ ψιάθιον. *Junl.* φορμὸν : Ψιάθιον. *Θ.* *Du.* *P.* φορμὸς πᾶν

πλέγμα, εἴτε ψιάθιον, εἴτε ἄλλο τι. *P.* τάπητος : Πευχίου. *Θ.* *Du.* *P.*

843. ἀντὶ μὲν ἄρτων : Διενήνοχεν ἄρτος καὶ μάζα, 5 ὅτι ὁ μὲν ἄρτος πάλαι μέμακται, ἢ δὲ μάζα νῦν. — στείθεισαι : Ἐσθίειν. *P.*

844. ἰσχνῶν ραφανίδων : Ἄττικοὶ ραφανίδα φασὶν ἦν ἡμεῖς βράφανον· πάλιν δὲ βράφανον, ἦν ἡμεῖς κράμβη. 10 εἰρηται δὲ ραφανὶ παρὰ τὸ βράδιος φαίνεσθαι. λόγος γὰρ ὡς σπειρομένη θᾶπτον ἀνεισιν. — μαλάχης πτόρθου : Μολόχης κλάδους. *Θ.* *Du.* *P.* μάζης : Ἄρτου. 10 *Θ.* *P.* ἄρτου ξηροῦ. *Du.* φύλλ' ἰσχνῶν ραφανίδων : Λεπτῶν κράμβων. *P.* εὐτελῶν, λεπτῶν. *Vict.* εἶδος λαχάνου. *V.*

845. ἀντὶ δὲ θράνου : Θράνος, ὑποπόδιον, (ὃ καὶ 15 θρήνος ἴσως παρὰ τῶ ποιητῇ. καὶ νηὸς θράνος) ἐνθεν ἢ καὶ θρανίτης. [ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ θορεῖν ἄνω, ἢ παρὰ τὸ θρῆσαι, ὃ ἐστὶ καθίσαι. τὸ δὲ στάμνου δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρησθαι, ὡς δηλοῖ τὸ κατεαγῆτος, οὗ τὸ θέμα ἄγω, τὸ κλιῶ, παρακειμένος ἦγα, ὁ μέσος ἦγα, καὶ ἐν διαλύσει ἔαγα· θθεν μετοχὴ ὁ ἔαγως καὶ τὰ ἐξ 20 αὐτοῦ. ὅρα δὲ ὅτι στάμνου κεφαλὴν λέγει μεταφορικῶς τὸ ἄνω πρὸς τῆ στόματι· οὗτω δὲ καὶ πιθάκης πλευρὰ τὸ ταύτης πλάγιον. εἰ δὲ στάμνου κεφαλὴν λέγει, εἴη ἂν αὐτὸ σύμφωνον τῷ « πῖθου κρήδων » παρὰ τῶ ποιητῇ [Od. Γ, 392]. κεφαλῆς γὰρ φορμὴν τὸ κρήδε- 25 μων. ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς στάμνου ἢ τοῦ στάμνου καὶ Ζεὺς λέγεται Στάμνιος δηλώσει που καὶ ὁ κωμικός [Ran. 22]. τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων, ἀντὶ στάμνου κεραμίου γράφεται.]

ἀντὶ δὲ μάκτρας : Ἡ σκάφηθου μάττουσι τὰ ἄλευρα. 30 *R.V.* σκάφης, ἐν ἧ ζυμοῦνται τὰ ἄλευρα. *Θ.* [μάκτρα κατὰ τοὺς παλαιούς θεοία ἐπιμήκης, ἐν ἧ μάττουσι τὰ ἄλευρα, ὅθεν καὶ γίνεται· παρὰ τὸ μᾶσσω γὰρ ἡ μάκτρα, ὅθεν καὶ μεμαγμένον προεῖρηται [ad v. 306], καὶ ἡ μάζα γίνεται. Πενίας δὲ πάντος δῶρον καὶ ἡ τοιαύτη 35 μάκτρα ἢ ἐκ πιθάκης, καὶ οὐδὲ αὐτῆς διόλου συνεχῶς, ἀλλὰ διαρρωγυίας τὴν πλευρᾶν, ἐν ἧ τὸ μάγμα γίνεται. ὑποχωριστικῶς δὲ λέγεται ἡ πιθάκη, κατὰ τὸ πολίχην. ὅρα δ' ἐν τοῖς προεκθεσιμῶσι καὶ σχῆμα κάλλους ἐπαναφορικῶν διὰ τῆς ἀντὶ προθέσεως τοιοῦτον γὰρ τὸ 40 ἀνθ' ἱματίου, ἀντὶ τάπητος, ἀντὶ προσκεφαλαίου, ἀντὶ ἄρτου, ἀντὶ μάζης, ἀντὶ θράνου, ἀντὶ μάκτρας· ἔχει δέ τι καὶ ἐπιμονῆς τὸ τοιοῦτον σχῆμα. ἀστεῖως δὲ ὁ Χρημύλος καὶ πρὸς τὴν κλίνην, ἣν ἡ Πενία εἶπε, καὶ τοὺς τάπητας, καὶ τὰ μύρα, καὶ τὰ νυμφικὰ ἱατῖα. 45 τὴν βηθεῖσαν στιβάδα καὶ τὸν φορμὸν ἀντέθετο, καὶ τοὺς κακῶς ὀδωδότης κόρις, καὶ τὸ βράκος, προσθεῖς τὰ λοιπὰ ἐπέκεινα εἰς ἐπαυξῆσιν τῶν τῆς πενίας κακῶν.] — θράνου : Ἦτοι ὑποποδίου ἦγ. θρόνου. *P.* θρόνου. *P.* ὑποποδίου. *Du.* ρ. στάμνου : Κεράμου. *P.* κατεα- 50 γῆτος : Τεθραυσμένου. *Du.* συντεθλασμένου. *P.* κλασθέντος. ἄγω τὸ συντριβῶ. ὁ μέλλων ἄξω, ὁ μέσος παρακειμένος ἦγα καὶ Ἄττικῶς ἔαγα· ῥήσω, ὁ μέλλων ῥήξω, ὁ μέσος παρακειμένος ἔρηγα, καὶ τροπῇ τοῦ ἡ

εις ὦ μέγα ἔργωγα. Vict. μάκτρας : Σκάφης. *Dv. P.*
 546. πιθάκης : ὑποκοριστικῶς ὡς πολίχνης. *R.* κερ-
 ράμου ἢ πιθήκου κακλασμένου. ὑποκοριστικῶς δὲ αὐτὸ
 εἶπεν ὡσπερ πολίχνη. *V.* ὑποκοριστικῶς μικροῦ πύθου
 ἢ ἐσχισμένου. *Dv.* πύθου μικροῦ. *Θ. P.* ἔρωγυϊαν : Ἐ-
 θραυμένην. *Θ.* συντετριμμένην. ἄρα γε : Συμπέρα-
 σμα εἰρωνικόν. *Θ. P.*

547. ἀποφαίωσ' αἰτίαν : Ἀποδεικνύουσαι. *Dv.* ἀπο-
 δεικνύω πρόξενον. *P.* αἰτίαν : Πρόξενον συνίζησις.
 10 *Dv.*

518. ὑπεκρούσω : Ἐφθέγω, [ἀνεκρούσω,] ἀπὸ με-
 ταφορῆς τῶν κρουόντων τὴν κιθάραν, (ἢ τινας ἄλλου
 τοιοῦτου ὄργάνου. διετήνοχε δὲ πτωχεία πένιας, ἅτι ἢ
 μὲν πένια μεμετρημένη ἐστὶν ἔνδεια, πῶν τὰ χρειώδη
 15 θηρῶσα· ἢ δὲ πτωχεία παντελὴς τῆς κτήσεως ἐκπτώσις·
 καὶ ὁ μὲν πένης παρὰ τὸ πένεσθαι, ὃ ἐστὶν ἐνεργεῖν,
 εἴρηται, καὶ ἐκ τούτου πορίζεν τὰ χρειώδη, ὃ δὲ πτωχός,
 παρὰ τὸ πτώσσειν πάντας.) — τὸν ἐμὸν βίον : Τὴν
 ἐμὴν διαγωγὴν. ὑπεκρούσω : Ἐδηλώσας. *P.* αἰνιγμα-
 20 τωδῶς ἀπήγησας. *C.* ὠνεΐδίας. *P.*

550. οἷπερ καὶ Θρασυβούλω : Τὰ μὴ ὁμοία φησὶν
 αὐτοὺς ὁμοιοῦν, ὡς εἰ τις λέγοι Διονύσιον τὸν ἐξώλη τύ-
 ραννον εἰοικέναι Θρασυβούλω τῷ Λύκου, (ἀνδρὶ φιλοπό-
 λιδι καὶ παντὸς κρείττονι λόγου, διὰ τε τὰς ἐπιφανεῖς
 25 αὐτοῦ κατὰ τῶν πολεμίων νίκας καὶ διότι κατέλυσε τὴν
 τῶν λ' τυραννίδα. εὐπορος γὰρ ὦν καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκπα-
 σὼν μετὰ ταῦτα Φυλὴν καταλαβὼν καθέλειν αὐτοῦ.
 Ἄλλως, μήποτε ὁ ἀξιωματικὸς καὶ αὐθάδης, ὡς Στρά-
 τισ ἐν τῷ Κινησίᾳ. Διονύσιος δὲ ὁ μὲν τις φαίνεται μαι-
 30 νόμος, ὁ δὲ, ὡς εἰοικεν, ἱχθυοπώλης.) — Ἄλλως, ὁ
 μὲν ἀξιωματικὸς καὶ αὐθάδης, ὁ δὲ μαινόμενος καὶ, ὡς
 εἰοικεν, ἱχθυοπώλης. Πολύζηλος,

ὁ μαινόμενος ἐκείνοισι Διονύσιος
 χρυσοῦν ἔχων χλιδῶνα καὶ τρυφήματα
 35 ἐν τῷ μύρῳ παρ' Ἀθηναίων μακαρίζεται. *V.*

(μήποτε δὲ καὶ περὶ τὴν ὀψιν ἀποσκώπτει. — ἢ ὅτι ὁ
 μὲν Διονύσιος τύραννος, Θρασύβουλος δὲ δημοφιλής.
V. μᾶλλον δὲ ἂν τις ὑπονόησειεν ἕτερον Διονύσιον Θρα-
 συβούλου τοῦ Κολλυτείως ἀδελφὸν ἐγγιστὰ συγγενείας
 40 εἶναι. καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι σαφέστερον οἶδεν ἢ κατὰ Δίδυμον.
 ὡς εἰ τις λέγοι Διονύσιον τὸν ἐξώλη τύραννον εἰοικέναι
 Θρασυβούλω τῷ Λύκου, ἀνδρὶ φιλοπόλιδι καὶ παντὸς
 κρείττονι λόγου, διότι κατέλυσε τὴν τῶν λ' τυραννίδα.
 Ἄλλως, οἱ Λακεδαιμόνιοι κρατήσαντες τῶν Ἀθηναίων
 45 ἔταξαν λ' τυράννους ἀπὸ τῆς πόλεως ἐν Ἀθήναις διατρι-
 βεῖν. ὁ οὖν Θρασύβουλος ἐραστὴς ὦν τῆς δημοκρατίας
 κατέλαβε Φυλὴν τῆς Ἀττικῆς μετὰ τινων ἄλλων, μεθ'
 ὧν κατέλυσε τοὺς λ'. Διονύσιος δὲ τύραννος ὡμὸς ἐν Σι-
 κελῆ. Ἄλλως, ὁ μὲν Διονύσιος ἐμμανής· ὁ δὲ Θρα-
 50 σύβουλος εὖνοος. ἢ Διονύσιος τύραννος, ὁ δὲ Θρασύ-
 βουλος ἀτελής καὶ πένης, πλὴν θρασύς.) — Ἄλλως,
 ἢ Πενία φησὶν ἐν τῷ πρὸς τὸν Χραμίλον, ὅτι τὰ μὴ ὁμοια
 ὁμοια λέγεις εἶναι, ὡσπερ ἂν εἰ τὸν Σικελίας τύραννον

Διονύσιον ὁμοιον εἶναι τῷ Θρασυβούλω ἀνδρὶ χρηστῷ
 καὶ κοσμίῳ. *Junl.*

[Διονύσιον : Ὁ μὲν Διονύσιος ἦν Σικελίας τύραν-
 νος· ὁ δὲ Θρασύβουλος ἀνὴρ χρηστὸς Ἀθηναῖος· ὄρεον
 οὖν τὴν ἑαυτοῦ πόλιν ὑπὸ τῶν τριάκοντα τυράννων, ὁ
 οὐδ' ἔστησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, τυραννομένην, φιλῆν
 μίαν καταλαβὼν τοὺς τυράννους λάθρα ἀπέκτεινεν·
 ἤδετο οὖν παρὰ πάντων, ὡς Ἀθηναίων εὐεργέτης. *Dv.*
 ὑμεῖς : Φατέ δηλ. Θρασυβούλω : Τῷ ἀγαθῷ δηλ. Διο-
 νύσιον : Τύραννον. *P.]*

551. μᾶλλει : Πείσσομαι. *P.*

552. πρὸς τὴν διαφορὰν τῶν ὀνομάτων. *V.*

553. φειδόμενον : Ἀκριβολογούμενον. *Dv. P.* προ-
 ἔχοντα : Προσκαίμενον. *P.*

554. περιγίνεσθαι δ' αὐτῷ : περιγίνεσθαι σημαίνει 15
 μὲν καὶ τὸ νικῆν, σημαίνει δὲ καὶ τὸ περιττεύειν, ὡς
 ἐνταῦθα. *Junl.*, Vict. περιγίνεσθαι : περιλιμπάνεσθαι.
R. V. περιττεύειν. *Θ. Dv.* περιττὸν γίνεσθαι. ἐπιλεί-
 πειν : στρεφίσθαι. *P.*

555. ὡς μακαρίτην, ὃ Δάματερ : Ὅτι ἀπλῶς καὶ 20
 ἀσυνθήκως κατεχρήσατο ἀντὶ τοῦ μακάριον εἰ μὴ ἄρα
 παίζει, ὅσον νεκροῦ βίον. [Ἄλλως, ὡσπερ εἰώθασιν
 οἱ Ἕλληνας, ἐπειδάν τι παράδοξον ἀκούσῃσι, σχετλια-
 ζειν καὶ βοᾶν Ἡράκλειος, ἢ Ἄπολλον, ἢ ὃ Ζεῦ, οὕτω
 καὶ οὗτος ἀκούσας τῆς Πενίας τοιούτα λεγουσῆς ὡσπερ 25
 σχετλιαζὼν βοᾷ, ὃ Δάματερ· εἰκότως δὲ πρὸς τὴν γῆν
 ποιεῖται τὸν λόγον, ὡς γεωργός.] — μακαρίτην : Μα-
 καριστόν. *Θ. Dv.* εὐδαιμόνα. *P.* τὸ μάκαρ ἐπὶ τῶν
 ἁγίων λέγεται μόνον. τὸ μακάριος καὶ μακαριστός ἐπὶ
 ζώντων καὶ ἀποθανόντων. μακαρίτης δὲ ἐπὶ τῶν ἀπο- 30
 θανόντων μόνον. *P.* ὃ Δάματερ : Τούτου διὰ μέσσω. *Θ.*
Dv. κατέλειψα : Κατηριθήσω. *P.*

556. μογησῆας : Κοπίσας. ταφήνα : Ὅστε. *P.*

557. σκώπτειν : Διασύρειν. *P.* εἰρωνεύεσθαι. *Θ. Dv.*
 κωμωδεῖν : Ἐβρίζειν. *Dv.* ἐπὶ γέλωτος. *P.* σπουδάζειν : 35
 τῶν σπουδαίων. *R.* τοῦ λέγειν τὰ σπουδαῖα ἢ σπου-
 δαιολογεῖσθαι. *V.* σπουδαίως λέγειν. *P.* σπ. λ., ἐπιστη-
 μόνως ἀποδεικνύειν ὅτι κρείττων ὁ πλοῦτος τῆς πένιας.
Vict.

558. γινώσκων : Ἐπιστάμενος. *P.*

559. τῷ μὲν : τῷ Πλούτῳ δηλονότι. *V.* ποδαγρῶντες :
 ὅτι Ἑλληνικὸν τὸ ποδαγρᾶν. (τινὲς δὲ φεύγοντες αὐτὸ
 ποδαγρῶσι λέγουσι.) *R. V.* ποδαγρῶντες : Τοιοῦτοι γὰρ
 οἱ πλοῦσιοι γίνονται ὑπὸ τῆς τρυφῆς, ἅπερ ἀσελείας
 καὶ φαυλότητος βίου δηλωτικόν ἐστὶ. γράφεται δὲ καὶ 45
 ποδαγρῶντες καὶ ποδαγρῶντες· ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ πάθος
 καὶ ποδάγρα λέγεται καὶ ποδαγρία. *Junl.* τὴν γνώμην :
 Τὴν φρόνησιν. *Θ. Dv.* τὴν ἰδέαν : Τὴν μορφήν. *Θ. Dv.*,
Bt. κατὰ τὸ εἶδος. *P.* παρ' αὐτῶν : Τῷ Πλούτῳ. ποδα-
 γρῶντες : Ποδαγραί. *P.*

560. ὑπὸ ἀργίας μεγάλοι γίνονται καὶ παχεῖς τὰ σώ-
 ματα. (ἀσελγῶς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀτόπως διὰ τὴν ἀσελείαν.)
R. V. ἀντὶ τοῦ καταφερεῖς. *R. V.* παχ. καὶ πίονες : Πα-
 χεῖς ταῖς σαρκὶν ἀσωφρόνως λιπαροί. ἀσελγῶς : Αἰ-

σχωρῶς. Θ. *Dv.* ἀντί τοῦ εἰπεῖν λῖαν πίνους. *C.* λιπαροὶ ἀτόπως. *D.*

(561). σφηκώδεις : Λεπτοὶ κατὰ τὸ μέσον, ὡς σφηκας ἢ πικροί, ἐπεὶ καὶ τὸ ζῶον πικρόν ἐστι σφόδρα : ἅμα μὲν ὅτι καὶ δριμύτεροι, ἅμα δὲ ὅτι καὶ ἰσχυρότεροι γίνονται οἱ λιμώττοντες ὡς σφήκες. Ἄλλως σκληροί, ἢ λεπτοὶ, μάλιστα τὰ κάτω τῶν γαστέρων, διὰ τὸ γοργὸν καὶ εὐκίνητον τοιοῦτο γὰρ οἱ σφήκες τὸ μέσον.

τοῖς ἐχθροῖς ἀνιανοί : Ὁ γὰρ ταῖς σαρκὶ μὴ βαρυνόμενος, ἀλλὰ κούφως ἔχων τοῦ σώματος, ῥᾶστ' ἀν καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἀντιπαρτάξεται. τοιοῦτοι δὲ οἱ πένητες διὰ τὸ μὴ εὐσαρκεῖν ἀπορία τροφῶν. — ἰσγνοὶ καὶ σφ. : Λεπτοὶ τὰ σώματα ὥσπερ οἱ σφήκες. ἀνιανοί : Λυπηροί. *Dv.* λύπην ἐπάγοντες τοῖς ἐχθροῖς. *P.*

562. σφηκώδεις : Τὸ λεπτόν. *P.*

563. [περὶ σωφροσύνης ἤδη : Καταλέξασα τὰ ἀγαθὰ, ἃ δι' αὐτὴν ἀνθρώποις γίνονται, νῦν βούλεται ἀποδείξαι ὅτι καὶ σωφροσύνης αἰτία ἐστίν, ὥσπερ ὁ Πλούτος αὐ τοῦναντίον. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ἀνοδιδάξω καὶ γὰρ ὅτε γαστροῦδεις ἔλεγε τοὺς ἀνθρώπους ἐκ τοῦ πλοῦτου γίνεσθαι, καὶ ἀσελγείς ἔλεγεν· οἱ γὰρ πλείστα ἐσθιοντες καὶ πρὸς τοῦτο κατάφοροι εἰσιν. — συμπεραίνω τὸ συλλογίζομαι, ἀφ' οὗ καὶ συμπεράσμα παρὰ φιλοσόφους, τὸ ἐκ τῶν προτάσεων συναγόμενον· τὸ γὰρ κύριον μέρος τοῦ συλλογισμοῦ οὐδὲν ἐστὶν ἕτερον ἄλλο ἢ τὸ συμπεράσμα. σύγκειται γὰρ ὁ συλλογισμὸς ἐκ δύο προτάσεων καὶ συμπεράσματος· καὶ ἐστὶ τὸ συμπεράσμα ἀπόδειξις τοῦ ζητουμένου ἀναντίρρητος. *Juni.* ἤδη τοίνυν περανῶ : Ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποδείξω. *Dv.* συλλογίζομαι ὑμῖν. *P.*]

564. κοσμιότης : Εὐταξία, καὶ σεμνότης. Θ. *Dv.* ὑβρίζειν : Αἰσχρὰ πράττειν *Dv.* τὸ ἀσελγαίνειν. *P.*

565. πᾶν γούν : Ἐν εἰρωνείᾳ, ἐπεὶ οἱ πένητες κλέπτουσι διὰ τὴν ἀπορίαν. — εἰρωνικῶς· κόσμιον : Ἄφραλιμον. *Dv.* εὐτακτον. *P.*

566. πῶς οὐχὶ κόσμιον : (Τὸ πειρᾶσθαι λαθεῖν.) τοῦτο δὲ ὁ ἕτερος προσδύτης πειράζων λέγει καὶ χλευάζων· ἢ ὅτι τὸ παλαιὸν οὐ διεβέβλητο ἢ κλοπῇ, εἰ μὴ φωραθεὶς κλέπτων ὑπῆρχεν. [Ἄλλως· εἰ γε ὁ κλέπτης λαθάνει· ψυχρὸν δὲ τὸ ἐνθύμημα.] — εἶγε δεῖ λαθεῖν : Ἀπόκειται μὴ γνωσθῆναι. *P.* ἀπόκειται. Θ.

567. σκέψαι : Λογίζου. *Dv.* ἐξέτασον. *P.* τοὺς ῥήτορας : Τοὺς κριτάς· ὡς : Ὅτι. *Dv.*

568. περὶ τὸν : Εἰς τὸν. *Dv.*

569. ἀπὸ τῶν κοινῶν : Ἀπὸ τῶν δημοσίων χρημάτων. *Dv.* πραγμάτων. Θ. *P.*

570. [ἐπιβουλεύουσι τε : Διαβάλλει τοὺς ῥήτορας, ὡς δῶρα λαμβάνοντες παρὰ τῶν πολεμίων ἀσύμφορα τῇ πόλει συμβουλεύουσιν, οὐκ ἔωντες αὐτὴν τούτους ἀμύνασθαι.] — ἐπιβουλεύουσι : Ἦγουν κακῶς βουλεύουσιν. *Dv.* ἐπιβουλοὶ γίνονται. πολεμοῦσιν : Μάχονται. *P.*

571. καίπερ σφόδρα : Συναινεῖ δισχυρίζομενος κατὰ τὸ τῶν ῥητόρων σῆμα, διασύρων αὐτήν. τὸ δὲ βᾶ-

σκανος ἀπλῶς ἐπὶ λοιδορίᾳ τιθέασιν. — ψεύδει : Ψευδὲς λέγεις. *P.* τούτων : Ἐν περὶ τῶν ῥητόρων λέγεις. Θ. *Dv.* ὧν εἶπας· βάσκανος : Ἐχθρῆ. *P.*

572. ἀτὰρ οὐχ ἤττον : (Ὅμως, φησὶν, εἰ καὶ ἀληθεύεις, μὴ μέγα φρονήσης· οὐδὲν γὰρ ἤττον τὰ αὐτὰ πείση· καμῆσης δὲ ἀντί τοῦ) ὑπερηφανήσης, παρὰ τοὺς κοινῶντας καυχητιᾶν. [ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δένδρων, ἃ τὴν κόμην ὑψοῦ ἔχουσι. τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ ὑπέφρονες, ὑψοῦ τὴν γνώμην αἰρόντες.] — τοῦτο δὲ διὰ μέσου εἰρηται, καὶ ἐστὶ τὸ, ὅτι ζητεῖς, πρὸς τὸ κλάσει. *Juni.* διὰ τῶν λόγων ὧν εἶπας, ἀλλὰ ἐπίσης τιμωρηθῆση δηλ. *P.* ταύτης καμῆσης : Ἀπὸ τοῦτου ἐπαρθῆς. *Dv.* ἐπαρθῆς. *P.*

573. ὅτι ζητεῖς : Ἐπεὶ ἐξετάσεις. *P.*

574. ἐλέγξαι μ' : Ἐμὲ ψευδόμενον. *P.* (Περὶ τοῦ μὴ) διαφέρει με τοῦ Πλούτου. *R.V.*

575. καὶ πτερυγίζεις : (Κοῦφα καὶ μάταια διαλέγη· ἀπὸ τῶν νεοσῶν, ἃ πειράζουσι μὲν τὰς πτέρυγας, ἔπτασθαι δὲ οὐ δύνανται· οὕτω καὶ σὺ θέλεις μὲν ἀντειπεῖν καὶ πειράζεις, οὐδὲν δὲ ἀνίεις. Ἄλλως, ἀλλὰ φλυαρεῖς διὰ λόγων) τὸ γὰρ πτερόν ἠχῶδες καὶ θορυθητικόν· ἢ κοῦφα κελύξαι· ἢ ματαιοπονεῖς, ἀπὸ μεταφορᾶς [τῶν] ὀρνέων τῶν μὴ δυναμένων πέτεσθαι διὰ τὸ βραχὺ τῆς ἡλικίας. Ἄλλως. ἀντί τοῦ, πειράζεις πολλὰς ἀνηγούσας ὀρμας, καθάπερ καὶ οἱ νεοτοὶ πειράζοντες τὴν πτέρυγα καὶ γυμνάζοντες ἄπρακτον ἔχουσι τὴν τῆς πτήσεως φοράν. — φλυαρεῖς : Πολυλογίζεις. *P.* πτερυγίζεις : Ματαιιάζεις. Θ. *Dv.* ἀδύνατα λέγεις. ἔπαντες : Ὅλοι. *P.*

576. βελτίους : Καλοῦς, σκέψασθαι : Μαθεῖν. *Dv.*

577. ἀπὸ τῶν παίδων : Δυσχερές ἐστὶ μαθεῖν τὸ δίκαιον, ὅπου γε καὶ οἱ παῖδες διὰ τοῦτο μισοῦσι τοὺς πατέρας. — φρονούντας ἀρίστα : Ποιοῦντας καλῶς. *Dv.* ἀρίστα : Ὀφελίμα. *P.*

578. διαγινώσκειν : Διακρίνειν. *P.* σύναπτε τὸ δίκαιον ἐνταῦθα. *Dv.* χαλεπὸν : Δυσχερές. *P.* δίκαιον : Τὸ νὰ εὕρη τις τὸ δίκαιον, δύσκολόν ἐστι πρᾶγμα. *P.*

579. [τὸν Δία φήσεις : Τὸ μὲν φήσεις λέγεται πρὸς τὴν Πενίαν. τὸ δὲ, ταύτην ὅ ἡμῖν ἀποπέμπει, πρὸς τὸν Βλεψίδημον. ἢ καὶ τὸ φήσεις πρὸς τὸν Βλεψίδημον, ἢ γουν, εἴποις κατὰ τὸν αὐτῆς λόγον.] — ὀρθῶς : Ἀπταιστικῶς· κράτιστον : Αὐσιτελές. *P.* Τινὲς μετὰ τοῦ ν τὸν κράτιστον. *R.*

580. κάκεινος : Ὁ Ζεὺς. *P.*

581. ἀλλ' ὃ Κρονικαῖς γνώμαις : (Ἦγουν, ἀρχαίαις μωρίαῖς ἐσκοτισμένοι τὸ φρονεῖν. παροιμία δὲ ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀμβλυωπόντων, ἧτις εἰρηται καὶ ἐν Νεφέλαις [328]. ἀντί δὲ τοῦ γνώμαις γράφεται λήμαις.) λήμη δὲ ἐστὶ τὸ πεπηγὸς δάκρυον, ὅπερ ἐπικαθεζόμενον βλάπτει τοὺς ὀφθαλμούς. (τοῦτο δὲ διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς γέροντάς φησι. τὸ γὰρ τῶν γερόντων δάκρυον παχὺ ἐν λήμας μεγάλας ποιεῖ.) σημαίνει οὖν τὸ τατυφλωκίνοισ τὰς φρένας, ὥσπερ οἱ τὰς λήμας ἔχοντες τῶν ὀφθαλμῶν ἐμποδίζονται τὰς ὄψεις. — Κρονικαῖς : Παλαιαῖς

καὶ μωραῖς. Θ. *Dv.* παλαιαῖς καὶ μεγάλας. *P.* λήμαις : Ἰζυμβλαῖς. *D.* λημῶντες : Τυφλώττοντες. *Dv.* τυφλώττοντες ἢ τετυφλωμένοι ὄντες. Θ. τυφλώττοντες, βεβλαμμένοι. *Viol.* λημῶντες : Οἱ τζυμβλωττοντες. ἀμρω :

6 Ὀμοῦ οἱ δύο. *P.*

582. πένεται : Πένης ἐστὶ. φανερώς : Καθαρώς νουθετήσω. *P.*

584. δι' ἔτους πέμπτου : Κατὰ γὰρ ε' χρόνους ἐγένετο. Θ. κατὰ πεντέχρονον ἐγένετο εἰς τὰ Ὀλυμπία

10 συναθροίσις. *Dv.*

585. ἀνεκέρυττεν : Ἀνηγόρευεν. Θ. *Dv.*

586. κοτίνου στεφάνω : (Κοτίνου στεφάνω στεφανώσας ἀνεκέρυττε τοὺς νικῶντας. Ἄλλως, οὐ κοτίνω ἐστέφανο, ἀλλὰ τῷ τῆς καλλιστεφάνου ἑλαιας κλάδῳ.) οὐκ ἀκριβῶς οὖν καλλιστεφάνος γὰρ ἡ ἑλαία λέγεται. 15 τούτῳ δὲ ἤρμοστέν ἐκφαυλίζοντι (λέγειν κοτίνω. καὶ Ἀριστοτέλης δὲ οὕτω φησὶ [*Mirab. ausc. c. 51*] κατὰ λέξιν περὶ αὐτῆς, « ἐν τῷ Πανθείῳ ἐστὶν ἑλαία, καλεῖται « δὲ καλλιστεφάνος· ταύτης δὲ ἐμπαιλιν τὰ φύλλα ταῖς 20 « λοιπαῖς ἑλαιαῖς πέφυκεν· ἔξω γὰρ, ἀλλ' οὐκ ἐντὸς « ἔχει τὰ λευκά. » ἀφίσι τε τοὺς πτόρθους, ὡσπερ ἡ « μύρτος, (εἰς τοὺς στεφάνους συμμετρους). ἀπὸ ταύτης « λαθῶν καρπὸν Ἑρακλῆς ἐφύτευσεν Ὀλυμπιάσι, ἀφ' « ἧς οἱ στεφάνοι τοῖς ἀθληταῖς δίδονται. ἐστὶ δὲ αὕτη 25 « παρὰ τὸν Ἰλισὸν ποταμὸν, σταδίους ἕ' τοῦ ἱεροῦ « ἀπέχουσα· περιωκοδόμηται δὲ, καὶ ζημία μεγάλη τῷ « θιγόντι αὐτῆς ἐστίν. ἀπὸ ταύτης ἔφερον λαθόντες « Ἰλλεῖοι τῶν ἀθλητῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ τοὺς στεφάνους. » [τῷ δὲ κωμικῷ, φασιν, ἤρμοστέν ἐκφαυλίζοντι τὸ 30 πρῆγμα λέγειν, ὡς ἐκ κοτίνου ἐστεφανοῦντο, ὃ δηλοῖ τὴν ἀγριελαιον, καὶ ἅμα διότι καὶ χρῆσιμος αὐτῇ ἡ λέξις ἐν τοῖς ἐξῆς· καταρρητορεύσει γὰρ ὁ Χρμεύλος καὶ ἡ- 35 τηθεὶς ἐρεῖ

ἀλλὰ σ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσει κοτίνου στεφάνω στεφανώσας· 35 τουτέστι, κότον σοι θέμενος περὶ τὴν κεφαλὴν· παρήχηται γὰρ ὁ κότινος τῷ κότῳ, δι' οὗ δηλοῦται μεγάλη ὀργή. ἀπὸ δὲ τοῦ τοιοῦτου κοτίνου, τοῦ φυτοῦ δηλαδὴ, καὶ νῆσος Κοτινοῦσα τὰ Γάδειρα, διὰ τὸ τοιοῦτος ἐνευθηνεῖσθαι φυτοῖς, ὡς καὶ ὁ Περιγηγητής [*v. 456*] δηλοῖ.

40 ὡς δὲ καὶ ἕτεροι τόποι ἀπὸ φυτῶν τὴν κλῆσιν ἔσχον, τεθρύλληται καὶ αὐτὸ Μυρρινοῦς γοῦν δῆμος ἐν Ἀττικῇ μυρρίνας ἔχων· θθεν αὐτὸς Μυρρινόεις, καὶ κατὰ συναίρεσιν Μυρρινοῦς· ὡσπερ ἕτερος Ῥαμνοῦς, ἀπὸ τῶν ἐκεῖ φουμένων βράμνων, ὧν οἱ δημόται Μυρρινοῦσις 45 καὶ Ῥαμνοῦσιος. καὶ ἡ Ἑρεικοῦσα λέγεται διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἐραίκας· καὶ ἡ Ποντικὴ δὲ Κερασοῦς ἀπὸ τῶν φυτῶν τῶν κεράρων κέλχηται· καὶ Πιτυοῦσα ἡ Μίλητός ποτε διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν πίτυας ἐκλήθη. οὕτω καὶ τῆς Πιτυοῦσιος ἀπὸ τόπου ἑτέρου πολλὰς ἔχοντας πίτυας, 50 ἔξ ὧν ἐκεῖνος καὶ παρωνώμασται τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἄλλοι τόποι πεπνόησται. Ἰστέον δὲ ὡς, εἰ καὶ κρατεῖ παρὰ τοῖς ἀπειροτέροις κότινον στεφάνον εἶναι, ἀλλ' αὐτὸς μὲν φυτοῦ, ὡς ἔρρηθη, κλησίς ἐστίν. ὃ δὲ κωμικὸς ἐδήλωσεν ἐντελὲς καὶ σαφὲς εἶναι τὸ μὴ κότινον τὸν τοιοῦτον λέ-

γεσθαι στέφανον, ἀλλ' ἐκ κοτίνου στέφανον. οὕτω δὲ καὶ ταινία οὐχ ἄπλως οὕτως στέφανος, ἀλλ' ἢ ἐκ ταινίας πεπελιησις ἐν τῇ κεφαλῇ· ταινία δὲ, στενόν τι καὶ ἐπίμηκες ὕψασμα, κοινότερον δὲ εἶπειν, φασκία.]

κοτίνω : Ἐλαίνω. Θ. *Dv.* *E.* κοτίνου στεφάνω : Ἐν 5 τῷ μὴ χρυσῷ, ἀλλ' ἐξ ἑλαιας στεφανοῦ. Θ. ἐξ ἀγρίας ἑλαιας ἤγ. ἀπὸ κοτίνου πεποιημένου. . . διὰ χρυσοῦ στεφανοῦν δηλ. *P.* ἔρχην : Ἐκρεπεν. *Dv.*

587. οὐκοῦν : Τὸ λοιπὸν. τούτῳ : Τῷ τρόπῳ. *Dv.* οὐκοῦν τούτῳ : Διὰ τὸ κοτίνω στεφάνω στεφανοῦν τοὺς 10 ἀθλητάς. ἐκεῖνος : Ὁ Ζεὺς. *P.*

588. φειδόμενος : Ἀκριβολογούμενος. μηδὲν : Μέρος ἀναλωσθαι. *P.* δαπανᾶσθαι : Ἀναλίσκεσθαι. *Dv.*

589. [Λήροις ἀναδῶν : Εὐτελεῖσι τὸν Ὀλυμπιακὸν 15 στέφανον, ὡς μὴ σπουδαῖον, λῆρον δὲ πως ὄντα, καὶ οἶον ἐκπλαυρίζεσθαι, καθά τις εἶπεν τῶν παλαιῶν, τουτέστι περιφρονεῖσθαι. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ παίζειν φασὶ τὸν κωμικὸν πρὸς ὁμοιότητα ἤχου τοῦ κατὰ τε τὸν λῆρον, τὸν διὰ τοῦ η γραφομένου, καὶ τοῦ παρὰ τὸ λείριον, ὃ γράφεται μὲν διὰ διφθόγγου κατὰ τὴν ἀρχουσαν, ση- 20 μαινεῖ δὲ τι ἄνθος, ἀφ' οὗ καὶ [*Hom. II. Γ. 152*] « φωνῆ λειριώσεσα, » ἢ ἀνθηρά· καὶ κύριον Ποδαλείριος, οἶονεῖ ἀνθηρόπους, ἢ διατρίβων ἱατρικῶς περὶ τὰ λείρια· περὶ οὗ καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι· ἵνα ἐν τῷ λέγειν, λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, δοκῆ διχῶς νοεῖν, ἢ ὅτι ἀνθηρῷ στε- 25 φάνω στεφανοῖ, ὡς οἶον λειριόεντι· ἢ ὅτι λήρω τῷ κατὰ φλυαρίαν. τοιοῦτόν τι παίζει καὶ περὶ χειρῶν ἐν Ὀρ- νισί [*300*], ἔνθα καὶ διὰ τοῦ η νοεῖται ἡ λέξις, ὡς ἐπὶ ὄρνιθος οὕτω λεγομένου· καὶ διὰ διφθόγγου δὲ διὰ τινε 30 κουρέα, ὡς ἀπὸ τοῦ κείρω. τὸ δὲ ἀναδῶν ταῦτόν ἐστιν ἐνταῦθα τῷ στεφανοῦν, ἔξ οὗ καὶ ἀνάδενος γυναικεῖος κόσμος, ὃς καὶ ἀναδέσμη λέγεται· ἔχει δὲ ἀπεναντίον πρὸς τὸ ἀναδῶν τὸ ὑποδῶν, ἔξ οὗ καὶ τὸ ὑπόδημα· τὸ μὲν τοι διὰ δῆμα ἐπὶ κόσμου βασιλικῷ τοῦ περιδοιμέ- 35 νου δι' ἑλοῦ σώματος.] — λήροις : ἀναδῶν εὐτελεῖσι στεφάνους. *R. V.* φαυλοῖς πράγμασι στεφανῶν· ἀφ' οὗ ἀνάδημα ὁ στέφανος. Θ. παιγνίσις. *D.* λειροῖς : Ἄνθε- 40 σιν. *C.* λήροις ἀναδῶν : Φλυαρίαις στεφανῶν. ἔξ : Ἀφίσι. παρ' αὐτῷ : Κεῖσθαι. *P.*

590. τὸ γὰρ ἀπατῆν τοῦ πένεσθαι χεῖρον, ἐπειδὴ τρό- 40 που κακία ἐστίν. *R. V.* τοῦτο δεικτικῶς. *V.* [Ζητεῖς αὐτῷ περιάψαι : Ἴσον ἐστὶ τῷ προσάψαι· λέγεται δὲ τὸ αὐτὸ καὶ ἀνάψαι, ὡς παρ' Ὀμήρῳ [*Od. B. 86*] ἐν τῷ « ἐθέ- λεις δὲ κε μῶμων ἀνάψαι. » ἐστὶ δὲ τι καὶ ἄλλο σημα- 45 νόμενον τοῦ περιάπτω, ἔξ οὗ τὰ γοητευτικὰ περιάπτα· δηλοῖ δὲ ἀπαιωρησὶν τινα ἢ λέξις, θθεν καὶ τὰ βρῆντα περιάπτα, ὧν ἀπαιωρούμενον τὸ σώματος δοκοῦσιν οἱ φαυλοὶ εὖ ἔχῃν τοῦ ζῆν δι' αὐτὰ, ὡς εἶναι μᾶλλον αὐτοῦς ἀπαιωρούμενους τῶν τοιοῦτων, οἷς ἐπιζῶσιν ἐπ' αὐτὰ. ὃ δὲ ἀνελεύθερος κακία παρωνώμασται τῇ 50 ἀνελευθερίῳ. ἐστὶ δὲ κατ' ἀρετὴν μὲν ἀνθρώπος ὁ ἐλεύθερος, ὃς ἀντιθέτως τῷ φειδῶν δαπανᾶ δεινότες ἀνελεύθερος δὲ ὁ μὴ τοιοῦτος, ἀλλὰ κατὰ τοὺς κίμβικας καὶ σκιφοδὲ διακεῖμενος· ὃ δὲ φιλοκερδῆς εἰς ταῦτόν

ἦκει τῷ ἀνελεύθερῳ· εἰκὸς γὰρ τὸν φιλοκερδῆ καὶ σπι-
κρολόγον εἶναι, εἰτ' οὖν ἀνελεύθερον. τὸ δὲ κοῖνιον στε-
φάνῳ στεφανώσας, πειγνυιδῶς διττολογεῖται· κείται
γὰρ καὶ ἀνωτέρω. ἔθος δὲ τῷ κωμικῷ πολλαχοῦ διττο-
5 λογεῖν ἐπὶ γέλωτι.] — αἰσχίον : Αἰσχρότερον, ἀτιμώτα-
ρον. Θ. περιάφαι : Περιδένειν. Θ. *Dv. P.*

591. ἀνελεύθερος : Φειδωλός, οὕτωςι : Καθὼς αὐτὸς
λέγει. Θ. *Dv. P.*

592. ἀλλὰ σέ γ' ὁ Ζεὺς : Τοῦτο εἶρηκεν ὁ Χρεμύλος
10 ἐπιστομηθεὶς παρὰ τῆς Πενίας, καὶ μὴ δυνάμενος ἀν-
τιλέγειν εἰς κατάραν τὸν λόγον ἔτρεψε. *Junl.* τοῦτο παί-
ζων ὁ Χρεμύλος λέγει. *Dv.* ἀλλὰ σε ὁ Ζεὺς : Εἶθε. ἔξο-
λέσειεν : Παντελῆ φοροῦσ' δοίη. *P.*

593. [τὸ γὰρ ἀντιλέγειν : Ὅτι σχῆμα κείται καινὸν
15 ἄλλειπτικὸν ἐνταῦθα· τὸδε τὸ γὰρ λέγειν τολμᾶν ὑμᾶς,
ὡς οὐ πάντ' ἐστί τάγαθ' ὑμῖν διὰ τὴν πενίαν· λείπει
γὰρ φανερώς ἐνταῦθα ἐνοιά τις ἀκαρεαία τοιαύτη, τίς
ἂν ἀκούων ἀνάσχοιτο, ἢ, πῶς οὐκ ἂν εἴη φορτικόν, ἢ,
πῶς οὐκ ἀντιλέγοιτο, ἢ τοιοῦτόν τι ἵνα λέγῃ ἡ Πενία
20 ὅτι, τὸ γὰρ τολμᾶν ὑμᾶς λέγειν, ὡς οὐ δι' ἐμὲ ὑμῖν τὰ
ἀγαθὰ, πῶς ἂν εἴη φορητὸν ἀκούεσθαι, καὶ σημειώσαι
τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς ἄλλειψικῆς ἐνδεικτικὸν ὃν θυμικοῦ
ἤθους, καὶ ἐγχοπιζομένης τῆς τελείας φράσεως διὰ τὸ
πολὺ τῆς ὀργῆς. — Ἄλλως αὐτῇ ἡ κατασκευὴ πρὸς
25 τὸν τοῦ Χρεμύλου λόγον ἐστίν, ὡς περ τῆς Πενίας αὐτῷ
λεγουσῆς ὅτι οὐ δεῖ δυσχεραίνειν πρὸς τοὺς ἐμοὺς λό-
γους· δεινὸν γὰρ τὸ τολμᾶν ὑμᾶς ἀντιλέγειν ἐμοί, ὡς
οὐ πάντ' ἐστί τάγαθὰ ὑμῖν διὰ τὴν πενίαν· ἢ γὰρ ἀν-
τιλογία ἡμῶν εἰς τούτους ὑμᾶς τοὺς ἀσεβεῖς λόγους καὶ
30 ἀκοντας ὤθησεν· ἀσεβὲς γὰρ ἐστί τὸ λέγειν τὸν Δία φει-
δῶλόν, καὶ τὰ τοῦτ' ἐπόμενα. *Junl.*, *Dv.* ἀντιλέγειν :
Ἐμοί. ὡς : Ὅτι. ὑμῖν : Ἐν. *P.* οὐ μωρὸν : Θ.]

594. παρὰ τῆς Ἑκάτης ἔξεσι : (Τὴν Ἑκάτην ἐν
ταῖς τριόδοις ἐτίμων τὸ παλαιὸν, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν Σε-
35 λήνην καὶ Ἄρτεμιν καὶ Ἑκάτην καλεῖσθαι. κατὰ δὲ
νομυμνίαν οἱ πλοῦστοι ἐπεμπον δεῖπνον ἐσπέρας, ὡς περ
θυσίαν τῇ Ἑκάτῃ ἐν ταῖς τριόδοις· οἱ δὲ πένητες ἤρ-
γοντο πεινῶντες, καὶ ἤσθιον αὐτὰ καὶ ἔλεγον ὅτι ἢ
Ἑκάτῃ ἔφαγεν αὐτὰ. λέγει οὖν, παρὰ τῆς Ἑκάτης μά-
40 θωμεν [τῆς ἐπισταμένης] τί καλὸν, πενία ἢ πλοῦτος·
αὐτὴ γὰρ ἐπίσταται τίνας παρέχουσιν αὐτῇ δεῖπνα καὶ
τίνας ἐσθίουσιν αὐτὰ. * Ἄλλως.) ἔθος ἦν ἄρτους καὶ
ἄλλα τινὰ κατὰ μῆνα τιθέναι τῇ Ἑκάτῃ τοὺς πλου-
σίους, λαμβάνειν δ' ἐξ αὐτῶν τοὺς πένητας· ἀπὸ τῶν
45 ἱερῶν γὰρ οἱ πτωχοὶ ζῶσιν. — διὰ τὴν πενίαν : Οὐ
μωρὸν ἐστί; *Dv.* οὐ κακὸν ἐστί δηλ. *P.* Ἑκάτης : τῇ
Ἑκάτῃ θύουσι τῇ τριακᾷ. *R.* ἔξεστιν. *Dv.* ἔξεστιν :
Δυνατὸν ὑπάρχει μαθεῖν. *P.* πυθέσθαι : Μαθεῖν. *Dv.*

595. βέλτιον : Λυσιτελές. *P.* ἢ εἰς τούτους σε τοὺς
50 ἀσεβεῖς ὥσπερ λόγους λέγειν τὸν Δία φειδῶλόν καὶ τὰ
ἐπόμενα τῇ φειδωλίᾳ. Θ.

596. δεῖπνον : Ἐξ ὧν καὶ τυροῦ τετηγανισμένου.
Θ. *Dv.* κατὰ μῆνα προπέμπειν : Εἰς τὴν γέννησιν, προπ.
εἰς τὰς τριόδους. *P.* ἤγουν φανελοῦς τῆς σελήνης. Θ.

597. τοὺς δὲ πένητας : Ἐκ τῶν ἱερῶν οἱ πτωχοὶ
ἔζων. *Gl. Θ. Dv.* ἀρπάζειν : Ἐτοιμῶς λαμβάνειν. *P.*
πριν : Προτοῦ. *Dv.* καταθεῖναι : Κάτω θεῖναι. *P.*

598. [ἀλλὰ φθείρου καὶ μὴ γρύζης : Ἐκθεσις τῆς δι-
πλῆς ἐκ κώλων ὁμοίων ἀναπαιστικῶν κα', ὃν τὸ πρῶ- 5
τον δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ δεύτερον μονόμετρον ἀκα-
τάληκτον, τὸ γ' ὁμοιον τῷ πρώτῳ, τὸ δ' καὶ τὸ πέμπτον
ὁμοια, τὸ ε' ὁμοιον τῷ δευτέρῳ, τὸ ἕβδομον ὁμοιον τῷ α',
τὸ δέκατον ὁμοιον τῷ δευτέρῳ, τὸ ια' ὁμοιον τῷ πρώτῳ, 10
τὸ ιβ' ὁμοιον τῷ β', τὸ ιγ', τὸ ιδ', τὸ ιε', τὸ ις', τὸ ιζ',
τὸ ιη', τὸ ιθ' ὁμοια τῷ πρώτῳ, ἤτοι δίμετρα ἀκατά-
ληκτα· τὸ κ' ὁμοιον τῷ β', ἀναπαιστικὴ βάσις, ἤτοι
μονόμετρον, δ καὶ παρατέλευτον ὀνομάζεται· τὸ κα',

καὶ τῆς πενίας καταπαρδεῖν,

15

δίμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, ἤτοι ἐφθημιμερές,
ὁμοιον τῷ Κρατινίου ἐν Ὀδυσεύσειν,

σιγὰν νυν ἅπας ἔχε, σιγὰν,
καὶ πάντα λόγον τάχα πύουση.
ἡμῖν δ' Ἰθάκη πατρὶς ἐστί,
20 κλέομεν δ' ἀμ' Ὀδυσσεὶ θεῖῳ.

20

καλεῖται δὲ παροιμιᾶκόν, ὡς Ἡραϊσιῶν φησί, διὰ τὸ
παροιμίας τινὰς ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ εἶναι· οὐκ εικό-
τως δέ· εἰσι γὰρ παροιμίαι ἐπικαί καὶ ἱαμβικαί, καὶ οὐ
τούτου μόνου τοῦ μέτρου. εἶτα δύο διπλαῖ, ἢ μὲν ἐν 25
ἀρχῇ τοῦ τελευταίου κώλου, ἢ δὲ κατὰ τὸ τέλος· ἀμφί-
τεραὶ ἔξω νενευκυῖαι.]

(καὶ μὴ γρύζης : Μὴ φθέγγῃ. κυρίως δὲ γρύζειν ἐστί
τὸ τοὺς μικροὺς χοίρους φωνῆν προΐεσθαι.) — φθείρου :
Ἀφανίσθητι. *Dv.* ἤγουν μετὰ φοροῦς ἀπέρχου. *P.* καὶ 30
μὴ γρύζειν : Καὶ μὴ φθέγγεσθαι δίκην χοίρου ποσῶς.
Dv. φθέγγου δίκην μικροῦ χοίρου. Θ. μὴ γρύζης : Μὴ
τὸ τυχὸν λέγε, εἰς τὸ ἐξῆς μηδὲν τι. *P.*

599. μηδ' οἷσιον : μηδὲ ὄλιγον οὖν, μηδὲ τὸ τυχόν.
V. μηδ' ὄλιω. *P.*

35

600. οὐδ' ἦν πείσης : Ἐν ὑπερβολῇ λέγει, ὅτι κἂν
πείσης, οὐχ ἔξεις ἡμᾶς πειθομένους σοι [οὐδὲ ἐὰν πι-
θανῶς διαλεχθῆης, πείσεις ἡμᾶς συνθέσθαι σοι, καὶ
τὸν Πλοῦτον καταλιπεῖν.]

601. ὦ πόλις Ἄργου : Ταῦτα ἐκ Τηλέφου Εὐριπί- 40
δου τραγικεῖται. [μεταληπτὰ δὲ ὁ στίχος ἐκ Φοινισ-
σῶν Εὐριπίδου, Πολυνείκους λέγοντος. οὐδὲ γὰρ ἀκο-
λουθῶς καλεῖ ἐν Ἀθῆναις οὖσα. διαβάλλει δὲ τοὺς Ἄρ-
γείους ὡς πένητας.] — τοῦτο Εὐριπίδου ἐστίν ἐκ Φοι-
νισσῶν, Πολυνείκους λέγοντος. Θ. κλύεθ' : Ὡ Ἄργεῖοι. 45
Paris.

602. Παύσωνα καλεῖ τὸν ζῦσιτον : Σύντροφον καὶ
συνδαιτητὴν. ὁ Παύσων δὲ ἐπὶ πενίᾳ κωμωδεῖται ζω-
γράφος ὢν. — μετακαλοῦ σύντροφον τὸν Παύσωνα.
κωμωδεῖται δὲ ἐπὶ πενίᾳ ὁ Παύσων ζωγράφος ὢν. 50
P. Παύσωνα : Ὅπως ζωγράφος ὢν πάνυ πτωχὸς ἦν.
τὸν ζῦσιτον : Τὸν σύντροφον τὸν σόν. Θ. *Dv.*

- εὐα. τί : Ἴνα. τλήμων : Ἀθλία, ἤγουν ἡ δυστυχής. P. ἢ ἀθλία. Dv.
604. ἐς κόρακας : ἀντὶ τοῦ εἰς ἀπώλειαν καὶ φθοράν. Βοιωτοῖς γὰρ ἀναστατοῖς ἀπὸ Θρακῶν γενομένοις καὶ περὶ ἀποικίας μαντευομένοις εἶπεν ὁ θεὸς ἐκεῖ κατοικεῖν ἐνθα ἂν ἴδωσι λευκὸν κόρακα. οἱ δὲ ἐν Θετταλίᾳ περὶ τὸν Παγασητικὸν κόλπον εἶδον περιπταμένους τοὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἱεροῦς κόρακας, οὓς παῖδες ἀφῆκαν γυψώσαντες ὑπὸ μέθης, καὶ τελείσθαι τὸν χρῆσμον πρῆσαντες ἐνταῦθα κατώκησαν. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ζῶου λέγεσθαι τὴν παροιμίαν φασίν· ἐν γὰρ τοῖς ἐρημοτέραις τόποις ἐπιτηρεῖ τὰ πτώματα. V. Ἐρρ' : Μετὰ φθορᾶς ἀπέρχου. Θ. ἀπελθε εἰς τοὺς κόρακας ταχέως. P. θᾶτον : Ταχέως. Dv.
- 15 606. εἶμι : Ποῦ πορεύσομαι. Θ. Dv. ἐλεύσομαι. ποῖ γῆς : Εἰς ποῖον μέρος. P.
608. ἐς τὸν κύφωνα : [Κύφων] ὁ ξύλινος δεσμὸς, ἐν ᾧ δεσμεύονται οἱ ἐν τῇ φρουρᾷ, [ὄν καὶ κυφῶνα περισπωμένως λέγουσι]. τινὲς δὲ Κύφωνα ὄνομα κύριόν 20 ραι πτωχοῦ τινος. [οἱ δὲ κρημνὸν οὕτω καλούμενον.] — ἐς τὸν : Ἀπελθε δηλ. P. οἱ μὲν τὸν κύφωνα τιμωρητικὸν ὄργανον φασίν, ὃν καὶ κυφῶνα περισπωμένως λέγουσιν· οἱ δὲ ἄνδρα καθ' ὑπερβολὴν πένητα· οἱ δὲ κρημνὸν οὕτω καλούμενον. P.
- 25 (ἀλλ' οὐ μέλλειν : Ἄλλ' οὐ χρή σε, φησί, βραδύνειν, ἀλλ' ἐπιέγεσθαι εἰς ὄλεθρον.) μέλλειν : Βραδύναι. Dv. βραδύνειν. Θ. P.
607. τινὲς μετὰ τοῦ τ ἀνύτειν· πλεονάζουσι γὰρ οἱ Ἄττικοι τὸ τ. R. V. Θ. ἀλλ' ἀνύειν : Ἄνω τοὺς τελειῶν καὶ 30 ἀνώ τῆν ὁδόν, ἥτοι σπουδαίως βαδίζω. Junt., P. Vict. γρη : Πρέπει. Dv. ἀνύειν : Σπεύδειν. Br. γρη σ', ἀλλ' ἀνύειν : Συντόμως ἐργεσθαι. P. ἀνύττειν : Σπεύδειν τῆς πορίας. Dv.
608. ἡ μὴν : Ὅντως δέ. Θ. Dv. ὀκνημοτικὸν ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ ναὶ μὴν. V. P.
609. μεταπέμψεσθον : Μετακαλίεσθον. Θ. μετακαλίεσθε. Dv. P. μετακαλίεσθε. Borg.
610. τότε νοστήσεις : Ὅτε μεταπεμψόμεθά σε. ἐν ᾗθει δὲ καὶ τοῦτο. — ὅτε μεταπεμψόμεθά σε, ὑποστρέψεις· νῦν δὲ μετὰ φθορᾶς ἀπέρχου. τοῦτο ἐν ᾗθει. P. νοστήσεις : Ἐπαναστρέψεις. Θ. Dv.
611. κρείττον : Κάλλιον. P.
612. κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλὴν : Λεῖπει τὸ τύπτουσαν ἢ οὐδὲν λείπει, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ κλαίειν ὄλον τὸ 45 σῶμα καὶ σεαυτῆς. [Ἄττικὸν τὸ σχῆμα.] — ἐξ· Κατακλιμαπάνει. Dv. ἡ τὴν κεφαλὴν τύπτουσα δηλ. λέγει. αἱ γὰρ γυναικες, ὅταν κλάωσι, τὰς ἑαυτῶν κεφαλὰς τύπτουσιν. ἢ τὸ κεφαλὴν πρὸς τὸ κλάειν σὺναπτε, καὶ μηδὲν ἔβωθεν λάμβανε. P., Vict. τὴν κεφαλὴν : Τύπτουσιν δηλαδὴ. Dv.
618. εὐοχαιεῖσθαι : Εὐφραίνεσθαι ὁμοῦ. Dv. τρέφεσθαι. P.
619. ἀντὶ τοῦ ἀνηρῶς, παρὰ τὸ λίπος· στίλβει γὰρ τὸ ἔλιον ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπλημιμένως. R. V. Θ. τὸ λιπαρὸς

ἢ ἀντὶ τοῦ τρυφηλὸς νοητέον· ἢ διότι ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς μετὰ τὸ λελοῦσθαι εὐαίω δι' ὄλου τοῦ σώματος ἀλείφεσθαι, ἵνα οἱ πόροι ὑπὸ θερμῆς ἀνεωχθέντες κλεισθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἐλαίου ἐπιποματικῆς ὄντος, καὶ μὴ δέξωνται ἀέρα ἔκτοθεν. Junt., Dv., Vict. λιπαρὸς : Φαιδρός. P. χυρῶν : Ἐρχόμενος. Dv. βαδίζων, κινούμενος. P. βαλανείου : Λοστροῦ. Dv.

617. τῶν χειροτεχνῶν : Τῶν πενήτων. V. τῶν πτωχῶν. Dv.

618. καταπαρδεῖν : καταγελαῖν. V. καταφρονεῖν· 10 παίζει δέ. Θ. Dv. καταποπαρδεῖν : Καταφρονῆσαι. P.

619. αὕτη μὲν ἡμῖν : Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ὀκτώ· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος, καὶ ἐξῆς τὸ χοροῦ. κἀνταῦθα γὰρ χορὸν ὠφελεῖ θείναι, καὶ διατρίβει μίκρον, ἄχρις ἂν τις ἐξ Ἀσκληπιοῦ ἀναστρέψει τὴν τοῦ Πλούτου ἀπαγγέλλων ἀνάβλεψιν. — ἡ πύριπτος : Ἡ ἀξία ἐπιτετριφῆται. Θ. Dv. ἡ ἀξία τοῦ ἐπιτριβῆναι, ἢ ἡ μεγάλη φθεγγομένη, ἐπεὶπερ ἔλεγε α τῶν χειροτεχνῶν καὶ τῆς Πενίας καταπαρδεῖν. » R. V. Θ. P. οἴχεται : Ἀπῆλθεν. Θ. Dv. ἀφανῆς γέγονε. P.

620. ὡς τάχιστα : Λίαν ταχέως. θεόν : Τὸν Πλούτον. Θ. P.

621. [ἄγωμεν εἰς : Ἄγειν, τὸ διεξάγειν στρατεύματα καὶ ἀγὸς ποιητικῶς ὁ ἡγεμὼν. καὶ, τὸσαῦτα πράγματα ἄγει τις, ἥτοι διαθετεῖ. ἀγειν τὸ νομίζειν καὶ ἡγεῖσθαι, ὡς παρὰ Συνεσίφ α ἡμέρα μὲν οὖν ἦν, ἤντινα ἄγουσι Ἰουδαῖοι παρασκευῆν. » ἀγειν καὶ τὸ φέρειν ἐπὶ ἐμφύχων, ὡς τὸ, ἀγει τὸν νέον εἰς τὸ διδασκαλεῖον. ἀγειν καὶ τὸ συντρέβειν, ἀφ' οὗ τὸ κατέαγε, καὶ κατε- 30 γως, καὶ παρ' ἱατροῖς κατάγμα, τὸ τῶν ὀστέων σύντριμμα. Junt. ἐγκατακλινοῦντ' : Καταθήσονται. Θ. ἐγκαταθήσονται. εἰς Ἀσκληπιοῦ : Τὸν ναὸν δηλαδὴ. Θ. Dv. P.

εἰς Ἀσκληπιοῦ : Τὸν ἐν ἄστει λέγει Ἀσκληπιόν· δύο γὰρ εἰσιν, ὁ μὲν ἐν ἄστει, ὁ δὲ ἐν Πειραιεῖ, [ἢ ἐν Ἀχάρναις, ὡς φασί].

622. καὶ μὴ : Ὅρα μὴ ἀργῶμεν. P. μὴ : Ἴνα. ἐκ παραλλήλου τὸ πάλιν αὐ. Θ. Dv. τίς : τῶν φίλων. P.

623. διακωλύση : Ἐμποδίση. τῶν προῦργου : Τῶν σπουδαίων, τῶν ἀναγκαίων. P. τῶν ἀναγκαίων. Θ. Dv. τῶν ἀναγκαίων, τῶν σπουδαίων, τοῦ πλουτεῖν. R. V.

624. παῖ : Δούλε. Θ. ἐκφέρειν : Ἐξάγειν. P.

625. [αὐτὸν τ' ἀγειν τὸν Πλούτον : Τοῦτο ὅσπερ διὰ μέσου εἶρηκεν· οὐ γὰρ τὸν Πλούτον ἐμαλλεν ὁ Καρίων ἀγαγεῖν, ἀλλὰ τὰ στρώματα καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα αὐτοῖς εἰς τὴν χρεῖαν παρασκευάστο. τὸ δὲ, ὡς νομίζεται, ἢ πρὸς τὸ ἐκφέρειν σὺναπτε, ἢ ἢ, ὡς νομίζεται, καὶ νόμιμόν ἐστι τοῖς δούλοις ποιεῖν· ἢ πρὸς τὸ ἀγειν, ἢ ἢ, ὡς νομίζεται ποιεῖν τοὺς ἀγοντας ἀσθενῆ εἰς Ἀσκληπιοῦ. ἢ καὶ τὸ, ἀγειν αὐτὸν τὸν Πλούτον, πρὸς τὸν Καρίωνα, ἤγουν, μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τοῦτον ἐξένεγκε. Junt.] ὡς νομίζεται : ὡς πρέπει καὶ ὡς ἔθος ἐστίν, ἀντὶ

τοῦ ὡς δίκαιόν ἐστι. V. Θ. ὡς νόμιμόν ἐστιν ὀδηγεῖν τὸν τυφλόν. P.

626. ἔνδον : Ἰῆς οἰκίας. ἡτρεπισμένα : Ὀικονομημένα. P. εὐτρεπισμένα : τὰ πρὸς τὴν θυσίαν τοῦ Ἀσκληπιού. V. R. Θ.

627. [ὦ πλείστα Θεσεῖοι : Ἐτερον σύστημα ἀμοιβαίων τῶν ἵπακριτῶν. εἰσι δὲ οἱ πρῶτοι ἰ' στίχοι ἱαμβικοί τρίμετροι ἀκατάληκτοι : ὁ ἔνδεκατος ἀντισπαστικός τρίμετρος βραχυκατάληκτος, ἐπιμεμιγμένος ἐπιτρίτω β' ὁ δωδέκατος ἱαμβικός τρίμετρος : οἱ ἐξῆς δύο ἀντισπαστικοὶ τρίμετροι βραχυκατάληκτοι τοῦ πρώτου ποδὸς πεντασυλλάβου, τουτέστι διτροχαιοῦ (αἱ γὰρ βραχέαι κατ' ἀρχὰς συλλαβαὶ ἀντι μίας μακρῆς λογίζεσθωσαν), τοῦ δὲ δευτέρου ἐπιτρίτου δευτέρου. ἐπὶ τῷ 15 τέλει παράγραφος. σημειῶσαι ἐνταῦθα ὅτι δέον χορὸν διὰ μέσου θεῖναι, μέχρις ἂν ἐκείνοι ἐς Ἀσκληπιοῦ ἄλθόντες ἀναβλέψωσιν τὸν Πλούτον, ὁ δὲ παραχρῆμα τὸν Καρίωνα εἰσφέρει εὐαγγελίζοντα τοῖς γέροισι περὶ τῆς τοῦ Πλούτου ἀναβλέψεως. ἐποίησε δὲ τοῦτο οὐκ 20 ἀλόγως, ἀλλὰ τῆ τε τῆς νέας κομφοδίας συνθεσίᾳ, ἐν ἧ αἱ παραβάσεις ἐπαύσαντο, ὡς προεῖρηται, καὶ ἅμα δεῖξαι βουλόμενος ὡς ἄρα τάχιστα πᾶν ὁ Πλούτος ἀνέβλεψεν.]

ὦ πλείστα Θεσεῖοις μεμυστημένοι : [Ὁ θεράπων 25 ἔρχεται ἀγγέλλων τὸν Πλούτον ἀναβλέψαντα.] μετὰ τὸ χαρίσασθαι τὴν δημοκρατίαν τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Θεσέα, Λύκος τις συκοφαντήσας ἐποίησεν ἐξοστρακισθῆναι τὸν ἥρωα ὁ δὲ παραγενομένος εἰς Σκύρον διήγε παρά Λυκομήδει τῷ δυνάστη τῆς νήσου, δε ζηλοτυπήσας ἀναιρεῖ αὐτὸν ὄδω. Ἀθηναῖοι δὲ λοιμώξαντες καὶ 30 κελευσθέντες ἐκδικῆσαι τῷ Θεσεῖ, τὸν μὲν Λυκομήδην ἀνέκλον, τὰ δὲ ὅσα μεταστειλάμενοι καὶ τὸ Θεσεῖον οἰκοδομήσαντες ἰσοθέουσιν αὐτῷ τιμὰς νέμουσιν. — Ἄλλως. Ταῖς ὀγδοαῖς τὰ Θεσεῖα ἦγον καὶ ἀνεῖτο ἡ ὀγδοῦ πᾶσα τῷ Θεσεῖ, ἐν Ἀθῆναις δὲ δημοτελής ἐορτὴ συντινέουσα πρὸς τὴν τοῦ ἥρωος τιμῆν. ἐκαρύκειον δὲ 35 ζωμόν. Ἄλλως. V. (διανομαὶ καὶ εὐωχίαι τοῖς Θεσεῖοις ἐγένοντο. ἐορτὴ δὲ αὐτῷ ἐπιτελεῖτο, ἐπειδὴ αὐτὸς συνήγαγε τὴν Ἀττικὴν, πρότερον σποράδην καὶ κατὰ 40 κώμας οἰκουμένην.) [μεμυστημένοι, εὐωχημένοι, ζωμόν ἀρυσάμενοι ἄρτοις κοίλοις καὶ μύστρια μιμουμένοις. ὄθεν καὶ τὸ ὄνομα τοῖς μυστρίοις, ὅσον μυστρίον τι ὄν. ἐν ταύτῃ δὲ τῇ ἐορτῇ πάντες προῖκα ἦσθιον καὶ τὴν ἀθάραν καὶ ἄλλα τινά.] Ἄλλως. ὁ κοῖλος ἄρτος 45 μυστρίῳ καλεῖται, ἦγον ἀθάρα ἐν γὰρ τοῖς Θεσεῖοις ἀθάραν ἦσθιον. ὁ δὲ νοῦς, ὃ πολλὰ ταλαιπωρήσαντες, καὶ εἰς οὐδὲν ἐστιαθέντες, νῦν δὲ εὐτυχῆσαντες. — Ἄλλως. τὸ Θεσεῖοις εἰ μὲν διὰ τῆς οἰ διφθόγγου γράψεις, τὴν ἐορτὴν τοῦ Θεσεῖος ἐρεῖς : εἰ δὲ η, ἀντὶ τοῦ μι 50 θηραμένοι καὶ ζωμόν ῥοφήσαντες : μυστρίῳ γὰρ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς δευτέρως συζυγίας τῶν περισπωμένων, τὸ διὰ μιστύλλης (ὅ ἐστιν ἄρτου κοῖλου, οἷα δοῖδουκος) ζωμόν ἀρῦεσθαι. γίνεται δὲ παρὰ τὸ μείστον,

ὅ ἐστι τὸ σμικρότατον : ἀλλὰ τὸ μὲν μείστον διὰ διφθόγγου γράφεται, ὡς ἀπὸ τοῦ μείον γενομένου καὶ γὰρ ἐκεῖνο διὰ διφθόγγου. τὸ δὲ μιστύλλα διὰ τοῦ ι' οὐδὲν οὖν καινόν, εἰ τὸ μὲν μείστον διὰ διφθόγγου γράφεται, τοῦτο δὲ διὰ τοῦ ι, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τοῦ χερεῖων χερῖστος, ἀρεῖων ἄριστος τοῦτο γέγονε. Junt. μεμιστυλλημένοι : Εὐωχηθέντες. P. τεθραμμένοι καὶ ζωμόν ῥοφήσαντες ἐν τμήματι ἄρτου κοιλασθέντος ὥσπερ δοῖδουκος. Θ. Dv.

628. ἐπ' ὀλιγίτοις ἀλφίτοις : Τοῖς κοίλοις γὰρ 10 τοὺς ζωμούς ἀρούμενοι ταχέως κορέννυνται δι' ἐνδειαν ἄρτων. ὀγδοῦ δὲ τὰ Θεσεῖα ἦγον καὶ πᾶσαν τὴν ἡμέραν ἐπανηγυρίουν εἰς τιμὴν τοῦ ἥρωος. πεποῖηται δὲ ἡ λέξις, λέγω δὴ ἡ μυστρίῳ, παρὰ τὴν μάσησιν. [Ἄλλως. ἡ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὄφων ὀλιγον ἄρτων ἀνή- 15 λισκον ἢ τῷ ζωμῷ σχολάζοντες καὶ ὑπὸ τούτου κορέννόμενοι.] — ὀλιγοῖς ἀλφίτοις : Ἄρτοις, βρώμασιν. P.

629. ὡς : Λίαν. P. λίαν, ὄντως. Θ. Dv. ὡς : Ὅτι πεπράγατε : Εὐτυχῆσατε. P.

630. μέτεστι : Μετουσία ἐστί. P. 20

631. τί δ' ἐστίν, ὦ βέλτιστε, τῶν σαυτοῦ φίλων : [Ἀντὶ τοῦ περὶ τοῦ σαιτοῦ φίλους : ὅσον τῶν δημομαστίγων. οἰνεῖ] οὐκ ἄλλων τινῶν, ἀλλὰ τῶν ὁμοίων σοι μαστιγιῶν. [ἢ τρόπων, οὕτως ὡ βέλτιστε, τί τῶν σαυτοῦ τρόπων ἐστίν; ἀντὶ τοῦ, τί ἀγαθὸν ἡμῖν ἀγγέλλεις; 25 εἰκὸς γὰρ σε καλλίστοις χρώμενον τρόποις πρὸς τοὺς τρόπους καὶ τὰς ἀγγελίας ποιεῖσθαι.] — τῶν : Ἐνεκα Paris.

632. ἀγγελος : Μηνυτής. P.

633. πέπραγεν εὐτυχέστατα : Εὐτυχῆς γέγονε. P. 30 εὐδαιμονέστατα. Dv.

635. ἐξωμμάτωται : [Ἐκ Φινέας Σοφοκλέους ὁ στίχος. ὅρα πῶς τοὺς σπουδαίους γελοῦσιν καταμῖξας λανθάνει, εἰρηκῶς ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται. ἡ δὲ λέξις] ἀντὶ τοῦ ἐπιτεταμένως ὄρνῃ : ἡ γὰρ ἐξ ἐπίτασιν 35 δηλοῖ, ὡς τὸ [Hom. Π. I, 488] « ἐ θυμοῦ φιλέων. » ἢ μᾶλλον παλίων ἐπὶ στερήσεως λέγει. — ἐπαίξεν εἰπὼν ἐξωμμάτωται. τὸ γὰρ ἐξωμμάτωσθαι ἐστί τὸ ἀποβελιχέναι, ἢ ἐπιτεταμένως ὄρνῃ. ἡ γὰρ ἐξ ἐπίτασιν δηλοῖ, ὡς τὸ « ἐ θυμοῦ φιλέων. » V. Ἄλλως. δέον 11 εἰπεῖν, ἀνέβλεψε καὶ καθαρὸς ἔσχε τοὺς ὀφθαλμούς, ἐξωμμάτωται εἶπε καὶ λελάμπρυνται : παλίων γὰρ ἐπαμφοτερίζουσας λέξεις ἔθηκεν : ἐξωμμάτωται γὰρ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐκκέκοπται τοὺς ὀφθαλμούς δύναται νοεῖσθαι, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἀφηρέθη τὸ κάλυμμα. 15 ὁμοίως δὲ καὶ τὸ λελάμπρυνται καὶ ἀντὶ τοῦ, καθαρὸς ἔσχε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἀντὶ τοῦ, λεύκωμα ἐν αὐτοῖς ἔσχε. ἔχει δὲ τὸ λελάμπρυνται τρίτον πρόσωπον τῶν ἐνικῶν ὁμόφωνον τῷ τρίτῳ τῶν πληθυντικῶν ὡς τὸ ἐξήρανται, καὶ κατήσχυνται, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Junt. 50 ἐξωμμάτωται : Ὀμματώθη, ἀνεωγμένους ἔχει τοὺς ὀφθαλμούς. Θ. Dv. ὀμματα ἔλαβεν. λελάμπρυνται κόρας : Λαμπρὰς τὰς ὄψεις ἔσχε. P. λελάμπρυνται καὶ

ἀντί τοῦ καθαρώς ἔσχε καὶ ἀντί τοῦ λευκώματα ἐν αὐ-
τοῖς ἔσχε. Θ.

636. [Ἀσκληπιῦ παιώνιος : Παιὼν μὲν ὕμνος ἐστὶν
εἰς Ἀπόλλωνα ἐπὶ παύσει λοιμοῦ ἀδόμος, ἀλλὰ καὶ
5 ἐπὶ παύσει πολέμου· πολλάκις δὲ καὶ προσδοκωμένου
δεινοῦ· καὶ παιανίζειν βῆμα ἀπὸ τούτου τὸ παιῶνα
ἄδειν· καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ παῖω, παυῶν, καὶ παιῶν.
παιῶν δὲ, ὁ καὶ παιήων, ὁ ἰατρός καὶ θεραπευτὴς
τῶν νοσημάτων· καὶ γίνεται ἐκ τοῦ παῖω, τὸ θερα-
10 παῖω, παιῶν καὶ παιῶν, ὡς Μαχῶν, καὶ κατὰ τρο-
πήν τοῦ α ἐῖς η παιήων, καὶ αὐδὴς κατὰ συνηγορὴν
παιῶν. Just., Vicl. παιώνιος : Ἰατροῦ. Dv. εὐμενοῦς :
Συμπαθοῦς. P.] ἀντί τοῦ εὐμενεστάτου. ταῦτα δὲ ἐκ
τοῦ Φινέως Σοφοκλέους ἔλαβεν. V.

637. λέγεις μοι χαρὰν : [Τινὰ γελᾷ τῶν τραγικῶν.]
ἀπαγγέλλεις μοι, φησί, χαρὰς ἄξιον, ὥστε καὶ βεῖν τῇ
15 χαρᾷ νικώμενον.

[λέγεις μοι χαρὰν : Τὸ συστηματικὸν τοῦτο κώλων
ἐστὶ δ'· τὸ α' τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἀντισπά-
20 στοῦ, ἐπιτρότου δευτέρου καὶ δύο συλλαβῶν, ἡμισείως
ποδὸς οὐσῶν. τὸ β' ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον.
τὸ τρίτον καὶ τέταρτον τρίμετρα καταληκτικὰ ἐκ παιῶ-
νων δύο καὶ συλλαβῶν τριῶν λειπουσῶν μιᾷ συλλαβῇ
εἰς ἀναπλήρωσιν τελείου ποδός. Just. λέγεις μοι χαίρειν.
25 βοᾶν : Ὑψ' ἠδονῆς. P.]

638. χαίρειν : Εὐφραίνεσθαι. Dv. ἦν τε βούλησ' ἦν
τε μή : (ἀντί τοῦ) παντὶ τρόπῳ. R. V.

639. ἀναβοάσομαι : Ἀνυμνήσω, φησί, τὸν Ἀσκλη-
πιὸν μέγα φῶς ὄντα τοῖς ἀνθρώποις. πολλοὶ γὰρ παῖδες
30 τοῦ Ἀσκληπιῦ, Ποδαλείριος, Μαχῶν, Ἰασῶ, Πανά-
κεια, Ὑγίεια. ἀναπέπλαστοι δὲ τὰ ὀνόματα παρὰ τὸ
ἰσθῆαι καὶ πάντα ἀκείσθαι καὶ παρὰ τὸ ὑγίειαν παρέ-
χειν. τὸν εὐπαιδα δὲ ἢ τὸν καλοὺς ἔχοντα παῖδας, (ἢ
αὐτὸν καλὸν παῖδα). [ἐπαμφοτερίζει γὰρ τὰ τῆς χρή-
35 σεως ἐπὶ τε τοῦ καλοῦ παιδὸς καὶ τοῦ καλοῦ παῖδας
ἔχοντος. ἢ τὸν καλοῦ πατρὸς παῖδα. ὁ δὲ νοῦς πέπαι-
κται εἰς τραγωδίαν· ὁ γὰρ χαρακτὴρ τραγικὸς, ὡς ἐν
'Ορέστη [984] « ἀναβοάσομαι πατρὶ Ταντάλῳ. »]

ἀναβοάσομαι : Ἀνυμνήσω, θαυμάσω. Θ. ἀνυμνήσω.
40 Dv. ἀνευφημήσω. τὸν εὐπαιδα : Τὸν καλοὺς παῖδας
ἔχοντα. P. εὐπαιδα λέγει τὸν Ἀσκληπιὸν ὡς καλλι-
στους ἔχοντα παῖδας, Μαχῶνα, Ποδαλείριον, Ἰασῶ
καὶ Πανάκειαν. Dv. P.

640. φέγγος δὲ ἀντί τοῦ τὸν μέγα φῶς ὄντα τοῖς ἀν-
45 θρώποις. R. φέγγος : Σωτηρίαν. P., Vicl.

641. [τίς ἡ βοή ποτ' ἐστὶ : Κορωνίς εἰσιόντων ὑπο-
κριτῶν· οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι,
ρῆθ' ὄν τελευταῖος

60 ἐγὼ δ' ἀπαντήσαι γ' ἐκείνοις βούλομαι.

ἐπὶ τῷ ἐκαστοῦ συστήματος παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ
τελεῖ πάντων τῶν στίχων κορωνίς, καὶ ἐξῆς τὸ κομμά-
τιον τοῦ χοροῦ· κἀνταῦθα γὰρ χοροῦ τι μέρος ὤφειλε

θεῖναι, καὶ διατρίψαι μικρὸν, ἄχρις ἂν ὁ Κορίων ἐκεί-
νοις συμμίξειεν.] — ἀγγελεῖ : Μηνύει. Dv.

642. χρηστὸν τι : Εὐτυχές τι. τοῦτο : Τὸ ἀκούσαι
ἀγγελίαν ἀγαθὴν. P. ποθοῦσ' : Ἀγαποῦσα. πάλαι :
Πρὸ πολλοῦ. Dv.

643. ἐνδον : Ἐντὸς τῆς οἰκίας. παρμένουσα : Ἐκ-
δεχομένη τοῦτον τὸν θεράποντα. P. ἐκδεχομένη. Θ. τὸν
θεράποντα. R. V.

644. ταχέως, ταχέως φέρ' οἶνον : Ἠνίκα ἦν ἀπαγγε-
λία, ἔθος ἦν πίνειν οἶνον. (διαβάλλει δὲ αὐτὴν ὡς φιλοῦ-
σαν τὸν οἶνον.) — ταχέως : Συντόμως. Dv.

645. καυτὴ πῆξ : Καὶ ἐγὼ. Θ. Dv. διαβάλλει ὡς
μεθύσθη. P. φιλείς : Ἀγαπᾷς ποιῶσα. Dv.

646. ἀντί, τούτου ἐστὶ τὰ ἀγαθὰ. R. συλλαβόμενος
καὶ συλληπτικός. V. ὡς : Ὅτι. συλλήδθη : Ὀμοῦ
15 συλλαβῶν. Θ. Dv. ὡς ἀγαθὰ : Ἴσθι ὅτι. συλλήδθη :
'Ομοῦ. P.

647. ποῦ ὅστιν : Τὰ ἀγαθὰ δηλ. Dv. P. ἐν τοῖς ... :
'Ἐν τοῖς ἐμοῖς λόγοις γνώσῃ ἴσως. P. εἰσεῖ τάχα :
Γνώσῃ ἴσως ἢ ταχέως. Θ. γνωρίσει ταχέως. Dv. 20
γνώσῃ. V.

648. πέραις : Εἰς τέλος λέγε. Dv. τελειοῦ, πληροῦ.
P. ἀνύσας : Σπεύσας, τελειώσας. Dv.

649. προκατάστασις. Θ. [ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα ἐκ
τῶν ποδῶν εἰς τὴν κεφαλὴν σοι : Τὸ μὲν φαινόμενόν 25
ἐστὶ τοῦτο τὸ, ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐρῶ τὰ πράγμα-
τα· νοεῖται δὲ καὶ ἕτερόν τι πᾶν αἰσχροὺν καὶ ἄξιον
τῆς τῶν δούλων ἀσελγείας καὶ μοχθηρίας. ἢ γυνὴ δὲ
πράγματα τὰς ὀχλήσεις ἐνόησε, καὶ διὰ τοῦτο λέγει

μη δὴτ' ἐμοίγ' ἐς τὴν κεφαλὴν.] 30

τοῖνον : Τὸ λοιπόν. P.

650. ἀντί τοῦ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους· ἢ παρὰ τὸ ἐς
κεφαλὴν σου, ὅπερ ἢ συνήθεια ἐπὶ τοῦ φαύλου λαμβά-
νει. R. V. ἐκ τῶν ποδῶν : Ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους.
Dv. ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἐμφαντικόν. P.

651. διὰ τὸ οἰθῆναι διακόπτησιν λελέχθαι. V. τὰ
ἀγαθὰ εἰπέ, μὴ μὲν οὖν τὰ πράγματα ἐρεῖς. Dv. ἐμοῖ :
35 Ἐμοῦ. ἐς τὴν κεφαλὴν : Τὰ πράγματα ἐρεῖς δηλ. P.
μη τὰγαθὰ : Οὐκ ἐρῶ. Dv.

652. μὴ μὲν οὖν τὰ πράγματα : Σαφῶς νῦν τὰ 40
πράγματα χαλεπὰ καὶ ἀνιάρα. ἀκριβῶς δὲ δεδηλωκεν
δτι ἐπὶ κακῷ ἔλεγον τὰ πράγματα. [καὶ Μένανδρος δὲ
ἐν Γεωργῷ « ἐν πράγμασιν, ἐν μάχαις. » ἐν ζῆτι δὲ
ἀναγνωστέον.] — νῦν : Πρὸ ὀλίγου. πράγματα : Τὰς
ὀχλήσεις. P. 45

653. διήγησις. Θ. ὡς : Ἐπειδὴ. P. ἀφικόμεθα :
'Ἐπορεύθημεν. Dv.

654. πάλιν αὐτὸν ἄνδρα εἶπεν ὡσπερ καὶ ἐν τῇ
ἀρχῇ. ἄθλιον δὲ διὰ τὸ τυρλὸν αὐτὸν εἶναι. εὐδαίμονα
δὲ διὰ τὸ θεραπευθῆναι τοὺς ὀφθαλμούς. V. ἀθλιώτα- 50
τον : διὰ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν κάκωσιν. R. διὰ τὴν τύ-
φλωσιν. Θ. Dv. διὰ τὴν πῆρωσιν. P.

655. νῦν δ', εἰ τιν' ἄλλον : Λέον, εἴπερ τις ἄλλος,

εἰπεῖν, εἴπερ τιν' ἄλλον εἶπε πρὸς τὴν ὄπισθεν αἰτιατικήν. Junī. εἴ τιν' ἄλλον : Ἄντι τοῦ ὡς οὐδένα ἄλλον. P. μακάριον : Διὰ τὴν ἀνάβλεψιν. Θ. Dv. εὐδαίμονα : Εὐτυχῆ. Dv. διὰ τὸ ἀναβλέψαι. P.

5 656. ἐπὶ θάλατταν ἤγομεν : Εἶθιστο γὰρ τοῖς ἀρχαίοις ἐκεῖ καθαίρειν τοὺς ἀφωσιωμένους, ὡς καὶ Ὅμηρος [II. A, 314] « καὶ εἰς ἄλα λύματ' ἔβαλλον. » εἶθιστο τοῦτο ποιεῖν, ὡς εἶοικε, τοῖς ἐκεῖ ἀφικνουμένοις θεραπευθῆναι. Θ.

10 657. ἐπειτ' ἐλοῦμεν : Ἀπὸ τοῦ λόω, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλοῦμεν κατὰ συγκοπήν. — Ἄττικόν τὸ ἐλοῦμεν ἀντι τοῦ ἐλοοῦμεν, καὶ κατὰ συγκοπήν ἐλοῦμεν. Bg.

15 νῆ Δ' εὐδαίμων : Ἐν εἰρωνείᾳ, ἀντι τοῦ κακοδαίμων (τὸ γὰρ εὐ ἀντι τοῦ δυς μορίου. τὸ δὲ ψυχρᾷ θαλάττῃ, διὰ τὸ τῆς οὐσίας ψυχρὸν τῶν γερόντων. τὸ δὲ ἤμην) ἀντι τοῦ ἐπορευόμεθα διὸ μετὰ τοῦ ι. ἀπὸ γὰρ τοῦ εἶω.

658. ἤμεν : Ὑπὴρχομεν. Dv. ἤμεν : Ἐπορευόμεθα. P. C.

20 660. (ἐπὶ δὲ βωμῶν : Ἄντι τοῦ, δωσιθεσίας τῆς θυσίας καὶ τῶν ἀπαργμάτων ἐπὶ τῶν βωμῶν τεθέντων, ἔπτονται τοῦ βωμοῦ ἢ τοῦ κανοῦ καὶ ἐπιφθέγγονται δῖα, καὶ τότε ἔξεστι τοῖς ἀπὸ τῆς θυσίας ἀδεῦς χρῆσθαι.

25 καὶ προθύματα : Γράφεται καὶ θυλήματα. σημαίνει δὲ τὰ προκατάργματα, ἢ τὰ πρὸ τῆς θυσίας γινόμενα θυμιάματα, ἢ πλακούντια.)

30 πόπανα : Γλυκύσματα. Dv. P. προχύματα : Τὰ καταχύματα. Dv. τὰ πρὸ τῆς θυσίας γινόμενα. P. ἢ πρὸ τῆς θυσίας ποιεῖν ἔθος. Θ. Vict.

661. καθωσιώθη πέλανος : (Τοῖς καθήκουσι νόμοις ἀνιερώθη, καθηγίνωθη, ἢ δόσιος ἀνετέθη.) ἐπειδὴ δὲ ὁ πέλανος τῆ Ἡραίστου φλογὶ καθωσιώθη καὶ τὰ πόπανα καὶ τὰ προθύματα. προθύματα δὲ ἦτοι τὰς ὀλύρας,

35 παρὰ τὸ προθύεσθαι τῶν ἱερέων ἢ κριθῶν ἢ λιθωνωτόν. τὸ δὲ ἐξῆς, ἐπεὶ δὲ βωμῶν προθύματα καθωσιώθη Ἡραίστου φλογί, καὶ πόπανα καὶ πέλανος. [Ἄλλως. δέον εἰπεῖν, καὶ πέλανος, ὁ δὲ ἀσυνδέτως πέλανος εἶπεν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸν μὲν πέλανον ἐν τῷ πυρὶ ἔριπτον, τὰ δὲ πόπανα καὶ τοὺς πλακούντας καὶ τὰλλα ἐν

40 μέρει τοῦ βωμοῦ ἐτίθεσαν. ἢ τὸ πέλανος ἐρμηνεία ἐστὶ τοῦ προθύματα, οὕτως, ἐπεὶ δὲ τῶ βωμῶν καθωσιώθη τὰ πόπανα, καὶ τὰ προθύματα καθωσιώθη τῆ φλογί τοῦ Ἡραίστου, ὁ πέλανος λέγῃ δ καὶ κρεῖττον.] —

45 καθωσιώθη : Καθιερώθη. Dv. ἀνετέθη, ἀπιερώθη. Θ. P., Vict. πέλανος : Εἶδος ὄσπριου. Θ. Dv. P. Ἡραίστου : Πυρός. Dv.

662. κατεκλίναμεν : ἢ κατὰ ἀντι τῆς ἀνά. οὕτως λέγουσιν Ἄντιοί. V. ἀντι τοῦ κατεθήκαμεν. Θ. εἰκὸς : 50 Πρέπον. P.

663. παρεκαττύετο : Ἐκ συλλογῆς ἡτρεπιζέτο ἀπὸ τῶν καττυμάτων. καττύματα δὲ λέγονται οἱ μικροὶ ἱμάντες οἱ ἐρριμμένοι ἐπὶ τῆς κόπρου. λέγει οὖν ἐκ μικρῶν καὶ πολλῶν τὴν στιβάδα ἡτρεπιζόμεν.

στιβάδα : Στρωμνὴν ἐκ σχοίνων πεποιημένην. Θ. τὴν ἐκ χόρτων στρωμνὴν. Vict. στιβάς ἢ ἐκ χόρτων στρωμνὴ, ἢ τοιοῦτό τι. καὶ γίνεται παρὰ τὸ στιβαῖν, ὃ ἐστὶ τὸ περιπατεῖν. στιβάς γὰρ κυρίως ἢ πεπιλημένη καὶ οἷον καταπεπατημένη. Vict. τὸ παρεκαττύετο ἀντι τοῦ συνῆγε καὶ συνετίθη σχοινία, ἢ ἰδιωτικῶς φασὶ βρούλα, ποιῆσαι εἰς στιβάδα στρωμνὴν. Dv. συνετίθει. Θ. Bg. ἐσωρεύετο. Dv.

664. δέομενοι : Χρῆζοντες. Dv.
665. εἰς μὲν γε Νεοκλειδῆς : (Καὶ εἰς πολλὰ κερω- 10 μώδηται οὗτος) εἰς ῥήτορα καὶ τὰ δημόσια κλέπτοντα καὶ ξένον καὶ τὰς ὄψεις λελωθημένον. εἰρηται δὲ καὶ ἐν Πελαργοῖς περὶ αὐτοῦ ὅτι ῥήτωρ καὶ συκοφάντης ἐστίν. — ναί. εἰς μὲν γε ... P. τυφλός : Ἀνόητος. Dv.

666. κλέπτων : Δωροδοκῶν. τοὺς βλέποντας : Τοὺς 15 φρονίμους. ὑπερῆκόντισεν : Ὑπερέβαλεν. Dv. ὑπερέθη. P. ὑπερέβαλεν. ἀπὸ τῶν ἀκοντιζόντων. V. ὑπερέβαλεν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ ἀκόντια ῥιπτόντων. Θ. Borg.

667. παντοδαπά : Παντοῖα. Θ.
668. παραγγέλλω δοτικῆ συντάσσεται. καθεύδειν : 20 Ὑπνοῦν, ἢ κεῖσθαι ἡσύχως. Θ. κοιμᾶσθαι. P.

670. πρόσπολος : Ὁ νεώκορος, δούλος. Θ. Dv. ὁ πρόσπολος : Ὁ ἱερεύς. V. P. αἰσθηται : Εἰς αἰσθησὶν ἦσθον. Dv. συντάσσεται τὸ αἰσθάνομαι καὶ γενικῆ καὶ αἰτιατικῆ. Θ. νοσήη κτύπου. P.

25 671. κοσμίως : Εὐτάκτως. Dv. εὐτάκτως καὶ ἡσύχως. Θ. P., Vict.

673. ἀθάρας χύτρα τις : [Ἀθάρα, μόνῃ ἢ σεμίδαλις.] (Ἄττικοι δὲ διὰ τοῦ ἡ ἀθάρας, [Αἰολεῖς ἀθήρας,] ἢ δὲ κοινῇ διὰ τοῦ α ἀθάρας. ἐστὶ δὲ ἄλευρον ἠψημένον.) — Ἄττικοι ἀθάρας, Αἰολεῖς ἀθήρας. λέγει δὲ τὴν σεμίδαλιν. R.

ἀθάρας : Ἦγουν κουργούτης. ἀθάρα λέγεται ἢ ἰδιωτικῶς λεγομένη κουργούτη· ἦγαγε δὲ αὐτὴν γραυῖς τις τῶ Ἀσκληπιῶν· εἰκοτῶς· αἱ γὰρ γραῖαι τοὺς ὀδόντας 35 ἀποβαλοῦσαι οὐκ ἄλλο τι ἢ ἀθάραν ἐσθίουσιν· τοιοῦτον ἐχρῆν καὶ δῶρον αὐτὰς προσφέρειν τῷ θεῷ. Dv. C. D. ἀθάρα... εἰκοτῶς. καὶ γὰρ αἱ γραῖαι τοὺς ὀδόντας ἀποβάλλουσαι ὡς ἐπιτοπλεῖστον τῆ ἀθάρα γρῶνται εἰς βρῶσιν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τῷ Ἀσκληπιῶ τὴν ἀθάραν 40 δῶρον ἀνετίθουν. Vict. ἀθάρας : Σεμίδαλεως. P. ἐξέπληττε : Ἐτάραττεν. Dv. ἐνέβαλεν. P. εἰς ἐμπληξιν ἔφερε καὶ θαῦμα. Θ. εἰς ἐκπληξιν καὶ θάμβος ἔφερεν. Vict.

675. ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι : [Πε- 45 ρισῆ ἢ μία ἐπὶ. ὡς εἰς τῶν ἱερῶν ὄψεων δηλονότι.] ἐφερπύσαι δὲ, βαδίσαι. ἐπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐρπετῶν. ἐκ τούτου δὲ τὴν ἡσχον κλοπὴν τὴν ἐπὶ τὴν χύτραν ὄηλοι. — δαιμονίως : Ἐπιτηδείως. Dv. δεξιῶς, ἐπιτηδείως. Θ. P. ἐφερπύσαι : Βαδίσαι. P.

677. τοὺς φθοῖς : Ἄττικοι μὲν μονοσυλλάβως οἱ φθοῖς· ὁ δὲ Καλλιμαχος φθοῖας ἀντι τοῦ πλακούντας, πέμματα. — οὕτως μονοσυλλάβως σύνθηες αὐτοῖς λέγειν. Καλλιμαχος « ἔδ' αἰθῆς παρὰ φθοῖας », ὡς μάν-

τίας. ἔστι δὲ πλακοῦντας ἢ πέμματα. V. τοὺς φθοῖς : Τούς πλακοῦντας. Θ. Dv. πλακοῦντας, ἢ καλάγγια. P. τὰς ἰσγάδας : Τὰ σῦκα. Θ. Dv.

878. ἀπὸ τῆς τραπέζης τῆς ἱερᾶς : Εἰσι γὰρ τράπεζαι ἐν τοῖς ἱεροῖς, ἐν αἷς τιθέσκει τὰ εἰσφερόμενα.

879. περιῆλθε : Περιέδραμε. ἐν κύκλῳ : Ψηλαφῶν δηλ. καὶ ἐρευνῶν. P.

880. καταλελειμμένον : Ἐγκαταλειφθέν. Dv. ἐναπολειφθέν. P.

10 881. εἰς σάκταν τινά : (Γράφεται καὶ εἰς σάκκον, οἷον εἰς θύλακον, ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι. δεόν δὲ εἰπεῖν εἰς τὸν βωμῶν ἤγιζε, φησὶν εἰς τὸν σάκκον. ἤγιζε δὲ ἀντὶ τοῦ ἐξολλεν εἰς δερμάτινον σακκίον, ὅπερ θύλακον λέγομεν. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀγίως ἀπετίθετο. παίζει δὲ τοῦτο ὡς

15 ἐπὶ ἱερέων.) ἀρσενικῶς δὲ ὁ σάκτας, ὡς αἱ χρήσεις διδάσκουσιν. — σημαίνει δὲ τὸν θύλακον. R. [ἤγιζεν : Τὸ ἤγιζε γελουιδῶς εἰρκεν ἀπὸ τοῦ ἤγιαζε κατὰ συγκοπήν. σημαίνει δὲ ἡ λέξις παρὰ τοῖς παλαιαῖς μὴ μόνον τὸ καθαίρειν, ἀλλὰ καὶ τὸ μιαινεῖν καὶ τὸ ἅγιος

20 δ' ὡσαύτως οὐ μόνον τὸν καθαρὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν μισρὸν καὶ ἐναγῆ καὶ ἐξάγιστον· καὶ ἀγιστεία ὡσαύτως λέγεται οὖν ἐν ταῦθα τῷ μὲν δοκεῖν, ὅτι εἰς σάκκον τινα ἱερώς ἐτίθει, τῇ δὲ ἀληθείᾳ, ὅτι εἰς ἄγγος τι ἔβενον αὐτὰ πρὸς ἑαυτὸν ἐλάμβανεν. Vict. ἤγιζεν : Σεβασμῶς ἐνετίθει. Θ. σεβασμῶς ἦγεν. Dv. ἐτίθει, ὡς ἅγια ἐνέβα-
25 λεν. C. ἱερώς ἐπετίθει. P. σάκταν : Σάκκον. τοῦτο κατ' εἰρωνείαν. Θ. Dv. σάκκον. P.

882. κάγω νομίσας πολλὴν δόξαν : Ἀντὶ τοῦ δαιώτητα. 25
ζῆζας, φησὶν, ὅσιον εἶναι τὸ λαμβάνειν τι ἀπὸ τῶν ἐν τῷ ἱερῷ, ἐπεὶ καὶ ὁ ἱερεὺς ἐλάμβανεν. (Σύμμαχος δὲ φησὶν ὅσα λέγειν αὐτοὺς τὰ μὴ ἱερὰ, ἀλλ' ὧν ἔξεστι θιγγάνειν.) — νομίσας : Ὑπολαβόν. ὅσιον τὸ λαμβάνειν ἀπὸ τῶν ἐν τῷ ἱερῷ, καθότι καὶ ὁ ἱερεὺς ἐλάμβανεν. Θ. P. δόξαν : Ἀγιότητα. Dv. πολλὴν δόξαν τοῦ 30
πράγματος : Κατὰ πολὺ ὅσιον δηλαδὴ τὸ λαμβάνειν τι τῶν ἱερῶν. Br. δικαιοσύνην. Θ.

883. χύτραν : Τὸ τρυχάλιον. Dv. ἀνίσταμαι : Διεγείρομαι. P.

884. τάλαντα : Ἀθλιώτατα. Θ. οὐκ ἐδεδοίκεις : Οὐκ 40
ἐφοβήθης. P.

885. μὴ φθάσειέ με : [Βαδίσας ἐπὶ τὸν βωμῶν δηλονότι.] διαβάλλει τὸν θεὸν ὡς κλέπτην. ἐφοβήθη οὖν μὴ ἐλθῶν καὶ αὐτὸς κλέψαι φθάσειέ με ἐπὶ τὴν χύτραν. [Ἄλλως. πάνυ καλὸν καὶ σεβάσιμον τὸ πρᾶγμα, ὃ 45
ἐκεῖνος ἐποίει, ἡγησάμενος, καὶ οὐκ ἀσεθεὲς κρίνας ἀνέστην καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὴν χύτραν τῆς ἀθάρας. ἐν τούτῳ δὲ δεικνύει, ὡς αἰεὶ οἱ δοῦλοι περὶ τὸ φαγεῖν τὸν νοῦν ἔχουσιν. τὸ δὲ ἔχων τὰ στέμματα λέγει διὰ τὸ γράφειν τὸν Ἀσκληπιῶν αἰεὶ στεφανηφοροῦντα, ὡς ὑγείας αἴτιον 50
(καὶ ἄθλον τούτῳ παρέχειν τὴν ὑγείαν λαβόντα τοὺς στεφάνους. Dv. P.).] — ἔγωγε : Ἐδεδοίκειν δηλαδὴ. Dv. P. ἐδεδοίκειν τὸν θεόν. δηλονότι καταλάβοι. Θ. τὸ ἔγωγε καὶ μάλιστα οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ναὶ λαμβάνου-
σιν. P. φθάσεις : Προλάβῃ. P.

886. ἐλθῶν : Ὁ Ἀσκληπιὸς φορῶν. P. ἔγων : Φορῶν. Dv. στεφανηφόρος γὰρ ὁ Ἀσκληπιὸς αἰεὶ στεναζῶν. ὑγείας γὰρ ἐστιν ἔφορος. V. στέμματα : Ὡς ὑγείας ἔφορος στεφανηφόρος. P.

887. ὁ γὰρ ἱερεὺς : τοῦ Ἀσκληπιῶν ὁ ἱερεὺς ἐπὶ 5
τοὺς βωμοὺς δηλονότι βαδίσας προεἰδοῦσά με. V. ἤγουν τὸ προφθάσαι δηλ. καὶ λαβεῖν τὰ πέμματα. Θ. P.

888. ἤσθετο : Ἐγνώ. P. τὸ αἰσθάνεσθαι πρότερον πρὸς γενικὴν συντάξας, νῦν πρὸς αἰτιατικὴν ἀπέδωκεν. 10
Vict. ψόφον : Κτύπον. Dv. ἀντὶ τοῦ ψόφου. R. V.

889. τὴν χεῖρ' ὑψήρει : (Ἐκτείνει κατὰ τῆς χύτρας, 15
ἵνα μηδεὶς αὐτὴν λάβῃ : [ἢ ἐξέτεινε. καὶ] Μένανδρος « ἐξάραντες ἐπιπροθήσατε. ») συρίζας δὲ οὕτω μόνως φασὶν Ἀττικοὶ καὶ συρίζης καὶ σύριγμα καὶ οὐ συρίσας. ἀκόλουθον δὲ τῷ ἐφερπύσαι τὸ συρίζαι. ἕκαστον γὰρ τῶν 20
ζῶων ἰδίαν φωνὴν ἔχει, ὡς αἰεὶ τὸ μηχανάειν, βουὴ τὸ μυκάσθαι, κορώνη τὸ κρώζειν, καὶ τᾶλλα ὁμοίως· οὕτω καὶ ὁ ὄφις τὸ συρίζειν. — ὑψήρει δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκτείνειν. V. τὴν χεῖρ' ὑψήρει : Ἐν ἢ τὴν χύτραν κατεῖχεν λάθρα. 25
Θ. Dv. κατεῖχε λάθρα. Dv. τὴν χεῖρ' ἀφήρει : Λάθρα ἐκίνοι. C. λαθραῖως ἐξέτεινε. συρίζας : Συριγμόν τινα ποιήσας. P.

890. (ὁδᾶξ ἐλαδόμην : Τοῖς δοῦσιν αὐτὴν ἐλαθον, οἷον ἔδακον αὐτήν.)

ὡς παρείας ὧν ὄφις : Εἶδος ὄφευς. εἴρηται δὲ παρὰ 25
τὸ ἐπήρθαι τὰς παρείας. φασὶ δὲ αὐτὸν μὴ δάκνειν, ἢ καὶ δάκνοντα (μη) λυπεῖν. μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ Δημόσθνης [p. 313, 25] « τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας » φάσκων, (καὶ Λυκούργος ἐν τῷ κατὰ Δημάδου λόγῳ. ἐστὶ δὲ τὸ τοιοῦτον εἶδος καὶ ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ). τὸ δὲ 30
τοιοῦτον εἶδος εὐρίσκειται ἐν τοῖς ἱεροῖς (τοῦ Διονύσου). — ὁδᾶξ : Ἦτοι τοῖς δοῦσιν. P. μετὰ τῶν ὁδόντων ἠψάμην. Θ. ἐλαδόμην : Ἠψάμην. Dv. τῆς χειρὸς τῆς γραίας. P. παρείας : Μέγας. Dv. οἱ γὰρ συρίζοντες ὄφεις μεγάλας ἔχουσι παρείας. Θ. εἶδος ὄφευς ἀπὸ τοῦ ἐπαί- 35
ρειν. P.

891. ἡ δ' : Ἠγραῦς. ἀνέσπασεν : Εἰς ἑαυτὴν συνέστειλεν. Dv. συνέστειλεν εἰς ἑαυτὴν ἀφείσα τὴν χεῖρα. P., Vict.

892. δέους : Φόβου. Dv. P. βδέουσα : Πέρδουσα. Θ. 40
Dv. πέρδουσα. ἔθεν καὶ τὸ βδελυρὸς καὶ τὸ βδελύττωμα. P. γαλῆς : ἡ γὰρ γαλῆ δριμύτατον ἀφίσει τὸ πνεῦμα. R. V. κάττας. Θ. Dv. γαλῆ ἢ κάτα, μυγαλῆ ἢ νυμφίτζα. P. πάνυ γὰρ δύσοσμος ἐστὶν ἡ τῆς γαλῆς πορδή. Θ. 45
Victor.

893. ἐφλων : Ἀντὶ τοῦ ἥσθιον, ἐμασώμην. λείπει δὲ τροφήν. φλᾶν δὲ νῦν τὸ μετὰ ψόφου ἐσθίειν. [καὶ γὰρ φλᾶν τὸ θλᾶν, ὡς [Hom. II. A, 288] « φηρσὶν ὄρεσκόωσι- 50
σιν. »]

πολλὴν : Μερῖδα δηλ. P. ἐφλων : Ἀνήλισκον, συνέ- 50
τριβον. Θ. Dv. P. Vict.

894. μεστός : Πλήρης τῆς ἀθάρας. Θ. Dv. ἐμπλεος ἡ κεκορησμένος. P.

895. (ὁ δὲ θεὸς ἡμῖν οὐ προσήειν : Ἀντὶ τοῦ προσ-

έσχε. Ἰωνικῶς, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ [Hom. II. Γ, 388] « ἤσκειν εἶρια καλά. » ἀντί τοῦ ἤσκει· τρίτου γὰρ ἔστι προσώπου.) — οὐ προσήειν : Οὐκ ἔγνω. *Dv.* οὐ προσήλθεν. *Θ. P.* τὸ προσήειν ἐνταῦθα τρίτου προσώπου διὰ τὴν χασμιωδὴν προσλαβὸν τὸ ν, ὡς κἀν τοῖς ἄλλοις ἔθος ἔχουσι ποιεῖν οἱ Ἀττικοί. *Vict.* οὐδέπευ : Οὕτω ἦν ἑλλῶν. *P.*

997. τοῦτο : Τὸ φαγεῖν. *P.* γελοῖον : Ἀστεῖον. *Dv.*

998. προσιόντος : Προσερχομένου. *Dv.*

10 999. ἀπέπαρδον : Διὰ τὴν ἀθρόαν τῶν πνευμάτων ἐκπήδησιν. θθεν καὶ πάρδος· ὀρμητικὸν γὰρ τὸ ζῶν.

ἐπερῶστέ μου : Ὑπὸ τῆς ἀθάρης δηλονότι. ποιαῖ γὰρ αὕτη πνεύματα τῇ γαστρὶ. — ἐξώγκωτο ἐμπνευματωθεῖσα. φυσώδη γὰρ τὰ ὄσπρια. *Θ.* ἤγουν ἐξώγκωτο (ἐμπνευματώθη *add. Vict.*) *D.* δυσώδη γὰρ τὰ ὄσπρια, ὑπὸ τῆς ἀθάρης. *P.*

100. ἐβδελύττετο : (Ἐμίσει σε.) χαριέντως τὸ ἐβδελύττετο πρὸς τὸ ἀπέπαρδον, ὡς παρὰ τὸ βδέειν.

ἔπεται γὰρ τῷ βδέειν τὸ βδελύττεσθαι. *P.* ἤπου : Ὀνότως. *P.* ἐβδελύττετο : ἐμίσει. *Dv. P.*

101. οὐκ : Ἐβδελύττετο. *P.* (ἄλλ' Ἰασώ μὲν τις : Οὐκ ἔμκει. διότι προσήκει τῷ Ἀσκληπιῷ ἢ Ἰασώ παρὰ τὴν ἱασιν ὀνομασμένην, ἀλλὰ καὶ θυγατέρα τοῦ Ἀμφιαράου αὐτὴν εἶπεν ἐν ἐκείνοις

25 ἀλλ' ὦ θυγάτηρ Δεῦρ', Ἰασοί, πρηνεμής.

εἰ δὲ καὶ τὴν Ἰασώ Ἀσκληπιοῦ θυγατέρα, ὥσπερ καὶ τοῦ Ἀμφιαράου, ἄξιον ἀπορεῖν· ἐπεὶ καὶ Ἐρμιππος ἐν τῷ [πρώτῳ] ἰάμβῳ τῶν τριμέτρων Ἀσκληπιοῦ καὶ Λαμπετίας τῆς Ἥλιου λέγει Μαχάονα καὶ Ποδαλείριον καὶ 30 Ἰασώ καὶ Πανάκειαν καὶ Αἴγλην νεωτάτην. ἐνιοὶ δὲ προστιθέασιν Ἰανίσκον καὶ Ἀλεξήνορα. ἔστι δὲ καὶ Ἀμφιαράου θυγάτηρ Ἰασώ. — Πανάκεια δὲ παρὰ τὸ ἄκος, τὴν θεραπείαν. Ἄλλως,] παρὰ τὸ ἰᾶσθαι τὴν Ἰασώ πεποίηκε θυγατέρα Ἀσκληπιοῦ, καθάπερ καὶ 35 τὴν Πανάκειαν καὶ τὴν Ὑγίειαν. *R. V.* ἐπακολουθοῦσ' : Τῷ Ἀσκληπιῷ δηλονότι. *Θ.*

102. ὑπερρυθρίασι : Μετρίως πῶς ἐτράπη καὶ ἠδέσθη. *Θ. P.* ἀπεστράφη : Εἰς τοῦπίσω. *Dv.*

103. οὐ λιθανωτὸν γὰρ βδέω : Ἄλλο λίβανος καὶ 40 ἄλλο λιθανωτός· λίβανος μὲν [γὰρ] αὐτὸ τὸ δένδρον, λιθανωτός δὲ ὁ καρπὸς αὐτοῦ. [ἔστι δὲ καὶ ὄρος λίβανος καλούμενον.] — ἐπιλαβοῦσ' : Κρατήσασα. *P.* λιθανωτὸν : Εὐώδες ὥσπερ ὁ λίβανος πέρδω. *Θ. Dv.* ἤτοι μεμυρισμένον πέρδω. *P.*

104. αὐτὸς δ' ἐκείνος : ὁ Ἀσκληπιός. *R.* τῆς ῥινὸς οὐκ ἐπελάβετο δηλ. οὐδ' ἐφρόνησεν : Οὐκ ἤσθετο. *P.* ἤγουν οὐ μόνον οὐδὲν τοιοῦτον ἐποίησεν. *Θ.*

105. ἀγροικον : Ἀναίσθητον. *Θ. Dv.* ἀπαίδευτον. *P.* τὸν θεὸν : Τὸν Ἀσκληπιόν. *Dv.*

106. ἀλλὰ σκατοράγον : Ἀναίσθητον. εἰρηται δὲ ἀπὸ τῶν παρὰ Βοιωτοῖς βοῶν, οἱ διὰ τὴν πολλὴν ἀναίσθησιν σκατὰ ἤσθιον. ἑτερόκλητος δὲ ἔστιν ἡ σκατὸς γενική, ἀπὸ εὐθείας τῆς σκώρ. — οὐκ ἔγωγε : Οὐ λέγω

ἐκείνον ἀναίσθητον. σκατοράγον : Ἀναίσθητον. *Θ. P.* αἰτάλαν : Διότι τοιαῦτα λέγει. *Dv.* ἐπίρρημα σχετλιαστικόν. *R. V. P.* τὸ σκατοράγον λέγει, ἢ διότι οἱ ἱατροὶ ἐκ τοῦ τὰ σωματῶν κενώματα βλέπειν καὶ οὖρα τοὺς μισθοὺς λαμβάνουσιν. ἢ ἔτι ὁ τῆς ἱατρικῆς ἡγεμῶν Ἱπποκράτης ἀνθρωπίνων κόπρων, ὡς φασιν, ἐγεύσατο. βουλόμενος περὶ τίνος νοσοῦντος μαθεῖν, ἢ ἄρα ζήσεται ἢ τεθνήσκει. *P.* τὸ σκατοράγον λέγει ἢ διότι οἱ ἱατροὶ ἐκ τοῦ σκοπεῖν τὰ τῶν ἀσθενούντων οὖρα καὶ σκύβαλα τοὺς μισθοὺς λαμβάνουσιν, ἢ ἔτι ὁ τῆς ἱατρικῆς ἡγεμῶν Ἱπποκράτης ἀνθρωπίνων κόπρων ἐγεύετο, ὡς φασι, βουλόμενος μαθεῖν περὶ τῶν νοσοῦντων, εἰ ἄρα ζήσονται ἢ τεθνήσκειν. *Vict.*

107. συνεκαλυψάμεν : Ἐκρύβην εἰσω τῶν ἱματίων. *Θ. Paris.*

108. δείσας : Φοβηθείς. *Dv. P.*

109. σκοπῶν : Ἐπιτηρῶν. *P.* περιήειν (— εἰ *P.*) : περιήρχετο. *Dv. P.* Ἰακῶς τὸ περιήειν. *V.* ὅμοιον τῷ προσήειν. κοσμῶς : Εὐτάκτως. *Θ.*

110. παῖς : Δουλὸς τις. *P. Dv.* θιδιον : Ἰγδιον λίθινον. *Θ.* ἰγδιον. *Dv.* θειδιον : Ἥτοι ἰγδύον. *P.* ἰγδιον. παῖς ὁ υἱὸς ἀπὸ τοῦ παῖς τὸ αἰδοῖον καὶ κατὰ συναίρεσιν παῖς. παῖς δὲ ὁ δούλος ἀπὸ τοῦ παῖω τὸ τύπτω. *Borg.*

111. παρέθηκε : Πλησίον αὐτοῦ ἔθηκε. *P.* δοῖδουκα : Κοχλιάριον. *Dv.* κοχλιάριον. *P.* κιβώτιον : Ὀν ἱατροὶ 25 καλοῦσι παντέκτην. *Θ.* σενδούκι, ὃ λέγουσιν οἱ ἱατροὶ παντέκτην. *Dv.* σενδούκην. *P.*

(112. οὐ δῆτ' οὐχὶ τὸ γε κιβώτιον : [Παίζων πρὸς τὸ πρῶτον ἀπήνησεν, οὐχὶ τὸ κιβώτιον.] εἰπὼν ὅτι τὸ κιβώτιον λίθινον ἦν, ὥσπερ ἱαυτοῦ τὴν λήθην ἐπανορθώ- 30 μενός φησι, μὰ Δι' οὐκ ἦν λίθινον τὸ κιβώτιον. — μὰ Δι' οὐ δῆτ' : Λίθινον ἦν, ἀλλ' ἡ θυσία. *P.*

113. ἑώρας : Ἐβλεπες. *P.*

114. διὰ τοῦ τριβωνίου : Νῦν τοῦ παλαιοῦ καὶ τετριμμένου ἱματίου [τὸ γὰρ τρίδακον ἱμάτιον οὕτω καλοῦ- 35 σιν Ἀττικοί.] ὅπας δὲ τὰς τρώγλας ἔθθεν καὶ ὥπας οἱ ὀφθαλμοὶ ἀνοίγματα γὰρ ἔστι. — τριβώνιον ἐνταῦθα τὸ παλαιὸν καὶ διερρηχὸς ἱμάτιον. τριβώνιον καὶ τὸ τῶν φιλοσόφων ἱμάτιον, ὡς εὐτελείας ἀντιποιοῦμενων. θθεν καὶ τὸ περίβλημα αὐτῶν εὐτελής. ἦν δὲ τὸ τοιοῦτον τρι- 40 βώνιον μέχρι τῶν ποδῶν διήκον, καὶ χειρίδας ἔχον πλατείας, καὶ κεκολλημένον. *P.* καὶ κεκαλυμμένος εἶναι λέγει. *Dv.* ἐγκακαλύφθαι : Ἐγκερύφθαι. τριβωνίου : Ἐβλεπον δηλ. *P.*

115. ὅπας : Τρύπας. *Dv. P.* οὐκ ὀλίγας : Ἀλλὰ πολλὰς 45 δηλ. *P.*

116. Νεοκλειδῆ : τούτον, ὡς ἔραμεν, διαβάλλει ὡς ἀρπαγα τῶν δημοσίων. *V.* οὗτος ἀρπαξ τῶν δημοσίων. *Paris.*

117. καταπλαστὸν : Τῶν φαρμάκων τὰ μὲν κατα- 50 πλαστὰ, τὰ δὲ χριστὰ, τὰ δὲ ποτὰ. (κυρίως δὲ ὀξυτόνης τοῦτο γράφουσι,) τινεὶ δὲ προπαροξύνουσι, κατάπλαστος. [ἔστιν οὖν παστὸν τὸ πασόμενον, πλαστὸν τὸ

πλαττόμενον, δ καὶ καταπλαστὸν λέγεται, καὶ πιστὸν τὸ πινόμενον.]

[Ἐνεχειρήσεν : Οἱ γράφοντες, ἐνεχειρήσει τρίβειν, διὰ τοῦ ι, ἀμαθεῖς· οὐ γὰρ ἐμφανῶς ἐθεράπευεν ὁ Ἀσκληπιὸς, ἵνα καὶ τῷ Νεοκλείδῃ ἐγχειρήσαι αὐτὸν λέγωμεν τρίβειν τὸ φάρμακον, ἀλλ' ἀφανῶς κατὰ τὴν νόκτα. ἔχει δὲ οὕτως, ἐνεχειρήσει πρῶτον πάντων τρίβειν τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον καταπλαστὸν· καὶ ἔστιν ἡ δοτικὴ αὐτῆ πρὸς τὸ τρίβειν περιποιητικῶς· ἡ γὰρ τρίψις ἐκείνῃ ἦν, τούτῳ, δι' ἐκείνου ἐγένετο.] — ἐνεχειρήσει : Ἡρξάτο. P.

718. τρεῖς Τηνίων : [Ἵτι ἐν τῇ Τήνῳ μὲτ' τῶν Κυκλάδων νῆσῳ ὄρει καὶ σκορπίοι δεινοὶ ἐγίνοντο· ἡ δὲ ἡ Τήνος δριμύτατα σκόροδα φέρει.] δητικῶν. R. δτι ἡ Τήνος, (νῆσος μία τῶν Κυκλάδων), θηριώδης δοκεῖ εἶναι. (σκόροδα οὖν Τήνια εἶπεν ἀντὶ τοῦ δητικὰ, παρὰ τὰ θηρία.) δηλοὶ καὶ Εὐπολις Πόλεσι « Τήνος αὕτη, πολλοὺς ἔγούσα σκορπίους (ἔχεις τε συκοφάντας). » Καλλίστρατος δὲ ἐπὶ τὸ σαφὲς κατηνέχθη, ὡς σκοροδοφόρου τῆς γῆς οὕσης (διὸ καὶ τὸ παρ' Ἀντιμάχῳ « Τήνου τ' οφιοέσης » οὐ καλῶς ἔχειν δοκεῖ.) — σκορόδων : Σκόροδον. Dv. Τήνος νῆσος ἐν ἣ δριμύτατα γίνεται σκόροδα. Θ. Τήνος νῆσος σκοροδοφόρος ἀπὸ τινος Τήνου ἀνδρός. P. ἐφλα δὲ ἀντὶ τοῦ ἔτριβεν ἢ ἤλει. V. ἐφλα : Συνέτριβε. Dv. ἔτριβε. P.

719. ὁπὸν : Γάλα σκύλης. Dv. γάλα σκυλλῆς, ἥτις βοτάνη ἐστὶ θανατηφόρος, ἐξ ἧς τὸ σκυλλητικὸν ὄξος. Θ. P.

720. (καὶ σχῖνον : Σχῖνον νῦν φησι τὴν σκυλλαν· δητικὰ γὰρ βούλεται πάντα εἶναι. ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς παρὰ λέγεται καὶ ἐκ τῶν Θεοφράστου, δτι ἑτερόν τι ἢ σκυλλα καὶ ἢ σχῖνος. παρὰ τὸ σχῖζεσθαι καὶ διακρῦειν ἢ αὐτῆ γὰρ τῇ μαστίχῃ.) — σχῖνον : ἀντὶ τοῦ μαστίχην. R. τὰ ἄκρα τῆς σκυλλῆς ἢ μαστίχην. Θ. τὰ ἄκρα τῆς σκύλας. Dv. σχῖνον : Ἦγουν σκυλλαν. P. σχῖνος τὸ δένδρον, ι. σχοῖνος δὲ τὸ βρῦλον, διφθογγον ο καὶ ι. P. ὄξει διέμενος : Διαβρέχων καὶ διυγραίνων, δ νῦν ἐγχυματίζειν φασί. (Σφηττίῳ δὲ) τῷ δριμυτάτῳ ἢ ἀπὸ τοῦ δήμου· πικροὶ γὰρ οἱ Σφηττίοι καὶ συκοφάνται. ἢ παρὰ τοὺς σφήκας· θυμικοὶ γάρ. (ἢ δτι δριμύ ὄξος παρὰ Σφηττίοις ἐγένετο.) — βρέχων ὄξος δριμύ. Dv. βρέχας ἐν. P. Σφηττός τόπος ἐν Ἀθήναις, ὅθεν καὶ Σφηττοὶ ἐπίρρημα, καὶ ὁ πολίτης Σφηττίας· Σφηττίας οἶνος καὶ Σφηττίον ὄξος, ὡς εἶκοι δὲ, δριμύτατον ὄξος Σφηττοῦ ἐγένετο. P. βρέχων. Σφηττός τόπος, ἐνθα δριμύ ὄξος γίνεται. Θ.

721. κατέπλασεν : Τοῦτο τὸ φάρμακον. Θ. P. ἐκστρέψας : Ἐξεστραμμένα ποιήσας. P. ἀναστρέψας. Dv.

722. ὀδυνῶτο : Λυπαῖτο, ἀλγεί. Dv. ὀδύνῃ ἔχει περισσώτερον. P. οὐ τοσαύτη γὰρ ἂν ἦν ἢ ὀδύνῃ, εἰ ἐπάνω ἐπλάττειν. Θ.

723. ἀναίξας : Ὀρμήσας. Θ. Dv. P. θεὸς : ὁ Ἀσκληπιός. V.

(726). ἴν' ἐπομνύμενον : Ἀντὶ τοῦ ἐκκαλούμενον.

ἐπωμοσία δὲ ἐστίν, ἣν ἐπιδίδωσιν ὁ βουλόμενος ἀντεπεῖν ψηφίσματι εἰσφερομένῳ. ἐκκαλοῦνται δὲ εἰς τὸ δικαστήριον πολλὰκις. Σαλούστιος δὲ φησιν ὡς μέλλοντες εἰς τινα δημοτικὴν ἀποστελλεσθαι χρεῖαν παρὰ τοῦ δήμου, πολλὰκις ἐπώμουντο μὴ δύνασθαι αὐτὸ ποιεῖν, ἵνα συκοφαντῶσιν οἰκοὺς μένοντες. Ἄλλως. ἐπωμοσία ἐστὶν ἀπόδοσις αἰτίας, δι' ἣν οὐχ ὑπαντᾷ τις πρὸς τὴν δίκην. Ὑπερίδης « καὶ ἐμοὶ μὲν συμβάσης « ἀρρωστίας, καὶ ὑπομοσθείσης ταύτης τῆς γραφῆς, « ἀνεβλήθη ὁ ἀγών. » οὕτως ὁ Τήλεφος. ἐπωμοσία ἐστὶν ὄνομα δίκης, καθ' ἣν οἱ μέλλοντες ἠτέπασθαι, νοσεῖν προφασίζόμενοι, τὴν κυρίαν ἀνεβάλλοντο καὶ πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἐδικάζοντο. τινὲς δὲ ἐπομνύμενον φασὶ τὸ ὁμοῖα μὴ δικάσασθαι καὶ παραβάτα τοὺς ὄρκους δικάσασθαι ὑστερον. ἐκκλησίας δὲ ἀντὶ τοῦ, ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. 15 ταῦτα δὲ φησιν, ὡς τοῦ Νεοκλείδου διὰ κακουργίαν τοιαῦτα ποιοῦντος. Ἄλλως. ἐπομνύμενον μὲν ἀντὶ τοῦ ἐφεδρεύοντα ταῖς ἐκκλησίαις καὶ συκοφαντοῦντα ὑπὲρ τοῦ κερδαίνειν· ἢ υποφείροντα, ἵνα συνέλθωσιν οἱ δικασταὶ, καὶ βοηθήσωσιν οἷς αὐτὸς βούλεται· ἢ κακουρῶ γούντα· οἱ γὰρ συνωμῶνται ἐπὶ κακῷ ὧμνον. Ἄλλως. ἐπωμοσία ἐστὶν ἡ δευτέρα τοῦ δικαστηρίου κρίσις λεγομένη μετὰ τὴν τῶν ἀποκλήρων παρουσίαν. — ἐπομνύμενον : Ἐφεδρεύοντα καὶ συκοφαντοῦντα καὶ ὀμνύντα πρὸς ἀπάτην. Θ. ἐφεδρεύοντα, ἐπιπορεύοντα καὶ 25 συκοφαντοῦντα. Dv. ἐπιπορεύμενον. P. τῆς ἐκκλησίας : Τοῦ συνεδρίου. D. τὰς ἐκκλησίας : Τὰς συναθροίσεις. P. 726. ὡς φιλόπολις : Καθὸ τὸν λυμεῖνα τῆς πόλεως ἡμίνατο. — ὁ δαίμων : Θεός. σοφός : Πάντα εἰδώς. P. 727. τῷ Πλούτῳ : [Τὸν Πλούτον Πλούτωνα εἶπε 30 παίζων· ἢ δτι καὶ Πλούτωνα αὐτὸν ὑποκοριστικῶς ἐκάλεσεν, ὡς Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ

Πλούτωνος δ' ἐπίσοδος·

καὶ πάλιν

τοιοῦδ' ἐμὸν Πλούτων' ἀμειψίας χάριν.

Ἄλλως.] τὸν Πλούτον οὕτως λέγουσι· καὶ εἰκότως τὸν αὐτὸν τῷ Πλούτῳ τὸν Ἄδην νομίζουσι· καὶ γὰρ Ἡσιόδός φησιν [Op. 465]

εὐχεσθαι δὲ Δαί χθονίῳ Δημήτερι δ' ἀγνῆ,
ἐκτελέα βριθεῖν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτῆν.

παίζει τῷ Πλούτῳ εἰπών. Θ.

729. ἡμιτύδιον : [Ἀντὶ τοῦ σουδάριον· ῥάκος ἡμιτριβῆς λινοῦν τι, οἷον ἐκμαγαῖον. καὶ Σαπφῶ « ἡμιτύδιον σταλάσων. » ἢ δίχροσον φακίλιον.] — ἡμιφάριον ἢ παλῶ ἱμάτιον, ἢ ἡμιτριβῆς, ἢ διπλοῦν ἐκμαγαῖον, δ 45 δίχροσον καλοῦσι. κυρίως δὲ τὸ ἐπὶ στολῇ νεκροῦ ῥάκος. ἀντὶ τοῦ σουδάριον ἢ φακίλιον κροσσούς ἔχον ἀμφοτέρωθεν. V. ἡμιτύδιον : Μαντίλιον. Dv. μανδύλιον (Θ.), μανδήλιον. Bγ. φακίλιον. P. σουδάριον. ῥάκος. ἡμιτριβῆς. λινοῦν τι. ἢ φακίλιον, κροσσούς ἔχον ἀμφοτέρωθεν. R. τύμβος δ τάφος ὑπερέχων τῆς γῆς κατὰ κύκλον.

- ὡσπερ ἥριον τὸ κατὰ γῆς καὶ μὴ ὑπεριστάμενον καθ' ὁμοίωσιν τοῦ τύμβου. καὶ ἡ κεφαλὴ οὕτως ὀνομάζεται διὰ τὸ εἰκέναι τύμβω. ἡμιτύβιον οὖν τὸ ἐξ ἡμισείας τῆν κεφαλὴν καλύπτων. P.
730. περιέψησεν : ἀπέματτεν. R. ὠμάλισεν, ἐσπόγ-
γισε. V. περιεσπόγγισεν. Dv. περιεκάθηρεν. P. βλέφαρα
αἱ πτύχες τῶν ὀφθαλμῶν, ἄγουσιν τὰ ὀμματοφύλλα. βλε-
φαρίδες δὲ αἱ τρίχες αἱ ἐμπεφυκυῖαι τοῖς βλεφάροις. P.
731. κατεπέτασ' : Περισεκέτασεν. Θ. Dv. φοινικί-
δι : Πυρρῶ περιβολαίω. R. V. πέπλω κοκκίνω. Θ. Dv.
Paris.
732. ἐπόπυσεν : Ἐσύρισεν, ἵνα οἱ δράκοντες ἐξέλ-
θωσι (δηλονότι) — ἐπόπτυσεν : Ἐσύρισεν. Θ. P.
733. ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντες : (Κοινῶς μὲν καὶ
15 τοῖς ἄλλοις ἤρωσι δράκοντες παρετίθεντο, ἐξαιρέτως δὲ
τῷ Ἀσκληπιῷ.) δράκοντες δὲ λέγονται ἀπὸ τοῦ δέρκω,
δ' ἔστι βλέπω· ὀφθαλμοὶ γὰρ τὸ ζῶον. ἀφίερται δὲ τῷ
Ἀσκληπιῷ, ἐπειδὴ τὸ γῆρας ἀποβάλλει καὶ ἡ ἰατρικὴ
δὲ φυλάττει φύσει τὸ νέον, ἐκωθοῦσα τὰ νοσήματα. —
20 ἐξηξάτην : ἐξήλθον. R. Θ. Dv. P. ἐξώρμισαν. Vict. ἐξη-
ξάτην κανονίζεται ἀπὸ τοῦ αἵσω, τὸ ὄρμω, ὁ μέλλων
ἀίξω, ὁ ἀόριστος ἤϊξα καὶ κράσει ἤϊξα, ὁ μέσος ἤξάμην, τὸ
τρίτον τῶν δυϊκῶν ἤξάτην, ὡς ἐξηξάτην. Vict. εἰκότως
φησὶν ὑπηρετάς ἔχγειν τὸν Ἀσκληπιὸν ὄφεις. ἐπειδὴ γὰρ
25 οἱ ὄφεις τὸ παλαιὸν αὐτῶν ἀπεκδυόμενοι δέρμα ἀεὶ νεά-
ζουσιν· οὕτως καὶ ὁ θεὸς τῶν ἀσθενούντων τὰς νόσους
οἷά τινα λεβηρίδα ἀπορίπτων νεάζοντας δείκνυσιν. Dv.,
Vict.
734. ὧ φίλοι θεοί : Θουμαστικόν. P.
- 30 735. τούτω : δυϊκῶς ἀντὶ τοῦ οὔτοι. V. οὔτοι οἱ
δράκοντες. ὑποδύνη' : Ὑπαισεληθόντες. Θ. P. ὑπαισελ-
θόντες ἡρέμα. Dv.
736. ὡς γέ μοι δοκεῖν : Καλῶς τὸ ἐμοὶ δοκεῖν· οὐδὲ
γὰρ ἑώρα αὐτοὺς εἰσω τῆς φοινικίδος ὄντας. — οὐ γὰρ
35 οἶόν τε ὄρᾶν κεκαλυμμένον τῇ κεφαλῇ. Dv.
737. καὶ πρὶν σε κοτύλας : Ὡς εἰ ἔλεγε πρὶν εἰπεῖν
σε πέντε λόγους ἢ πρὶν πτύσαι. κοτύλη δὲ εἶδος μέ-
τρου, ὃ νῦν καλεῖται ἡμίζεστον. σκώπτει δὲ τὰς γυναί-
κας ὡς μεθύσους. — ἔπαιξε δὲ εἰς τὸ φιλοῖνον εἶναι τὴν
40 γυναῖκα. V. [δέον οὖν εἰπεῖν, πρὶν εἰπεῖν σε λόγον ἕνα,
εἶπε, πρὶν ἐκπιεῖν κοτύλας οἴνου ἕξα.] — διαβάλλει
αὐτὴν καὶ αὐθὶς ὡς μεθύσον. δέον γὰρ εἰπεῖν, πρὶν εἰ-
πεῖν σε λόγον ἕνα, ἢ τι τοιοῦτον πρὸς τὴν συνήθειαν, ὃ
δὲ οὕτως εἶπεν. εἶδος δὲ μέτρου ἢ κοτύλη, ὃ καλεῖται
45 ἡμίζεστον. 1) „P. κοτύλας οἴνου : Πεπληρωμένας P
καρτελοῦρας. Dv.
738. ὧ δεσποινά γ' ἐστῆχει : Ἀνεστηκῶς ἦν. C. P.
739. ἀνεκρότησ' : Ἀνατείνας ἐπληξα. P.
740. τὸν δεσπότη' ἤγειρον : Ἐλάλησα. Dv.
741. (ἠφάνισεν αὐτὸν : Ἀφανῆ ἑαυτὸν ἐποίησεν
50 ἐμοῦ συγχροτήσαντος.) — ἠφάνισεν : Ἀφανῆ ἐποίη-
σεν (Θ.). ὄφεις : Ἐβῆσαν. Dv. νεῶν : Ἐδυσαν δηλ.
διαβάλλει καὶ αὐτὸν ὡς λίαν ὑπνώττοντα P.
742. ἐγκατακείμενοι : Ἦτοι οἱ ἀσθενεῖς, p. παρ'
- αὐτῶ : Τῶ ναῶ. Θ. Dv. P. πῶς δοκεῖς : Θουμαστικόν,
ἀντὶ τοῦ λίαν. C. P.
743. τὸν Πλοῦτον ἠσπάζοντο : Ἀντὶ τοῦ ἐπιλοφρο-
νοῦντο. κυρίως δὲ ἀσπάζεσθαι ἔστι τὸ περιπλέκεσθαι
τινα, διὰ τὸ ἄγαν σπᾶσθαι εἰς ἑαυτὸν τὸν ἕτερον καὶ
5 περιβάλλειν τὰς χεῖρας (ἐν τῷ φιλοφρονεῖσθαι).
744. ἐγρηγόρεσαν : Ἐξυπνοὶ ἦσαν. Dv. P. ἕως :
Ἰωνικῶς. διέλαμψεν : Διηύγασεν. P.
745. πάνυ σφόδρα : Ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό. Ἀτ-
τικὸν δὲ τὸ ἕως, ὡς τὸ τυχὸν ἴσως. καταχρηστικῶς
10 τὸ ἐπήνουν ἐπὶ τοῦ θεοῦ· κυρίως γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπου
τὸ ἐπαινεῖν.
746. ταχὺ : Ἀντὶ τοῦ ταχέως. P.
749. δσην ἔχεις τὴν δύναμιν : Θουμαστικόν τὸ ὅσος.
R. (ταῦτα ἢ γυνή) τοῦ Χρεμύλου θαυμαζοῦσα τὸν θεόν
15 διὰ τὴν τοῦ Πλοῦτου ταχυσίαν ἀνάβλεψιν.) — δσην :
Θουμαστικόν, ἄγουσιν πολλὴν καὶ μεγάλην ἔχεις τὴν
δύναμιν. ὧ' ναξ' δεσποτα : Βασιλεῦ Ἀσκληπιέ. P.
749. φράσον : Εἰπέ. Θ.
750. ἦν : Ὑπῆρχε. Θ. ὑπερφύης : Πολύς. Θ. Dv. ὑπ.
20 ὅσος : Ὑπερφυῶς μέγας. ὅσος : Θουμαστικόν, ἦτοι
πολύς. P.
752. ὄλιγον : Βραχύν. P. ἠσπάζοντο : Ἐχαιρέτων.
Dv. ἐδεξιούτω. P.
753. ἐδεξιούθη' ἄπαντες : Ἀντὶ τοῦ ταῖς δεξιαῖς ἠσπά-
25 ζοντο. Ὅμηρος [II. K, 543]
- δεξιῇ ἠσπάζοντο ἔπεσοί τε μελιχιοσιν.
- ἐδεξιούθη' : Τὰς δεξιάς ἐνέβαλλον αὐτῶ ἀσπαζόμε-
νοι. Θ. Dv. ἦτοι τὰς δεξιάς ἐνεβάλλομεν. P. τῆς ἡδονῆς :
Τῆς χαρᾶς. Dv.
754. οὐσίαν τ' εἶγον συχὴν : Πλοῦτον ἐκέκτητο
30 πολύν. P. οὐσίαν : Περιουσίαν. συχὴν : Πολλήν. Θ.
Dv. πολλήν. R. V.
755. ἐκ δικαίου : Πόνου δηλ., ἀλλ' ἐξ ἀδικίας τὸν
βίον κεκτημένοι. P. κεκτημένοι : Ἐχοντες. Dv.
756. ὄφρυς συνηγον : Σκυθρωπῶς προσέβλεπον. V.
35 τοῦτο δείγμα κατηφείας. Θ. Dv. δείγμα κατηφείας,
ἦτοι κατηφεῖς ἦσαν. ἴδιον γὰρ τῶν λυπουμένων τὸ τὰς
ὄφρυς συναίγει. P.
757. οἱ δίκαιοι γελῶντες καὶ ἐστεφανωμένοι ὄντες
ὀπίσω τοῦ Πλοῦτου ἠκολούθουν. V. οἱ δ' : Οἱ δίκαιοι.
40 κατόπιν : Τοῦ Πλοῦτου. P. ὀπίσω τοῦ Πλοῦτου. R.
758. εὐφημοῦντες : Τὸν Πλοῦτον. Θ. Dv. ἐπαινοῦντες
τὸν Πλοῦτον. P.
759. ἐμβὰς : τὰ ὑποδήματα. R. τὸ ὑπόδημα. Θ. τὰ
45 ὑποδήματα τῶ τούτοις ἐμβαίνειν. V. τὸ ὑπόδημα τῶν...
P. ὑποδήματα. Dv. εὐρύθμοις : Εὐτάκτοις. Θ. P. ἀτά-
κτοις. D. (τὸ δὲ προδήμασιν) ἀντὶ τοῦ πηδήμασιν. R. V.
προδήμασιν : Προπομακίς. Θ. Dv. πηδήμασιν. P.
762. οὐδέεις : Τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ὄντων. P. εἰσιούσιν :
50 Εἰσελθοῦσιν. ἀγγελεῖ : Λέξει. Dv.
763. ἀφιτ' : Ἦγουν ἄρτοι. Dv. ἀλευρα. P. ἐν τῷ θυ-

λάκω : νῦν τῇ ἀρτοθήκῃ. R. τῇ ἀρτοθήκῃ σκυτίνῃ. Θ. ἐν τῇ ἀρτοθήκῃ. *Dv. P.*

764. νῆ τὴν Ἑκάτην : Καθὰ γυνὴ τὴν Ἑκάτην ὀμνύει. Θ. *P.* ἀναδῆσαι β. : Στεφανῶσαι θέλω. *Dv.*

765. ἐν κριβανωτῶν δρμαθῶν : Ἐπειδὴ ἐκεῖνος εἶπεν ὅτι οὐκέτι ἔσται ἐν σπάνει ἀρτων, ἀλλ' ἐν εὐπορίᾳ, διὰ τοῦτο αὐτὸν ἀρτοῖς ἀναδῆσαι βούλεται καὶ στεφανῶσαι. (κριβανωτῶν δὲ δρμαθῶν, ἀντὶ τοῦ ἀρτων δέσμη ἐν κριβάνῳ ὠπτημένῳ, δέον εἶπεν στεφανῶν. κριβανος δὲ

παρὰ τὸ κρι, καὶ τὸ βαῦνος, ὁ κριθῶν δεκτικὸς. παίζει δὲ διὰ τὸ ἀδρφαγόν αὐτοῦ.) [γράφεται δὲ καὶ, ἐκ κριβανωτῶν ὄρμαθῶν.] — εὐαγγέλια : Συχαρίαια. *Dv.* χάριν. *P.* κριβανωτῶν : Ἦγουν ἐκ κριθῶν μαζῶν διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς λαίμαργον. Θ. *Dv.* ἐν κριβ. : Πλήθει

ἀρτων ἐν κριβάνῳ ὠπτημένων. *P.* στεφανῶσαι... ἐκ κριθῶν μαζῶν... διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς λαίμαργον. *Bt* μαθῶν : Ὅρμαθος σύνδεσμος, στίχος. *Vicf.*

766. τὸ ἐξῆς τοιαῦτα ἀπαγγειλαντα εὐαγγέλια. *V.* ἀπαγγειλαντα : Μηνύοντα. *P.* μᾶλλ' : Βράδινα. *Dv.* βράδυνε. *P.*

767. ὡς : Ὅτι οἱ. *Dv.*

768. φέρε νῦν ἰούσα : [Πρὸς τὸ ἔθος τὸ παρ' αὐτοῖς τῶν γὰρ νεωνήτων δούλων τῶν πρώτως εἰσιόντων εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ ἀπλῶς τῶν ἐφ' ὧν οἰωνισασθαί τι ἀγαθὸν ἐβούλοντο καὶ τοῦ νυμφίου, παρὰ τὴν ἔστιαν τραγήματα κατέχουν εἰς σημεῖον εὐετηρίας, ὡς καὶ Θεόπομπός φησιν (ἐν Ἡδυχαίρι

φέρει σὺ τὰ καταχύσματα
ταχέως κατέχει τοῦ νυμφίου καὶ τῆς κόρης.
εὖ πάνυ λέγεις.)

ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ Πλούτος ἐν πρώτοις εἰσέρχεται, τοῦτό φησι.] σύγκεται δὲ τὰ καταχύσματα ἀπὸ φοινίκων, κολλύβων, τρωγαλίων, ἰσχάδων καὶ καρύων, ἅπερ ἤρπαζον οἱ σύνδουλοι. (κυρίως δὲ ἐλέγοντο, ὅτε δούλων ἠγόραζον· ἔφρον γὰρ αὐτὸν παρὰ τὴν ἔστιαν καὶ καθίζοντες κατὰ τῆς κεφαλῆς κατέχουν κολλυβὰ καὶ ἰσχάδας, καὶ φοίνικας, καὶ τρωγάλια καὶ ἄλλα τραγήματα, καὶ οἱ σύνδουλοι ταῦτα ἤρπαζον. ἐλέγοντο οὖν ταῦτα καταχύσματα. διὰ τὸ τοῦ Πλούτου τοὺς ὀφθαλμοὺς νεωστὶ ἀναβλέψαι ὑπὸ Χρεμύλου. ὡς ἐπὶ δούλου οὖν νεωνήτου εἰληφῶς, τὰ καταχύσματα εἶπεν.) — ἰούσ' εἶσω : Ἐλθοῦσα ἐντὸς, ἴνα... *P.*

769. ὥσπερ νεωνήτοισιν ὀφθαλμοῖς : Δέον εἶπεν δούλοις, ὀφθαλμοῖς εἶπεν, διὰ τὸ ἀναβλέψαι τὸν Πλούτον. — νεωνήτοισιν : Νεωστὶ ἠγορασμένοις δούλοις. *Dv.* δούλοις. ὥφειλεν εἶπεν ὀφθαλμοῖς. Θ. *P.*

770. ἀπαντῆσαι : Συναντῆσαι. *P.* ἀπαντῆσαι κυρίως τὸ λόγιον ἀντιπεσεῖν καὶ ἐναντιωθῆναι· καὶ ἔργοις καὶ τὸ εἰς τινα τόπον καταντῆσαι. ὑπαντῆσαι δὲ τὸ συναντῆσαι. νῦν δὲ καταρρηστικῶς εἶπεν. *Canf. 2.*

771. [καὶ προσκυνῶ γε : Κορωνίς ἐτέρᾳ εἰσιόντων ὑποκριτῶν· οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι λά', ὧν τελευταῖος

ἀνίσταθ' ὡς ἀρκασόμενος τὰς ἰσχάδας.

ἐφ' ἑκάστου συστήματος παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῶν στίχων κορωνίς, καὶ ἐξῆς τὸ χοροῦ αὔθις· κἀνταῦθα γὰρ χορὸν ὥφειλε θῆναι καὶ διατρίψαι μιμρὸν, ἀγχιεὶ ἀν' ἐξέλθοι τις ἀπαγγέλλον, ὅπως εἰσιόντος τοῦ Πλούτου πάντα τὰ τούτων πρὸς τὸ βέλτιον μεταβέβληται.] — ἢ ἡλιον : Τοῦτον γὰρ ἀναβλέψας πρώτων εἰώρακα. Θ. *P.*

772. τῆς Ἀθήνας. Θ. ἐνδοξοῦ Ἀθηναῖς ἐνδοξὸν ἔδαφος. *Dv. P.* κλεινὴν πόλιν, τὴν ἀκρόπολιν δηλονότι. *V.* τὴν ἀκρόπολιν. *R. Harl. 5664, Barocc. 127.*

773. χῶραν τε πᾶσαν Κέκροπος : (Παίζει πρὸς Ἀθηναίους φιλεγκωμίους ὄντας.) Κέκροψ Αἰγυπτιος ὢν τὸ γένος ἤκτισε τὰς Ἀθήνας. θένε οἱ Ἀθηναῖοι Κεκροπίδα λέγονται, τινὲς δὲ φασὶ τοῦτον καὶ διφυῆ γεγενῆσθαι, οἱ μὲν, ὅτι τὰ μὲν ἄνω ἀνδρὸς εἶχε, τὰ δὲ κάτω θηρίου· ἕτεροι δὲ, ὅτι νόμους πολλοὺς ἐφέυρε τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἀπὸ ἀγριότητος εἰς ἡμερότητα ἤγαγεν· ἄλλοι δὲ, ὅτι τῶν ἀνδρῶν ὡς ἔτυχε μισογομένων ταῖς γυναῖξι, καὶ ἐκ τούτου μὴ γνωσκομένου ἢ τοῦ παιδὸς παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ πατρὸς παρὰ τοῦ παιδὸς, αὐτὰς νόμους θέμενος, ὥστε φανεροῖς συγγίνεσθαι αὐταῖς καὶ μῖσθ' στοιχεῖν, καὶ σχεδὸν εὐρών τὰς δύο φύσεις τοῦ τε πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς, τούτου χάριν διφυῆς ἐκλήθη. — χῶραν : Τὴν Ἀττικὴν. *P.*

774. αἰσχύνομαι δὲ τὰς ἑμαυτοῦ ζυμφοράς : Τὰ συμβάντα μοι, φησὶν, αἰσχύνομαι· εἰς γνώσιν δὲ ἔλθῶν καὶ αἰσθησὶν ὧν ἔπραττεν, αἰδεῖται, γινῶς ὡς μετὰ ἀδίκων ἦν. — τὰς ἐμ. ζυμφοράς : Διά. ζυμφοράς : Ὅτι ἔφρευον τοὺς δικαίους. *P.*

775. οἷοις : Ὅποιοις, κακοῖς. *Dv.* κακοῖς. Θ. θαυμαστικὸν ἀντὶ τοῦ κακοῖς, ἀδίκους. ξυνῶν : Ὅμιλῶν. *P.* ἐλάνθανον : Ἐμαυτόν. *Dv. P.*

776. τοὺς ἀγαθοὺς. *V.*

777. ὁ τλήμων ἐγὼ : Ὁ ἀθλιος. *Dv.*

778. οὐδ' ἐκεῖν' ἄρ' οὐδὲ ταῦτα : Οὐτε ἔφρευον τοὺς ἀγαθοὺς οὐτε μετεδίωκον τοὺς φαύλους. [οὔτε τοὺς κακοὺς πλουτίζων οὔτε τοὺς ἀγαθοὺς ἀφαιρούμενος τοῦ πλούτου.] — ὡς : Ὅτι. Θ. ὄντως. *Dv.* ἐκεῖν' : Τὸ συνεῖναι τοῖς κακοῖς. Θ. *Dv.* τὸ φεύγειν τοὺς δικαίους. *P.* ταῦτ' : Τὸ μὴ συνεῖναι τοῖς ἀγαθοῖς. Θ. *Dv.* τὸ συνεῖναι τοῖς ἀδίκους. *P.*

779. ἀναστρέψας : Ἰκανὴ γὰρ ἀπόδειξις ἀκουστοῦ ἁμαρτήματος ἢ διόρθωσις. — ἀναστρέψας : Διεγείρας. *Dv.* εἰς τὸ ἐναντίον μεταβλέπων. *P.*

780. τὸ λοιπὸν : Εἰς τὸ ἐξῆς. *Dv.*

781. βάλλ' ἐς κόρακας : Ὁ Χρεμύλος ἀφανιστῆς πολλῶν αὐτὸν ἀσπαζομένων καὶ περιεχόντων, ὅστινες πρὸ τοῦ οὐδὲ εὐρών αὐτὸν πένητα ὄντα, νυκτὶ δὲ πλουτήσαντα κολακεύουσιν. [ἔστι δὲ τὸ « βάλλ' ἐς κόρακας » παρ' ὑπόνοιαν παραπονηθὲν ἐκ τοῦ, « βάλλ' ἐς μακαρίαν, » περὶ οὗ ἀλλαχθῶς δεδιδλωται· δηλοῖ δὲ τὸ βέβηον ἑαυτὸν εἰς φθοράν· τοιοῦτον γάρ τι ἐς κόρακας. τὸ δὲ παραχρῆμα νῦν ἀντὶ τοῦ κατ' αὐτὸ τὸ πρῶγμα, καὶ ὡς εἶπεν παραυτίκα, οὐ μὴν πρὸ τοῦ πράγματος· διὸ ἐρμηνεύων ἐπήγαγεν, ὅταν πράττη τις εὖ, ἤγουν, ἐν

αὐτῇ τῇ εὐπραγίᾳ, οὐ πρὸ αὐτῆς. — βάλλ' ἐς κόρακας : Σαυτόν. Θ. ἀπέλθε σαυτόν. *Dv.* βάλ' : Ἄπιθι. χαλεπόν : Πράγμα. *P.* τούτο εἰώθασιν οἱ δυσχεραίνοντες λέγειν, ὃ νῦν καὶ Χρεμύλος λέγει, πρὸς τοὺς ἐπιπεσόντας αὐτοῖς κόρακας καὶ φιλοφρονουμένους. *P.*]

783. παραχρήμα : Παρὰ προσδοκίαν. πράττη τις εὔ : Εὐτυχῆ. *Dv.*

784. θλίβουσι, ζύουσι, συντρίβουσι. *R. V.* τιτρώσκουσι, κόπτουσι, συντρίβουσι τῇ προσκυνήσει καὶ τῷ προκαλινδίσσῃ. Θ. νύττουσι : Τιτρώσκουσι. *Dv. P.* φλώσι : Συντρίβουσι. *Dv.* συντρίβουσι, θλίβουσι, ζύουσι. *P.* ἀντικινήμια : Ταῖς ἀντζαίς. *Dv.* ἀντικινήμια ἐστὶ τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα καλάμια τῶν ποδῶν. κνήμη δὲ ἡ λεγομένη ἀντζα, ὅπισθεν τοῦ καλαμίου. λέγεται δὲ

15 οὕτως, ὡς κνήη καὶ πλήρης οὖσα αἵματος. *P.*

785. εὐνοίαν : Ἦγουν ἀγάπην. *Dv. P.*

786. προσεῖπε : Οὐ χαιρίους εἶπε, ἔχαιρέτισε. *MS. Ducunpiti.* προσήγρευσε καὶ ἔχαιρέτισε. ποῖος οὐκ ὄχλος : Πάντες. *P.*

20 787. περιεσπαρῶσαν : Ἐτίμησεν. *Dv. P.* πρεσβυτικός : Γεροντικός. Θ. *Dv.*

788. ὦ Πλοῦτε καὶ ὦ ἄνερ καὶ ὦ Βλεψίδημε [χαίρετε]. *R. V. Θ.* φίλτατ' : Ποθεινότατα. *P.* καὶ σὺ, καὶ σὺ : Πλοῦτε καὶ σὺ Χρεμύλε. *Dv. P.*

25 789. νόμος : Σύνθεός ἐστι. *Dv.* συνθήθεια. *P.*

790. μηδαμῶς : Τοῦτ ποιήσης. *P.*

791. ἐμοῦ γὰρ : Ἡθαυῶς, ἵνα μὴ ἐν τῷ φανερῷ καταχέῃ τὰ τραγήματα· (διὸ καὶ ἐπιφέρει, « ἐπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἂν, » τούτεστι φορτικόν τι 30 ὄρν.) [ἐπειτα καὶ τὸν φόρτον : Τὸν φορτικὸν γέλωτα, ἵνα μὴ γελασθῶμεν.] — εἰσόντος : Πρωθύστερον, εἰσαλθόντος. *Dv.* εἰσεργόμενου. *P.*

792. βλέψαντος : Ἀναβλέψαντος. ἐκφέρειν : Ἐξάγειν. *P.*

35 793. πρεπῶδες : Πρέπον ἐστί. *Dv.* προσῆχον *P.* εἰσφέρειν : Εἰσάγειν εἰσω. *Dv. P.*

794. δέξει δῆτα τὰ καταχύσματα : Αἰήτη τὰ ἐπάνω σου μέλλοντα καταχέσθαι. *P.* ἤγουν τὰ πλακούντια. *Dv.*

40 795. παρὰ τὴν ἐστίαν : Πρὸς τὸ ἔθος, ὅτι παρὰ τῇ Ἐστίᾳ ἐποίουν τὰ καταχύσματα. — τὴν ἐστίαν : Τὴν οἰκίαν. *Dv.* δέξομαι δηλ. *P.* νόμος : Συνθήθεια. *Dv.* ἀντὶ τοῦ ἔθους. παρὰ τῇ ἐστίᾳ κατέχεον. *P.*

796. τὸν φόρτον : τὴν χλεύην. *R. V.* τὴν μέμφιν, καὶ τὴν κατηγορίαν. *Dv.* τὴν μέμφιν, τὴν κατάκρισιν. *P.* ψόγον, χλεύην, μέμφιν. *Bt.*

797. οὐ γὰρ πρεπῶδες : Ἐμφασίς τοῦ Ἀριστοφανείου προσώπου· ὃ δὲ λόγος πρὸς τοὺς ἀντιτέχνους πρὸς διασυρμὸν, οἱ διὰ τὸν αὐτῶν βόλον ἐπειρῶντο τὸν δῆμον πρὸς ἑαυτοὺς ἐπάγειν. καὶ ἐν τοῖς Σφηξίν [58] ἐσεμνύνετο, ὅτι οὐκ ἐστὶ παρ' αὐτῶν οὔτε κάρμα (ἐκ φορμίδος δοῦλοι διαρίπτοντες τοῖς θεωμένοις). φαίνεται μέντοι τὸ τοιοῦτον οὐ διὰ τῶν χορηγῶν, ἀλλὰ δι' αὐτῶν τῶν διδασκάλων (γινόμενον, ὡς Ἐρατοσθένης) ἐπισημαίνε-

ται. — πρεπῶδες ἐστὶ : Ἦγουν δίκαιον ὑπάρχει ἐμοὶ δηλαδῆ. *Dv.* ἐστὶ : Τοῦ πλουσίου. τῷ διδασκάλῳ : Ἐμοὶ τῷ Ἀριστοφάνει. *P.* τοῦτο τῷ μὲν δοκεῖ ἀπὸ τοῦ πλούτου ἐστὶ, τῇ δ' ἀληθείᾳ παρὰ τοῦ ποιητοῦ. *Dv.* οὐ γὰρ πρεπῶδες : Ἐμφασίς ἐνταῦθα τοῦ προσώπου τοῦ κωμικοῦ. ὃ δὲ λόγος αὐτῷ πρὸς τοὺς ἀντιτέχνους οἱ διὰ τῶν ὀβελῶν ἐπειρῶντο τὸν δῆμον πρὸς ἑαυτοὺς ἐπάγειν. φησὶ γὰρ οὐκ ἐστὶ πρέπον προτιθέναι ἐν τοῖς ἡμῶν ὀβελισμοῖς τινὰς καὶ διαγραφὰς καὶ ἀφανισμοὺς αὐτῶν ἢ ἑτέρων ποιημάτων ὥστε ἐκ τούτων ζητεῖν εὐδοκιμεῖν. 10 *Cant. 3.*

τῷ διδασκάλῳ ... προβαλόντ' : Ἀττικὸν τὸ σχῆμα. [*Hom. II. A, 542 :*] « αἰεὶ σοὶ φίλον ἐστίν, ἐμεῦ ἀπονόσφι ἐόντα. » *R.*

798. πάντα τὰ τραγήματα ἰσάδας ἐκάλουν. *R. Θ.* 15 πάντα τὰ τραγήματα οὕτως ἔλεγον. *V.* ἰσάδια : Σῦκα. *Dv.* τραγάλια : Τραγήματα. οὕτω γὰρ τὰ τραγήματα ἐκάλουν οἱ παλαιοί. *Vici.* τοῖς θεωμένοις : Τοῖς θεαταῖς. *Dv.* τοῖς ἀκραταῖς, τοῖς θεαταῖς. *P.*

799. προβαλόντ' : Προτείνοντα. *Dv.* προθέντα. Θ. 20 *P.* ἐπὶ τούτοις : Τοῖς θεαταῖς. *Dv.* ἐπαναγκάζειν : Ἦτοι ἀκοντα παρακινεῖν. *P.* γελᾶν : Ὡστε γελᾶν. *Dv.*

800. ὡς Δεξίνικος : Οὗτος πένης ἦν, καὶ κωμωδεῖται, ὡς τὰ ἕφα ἀρπάζων, καὶ λίγνος. τινὲς δὲ καὶ στρατηγὸν φασιν αὐτόν. — διαβάλλει τοῦτον ὡς ἀρπαγα ἢ ὡς 25 πένητα. *Dv.* δ. τ. ὡς ἀρπαγον. *C.* ὡς : Ὅτι. *C.*

802. [ὡς ἡδὺ πράττειν, ὡ' ἵδρες : Ἐισθεῖς συστηματικῆς περιόδου, ἐκ στίχων ὁμοίων κέ', ὧν τελευταῖος

ἔνδον μένειν ἦν· ἔδακνε γὰρ τὰ βλέπερά μου. 30

ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἐγρῆν ἀνταῦθα μετὰ τὴν περίοδον τοῦ παρόντος συστήματος κομμάτιόν τι θεῖναι χοροῦ, ἄχρις ἂν θύσας ὁ Χρεμύλος ἐξέλθοι· ὃ δὲ ἱκανὸν εἶναι τὸν καιρὸν λογισάμενος, ὥστε θύσαι αὐτόν, ἐν 35 ὄσῳ τοὺς λόγους τούτους ὁ Καρίων διεξείσει, ἐξάγει εὐθὺς αὐτόν συντυχεῖν, ὡς μὲν τινες, τῷ δικαίῳ· ἀτοπον γὰρ εἶναι φασιν καὶ ἀπρεπὲς ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ δίκαιον ὁμιλεῖν μετὰ δούλου· ὡς δ' ἐν τοῖς παλαιοῖς τῶν ἀντιγράφων εὔρηται, τῇ γρατῇ.]

ὡς ἡδὺ : Ὡς ἡδὺ πράγμα ἐστὶ τὸ ἐν εὐπορίᾳ βιάζεσθαι ἢ ἐξετάζεσθαι. Ἄλλως. *V.* ἡδὺ τὸ εὐτυχεῖν, καὶ μάλιστα ὄχι ἀναλωμάτων γινόμενον. — ὡς ἡδὺ 40 πράττειν : Λίαν γλυκὸ εὐτυχεῖν. *Dv.*

803. μηδὲν : Πράγμα. ἐξενεγκόντ' οἰκοθεν : Διαπνήσαντα, ἐκβαλόντα ἐκ τῆς οἰκίας. *Dv.* ἐξαγαγόντα. 45 *Paris.*

804. σωρὸς : πλῆθος. *V. Θ. P.*

805. ἡδικηκόσιν : Παρ' ὑπόνοιαν. *R.* παῖζων τοῦτό φησιν, ὡς τῶν πολλῶν, καὶ μάλιστα τῶν Ἀθηναίων, ἐξ ἀδικίας μόνης πλουτοῦντων. (τὸ δὲ ἐπισπέταικεν,) 50 εἰσπέθησεν, εἰσῆλθε· κυρίως δὲ ἐπὶ στρατείας πολεμίων· (διὸ παῖζων ἐπήνεγκεν, οὐδὲν ἡδικηκόσιν.) —

ἐπεισπέπαικεν : Ἐπεισῆλθεν. Θ. *Dv.* σφοδρῶς ἐπεισῆλθε καὶ εἰσεπέδησεν. *P.*

806. (οὕτω τὸ πλουτεῖν ἔστιν ἡδὺ : Ἄδιανόητος ὁ ἱαμβός· ἢ πρὸς τὰ ἄνω

6 καὶ ταῦτα μὴν ἐνεργόντ' οἰκοθεν

οὕτω γὰρ ἡδὺ τί ἐστι πρῆγμα τὸ πλουτεῖν.) — γνώμη. τὸ πλουτεῖν : Ἦγον ὁ πλοῦτος. ἡδὺ : Εὐφραντόν. *Dv.*

807. ἡ μὲν σιπύη : Σιπύη ἢ ἀρτοθήκη. ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐν Ἰνάχῳ Σοφοκλέους, ὅτε τοῦ Διὸς εἰσελθόντος πάντα μεστὰ ἀγαθῶν ἐγένετο. πρὸυχει δὲ τὰ λευκὰ τῶν ἀλφίτων. ἤρξατο δὲ ἐκ τῆς τῶν ἀναγκαίων εὐπορίας. — σιπύη : Ἡ ἀρτοθήκη. Θ. *Dv.* ἡ κοινὴς ἀρκλα. λευκῶν : Καθαρῶν. *P.* ἀλφίτων : Σεμιδαλιῶν. *Dv.*

808. μέλανος ἀνοσμίου : Μέλανος, ἐρυθροῦ. Ὀμηρος [Od. E 286] « μέλανος οἴνιο. » ἀνοσμίου δὲ, ἡδέος, εὐόσμου, ὅσπερ τὰ ἀνθη· ἢ ὡς ἀπὸ τόπου ἀνοσμίας· ἢ ὡς ἀπὸ εἶδους ἀμπέλου. ἢ τοῦ ἡδέος καὶ περιόσμου καὶ ἀνθηροῦ· τὸν δὲ χυδαῖον (οἶνον) καρθηβαρίτην ἔλεγον. — ἀμφορῆς : Τὰ κοινὴς μαγαρικά. Ἄττικὸν ὡς 20 οἱ βασιλῆς. Θ. ἀμφορεῖς : Τὰ μαγαρικά. *Dv.* *P.* ἀνοσμίου : Εὐώδους. *Dv.* εὐώδους (Θ.), μοσχάτου. *P.*

χρυσίον : Τσοσούτον. *P.*

809. τὰ σκευάρια : Τὰ σενδούκια. πλήρη : Γεγεμισμένα. *Dv.*

810. (τὸ φρέαρ δ' ἐλαίου μεστόν : Παραπαίζει πρὸς τὴν ἐ αντίαν τῆς τύχης μεταβολήν.) [λήκυθοι δὲ τὰ ἐλαιодоχα ἀγγεῖα.] — τὸ φρέαρ : Τὸ πηγάδιον. αἱ λήκυθοι : Τὰ ἐλαιодоχα ἀγγεῖα. *V.* Θ. *Dv.* τὰ βρώγια, τὰ ἐλ. ἀ. *P.*

811. τὸ ὑπερῶν : Τὸ τέγος. Θ. *Dv.* *P.* ἰσχάδων : Συκῶν. Θ. *Dv.* σύκων. *P.*

812. ὄξεις δὲ πᾶσα : [Ὀξίς] ἀγγεῖον ὄξους δεκτικόν. ἢ λοπάδος εἶδος, παρὰ τὸ εἰς ὄξιν λήγειν. (λοπάδιον δὲ καὶ αὐτὸ εἶδος κεραμίου.) [ἰχθυηροῦς δὲ πινακίσκους,] τοὺς 25 ἐπιτηδείους ἰχθῶν χωρῆσαι. (ἢ ἐν ᾧ οἱ ἰχθύες πλύνονται.) — ὄξεις : Τὸ τοῦ ὄξους ἀγγεῖον. Θ. *Dv.* ἄγγος ὄξους δεκτικόν. *P.* λοπάδιον : Ὁ λεγόμενος κουρελός. Θ. *Dv.* χύτρα : Τζυκάλιον. Θ. *Dv.*

813. πινακίσκους : Τὰ σκουτέλια. *Dv.*

814. τοὺς ἰχθυηροῦς : Τοὺς ἰχθύας δεχομένους. Θ. *Dv.* τοὺς ἐπιτηδείους εἰς ὑποδοχὴν ἰχθύων. *P.*

815. ὁ δ' ἵπνος : Τὸ μαγειρεῖον ἢ ἡ καπνοδόχη· ἢ ὁ λεγόμενος φανός, (ἢ ὁ χυτρόπος, ἢ ὁ δίφρος). καὶ ἐν Εἰρήνῃ [811] « ἵπνοὺς ἔχοντες, ἐν δὲ τοῖς ἵπνοισι πῦρ. » 45 — ἵπνος : Τὰ φανάρια. *Dv.* τὸ φανάριον. Θ. τὸ φουρνεύτιον, ἢ τὸ μαγειρεῖον. *P.* ἔξαπίνης : Ἐξαίφνης. Θ. *Dv.*

816. στατήρη δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν : [Εἶδος νομίσματος. οἱ οἰκέται οὖν, φησὶ, νομίσμασιν ἀρτιάζομεν, ἀντὶ τοῦ παίζομεν ἄρτια ἢ περισσά,] τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον ζυγὰ ἢ ἄζυγα. (παιδιά τις ἦν, καθ' ἣν ἐγένετο πεῦσις τε τοῦ κατασχόντος καὶ ἀπόκρισις τοῦ προσπαζόντος, ἥτοι ἀρτίας κατοχῆς ἢ περιτῆς, ἀ νῦν

ζυγὰ καὶ ἄζυγα καλεῖται. τινὲς δὲ ἀρτιάζειν λέγουσι τὸ ἀρπαγῇ παίζειν ἀπὸ τοῦ σταίρου, ἴσως δὲ τὸ σφαιρίζειν.) — στατήρη : Νομίσμασι. *Dv.* *P.* νομίσμασιν, ἀ καὶ δίδραγμα λέγεται. ἔχει δὲ ὁ στατήρ κεράτια τριακοντάξ. Θ. ἀρτιάζομεν : Τὰ ἄρτια καὶ τὰ περιτὰ 5 παίζομεν, ἃ φασὶν ἰδιωτικῶς ζυγὰ μονὰ. Θ. *Dv.* τὰ ἀ. κ. τ. π. παίζομεν, τὰ κοινῶς λεγόμενα παρὰ τοῖς ἰδιώταις μονὰ, ζυγὰ. *Bg.* τὸ ἐν συνηθείᾳ λεγόμενον μονὰ ἢ ζυγὰ. *Bg.* τὰ ἄρτια παίζομεν. *P.*

817. ἀποψόμεσθα : Ἀπομασσόμεθα, καθαίρομεν 10 τὴν πυγὴν. *V.* τοὺς πρῶτους σπογγίζόμεθα· οἱ γὰρ τρυφῶντες συνεχῶς χέζουσι. Θ. *Dv.* ἀποσπογγίζομεν τὸν πρῶτόν. *P.*

818. σκοροδοῖς ὑπὸ τρυφῆς : Τοῖς τῶν σκοροδῶν φύλλοις. (γελιοῦς ἀντὶ τοῦ σαθάνοις. ἐπειδὴ δὲ ἦσθιον 15 ἐκάστοτε σκόροδα, τοῦτο φησὶν, ὅτι ὡς πλουτήσαντες κατεφρόνησαν τῆς παλαιᾶς διαίτης. εἰρηται δὲ σκόροδον ἴσως, [σκαῖόν τι ῥόδον ἐν, παρὰ τὸ] σκαῖν ὄζειν. τινὲς δὲ σκοροδοῖς, τοῖς τῶν σκοροδῶν καυλοῖς. λιμῶ γὰρ περιπεσόντες οἱ Ἀθηναῖοι τούτοις ἐχρήσαντο. — χάριν 20 δὲ γέλωτος εἶπεν ἀντὶ τοῦ καυλοῦ. *V.* Ἄλλως. οὐχ ἀπλῶς τοῦτο, ἀλλ' ἵνα δείξῃ ὅτι τὸ σκαῖν μεταβολῆ κεκρήμεθα, ὥστε ἀ πρότερον ἦσθιομεν ἀγαπητῶς, τούτοις νῦν ἀποδεύοιτες ἀποματτόμεθα. Ἄλλως. μήποτε τοῦ σκοροδοῦ λέγει τὸν καυλόν. ἔστι γὰρ ἀπο- 25 ὄλων ὁμοῖος [κάκεινος ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο]. εἰ δ' ἄρα δικητικόν τι ἔχει, τάχα ἀν εἴη παρὰ τὴν ὑπόνοιαν εἰρηκῶς.) — σκοροδοῖς : Τοῖς τῶν σκοροδῶν φύλλοις. *R.* ἐκάστοτε : Καθ' ἡμέραν. *Dv.*

819. βουθυεῖ : Καταχρηστικῶς εἰρηται ἡ βουθυεῖα, 31 δηλοῦσα τὸν τε ὄγκον τοῦ μεγέθους καὶ τὸ ἐντελὲς τῆς θυσίας, ἣν ἐκατόμβην καλοῦσιν. ἐντελὲς δὲ θυσία, ἢ ἐξ ὕδρος, τράγου, κριοῦ, ἣν καλοῦσι τριπτύν. — Ἄλλως. μεγάλην θυσίαν ποιεῖ· οὐ γὰρ, ὡς τινες, βοῦν θύει, οἷς τὸ ἐπιπερόμενον ἐναντιοῦται. *V.* ὁ δεσπότης : Ὁ ἡμέ- 35 τερος. *Dv.* βουθυεῖ : (Βοῦν θύει. *P.*) Μεγάλην θυσίαν ποιεῖ, ἢ ἀπλῶς θύει. Θ. *Dv.* *P.* βουθυεῖν κυρίως τὸ βοῦν θύειν. ἐκάστον δὲ τὴν ἐντελῆ θυσίαν ἐκατόμβην διὰ τὸ ἐκ βοῶν ἐκατόν γίνεσθαι. ἦν δὲ καὶ ἄλλη ἐντε- 40 λῆς θυσία τριπτύς λεγομένη, ἢ ἐκ χοίρου καὶ κροῦ καὶ 60 τράγου, ἣν καὶ ἐνταῦθα λέγει. *P.*

820. ὄν : χοῖρον. *V.* *Dv.*

821. ἐξέπεμψεν. : Ἐξέβαλεν. *Dv.* ἔξω ἐπέμψεν. *P.* ὄϊς τε : Δυνατοῖς. *Dv.*

822. ἔδακε γὰρ τὰ βλέφαρά μου : Μεταβολὴ πάν- 65 των, εἰ δὲ μὲν δεσπότης ὑποφέρει τὸν καπνόν, ὁ δὲ δοῦλος οὐ. — μένειν : Καρτερεῖν. *Dv.* ἔδακεν : Ἐθλίβε. ὁ καπνός. *P.* τὰ βλέφαρα : Τοὺς ὀφθαλμούς. *Dv.*

823. [ἔπου μετ' ἐμοῦ, παιδάριον : Κορωνίς ἐτέρα εἰσιόντων ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἱαμβικοὶ τρίμετροι 60 ἀκατάληκτοι κζ', ὧν τελευταῖος

χαρίεντά γ' ἦκει δῶρα τῷ θεῷ φέρων.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

- ἔπου μετ' ἐμοῦ : Πλάτων Μενεξένω [fine] « ἀλλ' εἰ μὴ πιστεύεις, ἀκολουθεῖ μετ' ἐμοῦ. » Junt. ἔπου : Ἀκολουθεῖ. *Dv. P.* παιδάριον : Ὡ. ἴνα : Ὅνα. τὸν θεόν : Τὸν Πλούτων. *Dv.*
824. ἴωμεν : Πορευθῶμεν. *Dv. ἔα* : Ἐπίρρημα ἐκπληκτικόν. *Dv. P. Vicl.* ὁ προσιών : Ὁ ἐρχόμενος. *Dv.*
825. ἀνὴρ πρότερον μὲν ἄθλιος : Δίκαιος ἀνὴρ οὗτος πρότερον πενόμενος, ᾧ διαλέγεται ἢ ὁ Χρεμύλος, ἢ ὁ οἰκέτης. τὸ δὲ, κομιδῇ μὲν οὖν, ἀντὶ τοῦ, παντάπασιν μὲν οὖν. — ἐμὲ. *P.* ἄθλιος : Δυστυχῆς. εὐτυχῆς : Πλούσιος. *Dv.*
826. δῆλον : Φανερόν. χρηστῶν : Ἄγαθῶν. ζοικας : Φαίνεσαι. *Dv.*
827. μάλιστα' : Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ ναί. τοῦ δέει : Τί-
16 νος χρεῖαν ἔχεις. *P.* τίνος χρήσεις. *Dv.* πρὸς : Εἰς. *P.*
828. ἦκω : Ἦθλον. *P.* γὰρ μούστιν : Τὸ τέλειον, μεγάλων γὰρ μοι ἐστίν. *R. V.* αἴτιος : Προξενος. *Dv.*
829. ἰκανῆν οὐσίαν : Ἀρκετὸν βίον. *P.* οὐσίαν : Περιουσίαν. *Dv.*
830. ἐπήρκουν : ἐχορήγουν. *R. V.* ἐβοήθουν. *Θ. Dv. P.* δεομένοις : Χρήζουσι καὶ πενομένοις. *Θ. P.*
831. εἶναι : Τοῦτο. *Θ.* νομίζων : Ὑπολαμβάνων. χρή-
σιμον : Ὀφελιμον. *Dv.*
832. ἦπου : ὄντως. *Θ. Dv. P.* ταχέως : Συντόμως.
- 35 *P.* ἀπέλιπεν : Ἀφήκε. *Θ. Dv.* ἐπέλιπε : Ἀφήκε. *P.*
833. κομιδῇ : Λίαν. *Θ.* λίαν ταχέως. μετὰ ταῦτ' : Μετὰ τὸ ἀναλώσει ταῦτα. *P.* ἄθλιος : Ὡς μὴ ἔχων περιουσίαν, ἀλλ' ἐν ἐνδείᾳ ζῶν. *Θ.* ἐπειδὴ ἀνήλωσας εἰς τοὺς δεομένους. *R. V.*
834. κομιδῇ : Λίαν. ὦμην : Ὑπελάμβανον. τέως : Πρώην. *Dv.* πρώην ἢ πρὸ ὀλίγου. *P.* πρώην, πρότερον. *Βτυκκ.*
835. ἔξειν : Κτήσασθαι. *Dv.* λήψασθαι. *P.*
836. ὄντως : Ἀληθῶς. *Dv.* βεβαίους : Ἀληθεῖς. *P.*
- 35 δεηθῆναι : Εἰς χρεῖαν ἔλθοιμι. *Dv.* χρεῖαν σχοίην τίνος. *Paris.*
837. ἐξτρέποντο : ἀπέφευγον. *R.* ἐφευγον. *V.* μεταβάλλοντο, ὡς πρὸς ἰστέραν ὁδὸν ἐτρέποντο, πόρρωθεν θεασάμενοί με. *Θ.* (ἐξένευον. *Dv.*) μεταβάλλοντο. ἐδό-
40 κουν : Ἐνόμιζον. *Dv. P.*
838. οὐ μόνον ταῦτ' ἐποίουν, ἀλλὰ καὶ... *Θ. Dv. P.* κομιδῇ : Λίαν κατεγέλων. *P.*
839. αὐχμὸς γὰρ ὦν : Τὸ ἐξῆς, ἀπόλεσέ με ὁ ὦν αὐχμὸς τῶν σκευαρίων. ἢ τὸ ὦν ἀντὶ τοῦ δή. Ἀττικῶς
45 εἶπεν ἀντὶ τοῦ ξηρὸς γεγόμενος ὑπὸ πενίας ἀπόλεσε τὰ σκευάρια, ἀπόλεσε τῶν σκευαρίων. Ἄλλως. μετω-
νυμικῶς, ἀπολέσει με τὰ σκευάρια ἐποίησεν, — ἢ πά-
λειν ξηρὸς γεγόμενος ὑπὸ πενίας καὶ τῶν σκευαρίων
50 ἠφάμεν. *V.* Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ ἀπόλεσε. μεταφέρεται δὲ ἀπὸ τοῦ σίτου. ὅταν γὰρ αὐχμὸς ἐπιγένηται ἤδη τῶν ἀσταγῶν ἀδρυνομένων, ἀφανίζεται ὁ πυρὸς καὶ κατα-
καίεται. εἰρηται δὲ παρ' ὑπόνοιαν, ὅσον πυρῶν καὶ κρι-
θῶν. — αὐχμὸς : Στέρησις. *Θ. Dv.* στέρησις, ξηρα-
σία. τῶν : Ἐμῶν. *P.* τῶν σκευαρίων : Τῶν χρεῖων.
- Dv.* τῶν εἰς χρεῖαν πραγμάτων ἠφάνισεν. *P.* τῶν εἰς χρεῖαν ὄντων. *Θ.* τὸ ὦν ἢ ἀντὶ τοῦ οὖν νοητέον, τρεπο-
μένης Δωρικῶς τῆς οὐ διφοβόγου εἰς ὠμέγα· ἢ ἀντὶ τοῦ ὑπάρχων, οὕτω ἀπόλεσε γὰρ ἐμὲ αὐχμὸς τῶν σκευα-
ρίων ὦν καὶ ὑπάρχων ἐμοί. πέπρακα γὰρ ταῦτα, καὶ 5
διὰ τοῦτο εἰς γέλωτα πᾶσι προῦκείμενη. παρὰ τὸ μὴ ἔχειν τὰ σκευάρια τι, ἀπολώλειν. ἐχόντων γὰρ τι τῶν σκευαρίων, ἤδη ἠρθεύομεν. διακέων δ' ὄντων αὐτοῦ καὶ ξηρὸς ἦν ὑπὸ τῆς ψυχρᾶς πενίας, ὁ γοῦν ἔπασχεν ὁ δίκαιος οὗτος, ἀντιστρέφως τοῦτο τὰ σκευάρια, φησίν, 10 ἀπόλεσεν. *C.*
840. ἀλλ' οὐχὶ νῦν : Ἔσται τοῦτο (Θ). ἀνθ' : Ἐνεκα. *Dv. P.*
841. προσευξόμενος : Μέλλων προσεύξειν καὶ παρα-
καλέσειν. *P.* ἦκω : Ἦθλον. *Dv.*
842. τὸ τριβώνιον δὲ : Τὸ παλαιὸν ἱμάτιον. τοιοῦτον
16 γὰρ ὁ οἰκέτης αὐτοῦ ἐβάσταζεν. — τὸ τριβώνιον : Τὸ παλαιὸν ἱμάτιον. *Dv.* τὸ διεργημένον. *P.*
843. φέρει : (Ἄγει *P.*) βασιτάζει. *Dv. P.* τουτί : Τουτί πρὸς τὸ παιδάριον. *Dv.* ἢ τουτί πρὸς τὸ παιδάριον, ἢ 20 τουτί τὸ τριβώνιον. *Θ.*
844. ἀναθήσων : Ἀφιερῶσων. *Θ. P. ἀ.* ἐρχομαι : Ἀφιερῶσω, ἀνάθημα ποιήσω. πρὸς : Εἰς. *Dv.*
845. μῶν οὖν ἐμνήθης : Παίξει παρὰ τὸν Ἐλευσί-
νιον νόμον· ἔθος γὰρ ἦν, ἐν αἷς τις (ἱματίος) μυθηθεῖ, εἰς 25 θεοῦ τινος (ταῦτα) ἀνατιθέναί, ὥσπερ δηλοῖ καὶ Μελάνθιος ἐν τῷ περὶ Μυστηρίων « πατριὸν ἐστί ταῖς θεαῖς ἀνιερῶν καὶ τὰς στολὰς τοὺς μύστας, ἐν αἷς τύχοιεν μυηθέντες. » μυστήρια δὲ δύο τελεῖται τοῦ ἑναυτοῦ Δήμη-
τρι καὶ Κόρη, τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα· καὶ ἐστί τὰ 30 μικρὰ ὥσπερ προκάβασις καὶ προγένουσις τῶν μεγάλων. (Ἄλλως. σκώπτων εἰς τὰ ἱμάτια τοῦτό φησιν, ὅτι ῥυπαρά ἐστί. λέγει δὲ μυστήρια. ἔθος δὲ εἶχον ἐν αἷς τις μυθηθεῖ ἱματίος, ταῦτα εἰς θεοῦ τινος ἀνατιθέναί. ἔνοιον δὲ τὰς τοιαύτας στολὰς εἰς τέκνον σπάργαντα φυλάττουσι·
καθαραὶ δὲ πάνυ ὑπάρχουσι καὶ νεαί.) [Ἄλλως. μεγάλα 35 καὶ μικρὰ μυστήρια ἐτελοῦντο ἐν Ἐλευσίνι τῆς Ἀττικῆς. μὴ ὄντων δὲ πρότερον μικρῶν, ἐλθόντος Ἡρακλέους καὶ θέλοντος μυηθῆναι, ἐπειδὴ νόμος ἦν Ἀθηναίοις μηδένα ξένον μυστεῖν, αἰδεσθέντες τὴν αὐτοῦ ἀρετὴν, καὶ
40 ὅτι φίλος τε ἦν τῆς πόλεως καὶ υἱὸς τοῦ Διὸς, ἐποίησαν μικρὰ μυστήρια, ἐν οἷς αὐτὸν ἐμύθησαν. ἦσαν δὲ τὰ μὲν μεγάλα τῆς Δήμητρος, τὰ δὲ μικρὰ Περσεφόνης τῆς αὐτῆς θυγατρὸς. ὁ δὲ μουόμενος τὸ ἱμάτιον, ἢ ἐφόρει ἐν τῇ μῆσει, οὐδέποτε ἀπεδύετο, μέχρις ἂν τελέως ἀφανισθῇ διαρρῦεν. ὅπερ δὲ πρὸς Ἡρακλέα, τοῦτο καὶ πρὸς Διοσκουρούς ἐπρήσαν.] — μῶν : Ἄρα
45 δή. ἐμνήθης : Ἐδιδάχθης. *Dv.* ἐμνήθης : Ἐδιδάχθης. αὐτῷ : Τῷ τριβωνίῳ. *P.* τὰ μεγάλα : Μυστήρια δηλονότι. *R. Θ. Dv.*
846. ἐνεργήσω : Ἐν αὐτῷ ἐρίγωσα, ἦγον ἐξεγέ-
μασα. *Dv.* μετὰ ῥίγους διεβίβασα. ῥιγέω ῥιγῶ ἐπὶ ψυ-
χῆς, ῥιγῶ δὲ ῥιγῶ ἐπὶ σώματος. *P.*
847. ἐμβάδια : Τί δύναται. ἦγον τὰ καλγία. *Dv.*

- ὑποδήματα. *P.* συνεχειμάζετο : Σὺν τῷ ἱματίῳ. *Θ.*
Dv. P.
 648. ἀναθήσων : Ἀφιρώσω. *Dv.* ἀνάθημα ποιήσω.
P. νή : Ναί. *Dv.*
 649. χαρίεντα : Ἡδύτατα κατ' εἰρωνείαν. φέρων :
 Κομίζων. *P.*
 650. [οἱμοὶ κακοδαίμων : Κορωνίς ἐτέρα ἁμοία· οἱ
 δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ρθ', ὧν τελευταῖος
 νῆ δ' εἰσώμεν, ἵνα προσεῖχῃ τὸν θεόν.
 10 ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς, καὶ ἐξῆς χοροῦ αὐθις. ἐχρῆν γὰρ
 κἀνταῦθα θεῖναι χορὸν, εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν ἐν-
 τὸς, ἄχρις ἂν τις ἐπέβη ὑποκριτῆς ἕτερος.] — κα-
 κοδαίμων : Δυστυχής. ὅς : Ὅτι λίαν. *Dv.*
 652. καὶ ἰοῦ ἰοῦ : Καὶ φῦ. *P.*
 15 653. οὕτω πολυφόρῳ : Πολλά μοι κακὰ ὅφ' ἕνα
 καιρὸν φέροντι, ἢ ποικίλῃ ἀπὸ τοῦ πολὺ ὕδωρ ἐπιδη-
 χόμενον οἴνου· ἦγουν ἀκράτῳ καὶ ἰσχυρῷ πρὸς τὸ κα-
 κόν. εἴρηται δὲ, ὅτι πολυφόρον μὲν ἔλεγον τὸν πολλὴν
 κρᾶσιν δεχόμενον, διλιγόφορον δὲ τὸν ὀλίγην. (πολυφό-
 20 ρῳ οὖν τῷ πολλῶν ἀτυχῶν κομιστικῶ.) ἢ μεταφορικῶς
 ἐκ τῶν πολυκάρπων χωρίων, ἢ πολυανθῶν δένδρων.
 [Ἄλλως. συγκέραμαι, μεταφορικῶς ὡς ἀπὸ οἴνου
 καὶ ὕδατος τῆς συγκράσεως γινομένης.] — πολυφόρῳ :
 (Πολλαπλασίῳ *Dv.*). Πολλά κακὰ φέροντι. *Θ. Dv. E.*
 25 *P.* συγκέραμαι : Μεμιγμένος εἶμι. *Dv.* ἦνωμαι. *P.*
 πολυφόρος γῆ, ἢ πολλὴν φορὰν καὶ καρπὸν παρέχουσα,
 καὶ πολυφόρος οἶνος, ὃ πολὺ ὕδωρ δεχόμενος ἐν τῷ
 μίγνυσθαι τούτῳ. ἐκ τούτου μεταφορικῶς καὶ ὁ πολυ-
 30 φόρος δαίμων, ὅθεν ἐπήγαγε τὸ συγκέραμαι, ὅπερ
 ἐπὶ ὑγρῶν λέγεται. *P.*
 654. ἀποτρόπαιε : Διώκτα τῶν κακῶν. *P.*
 655. ποτ' : Ἄρα. πέπονθεν : Ἐπαθεν. *Dv.*
 656. σ'χέτλια : Χαλεπά. *Dv.* ἔλεινά. *P.* πέπονθα :
 Ἐπαθα. νυὶ : Ἄρτιως. *Dv.*
 35 657. ἀπολωλεκῶς : Φθειράς. τῆς οἰκίας : Τῆς ἐμῆς
 δηλαδὴ. *Dv.*
 658. τὸν ἐσόμενον : Τὸν γενησόμενον Πλούτον. *Dv.*
 659. ἦνπερ μὴ λίπωσιν αἱ δίκαι : [Ἀντὶ τοῦ,] ἐάν
 τὸ δίκαιον παραμείνῃ. σὴνπτεὶ πάλιν ὡς βίαιον οὐ-
 40 σαν τὴν ἐν δικαστηρίῳ κρίσιν. — πάλιν αὐθις : Ἐκ
 παραλλήλου. αἱ δίκαι : Αἱ κρίσεις καὶ τὸ δίκαιον. *Θ.*
Dv. P.
 660. σχεδὸν : Ἀντικρῦς. *Dv.* φανερῶς. *P.* ἀντικρῦς,
 φανερῶς. *Θ.*
 45 661. προσέρχεται : Παραγίνεται. κακῶς πράττων :
 Δυστυχῶν. *P.* κακῶς : Ἦγουν δυστυχῶς. πράττων :
 Ποιῶν. *Dv.*
 662. εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος : (Κόμμα,) εἶδος
 φαύλου νομίσματος. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν φαύλου συστή-
 50 ματος, πονηροῦ κόμματος εἶπεν, ἐπειδὴ περὶ πλοῦτου
 ὁ λόγος. (εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κιβδηλῶν νομι-
 σμάτων, διὰ τὸ ὀλίγον μὲν ἔχειν χρυσὸν, πλείονα δὲ
 γαλκόν. ἐπεσημάνετο δὲ τὴν λέξιν συνήθως τὸ χ, ἐπειδὴ

μὴ ἐπὶ νομισμάτων τὸ κόμμα εἴρηκεν.) — ἀντὶ τοῦ λε-
 ψανον. πεποιῆται δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κεκομμένων
 νομισμάτων ἐξ ὀλίγου τινὸς χρυσοῦ ἀποκεκομμένου.
 φασὶ δὲ πονηρὸν κόμμα τὸν παραχαρραττόμενον ἀργυ-
 ρον. κόμματος οὖν ἀντὶ τοῦ λεψάνου, ἢ λειψματος τῶν
 6 ἀδίκων. τὸ χ οὖν πρὸς τὸ κόμμα. *V.* κόμματος : Τοῦ
 χαράγματος. εἴρηται δὲ εἰς μεταφορὰν τῶν κιβδηλῶν
 νομισμάτων. *Θ. P.*

663. καταρῥαται τῷ Πλούτῳ. *R.* νῆ Δία : Κατ' εἰρω-
 νείας. καλῶς ποῖῶν : Δικαίως πάσχων. *P.* ἀπόλλυ-
 10 ται : Φθειρέται. *Dv.*

665. ὑποσχόμενος : Λέγων. εὐθῆως : Παρανοτία. *Dv.*

666. ἐξαρχῆς : Ὡς τὸ πρότερον. *Dv.* ὁ δὲ : Ἰθεῖν. *P.*

667. πολὺ : Κατά. *Dv.* πολὺ μᾶλλον : Μᾶλλον πρὸς
 τὸ μὴ ποιῆσαι πλουσίους [τινάς]. *R.V.P.* ἐστὶν ἐξολω-
 15 λεκῶς : Ἀπόλειπεν. *P.* ἐνίους : Ἡμῶν. ἐξολωλεκῶς :
 Ἀπολωλεκῶς. *Dv.* Ἀττικὸν δὲ τὸ ἐξολωλεκῶς.

668. δέδρακε : Ἐποίησεν. *Dv.* τίνα ἀπόλειπεν. *Θ.*

669. ἐν ἦθει. *R.V.* ἦ : Ὀντως ἄρα. *Θ. Dv. P.* ἦσα :
 Ὑπήρχες. τοιχωρῶχον : Κλεπτῶν. *Dv.* διὰ τοῦτο
 20 ταῦτα ἔπαθες. *Θ. P.*

670. οὐμμενον ἔσθ' ὕγιες : Οὐδαμῶς ὑπάρχει ἀλη-
 θές. *Dv.* οὐμμεοῦν ἔ. ὁ. ὁμῶν οὐδενός : Ἀντὶ τοῦ, οὐδέκ
 ὁμῶν ἔχει τι ἀγαθόν. *Bg.* ὕγιες : Ὅρθον καὶ ἀληθές. *P.*

671. οὐκ ἔσθ' ὅπως : Οὐδαμῶς. *Dv.*

672. ὡς σοβαρὸς, ὃ Δάματερ : Σεσοβημένος, ἐπί-
 25 τριπτος. καταμικρῶμενοι δὲ τῶν Δωριέων τὸ ὃ Δά-
 ματερ λέγουσιν. ὁ δὲ νοῦς, πῶς ἐπηρμένος καὶ μέγα
 φρονῶν καθ' ἡμῶν εἰσῆλθεν. — ὡς : Λίαν. *Dv.* σοβα-
 ρός : Ἐπηρμένος. *P.* Δάματερ : Γῆ. εἰσελήλυθεν :
 30 Ἠλθεν. *Dv.*

673. [ὁ συκοράντης : Οὕτω καλοῦνται οἱ ἐπιηρεῖ-
 ζοντες ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. τὸ παλαιὸν ἀπειρημένον ἦν
 σῦκα εἰζάγειν ἐκ τῆς Ἀττικῆς, τοῦ φυτοῦ κατ' ἀρχῆς
 θαυμαζόμενον. τοὺς πικρῶς οὖν διερευνώντας τὸ ται-
 35 οῦτον, οὕτως ὀνομασθῆναι λέγουσιν ἀπὸ τῆς ὀπείρας.
 παρασχεῖν οὖν καὶ τοῖς ὀπωσῶν μᾶτῃν ἐγκαλοῦσι τὴν
 ὀνομασίαν, ἅμα καὶ τοῦ φαίνειν τὸ ἐγκαλεῖν ἢ εἰς δίκην
 εἰσαγεῖν δηλοῦντος. ὅτι δὲ ἀπὸ τούτων γέγονεν, ἐκ τῶνδε
 40 δῆλον· συκαστὰς γὰρ τοὺς φιλεγκλήμονας ἔλεγον καὶ
 συκοβίους καὶ συκαρούς καὶ συκαλόγους καὶ φιλοσύ-
 κους καὶ συκώδεις καὶ συκοπαθίας, ἴσως ἀπὸ τοῦ πάν-
 τας ἐγκλήματα ἐφέλικεσθαι.]

βουλιμῆξ : Πάνυ λιμώττει, (καὶ) πεινᾷ λίαν· ἀπὸ
 τοῦ βου ἐπιρρήματος, ὅπερ ἐπιτάσεως ἐστὶ δηλωτικόν,
 45 ἀντὶ τοῦ λίαν· ὥσπερ καὶ ἐν τῷ βούπεινα, ἢ μεγάλη
 πείνα, καὶ βουγάιος καὶ βούγλωστος· τινὲς δὲ εἶδος
 νόσου φασιν, ἐν ἣ πολλὰ ἐσθίοντες οὐ πληροῦνται· [τῶν
 γὰρ συκοφαντῶν τοιοῦτος ὁ τρόπος.] — μεγάλας λι-
 50 μώττει. *Θ. Dv. P.*

674. σὺ μὲν εἰς ἀγορὰν : Τοῦτο πρὸς τὸν θερά-
 55 ποντα· τὸ δὲ « οὐκ ἂν φθάνοις » ἀντὶ τοῦ οὐκ ἂν κίρας
 σχοίης τῶν κακῶν. — εἰς ἀγορὰν : Εἰς συνάθροισιν ἐκ-
 καστηρίου. *P.*

- (876). ἐπὶ τοῦ τροχοῦ : Τροχός τις ἦν, ἐν ᾧ δεσμώ-
 μνοι οἱ εἰκέται ἐκολάζοντο. [τοῦτο δὲ λέγει ὁ ἀδικος
 πρὸς τὸν θεράποντα.] — ἐπὶ τοῦ τροχοῦ : Εἰς ὃν τοὺς
 κακούς κολάζουσι. Θ. *Dv. P.*
876. πεπανούργηκας : Κέκλοφας. *Dv.* πονηρῶς ἐποίη-
 σας. *P.* οἰμωζ' : Κλαίει. *Dv.*
877. πολλοῦ : Τιμῆματος. *Dv.* εἰ : Ἐπειδή. Θ.
879. τοὺς συκοφάντας : πεποιήται τὸ ὄνομα ἐκ τῆς
 τῶν σύκων κλοπῆς φωράσεως. *R. V.* ἐξολεῖ : Ἐξολέσει,
 10 φθереῖ ὄντας κακούς.
880. αἰμοὶ τάλας : Φεῦ δ' ἄθλιος, ἄρα καὶ σὺ κοινω-
 νός ὢν. *P.* μῶν : Ἄρα. μετέχων : Κοινωνῶν. *Dv.* κατα-
 γελῆς : Ἐμοῦ δηλ. *P.* γελῶ αἰτιατικῇ, καταγελῶ δὲ γε-
 νικῇ. *P.*
881. ἐπεὶ πόθεν : Ἀντὶ τοῦ, εἰ μὴ μετεῖχες δηλ., ἀπὸ
 ποίου τρόπου. τοδί : Τοῦτο. *P.* εἰληφας : Ἀντὶ τοῦ ἐπρίω.
R. V.
882. ἔχοντ' : Φοροῦντα. τριβόνιον : Ἰμάτιον διερρη-
 γμένον. *P. Dv.* τριδακὸν ἰμάτιον. *R. V.*
883. οὐδὲν προτιμῶ σου : Οὐ φροντίζω σου. ἡ φράσις
 Ἄττικῇ, εἰρηται δὲ τὸ προτιμᾶν ἐπὶ τοῦ λόγον ἔχειν (καὶ
 ἐπιστρέφουσαι). λέγει οὖν, οὐ φοβοῦμαι σε ἔχων φυσικὸν
 δακτύλιον. δακτύλιον δὲ, τὸν λεγόμενον φαρμακίτην.
 20 Εὐπολις Βάπτειαι μέμνηται καὶ Ἀμειψίας. δ' Ἐὐδαμος
 φαρμακοπώλης ἢ χρυσοπώλης, τετελεσμένους δακτυ-
 λίους πωλῶν. φιλόσοφος δὲ ἦν οὗτος ὁ Εὐδαμος φυσικοῦς
 δακτυλίους ποιῶν πρὸς δαίμονα καὶ ὄφεις καὶ τὰ τοιαῦτα.
 [ἐθεράπευον γὰρ τοὺς ὀφιοδῆκτους· μᾶλλον δὲ τὴν ἀρ-
 χὴν οὐκ εἶων ὅπ' ὄφειν δάκνεσθαι.] — προτιμῶ σου :
 20 Φροντίζω. Θ. *Dv. P.* πριάμενος : Ἀνησάμενος. *P.*
884. τὸν δακτύλιον τονδί : (Ἀλεξητήριον τῶν δηλη-
 τηρίων δαίκνουσιν αὐτῷ καὶ βασκανίας ἀποτρεπτικὸν
 δακτύλιον, ὃν καλοῦσι φαρμακίτην· πρὸς δὲ ὁ θεράπων,)
 κὰν ἔχῃς φαρμακίτην δακτύλιον, ἀλλ' οὐ πρὸς δῆγμα
 25 συκοφάντου, ὡς τούτων χειρώνων ὄντων καὶ θηρίων,
 πρὸς ἃ ὁ δακτύλιος πεποιήται. (ἀλλ' οὐκ ἰσχύει, φησὶν,
 ὁ ἄλλος ὁ δακτύλιος πρὸς τὸ δῆγμα τοῦ συκοφάντου. τοῦτο
 δὲ ὁ ἕτερος πρεσβύτερος λέγει ὁ τὸν τρίβωνα κομίσας· οἱ
 γὰρ δύο τὸν συκοφάντην ἐκπλαυροῦσι. λέγει δὲ ἐν ᾗθει
 40 ὅτι οὐκ ἔστι τις ἐν τῷ δακτυλίῳ ἐπιρροή, ἢ φάρμακον
 πρὸς δῆγμα τοῦ συκοφάντου. ἐπεὶ εἰώθασιν λέγειν οἱ τὰ
 περιὰπτα πωλοῦντες ὅτι χρησιμεύει τότε πρὸς τὸδε. λέ-
 γει οὖν, ἀλλὰ τοῦτο τὸ ἄκος καὶ ἢ ἀντιπάθειαι οὐδὲν ἰσχύει
 πρὸς δῆγμα συκοφάντου. τὸ δὲ δῆγμα σκληρὰ λέξις ἀπὸ
 45 τῶν ἐρπετῶν εἰλημμένη. Ἄλλως. μὴ λάθῃς εἰς τὸ
 δῆγματος ἔξωθεν τὸ ἀποτρεπτικόν, ὡς οἴονται τινες,
 ἀλλ' ἔστιν ἡ γενικὴ πρὸς τὸ δακτύλιος οὕτως, ἀλλ' οὐκ
 ἔστιν ὁ δακτύλιος δῆγματος συκοφάντου, τούτεστιν, οὐκ
 50 ἔχει ἰσχύον πρὸς τοὺς συκοφάντας, ὥσπερ εἰς τὰ τῶν
 ὄφειν δῆγματα.) — δραμῆς : Ἐνεκα. *P.* νομίσματος,
 δ' ἔχει κεράντια ἢ, ἥτις βλακὴ καλεῖται. Θ.
885. ἐνεστι : λείπει φάρμακον. *R.* τῷ δακτυλίῳ δὲ-
 ναιμὶς ἀποτρεπτικῇ. *Dv.* ἤγουν ἀλλ' οὐκ ἰσχύει πρὸς τὸ
 δῆγμα τοῦ συκοφάντου. *P.*
886. ὕβρις : Μέμψις. ταῦτ' : Τὰ λεγόμενα ἀφ' ὧμῶν.
 σκώπτειτον : Σκώπτειτε. *P.* Ὑβρίζετε. *Dv.*
887. ποιεῖτον : Ποιεῖτε ἐναυθα οὐκ ἐλέξατε. *Dv.* ἐν- 5
 θάδ' : Ἐναυθα. εἰρήκατον : Εἴπατε. *P.*
888. ἐστὸν : Ἔστέ. *P.*
889. οὐκοῦν τῷ γε σῶ : Ἀγαθῷ δηλονότι. — τῷ γε
 σῶ : Ἐπὶ τῷ σῶ ἀγαθῷ. ἴσθ' : Γίνωσκε. *Dv.* σαφῶς γί-
 νωσκε. Θ. ἐπὶ ... οὐδόλων... φανερώς γίνωσκε. ἢ οὐ- 10
 δόλων ἐσμὲν ἐπὶ τῷ ἀγαθῷ τῷ σῶ. *P.*
890. τῶν ἐμῶν : Πραγματῶν. *Dv.*
891. [ὡς γ' ἐπ' ἀληθεία : Λείπει δειπνεῖς.]
 μετὰ τοῦ μάρτυρος : (Κλήτορα γὰρ ἤγετο, ἵνα αὐτοὺς
 εἰς δίκην καλέσῃ. Ἄλλως.) τῷ συκοφάντῃ ἔπεται τίς 15
 ὥστε μαρτυρεῖν. (ὡς ἀγχοστός οὖν τοῦ συκοφάντου καὶ
 μάρτυρα, ἵνα εἰς δίκην καλέσῃται, τοῦτο φησι.) — ἐπ'
 ἀληθείας : Ἀντὶ τοῦ σωζομένης τῆς ἀληθείας. *P.* μάρτυ-
 ρος : Ὅτι τινὰ τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν ἤκεν ἄγων, ἵνα,
 εἴν τι παρ' αὐτῶν ἀκούσῃ, συμμαρτυρήσῃ αὐτῷ πρὸς 20
 τοὺς δικαστάς. *P.* ὃν μετὰ σοῦ κομίζεις. Θ.
892. διαρραγείης : Σχισθείης, ἀφανισθείης. *Dv.* δια-
 σχισθείης. *P.* μηδενός : Ἀγαθοῦ. *Dv.* πράγματος. *P.*
893. ἔνδον : Τῆς οὐσίας ἐστίν. *P.*
894. τεμαχῶν : Κομματίων ἰχθύων· τέμαχος γὰρ κυ- 25
 ρίως ἐπὶ τῶν ἰχθύων λέγεται. *Dv.* χρῆμα τεμαχῶν :
 Πρᾶγμα τμημάτων ἰχθύων. ὠπτημένων : Ἐν τῷ πορὶ
 καιομένων. *P.*
895. ὕβ' : [Διὰ τῶν ψιλῶν τούτων υ δεῖκνυσι, ὅτι χοι-
 ρείων κρεῶν ὀσμῆς ἤθετο. Ἄλλως. ὕβ'] ἐπίρρημα 30
 θαυμαστικόν, ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν. ὡς ὀσφραι-
 νόμενος τοῦτό φησι. — τινὲς δὲ ὁ δίκαιος. *R.*
896. [τοῦ ψύχους γ' ἴσως : Ἐπεὶ τὰ ζῶα, ἐσομένου
 ψύχους αἰσθανόμενα, πολλάκις ὀσφραίνεται.] — κακό-
 δαιμον : Ἄθλιε. ὀσφραίνεται τι : Ἐπὶ τὴν ὀσφρησιν ἤκεις. 35
 ψύχους : Αἰσθάνεται δηλ. *P.* τί : Κατὰ τι. τοῦ ψύχους :
 Τοῦ κρύους. *Dv.*
897. τοιοῦτον : Οἶον φορεῖ. ἀμπέχεται : Ἐνδύεται
 ἰμάτιον. *P.* περιέβληται. *R. V.* τοῦτο : Φαῦλον. ἀμπ. :
 Ἐνδύεται. *Dv.*
898. ἀνάσχετ' : Ὑπομονητά. Θ. *Dv. P.*
899. ὕβρίζειν : Ἄτιμα ποιεῖν. ὡς ἀχθομαι : Φεῦ,
 λίαν. *P.* οἴμ' : Φεῦ. ὡς : Λίαν. ἀχθομαι : Λυποῦμαι.
Dv.
900. φιλόπολις : Ἐὶ μὲν φιλόπολις κοινὸν, Ἄττικὸν
 δὲ τὸ φιλόπατρις. — χρηστός : Ἀγαθός. *Dv. P.* — φι- 45
 λόπολις Φιλόπατρις. *Dv.* φίλων τὴν πόλιν. *P.* πά-
 σχω κακῶς : Ἦγουν δυστυχῶ. *Dv. P.*
901. ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ : Χρηστός εἰμί. *Dv.* οὕτως εἰμί.
Paris.
902. καὶ μὴν : Τὸ λοιπόν. *Dv.* ἐπερωτηθείς : Ἦτοι 50
 ἐκ δευτέρου ἐρωτηθείς. *P.* ἀποκρινέ : Ἀπολογίζου. *Dv.*
 τὸ τί : Μᾶλλον ἐρωτηθῆναι. *P.*
903. [μελαγχολῶν μ' οὕτως οἶε : Ὅσπερ οἱ μαινό-
 24.

μενοι τὴν ἐν τοῖς πλήθεσι διατριβὴν ἀπαναιόμενοι ἐν ἐρημίαις φέρονται, διὰ τοῦτο καὶ τὴν τῶν γεωργῶν διατριβὴν μελαγχολίαν ὠνόμασεν, ὡς ἐν ἀγροῖς γενομένην.] — γεωργός ἐστι : Γεωργεῖν ἐπιστάμενος. *P.* μελαγχολῶν : Ὑπολαμβάνει ἐμὲ μαινόμενον. *Dv.* μαινέσθαι, ὥστε ἀποτρέχειν εἰς τὰς ἐρήμους, ὡς οἱ γεωργοί. *Θ. P.*

904. σκήπτομαι γ', ὅταν τύχω : Τινὲς τῶν πολιτῶν, ἥνικα χρημάτων ἦν εἰσφορὰ πρὸς τὴν πόλιν, τὴν ἐμπορίαν ἐπροφασίζοντο, τὴν εἰσφορὰν βουλόμενοι φυγεῖν, ἀζημίω γὰρ οὗτοι διεφυλάττοντο, ὡς φησὶν Εὐφρόνιος, ὡς τὴν πόλιν ὠφελοῦντες πλεῖστα διὰ τῆς αὐτῶν ἐμπορίας. διὸ καὶ ὁ συκοφάντης λέγει ὅτι, ὅταν γένηται (τις) καιρὸς πολέμου [καὶ εἰσφορᾶς], ἐμπορον ἑμαυτὸν ἀποκαλοῦ. [Ἄλλως, ὅταν, φησὶν, ἀνάγκη γένηται πράγματος, σκήπτομαι τότε ἐμπορος εἶναι. προφασίζομαι, φησὶν, ὅτι πέμπομαι εἰς τὸν πόλεμον.] — ἐμπορος : Πραγματευτής. *Dv.* κατὰ θαλάτταν ἐμπορίαν ποιούμενος. *P.* σκήπτομαι : Ἄντι τοῦ προφασίζομαι. *Θ. Dv.* προφασίζομαι τοῦτο ἤγουν τὴν ἐμπορίαν. *Vict.* τί δαί : Ἀποφαντικόν. τέχνην : Ἐπιστήμην. *P.* 906. πῶς οὖν διέζησ; : Μερικῶς τίνα εἶχες ζωὴν. *Θ. Dv.* ἢ πόθεν : Ἀπὸ ποίου τρόπου. *P.*

907. τῶν τῆς πολέως εἰμ' : Τῶν δημοσίων πραγμάτων φροντιστής, ὅσον χορηγίας, τριηραρχίας, καὶ τῶν τοιούτων· ἰδίων δὲ, τῶν καθ' ἑκάστον, ὅσον εἰ ἀδικησὶ τις καὶ δικάζοιτο πρὸς τινα, αὐτὸς ἐφρόντιζεν. ἰδίων τῶν ἰδιωτικῶν. καὶ Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις εἰ μὴ γὰρ ἴδιον ἔλαθον εἰς χεῖρας μύσος. *Dv.* τῶν τῆς πολέως εἰμ' ἐπιμελητής : Διοικητής εἰμί. *Dv.* τῶν δημοσίων καὶ πολιτικῶν φροντιστής. *Θ. P.*

908. τῶν ἰδίων : Τῶν χωρικῶν, ἰδιωτικῶν. *Dv.* τῶν ἰδιωτικῶν ἦτοι τῶν καθ' ἑκάστον. *Θ. P.* βούλομαι : Βουλευτής καὶ σύμβουλος εἰμι τῶν ἐθελόντων. *Θ. βουλευτής* εἰμί. *Dv.* μαθεῖν. *P.*

909. [πῶς οὖν ἂν : Ὁ νοῦς· πῶς ἂν οὖν χρηστὸς σὺ, δ' λυπούμενος καὶ ἀγανακτῶν εἰς μηδὲν σοὶ διαφέρων.]

910. εἰ σοὶ προσήκον μηδὲν : Εἰ (διὰ) τῶν πραγμάτων τῶν σοὶ μηδὲν διαφερόντων ἀπεχθάνει τοῖς ἀνθρώποις, (διὰ τὸ ἐπιχειρεῖν ἄλλοτρίους πράγμασι. ὁ γὰρ ἄλλοτρίων προϊστάμενος μισεῖται). — σοὶ προσήκον μηδὲν : Ἦγουν, οὐδενὸς διαφερόντος καὶ προσήκοντός σοι. *Dv.* εἰ πρόποντος, ἀρμόζοντός σοι μηδενός, μισητὸς γίνῃ τοῖς πολλοῖς διὰ τὸ ἐπιχειρεῖν ἄλλοτρίους. *P.* τὸ εἶτα τρισσῶς λαμβάνεται, εἶτα ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα, καὶ εἶτα ἀντὶ τοῦ ἄρα, καὶ εἶτα ἀργὸν, ὡς ἐνταῦθα. *P.*

911. προσήκει : Διαφέρει ἢ πρέπει μοι. *P.* καὶ ἀνήκει καὶ ἀρμόζει. *Θ.*

912. ὦ κέφα : Ὅρνεν ὅπερ φιλεῖ ἄφρον θαλάττιον ἐσθίειν· καὶ οἱ παῖδες τῶν ἀλιέων (λαμβάνοντες τὸν ἄφρον) ῥίπτουσι τὸ πρῶτον πόρρωθεν, εἶτα ἐγγύτατα, εἶτα εἰς τὴν χεῖρα τὸν ἄφρον, καὶ οὕτως εὐχερῶς ἀγρεύουσι. καὶ ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν τοῦτο εἰς παρομίαν. *R. V.* Ἄλλως, ἀνόητε, κοῦφε, ὦ τὸν νοῦν με-

τέρωρε. ὄρνει γὰρ θαλάττιος τὸ κέφα, κουφύτατον σφόδρα τῷ ἄφρῳ διατρεφόμενον διὰ τῆς θαλάττης καὶ πᾶν ὀλίγον ἔχον σαρκιώδες. Ἄλλως, ὦ εὐτελέστατε καὶ λάλε. φασὶ γὰρ τὸν κέφρον εὐτελῆ καὶ λάλον. *V.* [ὦ εὐτελέστατε καὶ λάλε· φασὶ γὰρ τὸν κέφρον εὐτελέστατον καὶ λάλον· ὄρνεν γὰρ ἄφρον, ὅπερ φιλεῖ ἄφρον θαλάττιον ἐσθίειν· τοῦτο βουλόμενοι οἱ τῶν ἀλιέων παῖδες χειρώσασθαι, ῥίπτουσι τὸ πρῶτον πόρρωθεν ἄφρον, εἶτα ἐγγύτατα, εἶτα φέρουσι τοῦτο ἐν ταῖς χερσὶν, καὶ οὕτω κατὰ μικρὸν ἀπατώντες εὐχερῶς ἀγρεύουσι τοῦτο ἐμπροσθεν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν. εὐλοπταί οὖν εἰς παρεμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνόητων. καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος.] — ὁ κέφαρος ὄρνεν ἐστὶν θαλάττιον, ἀτελὲς καὶ λάρον καὶ ἀφελές, ὃ καλοῦσι κοινῶς λάρον· ὅπερ φιλεῖ ἄφρον θαλάττιον ἐσθίειν. τοῦτο . . . φέρουσι τοῦτον ἐν ταῖς χερσὶ . . . ἀνόητων. *P.* εὐεργετεῖν : Εὐεργεσίαν παρέχειν. *Dv.* κέφα : Λάρα. *Θ. Dv. P.* σθένος : Δύναμις. *Θ. P.*

913. πολυπραγματεῖν : Τὸ πράγμασι καὶ κακουργίαις ἑαυτὸν ἐνδιδόναι καὶ δικορραφεῖν. *Θ.* ταῖς πανουργίαις ἑαυτὸν ἐκδεδωκέναι. *Dv.* τὸ πέρα τοῦ δέοντος ἐξτάζειν. *Paris.*

914. τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν : Τοῦτο ἐστὶ τὸ εὐεργετεῖν. *Θ. Dv.* μᾶλλον μὲν οὖν ὑπάρχει εὐεργετεῖν. κειμένους : Τεταγμένους. *P.* ἐνεργουμένους καὶ πολιτευομένους. *Θ.*

915. ἐπιτρέπειν : Παραχωρεῖν καὶ ἐνδιδόναι. *Θ.* παραχωρεῖν καὶ ἀμαρτάνειν· δίδοναι ἄδειαν παρὰ τὸ πρόπον. *Dv.* συγχωρεῖν. *P.* ἐξαμαρτάνη : Ἦτοι ἀμαρτάνων ἔγω τοῦ καλοῦ πίπτῃ. *Θ. P.*

916. ἐξεπίτηδες : (Ἐξ ἀνάγκης ἢ) μάτην οὕτως Ἄττικοί. (ἀργῶς καὶ μάτην. κοινότερον δὲ, καὶ τὰς τοιαύτας ψιλὰς ἐπιστάσις καὶ λειτουργίας ἀρχὰς ἐλεγον· καὶ τὸ βουλεύσαι ἀρξάι.) [γράφεται δὲ καὶ ἄν σχήματι ἀποφατικῶ, οὐκ οὖν. τὸ δὲ ὁ βουλόμενος ἀπὲρ τοῦ, ὁ ἐπιμελητής, ὁ κατηγορὸς, ὁ προϊστάμενος.] — δικαστὰς : Κριτὰς. *P.* ἐξεπίτηδες : Ἐπ' αὐτῷ τούτῳ. *Θ.* ἐπ' αὐτὸ τοῦτο. ἐσκεμμένους ἦτοι ἐπ' αὐτῷ τούτῳ. *P.*

917. ἀρχεῖν καθίστησιν : Ἴνα παρ' αὐτῶν βοηθῶντο οἱ νόμοι δηλαδὴ. *Θ.* ἀρχοντας εἶναι ποιεῖν. ἵνα παρ' αὐτῶ βοηθῶνται. *Dv.* καθίστησιν : Τάττει. κατηγορεῖ : Συνηγορεῖ. *Θ. P.* κατηγορῶ κατὰ τινος λέγεται, ὃ καὶ ἀπὸ γενικῆς πρὸς αἰτιατικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν, ὡς τὸ κατηγορῶ σου ἀμαθίαν. κατηγορῶ τὸ καταφάσκω παρὰ φιλοσόφους· γενικῆ συντασσόμενον. κατηγορῶ τὸ ἐφουβρίζω καὶ αὐτὸ γενικῆ. κατηγορῶ δὲ τὸ παριστῶ αἰτιατικῆ ὡς τὸ κατηγορήσε θὴ ἄλιψι μακρόψυλον. *Θ.*

918. ὁ βουλόμενος : Ὁ θέλων. *Dv. P.* ἐμείνος : Ὁ κατηγορῶν. *P.*

919. ἤκει : Ἄνηκει, ἀνατρέχει. *P.*

920. νῆ : Μά· πονηρὸν : Κακότροπον. προστάτην : Φροντιστήν. *Dv.* ἐπιμελητὴν τῶν πραγμάτων αὐτῆς. *Θ.* ἐπιμελητήν. *P.* ἔχει : Ἦ πόλις δηλαδὴ. *Dv.*

921. ἡσυχίαν ἄγων : Ἠσυχάζων. *P.*

922. προβατίου βίον : Μωροῦ καὶ ἀνοήτου· [διὰ τὸ

- ἀδρανές τῆς διανομῆς τῶν πραγμάτων·] τὰ γὰρ πρό-
 βατα μηδὲν ἐργαζόμενα ζῆ. — ζῆν ἀργός· Ἄπρακτος,
 ματῆν. προβάτου βίον· Ἄντι τοῦ μωροῦ καὶ ἀνοή-
 του. προβάτου ζωῆν, ἀγροίκου. *P.*
- 5 923. διατριβὴ τις τῶ βίῳ· Ἐπιτηδεύμα, ἀσβό-
 λημα, δίκαια, διαγωγή, πρόφασις, ἀφ' ἧς μέλλομεν
 περὶ τὰ πράγματα διατρίβειν. — διατριβή· Πολυ-
 πραγμοσύνη. Θ. ἐπιτηδεύτης. *Dv.*
924. οὐδ' ἂν μεταμάθοις· Ἄντι τοῦ παύσαιο. κυ-
 10 ρίως δὲ μεταμαθεῖν ἔλθον τὸ μετὰ ταῦτα ἑτερόν τι
 μαθεῖν ἀφίμενον τοῦ πρώτου. — ἦγουν ἀντι τῆς πολυ-
 πραγμοσύνης ἄλλην ἑτέραν τέχνην μάθοις. Θ. οὐδ'
 ἂν· Οὐδαμῶς. *Dv.* μεταμάθοις· Καταλείψας τοῦτο
 ἕτερον μάθοις. *P.* δόλις· Δόσης. *Dv.* οὐ μεταμάθοις
 15 δηλονότι, εἰ παράσχου. *P.* παράσχου. Θ.
925. καὶ τὸ Βάττου σιλιφίον· Βάττος Κυρήνην ἐκτι-
 σαν, [ἔλθων ἀπὸ Θήρας, τῆς κατὰ Κρήτην νήσου·]
 δν τιμήσαντες Αἰθῆες ἔχαρισσαντο αὐτῷ τὸ κάλλιστον
 τῶν λαχόντων τὸ σιλιφίον, καὶ ἐν νομισματι αὐτὸν ἐχά-
 20 ραξαν, τῇ μὲν βασιλείᾳ, τῇ δὲ σιλιφίον (παρὰ τῆς πό-
 λεως δεχομένον, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυρηναίων πολ-
 ιτείᾳ· ἔνθεν καὶ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν διαφόρων [καὶ
 ἐξόχου] τιμᾶς δεχομένων. Ἄλλως, σιλιφίον βοτάνη
 πολυτίμητος· ἡ δὲ αἰτία τοιαύτη ἐστὶ. Βάττος, ὁ καὶ
 25 Ἀριστοτέλης, πόλιν ἐν Λιβύῃ Κυρήνην [λεγόμεν]·
 ἔκτισε κατὰ τὸν δοθέντα αὐτῷ παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος
 χρησμόν· καὶ οἱ πολῖται οἱ Κυρηναῖοι ἀναπαύουσι τῆς
 σφραγίστας βουλόμενοι χαρίσασθαι τῷ βασιλεῖ, ἐποίησαν
 δακτύλιον, ἐν ᾧ ἡ πόλις αὐτῶν προσφέρει τῷ βασιλεῖ
 30 τὸ σιλιφίον. καὶ τὸ φύλλον δὲ αὐτοῦ καὶ ὁ καρπὸς καὶ ὁ
 καυλὸς καὶ ὁ ὄσος καὶ ἅπλως τὸ πᾶν αὐτοῦ πολλῆς τι-
 μῆς ἀξίον ἐστίν. καὶ οἱ Ἀμπελιῶται δὲ ἔθνος Λιβύης, εἰς
 Δελφούς ἀνέθεσαν καυλὸν σιλιφίου, ὡς φησὶν Ἀλεξαν-
 δρίδης.) — σιλιφίον· Τὸ λεγόμενον βαλσαμέλαιον. *Dv.*
- 35 Βάττου σιλιφίον· Ὄνομα κύριον τὸ κοινῶς βάλαμχον.
P. ὁ Βάττος οὗτος ἔκτισε τὴν Κυρήνην, ἔνθα τὸ σιλ-
 φίον γίνεται, οὐδ' ὁ ὄσος πολλοῦ ἀξίος ἐστίν. τιμῶντες οὖν
 αὐτὸν οἱ Κυρηναῖοι ὡς ἀρχηγέτην, χρυσοῦν αὐτοῦ τὴν
 40 εἰκόνα πεποιήκασιν, τὸ σιλιφίον ἐν τῇ δεξιᾷ φέρουσαν,
 λίθους καὶ μαργάρους κεκοσμημένον. λαμβάνεται οὖν
 εἰς παροιμίαν τὸ τοῦ Βάττου σιλιφίον ἐπὶ τῶν πολυτε-
 λῶν. *P.*
926. καταθού· Ἀπόριπτε. *Dv.* ἀντι τοῦ καταβα-
 λού, βῆλον. *P.* θοιμάτιον· Ὁ φορεῖς. *Dv.*
- 45 927. ὑπόδουσαι· Τὰ ὑποδήματα. Θ. *Dv.* τὰ ὑποδή-
 ματα ἀφ' ἐλε. *P.*
928. προσελθέτω· Ἐμπροσθεν. *Dv.*
929. Οὐκοῦν ἐκεῖνος εἴμ' ἐγὼ· Ἐκεῖνος εἴμι ἐγὼ,
 φησὶν, ὁ μέλλων σοι προσελθεῖν. [τοῦτο ὁ θεράπων
 ἀποσκώπτων λέγει.] ἅμα δὲ καὶ μιμεῖται τὰ παρ' αὐ-
 60 τοῦ ἄνω εἰρημένα, ἐν ὧν δὲ λέγουσιν, ἀπέδουθεν. —
 ἐκεῖνος· Ὁ βουλόμενος δηλονότι προσελθεῖν. *P.*
930. μεθ' ἡμέραν· Ἄντι τοῦ ἐν ἡμέρᾳ. Ἀττικὸν δὲ
 τὸ σῆμα· (μεθ' ἡμέραν γὰρ φασιν, οὐκ ἐν ἡμέρᾳ.) —
- ἀποδοῦμαι· Ἄντι τοῦ τὰ ἱμάτια ἀφαιροῦμαι. *P.* ἀπο-
 δοῦμαι λέγεται τὸ βιαίως καὶ ληστικῶς τὰ ἱμάτια
 ἀφαιροῦμαι. *P.* μεθ' ἡμέραν· Κατὰ τὴν ἡμέραν. *Dv.*
 Ἄττικῶς ἀντι τοῦ ἐν ἡμέρᾳ. ἐν νυκτὶ γὰρ πάσχουσι
 τοῦτο ἐνίοι ὑπὸ τινων λογιόντων αὐτούς. Θ. τὸ γὰρ κατὰ
 5 νύκτα ἀποδύεσθαι τινα ὑπὸ τῶν λόγων τῶν λωποδύτων
 ἴσως φορητὸν, ὅτι λάθρα τοῦτο ποιοῦσι τοὺς νόμους φο-
 βούμενοι καὶ τὰ δικαστήρια, ἐγὼ δὲ κατὰ τὴν ἡμέραν
 τοῦτο πάσχω περιφανῶς. *Vict.*
931. ἀξιοῖς· Ἄντι τοῦ δικαιοῖς. *V.* ἄξιον κρίνεις. 10
 Θ. *Dv.* ἄλλότρια πράττων· Ξένα ἀπαίτων. *P.* ἐνεργ-
 γῶν ἢ ἀπαίτων. Θ.
932. μαρτύρομαι· Εἰς μαρτυρίαν τίθημι. Θ. *Dv.*
 μάρτυρα καλῶ, ἢ διὰ μάρτυρος παραστήσω. *P.*
933. οἴχεται φεύγων· Εἶδε γὰρ αὐτὸν ἀποδύμε- 15
 νον καὶ ἐφοβήθη, μὴ καὶ αὐτὸς τὰ ὅμοια πάθῃ. Θ. *Dv.*
Vict. οἴχεται· Ἀπῆλθε. δν· Ὀντινα. *P.*
934. ὡς φυγόντος τοῦ μετ' αὐτοῦ μάρτυρος. *R.V.*
 περιελθῆμαι· Κατὰ κύκλον ἐλήφθη. *P.* κεκράτῃμαι.
 Θ. *Dv.*
935. οἴμοι μάλ' αὖθις· Τὸ ἡμιστίχιον ἐξ Ἡλέκτρας 20
 Σοφοκλέους [1416] (τὸ οἴμοι μάλ' αὖθις, ὅτε τὴν Κλυ-
 ταίμνηστραν οἱ περὶ Ὀρέστην φονεύουσιν). *R.V.* δὲς σὺ·
 Ὡ παιδάριον. Θ. *Dv.*
936. ἀμφίεσω· Ἐνδύσω. Θ. *P.* 25
937. ἱερὸν γὰρ ἐστίν· Ἱερὸν λέγουσι πᾶν τὸ ἀνατι-
 θέμενον τοῖς θεοῖς. — μὴ δῆθ'· Μηδαμῶς. *Dv.* μὴ
 ἀμφίεσης. *P.*
938. κάλλιον· Κρεῖττόνως. Θ. κρεῖττον. *Dv.* ἀνα-
 τεθήσεται· Ὡς ἀνάθημα κρεμασθήσεται. Θ. *P.*
939. ἢ· Παρό. *P.* τοιχωρύχον· Κλέπτῃν. *Dv.* 30
- [940. κοσμεῖν· Καλλωπίζειν. *Dv.* καλλύνειν. *D.*
 σεμνοῖς· Λαμπροῖς. *Dv.* εὐτάκτους προσήκει κοσμίους.
Paris.
941. ἐμβαδίοις· Ὑποδήμασι. *Dv.* 35
942. ταῦτα· Τὰ ἐμβαδία. αὐτίκα· Συντόμως. *F.*
943. ὥσπερ κοτίνω προσπατταλεύσω· Ὅτι ἐπὶ τῶν
 κοτίνων καὶ ἄλλων δένδρων πανταχοῦ πρὸς τοῖς ἱεροῖς
 προσπατταλεύουσι τὰ ἀνάθημα. (Ἄλλως, εἰώθασιν
 τοῖς δένδροις κῶλα καὶ κρανία προσπατταλεῖν πρὸς 40
 ἀποτροπὴν βασκανίας οἱ γεωργοί, πρὸς τὸ μὴ ξηραν-
 θῆναι αὐτά. Ἄλλως, ἔθος ἦν τοὺς θηρωτὰς τινα
 ἄγραν μέρος τι τοῦ θηρωμένου, ἢ τὴν κεφαλὴν ἢ πόδα,
 προσηλοῦν πασσάλῳ ἐπὶ τινος δένδρου εἰς αὐτὴν τὴν
 45 ἕλην,) πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος. — κοτίνω· Ἀγριε-
 λαία. Θ. *Dv.* στεφάνω. *P.* προσπατταλεύσω· Προση-
 λώσω, κρεμάσω. Θ. *Dv.* προσηλώσω, προσκαρφώσω. *P.*
944. ἀπειμι· Ἀπέρχομαι. Θ. ἦγουν ἀπέρχομαι.
 γινώσκω· Ἦγουν ἐπίσταμαι χειρῶν ὑπάρχων κατὰ
 πολὺ. *Dv.* *P.*
945. σύζυγον· Βσηθὸν, ἦγουν σύνδρομον. *Dv.* *P.*
 βσηθὸν, σύμμαχον. Θ.
946. καὶ σύκινον· Ἴσον τῷ ἀσθενέστατον· τὸ γὰρ
 50 ξύλον τῆς συκῆς ἀσθενὲς [καὶ χαῦνον· ὅθεν καὶ συκίνη

ἐπικουρία, ἀντί τοῦ ἀσθενῆς καὶ ἀναφελῆς]. ἢ σύκινον τὸν συκοφάντην κεκαλυμμένως λέγει, ἀπὸ τῆς συκῆς σχηματίσας [τὸ δνομα]. — ἐν εἰρωνείᾳ τοῦτο. R. σύκινον : Ἀσθενῆ. *Dv.* ἀσθενῆ, ἀδύνατον. *P.* ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς συκῆς, διότι ἐνὶ ἡ συκῆ ἀνίσχυρος, καὶ θραύεται εὐκόλως. *Dv.* ἰσχυρὸν θεὸν : Τὸν δυνατὸν. *Dv.* τὸν Πλούτου. *P.*

947. τήμερον : Ἀττικόν. Θ. σήμερον. δοῦναι δίκην : Τιμωρίαν. *Dv.* τιμωρίαν, ἤγουν τιμωρηθῆναι. *P.* τιμωρηθῆναι. Θ.

948. Ὅτι : Διότι. περιφανῶς : Ἦγουν φανερώς. *Dv.* καταλύει : Ἀφανίζει. περιφανῶς : Ἀριδύλως καὶ φανερώς. Θ. *P.*

949. οὔτε τὴν βουλήν πιθάν : Ἀντί τοῦ πείσας. ὅσα δ' ἂν τῇ βουλῇ δόξη, ταῦτα ἐπὶ τὸν δῆμον ἀναφέρεται. καὶ ἐκ τῶν ἐναντιῶν τὰ ὑπὸ τοῦ δήμου ψηφίζόμενα ὑπὸ τῆς βουλῆς κυροῦνται. — πιθάν : Καταπέισας. Θ. *Dv.* πείσας. *P.*

950. τὴν τῶν πολιτῶν : Ἦγουν τοὺς πολίτας ἄλλους. *D.* τὴν ἐκκλησίαν : Τοὺς δικαστάς. Θ. *Dv.* τὴν συνάθροισιν τῶν κριτῶν. *P.* ἔθος ἦν ἐν δημοκρατίᾳ θῆναι ψήφισματα ἐγένετο, δευκνύειν τοῦτον τὴν βουλήν· εἶτα τοὺς κριτάς. *Dv.*

951. ἐπειδὴ τὴν πανοπλίαν : Ἀντί τοῦ, ἐπειδὴ ἐγένετο κατ' ἐμὲ, ὅτε ἤμην πένης. (λόγους δὲ συκοφάντου μιμείται.) — τὴν πανοπλίαν : Τὸ ἱμάτιον παίζων. Θ. *Dv.* τὰ ἐνδύματα. *P.* πανοπλία κυρίως ἡ τῶν ὅπλων πάντων διασκευὴ· ἐνταῦθα δὲ καταχρηστικῶς. *Dv.* πανοπλία μὲν ἡ τῶν ὅπλων πάντων παρασκευὴ, ἐνταῦθα δὲ τὸ ἱμάτιον καταχρηστικῶς λέγει, μᾶλλον δὲ παίζων, ὅτι ἐν εἰχῆ τοῦτο μόνον ἀντί πολλῶν ἄλλων ἱματίων. *Vicl.*

952. ἔγων : Φορῶν. *Dv.* *P.* βαλανεῖον : Λοστῶν. *Dv.* τρέχει : Συντόμως ἔρχου. *P.*

953. κορυφαῖος : Ἐπεὶ περίστατο περὶ τὸ πῦρ, ὡς περ χορὸς ἐν τοῖς βαλανεῖοις. (οὐκ ἐξῆν δὲ ξένον χορεύειν ἐν τῷ ἀστικῷ χορῷ· παρὰ τοῦτο πέπαιχεν· ἐν δὲ τῷ Ληναίῳ ἐξῆν· ἐπεὶ καὶ μέτοικοι ἐχορήγουν. κορυφαῖος δὲ ὁ ἐν χόρῳ πρῶτος. [τὸ δὲ θέρου ἀντί τοῦ] θερμάνθητι. ὡς περ ἀνδριάς ἐπὶ κεφαλῇ.) — κορυφαῖος ἐστῆκώς : Πρῶτος ὀρθῶς. θέρου : Ἦγουν θερμαίνου. Θ. *Dv.* *P.*

954. τὴν στάσιν : Τὸ εἶναι κορυφαῖος τὸ βαλανεῖον. *Dv.* τὸ εἶναι ἐμὲ κορυφαῖον καὶ πρῶτον. *P.*

955. ἀλλ' ὁ βαλανεὺς : Λέγουσι γὰρ οἱ πολλοὶ ἑλαττοῦσι τὸν ἀέρα τῶν λουτρῶν, εἰς θαυτοὺς αὐτὸν ἔλκοντες. — βαλανεὺς : Ὁ τοῦ βαλανεῖου ἐπιστάτης. ἔλξει : Ἐλκύσει. *P.* θύραζ' : Ἐκτὸς τῆς θύρας. Θ. *Dv.*

956. τῶν ὀρχιπέδων : Τῶν ὀρχεων. *R.V.* Θ. Τῶν αἰδοίων. *Dv.* ἀπὸ τῶν ὀρχεων. γνωσεται : Γνωρίσει. *P.*

957. τοῦ πονηροῦ κόμματος : Ὡς ἐπὶ νομίσματος εἶπεν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων τῶν κακῶς κοπέντων. — πονηροῦ : Ἀδίκου. *P.* τοῦ πονηροῦ κόμματος : Ἦγουν τῆς μερίδος τῆς πονηρᾶς· χαρά-

ματας. *Dv.* τοῦ χαράγματος. Θ. τοῦ λείμματος. *R.* 958. καὶ ἡμεῖς. Θ. ἡμεῖς. εἰσώμεν : Εἰσελθόμεν. *Dv.*

959. [Ἄρ' ὧ φίλοι γέροντες : Κορωνίς ἐτέρᾳ θυσίᾳ. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι πρ', ὧν ἔσται τελευταῖος

στεφανόν γέ τοι καὶ δᾶδ' ἔχων πορεύεται.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

Ἄρ' ὧ φίλοι γέροντες : Γραῦς ἐστί (τις), ἦτις [πρώην] ἐμισθώσατο νεανίσκον δίκαιον ἐπὶ τῷ γαμεῖν αὐτήν. 16 οὔτος δὲ πλουτήσας νῦν, ὡς δίκαιος, εἰσεν αὐτήν· δὲ καὶ καταβοῆ τοῦ Πλούτου. — φίλοι : Προσφιλεῖς. *P.*

960. ἀφιγμένθ' : Ἠλθομεν. *Dv.* ὄντως : Κατ' ἀλήθειαν. *P.* τοῦ νέου τούτου θεοῦ : τοῦ Πλούτου. Θ. *Dv.* τοῦ νεωστὶ φανέντος. *Gl.V.*

961. τοπαράπαν : Διόλου. *Dv.* παντελῶς. *R.V.P.* ἡμαρτήκαμεν : Ἐσφάλκαμεν, ἡστοχῆσαμεν. Θ. *Dv.* ἐξεπέσομεν. *P.*

962. ἀλλ' ἰσθ' : Οὐχ ἡμάρτηκα· γίνωσκε. ἀφιγμένη : Ἐλθοῦσα. Θ. *Dv.* *P.*

(963). ὧ μαιρακίσκη : Προσπαίξουσι τῇ πρεσβυτηδίᾳ οἱ γέροντες. [καὶ μαιρακίσκην μὲν διὰ τὸ τεθρομμένον τοῦ ὠραϊσμοῦ,] ὠρικῶς γὰρ ἀντί τοῦ νεωτερικῶς, ἢ ἀντί τοῦ εὐπρεπῶς καὶ κοσμῶς, ἢ πιθάνως ἢ κατὰ καιρὸν. — πυνθάνη : Ἦγουν ἐρωτᾷς. ὠρικῶς : Νεωτερικῶς. 25 *Dv.* ὠρικῶς : ἀντί τοῦ νεωτερικῶς. παίξουσι γὰρ τῇ γραφῇ οἱ γέροντες. *R.* νεωτερικῶς, ἦγουν ὡς πυνθάνονται αἱ ἐν ὄρα οὐσαι γυναῖκες, ἦτοι ἐν ἡβῇ τῆς ἡλικίας. *P.* *Vicl.*

964. φέρε νῦν : Δῆ. Θ. ἄγε δῆ. τὸν ἐνδοθεν : Τὸν ἐντός. *Dv.* τῶν ἐνδοθι : Ὑπαρχόντων τῆς οἰκίας. *P.* ἐξερχομένων δηλονότι. Θ.

965. μὴ δῆτ' : Καλέσης δηλονότι. *P.* ἐξῆλθθα : Ἐξῆλθον. *Dv.*

966. οἱ : Διό. Θ. διότι. ἐχρῆν : Ἀντί τοῦ χρῆσθαι. 35 *Dv.*

967. πέπονθα : Ἐπαθα. *Dv.* ἐπαθον. *P.* δεῖνά : Χαλεπά. παράνομ' : Ἀδिका. *Dv.* τὸ φιλῶτατε κωμικῶς καὶ γεροντικῶν τὸ πρόσωπον. Θ.

968. ὁ θεὸς οὗτος : Ὁ Πλούτος. *Dv.* ἤρξατο βλέπειν : Ἀρχὴν ἐποιήσατο ὄρα. *P.*

969. ἀβίωτον : Κακοβίωτον. *Dv.* οὐ βιώσεως ἔβιον. Θ. *P.* τὸν βίον : Τὴν ζωὴν. *Dv.*

970. τί δ' ἐστιν; ἦπου καὶ σὺ συκοφάντρια : Ἐπειδὴ εἶδε τοὺς πονηροὺς τῶν ἀνδρῶν ἀτυχῆσαντας βλάψατος τοῦ Πλούτου, φησὶν οἱ ἄρα καὶ σὺ ἐν ταῖς γυναῖξι πονηρὰ εἶ; ὡς περ δὲ πανδοκεύτρια, οὕτω καὶ συκοφάντρια. — ἦπου : Ὀντως ἄρα. συκοφάντρια : Ἦγουν ψεύτρια. *Dv.*

971. οἶσθα : Ὑπάρχεις. ἐγὼ μὲν οὐ : Οὐχ ὑπέρχου. 40 *Dv.* ἦγουν οὐκ εἰμι συκοφάντρια. *P.*

972. ἀλλ' οὐ λαχούσ' ἔπινες : Παρ' ὑπάνομαι ἀντί τοῦ ἐδικάσας. (ὅτι δὲ κατὰ γράμμαται : ἐκληροῦντα,

- προαίρηται· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐβούλευον οὗτοι τῶν πρὸ
τούτου εἶναι ἀρξάμενοι. φησι γὰρ Φιλόχορος, ἐπὶ Γλαυ-
κίππου, καὶ ἡ βουλή κατὰ γράμμα τότε πρῶτον ἐκα-
θέζετο καὶ εἶτι νῦν ἄμνησιν ἀπ' ἐκείνου καθεδεῖσθαι ἐν
5 τῷ γράμματι ᾧ ἂν λάχῃσι. Ἄλλως.) τοῦτο ἀφ'
ἐτέρου ἐστὶν ἐρμηνεύσει· Ἀθηναῖοι γὰρ ἀπὸ τῶν φυλῶν
ἐποιοῦν τοὺς δικαστάς κατὰ γράμμα, ὅσων ἡ πρώτη τὸ
α ἔσχε σημεῖον, καὶ ἡ δευτέρα τὸ β, καὶ αἱ ἄλλαι
ὁμοίως ἕως τοῦ χ. [δέκα γὰρ φυλῶν οὐσῶν δέκα ἐγένοντο
10 δικασταί·] ὁ οὖν λαχὼν τὸ α πρῶτος ἐδίκαζε, καὶ οἱ
ἄλλοι ὁμοίως. (Ἄλλως. ὡς ἐπὶ τῶν βητόρων· οἱ γὰρ
λαχόντες μόνον βητορεύουσι· λέγει οὖν ὅτι ἄρα ὁ κλη-
ρός σου οὐκ ἀνήλθεν. Ἄλλως. ἐκλήρουτο γὰρ πρὸς
τὸ γράμμα καὶ οὕτως ἐδίκαζον. τάχα οὖν σὺ, φησι,
15 λαχῶσα οὐκ ἐδίκαζες, ἐπινες δὲ διὰ τοῦτο εἶπεν, ἵνα
διαβάλλῃ τὰς γυναῖκας ὡς φιλοῦντας. ἐρωτηματικῶς
οὖν. ἐπειθὴ καὶ γέροντές εἰσιν οἱ δικάζοντες· διὸ εἶπε
πρὸς τὴν γραῦν, « ἀλλ' οὐ λαχούσ' ἐπινες ἐν τῷ γράμ-
ματι. » — ὄβριζει αὐτήν. *Dv.* λαχούσ' : Κληρωθεῖσα.
20 ἐπινες : Ἐδίκαζες. γρ. δικαστηρίῳ. *P.* κληρωσαμένη,
ἐν τῷ δικαστηρίῳ. *Θ.* δέον εἰπεῖν, ἀλλ' οὐ λαχούσ'
ἐκρινες ἐν τῷ γράμματι, ὡς ἐμπροσθεν τὴν ἱστορίαν
εἰπομεν εἰς τὸ [277] « ἐν τῇ σοφῇ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα
σου. » ὁ δὲ διαβάλλων αὐτήν ὡς μέθυσον, φησὶν·
25 « ἀλλ' οὐ λαχούσ' ἐπινες ἐν τῷ γράμματι. » *Bg.* παρ'
ὑπόνοιαν. οὕτω γὰρ ὄφειλεν εἰπεῖν· ἄρα οὐ κληρωθεῖσα
ἐν τῷ γράμματι ἐδίκαζες; ὁ δὲ τὸ τῶν γυναικῶν φι-
λοῦναι σκῶψαι θέλων ἐπινες φησί. *P.*
973. ἐγὼ δὲ κατακένν. : Ὑπὸ ἔρωτος πάσχω. *Θ.*
30 *Dv.* ἐρωτικῶς λελύπημαι. *P.* δειλάκρα : ἡ ἀκρω ἀθλία.
V. *Θ.* *Dv.* ἀθλία. *P.*
974. τὸν κνισμὸν τίνα : (Ἄντι τοῦ κατακνισμὸν.
ἐπίτηδες δὲ) ὡς καπρῶσαν σκῶπτει τὴν γραῦν. (Ἄλ-
λως. κνισμὸς ἐστὶ κυρίως ἢ πρὸς τὴν μίξιν βακχεῖα
35 καὶ πύρωσις. ἐνταῦθα οὖν κατακέννισμαι, ἀντὶ τοῦ
ὑπ' ἔρωτος πάσχω.) — οὐκοῦν ἐρεῖς : Λέγεις ἀνύσασα :
Τελειώσασα. *Dv.* τελέσασα, σπεύσασα. *Θ.* ἐρεῖς ἀνύ-
σασα : Εἰπὸς σπουδᾶσασα. *P.* τίνα : Κατακέννισσαι.
Θ. *Dv.* *P.*
40 975. νῦν : Δῆ. *Θ.* νῦν : Λοιπόν. φίλον : Ἠγαπη-
μένον. *Dv.*
976. πενήχρον : Πτωχόν. εὐπρόσωπον : Ὀραῖον. *Dv.*
P. ὄραῖον. *Θ.* ἄλλως : Κατ' ἄλλον τρόπον. *P.*
977. χρηστὸν : Ἀγαθόν. τοῦ : Τίνος. (καὶ τίνος. *Θ.*)
45 δεηθεῖν ἐγὼ : Εἰς χρεῖας ἦλθον χρήζων ἐγὼ. *Dv.* ἐδε-
ήθην. *Θ.* *P.*
978. κοσμῶς : Εὐτάκτως. καλῶς : Ἠγουν πρεπόν-
τως. *Dv.*
979. δηρέτουν : Ἐδίδουν. *P.*
50 980. ὅτι : Διότι. ἐδεῖθ' : Ἐχρήζε. ἐκάστοτε : Πάν-
τοτε. *Dv.*
981. ἐκνομῶς : Ἄντι τοῦ ὑπερφυῶς, ὑπερβαλλόν-
τως, μεγάλως. (κυρίως δὲ τὸ ὑπὲρ τὸ νουμισμένον.) —
οὐ πολλὰ : Ὑπηρέτουν αὐτῷ. *Dv.* ἐδεῖτο δηλονότι. *P.*
ἐκνομῶς : Ὑπερφυῶς καὶ πέρα τῆς συνήθειας. *Θ.*
ὑπερφυῶς, ἐπέκεινα νόμου. *Dv.* ὑπερβαλλόντως, ὑπερ-
φυῶς, ὑπὲρ τὸ νουμισμένον. ἤχονετο : Εὐλαβεῖτο.
Paris.
982. ἤτησ' : Ἐζήτησεν ἐμέ. *Dv.* τὸ εἰκοσὶν Ἀττικὸ
μετὰ τοῦ ν. *V.*
983. εἰς ἱμ. : Χάριν. εἰς ὑποδήματα : Ἠγουν χάριν
ἀγορᾶς. *Dv.*
984. [ὅτι] τὸ ἀγοράσαι νῦν συνήθως ἡμῖν φησιν ἀντὶ
τοῦ ἀνήσασθαι. *R.* *V.* *Θ.*
985. ἐκέλευσε : Εἶπεν ἐμέ. θοιματίδιον : Μικρὸν
εἰμάτιον. *Dv.*
986. πυρῶν : Σίτου. *Θ.* ἐδεήθη : Εἰς χρεῖας ἦλθεν.
μεδῖμων : Μοδίων. *Dv.* μοδίων τεττάρων. πάντα
ταῦτα παρεῖχον. *Θ.* *P.*
987. οὐ πολλὰ : Εἰρωνικῶς φησι παίζων· πολλὰ γὰρ
κατέλεξεν. *R.* *V.* εἰρωνικὸς ὁ λόγος. *Θ.* *Dv.*
988. ἤσχονετο : Ἐδεῖτο. *Dv.*
989. οὐχ ἔνεκεν μισητίας : [Πορνείας, οἶνοι μιση-
τίας, παρὰ τὸ μίσγεσθαι.] καὶ ἐν τούτοις μισητίαν
20 φησὶ τὸ εἰς τὰς συνουσίας εὐεπιφορον. οὐχ ἔνεκα, φησὶ,
τοῦ ὑπηρετεῖν μου τῇ ἀσειγαῖα. — μισοτίας : Μί-
ξεως, συναφείας. *Dv.* μισητίας : Μίξεως, συναφείας,
ἀπὸ τοῦ μίσγω δὲ μισητία καὶ μισητία. *Θ.* πορνείας,
μίξεως. *P.* *Br.*
990. αἰτεῖν : Ζητεῖν. ἔφασκεν : Ἐλεγεν. *Dv.*
991. οὕτω μεμνητὸ ὡς Ἡρωδιανὸς φησιν ἐν τῇ τῆς
'Ομηρικῆς προσφῶδας. τοῦτο δὲ ἐν ἱρωνείᾳ καὶ χλεύῃ.
V. μεμνητὸ : Ἐνθυμοῖτο. *Dv.*
992. ἐρῶν' : Ἐπιθυμοῦντα. *Θ.* ἐκνομώτατα : ἀντὶ 31
τοῦ σφοδρῶς. *R.* *V.* ὑπερφυῶς, ὑπὲρ τὸ νουμισμένον
Θ. *Dv.*
993. ὁ βδελυρὸς : Ὁ αἰσχρὸς. *Θ.* *Dv.* μουσαρός. *P.*
ἔτι : Εἰς τὸ ἐξῆς. *Dv.* νοῦν : Σκοπόν. *P.*
994. μεθέστηχεν : Μετεβλήθη. *Θ.* *Dv.* μετατέθη 35
ται μεθιστῶ τὸ μετάγω. *P.* μετετέθη τῆς διαθέσεως
μετηλλάγη. *Br.*
995. [τουτονὶ : Εἰκότως εἶπε τουτονὶ. ἔφερε γὰρ ἐν
ταῖς χερσὶν διὰ τὸ πέμψαι μὲν αὐτὴν ἐκείνῳ, μὴ δέ-
ξασθαι δὲ αὐτόν, ἀλλ' ἀποπέμψαι πάλιν αὐτῇ.] 40
996. τάπὶ τοῦ πίνακος : Ἐντὸς τοῦ πίνακος. *Dv.* σα-
νὴς ζωγραφουμένη. πίναξ τὸ ἄκος τῆς πείνης, ἤγουν ὁ
θεραπευτῶν τὴν πείναν διὰ τῶν ἐν αὐτῷ βρωμάτων.
Θ. *Vict.*
997. ἐνόητα : Ἐνυπάρχοντα. ὑπειπούσης : Κρυφίως 45
μηνοσάσης. *Θ.* *Dv.* οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ εἰπούσης, οἱ δὲ
ἡρέμα φθεγξαμένης, ὁ καὶ ἀμεινον. *R.* *V.*
998. ἔδρασ' : Ἐποίησεν. *Dv.*
999. ἀμητὰ τε προσέπεμψεν : Εἶδος πλακοῦντος γα-
λακτώδους. οὐ μόνον ὅτι οὐκ ἐδέξατο τὰ δῶρά μου, ἀλλὰ 50
καὶ οἰκοθεν ἐπέμψε μοι ἄλλο πλακοῦντιον, (ὥσαντι λέ-
γων μηκέτι πατῆσαι ἐκεῖ με.) — ἀμητα : Τὴν λεγο-
μένην ἰδιωτικῶς φλειάν. εἶγες γὰρ αὐτόν ἐν ταῖς χερσὶ.
Θ. *Dv.* τὰ κοινὰς ταρχανά. *Dv.*

1000. ἐφ' ᾧ τ' ἐκείσε : Ἐπὶ τῷ ἐκεῖ. Θ. *Dv.*
 1001. πρὸς ἐπὶ τούτοις : Ἐκ παραλλήλου. ἀποπέμ-
 πων : Τὴν πρὸς ἐμὲ ἀποδιώκων συνήθειαν. Θ. *Dv.* εἰς
 τοῦπίσω πέμπων. *P.*
 5 1002. πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι : Τινὲς φα-
 σιν, ὅτι ἐν τοῖς παλαιοῖς χρόνοις ἰσχυρότατοι ἦσαν οἱ
 Μιλήσιοι καὶ ὅπου προσετίθεντο πάντως ἐνίκων. Πο-
 λυκράτης οὖν ὁ Σάμιος συγκροτῶν πόλεμον πρὸς τινὰς
 ἠθέλησεν αὐτοὺς λαβεῖν εἰς συμμαχίαν, καὶ εἰς τὸ μαν-
 10 τεῖον ἀπῆλθεν ἐρωτήσων περὶ τούτου· ὁ δὲ θεὸς ἔχρη-
 σεν

ἦσαν ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

- (Ἄλλως. περὶ τῆς παροιμίας ταύτης Δήμων οὕτω φησὶ
 « τῶν Καρῶν περὶ τοῦ πολέμου πρὸς τοὺς Ἀμπρακίω-
 15 « τας βουλευσαμένων, ἀλκιμωτάτους ὄντας τῶν ἐν πο-
 « λέμῳ γειτόνων, τίνες χρῆ ποιῆσθαι συμμαχούς, οἱ
 « μὲν τοὺς Μιλησίους ἠγοῦντο δεῖν παρακαλεῖν· καὶ
 « γὰρ εὐμήλιον [τότε] μάλιστα τῶν περιόικων καὶ
 « [διὰ τὸ] γεινιᾶν τῇ Καρίᾳ τὴν τούτων χώραν οἱ δὲ
 20 « διαλύσασθαι πρὸς τοὺς Πέρσας συνεβούλευον, τὴν
 « αὐτῶν ἀρχὴν μεγίστην γενομένην φάσκοντες καὶ πάν-
 « των ἀλκιμωτάτους εἶναι κρατοῦντας τῆς Ἀσίας. ἔδο-
 « ξεν [οὖν] τοῖς Καρίῳ ἐρωτήσῃ τὸν Ἀπολλῶνα ποτε-
 « ροὶ τὸν χρησμὸν ὁρθῶς ἐκλαμβάνουσι. τὸν δὲ θεὸν
 25 « ἀποκρίνασθαι

πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

- « τοῦ δὲ χρησμοῦ διαδοθέντος εἰς τὰς Ἀσιάτιδας πό-
 « λεις, οἱ μὲν Μιλήσιοι τὴν προφητὴν αἰτιασάμενοι
 « διεφθάρθαι χρήμασιν ὑπὸ τῶν μηδίζοντων πανδημεί-
 30 « τοις Καροὶ βοήθησαντες, καὶ τοὺς Πέρσας μετ' ἐκει-
 « νων συμβαλόντες, σχεδὸν ἅπαντες ἀπέθανον. τὸν δὲ
 « χρησμὸν διὰ τὴν ἀλήθειαν εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν φασιν.
 Ἄλλως. ἰσχυροὶ ποτ' ἦσαν οἱ Μιλήσιοι, [ὡς] καὶ Ἀνα-
 κρέων φησὶ. πολέμου μὲν γὰρ Κἄρας ὑπὸ Δαρείου τοῦ
 35 Ὑστάτου, τοῦτον λαβεῖν τὸν χρησμὸν, πυθανομένους
 εἰ προσλάβοιεν [συμμαχούς] τοὺς Μιλησίους. ὁ δὲ νοῦς
 τοῦ λεγομένου τοιοῦτος, ἀντὶ τοῦ πάλαι συνῆν σοι, νῦν
 δὲ οὐ. εἰρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν εὐ-
 δαιμονούντων νῦν δὲ ἀτυχούντων. — ἄλκιμοι : Ἰσχυ-
 40 ροί. Θ. *Dv.* οἱ Μιλήσιοι πάλαι ἐπ' ἀνδρίᾳ θαυμάζομενοι,
 καὶ σύμμαχοι τοῖς βουλομένοις ἐγίνοντο. ἐλθόντες οὖν
 τινὲς εἰς τὸν Ἀπολλῶνα, καὶ πυθανόμενοι αὐτοῦ, εἰ δὲ
 Μιλησίους συμμαχούς λαβεῖν, χρησμὸν ἔλαβον, ὅτι
 « πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι » ἐπεκράτησε δὲ
 45 τοῦτο εἰς παροιμίαν. *Dv.*

1003. δῆλον : Φανερόν. μοχθηρὸς : Ἦγουν κακώτρο-
 πος. *Dv.*

1004. [ῥηταὶ φακῆ : Εἰκότως παρεικάζει φακῆ τὴν
 γραῦν διὰ τὸ τοῦ ὄσπριου χαῦνον· τοιαῦτα γὰρ καὶ
 50 αἱ ῥῆες· καὶ διὰ τὸ ἐσθίειν φακὴν τὰς γραῦς οὐκ ἐχού-
 σασ ὀδόντας.] — ἔπειτα : Μετὰ ταῦτα. *Dv.* πλουτῶν :
 Πλοῦτον ἔχων. *P.* ῥηταὶ : Εὐφραίνεται. *Dv.* φακῆ :
 Ἐσθίων. *P.*

1005. πρὸ τοῦ : Πρότερον, πρῶτον. κατήσθην :
 Ἐτρῶγεν. *Dv.*

1006. ὀσημέραι : Πάντοτε. νῆ τὸ θεῶ : Τοὺς θεούς.
 Θ. τὸν Ἐρωτα καὶ τὴν Ἀφροδίτην. *Dv.*

1008. ἐπ' ἐκφορᾷ : πρὸς τὸ ἐκφέρειν καὶ λαβεῖν. *R, V.* 5
 ἦγων ἐπ' ἐξαγωγῇ τινος πράγματος. *Dv.* τοῦ ἐξαγαγεῖν
 σε ὡς νεκρῶν. *P.* ἐκφορᾶν : Ἐνταφιασμός. *Bg.*

1009. ἐρῶν : Οὐ τῆς φωνῆς σου ἐρῶν ἀκούσαι ἤρχετο.
 Θ. ἐπιθυμῶν. λαβεῖν : Μᾶλλον ἔνεκα. *P.*

1010. αἰσθοίτο : Νοήσειε. *Dv.*

1011. νιτάριον καὶ βάτιον : εἶδη φυτῶν εἰσι τὸ τε
 νιτάριον καὶ ὁ βάτος. θέλει δὲ εἰπεῖν ὅτι ὡς ἀνθή με
 εἶχε. (Σύμμαχος δὲ φησιν ὅτι Νιτάριος ἐπὶ μαλακίᾳ
 διαβάλλεται καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς δράμασιν, ὁμοίως καὶ ὁ
 Βάτος. καὶ τὰς μικρὰς δὲ θηλείας βατύλας ἔλεγον. καὶ 13
 Θεοπόμου δράμᾶ ἐστὶ Βατύλη. [Δίδυμος δὲ φησιν
 ὑποκορίσματα πρὸς γυναῖκας· νιτάριον δὲ, νεώτιον,
 οἰοεὶ κοράσιον.] Ἄλλως. φιλοφρονητικὴ ἢ προσφώ-
 νησις. Νιτάριος δὲ πορνοβοσκὸς ἐγένετο. Ἄλλως. Νι-
 τάριος τῶν ἐπὶ μαλακίᾳ σκωπτομένων. τὸ δὲ βᾶτον 20
 ἐκτεταμένως εἰρηται παρὰ τὸ βάταλον τὴν ἔδραν, τὸ δὲ
 συνεσταλμένως ἀναγινώσκων ἀνόητον. ἢ δύναται βᾶτον
 ἀντὶ τοῦ τρυφερόν καὶ μαλακόν, ὅς ὁ βάτος τὸ ἰχθυῖδιον.)

— Νιτάρος καὶ Βάτος ἄνδρες ἦσαν θηλυπρεπεῖς καὶ
 ὠραῖοι· παρήκαζεν οὖν αὐτὴν τούτους ὑποκορίζομενος· 25
 ἄλλοι δὲ νιτάριον καὶ βάτιον φασὶν εἶδη ἀνθέων, ἵνα
 λέγοι, ὡς ἀνθή με εἶχεν καὶ ἐκολάκευεν. *Dv.* νιτάριον
 καὶ βάτιον εἶδος φυτῶν. θέλει οὖν εἰπεῖν, ὅτι ἀνθή με εἶ-
 χεν, ἀντὶ τοῦ οὖν τοῦτο ἢ μετὰ τὸ εἰπεῖν λέγει νιτάριον
 καὶ βάτιον ἦγον ὥσπερ ταῦτα τὰ ἀνθή, ἃ καλοῦσι νι- 30
 τάριον καὶ βάτιον. *P.* ὑποκορίζετο : Ὑποκοριστικῶς
 ἐκολάκευεν. Θ. ὑποκοριστικῶς ἔλεγε. *Dv.* ὑποκοριστι-
 κῶς ἐλάλει. *P.*

1012. ἦτηε' : Ἐζήτησεν. *Dv. P.*

1013. μυστηρίοις τοῖς μεγάλοις : Ἐπεὶ ἐστὶ καὶ μικρὰ 35
 μυστήρια γινόμενα δι' Ἡρακλέα. Ἡρακλῆς γὰρ ἐπιστάς
 ἤξου μυσεῖσαι. ἔθος δὲ ἦν τοῖς Ἀθηναίοις ἔξενον μὴ μυστῆ-
 ρα βουλόμενοι οὖν λῦσαι τὸ ἔθος μὴ δὲ ἀπῶσαι τὸν εὐερ-
 γέτην [Ἡρακλέα], ἐπενόησαν μικρὰ μυστήρια εὐμετά-
 40 δοτα.

[ὀχουμένην : Ὀχος ποιητικῶς τὸ ἄρμα τὸ ἐκ τῆς
 ἀμάξης κατεσκευασμένον, καὶ ὑπὸ τῶν ἵππων κινου-
 μενον καὶ ὀχούμενον· καὶ ὀχούμεναι τὸ ἐπὶ ἄρματος τοιοῦ-
 του φέρομαι.] — ὀχουμένην : Ἐπικαθημένην, φερομέ-
 νην. Θ. καθημένην. (πορευομένην *Dv.*) *Dv. P.* 45

1014. [ἐπὶ τῆς ἀμάξης : Αἱ γὰρ τῶν Ἀθηναίων γυ-
 ναῖκες ἐπὶ ἀμαξῶν ὀχούμεναι εἰς τὰ μεγάλα Ἐλευσίαια
 ἀπήρχοντο. ὡς ἐπὶ ἀμαξῶν οὖν ὀχούμενων αὐτῶν, ἐπᾶν
 εἰς Ἐλευσίαια βαδίζωσιν εἰς τὰ μεγάλα μυστήρια, καὶ
 λοιδορουσῶν ἀλλήλας ἐν τῇ ὁδοῖ τούτῳ εἶπεν· ἔθος γὰρ 50
 ἦν αὐταῖς τοῦτο.] — ἐπὶ : Ἐπάνω. ὅτι· Διότι ἐβλ.
 πρὸς ἐμέ. *P.* προσέβλεψε : Ἐνεύσεν, ἐθέλασεν. *Dv.*

1015. ἐτυπτόμην : Ἐδερόμην. *Dv.* διὰ τοῦθ' : Διὰ τὸ
 προσβλέψαι. ὁλην : Δι' ὁλην. *P.*

1017. Ἐν τῇ οἰκείᾳ διαγράφεται δηλονότι. V. μόνος : Μεμονωμένος. P. ἤδεδ' : Εὐφραίνεται. ὡς ἴσκειν : Ὡς φαίνεται. ἐσθίων : Ἀναλίσκων τὰ σά. Dv.
1018. παγκάλους : Ἐπιτηδείους. Dv. ὠραιάς καὶ ἡδεῖς. P.
1019. προτείνουσι : Αὐτῶ. Θ. δώσει ἐν αὐτῶ. Dv. παρ-
 5 ράσχοιεν. P. δραχμᾶς : Νομισμάτα. Θ. νομισμασιν. Dv.
1020. ζεῖν : ἀντὶ τοῦ ὁσμῆν ἡδεῖαν ἔλεγεν εἶναι ἀπὸ
 τοῦ σώματος μου. R. V. ἀπὸ τῆς χροᾶς ἔλεγε γλυκύ. ἔλε-
 γετο ζεῖν τῆς χροᾶς ἔμου ἡδύ, ἀντὶ τοῦ ἐκ τῆς χροᾶς
 10 ὁσμῆν ἡδεῖαν ἀποπέμπεσθαι, ἥτοι ἡδυτάτην εἶναι τὴν
 ἀπὸ τοῦ σώματος μου ὁσμῆν φερομένην. P. ζεῖν δὲ τὰς
 χροᾶς ἔφασκεν ἡδύ μου : Ὅσμῆν ἐξίεναι ἀπὸ τοῦ σώμα-
 τος. C. ὁσμῆν εὐώδη πέμπειν. Θ.
1021. εἰ Θάσιον ἐνέχεις : Ἐκεῖ γὰρ ἐν Θάσῳ ὄκει
 15 Στάφυλος ὁ ἐρώμενος τοῦ Διονύσου· διαφέρει γὰρ ὁ Θά-
 σιος οἶνος. τὸ δὲ ἐνέχεις ἀντὶ τοῦ ἐκίρνας. — Θάσιον :
 Οἶνον δηλ. ἐνέχεις : Ἐκίρνας. Θ. Dv. P. εἰκότως :
 Ἐπολεῖ τοῦτο. Θ. ἔλεγε τοῦτο. Dv.
1022. μαλακῶν καὶ καλῶν : Ἠπιον καὶ χαρίεν. Θ.
 20 Dv. ἤμερον καὶ ὠραιον. P.
1023. σκαῖος : Ἀπαίδευτος, μωρὸς, ἀνόητος. P. ἠπί-
 στατο : Ἐγίνωσκε. Dv.
1024. [γραὸς καπρώσης τὰφόδια : Ἐρωτομανοῦς,
 μαγλώσης, ὄρεγομένης συνοουσίας τὰ ἀναλώματα, τὴν
 25 οὐσίαν. ἐφοδος ὀηλικῶς, ἢ ἐπέλευσις τινός· ἐφόδιον δὲ
 οὐδετέρως, καὶ ἐφόδια πληθυντικῶς, τὰ ἐν τῇ ὁδῷ κυρίως
 γινόμενα ἀναλώματα. ἐνταῦθα δὲ ἀπλῶς λέγει τὰ ἀναλώ-
 ματα.] — καπρώσης : Ἐρωτομανοῦς. Θ. Dv. μαινομέ-
 νης, συνοουσίας ὄρεγομένης. P. τὰφόδια : Τὰ ἀναλώματα·
 30 Dv. τὰ ἀναλώματα τὰ περὶ τὴν οὐσίαν. P. ἐφόδια λέγον-
 ται κυρίως ἃ ἔχει τις εἰς διαπάνην ἐν τῇ ὁδῷ· νῦν δὲ κα-
 ταχρηστικῶς τὰ περιόντα αὐτῆς πράγματα· ἐποίησε δὲ
 τοῦτο, ἵνα διὰ τῆς συναλοιφῆς καὶ τὰ πράγματα, καὶ τὰ
 κόπρια νοῦνται. Dv. ἐφόδια λέγονται τὰ κατὰ τὴν ὁδὸν
 35 συντείνοντα. P. κατεσθίειν : Δαπανᾶν. Dv
1026. τὸ ὦ φίλ' ἀνερ σκωπτικῶς κατὰ τῆς γραῆς. P.
1028. φάσκων βοηθεῖν : Καίπερ λέγων βοηθεῖν τοῖς
 ἀδικουμένοις, τοῦναντίον ποιεῖ, ἐκείνου τοῦ ἀδικούντος
 με προἰστάμενος. [ἐπεὶ δὲ τοῖς δικαίοις, ὡς ἀδικουμέ-
 40 νοις, προσεκλήθη.] — καίπερ αὐτὸς λέγων. Dv.
1027. ποιήσει : Ὁ Πλούτος δηλ. P. πεπράξεται :
 Πραχθήσεται. Dv. μετ' ὀλίγον πραχθήσεται. P.
1028. ἀναγκάσαι : Βιάσασθαι, διαγειραῖ. P. ἀναγ-
 κάζομαι, βιάζομαι. τὸ μὲν λέγεται ἐπὶ ἐμφύχων, τὸ
 45 δὲ, ἤγουν τὸ βιάζομαι, ἐπὶ ἀψύχων. ἔστι δ' ὅτε θάτε-
 ρον ἀντὶ θατέρου λαμβάνεται. P. νη : Πά. Dv.
1029. εὐ παθόνθ' : Εὐεργετηθέντα. P.
1030. ἢ μηδοτιῶν δίκαιον : Ἡ δίκαιόν ἐστι μῆδ'
 50 ὀτιῶν ἀγαθὸν ἔχειν τὸν νεανίσκον. — δηλονότι ἄλλους
 πένεσθαι. Θ. ἢ μῆδ' ὀτιῶν : Ἦγουν εἰ μὴ ἀντευποιή-
 σει, οὐδὲ ἐν κτλ. ἀγαθὸν ἐστ' ἔχειν : Ἦγουν εὐεργε-
 τηθῆναι ὑπὸ τοῦ θεοῦ. P. ἔλλαίπει ἔχρῃν. R.
1031. οὐκοῦν : Τὸ λοιπόν. ἀπεδίδου : Τοῦς μισθοῦς.
 Dv.
1032. ἐκεῖνη μὲν τὸ καταλιπεῖν ἔφη ὅτι οὐδέποτε με
 ἔλεγεν ἀφήσειν, ὁ δὲ χορὸς τὸ ἀπολαβεῖν ἔπειξεν. V.
 ὀρθῶς γε : Ἀληθῶς λέγεις. (γάρ. Θ.) οἰεταί : Νομίζει. 5
 Θ. Dv.
1034. ἀλγους : Τῆς λύπης. κατατέτηχ' : Ἀέλουμαι,
 ἰσχνῇ γέγονα. Dv. ἀντὶ τοῦ ἠφρανίσθην. P.
1035. ἀλλὰ κατασέσηπας : Ὡς καταπεπονημένης
 αὐτῆς ὑπὸ τοῦ γήρωσ καὶ τοῦ χρόνου καὶ τῆς λύπης. 10
 γελοῖου χάριν οὐ κατατέτηχας εἶπεν, ἀλλὰ κατασέση-
 πας. — οὐκ : Ἦγουν οὐ κατατέτηχας. P.
1036. διεκλύσαις : Διαβιβάσαις. Dv. οὕτω λεπτή
 εἰμαι. R.
1037. ὦν τηλία : (Κοσκίνου κύκλος, ἢ σανὲς πλα- 15
 τεῖα, ἐφ' ἧς ἀλφιτοπωλοῦσιν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι
 οὕτως· τοῦτο τί ἐστίν οὐκ οἶδα· ὅτι δὲ συμβάλλεται
 πρὸς τὸ ἐν Μαρικᾷ Εὐπόλιδος, οἶδα· κἀκεῖ γὰρ τὴν
 Ὑπερβόλου μητέρα τηλία εἰκάζει τῇ πλατεῖᾳ σανίδι-
 τινὲς δὲ τηλίαν ξύλον φασὶ πλατὺ, εἰς ὃ τιθέασιν οἱ ἀρ- 20
 τοκτοκοί τοὺς ἄρτους ἐπὶ τῷ ξηραίνεσθαι. ἄλλοι δὲ τηλίαν
 τὸ τῆς καπνοδόχης πῶμα, ὃ ἐστὶ περιφερές. φησὶν οὖν
 ὅτι διὰ δακτυλίου ἐκυσθεῖς, ἐάν ἢ ὁ δακτύλιος τηλία
 τοῦτο δὲ ὡς παλαιὰς αὐτῆς οὐσης καὶ μὴ δυναμένης
 διὰ δακτυλίου ἐκυσθῆναι, ἀλλὰ τηλίας. Ἄλλως, τη- 25
 λία τὸ πλατὺ ξύλον εἴτε μακρὸν εἴτε ἄλλο τι ἐφ' ἧς ἀλ-
 φιτα πωλοῦσι. ἔχει δὲ καθ' ἑαυτοῦ ἄκρον· ἐάν δὲ καὶ
 τὸ ἐν Μαρικᾷ προσέλθῃ, ἔθνα εἰς τηλίαν φησὶ τὰ τοῦ
 Ὑπερβόλου ὅσα ἔμβεβλήθη, ἀπωρώτερον ἐστίν· ζη-
 τητέον οὖν.) τηλία μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἀτρύπητος σανὲς· 30
 ἐάν δὲ τρυπηθῇ, ἄψις γίνεται. λέγει οὖν, εἰ μὴ ὁ δα-
 κτύλιος τοσοῦτον ἔχει τρύπημα, ὡς δοκεῖν εἶναι τηλία,
 (οὐκ ἂν διελθοῖς. Ἄλλως.) σανὲς ἢ λεγομένη κάρδο-
 πος· τηλία δὲ ἢ σπῆλια, ὥσπερ τὸ σήμερον τήμερον.
 καὶ δὴ καὶ ἰδίως ἐκαλεῖτο τηλία περιφραγμα σανίδων 35
 ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐν ᾧ ἀλφιτα ἐπιπράσκοντο· καὶ οἱ ὀρτυ-
 γοτρόφοι τοὺς ὀρτυγας συνέβαλλον ἐν τούτῳ. — εἰ
 τυγχάνει : Ναί, διεκλύσει σὲ τις δηλ. P. ὁ δακτύλιος :
 Ὁ γύρος. τηλία : Κοσκινόγυρος. Dv. D. P. κοσκίνου
 κύκλος. C. κύκλος κοσκίνου. V.
1038. (καὶ μὴν τὸ μεираκίον : Πρόσεισις ὁ παῖς στε- 40
 φάνους κομίζων τῷ Πλούτῳ διὰ τὸ πεπλουτηγῆναι.)
1039. οὐπερ : Οὐτινος. πάλαι : Πρὸ ὀλίγου. Dv.
1040. εἴκει : Φαίνεται. κῶμον : Μέθην. Dv. τὸ ἐπὶ
 κῶμον βαδίζειν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ μέθην· ὁ γὰρ μεθύων 45
 ἐπὶ μέθην βαδίζει αὐτῷ τῷ μεθύειν· καὶ οὐκ ἐστὶν ἢ
 βαδίσαις αὐτοῦ οὐχ ἕτερον ἢ μέθη. Dv. ἐπὶ κῶμον : Μετὰ
 μέθην. P.
1041. ἔχων : Κρατῶν, φορῶν. Dv. πορεύεται : Βα-
 δίζει. P.
1042. [ἀσπάζομαι : Κορωνὲς ἕτερα ὁμοία. οἱ δὲ στί- 50
 χοὶ ἱαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι πεντήκοντα ἕξ, ὧν
 τελευταῖος

ὥσπερ λεπὰς, τῷ μεираκίῳ προσίσχεται.

μετὰ δὲ τὸν δέκατον στήμον, κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. ἔστι δὲ βραχυκατάληκτον, ὡς εἴρηται, τὸ λεπτόμενον θλου ποδὸς πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς συζυγίας τῶν ποδῶν, ἢ τοῦ μονομέτρου τυχὸν ἢ τῷ διμέτρου. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς, καὶ ἐξῆς τὸ χοροῦ αὐθις. ἐχρῆν γὰρ κἀνταῦθα θείναι χορὸν εἰσιόντων ἐντὸς τῶν ὑποκριτῶν, ἀχρὶς ἂν τις ἕτερος ἐπιβῶι ὑποκριτῆς.]

(ἀσπάζομαι : Ὡς διὰ χρόνου αὐτὴν ἀσπαζόμενος φησὶ. μεθύων δὲ οὐ λέγει χαίρει, ἀλλ' ἀσπάζομαι. ἢ δὲ διὰ τὸ ἀτοπον [δοκοῦν] τῆς προσρήσεως ἔρωτῆ, τί φησιν.)

ἀσπάζομαι : Προσφθέγγομαι. *Dv.* χαίρειν. *P.* ὡς διὰ χρόνου ἰδὼν αὐτήν, ἀσπάζομαι φησὶ, καὶ οὐ χαίρει· ἢ δὲ διὰ τὸ ἀτοπον δοκοῦν τῆς προσρήσεως ἔρωτῆ τί φησὶ· « τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὑβρεως ἤς ὑβρίζομαι. » *LB.* διὰ τοῦ ἀρχαία ὡς γραῦν (αὐτὴν) σκώπτει. *R.V.* τὸ ἀρχαία τὴν γραῦν σκώπτει. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ αἰτίας αἰτίου αἰτία, καὶ ἀπὸ τοῦ αἰδίου εὐδίου εὐδία, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ πολιοῦ πολιοῦ πολία. πολιοῦς ἦν ἀνὴρ, ὁ τὴν πολιάν ἔχων, ἤτοι ὁ γηραιός. καὶ πολία θρῖξ ἀπὸ τούτου ἢ λευκή. *P.*

1043. πολία : Λευκή τὴν τρίχα. *Θ.* πεπολιωμένη. ταχὺ : Ταχέως. *Dv.* νῆ τὸν οὐρανόν : Διὰ τὸ καὶ τὸν οὐρανὸν λευκὸν φαίνεσθαι πολλάκις. *Θ.*

1044. τάλαινα : Ἄθλια. *Dv.*

1045. εἰοικε : Ἐπεὶ τοιαῦτά σοι λέγει. *Θ.* φαίνεται ὁ νεανίας. ἑωρακέναι : Θεάσασθαι. *Dv.* διὰ τοῦ ο μικροῦ τὸ ἑωρακέναι διὰ τὸ μέτρον. *R.*

30 1046. ἐπεὶ μετὰ ταύτης παλαιᾶς οὐσης πρότερον συνδῆγαν. *V.*

1047. πολλοῖς : Μεθύσις. *P.*

1048. μεθύων γὰρ, ὡς εἰοικεν, ὀξύτερον βλέπει : Οἱ γὰρ μεθύοντες οὐχ ὀρῶσι. παίζει οὖν, ὅτι ὀξέως ἰδεάσατο τὰς πολιάς αὐτῆς ὁ νέος, ἀμαυροῦσθαι ὀφείλων τὴν ὄψιν ἐκ τῆς μέθης. μεθύων δὲ φησιν, ἐπεὶ καὶ ἐπὶ κῶμον ἀπέι, ὡς ἔφη. [τοῦναντίον δὲ, εἴπει, τοῖς ἄλλοις πέπονθεν, ἐπειδὴ νήφων οὐκ ἔγνω, ἀλλὰ μεθύων, γραῦν οὔσαν.] — εἰκότως φησὶ τοῦτο οὕτω προσίοντα τὸν νέον ἰδῶν· οἱ γὰρ μεθύοντες μάλιστα οὐχ ὀρῶσι. παίζει οὖν, ὅτι ταχέως ἰδεάσατο τὰς πεπολιωμένας αὐτῆς τρίχας ὁ νέος ἀμαυροῦσθαι ὀφείλων τὴν ὄψιν ὑπὸ τῆς μέθης. μεθύων δὲ ἔφη, ἐπεὶ καὶ ἐπὶ κῶμον βαδίζεις ἀνωτέρω εἴρηκεν. *LB.* ὀξύτερον : Διορατικώτερον. *Dv.* καθαρώτερον. *P.*

1049. ἀκόλαστος : Ἀσελγής. *Θ.* αἰσχροῦς, ἀνασχυντος. *LB.* οὐκ ἔστιν ὅτι ἀπαιδευτος. *Dv.* ἀπαιδευτος. *P.* κολάσεως ἀξιος. *R.*

1050. θεοὶ πρεσβυτικοὶ : Οἱ τοῖς πρεσβύταις ἐπιστάμενοι θεοὶ· ἐπεὶ καὶ ὁ Ποσειδῶν τῶν πρεσβυτέρων ἔστι θεῶν, (καὶ οὐχ ἑμοῖός ἐστι Διονύσω ἢ Ἀπόλλωνι. τὸ δὲ) Ποντοπόσειδον ἢ ὃ πόντιο Πόσειδον ἢ μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ πόντου, ἀντὶ τοῦ ὃ μέγιστε Πόσειδον. (καὶ Σώφρων γὰρ φησὶ πόντος ἀγαθῶν, πλῆθος καὶ μέγεθος

θέλων σημεῖαι. Ἄλλως, ἐπεὶ γρᾶς ἔστιν αὐτῇ, διὰ τοῦτο καὶ ὁ νεανίσκος πρεσβυτέρους θεοὺς ὄμοσεν, ὡς τοῦ θροῦ τοῦτο πρεσβυτικοῦ θτος. ἢ ὃ τῶν πρεσβυτέρων ἐπόπτει. ἢ οὐ πάντως, ἀλλ' ἐν παιδιᾷ μετ' ἐκπλήξεως φαίνεται καὶ μεγάλης τινὸς ἐμφράσεως χρῆσθαι ὃ τούτω.) — ὃ Ποντοπόσειδον : Φεῦ βασιλεῦ τοῦ πόντου. *Dv.* πρεσβυτικοὶ : Γεροντικοί. *Θ.* *Dv.* *LB.* θεοὶ πρεσβυτικοί· οἰκείον τῇ γρᾷ λέγειν τοῦτο τὸν νέον· καὶ γὰρ γέροντες γέρουσιν ἀρμόζουσι· ἔστι δὲ ὁ Ποσειδῶν τῶν γερόντων καὶ οὐ τῶν νέων, ὥσπερ ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Διδύμος, καὶ ὁ Πάν. τὸ δὲ Ποντοπόσειδον ἀντὶ τοῦ, ὃ ἀναξ τῆς θαλάσσης, ἢ, ὃ θαλάσσιε Πόσειδον. *LB.* πρεσβυτικοὶ θεοὶ οἱ ἀρχαῖοι, οἱ παλαιοὶ. καὶ γὰρ καὶ πρεσβυτικούς θεοὺς ἔλεγον τοὺς ἀρχαίους ὡς πρὸς Διδύμωσιν ἢ Ἀπόλλωνα. *P.*

1051. τῶν βυτιδίων : Τῶν βυτιδιωμάτων. *LB.* βυτιδίδες, ἃς οἱ κοινοὶ λέγουσιν ἐπὶ τοῦ προσώπου ζαρώματα. *Vicē.*

1052. ἄ ἄ : Ὡς τοῦ νεανίσκου προσφέροντος τὴν δεῖδα αὐτῇ, τοῦτο λέγει· ἔστι δὲ ἐπίρρημα ἐκπλήξεως 20 καὶ κελεύσεως. — ἄ, ἄ : Ἐπιφώνημα, ἐπίρρημα ἐκπλήξεως. *Dv.* ἐπίρρημα ἐφεκτικόν. μή μοι πρόσφερε : Μηθαμῶς πλησὸν ἐμοῦ φέρε. *LB.* ἔμπροσθεν. *Dv.*

1053. λάβη : Καταλάβη. *LB.* ἄφηται. *Dv.*

1054. ὥσπερ παλαιὰν εἰρσιωμένην : [Εἰρσιωμένη στέμματα πρὸ τῶν πυλῶν περιελημένα πλακουντικοῖς τισὶ κολλύροις καὶ ἄλλοις τοιουτοτρόποις τοῖς τε ὀραίοις καρποῖς καὶ ἐλαίας ἀποκρεμάμενα. λιμοῦ γὰρ ἐνσκήψαντος ἀνεῖλεν ὁ θεὸς τὰς εἰρσιωνάς πρὸ τῶν θυρῶν κρεμάσαι.] (θαλλὸς ἐλαίας, ἢ δάφνης, ἐξ ἐρίων συμπεπλεγμένους, ἔχων ἄρτον ἐξηρηγμένον καὶ κοτύλην· ἔστι δὲ μέτρον [β νῦν καλοῦμεν ἡμίεστον]· καὶ σῦκα [καὶ πάντα τὰ ἀγαθὰ]. ταύτην δὲ τὴν εἰρσιωμένην πρὸ τῶν οἰκημάτων ἐτίθεντο οἱ Ἀθηναῖοι καὶ κατ' ἔτος αὐτὴν ἤλλαττον· εἰώθει δὲ παῖς ἀμφιβαλῆς ἀμφ' αὐτῇ ταῦτα 35 λέγειν,

εἰρσιωμένη σῦκα φέροι καὶ πῖονα ἄρτου
καὶ μελὶ ἐν κοτύλῃ καὶ θαιον ἀποψήσασθαι,
καὶ κύλιε· εὐζωρον, ὡς ἂν μεθύουσα καθεύδῃ.)

Ἄλλως, κλάδος ἦν ἐλαίας ἐρίοις πεπλεγμένους· ἐξήρητο 40 δὲ αὐτοῦ τὰ ὀραῖα πάντα. ἴστασαν δὲ αὐτὸν πρὸ τῶν θυρῶν κατὰ παλαιὸν χρηστήριον· οἱ μὲν γὰρ φασὶν ὅτι λιμοῦ, οἱ δὲ καὶ ὅτι λοιμοῦ πᾶσαν τὴν γῆν κατασχόντος ὁ θεὸς εἶπε προηροσίαν τῇ Διοῦ [ὑπὲρ ἀπάντων θῦσαι θυσίαν] Ἀθηναίους· οὐ ἔνεκα χαριστήρια πανταχῶθεν ἐκπέμπουσιν Ἀθηναῖς [τῶν καρπῶν τὰς ἀρχάς]. — πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ λοιμοῦ. τελεῖται δὲ ἡ θυσία αὕτη παρὰ τῶν παίδων τῶν Ἀθηναίων. *R.* [Ἄλλως. Πυαναθῖοις καὶ Θαργηθῖοις ἠλίω καὶ ὕρασι θύουσιν Ἀθηναῖοι· φέρουσι δὲ οἱ παῖδες τὰ προκατειλεγμένα ἀκρόδρυα, καὶ ταῦτα πρὸ τῶν θυρῶν κρεμῶσι. κατὰ τι δὲ χρηστήριον πρὸς ἀποτροπὴν λιμοῦ ταῦτα ἐποιοῦν.] — Ἄλλως, στεφανώματα καὶ ἕως τῆς

σήμερον ἔχουσι οἱ Ἑβραῖοι ἐπάνω τῶν τραπεζῶν. τῶν καρπῶν τὰς ἀπαρχὰς ἐν καιρῷ τινι ταύταις ἀνεκρέμων, ἐν δὲ ἑτέρῳ ἕκαστον. V. παλαιὰν : Κατάξηρον. εἰρεσιώγην : Κλάδον ἐλαίας ξηρόν. LB. ἐλαῖνον κλάδον ἢ στέφανον ἐξ ἀνθέων ἢ κλάδων πεπλησμένων. Θ. στέφανον, κλάδον ἐλαίας. Dv. καύσεται : ἀντὶ τοῦ καύσει. R.

1065. [ποι τάλαν : Τὸ ποι σκωπτικόν· δηλοῖ γὰρ ἀκολασίας τόπον ζητούσης. — διὰ χρόνου : Διὰ πολ-
10 λου. πρὸς με : Εἰς με. παῖσαι : Ἀπὸ τοῦ παίω, γράφεται παίξαι. P. ἀπὸ τοῦ παίω παίξαι. τὸ δὲ παῖσαι ἀπὸ τοῦ παίω ἐφ' ἑτέρου. V. παιζαὶ Ἀττικῶς. Θ. ποὶ τάλαν : Οὐκ ὦ ἄθλιε. LB.]

1066. παιδιὰν τίνα : Οὐτως Ἀττικοὶ βραχυκαταλή-
15 κτως καὶ παροξυτόνως ἐπὶ τοῦ παιγνίου. — αὐτοῦ : Ἐνταῦθα. Dv. ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ. P. κάρυα : Καρύδια. παιδιὰν τίνα : Παίγνιον ποταπόν. LB.

1067. πόσους ἔχεις ὀδόντας : Δέον εἰπεῖν κάρυα, εἴ-
παν ὀδόντας, ὡς πρὸς γραῦν. — τοῦτο παρ' ὑπόνοιαν
20 εἶπε κωμωδῶν αὐτὴν ὡς πᾶν γραῖαν· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, πόσα ἐν χερσίν ἔχω, ὥσπερ εἰώθασι λέγειν οἱ τὰ ἄρτια περισῶα παλζόντες. Junt. (Ἄλλως.) ἀντὶ τοῦ, πόσα ἔχεις κάρυα. παιδιὰ γὰρ ἐστὶ τοιαυτῆ· δραξάμε-
25 ἔχω; καὶ ἐὰν ἐπιτύχη, λαμβάνει ὅσα ἔχει ἐν τῇ χειρὶ· ἐὰν δὲ ἀμάρτη κατὰ τὴν ἀπόκρισιν, ἀποτίνει ὅσα ἂν ὁ ἐρωτήσας εὐρεθεῖται ἔχων ἐν τῇ χειρὶ. — γνώσομαι : Γνωρίσω. P.

1068. ἀπότισον : Ἀπόδος, ἠτιθηεῖσα τὸ συμπεφω-
30 νημένον. LB. ἀπόδος. Θ. συνθηκοποίησον. V. γόμφιον : Γονιαῖον ὀδόντα. Θ. LB. γωνιακὸν ὀδόντα. Dv. P. φορεῖ : Φέρει. Θ.

1069. ταλάντατ' : Ἀθλιώτατε. Θ. ὑγιαίνειν : Τὸν νοῦν. Dv. ὑγιῶς ἔχειν τὸν νοῦν. P.

25 1061. πλυνὸν με ποιῶν : Ἐφύβριστον πλῦμα. πλυ-
νὸς δὲ δευτόνως τὸ ἀγγεῖον αὐτὸ, παροξυτόνως δὲ τὸ πλυνόμενον. — πλυνὸν : Ἐφύβριστον· πλυνὸς λεκάνη. Dv. ἄτιμον· πλυνὸς γὰρ ἢ λεκάνη ἐν ἧ' τὰ ἱμάτια πλυ-
νόμενα ἀφίαισι τὸν ῥύπον. Θ. ἄτιμον. LB. ἐφύβριστον,
60 καταπεπλυμένην ὀνειδίσει καὶ μυκτηρισμοῖς. Bt. ἐφύ-
βριστον ἦτοι καταπεπατημένην. P. καταγελαῖς τὸν ἀσχίμονα. V.

1062. ὄναιο : ὠφελείας τύχοις. R. ὠφελθηεῖς. Θ. Dv. ἐκπλύνει : κακεμφάτως (ἐπὶ συνουσίας) εἶπε τὸ
45 ἐκπλύνει σε. R. V. ἀπακαθαρεῖ. ἐπὶ συνουσίας εἶπεν ἐκπλύνει σε. P. ἀισχρῶς νοητέον τὸ ἐκπλύνει σε ἐπὶ συνουσίᾳ. Θ.

1063. καπηλικῶς ἔχει : Ἀντὶ τοῦ πανουργικῶς· ἐπὶ οἱ κάπηλοι (χρῖειν καὶ ἀναποιεῖν τὰ ἱμάτια εἰώθασι.
50 καὶ) τὸν οἶνον δὲ ὀνηλεύουσι, συμμιγνύντες αὐτῷ σα-
πρόν. — κομμωτικῶς καὶ ἐπιμυθισμένως ἔχει, καὶ οὐ τὴν κατὰ φύσιν χροῖαν ἔχουσα, ἀλλὰ νόθον καὶ ξένην. Θ. Junt. οὐ δῆτ' : Οὐδαμῶς. Dv. καπηλικῶς : Κομμωτικῶς ὀφειλὼν ἀνταῦθα εἰπεῖν, καπηλικῶς

πάλιν εἶπε παίζων. LB. πανουργικῶς. P. ἔχει : Διέ-
κείται. Dv.

1064. ἐκπλυνεῖται : Ἐκπλυνθήσεται. LB. ἀποπασαῖται. Paris.

1065. βψει κατάδηλα : Θεάση λιαν φανερά. LB. β
βψει : Θεάσει. κατάδηλα : Τὰ φανερά. P. τὰ βράχη :
τὰς ῥυτίδας. B. τὰς ῥυτίδας τὰς ἐπιδιπλώσας τοῦ δέρ-
ματος. Θ. ἤγουν τὰς ῥυτίδας. LB. ῥυτιδώματα. P. βρά-
χος τὸ διερρηγμένον ἱμάτιον· μεταφορικῶς οὖν φησιν
ἐνταῦθα βράχη, ἤγουν τὰς ῥυτίδας τοῦ διεσφραμένου ἰο
αὐτῆς προσώπου ὑπὸ τοῦ γήραος. LB.

1066. ὑγιαίνειν : Ὑγιῶς ἔχειν. Dv.

1067. πειρᾶ : Συνουσιάζει σε. LB. συνουσί. Θ. Dv.
P. τιθῶν : Τὸν μαστῶν. LB. Dv. P.

1068. ὡς πόρνη τὴν Ἀφροδίτην ἔμυσιν. τῶν μα-
15 στῶν ἐφάπτεται. ἀναίσχυντα, λάγνα. Θ. οὐκ ἐμοῦ γ' :
Ἐφάπτεται. βδελυρῆ : Μισοτῆ, ἀναίσχυντα. LB.

1070. εἰ ἠψάμεν τῶν τιθῶν. R. τὴν Ἐκάτην ὄστος
ὡς σῶφρων ἔμυσιν. Θ. ὡς σῶφρων. Dv. οὐ δῆτα :
Οὐδαμῶς ἐφάπτομαι αὐτῆς. LB. 20

1071. οὐκ ἐῶ : Οὐκ ἐφήμι. LB. οὐκ ἐάσω. Dv. τὴν
μείραχα : Παῖζει μείραχα τὴν γραῦν ὀνομάζων. Θ. τὴν
γραῦν. LB.

1072. ὑπερφιλῶ : Λίαν φιλοῦ αὐτήν. LB. ὑπὲρ :
Λίαν. Dv. 25

1073. τί κατηγορεῖ : Ἐμοῦ ἢ γραῦς. LB.

1074. ὑβριστὴν : Ἀλαζόνα. LB.

1076. πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλιμοι Μιλήσιοι : τινὲς τοῖς
Κυπριοῖς φασὶ τοῦτο ῥηθῆναι βουλομένοις ἔχειν συμ-
μάχους. R. Θ. 30

1078. τὸ τί : Οἱ χαλεπαίνοντες ὄστος ἐλεγον, τὸ τί.
— ἐγὼ : Οὐκοῦν. οὐ μαχοῦμαι : Οὐ διενεχθήσομαι. Dv.
Οὐ μαχέσομαι. LB. εἰ βούλει λαθεῖν ταύτην εἰς γυναῖκα.
Θ. τὸ τί : Οὐ μαχίστη ἐμοί; LB.

1077. αἰσχυνόμενος : Ἐντροπέμενος, εὐλαβούμενος. 35
LB. τὴν ἡλικίαν : Τὸ σὸν γῆρας. Θ. Dv.

1078. τοῦτ' : τὸ συνουσιάζειν. R. P. ἐπέτρηπον :
Ἐνεδίδουν. LB. συνεχώρουν, ἐνεδίδουν. P. ποιεῖν : Ὅ
βούλεται. LB.

1079. συλλαβῶν : Μετὰ σοῦ. τὴν μείραχα : Τὴν ἰο
γραῦν. LB.

1080. τὸν νοῦν : Ὅ λέγεις. ἀξιοῖς : Ἄξιον κρίνεις.
LB. οὐδαμῶς ἀξίον κρίνεις συνουκεῖν. P.

1081. ὁ δ' ἐπιτρέψων : Ἀντὶ τοῦ [τίς αὐτὸν ἐξ ἀνα-
χωρήσει; ἢ αὐτὸς ὁ Χρεμύλος, ὅτι οὐ συγχωρῶ σοι 45
ἔβασαι αὐτήν. δύναται δὲ τὸ, ὁ δ' ἐπιτρέψων, τοῦ να-
νίσκου εἶναι, ἴν' ἢ] τίς μοι ἐπιτρέψει συνεῖναι αὐτῇ;
εἶτα ὡς παραιτούμενος ἐπιφέρει, ὅτι οὐκ ἂν αὐτῇ δια-
λεχθεῖν δισπεπληρωμένη [ἤγων ἐξηραμένη, γαμη-
θεισῆ, ἐν τῇ συνουσίᾳ κατατετριμμένη, ἢ ἀχρήστῳ 50
πρὸς συνουσίαν δαδὸ γῆρας]. στεκλοῦν γὰρ τὸ συνου-
σιάζειν, παρὰ τὸ πλέεσθαι· στεκλόμα γὰρ ὁ ἦχος τῆς
συνουσίας. ἢ διαλελυμένη, κυρίως ἐπὶ σχοινίων τῶν
πλευμένων, εἶτα διαλυθέντων ἐν χρόνῳ. ἢ δισπεπληρι-

- σμένη. διασπακλωμένη οὖν, πρὸς συνουσίαν ἀχρήστου γανομένη καὶ πεπαλαιωμένη καὶ ὑπὸ πολλῶν ἐν συνουσίᾳ τετριμμένη. [τὸ σπεκλοῦν ἐπὶ τοῦ συνουσιάζειν τάττουσιν, οὐχ ὡς προηγουμένως τοῦτο σημαίνει, ἀλλ' ὅμοιοι πολλοῖς συμβολικοῖς ὀνοματοποιούσιν, καὶ μά-
6 λιστα ἐφ' ὧν τὸ εὐθυρρημονεῖν ἐνίσταται.] — εἶναι μετ' αὐτῆς: Καὶ διὰ τοῦτο ταῦτα φησι τοῦτον λαβεῖν με. Θ. διὰ τοῦτο ταῦτα φῆς. *Dv.* ὁ δ' ἐπιτρέπων: Ὁ ἄδειαν δίδους. *LB.* ἐπιτρέπων: Λαβῆν. *Dv.* συγχωρήσων. *P.*
- 10 1082. διαλεχθεῖν: Ὀμιλήσαιμι. *Br.* *P.* διασπακλωμένη: Ἐγαμημένη. *LB.* γαμηθεῖσθαι. *P.* γαγαμημένη. σπέκλωμα γὰρ ἐστὶν ὁ τῶν ὄρχων κτύπος. Θ. συνουσιασμένη, διεφθαρμένη. *C.* οὐκ ἂν διαλεχθεῖν διασπακλωμένη· ἢ ἐπὶ τῆς συνουσίας ἠφανισμένη. ἔχει δὲ τὴν
15 παραγωγὴν ἀπὸ τοῦ πλέκω, καὶ ἀπὸ τοῦ πλέγμα· καὶ κατὰ μετάθεσιν σπακλωμα. δύνανται δὲ καὶ κλητικῆ εἶναι τὸ ἐσπακλωμένη καὶ δοτικῆ, οὕτως, ὡς διασπακλωμένη, οὐκ ἂν διαλεχθεῖν σοι· καὶ, οὐκ ἂν διαλεχθεῖν σοι τῇ διασπακλωμένη, καὶ τὰ ἐξῆς. *LB.*
- 20 1083. [ὑπὸ μωρίων ἐτῶν: Λεῖπει ἀνδρῶν. ὁ δὲ γέρον τὸ ἐτῶν προσέθηκε, σκώπτων (αὐτὴν) ὡς γραιῦν.] — λίαν πολλῶν πολιτῶν. *LB.* χρόνων ἢ πολιτῶν. *Dv.* πολιτῶν. *P.*
1085. καὶ τὴν τρύγα σε: Πολλάκις καὶ τὸν νέον
25 οἶνον τρύγα ἐκάλου· νῦν δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ', ὡς ἡμεῖς, τὴν ὑποστάθμην. — συνεχεπέε' ἐστὶ: Ἄντι τοῦ συνεχεπέου. *Dv.* συνεχεπέου ἐστὶ: Ἄξιον ἐστὶ ἐκπιεῖν. *LB.* τὴν τρύγα: Τὴν ὄλην. *Dv.* τὴν τοῦ οἴνου ὄλην. Θ. *LB.*
1086. κομιδῆ: Λίαν (Θ). σαπρὰ: Σασαπρωμένη.
30 *LB.*
1087. οὐκοῦν τρύγοιπος: Ὁ ὕλισθηρ [ὁ σάκκινος. πρὸς ἃ οὖν εἶπεν ὁ νεανίσκος, ἀπήντησεν ὁ γέρον]. — οὐκοῦν: Τὸ λοιπόν. τρύγοιπος: Τὸ σακκιστήριον. ἦγον τὰ αὐτῆς χρήματα. Θ. *Dv.* τρύγοιπος: Σακελι-
35 στήριον. *LB.* τρύγοιπος: Τρῶξ τρυγὸς ἢ τοῦ οἴνου ὄλη· τρύγοιπος δὲ λέγοιτ' ἂν κυρίως, δι' οὗ τὴν ὄλην τοῦ οἴνου σακελλίζομεν. *LB.*
1088. εἰσιθ' εἰσω: Εἰσελθε ἐντός. τῷ θεῷ: Τῷ Πλούτῳ. *LB.*
- 40 1089. ἀναθεῖναι: Ἀναθῆσαι. τούσδ' οὐς ἔχω: Τούτους οὐστίναις κρατῶ. *LB.*
1090. αὐτῷ: Τῷ θεῷ. *LB.*
1091. ὁ Χρემύλος ἢ ὁ θεράπων. *R.* οὐκ εἰσιμι: Οὐκ εἰσελεύσομαι. *LB.* *P.* εἰσέρχομαι. *Dv.* θάρρει: Ἔχει
45 θάρρος. *LB.* ἦν αὐτῇ εἰσελθῆ. Θ.
1092. [οὐ γὰρ βιάσεται: Ὁ ποιῶσιν οἱ ἄνδρες, τοῦτο ἐπὶ τῆς γραφῆς φησιν, οὐ γὰρ βιάσεται σε ἡ γραιῦς.] — τὸ βιάσεται ἐπὶ ἀνδρός· *Dv.* οὐ γὰρ βιάσεται: Σε ὁ νέος, ὥστε μὴ εἰσελθεῖν. *LB.* οὐ καθελκύσαι παρὰ γνῶ-
60 μῃν. *P.*
1093. ὑπεκίπτουν χρόνον: Πίσσειν τὸ λέπος περιαιρεῖν τῶν κριθῶν. ἢ ἀντί. . . ἂντι τοῦ ἠσελγουν, ἢ κατεφίλουν. πιττωῦν δὲ ἐστὶ κυρίως τὸ τὰς πλατείας ναῦς πίση χρῆσαι· ἐνθεν οὖν μετήνεγκε τὴν λέξιν. (ἢ

ἀντι τοῦ ἐθέτουν, συνῆλθον.) — ἱκανόν: Ἄρκετόν. *P.* ὑπεκίπτουν: Ἐγάμου. *LB.* *Dv.* *Br.* πρότερον ἐπίττων· ἦγον ἠσελγαινον, κατεφίλουν, ἐσυνουσίαζον· πιττωῦν δὲ κυρίως τὸ πίττη χρεῖν τὰς ναῦς. *LB.* ἐπέροιον, συνουσιαζόμεν. *P.* ἀντι τοῦ ἐγάμου κατ' εὐφημισμῶν. 5
Θ. ἐπίττων: Τουτέστιν ἐφίλουν, ἐμιγνύμεν, πιττῶ δὲ κυρίως ἐστὶ τὸ τὰς νῆας πίση χρῆσαι, καὶ τὸ τὰ διερωγόντα τῶν ξύλων ἐνοῦν. *C.*

1094. βάδις: Ἀπέρχου. κατόπιν: Ὅπισθεν. *LB.* *Dv.*

1095. ὧς: Λίαν. εὐτόνω: Ἰσχυρῶς (Θ. *P.*). τὸ γραῖ-
10 διον: Ἡ γραῖς αὐτῆ. *LB.* συνζήσης. *Dv.*

1096. ὄσπερ λεπὰς: (Ὅσπερ ὄστρεον ἐν πέτρᾳ προσκολλώμενον δυσάποσπαστόν ἐστι, οὕτως αὐτῇ τῷ νεανίᾳ προσέφυσε. λεπὰς δὲ ἐστὶν εἶδος ὄστρέου τὸ καλούμενον πατάλιον) ὁ ταῖς πέτραις προσπήγνυται, δυσάποσπά-
15 στως ἔχον, ἐπειδὴν τις αὐτοῦ βουληθεῖ λαβεῖν. (εὐεπίφορος δὲ ἐστὶν εἰς τὸ λεπὰς ὁ Ἀριστοφάνης.) ἐστὶ δὲ τὸ λεπὰς εἶδος ἰχθύος. παρ' ὑπόνοιαν δὲ εἶπεν (ὥσπερ λεπὰς τῷ μειρακίῳ). — ὥσπερ: Καθὰ. λεπὰς: Εἶδος ὄστρέου. *Dv.* Παταλίδας. *P.* ἡ λεπὰς εἶδος ὄστρέου 20
ἐστίν· ἦτις ἐμπεφυκαῖα τοῖς θαλασσίσι βράχεσιν ἔχεται αὐτῶν ἄγαν ἰσχυρῶς. *LB.* λεπὰς ἐστὶν εἶδος ὄστρέου, ὅσπερ λαβόμενον πέτρας ἀπισχυρῆται καὶ δυσάποσπαστως ἔχει. καὶ

οὐκ ἂν τις αὐτὸ βράδιος ἀποσπάσαι,
πρὶν ἂν τι τῆς πέτρας ἀπορρήξῃ μέρος.

τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ πολυπόδος λέγεται. *C.D.* λεπὰς ἐστὶν εἶδος ὄστρέου· ὁ ταῖς πέτραις πεσόν, ἐκείνων ἰσχυρῶς
ἐξέχεται καὶ δυσάποσπαστως ἔχει. ἦν οἱ κοινοὶ πατα-
λίαν καλοῦσιν. *P.* τῷ μειρακίῳ: Τῷ νέῳ. *LB.* τῇ πέ-
30 τρα. *Dv.* προσίσχεται: Προσκολλᾶται. *LB.* *Dv.* *P.*

1097. [τίς ἐσθ' ὁ κόπτιων: Κορωνίς ἑτέρα ὁμοία· οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικὸι τρίμετροι ἀκατάληκτοι οὗ, ὧν τε-
λευταῖος

τῷ εὐθέως διακονικὸς εἶναι μοι δοκεῖ.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

τουτὶ τί ἦν: Ὁ Ἑρμῆς ἔκοψε, καὶ ἐξελθὼν ὁ Κα-
ρίων οὐδένα εὔρε. (παρ' ὄλιγον γὰρ ὑπεχώρει.) [τὸ θύ-
ριον καὶ οὐ θύριον. τὰ γὰρ εἰς οὐ οὐδέτερα ἀπὸ βραχέος
ἀρχόμενα προπαροξύνονται, οἶον, ἔριον, θύριον, ὄριον, 40
καὶ ἕτερα.]

ὁ κόπτιων: Ὁ κρούων. *Dv.* κρούων, Ἄττικῶς. Θ. κόπτει τις τὴν θύραν, ὅταν ἔξωθεν κρούῃ· φορεῖ, ὅταν
ἔσωθεν. *Dv.* ὁ κόψας: Ὁ κρούσας. *LB.* κόπτειν, φορεῖν, καὶ κλαυσιᾶν τὴν θύραν διαφέρει· κόπτειν μὲν γὰρ λέ-
45 γεται, ὅταν εἰσιέναι τις μέλλῃ, καὶ τὴν θύραν ἔξωθεν κλήττη· ὡς τὸ, « τίς ἐσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν; » φορεῖν δὲ, ὅταν ἐξερχόμενος τις αὐτὴν ὑπανοίγοι καὶ ἦχον τινὰ ἀποτελῆ· ὁ τοιοῦτος γὰρ ἦχος φύφος καλεῖται· ὅταν δὲ
ὅπ' ἀνέμου κινήται μόνη, καὶ ἦχον τινὰ ἐκ τούτου ἀπο-
50 τελῆ, ὁ τοιοῦτος ἦχος ἢ τρισμαὶ κλαυσιᾶν λέγεται. *LB.* τουτὶ τί ἦν: Ὁ ἤκουσα. *LB.*

1098. αἰδεις ἕοικεν : Κόψας αὐτὴν φαίνεται. δῆτα : Ἀληθῶς, τὸ θύρον : Ἡ θύρα αὐτῆ. *LB.* φαίνεται. *Θ.* ἡ θύρα Ἀττικῶς. *Θ. Dv.*
1099. φθγγόμενον : Βωόμενον. ἄλλως κλαυσιᾶ : *Β* Μάτην τὰ τῶν κλαιόντων μιμεῖται. *P.* ματαίως ἤχη. *Dv. LB.* ἄλλως : Μή τινος κινουέντος, μάτην, κλαυσιᾶ : Ἦχει. *Θ. Br.* (ἀντὶ τοῦ) ματαίως ἐφόρησαν. *R. V.* σέ τοι λέγω : Τὸ λέγω δε μὲν πρὸς μόνον πρόσωπον λέγεται, αἰτιατικῇ συντάσσεται ὡς ἐνταῦθα, σέ τοι σέ τοι λέγω
1100. ἀνάμεινον : Καρτέρησον. *Dv.* πρόσμεινον. *LB.*
1102. μὰ Δ' : Οὐ. ἐμῆλλον : Κρούειν. *Dv.* κόφειν σφόδρα. *Θ.* κόφειν περισσύτερον. *LB.* φθάσας : Προφθάσας. *Dv.* προλαβῶν. *Θ. LB.* φθάνω τὸ καταλαμβάνω τὴν ἴσιν ἀνθρώπων τινα, ἢ τόπον ἐκ τούτου φθάνω καὶ τὸ προλαμβάνω, οἶον, ἔφη εἰπῶν ἐπὶ τούτου τοῦ σημεινομένου λέγεται κἀνταῦθα καὶ ἡ σύνταξις, εἶτα ἀνεφέας τὴν θύραν δηλαδὴ φθάσας, ἢ προλαβῶν ἐμὲ μῆλοισιν αὐτῆν. *LB.*
1103. ἐνταῦθα συναπτέον τὸ ταχύ. *Θ.* ἐκαλάει : Ἐξω κάλει. *LB.*
1106. τοὺς θεράποντας : Τοὺς δούλους. *Dv.* αὐτοῦ, τοὺς συνδούλους σου. τὴν κῦνα : Τὴν σκύλαν. *LB.*
1107. ὦ πόνηρε : ὦ γεωργέ. *LB.* κακότροπε. *P.*
1108. εἰς ταυτὸν : Εἰς ὁμοίον, εἰς ἐν. συγκυκῆσας : Συναθροίσας. *LB.* συνταράξας. *V.* συμμαίξας, συνταράξας. *Θ.* συμμαίξας. *Dv.* συνταράξας, συντρίψας. *P.* τριβῶν : Ἀγγεῖον. *Dv.* ἀγγεῖον, δξύβαφον. *V.* ἰγδίον ἢ ἰγγεῖον δξύβαφον. *P.*
1109. ἀπαξάπαντας : Ὅμοῦ δλους. *LB.* εἰς τὸ βάραθρον : τόπος ὅπου καλᾶζονται οἱ ἀσεβεῖς. *R.* ὅπου οἱ ἀσεβεῖς ἐρρίπτοντο. *V.* εἰς τὸν ἄδην. *Dv.* ἐμβαλεῖν : Ῥίψαι, ἐνθῆναι. *LB.*
1110. ἡ γλῶττα τῶ κήρυκι : [Διχῶς νοεῖται] ἡ γλῶττα τῶν θυομένων τῶ Ἐρμῆ δίδοται, ἐπειδὴ τῶν λόγων δεσπότης ἐστίν· (ἡ τῶν καταρωμένων ἀπ' αὐτοῦ ἡ ἀρχή.
1111. Καλλίστρατος τῶν θυομένων φησὶ τὰς γλώσσας τοῖς κήρυξιν ἀπονέμεσθαι· διὸ καὶ τὸν ποιητὴν τῶ Ἐρμῆ ποιεῖν τεμνομένης αὐτάς. [καὶ τοῦτο δὲ] πρὸς τὸν Ἐρμῆ λέγει ἦγοντα παρὰ Διός. Ἄλλως, κολακεύων [αὐτόν] φησιν ὅτι τῶν ἱεραίων ἡ γλῶττα τῶ Ἐρμῆ δίδοται ἐν ταῖς δημοτελεῖσι θυσίαις. Ἄλλως, εἰρωνυκῶς, ὡς εἶλεγε, κακὰ συλλέγει, καὶ ἡμεῖς ἀδίκως αὐτῶν θυόμεν τὰς γλώσσας. Ὅμοιος « δδ' ἐν πυρὶ βάλλε γλῶττας » πρὸς δὲ τὸ λεγόμενον ἐπαιξεν, ἡ γλῶττα τῶ κήρυκι.) — τῶ κήρυκι : Ἡ τοῦ κήρυκος. *Dv. LB.* τῶ Ἐρμῆ, ἡ χάριν σου τοῦ κήρυκος. *P.* τούτων : Τῶν ζῶων. τέμνεται : Κόπτεται, δίδοται. *LB.* ἡ γλῶττα τῶ κήρυκι τούτων διττῶς τοῦτο· ἡ γλῶττα τούτων, ἦγον τῶν ζῶων, τέμνεται τῶ κήρυκι, ἦγον σοι· τουτέστιν, ἔνεκεν σοῦ· ἀποδίδοται γὰρ σοὶ τῶ ὄντι κήρυκι τῶν θεῶν
- καὶ ὑπερήρη· ἡ ἡ γλῶττα τῶ κήρυκι τούτων τῶν ἀγγελίων, τουτέστι σοὶ τέμνεται· ἀντὶ τοῦ, εἶθε ἐκκοπέη. *LB.*
1114. λιθανωτὸν : Λίβανον. *LB.*
1116. ψαιστὸν : πῆμα ἐστὶν ἡ εἶδος πλακοῦντος (ἐκ 5 σεμιδάλευς καὶ γάλακτος). *R. V.* Ααλάγγιον (*Dv.*) ἱερίον : Θυσίαν. *LB.* θῦμα. *Θ. Dv.*
1118. ἐπιθύει : Θυσιάζει. *LB.*
1117. ἐπεμαλεῖσθ' : Προνοεῖσθε. *LB.* ἐφροντίζετε. *Dorvill.*
1118. ἤττον μέλει : ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. *R. V.* ἐλάττονος φροντίς ἐστὶ. *LB.* οὐδαμῶς διὰ φροντίδος ἐστὶ μοι. *Dv.*
1119. σωφρονεῖς : Ἀντὶ τοῦ, μόλις ἐπεστράφη· ἡ καλῶς λέγεις. — ἀπολώλα : Ἐφθάρην. ἐπιτέτριμμαί : 16 Ἠφάνισμαι. *Θ. LB. Dv.* ἀπολώλα : Ἐφθάρην, εἰς παντελῆ κατέστη ἀφανισμόν. *P.* σωφρονεῖς : Ἦγον καλῶς ποιεῖς μὴδὲ τί λέγων περὶ τῶν ἄλλων θεῶν. *LB.*
1120. πρότερον : Πρὸ τοῦ τὸν Πλωῦτον βλάψαι. *P.* ταῖς καπηλίαις : Τῶν καπηλίδων. *LB.* κάπηλις καὶ καπηλῆς διαφέρει· κάπηλις μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ τὸν οἶνον πωλοῦσα· καπηλῆς δὲ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς. *LB.*
1121. οἰνοῦτταν : Οὕτως τὴν ἐν οἶνῳ πεφυραμένην μῆζαν. τινὲς δὲ οἰνοῦτταν, εἶδος πλακοῦντος μετ' οἴνου καὶ μέλιτος γινόμενον. — ἔωθεν : Ἐκ πρώτας, οἰνοῦτταν : Μουστοπίτταν (Θ). *LB.* οἰνοῦττα μὲν ἐστὶν ἡ κοινῶς λεγομένη μουστοπίττα, μελιττοῦτα δὲ, ὃ κοινῶς εἰώθασι λέγειν ἀπόθερμον. *Br.*
1122. ἰσγάδας : Σῦκα. *Θ.* ἐσθίαιν : Τρώγειν. *LB. Dv.*
1123. ἀναβάδην : (Ἀντὶ τοῦ κάθημαι παιωνῶν.) ἄνω [φησὶν] ἔχω τοὺς πόδας ἐν τῇ στηλῇ κοιμώμενος· (οἱ γὰρ διάκονοι τοὺς πόδας ἄνω εἶχον πρὸς τὸ μὴ βαρεῖσθαι ὑπὸ τοῦ δρόμου.) — ἀναβάδην ἀναπαύομαι : Ἦγον, ἐπάνω ἔχω τὸν πόδα εἰς τὸν ἄλλον. *LB.* ἦγον, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ πόδ' ἔχων κείμαι. *Dv.* ὑπτιος, τιθέμενος τὸν ἓνα πόδα ἐπάνω τοῦ ἑτέρου. *Br.* ἡ ἄνω ἔχων τοὺς πόδας· ἢ ἄλλως ἐπ' ἄλλῳ ἔχων τὸν πόδα, ἦγον ἐκτεταμένους. *P.*
1124. (οὐκοῦν δικαίως, ὅστις ἐπολεῖς ζημίαν : Ἀντὶ 40 τοῦ, ἐπολεῖς ζημιῶσθαι τοὺς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ σοι παρέχοντας.) [ὃ γὰρ Ἐρμῆς τοιαῦτα ποιεῖ· καὶ ὁ Αἴσωπος γὰρ ἐν τοῖς μύθοις τὰ αὐτὰ λέγει.] — οὐκοῦν : Λοιπὸν *LB.* τὸ λοιπὸν. *Dv.* δικαίως : Πάσχεις τοῦτο. *LB.* δικαίως, φησὶ, πάσχεις ταῦτα, ὅστις ἐνόησε ἐπολεῖς τοὺς 45 σοὶ ταῦτα προσάγοντας ζημίαν ὑφίστασθαι. *LB.* ἐπολεῖς : Ἡμῖν. *LB.*
1126. ἐνόησε : Ποτέ. *LB.* πάντοτε. *Dv.* ἔχων : Ἀφ' ἡμῶν. *LB.* παρ' ἡμῶν. *Dv.*
1128. τοῦν τετράδι πεπεμμένου : Ἡ τετράς ἐνομίζετο 51 τοῦ Ἐρμοῦ· καὶ καθ' ἕκαστον μῆνα ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀπετίθεντο τῶ Ἐρμῆ. ἔξω τῶν ἱερῶν ἱεραὶ τινες τοῦ μηνὸς ἡμέρας νομίζονται Ἀθήνησι θεοῖς τιεῖν, οἶον νομηνία καὶ ἐβόδη Ἀπόλλωνι, τετράς Ἐρμῆ, καὶ ὀγδόη

Θησεϊ, — Χάρσιος τρίτη. V. οἶμοι : Θεῦ. πλακοῦντος :
 "Ένεκεν τοῦ. LB. Ένεκα. πεπεμημένον : Έξυμωμέ-
 νου. Dv. ἐν ἐκάστη τετραδί ζυμουμένου καὶ διδομένου
 μοι. LB. τὸν τετραδί πεπεμημένου ἦτοι τοῦ καθ' ἐκά-
 5 στην τετραδά τοῦ μνηός πεπεμημένου, ἦτοι ζημουμένου
 καὶ κατασκευαζομένου· ἐκάστου γὰρ μνηός ἡ νομηγία
 καὶ ἡ ἐβδόμη ἀφίρωτο τῷ Ἀπόλλωνι· ἡ δὲ τετάρτη τῷ
 Ἑρμῇ· ἡ δὲ ἕκτη τῇ Ἀρτέμιδι, καὶ ἄλλη ἄλλω. LB.

1127. [ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς :
 10 Ἡρακλῆς πλέων μετὰ τῆς Ἀργούς εἰς Κόλχους σὺν
 Ἰάσονι ἐν Κίω τῇ νήσῳ ἐξελεθὼν, καὶ πέμψας τὸν ἐρώ-
 μενον αὐτοῦ Ἰλλαν ὕδωρ ἀντῆσαι, περιέμενον αὐτόν·
 τοῦ δὲ ὑπὸ Νυμφῶν ἀρπασθέντος, Ἡρακλῆς πολλὸν
 χρόνον ἐζήτει· ὕστερον δὲ ὑπὸ τινος αἰθερίας φωνῆς
 15 ἤκουσε

ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς.

Ἀλήφθη οὖν τοῦτο εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν μάτην προσ-
 δοκούντων. — ὁ Ἡρακλῆς εἶχεν ἐρώμενον τὸν Ἰλλαν·
 δεῖ γὰρ παρὰ τοῦ θησοῦ ὁ Ἡρακλῆς ἐπέμφθη ἐπὶ τῷ
 20 λαθεῖν τὸ χρυσόμαλλον δέρας, εἶχε καὶ τοῦτον μεθ'
 ἑαυτοῦ. πέμψας οὖν τοῦτον λαθεῖν ὕδωρ, παρὰ τῶν πη-
 γῶν ἠρπάσθη, ὡς ἱστορεῖ Θεόκριτος· καὶ τοῦ Ἡρα-
 κλέους τοῦτον ζητοῦντος παρὰ τῶν πηγῶν, τοῦτο ἤκουσε
 « ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς. » Dorn.]

25 1128. οἶμοι δὲ κωλῆς : [Τοῦ κώληκος λεγομένου.]
 κωλαὶ τὰ ἐμπρόσθια μέρη τῶν ἱερίων. ἔστι δὲ ἱερὸς
 Ἑρμοῦ ὁ βραχίων τῶν ἀλόγων ζώων. (Ἄλλως.) τὰς
 ἀγκύλας φησὶν, αἱ ὀστώδεις εἰσὶ. διαβάλλει οὖν ὡς
 30 ὀστέα τοῖς θεοῖς προσφέροντας. — κωλῆς : Τοῦ μηροῦ
 (Θ.), τοῦ ἐντέρου. LB. κωληναρίου κῶλα τὰ ἐμπρόσθια
 μέρη τῶν ἱερίων. τὰς ἀγκύλας, αἱ ὀστώδεις εἰσὶ. δια-
 βάλλει οὖν ὡς ὀστέα τοῖς θεοῖς προσφέροντα. P. κατή-
 σθιον : Ἑτρωγον. LB. Dv.

1129. ἀσκολιάζ' ἐνταῦθα : Ἑορτὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἤγον
 35 τὰ Ἀσκόλια, ἐν ᾗ ἐνήλλοντο τοῖς ἀσκούς εἰς τιμὴν τοῦ
 Διονύσου. δοκεῖ δὲ ἐχθρὸν εἶναι τῇ ἀμπέλῳ τὸ ζῶον.
 ἀμελεῖ οὖν καὶ ἐπίγραμμα [Eveni in Anth. Palat. 9, 75]
 φέρεται τῆς ἀμπέλου πρὸς τὴν αἶγα οὕτως ἔχον,

40 κῆν με φάγησι ἐπὶ ῥίξαν, ἄμας δὲ τι καρπορορήσω,
 ὅσον ἐπιλείψαι σοί, τράγε, θυομένην.

(ἀσκολιάζε δὲ ἀντὶ τοῦ ἄλλου· κυρίως δὲ ἀσκολιάζειν
 ἔλεγον τὸ ἐπὶ τῶν ἀσκῶν ἄλλεσθαι ἔνεκα τοῦ γελωτο-
 ποιεῖν. ἐν μέσῳ δὲ τοῦ θεάτρου ἐτίθεντο ἀσκούς πεφυ-
 45 σμημένους καὶ ἀηλιγμένους, εἰς οὓς ἐναλλόμενοι ὠλί-
 σθανον, καθάπερ Εὐβουλος ἐν Δαμαλεῖα φησὶν οὕτως,

καὶ πρὸς γε τοῦτους ἀσκὸν εἰς μέσον
 καταθέντας εἰσάλλεσθε καὶ καχάζετε
 ἐπὶ τοῖς καταρρέουσιν ἀπὸ κελύσματος.)

[οὔτω καὶ Δίδυμος. Ἄλλως. ἀσκολιάζειν ἔλεγον τὸ
 50 ἐνάλλεσθαι τοῖς ἀσκούς ἢ τὸ ἐπὶ ἐνὸς ποδὸς ἄλλεσθαι.
 Ἄλλως. Ἀσκόλια ἑορτὴ Διονύσου· ἀσκὸν γὰρ οἴνου

πληροῦντες ἐν ποδὶ τοῦτον ἐπήδων· καὶ ὁ πηδῆσας
 ἄλλον εἶχε τὸν οἶνον.] — ἀσκολιάζ' : Πῆδα. LB. πῆδα·
 Ἀσκόλια ἑορτὴ τοῦ Διονύσου. Dv. ἀσκολιάζ' ἐνταῦθα :
 Ἀσκολία ἦν ἑορτὴ τοῦ Διονύσου, ἐν ᾗ ἀσκούς διαφυ-
 5 σῶντες καὶ ὄγκουντες, ἐρρίπτουν καὶ ἀνωθεν ἤλλοντο
 ἐπάνω αὐτῶν ἐν ποδὶ, ἐκίουν δὲ γλωττα καταπίπτον-
 τες· ὁ μῆντοι μὴ καταπιστὼν ἄλαμβανεν αὐτὸν οἴνου
 πλήρη. LB. ἐνταῦθα : Αὐτοῦ. πρὸς τὴν αἰθρίαν : Ἐν
 τῇ εὐδίᾳ. LB. εἰς τὸν ἀσκητῆ τόπον. P. αἰθρίαν :
 Εὐδίαν. Dv.

1130. σπλάγγων : Οἶμοι ἀπὸ κοινοῦ. τῶν ἀγκάτων
 τῶν ζώων. ἠνίκά γὰρ ἐξῆγον ταῦτα τοῦ ἱερίου, παραυ-
 10 τικά αὐτοῦ ἔθουον. Θ. καὶ οἶμοι ἔνεκεν. LB. οἶμοι ἀπὸ
 κοινοῦ. Dv. θερμῶν : Τῶν ζώντων. LB.

1131. ὀδύνη σε πρὸς τὰ σπλάγγνα : Ἀντιστροφῶς· 15
 ἐπὶ γὰρ πνεῦμα δι' ἐντέρον ὑποδύη, [τὸ τοιοῦτον γί-
 νεται]. δέον οὖν εἰπεῖν πνεῦμα, ὀδύνη εἶπεν. [πρὸς τὰ
 σπλάγγνα δὲ ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ κωλῆ καὶ τοῖς σπλάγγγχοις.]
 — ὀδύνη : Πόνος, διὰ τὸ κενόος εἶναι ὑπὸ τοῦ μὴ
 εἶσθαι. Θ. ἤγουν πόνος. Dv. πρὸς : Κατά. LB. ἐπι- 20
 στρέφειν : Ἐχειν. Dv. ἔχειν, κινεῖν. LB. κινεῖν, ἐνο-
 χλεῖν. Θ.

1132. ἴσον ἴσῳ κεκραμένης : (Οἴνου καὶ ὕδατος· ζω-
 25 ρώτερον γὰρ τὸ τοιοῦτο κρῆμα. παίζει δὲ πρὸς τοὺς κα-
 πῆλους.) ζητεῖται διὰ τί τοῖς μὲν ἄλλοις θεοῖς δίδεται
 ἀκρατος σπονδή, τῷ δὲ Ἑρμῇ κεκραμένη [καὶ φαμέν]
 ὅτι καὶ τῶν ζώντων καὶ τῶν τετελευτηκότων ἀρχεὶ καὶ
 παρ' ἀμφοτέρων τιμὰς δέχεται. — ἴσον ἴσῳ : Ἰσοῦ
 οἴνω. Θ. Dv.

1133. [ταύτην ἐπιπιῶν, ἀποτρέχων οὐκ ἂν φθάνου : 30
 Οὐκ ἂν πέρας σχοίης τῶν κακῶν· οὐκ ἂν ἀναβάλοιο.]
 — ταύτην : Παίζει· αὐτὴ γὰρ τῷ Ἑρμοῦ λόγῳ ἀπέ-
 παρδε. Θ. ἦν ἐπαρδον. LB. ἐπιπιῶν : Δι' ἑλου πῶον.
 Paris.

1134. [τὸν σαυτοῦ φίλον : Τοῦτο λέγει, ἡ διότι καὶ 35
 αὐτὸς διάκονος καὶ ὑπηρέτης ἦν τῶν θεῶν, ὅσπερ αὐ-
 τος Χρεμύλου· ἢ διὰ τὰς βοηθείας, ἃς προῖαν ἐρεῖ.
 εἰώθαμεν γὰρ οἱ ἄνθρωποι, ὅταν εἰς ἀνάγκη ἐμπέ-
 σωμεν, εὐνοίαν πρὸς τοῦτον πλάττεσθαι, ἀφ' οὗ ἂν
 ἡμῖν ἔσται ὠφέλεια. — τὸν σαυτοῦ φίλον : Πολλοὶ 40
 τέχνη ἀνάκεινται τῷ Ἑρμῇ, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τῶν κλε-
 πῶν· ἐπεὶ δὲ καὶ οἱ θεράποντες κλέπτει, τοῦτο ἔνεκα
 φίλον ἑαυτὸν Καρίωνι λέγει. LB. τ. τ. φ. : Τουτέστιν
 ἐμέ. P.]

1135. εἰ τοῦ : Τινός (Θ). δέει : Χρήσεις. ὧν : Ἀφ' 45
 ὧν. Dv. δέη : Τινὸς χρεῖαν ἔχεις. LB.

1136. πορσίας : Δούς. Θ. εὐ πεπεμημένον : Καλῶς
 κατασκευασμένον. LB. πεπεμημένον : Ἐξυμωμένον. Θ.
 ζημωμένον. Dv.

1137. καταφαγεῖν νεανικῶν : Νέαν. Dv. νεανία πρό- 50
 πον. P. ἀντὶ τοῦ δυνάμενον χορτάσαι νεώτερον. B.
 πολλὸν, δυνάμενον χορτάζειν νεανίον. V. ἰκανῶν νεανίων
 χορτάσαι. Θ. νεανικὸν κρέας λέγει. ἐνταῦθα ἐὶ ἀρκοῦν
 νεανία εἰς τὸ χορτάσαι αὐτόν. P.

1138. ὠφελήσαις δηλ. Θ. *Dv. P.* (ἀλλ' οὐκ ἔκφορα : Ὡς ἐν ἐνιαίς θυσίαις λεγομένου τούτου, καὶ χρωῖνται αὐτῶ οὐ κατ' οὐδέτερον πληθυντικόν, ἀλλ' ἐνικῶς κατὰ θηλικόν· ὡς Θεόπομπος,

5 εἰσὼ δραμῶν αἴτησον, ἀλλ' οὐκ ἔκφορα.

καὶ εἰ μὲν οὐδέτερον εἶη πληθυντικόν, προπαροξύνουσιν· εἰ δὲ θηλικόν, δξύνουσιν.) — ὄν : Ἀφ' ὧν. ἔνδον : Ἐντός. *LB. Dv.* οὐκ ἔκφορα : Οὐκ ἔξω φερόμενα. Θ. εἰσὶ τὰ κρέατα, ὥστε φέρεσθαι ἔξω. *LB.* ἀλλὰ οὐκ εἰσὶ τὰ κρέατα ἔκφορα, ἤγουν ἔξω διδόμενα· ἐκέλευσε γὰρ ὁ Πλούτος μηδὲν διδόναι ἔξω. *LB.* ἤγουν ἄξια ἐβληθῆναι. *Dv.* ἀλλ' οὐ καλὸν ἐκφέρεσθαι ταῦτα. *P.*

1139. ὄπότε : Ἡνίκα. τί σκευάριον : Ἀγγεῖόν τι. *LB.* 1140. ὀφείλου : Ἐκλεπτες (Θ.). λανθάνειν : Τὸν 15 σὸν δεσπότην. *LB.* σε λανθάνειν ἐποίουν : Ὑπέβαλον γὰρ πονηρίας τῷ σῷ νῷ. Θ. *Dv.*

1141. διὰ τοῦτο σε λανθάνειν ἐποίουν, ἵνα καὶ αὐτὸς μετὰ σοῦ τοῦ κλέμματος ἔχω. *V.* ἵνα λάβῃς καὶ αὐτὸς τὸ μέρος σου. *R.* ἐφ' ὧτε : Ἐπὶ τῷ. Θ. *LB.* μετέχειν : 20 Τοῦ κλέμματος. *Dv.* τοιχωρύχε : Ὁ κλέπτη. *LB.* κλέπτα. *Dv.* κλέπτα, κατ' ἀστείσμα. Θ.

1142. ἦξεν : Ἡθθεν. *LB.* ναστὸς εἶ πεπεμημένος : [πλακοῦς ἦ] θερμὸς ἄρτος μετὰ ἐλαίου. *R.V.* ἄρτος καλῶς κατεσκευασμένος. *LB.* ἄρτος καλῶς ἐξυμωμένος. 25 Θ. *Dv.* δύο εἰσὶ ναστὸς καὶ κοῖλος. καὶ ναστὸς μὲν λέγεται, ὅτινα καλοῦσιν οἱ κοῖνοι δλόβολον· κοῖλος δὲ ὁ ἔχων ἔσω κοιλότητα. *P.* δύο εἰσὶν αἱ τῆς ἐπιπέδου ἐπιφάνειαι κατ' ἐναντιότητα θεωροῦμεναι ἄκραν, ἢ τε κοίλη καὶ ἡ κυρτή. τὴν γοῦν κυρτὴν φασὶ καὶ ναστήν. 30 ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ ἄρτος κυρτὸς ἐστὶ τὴν ἐπιφάνειαν, διὰ τοῦτο ναστὸν ἐνταῦθα τοῦτον προσηγόρευσε. *Vici.*

1143. ἡσθιον γὰρ καὶ αὐτὴ ἐξ ὧν προσέφερον τοῖς θεοῖς. Θ.

1144. οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἰσας πληγὰς : Ἀντὶ τοῦ 35 ἴσων. ἀρχαῖον καὶ Ἀττικὸν τὸ σχῆμα. *V.* [οὐ μόνον μετέχω τοῦδε, ἀλλὰ καὶ μετέχω τὸδε φαμέν· καὶ εὐροις ἂν τοῦτο οὐ μόνον παρὰ ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ λογοποιοῖς.] — μετεῖχες : Ἐλάμβανες. *LB.* ὁμοιον τῷ [236] « ἡμῖν μετὰσχη τοῦδε τοῦ Πλούτου μέρος· » ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς 40 ἐλάμβανες, ἢ μετ' ἐμοῦ ἐλάμβανες. *LB.* ἰσας : Ὅμοιας. *LB.*

1146. ληρθεῖν : Κρατηθεῖν. πανουργήσας : Κλέψας. *LB. Dv.* ἀντὶ τοῦ κλέψας. *R. V.*

1148. Ἀντὶ τοῦ εἰ καὶ ἐπλοῦτησας, μὴ ἐπαρθῆς, μὴ 45 μέγα φρονησῆς. *R.* (εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες : Ὅτι μετὰ τὸ κατελθεῖν τοὺς μετὰ Θρασυβόλου Φυλὴν καταλαβόντας καὶ νικῆσαντας ἐν Πειραιεῖ τοὺς τριάκοντα ψηφίσασθαι ἔδοξε μὴ μνησικαχῆσαι καθάπαξ ἀλλήλοις μηδὲν τοὺς πολίτας. ἀλλὰ ταῦτά γε οὕτω ἐπέπρακτο οὐδὲ τὰ ἐπὶ τῶν τριάκοντα ἦδη ἦν, ἀλλὰ καὶ, ὡς Φιλόχορος φησὶν, πέμπτη ἔτει ὑστερον τῆς Θρασυβόλου γενομένης Κριτίας ἐν Πειραιεῖ τελευτᾷ. τοῦτο οὖν εἰσὶ 60 τις ἐκ τοῦ δευτέρου Πλούτου μετενεγκῶν ἐνθάδε ὀλιγω-

ρῆσαι τῆς ἀλογίας ταύτης, ἢ καὶ αὐτὸς ὁ ποιητὴς ὑστερον ἐνθῆναι. ἀπὸ τῶν συνθηκῶν τῶν Ἀθηναίων γενομένων πρὸς τοὺς καταλαβόντας. Φυλὴν δὲ, τὸν δῆμον, ἀφ' οὗ Φυλάσιοι. — συνέθετο γὰρ μετὰ τὸ μεταγαγεῖν μὴ μνησικαχῆσαι. Φυλὴ δὲ τόπος οὗτω καλούμενος. *V.* Ἄλλως. Θρασύβουλος βουλόμενος κατελῦσαι τοὺς λ' καταλαβῶν Φυλὴν, τόπον τινὰ, κάκεισε συμμάχους λαβῶν, κατέλυσε. καὶ ἐπεὶ ἀλαζονικὸν ἐφθέγγατο, ἤκουσε, μὴ μνησικαχῆσαι, καὶ ἐγένετο παροϊμιακόν. Φυλὴ δὲ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, καὶ οἱ ἐνοικοῦντες Φυλάσιοι. τὸ δὲ, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες, ἀντὶ τοῦ, εἰ ἐπλοῦτησας, εἰ μέγας γέγονας, Φυλὴν καταλαβόμενος, καὶ τοὺς λ' τυράννος μεταχειρισάμενος. Φυλὴ γὰρ τόπος οὗτω καλούμενος περὶ δὲ Θρασυβόλου εἴρηται διὰ τὸ ἐπαινεῖσθαι, ὅτι ἐκεῖ ἐφόνησε τοὺς λ' τυράννου.) 15

[Φυλὴν κατέλαβες : Προεγράφη ὅπισθεν [ad v. 560] ἡ ἱστορία, ὅπως Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίους τριάκοντα τυράννου κατέστησαν, Ἀθηναίους ὄντας καὶ αὐτοὺς οἱ τοὺς Ἀθηναίους κακῶς ἐποίουν τοὺς δημοφύλους καὶ συμπολίτας. ἀλλὰ Θρασύβουλος τις Ἀθηναῖος φιλόπα- 20 τρις καὶ μισοτύραννος Φυλὴν κατέλαβε χωρίον τῆς Ἀττικῆς μετὰ ὀκτακοσίων ἀνδρῶν, καὶ συμβαλὼν τοῖς τριάκοντα καὶ τοῖς μετ' αὐτῶν νικᾷ τε αὐτοὺς καὶ τὴν πόλιν τῆς τυραννίδος ἠλευθέρωσεν. ἐπεὶ δὲ ἦσαν τινὲς ἐν τῇ πόλει, πρὸς οὓς ἐφέροντο καλῶς οἱ τύρανοι, ὅτε 25 ἦρχον, οὗτοι τοὺς ἀναιρέτας τῶν τυράννων δεδιότες, ἠνίκα τινὶ αὐτῶν συναντήσαν, ἔλεγον, μὴ μνησικαχῆσαι, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες ὅθεν καὶ ψήφισμα ἔθεντο ἀλλήλους μὴ μνησικαχεῖν Εὐκλείδου δημαγωγῆσαντος. φησὶ δὲ Ἐρμῆς, ὃ Κάρϊων, μὴ μνησικαχῆσαι ἐμὲ ἔνεκεν 30 τῶν ὀπισθεν ὡς οὐδὲ οἱ μετὰ Θρασυβόλου τοὺς μετὰ τῶν τυράννων, εἰ κατέλαβες τὴν Φυλὴν, ὡς ὁ Θρασύβουλος· τουτέστιν, ἐὰν ἐπλοῦτησας. *LB.* μὴ : Ὅρα ἵνα. μνησικαχῆσαι : Ὀργισθῆς. Φυλὴν : Τὴν. τὸ χωρίον. κατέλαβες : Ἐβρες. *LB.* φυλὴν : Ὄνομα τόπου. *Dv.* εἰ 35 σὺ φ. κ. : Τουτέστι εἰ ἐπλοῦτησας. *P.*]

1147. σύνοικον : Μεθ' ὁμῶν. πρὸς θεῶν : Ἐνεκεν τῶν. *LB.*

1148. ἀπολιπὼν : Ἀφείδ (Dv.). ἐνθάδε μενεῖς : Ἐνταῦθα προσκαρτερήσεις. *LB.*

1149. τὰ γὰρ : Ναί (Θ. Dv). τὰ παρ' ὁμῖν : Τὰ ἐνταῦθα. βελτίω πολὺ : Κρείττονα κατὰ πολὺ. *LB.* κρείττονα τῶν ἐν θεοῖς. Θ. *Dv.*

1150. [ταυτόμολεϊν : Αὐτόμολός ἐστιν ὁ οἰκεία θελήσει λιπὼν ἐκείνους, μεθ' ὧν ἦν, καὶ πρὸς ἄλλους ἔλθῶν. τὸ 45 ἐξέρχεσθαι ἀπὸ τῶν οἰκείων, καὶ εἰσέρχεσθαι πρὸς τοὺς ἄλλοτρίους, ἀστείον ἐστίν. *Bg.* αὐτομολεῖν : Τὸ ἐνταῦθα ἔλθεῖν καὶ διατρίβειν. ἀστείον : Πειταιδευμένον. *P.* φρόνιμον, καλόν. *LB.* καλόν, χάριεν. Θ. χαρίεν. *Dv.*

1151. πατρὶς γὰρ : παρὰ τὴν παροϊμίαν· ὅπου γὰρ ὁ ἀγαθὸς ἐστίν, ἐκεῖ μοι πατρὶς. *V.* ναί. πᾶς : Ὅλοις τοῖς ἀνθρώποις. *LB.* ἴν' : Ὅπου. *Dv.* ἴν' ἂν : Ὅπου εὐτυχῆ. *P.* πράττη τις εὖ : Εὐτυχῆ. *LB.* εὐήμερῆ. *Dv.* πᾶσι. ὅπου. πάσῃ. Θ.

1152. ὄφελος : Ἦγουν ὠφέλεια. *Dv.*

1153. στροφαῖον : [Ἐπὶ ἀποτροπῇ τῶν ἄλλων κλεπῶν. στροφαῖος, παρὰ τὸ στρέφασθαι καὶ πανουργεῖν. λέγεται δὲ ὁ Ἑρμῆς, στροφαῖος, ἔμπολαῖος, κεροῶδης, δόλιος, ἡγεμόνιος, ἐναγωνίος, διάκονος. Ἄλλως.] (στροφὸν, ἐπεὶ στροφοὶ λέγονται οἱ συμπεπλεγμένοι λόγοι καὶ δολεροί. Ἄλλως.) στροφαῖον ἐκάλου ἰδρυμένον παρὰ τῇ θύρᾳ [τὸν] δαίμονα· ἄμα δὲ παρὰ τὸ στρέφειν τὰ πράγματα· οἱ δὲ τοῦτο ποιοῦντες πανούργοι λέγονται. ἔστι δὲ ἐπωνυμία Ἑρμοῦ, παρὰ τὸ ταῖς θύραις ἰδρῦσθαι ἐπὶ φυλακῇ τῶν ἄλλων κλεπῶν· (οὔτοι γὰρ ὅπισθεν τῶν θυρῶν εἰσθασί καὶ ἀναδύεσθαι καὶ ὄλιως πανουργεῖσθαι.) — στροφαῖον : Πυλωρόν, ἔνθα καὶ ἔνθα στρεφόμενον. *Θ. Dv.* στρεφόμενον. ἰδρῦσασιθε : Ποιήσατε. *LB.* πυλωρόν. *P.* ἐπωνυμία ἔστι τοῦτο τοῦ θεοῦ· παρὰ τὸ ταῖς θύραις ἰδρῦσθαι ἐπὶ φυλακῇ τῶν ἄλλων κλεπῶν. στροφαῖον οὖν περὶ τὴν θύραν ἀντὶ τοῦ φύλακα τῆς θύρας ἀπὸ τῆς στρόφιγγος. ὁ δὲ θεράπων τὸ στροφαῖον ἐπὶ τῶν δολίων καὶ συμπεπλεγμένων λόγων ἐκλαμβάνει· ἐπεὶ σημαίνει καὶ τοῦτο ἡ λέξις· στροφαῖον γὰρ φαμέν ἀνθρώπων, τὸν εἰδῶτα συμπλέκειν καὶ στρέφειν λόγους καὶ μηχανάς. *P.*

1154. στροφαῖον : Πανούργον. *P.* στροφαῖον ; Ποιήσομέν σε ; *LB.* ἀλλ' οὐκ ... στροφῶν : ἀντὶ τοῦ οὐ χρεία ἔστι πανουργεῖν. *R. V.* χρεία ὑπάρχει οὐδαμῶς ἡμῖν κινήσεων. *LB.* ἀλλ' οὐδεμία ἐργασία ἔστι δολιοτήτων. *P.* στροφῶν : Πανουργῶν καὶ ποικιλίας καὶ στροφῶν λόγων. *Θ.*

(1155.) ἀλλ' ἔμπολαῖον : Πραγματευτήν, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀγοραῖον, καὶ τῆς καπηλείας προσετώτα. παλιγκάπηλοι δὲ λέγονται οἱ τὰ αὐτὰ πωλοῦντες καὶ ἀγοράζοντες. Ἄλλως. πέντε εἰσὶν αἱ διαφοραὶ τῶν πωλούντων, αὐτοπώλης, κάπηλος, ἔμπορος, παλιγκάπηλος, μεταβολεύς. καὶ ἔστιν αὐτοπώλης μὲν ὁ ἐν τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ πωλῶν τὴν ἑαυτοῦ πρόσδοτον· κάπηλος δὲ ὁ ἀγοράζων ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου καὶ πωλῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐν ἧ ἡγόρασεν ἔμπορος δὲ ὁ ἀγοράζων καὶ ἐπὶ ξένης πωλῶν· [ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου ἢ ἀπὸ τοῦ καπηλοῦ.] παλιγκάπηλος δὲ ὁ ἀπὸ τοῦ ἐμπόρου ἀγοράζων καὶ πωλῶν. μεταβολεύς δὲ ὁ κατὰ τὴν κοτύλην πωλῶν, ὥσπερ οἱ νῦν λεγόμενοι κάπηλοι· εἰρηται δὲ παρὰ τὸ συνεχῶς μεταβάλλειν. καὶ αὗται μὲν εἰσὶν αἱ σημασίαι κυρίως τῶν πωλούντων· καταγρηστικῶς δὲ πᾶς πωλῶν κάπηλος λέγεται. — ἀλλ' ἔμπολαῖον : Ποιήσατε πράτην. *LB.* πραγματευτήν. *Dv.* πραγματευτικόν. *P.*

1156. Ἑρμῆν : Τόν. παλιγκάπηλον : Τὸν μεταπράτην. *LB.* καπηλεύοντα τὰ πωλούμενα. *Θ. Dv.* δεῖ : Ἀπόκειται. ἢ πρέπον ἔστί. *LB.*

1157. δόλιον : Ἐφορον τοῦ δόλου ποιήσατε. ἤμιστά γε : Ποιήσομέν σε οὐδαμῶς. *LB.* οὐδαμῶς. *Θ.*

1158. Ἔργον : Χρεία ἐστὶν ἡμῖν. ἀπλῶν τρόπων : Ἀδολεῦτών ἠθῶν. *LB.*

1159. ἀλλ' ἡγεμόνιον : Κατὰ χρησμόν οἱ Ἀθηναῖοι ἡγεμόνιον Ἑρμῆν ἰδρῦσαντο. παρὰ δὲ τὸ τοῖς τυφλοῖς

τοὺς βλέποντας ἡγεῖσθαι, ἐπήνεργε δὲ ἐπὶ τοῦ Πλούτου, φάσκων αὐτὸν ἤδη βλέπειν, καὶ μὴ δεῖσθαι δηγοῦ. — ἡγεμόνιον : Προοδοποιόν. *Θ. Dv.* προοδοποιὸν ποιήσατε. *LB.* δηγόν. *P.* δεῖ ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ λόγος καὶ τὸ λογικὸν ἡγεμονεῖ τεχνῶν καὶ πρακτικῶν, ὑποτιθεὶς ἐκάστῳ καὶ ἐφευρήσεις καὶ πανουργίας καὶ ἀφορμάς. ἡγεμόνιος δὲ λέγεται καὶ ὁ δηγὸς τῶν τυφλῶν διὸ φησὶ, Ἄλλ' ὁ θεὸς ἤδη βλέπει. *LB.* ὁ θεὸς : Ὁ Πλούτος. *LB.* ἤδη : Ἀπὸ τοῦ νῦν. *Dv.* ἀντὶ τοῦ ὁ Πλούτος. ὥστε μὴ δεῖσθαι ἡγεμόνος καὶ δηγοῦ. *R.*

1160. ἡγεμόνος : Τινὸς δηγοῦ (*Dv.*). οὐδὲν : Οὐδαμῶς (*Dv.*). δεησόμεθ' ἐτι : Χρεῖαν ἔξομεν εἰς τὸ ἐξῆς. *LB.* εἰς χρεῖαν ἔθωμεν. *Dv.*

1161. ἐναγωνίος : Ἐπιστάτης τῶν ἀγώνων καὶ πανηγύρων. *LB.* ἀγῶνας καὶ πανηγύρεις ἐργαζόμενος. εἰς ἀνατροπὴν τούτου. *Θ. Dv.* μοῖραν γὰρ ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἔχει ὁ Ἑρμῆς. *R. V. P.* ἐρεῖς : Λέξεις. *LB.* λέγεις. *Dv.*

1162. συμφορώτατον : Λίαν συμφέρον. *LB.* ἀρμολιώτατον. *Dv.* ἀντὶ τοῦ ἀρμόδιον. *R. V. Θ.*

1163. μουσικὸς : Λογικὸς. *P.* μουσικὰς : Χοροῦς. *Dv.* γυμνικὸς : Παλαιστρας, δρόμος καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. *Θ.* καλαιστρας. *Dv.* χοροῦς, ὄρχησεις, καλαιστρας, δρόμους καὶ τὰ τοιαῦτα. *P.* χοροῦς καὶ ὄρχησεις. *Θ.*

1164. ὡς : Λίαν, ὄντως. *Θ. Dv.* ὡς ἀγαθόν : Λίαν συμφέρον. *LB.* ἐπωνυμίας : ὥσανεῖ ἔλεγε πολλὰ ὀνόματα ἔχειν. *R.* ὀνομασίας (*LB.*). ἔχειν : Κρατεῖν. *Dv.*

1165. ἐξέυρηκεν : Διὰ τῶν πολλῶν ἐπωνυμιῶν. *Θ. Dv.* βίότιον : βίον, ὑποκοριστικῶς. *R. V.* μικρὰν ζωήν. *Θ. LB. Dv.*

1166. οὐκ ἐτὸς ἅπαντες : Ὄσανεῖ ἔλεγε, οὐ ματαίως ἄρα σπεύδουσι πολλὰ ὀνόματα ἔχειν, ἵνα, ἐὰν ἀποτύχωσιν ἐνός, εἰς ἄλλο δικάσωσι δικαστήριον. (ὁ τούτων νοῦς ἐκ τῶν προειρημένων [ad v. 277] περὶ τῆς κληρώσεως τῶν γραμμάτων καὶ τῶν δικαστηρίων δηλός. ἐποιοῦν δὲ τοῦτο οἱ δικάζοντες, ἵνα, ἐὰν ἀπολειφθῶσιν ἐνός, ἐν τῷ ἄλλῳ δικάσωσι, τὸν πεσοῦν καὶ εἰς τὸδε καὶ εἰς τὸδε ἐμβάλλοντες τῶν δικαστηρίων.) — οὐκ ἐτὸς : Οὐ ματαίως. *LB.* οὐ μάτην, οὐ ψεκτῶς. *P.* — ἐτὸς : Μάτην. *Θ. Dv.* πάντες : Ὅλοι οἱ δικάζοντες : Οἱ κριταί (*Dv.*). θαμὰ : Συνεχῶς (*Θ.*). *LB.* οὐκ ἐτὸς ἅπαντες : Οὐ ματαίως ἄρα οἱ ἐν ταῖς Ἀθήναις, φησὶ, δικάζοντες σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν ἐν τοῖς δικαστηρίοις. περὶ δὲ τῶν γραμμάτων καὶ δικαστηρίων Ἀθηναίων ἐφημεν ὀπισθεν, πῶς ἐν ἐκάστῳ ἦν γεγραμμένον στοιχεῖον· ἐν μὲν τῷ τοῦ Ἄρεος ἀγῶνος δικαστηρίῳ πρὸ τῶν θυρῶν ἐπεγέγραπτο α'· ἐν δὲ τῇ Ἡλιαίᾳ ἦ· ἐν δὲ τῷ ἐν Φρεαττοῖ δ', καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς ὡσαύτως· διὰ τοῦτο ἐφη, σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν. *LB.*

1167. (γεγράφθαι : Ἀντὶ τοῦ ὀνομάσθαι, ὥστε καὶ ἡλιαστὰς εἶναι καὶ πανταχοῦ ἑαυτοῦ ἐγγραφῆναι σπουδάζοντες. βούλονται δὲ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, βούλονται δὲ καὶ ἐν ἄλλῳ δικαστηρίῳ ἀναστρέφασθαι, διὰ τὸ μὴ ἀργεῖν

δλωσ.) — σπειδουσι : Σπουδάξουσι. γωγράφαι : Ἐγγράφουσαι. *LB.* γράμμασι : Δικαστηρίοις. Θ. δικαστηρίων. *Dv.* ἐν πολλοῖς γεγρ. γρ. : Ἐγγεγραμμένοι εἶναι δικαστηρίοις. *Br.* ὠνομάσθαι ἐν πολλοῖς δικαστηρίοις.

6 Paris.

1166. οὐκοῦν : Λοιπὸν βούλει ἵνα. *LB.* τὸ λοιπὸν. *Dv.* εἰσίο : Εἰσελθῶ. Θ. *LB.* *Dv.* καὶ πλυνέ γε : Ναί. *Dv.*

1169. τὸ φρέαρ : Τὸ πηγαδί. *LB.*

1170. ἴν' εὐθέως : τοιοῦτος γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ὡς Ὀδυσσεύς : « Ἑρμείας δ' οὐκ ἔστι διάκτορος. » *V.* δπως παρευθὲς ὑπηρετῆς καλὸς ὑπάρχειν φαίνης. *LB.* διακονικὸς διακόνου διαφέρει : διάκονος μὲν γὰρ ἔστιν ὁ ὑπηρετῆς : διακονικὸς δὲ ὁ δυνάμενος ὑπηρετεῖν. *LB.*

1171. [τίς ἂν φράσειε : Κορωνίς ἑτέρα ὁμοία ἐν ἐκθέσει τοῦ δράματος. οἱ δὲ στίχοι λαμβικὸι τρίμετροι ἀκατάληκτοι λζ', ὧν τελευταῖος

τῆς γραδὸς ἐπιπολῆς ἐνεῖσιν αἱ χύτραα.

ἐξῆς δὲ τούτων καὶ τελευταῖοι παντὸς τοῦ δράματος στίχοι ἀναπαιστικὸι τετράμετροι καταληκτικὸι β'. ἐξῆς δ' αὐ τούτων ἡ κορωνίς ἢ καὶ τὸ δράμα περατοῦσα.]

ὁ τοῦ Διὸς ἱερεὺς παραγέγονεν πεινῶν καὶ αὐτὸς καὶ μηδὲν ἔχων φαγεῖν. τοῦ Πλούτου γὰρ ἀναδλέψαντος παρορῶνται καὶ οἱ ναοὶ αὐτοῖ. *V.* φράσειε : Εἴποι. σαφῶς : Φανερωῖς. *LB.* *Dv.* ἐναυῦθα σὺναπτε τὸ ἔμοι καὶ τὸ σαφῶς. Θ.

1172. ὦ βέλτιστε : ὦ κάλλιστε. τί γὰρ ἄλλ' : Ἔστιν. ἢ : Παρό. κακῶς : Ἐχω. *LB.* καλῶς : Ἐχω δηλαδή. *Dv.* λείπει τὸ ἔγω. *R.*

1173. ἀφ' οὗ : Καιροῦ. *LB.* δι' οὗτινος. *Dv.*

1174. ἀπόλωλα : Ἐφθάρην. *LB.* ἐφθάρηκα. *Dv.* λιποῦ : Τῶ. τῆς πίνης. *LB.* *Dv.*

1175. τοῦ σωτήρος : Ἐν ἄσπει Δία σωτήρα τιμῶσιν, ἵνα καὶ σωτήρος Διὸς ἔστιν ἱερὸν : τὸν αὐτὸν δὲ ἔνιοι αἱ ἔλευθέριον φασί.

1176. τίς : Ποταπὸ τοῦ λιμῶντιν σε. ὦ : Ἱερεῦ. ρὸς : Ἐνεσκεν. *LB.* τοῦ μὴ ἔχειν σε. ἱερεῦ. Θ.

1177. θύειν : Θυσιάζειν. *LB.* *Dv.* τίνος ἕνεκα : ἀρίν. *Dv.*

1179. ὁ μὲν : Τίς. ἤκων : Ἐλθῶν. *LB.* ἤθον. *Dv.* ἵπορος : Ἦγουν πραγματευτής. *LB.* *Dv.* Πραγματευτής, κυρίως ὁ κατὰ θάλατταν. Θ.

1180. (ἔθυσεν ἱερεῖόν τι σωθεῖς : Ἀντὶ τοῦ θυσίας τετέλει : ἢ ἐξίλοστο τὸ θεῖον ἐπὶ τοῖς μέλλουσι.) [μεκάλει δ' εἶπε τὸν ἱερέα, ἐπειδὴ νόμος ἔστι τὰ ὑπολειμμένα τῆς θυσίας τὸν ἱερέα λαμβάνειν.] — ἔθυσεν : τίνας ἐπετελεσεν. *R.* ἐόρταζεν ἐν τῷ οἴκῳ καὶ θυσίαν οἶει. Θ. ἤγουν ἔθυσίαζεν. *Dv.* ἱερεῖόν : Θῦμα. σίως : Φυλακχεῖς. *LB.* ἐκ χειμῶνος. Θ. *Dv.* ὁ δὲ τίς : Ἄλος. *LB.*

1181. δίκην : Κρίσιν. *LB.* κατὰ δίκην. *Dv.* ἀποφυγόν : θυσεν. *LB.* δίκην ἄπ. : Κρίσιν, τιμωρίαν διαδράς. δ' ἂν : Ἄλλος. *LB.* ἐκαλλιρεῖτο : Ἐθυσίαζε. *LB.* *P.* ταζεν ἐν τῷ οἴκῳ. *Dv.*

1182. μετακάλει : Μεταπέμπετο. τὸν ἱερέα : Ἐμέ. *LB.* τοῦ Διὸς δηλαδή. *Dv.*

1183. θύει : Θυσιάζει. τὸ παράπαν : Τὸ παντελῶς. *Dv.* παντελῶς (Θ). εἰσέρχεται : Ἐν τῷ ναῷ θυσιάζων. *LB.*

1184. πλὴν : Εἰ μὴ. ἀποπατησόμενοι : Χέζοντες. *LB.* *Dv.* εἰ μὴ χέζοντες. Θ. τὰ ἀφοδῆματα ἀπορρίψοντες. *P.* ἀπέπατος λέγεται τὸ ἀροδουθήριον, καὶ ἡ αὐτὴ ἢ ἀπόκρισις τῶν περιττῶν. λέγεται δὲ πάτος ἢ τροφή· ὅθεν καὶ πάσασθαι τὸ φαγεῖν· ἐκ τούτου οὖν ἡ ἀπόκρισις τῶν περιττῶν λέγεται ἀπέπατος. *LB.* πάτον λέγουσι μὲν καὶ τὴν πεπατημένην ὄδον, καὶ κατατετριμμένην, ἀπὸ τοῦ πατεῖσθαι, περὶ ἧς καὶ Ὀμηρος λέγει [II Z, 301] « πάτον ἀνθρώπων ἄλσειών. » λέγεται δὲ καὶ πάτος καὶ ἡ τροφή, ὅθεν καὶ πάσασθαι τὸ φαγεῖν, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀπέπατος, ἢ ἔκκρισις καὶ ἀποσκυβάσις τοῦ πάτου καὶ τῆς τροφῆς. ἤγουν καὶ ἐπεὶ παρά τισι πάτος λέγεται ὁ πρῶκτός, εἰκότως ἀποπατεῖν λέγεται καὶ τὸ ἐκ τοῦ πρῶκτοῦ τὰ σκύδαλα ἀπορρίπτειν. *Vict.* πλεῖν : Πλέον. *LB.* *Dv.* ἢ : Παρό. χίλιοι : Πολλοί. *LB.*

1185. οὐκοῦν τὰ νομιζόμενα : [Τῶν ἀφοδευμάτων, παίζων, τοῦτο δὲ δέον εἰπεῖν, τὸ δέρμα καὶ τὰς κωλᾶς,] ἐπειδὴ νόμος ἔστι τὰ ὑπολειπόμενα τῆς θυσίας τὸν ἱερέα λαμβάνειν. Ἄλλως. τὰ ἔθιμα τῶν παρεχομένων τοῖς ἱερεῦσι δέρματα καὶ κωλαί. φησὶν οὖν ὅτι καὶ τῆς κόπρου τὰ νομιζόμενα λαμβάνειν, [τὰ ἔθι σκώπτων]. — τὰ νομιζόμενα : Τὰ συνήθη καὶ ἃ ἐκ νόμου τοῖς ἱερεῦσι λαμβάνειν δέδοται. παίζει δέ. Θ. τὰ ἐκ νόμου συνήθη. *LB.* συνήθη. *Dv.* τὰ κατὰ τοὺς νόμους ὀφειλόμενα. *Br.* τὰ ἔθιμα, τὰ κατὰ νόμους ἀνήκοντα. *P.* νόμος ἦν τὰ ὑπολειπόμενα τοῦ ἱερείου τὸν ἱερέα λαμβάνειν, δέρματα καὶ κωλᾶς. παίζων οὖν κἀναυῦθα φησὶ λαμβάνειν αὐτὸν τὰ νομιζόμενα ἐκ τῶν ἀφοδευμάτων. *Br.*

1186. καυτός μοι δοκῶ : Νομίζω συμπερῆν. *LB.*

1187. χαιρεῖν ἕσας : εὐφήμεως εἶπε τὸ χαιρεῖν. *V.* φθείρεσθαι ἀφαις. *LB.* *Dv.* *Br.* φθίρεσθαι. Θ.

1188. θάρρει : Ἐχε θάρρος (*Dv.*). καλῶς ἔσται : Τὰ σὰ γενήσεται. *LB.* ταῦτα καλῶς γενήσονται. *Dv.*

1189. ὁ σωτῆρ : τὸν Πλοῦτον λέγει. *R.* τὸν Πλοῦτον ἐναυῦθα φησὶ. *V.* ἤγουν ὁ Πλοῦτος. Θ. *Dv.* πάρεστιν ἐνθάδε : Ἐναυῦθ' ἔστιν. *LB.*

1190. αὐτόματος : Αὐτόκλητος. *LB.* αὐτοπροαίρετος. ἀπὸ τοῦ αὐτός καὶ τοῦ μῶν, τὸ ὀρμῶ. ἔστι δὲ φιλόσοφος λέξει. *P.* τὸ αὐτόματος γίνεται ἀπὸ τοῦ αὐτός καὶ τοῦ ἴμι, τὸ ἐρχομαι, ἤγουν ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐρχόμενος. *Vict.* ἤκων : Ἐλθῶν. ἀγαθὰ : Τὰ. τοίνυν : Λοιπόν. λέγει : Ἐμοί. *LB.*

1191. τὸ ἐξιδρυσόμεθα τὸν Πλοῦτον. *R.* Ἰδρυσόμεθ' : Στήσομεν. Θ. *Dv.* ποιήσομεν, στήσομεν. *LB.* ἰδρυσόμεθ' : Καθιδρυσόμεν, ἐγκαταστήσομεν. *P.* ἰδρῶν τὸ καθιδρῶν, τούτῃσιν ἢ ναὸν ἀνεγείρω, ἢ ἀγαλμα καθίστω. *Vict.* ἰδρυσόμεθ' οὖν : Ὅπισθεν τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀθηνᾶς τὸ τῶν Ἀθηναίων ἦν θησαυροφυλάκιον· φησὶν οὖν τὸν Πλοῦτον, ἦτοι ἀφιερῶσομεν αὐτὸν ἐκείσε, καὶ

ἀναθήσομεν, ὅπερ ὑπῆρχε πρότερον ἰδρυμένος, ἦγον
πεποιημένους καὶ ἀνατεθειμένους. οὐ δὲ περίμενε, διὰ
μέσου, φυλάττων ὁ Πλούτος τὸν ὄπισθεν οἶκον τῆς θεοῦ.
LB. αὐτίκα μάλ' : Συντόμως λαίαν. περίμενε : Πρόσ-
15 μενα. LB. τοῦτο διὰ μέσου. Θ.

1192. ὅπερ : Ἐκεῖ ἔπου. ἦν ἰδρυμένος : Ὑπῆρχεν
κατεσκευασμένος, ἰστάμενος. LB. ἰστάμενος, καθήμενος.
10. ἀφιερωμένος. P.

1193. τὸν ὀπισθόδομον αἰεὶ φυλάττων : Ὅπισω τοῦ
10 νεῷ τῆς καλουμένης πολιᾶδος Ἀθηνᾶς διπλοῦς τοίχος
ἔχων θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. (*Ἄλλως.)
ἐπεὶ τὰ χρήματα ἐν τῷ ὀπισθόδομῳ ἀπέκειτο. μέρος δὲ
ἔστι τῆς ἀκροπόλεως, [ἐνθα ἦν ταμεῖον, ὄπισθεν τοῦ
τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ]. τῆς Ἀθηνᾶς δηλονότι. εἰς τὴν ἀκρό-
15 πολιν ἀνέφερον τὰ χρήματα, κἀνταῦθα ἐφυλάττοντο,
καθὰ καὶ Θουκυδίδης φησὶν ἐν τῇ δευτέρᾳ [C. 13] ὁ-
τως « ὑπαρχόντων δὲ ἐν τῇ ἀκροπόλει αἰεὶ ποτε ἀργυρίου
« ἐπισήμου ἐξακισχιλίων ταλάντων· τὰ γὰρ πλεῖστα
« τριακισμίου ἀποδόντα περιεγένητο, ἀφ' ὧν ἕξ τε τὰ
20 « προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως καὶ ἕξ καὶ τάλλα οἰκοδο-
« μήματα, καὶ ἕξ Ποτιδαίαν ἐπανηλώθη. »

τὸν ὀπισθόδομον : Τὸ ὄπισθεν τοῦ οἴκου, ἦγον τοῦ ναοῦ.
LB. τὰ ὄπισθεν τοῦ δόμου. DV. τὸν ὄπισθεν τοῦ ναοῦ.
P. τῆς θεοῦ : Τῆς Ἀθηνᾶς. LB. P.

26 1194. (ἀλλ' ἐκδότης τις δεῦρο : Ὅτι Αὐκόφρων, ὡς
δ' Ἐρατοσθένους φησὶν, ᾤκηθη πρῶτον τοῦτον δᾶδας ἡτη-
κάναι. πεποίηκε δὲ καὶ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις αὐτό. ἀλλὰ
γὰρ Στράτις πρὸ ἀμφοτέρων τούτων τοὺς Ποταμίους
διδάσκων εἰς Φιλόλλιον ἀναφέρει τὸ πρᾶγμα·

30 ἡμεῖς τε πάντες ἐξί' ἐπὶ τὸ Πύθιον,
δοσι πάρεστε μὴ λαβόντες λαμπάδας
μηδ' ἄλλο μὴδὲν ἐχόμενον Φιλολλίου.)

ἐκδότης : Ἐξω δότω ἡμῖν. δεῦρο : Ἐνταῦθα. ἡμμέ-
νας : Πῦρ ἔχουσας. LB. ἀπτομένας. Θ. DV.

36 1196. ἴν' ἔχων προηγῆ τῷ θεῷ : Τοῦτο δὲ εἶπεν ὡς
μέλλοντος προΐεσαι τοῦ Πλούτου. — ἴν' ἔχων : Ὅπερ
κρατῶν. LB. ἔχων : Κρατῶν. DV. κατέχων. P. προηγῆ
οὐ τῷ θεῷ : Προοδοποιῆς τῷ Πλούτῳ. LB. προηγῆ :
Προοδοποιεῖ ὡς ἱερεῦ. DV. πρ. τῷ θεῷ : Ἡγεμῶν γένη
40 τῷ θεῷ. P. πάνυ μὲν οὖν : Λίαν χρῆ τοῦτο ποιῆσαι.
LB.

1196. δρᾶν : Ποιεῖν. χρῆ : Πρέπει. LB. κάλει : ἀντι
τοῦ καλέσει. V.

1197. (τὰς χύτρας, αἷς τὸν θεόν : Ἔθος γὰρ ἦν ἐν
45 ταῖς ἰδρύσεισι τῶν ἀγαμάτων ὀσπρίων ἠψημένων χύ-
τρας περιπομπεύεσθαι ὑπὸ γυναικῶν ποικίλως ἡμφιε-
σμένων) [καὶ τούτων ἀπῆρχοντο χαριστήρια τοῖς θεοῖς
ἀπονέμοντες.] — ποιῶ : Ποιῶσω. LB. τὰς χύτρας : Τὰ
τρυκάλια. DV. τὰς χύτρας : Ἀφιερῶντές τι ἐν ναοῖς, ἢ
50 καθιδρύνοντες αὐτοὺς ἔθος εἶχον προσάγειν χύτρας ἀθά-
ρας καὶ σεμιδάλεως μεστός, ἢ πελάνων καὶ ὀσπρίων
ἀηλεσμένων· προωδοποιοῦν δὲ φέρουσαι ταῦτα ἐπὶ
κεφαλῆς γυναικὲς σεμναί τινας. LB. αἷς : Δί' ὧν. τὸν
θεόν : Τὸν Πλούτον. LB.

1198. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς : Ἐπειδὴ, ὅποτε μέλλοιεν
βωμοὺς ἀφιδρύνειν, ἢ ἀγαλμα θεοῦ, ἔφοντες ὀσπρια
ἀπῆρχοντο τούτων τοῖς ἀφιδρυμένοις, εὐχαριστήρια
ἀπονέμοντες τῆς πρώτης διαίτης· ἔθεν καὶ ἐν ταῖς Δα-
ναΐσι

μαρτύρομαι δὲ Ζηνὸς ἐρκίου χύτρας
παρ' αἷς ὁ βωμὸς οὗτος ἰδρῆθη ποτὲ.

ἰδρυσόμεθα : Τάξομεν, κατασκευάσομεν. LB. στή-
σομεν. DV. ἐπὶ : Ἐπάνω. τῆς κεφαλῆς : Τῆς σῆς. φέρε :
Βάσταζε. LB. ἀγν. DV.

1199. [αὐτὴ ποικίλα : Λεῖπει τὸ ἱμάτιον, ἴν' ἢ πο-
κίλα ἱμάτιον ἔχουσα σεμνῶς ἤλαθε. πορφυροῖς γὰρ καὶ
ποικίλοις ἱματίοις ἐπόμπευον. δεῖ δὲ ὑπονοεῖν, ὅτι ἡ
γραῦς ἐδίασατο καὶ συνεισῆλθε τῷ νεανίσκῳ· καὶ οἱ
ἢ γραῦς ποικίλα ἤλαθεν ἔχουσα ἱμάτιον.] — σεμνῶς :
10 Εὐτάκτως. LB. ἐντίμως, μεγαλοπρεπῶς. Θ. ἐντίμως.
DV. ἔχουσα : Φοροῦσα. LB. DV. αὐτῇ : Σύ. ποικίλα :
Διάφορα ἱμάτια. LB. ἱμάτια. DV. λείπει ἱμάτιον. R. Θ.

1200. ὧν δ' ὄνκεν' : Ὅν τινῶν χάριν· τί γενήσεται;
LB. πάντα : Ἄ βούλει. DV. πεπραξέται : Πραχθήσει-
ται. LB. γενήσεται. DV. τί γενήσεται. ἄ βούλει γενή-
σεται. Θ.

1201. ἤξει : Ἐλεύσεται. LB. ἔλθη. DV. ὡς σε : Εἰς
σέ. Θ.

1202. εἶγε μέντοι : Εἴπερ ὅμως. νη Δί' : Μὰ τόν. 28
ἐγγυᾶ : Ἐγγυήν δίδως. LB. ὑπόσχη. DV. ἀντι τοῦ
ἐγγυῶν καὶ ὑπόσχεσιν δίδως. P. ἐγγυᾶ ἐνεργητικῶς· ἐπὶ
γαμικοῦ συναλλάγματος. οἷον ἐγγυᾶ ὁ δεῖνα τῷ δεῖν
τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα. ἐγγυῶμαι δὲ σοι παθητικῶς ἀντι
τοῦ ὑπασχοῦμαι σοι. ἔθεν καὶ ἐγγυῆ ἢ ὑπόσχεσις. P. 29
Vici.

1203. ἤξειν : Ἐλθεῖν. οἶσω : Κομίσω. LB. DV. τὰς
χύτρας : Τὰ τρυκάλια. LB.

1204. μὴν : Λοιπὸν. LB.

1206. αὐταί : Αἱ χύτραι. ταῖς ἄλλαις χύτραις : Τῶν 28
ἄλλων χυτῶν. LB.

1208. ἡ γραῦς ἔπεισ' ἀνωτάτω : (Ἐν τῷ ὑπερθεῖν
τὰ μαγειρευόμενα ὀσπρια.) γραῦς γὰρ καλεῖται ὁ ἀφρός
ὁ ἀνωτάτος τῶν χυτῶν, (ἢ τὸ ἐπιπηνύμενον ελαιῶδες
τῷ ζωμῷ, ἢ ἐπιφάνεια τῆς ἀθάρας. τὸ δὲ, οὐκ ἔτι το-
30 νυν καὶ τὰ ἐφεξῆς) ἐκ τοῦ ποιητοῦ διὰ τοῦ χοροῦ. —
ἡ γραῦς : Τὸ λίπος. LB. ἡ κοινῶς ἄθη. LB. ὁ ἀφρός.
φασὶ γὰρ ἰδιωτικῶς τὸν ἀφρὸν γραῦν διὰ τὸ λευκόν. Θ.
ἦγον ὁ ἀφρός διὰ τὸ λευκόν. DV. ἔπεισ' ἀνωτάτω :
Ἐπάνω. Θ. ἐπάνω ὑπάρχει. LB. ἡ γραῦς ἔπεισ' : Ἦτοι 35
ὡς ἀφρός. P. γραῦς λέγεται τὸ ἀφρώδες καὶ ἐπάνω τῆς
χύτρας, ὅταν ἐψημένον τι ἔχοι ἐντός. καίτοι οὖν ἐν-
ταῦθα, ὅτι τὴν γραῦν καταπέισαν βαστάσαι τὰς χύ-
τρας, ἧς ἄνω ἦσαν αἱ χύτραι· ἔπασσε δὲ αὐτὴ τὸ ἐναν-
τίον· ἐπεὶ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις, φησὶ, χύτραις ὑπάρχει 40
ἄνω ἡ γραῦς, ἢ τὸ ἀφρώδες· ταύτης δὲ τῆς γραῦς ὑπερ-
ἄνω εἰσὶν αἱ χύτραι. LB.

1207. τῆς γραφῆς : Τῆς γυναικός. *Dv.* ἐπιπολλῆς : Ἐπάνω. *LB.* *Dv.* *Vici.* ἐπιπολλῆς : Ἀπὸ τῆς ἐπὶ προθέσεως καὶ τοῦ πολλῆς γενικῆς τῶν ἐνικῶν γίνεται, καὶ ἔστιν ἐπίρρημα τοπικόν. ἔννευσιν : Ὑπάρχουσιν. *LB.* ὑπάρχει. *Dv.*

1208. οὐκ ἔτι : Οὐδαμῶς. τοίνυν : Λοιπόν. μέλλειν :

Βραδύνειν. εἰκός : Ὑπάρχει πρόπον. ἀναχωρεῖν : Μεταβαίνειν. *Θ.* *LB.*

1209. εἰς τοῦπισθεν : Ἐμπροσθεν γὰρ Χρεμύλου καὶ τῶν ἄλλων ἴσταντο. *Θ.* μέρος. δεῖ : Πρέπει. κατόπιν : Ὅπισθεν (*Dv.*). ἄδοντας : Ὁδὴν λέγοντας. ἐπεσθαι : Ἀκολουθεῖν (*Dv.*). *LB.*

ADNOTATIO

IN

SCHOLIASTAS ARISTOPHANIS.

ACHARNENSES.

ARG. I. 3 ἐφόστηεν Reg. (membr. 2712, quem contulimus). — 5 ἐξαρ. Reg. Ceteri ut videtur ἐξάπτοντας. — 11 πολεμικωτάτοις κατακίλευσιν R., postremum etiam Reg. — 12 ἀπολογήσασθαι R. Ald. — 15 τοῖς τοῦ Ἴηλ. Reg. — 16 ἀχαρίστος R. — 17 περί om. Reg. Brunck. τοῦ τε. — 26 παρεσκευασμένα, 27 τούτων Reg. — 30 τινας Reg. — 33 προσαποστειλλόντων Reg. Ald. — 36 τὸν στρατηγὸν R. — 40 ἐπανήκει post ἀναλύων in Reg. — 4 οὐ σώζονται post Νομηνιαίς transponi mavult Elmsleius.

ARG. II. 10 πάλιν om. R. — 16 ὡς ἱκανῶς Ald. Correxit Brunckius.

SCHOLIA.

1, 28 θαυμαστικῶς ἀντι R., qui totum scholion proximo scholio postponit, post φάσκων. — 29 συμμ. om. R. — 32 ἐπεὶ ἢ x. R. — 34, 35 τὸν ἄμ. θυμὸν Ald. 38 addit R. δσα : Τὸ μόνον τοῦτο ἀόριστον δὲν πληθὸς ἀριθμοῦ σημεῖναι. — 1 ὡς καὶ om. R.

3, 7 ψαμμακόσια et infra l. 9 et 28 ψαμμακόσιους Suidæ codex Paris. A. Scribebatur ψαμμοκ-. — 12 Ἀημνίαις Kusterus. Legebatur Λίμναις, et sic Suidæ cod. Paris. pro vulgato Ἀήμναις. Est fragm. 327. — 13 πᾶσ' ἐγάργαιρ' Toupius Emend. vol. 3, p. 200. Legebatur πᾶσα γάργαιρ'. — 14 post ἡμῖν addendum ἐστὶν ἀνδρῶν ex Macrobbii Saturn. 5, 20. — 15 ἀ δὲ Suidas. ἄδε Ald. Locum aliquot verbis auctum affert Athen. 6, p. 229, F. — 22 ἀπὸ τοῦ Suidas. Legebatur ἀπό τε, recte, si cum Kustero scribatur ἀπό τε τῆς ψάμμου καὶ τῶν γαργάρων. δ γάρ—. DIND. — 33 τοῦ γ ex Suida addidit Dind. — 37 sic Kusterus. ἀρίστων ἀνδρῶν Ald. Cod. Laur. ἀνδρῶν κρατίστων μάρμαρς (quo deleto superscriptum κάρμαρς) π.

6, 47-50 Ἀπλήστως — ἱππίας infra post Θεόπομπος habet R.

8, 10 ὀλοίτην Elmsleius. Probabilior Dobræi conjectura ὀλοίαι'. DIND.

10, 17-23 pro his R. κελήνη συναλεῖ ἀπὸ τοῦ κελήνεα ἀττι. τὸ γὰρ ε καὶ α εἰς η. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀρνίθων τῶν νεοτῶν προσδεχομένων καὶ κεληνότων. — 23 ὅλον οὖν τρ. μ. ἦν τὸ ἀκοῦσαι τι τῶν Ἀισχύλου Suidas. s. Κελήνη. — 29 ἐνιαυτῷ λ' Palmerius. Legebatur ἐνιαυτόν.

11, 35 ἐκ τῶν τριάκοντα. V. Xenoph. H. Gr. 2, 3, 2. Χίων Suidas s. Θέογνις et Ψυχροῦ βίου. Scribebatur Χίων. V. v. 138-140. DIND.

12, 36 ἐνσειστον οὔσαν τῇ φ. μ. ἐξέστιας R. Εὔσειστον correxit Dind. ex Laur. Vulgo ἀσειστον. Laur. τὴν φύσιν.

13, 41 Laur. Τινὲς οὔτως. δ M.

15, 48 τάτες R. τῆδες Ald. Suidas s. Τῆτες : τοῦτο δὲ οἱ Δωριεῖς τάτες λέγουσι καὶ διὰ τοῦ δ τῆδες.

16, 51 δ δὲ X. οὔτος R. δσον δὲ τὸ κυψάνει Ald., et αὐλησῆς. — 53 ὡς δηλοῖ καὶ om. R. — 1 om. R., qui 2 Ἀχαιοῖσι με, reliquis omissis.

17, 7 σμήχεσθαι (γρ. καὶ σμᾶσθαι) Laur. — τοῦ τ Suidas s. Ρύπτει. τούτου Ald. — 8 χρύπος Suidas. ρύπος γὰρ Ald.

18, 12 κόνιν R. et Suidas. κονία Kusterus. — 13 σμῶμνοι Kusterus. ὁσμῶμνοι R. Ald. et Suid.

19, 17-22 pro his R. εἰσι δὲ κύριαι γ τοῦ μηνὸς Ἀθηνησί [sic], πρώτη—τριακάς αἱ κύριαι. αἱ δὲ πρὸς τὰ κατεπεῖγον καλοῦνται σύγκλητοι. De hoc scholio dictum ab Schœmanno De comit. p. 29, 31, 32, 43. Lin. 17 κύριαι addidi ex Suida s. Ἐκκλησία κυρία. DIND. — 18 ἡ πρώτη, καὶ ἡ δεκάτη, καὶ ἡ τριακάς etiam Suidas. At aliter Ulpianus, Demosthenis interpres, in Timocrateam; qui primam ἐκκλησίαν κυρίαν apud Athenienses non primo die mensis, sed undecimo habitam esse tradit. Verba ejus hæc sunt : Ἰστίον γὰρ, ὅτι κατὰ μῆνα τρεῖς ἐκκλησίας ἐποιούοντο, βουλευόμενοι περὶ τῶν ἐν

πολιπραγμάτων. ... και ἐγένετο ἡ πρώτη, ἐνδεκάτη τοῦ μηνός. ἡ δὲ δευτέρα, περὶ τὴν εἰκοστήν. ἡ δὲ τρίτη, περὶ τὴν τριακοστήν. Ex hoc igitur loco Ulpiani Petitus De leg. Attic. p. 196 scholiasten nostrum emendandum esse censet : cui assentior. Kust. — 19 συναγόμεναι margo cod. Bruxell. Suidæ. ἀναγόμεναι Ald. Suidæ codex Paris. et Leid. προσκλητοῖς ἀναγόμεναι. — 21 sq. τὰ καταπίοντα Ald.

22, 37 εἰσθλαυον R. εἰς τὰς ἐκκλησίας Ald. — 39 addit R. τοῦτο ἐμχανῶντο και πολλά ἄλλα. — 41, 42 unciis inclusa omittit Suidas s. Μεμλιτωμένον et Σχονίων, ab recentiore grammatico addita. Kuster. κοκκίνω κεχρισμένον.

26, 8 κατερχόμενοι Suidas s. Ἄθροι.

30, 17 πληθώρας scripsit Dind. Legebatur πληθωρίας. — 22 ἀλογίας ex scholis philosophorum petitum. Porphy. De abstin. 1, 34 : ἐκβαχουμένη ἡ ψυχὴ ὑπὸ τῆς ἀλογίας ἀναπηδᾶν τε ποιεῖ και ἐκβοᾶν και κικραγέται. Τουρ. Emend. vol. 2, p. 175.

31, 24 ξύω Suidas in Ἄπορῶ. — 25 παιδιάς τινος Suidas. Legebatur παιδιᾶς τινος. — δι om. R. — 26 τῶλων Suidæ codices : sed τῶλω s. Παρατῶλεται. R. τὰς ἐκ τῶν μυκτ. ἡ τῶν μασχ. τρίγας, & ποιοῦσιν. — 27 Ald. τὸν δὲ χρ. — 28 ἀπορίας και ἀμχανίας Suidas s. Ἄπορῶ. Sequuntur hic in R. superiora l. 21, 22, 19, 20. — 29 προσδοκωμένον Suidas. προσδοκουμένου Ald. προκειμένου Suid. s. Παρατ. — 30 διατίθενται Suidas. τίθενται Ald. — 31 και ἐπὶ Ald. ἐπιγράφουσιν Suidas.

34, hæc post scholion v. 36 ponit R., τοῦτο omittens. Post ἴδιον addit Ald. et Laur. τὸ λέγειν πρίασο πρίω (και add. Laur.), ἴστασο ἴστω. ἦν γὰρ δ Δικαιοπόλις Ἀχαρνεύς.

36, 40 πρίω R.

37 codex ἀσφαλῶς.

44, 51 σφάζειν Ald. — 52 αὐτοῦ om. R. — 53 Δημήτρας R. — 1 Ἄλλως om. R. ἢ Laur. — καθαίροντο R. Fort. ἐκαθαίροντο. — 3 εὐχας accessit ex Laur., qui deinde τότε και δημ. κελεύει. — 6 ex eodem Laur. addita.

47, 9, 10 Δημήτρας Τριπτόλεμαῖ R.

49, 22 μάμας R. — 23 τηθαλαδοῦς τὰς Pierson. ad Mærin p. 259. V. Eustath. p. 957, 33. τηθαλᾶς τὸς Lobæck. ad Phrynich. p. 299.

52, 25 ποιεῖσθαι Ald.

54, 37 Suidas s. Τοξόται habet Σπυσίνιοι et Σπυσίνιος : de qua dittoγραφία Kusterus citat Jungermann. ad Polluc. 8, 132, et sua observata ad Suidam l. c. Σπουσίνιοι et Σπουσίνιοι Photius, Πουσίνιοι Laur.

58, 43 τῆ om. R.

61, 49 οἱ πρέσβεις : οὗτος Ald. οἱ π. β. : οὗτος Π.

R. — 50 οὗτος δὲ και ἄλλους Ald. — 52 δὲ πολλῆ ἔστι Laur. — 53 ἐπὶ προγ. Laur. — 1 ἐπὶ ῥητοῖς λ. πάρασι. Scribendum est γέρασι : i. e. cum certis honoribus et iuribus, vel prærogativis. Thucydides 1, 13 : πρόταρον δὲ ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατριαι βασιλείαι. V. nos etiam ad Suid. v. Βασιλεύς, ubi locus hic scholiastæ adducitur. Kust. Dindorfius recepit γέρασι. — 3 μὲν γὰρ Laur. — 5 εἰσφέρει Laur. — 7 τὸν om. Laur., 8 idem τῆς τρ. 63, 11 ἐφη Laur.

66, 16-18, Διὰ — κέρδους post scholion v. 78 habet R. cum lemmate ἐπέψαθ' ἡμᾶς. — 20 τὸν χρόνον τριβόντων R.

67, 25 ἐπὶ Γλαυκίνοῦ R., Ald. ἐπιγίνου. De quo dixi in præf. ad Eurip. Alcest. p. 8. DIND. — 26 μασθ' — καταλύθη om. R. Tum sequuntur illa 18-21 πρὸ δώδεκα — μισθὸν λαμβάνειν.

68, 28 πλησίον Λυδίας om. R.

69, 34 δὲ τὸ R.

72, 45 φορεῖται ψ. R. — 46 ἢ φορυτῶνται ἐκ φρεϊγάνων R.

75, 50 τέτριπται Dindorfius. Legebatur τέτραπται.

81, 12 ἐκτρέπεται Ald. — 13 και Ὅμ. om. R.

84, 29 Ἀρταφέρου Suidas s. Πανσελήνω. Legebatur Ἀντιφέρου. V. ad schol. Equit. 781. — 31 οὖν om. R.

86, 36 τουτὶ τί ἐστιν, ὡς ἂν ἐκάστῳ τὸ κρίβανον. Corrigendum τουτὶ τί ἐστιν; ὡς ἀνεκὰς τὸ κρίβανον. Formula est mirantis, τουτὶ τί ἦν; sive τουτὶ τί ἐστιν; frequens in comœdia; quæ vocem etiam ἀνεκὰς admisit, significantem ἀνωτάτω vel πάνυ ἐκὰς, ut redditur Erotian in Lex. Hipp. et in scholio in Aristoph. Vesp. v. 18, quod plenius legit Suidas in v. Ἀνεκὰς, Eupolidis laudans et Cratiui versum. VALCKENAR. Diatrib. in Eurip. p. 285. Recepit Dindorfius. — 46 ἰδῶν om. R. προσυπακουστέον Ald.

91, 3 τὸ μέτρον om. R.

92, 9 addit Ald. οἷς ὡς συνάρχους χρῆται, ὡς Ἀριστοτέλης Πολιτικῶν γ' κατὰ λέξιν οὕτω φησὶν. « ἀποπον δ' ἴσως ἂν εἶναι δόξειεν, εἰ βέλτιον ἴδοι τις δυοῖν δμμασι και δυοῖν ἀκοαῖς κρίνων, και πράττων δυοὶ ποσὶ και χερσὶν, ἢ πολλοὶ πολλοῖς, ἐπει και νῦν ὀφθαλμοῦς πολλοῦς οἱ μόναρχοι ποιοῦσιν αὐτῶν και ὅττα και χεῖρας και πόδας. τοὺς γὰρ τῆ ἀρχῆ και αὐτοῖς φίλους ποιοῦνται συνάρχους. »

93, 11 πρέσβυς R.

95, 17 δὲ ἦτοι om. R. — 23 τρόποις Ald.

97, 41 ὡς δέρματα ἐξηρητημένα R. — 46 τρίμα R. 100, 47 ὡς τῆ om. R.

104, 52 ἰοναῦ R., qui hæc post schol. v. 106. — 53 ἀντὶ τοῦ Ἀθῆναι Ald. — 1 Ἴονος R. — 2

Schneiderus De scholl. Ar. p. 35, βαρβαρικὸν ἀ.
 108, 10 κίστη Ald. εἰς ἀ R.
 112, 17 πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ Suidas s. Βάμμα et Ἴνα
 μῆ et Σαρδά. — 25, 26 τοῦτό ἐστὶ παρ. R. — 27
 μὲν et ὄμ. δὲ κατ. om. R.
 114, 30 Σπερχεῖ Ald. σὺ γε R.
 115, 36 δεῦν Ald. — 38 δὲ om. R.
 118, 39, 40 ἐγ' ὄδ' οὗτος ὁ Κλεισθένης R. Deinde
 ἐπὶ τὸ idem.
 120, 48 τὴν τύχην Hermannus ex Æsopi Fab.
 69 Fur. (82 J. G. Schueid.) : ὧ πίθηκε, σὺ ταιαύ-
 την τύχην ἔχων τῶν ἀλόγων ζῴων βασιλεύεις.
 122, 50 τῷ γενεῖω R.
 125, 3-5, pro his R. ἀγχονὴ τὸ πάθος, ἀγχόνῃ
 τὸ σκωλίον.
 127. Turbata scholiastæ verba ita ordinanda
 videntur : τοὺς δὲ ξενίζεις οὐδέποτε ἴσχει γ' ἡ θύρα :
 Παροιμία ἐπὶ τῶν πολλοῦς ξένους ὑποδεχομένων· μέ-
 μνηται καὶ Εὐπολις ἐν Φλοῖς
 Νῆ τὸν Ποσειδῶ, κοῦδέποτε ἴσχει γ' ἡ θύρα.
 Elmsl. Qui in Addendis Eupolidis versum sic
 corrigi maluit, νῆ τὸν Ποσειδῶ, κοῦδέποτε γ' ἴσχει
 θύρα. Porsonus νῆ τὸν Ποσειδῶ οὐδέποτε γ' ἴσχειν ἡ
 θύρα. — 12 ἔχε γὰρ τέγος Bentleius. ἔσχ' ἐς γῆν
 τέγος Ald. ἔχε γὰρ τεῖχος Suidas s. Ἐκάλη. — 16,
 17. Hæc sic redintegrandæ videntur, δέχονται εἰς
 τὸ πρυτανεῖον καὶ ξενίζουσιν ἐν αὐτῷ. DIND.
 132, 21, 22 τὴν γυναῖκα τὸ προσπελάζειν — τὴν
 ποιητὴν R.
 133, 24 ἐννοι R., Ald. et Suidas s. Κεχίνατε.
 137, 36 ἔγραψας τὸν χορὸν εἰ πολλὸν R.
 140, 42, 43 τῷ ψυχρῷ τὸ ψυχρὸν παρέβαλε καὶ
 πάνυ χαρ. R.
 144, 51 ἦν om. R. — 2 φύλλοις δένδρων Suidas
 s. Καλοῖ et Ὁ δεινα, qui proxima scholia om. —
 4 φλοιοῖσι Aristænetus 1, 10. — 5 ὄσ' Bentleius.
 ὡς Ald.
 145, 10 sic Dindorfius. Legebatur τὸν παρ' αὐ-
 τοῖς παραπέμποντα. — 11 Τήρης Kusterus. Lege-
 batur Αθήρης. — 12-14 σύμμαχος — καὶ Valcke-
 nar. ad Herodot. 4, 80. Legebatur σύμμαχος Ἀθη-
 ναῖος μέμνηται. Θουκυδίδης προστίθει καὶ. — 14
 Σάδωκον Ald.
 146 scholion totum exscripsit Suidas s. Ἀπα-
 τοῦρια, respiciturque ab schol. Pac. 890. — 22
 τοῦ ἀναρρῦειν addit Kusterus. — 25 ἐν ῆ — Σιτάλ-
 κους supra post ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας habet Suidas,
 qui addit τοῦ Θρακῶν βασιλέως. — 26, 27 περὶ Κε-
 λαϊνῶν etiam Suidas. At Mich. Apostolius 3, 74,
 Μελαϊνῶν : quam lectionem præfert Holstenius
 ad Stephan. Byzant. v. Μελαϊνεῖς. Kust. — 27
 scribebatur Ἐάνθιος et infra Ἐανθίου. — 36 βωμὸν
 additum ex Apostolio. ἐδομήσαντο Suidas.

150, 41-43 sic R. εἶδος ἀκρίδων οἱ π. ὡς πολλῶν
 — Ἄττικῃ.
 154 in R. infra legitur post v. 157 sic deprava-
 tum, μαχιμώτατον φευ δε πῶς ἀσθ. ἡ ὄλ. ὄντων.
 158, 49 ἀπέτιλε Dind. Legebatur ἀνέτιλε. Deinde
 ἀπεφύλλισε Kusterus. ἀπεφύλλισε Ald. — 52 ἔχου-
 σιν R.
 162, 7 ζυγίται Suidas s. Θρανίτης. ζυγίται Ald.
 — 8 καλάμοι, et οἱ ἀδάμαντοι R. — 9 ὄμιν R.
 ἡμῶν Ald. — 10 καμόντες Ald.
 165, 20 καταβαλεῖς R. et om. δέ. — 28 ἐσκορ-
 δισμένοις R.
 172, 35 ἔνηρι R.
 176, 46 μήπωγε Ald.
 179, 49 ὄσφρησεως Dindorfius. Legebatur αἰ-
 σθήσεως. Deinde τῇ ἀναφορᾷ Suidas s. Ὡσφροντο.
 180, 1 συμπατοῦνται ex Polluce 7, 38 Elmsleius.
 — 6 πρίνινος γὰρ R., omitens ἀρούν. — 7 ἀνίνδο-
 τοι om. R., qui l. 7-12 supra ponit l. 1, post συν-
 ἀπτονται. — 8, 9 ὄσπρέων — λέγονται R.
 181, 13, εἶδος ξύλου σκληροῦ Suidas s. Σφενδά-
 μινιοι.
 184, 20 τοὺς λίθους Dindorfius. Legebatur τῶν
 λίθων.
 187, 23 ἀνάγνωθι et γᾶσαι trajecta in Ald.
 195, 49. Vide Bæckh. De Dionysiis p. 67, 68.
 DIND.
 202, 3 αὖξω Ald. in textu et in scholio. De hoc
 scholio dictum a Bæckhio p. 66. — 7. Non proba-
 bile mihi videtur τραγωδῶν ἀγῶνα dixisse Me-
 nandrum. Quamobrem, nisi plura hic turbata
 sunt, τραγωδῶν ἦν vel τραγωδίας γὰρ ἦν ἀγῶν,
 Διονύσια, corrigendum suspicor. DIND.
 204, 9 ἡ πάροδος Dobræus. παρωδία Ald. —
 17 τὸ δὲ τῆ R. — 19 σὺ om. Ald., 21 habet τῆ,
 22 τῆ τε. — 26 ἐκθέσει Ald. — 29. Immo tria
 tantum τρίρρυθμα, cetera δίρρυθμα. BENTL.
 206, 34 ἐὰν Suidas s. Ξουλλαθεῖν. εἰ Ald. — 38
 συλληψόμεθα αὐτόν Suidas.
 207, 46 τὸ μὴ λέγειν Ald.
 211, 5 τῶν πεζῶν Ald. — 7-9 ἡδῶμ' — Ἐκτωρ
 om. R. — 9-11 Ὀμηρος — παρίσθηεν om. R.
 217, 29 τοῦ ἀντίχειρος restituit Dindorfius ex
 Suida s. Ἀπεπλίξατο. Legebatur τῆς χειρὸς.
 220, 43 Λακρατίδας ἐκάλου R. et Suidas s. Λα-
 κρατίδης.
 234, 10-20 hoc ordine habet R. εἶον γὰρ —
 παλλήναδα. οἱ Παλληνεῖς — συνέστη πόλεμος. δ δὲ
 — μάχην. — 16 δ δὲ εἰλες εἰπεῖν R. Fort. ἤθελεν
 εἰπεῖν. DIND. — 17 ὁμῶς Suidas. ὁμοίως Ald. et
 Suidæ codex unus.
 236, 30 τοῦτο δὲ ἐτ. Suidas s. Ἐμπλαίμη.
 237 hæc sola habet R. μελλων θύειν Δικαιοπόλις.
 239, 43 προειδόμενος R.

242, 48 παρὰ τὴν Suidas s. Κανοῦν, et 49 ἐορ-
τὴν Ἀθήνησιν αἱ εὐγενίδες ἔκανθηφ., 51 πάντων.

243, 5 codd. et Ald. Ἐλευθήρων — Ἐλευθῆραι.
De re v. Lobeck. Aglaoph. p. 660. — πόλεις R.
— 6 τὰ ἀγάλματα Ald.

245, 26 τὸ ζωμάρυστρον Schneiderus in Lexico.
Nominativo ἡ ζωμάρυστρος utitur Suidas s. Ἐτνή-
ρυσσις ex codd. correctus : nam ed. Mediol. ζωμά-
ρυστρις. DIND. — 33 πίσσινον Ald.

246 scholium habet Suidas s. Ἐλατήρ.

254, 43 of om. R.

257, 3 αὐτὸν Ald.; τινά posuit Suidas s. Πρό-
βαινα.

270, 41 οὔτος om. R., et 43 of Ἀθηναῖοι, deinde
habet ἡ μετὰ Ἄλκ.

272, 46 ὠρατῆν ξυληφόρον R. — 49 ὠρικῶς Do-
bræus; κόρη ὡς Ald.

273, 2-4 sic R. μέμνηται καὶ ἐν N. τοῦ Φελλέως.
οἱ δὲ, ἔτι ἕρος Φ. οὕτω καλ. Ald.

275, 8 καταμηρίσαι Suidas s. Καταγιγαρτίσαι. —
13 ὁστώδη H. Stephanus in Thesauro s. Γίγαρτον.
Legebatur ὁσπριώδη.

279, 18 καπνέω restituit Pierson. ad Mærin
p. 292; τῆ καμίνω volebat Elmsleius. R. et Ald.
καπνήω, Suidas (s. Φεψάω), καπηλείω. — 19 καὶ
ἀλλοχοῦ Valckenar. apud Pierson. Legebatur ὡς
καλλίας δηλοῖ, quæ omittit R. — 20 μοιγῶ Ald.
— 23 Ἡσιόδος R. — 25 ἐνθα Ald.

284, 35-27, pro his R. γελοίου δὲ χάριν τῆς μὲν
κεφαλῆς οὐ φροντίζει, τῆς δὲ χύτρας προνοεῖται.
Sequentia omittit ad finem scholii. — 37 συντρι-
βεῖν Meinek. ad Menandr. p. 29. Legebatur
συντριβεῖν.

285, 7 ὡς μιὰρὰ R.

297, 19 αὐτὸ R.

303, 37 λέγει ἔτι Suidas s. Μακρούς. λέγουσι ἔτι
R. λέγουσι δὲ ἔτι Ald.

308, 50 ὄρκων Ald. — 53 αἶς ἐπ. R.

309, 3 ἐλλαβήθη R.

320, 20 Eadem habet Suidas s. Καταξάνειν et
s. Φοινικίδα. Huc etiam spectat locus ille Phi-
lostrati in Epist. p. 386 (Collect. Epist. Græc.
ad Genet.): of Λακεδαιμόνιοι φοινικοβαφεῖς ἐνε-
δύοντο θώρακας, ἡ ἴνα ἐκπλήττωσι τοὺς πολεμικοὺς τῶ
φοβερῶ τῆς χροίας, ἡ ἴνα ἀγνοῶσι τὸ αἷμα τῆ κοινο-
νίᾳ τῆς βαφῆς. KUST. V. Haas. ad Xenoph. De
rep. Lac. p. 193 seq.

321, 33 ὁ διακκαυμένος ἀνθραξ Suidas s. Κα-
ταξάνειν : ἀνθραξ om. s. Φοινικίδα. — 37 voca-
bulo θυμάλωφ præmittendum videtur εἴπαι vel
ἔφη. DIND.

322, 40 ὦ om. R.

326, 41 ταῦτα γὰρ λ. R.

327, 45 Ὀμηρα ἐκάλουν Ald.

332, 53 προενήγοχεν Ald. — 2-11 habet R.
ἀντὶ τοῦ γνώσομαι.

334, 15 ἔστι δὲ καὶ παρὰ Suidas s. Ἀποσωπῆσις.
— 16 προσσιπῶν Ald. et Suidas.

336, 18 τοῦ αὐτοῦ Ald.

339, 26 λακ. εἴ τι σοῦ φ. R. — 31 Παίωνα
Ald. Ἰλλυριόυς καὶ Παίονας memorat Demosthenes
Olynth. 1, p. 13, 4.

346, 46 δὲ om. R.

348, 3-8 est recentioris grammatici annota-
tio, vitiosa scriptura Παρνάσιοι decepti. DIND.

350, 11, 12 ἀντὶ τοῦ τῆς ἐπανθράκης σποδιᾶς R
— ἐναφιᾶσιν Suidas s. Ἐπετλησεν.

352, 19 καλοῦνται addidit Dindorf. ex Suida
s. Δεινόν, ceterum omittente s. Ὀμφακίαν. —
21 τὰς Suidas. τοὺς Ald.

366, 49, 50 edidimus σχημάτων. Legebatur
σκωμμάτων, quibus hic non est locutus. — 50 λέγειν
Ald. — 51 τὸν δὲ τυνοῦτοσι R.

368, 53 ἀπίσι R.

373 οἶον οἱ ῥήτορας R.

381, 28, 29 κωμωδικὴν? DIND. — 31 λέγειν
δαῖν Ald.

384, 37, 38 τὰ γὰρ—καὶ om. R

388, 41 ὁ δὲ ἱερ. R. — 46 κωμωδικῶς ὡς κου-
ριῶντα (κουρευῶντα codd.) Suidas s. Ἄϊδος κυνῆ.
κωμικῶς τὸν Ald. παῖτας om. Suidas.

391, 49 Ὀμήρω R. — 50 ὅς R. Ald. κέρδιςτος
ἐπιχθονίων Ald.

394, 52-1 sic habet R. ἀντὶ τοῦ βαδιστέον.
μεταβολή—Εὐριπίδου. — 4 πολεμιστέα Ald.

396, 9 δεσπότη. Hic διὰ δὲ τοῦ δοκοῦντος ἐπαῖνον
διαβάλλει τὸν Εὐριπίδην (sequentia om. R.), ἔτι
δεινός ἐπιδείκνυσσι τοὺς δούλους καὶ ἐν ταῖς τραγω-
δίαις addit Ald. Delevi. Recte leguntur infra ad
v. 401. DIND. — 9, 10 εἰ—συνετός in principio
scholii habet R.

398, 16 τῶν ἔσω R. et Suidas s. Ἀναβάδην et
s. Οὐκ ἔνδον. ἔνδον Ald. — 17-24 R. habet τὰ Εὐ-
ριπίδου ἰάμβια ἐπόλλια ἔφη.

406, 38 τῆς Ἀιοντίδος apud Stephanum Byz.
et Harpocrationem.

408, 44, 45 ἐγκύκλημα R. hic et Suidas s.
Ἐγκυκλήθητι. — 46 διαπραττεσθαι Ald. — 48 ἐγέ-
νου quattuor libri Suidæ : sed Paris. A γινού.

410, 3 ἀντὶ τοῦ κέρραγας R. supra ante φαίνεται
habet. — 4 φωνεῖν Bekker.

415, 13 πῶς Portus. πᾶς Ald. — 15 παλαιός ex
Homero additum.

418, 27 παραδέδωκε R.

421, R. διερρ. ἰμ. αὐλακας (sic).

426, 42 οὐτοσι δ' εἶπεν om. R., qui sequentia
ἔκαστο—Βελλεροφόντου post scholion v. 424 ponit.
Ald. πληστον καὶ B.

436, 2 ἐπὶ σκηπὴν λέγειν Ald.
 443, 13 edebatur οὐ τὰ δα.
 444, 18 R. ἐξουθενήσω, χλευάσω τῷ μ. δ. Ald.
 δακτυλίφ.
 446, 25 καλῶς ἔχοι μοι Dobræus.
 454, 35 πείθεσθαι θέλει Brunckius.
 461, 45, 46 R. om. ἤ et τὸ.
 463, 48 legebatur καὶ τίθεσσι.
 469, 8 ἰσχνὰ δὲ om. R., qui μαμαραμένα. —
 11 δὲ φύλλα Ald.
 478, 17 ἔλέγετο om. R. — 18 γὰρ ἡ R.
 497, 43. Hunc versum ab Euripide sumpsit
 Alexis apud Athen. 15, p. 691, F. DIND.
 517, 26, 27 ὅθεν καὶ π. Ἀθ. π. Ald.
 519, 31 ὑπαρξὶν αὐτῶν Ald.
 520 τῆς om. R. Sequentia in Ald. ex Suida s.
 Σέκυος illata sunt.
 521, 34 vulgo ἄλός in lemmate. Correxerit Elms-
 leius.
 524, 42. Quod tradit schol. hujus furti aucto-
 rem fuisse Alcibiadem, temere dictum videtur,
 nec bene cum temporis rationibus conciliari
 potest. ELMSL.
 526, 50 φουσίγγη Suidas s. Περυσίγγωμένοι.
 φουσίγγη Ald. — 53 ἢ φουσῶν (φουσῶν Ald.) — οἰ-
 δοῦντες om. R.
 527, 2 ἀπαγορεύον Suidas. Legebatur ἀπαγο-
 ρεύων. — 3 τῶν Ἀθηναίων R. et Suidas. — 4 Περ-
 ρυκλῆος om. Suidas. — 5 λόγων ῥητορικῶν. Vide
 annotationem ad Athenæi 5, p. 219, B. DIND. —
 6 γαματῆ αὐτοῦ Suidas.
 528, 9 ὡς οὐκ Ald.
 530, 11 Πρῶτος Ὀλύμπιος delendum videtur.
 DIND. — 15 δ' addidit Toupius ad Longin. 34, 4.
 Deinde οἱ ἀγαθοὶ δρομεῖς Ald. — 16 ἑκατάδεκα
 ποδῶν Ald. In vitio ἑκατάδεκα consentiunt Aristi-
 des vol. 2, p. 129, ejusque scholiastes et Olym-
 piodorus ad Platonis Alcibiadem p. 29. « Recte
 ἐκ δέκα Grot. Exc. Comic. p. 499. Hæc enim est
 mens comici: *Pericles quum inconcionem prodiret,
 ut egregius cursor, quanquam decem pedum in-
 tervallo post suos adversarios cursum iniit, tamen
 eos consequitur ac prævertit, sic reliquos oratores
 dicendi copia vicit ac post se reliquit.* Germanam
 lectionem servarunt Themistius Orat. 27, p. 339,
 C: λέγων αἰρήσεις οὐκ ἐκ δέκα μόνον (sic enim lego
 pro μόνων) ποδῶν, ἀλλ' ἐξ εἰκοσιν ἴσως, τυχὸν δὲ
 ἀπ' αὐτοῦ τοῦ σταδίου τοὺς ῥήτορας τοὺς ἀλλαγῶθεν
 et Isidorus Pelusiota Epist. 4, 205, p. 102: πῶς
 γὰρ Περικλῆς ἔαλω, δὲ ἀπὸ δέκα ποδῶν ἦρει τοὺς
 ῥήτορας, καὶ προσέτι γε κατὰ τὸν κωμικὸν, πειθῶ
 τις ἔκει ἐν τοῖς χεῖλεσι. » WYTTENBACH. ad Plu-
 tarch. Moral. vol. 7, p. 310. — 17 ταχὺς Portus.
 ταχὺν Ald. ταχὺν λέγεις (sic schol. Aristidis)

μὲν Meinekios, ut alius interlocutoris verba.
 532, 22 δὲ om. R. — Scolium hoc legitur etiam
 apud Suidam s. Σκολίων: ejusdemque meminit
 Isidorus Pelusiota Epist. 2, 146, ubi ait: ἔθος
 γὰρ ἦν παλαιὸν μετὰ τῆς συνεστίας ἐπιτεσθαι λύρας,
 καὶ ἄδειν Ἀπόλλοιο, ὃ Πλοῦτε, καὶ μήτε ἐν γῆ
 φανεῖς, μήτε ἐν θαλάσση. Kusr. — 24 legebatur
 μήτ' ἐν γῆ, 25 φανήμεναι. — 30 τοῖς Τιμοκρά-
 τος R.
 541, 40 ὡς συγγυμνάων Ald. — 41 post φησὶν
 addit R. ἡ Σέρειφος νῆσος εὐτελεστάτη πρὸς τὴν
 Θράκην. — 44 ἡμᾶς Ald. λέγειν ὅτι R. — 46
 ἑμῶν Ald. — 51 ἐλάβετό τι Ald.
 546, 3 τοῦ θορύβου τῶν πραττόντων τῶν βούωντων
 Ald.
 547, 6 χρυσομύμων ἐν ταῖς R.
 548, 10 ἀπέκειτο Dindorfius; legebatur ἐπέκειτο.
 551, 22 θρίσας Ald.
 554, 33 τρῆμά ἐστι Ald.
 559, 42 καὶ ἀπεκρούσει Ald.
 577, 14 ἀπαγορεύει R.
 581, 19 εἶλον Aldina. Εἶλεον Portus et Ku-
 sterus, σείλον Suidas in Εἰλιγγῶ. V. Valckenar.
 ad Adoniaz. p. 248, A.
 582, 26 Μορμῶ et Σαπῶ addidi ex Suida s.
 Μορμόνα. Respicit ad Eq. 693, μορμῶ τοῦ θρά-
 σους. DIND.
 584, εἰώθασι—χρῆσθαι. Iisdem verbis utitur
 Galenus apud H. Steph. in Thesaurο s. Δυσσ-
 μής. DIND.
 586, 30 δὲ ἐπὶ Ald. sine φησί.
 589, 33 τὸν om. R. — 36 αὐτῆ Suidas s. Κομπο-
 λαχύθου. αὐτῆ Ald. — 37 δὲ Suidas. γὰρ Ald. —
 38 ληχύθου συντίθεται Suidas. Deesse videntur
 versus 34-38 in R.
 590, 39 ἐστὶν om. R.
 603, 51 εὐώδης, 52 ἡτερηκῶς R. — 3 scribe-
 batur Διομείαν. Διομεία Kusterus. Præstat tamen
 fortasse Suidæ scriptura (s. Πανούργος), Διο-
 μειαλαζόνας δὲ ἀπὸ Διομείων τοῦ δήμου, δς—. Deinde
 legebatur τὸν δῆμον ὄντα. DIND.
 604, 5 χάος R., qui 6 δὲ om.
 610, 21 δύο Suidas s. Ἐνή. δύο Ald. utrobique.
 617, 35 ἀπόνιπτρον ἀπὸ R. et Suidas s. Ἀπό-
 νιπτρον. ἀπόνιπτρα ἐκ Ald. Deinde R. βραχῆ λέγειν
 τῶν παριόντων. ἐξίτω ὄνομα. — 36 ἐξίτω λέγειν
 Kusterus. ἐξω λέγειν Ald. ἐξίτω λέγειν Suidas. —
 37 τὸ ἐκχ. R. — 42 καὶ R., non ἤ. — 45 αὐτὸς
 additum ex R. qui αὐτοῖς.
 634, 14 Ἐλλήνων Suidas s. Ξανικοῖς.
 637, 20 δὲ ἄλλως ὅτι Ald.
 638, 21 παρομιλίαν τὸ Ald. τὸ delevit Kusterus.
 — 26 εἰ που Ald.
 640, 34, 35 habet Suidas s. Ἄλις. Non ἐσθίω,

sed τὰ λιπαρὰ κάπτων dixerat Aristophanes, ut est apud Athenæum 3, p. 96, C.

642, 39 ἐποίησα R.

649, 51, 52 ἔτι οὐς αὐ σκώψῃ τούτους R.

652, 4 ἡμᾶς R.

665, 34 φέγγουσα Ald.

671, 47 λάγυνον Ald. Deinde στόμα Suidas s. Θασίαν. σῶμα Ald. — 48 οὐδέπω γὰρ τότε Suidas. Legebatur οὐδέποτα γάρ. — 51-53 ἐκ τῶν—Θασίαν ἄλμην om. Suidas. — 52 Κρατίνοσ εἶδες Dobræus. Legebatur κρατῆσει δὲ εἰς. Cratini versus attulit Athenæus 4, p. 164, D. — 53 ἡ ex Suida accessit. — 1 sic Suidas. Legebatur Θασίας ζωμὸν ἄλμης, εἰς δὲ ἀπέβ. Totum scholium omittere videtur R.

681, 20, 21 παρεξηλεῖσθαι λέγομεν αὐλοὺς τοὺς τὰς γλωσσίδας διερρηγμένους Ald.

682, 25 πατεῖν Dindorfius. Legebatur παντί.

683, 28 τῷ λίθῳ τῷ β. R.

686, 39 συντόνωσ Kusterus. συντόμωσ Ald.

687, 46 πέταυρα Suidas s. Σκανδάληθρα. — 49 σκανδάληθρα R. — 50 Ἄρχιλοχοσ] ῥόπτρω ἐπειδόμενον apud Etym. M. p. 715, 44, ubi vulgo Ἄρσταρχοσ: sed Ἄρχιλοχοσ codd. Dorvill. et Leid.

688, 1 ἑπὲρ ἄγαν R. — 2 πάνυ γηράσαντοσ Suidas s. Ἄνδρα Τιθωνόν. Legebatur πανουργήσαντοσ.

690. Vide de hoc scholio Hemsterh. ad Lucian. vol. 1, p. 7.

699 διωκόμεθα δὲ om. R.

708 habet Suidas s. Ἀχαιά. — 52, 53 δὲ παρῆχον ἐν τοῖσ περὶ τὴν γέφυραν Ald. Scribendum, δὲ παρῆχον τοῖσ περὶ τὴν Γέφυραν εἰς Ἀθήνας ἀπιούσιν. Quorum sensus est: Achæa Ceres dicitur ab æris sono, quem dedit Tanagrais Athenas migrantibus. Gephyra eadem est quæ Tanagra. Ρυηκεκε. ad Velleium p. 15. Ruhnkenii emendationem confirmat Orionis Etymol. p. 18: Ἀχαιά ἡ Δημήτηρ. μέμνηται τοῦ ὀνόματοσ Ἀριστοφάνησ. εἰρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄχουσ τοῦ ἐπὶ τῇ Περσεφόνῃ. τινὲσ δὲ ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτησ. τοῖσ Ταναγραίοισ μεταστᾶσιν ἐκ τῆσ Τανάγρασ ἐκλεουσ κατ' ὄναρ ἡ Δημήτηρ, φανεῖσα αὐτοῖσ, ἀκολουθῆσαι τῷ γινομένῳ ἤχῳ, καὶ ἔπου ἂν παύσεται, ἐκεῖ πόλιν κτίσαι· καὶ διώδευον ἀκούοντεσ ψόφον κυμβάλων καὶ τυμπάνων. καὶ παυσάμενων περὶ τὴν Ἀττικὴν ἔκτισαν πόλιν καὶ ἰδρύσαντο ἱερὸν Ἀχαιᾶσ Δημήτροσ. οὕτωσ εἶρον ἐν ὑπομνήματι εἰς Ἀριστοφάνῃν. ΔΙΝΩ.

710, 4 δ δὲ Εὐαθλοσ R. — 60 post συνήγοροσ Elmsleius τοῖσ παλαιοῖσ addit. Deinde Εὐαθλοσ adjecit Dindorfius ex schol. Vesp. 592 et Suida s. Εὐαθλοσ et s. Τοξότησ. — παρ' ὑμῖν Elmsleius. Legebatur ἡμῖν.

717, 20 χρῆ R. δὲη Ald.

720, 25, 26 ἔτι δὲ δ Πινδάροσ ἀττικίζει Pierson. ad Mærin p. 70. Legebatur ἐστὶ τοῦ Πινδάρου ἀττικιστί.

724, 29 τοῦ λείπειν R. — 30 Λεπρέου Suidas libri meliores s. Ἀγορανομίας. Scribebatur Λεπρού. — 33 Λέπρειον Suidas. Λέπριον Ald. — 39 τί δ' οὖν τὸν ἥλιον R. et Suidas cod. Paris. Λέπρειον Suidas libri vulgati: sed λεπρόν codex Paris. οἰκίζεται R. et Suidas cod. Paris. — 40, 41 pro φραγγελαῖσ Suidas rectius habet φραγγελοῖσ: ut legendum esse censet Menagius ad Diog. L. 6, 90. Kust. V. Casaub. ad Athen. 14, p. 647, F. — 41 τοὺσ om. Suidas.

729, 49 σχηματίσασ R.

733, 4 ἡμῖν τὸ νῦν R.

737, 10 ἐπειδὴ R.

740 R. habet glossam τοὺσ μικροὺσ σῶσ.

741, 33 δὲ καὶ ἐπὶ ἄρρενοσ Ald.

743 τὰ πρῶτα δὲ ἤγουν τὰσ ἄκρασ Ald.

744, 38 Τὰ βυγγία om. R.

747, 45 τῶν θυομένων Ald. — 46 μυστήρια Ald.

In R. ad hunc versus adscriptum ποιη.

751, 51 διαπινομεν Suidas s. Διαπεινώμεν. — 3 ἀποδούμενο Suidas.

752, 7 τὸν αὐλὸν Ald.

759, 23 με παίζει R.

760, 24 Νισαία, male. Nam eo tempore nondum erat Nisæa sub Atheniensium potestate, quæ octavo tantum anno belli Peloponnesiaci sub eorum imperium venit, ut narrat Thucydides 4, 69. Multo melius alius scholiastes, qui veriolem reddid causam, διὰ τὸ θαλαττοκρατεῖν τοὺσ Ἀθηναίοισ ἐφη, ὑμεῖσ ἀπὸ τῶν ἄρχετσ. Ad quod addo, quod, quamvis Athenienses nondum Nisæam haberent, tamen non erat liberum Megarensibus salium negotium, eo quod Minoam insulæ Nisææ vicinam et portui imminentem tenebant præsidio, ut ait idem Thucydides 3, 51. PALMER.

763, 35 ἀγλιδασ Ald. hic et infra. ἀγλιδασ τὰσ R. — 37 πασσαλῶ R. τῷ πασσαλῳ Ald.

772, 5 θυμιτιδῶν Ald. — 7 θυμοίτασ R.

774, 13 Διοκλέα R.

778, 22 σιγᾶσ Ald.

781, 28 λέγει R.

785, 33 ἡ μὴ τέλειον Ald. τέλειον R. et Suidas s. Κόλουρα.

786, 36-39, pro his R. habet οἶον τὴν τοῦ ἀνδρόσ κήρυθράν, πυράν (scf. πυρράν). λέγει δὲ τοῦ ἀνδρόσ τὸ αἰδοῖον. εἰ τρέφειν ἐθέλεισ χοίρουσ.

802, 16 ἐπει δὲ ἀπὸ τοῦ ἰσχυαίνεσθαι Suidas s. Φίβαλισ. Legebatur ἐπει ἀπὸ τοῦ ἰσχυᾶσθαι.

807, 20 ἀβρόνον Ald.

811, 30 ἐν ἐδόμῳ Ald.
 813, 33 τσαύτην ἦλθον πενίαν R. ὄστε τὰ Ald.
 816, 39, 40 hoc ordine R. ἔμπορ. πραγμ. τὸ πλῆρες δὲ Ἑρμᾶ—γένειτο.
 822, 53 νῦν om. R.
 827 Μεγαρέα Vict.
 833, 15 δὲ om. R. — 20 λέγοντες. Corrigendum λέγουσιν, nisi aliquid excidit. DIND. — 25 κάννις Ald.
 836, 30, 31 ita correxit Dindorfius. Ald. τοῦ χοροῦ, μονοστροφικὸν (vulgo μονοστροφοικὴν) περιόδον ἑξάκωλον δ'.
 842, 41 Παρακλέπτων om. R. Deinde στι δὲ φώνια Ald.
 843, 47 ὡς—Πρέπις post Πρέπιδος in R. — 48 κιναιδείας Ald.
 845 φανὴν δὲ λαμπράν. δίδει δὲ διελεύση Ald. post scholion proximum.
 846, 1 φιλόνεικον Ald.
 850, 8, Anacreon apud Athen. 12, p. 533, E. — 11 legebatur δηλώσειν. — 12 δὲ om. R.
 852, 21 εἶπε om. R.
 856, 31 πορφυρᾶς τῆς θαλασσίας Dindorf. Legebatur πορφυρᾶς τῆς θαλάσσης.
 858 in lemmate πρὶν ἢ Ald.
 860, 38 ἰσάτω R. — 40 τύλον δὲ καὶ τύλαν.... κῶς ἔλεγον R. τύλον δὲ ἄρσενικῶς ἔλεγον Ald. τύλα καὶ τύλος ἀρσενικῶς Suidas s. Τύλα. Deinde τοῦ ὤμου τὸ R. et Suidas. τὸν ὤμον τὸν Ald. — 41 πεπυλημένον Suidas, qui καὶ τετρημμένον ἐκ omitit. πεπυλημένον Ald.
 862, 48 δὲ οἱ Ald.
 863, 52 ὀφθαλμῶσιν Suidas s. Πρωκτός. Legebatur ὀφθαλμοῖς. — 3 in versu Ἐκκλησιαζουσίων legitur ἐς κυνὸς πυρὴν ὄραν.
 866 R. habet ἀπὸ τοῦ Χαίρις, οὗ ἐμνήσθη ἐν ἀρχῇ. Ἀττικῇ ἢ συνθήσει ἀπὸ τοῦ χαίρις χαιριεῖς, ἀπὸ τῆς περισσερᾶς περισταριδεῖς. βομβύλιος δὲ εἶδος μελίσσης.
 867, 16 Ἰόλαος ἤρω, 17 τὸ δὲ, 19 τὸ δὲ ἐπιχαρίτως, hæc omnia om. R.
 875, 32 ἀφύας addidit Kusterus.
 877, 35 στορεννός R. et Suidas s. Χεῖμων. στρωννός Suidas s. Ὀρνιθίας et ed. Mediol. s. Χεῖμων. Vulgo στορέννουσι.
 879, φ. ἀσπάλακας Suidas s. Σκάλοπας. V. Schneider. ad Aristot. H. A. vol. 4, p. 131. DIND.
 880 ἰκτιδᾶς : εἶδος ζώου ὡς οἱ κέστορες. ἢ ἔνυδρον. ἔστι δὲ ἰχθυοφάγον Ald. Correxerit Dobræus.
 882 sic R. ὁ Δικ. λέγει ἄσμενος δός μοι πρὸς (scr. προσεπειν) κωπαΐδας.
 883, 48-51 ὁ στίγος Αἰσχύλου πρὸς τὴν Θέτιν, δέσπ. R. — 1 κορῶν Bentleius. κορῶν R. χορὸν Ald.
 887, 7 κωμωδεῖται Ald.
 888, 11 ἀρουλαν Ald. — 12 δὲ om. R.

895 γὰρ τὸ τίμ. α. τοῦ ἔστιν Ald.
 896, 25 λογιστάς dicit ἀγορανόμους : vid. schol. ad 723.
 899, 30 δύο στιγμαὶ novæ personæ nota.
 900, 32 ἃ τοῖς Βουωτοῖς οὐκ εἰσὶν Ald.
 911, 47-49 ἐκ τῆς θήθης ἴσ... ἴστω δεμα δεικτικῶς τὸ τοῦ δε... τι ἡδικημένος R. Quæ sic corrigenda ἐκ τῆς Θήθης, ἴστω ὁ Ζεὺς. τῶδ' ἐμά δεικτικῶς ἀντὶ τοῦ τοῦδ' ἐμά. τί δαὶ παθῶν : τί ἡδικημένος. DIND. — 47 ἴτω Ald. pro ἴστω.
 916, 4 καὶ δ. R. et Suidas s. Θουραλλίς. τούτου δ. Ald.
 920, 6-9 Τίφην—βορέαν post ἐλυσθῶσιν ponit R. — 9, 10 καὶ—ναῦς et deinde δὲ om. R.
 927 habet Suidas s. Φορυτός.
 933, 37, 38 πυροραγῆς κέραμος ὁ ἐν πυρὶ βρηγνύμενος Ald.
 936, 40 ἐλαῶν Elmsleius collato Polluce 7, 151. Legebatur ἄλων. R. habet ἢ (scr. εἰς) τὸ ἐπιτριβείν τὰς δίκας.
 945, 1 κατὰ κορυφὴν Ald.
 946, 3 ἐδεσμεύσατε Ald. — 5 τὸ δ. τὸν σ. in R. leguntur ante scholion v. 937.
 947, 7 στι δὲ ὄρ. τ. om. R. : habet Suidas s. Θερίσειν. — 8 πολλοῦ R. et Suidæ libri optimi. πολλοὺς Suidæ ed. Mediol. Legebatur πολλοί.
 954, 21 δὲ om. R. — 22 δ' Ἀθηναῖος Ald.
 959, 31 δός μοι R., qui deinde mutatis sedibus ἔγγελυν—χίχλας.
 961, 34 post Πυανασιῶνος R. addit ἤγετο δὲ ἀπὸ Ὀρέστου, ὅτε ἦλθεν εἰς Ἀθήνας καθαρθῆναι βουλόμενος τὸ τῆς μητρὸς αἵμα. — 37 scribendum Πιθόγια—Χύτρος. DIND. — 5 κίστη apud Homerum.
 966, 23 ὄψαριον Ald. — 24 λέγεται τὸ om. R.
 968, 31 λιγὺ R. et Suidas s. Ἀπολιγαίνει. λιγὰ Ald. — 32 τοὺς ἱμάντας, οὗς οἱ ἀγορανομοὶ ἔχοντες ἔτυπτον Suidas. ἤδη om. R.
 971, 37 fortasse μέλος χοροῦ, ὄφ' — DIND. — R. hæc habet, ὁ χορὸς ὑποχωρησάντων τῶν ὑποκριτῶν.
 974, 47 τρέφομεν Ald. — 50 δὲ om. R.
 980, 6 Ἀρμόδιον R. et Suidas s. Οὐδέποτε' ἐγὼ et Πάριος. — 7 vide Athenæum 15, p. 695, B. Scribebatur φίλτατε Ἀρμόδιε. — 9. Post τυραννίδα addit Ald. ἐπέθετο δ' αὐτοῖς τιμωρίας χάριν, ἀλλ' οὐχ ὑπεροχῆς, ὡς Ἀριστοτέλης Πολιτικῶν ε', διὰ τὸ προπηλαχίσαι μὲν τὴν Ἀρμόδιου ἀδελφὴν, ἐπηρέασαι δ' Ἀρμόδιον· ὁ γὰρ Ἀρμόδιος διὰ τὴν ἀδελφὴν, ὁ δ' Ἀριστογείτων διὰ τὸν Ἀρμόδιον. Quæ omittunt R. et Suidas. Videntur ejusdem esse auctoris qui Aristotelis locum inseruit scholio v. 92. DIND. 9-11 habet Suidas. In R. gl. est ὄϊον μέθυος καὶ ὕβριστής. — 10 τὸ δὲ Αἰάπωνος. Lege Τελαμῶνος : vid. Lys. 1239, et Athen. p. 695 ; at Αἰάπωνος

Suidas in *Ὀδῶποτι* et in *Πάροις*. Βεντλ. Cujus emendationem recepit Dindorf.

984, 17 καὶ οὐκ ἦν. Ald. καὶ post ἀλλὰ om. R. — 18 τὰς χώρας Ald.

989, 29 οἶον R. et Suidas s. Δεῖγμα. τὰ πτερά. οἶον Ald. — 30 πρόκειται om. Suidas. — 31 ἄ additum ex Suida, ubi om. codex Paris. A. τυθέντων καὶ πα θέντων R., quasi παρατεθέντων voluisset. — 32 προέβαλλε Suidas. αὐτὰ προέβαλεν R.

992, 42 ἔγραψε τὸν Ἔρ., 43 δὲ νοῦς. Ald.

993, 47 ἰσχύσω σε τρία [sic] γαμήσια R.

995, 49-54 R. νέα μοσχίδια τὰ νέα βλαστήματα — λύγοισι. πρῶτα μὲν : ἀλληγορικῶς ἐπὶ συνουσίας. ἀντὶ τοῦ — ὡς γεωργός.

1002, 10 κωμωδεῖται Ald. ἐσκώπητο Suidas s. Ἄσκάς. — 11 πρῶτον τινὰ Suidas. χά Suidæ codex A. — 14 ἐφ' οὗ ἴδει τοὺς Suidæ ed. Mediol. : ἴδει om. codices. — 15 προπιόντα Suidas, ex quo δὲ additum.

1008, 24-31 διπλῆ—καταληκτικοί. Horum loco Portus et Kusterus hæc dederunt, διπλῆ καὶ περίοδος δεκάκωλος ἀμοιβαία. τούτων δὲ τῶν δέκα κώλων τὰ μὲν α' β' δ' ε' γ' ἥ' θ' ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα· τὰ δὲ γ' ε' ζ' ι' δίμετρα καταληκτικά.

1018, 35 ληφθεῖσας. Legebatur καὶ ληφθεῖσας.

1020, ἐσπίεσατο μόνος εἰρήνην πρὸς Ald.

1021, 45 οἶον δάν. Ald. — 47 καπήλησιν R. καπήλιον Ald. — 48 ἢ om. R.

1026, 6 λέγει δ' ἔστι ἐν R.

1029, 16 μου om. R.

1030, 18 καὶ δημόσιοι delendum videtur. DIND.

1032, 25 τοὺς μαθ. τ. δὲ εἶπεν Ald. — 26 ὡς ἀν οἶν εἰ ὀλεγεν R.

1035, 30 στροῖδος R. — 31 ἢ λεπτή om. R. Idem λίγξ.—34, 35 τοῖν γεωργοῖν δὲ om. R., qui τῶν τὴν γῆν ἐργαζομένων.

1039 δηλονότι. στάθευς δὲ om. R.

1043, 47 lacunam notavit Dindorfius.

1047, 48 πρῶτίζετε Suidas s. Ξανθίζετε. χρίετε Ald. παρὰ R.

1048. Lemma Δικαιοπόλις est in R., qui om. Ἔρχεται.

1051, 5 hic posuimus. Legebatur post scholium 1053. Omittit R.

1055 scholium Rav. excerptit Suidas s. Χιλιῶν.

1058, 19 ἀστευούμενος Portus. ἀστευόμενος Ald.

1063 habet R. κατ' ἐρώτησιν. τὴν τοῦ μύρου λήκυθον.

1065, 32 κατατάττωσι. τῷ etc. R.

1075, 54 δὲ om. R. — ὡς χιόνος οὔσης Ald.

1076, 1 Θεόπομος. Vid. schol. Ran. 218. — 2 χύτραν Suidas s. Χύτροι. χύτρας Ald. — 8-11 ἐν μῆ — Δίδυμος l. 1 ante Θεόπομος collocat R.

1082, 26 ἀκαταμάχητον R. et Suidas s. Γηρούνης. δυσκαταγώνιστον Ald.

1083, 34 δηλονότι om. R.

1084, 36 εἰς δειπνον καὶ φησὶ Ald.

1086, 37-39 in fine scholii ponit R. — 39 φήματα καὶ κίστιν καὶ χοῦ Suidas s. Χοῦ. — 40 κίστιν δὲ τὴν Ald. — 42 κίστη R. κίστει Ald. et Suidas. — 44 κοινωνήσασιν Suidas et 45 τῷ Ὀρέστῃ.

1092, 51, καπυρώδη Suidas s. Ἰτρία. καὶ πυρώδη Ald.

1101, 11, 12 σαπροῦ—νέου in fine scholii habet R. et om. δὲ hic et ante τι. — 14 λεκιθώδους ὠμὸν R. et Suidas. Emendavit Kusterus. Deinde ἀποτελεῖται R. ἀπετελεῖ Suidas. — 18 φύλλοις Suidas. φύλλῳ Ald.

1109, 23 τῶν λόφων om. Ald.

1111, 27 ζῶον κατεσθίον τὰς τρίχας οἱ σῆτες ὁ θρίψ R.

1112, 32 μίμαρξ om. R. — 34 καρυκικήν R.

1115, 42 ἐχρητὸ τῇ δ. Ald.

1118, 45 πάντα τὰ εἰς πόλεμον ζήτει, ὁ δὲ ἀντιστρόφως τὰ εἰς εἰρήνην Ald.

1119 om. R. : habuit supra ad v. 1040.

1121, 51 τοῦδελεσκου, 52 γ. μὴ ἐλκύσαι Ald.

1122, 53 ξύλα R. et Suidas s. Κυλλίθαντες. σκευάσματα Ald. — 1 ἐπιτιθέασιν Ald. Ib. διαπαυόμενοι addit R., quod in διαναπαυόμενοι mutavit Dindorf. ex Suida.

1123, 6 αἰ om. R.

1128, 10 λαμπρότερος γέννηται Suidas s. Κατάχει. — 16 εἰς αὐτὴν λέγει Suidas. — 18 ἐκλαμψιν Suidas.

1133, 23 καὶ μαθῆειν Ald. — 25 ἀροθώρακας Suidas s. Θωρήξασθαι. θώρακας Ald.

1141, 34 ἐπετήρουν τὰς διοσημαῖας Ald

1150, 50 καὶ Ὀλυμπικὸς Suidas s. Ἀντίμαχος et s. Ψεκάς. καὶ om. Ald. — 51 οὕτω καλούμενος. ἰδοκεῖ Suidas s. Ψεκάς. — 54 χορὸν Suidas. Legebatur καιρὸν. — 1 χορευόντων Suidas s. Ψεκάς.

1158, 10 R. om. καὶ, 11 om. πάραλος δὲ ἀντὶ τοῦ, 12 om. ἦ.

1174, 34. λεπτὸν ἐρίδιον Photius s. Λαμπάδιον. λεπτὸν χειρίδιον Suidas. Legebatur λεπρὸν χοιρίδιον.

— 35, 36 νάρθηκα — νάρθηκίζοντα — τὸ σφυρὸν — ἔμμοτα Suidas. Legebatur νάρθηκα — δρυκίζοντα — τὸν σφυρὸν — ἔμματα.

1182, 51 R. habet glossam εἰς ὑφαλον πέτραν. — 6-8 λέγεταί — ναῦς illata videntur ex Suida s. Ὑδρορροά. DIND.

1190, 11 κατεγγάνοι δὲ om. R.

1201, 19 γλώσσαν R. — 21 utitur verbis Aristophanis Thesm. 131, ubi est, ὡς ἦδὲ τὸ μέλος

-καὶ θηλυδριῶδες καὶ κατεγλωττισμένον καὶ μανδα-
λότον.

1208, 24-27 sic R. ἔνοιον τὸν Λάμαχον, ἵνα ᾗ τὸ
κινεῖς ἀντὶ τοῦ σαινείας. ὡσεὶ—

1211, 34 ἐπήνεγεν—συμβολὰς om. R.—35 παίζει
πρ. τ. ὁμωνυμίαν δ Δικαιοπόλις R.

1213, 47 παιωνεῖον rectius scribitur apud Pho-
tium p. 370, 22. DIND.

1224, 8 δηλοῖ om. R.—9 εἶχε τῶν ληνα.... R.
Fortasse τῶν ληναίων. DIND.

1229, 8 ἐπινον om. R.

1230, 10, 11 ex scholiasta Pindari Ol. 9, 1°
addidi ὦ et correxi Ἡράκλειος vulgatum. DIND.
Deinde edebatur καὶ Ἰόλαος. Correxit Elms-
leius et hæc annotavit: « Vide Av. 1764, ubi
Archilocheum τήνελλα καλλίνικος iterum usurpat
poeta. Carmen τρίστροφον erat, auctore scho-
liasta Pindari. Initium fuisse videtur:

Ἦ καλλίνικε χαῖρ' ἀναξ' Ἡράκλειος,
αὐτὸς τε κίολαος, αἰχμητὰ δύο·
τήνελλα καλλίνικος. »

EQUITES.

Argumenta om. R.

ARG. I. 6 & ἐπιτροπαεὶ τοῦ V. et Reg. 2712
(sive membranæ Brunckii), quem contulimus. —
7 αὐτοὶ δὲ οἱ V. — 9 διανεχθεὶς Reg. — 10 ἀλογώ-
τερος V. σφὰς Reg. — 11 συνομιμοκοτάς. Deest
verbum διαβάλλων vel simile quid. KUSTER. —
ἐκ τῆς V. Reg. — ἴεται Reg. Vulgo ἴεται. — 12
διώσαντο Reg. — 13 τῶν om. Reg. κινδυνεύοντων
Ald. — 15 ἵππων om. V. Ald. — τοὺς ποιητὰς Reg.,
qui et ἔτι pro δ δὲ. Ald. ἔτε. — 16 παραγεγεννημένος
V. Reg. Ald. — Reg. τοῦ Κλ. μάλα γελοῖως. — 19
διαφθειρομένων V. διαφθειρόμενος ἀχροατῆς Reg. —
21 τοῖς νοήμασι Reg. — 22 κατακρατοῦντος Reg.
— 23 sic Reg. δ Α. τοῖς λ. Ald. — 26 ἐκ. στήσιν
Ald. — 27 ἐλεχθεὶς V. Deinde ὡς περιφανῶς Brun-
ckius. ὡσπερ περιφανῆς Reg. Ald. — 28 εἶκει θα-
τέρω Reg. ἐκβάλλεται Ald. — 29 δὲ om. Reg. —
31 γεγονότος προάγοντος Reg. — Κλέων Kusterus.
V. Reg. Ald. Κλέωνος. Reg. παρακείμενος τὴν τοῦ
Ἄγ. V. τὴν τε. — 32 θατέραν σκευὴν Reg. Ald.
παραδειγματισμῷ Kusterus. Codd. omnes geniti-
vum præbent. — 35, 36 καὶ — παραδίδοται om. R.

ARG. II. 1 Πύλου V. — 5 Κλ. τῆς V. — 6 ἐναντίους
Ald. — 12 κρύπτει Reg. Deinde V. προφανῆς αὐτὸς,
Ald. προφανῶς αὐτό. — 18 τὰ om. Ald. — 21 θεράποντες
οἱ στρατηγοὶ om. Ald. nec habet hoc loco V. Addita
ex V., qui infra post l. 33 repetit verba οἰκία ἢ
κόλις, δεσπότης δ ἄλλος, θεράποντες οἱ στρατηγοὶ.
— 23, 24 ἐζημίωσαν πέντε ταλάντοις, vide Dindorf.
ad Acharn. v. 6. — τάλαντα V. — 27 δὲ ἔτι V. —
32 Κρ. σαγύροις V. — 33 sic V. ὀλοφύροις Ald.

ARG. III. 35 Ἀνάγει codex Matritensis apud
Iriart. p. 179. — 36 κάτι Brunckius. καὶ ἔτι V.
Ald. — 38 κἄν Kusterus. ἐν V. Ald. παραλογοισμῷ
V. διαφέρωντ' Kusterus. διαφοροῦντ' Ald. διαφο-
ροῦντα V. — 39 τε addit Brunckius.

SCHOLIA.

6, 7 V. Θ. nihil nisi hæc, στίχοι ἰαμβικοὶ ἀκα-

τάλ. — 9 δ τάλ. V. — 11-17 om. V. Θ. — 12 πάλιν
ἐν ἐκθέσει Ald.

1, 21. τὰ τοιαῦτα om. V. ἀλλὰ...σχήμασιν om. M.

2, 25, 26 Π. τὸν τῇ ἐκκλησίᾳ παφλάζοντα τὸν
λαρυγγιστὴν M. — 27 ἢ διὰ Θ., et 29 ἐπολιταεῦτα.
— 31 νεωνητὸν δὲ τὸν R. — 34 αὐτοῖς R. — 35 οἱ
δὲ Κλέωνα post γεννηθεῖσι ponit R. — 36 πέφυκε
μὲν V. μέλλον om. R. — 37 συντραφεῖσιν Suidas s.
Νεώνητον. Deinde οἷς (οὐς M.) ἀν ἐπικτησώμεθα
idem, Θ. et M. — 38 οὐχ ἔτι V. Θ.

3, 42 fort. λέγομεν. DIND.

4, 47 τὸ ἐπιπηδῆσαι Θ.

5, 1 πληγὰς κατὰ πράγματα. V. — 3 καὶ προσ-
ποιεῖται addit Θ. περιποιεῖται est apud Suidam s.
Προστρίβεται.

7, 8 καὶ πρ. τῷ δήμῳ om. R.

9, 12 αὐλῶσιν anonymus. Vulgatum λέγωσιν
habet Suidas s. Ξουναλίαν.—R. habet δ δὲ Ὀλυμπος
αὐλητῆς γέγονεν καὶ αὐτὸς δυστυχῆσας διὰ μουσικῆν.
— 18 συναυλεῖν Suidas; συναλαγεῖν Ald. In M. gl.
est δμαυλίαν.

11, 27, 28 in R. sic: ἄλλως. τί θρηνοῦμεν καὶ
ὀδυρόμεθα μάτην καὶ ἀνωφελές. Scholion om. V. —
31 βουλευσώμεθα Ald. — 32 ἐπεὶ αὐτὸς μέλλει V.

13, 38 τὸ εἰπεῖν Θ. — 41 εἰπόντι σοι G. — 44
μάχομαι R.

17, 51 θαρσαλέον Ald. — 52 ἔχω anonymus.
Legebatur ἔχων. — 1 πρῶτος idem. Legebatur πρὸς
τὸ. — 2 πῶς οὖν ἐν V. — 3 τὸ add. Θ.

18 R. habet πανουργῶς ὡς δ Εὐριπίδης.

19, 14 μὴ εὐριπίδ. R. — 17 δὲ om. R.

21, 22 προσποιεῖτο ὑποτίθεσθαι αὐ λέγειν αὐτο-
μολήσομεν R. — 25 λέγει Θ. δὲ om. R.

22, 29 τοῦ μολῶμεν τὸ αὐτό, εἶτα πάλιν τοῦ (τὸ
Θ.) αὐτό. βούλεται V. Θ. — 34 δ μὲν Ἀπολλώνιος
βαρύνεται (corr. βαρῶναι), δ δὲ Ἡρωδιανὸς δξύνει
V. (Quæ verba om. G.) Huic scripturæ favet
quod Apollonius De syntaxi p. 264, 3, oxytonum
φαθὶ improbat, Herodianus autem, ut ex

Arcadii Epitome p. 172, 27 (ubi corrupte βαθί) et p. 148, 26 (ubi cod. Paris. φθί, Havniensis φθί, i. e. φαθί) apparet, oxytonum usum invaluisse dicit. Apparet ex his consensisse Apollonium et Herodianum de analogia, quæ φάθι barytonum postulet. De scriptura autem si forte dissenserunt, longe facilius Apollonium quam Herodianum aliquid novasse credam. Ab hac igitur parte præstare videatur codicis Veneti scriptura. Nihilominus vulgatarum scripturarum retinui, quacum conspirat grammaticus in Cramerii Anecdotis vol. 2, p. 468, et quam postulanti sequentia verba παραλόγως γὰρ δέξυνεσθαι, quæ om. V. DIND.

24, 37 ἀπτ. τὸ αἰδοῖον R.— 39 τὴν-ἐκκρῖσιν ἀνοnymus. ἐγκρῖσει R.

27, 45 legebatur ἦν καὶ τὸ (καὶ τοὺς Θ.) παρὰ τοὺς. Addidi δούλους. Τοὺς δούλους post φεύγειν addebat anonymus. DIND.— 46 τι om. V.— 47 παρὰ τοῦ Θ.— 51 ἀποδοκιμάσουσι τῆν V.— 52 V. habet glossam σημείον.

32, 14 ἔτι et ἂν om. R.— 17-19 θεοὺς; μαρτυρίῳ, παραδείγματι. πείθει, παραινέεις V.— 19 παύσεις δ. R.

38, 32 δεικνύουσιν ἡμῖν φησι, 33 ἂν χαίρωσι R.

39, 36 μέτρον ἔπος Franckius in libro de Callino p. 82. V. Θ. Ald. ἔπος μέτρον. Conf. schol. Thesmoth. 412, quod Franckii emendationem confirmat.

41, 44 sq. τὸν πρόπον accessit ex R. κυαμοτρῶξ ἄγριος V.— 48 ἄλλως. δικαστικὸς V.— 52 ὑπὸ τῶν κυάμων τρεφόμενος R. τρεφόμενος ὑπὸ κυάμων Suid. s. Κυαμοτρῶξ. Deinde πρὸ γὰρ τῆς εὐρέσεως τῶν R. et Suidas. ἐπεὶ ἀντὶ ψήφ. Ald.— 54 ὡς καὶ R.— 2 post πλέον Suidas ita pergit: καὶ αὖθις, Κρινεὶ δὲ τούτους οὐ κυαμοτρῶξ Ἄττικὸς, quem verum Bergkiius (Comment. p. 428) quum Aristophani tribuisset, Dindorfius intellexit multo esse recentiorem. Pauli Silentarii esse docuit Boissonadius in HStephani Thes. v. Κυαμοτρῶξ.

42, 14 ὑπόκωφον δὲ εἶπεν τὸν δῆμον ἔτι V. δὲ om. R.— 15 ἔτι πολλάκις ἀκούων οὐ προσεποιεῖτο R.

43, 19 ἔτι εἰς τὰς νεομηνίας καὶ οἱ R.

44 R. habet διὰ τὸ ἐμβρέχειν τὰ δέρματα διαβάλλει ὡς δύσοσμον, καὶ ἀφ' οἷας τύχης ὀρμώμενος ἐπρώτευσεν τῶν Ἀθηναίων.— 23 αὐτὰ ἡμέραις V.— 25 μολυνομένους Suidas s. Βυραλαετός. Ex quo additum διαβάλλει οὖν ὡς δύσοσμον. 26 idem δεικνύς v.

46 R. habet ἐπὶ διαβολῇ καὶ πονηρίᾳ οἱ παλαιὸι χωρὶς τῆς κατὰ γυνῶνα τὸ μαθεῖν.— 35 γν. γὰρ V.

49, 52 κασσυματίων. κασσυματίος Θ.

51, 5 θίου V.— 6 παλαιὸν V. Θ. ἀλλ' ἴων Ald. πάλιν M.— 9 ἀποστέλλεται Θ. ἀποστέλλετε V. Ald.

55, 16 ἀλευρα μαλάξαντος καὶ ἀρτοποιήσαντος Ald.— 17 κατόρθωμα τὸ ἐν Πύλῳ Ald. τοῦτο δὲ Θ.

sine ἄλλως.— R. habet δ Κλέων ἔδοξεν κατορθοῦν πλέον Δημοσθένους ὑφαρπάσας τὸ τέλος τῶν ἐκείνου πόνων. στρατηγὸς γὰρ ἂν Ἀθηναίων ὁ Δημοσθένης ἀποσταλαὶς εἰς Σικελίαν διὰ τὸν αὐτόθι πόλεμον πολλοὶ (sic, sine lacunæ indicio inter πόλεμον et πολλοὶ) τῶν Λακεδαιμονίων ἀπ. ἐν τῇ μ. ἐνιοι κατα-

πονούμενοι κατέφυγον εἰς Φακτηρίαν. τόπος δὲ αὐτῆς Λακωνικῆς στενός. οὗς καταστήσας εἰς πολιορκίαν μετεπέμψατο στρατιὰν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων. ὁ οὖν Κλέων γνοὺς αὐτοὺς ὑπὸ λιμοῦ καὶ δίψης μὴ οἴους τε ὄντας ἀντέχειν, ἐπηγγεῖλατο εἰ λάβοι δύναμιν, ἣν αἰτεῖ Δημοσθένης, ἐντὸς εἴκοσι ἡμερῶν ἀναστῆσαι τοὺς πολιορκουμένους. ἐκπέυσας οὖν αὐτοὺς ἔλαθεν.

— 20 De Demosthene non recte scholiasta Aristoph. ἀποσταλαὶς εἰς Σικελίαν διὰ τὸν αὐτόθι πόλεμον. Sunt et alii ibi illius errores, veluti quod Pylum confundit cum Πύλαις, ubi Leonidas cecidit, quo nomine etiam eum notat Holstenius ad Stephan. v. Πύλαι, et quod Leonidam Macedonum et Lacedæmoniorum regem vocat. DUCKE. ad Thucyd. 4, 2.— 21 προσβαλὼν Θ., et M. a sec. m.— 22 εἰλ. στρατιώτας Θ.— 24 ἄλλο Θ. M.— 26 ἀλογῶν δὲ αὐτῶν Θ.— 30-32 Λεωνίδας τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς πρότερος ἄμα Σπαρτιάτας ἀνέστη Ξέρξῃ τῷ Περσῶν idem.— 34 Ἐπιάλτου Ald.— 38 τοῦ στρατ. V. αὐτὸς δὲ Θ.— 42 κατεπέμψατο Θ., qui 47 παρελθὼν et seqq. omittit.— 48 λάθη, et κατεπηγγεῖλατο V.— 49 εἶκα (sic) ἡμ. V. κ' Ald.— 52 ὑφαρπάσας V.

59, 4 ἐναλλαγὴν στοιχείου ἐργασάμενος post Κλέωνα addit Ald., om. R.— 6 μυρρίνην ἔχων ἀποσοεὶ τὰς μνίας Ald. τὰς μίας R. τοὺς μίας V.— 7 ἀπὸ τοῦ μυρρίνη additum ex Θ. Deinde ταύτη γὰρ ἀπεσοῦσαν τὰς μνίας καὶ τῇ αὐτῇ Suidas s. Παραγραμματισμός.

61, 12 εἰκὸς Kusterus. εἰκότως Ald. Deinde γέρον — δῆμος om. V. Θ. Glossam δ δεσπότης τουτέστιν δ δῆμος habet V. Pro versibus 12-17 habet R. χρησματολόγος γὰρ ἡ Σίβυλλα. σιβυλλῆ, χρησμῶν ἑρῆ ἢ μέγα φρονεὶ καὶ ἐπαίραται. Ὁ δεσπότης τουτέστιν δ δῆμος. Aliud scholion Suidas s. Σιβυλλῆ addit, ἢ οὕτως· χρησμοφθεῖ, φησὶν, ἐπιδηθήτερ τὴν προθεσμίαν τῆς ἐπαγγελίας οὐκ ἔψευστο, ἀλλ' ἐν ταῖς ἐκκοσιν ἡμέραις, ἃς ἐπηγγεῖλατο, τοὺς Λακεδαιμονίους αἰχμαλώτους ἤγαγεν, ὥσπερ μαντευσάμενος τὴν ἐπόσχασιν.

62, 18 τὰ μακροῦντα φρονοῦντα ἀνοηταίνοντα. μακρὰ γὰρ καὶ λωμὰ ἐγένοντο Θ. Λαιμῶν Suidas s. Μαιμακροακότα.

63, 24 αὐτὸ V. qui 26-28 Ἄλλως—καταψεύδεσθαι omittit.

67 ὡς ὄνομα V.

73, 49 τοῦ αὐτ. V

78, 4-17 hæc habet R., Χαόσιν εἶπεν. Θράκης δὲ ἔθνος οἱ Χαόνες παρὰ τὸ κλέπτειν. Εἰσι δὲ Κεκροπίδαι (scr. καὶ Κρωπίδαι) δῆμος. τὸ λ ἀντὶ τοῦ ρ παρεγραμμάτευσεν. ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τὸ πρῶγμα λέγει. οὐκ ἐν Αἰτωλίᾳ, ἀλλ' ἐν τῷ αἰταίν.

84, 21-27 sic in R., ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπὶ προδοσίᾳ ψευδεὶ πρὸς ἀνέρεξην κατέφυγεν καὶ τιμηθεὶς τὰ μέγιστα παρ' αὐτοῦ ἐπηγγεῖλατο τὸ κ. — 24 δὲ πρὸς V. — 25 τὸν Πέρσου V. τοῦ Πέρσου Θ. et Suidas. — 26 καὶ ποτὸν additum ex Suida. λαβὼν Θ. sine præcedente ὡς. — 28 καταδουλώσεσθαι Θ. — 29 στρατεύματι Suidas. Legebatur στρατηγῷ. Victor. στρατῷ. — 30 καὶ γνοῦς R. εἰ οἱ δι' αὐτὸν Ald. et Suidæ ed. Mediol. — 31 δουλεύουσι R. καταδουλεύουσι Θ., i. e. κῆτα δουλεύουσι. Ald. Ἑλλ. εἶτα δουλ. — 32 βούλεται Suidas βούλοιο—Λευκοφρυῖ om. R. — 33 Λευκοφρύδι V. Λευκοφρυγίδι Θ. Λευ-

κοφρυῖν Suidas δι' ἀρτέμι R. καλουμένην. Suidas. ὑπερθεὶς Θ. — 34 καὶ ante χανδ. om. R. et Suidas, qui 35 εὐθέως et sequentia omittit. ὁ Θεμιστοκλῆς om. R. — 87 ἔπερ R. et οὕτως om. — 40 πρὸς τοὺς Θ. τοὺς ἐργάτας V. — 43 legebatur Ἀλαθίας. Ἀλκιθίας Θ. Deinde ἐπικτόως (vel ἐγκτόως) anonymus. Legebatur εἰκότως. — 44 δὲ om. Θ. — 46 ἐν om. V. — 50, 51 διαγῆσαι τὸ—ξεῦγμα Θ. — 53 legebatur Κλεάνθης. Correctum ex Plutarchi Vita Themist. c. 29. In Θ. ὡς δὲ λέγουσιν αὐθις καὶ Περικώτην. — 1 δὲ παραλαβὼν ἀπ' αὐτοῦ ἐπὶ πόρθησιν Θ. — 9 ψεύδεσθαι. Vid. Duker. ad Thucyd. 1, 138. — 12 ταύρειον πιεῖν. Legebatur ταύρου γ' ἐκπιεῖν ταύριον πιεῖν Brunckius. Altero versu vulgo μή γε, Θ. μήτε. Scribendum μή τι, collata annotatione mea ad Soph. Trach. 944. Deinde legebatur πλεῖω, quod recte habet si δυσφημίαν scribitur. πλεῖον Θ. DIND.

85, 16-18 αἰρομένης—Ἄλλως in fine scholii ponit R. (θεοῦ καὶ αἰρ.) omisso ἄλλως. — 17 τὸν δεῖπνον Θ. ἀκρατος οἶνος Suidas s. Ἄκρατος. ἐκαλεῖτο ἡ κρῆσις Ald.

89, 28 ἡ κρῆσις V. — 29 δευτῶνος Θ. — 31 βέον ἔδωρ Θ. — 34 τὸν ἀν. Suidas, τὸ ἀν. Ald.

91, 37 οἶνος ἀξίει om. R. — 39 βουλευέσθαι Suidas s. Εἰσηγήσαντο. Legebatur βασιλεύεσθαι. At κρατεῖν Suidas s. Οἴνου. Idem εἰσηγήσαντο. εἰσηγήσαιτό τι Θ. εἰσηγήσαντό τινες Ald., et 40 βουλευέσθαι τι. Suidas περὶ τούτων. Legebatur π. τούτων. Post μέθη pergīt Suidas, εἰ δὲ εἰσηγήσαντο ἐν μέθῃ, τοῦτο κυροῦν νήφοντας. — 41 Ἄλλως add. Θ., qui Ἡρόδοτος φασὶ μ. Legebatur φησὶν οὖν Ἡρόδοτος.

92, 44 ἀρχόμενος Θ. μὲν γὰρ V. σκώμματος Ald. — 45 κωμωδεῖ Θ.

95, 49 οἱ χόες add. R. — 51 Ἀθήνας περὶ δῖωνα

Θ. τὸν om. R. et Suidas. — 1 Ἀθηῶν et συντυχίαν τινὰ Θ. — 3 κοινωήσας V. κοινωνὸν R. δὲ om. Θ. — 4 ἡγησάμενος Ald. — 5 πίνοι, ἕνα Suidas. πίνοι ἐν R. πίνοιεν Ald.

97 ἀπεργάσῃ καὶ θῆσῃ ἀντὶ τοῦ τίνος κακοῦ αἴτιος ἔση V. ἀντὶ—αἴτιος ἡμῖν ἔση Θ.

100 sic R. ἐλευματίων (scr. βουλευματίων) διὰ νοημάτων (scr. διανοημάτων) λεπτιῶν καὶ μεμ. κατακλιησμοί. (Hoc ex v. 98.) τὸ νοίδιον ὑποκοριστικόν. παρήγαγεν δὲ ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ οἱ νοῖ. τὰ ἐπιπασσόμενα etc. — 12 ἐν add. Θ. — 13 πληθυντικοῦ ὀνόματος ὑποκοριστικόν. τινὲς δὲ λοιδορησῶν καὶ ὀνειδισμῶν ἀπὸ Θ. — 15 κακῶς om. Suidas s. Νοιδίων.

103 16 μέλιτι R. τῷ ἔτει Ald. τῷ σώματι Suidas s. Ἐπίπασσα, qui ἔτιος—πιπράσκειται omittit. — 17 scribebatur πίσσινον. πισσινόν V. — 18 ἄλωκ. ἔθος εἶχον Θ. — 20 καὶ ἐκ τούτου ἡναγκάζοντο πειεῖν πολλὰ addit Suidas post ἄλμυρά. — 22 δημιόπρατα δὲ τὰ δημ. R. — 23 οὐσιῶν Kusterus. θυσιῶν V. Θ. Ald.; omittit cum sequentibus Suidas s. Δημιόπρατα. — 24 scribebatur δημιόπρατα.—πράγματος Θ., qui 25 ἢ pro Ἄλλως.—27 αὐτοῖς Θ.

104, 28 συμβαίνει. Vide Galen. vol. 4. p. 436, 437 ed. Lips. DIND.

105, 33 ἔχχει ἡγκάνωσον. λέγει δὲ Θ. ἐκκάνωσον Kusterus. Legebatur ἡγκάνωσον.

107, 39 πολλὸν χρόνον Θ. — 40 γινομένων V. — 41 τὸν τοῦ Θ. — 42 Πράμνιος Θ.

112, 48 δέδοιχ' ἔπικ μὴ διὰ R. — 49 τοῦ κακοδαίμονος Ald.

113, 50 μόνος γὰρ γεν. R. — 51 ἐτέρων ἀδείστερος Θ. — 52 ἐκφέρῃ R.

115, 1 βρέγεται καὶ πέρδεται. δημοικαταλήκτως Θ.

116, 4 Κλέωνι ὡς om. V. ὡς om. Θ. — 5, 6 τοῦτο—ἔχοντος om. Θ. σοφωτάτους V.

119, 11 δὲ, τουτέστιν om. R. τῇ βίβλῳ Θ.

120, 12 δὲ om. R. — 13 ἀντὶ τοῦ λάβε. ἐν τοῖς μαντείσις κράτει V. ἀντὶ τοῦ λάβε R.

123, 17 Λοκρός. Immo Ἀρκάς. Vid. schol. Pac 1070, Av. 962. DIND.

129, 29 ἢ additit Kusterus. Εὐκράτη Ald. — 30 στύπαξ V. R. habet glossam καθέξει, διοικήσει. — 31 στυππισπώλης Ald. — ἐν ἐτέροις. In scholio v. 254. — 32 διαχειρήσει V.

132, 36 Λυσικλῆα. Conf. Hesych. s. Προδατοπώλης. — 37 ἔλεγετο υἱὸς Ἀσπασίας Suidas s. Προδατοπώλης, inepte.

137 R. habet ποταμὸς χειμάρρους μετὰ ψόφων γε δὴν (scr. βέων) ὁ κυκλοδόρος. τὴν κακοφονίαν τοῦ Κλέωνος ἤκασε τῷ ἤχῳ τοῦ ποταμοῦ. Eadem fere Suidas s. Κεκράκτης et Κυκλοδόρος. — 46 τῶν om. V. Θ. οὐκ αἰεὶ δὲ Θ. — 47 καθάπερ γὰρ δ V. — 2 post Ἄγαμέμνονα addit Ald. Λέγων, δημόδορος βασιλεὺς, ἐπὶ οὔτιδανοῖσιν ἀνάσεις. — 3, 4 ὑπὸ Ἀθηναίων χωσθεῖς

om. V. Θ. — 6 ἔγωγε τὸν Brunckius. Rectius fortasse anonymus καθιάναι. DIND. — 8 ἔφαζεν Θ.

140, 11 καὶ βαναύσους om. V. Θ.

141, 13-14 θαυμ. καὶ ὅπ. ἐξαίρει δὲ, et αὐτοῦ post τῆς τέχνης l. 15 R. — 15-18 sic V. Θ. τὸν Ἄγ. λέγει. ἐκβάλλειν (ἐκβάλλειν Θ.) μέλλων καὶ ἐξολῶν (ἐξωθεῖν Θ.) τῆς πολιτείας τὸν Κλέωνα. οὕτως αὐτῷπέπλασται κατὰ κωμικὴν παιδείαν. Verba ἐκβάλλειν μέλλων καὶ ἐξωθεῖν τῆς π. τὸν Κλέωνα post scholion v. 170 habet R. — 19 καὶ ἐξωθεῖν additum ex R. Θ.

142 γονυπετῷ habet V., om. G.

147 sic R. τοὺς ἐξαίφνης γινομένους (φαινομένους Suidas s. Κατὰ θεῖον)—ῶφθαι. ἐπεὶ οὖν καὶ δ—ἐπαφάνη, οὕτως εἶπεν. Et sic fere Suidas. ἐπεὶ καὶ δ—ἐπαφάνη αὐτοῖς Ald.

149, 27 διαβαίνειν ἔστιν τὸ ἐπὶ τὸ λόγιον εἰσιέναι, ἴνα R. — 28 scribebatur λόγιον hic et infra. λογιέον vulgo apud Suidam : sed λόγιον Paris. A. — 31 λέγεται καὶ Θ. — 32 τοῦ om. Suid.

150, 36 εἰσάγει R.

152, 40 τὸ μαγειρικὸν τραπέζιον R. — 42 βάλ-
λον δ' εἰνελοῖσι R. ἐν (ἦν V.) ἑλοῖσιν ἔθηκεν Ald.
εἰν ἑλοῖσιν ἔχουεν est Il. I, 215.

159 ἡγεμῶν. καὶ om. R.

161 R. habet glossam χλευάζεις. — 7 πολιτευτῶν Piersonus ad Mærin p. 327. Legebatur πολιτῶν.

164 habet R. gl. ἡγεμῶν, δημαγωγός. — 15 ἑλεοῦ Bentleius collato v. 152. Legebatur λαοῦ. Hesychius : Ἀρχέλας τὸν ἐπιστάτην τοῦ Αὐκείου παρὰ τὴν ἀρχὴν οὕτως ὠνόμασεν (ὠνόμασαν Musurus). ἔνοι δὲ τὸν ἀρχοντα τοῦ ἑλαίου (ἑλεοῦ Bentleius) θάλοισιν ἀκούειν.

165, 16 τῶν στοιχείων Ald. — 17 R. nihil nisi εἶδει γὰρ πνυκός.

166, 19 καταπονησῆ R. — 22. Nimirum κλῆν ἀμπελον Græcis est, putare vitem. Photius in Lexico : Κλῆν ἀμπέλον, τέμνειν. Hesychius : Κλῆν, τέμνειν ἀμπέλους · ὅπερ ἡμεῖς κλαδεύειν. Themistius Orat. 15, sub init. : ὀπηγίκα δεῖ κλῆν τὰς ἀμπέλους. KUST. τῶν περιτεμονομένων κλημάτων ἐν ταῖς ἀμπέλους Suidas.

167, 28 παρ' αὐτοῦ Θ. — 30 εἰδίδουν Θ. ἀπεδίδοντο Suidas s. Πρυτανεῖον. — 31 παρ' ὑπόνοιαν, δέον R.

170, 34, 35, sic R. In Ald. ἀπὸ τ. σ. καὶ αὐτὸς ὠνόμασε, βουλόμενος δηλώσαι τὰς κυκλάδας νήσους κύκλω κειμένας. — 36 περιέβλεψαι V. περιέβλεψε Ald. ἐκλάδας—ἔλαειν om. V.

174, 40 Καλχηδῶν Θ. Καρτάγνα idem. Καρταγένα V. Inepte de Carthagine cogitavit grammaticus vitiosa deceptus scriptura Καρχηδῶν pro Καλχηδῶν.

187 ὑπάρχεις om. R. V. Θ. Corruptum videtur

ex ὑπάρχει σοι. DIND. ἔσον πλ. V. — 3 πλ. ἔστι σου καὶ ἔχεις R. — 5 φασί Θ.

189, 10 παιδεύονται V. — 11 ἔχουει R. et Suidas s. Ἐγκύκλιον. χωρεῖ Ald. χωρεῖται Θ. — 16 κακὸν κακῶς Θ. Deinde φησὶν R. pro ἔστιν.

190 ἦ γὰρ ἂν ἀμείνων ἦσθα μηδὲ—πειραθεὶς Ald.

191, 28 ἀξίους λόγου Θ.

193 παρόση Θ.

196, 34 φέρονται ἀπὸ Θ.

197, 40 βυρσαίετον τὸν Κλ. R. — 41 δὲ om. R. — 42 αἰετοῦ Suidas s. Βυρσαίετος. Vulgo αἰετοῦ. — 46 ἀγκύλας — ἔχων om. V., habent Θ. et Suidas s. Ἄγκυλοχειλῆς. — 47 αἰετὸν αὐτῷ ἀπ. V.

198, 50 κωλύοντα Θ. Conf. schol. v. 221. — 51 παύειν Θ. — 52-54 sic R. ἔγκειται (scr. σύγκειται) δὲ ἡ λέξις ἐκ τοῦ ἡλέματος καὶ τὸ (scr. τοῦ) κοεῖν, ὅ ἔστι νοεῖν. — 53 τό τε ἡλέματον, ἦγουν τὸ μάταιον Suidas s. Κοάλεμος. — 54 ἔλεγον Θ. — 2 αἵματοπωτῆι R., qui post πληροῦσιν, l. 4, habet illa ἔγκειται δὲ ἡ λέξις etc. — 4 καὶ ἀλφίτων φυρῶντες πληροῦσιν Suidas s. Αἵματοπόωτης. Legebatur ἡ ἀλφίτων φυρῶσιν. Θ. φύρουσιν. — 5 ἡ ὥσπ. Θ.

199, 7 τῆς et 9 ἐπειδὴ Π. ἦν. om. R.

203, 11 scribebatur ἐξήνεκται.

210, 17 καταθελχθῆ R. qui 18-23 sic : λοιδορίαις. ἐὰν μὴ ἐξαπατηθῆ τῆ τῶν λόγων περιδρομῆ. αἰκάλλει, κολακεύει, κινεῖ, προτρέπεται. δυνατός εἰμι ἐπιτροπος διοικεῖν καὶ ἄρχειν. φαυλότατον, βῆδιον, ἀπλοῦν, εὐχερές. — 22 ἐπιτροπεύειν—φαυλότατον δὲ om. V., qui præbet βῆδιον, εὐτελές, βρ.

214, 27 χρεῖται V. — 31 οὖν om. Θ. — 33 παντὸς τοῦ φυρμάτος Suidas. πάντα τοῦ φυρμάτος Ald.

Pergit Suidas, ὅττω χόρδεις καὶ τάραττε καὶ τὰ πολιτικά καὶ συντάραττε καὶ συμφύρα τὰ πράγματα.

216, 40 Ald. ἀρτύμασι, λόγους κολακευτικούς καὶ γλυκίσαι.

219, 42 αὐτῶν om. Θ. — 43 καὶ V. pro ὧς.

221, 49 τινα δαιμόνια Θ.

225, 5 τάγματα εἰσὶν V.

226, 12 κατηγορεῖ V. αὐτῶν additum ex Θ.

228 ἡμᾶς ἀποδεχόμενος Θ.

230, 19 ὡσι τοῖς αὐτῶν V. — 25 ἀπεκρίνατο V.

236, 35 ἁμοφρονήσθη V. Θ.

237, 43 χωρία τότε V. ἦν τὰ χ. Θ. — 48 καὶ ὁμῖν V. — 51. Peccat hoc loco in chronologiam scholiastes, et non consuluit Thucydidem, qui facem lucidissimam præfert ad intelligentiam nostri Comici. Nam Euclides erat archon anno quinto belli Peloponnesiaci et sexto ineunte : at Chalcidensium rebellio a Brasida sollicitata evenit anno octavo ejus belli ; ut ait Thucyd. lib. 4, quo tempore Isarchus erat archon ; cujus præturæ desinentis tempore Sciona rebellavit, ut scripsit Philochorus, referente scholiaste infra

ad Vesp. v. 210. Sed et non satis accurate pensavit Aristophanis verba, quæ innuunt quidem suspicionem rebellionis futuræ; non quadrent vero, si jam erupisset. Nam absurdum fuisset accusare Demosthenem et Niciam, quasi Chalcidenses ad rebellionem sollicitarent, si jam rebellio facta fuisset duobus annis antea et plus. Quod si quis pertendat de Potidææ rebellionē debere intelligi, tunc multo major absurditas emergeret. Nam Potidæa rebellaverat ante bellum Peloponnesiacum inceptum, Pythodoro archonte, ut Thucyd. lib. 1 et 2. PALMER.

238, 1 δι' ἐλάχιστα V.

242, 7 ἱππέας (ἱππεῖς Θ.). εἰς δὲ τῶν ἱππέων δ V. Θ. Glossa in V. Σίμων καὶ Παναίτιος ὑπαρχοί.

243, 10 ὁ μέγ. Θ. — 11 μὲν om. Θ.

245, 16 ἦδη Θ. ἦδε Ald.

247, 21 ταράσσοντα V. Θ. — 23 καὶ αὐτοὶ om. Θ. — 25 διαφθεῖροντά τε τὸ V.

248, 38 ἀρπάζοντος V.

253, 48 τῶν κριθῶν καὶ τῶν πυρῶν Θ. — 52 legebatur μύλων ἀρχή.

254, 53 κ. ἀλήθονται Suidas s. Τὰς ὁδοὺς. — 1 δὲ λέγονται Θ. αἱ ἀλληλεσμέναι Suidas s. Κάγγρος et Κυροθία et Τὰς ὁδοὺς. πτυσάνη Θ. — 4 Ἐδκρατες om. Θ., qui deinde μυλωνῶν.

255, 8 μάλιστα δικ. Θ. — 12 τοῦ τριωβόλου Θ. — 15 πατριᾶς Ald. πατρίου Θ. — 17 libri ἡμὲν

ἀμφ. — 18 Θ. πάτρα. — 19 ὁ utrumque om. Θ. — 21 ὑπὸ τοῦ ἡλίου V. Θ. — 22 τοὺς δικαστὰς τοὺς συνελθόντας V.

256, 25 καὶ ἀδίκου additum a Dindorfio.

258, 33 τῶν πρὸ V.

259, 35 κέλῃται Ald. et Suidas s. Ἀποσυκάζεις. — 37 διεβλήθη Ald. et Suidas. — 38 sqq. Suidas: Ἀποσυκάζεις, συκοφαντεῖς, δοκιμάζεις. ἀποσυκάζειν γὰρ τὸ τὰ πέπειρα σῦκα διαλέγειν. διόπερ προσέθηκε πέλων· ἐκθλίβοντες γὰρ δοκιμάζομεν τὰ σῦκα, εἰ πέπειρά ἐστιν, ἢ μὴ. ἐπεὶ τοίνυν συκάζειν λέγεται καὶ τὸ συκοφαντεῖν, καὶ τὸ σῦκα κλέπτειν, ἅπαξ εἰπὼν τὸ συκάζειν ἐπήνεγκε τὸ πέλων· ἅμα μὲν ὡς ἐπὶ σῦκων· ἅμα δὲ, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς θλίβει τοὺς συκοφαντομένους, καὶ πέλει δωροδοκῶν καὶ διασείων τοὺς ὑπευθύνους, τουτέστι τοὺς μὴ λογισμοὺς προσεσηκώτας τῆς ἀρχῆς ἢ ἐπιστευθῆσαν. — 39 εἰ Suidas. Legebatur ἢ ὠμά. — 46 διαπεισθῆναι Θ.

261, 4 οἷον ἀφιλοπράγματα Θ.

262, 6 τοῖς Ἀθηναίοις, 7 πυρῶν Suidas s. Χερρόνησος. — 8 ὡς om. Θ., δὲ om. V. Θ. — 16 κατάξας, μετακαλεσάμενος post ὑποσκελίσας legebantur. Transposuit Dobræus. — 19 διαλαβῶν Kusterus.

263, 24 ἀργυρίζη Suidas.

264, 28 λέγειν ὄλεται V., non G. — 29 ἀλλ' εἶ τι

καὶ V. ἀλλὰ καὶ τι Θ. — 30 ἀνακρίνει καὶ ἀναζητεῖ Θ.

265, 34 Εὐλαβούμενος καὶ φοβούμενος Suidas s. Ἄμνοκῶν. — 36 γὰρ διὰ δειλίαν καὶ (ita etiam Θ.) ἦθος V. γὰρ διὰ δειλίαν καὶ τρόπων Suidas. — 37 συνεπιλεγόμενος Suidas. — 38 καταστῆσας Suidas. Legebatur καταστῆσαι. — 39 ἐπηρεάζειν V. et Suidas.

269, 49 αὐτὸν Suidas s. Ὑπέρχεται. αὐτοὺς Ald.

270, 51 ἐκπανουργεῖ Suidas. ἐπιχειρεῖ V. — 54 μετὰ ζύλου ex Suida addidit Dindorf. — 1 χορνοφόρος Θ. — 2 παιδεῖν V. Θ.

276, 18 μουσικοποιὸς Θ. — 19 καὶ ἐπινίκιον V.

277, 21 περιγένη δὲ ταῖς περιεργίαις καὶ ἀνασχυνταῖς, οὐδὲν ἤττον ἡμέτερον τὸ τερμάτιον, τουτέστιν ἢ νίκη Suidas s. Τήνελλα. — 23 legebatur καὶ ἡ σης. Suidas ὡς σησάμους δὲ διὰ σησάμης. Postremum etiam in V. Θ. — 35, 36 ἀρτύσεων—Ἀθηνῶν Suidas s. Ὑποζώματα. ἀρτύσεως—Ἀθηναίων Ald. — 37 ἐπειδὴ ἤρχον καὶ νήσων τινῶν addit Suidas.

281, 39 τῆς πόλεως Suidas s. Ἐκθεῖ — 4 τῆ λέξει Θ. — 42 ἐκπεπηδηκότε Θ. πεπηδηκότε Ald. — 43 δημοσιτήσεις V.

282, 49 κρέα V. — 51 ὡς τῶν Θ. — ἤτοι Bekkerus. Legebatur καίτοι. — 52 μὴ παρατησαμένου Θ. — 54 κρέα Θ. ἐπειδὴ Ald. — 1 legebatur ἀφείν.

284, 6-9 Διπλῆ—καταληκτικά post scholion v. 301 ponit V. περιοδικὴ om. V. Θ. κώλων δεκαεννέα τροχαϊκῶν, ὧν—δίμετρα καταληκτικά. τὸ δὲ δ' ἐναλλάξ ἀκατάληκτον Θ. Facile intellectu est hæc sic esse corrigenda ut post versus quindecim ἀμοιβαίους quattuor sequi dicantur ab una pronuncianti persona, quorum quartus dimeter sit catalecticus. DIND. — 8 δίμετρα κατοληκτικά V. — 9 μήποτε εἰσι δίστιχα τετράμετρα καταληκτικά. Videtur scholiasta de quattuor postremis versibus loqui, quos in tetrametros catalecticos redigi posse dicit, ἀλλότρια τοίνυν σοφίζει καὶ σε φανῶ τοῖς πρυτάνεσιν | ἀδεκατεύτους τῶν θεῶν ἱεράς ἔχοντα κοιλίας. Nam dactylo illo καὶ σε φᾶ | νῶ tanto minus offensum eum fuisse credibile est, quum versu proximo haud dubie ἱεράς in libro suo legerit, quod ipsum quoque dactylum præbet. DIND. — αὐτίκα μάλα. Legebatur αὐτίκα δὲ μάλα, quod om. V. Θ. Totum scholion om. G.

289, 15 καὶ om. V. Θ. — 16 οὐδέτέρως Suidas s. Κυνοκοπήσω. V. τὸν νῶτον.

290, 19 τῶν ἀλαζονεῶν. τὸ δὲ περιελάσω ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐρεσσόντων Suidas s. Περιελάω.

292, 30 καὶ σκαίρειν Suidas s. Ἀσκαρδαμυκτί. — 31 Ἰλλώπτειν Suidas, sed Ἰλλώπειν codex A.

294, 37 ἀλλαντοπώλου Θ. — 38 ἐκφορήσω addit Ald. — 40 τὰ ἔντερα V.

295, 46 ἐκφορήσομαι V. Θ. ἢ ὡς βύρσαν δέψω Hemsterhusius apud Dobræum.

498, 6 πλονεκταί Kusterus. πλονεκτώ V. Θ. Ald. ἐκείνων Θ.

301, 16 δίδονται. ὁ Κλέων δὲ (δὲ om. Θ.) λέγει οἰοῖται ἀδεκάτευτον ἔχων (ἔχειν Θ.) οὐσίαν V. Θ.

311 ἀναταράξαι Θ.

313, 48 τὴν πόλιν λαμβάνειν αὐτούς Suidas s. Θυνοσόκος. Deinde ὄν. δὲ Θ.

314, 52 συρράπτεται Suidas s. Καττύεται. ῥάπτει Ald.

316 ἰσχυνοῦ λεπτοῦ καὶ βύρσου. καὶ δὴ ὡς Θ.

317, 7 τοῖς αὐτῶν ὡς καὶ τὰς Θ.

325 V. Θ. post παρακολουθεῖ addunt μόνη (μῶνος V.) γὰρ φησι προηγείται τῶν ρητόρων ἢ ἀναίδεια, omittunt autem sequentia καθάπτεται τῶν ρητ. ὡς ἀν. In G. totum scholion hoc est, προηγ. τῶν β. ἢ ἀναίδεια, προϊόστηκε, παρακ. μόνη.

326, 42 ἀπανθίζεις, ἀποδρέπεις Θ. ἀποδρέπεις etiam V. — 44 ἀώρωσ Θ. et οἱ κλέπτοντες.

327, 46 εἶναι om. Suidas s. Λεῖβεται. — 48 Ἀθηνησι Θ. et π. μὲν οὖν. — 50 τοῖς om. Θ. δακρύοις Suidas. — 53 Θούριον. Hesych. : Ἰπποδάμου νέμησις τὸν Πειραιᾶ Ἰππόδαμος Εὐρυφῶντος παῖς, ὁ καὶ μετεωρολόγος, διεῖλεν Ἀθηναίους. οὗτος δὲ ἦν καὶ ὁ μετοικίσθας εἰς Θουρίους, Μιλῆσιος ὄν. Hinc Θούριος vocatur ab scholiasta. Влѣск. Comment. p. 53. — 54 λείπει δὲ ὁ ὀφθαλμός addit Ald. post ἦν. — 1. Hujus scholii auctor Ἰππόδαμος, non Ἰπποδάμου, legit, errore manifesto, quem notavit Schneiderus ad Xenoph. Hist. Gr. 2, 4, 11. DIND.

— 2 ὡς οὖν καὶ τοῦ Θ. — 3 δὲ om. V. Θ. Dindorfius : His addam quæ de scholiis ad h. v. disputavit Meierus in ephemeridibus quæ inscriptæ sunt *Philologische Blätter* (Vratislav. 1817, fasc. 2, p. 178-185), omissis nonnullis quæ ad futile illud additamentum spectant, λείπει δὲ ὁ ὀφθαλμός, quod nostrorum codicum auctoritate eiecimus. « Duæ in scholiis explicantur lectiones, vera prior δ' Ἰπποδάμου, falsa altera δ' Ἰππόδαμος. Nisi enim Hippodamum intelligis hominem aliquem de vulgo, alias ignotum, ut non inepte suspicatur scholiasta postremus, illum nobilem Hippodamum, quem prior scholiasta intellexerat, et temporum et rerum ratio excludunt. Locus classicus de Hippodamo Milesio est apud Aristot. De rep. 2, 6 (al. 8), ubi ut primus illorum celebratur, qui quum rem publicam non attigissent, civitatem tamen condidissent non manibus sed mentibus. Præter hanc liberalium artium honestæque vitæ laudem non minus celebratur ejus nomen in architectura; urbium enim divisionis auctor est : τὴν τῶν πόλεων διαίρειν εὖρε, Atheniensibus in Piræo exstruendo operam navavit, τὸν Πειραιᾶ κατέτεμε, quod quale sit κατατεμεῖν, ut divinari quodammodo potest ex

antecedente διαίρειν, ita nos in diversum trahunt tum virorum doctorum Aristotelici loci interpretationes tum Lexicographorum notæ, quorum fere alius alio verbo utitur, ad hanc ab Hippodamo Piræo impensam operam significandam. Lambinus : *Piræum ab urbe sejunxit*. Victorius : *Piræum discidit*. Meursius in Piræo cap. 2, et P. *dissecuit*; Harpocr. s. v. Ἰπποδάμεια, forum in Piræo vocatum Hippodameum ab Hippodamo Milesio architecto τοῦ οἰκοδομησαμένου Ἀθηναίους τὸν Πειραιᾶ, quæ eadem repetit Suid. s. v. Ἰπποδάμεια ἀγορά. Hesychius : Ἰπποδάμου νέμησις τὸν Πειραιᾶ Ἰππόδαμος Εὐρυφῶντος παῖς (sic ex Aristot. legendum esse pro Εὐρυφῶντος monuit jam Meursius l. 1.) διεῖλεν Ἀθηναίους οὗτος δὲ ἦν καὶ ὁ μετοικίσθας εἰς Θουρίους (sic Vale-sius ad Harpocr. rescripsit pro inepto Σατυρικῶς), Μιλῆσιος ὄν. Photius, διένειμεν Ἀθηναίους τὸν Πειραιᾶ. Lex. rhetor. in Anecd. Bekk. p. 266, 27 : Ἰπποδ. ἀγορά τῶπος ἐν τῷ Πειραιᾶ ἀπὸ Ἰπποδάμου Μιλῆσιου ἀρχιτέκτονος ποιήσαντος Ἀθηναίους τὸν Πειραιᾶ καὶ κατατεμόντος τῆς πόλεως τὰς δύοσ; quibus accedat denique schol. noster συνήγαγεν τὸν Πειρ. κατὰ τὰ Μηδικὰ, quod, si Meursio fides, *conjunxit* interpretandum est. Sed utut fuit opera ipsa, tamen temporum nota κατὰ τὰ Μηδικὰ facit, ut ad id tempus referamus, quo Themistocle prætore Piræus muniri cæptus est, cujus annus neque est Ol. 71½, quum, qui ibi in fastis legitur Themistocles, diversus esse debeat ab illo magno et aut, ut Lydiatis putavit, hujus patris aut ne ulla quidem cognatione cum eo conjunctus (Corsin. F. A. vol. 1, p. 336 sqq.; vol. 3, p. 143); neque, quod Dodwellus opinatur, Ol. 74½ cum ἀρχή illa Themistoclis debeat post relictam a Persis Græciam pugnamque Platæensem incidere, Corsin. vol. 3, p. 160 sqq.; libenter itaque cum Corsinio annum magistratus Themistoclis Ol. 75½ dixerim, quo ipso anno Themistocles non quidem ἀρχὴν ἐπόνημον, sed aliam administravit, nescio quam. Sed redeo ad Hippodamum nostrum, qui quoniam Ol. 75½ certe tricesimum ætatis annum egit, quippe vix prius ad tantam artis laudem pervenire potuit, ut Milesius tanto operi perficiendo et quidem Athenis adhiberetur, eo anno, quo hæc Equitum fabula acta est, Ol. 88, 4, octogonarius saltem fuit, qua quidem ætate cum Cleone nullas suscipere potuit inimicitias, neque omnino unquam suscepit, si Milesium fuisse memineris, Thurios, quum hæc colonia conderetur, profectum. Sed nimis jam multa de Hippodamo Milesio, ita tamen claro architecto, ut ab eo singularis condendi ratio nominetur νεώτερος καὶ

Ἴπποδάμειος τρόπος Aristot. Polit. 7, 11, § 4, ed. Schn., quem locum laudavit Schneider. ad Xenoph. H. Gr. 2, 4, 11 : liceat tamen monere in scholiasta Aristophanis mutandum esse verborum ordinem. Aetenim, ut nunc leguntur, facile suspicareris, Archeptolemum ab aliis Milesium, ab aliis Thurium appellari, quum hoc potius de Hippodamo dicendum sit; itaque scribe meo Marte : καρπούμενον · καὶ οἱ μὲν αὐτὸν φασὶ Θούριον, οἱ δὲ Μιλήσιον · λείπει δὲ ὁ ὀφθαλμὸς. Ἄλλως (de conjectura addo). λυπαῖται, φησὶν, ὁ Ἀρχεπτόλεμος · οὗτος γὰρ πολλὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν. Κλέωνος δὲ ἐγθρὸς ἦν. Ἄλλως etc. Transeamus jam ad Archeptolemum, quem hic significari dixi, et jam multo ante dixerat Casaubonus, cujus adnotatio alioquin non ita optima est. Est enim idem Archeptolemus, qui memoratur in hac fabula v. 791, ubi Agoracritus Cleoni vitio vertit, quod— Ἀρχεπτόλεμου δὲ φέροντος τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας τὰς πρεσβείας τ' ἀπελάυνεις Ἐκ τῆς πολέως βραθυγῶν, αἱ τὰς σπονδὰς προκαλοῦνται. Scholiastæ error, qui ad hunc locum poetam contra historiam censet Archeptolemum legatum nominasse, quum in ea legatione, quæ octavo (debebat nomen dicere) belli anno superstiti Cleone ad annuas inducias componendas missa erat, nullus Hippodamus nominetur, ab aliis, velut a Palmerio, notatus jam est, qui idem prudenter monuit, in ea fabula quæ Ol. 88, 4 doceatur, non de ea posse legatione dici, quæ Ol. 89 suscepta fuerit, sed intelligendum esse hunc locum de iis pacis conditionibus, quas Lacedæmonii anno septimo belli Ol. 88, 3, ante Pylum penitus captam Athenas tulissent, Thuc. 4, 16 : quas etsi lautissimas Cleon potissimum auctor fuit Atheniensibus ut repudiarent; sed erravit idem Palmerius ad h. l. cum iis, qui ejus auctoritatem sequuntur, Hudsono et Dukero ad Thucydidem 4, 16, si ex hoc Aristophanis loco Archeptolemum coryphæum legationis fuisse expiscati sunt. Quippe, qui supra summo luctu ob Cleonis impudentiam et flagitia affectus dicitur, Archeptolemus, Atheniensis, pacis studiosus et Cleonis inimicus, idem haud dubie est atque is, cui nunc Cleon maxime adversari traditur. Neque injuriam me puto sermonis usui facturum, si φέρειν τὴν εἰρήνην de eo intelligam, qui legationem Lacedæmoniorum in concionem introduxerit, eam pacemque ab ea allatam civibus suis commenda- verit. Certissimum autem argumentum, quo probatur Archeptolemum Hippodami filium utroque loco intelligendum esse, id est, quo hunc Cleonis furiosus et turbulentis concionibus semper se opposuisse, magis paucorum quam

populi dominatui deditum, magis pacis quam belli fuisse studiosum probatur, ex ejus vitæ fine ducitur. Etenim hic Archeptolemus, qui, instituto quadringentorum virorum imperio, cum Antiphonte et Onomacle eam suscepit legationem, cujus mentionem facit Thucydides 8, 71 : ἐκπέμπουσι καὶ ἐς τὴν Λακεδαίμονα πρέσβεις περὶ ξυμβάσεως, βουλόμενοι διαλλαγῆναι. Pseudoplutarchus in Vita Antiphontis ex Cæcilio psephisma nobis servavit, quo uterque, Antiphon et Archeptolemus, restituto populari imperio in judicium vocabantur, eamque pœnam, ad quam condemnati sunt : in καταδίκη diserte legitur : Προδοσίας ὄφρον Ἀρχεπτόλεμος Ἴπποδάμου Ἀγρόληθεν · in ipso psephismate et cadice post Taylori, Vit. Lys. vol. 6, p. 120 ed. Reisk., Ruhnkennii, Vit. Antiph. p. 241 in Opuscul., aliorumque conatus, remanserunt tamen nonnulla aut emendanda aut explicanda : ipso initio nisi statuas excidisse Αἰαντίς (vel alia quælibet φυλή) πρώτη—δεκάτη ἐπρυτάνευε post τῇ βουλῇ, legendum suadeo pro τῆς πρυτανείας numerum aliquem ordinalem πρώτης, τρίτης etc.—δεκάτης : quem, nescio. Legatos hos infectis rebus Lacedæmone rediisse, auctor est Thucyd. 8, 91 : ἐπειδὴ οἱ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος πρέσβεις οὐδὲν πράξαντες ἀνεχώρησαν τοῖς ξύμμασι ξυμβατικόν, quem locum, tam qui scholiastæ auctoritate interpretantur « nulla pactione cum universis Lacedæmoniiis facta » (qui sensus neque ex verbis elici potest, neque rebus est aptus, quum pax inter singulos homines nulla sit), quam qui τοῖς ξύμμασι delendum putant aut intelligendum esse « plane, omnino, » errant : οὐδὲν πράξαντες τοῖς ξύμμασι ξυμβατικόν, h. e. quum nihil confecissent, quod omnibus sc. Atheniensibus esset ξυμβατικόν, sed quæ confecerunt erant quadringentis quidem utilia, sed non item plebi. Discimus autem ex hoc nostro psephismate, legatos Athenienses ex exercitu hostili, h. e. ex classe illa duarum et quadraginta navium Peloponnesiacarum, quæ in ora Laconica stationem habebat et in Eubœam navigationem parabat, profectos esse hostili navi, appulsos vero Attico littori per Deceam, quod castellum Agis tum tenuisset, terra Athenas ivisse : in καταδίκη ipsa pro τῷ δὲ δημάρχῳ ἀποφῆναι τ' οἰκίαν ἐς τὸν lege τὸ δὲ δημάρχῳ (nam duos demarchos opus fuisse patet, quum Antipho Rhamnusius, Archeptolemus autem Agryleus esset), ἀποφῆναι τὰς οὐσίας [imo τὸ οἰκία ex codd.] αὐτῶν. Redeo ad schol. Aristophanis 791, in quo nomina legatorum restitui possunt ex Thucydide 4, 119, tum autem, mutato verborum ordine ita lege, Τολμαίου · καὶ οὕτως ἡ πρεσβεία

τοῦ Κλέωνος ἐτι ζώντος, ἡ εἰρήνη μετ' ἐνιαυτὸν ἐγένετο· ἐγένετο δὲ πόλεμος ἐτι ὑστερον (hæc de conjectura addo) ἐπὶ δευκαίδεκα ἔτη· vulgo καὶ—ἐγένετο male leguntur post ἐγένετο—ἔτη. *Fœdera enim 30 annorum, quæ ferierunt Athenienses cum Lacedæmoniis anno decimo belli Ol. 89, 3, Thuc. 5, 18, quum jam solverentur Ol. 89, 4, Thucyd. 5, 43, si octodecim annos addas, incidis in Ol. 94, 2, quo anno finita est seditio Athenis.* »

328, 8 μεταληχτικὸν V.

330, 13 παραδράμη σε V. παραδράμοι Θ. — 15 πείσεις om. V.

331, 21 φασι V. Θ. — 23 τὰ om. V.

340, 51 ἀποκρίνεσθαι Θ. ὑποκρίνεσθαι V. — 53 ὑπεκρίνετο Θ.

341, 1 om. V., qui 2 εἰπόντος οὐ.

342, 6 Κἄγω om. V. — 7 εἰκανὸς ἐγὼ V. — 8 ῥημάτων om. Θ. — 10 καὶ om. Θ. post γὰρ. — 11 καρύκη Suidas s. h. v. καρύκη Ald. μονθυλευτήν Θ. et Suidas. μονθηλευτήν Ald.

345, 15 ἀστειός V. Θ. οὕτως Ald. — 17, 18 legebatur κατορθώσεις οὐδὲ διανύσεις. — 20 ἡ γεοσπ. Θ. — 3 γὰρ ἤδυσμα λέγει τὸ Θ.

348, 34 ἐγγηγόρουσι V.

349, 37 δὲ om. V. τῷ λόγῳ καὶ τὴν ἀπειρίαν Θ. — 40 ταλαιπωρῶν καὶ om. Θ. qui et 42, 43 om. — 46 τούτῳ δεῖται δεῖγματι χρῆσθαι Θ. — 48 κακοῦν Θ.

350, 51 ξενίου, 52 ἐπήνεγκας Θ. — 54 εἰς ἑτέραν om. Θ.

352, 1 πεπληρωμένη τῶν Θ.

355, 8-12 Λοιδορήσω—Ἀθηναίων post alterum scholion ponunt V. Θ. præfixo ἄλλως. — 8 κασαδάς addidit Toupius Emendat. vol. 4, p. 546. — 9 ἀντὶ τοῦ δι' ἀγορᾶς Dindorfius. Legebatur ἀπὸ (Ald. ἐκ) τοῦ Διαγόρα. — 11 ἀντιτίθεικε Θ. — 14 τοῖς ἡρημένους V., non Suidas. — 16 ἔχουσι—σοδοῦσαι Θ. — 18 ἀλλοτρίοις om. Θ. — 20 ἐπαὶ om. V.

356, 23, 24 μηρυκάζοντα—μηρυκάζει Ald.

357, 30 βοφουμένων Suidas. ἐπὶ τῶν ἀθρόως καὶ ἀπλήστως ἐκροφόντων Ald. — 31 μηδ' ἀποπλύνας Θ. — 34 legebatur μὲν οὖν θι V. ὄνῳ. — 35 ἀντιθεῖς V. Θ.

358, 38, 39 τὸν—τμηθέντος—τοῦ V. Feminina habet Suidas s. Λαρυγγῶ. — 40 δὲ om. V. Θ. — 42 καλδᾶσω Θ. σαλδᾶσω V. — 42 οὕτω om. V. — 44 δυσωώνιστος Valckenar. Diatr. Eurip. p. 109. Legebatur δυσώνητος. — 46 δὲ om. V. Θ.

361, 50 καὶ om. V. ante ἀθρ., habet Suidas s. Λάβραξ. — 52 καταπίνειν Θ. — 53 sq. τὸ ἡνυστρον καὶ τᾶλλα ἀντίθηκην Θ. — 1 δέοντος V. οὐκ εἰκὸς Ald. — 3, 4 τοῦ ἡνυστροῦ καὶ om. Θ. — γὰρ ἦν V.

ἀν om. Θ. — 5 λάβρακα Θ. Legebatur λάβρακας. — 6 Κλονεῖν hic omissum mox pro ταράσσειν ponit Θ. — 7 τῆς Ἀσίας om. Θ. — 8 γίνονται additum ex Suida, qui deinde διὰ τὴν ἐκδιδοῦσαν. — 9 τὴν om. V. Θ., qui omittit 11 καὶ οὕτως—Μιλησίοις.

362, 17 ἐξόδους Θ. — 18 τὰ μέτ. Θ. et Λαυρία.

364, 21 βάλλεται V.

367, 32 δὲ δεσμοῦ scribit Valesius ad Harpocrat. p. 246.

369, 42 sq. ἵνα ἀπαλαῖ γενόμεναι διαλάβοιεν εὐχερῶς τοῦ φαρμάκου Suidas s. Ξαίνειν.

370, 46 ἀπὸ τοῦ δέρματος Bentleius. — 47 κλεμάτων Θ.

371, 51 πάτταλον Θ.

372, 53 ὅπδ τῶν Suidas s. Περιχώματα, ubi ἀπὸ duo codd. — 54 περιαιρόμενα V. δ δὲ—τουούτων ἔστι om. Θ.

373, 5 τῶν βλεφάρων ἐκτίλω V. — 6 ἀπομαδίσειν est *depilare*. Conf. Ducang. s. Μαδίσειν, quod legitur in scholio proximo, ubi Victor. adseripsit μαδίσει, τὸ τὰς τρίχας ἀποβαλεῖν· μάδος τὸ φίλωθρον.

374, 8 λεγόμενον, 12 οὕτω, et 13 τέμνειν καὶ om. Θ.

376, 16 πασσάλῳ Suidas s. Χαλαζῆ. — 20 ἐν πασσάλοις Θ. — 23 ἐξῆραι τὴν γλώτταν ἢ ἐξείραι. ἀντὶ τοῦ ἀνασπάσαι, Διχύσαι Θ.

379, 25 ἐπιγνωσώμεθα V., qui om. πολυπραγμονήσομεν.

381, 29 νόσημα. Vid. Schneider. ad Aristot. H. A. vol. 3, p. 656. DIND.

382, 34 παταινική Θ. — 35 πῶτον καὶ τρίτον. Legebatur πῶτον, δεύτερον. In V. est ἄ β γ. Id est α' καὶ γ' ΔΙΚΟ. — 2 εὐλήφαμεν Θ. — 4 ἀναιδεῖαν ὑπερηχόντισί τις ναυτικῶν Θ. Verba corrupta. — 6 αὐτοῦ V. Θ. τὴν — δοκεῖ et 7 θαυμάζει om. Θ. — 8 ἀνδρεῖαν Ald.

385 Οἶον οὐ φαῦλον et οὐδὲ ἀνήτην om. Θ.

387, 23 μάλα Θ. pro μεγάλα.

388, 27 μεταλαμβανομένων Θ. Dindorfius conjicit μεσολαβοῦντων vel μέσον λαμβανόντων. — 28 τούτου κρειττόνων γενομένων Kusterus. τοῦ κρειττονος γενομένου (γινομένου Θ.) Ald.

392, 32 οὕτως V. — 36 ποιήσας Θ. — 39 σπαίροντα Θ. — 40 προσπορίζειν Θ.

393, 42 τοῦ τῶν αἰγμ. Θ. — 43 Λακεδαιμονίων, οὐς ζώντας εἶπεν Kusterus. οὐς ζώντας εἶπεν Λακεδαιμονίων Ald. — 44 ἐμπροσθεσιμῶν Θ.

395 ἐνέον Suidas s. Μακροῦ. Legebatur ἐν ἔθει.

400, 1 δοκίμων ἄγαν Θ. et Suidas s. Κώδιον. εὐδοκίμων ἄγαν V. ἄγαν εὐδοκίμων Ald. — 3 post μισῶ Suidas ponit illa ὡς ἐνουρητὴν οὖν καὶ μέθυσον διαβάλλει τὸν Κρατῖνον. Tum pergit ὅθεν καὶ παρο-

ζυνθείς.— 4 τοῦ om. V.— 6 δὲ κέρχεται Suidas. Legebatur τε κερχημένον.— 9 αὐτῷ Θ. αὐτοῦ Ald. et Suidas, quī λαβεῖν, et παρατυχόντας, pro quo legebatur περιτυχόντας.— 10 ποιῆσαι Θ. περιποιῆσαι Ald. ποιείσθαι Suidas.— 12 αὐτὸν Θ. Deinde Meinekius Hist. Com. p. 48 μὴ κωμωδοῦν μῆκετι, σχολάζει δὲ τῇ μ. Legebatur μὴ κωμωδοῦν ἢ μῆκετι σχολάζει τῇ. In Θ. ὅτι μῆκετι κωμωδοῦν σχολάζειν τῇ. Apud Suidam ὅτι μὴ κωμωδοῦν μῆκετι μῆδὲ συγγράφει, σχολάζει δὲ τῇ μ. Sequentia non habet Suidas.— 13 πολυμαθείας Θ.— 14 ἐπανατρέψαι Bentleius. ἐπαναστρέψαι Ald.— 15 βουλόμενος Θ. βούλομαι γ' Bentleius. Fritzschi Quæst. Aristoph. I, p. 263, βούλομαι εἰς τὸν νῦν λόγον.— πρότερον om. V.— 16 ἔχων γυναῖκα Θ. γυναῖκ' ἔχων—πρὸς ἑτέραν om. V. κακῶς Bentleius. Ceterum hæc tam corrupta et defecta sunt ut ex conjectura restitui nequeant.— 20 οὖν κώδιον αὐτοῦ, ἴνα Θ.

401, 24 ἀραῖς V. ἀρῶν G.

402, 27 δὲ εἶρηκε Θ.— 28 ὡς ἀπὸ Θ.

404, 35 προαίθους V.— 36 ἔδοξε γὰρ δὲ Κλέων Suidas s. Ω̄ περί πάντα. Idem τοῦ—κατορθώματος.— 40 περιγίνεσθαι Θ.— τὸ ἔργον post κάμνοντος addit V.— 41 προαιρ. ἐστὶν ἔλεγχος Suidas s. Ἐνθεσις.— 45 τὴν τροφήν. ἔνθεν (scr. ἔνθεσις) γὰρ ἡ τροφή. τὴν ἐν τῷ V.

405, 48 corrigendum ἐπὶ συμφ. ex versu Aristophanis. DIND.

407, 51 οὖν οὗτος V.— 53 ἐντ. τέθεικε Θ. Idem ἐπὶ τῶν νεωτέρων τοῦ πράγματος ἔχοντος.— 2 ἀνάγοντα, 3 ἀνακρούμενον Θ.— 4 legebatur πυρροπίτην. «Codex Taurinensis 165, fol. 52, ad vocem παιδοπίτης recitat ea quæ scholiastes Aristophanis habet, atque scribit τοῦτον δὲ δὲ Κρατίδος πυρροπίτην λέγει. Mendose πυρροπίτην dat scholiastes atque Eustathius ad Iliad. Γ, p. 287.» ΡΕΥΡΟΝ. ad Etymol. M. p. 999.— 5 παρέχοντος V.

408, 10 βάχχας Θ.— 11 ἔφερον Θ.— Ξενοφάνης Kusterus. Legebatur Ξενοφάντης.— 12 libri ἐστᾶσι. ἐλάτε Θ. ἐλάτη V. περὶ δῶμα πυκινόν Θ.— 13 στεφάνου Θ. et Suidas s. Βάχχος. στεφάνος Eudocia Violar. p. 87.— N. ἐν ᾧ καὶ τῶν Θ.— 15 libri βάχχοισι. Deinde περὶ ἀνθη στέφανος V. πολυανθέσι ἐστέφαντο Suidas.

409 om. Θ. διπλῆ καὶ στήχοι ἱαμβοὶ λβ', ὧν τελευταῖος, ἀνὴρ ἀν ἡδέως λάβοι V., reliquis omissis.

411, 29 καὶ post ὑποστάς om. V. Θ.— 30 scribendum Ἀκαρνᾶνας vel Ἀκαρνανίαν.

414, 37 ἀποβλήμια Ald. Pergit Θ. ἢ τῶν κ.— ἤτις ἦν λίπος Θ.— 40 θυμῷ V.— 41 εἰς additum ex Suida s. Ἀπομαγδάλια. Ald. καὶ τὸ λίπος.— 42 ἔρριπτουν Suidas, et ᾄ. δ Ald.— 43 ἀπεμάττοντο

Θ.— 44 ἀπερίπτουν V. ἀπερίπτων G. ἀπέριπτων Θ. ἔπερριπτουν Ald. ἀπέριπτων Suidas.

416, 48 χρυσάρον δ' V.— 5 addit Ald. καὶ κόβαλεῖα ἢ προσποίητος μετὰ ἀπάτης παιδιὰ· καὶ κόβαλος δὲ ταύτη χρώμενος. ἔοικε δὲ συνώνυμον τῷ βωμολόχῳ. Φιλόχορος δευτέρῳ Ἀτθίδος· «οὐ γὰρ, ὡς ἔνιοι λέγουσι, βωμολόχον τινα καὶ κόβαλον νομιστέον τὸν Διόνυσον.» Ἀριστοτέλης δὲ ἐν δευτέρῳ ζῶων ἱστορίας τὸν ᾧτὸν φησι κόβαλον καὶ μιμητὴν ὄντα ἀντορχούμενον ἀλίσκεσθαι. Quæ illata sunt ex Harpocrate s. Κοβαλεῖα.

419, 6 παροιμιώδης δὲ λόγος. ὄλ. Θ.— 7 τὸ δὲ λέγει, ἔστιν V.

422, 23 μετὰ τῶν χελιδόνων Θ.— 28 κνησμο-νὴν V. κνήθειν Θ. κνησμόν G. κνησιῶν dixit scholiasta Vesp. 884.— 29 χρᾶσθαι V., non G. Addit Ald. Ἄλλως. ἀκαλήφη κνίδη, καὶ ἡ χερσαία καὶ ἡ θαλαττία, ἥτις ἐστὶ κορχυλίον τι. Φερικράτης Αὐτομόλοις «νῆ τὴν Δήμητρον ἀνιερὸν ἦν τὸ κακῶς ἔδοντος ἀκούειν· βουλομένη γὰρ κἂν ἀκαλήφαις τὸν ἴσον χρόνον ἔστεφανώσθαι.» τὰς δὲ θαλαττίας καὶ Ἀριστοτέλης ἀκαλήφας ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ζῶων, καὶ Θεόφραστος ἐν ἑβδόμῳ φυτικῶν. Quæ illata sunt ex Suida (s. Ἀκαλήφη), qui non ex scholiasta Aristophanis sumpsit, sed e grammatico Bekkeri Anecd. p. 370, 18. DIND.

424, 31 τὸ μεταξὺ Suidas s. Κοχώνη. καὶ Ald. Suidæ locum om. codices Gaisfordi. Post ἰσχύων addit Suidas τὸ κοινῶς καλούμενον μεσόσκελον.— 32 libri σκηναῖς. Θ. ἀπολαμβανούσας.— 33 συσπᾶσαι Θ. Legebatur συσπᾶσθαι. Est ἀλλὰ συσπᾶσαι exitus trimetri.— τὰς κοχώνας. Fortasse τὰ κοχώνα. DIND.— 34 Ἀρχίππυρ. Nomen fabulæ Ἰβίων addit Pollux 2, 183.— 35 οὐδετέρως. Annotatio grammatici pravo accentu decepti. DIND.

426, 36 glossam προσθήσεται habet V., om. G.— 39 pro καὶ προιδεῖν in V. ἀλλὰ καὶ συ προηιδεῖν, in G. ὡς προειδεῖν.— συνιδεῖν τῶν ἄλλων πλέον Θ.

427 τῶν πραγμάτων πρόδηλον Θ.

428, 47 φησὶν Θ.— 50 ἐν τῷ πρωκτῷ εὐ κλέπτων Θ. κρέας V. καὶ om. Θ.— 51 ἤσθιεν αὐτὸς Θ. Idem ἀσθένειαν.— 52 ὡς μὴ V. Θ. καὶ μὴ G. περὶ τὴν V. τὰ om. V. Θ.

430, 3 καθήμενος Θ.

431, 5 Πάλιν om. G.— 7 δι' αὐτῶν, et 11 τῆς om. Θ.— 12 αὐτῷ V. Θ.— 13 καθὼς καὶ βούλεται, 14 ἐπὶ μηδεμιᾷ Θ.

433, 22 σε Θ.— 26 λοιδορεῖσθαι Θ.

434, 29 κατὰ τῆς Θ.— 31 λέγεται πόλις τῆς πύλου καὶ τὸ ὕδωρ δὲ ὑρεται εἰς τὴν ναῦν Θ.— 35 scribebatur εἰσδέχεται.— 36 ζητητέον om. Θ.— 37 τοῦτο, 40 σκοπεῖν θέλει, et οὐδὲ, 41 καὶ ὄντι κινῆσαι καὶ ταράξαι τὴν γῆν τε καὶ τὴν θαλ. Θ., ex

quo ασφαλές additum. — 44 τῆς ἀντιλίας Θ., qui 45-47 omittit.

435 μου ἐγγανῆ habet Suidas s. Καταπροίξῃ. Addit Ald. καταγελάσεις μου χωρὶς ζημίας· προίκα γὰρ εἶλεγον τὴν ζημίαν. καὶ ἀλλαχοῦ (Thesm. 566) « οὗτοι μὰ τὴν θεὸν σὺ καταπροίξῃ λέγουσα ταυτί. » ἢ πρὸ δὲ ἀντι τῆς παρά. προικνεῖσθαι. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ ἔξασθαι, ὃ ἐστὶ δωρεάν τινα λαβεῖν. Ἡρόδοτος « οὐ γὰρ δὴ ἐμέ γε ὦδε λωβησόμενος καταπροίξεται. » Ἀρχιλοχος « εὖ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροίξεται. » Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν ἐπιμερισμοῖς παρὰ τὸ ἴσσω φησί. καὶ Ἀρχιλοχος « προτείνω χεῖρα καὶ προίσσομαι. » Quæ interpolata sunt ex Suida s. Καταπροίξεται.

436, 1 ἦ καὶ om. Θ. καὶ om. V. — 3 κάλους Θ.

437, 8 πρίσας αὐτὸν V. — 11 πνεῖν additum ex Θ. — 14 νότον. Stulte : nam Cæcias a solstitio æstivo fiat. BENTL. — 16 κακίαν καὶ συκοφαντίαν Θ. — 17 αὐτὸν Θ. — 18 κάκ' ἐφ' αὐτὸν ἔλκων ὡς ὁ κακίας νέφῃ Bentleius. Aliorum scriptorum locos qui hoc proverbio usi sunt indicarunt Wyttenbachius ad Plutarchi Moral. p. 88, D, vol. 6, p. 621, et Schneiderus ad Theophrast. vol. 4, p. 701. DIND.

438, 23 Ἀθηναῖος Θ. — 24 οἱ om. V. Θ. — 25 σφῶν Dobræus. Legebatur ἐφ' ὧν. — 26 ἐξανδραποδήσαντες V. — 32 αὐτοῦ Θ. — 33 μὴ ἄλλως Valckenar. ad Herodot. 4, 77. Legebatur μὴ μάτην, ἀλλ' ὡς περι. Dind. conjicit μὴ τὴν ἄλλως. — 34 τὸν om. V. Θ. — 35 legebatur προβαλλεσθαι.

439, 37 τὸν Κλέωνα. Imo τὸν ἀλλαντοπώλην, ut nota hæc cum præcedentibus conveniat. Kust. — 38 τῶν ταλάντων V. Θ. — 39 ἐνδοῦναι om. Θ.

440, 43 πρ. καλοῦσι καὶ οὕτως Θ. — 45 ὑπερ- ἰδῃ V.

441, 4 κακίαν καὶ συκοφαντίαν Θ. — 5 ἐφῃ Θ. ἑαυτοῦ γίνεσθαι V.

442, 9 γὰρ om. Θ. — 10 φησὶ γὰρ ὅτι Θ. ἑκατοντάλάντους Dobræus. ἑκατόν Θ. ἕξα V. Ald.

445, 13 Κυλωνίου, 14 συγκλεισθέντες, 17 αὐτὸν Θ. — 20 Μεγαρίδου V. — 21 θυγατέρα Θ. γυναῖκα Ald. — 24 προσλαμβάνει Θ. — 26 ἐλήστευε καὶ additum ex Θ. Idem ἐλήφθη δὲ καὶ. V. ἔλ. δὲ φησι καὶ. — 29 ἀποσπᾶσαντες Portus. ἀπαντήσαντες V. Θ. ἀπατήσαντες Ald. τοὺς δὲ V. Θ. — 33-38 om. Θ. In fine addit Ald. ἐκλήθησαν δ' ἐντεῦθεν οἱ ἀλιτήριοι. λιμὸς κατελάβε ποτε τοὺς Ἀθηναίους, καὶ οἱ πένητες τὰ τῶν ἀλούντων ἄλευρα διήρπαζον· ἀπὸ γούν ἐκεῖνων καταχρηστικῶς τοὺς πονηροὺς ἀλιτήριους ἐκάλου. παρέτεινε δὲ τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι ποιούντων, ἀπὸ τῆς σιτοδείας τῆς κατὰ τὸν Αἰτωλικὸν πόλεμον γενομένης. Ἔστι δὲ καὶ παραγῶγος ἀπὸ τοῦ ἀλιτραίνειν, ὃ ἐστὶν ἀμαρτάνειν. λαμβάνεται δὲ τὸ ἀλιτηρίων καὶ ἀντι τοῦ ἀστοχησάντων καὶ ἀποτυγόντων. Inserta sunt ex Suida s.

Ἀλιτήριοι, qui a grammatico Bekkeri sumsit Anecd. p. 377. DIND.

448, 39 φρουροῦσι V.

449, 44 εἶπερ τῷ Ald. — 46 ὁ om. V. Θ. — 52 videtur aliquid deesse : nam sententia certe imperfecta est; ea ita suppleri potest : γεγονέναι, τὸν ἀλλαντοπώλην ἀντιδιαβάλλειν τὸν Κλέωνα, ὡς ἐκ τῶν ἐπιβουλεύσαντων cet. DUKKA. — 54 Μυρίνη et mox Μυρίνην V.

452, 10 scribebatur ἀνταράται, quod correxit Kusterus.

453, 13 διακελεύεται, 14 κῶλον αὐτοῦ Θ.

456, 17 κωλοῦσι V. — 18 τοῦ κώλου τῶν ἐντέρων, 19 τοῖς αὐτὸν Θ.

462, 26 πολλοῖς τρόποις καὶ λόγοις ἐκέχρητο Θ.

463, 28 videtur συναρμολογῶντες vel saltem συναρμολογῶντες scripsisse. DIND.

464, 30 Ἀττικοὶ om. Suidas s. Ἀμαξουργοί, addit λέγουσι. Scholion om. Θ.

465, 45 τῇ πόλει—γίνεσθαι Θ. Vulgo παρρησίᾳ.

468, 50 ἐπειδὴ ὁ Κλ. τακτονοικοῖς ἐχρήσατο ὀνόμασιν Θ. — 52 δὲ ἐπήνεγεν Θ.

469, 3 τοῖς τῶν Ἰ. Λακ. V. τοῖς ἀπὸ τῶν Λακ. Θ. — 5 ὄλεσθαι V.

471, 11 δουλείαν Θ. pro δοῦναι.

478, 22 sq. Ἀργεῖους καὶ Λακεδαιμονίους συνίναι V. — 27 fortasse διαβολῆς οὐχ ἄπτεται τῆς. DIND. ἀπατάτε Θ.

481, 39 Ἰδρις ὁ θεὸς λέγεται εἶναι Θ.

482, 45 ἔργος δ. ἴνα γ. καὶ π. ἐν πρώτῳ Θ.

485, 50 δραμεῖ γὰρ scripsimus. V. δραμεῖται. Edebatur δραμῆ. — ἐμελλον θεός. Θ. ἐμελλε θεύσεσθαι Ald.

490, 8 βοτούλους Dobræus. Legebatur βούλους.

491, 10 ἄς ἐμελλε V.

492, 14 δὲ καλ. et κηρωματῆται Θ.

493, 16 τοδί Θ.

497, 30 χάριστα δὴ τοῦτο ὁ πρῶτος διαβαλὼν Θ. — 37 ἐπάμειτρον δὲ ἐστὶ Θ. — 47 legebatur ἐξ Ἰολάου. Sed V. ἐξ Ἰοκλέους. V. Dindorfium ad fragmenta Sophoclis. δὲ add. V. Θ.

503, 2 ἐξῆς ἡ ἀναστροφή καὶ μετὰ ταῦτα τὸ ἐπίρημα Θ., postremum etiam V. — 6 δ' om. V. — 7 ἐτέρων ἄπτων [sic] V.

507, 8-16 om. Θ. — 9 ἀνάπαιστοι V. — 10 μβ'. G. — 16 ἔλως ἐκ Θ.

508, 22 ἀπῆρται Θ. ἀπῆρται Suidas s. Παράβασις. Deinde ἐστᾶσι μὲν Suidas. ἔ μὲν (sic cum lacuna) V. Ald. ἐμενε G. οἱ μὲν Θ. — 24 εἰ πρὸς τὴν V. εἰς τὴν Θ. — 26 τὸ θέατρον Suidas. Qui addit, εἶτα διελθόντες τὴν καλουμένην παράβασιν, ἐστρέφοντο πάλιν εἰς τὴν προτέραν στάσιν. ἔργον δὲ ποιούσιν αὐτοὶ οἱ ποιηταί, τὸ στρέφεσθαι σημαίνοντες καὶ τὸ παραβαίνειν.

511, 40 ἐκπυρωθῆναι Suidas s. Ἐριώλη. — 41 εἶπαι V. ἂν om. V. Θ.
 515 αὐτόν anonymus. αὐτοῦ Ald.
 517, 47 ἐσχημάτισται Suidas s. Πειρῶν, qui 48 προσβάλλειν. Ald. προσβαλεῖν. — 49 ὡς V. Θ. — 50 σημειῶσαι V. Ald.
 518, 53 τρόπον om. V.
 519 om. Θ. — 4 τῶν ποιητῶν τουτέστι τοῖς V.
 521, 9 φασί V.
 522, 12 βαρβιτίστας Suidas s. Μάγνης. Legebatur βαρβιτίστας. Conf. Meinek. Hist. Com. p. 33 seq. — ἂν λέγοι Suidas, etiam in cod. Paris. A. (omittunt 3 codd. et ed. Mediol.) τάσσοσιν οἱ λόγοι V. τάσσοσιν ὄλγοι Θ. τάσσοσιν οἱ λόγοι τοὺς βαρβατιστάς ἂν λέγοι Ald. — 17 ἐγχείοντο V. τῷ βατραχειῷ Suidas. τῷ βατραχείῳ Ald. τῶν βατραχειῶν V. τῶν βατραχειῶν Θ.
 526, 23 ἂν βῶσαι Θ. βῶσαι Ald. — 24 Φιλίππικῶν, 25 Πυθῶνος Θ. Legebatur τυρῶνος. — 26 αὐτὸς additum ex Θ. — 28 τροπήν ταύτην Θ. — 30 Cratini versus attulerunt Suidas in Ἀφελεία et in Δωδεκάκρουνον στόμα, Tzetzes Hist. 8, 184, et Exegesi Homericā p. 12, 11. τοῦ ρεύματος Suidas s. Ἀφελεία. — 31 καναχῶσι Suidas. Legebatur καναχῶσι. τὸ στόμα Porsonus apud Kidd. ad Dawes. p. 356. — 32 εἰλυσσός Θ. τῇ φάρυγγι V. Θ. et Suidas. τῇ φάρυγγι Porsonus. τί om. Suidas in Δωδ. εἴποιμ' ἔτι Dindorfius. Legebatur εἴποιμί σοι : sed σοι om. V. Θ., Suidas et Tzetzta. — 33 ἐπιμῦσαι V. Θ. — 34 ἅπαντα ταῦτα om. Suidas, qui pro ποιήμασιν habet στόμασιν in Ἀφελεία, λόγοσιν in Δωδ.
 527, 48 addit Ald. ἢ ἀφελῶς, ἀπλῶς. ὅλον τὰ ἐπιστόλια ἀφελῶς γράφειν. καὶ ἀφελῆς γυνὴ ἢ ἀπόνηρος καὶ δοσίπυγος, ὡς τὸ, « μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λην. » δύναται δὲ καὶ ἐνταῦθα ἀντ'. τοῦ ἀπλῶν, οἷον ἀπλῆς φράσεως. Quæ interpolata sunt ex Suida s. Ἀφελῆς. — στάσις (sic) — ποταμῶν a m. rec. habet V. — 49 τὰ ἄνω χῶματα Θ. — 52 sqq. glossam τοὺς περὶ Καλλίαν habet V., om. G.
 529, 7 φησὶν ἑτέραν ἐν συμποσίῳ Θ. — 8 προκαταλαμβάνοντας V., non G. — 9 αὐτοῦ Θ. αὐτοῦς G.
 530, 14 Εὐνειδῶν Fabricius. (V. Meinek. Hist. Com. p. 57.) Legebatur Εὐμενίδων. — 15 συντεταμένων V.
 532, 21 Δεφάντινα addit Dindorf. ex Suida s. Ἥλεκτρα. — 23 ὠφθαλμισμένους Suidas s. h. v. et s. Ἥλεκτρα. Legebatur ἡσφαλισμένους. ἡσφαλισμένους V. — 24 unciis inclusa habet Suidas. — 27-29 om. Θ.
 533 om. Θ. — 31 καβδάτων Suidas s. Ἀρμονία et s. Ἥλεκτρα. κραδάτων V. κρουμάτων Ald.
 534, 41 τῇ Θ. — 42 φιλοστέρανος Suidas s. Κοινῆς. φιλήση idem. Legebatur νικήσει. Conf.

Meinek. Com. I, p. 222. — 43 μηδέπω Ald. et Suidas. Fort. μηδεπόποτε. — 44 δίψει Ald.
 537, 53 Meinek. Hist. Com. p. 59 πρῶτον. τὰ addit Kusterus. — 1 ἐξωνεῖτο τοὺς θεατὰς ... Fortasse ex aliorum comicorum, quos Crates adversarios habuit, fabulis petitum. ΜΕΙΝΕΚ. Hist. Com. p. 62. — 2 τραγικός. Reponendum κωμικός, nisi is scholiastæ error est nostrum Cratetem cum philosopho eodemque tragediarum poeta confundentis. ΜΕΙΝΕΚ. p. 60 seq. — 3, 4 glossam λοιδορίας, μέμψεις habet V. Addit Ald. (ex Suida s. Στυφελισμός) καὶ ἐν μυθικοῖς ἐστὶ στυφελῶν ἀπὸ πετρῶν ὄστρακονετα νῦτα καὶ ἀγκύλα γυῖα κείσθη.
 538, 5 ἡδέως γράφων Θ. Sequentia om. V. Θ.
 539, 9 ὑπονοίας conjicit Meinek. l. c. p. 61. — 10 τὰ γράμματα V. ἢ δ. τὸ x. om. V. Θ. : habet Suidas s. Κραμβοτάτου. — 11 legebatur ἀπὸ τοῦ χρ. — 13 καράμβλη Θ. — 14 desideratur verbum aliquod, quale est βεβλαστηκέναι. DIND. — 16 scribebatur ἐπαφηκέναι. — 27 εἶναι δοκῆ Θ.
 542, 40 legebatur μετηρῶμισται.
 546, 49 θεῖν ἢ additum ex Θ. — 50 θταν γὰρ συν. ἐπὶ π. ἀριθμῶν V. Θ. — 51 scribebatur προέρχεται. — εἰς τοῦπροσθεν (sic) Θ. — 52 πέμψαι Θ. — 54 κωπ. ἐλαυνομένη, 1 ἐπαράτειν Θ. Vocabulum corruptum.
 547, 8-10. Hæc nihil ad rem faciunt. Nam tempore Aristophanis poetæ comici et tragici carmina sua non amplius e plaustris recitabant, ut tempore Thespidis poetæ, sed, ut notum est, e scena theatri. Kust. Vide Bakium ad Cleomedem p. 435. DIND.
 550, 12 φ. τῷ προσώπῳ Θ
 551, 16 δὲ βουλ., 17 τὸ ἐαυτοῦ ἐπιτήδευμα Θ. — 20-25 τὸ πρῶτον χοριαμδικὸν λαμβικὴν — ἀκατάληκτον (τῶν x' χοριαμδικῶν ἔχον ἐπιμειγμένον ἀκατάληκτον Θ.) καὶ τὸ β' ὅμοιον ἀκατάληκτον καὶ τὸ γ' καὶ τὸ δ' (utrumque τὸ omi. Θ.) ὅμοιον καὶ τὸ ε' χοριαμδικὸν ἀκατάληκτον καὶ τὸ ἔκτον καὶ ἕβδομον ὅμοιον καὶ τὸ δγδοον ἀκατάληκτον καὶ τὸ θ'. τὸ δὲ ι' (τὸ δέκατον Θ.) ἀναπαιστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, τὰ δὲ λοιπὰ δ' ἀναπαιστικά τρίμετρα, τρία μὲν γλυκῶνεια, τὸ τελευταῖον δὲ φερεκράτειον V. Θ.
 552, 31 καὶ κτυπεῖν om. Θ.
 559, 45 δὲ τὸ ἀπρ. τὸ Ἄττικόν Θ.
 561, 48 κρημνίτην Ald. — Εὐριππος V.
 563, 6 Ἄθ. καὶ δ Φορμίων περὶ V.
 565, 9 τετράμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον V. — 10 Ἀριστοφάνης Kusterus. V. schol. ad Pac. 1127. Legebatur Ἀρισταρχος.
 566, 16 θεῖ Θ. — 19 ἀραιῶν Ald. ἐρεῶν Suidas, qui deinde εἶναι. ἐνεγέγραπτο δὲ ἐν αὐτῷ δ' Ἐγκ. (Ἐκκέλαδος V.) — 24 ἐνέγραψαν τοὺς idem. τὰς ἀριστείας Ald. Quæ in line addit Εὐριπίδης

Ἐκάβη (466) « ἢ Παλλάδος ἐν πόλει τὰς καλλιδίφρου Ἀθαναίας ἐν κροκίῳ πέπλω ζεύζομαι ἄρματι πώλους. »

570, 29 πελάγη V. πελάγει G.

571, 32 ψευδόπτωμα Suidas s. h. v. et s. Ἀπεψήσαμην. ψευδόπτωμα V. Ald.

574, 43 σίτισιν Θ. hic et mox. — 47 τι om. V. — 52 μαχέσασθαι V. — 1 δεῖν om. Θ. — 4 τοῦ Κλέωνος Θ.

575, 13 ἁμοῦ τῶν τε, 14 διδόντων, 15 sq. τῇ πόλει δγ. Θ., ex quo 19 τὴν additum. — 20 στρατείας Θ.

580, 25 γαυρίζσθαι Suidas s. Κομᾶ. — 28 ἄλιον ἀφειλομένοις (scr. ἀλειφομένοις) καὶ στάζουσι. σπλεγγίς δὲ ἢ ζύστρα τοῦ ἄλιου. ἄλλως. κεκαθαμένοις V. Θ. κεκαθαμένοις Kusterus. — 29 μεταστῆναι τοὺς νέους. Videtur aliquid deesse: nimirum, τῆς πρότερον διαίτης: vel simile quid. Sensus enim est, Cineam et Phrinum auctores fuisse populo, ut juvenem priorem vivendi rationem mutarent, sive ab ea discederent. Kust. Schneider. ad Aristotel. Polit. p. 110. DIND. — 32 scribatur Ἀπκίων. Θ. Ἀσπίων. — 33 ἀπειστλ. et sequentia om. Θ. — 34 scribere praestat, ἐκκαθαμένοις, ἀποματτομένοις. Kust. — 38 corrige οὐδ' ἐστὶν ex Suida s. Σπλεγγίς. αὐτῇ scholiasta Platonis p. 334 ed. Bekk. αὐτῇ Ald. DIND. — 40 Ald. γυναικῶν. ἢ δὲ σπλεγγίς τῶν πρὸς ἄλλο τι. οὐ γὰρ πρὸς τὸ περιζύεσθαι ἂν τις αὐτῇ χρῆσαιτο μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ὕδωρ ἀρύσασθαι. Haec scholiis veteribus adsuta sunt ex Suida v. Σπλεγγίς: qui ea descripsit ex Alex. Aphrodis. in Topica p. 222. Kust.

581, 44 ἀρίστην V. — 48 τῆς νίκης V.

589, 52 ἦτις τοῖς V. — 1 συνίστημι Θ. — 5 ἐστὶ δὲ καὶ ὅτε καὶ (καὶ om. G.) V. — 10 αἱ μὲν γυναικες om. Θ. — 13 γὰρ om. V.

595, 20 ὄσπερ Θ., qui om. 22-24. — 23 ἵπκων V.

597 in V. a m. rec. γράφεται ἐπαγωγούς, quod om. G.

600, 30 καὶ om. Θ. — 35 addit Ald. ἄλλως. κῶθων εἶδος ἐκπώματος ὀστρακίνου, ἢ εἶδος ποτηρίου Λακωνικοῦ καὶ στρατηγικοῦ. ἐπεὶ δὲ μεριστὸν ὕδωρ ἔλαμβανον οἱ ναῦται, κῶθωνας εἶχον. Ἀππιανός « ἔφερε δὲ δῆρα συγκεκομμένην καὶ θεῖον ἐν κῶθωσι. » καὶ κῶθωνίσει τὸ μεθύσαι, ὡς τὸ « ἔρων δὲ καὶ κῶθωνιζόμενος ἀφ' ἡμέρας. » Illata illa et huic scholio et Pacis 1094 sunt ex Suida s. Κῶθων et Κῶθωνίσει.

602, 41 ἐπὶ τῶν ἵππων Θ. Deinde ἐπίρ. ἀττικῶν V. — 43 ἀποταλούμενος G. τελούμενον Θ.

603, 45 σαπύροιαι Θ. — 46 scribatur σάμ. σάμα V. Θ. Conf. schol. Nub. 23.

604, 48 τῶν ἵππων Θ. — 50 τὸ πρόθυμον Θ.

606, 53 τῆς παρ' G. — 1 δὲ καὶ Θ. τριφυλὸς V. τρυφιλὸς Θ. — 3 φέροι Θ. ἑκάστη δὲ βοτάνη πῶα λέ-

γεται. ἢ δὲ σμῆχουσα πῶα λέγεται παρὰ Δημοσθένει καὶ Λυσία addit Ald., inserta ex Suida s. Πῶα, qui accepit a Photio. Conf. Lobeck. ad Phryg. p. 496. DIND. — ἀντὶ λόγου Μηδικοῦ. Haec non capio. Puto scholiasten scripsisse, ἀντὶ χόρτου Μηδικοῦ. Nam paulo ante in hac ipsa nota πῶα per χόρτος exponitur. Kust. ἀντὶ λώτου Μηδικοῦ Valckenarius in Diatrib. in Eurip. p. 131. Nihil mutandum. DIND. λόχου om. Θ. — 4 πεδιάς Hemsterh. apud Valckenar. Μηδείας V. Ald. Μηδείας Θ. — 5 εὐφορός τε ἦν V.

607, 9 μόνους additum ex Θ. — 12 ἐμπορίαν V., non G. ἐπήρειαν Θ.

608, 13 ἔφη Θ. ἔφθη Ald. — 19 prius καὶ om. V.

609, 27 Παλαίμωνι V. — 29 σ' om. Θ.

615, 45 ἐποίησαν Θ.

616, 50 ὁκτὸ κῶλων Θ. ἐπτάκωλος V. — 51 τροτρίμετρον

χαϊκὸν τετράμετρον καταληκτικόν. τὸ β' ἐν Θ. — 53 τετράρρυθμον et infra δίδρυμον V. Θ.

624 in V. est διπλοῖ (scr. διπλῆ). στίχοι ἱαμβοὶ τρεῖς μετὰ ἀκαταλήκτων νθ', (quae om. G.) et l. 26 ἑλασιβροντα. — 31 τραχέως Suidas. Legebatur ταχέως. Θ. ὅστις ταχ. ἐφθ. ἢ δτι τραχέϊαν. Deinde ὡς ταχέϊαν Suidas. Legebatur ὡς ταχέϊαν. Sequentia om. Suidas. — 32 ἢ πρὸς Θ. — 34 τὴν γῆν post σαλεύειν V. Θ. — 35 τοῦ om. Θ. Idem παροξυντόνωσ, 36 ἑλασιβροντα.

627, 42 εἰς τέτταρα Suidas s. Ἴππεις: qui ζυγίτας addit. — 47 ἦττους Suidas. — 49 γένοιτο, ἵππον ἕκαστον Suidas. Legebatur γένηται ἵππων, ἕκαστος. — 50 τὸ μὲν πρῶτον ἐξακόςιοι Suidas et qui μὲν τοπρῶτον post ἀριθμὸν ponit Θ. Legebatur τὸ μὲν πρότερον χ'. — 51 ἀριθμῶν. μετὰ δὲ Θ. πληθυνούσης Suidas. — 1 ἐπιτιμᾶν addidit ex Suida. Error grammatici, qui fluxisse videtur ex Acharn. 6. DIND. — 2 παρ' αὐτοῖς om. Θ. οἷς οὐκ ἐφέιτο ἀρχειν Suidas. — 3 ἢ. Corrigendum videtur εἰ μὴ. ἀλλ' ἢ Suidæ ed. Mediol.: sed ἀλλ' om. codices Gaisfordi. DIND. καὶ om. Suidas.

628, 10 ἀποσπάσματα Θ.

630, 15 ἀτράφυξις, 18 ψευδατραφύξιος Θ. hic et infra.

631, 29 δὲ om. V. Scholion om. Θ.

634, 34 προσφέρεται Θ. — 35 Ἄλλως om. Θ, qui deinde αὐτὸν καὶ θρασύνουν. — 36 ἔπλασε V. — 37 σκύταλοι, 38 πον. καὶ εὐτ. Θ. De hoc nomine Σκίτων vide Dobræum ad Photium p. 789. — 39 γναφεύς Θ. — 41 ἀνόγητα κοοῦντες om. V. ἡλέματα κοοῦντες Suidas s. Κοάλεμοι. — 44 ἐπωνυμίαν Θ. — 48 δ' om. V.

636, 54 ὅτε Θ. ἐπεκαλούμην Ald.

639, 5 παρεῖληψε restituit Diindorfus. Conf.

schol. ad v. 721, ubi παρέλαβε in re eadem. Legebatur παρείλε.

640, 9 προσήνεγκε τὰ τοιαῦτα Θ.

641, 10 τὸ Θ. τὸν V. τὴν Ald. 11 θυσιαστηρίου, 12 καταληπτόν Θ. ἄς τινὲς Suidæ codex Leid. s. Κυρκλάδας. Legebatur ἄστινας. δικλείδας Θ. φασίν additum ex Suida. ἰδίως om. Θ. — 13 ἀνώξε V. ἠνώξε Θ. — 16 sqq. Glossam ὁ Πελοποννησιακὸς δηλονότι habet V., om. G.

645, 20, 21 om. V. Θ. Post ἄγαν addit Ald. αἷς ὁ πηλὸς γένεσις ἐστὶ πάνυ ἰλυώδης, ὅταν συστῆ καὶ γένηται μέλας, φύσει τινὶ ἀπορρητῶ εἰς ζῶα μεταβάλλεται πάμπολλα. οὐδὲν δὲ δέονται τροφῆς. ἀπόχρηγε μὴν ἀλλήλας περιλιχίσασθαι. ἄγρα δὲ αὐτῶν ἔμματα λεπτά· εἰς δὲ ἄλλων ἰχθύων θήραν ἤκιστον. συμβαίνει δὲ τὴν ἀφύαν τάχιστα ἐψεσθαι. ὅθεν καὶ παροιμία, ἀφύα ἐς πῦρ, ἐπὶ τῶν τέλος ὀξὺ λαμβανόντων. ἐνικῶς δὲ οὗτος ἐν Ταγηνισταῖς εἶπεν ἀφύη· ἐν ἄλλοις δ' αἰὲ πηλοθυνητικῶς τὰς ἀφύας, λέγεται δὲ καὶ ἀφρός διὰ τὴν λευκότητα. ἐστὶ δὲ ἡ παρὰ πολλῶν λεγομένη ἔγγραυλις. καὶ ἀφρὸν τιμῆ τὸ ἔλαιον, ἐπεὶ ἐν αὐτῷ ἔφονται. καὶ ἀφύας φαληρικῶς τὰς μεγάλας. Φαληρεὺς δὲ λιμὴν τῆς Ἀττικῆς. ἐστὶ δὲ γένη πλείονα. ἡ μὲν ἀφρίτις λεγομένη, ἥτις οὐ γίνεταί ἀπὸ γόνου, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐπιπολάζοντος τῆ θαλάσσης ἀφροῦ καὶ πηλοῦ ἰλυώδους, ὡς ἀνωτέρω ἔρρήθη. ἑτέρα δὲ ἐστὶν ἡ λεγομένη κωδίτις, ἡ γίνεταί ἐκ τῶν μικρῶν καὶ φαύλων τῶν ἐν τῇ ἀμμῷ φερομένων κωδιῶν. ἐξ αὐτῆς δὲ ἔτεραι, αἱ ἐγκρασίχολοι καλοῦνται. καὶ ἄλλη, ἥτις ἐστὶ γένος μαινίδων. καὶ ἄλλη ἐκ τῆς μεμβρόδος. καὶ ἄλλη ἐκ τῶν μικρῶν κεστρέων. ἐστὶ δὲ προηγουμένη ἡ ἀφρίτις. Priora αἷς — ἐψεσθαι illata sunt non sine scripturæ vitiiis ex Æliano N. A. 2, 22, reliqua ex Suida sunt transcripta s. Ἀφύα. DIND. — 22 εὐωτότερος V.

646, 26 τὸ V. Θ. — 27 τὴν ναυτικὴν Θ.

648, 32 οἶον et 33 καὶ om. Θ. αὐτῷ V.

650, 37 sic codices et Suidas s. Δημιουργός. τὰς παρεστῶσας — γυναικας Ald.

651, 43 ἤσθοντο καὶ V. Θ.

658, 52 ἐν ταῖς, 54 βόλιτοι δὲ λέγονται οἱ Θ. — 5 δίκη Dindorfius. Legebatur δίκηη.

660, 11 Καλλιμαρχος (sic) πολέμαρχος Θ. πολέμαρχος Ald. — 13 ἄν πάλιν Θ. — 15 χιμάρους Θ. cum altero inter lineas.

662, 18 scribebatur θρίσας.

663, 21 ἀπέβλεψεν Ald. — 22 προσέθετο V. παρ' Ὀμήρῳ Θ.

665, 28 δήμου om. V. ἄρχοντος G.

673 ἔρρέτω· τουτέστιν οὐδεμίαν φρ. π. ποιούμεθα Θ.

675, 42 ὑπήγοντο Ald. — 44 δρύφακτοι δὲ εἰσι τὰ Θ. — 45 post ξύλα sequentia et 49-51 om. Θ.

680 lemma Aldianum ὑπερηπῆνον. Sed refe-

runtur hæc ad ὑπερεπυπάζοντο, quod ponit Suidas s. h. v. Γράφεται καὶ om. Θ. et Suidas. Et recte fortasse. DIND. — 4 μς om. Θ. οἶον om. Suid.

683 glossam κεκορημένον habet V., om. G.

692, 26 λέγεται Θ. — 30 δὲ om. V.

693 γράφεται καταπινόμενος V. a m. rec., quod om. G. — 37 ἀπὸ (pro λείπει) δὲ τοῦ ὡς Θ.

694, 43 ἀνθυποσχόμενος Θ.

696, 3 κεραυνοῖς Θ. — 5 φολόεντες, Suidas s. Κεραυνὸς addit οἱ τῆ ψαύσει ὀλλύντες. ἀργῆται Θ., qui om. 7-13, 17-20.

698, 22 ἡ — ξενισθῆναι om. V. — 28 ἐκβάλω σε V. ἐκβαλῶ τῆς γῆς ταύτης Θ. — 29 ἐκφαγῶ Θ.

700, 32 ἀνατιθεῖς V. — 33 καὶ om. Θ.

708, 53 πάλιν. Lemma ἀπονοχῶ σου præfixum in Ald. πρὸς μαγειρον ἔσκωψε Θ.

709, 2 ἀποκλείσω, ἀποφράξω Θ. Omittit Suidas s. Ἀπονοχῶ, nec apta sunt huic verbo interpretando. Ad aliam lectionem ἀπονοχῶ refert Dobræus. DIND.

711, 9 μάλλον ἰσχ. et εἶπε Θ., qui om. 9 τὸ κάκ. et sequentia ad l. 17.

716, 21 addit Ald. τίτθας οὖν τὰς τροφούς, τὰς μάμμιας, ὡς τὸ « ὅσα δὲ ἀργία μεμάρανται καὶ βαθυμία διέφθαρται μειράκια, ταῖς τίτθαις ἀπομύττειν καὶ ταῖς γυναιξὶ λούειν ἀποπέμψατε, καὶ θρυπτόμενα παρὰ ταύταις, στωμύλλεσθαι καὶ λαλεῖν περὶ κρόκης καὶ στημόνων ἑάσωμεν. » Inserta ex Suida s. Τίτθη.

717, 23 τῆς ραδιογίας Θ. — 25 μὴ οὐπάσας V. μὴ σύμπασας G. τὰς et 26 τὰ παιδία om. Θ. — 28 τοῖς παιδίοις, 33 ἐπὶ τῷ θηλάζειν τὰ βρέφη Θ. — 34 παρὰ additum ex Suida s. Κατασπᾶν. — 36, 37 om. Θ., εὐρὸν — πένητα om. V.

721 om. Θ.

723, 43 εὐδοκίμειν Θ.

725, 50 αὐτῷ Θ. — 52 idem om. δῆτα.

729. Cum hoc scholio comparandum schol. Pluti v. 1055. — 6 οἰκουμένην χώραν Θ. — 8 legebatur Ἀθηναίων. Correctum ex schol. Pluti θύσειαν—Ἀθηναίων om. V. — 11 τὰς om. Θ. — 12 Ἀβαριν Maussac. ad Harpocrat. p. 8, et est apud Suidam s. Ἀβαρις. Legebatur βάριν. τὴν om. V. — 14 Ἀβάριδος Maussacus. Legebatur Βάριδας. βρασίδας Θ. Ald. addit, τινὲς δὲ τὸν Θησεῖα φασὶ καθ' ὃν καιρὸν εἰς Κρήτην ἔπλει προσχόντα Δῆλῳ διὰ χειμῶνα, εὐξασθαι τῷ Ἀπολλωνι καταστέψεσθαι κλάδοις ελαίας, ὅταν σωθῆ τὸν Μινώταυρον ἀποκτείνας, καὶ θυσιάσειν. καὶ τὴν ἱκετηρίαν ταύτην καταστέψαντα ἐψῆσαι χύτραν ἀθάρησ καὶ ἔτνους, καὶ βωμῶν ἰδρύσασθαι. διὸ καὶ Πυανέσια δοκεῖ λέγεσθαι οἶον κυαμέψια. τὸ γὰρ πρότερον τοὺς κυάμους, πυάνους ἐκάλουον. ἦγον δὲ ἐστ' ὅτι ἐπὶ τῇ ἀποτροπῇ λοιμῶν. ἦδον δὲ παῖδες. Quæ illata ex Suida s. Εἰρσωώνη, λέγεται γὰρ Θησεῖα in τινὲς δὲ τὸν Θησεῖα φασὶ mu-

tato. De 17-19 vide ad schol. Pluti citatum. 18 ἀνεψήσασθαι Ald., quæ post 19 addit, μετὰ δὲ τὴν ἑορτὴν ἔξω τῶν ἀγρῶν τιθείαι παρ' αὐτάς τὰς θύρας. Κράτης δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσίων, ἀφορίας ποτὲ κατασχούσης τὴν πόλιν, θαλλόν φησι καταστῆσαντας ἔριος ἰκετηρῶν ἀναθεῖναι τῷ Ἀπόλλωνι. Hæc quoque ex Suida illata, qui non ex scholiasta sumpsit, sed ex Pausaniæ Lexico, de quo vid. Eustath. p. 1283. ΔΙΠΛ. — 20 ὄραισι V. — 22 scribatur περιελημμένους. τὸ τε θάλος ἔριος (ἔριοις Θ.) περιελημμένον V. Θ. — 24 θαλῶν V. Deinde ὄρωραι, si quid mutandum sit, proponit Porsonus.

742 scholia invertit Θ., ex quo 38 ἄμα δὲ et kai addita.

743, 44 δημηκῶν ἔξω V., ex quo 45 alterum μόνος additum. — 48 αὐτῷ Θ.

748 και ἀντ. τίς ἐστὶ σοι Θ.

749, 54 ἐκκλησ. τοπαλαίων Θ.

751, 2 χρῆναι παρ. Θ. παρῆναι V.

755, 7 Σῦκα om. Θ. — 9 κατεσθίουσι Θ. τρόπον om. V. — 11 εὐχερῶς οὐδὲν Θ. — 14 ἐν et 15 αὐτῶν om. Θ. — 19 μελιττουργοί, 21 και χειμ., 24 ῥίπτουσι—ποσὶ Θ. Legebatur τρίδουσι—παισι. In V. ταῖς μάλιτταις τρίδουσι, intermediis omissis. — 25 et sequentia om. Θ. περιτιθέντας Berglerus. Legebatur παρατιθέντας.

756 habent V. Θ. διπλῆ και στίχοι (διπλῆ ἢ στίχων Θ.) ε', ὧν δ' μὲν α' και δ' και ε' ἰαμβοὶ τετραμέτροι καταληκτικοί, δ' δὲ β' και γ' (δ' γ' V.) ἔξ ἰαμβῶν διμέτρον, εἶτα ἐν ἐκθέσει ἐστὶ τὸ ἔθιμον διπλῆ ἀνάπαιτος τετραμέτρος καταληκτικῆ, ὅφ' δ' (οὗ Θ.) διπλῆ και ἐξῆς (ἔξ Θ.) στίχοι (στίχων Θ.) ὁμοίως ζ' (ζ' om. Θ.)—40 Εὐριπίδου. Vide Hephaest. p. 94 ed. Gaisf. — 47 et seqq. om. Θ. Post 51 addit Ald. ὁμοία δὲ τῇ, πάντα λίθον κίνει. τοῦ γὰρ Μαρδονίου ἡττηθέντος ἐν Πλαταιαῖς, φήμη κατεῖχεν ὡς ἐν τῷ περιδῶμ τῆς σκηνῆς θησαυρὸν κατορύξας ἀπολελοῖποι. πριάμενος οὖν Πολυκράτης ὁ Ἀθηναῖος τὸν τόπον πολλὸν χρόνον ζῆγῆται. ὡς δὲ οὐδὲν ἐπέβαινε, πέμψας εἰς Δελφοὺς ἐπηρώτα πῶς ἂν εἴροι. τὸν δὲ Ἀπόλλωνα ἀποκρίνασθαι φασί, πάντα λίθον κίνει. και ἐν ἐπιγράμματι

Καλλιμάχου τὸ τορευτὸν ἔπος τόδε. δὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ ὄνῃρ τοὺς Μουσίων πάντας ἔστισι κάλιος.

Inserta sunt ex Suida s. Πάντα κάλων, additis Crinagoræ versibus, qui leguntur in Anthol. Palat. vol. 2, p. 193. ΔΙΠΛ. — 4 αὐτοῦ Suidas s. Κάλων. αὐτὸν Ald. — 6 in mente habuit Homericum θύρας Ἄρης. Etiam 8-16 om. Θ.

759, 9 συνέτους V.

762, 21 om. Θ. — 22 μολίβινον V. — 23 δ. ἐσκευασμένον Θ. — 26 Ἄγριοις Kusterus. Legeba-

tur Ἄγριοις. — 27 κεροῦχος, δὲ Salmas. Exerc. Plin. p. 402. Legebatur κέρδος. — 28 τοῦ δάφου V. τοῦ ἑδάφου G. — 29 Thucydidis locus est 7, 41, ubi scholiastes eosdem versus Pherocratis expressit, quod observavit Meinek. Com. I, p. 258. — 30 addit Ald. τὴν ἐξηρητημένον ἔχουσαν δελφίνα τοιοῦτον· ἐν γὰρ τῇ ἑδδόμῃ « ἔπειτα » φησὶν « αὐτοὺς αἰ κεραῖαι ὑπὲρ τῶν εὐπλων αἰ ἀπὸ τῶν ἀλακίδων δελφίνοφόροι ἡρμέναι ἐκόλυον. » Δελφίνιον δὲ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενον, ἐνθα ἦν τὸ ἐν Δελφίνιῳ δικαστήριον. και χωρίον ἐν Χίῳ. — 32 εἰς αὐτὴν V.

766, 42 μηδὲν σπουδαῖον διαπραξάμενος (διαπραξόμενος V.) Ἄλλως. μηδὲν V. Ald.— 43 γὰρ om. V.

767, 51 ἄδῆναις Kusterus: de quo voc. v. Ducang. Legebatur σαγήναις. Sequentia, ταυτίστιν (sic pro Ἄλλως) in principio scholii habet V., om. Θ.

768, 1 στηθαῖοι, 6 τεμνομένας Θ. — 7 ἴν' ἡ om. V. Θ.

770, 13 αὐτοῖς τοῖς περικόμεμασι τῶν κρεῶν εἰ μὴ σε φιλῶ Θ., in quo sequuntur 8-11. — 14 Εἰρήμασι om. Θ. — 15 πιστεύσεις, 16 δεύτερον Θ. ὄρκ. μέγαν V.

771, 20 παρελιθεῖ τοῦ αὐτοῦ τὸν ἔρκον Θ., ex quo και Ὀμ.—(22)πράσου additum. Ald. παρελιθεται.—23. Totum hunc locum scholiastæ descripsit Phavorinus v. Μυττωτῶ: apud quem plenius legitur, πρὸς τὸν Ὀμηρικὸν κυκεῶνα: unde scholiastes supplendus est. Kust.

772, 29 κρέατα V. Ald. — 31 ἀλλ' om. V. — 32 legendum videtur ὡς και ταῦτην. — 34, 35 ad δῆμος, et 41 ἦσαν τε και om. Θ.

778, 2 τῶν τοῦ ἀλλ. Θ.

780, 3 σῶν om. Θ. — 15 ἐκδύειν Θ.

781, 8 τῆς Ἀττικῆς om. V. ἦν ἐνώρημας Θ. ἀνώρημασαν Ald. ἐνωρμίσαντο vel ἐνωρμίσατο Suidæ libri s. Διεξιφίσω. — 9 Ἀρτάβαζος. Immo Ἀρταφέρνης: v. Herodot. 6, 119; 7, 10. Conf. schol. Acharn. 84. — 11 αὐτῷ Suidæ codices. — 13 seq. και οὕτω—δυνάμειος V. Θ. et Suidas. ὡς ἐξισωθῆναι τὴν τῶν Ἀθηναίων δύναμιν τῇ Περσῶν Ald. Post δυνάμειος V. Θ. τῆς Περσικῆς και addunt, τῆς τε Περσικῆς δυνάμειος περιγεγόνοντο και Suidæ edit. Mediol., omittunt codices Gaisfordi. — 16 fortasse στόλον addendum post Περσῶν. ΔΙΠΛ.

782, 18 σεμνολ. τὰ ἐκείνων om. V. τὰ ἐκείνων om. Θ. τὰ ἐκείνων κατορθώματα Suidas.

785, 28 δὲ om. Θ. Dübnero legendum videtur ἀπὸ δὲ, non ἀντί. — 32 γὰρ ἐν ταύτῃ Ald. et Suidas. — 34 πέτρα ἐστίν, 39 ἐκαθέσθη Suidas, omit-tens 40 ἐρ. — 47.

786, 49 ἐστὶ θυμ. Θ. — 52 πολλάκις om. V.

— 53 ἀπήνεγκαν Θ. — 54 φθάσ. δὲ V. — 1 τοῦτό γέ τοι Ald

788,6 αἶλας δὲ om. V. Θ. et ἤγρευσας—ἐποίησας ante δαλιάσασιν ponunt.

791, 7, 8 om. Θ. Post θείναι Ald. addit καὶ ἀλλαχοῦ (Eccles. 121), περιίδου καὶ ταχέως ἀνήρ γανοῦ. καὶ αὐθις (Ach. 772), εἰ βούλει περιίδου μοι περὶ θυμίτιδος ἄλων, τουτίστι συνθήκας ποιησώμεθα. — 8 γε om. V. τρίποδα G.

792, 12 πίθους κοίτας Θ. et om. δτι.

793, 20 ὄδς καὶ οἱ, 22 φωλαεῖς V. Κράτης Suidas s. Γυπαρίου. Legebatur Κρατίος.—26 Οὐ κατοικτ. et δὲ om. Θ. — 27 παύσασθαι om. V. — 28 δὲ τοῦτο V., om. Θ. — 29 ἐπειδὴ om. V. Θ. τῶν Ἀθηναίων Θ. — 31 μάλιστα additum ex Θ. — 34 εἶναι om. Θ. Corrige ἀπιστότερος ex Thucydide.

794, 35-37 om. Θ. In V. nihil nisi hoc, βλ. ἔστι τὸ ἐκπίζειν τὰ κηρία τῶν μελ. — 38 παρ' ἱστορίαν. Nugatur Scholiasta. Non enim de ea legatione loquitur Comicus, per quam annua foedera facta sunt; quæ non fuit explosa a Cleone, quando foedus illud annuum obtinuit: sed aliam intelligit, quæ a Lacedæmonii septimo anno missa fuit ad obtinendam pacem, et recipiendos viros, qui in insula Sphacteria ad Pylum obsessi tenebantur; quæ quidem legatio repulsam tulit, suadente Cleone: ut fuse narrat Thucydides lib. 4. Et ex hoc loco discimus, Archeptolemum fuisse ejus legationis coryphæum: cujus nomen tacuit Thucydides. Ea vero legatio, de qua loquitur scholiastes, nondum missa fuerat, quum prodiit in scenam hoc drama. Nam in fine tantum belli octavi, vel sub initium noni, eæ legationes missæ, et foedus factum est. V. Thucydidem 4, 119. PALMER. Conf. quæ ad schol. v. 327 dicta sunt. — 44 Thucydides 4, 119: Ξυνέθεντο δὲ καὶ ἐσπένδοντο Λακεδαιμονίων μὲν οἶδε, Ταῦρος Ἐγετιμίδα, Ἀθήναιος Περικλείδα, Φιλοχαρίδας Ἐρυξίδαίδα (Ἐρυξίλαίδα Valckenar. ad Herodot. 4, 150), Κορινθίων δὲ Αἰνέας Ὀκύτου, Εὐφαιμίδας Ἀριστωνύμου, Σικυωνίων δὲ Δαμότιμος Ναυκράτους, Ὀνάσιμος Μεγακλέους, Μεγαρέων δὲ Νίκασος Κεκάλου, Μενεκράτης Ἀμφιδόρου, Ἐπιδαυρίων δὲ Ἀμφίας Εὐπαίδα, Ἀθηναίων δὲ οἱ στρατηγοὶ Νικόστρατος Διτρέφους, Νίκις Νικηράτος, Αὐτοκλῆς Τολμαίου. Ex his corrige scholia. — 45 legebatur Ἐγετιμίδης (ἔγετημίδης Θ.) — Περικλείδας (-ης Θ.) — Σισυφαιμίδας (-ίδας Θ.). — 46 δημοτικὸς Θ. Ναυκράτου Ald. — 51 μετ' om. Θ. — 52 χρησάμενος (sic codd.) τῷ ὀνόματι accessit ex V. Θ. — 54 γὰρ addit Dindorfius. οὐ κατεδέξατο V.

796, 4 τῇ πυγῇ τῇ χειρὶ, 5 χειρὶ πλατείᾳ V. ἢ πλατεῖ Suidas. — 6 τῇ πυγῇ om. Θ. — 7 ἐχρήσαντο V. — 8 εὐκαίρως Kusterus. Legebatur εὐχαρῶς.

800, 20 περιεργασάμενος ἢ ἀπὸ Θ. περιεργασάμενος Ald. — 21 προσθήσεται Θ. — 22 excidit verbum aliquod, velut πλάττει. DIND.

803, 25 δυσχερῶς V. — 27 sq. ἀέρος καὶ διαυγοῦς τάσσεται Θ. — 28 ὄλος νοῦς V. — 30 ἀσχολ. μὴ ἐλέγχῃ τὰ σὰ κακουργήματα Θ. — 31 πανουργήματα V.

806, 34 κρίμανα Casaubonus ad Athenæi 14, p. 648, B. κρήμανα Ald. — 35 τὰ Kusterus. τὸ V. Θ. Ald. — 36 χίδρα Θ. — 40 ἀποπιάσματα V. Pro 24 περιπτύσματα legebatur περιπύσματα. περιπιάσματα Θ. Conf. ad schol. Nub. 45.

807, 44 τῶν στρατιωτῶν et μισθοφορίας Θ.

814, 12 ἐντολήν, 20 ἥσχαλεν, 22 δὲ om., 23 καὶ τοῖς, 25 τοῖς λεγομένοις μηδὲ τοῖς βουλομένοις Θ. τοῖς λεγομένοις μηδὲ τοῖς λεγομένοις (λεγομένοις om. G.) V. — 29 κατεπαγγέλλετο Ald. ἐπηγγέλλετο Θ. — 35 Πελοποννήσιοι om. Θ., ex quo 37 εὐρῶν additum. — 38 πόλιν Θ. pro οὖσαν. — 39 scribendum ἀπομασσόμενον, ut intelligi possit, *mensura non cumulata, sed cujus cumulus radio fuit vel hostorio dirutus*. VALCKENAR. ad Theocrit. Adonias. p. 388, A. ἀπολειπόμενον Suidas.

815, 43 διὰ τὰ Θ., qui om. 44-47. — 45 λέ'. Imo Piræeus 40 stadiis Athenis distabat. V. Meurs. in Piræeo cap. 1, et in Lect. Attic. lib. 3, c. 4. Kust. In animo Phalerum habuit, cujus hoc ab urbe 35 stadiorum intervallum erat. ΜΕΥΣΑΣΙΟΥ. — 47 ἐπιφέρεται V. — 48 προσπαρήθηκε Suidas s. Προσέμαξε. — 50 συνάγειν τὰ ἄλευρα Suidas. Deinde προσέθηκε V. — 52 παρ' αὐτοῖς τοῖς Θ. — 1 παρὰ Ald. σημείων, id est, *quinque milliaribus*, quæ continent 40 stadia. Nam in unum milliare Romanum octo stadia vulgo computabantur. Kust. Conf. Ducang. s. Σημείων. Θ. habet ἀπὸ οἱ σημείων τῆς πόλεως. καὶ ἀπέιχε τῆς πόλεως σταδίου λέ'.

816, 3 ἐκ Πειραιῶς αὐτοὺς ἐποίησεν Θ.

817, 9 om. Θ. Ald.

819, 14 Θεμιστοκλῆν Θ. — 16. Conf. Schneid. ad Theophr. vol. 4, p. 277. DIND.

821, 20 σκέρβωλα V. Θ.

827, 43 legebatur μύστιλλον. Correctum ex Suida s. Μυστιλάται. — 47 ἀρρύσασθαι Θ.

829, 47 ἔλ. δὲ τὸ αἰρήσω ἀπὸ τοῦ χαίρησω Ald. Sequentia om. Θ. — 48 κλοπῆς συγκατηγορήσας V. Correxerit Dindorf. σε vel σου κατ. Edebatur συγκατηγορήσεως.

830, 5 ῥήματα V. et Suidas s. Πλατυγίζει. δείγματα Ald. Conf. ad schol. Ran. 983. — 6 ἀντὶ τοῦ πλατ. Suidas. — 7 προσερείδεται. — 8 τῇ εἰρεσίᾳ om. Θ. — 10 πλατυγίζειν Θ.

834, 12 διὰ τὸ δῶρα δίδοναι ἀναπέθειν Θ. — 13

καὶ om. V. — 15 πάλιν οἱ om. Θ. — 17-19 Κλέωνος παῖδας μὲν ἦβ. καὶ γυναικάς ἀποκτείναι ἐψηφίσαντο, ἐξηνδραποδίσαντο δὲ τὴν πόλιν πᾶσαν, ναῦν δὲ ἀπέστειλαν ἀγγέλλουσαν Θ. Vide Thucyd. 3, 18, Diodor. 12, 55. — 21 προτέροις additum ex Θ. — 23 corrigendum videtur καὶ οὐδενός (οὐδενός etiam Dobræus) ἀντιλέγοντος, τοῦ Κλέωνος δὲ παρακλαυομένου τοῖς. DIND. — 26 καὶ om. Θ. τῶν Μιτ. Θ. Fort. τὰ τῶν Μ. — 31 προτέρας τρ. Θ., qui 33 προθύμως—φθάσαι omittit. φθάσειεν V. — περὶ τῆ εἰρεσίᾳ V., om. Θ. — 38 ἐκείνην ἔπεισε πλεῦσαι Θ. ἐκέλευσε addidit Portus. τοσοῦτου Θ. — 39 κινδ. ἦλθεν εἰς Μιτυλήνην Θ. — 40 ἐπιδείξει om. Θ. et V. qui etiam sequentia omittit ad φησιν αὐτὸν, l. 44, librarii lapsu. « Delendum δὲ, aut corrigendum διαβάλλει. » DIND. — 42 λαβὼν πρὶν ἢ ἀμνάς Θ. πλὴν ὡς μνάς Ald. — 44 πρότερος additum ex Θ., δέκα ex V. — 45 πόλις Θ. — 46 αὐτὸν om. V. Ald.

836, 48 εἰς ἰάμβους τριμέτρους καταληκτικούς οἱ Θ. qui scholia v. 837-845 omittit.

837, 53 εἰς τέλος om. G.

841 παλαιστή V. παλαιστῆ G.

843, 14 περὶ τριαίνης εἰπὼν καὶ σείων V.

845 ἐπὶ στόμα ἔχειν τῶν κατ' ἑμοῦ. λέγων καὶ διαβάλλων, μηδὲ φ. Hæc corruptissima sunt, quæ sic legenda puto : ἐπὶ στόματος ἔχειν τῶν κατ' ἑμοῦ λεγόντων καὶ με διαβαλλόντων· μηδὲ φωνὴν ἔβη προΐναι. Kust.

846, 21 θρυλεῖ Suidas s. Ἐμοὶ δὲ τοσοῦτον. Scribatur θρυλλεῖ. , ut fere ubique — 22 πολεμίων Suidas. πολέμων Ald. — 24 τὰ ἑπλα Πύλου Suidas. ἑπλα om. Θ., qui om. 27-29.

849, 30 αὐτοῖς τοῖς ὄχάνοις Ald.—31 ὄχανος Ald. et Suidas s. Πόρπαξ. — 34 αὐταῖς V. Θ. αὐτοῖς ἔχωσι Suidas. χρῆσθαι Θ.

852, 36 σύστημα, τάξις πολεμικῆ, ἢ φάλαγξ, στροφή, πλῆθος συστάσεων Ald., quæ interpolata sunt ex Suida s. Στίφος, qui glossam ex Photii Lexico sumpsit. DIND.

854 om. Θ. In fine Ald. βριμᾶσθαι γὰρ τὸ δργίζεσθαι καὶ ἀπειλεῖν. παρὰ δὲ τισι καὶ τὸ ἔχον ἀποτελεῖν. ὡς τὸ, « ὑπὸ γὰρ ταῖς πολλαῖς μύλαις βριμωμένας ὁ τῆς μῖαε ψόφος βραδίως ἐλανθάνετο. » Inserta sunt ex Suida s. Βριμούμενος. Suidas ibidem ex hoc l. Βριμῆσαιο, ὀργισθείης

855. Hæc scholion exscripsit Philemo in Ὀστρακίνα. Vid. Luzacii Dissertat. de ostracismo, repetitam in Diarii classici fasc. 38, p. 348, 353 — 355. DIND. — 44 ὀστρακίνα ἔστι μὲν οὖν ὄνομα Θ. præpositis quæ infra 7-9 uncis inclusa leguntur. — 45 θελήσεις Ald. — 47 εἰσφέρειν Schœmann. De comitiis p. 204. Legebatur εἰσφέ-

ρων. Deinde εἰσφράττετο Θ. — 49 οἱ εἰσόντας V. Ald. οἱ om. Philemo et, ut videtur, Θ. — 49 ὀστρακία, 50 ὀπογραφὴν, 52 ἔλαττον Θ. τῶν ἑξακ. V. — 53 ἐν δέκα ἡμέραις om. Θ. — 3 Κίμωνος Ald. Addit Ald. et Philemo, τῇ ἀδελφῇ Ἑλπινίχῃ συγκοιμηθεὶς καὶ διαβληθεὶς πρὸς τοὺς πολλούς. Est hoc recentioris grammatici additamentum ex Suida ductum s. Ὀστρακισμός. Commentum autem hujus absurditatem ostendit Meierus De bonis damnatorum p. 5, 233. DIND.—4 male Alcibiadem nominat, cui imminuisse tantum constat ostracismi periculum.—5 ὅπ' Θ.—9 addit Ald. et Philemo, διαφέρει δὲ φυγῆς ὀστρακισμός, ὅτι τῶν μὲν φυγῆς ἀλόγων αἱ οὐσίαι δημεύονται, τῶν δὲ ὀστρακισμῶ ἀποστάντων οὐκ ἀφαιρεῖται τὰ χρήματα ὁ δῆμος, καὶ τοῖς μὲν χρόνος ἰνδεδίκνυται καὶ τόπος, οἱ δὲ φεύγοντες οὐδέτερον τοῦτον ἔχουσιν. οἱ κακονοῦσται οὐδὲ τῷ δῆμῳ δοκοῦντες ἐξωστρακίζοντο καὶ κατεδικάζοντο. ὀστράκιοι γὰρ ἐγράφτο τὸ ὄνομα τοῦ φευζομένου. Inserta sunt ex Suida s. Ὀστρακισμός.

857, 10 φθάσαντος V., non G. ὡσανεὶ ἔλεγον τὰς Θ. — 12 εἰσβολὰς δὲ om. V.

858, 14 Ὡστε τὰς, ὡσπερ τοῦ Θ.

859, 18 βοῆ Θ. et Suidas s. Κρουσιδημῶν. βουλή Ald. et Favorinus. — 20 ἔστι δὲ Θ. παρακρουσόμενον Ald. Probabilis Kusteri conjectura est ἔστι γὰρ βῆμα κρουσιμετρεῖν, δ—. Valckenar. Animadv. ad Ammon. p. 191, ἔστι γὰρ παρὰ τὸ κρουσιμετρεῖν, δ—. DIND. λέγεται παρὰ τοῖς μετροῦσι V. Θ. — 21 παραλογιζόμενον G.

865, 28 θηρώντας V.

874, 33 παλεῖν V. — 34 τοῖς om. V. Θ. δακτύλων τῶν χ. καὶ ποδῶν μὴ κλ. Θ.

877, 36 οἱ μὲν Γρύπων ἀντὶ τοῦ Dobræus. — 37 τῆς πορνείας ἐξαλείψας. Hæc vel delenda vel ita legenda, ἐξαλείψας : τῆς πολιτείας. DOBRÆUS. Θ. inter lineas ἀπαλείψας. — 40 κατάφορον V. κατάζηρον Ald. καταπόγων dicitur ab Suida s. Γρύπτος.

880, 46 τοὺς τοιοῦτους Θ.

882, 49 οἱ δὲ δουλικῷ. Pollux, Hesychius, et Etymologus, ἀμφιμάσχαλον χιτῶνα ingenuorum fuisse dicunt, ἑτερομάσχαλον vero servorum : quorum potior apud me est auctoritas. Præterea ex hoc ipso loco Comici patet, ἀμφιμάσχαλον χιτῶνα fuisse hominum liberorum gestamen. Est autem ἀμφιμάσχαλος χιτῶν tunica utrimque habens manicas : qua de re v. quæ collegit Meursius ad Lycophr. v. 1100. Kust. — 50 ἕταρος μασχάλος, 51 ἔχων Θ. Libri χειρίδας. — 52 τῶν μασχάλων ἑκατέρωθεν V.

888, fin. ἀγν. περὶ μέθην V. Ald.

894 uncis inclusa habet Suidas s. Σάφιον, omittit 27 δ' Ἀπόλλωνος καὶ Κυρήνης. Θ. δ' Ἀπόλ-

λων πρώτος. — 28 ἐφεῦρε Θ. εἶρεν Suidas. Sequentia om. Θ.

899. Suidas : Ἄνηρ κόπριος : ὡς ἀπὸ δήμου. λέγει δὲ τὸν κοπρολόγον · ἢ κηπουρὸν etc. De Copro, Hippothontidis tribus demo, dictum ab Bœckhio in Inscript. vol. 1, p. 216, 903. « Νῆσος si verum est, insula demus fuit, ut Salamis : sed fortasse scribendum δῆμος. » ΒΟΨΚΗ.

901, 37 Πυρίου V. Πυρρία Θ. — 38 Πύρανδρος V. Θ. — 40 εἰσὶ δὲ οἱ V. Θ. omisso βωμολόχοι.

905, 45 δευδάφιον, 47 δὲ εἶπε Θ.

906, 48 λέγει, 50 πώματα Θ. πάσματα Suidas s. Κυλίχιον.

909, 53 καὶ ὥστε τὰς Θ. — 1 περιψέειν V. et Suidas.

911 om. Θ. — 4 seqq. τριάκοντα πάντων ἰάμβου, ὦν τὰ πρῶτα δύο μονόμετρα, τὰ ζ' δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ τελευταῖον τὸ θ' τρίμετρον καταληκτικόν V. Quæ sic corrigenda, κῶλων τριάκοντα πάντων ἰαμβικῶν, ὦν τὰ πρῶτα δύο (dicit duplex illud ἔμου μὲν οὐφ quorum alterum Allantopolæ, alterum Paphlagonis est) μονόμετρα, τὰ κς' δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ τελευταῖον (i. e. verba βωλόκμενος ἐσθίων ἀποπνιγείης) τὸ κθ' τρίμετρον καταληκτικόν. DIND.

912, 10 λειτουργία γάρ... Addendum videtur τοῦτο, vel τὸ τριηραρχεῖν ἦν. DIND. — 12 idem correxit εὐτρεπῆ. Edēbatur εὐτρεπῆ. Ibid. παρασκευάζει εἰς τὴν Θ. Dindorf. conjecit παρασκευάζει εἰς ὃ τὴν—. — 19 glossam οὐ παύσει habet V., et διαπράξομαι V., non G.

919, 26 ἰσχυθέντος Θ. — 27 μαγεῖρω. Intelligendum vel addendum διαλέγεται. DIND. Qui deinde κθ' κῶλον posuit, pro vulg. θ' κῶλον. Vide supra ad v. 912. — 30 τρίμετρα καταληκτικά Θ. — 31 βράζει V.

921, 33 τῶν δετῶν Dindorfius. Legebatur τῶν δάδων, omittit Θ. — 35 ὑπερκειμένων, 39 ἀπαρρύνονται et ὑπερχέηται Θ. ὑποχέηται Ald.

922 κρεάγραν. Imo potius ζωμήρυσιν sive *truliam* : propter vocem præcedentem ἀπαρρυστέον. Nam κρεάγρα erat instrumentum culinarium dentatum, sive fuscina (unde σιδηροδάκτυλος dicitur in epigrammate apud Suidam v. Κρεάγρα), qua extrahi quidem aliquid ex olla poterat, sed non hauriri. KUST. Scholion om. G. ὡς μάγειρος Θ.

924, 43 ἀπαθήσει V. Ald. πιεζόμενος om. V. Θ. Suidas : Ἰπούμενος : πιεζόμενος, ἀναγκαζόμενος.

926, 45 εἰς σὲ om. Θ. — 47 πρ. τῶν πλουσιῶν τάγματι Ald. — 48 γενήσονται V. γενήσονται Ald. Glossas ἀντὶ τοῦ καταρῶμαι et εἶδος ἰχθύων et ποῖαν ἦχον ἀποτελῶν habet V., om. G.

935 προσλάβοις V.

941, 4 χοροῦ δίκωλος ἐν, 7 καταληκτικοῦ, 8

ἐπίσημον. τὸ δὲ ἕτερον, 10 ἐπιτηδὲς δὲ διαλελυμένη, et ἔστι δὲ καὶ πολλὰ παρ' Θ. Dindorfius : « Quæ de metro hujus versus traduntur recentioris grammatici verba sunt : antiquior interpres illa tantum scripserat ἐπιτηδὲς—σεσημειωμένα, sic fortasse corrigenda, ἐπιτηδὲς διαλελυμένα εἰς τὸν πεζὸν λόγον. ἔστι δὲ πολλὰ τοιαῦτα καὶ παρ' Εὐπόλιδι σεσημειωμένα. »

948, 27 μου, et διοικήσει Θ. — 28 πρυτανεῖα. Perverse scholiasta sola πρυτανεῖα nominat. Notavit Bœckh. De æconomia civ. Athen. vol. 1, p. 180. DIND.

950, 30 Κλ., πλείονα ψ. Θ.

954, 34 θρίον libri hic et infra. — 35 οὐ delendum, nisi aliquid excidit. DIND. — 38 ἔσται V. — 39 σκ. ἔστι Θ. τι Suidas s. Θρίον. — 42 ἐπιχέεται Kusterus. ἀποχέεται Ald. Deinde εἰ τι περιλαμβ. Θ. — 47 correctæ a Dindorfio et Kustero. Legebatur εἶτα ἐπαίρεται ἐκ τῶν ἄλλων περιαιρ.— 49 ἔψεται G. ἐψίεται V. ἐψίεται Ald. Deinde libri ετα ἰκ. Θ. ἔχει. V. Ald. ἔχον. Codex Taurinensis 165, fol. 122, apud Peyron. ad Etym. M. p. 896, ἐψήθη. — 50 ἐξαιρεθὲν μελιτος ἐπιθέντος (scr. ἐπιχυθέντος) παρατίθεται Θ. Codex Taurinensis εἰς βρῶσιν addit. — Post 52 addit Ald. ἄλλως. θρία τὰ φύλλα τῆς συκῆς. καὶ θρίον ἔστι σκευασμὰ τι παρ' Ἀθηναίους, δ περιλαμβάνει ζεῖον στέαρ καὶ ἐρίθειον καὶ σεμίδαλιν καὶ γάλα, καὶ λεχυθώδους ὠμόν πρὸς τὸ πήγνυσθαι, καὶ οὕτως εἰς φύλλα συκῆς ἐμβαλλόμενον ἥδιστον ἀποτελεῖ βρῶμα. οὕτω Δίδυμος. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἄλλη τις σκευασία θρίον, ἐγμέφαλος μετὰ γάρου καὶ τυροῦ σκευαζόμενος καὶ ἐλισσόμενος ἐν φύλλοις συκῆς καὶ ὀπώματος. ἐπεὶ ἐπὶ φύλλων τὰ τεμάχια βαλλόμενα βαστάζονται. περὶ δὲ θρίου καὶ ἐν Βατράχοις εἶρηται ἐν τῷ « ἄλλ' ἀπολέσαιμ' ἂν ἐγκεφάλου θρίω δύο. » Illata sunt ex Suida s. Θρίον, aucta inutili appendice de loco Ranarum. Suidas autem sumpsit ex scholio Acharn. 1100. DIND.

956, 2 Κλ. λέγει V., om. G. γὰρ om. Θ. — 3 διὰ βῆμα V.

958 om. Θ.

963, 10 Ἡρόδοτος. Phainus videtur transtulisse ad Hippemolgos quæ tradit Herodotus de Arimaspiis. ΔΟΒΒΕΚΣ. τοὺς Μολγούς additum ex Θ. — 11 ἢ πέν. Θ. — 14 οὕτω δοκεῖ Θ. θτου—πόλει ; Brunckius, probatus Bergkio ad frag. Ar. p. 100, qui sequentem versum, alius personæ responsum, ita restituit : Ἔμου μὲν αἰνεῖν μολγόν ; οὐκ ἀκήχοας ; Θ. om. οὐκ. — 17 τούτοις, Comicis. — 19 οὐκ om. Θ. ἀλκμαῖον Θ. Comicis μολγός tribuit Suidas, non μολγης. — 20 οὕτω Σωκράτης. Procul dubio corrigendum οὕτως ὁ Κράτης. Crates enim grammaticus intelligitur, et aliorum poetarum interpres et Hesiodi. ΒΑΛΚΕΝΑΒ. ad Phœniss.

p. 608. Σωκράτης Meinek. ad Euphorion. p. 175 defendit ex Etym. M. p. 389, 18, ubi ὁ γραμματικὸς Σωκράτης memoratur : qui locus ipse quoque vitii suspectus est. DIND.

964. Præmittit Ald. hoc scholion, ψωλὸν γενέσθαι : Ψωλὸς δὲ λειπόδεμος, δευτόνων. καὶ ἀκρόψωλος, ὁ ἐπὶ βραχίῳ τοιοῦτος. ἢ ὁ ἀσχήμων κατὰ παρέκτασιν τοῦ μορίου. ἔνταῦθα δ' ἰδίως ἐπὶ τῶν μέχρι πολλοῦ διεσकुλμένων (διελκυσμένων Photius, διελκυσμένων Proverb. Append. Vat. 4, 49. Kusterus διεσκολυμμένων, Toupius Emend. vol. 3, p. 549 ἐπὶ τῶν μέχρι πηλοῦ διεσκαλλυμένων vel διεσκολυμμένων). παρὰ δὲ Διφιλῶ ἐν τοῖς Ἐναγίσμασι παραποιήσεται ἄχρι τοῦ λάρυγγος. Scholion hoc non ex veteribus in Aristophanem commentariis petitur, sed ex duabus Suidæ glossis Ψωλόν et Ἀπεσκαλλυμένος compositum, verbis ἔνταῦθα δ' ἰδίως substitutis pro eo quod apud Suidam legitur ἄλεθθαι δέ. Suidas autem sua non ex scholiasta Aristophanis, sed ex Photio sumpsit, quem vide p. 657, 7-11. DIND.—26 ἰσκολύφθαι Portus. σκολύφθαι Ald. ἀποκεκαλύφθαι Suidas s. Ψωλός, id est ἀπεσκολύφθαι. — 27 πετοικυλμῆτων ineptum est et suo loco motum videtur. Est enim glossesema adjectivi κατάταστων v. 968. DIND.

967, 31 ἐπεισήνεγεν Θ.

969, 42 Σμικυθής. Quæ de Smicythe Thracum rege dicit scholiastes, mihi sunt valde suspecta. An voluit Miltocythen, de quo Xenophon Anab. 2, 2, 7? Добравус.—43 Κυρού [sic] τὸν Ἀρταξέρην, 45 τοὺς Λυδίας Θ. βασιλεύειν G. a pr. m. — 46 Bekkerus Λακεδαιμονίους προσθέμενος εἰς πολ. τὸν πρὸς Ἀθ. ἐχ. χρ. Sequentia om. Θ. — 50 ὁ om. V.

973, 6 scribatur ἀπλοῖ.

975, 10 πονηρῶ ὄν V. πονηρὸν ὄντα G. — 11 ἅπαντα Θ.

979, 12 Σύμμαχος om. Θ. et 13 δή. Idem παραιτεῖται Θ. ἀπορεῖται Dobræus. Recte habere videtur παρείται. Hoc enim dicit, interpretes locum hunc non attigisse. DIND. — 15 διαβάλη Θ. — 18 ἐκείνοι οἱ V. — 19 ἄμα—Ἀθηναίων om. Θ.

984, 21-23 hæc V. παρ' ὑπόνοιαν ἐπήνεγκε. Τορύνη δὲ τὸ τῆς χύτρας κινήτηριον. Παρ' ὑπόνοιαν δοιδυξ αὔξει—λίαν μικρῶν. Ταῦτα ὡς πρὸς Κλ. π. — 22 Ald. μικρῶν. ἢ ἐπὶ τῶν ἀξαναμένων, φησὶν ὁ Χρύσιππος. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν μικρῶν μενόντων εἴρηται ἢ παροιμία. ὁ γὰρ δοιδυξ μικρὸς ἐστὶ καὶ στρογγύλος. Quæ ex Zenobii Proverb. 3, 40 illata esse animadvertit Dindorfius, ubi recte legi μὴ αὔξανόμενων. — 23 Ald. χύτρας. πανταχοῦ δὲ ἐκτείνεται, εἰ καὶ παρ' Εὐπόλιδι « τορύνην τέως δὴ ξίφος ὑπεζωσμένος. » καὶ αὖθις « καὶ τὰν ἐπιδοδόν (corruptum ex ἐτινοδόν) τορύναν. Illata ex Suida s.

Τορύνη, qui illa quidem, πανταχοῦ δὲ ἐκτείνεται εἰ μὴ (sic enim scribendum) παρ' Εὐπόλιδι, ex scholio ad Avium v. 78 sumpsit, de suo autem Leonidæ adjecit exemplum ex Anthol. Pal. 6, 305, καὶ αὖθις « καὶ τὰν ἐτινοδόν τορύναν. » Reliqua nunc sunt verba τορύνην τέως δὴ ξίφος ὑπεζωσμένος, in quibus ad senarii formam revocandis frustra laboratum est. Neque enim Eupolidis hæc verba sunt, sed scriptoris alicujus prosaici, quæ ante πανταχοῦ δὲ translocanda sunt, τέως in τε ὡς mutato. DIND. — 24 addit Ald. καὶ ὑηνεία (scr. ὑνία hic et paulo post) ἢ μωρία, ὡς ἀλλαγῶ Ἀριστοφάνης (Pac. 928) « ἴνα μὴ γένηται Θεαγέτους ὑνία. » Τινὲς δὲ ὑηνείαν τὴν ἐκ τῶν χόρων δυσωδίαν φασίν, ὅπερ διαφόροις ἐδέσμοισι χρώμενοι δυσωδὴ ἀποπατοῦσι καὶ εἰς βόρβορον διαλύονται. Hæc quoque Musurus adjecit ex Suida s. Ὑνία, qui ex scholio ad Pacis v. 928 sumpsit. Κουτάλη est glossesema græcobarbarum vocabuli τορύνη. DIND. — Schol. 988 om. G. Θ.

989, 27 καὶ om. V. — 30 μαθεῖν ἄλλην θέλει V.

994, 36 ἀνεποικίτο Θ. Legebatur μετεποικίτο.

997 om. Θ. — 38-43 in V. est διπλή, ὅτι εἰσῶθασιν (scr. εἰσάσιν) οἱ ὑποκρίται, καὶ εἰσὶν ἱαμβοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ιη'. — 43 ἄλλως. Ἐξείσιν ἐπὶ V. — 47 ἁμοίως om. V.

998, 50 correxit Dindorfius. Edebatur φησὶν ὡς καὶ ἔνδον (δὲ hic adjiciunt V. Θ., non G.) ἄλλων. — 51 ἐκφέρειν om. Θ.

1001, 53 ἐξήγαγε, 54 συνοικίαι καὶ μικραὶ Θ. αἱ om. etiam V.

1004, 4 τὸν Γλάνιν τὸν Βάκιν εἰπῶν. ἔστι γὰρ Θ.

1008, 6 ἰχθύος Θ. — 8 glossam ἐπαίεα m. rec. habet V., om. G. — Subjicit Ald. hoc scholion : 1011. πένος δάκοι : Ἐνταῦθα οὐ τὸ σπηλαῖον, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον, ὡς καὶ ἀλλαγῶ (Ach. 1060) « ὅπως ἐν οἰκουρῇ τὸ πένος τοῦ νυμφίου. » Καὶ αὖθις (ib. 138) « τίς τὸ πένος ἀποκαθρίσκειν, » καὶ ἐν Νεφέλαις (734) « τὸ πένος ἐν τῇ δεξιᾷ. » Intulit Musurus ex Suida s. Πένος, qui quod σπηλαίου mentionem fecit, σπένος in mente habuit. DIND.

1013, 9 χρησμός. Vid. scholia ad Aristid. vol. 1, p. 196, 14 Jebb. DIND. — 11, 12 om. V. Θ. Habet V. in alio scholio, ὁ δὲ δοθεὶς χρησμός τοῖς Ἀθηναίοις ἔστιν οὗτος, εὐδαιμον—πάντα. Totum oraculum V. repetit infra post scholion v. 1028. — 13 ἤματα πάντα om. V. Θ. : habet V. in scholio altero. — 14 ἅπαντας Θ. αἰετὸς V. — 15 ὀρνίθων Θ. Pergunt V. Θ. ὅ νῦν μέμνηται. τούτου δὲ τοῦ χρησμοῦ καὶ ἐν Ὅρν.

1014 in V. ἐν ἐκθέσει στίχοις ζ', quæ om. G.

1016, 25 post ἔνδοξον addit Ald. περὶ δὲ τοῦ ἐν Δελφοῖς τρίποδος εἰς ἀναπλήρωσιν τῶν ἐν τοῖς εἰς τὸν

Πλοῦτον λεγθέντων, οὐ χειρον καὶ τὰ παρὰ Πλου-
τάρχῳ ἱστορηθέντα παραλλήλων Σόλωνι κἀνταῦθα
παραθέσθαι. τοὺς μὲν γὰρ ἄλιεις Κώους, τοὺς δὲ τὸν
βόλον πριαμένους ἐκ Μιλήτου ξένους ὑπάρχει φησίν.
τὸν δ' ἀναφανέντα χρυσοῦν τρίπον, Ἑλένην πλέου-
σαν ἐκ Τροίας αὐτόθι καταθεῖναι χρημασὺν τινας ἀνα-
μνησθεῖσαν καλαιοῦ. γενομένης δὲ τοῖς ξένους ἀκρι-
πολέμου διαφορᾶς, τὴν Πυθίαν ἀνελεῖν τῷ σοφωτάτῳ
τὸν τρίπον ἀποδοῦναι. θέν πρῶτον μὲν πρὸς Θά-
λητα ἀπεστέλλθαι, εἶτα πρὸς Βίαντα, τοῦ Θάλεω
σοφώτερον αὐτὸν ἀποφῆναντος. ἀπ' ἐκείνου δ' αὖθις
εἰς ἕτερον ἀναπαμπόμενον, τέλος εἰς Θήβας ἐκ Μιλήτου
κομισθέντα τῷ Ἰσημνίῳ Ἀπόλλωνι, κατὰ δὲ Θεό-
φραστον τῷ ἐν Δελφοῖς καθιερωσθαι. εἰς δὲ ἔσταντο
ἐπέμψη, τινὲς μὲν Θαλῆν, τινὲς δὲ Βίαντα, εἰσι δ'
οἱ καὶ Σόλωνα ἱστορήκασι.— σῶζεσθαι δὲ om. V. Θ.,
σῶζειν—ποιεῖσθαι om. G. Θ. Addit Ald. καρχαρό-
δοντα : τραχεῖς ὀδόντας ἔχοντα. καρχαρόδοντα δὲ
ἕσα στρογγύλους καὶ ἐναλλάσσοντας τοὺς ὀδόντας
ἔχουσι, λέων, κύνων, πάραλις, ἀετίδες, καὶ ἰχθύων
γένος ἢ σαρκοφάγα εἰσι. Inserta sunt ex Suida,
servata ultimorum verborum corruptela, quam
sanavit Musgravius, ἔτι δὲ καὶ ἰχθύων γένη ἕσα.—
Dind.

1018 γρ. λάσκων a m. sec. habet V. προσσοῦ V.
1021 in V. καὶ ἐν ἐκθέσει στίχοι ἰαμβικοί θ', quæ
om. G.
1028 γράφεται ἐγὼ δὲ V. a m. rec. habet.
1034, 4 ἀφῆρπαζον Θ., inter lineas ἀφῆρπασεν.
Deinde κύνες εἰς, 6 καταλειφθῆ Θ. — 8 ὅσοι. Le-
gebatur οἱ. ὅτω Θ. — 9 ἀναχωρεῖν καὶ Θ., qui 11
om. Ότι. — 13 φόρους Kusterus.
1035. Θ. post scholion v. 1040 habet ἐν
εἰσθέσει ἐπικὰ δ' καὶ ἐν εἰσθέσει (scr. ἐκθέσει) ἰαμβοὶ
δέκα.
1040, 26 τὴν ἀκρόπολιν Θ. — 29 ξύλινον καὶ ἐξῆς
Θ. Scriptores qui oraculum hoc attulerunt, non
sine scripturæ diversitate, indicavit Kusterus
ad Suidam s. Ἀνεῖλε. — 31 ἰόντα. Excidit versus
proximus πολλὸν ἀπ' ἠπείρου στρατὸν ἤσυχος, ἀλλ'
ὑποχωρεῖν. — 32 ἐπιστρέψας recte alii.
1044, 39 προεῖρηκε et ἀντιλέοντος Θ.
1046 Ἄντι—ξύλινον a m. rec. habet V., om. G.
In lemme ξύλινον in ξύλων est mutandum : nam
hoc legit scholiasta.
1049, 46 ἐμβάλλονται Suidas s. Πεντεςυρίγγῳ.
1051 in Θ. τῶς ἐχθροὺς κορώνας φησί. ἑαυτὸν
λέγει. ἀντὶ τοῦ ἐμέ. ἐπαίξειν ἀντὶ τοῦ κούρους.
1053, 1 τοὺς τούτων αἰχμκλώτους, ὁδς Θ. Vid.
Wessel. ad Diodor. 12, 63.
1054, 3 πέρσει γὰρ ὑπέσχετο Porsonus. Lege-
batur πέρας γὰρ ὑπέθετο. — 5 ἕως om. Θ.
1055, 10 καταγαγών V.

1056, 11-27 Ἄλλως om. Θ. — 12 δ ε Αἴας
om. V. καὶ δ' Ὀδυσσεὺς καὶ δ Αἴας G. — 28 λέγει,
29 λέγει δὲ οὐ τὸ, 30 ἀλλὰ τοῦ, et τοῦτο δὲ Θ.
1059. Conf. Eustath. ad Homer. p. 1394, 46.
1060 πύλος—ἀπολούονται om. Θ.
1069, 3 ἢ om. V. Θ. Proximum καὶ om. Θ.
1070, 14 ἐκέρδαινον Θ. — 18 v. Duker. ad
Thucyd. 3, 19.
1076, 19 φησίν om. V. — 22 addit V. ἐπιγ-
δῶντες τῶν νῆων τοὺς ἀγροὺς πορθοῦσι.
1078, 23 τούτων τῶν περὶ τῶν V.
1079, 27 οἱ στρατιώται ἐξερχόμενοι V.
1081, 33 διὸ δὲ Θ. Legebatur διότι καὶ. — 37
καὶ om. V.
1082, 39 scribebatur κοιλαινούντων. Θ. om.
ἦνίζατο.
1083 om. V. τί πλάττωσι, τί λέγουσιν Θ.
1085, 44-47 unciis inclusa ex Suida V. Κυλλῆς
videntur sumpta. Eupolidis versus emendate
scriptus in scholio Av. 1379. — 47 οὖν Θ. οὖν οὐ
V. δὲ Ald. — 48 super ἑταῖρος Θ. inter lineas
ἕτερος.
1086. Vid. schol. ad v. 1013.
1089, 54 χώρας πολ. om. Θ. πόλις om. V. —
1, 2 ὦν — ἐθέριζεν om. V. Θ. μόνον om. Θ. In
fine addit V. ἐν τῇ Περσίδι. Σούσα γὰρ καὶ Ἐκβά-
τανα πόλις αὐτόθι. ὦν ἐν μὲν τῇ ἑτέρᾳ ἐχρεῖμαζεν ὁ
βασιλεὺς, ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ ἐθέριζεν.
1091, 12 Μυσεκλῶ Ald. : sed infra Μύσκελλος.
Scholion infimæ ætatis. De Archia v. Duker. ad
Thucyd. 6, 3.
1093, 35 ἐπιχ. — 39 ἴστ. recentissimi gram-
matici annotatio ex Suida s. Γλαυξ ἴπταται, ut
videtur, composita. Dind. — 39 χρυσοῦ om. Θ.
ξύλῳ V.
1094, 42 μόνον τὰ ὑγρά, ἀλλὰ καὶ στερεὰ Ald.
et Suidas s. Ἀρύβαλλος. — 43 δ καὶ νῦν Θ. Ald.
1099, 52 addit Ald. δ δὴ καὶ ἐν Νεφέλαις (1419)
παρέθημεν ἐν τῷ δις παιδες οἱ γέροντες.
1109, 8 τροπικὸν Θ. — 9 αἱ ἴπποι V. δὲ om.
Θ. Ald.
1110, 11 τὰς ἡνίας Ald.
1111, 14 καὶ ἐν εἰσθέσει μέλος Θ. καὶ om. V.
ante μέλος. — 15 ἀμοιβαίων Θ. — 16 ἐν om. V.
— 17 ἰωνικῶς ἀπὸ V. ἰωνικῆ ἀπὸ Θ.
1121, 23 ἐν om. V.
1124, 27 δὲ οἱ Θ. — 28 ἡλίθιος V., non G. ἢ
om. Θ.
1130, 37 καὶ λαμπροῦ om. Θ. Deinde post
πλουτήσαι δολεύων [sic] addit V., δουλεύη Θ., qui se-
quentia omittit.
1131, 40 πάντων Θ.
1136, 53 τύχη Θ. om. V.

1139, 2 δημεύει δὲ Θ., qui 3 om. ἢ παρὰ—
δειπνεῖς.

1150, 11 κημὸς om. Θ. δικαστῶν Kusterus.
διδασκόντων Θ., quod δικαζόντων esse potest. Sed
scholiasta fortasse δικαστηρίων scripserat. DIND.
— 14 καθίσαν τῶν δικαστηρίων Θ. — 14 σχοίνιον
Θ. χοίνιον Ald. Hesychius: Σχοίνιος ἄθμος: δι' οὗ
τὰς ψήφους εἰς τὰς ὑδρίας οἱ δικασταὶ καθίσαι. —
ἰθμόν V. ἰσθμόν G. — 16 ἀμφορεῖς Dobræus. ἀμφο-
τεροι Ald. ἀμφοτέροι εἰς V. Conf. schol. Vesp.
981. — 18 postremum καὶ om. Θ. — 21 ταῖς
σχοινίαις V. — 30 sic codices. Legebatur τὰ ἐκ
Πηλέως Σοφοκλέους. — 31 πλεκταῖς δὲ Θ. Ceteri
etiam πλεκταῖς, correctum a Kustero aliisque.
— 32 κημὸς τοὺς δεξιμοὺς Θ. — 34-37 om. Θ.
Χάδος est vox recentioris Græcismi, significans
camum, vel *fuscillam*, vel *capistrum*, quod ori
equorum circumdatur. Moschopulus: Κημὸς, ὁ
κοινῶς χάδος, ὁ περιτιθέμενος τῷ στόματι τῶν ἵππων.
Vid. Ducang. Gloss. in voce. Kust. — 37 μῦσαι
G. Ald. κημῶσαι καὶ μῦσαι V. Sublata igitur ditto-
graphia correxi φημῶσαι. Addit Ald. ἄλλως.
κημὸς ἐκαλεῖτο τὸ πλέγμα τὸ ἐπιτιθέμενον τῷ κάδῳ,
δι' οὗ οἱ δικασταὶ καθίσαν τὰς ψήφους. Ἄλλως. κημὸς
πλέγμα κωνοειδές, δι' οὗ καθίσαν οἱ δικασταὶ τὴν
ψῆφον εἰς τὸν κάδον. καὶ ἀλλαγῶ (Vesp. 754) « ἀ-
πισταίην ἐπὶ τοῖς κημοῖς. » καὶ τὸ τοῖς ἵπποις ἐπι-
τιθέμενον. καὶ γυναικίον προκόσμημα. καὶ αἱ αὐλη-
τικαὶ φορβείαι. καὶ χρίκου τι γένος. καὶ πῶα τις, καὶ
δσπρίον τι παρὰ Θραζῖ. καὶ μηχανίον τι πυρφόρον
μηχάνημα. Hæc inserta sunt ex Suida s. Kημὸς,
qui non ex scholiasta sumpsit, sed ex Photii
Lexico p. 161, 13, additis nonnullis quæ scribi
a Photio non poterant. DIND. — 41 τὸ πλέγμα
τὸ ἐπιτιθέμενον τῷ κάδῳ Θ. — 44 τοὺς κλοπὰς V.
Sequentia om. Θ. — 46 ἀπὸ τῆς Ald.

1151, 52 om. Θ. αἶρ' εἰς V. — 2 ἰλέγοντο, 4
θανοῦσαν Θ. — 8, 9 αὐτοῦ (αὐ V.) ἀνθη—παρακε-
λεύσθαι. Locus non integer. Verborum quæ exci-
derunt sensum supplere licet ex scholio infe-
riore. DIND. — 11 seqq. in Θ. est ἄλλως. παροι-
μιῶδες. ἀπὸ Μακαρίδας τῆς Ἡρακλείους θυγατρὸς
ἐπιδιδούσης ἑαυτὴν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν ἀποθανεῖν.
ἔθαψαν δὲ αὐτὴν Ἀθηναῖοι θαυμάσαντες καὶ μεγάλως
μακαρίσαντες. — 21 Ἡρακλεΐδας. Vid. Elmsl. ad
v. 475, et conf. schol. Pluti 385. DIND.

1159, 32 seqq. scholion recens, quocum com-
paretur Etym. M. s. Βαλβίς. Idem.

1169, 52 Ἀθηναῖοι Dindorfius. Codex Ἀθη-
ναῖοι. Conf. schol. Pac. 605.

1170, 4 ἀγ. διὰ τοῦτο V. Θ. reliquis omissis.

1171, 11 πάλιν διὰ τὸ ἐν Πύλῳ κατόρθωμα V.
om. Θ.

1181, 26 τινὲς δὲ—Εὐριπίδης V. Legebatur
Εὐριπίδης (εὐρηται Θ.) δὲ πεπτά, consentiente
Suida s. Ἐλατήρ, qui ibidem πλανοὶ ex Euripide
affert, Hel. 1354. Apud scholiastam suspectum
mihi est nomen Euripidis. Quamobrem vel
ἕτεροι δὲ πεπτά corrigi velim, vel, si quid tri-
buendum codicis Veneti scripturæ, τινὲς δὲ πεπτά,
ᾧν εἰς καὶ Εὐφρόνιος. DIND. Qui in Addendis:
« Euripidis nomen si recte legitur, post ᾧν εἰς
καὶ nomen grammatici alicujus excidisse pu-
tandum est, reliqua autem sic fere redintegrandæ
erunt ex schol. ad Acharn. 245, εἰσι δὲ καὶ λαγα-
ρῶδες παρὰ τὸ λαγαρόν· καὶ πέλανοι παρ' Εὐριπίδῃ.
Utriusque loci scholia conjunxit Suidas hoc
modo, εἰσι δὲ καὶ—παρ' Εὐριπίδῃ. καὶ Ἐλατήρ
πέμματος. εἶδος ἀζύμου. Εὐριπίδης πεπτά. » — 28
ἐμπορίαν V.

1185, 32 ἐργοίων Θ. Ald. ὄλην Suidas v. Ἐν-
τερόνεια. Libri ζυλῆν. — ταῦτα. Numerus plu-
ralis jure offendit Kusterum. Exspectes saltem
τοῦτο. Breviter Suidas Ἡρ. συστάλλει καὶ προπα-
ροξύνει. Deinde καὶ ἡ—(40) ἔκτασις sunt Hero-
diani verba. DIND. — 34 προπαροξύνειν Θ. — 36
νεὼς ἤγουν τὸ σ. V. — 37 μῆστρα V. — 40 ἡ
om. Θ.

1189, 44 ἐχρήσατο om. V. — 45 τὰ δύο καὶ
τρία Θ. — 46 ὡς om. Θ., 49 βωμ. δὲ om. V. Θ.,
βωμ.—ληστρικόν om. G. Θ.

1195 αὐτὸν V.

1196, 2 ἐρωτηματικὸν Θ. τίνες om. V. Θ. — 6
om. G. Θ. Addit V. ἀπατήσας τὰ Κλέωνος ἤγαγε
τῷ δήμῳ, quæ om. G.

1203, 11 οἱ στρατηγοί, 12 ἐπινοίας ἔλεγον τοῦ
θεοῦ Θ. τῆ θεῶ V.

1215 διχῶς om. G. πῆδιον V.

1220, 30 om. Θ.

1225, 31 τὸ τοῖ V. Δωρικῶς τουτέστιν ἐντι Θ.
sine Τὸ τύ. — 34 ἐλωτας V. Θ. ἤλωτας Ald. Re-
spicit ad ignoti poetæ drama Helotas, de quo
dixit O. Müllerus in Niebuhrii Museo Rhenano
vol. 3, p. 488. DIND. Uti debet hac notatione
scholiastæ Meinekii in fragmento 6 Helotarum
Eupolidis, p. 482 seq.

1236, 39 τὸ μαγειρεῖον Θ. μαδιστήριον etiam
Suidas s. Εὐστρα. ἀπὸ τοῦ εὐρω Θ. — 41 βοσκὸν Θ.
corruptum ex μουσικόν. Ἄλλως et sequentia om.
idem. — 42 ὠρίμη Albert. ad Hesych. s. Ἀμφί-
καυστις. Legebatur ὀρινή. — ἀμφικαυστις. Hesychius:
Ἀμφικαυστις (ἀμφικλυστις codex): ἡ πρώτη
τῶν ἀσταγῶν ἐκφρασις. λέγεται δὲ καὶ καῦστις.

1240 ἐκ τοῦ Θ. Scholion om. G. — 50 ἀνδρας Θ.

1247 V. habet glossam ταριχοπωλείον. Scholion
1251 om. Θ., 1254 om. V. Θ.

1256, 14 φέρεται τις Θ. — 15 πάνυ om. Θ. — 16 φιλόδικον Portus. Edebatur φιλόδημον. — 17 φανεροποιῶν Θ. φανερά ποιῶν V. Ald. φανερῶν Suidas s. Φανός, ubi cod. Leid. φανερά ποιῶν. — 19 φιλόνεικος Ald. — 20 ὑπογραφεύς. ἔλεγτο δὲ ὁ τοῦ Θ. — 21 δημοσίου δὲ γενομένου. Verba sensu destituta notavit Bæckh. De æcon. civ. Athen. vol. 1, p. 202. Videtur aliquid excidisse. ΔΙΠΝ. ἀμφότεροι ἔγραφον Θ.

1262, 23, 24 ἔπαιξε παρὰ Ἀθηναίων ὡς ληρούτων αὐτῶν. ἀπὸ δὲ Θ., qui 25 om. ὡς—φρονούντων.

1263, 27 scribebatur προσφιδίου. — 29 ἀρχομένοις ἢ καταπαυομένοις Θ. — 30 ἐλάτηραν V. — 31 ἤξ Dindorfius. Legebatur ὡς. — 33 Ἰαμβον, 35 καὶ τρίπουν εἰς δισύλλαβον Θ. — 37 τὸ δὲ δ' V. δ' ἐφθήμερές τραγαϊκόν Θ. — 38 τὸ ε' ἐκ τραγαϊκῆς βράσιως καὶ δακτυλικῆς πενθημερές. τὸ ε' V. Θ. Ἰαμβον Θ. — 39 ἀκατάληκτον om. V. Θ. τὸ ζ' ὁμοίως τῷ ε'. τὸ η' προσδικόν V. τὸ ζ' καὶ ἡ διαφόρως προσέβαλον. τὸ θ' Θ. — 42 Ἰαμβον τρ. καταληκτικόν Θ.

1274, 5 Περιφράδους V. Contrario errore in versu Sophoclis Antig. 348 ἀριφραδῆς pro περιφραδῆς memoriae errore posuit Eustath. ad Homer. p. 135, 25. ΔΙΠΝ. — 6 ὡς ἀσχημονουῦτος Θ., qui om. scholion ad 1276.

1277, 12 τούτου δὲ Θ. — 14 σγ. Ἀριφράδους—γνωσκομένου om. V. Ἀριφράδους—λέγει om. Θ.— 16 Ἄρ. γὰρ Θ.

1278, 26 ὕστατος ἐστίν Θ.

1279, 28 εἰ τις Ald. — 31 Ἄλλως om. Θ. qui προοίμια δὲ.

1281 om. V. Θ., 1286 om. Θ. et mentionem Cratini 44, 45.

1289 τὸ τούτου Θ. Qui omittit scholia 1291-1300.

1291, 51 Εὐπολις. Vid. schol. Nub. 552.

1293, 2 ἐμφαντικῶς Dindorfius. Scribebatur ἐφαντικῶς. — 3 σιτοβύης. Legebatur σιτούνης. Corrigi ex Suida s. Σιτύη, licet apud hunc quoque codex Paris. A σιτούνη habeat. Minus corrupte σιτοβοίη Etym. M. p. 714, 9. ΔΙΠΝ.

1302, 8 Οὐδὲ αἰσθεσθε om. Θ. Post αἰσθεσθε addit Ald. τὸ γὰρ πυνθάνομαι παρὰ τοῖς ῥήτορι καὶ παρ' Ὀμήρω ἐπὶ τοῦ ἀκούειν καὶ μανθάνειν ὡς τὸ « αἰσχροὺν γὰρ τὸδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσομένοισι πυθέσθαι. » καὶ, « πευθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος. » καὶ, « πευθόμενος ἦχι ἕκαστος ἀπώλετο. » καὶ, « κείνου γὰρ καὶ ἄλλορον ἀπευθεῖα θῆκε Κρονίων. » ἐν γὰρ τούτοις ἀπασιν ἐπὶ τοῦ ἀκούειν κεῖται τὸ πυνθάνεσθαι. καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπροσθείας· « τούτῳ συμβαλεῖν πυνθανόμενος. » καὶ Δειναρχος ἐν τῷ κατὰ Φιλοκλέους· « εὐτυχεῖτε ὅτι οὐκ ἐν μείζονι καιρῷ ἐπύθεσθε τὴν αὐτοῦ αἰσχροκέρδειαν. » Inserta sunt ex Suida S. Πυνθάνεσθαι. — 9 Ἀλμυκίωνος. Alcma-

onem τὸν διὰ Ψωφίδος intelligendum esse ostendi in præfat. ad Eurip. Alcest. p. 9. ΔΙΠΝ. — 11-12 om. G. Θ.

1304, 17 μετ' αὐτῶν V.

1306, 18 οὐπω om. Θ. — 19 τριηράρχη Θ.

1307 utrumque τὸ om. V. Idem ἀποδοθῆναι.

1312, 29 οἰκέτων. Non solum servis, sed etiam quibusvis supplicibus templum Thesei olim asylum erat; ut præter alios clare docet Etymologus v. Θησεῖον. Hæc ratio est, quare apud veteres scriptores promiscue nunc οἰκέτας, nunc ἰκέτας ad templum Thesei confugisse legamus: quæ diversitas partim proficisci potuit a librariis, qui voces illas οἰκέται et ἰκέται ob soni affinitatem inter se confunderent; partim etiam ab ipsis scriptoribus, qui scirent, tam servis, quam aliis etiam supplicibus, ut diximus, Thesei fanum pro asylo patuisse. Hic tamen scribere præstat ἰκέτων et ἰκέται, pro οἰκέτων et οἰκέται, quoniam triemes, quæ per prosopopœiam quandam hic aiunt se ad templum Thesei vel Eumenidum, ut asylum, confugere velle; ut homines liberi, non ut servi, a Comico in scenam inducuntur. Certe Suidas v. Θησεῖον, qui locum hunc scholiastæ descripsit, pro οἰκέται legit ἰκέται. Kust. Suidæ οἰκέται ex cod. Paris. B et Bruxellensi restituit Gaisfordus.

1313 om. G. — 32 ὑβρίσεις V. σκάρας δὲ om. Θ. — 33 habet Θ. πάλιν δὲ ὡς λυγνοπάλην αὐτὸν διαβάλλει Ald. In V. est glossa ὅτι λυγνοπάλης, quam om. G.

1317 ἦσαν om. Θ.

1320, 42 ἀγυιαίους Berglerus. Legebatur ἀγυιούς. ἐπιτελώμεν Θ.

1323 ἰα στεφ. ἰὸν ἄνθος ἐστὶ καὶ μέλαν καὶ λευκόν Θ.

1325, 8 οὔτος—ἰστρατιγήσας et 11, 12 om. Θ.

1332, 23 τῆς Θ. τῶν τῆς Ald. τὴν τῆς V.

1334, 29-31 om. Θ. — 33 οὐ παρέστησαν ἐν M. ναυμαχῆσαντες Θ. — 34 αὐτοῦς om. V.

1340, 41 τοιούτους Portus. τοιούτοι V. Θ. Ald.

1344, 44 ἐκουφίζου Θ.— 46 ἀναπτεροῦσθαι Suidas v. Ἀνορταλίζειν. — 47-54 om. Θ. — 1 ἀνέτινες Suidas s. Ἐκερουτίας. ἀνέτινας Ald. — 2 κερατοφορούντων Suidas. Idem γίνεται. Ald. τινεὶς δὲ, ubi δὲ om. Θ. et l. 3. — 4 κερατοφορούντων Suidas. — 5 ἐξῆς καὶ τὸ Θ.

1347, 8 τοῖς λόγους Θ.

1348, 10 θεωροῦσαι Perizon. ad Ælian. V. H. 6, 1. Legebatur θέουσαι. — 11 ὑπὲρ (ὑπὸ Θ.) τοῦ μηκέτι καίεσθαι V. Θ.

1352, 16 τὸ δικαστικὸν καὶ τὸ Θ.

1354, 19 κατέπιπτε, 20 ἀτενέξ Θ.

1360 ἦν μὴ χρινεῖτε Θ.

1362, 29 ἔβαλλον, 30 ποιῆ Θ.

1363, 31 legebatur δταν. — 32 ἐπὶ τῶν τρ. ἀπεκρεμῶν Θ.

1368, 42 λιποπυγίας φησι Θ. Scribendum λισποπύγους cum Kustero ad Suidam s. Αἰσοῖ. DIND. τὸν et 44 ἐπὶ om. Θ., qui ὑπὸ τὴν πυγίην. — 46 γὰρ αἱ Θ.

369, 48 ἐν τῷ καταλόγῳ om. Θ.

1375, 3 Ἀττικοὶ V. Θ. — 4 μυροπωλίῳ V.

1377, 7 ἐπ' αὐτοφώρῳ θανάτῳ Θ. — 8 post μειράκια addit Θ. γο. τ' οὐκ ἀπέθανε.

1378, 12 ἐπιθείς Θ.

1381, 21 διὰ τὸ κατάλληλον Θ., qui 23 Ὀκλαδίας omittit.

1385, 26 ἐπιδή τοῖς, 27 ἀνορχιν Θ. Id est ἔνορχιν.

1389, 5 τὰ μετανοίας V., τὴν μετανοίας G. pro verbis μετὰ Εὐδ.

1392, 13 καὶ Ἀθηναῖοις om. Θ. — 14 οὖν αὐτῶν V. Θ.

1407, 26 οὐδ ἔλ. Ald.

NUBES.

Argumenta desunt in Rav. In Ven. leguntur hoc ordine, II, IV, III, VII, V, I, VI.

ARG. I. 5 Ἀριστοφάνους. Sequuntur in Aldina et codice Regio 2712 (membranis Brunckii) quæ supra posita sunt inter Prolegomena de comœdia, sectio VII.

ARG. II. 7 cod. et Ald. Μελίτου, 14 ἀστουκῶ.

ARG. III. a Brunckio ex codicibus emendatum. — 25 φοιτήσαντος V. φοιτήσαντος Ald. — 30 mirum ni ἐκκυκληθείσης scripsit grammaticus. Ἐκλύειν de aperiendo dici non potuit. Et observat Dindorfius ἐκλυθείσης legisse grammaticum recentem qui Arg. X exaravit, p. 79, a, 24, καὶ τῆς διατριβῆς διαλυθείσης. — 33 ταλεῖ Ald. διδάσκει C. Brunckii. — 35 ἄερα, αἰθέρα καὶ τὰς νεφέλας ἀνακαλεῖται Mut. a. — 3 ἀποστῆσαι V. — 4 μαθητῶν V. — 6 διαγῶν V. Mut. a. Ald. Deinde κατὰ β. V. — 8 καὶ διαγ. V. — 10 διδάσκει V. — 12 κατῶρθωκός Brunck. κατῶρθωκός Ald. Mut. a. — 14 προσκαλούμενος, 15 ἀπὸ V. — 16 σύγκρισιν Reg. 2712, Mut. a. Ald. — 18 Σωκρατιστῶν Brunck., non ex membranis suis (Reg. 2712).

ARG. IV. AP. ΓΡΑΜΜ. additum a Dindorfio. — 19 Σωκρ. προτρέπεται Ald. — 23 ὡς ἐπιλέγων V. — 25 «legebatur ἐπ' ἀνδρός. Ὑπὲρ ἀνδρός V.,

ortum fortasse ex ἐπ' ἀνδρός.» DIND. Præferenda videtur Hermanni conjectura ἐπ' ἀνδρός ἔτι κατ. Possis αὖ κατ. — Sequiebantur verba τὸ δὲ δρᾶμα . . . τεχνικώτατον, quæ Dindorfius hinc ablata in fine Argumenti VII posuit. Trimetros versus esse animadvertit Meinekii Hist. Com. p. 48, superioribus adjungendos :

τὸ δὲ δρᾶμα τοῦτο τῆς ὄλης ποιήσεως
κάλλιστον εἶναι φησι καὶ τεχνικώτατον.

Sic Aldina; in Ven. deest ταῦτο, fortasse etiam εἶναι. Idem codex φησι, sed φησί refertur ad fabulæ vers. 522, ut vidit Hermannus.

ARG. V. 28 ἐν ἄσται, 29 μὲν ᾗ ἐνίκα V. — 30

διαρριπείς, 31 ἀναδιδάξας Ald. — 32 καὶ addidit Dindorf. Ald. καταμέμψεσθαι.

ARG. VI. 1 T. δὲ ταυτὸ Ald. — 2 ἀντὶ V. — 6 πῆπλαται Ald. — 7 sic Dindorfius. Legebatur & δὲ ὄλοσχερῆ. Ven. ὄλοσχερῆς. — 8 αὐτίκα μάλα ἦ, 10 καὶ ἔτι ἦ V.

ARG. VII. 13 μὲν om. V. — 15 εἰσάγοντα V. —

16 καὶ om. V. — 19 Μῆλιτος V. De sequentibus v. dicta ad finem Arg. IV.

ARG. VIII. «VIII, IX, X recentiorum grammaticorum sunt Argumenta ex antiquioribus quæ supra exhibuimus composita.» DIND. — 21 Μελίτος Ald. — 28 ἰαυτοῦ Ernestius. Legebatur τούτου. — 32 ἐπ' ἐκείνου Hermannus. Monac. ἐπ' ἐκείνου. — 33 οὖν Monac. γὰρ Ald. — 34 ἐν ex Monac. et. Arg. X additum. Ernestius ἐπὶ ex Hom. — 39 βουλήσει ex Monac. et Arg. X. Ald. νοήσει. — 43 Ald. γεγενῆσθαι. Sequentia in codice Matritensi (Iriart. Catal. p. 236) ita leguntur : διὰ τούτων δὲ δαίκνυσιν Ἀριστοφάνης ἄθειον τὸν Σωκράτην, ὡς ἀφέντα τοὺς συνθέεις θεοὺς καὶ νομίζοντα Νεφέλας καὶ Ἄερα. θθεν καὶ Νεφέλαι ὠνομάσθη ἦ παρούσα κομωδία.

ARG. IX ex codice Matrit. editum l. c. — 6 τοῦ παιδὸς addidit Harlesius. — 7 codex φοιτήσαντος. — 15 codex μὴ καταγν. Correxit Hermannus.

ARG. X edidit Dindorfius ex codice Taurinensi 34. Habet Regius 2821, confirmans emendationes l. 23 et 36 indicatas.

SCHOLIA.

1, 5 σθ' Kusterus. Ald. σμε'. «Numerantur soli trimetri, omissis brevioribus versibus.» HENR. Reg. σζ' — 7 ἐν ἐκθείσει Hermannus, «i. e. posteriore parte horum colloquiorum inde a v. 222.» Legebatur ἐν εἰσθήσει. — 9 τρίτον, quartum in editis.

Scholia ad v. 1-3 hoc ordine habet R. : 2, 3, 1. Θ. orditur a verbis παρεπιγραφῆ· συγκ..... περιβλ., l. 42-44. — 15 R. ἔστι δὲ σχ., et om. γάρ.

2, 21 νομ. τοῦτο V. — 24 μὲν om. R. — 26 ἐπὶ

τά: R. — 28 προθ. ἄλισσεται καὶ τῷ ἐψόθον, 3ο χρῆμα δὲ τὸ μέγ. V.

3, 39 διὰ τῷ τουτῶ R.

5, 3. In V. ad v. 4 adscriptum Ἄττικοίς (scr. Ἄττικόν) τὸ σχῆμα. — 4 οὐ om. R., μόνον om. V. — 5 οἰκίαν καθεύδοντας ὡς V. καθεύδουσιν οὖν πάντες, ὡς Ald. — 6 μὲν om. R. V. Deinde R. ἀπὸν δὲ φροντίζοντα. — 7 καὶ pro δὲ R. Θ. — 10 V. βαθείως καθεύδει, additis τοῦτο καὶ δριζόμενος δύναται λέγειν, quæ in G. superius sunt adscripta ad v. 2. — 15-18 habet R. πρότερον ἐν τῇ εἰρήνῃ. — 17 ὑπὸ τὴν γεωπ., ut videtur, V. ὑπὸ τὴν περὶ τὴν Θ. ὑπὸ τὴν Ald., quæ deinde ἀσχολίαν, ut Θ. ἀσχολοῦντας G.

6, 21 σώματα αὐτῶν ἀπ. V. — 22 sic. codd. pro vera scriptura Ἀργεννοῦσας. — 24 ἐξὸν R. — 25, 26 ἐργασαμένους εἰς τοὺς ἄγρους V. — 27 ad 36 σῶσι habet codex Taurin., qui 30 τοῖς ναυμαχοῦσι . . . ἀπολαύσαι. Ald. ἀπολαύσειν. — 34, 35 κολάζειν τοὺς δούλους ἐν τοῖς πταίσμασι Taur.

8, 41 ἡμῖν γέγ. om. R.

10, 43 voci ἔγκεκαλ. præmittit Suidas ἐντετυλιγμένος. — 46 τὸ addidit Dind. ex Suida, qui ἐξέχον. — 48 τῶν βητορικῶν Suidas corrupte. — 49 κεφαλῆς V. et Suidas v. Ἐγκεκορδ., κεφαλῆ ejusdem codices duo s. Nιδάριον, πρὸ κεφαλῆς ejusdem codex Leidensis s. v. Φακιόλιον. — 50 κιδάριον Kusterus. In V. κιδάνιον. «Suidas νιδάριον, quod vitium repetitur vv. Nιδάριον et Φακιόλιον, quas glossas recte omittit codex Paris. A.» DIND. — 51 ἀντὶ τοῦ additum ex Suida, qui ἐνεληγμένως. Idem Suidas καὶ ἐγκρούφας, V. ἐκρῦψεν sine καί. — 52 δῆλον ἐκ τῶν Suidas. — 3 Rav. αὐτοῦς· σισύρα δὲ παχὺ περιβλήμα. Scholium Tzetze ad hunc versum de σισύρα v. apud Kusterum ad schol. Ran. 145g. τοιοῦτω addidit Dindorf. ex scholio Aldino, ex quo correxit sequentia Veneti συμπεριβελημένους, ἔθεν καὶ ἐμπεριβόλαια (i. e. ε' περιβόλαια) βεβλήσθαι. — 5-16 omittunt codd. R. V. — 7 «σισύραις Θ. σύραις Ald. Neutrum ferri potest. Scribendum videtur βαλταις, quod voc. Photius, schol. Vesp. 1138, aliique grammatici ad explicandum σισύρα utuntur.» DIND. — 8 inter περιβλήματα· ἰστέον in Ald. et Θ. ponuntur lin. 26-29, 14-16, 19-23, περιβλήμασιν. Ἄλλ' εἰ δοκεῖ βέγκωμεν. ἰστέον. — 15 ἐνεληγμα Θ.

11, 20 μιμησάμενος τὸ σχ. τ. v. R. — 22 ἀποκρούφας V. — 23 περιβλήμασι Ald. Θ.

12, 30 ὑπὸ τῆς ἱππ. δοκεῖ R. ὑπὸ τῆς ἱππ. καὶ τῶν ἀναλ. V. — 31 τὸ ἱπποτροφεῖν V. — 34 μέρει. Addit Suidas: ἴσθι δὲ αὐτῇ· Οἰκοδομὰ σε λάβοι καὶ ἀμβολὰ ε' τε ἱππος, καὶ ἄ γυνὰ τοι μοιχὸν ἔχοι. — 35 προσκεκλίσθαι Θ. — 36 τῶν χρ. R. Deinde π. νῦν δηλοῖ μὲν γὰρ V. — 37 sic G. παρὰ τὸ τῶν x. V. ἀπὸ τῶν x.

Ald. Δαπάνην δὲ om. V. Θ. — 38 δεσμὰς V. ἐξῆς καὶ ἀκολ. Ald.

14 om. V., 42 κἀν τοῖς . . . et 43 om. R. φθονεῖται Θ. φθονῆθ' Ald.

15, 48 χρῆ π. ἱππ. ἔχει Θ. — 49 ὄν Hermannus.

16, 53 περινοεῖς V. — 1 καὶ οὕτως ἐσπούδακε τῷ πράγματι R. καθεύδοντα V. καθεύδων τὰ ὄν. Ald. — 2, 3 ἄλλο δὲ ἐστὶ τὸ ὄνειροπολεῖν καὶ ἄλλο τὸ ὄνειρώττειν· τὸ μὲν ὄν. R. — 5, 6 τοῖς ἐρῶσιν ἐκτόπως συμβαίνει, δόξασαι Ald.

17, 11 τὰ δάνεια αὔξει τοὺς τόκους R. — 13-18 om. etiam Θ.

18, 20 παρεπίγραφα V. — 21 ἀψασθαι R. Ald. — 22 τὸ σύμβολον, ἔπ. Θ, qui 24 om. λογαριάσωμαι.

21, 26-29 Rav. τοῦτον ὡς ἱπποτροφῶν ἐμνημόνευσεν, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς διὰ τοῦτο πάσγει.

22, 31 διαπορῶν Hermannus. Legebatur διαπορεῖν. — 32 τὸ ἐξ. V. G.

23, 38 Ald. et ut videtur V. ἔγκεχάρακτο. Κορρα intelligitur, nec opus est correctione Salmasii x σημείον. — Ὡς καὶ σαμφ. τοὺς ἔχοντας τὸ σ. R. — 39 καὶ τὸ ν Ald. et Suidas. — 40 «Addidi καὶ κόππα. Rationem redditurus scholiasta cur σαμφόραι et κοππαταῖαι, non σιγμοφόραι et καππαταῖαι dicantur, literas alphabeti σ et x equis inustas non σῖγμα et κάππα, sed σὰν et κόππα appellari ait. (41) συζευγνόμενον duo libri optimi ap. Suidam. Legebatur συνεζευγμένου.» DIND. — 42 ἀρ. κατανοεῖσθαι Suidas. — 43 κόππα Suidæ codex Paris. A. Scribebatur τὸ x. — γραμματισταῖς Suid. Totum locum sic scripsit Scaliger ad Euseb. Chron. n. MDCXVII: τὸ γὰρ σ καὶ τὸ π χαρασσόμενον σαμπὶ ἔλεγον (sic etiam Hermannus) . . . τὸ σχῆμα τοῦ Γ ἀρ. δ. v., οὗ προηγείται τὸ π. Salmasius ad Solinum p. 626: . . . καὶ τὸ Π χαρασσόμενον . . . γὰρ τοῦ Π καὶ C, τὸ σχ. τοῦ π ἀριθμοῦ δ. v., οὗ προηγείται τὸ Γ. Quod recepit Hermannus. Dindorfius: «Hoc dicit homo ineptus, e signis koppa et san copulatis signum prodire numeri nonagenarii (cujus figuras vide apud Corsinum), cui designando tanquam proprium et primarium adhiberi τὸ κόππα, nulla habita τοῦ σὰν ratione. «Bernhardyus vere observasse videtur: «quid ἀριθμοῦ ad naturam episemi, quidve δύναται νοεῖσθαι ad figuram stata quotidianaque ratione compositam?» et statuere lacunam. Voluit grammaticus, si recte conjicio, monstrare antiquam figuram koppa et san hoc modo: συνεζευγμένου γὰρ τοῦ π καὶ σ (σὰν) τὸ σχῆμα τοῦ π ἀριθμοῦ [πεποιείται, ἐξ οὗ τὸ σχῆμα τοῦ σὰν] δύναται νοεῖσθαι. Ex sanpi vel vulgari nota numeri nonagenarii facile posse colligi formam literæ san. Præcedere autem literam ἐπίσημον sanpi alteram koppa: sic enim (fort. καὶ γὰρ παρὰ τ.) docent

grammatici (vel calculones), et *lorpa* vocant notam ζ . Nam melius ex Suidæ codicibus optimis legetur, καλ. κόππα τὸ ζ . Hæc fere Dübnerus. — 45 καὶ κολάζοντα V., om. Suid. — 46 sic Suid. Legebatur οὐδὲν ὄντως. — οὐ γὰρ Ald. et, ut videtur, V. — 49 οὐ τελευταίαντος G. Θ. — 50 βουκέφαλον (— ἄλου Ald.) Ἀλεξάνδρειαν Ald., Suid.

24, 53 ἀντὶ τοῦ R. pro φησι δέ.—54 πατάξας Ald. Pro l. 52-54 Θ.: ἀφῆρθη. παρὰ τὸν (τὸν etiam Ald. et fort. Ven.) κοππατίαν δὲ παίζει εἰπὼν τὸ ἐξεκόπη.

25, 4 νεανίσκος om. V. — 5 ἀποφθ. Θ. ὄνειροπολῶν λέγει V. Deinde idem ὡς τὸν συνη., quod corrector codicis Θ. in τῶν συνηιοχούτων mutat. — 7 τῶν αὐτοῦ ἴππ. V. — 8 θέοιαν ἐμποδίζεις V. θέη ἐμποδίζειν G. ὑποθέοι Θ. — 10-13 omitt. V., 11-13, τὸ δὲ . . . ἦν., om. Θ.

28, 19-21, 32-34, prope eadem leguntur in cod. Taurin., cujus in margine eadem manu : εἰ τρεῖς δρόμοι μάλιστα ἦσαν πεζῶν δπλ(των [sic]), ὁ δίαυλος καὶ ὁ δολιχος. καὶ οἱ μὲν τὸν δπλ(την) τρέχοντες δρόμον, δε ἐκαλεῖτο καὶ σταδιαίος, πανοπλίας ἐνδεδυμένοι ἀπὸ τῆς ἀφρηρίας ἔτρεχον καὶ μαχρὶ νόμου καμπηῆρος. οἱ δὲ τὸν δίαυλον θέοντες οὐ πανοπλίας ἐνδεδυμένοι, μόνας δὲ ἀσπίδας καὶ περικεφαλαίας καὶ δόρυ κατέχοντες ἀπὸ βαλβίδος μαχρὶ καμπηῆρος ἀνήσαν κατὰ τοῦ καμπηῆρος πάλιν εἰς τὴν ἀφρηρίαν κατέθεον. οἱ δολιχοδρομοῦντες δὲ ψιλῶς ἐπτάδρομον ποιοῦντο τὸν δρόμον, τρεῖς μὲν ἀνιόντες, τρεῖς δὲ κατιόντες καὶ πρὸς τὸν καμπηῆρα τὸν ἔβδομον δρόμον ἐκτερματοῦντες. οἱ δῖφροι δὲ καὶ τὰ ἄρματα δωδικαίως τὰς καμπηρίας ἐποιοῦν. — 28 ὁ δπλ. Hermannus.

30 R. habet κατέλαβέ με τί δὴ μετὰ ταῦτα. — 38 δὲ Θ.

31, 41 φρίσκους καλεῖ R. — 42 ἐφ' ὃ ἦν. R. — 43, 44 recte legitur in V. et apud Suidam, διὰ τὸ κούφους εἶναι καὶ μικρούς τοὺς ἀγωνιστικούς. — 44 κατὰ τὸν ἀγωνιστικὸν Θ. — 45 Ἄμ. δὲ V. Ἄμ. καὶ οὗτος Θ. — 49 Ἀμυνίας Θ. Ἀμεινίας τῆς V. τοῦ Dindorfius. Ald. Ἀμινίας Προνάπου. Θ. πυνά. — 50-53 Ald. et Θ. : ἐκείνον οὖν ἐπισκῶψαι θελήσας, παρέτρεψε τὸ ι εἰς τὸ υ, καὶ παρεγραμμάτισε γελοίως· ἐπεὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὁ νόμος φανερώς (ἐπεὶ νόμος π. τ. Ἄθ. μὴ φανερώς Θ.) ἐκώλυε τὸν ἄρχοντα κωμωδεῖν. Ἀμυνίαν δὲ αὐτὸν εἶπεν ἀντὶ τοῦ Ἀμυνίαν (διὰ τοῦτο καὶ Ἀμυνίας εἶπεν οὐκ Ἀμυνίαν [sic] Θ.). — 51 ἐκώλυσεν G.

32 habet Θ. εἰς τοῦπίσω — ἀπὸ τοῦ ἀλλῶ τὸ συναθροῖω. οὐκ ἠλισθῆναι ποιήσας, ὡς τινὲς φασί. — 4, 5 Hermann., « ἀλινδῆθρας », τὰ ἐγκυλ. Deinde κολίσας posuit Dindorfius; codex κωλοσθῆναι.

33 in Θ. glossæ sunt : ἐξέβαλε. πραγμάτων. ἀλλ' ὡ μῆλες : Ἀπὸ τοῦ ἀπαγορευτικοῦ ἐπιρρήματος καὶ τοῦ ἔλλους.

34, 10, 11 ἐπιτάσει χρῆται Θ., reliquis omissis. — 12 ἐπὶ τὸ ζ., 13 ἐπιτείνεται, 14 ἐπὶ τῷ Θ. Qui inferius hoc scholion addit : Δίκη ἢ παρὰ τοῖς Ἑλλησι σωματοσιδῆς θεά. δίκη καὶ ἡ τιμωρία καὶ ἡ κόλασις. δίκη καὶ ἡ δικαιοσύνη. δίκη καὶ τὸ δικαστήριον καὶ ἡ κρίσις. — 17 om. Θ. — 18 τοῦ τόκου, 20 ἐνεχυρίασαι Θ.

35, 23 τοῦτο V.

36 om. V. In Θ. φροντίζεις, ἀγανακτεῖς· τοιαῦτα γὰρ πάσχουσιν οἱ φροντίδα τινὰ ἔχοντες.

37, 29-47 « partim ex Harpocrate illata partim aliunde. » Δικῶ. Conf. Suidam vv. Δήμαρχος et Ναυκραρικά. — 29 τὸν x. ἢ om. Θ. — 31 χρεῶν Ald. — 33 ἦνεχ. Dindorf. et Reg. 2712, qui habet l. 30-34. Legebatur ἦνεχ. — 34 Ἄρ. ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ Harpocrat. Hinc sequentia ad 47 om. Θ. — 35 ἔχοντας Harp. ἐλόνας Ald. — 36 ναυκρ. Harp. ναυκλ. Ald. hic et ter deinceps. — 37 ἀντὶ τῶν et 39 πρότερον Hermannus. Ald. αὐτῶν . . . πρώτων. — 45 ἄρχοντας post δῆμον lectum delevit Hermannus. — 47 καίτοι. — 48 φύλλα om. V. ὡς ἔλεγεν ἡ x. ἢ ἡ ψ. R. qui sequentia omittit. — 49, 50 δῆμ. παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ πρῶην ναύκραροι καλούμενοι, οἳς ἔβην ἐνεχυρίαζειν V. et Suid. δῆμ. οἱ ἐνεχυρίαζόντες τοὺς Θ. In fine δοῦκα Reg. 1821.

38, 1 et 2 V. sic, κατακοιμηθῆναι, κυρίως δὲ καταδαρθεῖν τὸ ἐπὶ δ. κοιμηθῆναι. — παροξυτόνως Θ. — 4 κοιμᾶται. Ἀττικοὶ δὲ παροξύνουσι καταδαρθεῖν [sic] V. ἄρχεται ἕννοιῶν Θ. Qui infra addit hoc scholion : κοιμηθῆσεσθαι· κυρίως δὲ τὸ ἐπὶ δερμάτων κεῖσθαι. δρῶ τὸ κοιμῶμαι καὶ κατὰ παραγωγὴν δρῆθω· δεῦτερος ἀόριστος ἔδραθον καὶ κατὰ μετᾶθεσιν τῶν γραμμάτων ἔδραθον καὶ τὸ ἀπαρέμφατον δαρθεῖν.

41, 16 ἴδια τὸ φεῦ V. — 17, 18 ἢ προξ. ἢ προν. τὸν γάμον R. προμν. δὲ καλ. ἢ προν., ἦν νῦν προξενήτριαν φησὶν (φασίν G.) V.

42 om. Θ. R. habet ἀντὶ τοῦ ἐχαίνωσε καὶ ἠπάτησε. — 22 οἰκουργὸν φάσκουσεν V., sed recte Suidas. — 23 ἐχούσης Suid., qui initio scholii γῆμαι ἀνέπεισε addit.

44, 30 sq. ὡσπερ αὐ—ἀστῶν om. V. — 31 αὐ Suidas s. Εὐρωτιῶν. οὖν R., qui τὸ δὲ om. — 33 κειμένου, 34 ὡσπερ νοτιζόμενα Θ., omittens lin. 35. Infra scholion habet hoc, σσημημένος, ἀπὸ τοῦ εὐρῶς ὁ σκώληξ. ἀνεπιμέλητος, ἀκαλλώπιστος. κορῶ γὰρ τὸ ἐπιμελοῦμαι.

45, 43 αὐξὼν καὶ πληθύνων Suidas s. Ἀκόρητος. — 44 κυρίως λέγεται om. Θ. — 45 Ἐλαίων hic et 49 Θ. Legebatur περιπίσματα hic et paullo post. περιπτύσματα bis Θ. Idem vitium correxi in scholio Equit. 803. Δικῶ. — 46 ἀνάπαλιν om. Θ. — 47 τὸ Θ.

46 ἐδιπλασίασε τὸ ὄνομα a m. sec. habet V., om. G. εἰρωνευόμενος—αὐτὸς om. Θ., qui 2 δια-

βάλλετο δὲ. Inepta sunt quæ scholiasta de Megacle tradit, de quo v. Bœckh. Explicat. Piudar. p. 303. Servus ille non magis fuit quam serva Cæsyræ, quod traditur in scholio v. 64 et Pac. 450. DIND. δ et 5 παρ' Ἐρετριεῦσιν om. Θ.

47. Scholion totum habet Suidas s. Ἄγροικος. οὐκ ἀργῶς—(13)λεληθότως om. Θ. — 17, 18 δόξαν γυναικῶν ex Suida sunt (inquit Dindorfius) re-dintegrandæ, ἀδοξεῖν γὰρ εἰώθαμεν ἐπὶ τοῖς ἀγροίκοις. ἔπειτα δὲ κάκεινην θεραπεύει τὴν ἀντίθεσιν (scr. τῇ ἀντιθέσει), τῷ ὑποτετάχθαι αὐτὸν τῇ γυναικί. δεσπόζειν γὰρ εἰώθασιν οἱ ἄνδρες τῶν γυναικῶν. Omittit hæc et sequentia Θ.

48, 23-25 om. Θ. — 24 ὑπέρογκον καὶ ἐπ' αὐτῇ μέγα φρονούσαν R. — 27-31 om. V. Θ. Hæc tantum habet R., κεκαλλωπισμένην. ἔστι δὲ Ἐρετριακὸν—τυραννεῖν, ἢ ἔθνος—μυσαρὸν ἢ om. Suidas. Qui 32 post τυραννεῖν addit, λέγει δὲ τὴν περιεργίαν τῆς κομμωτικῆς. πολλοὶς γὰρ, οἷα εἰκός, ἐκέχρητο καλλωπίσμασιν, τούτῃσι νίμμασι καὶ τοῖς τῆς κεφαλῆς πλέγμασι καὶ τοῖς ἄλλοις οἷς κοσμεῖσθαι γυναικῶν ἔθος. ἐγκοικοισυρωμένη οὖν οἷον τρυφῶσα, ἀπὸ Κοισύρας γυναικὸς πλουσίας, Ἄλκμαῖονος γαμετῆς. Θ. habet, ἱματίος καὶ τῇ ἄλλῃ δαπάνῃ περισσῶς κεκοσμημένην, κεκαλλωπισμένην τῇ Κοισύρα.

50, 37 τριῶν om. V. — 42 πόκων περιουσίας τουτέστι πληθους G. — 44 sq. R. habet τῆς τοῦ οἴνου ὑποστάθης—ψύχεται τὰ σῦκα.—45-47 ἢ ante ἔπου et καὶ ταρχεύεται—καὶ τὰ ἐκείνης δὲ om. Θ. — 53 R. habet περιουσίας τουτέστι πλούτου. Scholion excerptis Suidas s. Τρασία.

51, 7 et 8 om. V. Suidas, Καταγλωττίσματα: περίεργα φιλήματα, καταπάσματα, παντοῖαι μυραλοιφαί, ἢ περιλαλήματα· ἢ εἶδος φιλήματος περιεργότερον τὸ καταγλωττίσμα· ἢ κολάκευμα. In quibus verba καταπάσματα, παντοῖαι μυραλοιφαί, quæ nihil commune habent cum καταγλωττίσμασιν, ex scholio verborum præcedentium ἢ δ' αὖ μύρου, κρόκου, illata videntur. DIND. Codex Taurin. καταγλωττίσμα κυρίως εἶναι ἐν καιρῷ—στόματι. δ δὲ λαφυγμὸς κατὰ μὲν τινὰς τὸ αὐτὸ ἐστὶ καταγλωττίσματι κατὰ δὲ—δαπάνῃ. κυρίως γὰρ λάπτω καὶ λαφύσσω τὸ φορῶ· ὅθεν παράγεται—γυναῖκες τοιαῦτα πράττουσιν ὑπὸ τῆς ἄγαν τρυφῆς. Κωλιάς δὲ ἢ Ἄφροδίτη οὕτως εἰρηται. ἀνήρ γὰρ τις φθείρας κόρην ἐκ τῶν κώλων ἤτοι τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν ἐκρεμάσθη καὶ λυθεὶς ἐκ τῆς θεοῦ ἱερῶν ἰδρύσαστο κωλιάδος Ἄφροδίτης ἐπονομάσας. Γεντυλλὶς δὲ ἐκλήθη ὡς γενέσεως αἰτία. — 14-17 in Ald. scholio v. 52 ad λαφυγμοῦ sunt postposita. Mutatum ex scholiis Brunckiano et Taurinensi.

52, 18 Τῆς—ἀσωτίας, sic habet R. ἀθηφαγίας καὶ τῆς πρὸς τὰ ἐδέσματα πολυτελείας, V. ἀθηφαγίας καὶ πολυτελείας, τουτέστι ἐκδεδηγημένης πολυτελείας

τροφῆ. Totum scholion om. Θ. — 19 λαφυγμὸν γὰρ—ἐσθλῆν om. R. — 25 ἀπὸ additum ex scholio proximo. — 27 τῶν κώλων. Reizius τὰ κῶλα τῶν δεσμῶν. — 33 Τυρρηγῶν a Valesio positum. Ald. τυράννων. — 35 Τυρρηνοῦ Hermannus: τυράννου Ald. — 40 καὶ δεσμῶντος δουλεύον παρ' αὐτοῖς V. et Suidas s. Κωλιάδος. δεσμῶ δουλεύον R. — 42 legatur οἰκίαν, correctum e libris Suidæ mello-ribus. Post οἰκίαν iterum τοῦ ἔχοντος addit R. οὕτως ἐλ. καὶ R. et Suidas. — 44 seqq. Κωλιάς δὲ ἐκλήθη ὅτι θύοντος τοῦ ἱερέως ἱερεῖον κωλῆς ἱεραξ ἤραξεν καὶ ἐπέκεινα τῷ τόπῳ ἐπεκινήθη, ὅθεν ὁ τόπος κωλιάς ἐκλήθη. V. Eadem fere, sed post κατεπονείτο addita, habet Suidas, οἱ δὲ, ὅτι Ἰωνος θύοντος ἱερεῖον κωλῆς (scr. ἱερείου κωλῆν cum Hemst.) ἐξήρασε (ἤρασε codex Leid.) καὶ ἐπ' ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἐκάθισεν. ὅθεν—ἐκλήθη. μέμνηται καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἐκάλη.—5. corrige ἢ 'πὶ Κωλιάδ' ἢ 'ς Γεν.

54. Scholia ad hunc v. om. Θ. et ad reliquam fabulæ partem vix ulla habet: habet vero tenuia excerpta scholorum et glossemata. Codex Taurin. σπαθῆν, ἀπὸ πάνυ σπουδαίων γυναικῶν εἰληπται ἀπὸ τοῦ συντόμως κινεῖν ἱφάντικῶς σπάθας. — 9 καὶ διὰ Ald. — 10 εἶπεν additum ex Suida. Post ἀργὸς ἦν sequitur in Ald. additamentum ex Gregorio Cor. p. 62 illatum, Ἄττικοι δὲ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων κέχρηται λέξεσιν (καταλήξεσιν ex codd. quibusdam correctum apud Gregor.), ὡς ἐνταῦθα, καὶ παρ' Ὀμήρῳ « κλυτὸς Ἴπποδάμεια.» καὶ Εὐριπίδῃ « τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες ἀγγελθεισά μοι γενναῖος.» — 12 ἐχρήσατο Suidas. χρῆται Ald. quod om. R. V.

57 πότῃς ὁ πολὺ ἀναλίσκων λύχνος V. a. m. sec. Omittit G.

59 om. V. ἀπὲρ τοῦ ἄλλυχνίων. ἢ (ἢ delendum) ἀπὸ θρύου τὸ παλαιὸν τὰ ἐλλύχνια habet R. Codex Taurin. Θρυαλλὶς κυρίως ἢ ἔξαιψις τοῦ κατὰ τὸν λύχνον φωτός· νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὸ κοινῶς λεγόμενον φυτίλιον. Corrigenandum φυτίλιον ex scholio Thomæ M. ap. Ducang. Glossar. p. 1673: θρυαλλὶς τὸ κ. λεγόμενον φυτίλιον· γίνεται γὰρ ἀπὸ (τοῦ) φύειν τρίειον.

60, 35 ἐπιτιμῆσαι τὸν δεσπότην V. sine τῷ οἰκ. — 37 ἀλλ' ἀναγνωστέον F. A. Wolfius. Ald. ἀλλ' ἀναπτυστέον, quod om. V. — 39 οὕτως ὡς G.

62, 43 Ἐστασιαζόμενος ex Suida (v. Ἐλοδορού-μαθα) Dindorfius, qui hæc recte digessit. Ald. στασιαζόμενος. Suidas ὡς ὑπὸ τ., 44 τραπήνη.

64, 47-49 sic R. V. μέγα φρονούσα πάντως ἐπὶ τῷ προγόνῳ Μεγακλεί τῷ νικήσαντι τρεῖς Ὀλ. — 50 καταλθόντι τὸν ἵππον R., τοῦ ἵππου V. sine ἐκ τ. φ. — 52 malim ἔπειτα καὶ K., nisi hæc alius scholiastæ verba sunt. DIND. — 3 πλουτῆσαι Palmerius.

νικῆσαι Ald. — 7 οὖν om. R. — 8 ἰκονώνει V. — 9 ἄρα om. V., qui ἦν φαμέν. Conf. ad v. 46. — 10 Περικλέους Μεγακλέους εἶναι μητέρα. τὸ ὄνομα δὲ τὸ Ξανθίππου V., qui ita pergit, νῦν δυνάμενον ἀμφοτέροσ δηλώσαι, omissis παράδηται—Μεγακλέους.

67, 18 τοῦτο—μέρος om. V.

68 scholion om. V. ὅα τοῖς μικροῖς παιδίοις ἔθος χαριεντιζομένους προσπαίξεν τοὺς γονεῖς Suidas s. Ἐκφρίξτεο.

70, 26-28 sic R., ἔστίς λ. τὸ πορφυροῦν ἰμ., ἥπερ οἱ ἠνίοχοι χρῶνται ἐν τῇ ἵππικῇ. V. om. πομπεύοντες.— 30 σωσάνιον ab aliis σουσάνιον dicitur: v. Dicang. s. Σούσων.

71, 33 sq. αἱ δὲ ἀίγες πρὸς τὰ τραχύτερα καὶ δρεινότερα διάγουσιν Suidas s. Φελλία. — 36 Ἄλλως. τόπος Ald., præmisso scholio inutili, τόπος οὕτω καλούμενος ἐν Ἀττικῇ. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσόν ἐστὶ τις ἔορτῇ τοῖς Ἀθηναίοις Φελλός καλούμενη (hæc ex Suida sumpta, ubi est καὶ ἔορτῇ τις περὶ τὸν Διόνυσον Φελλός καλούμενη.) ἥτις τῶν Διονυσίων ἀρχεται. Λουκιανὸς δὲ ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίας θεοῦ (c. 16), « φαλλοῦς, » φησίν, « Ἐλληνες τῆν Διονύσῃ ἐγείρουσιν· ἐπὶ τῶν καὶ τοῖονδε τι φέρουσιν, ἄνδρας μικροὺς ἐκ ἔξυλου παποημένους, μεγάλη αἰδοῖα ἔχοντας. καλέεται δὲ τάδε νευρόσπαστα. » καὶ παρακατιῶν δὲ « ἐν τοῖς προκυλαίοις τοῦ Συρίας θεοῦ ναοῦ φαλλοὶ ἐστῆσι, οὓς Διόνυσος ἐστήσατο. » — 37 φελλέτας Suidas.

72, 40 sq. om. V. — 43 ἰσάλην corruptam esse ex ἰξάλῃ (i. e. *pellis caprina*: ab ἰξάλος, *capra*) recte monuit Casaubonus De satyr. poes. 1, 4, et ad Theophr. Charact. p. 147. Corruptionem tamen illam satis antiquam esse oportet: si quidem Galenus in Lex. Hippocr. jam meminit vocis ἰσάλην, eamque exponit διφθέραν, δέρμα. Apud Pollucem 4, 118, corrupte legitur ἰξάνην, pro ἰξάλῃ, vel ἰσάλην, ut a viris doctis jam observatum est. Vide etiam Foesium in OŒconom. Hippocr. v. ἰξάλην. Kust. In fine γοῦνναν Reg.

74 R. habet ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἵκτερον ὄλον ἵππικὸν ἔρωτα ἢ νόσον ἵππικὴν. Codex Taurin. ἵππερον: ἵππικὸν ἔρωτα. ἔπαίξεν τὴν λέξιν παρὰ τὸν ἵκτερον, ὡς κυρίως (δ: ἐστὶ Reg.) νόσημα, ξανθῆς χολῆς παρὰ τὴν τοῦ δέρματος ἐπιφάνειαν περιγεομένον (scrib.— νης)· δὸ καὶ τὸ κατέχει κατὰ λόγον ἐπέφερε. — 47 ἄτος δὲ καὶ τ. γρ. αὐτὸν ἐπιβ. φ. αὐτοῦ ἵππ. V.

80, 3 φιλίας R. Totum scholion om. V.

81, 12 scribendum δεξιᾶς, cum libris quibusdam Euripididis.

82, 24 ἰδοῦ Reizius. ἴδος Ald.

83, 31 ἄλλοι δὲ ἀφίδρ. Ald.

88, 40 ἱματίων post καὶ ἔκστρ. ponit R. et Suidas s. Ἐκστρεψων. καὶ ἔκστρεφομένων om. V. — 43 μεταβαλοῦ Ald.

91 sic Ald., ἐπαὶ ὡς ἐπιτρέπαι τὸν Πησειδῶνα ἠμῶναι, μεταβαλὼν τὸν Διόνυσον ἑμυσιν. — 48 τὸ δειῦρο R.

92, 51 αὐτὸ τὸ et πάντα τὰ τῆς φ. V. τῆς φ. εἰς πάντα Ald. — 52 τὸ δὲ—ἐλθέ om. V.

94, 6 ἐστὶ τὸ Hermannus.— 18 παῦλαν ἔχει κινήσεως καὶ ζ. Ald. quæ παῦλον ἔγον per tyogr. errorem habet infra 21 post θάκος. Correctum ex Platone. — 20 ἢ συν. R. V. — 21 τῶν σοφῶν ἥτις καὶ θάκος V. Ἀττικῶς R. G. Ἀττικὸν V. — 23 Σωκράτην, ἐπειδὴ ἐφρόντιζον περὶ ἀλλήλων ἢ διὰ τὸ μῆδ. V. περὶ om. Ald. ἀλλοτριῶν Reizius.

96, 33 Κράτης Ald. Deinde scribebatur Ἴπκῶνος. — 38 προθεῖς Kusterus. Legebatur προσθεῖς, — 42 Dindorfius delevit quod post ἔγκλημα addebatur φαίνεται δὲ καὶ ἐπὶ τούτων ὁ Ἴπκῶν κωμωδηθῆναι φθάσας (φαίνεται οὖν ὁ Ἴπκῶν καὶ ἐπὶ τούτῳ κ. φθ. V.). Deinde legebatur τὸ δὲ τῶν ἐγκλημάτων οὐδὲ. Quod idem correxit adjuvante. V, in quo ὁ δὲ τὸ ἔγκλημα τοῦ δὲ σύνολον ἐπ. φιλοσοφίαν. — 43 ἐπαγγέλλοντες V. — 44 ὡς om. V. — 45 τὸν φίλον V. Deinde scribebatur οἱ δ'. — 46 Dindorf. ὁ addidit.— 48 de Diphilo iambographo v. Meinek. Hist. Com. p. 449, qui de Bæda: « Nomen viri, sive illud Βοῖδας fuit sive Βοιδᾶς, Siculum vel Italum philosophum fuisse subindicat. » Adde Dindorfium in Thes. Steph. s. v. Ald. Βοιδαν.— 49 διὸ οὐκ εἰς Ald. Correxit Hermannus, præeunte Reizio, qui di' οὗ εἰς scripserat. — 50 ὁ addidit Reizius. — 53 sq. Eupolidis versus sunt ex tetrametris. Post ἐπίδειξιν exciderunt syllabæ duæ. ΔΙΠΘ. Post Στησιχόρου Hermannus addidit πρὸς τὴν λύραν ex scholio v. 180.

98, 6 οὐδὲν ἔρασαι, 8 τὸ αὐτὸ τοῦτο γνωρίσαι V. — 9 ἂν om. V. — 10 τῶν περὶ αὐτοῦ V.

102, 12-18 τοὺς φιλοσόφους οὕτως ἐκάλον. R. τὸ δὲ πόνηροι ἀντὶ τοῦ ἐπίπονοι R. V. τὸ δὲ ἀλαζόνες, ἰδίως ἀλαζόνες τοὺς ψεύστας καλεῖ. εἰκότως οὖν καὶ τούτους οὕτως λέγει. V. Reliqua omittunt.

104, 21 λεπτόφωνος R.

105, 22 ὁ πρέσβυς, 23 αὐτοῦ R. ἀληθῶς, 24 μῆδὲν δὲ V. — 25 μῆδὲ μειρακιώδες om. V. — 26 ἀπὸ τοῦ μῆδὲ τὰ νήπια παιδίᾳ εἰδέναι τι Ald.

106, 29 ὡς ἀγροίκος om. V. Ald.

107, 34-37 τὸ δὲ σχασάμενος, ἀντὶ τοῦ καταπαύσας. ἀπὸ μεταφορῆς τῶν ἀποσχισμένων καὶ διαχωμένων ὑδάτων. Ἄλλως. καταλύσας, κατασπάσας, ἀποστὰς τοῦτου Ald. ἀντὶ τοῦ παυσάμενος τῆς ἵππικῆς, ἢ ἀποχωρήσας Suidas s. Σχάσων.— 37 σχάσαι γὰρ δαῖ (δὴ Suidas) καὶ Dind. addidit ex V. et Suida. — 39 καὶ Πίνδ. et sequentia om. V. — 40 σχάσαι Suidas. Σχάσαι Ald. σχάσων apud Pindarum. — 42 τὸ Hermannus. τὸν Ald.

108, 45 ὀμῶναι R.

109 codex Taurin. : Φασιανούς ἴππους φησίν, ἀλλ' οὐκ ὄρνις. ἄλεγοντο δὲ οἱ ἴπποι φασιανοὶ ἀπὸ τοῦ τὸν Φᾶσιν ποταμὸν, ἀφ' οὗ οἱ ἴπποι ἐπωνομάζοντο, παραρρέειν τὴν Κολχίδα. — 51 Ἀρίσταρχον Rubnkenius præfat. ad Hesych. vol. 2, p. vii. Ἀρχίλογον Ald. et Suidas s. Φασιανοί.— 1 Μόρυξ τίς Suidas. Μόρυξ τε νῦν Ald.— 2 ἡ Kusterus. ἡ Suidas. ἡ Ald.— 3 τερπνῶς Suidas. τερπνὸν Ald. Meinek. Com. I, 2, p. 652.— 4 β' om. Suidas.— 5 φασιανοὶ δὲ οἱ ἔχοντες idem. Legebatur οἱ δὲ ἔχοντας.— 6 ἐν (ἐν om. duo codd.) τῷ μηρῷ φασιανὸν ἴπποι. A. Suid.— 7 πολιτευομένων idem.— 10 post ἵπποτρόφου addit Junt. Ἀθηναῖος (9, p. 387, A) « καὶ τὸ ἐν Νεφέλαις δὲ ἐπὶ τῶν ὀρνίθων ἔγωγε ἀκούω, καὶ οὐκ ἐπὶ ἴππων, ὡς οἱ πολλοὶ,

τοὺς φασιανούς, οὐδὲ τρέφει Λεωγόρας.

δύναται γὰρ ὁ Λεωγόρας καὶ ἴππους τρέφειν καὶ ὄρνεις φασιανούς. κωμωδεῖται γὰρ ὁ Λεωγόρας ὡς γαστρίμαργος ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Περιαλγεί. Non animadvertit Francinus verba illa Athenæo ab lectore quopiam esse illata ex scholiasta Aristophanis. De quo dixi in annotatione ad locum Aristophanis. Δίνω.— 11 imo ἐγκεχαράγμενοι.— 13 πολιτευομαμένων V.— 18 περὶ Ἀρχιλογον codex.

110, 22 παρακαλῶ σε V.

111, 23 ἐμέλλε Θ. ἐμελε Ald.— 24 θέλημος ἡ ὠφέλος Θ.

112, 29 Αἰδηρήτης codex.— 32 εἶναι om. V.

120, 37 οὐ γὰρ ἂν V. ὄϊον οὐχ Ald.— 39 φιλ. ἀποκείρονται Kusterus.— 40 ἡμαυρωμένους. Addit Ald. αἰσγρός καὶ διεσθαρμένους γνόμενους. οἱ γὰρ ἴπποις ἐν γυμνασίοις καὶ παλαιστραῖς διέτριβον. οὐ γὰρ V. εἰ γ.— 41 φησὶν om. V.— 42 εὐχροὶ Ald. et Suidas s. Διακακισμένη.— 45 φθονεῖτε, 48 εἰ ἀπολιπὼν τὸ σῶμα κοσμεῖν V.— 50 uncis inclusa pertinent ad v. 124.

121, 3 φάγη, θρέψη V. θρέψει om. R.

122, 5 Ζύγιοι δὲ καλοῦνται ἴπποι V. 6 λέγονται R., qui οἱ—ζυγῶ post ἀριστέρους ponit.— 7 ὁ μασαριστέρους καὶ ὁ μασοδεξίος V.

123, 13 παθεῖν V.

127, 28 δηλοῖ. εἶπη (scr. εἶποις) γὰρ ἂν διδάξομαι τὸν V.— 31 νῦν μὲν εἶναι V.— 33 sqq. ἐμαυτὸν διδάξομαι ἔφη, ἅτε βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. τὸ δὲ ἐμαυτὸν λείπει τοῦ μ. οὐκ ἐπ. Ald. εἰπαῖν διδάξει G. δεδάξας V.— 36 πρὸς ἄμφω τὰς διαθέσεις dicere debatur. Monuit Reizius.

129, 39 sqq. νῦν οὐκ ἐπὶ τῆς σωματικῆς κινήσεως εἴληφε τὸ βραδύς, ἀλλὰ V., ex quo νῦν additum.— ἀγγίχινους εἶναι. ἀνωθεν δὲ τὰ τῆς διανοίας δηλοῦν θέλει Ald. Veram scripturam habuit etiam Suidas s. Βραδύς.

130 glossam λεπτολογίας habet V.— 43 ἰσχυῶν Junt. ἰσχυρῶν Ald.— 46 ἐξάσκησις conjecit Ku-

sterus.— 47 λόγων addidit Dukerus.— 48 τὰ λεπτά R. καὶ τῶν καλ. R. V.— 49 ὄξυτονεῖται R. τῶν ἄλλων πλαγίων cod. Taurin. et Reg. 2821.— 50 προπαροξύνεται V.

131, 1 σταλαγμός, καὶ κλίνεται στραγγός. ἀφ' οὗ κατὰ στραγγὰ οὐρεῖν καὶ στραγγεῖω ῥήμα τὸ ἐκβλίθω, ἤγουν τὸ κοινῶς στραγγεῖω (στραγγίζω. Reg.) Taurin.— 132 scholio ad v. 133 postposit V. et Ald.— 10 ἔσω, ἀλλ' ἐφόρει καὶ τις τὴν θύραν Suidas. ἀλλ' ἐφόρηκε τὴν θύραν τις Kusterus.

133, 14 Βοιωτῶν γὰρ ἀναστάτων—γενομένων V. Dativos ponit V. in scholio ad Pluti v. 604. In Regio 2712 est Βοιωτοῖς ἀναστατάτοις—καὶ ὑπὲρ ἀπ. μαντευομένοις—ἐκεῖ κατοικησάτων—τὸν παγαίτικόν—περιπταμένους τοὺς ἱεροὺς—ἀπὸ μέθης—οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ζώου φησὶ λέγεσθαι—τόποις ἐπὶ πλεόν διατρίβει ταῦτα.— 15 μαντευομένων V.— 16 λευκοὺς κόρακας Ald.— 17 Παγασητικὸν Wesselingius ad Diodor. 19, 53. Παγασητικὸν R. V. Παγαιατικὸν Ald. ἴδον R.— 18 τοὺς τοῦ ἡλίου Ald.— 22 addit Ald. Ζηνόδοτος (scrib. Ζηνόβιος) δὲ ὁ τὰς Ταββαίτου καὶ Διδύμου παροιμίας ἐπιτεμὼν, « Βοιωτοῖς, » φησίν, « Ἄρην ποτὲ διοικοῦσι προεφίητο ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκπεσεῖσθαι, λευκῶν κοράκιων φανέντων. νεανίσκοι δὲ ποτὲ μεθυσθέντες, καὶ συλλαβόντες κόρακας, γυφώσαντες ἀφήκων πέτεσθαι. ἰδόντες δὲ οἱ Βοιωτοὶ ἐταράχθησαν, ὡς τῆς μαντείας λαβούσης τὸ τέλος, καὶ φοβηθέντες οἱ νεανίσκοι, τὸν θόρυβον φυγόντες, ὤκησάν (ὤκησάν Wolfius) τινὰ τόπον, ὃν ἐκάλεσαν Κόρακας. μετὰ δὲ ταῦτα ἐκβαλόντες τοὺς Βοιωτοὺς οἱ Αἰολεῖς, ἔσχον τὴν Ἄρην οικεῖαν ὄσαν· καὶ τοὺς ἀμαρτάνοντας μεθιστάσιν εἰς τοὺς Κόρακας καλουμένους. » Quæ Musurus ex Zenobii Proverb. 3, 87 intulit.

134, 23 Κικυνῆς R. κικυνισταὶ Ἄξ. V.— 24 Ἀπολλώνεια Ald.

136 διόπερ et sequentia om. V.

137 codex Taurin. : Ἀμβλοῦν λέγεται τὸ τὸ ἐμβρυον ἐν τῇ γαστρὶ φθειρόμενον ἐξῆν (scrib. ἐξωθεῖν vel ἐκβάλλειν ἐξῆν) τῆς μήτρας μήπω τελεσιουργηθέν. ἀπὸ τούτου λέγεται καὶ τὸ ἀμβλωτρίδιον (Reg. ἀμβλωθρίδιον). ἐνταῦθα οὖν διὰ τῆς λέξεως ταύτης κωμωδεῖ Σωκράτην λέγοντα τέχνην ἔγω μαιευτικὴν, καὶ διὰ ταύτης ποιῶ τοὺς νέως κύματα (ἀποτίκταιν κυήματα Reg.) τῆς ψυχῆς εὐγενῆ.— 35 δὲ ἰδίως Ald., Suidas s. Ἐξήμβλωκας.— 38. Usitatum est ἀμβλωθρίδιον. Διδω. ἰδίως—(44) ἐξήμβλωκας om. V. καὶ σκέψιν. ἰδίως δὲ R., qui hoc scholion postposit scholio v. 138.— 40 προεἴπομεν R.— 43 τοῦτο Reizius. τοῦτον Ald.

138, 48 πρὸς om. R. σχ. ὅτι οὐ χρ. πόρρω τῆς πόλεως, ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ἄγροικος εἶμι V.— 49 ἀθλον δὲ Ald. sine Ἄλλως.— 50 πόρρω ἀγροίκων αὐτὸς Ald.— 51 μακροῖς V.— 52 παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ V.

140, 8 τῶν om. V. — 9 οἷς G. οἶ V. πολλοῦ om. Suidas s. Ἄλλ' οὐ. — 10 εἰ μὴ τοῖς μαθηταῖς habet V. om. G.

144, 12 ἐπούθετο om. V. — 18 αὐτοῦ δοκεῖ σώζεσθαι Suidas s. Χαιρεφῶν. — 19 πᾶνυ θερμὸς Suidas. — 22 συμφρονοῖεν V. σωφρονοῖεν Ald. συμφωνοῖεν Suidas cum Xenophonte. — 23 τοῦτο V. — 26 σοφὸς δ' ἀπάντων Σωκράτης ὁ Θηβαῖος V. σοφώτερος R. ἀπάντων—σοφώτατος Pseudo-Lucian. Anior. c. 48. — 27 τοῦτου Ven. — 28 legebatur φησὶ τὴν Πυθίαν τοὺς γ. — 29 καὶ εἰ ἔστι δὲ V. — 30 εἰ Suidas s. Συγχρωτίζεσθαι et Diog. L. 7, 2. πῆ Ald., quod om. V., in quo et inter καὶ ἔστι legitur, loco alieno illatum. Ald. V. πῆ συγκεχωρησθαι (συγκεχωρῆσθαι V.) τῷ χρησμῷ δύναται. Correxerit Toupius Emendat. vol. 2, p. 207, ex Diogene Laert. 7, 2 : χρηστηριαζομένου αὐτοῦ (Zenonem dicit) τί πράττων ἄριστα βιώσεται, ἀποκρίνασθαι τὸν θεόν, εἰ συγχρωτίζονται τοῖς νεκροῖς· ὅθεν ξυνέντα τὰ τῶν ἀρχαίων ἀναγιγνώσκειν. — 32 δηλονότι V., quod correxit Dindorfius. — 40 Ναπαίου Labeck. Aglaoph. p. 267. Legebatur γονναπαίου. Apollinem ναπαῖον ab Lesbii cultum fuisse constat ex Macrobbii Saturn. 1, 17, et Suida s. Ναπάται, quam gl. om. codd. Paris. A et Leid. — 41 Suidas, ἀνάθημα : πᾶν τὸ ἀφιερωμένον θεῷ. « αἰτούντος (libri deterioris αἰτοῦντι) τῷ Πέλοπι ἀνάθημα τὴν ἀρνα τὴν χρυσοῦν, ἕτερα παρέχοντι καιμήλια ἔχρησεν, ὄο βούλομαι ὁδὸς, μὴ διδοῦ δ' ὁ μὴ θέλω. » — 42 παρέχοντι Suidas. παρέχοντα Ald. Deinde « scribendum ἔστι δ' οὗτος vel ἔχει δ' οὗτος. » DIND.

145, 47 καὶ vel delendum vel in γὰρ mutandum. Præcedit in R. ἐπινενομημένην, quod retuli ad v. 137, ut factum est in V. DIND. — 51 νῦν addit V. — 1 τοιοῦτο R. Ald. — 3 δῆλον δὲ et sequentia om. V. ὅτι ταῦτα φησὶ Ald. σῦραι R. — 4 μηδεὶνδὲ ἔχομενα. διὸ Ald. — 6 αὐτὸ R.

146, 9 παρελήφει V. τοῦτο. διὰ τοῦτο οὐδὲ R. αὐτικὰ δὲ G. — 10 τινὸς et ἡ τοῦ—γελοίου om. V. ἡ τούτου R., et, omissis ἐν ἑκατέρῳ γελοίου, pergit, ὁ μὲν γὰρ Χαιρεφῶν βαθείας ἔχει τὰς ὄρρυς, ὁ δὲ Σωκράτης φαλακρὸς ἦν. ὁ Χαιρεφῶν et ὁ Σωκράτης om. V.

150, 13 δυϊκῶς, 14 ἱστορεῖ καὶ πόδας ἔχει V. — 15 ψυγεῖσθαι δὲ ἀντὶ τοῦ om. R.

151. Ἔστι. In Ald. præcedit, εἶδος ὑποδήματος αἱ Περσικαί, ὡς καὶ Ἡρόδοτος. ἐπεὶ δὲ καὶ δένδρου ὀνομαζέσθαι Περσικαί, διὸ καὶ περιέφυσαν εἶπεν, ὡς ἐπὶ δένδρου, scholion novitii grammatici. Herodotus memorizæ errore nominatur, fortasse propter 1, 195, ubi Babyloniorum ὑποδήματα memorantur. DIND. — 17 ὑποδήματά τι R.

152 sic Ald., ἀδύνατον. οὔτε γὰρ ὑπόδημα δύναται

φορέσαι ψύλλα, οὔτε ὑπολίσασθαι, οὔτε μετρήσασθαι τῷ προσπλασθέντι κηρῷ τοῖς ποσὶ τὸ διάστημα τοῦ ὑποδήματος, ἀλλ' ἀδύνατον ἀδυνάτω ἐπήγαγεν. οὔτε γὰρ τὰ ὑποδήματα ἐκ κηροῦ φύσαι φησὶν ἔχει, οὔτε τῶν τῆς ψύλλης ποδῶν ταῦτα δυνατὸν ἦν ἐξελεῖν καὶ διαμετρήσασθαι τῷ τοῖς ποσὶν αὐτῆς προσπλασθέντι κηρῷ τὸ δ. τοῦ ὑποδήματος. — 21 αὐτὴν V. — 22 ἐξέλιεν R. τοῦτο R. V.

157, 27 διαλογίζεται Ald. — 28 verba ὁδὸς ἡμεῖς κώνωπας λέγομεν habet R., V. autem in fine scholii v. 158, ἐμπίδες δὲ καλοῦνται ἀς ἡμεῖς κώνωπας λέγομεν. Codex Taurin. ἐμπίδας τινὲς τοὺς κώνωπας φασιν· οὐχ οὗτως δὲ ἔχει, ἀλλ' ἐμπίδες εἰσὶ τὰ κοινῶς λεγόμενα κανάρια. γίνεται δὲ ἐμπὶς ἀπὸ τοῦ ἐμπεῖν (ἐμπνεῖν recte codex Regius 1821) ἦτορ ἄδειν.

158, 32 καὶ βοῶν Ald. τοῦ οὐρροπυγίου (οὔροπ. G.) V., i. e. τοῦρροπυγίου. Codex Taurin. et Reg. 1821, ὄρροπυγιον κυρίως τὸ ὄρροπύγιον, τὸ κοινῶς λεγόμενον κολουράδης. ἐνταῦθα δὲ καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ προικτοῦ εἰρηται. — 33 μὲν om. V. — 35 ἰδεῖν ἢ Ald. — 38 προίεσαι V., quod om. G. ἐὰν οὖν V. εἰ γὰρ τοῦτο λάθοιο καὶ οὔτε φθέγγεται τὸ ἐγκέλαδον οὔτε Ald. — 39 καὶ καλὸς om. V. — 41 seq. διὸ καὶ τὰ τοιαῦτα ζῶα πάντα καλεῖται τὰ ἐντομα κατὰ V. — 42 βομβύκια. Vid. Schneider. ad Aristot. H. A. vol. 3, p. 373. ἐντόμα Ald. — 43 ἐντέμνηται Kusterus. ἐπέτεμνηται Ald. οὖν διατέμνηται V. — 44 καὶ κελάδων V.

163 καὶ προστενῶ τῶν ἐντέρων V. προκείμενον uterque.

165 τοιαύτη γὰρ ἡ σάλπιγξ, κατὰ τὸ ἀνω στενῆ καὶ πρὸς τὸ ἄκρον κοιλῆ R. μὲν, δὲ et διὸ καὶ ὄξυ ἄδει om. V.

166, 54 τοῦ εὐρέματος om. R. περὶ G.

169, 9 codex Reg. 2712 ἐκ. λέγεται, ἀσκ. καὶ γαλεώτης. μυγαλῆ ἀπὸ τοῦ ἀλίσκειν τοὺς μύας, ἀσκαλαβώτης ἀπὸ τοῦ δίχα σκάλας βαίνειν. Codex Taur. et Reg. 1531 ἀσκαλαβώτην καὶ γαλεώτην ἐνταῦθα τὸν αὐτὸν φησιν, ἤγουν τὸν μῦν. ἄλλοι δὲ ἀσκαλαβώτην πᾶν ζῶον φασὶ τὸ χωρὶς κλίμακος ἀναβαίνειν ἐπὶ τὰ μετώρα τῶν οἰκιῶν. γαλεώτην δὲ οἱ μὲν τὸν μῦν φασιν, οἱ δὲ τὴν κάταν· ἄλλην δὲ τὴν νυμφίτζαν, ἦν καὶ μυγαλῆν φασὶ.

173, 11 καὶ ὄροφῆ καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς ὄροφος R. καὶ ὄροφῆ δὲ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς ὁ ὄροφος. V. — 14 τὴν Πέρσικα V. Scribendam τῶ Περσικᾷ.

175, 22 εἶχεν V.

176, 23 τοῦ om. R., qui τὸ δὲ—ἀντὶ τοῦ omittit. — 24 ἐμηχ., ἐνόησεν V.

177, 28 λεπτήν. καὶ γὰρ τὴν ὄμ. V. λέγει post ἀλφίτων addit G.

178, 33 ὄσπερ ὀγκίνων εἶδει Ald. i. e. ὀγκινωειδῆ. DIND. — 36 ὄπτησαν et ἐπῆσαν (ἐπεισαν G.) V. —

37 μὲν οὐκ ἦν G. — 38 πρὸς δὲ τὸ λαθεῖν Ald. — 39 τὸ καμψῆθαι τοῦτον ἦν χρ., ἔτι δὲ μελλῶν εἰπεῖν ὅτι ὑφαίετο, ὀρθὸν Ald. — Et 41 seq. τοιαῦτα βούλονται om. V. — 43 κάμψας R. — 46 διαβήτης δὲ ἔστιν ἐργαλεῖον V. — 47 εὐχρηστος τέχνηαι πολλαῖς R. et παρεικίως. — 48 περιάπτοντες V. παράπτοντες R.

179, 1-3 scholio proximo postponit V., sequentia autem ἐμφαίνει-δρῆφῃ posttrinit scholio v. 186. τοῦτο om. R., ἐπὶ om. G. — 4, 5 ἐμφαίνειν διὰ τούτων βούλεται ὅτι παιδερᾶστης ἦν Σωκράτης κἀν ταῖς παλαιστραῖς τὰ πολλὰ ἐξ., ἵνα τοῦς παῖδας δρ. V. — 7-12 παρ' ὅπ. εἴπειν. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν κατέγραψέ τι δ προσέχοντες οὐκ ἐπινήσαμεν, ἐπήνεγκεν R. — 8 αὐτὴν εἰς τὰ ἀλφ. V., qui sequentia omittit.

180 sic Ald., οὗτος ἐγένετο τῶν ἐπτά σοφῶν εἰς, Μιλήσιος· δὲ πρῶτος τὰ παρὶ οὐρανὸν ἐξεύρε. παρατηρητέον δὲ, ὅτι ἀπ' εὐθείας τῆς δ' Ὀαλῆς, ὡς Ἑρμῆς, Ἑρμῆν, Ὀαλῆν, καὶ Ἑρμῆας, ὡς Ὀαλίης, διχῶς δὲ τὸννομα ἐκφωνητέον· βαρύτονον μὲν, Ὀαλῆς, ὡς Χρέμης· οὐ ἢ γενικῆ Ὀαλῆτος, ὡς Χρέμητος, Ὀαλῆτι, Ὀαλῆτα. ὡς τὸ, « Ὀαλῆτα χρημάτων ἐλεύθερον. » εἰ δὲ καὶ περισπωμένως Ὀαλῆς, ὡς Ἑρμῆς· καὶ Ὀαλοῦ, ὡς Ἑρμοῦ. De illo Ὀαλῆτα χρημάτων ἐλεύθερον, quod ab recentissimo grammatico additum videtur, recte judicat Dobræus: « Legendum videtur Ὀαλῆς Ὀαλῆτα χρημάτων ἐλεύθεροί, errore scholiastæ pro Κράτης Κράτητα. Vide Menag. ad Diog. Laert. 6, 87, et Boissonad. MSS. du Roi vol. 10, p. 164, 289. » DIND. — 22 ἰστέον δὲ ὡς V. τῆς Ὀαλοῦ idem (non G.) — 23 ἐκλίνας dedit Suidas s. Ὀαλῆς. V. ἐκλίνας, qui ἐκφωνητέον omittit. — 25 Ἑρμῆς. Sequitur in Ald. ἄλλως. δ Ὀαλῆς οὗτος Μιλήσιος ἦν, εἰς τῶν ἐπτά σοφῶν. οὗτος ἄρκος μηχανικός ἦν. στρατεύσαντος γὰρ Κροίσου πρὸς Κύρον, καὶ μὴ δυναμένης τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ διαβῆναι τὸν Ἄλυν ποταμὸν μέγιστον ὄντα, τοιόνδε τι μηχανᾶται· ἄνω τῆς στρατιᾶς ἰὼν τέμνει τὸν ποταμὸν ἐτέρωσε βεῖν, οὐ πάντα, ἀλλὰ τὸ βεῖθρον αὐτοῦ σχισθὲν τὸ μὲν ἐν εἰς τὴν ἀρχαίαν πορείαν ἐχῶρει, θάτερον δὲ ὑπ' ἀγκάλῃς εἶχε τὴν στρατιάν (δὲ πρὸς τὰ ὀπισθεν μέρη τῆς στρατιᾶς codex Reg. 2821, qui hoc scholion habet). καὶ οὕτως ἐπεραιώθησαν (Reg. καὶ οὕτω σμικρυνθέντος τοῦ βεῖθρου, ἢ στρατιὰ διέβη βραδίως τὸν ποταμὸν). ἐποίησε δὲ τὴν εἰς δύο τομῆν, ἵνα καὶ ἐπανιόντες περαιωθῶσιν Narratio ducta ex Herodoto 1, 75. — μαθητῶ δὲ ἀντὶ τοῦ om. R.

184, 29 καθειμένους Ald. — 30 ἔχοντας G. Ald. ἔχωντων R. V.

186, 35. Πύλος V. pro Κλέων. τοὺς τριακασίους τούτους R. In V. et apud Suidam s. Ἐοίκασι solum τοὺς est. — 36 Ald. addit προαύσαντος τὸν πόλεμον Δημοσθένους καὶ Νίκιου. Conf. schol. Equit.

55. — εἰκότως R. — 38 διὰ τοῦτο V. πολιορκεῖσθαι R. V. — 39 καὶ om. V. et Suidas. — 41 δυσειδεῖς Suidas. Legebatur δυσώδεις. — 42 δὲ om. V. ἔχει δὲ τόπος R. — 43 Κορυφάσιον. Geographi veteres sibi non constant, dum alii Pylum etiam Coryphasium appellatum fuisse tradunt: alii vero diversa ea fuisse loca et Coryphasium prope Pylum situm fuisse scribunt. Vide Steph. Byzantium v. Πύλος et v. Κορυφάσιον, et Luc. Holstenium ad utrumque locum. Kust. — 45 Λάχης. Demosthenem recte nominat scholiastæ Equit. 1050, 1053, 1057. Monuit Reizius. — 49 ἑπτακοσίους. Apud Thucydidem 4, 8, numerantur quadringenti et viginti, præter Helotas. Hæam.

190 Ald. ὡς ἀγγ. φησιν εἶδέναι τῶν π. Σ. ἀκριβέστερον, ἐνθα οἱ β. φύονται. — 13 Σ. διὰ τὴν ὠχρότητα τοῦ V.

193, 25 ἔπερ κάχ. V.

195, 32-34 Ἄλλ. om. V. — 35 ἀντὶ τοῦ ὀνόματος παραλαμβάνουσιν οἱ ποιηταὶ Suidas. s. Ἐκεῖνος ὀνομάτων παραλαμβάνουσι Ald. — 36 πω om. Suid. 200, 44 legebatur ζωγραφίαν. Conf. schol. ad 207. Hermannus γεωγραφίαν.

203, 50 πολεμίαν πόλιν V. — 52 κλήρω τὴν γῆν Ald. αὐτῶν V. — 1 Αἰγυπτίους. Ægyptios geometria usos forsā volebat scholiastes. Dobræus. Fort. γεωργός vel γεωπόνους. DIND. Locum Herodoteum 2, 6 inale fidæ memoria mandatum videri respici ab hoc scholiasta, et scribendum esse τὴν αὐτῶν γῆν εἰς γεωργίαν ex Regio codice 2821 monuit Dübnerus.

212, 18 addit Ald. ἐπιμήκης γὰρ ἦν. κλίνεται δὲ ἡ Μάκρης αὐτῆ διὰ καθαροῦ τοῦ ο. διὸ καὶ ὁ νησιώτης αὐτῆς Μακρυεύς. ἦν δὲ καὶ αἰγιαλὸς οὕτω λεγόμενος, κλινόμενος δὲ διὰ τοῦ δ. ἐλέγετο δὲ Μάκρης καὶ τῶν Κυκλάδων μία, ἢ Ἰκαρος· ἀπ' ἧς νομίζουσι τινες εἰρησθαι καὶ τὸ Ἰκαρίον πέλαγος. Quæ Musurus intulit ex Eustathio ad Dionys. Perieg. 520. DIND.

213, 24 τῆς λέξεως Ald. Correxī ex V., qui τῆς θέσεως post αὐτῶν ponit. DIND. — 25 Ἀθ. καὶ διὰ V. — 26 πρὸς τὸ est alius scholii initium. οὕτω πρὸς τὸ Ald. καὶ οὕτω πρὸς τὸ V. Delevi καὶ οὕτω, quod nihil aliud est quam quod alibi ἄλλως vel ἢ καὶ ἄλλως scholiis præscribitur. DIND. παρατίεται Kusterus. περιτίεται Ald. παρὸν τίεται V., qui 27 seq. om. ἐπήνεγκε τὸ παρατάθη. — 28 οὐ προσέκειντο V. ὅτι πρ. R. (?) — 30 præstat Περικλέους γὰρ. DIND. — 32 καταστραφῆναι, Ἐστίων V. Conf. Thucyd. 1, 114: καὶ Ἀθηναῖοι πάλιν ἐς Εὐβοίαν διαβάντες, Περικλέους στρατηγούντος, κατεστρέψαντο πᾶσαν. καὶ τὴν μὲν ἄλλην ὀμολογία κατεστῆσαντο, Ἐστιάων δὲ ἐξοικίσαντες αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον. — 34 νικήσας Kusterus. νικῆσαι Ald. — 42 φόρους codex Brunckii (Reg. 2821, qui 37-45 habet). πόρους Ald.

215 om. V. In Ald. ita, τοῦτο πάνυ φροντίζετε: τοῦτο λέγει, ὅτι προσέκειτο Ἀθηναίους. (De his verbis dictum ad v. 213.) γράφεται μέγα, ἀντί τοῦ μεγάλως. τὸ δὲ φροντίζετε, ἀντί τοῦ μεταβουλεύεσθε. ἔγγυς δὲ ἡμῶν διὰ τοῦτο φησι, διὰ τὸ ἐν χωρογραφίᾳ σύνεργος παρῆναι: ἐπεὶ οὐκ εἰσὶν οὗτοι ἀστυγέροντες. — 48 ex hoc loco habet Suidas. — 49 μεταβουλεύεσθαι R.

218 Ἀντί τοῦ ὑπόθου om. V. ἀ. τῆς ὑπὸ Ald. Correctum ex Suida, qui φέρε interpretatur ὡς ὑπόθου, εἶγε οὖν. — 1 ἀρχαία δὲ Suidas, δὲ om. V. — 2 ἤς προτάσσεται et τὸ φέρε om. V. — 4 Ald. ὡσπερ Δημοσθένης. Ib. ὡσπερ Δημοσθένης, εἰ δίκας ἀπητήθειεν (sic) V. ἀν ἡμᾶς ἀπαιτήσωσιν Ald. Apud Demosthenem εἰ λόγον ὑμᾶς ἀπαιτήθειαν. — 5 παρήκατε G. παρήκασθε Ald. — 6 λέγειν, οὕτω δὲ ὑποθέμεθα V. Hic addit Ald. κρεμάθρα δὲ λέγεται, διὰ τὸ μετέωρον εἶναι αὐτὴν κρεμωμένην. ἔστι δὲ σκευὸς, εἰς δὲ τὰ περιττεύοντα ὄψα εἰσώθαι ἀποτίθεσθαι. Ἄλλως om. V. qui ib. παρεγκύκλημα δὲ τὸ ἐπὶ τῆς κρεμάθρας δεῖ. — 11 νῦν μὲν τὰ R. ἐν αἰς μόντοι οὕτως αὐτὴν νῦν G. αὐτὰς R. — 12 τοῦ δὲ γελόλου χ. V. τῷ om. R.

219 τιμῷ G. τίω V.

220, 17 τοῦτο ὄλον om. R. — 18 ἀλλ' αὐτὸς β. V., qui μέγα om.

223, 19 ὀποκοριστικῶς R. — 24 τὴν ὄψιν om. V., Suidas s. Ἡ φήμερε. Ib. σελήνη παρ. V. παρεμπερησ εἶναι Suidas. — 26 φωνῆν τὴν τοῦ παρὰ Πινδάρῳ Σαίληνοῦ Suidas. φωνῆν τὴν παρὰ Πινδάρῳ σελήνιον V. Legebatur ὄλον τοῦ παρὰ Πινδάρῳ Σαίληνοῦ φωνῆν. — 27 παράγων τὸν Σαίληνόν Suidas. παοάγοντος Σιληνοῦ V. παραγαγῶν Ald. — 28 Ὀλύμπω Suidas. Legebatur Ὀλυμπίω. — 29 ἐφάμερε Hermannus. Vulgo ἐφήμερε. νήπια Kusterus. νήπια libri. Ib. χρήματά μοι διακοπέων om. V. διακοπέων Ald. et Suidas, quod correxit Hermannus. — 32 οὕτω τὸ ἐφ. Suidas. οὕτως ἐφ. Ald.

225, 36 sq. τὸ δὲ—δρόμον om. V. ἀντί τοῦ περιεργάζομαι τὸν ἥλιον, τὸν τοῦτου δρόμον. ἐπιθαίνω τῷ ἀέρι. διὰ τοῦτο γὰρ καί—καθήμενον. ἔγκειται δὲ ἄμα καὶ τὸ τοῖς πολλοῖς ἀσεβῆς διὰ τῆς λέξεως. ἴσον γὰρ τῷ καταφρονῶ Ald. τὸ δὲ περισκοπῶ R. — 40 ὑπερφρονῶ Ernestius. περιφρονῶ Ald. καταφρονῶ recte codex Reg. 2821.

226, 47 sq. Ἄττικοι τὰ ἐκ σχοινίων πλέγματα ταλάρους τοὺς καλάθους καλοῦσι V. Ἀττικῶς, τὰ ἐκ σχοινίων πλέγματα. τοὺς γαῶν καλάμους τοὺς γεωργικούς ταλάρους καλοῦσι Suidas s. Tarpō. — 49 νῦν δὲ et sequentia om. V. — 51 αἱ ἀλεκτορίδες, 53 κρεμάθραν Suidas.

227, 4 post τῆς γῆς pergīt V. εἶπεν (scr. εἶπερ) ἀνθρώπων ὄντα (adde δεῖ) διαγῶναι τὸν ἥλιον καὶ τοὺς θεοὺς. ἐπὶ δὲ τῆς γῆς βεβηκῶς ἀπολογεῖται πρὸς

— δ Σωκράτης. ψυχρὰν — λύσιν. ἐξεῦρον — λέγει.

228 Ald. ἐξεῦρον ὀρθῶς: ἀκριδῶς. τὰ μετέωρα: τὰ ὑψηλὰ καὶ οὐράνια. — 8 περι—ζητήματα om. V. Uncis inclusa Hermannus refert ad v. 231, Eī δ' ἄν χαμαί.

230. Codex Reg. 2821: Eīs τὸ Eī μὴ κρεμάσας κάτωθεν λάμβανε τὸ ἐσκόπου, λέγων οὕτως: εἰ μὴ ἐσκόπου κρεμάσας τὸ νόημα καὶ τὴν φροντίδα: καὶ γὰρ ὁ τὸ σῶμα κρεμάμενος καὶ τὸν νοῦν κρεμάμενον ἔχει, καταμιξας ταύτην εἰς τὸν ὅμοιον ἀέρα λεπτήν. ἢ λάμβανε ἔξωθεν τὸ ἑμαυτὸν, λέγων οὕτως: εἰ μὴ κρεμάσας ἑμαυτὸν ἐσκόπου καταμιξας τὸ νόημα καὶ τὴν φροντίδα λεπτήν εἰς τὸν ὅμοιον ἀέρα: ὅμοιον δὲ εἶπε τὸν ἀέρα τῇ φροντίδι διὰ τὸ τὸν νοῦν ἀσώματον εἶναι. — 15 περιβουρῶν Kusterus. περιβῆν Ald.

232 R. τὸ οὐ γὰρ ἀλλὰ ἀντί τοῦ καὶ γὰρ Ἀττικῶς. V. ἀντί τοῦ καὶ Ἀττικῶς. Totum scholion habet Suidas s. Oὐ γάρ.

234, 30-35 habent codices Taurin. et Reg. 2821. — 37 Εἶδος — Περσ. om. V. — 38 σάφον Kusterus. σάφον Ald. τὰ καὶ γὰρ αὐτὰ τῶν R. — 40 τοῦ ὑγραίνεσθαι R. ἐπισπώμενα ξηρὰ ταῦτα καθίστησιν Reg. 2712.

236, 42 δέον δὲ V. et om. δὲ. R. ἔλαι ἢ τὰ κ. — 45 ἀμαθίαν Θ. ἀμάθειαν Ald. ἀγνωσίαν Reg. 2821.

239, 49 γὰρ τούτων V. φάσαντι. Inepte. Nam Nubes editae sunt olymp. 89, 1, Pax ol. 89, 3. DIND.

240, 53 δανιστῶν κακῶν. χρήστας γὰρ ὁ V. — 1 μὲν om. R. — 2 χρ. λ. om. V. — 7 φεῦγε, pro quo φεῖγειν apud Suidam est s. Χρησται, scholiastae esse additamentum animadvertit Ernestius. Deest initium et finis versum. In initio fortasse μηδέποτε fuit. — 8 μὴ σέ γ' Suidas s. Ἀπαιτήτων, ubi Paris. A μὴ γε, duo alii μὴ γε σε. μὴ σ' Suidas s. Χρησται, ubi Paris A iterum μὴ γε. — Codex Taurin.: Χρήστας καὶ δανιστῆς διαφέρει: δανιστῆς μὲν γὰρ ἔστιν ὁ πρὸς τὸ λαβεῖν τόκους ἢ καὶ ἀνευ τόκων δανείζων χρήματα, χρήστας δὲ ὁ διδοὺς τινι ἱμάτια ἢ σκευὴ ἀργυρᾶ ἢ τοιαῦτά τινα πρὸς χρησιν βραχίαν, ἵνα κάλιν ἀπολάβῃ ταῦτα συντόμως. Addit Reg. 2821, ἐνταῦθα δὲ ὁ ποιητὴς κατὰ παράχρησιν χρήστας τοὺς δανιστάς φησιν.

241 εἰς ἐνέχυρον habet R.

242, 19 ἔτριψεν. V. ἐπέτριψεν G.

247, 33 κατὰ τὴν V. — 34 ἠράβει Ald. ὀμνύει V. Ald. — 35 καὶ πρ. τ. πλάτανον om. V. προσκυνῶν om. Ald. — 36 ἀπομνήμασι V. Voluit fortasse ὑπομνήμασι. DIND. — 41 ius Hermann. εἰς Ald. ὠς εἰς Kusterus. — 43 lacunam indicavit Kusterus. φασὶ γὰρ τριπλάσιον γένος θεῶν inserit Reizius. — 46 Οὐρανῶνας, καλεῖ addit Hermannus. — τοὺς Wolfius addidit: qui locum de iis intelligit, qui in gratiam Jovis imperium eorum, qui ante

regnaverant, everterunt. Ernestius κατανύσαντας. ΗΕΜ. — 48-52 proximo scholio postponit R. — 48 ἀσυναρτήτων, 49 θήσειν R., qui 51 om. ἀλλ' ἔτι—θεούς.

249, 3 χαλοῦ ἢ χρυσοῦ, ἐπὶ τοῦ χαλοῦ Ald. ἐξεδέξατο V., qui om. 5 ἴδει—νομ. — 6 λεπτῶ δὲ νομίσματι Suidas s. Νόμισμα. — 10 legebatur σιδάρεοισι νομίσμασι. Delevi νομίσμασι. σιδάρεοισι autem genere masculino dictum est, quemadmodum οἱ χαλοῖ dicuntur. DIND. Hermannus et Meinekius ex Reisigii emendatione, petita ex grammatico De constr. verbor. p. 384 Herm. et Georgio Lecap. in Matthæi Lectt. Mosq. p. 71, σπου σιδάρεοισι νομίζουσιν. Suidas : Νομίζουσιν, ἀντὶ τοῦ νομίσμασι χρώνται. — 11 Ἄλλως om. V. ἐδόκει τὸ τῶν Βυζαντιῶν νόμισμα ἐλάχιστον εἶναι πάντων καὶ φραυλότατον, ἅτε σιδηροῦν ὑπάρχον Ald. ἐδόκει δὲ φραῦλον εἶναι τὸ νόμισμα τῶν Βυζαντιῶν ὡς σιδηροῦν V. — 12 malim τῆς ἕλης : nisi ὑπάρχον scribendum cum Ald. DIND.

250, 15 οὐχὶ θεούς V. — 17 ἀλλ' οἱ τὰ V. ἀλλὰ τὰ G. — 19 ἄτινα G. τίνα V.

253, 22 Ὡς — σκιαῖς om. V. — 23 ταῖς ἡμῶν θεαῖς om. R. τὰ γὰρ — (25) ἀπορ. καὶ σκιαῖς om. V. καὶ νεφέλας σκιαῖς ὠνόμα. R. ὀνομάζομεν Ald.

254. Suidas s. Σκιμπευς, ἱερὸν σκιμποδά φησιν Ἄρ. ἐν Ν. ἢ τὴν τῶν φιλοσόφων καθέδραν ἢ τὸν κράβατον. — 30 τὸν κρ. σκ. λέγει Ἀττικῶς R., quæ om. Suidas. — 31 σχολοκραβάτιον V. σχολοκραβάτιον G. χωλὸν κραβάτιον Ald. Recte Suidas χωλοκράβατον, pro quo duo codd. χωλοκράβδατον. — 32 σκιμβάειν Suidas. Scribebatur σκιμπάζειν. Ib. χολαίνειν V. — 33 τὸν Suidas. τὸ V. Ald. et Suidæ codex Bruxell. σκιμβόδς Ruhnkenius (collato Hesychio, Σκιμβός, χωλός). σκαμβόδς V. Ald. Suidas, qui ἔχοντα. ἔχειν V. Ald. ἔχον G.

257, 7 σίσωστο duo codices Regii. — 14 καὶ μέλλοντα V. — 22 vocabulum inter Ἀθάμας... ἀλλ' oblitteratum ἐτύθη haud dubie fuit. DIND.

258, 24 περιβάλλει V.

260 habet V., περιτετριμμένος ἐν λόγοις, εὐγλωττος, εὔστομος. παιπάλη δὲ ἀντὶ τοῦ τραχὺς, δυσκατάληπτος, ἐπεὶ παίπαλα καλοῦμεν τὰ τῶν χωρίων ἡδέματα (scrib. δύσβατα). — 36 ταῦτα μὲν λέγων ὁ Σ. R. — 37 legebatur Σωκράτης εἰς τὰ θύματα παρατρίβων ὄρεινός τε λίθους καὶ κρούων. Correxist Dindorf. ex R., in quo est Σωκράτης παρατρίβων σπω... ἵπσωρινός τε κρ. — 41 post τριμματα μὲν pergit R. αὐτὸν ἴσασθαι λέγει παρὰ τὸ τρίβειν καὶ θίγειν (fort θλίβειν) πρὸς ἀλλήλους τοὺς λίθους, reliquis τὴν ἀπό—κρόταλον omissis. — 43 περιτρίμματα Hermannus. πολυτρίμματα Ald. — 2 codex ἐντρίβος, ut videtur.

261, 6 παρακαλεῖται αὐτῷ σιωπᾶν καὶ εὐφημεῖν,

ἵνα εὐξηται μὴδὲν βλάσφημον εἰπεῖν V. Quæ sunt ex scholio v. 263. — 9 σωκρά codex. — 14-21 om. V. — 15 αἱ Ν. διέχθωσιν [sic] R., quod correxit Dindorf. Legebatur ἐλθωσιν αἱ Ν.

263, 34-36 om. V., de quo v. ad 261.

264, 42 ἰδογματίσαντο Ald. — 48 διτι πλάτεια δ' οὐδὲ ἡνωχεῖται ἐν τῷ ἀέρι V. In R. hic est ordo scholiorum vv. 264, 265, δόξα τις — ἀέρι. ἰδίως — εἰπών. δς παρελιφας — λαχοῦσα τόπον. ἀκατάληπτε — διωρίσαντο εἶναι.

265, 50 τὸ τοῦ ἡλίου Ald. — 53 αἰθέρα λ. εἰπών om. V. — 2 Ἐρινῦς G. Ἐρινῦς V. — 4 νενόμισται Ald. — 5 ἀλλήλων γὰρ προερχομένων Ald. Correxist Kust. Hoc et seqq. om. V. — 7 τῷ συνθέτῳ, 10 ἀστράπτει ἢ ἔτε σκηπτῶς ἐπιπέμπει Ald. καὶ ἄλλως R.

267, 22 ἐπαναδίπλωσις, 24 χρῆσθαι ἐμφανῶς Ald. χρᾶσθαι V., qui omittit ἐμφανῶς et sequentia. — 25 φασὶν R. — 27 γὰρ ἑορτῇ Wolfius.

268 περικεφαλαῖαν ut glossam habet R.

271, 49 λείπεται hic et mox iterum G.

272, 53 κατ' αὐτὸν G. — 1 Αἰγύπτιος. Idem ex Heliodoro Atheniensi narrat Athenæus 9, p. 229, E. Est hæc inepta, si qua alia, narratio : sed longe ineptior scholiasta est, qui propterea Nilum hic memorari autumat. DIND.

273 V. αὕτη Σκυθίας ἐστὶ λίμνη. περὶ ταύτης καὶ Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. σκοπελὸν (ἐν ἧ καὶ σκοπελὸν G.) καὶ νιφόντα ψυχρότατον αἰεὶ νιφόμενον, et habet glossam ὄρος Θράκης. Θράκης etiam Suidas. Est vero Ionias.

275, 31 τὸ ις Hermannus. τῷ ις Ald. — 38 αὐταῖς V. — 43 παχυνομένη σωματοειδῶς om. V. Hæc in Ald. sic, δρᾶμα Νεφέλαι ἅτε ἐξ ἀέρος καὶ πνεύματος οὐσία παχυνομένη σωματοειδής. ἀέναιοι δὲ διὰ παντὸς νάουσαι, ὡς ἀέναιος ποταμὸς ὁ ἀδιαλείπτως βέων. — 44 περιόδους Ald. Correxist Spanh. Conf. schol. Vesp. 270. — 47 sq. ἀρθῶμεν δὲ ἀναπ. om. R.

278, 12 εἰτ' ἐπ' Ὡκ. V. — 15 δυνήθη om. V. G. ἅτε τὴν ἐαυτῶν γένεσιν γινώσκουσαι εὐθὺς διωρίσαντο πόθεν εὐρεθῆναι δεήσει V. — 17 βαρυηχέος V. 280 in V. est ἔφαμεν διτι τοῖς — ἐπικάθηται αἱ νεφέλαι (ut R). δενδροκόμους δὲ ταῖς κομούσαις (scr. κομώσαις) κορυφαῖς τοῖς δένδροισι. τηλεφανεῖς δὲ ἀφ' ὧν — καταφανῆ γίνεται.

283 ἄγαν θεῖων habet V. et ἡγήματα. Victorianus videtur Κρότους, ῥοὰς scripsisse. DIND.

287, 48 ἀποβαλοῦσαι om. V.

289, 52 ἀθανάτας Hermannus. ἀθανάτης Ald. — 3 legebatur ἀντὶ τοῦ ἐπιφανῶμεν, ἐπισκέψωμεν et post τοῦ χοροῦ addebatur ἐπίδωμεν καὶ σκεψώμεθα. Illud ἐπιφανῶμεν glossema est verbi ἀρθῶμεν v. 276. DIND. — 4 om. V.

292, 14 μηχαναὶ addidit Nagelius e scholio ad

v. 294. Vide de his machinis Heron. in Mathem. vet. p. 263. DIND.

293 glossas προσκυῶν et ἀντηχῆσαι habet V.

294, 28-32 om. V. — 29 ἀμφοροῦς libri meliores Suidæ s. Βροντή. — 30 ἔχον ἢ θαλ., 31 κυλιόμενοι R. In codice Reg. 2821 hoc scholium ita scriptum : Φασὶν εἶναι ἐν τῇ σκηνῇ μηχανήματα, βρονταῖον (sic) καλούμενον· οὐδὲ κτύπος εἰς βροντῆς ἀπήχησιν ἐσχηματίζεται. ἦν δὲ ἀμφοροῦς ἢ λέβης χαλκοῦς, ψηφίδα ἔχον ἐντός, δεξιολιόμενος ἕχον ἀπέτελει. πρὸς τοῦτο οὖν μηχανήματα ἀποβλέπων ἔφη, ἥσθου φωνῆς καὶ βροντῆς. — 34 τῇ λέξει V.

295 R. habet gl. εὐσεβὲς ἐστὶ καὶ μή. — 37 ἑαυτὸν ἀνασχέιν Ald. — 39 μελξ. ἀνάγει ἐξαγόμενος V. Idem om. δεικνυσιν.

296, 44 αὐτοῦ Ernestius. αὐτὸς Ald. — 53 πολλῇ τῇ Hermannus. — 5 addit Reg. 2821 χάριν τοῦ μὴ γινώσκεισθαι.

297, 7 Suidas, Σμηῆνος, πλήθος μελισσῶν, οἶονεἰ ἐσμός. ἰδίως δὲ σμηῆνος καλεῖται etc. — 12 ὠδῶν. Interpretatur quasi δοιδῶν scriptum sit. DIND.

298 R. habet glossam ἄμβρον (scr. fortasse ἄμβρου) γέμουσαι. — 22 ὕπην V. — 25 θυζευγύνας, 31 ἐπισπείσωμεν, 33 χρῆ Ald. — 34 ἔφημεν V.

299 R. habet glossam τὰς Ἀθήνας. — 41-45 λιπαρὰν δὲ τὴν εὐθνήαν οὐκ ἀπ. σοῦ καλ. (sic scribit) — δεικνύται post locum Pindari ponit V. — 42 δόξῃ V. — 43 καὶ om. V. ἡμετέρων V. — 44 τὸ ἵπαρον τῆς ἐλαίας φυτὸν om. V. — 47 Ἀθῆναι Ald. V., qui sequentia omittit.

301 ad Κέκροπος V. repetit scholion Pluti v. 773.

302, 2 σεβάσια Ernestius. — 3 ἐξαγγέλεσθαι R. — 5 ψηφίσματος Μεγαρέων, i. e. contra Megarenses. Sic Thucyd. 1, 140 : εἰ τὸ Μεγαρέων ψηφίσμα μὴ καθέλοιμεν. Vales. ad Harpocrat. s. Ἀνθεμόκριτος citat Ernestius. DIND. Addit Ald. ἄλλως εἰκότως πρὸ πάντων σεμνολογοῦσι τὰ Ἐλευσίνια. κοινωνίαν γὰρ ἔχουσι πρὸς τὰς θεάς, ὅσον ἐκ τῆς τοῦ ἔτους φορᾶς, καὶ τῆς τῶν καρπῶν αὐξήσεως. αὐταὶ δὲ τὸν Ἰαχρον ἐχόρουσαν ταῖς θεαῖς Νεφέλαις μυστικαῖς, ὡς Ἡρόδοτος. φησὶ γὰρ ἐν τῇ παρὰ Σαλαμίνα ναυμαχίᾳ, πολλὸν λευπομένου τοῦ Ἑλληνικοῦ πλήθους τῶν νεῶν τῶν Περσικῶν, συμμαχῆσαι Ἀθηναίους τὰς θεάς, μέγιστον τῆς συμμαχίας ἐπιδειξαμένας καὶ ἐναργέστατον τεκμήριον. μελλόντων γὰρ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων εἰς χεῖρας ἕξειν, πρῶτον μὲν πλείστον ὅσον κοινιορτὸν, αἰρούμενον ἀπὸ Ἐλευσίνος ἐπὶ τὴν συμβολήν, παντὶ τῷ στρατῷ ὄηλον γενέσθαι. εἶτα τοῦτον εἰς οὐρανὸν ἀνίεντα καὶ νέφος γινόμενον, διὰ μέσου τοῦ στρατοπέδου χωροῦντα, τὸν Ἰαχρον βοᾶν. μυστικὸς δὲ ὁ λόγος ὁ περὶ τὰ ἀπόρρητα μυστήρια. λίαν γὰρ αὐτοῖς τὸ μὴ ἐξαγγέλλεσθαι ταῦτα ἐσπούδαζέτο. Quæ emendatius scripta adjunguntur scholio v. 304, auctore V.

303, 7 τὸς om. R.

304, 12 ἀγνωστάται V. — 13 τοῖς om. R. — 15 τινα om. V. — 16 πρὸ τελειομένου V. ἐπιτελοῦς. ἐπιτελουμένου conj. Dindorf. — 17 τὸ βρέχειν, et ἄμβρου, 18 βρέχειν ἢ γεωργεῖν V. (hoc non in G.) — 19 Ἰαχρον om. V. — 29 sq. διὰ τοῦ στρατοπέδου μέσου παρίπτασθαι τὸν Ἰαχρον βοῶν V.

305, 32 τῶν οὐρανίων θεῶν ἡ Δημ. V. τοῖς οὐρ. R. V. καὶ θ. R., qui υπερβαλλόντως om. — 34 τινι om. R. — 36 τιμῶσι post πάντα ponunt R. V.

307, 43 καὶ θρησκείαι περὶ τοὺς θεούς R., om. V., sed habet glossam θρησκεία.

308, 48-50 εἰς τὸ κοσμεῖν καὶ ἀναδεῖν τοὺς νέους, πληροῦν δὲ τοὺς βωμούς ἱερῶν καὶ θυσιῶν V.

310, 3 τοὺς ὀπίσους θύουσι R.

311, 6 Βρομία — χορῶν om. V., sed scholio proximo subjungit, ἄλλως, οἱ Διονυσιακαὶ ἀγῶνες, ἐν οἷς αἱ τῶν χορῶν (adde ἐμιλλαι).

312, 9 Ald. προσήλουον γὰρ τοῖς τραγικοῖς καὶ τοῖς κωμικοῖς, ἐπηύλουον δὲ προηγουμένοις τοῖς κυκλίους χοροῖς. εὐκαλάδων δὲ τῶν εὐμούσων. — 11 κυκλίους Bentleius. κυκλικούς R. V. Ald. — 13 ὑπόγ. α. π. om. R., qui 14 δράματα αὐτῶν.

314, 18 εἰσθεσις Hermannus. Ἐχθεσις Ald.

315, 25 φησὶ om. G. σεμνὸν γὰρ τὸ R. — 28 τὸ δὲ ἠρώνας (id est ἠρώνας : nam codex i ubique adscriptum, non subscriptum habet. ἠρώνας G.). Ἀττικῆ ἐστὶ συναίρεσις ὡς ἡθεοὶ (ὡς ἡθεο. om. G.) V. Reg. 2821 addit ἡῖνες, ἡῖνες. — 30 αὐτοῖς, Atticis.

316, 32 τοῖς σοφοῖς V.

317, 50 excidit fortasse καὶ πέρα. DIND. — 14 ἀγροικότερον. Sic etiam Suidas habet. Sed vera lectio est ἀρότερον, quod verbum proprium est in hac re rhetoribus. ΡΥΗΚΚΕΝ. — 21 κρούσιν addit Ernestius. — 23 legendum est, τὰ σαθρὰ κρούμενα. Nam verbum κρούειν Græci scriptores adhibere solent de vasis, quæ pulsando explorantur, an solidum crepent, ut cum Persio loquar. Lucianus in Parasito c. 4 : καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρούμεναι, μὴ σαθρὸν ἀποφθέγγηται. Plutarch. Moral. p. 64, D : ἀν διαπειρώμενος κρούσῃς (sc. τὸν κόλακα), σαθρὸν ὑπηρεῖ καὶ ἀγεννές. Scholiastes ad Ran. v. 78, ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν σαθρῶν· ἐπεὶ οὕτω δοκιμάζουσι διακρούοντες. KUST. — 25. Eandem artis definitionem tradit Lucianus in Parasito c. 4 : Τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων (rectius scholiastes noster, ἐκ καταλήψεων) ἐγγεγυμνασμένων, πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Et paulo post : δεῖ τοίνυν εἶναι καὶ ταύτην, ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύστημα ἐκ καταλήψεων. Quintilianus Instit. orat. 2, 17, Artem dicit constare ex perceptionibus consentientibus et coexercitatis ad finem utilem vitæ. Ad verbum nimirum dictam

definitionem Græcorum expressit. Vide etiam Sext. Empir. Adv. Mathem. p. 66, ubi eadem *Artis* definitio traditur. Kust.

319, 30 λείπεται codex. — 32 τὸ δὲ πεπότηται ἀντὶ τοῦ ἀνέστη καὶ V. om. R. — 33 ἤδη om. R. [V. ?]

310, 37 seq. παρὰ τὸ μεταρσιολεσχεῖν δὲ τὸ στενολεσχεῖν εἰληπται, καὶ τὸ μηδὲν Ald. Correctum præeunte Suida s. Στενολεσχεῖν. — 38 τὸ μεταρσιολεσχεῖν — ἀπολογήσονται om. Suidas, qui sequentia excerptis s. Λεπτολογεῖν.

321 ἀντὶ τοῦ om. et συνάψας postἀντιθεῖναι ponit R.

323, 50 βλέπε νῦν ἡσύχως δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθα V. — 51 Πάρνης δὲ ὄρος τῆς Ἀττικῆς. τοῦτο καὶ ἀρσενικῶς λέγεται, ὡς τὸ, ἐς κόρακας ἤσω φέρων τε δεῦρο τὸν Πάρνηθα ὄλον καὶ θηλυκῶς ὡς ἐνταῦθα Ald. Quæ Musurus interpolavit ex Stephano Byz. s. Πάρνης.

324, 7 πᾶν πολλὰ om. V., qui deinde καὶ loco præspositis. — 9 τὰ δὲ πρὸς τῶν κρινομένων V.

327, 15·23 om. V. ὄρξας αὐτὰς δηλονότι R. — 16 κολοκύνθας R.

328, 26 κατέχουσι G. Verbum om. R.

331, 28 σοφιστὰς πάντας τοὺς πεπαιδευμένους V. 31 ἀγορεύειν Ald. Correctum ex Suida s. Σοφιστῆς, qui προσαγορεύειν ἄκνησιν (sic) οὔτω. — 34 καταχρηστικῶς Suidas. καταχωρῶν Ald. — 35 ἐπὶ Dind. addidit ex Suida, qui ἐπὶ π. τέχνης ἔλαβε.

332, 40 ἀπὸ δὲ τοῦ γενικοῦ προῆλθεν εἰς τὰ ἰδικά V. Cum Ald. consentit Suidas s. Θουριομάντεις. — 41 sqq. V. habet τοὺς εἰς Θούριον πεμφθέντας πολὺν Σικελίας παρὰ Ἀθηναίων ἐπὶ τῇ κτίσει αὐτῆν. — 42 καὶ τίνας om. Suidas. — 49 post Θουρίας Stephani Byzantii verba (s. Θούριος) inseruit Musurus, ὑστερον δὲ Ἀπίαι (Κωπίαῖ ἀρ. Steph.). λέγεται καὶ Θουρία καὶ Θούριον· ὡς ἐν τῷ Ἡρόδοτου ἐπιγράμματι « Ἡρόδοτον Λύξεω κρύπτει κόνις ἤδε θανάοντα, Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορικῆς πρῦτανιν, Δωριέων πάτρης βλαστόντ' ἀπο, τῷ γὰρ ἀπλητον μῶμων ὑπεκπροφυγῶν, Θούριον ἔσχε πάτρην. » τὸ ἔθνικόν ὀμωνύμως Θούριοι, καὶ Θουριακοί. καὶ Θουρίνος οἶνος, ὡς Στράβων. Πausanias δὲ Ἀθηναίων αὐτὴν καλεῖ. — 50 μάντεων Ernestius. εἰς Θουρίαν Ald. — 1-3 habet Suidas s. Ἰατρός, qui post ἀέρων addit ὀρέων. Est fortasse dittographia præcedentis vocabuli. DIND. — 5 κεκοσμημένους V. — 7 ἐπιμελεῖα G. — 8 αὐτοὺς ἐκ τοῦ ἐγκαλύπτειν, 9 μόνοι V. « Tibicines intelligit Lessingius in Epistolis antiquariis, ep. 23. Vide Plin. H. N. 37, 3. » HERM.

333, 11. De Philoxeno propter temporum rationem cogitari non posse ostendit Meinek. Hist. Com. p. 89, qui de Cinesia quoque dubitat p. 228. Itaque illud quoque falsum est quod schol. ad v. 335 vocabulum στρεπταίγλαν ab Aristophane ex Philoxeno afferri credit. Errores autem hi scholiastarum fortasse eo sunt orti quod, quum

hujusmodi locutionum exempla ex Philoxeni dithyrambis cognoscent, ad hæc respicere Aristophanem conjecerunt, quem antiquiorum poetarum dicta in mente habuisse temporum ratio docet. Nam Philoxenus quo tempore Nubes actæ sunt duodecim annorum puer fuit. DIND. — 13 κυκλικῶν V., qui ἀσματοκάμπτας δὲ, ὅτι om. — 14 διὰ δὲ V. — 17 διὸ καὶ Ald. et Suidas. s. Κυκλιῶν.

19 προσελθὼν μᾶλλον αὐτ. V. — 22 τὰς κατὰ Φρῦνιν om. V. — 24 καὶ Καλλ. V. — 26 νόθα Suidas. Callimachi verba om. V. — 27 διθυραμβοποιούς Hermannus. ἀσματοκάμπτας φησὶν addit V. καμπτὰς G. R. — 35 φεν. γὰρ ἔστι τὸ ἀπατᾶν V. [?]

335, 38 λείπεται G. — 39 δὲ ἐν διθυράμβοις V. στρ. δὲ τὴν om. R. — 40 αἰγλῆν V. et Suidas. s. Στρεπταίγλαν. εἶπεν non clare scriptum. — 45 sq. τοῦτο δὲ Φιλόξενος ὁ διθυραμβοποιός εἶπεν ἐν διθυράμβῳ τινὶ V. et, omissis ἐν διθυράμβῳ τινὶ, Suidas. — 46 οὔτος Hermannus. αὐτὸς Ald. — 48 τοιαύτης V. — 49 διὰ τὸ ἐξεστραμμένον Suidas. τῷ ἐξεστραμμένῳ Ald. ἐξεστραμμένη διὰ τὴν V. — 50 τούτων τῶν ἐν Suidas. ἐκείνων ἐν V. ἐκείνην ἐν G. Correxerit Dindorf. ex scholio Ravennate. ἐν τοῖς συνθέτοις οἰν. V., habet Suidas cum schol. Rav. — 1 ἐνικὸν Dobræus. ἐνὸς Ald.

336, 5 V. habet συστροφή ἀνέμου ἢ θύελλα — 6 ἀντὶ τοῦ om. R. V. — 7 λαύρωσ V., qui 8 μέσον ἴστιον οἰν.

337, 10 γ. δὲ τοὺς πλαγίους. λέγει δὲ τὰς νεφέλας V. — 13 addit Ald. « Ὀμηρος, οἰωνοῖσι τε πᾶσι. — 14 ἀερρονηχεῖς δὲ τὰς V.

339, 23 ἄλλ' οἱ μὲν τὰς Suidas. s. Κεστρᾶν. — 24 οἱ δὲ οὐ ταύτας, ἀλλὰ τι διάφορον ἄλλο γένος ἰχθύων Suidas. — 25 κστράς δὲ καλοῦσιν ἰχθύς τ. κ. V. — 29 δὲ V. πυρῶν Suidas. s. Κεστρᾶν, πσιῶν s. Τεμάχη. Parum accurate hic grammaticus præcipit: recte Phrynichus p. 21: Τέμαχος κρέως ἢ πλακοῦντος ἢ ἄρτου οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖ τις, ἀλλὰ τόμος κρέως ἢ πλακοῦντος· τὸ δὲ τέμαχος· μόνον ἐπὶ ἰχθύος λέγεται. — 30-39 sic in V. κιχλῆν δὲ ἀντὶ τοῦ κιχλῶν δηλονότι. καταχρηστικῶς καὶ ἐπ' ὀρνίθων κρέα εἶπε. βέλτιον οὖν καταχρηστικῶς αὐτὸν (αὐτὸ G.) νῦν ἐκδέχσθαι καὶ ὑφ' ἐν ἀναγινώσκειν κρεατορνήθεια, ἵνα μόνος μνημονεύειν δοκῇ ταῖς νεφέλαις προσοικειωμένον — πτηνῶν. τοῦτο δὲ εἰς τοὺς εὐωχομένους ἐν πρυτανείῳ διθυραμβοποιούς τείνει καὶ πρὸς τοὺς ἐστιωμένους παρὰ τοῖς χορηγοῖς μάντεις καὶ χρησμολόγους.

344, 1 οὖν ὅσα ἐν, 3 ἐστώτες καὶ κρυπτόμενοι, 4 ἠκούετο V., — 5 καταστᾶσι G. μήπω V.

346, 8 γίνεσθαι om. V. — 9 διηγήσατο V., qui pergit π. γὰρ ἰδεῖν φησὶν παρωμοιωμένας ζωῆς τισὶν ἢ φυτοῖς ἢ ἀθροωποιεῖς γινομένας ἢ ἄλλην τινὰ τοιαύτης ὄψεως εἰκόνα φαινούσας· φησὶν οὖν. — 14 τούτων δὲ μόνων ἐμνημόνευσε δι' ὧν, 16 λέγεται V.

348, 17 habet Suidas s. Κλείτος. — 18 κολλοποδιώκτας Ald. Vide Eustath. p. 1915, 16. — 19 Ἱερώνυμον et sequentia om. V. — 20 ἦν υἱὸς Suidas. π. δὲ παιδίας R.

351, 34 sq. Reg. 2821 δ Σίμων οὗτος τῶν κοινῶν πραγμάτων ἐπιμελητὴς ὦν, πολλὰ ἐσφετερίζετο. — 36 χρήματα V., qui sequentia omittit.

353 V. habet δ Κλεώνυμος ὡς δευτὸς ἐν πολλοῖς κωμῳδεῖται. — 44 διαβ. πάντες Ald. αὐτὸς Hermannus. δ αὐτὸς Ald. — 48 ὑπόγυα R. et Suidas s. Κλεώνυμος.

355, 1 Κλεισθένη Ald. — 5, 6 Ald. et codices λ. ἔχων. γράφ' αὐτὸς (γράφων αὐτὸν vel αὐτῷ vel αὐτ' Suidæ codices) ἐν ἐπεισοδίῳ, γελοῖος ἔσται Κλεισθένη (Κλεισθένης Suidas) κυβεύων (hic desinit Suidas) ἐν τῇ τοῦ κάλλους ἀκμῇ. Piersonus ad Mœrin p. 391, probante Hermanno, verba ἐν ἐπεισοδίῳ post λέγων οὕτως posuit. De ἐπεισοδίῳ in comœdia Meinekii Com. I, p. 757 sq. præter alia memorat grammaticum Bekkeri Anecd. p. 253, 19: Ἐπεισοδίου κυρίως μὲν τὸ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ἐπιφερόμενον τῷ δράματι γέλωτος χάριν ἔξω τῆς ὑποθέσεως, παραχρηστικῶς δὲ ἀπλῶς τὸ ἐξαγωγίον πρᾶγμα. Verba poetæ ληρεῖς — ἀκμῇ constituit Bentleius. « Sed quaeritur, inquit Dindorfius, quid illis γράφ' αὐτὸν ἐν ἐπεισοδίῳ faciendum sit, de quibus operæ pretium est Bergkii commemorari conjecturam in Commentationibus de comœdia Att. expositam p. 206: « Scripsisse videtur Cratinus:

« Α. ληρεῖς ἔχων. γράφ' αὐτὸν

« ἐν ἐπεισίῳ. Β. γελοῖος ἔσται Κλεισθένης κυβεύων

« ἐν τῇδε τοῦ κάλλους ἀκμῇ.

« Ita enim tanquam homo effeminatus et « profligatus irridetur. Ipse poeta explicans « verba prægressa ἐν ἐπεισίῳ dixit ἐν τῇδε τοῦ κάλλους ἀκμῇ: de illa voce v. Pollux 2, 170, 174 « et 224, Etym. M. p. 363, 56. Ἐπίσιον autem, « non ἐπίσιον vel ἐπίσιον scribendum esse et « optimi codices probant et Lycophronis versus « 1385 arguit. Tale autem quid requiri, suadet « vel similitudo alius versus ex hac ipsa fabulâ, « ubi Hyperbolum, quoniam lucernas vendebat, « pariter vexat; legitur autem hic versus ap. « schol. Aristoph. Pac. 691: ὅτι λυχνοπώλης δ « Ὑπέρολος — καὶ Κρατῖνος δὲ ἐν Πυτίνῃ.

« Ὑπέρολος δ' ἀποσθέσας ἐν τοῖς λυχνοῖσι γράφω.

« Hinc satis superque perspicitur supra quo- « que recte restitutum esse γράφ' αὐτὸν ἐν ἐπεισίῳ. Ingeniosa hæc, sed falsa tamen Bergkii conjectura. Miro enim et incredibili modo dictum γράφ' αὐτὸν ἐν ἐπεισίῳ, perversaque sententiarum consecutio est, quum non appareat quomodo ei qui Clisthenem pudendo muliebri adscribi vo-

luerat, responderi ab altero potuerit ineptum esse qui Clisthenem, florente ætate virum, tesserarum ludo vacare velit. Recte vero procedet sententia verbis γράφ' αὐτὸν ἐν... post ἀκμῇ transpositis: ex quo sequitur neque ἐπεισοδίῳ neque ἐπεισίῳ scripsisse Cratinum, sed reconditiore quodam usum vocabulo, qualia plurima in Cratini fabulis fuisse constat, et ad rem præsentem accommodatissime ficto dixisse, γράφ' αὐτὸν ἐν σποδείῳ. Dixerat aliquis Clisthenem κυβεῖω adscribi oportere. Huic alter responderet, Ineptus es qui Clisthenem tesserarum ludo in flore ætatis oblectari vis; lupanari eum adscribe. Hoc enim convenit viro juveni, tesserarum ludus seni imbecillo, ad oblectamenta venerea inerti. Σποδείῳ quum σποδίῳ scriptum esset, facillime in ἐπεισοδίῳ corrumpi potuit. Verba autem ἐν σποδείῳ haud dubie ipsa terminationis similitudine ad ἐν κυβεῖω relata fuerunt, quibus alterius personæ sententia finita fuit, velut hoc modo, τὸν Κλεισθένη δ' ἐγὼ γράφω τὸν λεῖον ἐν κυβεῖω. Κυβεῖου nomen ex uno adhuc cognitum fuit loco Æschinis et glossa Hesychii: Κυβεῖον, τόπος· εἰς θν συνῆσαν κυβεύοντες. Confer ἑταιρεῖον et πορνοβοσκεῖον. Ceterum κυβεῖον et σποδείον apud Cratinum de Σκίρω vel σκιραφείῳ intelligenda videntur, de quo loco Steph. Byz. s. v. Σκίρος, Ὅ τόπος δὲ ἀπὸ Σκίρου ἥρωος· ἐν δὲ τῷ τόπῳ τούτῳ αἱ πόρνοι ἐκαθέζοντο· ἴσως καὶ τὸ σκιραφείον, ὅπερ δηλοῖ τὸν τόπον εἰς θν οἱ κυβεύται συνίσσιν· quocum comparandi aliorum scriptorum loci ab Hemsterhusio collecti ad Polluc. 9, 96 et Gaisf. ad Suidam s. Σκιραφείον. Σκιραφία, τὰ κυβία apud Photium p. 520, 22 scriptum pro Σκιραφεία, τὰ κυβεία. Quæ præclare disputata sunt. Sine transpositione Meinekii ad Metagenis fragmenta p. 758 ita scripsit:

Ληρεῖς ἔχων· γράφ' αὐτὸν

ἐν ἐπεισοδίῳ· γελοῖος ἔσται Κλεισθένης κυβεύων

ἐν τῇδε τῇ κάλλους ἀκμῇ.

Moneri Cratinum, ut Clisthenem in episodio describat et spectatorum risui exponat. Probat enim Fritzschi sententiam hæc Comœdiæ verba esse conjicientis.

358, 11 sq. τοὺς γὰρ — εἰλεγον om. V. — 12 παλαιῶς πρεσβύτας Ald.

361, 26-49 hoc ordine habet V. ἐπὶ καθαιρέσει — μετεωρολόγος· Κίος τὸ γένος. ἤμασε — ἡδονῶν. — 27 Κείος Suidas. Κίος V. Χίος Ald. — 28 πεντηκοντάδραχμον Suid. — 33 pro τόνδ' legebatur τούτον. Hermannus et Bergkiius τούτον τὸν ἀνδρ' ἢ β. διέφθειρεν G. Ald. et Suidas. — 36 κλάειν Suidas. κλαίειν Ald. κλέων V. — 39 οὗτος om. Suidas, Ald. — 40 καὶ γὰρ — ποσί om. Suid. — 44 καλούσας Suidas. — 47 πλὴν μόνου Προδίαου

ἐπι καθ. R. — 48 διαφερόντως Ald. δὲ καὶ V.

362, 50 ἦγουν ἀπος. R., in quo hæc ἦγουν—
δρξ̄ scholio proximo inserta sunt post μέγα
φρονεῖς. Omittit V., nisi quod ταυρηδὸν (παρ' ὀδδὸν
G.) δρξ̄ in fine scholii proximi habet post καρ-
πουμένου. — 51 μεγαλοφρονεῖς V. — 1 ἐπιδεδωκότες.
Intelligit scholiastes inflatos, quoniam hi quasi
se ipsos augment. HERMANN. ad Viger. p. 738,
p. 132. ἀποδεδωκότες V. et Suidas s. Βρηνθύεσθαι.
— 3 κανὴν ἡμιν V. et Suidæ codices omnes, x.
μόνον ed. Mediol. — 4-8 om. V. — 5 ἀνθρωποι R.
— 8 περι-εἰώθει addita ex Suida s. Τώφθαλιώ.

371, 15 τὸ ἀρχεῖν G. — 16 τοῦτο ἦν ἔργον om.
V. — 18 ἐν τοῖς ἔμπροσθεν. Videtur ad scholia
fabulæ deperditæ respicere. Nam in Pluto v. 1130
αἰθρίαν correpto iota legitur. DIND. — 19-27 ex-
cerpsit Suidas s. Μύσκελλος. Conf. Diodor. Exc.
Vatic. p. 9, 10 ed. L. Dindorf. — 35 καὶ ἀμυχανῶν
Dobræus. Frustra, ut videtur Dindorfio. Postre-
ma hujus scholii pars in cod. Leidensi sic scripta,
παραγενομένου δὲ αὐτοῦ περὶ τὴν Ἰταλίαν καὶ μηχαν-
ωμένου περὶ τὴν χτίσιν, παρακαθίσας τὴν παλλακίδα
δακρύουσαν καὶ ὀδυρομένην. καὶ τέλος ὑπολαβὼν τὸν
χρησμὸν εἰληφέναι, ἔκτισε τὴν πόλιν. — 36 ἰδὼν
addit Dobræus, ἐκτισε.

374, 43 τοῦ φοβεῖσθαι καὶ τρέμειν V., qui se-
quentia omittit.

380, 2 Ἀναξαγορείων Ald. «Vide Wielandi
Museum Atticum 2, 3, p. 62.» HERM.

380, 3 Ἐγγύθεν δὲ R. Totum scholion om. V.

385, 19 vide Apollon. Alex. De syntaxi 2, 19,
20. HERM.

386, 23 ἐν om. R. V. — 25 προειρήκαμεν (παρὰ
πάντων ᾄεται Ald.). Hic quoque ad scholia fabulæ
perditæ respicitur. DIND. — 26 οὖν παρὰ τοῖς
Ἀθηναίοις, 27 τεθυσόμενον V.

387, 43 εὐλιξ Ald. ἑλιξ Suidas s. Διακορορύγησε.
— 45 κορορύσσειν λέγει V. λεξ. R. — 46 ἐμιμήσατο
δὲ Suidas. μόνον δὲ ἐμιμ. V. ἢ ἐμιμ. Ald.

392, 53 φησὶ θαυμάζειν V. — 2 τῶν πνευμάτων
V. sine γίνεται.

397, 17-19 sic R. Legebatur οἶον ἀρχαϊκῆς εὐη-
θείας ὁδωδός. ἔστι δὲ Κρόνια παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ἑορτὴ
τὰ παρὰ Ῥωμαίοις καλούμενα Σατουρνάλια ἢ Ἀπα-
τούρια, postremum absurde. Buttmanum in Com-
ment. Acad. Berol. a. 1814, p. 183, citat Her-
mann. — 20. Ad βεκκεσεληνε in Ald. hoc exstat
scholion, Σεσόγγωσις ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων
κοσμοκράτωρ γεγονώς ἠθέλησε γινῶναι τοὺς ἀρχαιοτέ-
ρους τῶν ἀνθρώπων. καὶ τροφὸν τινα γλωττοτομήσας
ἀπέκλεισε μετὰ βρέφους. αὐξηθέντος οὖν καὶ βοῶντος
βέκ, ἤκουσε καὶ ἔγνω ὁ βασιλεὺς, ὅτι ἀρχαιοτέροι
ἦσαν οἱ Παφλαγόνες. παρ' αὐτοῖς δὲ ὁ ἄρτος βέκ λέ-
γεται. συνθέτως δὲ εἶπε τὴν λέξιν βεκκεσεληνε· ἐπι

καὶ οἱ Ἀρκάδες προσέληνοι ἐλέγοντο. Ἀπολλώνιος
« Ἀρκάδες, οἱ καὶ πρόσθε σεληνιαῖς ἰδέονται. » τοῦτο
δὲ τοῦπος οἱ περὶ τὸν Λούκιλλον τὸν Ταρραῖον καὶ
Σοφόκλειον καὶ Θέωνα ἐρμηνεύοντες, τάδε φασίν· οἱ
Ἀρκάδες δοκοῦσι πρὸ τῆς σελήνης γεγονέναι· ὡς καὶ
Εὐδοξὸς ἐν τῇ Περιόδῳ. Θεόδωρος δὲ ἐν τῇ εἰκοστῇ
δευτέρῳ, ὀλίγω πρότερόν φησι τοῦ πρὸς Γίγαντας
πολέμου Ἡρακλέους τὴν σελήνην φανῆναι. καὶ Ἀρι-
στίας ὁ Χίος ἐν ταῖς Θέσεσι, καὶ Διονύσιος ὁ Χαλι-
δεὺς ἐν πρώτῳ Κτίσεως, καὶ ἔθνος φησὶν Ἀρκαδίας
Σεληνίτας εἶναι· Μνασίας δὲ φησι Προσέληνον Ἀρ-
κάδων βασιλεῦσαι. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Τεγεατῶν
πολιτείᾳ φησὶν, ὅτι βάρβαροι τὴν Ἀρκαδίαν ὤκησαν,
οἵτινες ἐξεβλήθησαν ὑπὸ τῶν νῦν Ἀρκάδων πρὸ τοῦ
ἐπιτεῖλαι τὴν σελήνην. διὸ καὶ προσωνομάσθησαν
προσέληνοι. Δοῦρις δὲ ἐν τῷ πεντακαιδεκάτῳ τῶν
Μακεδονικῶν Ἀρκάδας φησὶν, ἀρ' οὐ ἡ Ἀρκαδία κα-
λεῖται, Ὅρχομενοῦ υἱόν. διὸ καὶ ποταμὸν τῆς Ἀρκα-
δίας Ὅρχομενόν. τινεὶ δὲ φασὶν Ἐνδυμίωνα εὐρηκέ-
ναι τὰς περιόδους τῆς σελήνης, ὅθεν καὶ προσελήνους
τοὺς Ἀρκάδας κληθῆναι. Ἰνιοὶ δὲ ὑπὸ Τυφῶνος. ὑπὸ
δὲ Ἀτλαντος καὶ Ξεναγόρας εἰρηκίαν. Horum prima
de Sesonchosi (Psammetichum nominare debe-
bat) Musurus ipse videtur composuisse, reliqua
ex scholiis ad Apoll. Rh. 4, 264, transcripsit.
DIND. — 21-41 iisdem fere verbis apud Suidam
s. Βεκκεσεληνε. Ψαμμήτιχος Suidas. Ψαμμήτιχος
V. hic et infra. — 22 ἠθέλησε γινῶναι Suid. — 23
legebatur πρεσβύτεροι. — 24 δὲ πάνν Suid. — 26
τι et ἀρτίτοκx addita ex Suida. — 28 ἀς Suidas.
αἶς V. — 31 ὁ add. ex Suida, qui 33 τὴν om. — 34
τῆς add. ex Suida. — 35 φιλάτων, 37 βέκκος Sui-
das. βόκος V. βέκx G. βέκος Herodotus 2, 2, et
codex Reg. 2821. In quo aliud scholion sequenti
simile ita conceptum: Ἦρισαν πρὸς ἀλλήλους περὶ
ἀρχαιοτέρας Φρύγες καὶ Παφλαγόνες. ἐμβαλόντες
οὖν εἰς οἶκον ἀρτιγενὲς νήπιον, προσέταξαν τῇ τούτου
μητρὶ ἵνα μετὰ σιγῆς εἰσιούσα τοῦτο θηλάξῃ. αὐξη-
θέντος οὖν τούτου καὶ πρώτων εἰπόντος βέκ, ὁ Φρυ-
γιστὶ ἄρτον δηλοῖ, ὅθλον ἐγένετο ὅτι Φρύγες ἀπάντων
εἰσὶν ἀρχαιοτέροι.

401 Ald. καὶ Σούνιον ἀχρον Ἀθηναίων: Χάρις
ἔστιν ἐκ στίχου τοῦ ἀλλοτρίου, ὡς ἔφη Διονύσιος ὁ
Ἀλικαρνασσεὺς ἐν τῷ περὶ ἐρμηνείας. οὐκ ἐτί γὰρ ὁ
Ζεὺς κωμωδεῖσθαι δοκεῖ, ἀλλ' Ὅμηρος καὶ ὁ στίχος
(excidit ὁ) Ὅμηρικός. Quæ Musurus ex Demetrio
περὶ ἐρμηνείας § 150 transcripsit, memorie er-
rore Dionysium Halicarnassensem nominans.
10 Ἀτλαντίδος R. Antiquitus Leontidis fuit, post-
modum Attalidis. DIND. — 12 δὲ om. R.

404, 16 μηδεμίαν θερμασίαν ἔχων Ald. — 17
seqq. μεταωρισθεὶς δὲ καὶ ἐπαρθεὶς ἢ ἐμπισῶν habet
V., cetera omittit.

405, 24 χύστιν τὴν κοιλ., τὴν V. φύσαν et φύσα

libri. — 25 post πέφυκε Musurus addidit κύστις δὲ κοιλίας διενήνοχε. τὸ μὲν γὰρ τῆς ὑγρᾶς περιττώσεως δεκτικὸν μόριον ὀνομάζεται κύστις· τὸ δὲ τῆς ξηρᾶς, κοιλία· ὡς Ἀριστοτέλης περὶ ζώων ἱστορίας α'.

408, 33 ὁ Ἄχαρνέυς suspectum est, et ex nomine simili corruptum videtur, qualia sunt ὁ Ἄταρνέυς vel ὁ Τυανέυς. Tyanensis Apollonii librum de sacrificiis Atheniensem (περὶ θυσιῶν) memorat Philostratus p. 156. DIND. — 34 λέγει R. — 36 ἄτας Ald. — 37 θύοντες εορτ. V.

409, 41 seqq. κατ' οὐκ ἔσχον ἀμελήσας. οὐκ ἐκίνουν—διαρραγῆ R. οὐκ ἔσχον ἀντὶ τοῦ οὐ διείλον. οὕτως ἐκλινεν Ἀττικῶς. εἰώθασι—διαρρηῆσαι V. — 44 παρέχοντες V. χαριζόμενοι Ald.

410, 51 νοητῶν αὐτῆς ἀρτύσ. V.

411 προσεράντισεν. ὡς ἐπὶ κοιλίας ἐχρήσατο τῆ λέξει R.

414 ἐπίπονον, τλητικὸν Victor.

416 οἱ γὰρ φιλόσοφοι ἐν τῷ τρίβωνι διεχείμαζον μόνω μηδὲν ἐσθίνοντες V. αἰσθάνοντες Vict.

417 οἴνου τ' ἀπέχει· τὸ αὐτὸ οὐκ εἶπε Σωκράτης—μὲν αὐτὸν φησι πλείστον—πράττειν. ἀνοήτων· τῶν ἀφροδισίων, τῆς τοιαύτης λαγνείας. τὸ γὰρ ἀνοηταίνειν μωραίνειν διὰ τὸ ἀφροδισιάζειν ἔλεγον Ald. R. habet ἀνοήτων, τῶν ἀφροδισίων. — 7 τοιαύτης om. G. — 8 τοῦ τὰ μωρὰ V. τὰ om. G. — 9 vide Platon. Sympos. p. 220, A.

419, 15 τῆ om. V. — 16 τῷ ἔπλω V., qui 17 καὶ et 19 τοὺς omittit. Ibid. ἀντιπραττομένου R. — 23-25 δυσκόλως κοιμωμένης, καταπονούσης τὸν βίον R. Postrema tantum, καταπονούσης τὸν β., habet V., pergitque θυμβρεπιδείπνου δὲ τὰς.

421, 27-29 θύμβρα, εἶδος λαχάνου. ἀφ' οὗ δὴλον ὅτι λάχανα μόνον ἦσθιον εὐτέλη Ald. Veram scripturam habuit Suidas s. Θυμβρεπιδαίπνου. Scholion codicum Reg. 2820 et 2821· Θύμβρη ἢ καὶ θύμβρον οὐδετέρως λέγεται, βοτάνη τίς ἐστιν ἐλαχίστη καὶ φαύλη· ἦν ἰδιωτικῶς καλοῦσι θρύμβην. τὸν οὖν εὐτελῶς, etc. ut in Junt.

422 R. om. οἰνοὶ ἀξιμων. Solum παιδεύεσθαι habet V., om. G. παῖσθαι Hermannus.

427 οὐκ ἀποτεύξη. ἀντὶ τοῦ τεύξη ὧν ἐθέλει Ald. πεπαιδευμένος habet R. V., om. G.

432 καὶ τὰς V. γνώμας μεγάλας. δημηγορίας Ald.

434, 52 καὶ τὸ νόημα V. τῷ νόημα G. πεποιήται om. V. — 53 sq. διολισθεῖν δὲ τὸ ἐκφ. V. — 2 ποιικιλίας λόγων scribendum ex Reg. 2821.

436 προσπόλοισι δὲ om. R. Totum scholion om. V., sed habet gl. πρόσφυξι, quod om. G.

438 codex Reg. 2820· Κοππατίας ἵππους ἔλεγον τοὺς ἐν τῷ μηρῷ κάππα ἔχοντας. ἄλλοι δὲ φασι τοὺς ἀνω καὶ κάτω χωροῦντας καὶ κοπτομένους τοῖς δρόμοις οὓς οἱ θοασεῖς τῶν ἵππων ποιοῦσιν. — 10 κακῶν δι' ὧν R.

439, 14 τρίμετρον dicit quia in Aristophane legit nūn οὖν χρήσθων ἀτεχνῶς ὁ τι βούλονται. ΗΕΑΜ. — 22 ἡ σύνταξις αὐτῆ, 24 μὲν γὰρ G. — 26 προσπόλοισι R. δηλονότι om. V.

441, 27 κακοῦν et καὶ om. R. — 29 ἐκεῖνο V. ἐκείνω G. — 32 ἐπενέγκοι R.

445 ἀναιδῆς Ald. pro πλ., τοῖμ.

446, 38 ἐκάλουν βδελυρόν (βδελυρόν G.), ὡς καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμ. V. — 40 βδελυρόσασθαι R. V.

448 Scholia ad hunc v. sic interpolata sunt in Ald. κύρβις· Ἡ σανίς, ἐνθα ἦσαν οἱ νόμοι γεγραμμένοι. λέγει οὖν, εἰ τὰ τε ἄλλα δόξαίμιν τοῖς πολλοῖς, καὶ ἔμπειρος εἶναι τῶν νόμων καὶ τῶν λόγων, ἡδέως ἂν ὑπομείναιμι πᾶν ὅτιοῦν παθεῖν. Ἄλλως. κύρβις, ὁ περίεργος, ὃν οὐκ ἔστι λαθεῖν. ἢ μνήμων. καὶ γὰρ αἱ κύρβεις πρὸς μνήμην εἰργάζοντο. Ἀπολλόδωρος δὲ φησι, πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους κύρβιν καλεῖσθαι· ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λίθους ἱστάντες, τὸ δόξαν ἀναγράφοντες, οὓς μὲν ἀπὸ τῆς στάσεως στηλας· κύρβις δὲ ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναβάσεως. ὕστερον δὲ τὰ ξύλα λελευκωμένα γράφοντες, ὁμοίως ἐκάλεσαν. κύρβις οὖν ἡ περιέχουσα τὰς ἱερὰς γραφὰς στήλη· ἢ ὡς Ἐρατοσθένης φησὶν, ἀξων Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενος, ἐν ᾧ οἱ νόμοι περιέχονται. Πλούταρχος δὲ ἐν τῷ Σόλωνος βίῳ περὶ αὐτοῦ λέγων, « ἰσχυρὸν δὲ, » φησὶ, « τοῖς νόμοις πᾶσιν εἰς ἑκατὸν ἔδωκεν ἑνιαυτοῦς, καὶ καταγράψαν εἰς ξυλίνοὺς ἀξονας ἐν πλαισίοις περιέχουσι στρεφόμενους, ὧν ἔτι καθ' ἡμᾶς ἐν πρυτανείῳ λείψανά τινα διεσώζετο. » καὶ προσηγορεύθησαν, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, κύρβεις. καὶ Κρατίνος ὁ κωμικὸς εἰρηκὲ που « πρὸς τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος, ὅστι νῦν φρύγουσιν ἤδη τὰς κάγχρυς τοῖς κύρβεσιν. » ἐνιοὶ δὲ φασὶν ἰδίως, ἐν οἷς ἱερὰ καὶ θυσίαι περιέχονται, κύρβεις, ἀξονας δὲ, τοὺς ἄλλους ὀνομάσθαι. Quorum illa Ἀπολλόδωρος—περιέχονται ex scholiasta Apollonii Rh. 4, 280, sequentia ex Plutarchi Vita Solonis c. 25 vix ullo verbo mutato sumpsit Musurus. DIND. Quem vide ad HSteph. Thes. v. Κύρβις. — 46 ὁ περίεργος Suidas s. Κύρβις. ὁ om. R. V. — 48 κύρβιας δὲ, 49 ὑπομείναιμι ὅτι οὖν V. — 6 post ἄλωπεκα addit Ald. καὶ Σοφοκλῆς (Aj. 103), ἢ τοῦπῆριτρον κίναδος ἐξήρου μ' ἔπου. — 8 εἰσωθῶν καὶ ἐξωθῶν Ald. Correxerit Portus. ἀναιδῆς exponitur κίναδος in Reg. 2821. — 9 ὁ τετρημμένος V. ὁ περιτετρημμένος Ald. — 10 ἡμεῖς τρυπᾶν Suidas, qui om. τρύμα—φαμέν. τρύμην δὲ R. — 11 καὶ τρύμα R. εὐτόνος V. εὐτόνων R. εὐτόνως Suidas. λεπτολόγος καὶ εὐστομος Ald. — 12 περιγενόμενος Hermannus. περιγενόμενον Ald. — 13 τριῶς in τρυσσὸς mutat Hermannus, collata Hesychii glossa, Τρυσσός· νοσερός, ἀσθενής, λεπτός. Quod τρυσσός potius scribendum. Sed scholiasta fortasse τρυσιβίος scripserat, Aristophanis utens vocabulo v. 420. DIND.

449, 15-19 Ald. μάσθλης : ἰδίως καλεῖται ὁ Ἰταμὸς, ὁ χτεριγασμένος καὶ ἔκλυτος. μάσθλης οὖν, ὁ πολυγνώμων, καὶ μηδὲν βέβαιον, μηδὲ σταθερὸν γνώσκων, ἀλλ' ἄλλο μὲν νοῦν, ἄλλο δὲ ποιῶν, οἷον τοὺς τρόπους ἔκλυτος. μάσθλης οὖν, ὁ μεμαλαγμένος λῶρος. — 15 κυρίως ὁ G. — 21 τὸ δὲ εἴρων ὁ πάντα ἐκ εἴρων. V. — 22 ἀπατῶν καὶ ὑποκριτῆς R. — 23 τὸ δὲ γλοῖδς τὸ V. — 27 διολισθάνειν hic et infra Suidæ codex Paris. A s. Γλοῖός. Scribebatur διολισθαίνειν. — 29 καὶ ἄλλα, 30 ἄλλα δὲ Ald. et Suidas. — 31 τούτους γλοῖδς G. — 32 ἢ γλοῖδς—τρόπος om. Suidas, qui 34 μιαρῶ καὶ ῥυπαροῦ. Ald. μικροῦ. — 35 πῶς ἐστὶ additum ex Suida. — 36 τὸ μογῶ. Suidæ codex Paris.

450, 39 φανερός κλέπτης. οἱ βασιανίζομενοὶ αὐτοῖς κέντρα προσφέρουσιν. ἢ κέντρων τουτέστι Ald. — 43-48 arud Suidam sic scribuntur, ἢ κέντρων ὁ ἐκ πολλῶν συναρραμμένους. ἐπεὶ τοιαῦτα τοῖς ὑπόζυγιοις συρράπτοντες καλοῦσι κέντρωνας. ὡσαύτως καὶ λόγους ἐκ διαφόρων συναλεγμένους καὶ ἕνα σκοπὸν ἀπαρτίζοντας, οἳ εἰσι τὰ Ὀμηράκεντρα. οἱ δὲ τὸν λοῖδορον ἀκούουσιν, οἷον κεντροτόπον. — 45 οἱ ἐκ τῶν ἄλλων Ald. Correctum ex Suida. — 50 τοῦ στρέφω R. τοῦ στρόφιγγος Ald. οἷον om. V. — 51 post πράγμασι addit Ald. λέγεται δὲ στρόφιγξ τὸ τοῖς σωλῆσιν ἐμβαλλόμενον ὥστε τὴν τοῦ ὕδατος ἐπέχειν, εἴτε τις θελήσει, καὶ αὐτὸν ἀνίεναι φορᾶν.

451, 54 ματιολοιχὸς δὲ V. ματαυλοιχὸς δὲ G. Sic Ald., ἦτοι ὁ κρουσιμέτρης. μάτιον γάρ, εἶδος μέτρου. ἢ ὁ φειδωλὸς καὶ μικρολόγος, ἢ ὁ μυκτηριστής. δξύνει δὲ Ἡρωδιανός. ἢ μάταιον, τὸ ἐλάχιστον. ἦτοι τὸν μάταια βουλεύομενον· καὶ λοχῶντα. Cum Ven. fere consentit Suidas s. h. v. — 1 μικροφάγον R. μάτιον G. μάταιον R. V.

455, 9 χορδῆ—ἐντρον om. G. ὑπερβολῆ—τοιούτων om. R.

456 in V. sic scriptum, ἢ περίοδος ἐννεακῶλος, ὧν τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν ποιεῖ συζυγίαν, τὸ β' ἀνάπαιστον προσωδιακὸν (scr. προσοδιακὸν) δωδεκάσημον. τὸ γ' ἱαμβικὸν πενθημιμερές. συνῆπται δὲ καὶ τὸ ἐξῆς ἀναπαιστικὸν ἐφθημιμερές. καὶ γὰρ τὸ β' (scrib. δ) ἔπος, τὸ καὶ δακτυλικὸν πενθημιμερές. καὶ τὸ ζ καὶ τὸ η. συνῆπται (scrib. πενθημιμερές τῶν ε, καὶ τὸ ε τῶ ζ. καὶ τὸ η συνῆπται) δὲ τῶ ἐξῆς ὄντι ἀναπαιστικῶ. καὶ γὰρ τὰ β' (id est τὰ δύο, *ambo*) τῶν λεγόμενων χοιριλείων. (Versum dicit ἄξιζ σῆ φρενὶ συμβουλευσομένους μετὰ σοῦ.) ἢ περίοδος ἐνδεκάκωλος, ὧν τὸ μὲν πρῶτον τροχαῖον—τὸ ε' ἱαμβικὴ βάσις. τὸ ζ ἀναπαιστικὴ προσωδιακὴ (scr. προσοδιακὴ) περίοδος δωδεκάσημος καὶ τὸ η. ἀλλὰ συνῆπται τῶ ἐξῆς ἱαμβικῶ πενθημιμερεί. τὸ ι' δακτυλικὸν (adde κατὰ) τροχαῖον. τὸ ια τρισύλλαβος κατὰ πόδα κρητικὸν. Apparet hæc ita esse transponenda ut primum de periodo ἐνδεκακῶλω agatur,

SCHOL. ARISTOTELIS.

quæ comprehenditur verbis. λῆμα μὲν—δύομαι, deinde de ἐννεακῶλω, ἄρα γε τοῦτ'—μετὰ σοῦ. Metra quomodo descriperint metrici veteres, ex ipsis eorum verbis manifestum est. In scholio Veneto memorabile est quod κῶλα συνῆπται dicuntur; ut in schol. ad Eq. 973, ubi de systemate versuum glyconeorum agitur, συνῆπται δὲ τῆ λέξει καὶ μόνον διακέκριται τὸ φερεκράτιον, quo indicatur ternis quibusque versibus in unum conjungendis pherecrateum subijci. Ceterum V. per totum scholion scribit ἐφθημιμερές et πενθημιμερές. DIBN.—16 sq. τὸ ε' φερεκράτιον ἀτελής V.

471, 43 τὰς δίκας πάσας πράγματα κέντριγραφὰς Ald.

474 σὺν τῆ σῆ φρενὶ βουλευομένους μετὰ σοῦ. οὐδέτερον (δὲ addit G.) ἐπεκράτησε V.

476, 49 εἶπε γὰρ V. Totum scholion om. G.

488 παρέλκει τὸ ἀμάλει R. ἀντὶ τοῦ μὴ ἀθῶμει. Ἄττικὴ ἢ σύνταξις V., omisso παρέλκει. Scholion om. G.

490 ἐπαίξε δὲ διὰ τοῦ ὑφαρπάσαι, αἰνιττόμενος τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν. ἴσως δὲ κάκεινος ἐκ τῶν κυνικῶν φιλοσόφων Ἰλαβε τὸ κυνηδόν Ald.

497, 28 ὅπερ καὶ V. — 29 νοουμένων τὰ R. — 39 γυμνωθέντα τούτου Hermannus. γυμνασθέντα τοῦτο Victor. Regius 2821 γυμνωθέντα τούτων.

499, 43-50 V. ita, οἱ γὰρ μέλλοντες — ἴνα μὴ τι ὑπὸ τὰ ἱμάτια (adde κρύψωσι), ἢ ἴνα μὴ πολλάκις ἐχθροὶ ὄντες καὶ μὴ ἔχοντας ἀποδείξιν αὐτοὶ παρσιενεγχόντες τὸ ζητούμενον ὑποβάλωσι, omittens Ἐθός — εἰσέναι. — 48 θεάσονται R. V. — 49 γενομένου, et μὴ τι πάντα ἱμάτια R.

504, 1, ἐντετληκὸς V. — 2 κυστερὸς ἐκ. R. νυκτερινὸς ἐκ. V.

507 μᾶζαν τῶ μ. δεδευμένην Ald.

508, 22 τῶ Kusterus. τὸ Ald. — 23 δι' ἄλλου. Ernestius volebat δι' αὐτοῦ (certe διὰ τοῦ αὐτοῦ), quod sic Pausanias, qui ipse oraculum Trophonii adiit, 9, 39. At contra Philostratus Vit. Apollon. 8, 19 : ἀναδίδωσι δ' ἢ γῆ τοὺς μὲν οὐ πόρρω, τοὺς δὲ πορρωτάτω. καὶ γὰρ ὑπὲρ Λοκροῦς ἀναπέμπονται, καὶ ὑπὲρ Φωκέας, οἱ δὲ πλείστοι περὶ τὰ Βοιωτῶν ὄρια. Vide ibi Olearium. HERM. οὗτος ὁ V. — 24 Στυμφήλου V. Στυμφέλου Ald. — 27 scribebatur ἐργολάθησαν. — 29 vide de hac fabula Valckenar. ad Herodot. 2, 120. — 30 Κερκύου V. hic et infra. Κερκύου G. Κερκύου Ald. — 32 αὐτοῖς Valckenar. l. c. ἐκτόσε Ald. αὐτοῖς κατὰ φυγὴν om. V., qui διὰ Μίνωος. — 37 εἰς τὸν, 38 ὑπὲρ τὴν τ. α. ἐχουσιν Ald. — 39 καταφ. ἄμα Κερκύου εἰς V. — 40 ὡς om. V. — 43 ὁ δὲ Τροφώνιος Ἐργείνος (Erg. om. G.) εἰς Λεβαδίαν τ. Β. φεύγει, οὗ κατορχὴν V. τῶν Βοιωτῶν Ald. et 44 τελευτήσαντι δὲ αὐτῶ. — 45 ἐφάνη αὐτοῖς, 46 περιελείπετο V. — 50 μὲν τότε ναὸν ἐπ.,

1 ἵποιον ἂν εἴη, et σμήνη V. — 2 ἐξ om. V. διορρωγος Gelenius. ὑπορρωγα Ald. ὑπορρωγμοῦ V. ὑπ' ὀρρωγμοῦ G. — 3 τοῦτο, et ἔκριναν ἀρμάτιον (τινα hic addit G.) ἀφ' ἑαυτῶν τινα κατελθ., 5 προήνεγκε μὲν μελ. V. προσήγαγε μελ. Ald. — 8 λόγγας ἐχ. et τοὺς ὄφεις Ald. — 9 καὶ om. V. ante πολλοί. — 10 ἀνεπέμφθησαν Suidas s. Τροφώνιος. ἐπέμφθησαν Ald. δι' οὐ στομίου κατέλθον, πολλοὶ δὲ καὶ διὰ Suidas, ex quo ἡμερῶν additum. — 11-21 est in Regiis 2820 et 2821, qui 19 ὄθεν ἡ παρ., ἐν Ἰρ. μ., ἐπὶ τῶν κατηφῶν λεγομένη. — 21-31 descripsit Suidas l. c. paucis verbis mutatis. — 25 ὠρισμέναις ἡμέραις, 30 συναντώντων Suidas.

509, 35 στραγγεῦθαι Ald. στραγγύθαι V.

510, 47 τὸ addidit Hermannus. — 53-28 in codice Regio. 2821. — 20 διὰ Φιλιππῶν Regius, ut emendaverat Hermannus. Vict. καὶ Φιλ. — 24 ἐπιγνώθη Regius.

516, 32 sq. corrigendum ex Regio ἐπεὶ δὲ ὁ γρῶμ. — γίνεται, αὐτὸς δὲ κατὰ v.

518, 39-41 παράβασις τοῦ χοροῦ R. V. — 41 ἐκτὸς προτ. R. — 42 οὕτως V. et, ut videtur, R., in quo literæ evanuerunt. ἀπαγγέλλη R. Ald. ἀπαγγέλλη V. — 43 εἶδη δὲ τῆς παραβάσεως ἀπλᾶ γ καὶ κατὰ σχῆσιν V. — 46 τῆ ἀναπ., 47 πν. ὁ μακρὸς V. — 1-9 ἐπτά δὴ (δὲ Kusterus) — νενευκίτι, ex Herphastione p. 135 ducta. — 5 ἀποδίδονται et ἐνῆ Herphastio. ἀποδίδονται et ἦ Ald. — 25 ἀργόν. Abundare dicit præpositionem. ΗΞΑΜ.

520, 33 τῆ Dobræus. τοῦ Ald.

523, 35 τοῦ διδάξει θρέψαι τὸ δρᾶμα ὡς ἐπὶ βρωμάτων V. sine δὲ λέγει.

525. Vide Geelium in Bibl. crit. nova vol. 4, p. 8. ΗΞΑΜ.

528 εἰς (scr. οἶς) τὸ ἐμὰ ἐπιδείκνυσθαι ἡδὺ ἐστὶν ἢ ἄλλοις (Ald. ἐν λογιμοῖς R.

529, 48 σοφὸν μείρ. V. — 50 λάγνος coniectit Hermannus. — 52, 53 om. V. εὐδοκίμησαν hic R. οὐ γὰρ τότε ἐνίκησεν Ald.

530, 3 οὕτως ἐπέτρεπον V. — 4 τὸ om. R. Pro sequentibus Ald. δημοσίᾳ διὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας. οὐ γὰρ πρῶτον δι' ἑαυτοῦ καθίει τὰ δρᾶματα ὁ ποιητῆς εὐλαβοῦμενος· ἀπὸ δὲ τῶν Ἰππέων ἤρξτεο εἰσιέναι. νόμος δὲ ἦν μὴ εἰσελθεῖν τινα εἰπεῖν μήπω τσσαράκοντα ἔτη γεγονότα· ὡς δὲ τινες, τριάκοντα. Ineptum commentum de ætate oratorum notavit Schœmann. De comitiis p. 106. Legenti de choregis obversatam esse scholiastæ suspicatur Dobræus: de qua vid. Æschines C. Timarch. p. 2, 23. Geelium in Bibl. crit. nit. nova vol. 4, p. 12 citat Herm. δι' αὐτοῦ R. — 6 διὰ ἑαυτοῦ R. V.

531, 14-16 om. V. Φιλιππῶν Kusterus. Κλεωνίδης Ald. Φιλιππῶν καὶ Καλλίστρατος om. R. Vide de hoc loco et quibusdam in præcedentibus

scholiis egregie exponentem Bergkium ad fragm. Aristoph. p. 14 seqq. ἐπεὶ οὐ Dindorfius. ἐστὶν οὐ R. Legebatur οὐ γὰρ.

534, 29-38 in Ald. Αἰσχύλος ἐποίησε δρᾶμα Χορηφούρις. ἐν ᾧ Ἡλέκτρα παραγινόμενη εἰς τὸν τάφον τοῦ πατρὸς, ἐκ τοῦ πλοκάμου τὸν ἀδελφὸν ἐγνώρισεν. αὕτη, φησὶν, ἡ κωμῳδία ἀδελφῆ οὕσα τῆς πρώτης (ὡς ἐν τοῖς Χορηφούρις Αἰσχύλου Ἡλέκτρα, ἐκ τοῦ πλοκάμου τὸν ἀδελφὸν ἐπιγνώσασα καὶ παραγινόμενον, πρὸς τὸν τάφον, ὅπως αὐτὸν γνωρίσῃ, ἦλθεν) εἰς ζήτησιν ἦλθε τῶν τότε θεατῶν. ἐπιγνώσεται γὰρ, ἐάν τι εὐμβολοῖ ἰδῆ ἐκείνων. — 33 ποῦτα R. — 38 ἐπιγνώσεται om. V. De sequentibus v. Stanlei. ad Æsch. Choeph. 166, p. 119 Butl. — 44 τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς ἐπαινέσαντας πάλαι recte Reg. 2821.

538, 1 V. habet φ. χαριεντιζόμενοι (sic).

539 totum scholion om. V. ἢ ἐξ ἄκρου om. R.

540 Ald. τοὺς φαλακροὺς: Εὐπολις, Ἰσκιῶπα τοῦ φαλακροῦς, τοῦτο δ' ἀδωρησάμην, γμαε om. R. V. Ἰσκιῶπα τοῦ φαλακροῦς Aristophanis verba sunt, τοῦτο δ' scholiastæ est, corruptum ex τοῦτο εἶα, ut ex scholio codicis Brunckiani apparet, ἀδωρησάμην autem ex Eupolidis fragmento est quod ad v. 554 affertur, corruptum ex κἀδωρησάμην. DIND. — 11-13 εἶδος ὀρχήσεως κωμικῆς ἀσχημοσύνης. ὅτι τρία εἶδη ὀρχήσεως — σίκινης δὲ σατυρικῆς καὶ κόρδαξ κωμικῆς V. Totum scholion om. G. — 13 σικυνίς R. Conf. grammaticum in Montefalc. Bibl. Coislin. p. 610, et annotationem ad Athenæum 14, p. 610, B. DIND. Reg. 2821 κόρδαξ — ὁ λεγόμενος ἰδιωτικῶς καρδίξ.

541, 22 Προσπαταλίους Casaubonus ad Athen. 7, 22. Προσπαταλίους Ald.

542, 24 sq. τοῦτο εἰς om. R. Σέρμωνα V. λέγουσι G. Pro his Ald. in præcedente scholio post Ἐρμιππον addit οἱ δὲ Σιασέρμιον τὸν ὑποκριτῆν. — 27-34, pro his Ald. τὸ δὲ ἀφανίζων, ὅ ἐστιν ἐκτοπίσας, καὶ ἀποφυγῶν τὰ σκώμματα, δι' ὧν εἶδει σωφρονίζει τοὺς κακῶς πράττοντας· ἐκτὸς ἑαυτοῦ ποιῶν τὰ πονηρὰ σκώμματα, ἢ τὸ ἀφανίζων, ἀπὸ τοῦ ἀφανίζεις ποιῶν, τουτέστι περικαλύπτων τῶν γέλωτι τὰς εἰκῆ διασκεμμένας αὐτοῦ κωμωδίας καὶ εὐτελεῶς πεπλάσμένας. — 27-30 in R. scholio præcedenti sunt præposita. — 34-38 recentioris grammatici annotatio, non cogitantis Lysistratam, Vespas, Pacem, Aves posteriores Nubibus fabulas esse. 40, 41 Σιμέρωνων — Σιμέρωνω codex. Simplex histrionis nomen Ἐρμων fuit, ut in scholio codicum R. V. scribitur, compositum cum Σίμος autem Σιμέρωνων fuit. Si constaret scriptas ab eo comædias fuisse, quod ex verbis Aristophanis temere collegit scholiasta codicis Cantabrigiænsis, nomen ejus restituendum foret Epimerismis Homericis in Crameri Anecdotis vol. 1, p. 102, 8.

τὸ δὲ παρὰ μιμηερῶν « ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ' ὡς καλαὶ
νῶν αἱ γυναῖκες » εἰ μὲν περισπασίαι, ἀποκοπὴ ἐκ τοῦ
γυναῖκες etc. DIND.

543, 45 ἀλλὰ καὶ ἑαυτῶν, 49 ὡς μετὰ V.
κατὰ λόγον G.

545 glossam οὐ μέγα φρονῶ habet R. — 2 δὲ
λείπει V. λέγει om. G.

546, 5 ἴσως V. (non G.) καὶ οἱ ἄλλοι κωμ. Ald.

549, 11 πρὸ δὲ τούτου ἐστὶν V. ἢ G. verbum
omittit Ald. — 12 Ἀνδροτίων οὗτος V. — 14 conf.
schol. Pacis 48. — 17 ἢν Κλέωνα-κλοπῆς om. V.
— 20 sq. ὕστερον Ἰσαρχοῦ Kusterus. Legebatur
ὕστερον. Ἰσαρχος δὲ φησιν. Ib. ἀφ' οὗ Ald. Correc-
tum ex scholio superiore. — 25 δευτέρων Elms-
leius in Diario classico fasc. 11, p. 136. Lege-
batur οὗο. — 29 Ἰππέας. Delevi quod addebatur
ἔτυπα ἐν τοῖς Ἰππεύσιν. In principio scholii po-
nebat Ruhnkenius. DIND. Glossam ἐν τοῖς Ἰππεύσιν
habet R.

550, 32 κοῦκ ἐτόλμησ' αὐτῆς lemma addidit
Ruhnkenius. ἀρκέσθαι V. ἠρκέσθαι G. — 33 πρώτῃ
Ald.

552 legebatur κατὰ τοῦ κολου τύπτουσι, quæ
verba om. V., R. autem infra ponit post δευτέρων
Νεφέλων sic scripta, λέγει ἐπὶ ἀντὶ τοῦ κατὰ κολου
τύπτουσι. — 37 ἀντὶ τοῦ οἱ ἄλλοι κωμῆδοι κατα-
πάττουσι V. ἢ καταπατοῦσι Ald. — 38 καταπατ-
τόντων V. 8 δὴ λέγουσι κοκέτρειν (i. e. κολετρᾶν)
addit Victor. οἱ δὲ τὸ V., quæ verba in R. legi
non possunt. ἢ τὸ Ald. — 40 πρότερος Herman-
nus. Libri πρώτος. Μακαριᾶς V. (non G.), et τῶν
β Ν. — 50 εἰς — ἐχθρὸν τὸν β. Ald. Quæ pergit Εὐ-
πολις δὲ ἐν τοῖς — ἀδωρησάμην. Κλέων ἀποθνήσκει —
λάρον δῶρων. (Hæc Κλέων — δῶρων ex scholio v.
549.) καὶ τὴν μητέρα: τὴν Ὑπερβολοῦ. τὴν δοκοῦ-
σαν ἐν ταῖς Ἀρτοπώλισι. πολλὰ κατ' αὐτοῦ εἶπεν Ἑρ-
μιππος. ἐκστρέφας: πάντα — ἔλαβεν. ἢν Φρύνιχος:
φέρειται etc.

554, 4 sq. ἅπαντα — μεθύσην om. R. — 7 Ἀριστο-
φάνει Kusterus. Ἀριστοφάνης Ald. — 8 conf. schol.
Equit. 1291. κάκεινος Hermannus. κάκεινος Ald. —
9 ξυνεποίησα schol. Equit. Scribebatur συνεποίησα.
τούτῳ addidit Hermannus et ἀδωρησάμην scri-
psit. ἀδωρησάμην Ald. hic et in scholio v. 540.

556 sic Ald., φέρεται Ὑπεύθυνος Φρυνίχου. (Ejus-
modi fabula Phrynichi non exstitit. Vid. Meinek.
Hist. Com. p. 152.) μήποτε οὖν ἐκείνην φράζων ὡς
γραῦν ἐκκαμένην τῷ κῆτι. καὶ ἴσως ἐν Ὑπερβολῇ
ἂν λέγοι αὐτὸς ἐπὶ τὸ κῆτος ἦσθιεν. Ἄλλως. εἰσῆγε
(Hermannus κῆτι, καὶ ἴσως ἐν ὑπερβολῇ ἂν λέγοι,
αὐτὸς ἐπὶ τὸ κῆτος. Ἡσθιεν] εἰσῆγε) γραῦν Φρύνιχος
ἐπὶ κῆτους ἐσθιομένην, κατὰ μίμησιν Ἀνδρομέδας,
διὰ γέλωτα τῶν θεατῶν. ἢν δὲ καὶ αὐτὸς κωμῆδίας

ποιητής. — 17 αὐτῇ R. Scribendum αὐτῆν, αὐτὸς
αὐτῆν, αὐτὸ ἦν. DIND.

557, 20 καθ' αὐτοῦ R. — 21 τὰρ om. V.

559, 24-27 ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν λέξεων εἶπεν ἐγγέλεων.
ἐμνημόνευσε γὰρ ἐγγέλεων ἐν Ἰππεύσι, ὅπερ οἱ —
πεπόνθασιν V. R. Glossam ἀντὶ τοῦ τῶν λέξεων habet
R. — 29 addit Victor. glossam ἐγγέλεων, δρᾶμα οὕτω
καλούμενον, et scholion non minus absurdum, ἐν
τῷ τῶν Ἑγγέλεων δράματι φησιν ὁ Ἀριστοφάνης, ἐπὶ
οἱ βουλόμενοι θηρεῦσαι (θηρεύσειν Reg. 2821) ἐγγέ-
λαι, εἰ μὴ παραξῶσι (Reg. παραξῶσιεν) τὸ ὕδωρ, λα-
βεῖν (hoc ex Regio addidi) αὐτὰς οὐκ ἰσχύουσιν.

560 sic in R., ὅστις ἐκείνοις τέρπεται, τοῖς ἐμοῖς
μὴ προσίτω.

562, 34-36 ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἔλευσεσθε τούτο (τούτο
om. V.) παρ' ὑπόνοιαν ἐπήνεργεν ἐπὶ φρόνιμοι δόξετε
εἶναι (εἶναι om. V.) R. V. — 36 εὐνοί μοι Dobræus.
εὐνομοι Ald. — 37 τῷ χ Hermannus.

563, 41 ἄδειν, ἐπὶ τὸ ἄδειν εἰς Hermannus. —
48 χοριάμου Regius 2821 et Hermannus. χορι-
αμικοῦ Ald. — 4 θάλλος Hephæstio p. 56. θάλλος
Ald. — 11 συμπτύκτοις Hephæstio. συμπτύστοις
Ald.

566, 27 ποιῆσθαι, 28 μετὰ ταῦτα δὲ τὸν V.,
qui 30 post δηλῶν pergīt, Ἄλλως. εἰκότως δὲ — ἐξ ὧν
αἱ νεφέλαι. Quæ post scholion v. 572 posita sunt
auctore R.

570, 51 εὐς τοῦ βίου καὶ τῆς ζωῆς πᾶσι τοῖς ἐμψύ-
χοις παραετικόν. ἢ τροφέα ἀπάντων ζῶων, φυτῶν καὶ
ζωοφύτων Reg. 2821.

571, 3 γεννάρχης Ald. — 4 δὲ om. R. — 5 ἐξ ὧν
R. V.

580, 17 γινομένη om. R.

582, 26 τὸ δὲ ψεκάζομεν ἀντὶ τοῦ συνένειαν V.
— 27 ἐχαλεπήνομεν R. ἐχαλεπήναμεν Ald. ἐστυ-
γμάζομεν [sic] V. (non G.) ἐστυγνάσαμεν Ald.

583, 30 παρὰ τῶν ἐν Σοφοκλέους (Σοφοκλεῖ G.)
Τεύκρω V. τὰ ἐκ Τεύκρων Σοφοκλέους Ald. — 32
οὐρανοῦ ἀπῆστραψε, βρ. V.

584, 36 βοηδρομῶν Kuster. βοηδρομίῳ Ald. In
V. hoc scholion infra positum est post χειροτο-
νουμένου sic scriptum, ἐκλειψις δὲ καὶ σελήνης ἐγένε-
το τῷ β βται ἐπὶ Στρατοκλέους βοηδρομῶνος.

585 ἀπὸ τῶν λύχων ἢ μεταφορὰ — φαεῖνω. ἄλλως
τουτέστι — χειροτονουμένου V. τὴν ἀκτίνα εἰς ἑαυτὸν
συστελλας. ἀπὸ τοῦ λύχου δὲ ἢ μεταφορὰ. οὐχ ὡς τοῦ
ἡλίου ἐκλείψαντος, ἀλλ' ὡς ἀπειλοῦντος ἐκλείψειν, εἰ
στρατηγήσει Κλέων. οἶον παρ' Ὀμήρῳ, δύσομαι —
φαεῖνω. ἡλίου δὲ ἐγένετο κατὰ τινὰ τύχην ἐκλειψις
Κλέωνος χειροτονουμένου Ald. Emendavi ex V.,
qui utrumque scholion habet, et ex R., qui in
altero verba ἀπὸ τῶν λύχων — τούτο δὲ omittit.
DIND. — 41 στρατηγοῖ V. non G.

587, 44 Τὴν οὐκ ὀρθῶς βουλήν om. V. — 45

φασί Kusterus. φησὶ V. Ald. — 46 ἄθ. ἡσκητο V. et Suidas s. Ἀθηναίων δυσβουλία. Legebatur ἐν-σκηῖται αὐτοῖς. — 47 βουλευέσθαι μὲν, ἀποκλίνει δὲ καλῶς Ald. — 48 τοῦτο τὸ V. — 49 om. V. et Suidas. — 50 εὐτυχῆσαι V. εὐτυχῆσαι Ald. εὐτυχῆσαι Suidas. Emendatum ex Athenæo 10, p. 425. — 51 τῆς Ἀθηναίας Kusterus. Reg. 2821 Π. πρὸς Ἀθηναίων ἐρείσας (sic) ὑπὲρ τῆς πόλεως καὶ ἤττ., δυσβ. ἐνέβαλεν Ἀθηναίους, ἦν Ἀθηναῖα πάλιν μετέβαλε πρὸς τὸ βέλτιον. Scholion 589 om. V.

591, 7, ὅτι—τοιούτος om. V. — 8 πέτραν R. — 14 δὲ Hermannus. δ Ald.

595, 24 τῶν περὶ ἀνδρῶν R. Terpandri versum integrum servavit Suidas, ἀμφὶ μοι αὐτὸν (duo codd. αὖ τὸν. Corrigendum αὐτὶς ex scholio Ravennate) ἀναχθ' ἑκατηβόλον ἀδέτω φρήν· ubi ἡ φρήν Ernestius, rectius Hermannus ἑκαταβόλον ἀδέτω ἀ φρήν. DIND. — 30 τῶν διθυραμβοποιῶν Ernestius. — 38 ἀντίστροφος. ἔφαμεν V. — 39 τὰς ἀντιστροφὰς καὶ τὰς ἐπωδὰς, ἔστινας, 40 ὥσπερ οὖν κἀνταῦθα τὸ ἀντ. V. — 41 ὥσπερ om. V., qui καὶ ἐπὶ V. — 44 τοῦ θλου Ald. — 45 καὶ δαῦρο V., qui 51 ἡ et οὕτω om. — 52 ἱππονόμαν δσθ' V. — 1 Φοῖβε V. omisso ἀναξ. — 11 αὐτοῦ Ernestius. τοῦ Ald.

596, 17 sq. Ald. ἔστι δὲ ὄρος Δήλου ἡ Κύνθος· τὸ δὲ ὑψικέρατα πέτραν ἐπωδὸς ἔστι. τὸ αὐτὸ δὲ μέτρον τῷ μέλει τῷ πρώτῳ, καὶ ἑξῆς οὕτω. ἔστι δὲ παραγῶγος ἀντὶ τοῦ ὕψικ.

599, 19 τὸν Ἥλιον εὐθ. ἡ Ἄρτεμις Ald. — 20 ἡς ἱερὸς Ἐφ. R. ἡς ἡ Ἐφ. Ald.

600 τῆς γὰρ—ἦν. ἐνθα σε κόραι αἱ τῶν Λυδῶν παρθένοι ὧ Ἄρτεμι τιμῶσιν V.

604, 26 μετὰ δάδων om. V. — 28 Δ. ἐν πεύκαις V. δὲ πεύκαισι Ald. Mutavit Dindorfius ex Ran. 1211. νευρῶν V. — 30 παρθένους ὀν Δελφίσιν restituimus ex scholio Ranarum. ὀν παρθένους Ald., omisso Δελφίσιν. — 31-33 habet R. δὲ καὶ V., qui 32 ὁ ante θεὸς om. — 33 pergit V. τὸ δὲ Βάχχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων, ὅτι καὶ ἐκεῖ ἐτιμᾶτο ὁ Διόνυσος. Δελφίσι καὶ (scrib. δὲ) ταῖς τὴν Δελφικὴν χώραν κατοικοῦσας.

607, 39 τοῦτο om. R., totum scholion V.

609, 52 conf. schol. Pluti 322. φησιν R. V. — προβῆναι Ernestius. προσθεῖναι libri. ὅπερ ἐν χρήσει γέγονεν V., qui 7-9 sic, ἀρχαῖον ἔθος τὸ ταῖς ἐπιτολαῖς προσθεῖναι τὸ χαίρειν, καὶ οὐκ ἔστι Κλέων ὁ πρῶτος οὕτως ἐπιστεῖλας, ὡς φασὶ τινές.

615 Καὶ—εὐεργετῆσιν in fine scholii collocat V., post scholion v. 618 habet R. — 15 δὲ ὑμᾶς om. R. V.

616, 17 sq. solum συνταράττει habent V. Ald. — 18 sq. γράφειν [sic] δὲ ἑξ ἑκατέρου τὸ ταράττειν, καὶ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ κυκᾶν, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ κυδοιμοῦ V.

619, 36 κατὰ λόγον τὸ εὐτ., 37 γὰρ τοῦ V. τὸ

om. R. — 38 τὴν ἑορτὴν V. ὑπερβαίνειν τὰς δεήσεις καὶ τὰς ἑορτὰς ἀνάγκη Ald.

621, 41 verba διαβάλλει τοὺς ποιητὰς habet R. ante scholion v. 618. Reg. 2821 ἀπαστία γίνεται ἀπὸ τοῦ α στερητικῷ μορίου καὶ τοῦ πάω πῶ τὸ κτῶμαι, οὗ δὲ μέλλων πάσω· ἀφ' οὗ καὶ πάσασθαι τὸ φαγεῖν παρὰ ποιηταῖς.

623, 6 ἱεροὶ Ernestius. ἱερεῖς Ald.

624, 13 ἄλλως præponit V. et γὰρ om. — 14 ἱερῶν R. ἡμερῶν V. — 16 μόνον V. pro Ὑπέρολον.

625, 22 ὡς ἀν ἄξιον ἦν Hermannus.

627, 28-30 πάλιν—ἀμαθία om. V. — 31 χαριεντιζόμενον Ald. — 32 Μέλιτον. V. Ald. Deinde V. διαβάλλει εἰς ἀθεότηα τὸν Σ., omittens διὰ τῆς πολυμαθίας Aldinæ, quod ex scholio Ravennate in πολυθείας mutavit Dindorfius et lacunam indicavit: « Fortasse τοῦτο δὲ excidit. » — 36 τὴν ἀναπνοὴν Ald.

629, 41 τοὺς μωροὺς ἀπὸ τῆς σκαίᾳς addit Ald.

630, 44 σκαλεύματα μικρὰ καὶ λεπτὰ Ald. — 45 νοήματα καὶ μικρὰ σκ. R. σκαριφεύματα Suidas s. Σκκλαθυματία. — 46 sq. ἔργεται δὲ καὶ τὸ ἄθυρμα, οἶονεὶ παίγνια, καὶ οὐδὲν ἀξιώσιστα Ald. et similiter Suidas.

633, 50 ἀντὶ τοῦ ἔξελθε habet R., ἔξελθε φησὶ V. Scholion futile legitur maximam partem apud Favorinum in Aldi Hortis Adon. fol. 54 recto. DIND. — 4 μετὰ κύμα Ald. — 15 τὸν ἀσκάντην δὲ τὸν G.

638, 23-25 in fine scholii v. 643 ponit R. ὅτι διαφέρει V. — 24 πατὴρ μέτρου ὁ ρυθμὸς, Longini dictum fragm. 3, 1. Conf. Maximum Planudem in Walzii Rhetoribus vol. 5, p. 473. DIND. ὁ om. R. Ald. In Reg. 2821 scholion est de utilitate studiorum, in cuius fine hæc, δέον οὖν ἔστι πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ περὶ μέτρον μαθάνειν· οὕτω γὰρ ἀν καὶ πολλὰ τῶν ποιητικῶν στίχων παραφθαρῆντα τῶ χρόνῳ διορθοῦν ἔχοι τις.

639, 26 Λεῖπει—μαθῆν om. G., 27 et 28 om. V. μουσικὸς Ernestius. κωμικὸς Ald. Conf. schol. v. 641. — 29 δὲ om. R. πάλιν V. Qui sic scribit sequentia: ἀπεκρίνατο. ὁ μὲν γὰρ τὰ τῶν ποιημάτων ἔλεγε μέτρα, ὁ δὲ ὡς ἐπὶ τῶν γεωργῶν (scr. γεωργικῶν) μέτρον ἐδέξατο. λέγει δὲ ὅτι ἐγὼ χθὲς ὑπὸ μετρητοῦ ἐζημιώθη ἄλλοι δύο χοίνικας. ἀλφिताμοῖοι δὲ οἱ τὰ ἀλφίτα ἀμείβοντες ὡς (scr. καὶ) πιπράσκοντες (ὡς π. om. G.). Conf. schol. v. 643.

640 ἀλφिताμοῖοι οὖν οἱ τὰ ἀλφίτα ἀμείβοντες καὶ πιπράσκοντες R. reliqua scholii parte omissa. 643, 51 ἐκτέης R. ἡμιακτέον V. — 8 γρ ἡμιακτέον V. γρ. διὰ διφθόγγου ἡμιακτέοιο Ald.

644, 10 sq. Ineptē scholiasta περιόδου, quod est a περιδιδόναι, ab verbo περιδιδῆν derivat. — 15 ἴδου Ald. Seqq. ex scholio v. 639 petita sunt.

647, 23 αἰσθάνεσθαι καὶ μεταλαμβάνειν Ald. male interposita interpretatione verbi ἐπαίειν, ut observat Hermannus.

649, 26 κοιν. ἑταίρους V. τὸ δὲ ἐπαίειν ἀντὶ τοῦ αἰσθ. V.

651 codex Taurin. Κατ' ἐνόπλιον ῥυθμὸς στίχος ἦν συγκείμενος ἐκ δύο δακτύλων καὶ σπονδείου, ὃ μέτρον καὶ πυρριχαῖκόν ἐλέγετο ἀπὸ Πύρρου τινὸς οὕτω κληθέν. ἔλεγον δὲ τοῦτο σὺν ἑπλοῖς κινούμενοι. — 30-40 in Ald. ἑπλα. ἔστι δὲ ὃ ἐν ἡμιολίῳ· ἡ γὰρ μακρὰ πρὸς τὰς δύο βραχείας ἴσον τι ἔχει ῥυθμὸν ἐκ τριποδίας ἀναπαιστικῶν, ὃς δέχεται πάντας τοὺς δυσυλλάβους πόδας. οἱ δὲ ἐνόπλιον, τὸν ἀμφίμακρον, ὃς καὶ Κρητικὸς καλεῖται ἀπὸ τοῦ εἰς τοὺς Κούρητας ἀναγομένου μέλους. τοῦτω γὰρ τῶ μέτρῳ προσωρχοῦντο αἰοντες τὰ ἑπλα. καλεῖται δὲ ἐνόπλιον κατὰ δάκτυλον, ᾧ χρῶνται ζῆται τίνας. ἴσως δὲ λαίπει τὸ, οἱ αὐληταί. (Hoc qui scripsit in codice suo post χρῶνται aliquot syllabarum lacunam invenit, quam ego ex V. explevi.) κατὰ δάκτυλον: ἀριθμητικὸν ἔστι μέτρον. ἔστι δὲ ῥυθμὸς κρούματος εἶδος κατὰ δάκτυλον, ᾧ χρῶνται οἱ αὐληταί. ὃ κατὰ δάκτυλον ῥυθμὸς ἔστιν ὃ ἐν ἴσῳ λόγος· ὃ δὲ ἐνόπλιος, καὶ προσωδιακὸς καλούμενος ὑπὸ τινων, σύγκειται ἐκ σπονδείου καὶ πυρριχίου καὶ τροχαιῶν καὶ ἰάμβου. συνεμπίπτει δὲ οὗτος ἦτοι τριποδία ἀναπαιστικῇ, ἡ βάσει δυσίν, ἀναπαιστικῇ καὶ Ἰωνικῇ. Emendavi ex R. V. DIND. Ad illa scholii Aldini verba ἔστι δὲ ὃ ἐν ἡμιολίῳ hæc annotavit Hermannus: « Hemiolium dicitur et tribus pedibus constantem, propterea quod bini pedes dipodiam anapesticam efficiunt. Sic versus ithyphallicus τροχαικὸς ἡμιολίος dicitur ab Hephæstione p. 48; v. schol. ejus p. 52. Quæ sequuntur, ita nos emendavimus, ἡ γὰρ μακρὰ πρὸς τὰς δύο βραχείας ἴσον· καὶ ἔχει—. Hemiolium rhythmum dicitur, qui e duobus dactylis et spondeo constat, ut recentior scholiastes, et enarrator Hephæstionis p. 91, de versu heroico: κατ' ἐνόπλιον μὲν οὖν ἔστι τὸ ἔχον δύο δακτύλους καὶ ἓνα σπονδεῖον, οἷον,

ὡς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.

Hunc rhythmum ne quis dubitet hemiolium esse, addit hæc: ἡ γὰρ μακρὰ πρὸς τὰς δύο βραχείας ἴσον, quo ostendat spondeum parem esse dactylo, atque idcirco etiam dimidiatam dipodiam anapesticam. Confundit enim numerum κατ' ἐνόπλιον, qui in versu heroico dicitur, cum eo, qui vocatur προσωδιακός. Propterea hæc adjicit, καὶ ἔχει ῥυθμὸν ἐκ τριποδίας ἀναπαιστικῶν, dactylis scilicet in prima et secunda sede anapesti vicem sustentibus. Prosodiacus enim versus spondeo constat et duobus anapestis, quem grammatici Ionico majore et choriambo metiuntur:

— ο ο | — ο ο —
αὐτὰ δὲ σὺ, Καλλιόπα.

Vide Hephæstionem p. 49, et scholiasten ejus p. 52. De eodem prosodiaco κατ' ἐνόπλιον illa sunt intelligenda: ὃς δέχεται πάντας τοὺς δυσυλλάβους πόδας. Sed imperitus homo ita loquutus est, quasi in eadem sede omnes pedes bisyllabi admitterentur. Verum nihil aliud vult quam reperiri in isto versu pedes bisyllabos omnes, si binæ semper syllabæ conjungantur:

— | ο ο | — ο ο —

id quod alius scholiastes clarius sic dixit: ὃ δὲ ἐνόπλιος, ὃ καὶ προσοδιακὸς καλούμενος ὑπὸ τινων, σύγκειται ἐκ σπονδείου καὶ πυρριχίου καὶ τροχαιῶν καὶ ἰάμβου. Vide Elem. doct. metr. p. 351 sq. — 31 Kour. V. et Suidas s. Κατ' ἐνόπλιον. Κρητικὸς G. Κουρητικῶν nomen πρῶνι tertio tribuit scholiasta Hephæstionis p. 161. Idem p. 82 palimbacchium nominat ἐνόπλιον. Vide Platon. De rep. 3, p. 400, B, schol. Plat. p. 401, Aristot. fr. rhythm. p. 300, Aristid. Quint. p. 34-40. HERM. ἀπὸ τούτου εἰς R. — 32 Κουρητίας V. Κρητίας G. — 33 Suidas: Κατὰ δάκτυλον: εἶδος ἀριθμητικὸν ἢ γεωμετρικόν, ἡ ῥυθμοῦ καὶ κρούματος — Santenium ad Terent. Maur. p. 84 citat Hermann. Veneti ῥυθμὸς Dindorf. correxit ex Suidæ l. c. et ex Hesychii gl. Δάκτυλος: οὕτω καλεῖται ῥυθμοῦ εἶδος καὶ κρούματος. χρῶνται δὲ αὐτῷ μάλιστα οἱ αὐληταί. — 35 ἔστι ῥυθμὸς R. — 36 ἴσον λόγον vocant, si altera pars pedis prioris mensuram æquiparat, quod est in dactylo et anapesto. Vide schol. Hephæst. p. 11. HERM. προσωδιακὸς R. V. ὃ καὶ προσοδ. Hermannus. — 39 οὗτος ἐν τῇ τριπ. R. V. In fine V. ἰαμβικῇ καὶ χορικῇ. — In Junt. scholion est κατ' ἐνόπλιος (error typothetæ pro ἐνόπλιον) ὃ μετὰ δύο δακτύλους ἔχων σπονδεῖον κατὰ τὸ πάλιν καὶ πάλιν, οἷον « ὡς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ. » λέγοιτο δ' ἂν ἴσως κατ' ἐνόπλιον, διὰ τὸ πρέπειν μὲν ῥυθμὸν τοιοῦτον καὶ τοῖς ἄλλοις κινούμενοις μετὰ συντονίας, ἐπὶ πλέονος δὲ τοῖς μεθ' ἑπλων σεμνῶς πηδῶσι καὶ πυρριχίζουσι. Quæ transcripta sunt ex Eustathio p. 1899, ὅ2. DIND.

653, 41 τὴν παραγραφὴν recte corrigere videtur Dobræus. Intelliguntur autem duo puncta (:), quibus ad personas distinguendas utebantur. Quo significatu παραγραφὴ dictum ex schol. Pac. 444 memorat Dobræus, idemque scholio Ran. 1432 restituit. Adde schol. ad Pac. 1334. DIND. Qui 45. ἂν. addidit. — 47 verba ἔταν γὰρ περὶ ῥυθμῶν temere huc esse illata ipsum illud ἔταν ostendit, quod non habet quocum construat. Proxima in hanc fere sententiam corrigenda videntur, ὃ δὲ Στρεψιάδης οὐ περὶ τούτου τοῦ δακτύλου φησὶν, ἀλλὰ περὶ ἑτέρου. ὡς γὰρ ἀγροικός

φασὶ Kusterus. φησὶ V. Ald. — 46 Ἄθ. ἤσκητο V. et Suidas s. Ἀθηναίων δυσουλία. Legebatur ἐν-σκήψαι αὐτοῖς. — 47 βουλευέσθαι μὲν, ἀποκλίνειν δὲ καλῶς Ald. — 48 τοῦτο τὸ V. — 49 om. V. et Suidas. — 50 εὐτυχῆσαι V. εὐτυχεῖς Ald. εὐτυχεῖν Suidas. Emendatum ex Athenæo 10, p. 425. — 51 τῆς Ἀθηνᾶς Kusterus. Reg. 2821 Π. πρὸς Ἀθηνᾶν ἐρείσας (sic) ὑπὲρ τῆς πόλεως καὶ ἤττ., δυσβ. ἐνέβαλεν Ἀθηναίους, ἣν Ἀθηνᾶ πάλιν μετέβαλε πρὸς τὸ βέλτιον. Scholion 589 om. V.

591, 7, ὅτι—τοιούτους om. V. — 8 πέτραν R. — 14 δὲ Hermannus. δ Ald.

595, 24 τῶν περὶ ἀνδρῶν R. Terpandri versum integrum servavit Suidas, ἀμφὶ μοι αὐτὸν (duo codd. αὖ τὸν. Corrigendum αὐτὶς ex scholio Ravennate) ἀναχθ' ἑκατέρωθεν ἀδέτω φρῆν· ubi ἡ φρῆν Ernestius, rectius Hermannus ἑκαταβόλον ἀδέτω ἢ φρῆν. DIND. — 30 τῶν διθυραμβοποιῶν Ernestius. — 38 ἀντιστροφός. ἔραμεν V. — 39 τὰς ἀντιστροφὰς καὶ τὰς ἐπωδὰς, ἄστινας, 40 ὥσπερ οὖν κἀναυθα τὸ ἀντ. V. — 41 ὥσπερ om. V., qui καὶ ἐπὶ V. — 44 τοῦ θλου Ald. — 45 καὶ δεῦρο V., qui 51 ἡ et οὕτω om. — 52 ἱππονόμαν δσθ' V. — 1 Φοῖβε V. omisso ἀναξ. — 11 αὐτοῦ Ernestius. τοῦ Ald.

596, 17 sq. Ald. ἔστι δὲ ὄρος Δῆλου ἡ Κύνθος· τὸ δὲ ὑψικέρατα πέτραν ἐπιωδός ἐστι. τὸ αὐτὸ δὲ μέτρον τῷ μέλει τῷ πρώτῳ, καὶ ἐξῆς οὕτω. ἔστι δὲ παραγώγως ἀντὶ τοῦ ὑψικ.

599, 19 τὸν Ἥλιον εὐθ. ἡ Ἄρτεμις Ald. — 20 ἥς ἐπὶ δὲ Ἐφ. R. ἥς ἡ Ἐφ. Ald.

600 τῆς γὰρ—ἦν. ἔνθα σε κόραι αἰτῶν Ἀυδῶν παρθένοι ὧ Ἄρτεμι τιμῶσιν V.

604, 26 μετὰ δᾶδων om. V. — 28 Δ. ἐν πεύκαις V. δὲ πεύκαισι Ald. Mutavit Dindorfius ex Ran. 1211. νευρῶν V. — 30 παρθένοις σὺν Δελφίσιν restitutionem ex scholio Ranarum. σὺν παρθένοις Ald., omisso Δελφίσιν. — 31-33 habet R. δὲ καὶ V., qui 32 ὁ ante θεός om. — 33 pergit V. τὸ δὲ Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων, ὅτι καὶ ἐκεῖ ἐτιμᾶτο ὁ Διόνυσος. Δελφισὶ καὶ (scrib. δὲ) ταῖς τὴν Δελφικὴν χώραν κατοικοῦσαις.

607, 39 τοῦτο om. R., totum scholion V.

609, 52 conf. schol. Pluti 322. φησιν R. V. — προθεῖναι Ernestius. προσθεῖναι libri. ἔπερ ἐν χρῆσει γέγονεν V., qui 7-9 sic, ἀρχαῖον ἔθος τὸ ταῖς ἐπιτολαῖς προσθεῖναι τὸ χαίρειν, καὶ οὐκ ἔστι Κλέων ὁ πρῶτος οὕτως ἐπιστελάς, ὡς φασὶ τινές.

615 Καὶ—εὐεργεταῖν in fine scholii collocat V., post scholion v. 618 habet R. — 15 δὲ ὑμᾶς om. R. V.

616, 17 sq. solum συνταράττειν habent V. Ald. — 18 sq. γράφειν [sic] δὲ ἐξ ἑκατέρου τὸ ταράττειν, καὶ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ κυκλῶν, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ κυδοιμοῦ V.

619, 36 κατὰ λόγον τὸ εὐτ., 37 γὰρ τοῦ V. τὸ

om. R. — 38 τὴν ἑορτὴν V. ὑπερβαίνειν τὰς δεήσεις καὶ τὰς ἑορτὰς ἀνάγκη Ald.

621, 41 verba διαβάλλει τοὺς ποιητάς habet R. ante scholion v. 618. Reg. 2821 ἀπαστία γίνεται ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ πάω πῶ τὸ κτῶμαι, οὗ δὲ μέλλων πάσω· ἀφ' οὗ καὶ πάσασθαι τὸ φαγεῖν παρὰ ποιηταῖς.

623, 6 ἱεροῦ Ernestius. ἱερεῖς Ald.

624, 13 ἄλλως præponit V. et γὰρ om. — 14 ἱερῶν R. ἡμερῶν V. — 16 μόνον V. pro Ὑπέροβλον.

625, 22 ὡς ἂν ἄξιον ἦν Hermannus.

627, 28-30 πάλιν—ἀμαθία om. V. — 31 χαριεντιζόμενον Ald. — 32 Μέλιτον. V. Ald. Deinde V. διαβάλλει εἰς ἀθεότητα τὸν Σ., omittens διὰ τῆς πολυμαθίας Aldinæ, quod ex scholio Ravennate in πολυθείας mutavit Dindorfius et lacunam indicavit: « Fortasse τοῦτο δὲ excidit. » — 36 τὴν ἀναπνοὴν Ald.

629, 41 τοὺς μωροὺς ἀπὸ τῆς σκαυῆς addit Ald.

630, 44 σκαλυμάτα σμικρὰ καὶ λεπτὰ Ald. — 45 νοήματα καὶ μικρὰ σκ. R. σκαριφεύματα Suidas s. Σκαλαθურμάτια. — 46 sq. ἔγκαιται δὲ καὶ τὸ ἄθυρμα, ὁνοεὶ παγίνω, καὶ οὐδὲν ἀξίωπιστα Ald. et similiter Suidas.

633, 50 ἀντὶ τοῦ ἐξελθε habet R., ἐξελθε φησὶ V. Scholion futile legitur maximam partem apud Favorinum in Aldi Hortis Adon. fol. 54 recto. DIND. — 4 μετὰ κύμα Ald. — 15 τὸν ἀσκάτην δὲ τὸν G.

638, 23-25 in fine scholii v. 643 ponit R. ὅτι διαφέρει V. — 24 πατὴρ μέτρον ὁ βυθμός, Longini dictum fragm. 3, 1. Conf. Maximum Planudem in Walzii Rhetoribus vol. 5, p. 473. DIND. ὁ om. R. Ald. In Reg. 2821 scholion est de utilitate studiorum, in cuius fine hæc, δέον οὖν ἔστι πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ περὶ μέτρων μαθηθῆναι· οὕτω γὰρ ἂν καὶ πολλὰ τῶν ποιητικῶν στίχων παραφθαρῆντα τῷ χρόνῳ διορθοῦν ἔχοι τις.

639, 26 Λεῖπει—μαθεῖν om. G., 27 et 28 om. V. μουσικὸς Ernestius. κωμικὸς Ald. Conf. schol. v. 641. — 29 δὲ om. R. πάλιν V. Qui sic scribit sequentia: ἀπεκρίνατο. ὁ μὲν γὰρ τὰ τῶν ποιημάτων ἔλεγε μέτρα, ὁ δὲ ὡς ἐπὶ τῶν γεωργῶν (scr. γεωργικῶν) μέτρων ἐδέξατο. λέγει δὲ ὅτι ἐγὼ χθὲς ὑπὸ μετρητοῦ ἐξημιώθην δύο χοίνικας. ἀφιταμοιβοὶ δὲ οἱ τὰ ἀφιτα ἀμείβοντες ὡς (scr. καὶ) πιπράσκοντες (ὡς π. om. G.). Conf. schol. v. 643.

640 ἀφιταμοιβοὶ οὖν οἱ τὰ ἀφιτα ἀμείβοντες καὶ πιπράσκοντες R. reliqua scholii parte ommissa.

643, 51 ἐκτέης R. ἡμικτεῶν V. — 8 γρ ἡμικτεῶν V. χρ. διὰ διφθόγγου ἡμικταῖου Ald.

644, 10 sqq. Inepte scholiasta περιόδου, quod est a περιδιδόναι, ab verbo περιδαῖν derivat. — 15 ἴδιδαι Ald. Seqq. ex scholio v. 639 petita sunt.

647, 23 αἰσθάνεσθαι καὶ μεταλαμβάνειν Ald. male interposita interpretatione verbi ἐπαίειν, ut observat Hermannus.

649, 26 κοιν. ἐταίρους V. τὸ δὲ ἐπαίειν ἀντὶ τοῦ αἰσθ. V.

651 codex Taurin. Κατ' ἐνόπλιον ρυθμὸς στίχος ἦν συγκείμενος ἐκ δύο δακτύλων καὶ σπονδείου, 8 μέτρον καὶ πυρριχαῖκόν ἐλέγετο ἀπὸ Πύρρου τινὸς οὕτω κληθέν. Ἐλεγον δὲ τοῦτο σὺν ἑπλοῖς κινούμενοι. — 30-40 in Ald. ἑπλα. ἔστι δὲ ὁ ἐν ἡμιολίῳ· ἡ γὰρ μακρὰ πρὸς τὰς δύο βραχεῖας ἴσον τι ἔχει ρυθμὸν ἐκ τριποδίας ἀναπαιστικόν, 8; δέχεται πάντας τοὺς δισυλλάβους πόδας. οἱ δὲ ἐνόπλιον, τὸν ἀμφίμακρον, 8ς καὶ Κρητικὸς καλεῖται ἀπὸ τοῦ εἰς τοὺς Κούρητας ἀναγομένου μέλους. τοῦτω γὰρ τῷ μέτρῳ προσωρχοῦντο σεῖοντες τὰ ἑπλα. καλεῖται δὲ ἐνόπλιον κατὰ δάκτυλον, ᾧ χρῶνται ζήτει τίνες. ἰσως δὲ λείπει τὸ, οἱ αὐληταί. (Hoc qui scripsit in codice suo post χρῶνται aliquot syllabarum lacunam invenit, quam ego ex V. explevi.) κατὰ δάκτυλον : ἀριθμητικὸν ἔστι μέτρον. ἔστι δὲ ρυθμὸς κρούματος εἶδος κατὰ δάκτυλον, ᾧ χρῶνται οἱ αὐληταί. ὁ κατὰ δάκτυλον ρυθμὸς ἔστιν ὁ ἐν ἴσῳ λόγος· ὁ δὲ ἐνόπλιος, καὶ προσωδιακὸς καλούμενος ὑπὸ τινων, σύγκειται ἐκ σπονδείου καὶ πυρριχίου καὶ τροχαίου καὶ ἰάμβου. συνεμπίπτει δὲ οὗτος ἦτοι τριποδία ἀναπαιστικῇ, ἡ βάσει δισίν, ἀναπαιστικῇ καὶ Ἰωνικῇ. Emendavi ex R. V. ΔΙΠΔ. Ad illa scholii Aldini verba ἔστι δὲ ὁ ἐν ἡμιολίῳ hæc annotavit Hermannus : « Hemiolium dicitur e tribus pedibus constantem, propterea quod bini pedes dipodiam anapesticam efficiunt. Sic versus ithyphallicus τροχαικὸς ἡμιολίος dicitur ab Hephæstione p. 48; v. schol. ejus p. 52. Quæ sequuntur, ita nos emendavimus, ἡ γὰρ μακρὰ πρὸς τὰς δύο βραχεῖας ἴσον· καὶ ἔχει—. Hemiolium rhythmum dicit, qui e duobus dactylis et spondeo constat, ut recentior scholiastes, et enarrator Hephæstionis p. 91, de versu heroico : κατ' ἐνόπλιον μὲν οὖν ἔστι τὸ ἔχον δύο δακτύλους καὶ ἓνα σπονδεῖον, οἶον,

ὡς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.

Hunc rhythmum ne quis dubitet hemiolium esse, addit hæc : ἡ γὰρ μακρὰ πρὸς τὰς δύο βραχεῖας ἴσον, quo ostendat spondeum parem esse dactylo, atque idcirco etiam dimidiatam dipodiam anapesticam. Confundit enim numerum κατ' ἐνόπλιον, qui in versu heroico dicitur, cum eo, qui vocatur προσωδιακός. Propterea hæc adjicit, καὶ ἔχει ρυθμὸν ἐκ τριποδίας ἀναπαιστικόν, dactylis scilicet in prima et secunda sede anapesti vicem sustententibus. Prosodiacus enim versus spondeo constat et duobus anapestis, quem grammatici Ionico majore et choriambos metiuntur :

-- ο ο | - ο ο -
αὐτὰ δὲ σὺ, Καλλιόπα.

Vide Hephæstionem p. 49, et scholiastem ejus p. 52. De eodem prosodiaco κατ' ἐνόπλιον illa sunt intelligenda : 8ς δέχεται πάντας τοὺς δισυλλάβους πόδας. Sed imperitus homo ita loquutus est, quasi in eadem sede omnes pedes bisyllabi admitterentur. Verum nihil aliud vult quam reperiri in isto versu pedes bisyllabos omnes, si binæ semper syllabæ jungantur :

- - | ο ο | - ο ο -

id quod alius scholiastes clarius sic dixit : ὁ δὲ ἐνόπλιος, ὁ καὶ προσωδιακὸς καλούμενος ὑπὸ τινων, σύγκειται ἐκ σπονδείου καὶ πυρριχίου καὶ τροχαίου καὶ ἰάμβου. Vide Elem. doctr. metr. p. 351 sq. — 31 Koup. V. et Suidas s. Κατ' ἐνόπλιον. Κρητικὸς G. Κουρητικῷ nomen præoni tertio tribuit scholiasta Hephæstionis p. 161. Idem p. 82 palimbacchium nominat ἐνόπλιον. Vide Platon. De rep. 3, p. 400, B, schol. Plat. p. 401, Aristot. fr. rhythm. p. 300, Aristid. Quint. p. 34-40. ΗΕΡΜ. ἀπὸ τούτου εἰς R. — 32 Κουρητίας V. Κρητικὸς G. — 33 Suidas : Κατὰ δάκτυλον : εἶδος ἀριθμητικὸν ἢ γεωμετρικόν, ἢ ρυθμοῦ καὶ κρούματος — Santenium ad Terent. Maur. p. 84 citat Hermann. Veneti ρυθμὸς Dindorf. correxit ex Suidæ l. c. et ex Hesychii gl. Δάκτυλος : οὕτω καλεῖται ρυθμοῦ εἶδος καὶ κρούματος. χρῶνται δὲ αὐτῷ μάλιστα οἱ αὐληταί. — 35 ἔστι ρυθμὸς R. — 36 ἴσον λόγον vocant, si altera pars pedis prioris mensuram æquiparat, quod est in dactylo et anapesto. Vide schol. Hephæst. p. 11. ΗΕΡΜ. προσωδιακὸς R. V. ὁ καὶ προσοδ. Hermannus. — 39 οὗτος ἐν τῇ τριτ. R. V. In fine V. ἰαμβικῇ καὶ χορικῇ. — In Junt. scholion est κατ' ἐνόπλιος (error hypothetæ pro ἐνόπλιον) ὁ μετὰ δύο δακτύλους ἔχων σπονδεῖον κατὰ τὸ πάλιν καὶ πάλιν, οἶον « ὡς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ. » λέγοιτο δ' ἂν ἰσως κατ' ἐνόπλιον, διὰ τὸ πρέπει μὲν ρυθμὸν τοιοῦτον καὶ τοῖς ἄλλοις κινούμενοις μετὰ συντονίας, ἐπὶ πλεόν δὲ τοῖς μεθ' ἑπλων σεμνῶς πηδῶσι καὶ πυρριχίζουσι. Quæ transcripta sunt ex Eustathio p. 1899, 62. ΔΙΠΔ.

653, 41 τὴν παραγραφὴν recte corrigere videtur Dobræus. Intelliguntur autem duo puncta (:), quibus ad personas distinguendas utebantur. Quo significato παραγραφὴ dictum ex schol. Pac. 444 memorat Dobræus, idemque scholio Ran. 1432 restituit. Adde schol. ad Pac. 1334. ΔΙΠΔ. Qui 45 ἄν. addidit. — 47 verba εταν γὰρ περὶ ρυθμῶν temere huc esse illata ipsum illud εταν ostendit, quod non habet quocum construatur. Proxima in hanc fere sententiam corrigenda videntur, ὁ δὲ Στρεψιάδης οὐ περὶ τούτου τοῦ δακτύλου φησὶν, ἀλλὰ περὶ ἐτέρου. ὡς γὰρ ἀγροικος

« καὶ οὗτος » (scil. ὁ δάκτυλος) ἔρει « οὐδὲν ἦττον, »
 δεξιὰς τὸν μέσον, etc. DIND.

655, 12 καὶ μετὰ πλεονασμοῦ Dindorfius. Vict.
 et Reg. 2821 καὶ μεταπλασμών. Lobeck. Paralip.
 p. 175 κατὰ πλεονασμῶν.

661, 15 Καὶ om. V. — 16 προεὶληπται V. — 17
 ἔτι κατὰ τοῦτον R.

663, 23 ἐσθ' ; ἄλεκτρῶν Brunckius. ἐστιν. ἡ
 ἄλεκτρῶν Ald. — 24 οἰμώξουσα Brunckius, recte,
 ut videtur, quamvis veteres Attici οἰμώξομαι di-
 cere soleant. DIND. — 25 ex Aristophanis Dædalo
 hæc afferunt Athenæus 9, p. 374, C, et Photius
 Suidasque s. Ὑπνήμια, quod confirmari videtur
 quod Clemens Alex. commodè ab Ernestio allat-
 us narrat Strom. 6, p. 628, multa communia
 fuisse utriusque Dædali. Vide Bergkium ad Ari-
 stoph. fragm. p. 129 seq. — 26 ἐνίστα om. Athe-
 næus. Certis temporibus, inquit, multæ gallinæ
 perpetuo irrita pariunt ova. Verno tantum tem-
 pore hæc fieri auctor est Plinius 10, 80. HERM.
 Porsonus ἐν ἴσται· πολλὰι etc. βία additum ex
 Athenæo, Photio, Suida. — 27 ὑπνήμια Ald. Cor-
 rectum ex iisdem grammaticis. — 28 καὶ huc
 transposuit Hermannus. Legebatur ante ὑπνήμια.
 — 29 καὶς ἔδ' ἔνδον Heinsius. — 31 Theopompi
 verba apposuit Athenæus l. c., ἔχθουμαι δ' ἀπο-
 λωλεῶμαι | ἀλεκτρούνα τίκτουσαν ὡς πάγκαλα.

667, 34 ὀμνύς V.

669, 36 παγίδα V. — 37 ἡ σκάφην ἐν ἡ R. et
 ἀναφύρειν.

670 R. habet ἰδοῦ, φησι, διήμαρτες. V. τὴν
 κάρδοπον.

673, 41-51 sic in Ald., ὡσπερ καὶ Κλεώνυμον:
 σύ, φησι, τὴν κάρδοπον καλῆς ἀρσενικῆς, δῖον θη-
 λυκῆς· ὡσπερ Κλεώνυμον ἀρρενα καλοῦσι τινες, οὐ-
 δὲν διαφέροντα τῇ αἰσχύνῃ τῶν γυναικῶν. ταυτὸν
 δύναται σοι : οἷον τὸ αὐτὸ γένος. σημαίνει δὲ τὴν
 κατάληξιν. ὁ ἐστι, δοκεῖ σοι ὁμοιοκατάληκτον εἶναι.
 ἅμα δὲ καὶ ὡς γυναικῶδη σκώπτει τὸν Κλεώνυμον,
 καὶ ὡς ἀδηφάγον διασύρει, τῶ ἀλφίτων δεκτικῶ λέ-
 γων ὁμοιον. τῶν πολιτευομένων δὲ εἰς ἡν· καὶ ὡς
 γυναικίζομενν αὐτὸν οἱ ποιηταὶ διαβάλλουσιν. — 42
 αὐτὸν post ποιηταὶ ponit V. — 45 τῇ αἰσχύνῃ V.
 Ald. — 49 ἄλλως præponit V. τοῦ om. R. — 50
 εἰσίν R., qui ἐτι om.

676, 52 ὁ Κλεώνυμος om. V. — 1 θυία V.

691, 19 τὴν om. V. — 21 δειλίαν αὐτὸν κωμωδεῖ.
 Κρατῖνος V. Κράτης Ald. Σερφίους καὶ ἀλαζ. V.
 δερφίους Ald. — 23 δὲ καὶ παραπροσθευτήν V.

695 καὶ ἐννόησον G. ἀντὶ τοῦ σκέψαι καὶ διανοή-
 σθαι περὶ τῶν ἰδίᾳ σοι συμφερόντων πραγμάτων Ald.

698 ἐπὶ τοῦ ἀσκάντου habet R. — 33 οὐκ ἀνίημί
 σε ἐλόντα ποιῆσαι τι Ald.

699, 34 καὶ τμημενὸς emendandum videtur

Dindorfio. τῆμερον G. — 36 ἐν Ὀλασίην Ald. ἐν
 ἡ Εἰρήνη R. V. et Suidas s. Τῆμερος. Conf. Din-
 dorf. ad fragm. 354. — 37 ἄρξ om. V.

700, 39 εἰσοδυναμῶ τὸ νῦν R. — 45 διτροχαίου
 Ernestius. τροχαίου Ald. — 47 χοριάμβου Ernestius.
 διτροχαίου Ald. Reg. 2821 ἐκ διαάμβου, χοριάμβου
 καὶ διαάμβου. — 7 καὶ ἀνάκρ. V. ἀνάκρινε καὶ (καὶ om.
 R.) δοκίμαζε huc retulit Ruhnkenius (ad διάθρασι).
 Legebatur ad v. 702 ante περίφρασε, consentien-
 tibus R. V.

701 ἐπὶ πολὺ V. τρίπει R. στρέψε Ald.

703, 13-19 sic in V., ἐὰν ἀπορήσης εἰς τι, τα-
 χέως εἰς ἄλλο πῆδημα καὶ διανοήμα μετάδηθι. δια-
 βάλλει δὲ τὸν Σωκράτην ὡς καὶ αὐτὸν ἐν ταῖς συζητή-
 σεσιν, ἔτ' ἂν στενοχωρῆται — ὑποτίθεται. — 21 ἐὰν
 ἡ διάνοια εἰς Suidas s. Μεταπήδα. ἐὰν εἰς διάνοιαν
 R. V. — 22 καὶ τὸν Σ. V.

707 totum om. V.

710, 30 χρόνον R. κατ' ἐκεῖνο καιροῦ Ald. — 31
 παποιήται R.

719, 45 ἔτι καὶ G. — 47 τὸ ὑπὸ γῆν recte Reg.
 2821.

721, 54 παραμ. om. etiam Suidas s. Φρούδος. — 2
 φρουράς ἄδων V. — 5 post φρουρᾶν addit Ald. παρὰ
 δὲ τὴν λέξιν τὴν φρούδη τοῦτο πεποιήκει. Ibid. διχῶς
 δὲ λέγεται ἡ γραφή Suidas. — 6-9 τὸ μὲν φρουρός
 ἄδων, ἀντὶ τοῦ συνεχῶς ἄδων φρουρός. τὸ δὲ φρουρῆς
 ἄδων, ἀντὶ τοῦ φυλάττων· ἐπεὶ φύλακας ἦσαν τῶν
 φροντιστηρίων θυρῶν Ald. καὶ τὸ μὲν—τὸ δὲ Suidas.
 τὸ δὲ—καὶ τὸ V. — 8 καὶ addit G. post ἐπειδὴ. — 9
 post θυρῶν addit V. ἄλλως δὲ τὸ φρουράς ἄδων ἀντὶ
 τοῦ διαγρυπνῶν, Suidas autem φρουράς δὲ ἄδων ἀντὶ
 τοῦ ἀγρυπνῶν. Post διαγρυπνῶν in V. sequuntur
 illa οἱ γὰρ φρουροῦντες—φρουράς ἄδων. Sic etiam
 apud Suidam, omissis tamen postremis καὶ οὕτως
 —φρουράς ἄδων. — 16 ἐκ τῆς τῶν Regius.

730, 34 ἀρνοῦ V. et Suidas s. Ἀρνακίδα. ἀρνός
 Ald. — 35 δέον δὲ V. εἰπεῖν ἔτι τίς R. — 36 ἀρνακι-
 δῶν V. hic et infra. ἀρν. ἐν ἡ μὲν ἐστὶ περιβόλαιον
 R. ἀρν. σισύραν Ald. — 37 ἔπαιξε δὲ V. παρονομάσας
 Suidas. παρανομούσας R. παρανομήσας V. ὀνομάσας
 Ald. τῶν ἀρῶν Ald. et Suidas. Post ἀρνεῖσθαι ad-
 debatur τοὺς δανειστάς τὸ (τὸ om. R. V.) ἐξ ἀρνα-
 κίδων. τὸ ἐξ ἀρνακίδων omittit Suidas, habet vero
 τοὺς δανειστάς, quod delendum esse vidit Kuste-
 rus. Post ἀρνακίδων pergīt R. καὶ ἀπὸ τοῦ ἀπο-
 στερεῖν, reliquis omissis. — 43 καὶ ἐπιθείη Regius.

733, 49 συνειληφέν τι V. quod correctum ex
 Suida qui ἀντὶ τοῦ εἰληφας (εἰληφα codex Leid.)
 τι ἀναρτίσαι V. ἀναπηῆναι Suidas.

734, 1 καὶ μιμ.—αὐτὸν habet Suidas. ἐρμύ-
 λοντα V.

740, 9 κατασπάσας Ald. Conf. schol. ad v.
 106. ἀτρεμήσας V. Ald. — 15 τῶ μηρῶ Harlej. 5.

742, 20 τὰ πράγματα Suidas s. Διαιρῶν. — 21 τὸ δὲ σκοπῶν ἀντὶ V. — 22 ποιῆ R. — 23 ἐπὶ τῶν νομισμάτων Toupius Emendat. vol. 3, p. 52. Conf. schol. Ran. 78.

743, 27 μένε ἐφ' ἡσυχίας V. Qui. post κόρεος addit, τὸ δὲ ἀπορείς ἀντὶ τοῦ κἂν ἀπορῆς εἰς νόημα τι, quæ correxit Dindorfius. — 40 τοῖς εἰς v Reg.

744 sic in Ald., ἀφεις ἀπαλθε: ἔασον τὸ ἀπορούμενον· ἔπειτα πάλιν ἀνασκοπεῖν καὶ οἶον ἀνοίγειν ἀποπειρῶ. τὸ γὰρ ἀναζυγοῦν ἐστὶ τὸ ἐξωθεν ἀνοίγειν τὴν θύραν. ἔνιοι δὲ ζυγώθρισον, συνάρμωσον, σύμπλεξον. κίνησον δὲ αὐθις, ἀντὶ τοῦ καὶ δεύτερον καὶ τρίτον ἐπίστησον· περὶ τῶν αὐτῶν ζυγοστάτησον, ἴωσον. — 46 ζυγώθρισον G. hic et infra. ζυγώθρισον R. — 49 τὴν θύραν post ἀναζυγοῦν collocat G. — 50 σύμπληξον etiam Suidas s. Ζυγώθρισον.

745, 51 ἄλλως præfixum in V.

749, 7 διαβάλλονταὶ δὲ οἱ V., in quo illa Ἄττικοὶ βαρύνουσιν οἱ κατὰ Μένανδρον ὡς δαμάλην in principio scholii posita sunt. — 8 μέχρι καὶ νῦν Suidas s. Θετταλὴ γυνή, ubi καὶ om. cod. Paris. A. αἱ Θετταλαὶ om. R. αἱ Θεσσαλαὶ V. Hermannus νῦν αἱ φαρμ. παρ' ἡμ. Θετταλαὶ x. — 9 ἡ Μήδεια Suidas. φυγοῦσα R. Ald. — 11 Menandri comœdia fuit Θεττάλη. Codex Regius: Αἱ ἐκ Θετταλίας γυναῖκες λίαν ἦσαν γοήτων καὶ μάγων ἔργα ἐπιτελοῦσαι· καὶ μὴ μόνον αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνδρες. φασὶ γὰρ περὶ τῆς Μηδείας ὡς ἤνικα ἐκ Κόλχων ἔβρυγε μετὰ τοῦ Ἰάσονος, ἐν Θετταλίᾳ τὸ αὐτῆς βαλάντιον μεστὸν ὄν φαρμάκιον λάθρα πεσὸν ἀπώλεσεν. ᾧ περιτυχόντες οἱ Θετταλοὶ ἐξ αὐτοῦ πάσης φαρμακευτικῆς καὶ γοητικῆς ἀνεπλήσθησαν τέχνης.

751, 14 sq. ἔστι δὲ αὕτη περιφερῆς V.

752, 17 ὡς ἔσπερον Suidas. φησὶ R. V. — 18 τούτω Suidas. τούτω V. οὕτω Ald. — 19 Πυθαγόρα V., non G. πύθαγος corrupte Suidas. Vide Menag. ad Diog. Laert. 8, 36. διὰ τοῦ καὶ V. Ald. — 20 εἰς addidit Dan. Heinsius. — 22 στήναι Suidæ ed Mediol. et, ut videtur, codex Paris. A. Legebatur στατή. — 23 ἀκείων V. et Suidas. ἀτενίσας Suidæ ed. Mediol. Legebatur ἀτενίσαι, quod est in Suidæ codd. δ om. R. V. et Suidas. — 25 ἐπὶ om. R. V. Apud Suidam vulgo ἐν τῇ σελήνῃ, sed ἐν om. tres codd., τῆς σελήνης habet Paris. A.

755, 33 τίη τιητὶ λείπεισθαι φέριστοι V. τιητὶ δὴ λείπεισθαι ἀριστοι Ald. Ex Homero correctum.

756 scholion illatum videtur ex integriore codice Etymologici M. p. 137, 28, ubi nunc hæc tantum leguntur, ἰστίον θτι πᾶν νόμισμα — εἰώθησιν ἀργύριον καλεῖν, καὶ οἱ μὲν ῥήτορες ἐνικῶς, οἱ δὲ κομικοὶ ἀργύρια πληθυντικῶς. DIND.

758, 40 κατηγορίαν addidit Dindorf. — 42 τὸ πέντε ἐφύλαξε, id est πεντητάλαντος dixit, non πεντατάλαντος. Fortasse tamen scribendum τὸ ε ἐφύλαξε, cum Porsono. DIND.

763, 14 τὸν om. R. — 19 τὰ τε Hermannus. Vulgo, etiam in Reg., τὰ γε.

768, 26 τροχοειδές, ἡ ἠλέκτρον Suidas s. Ὑάλη. — 27 καὶ om. R. χρίσαντες καὶ ἠλῶν θερμήναντες Suidas. — 28 θτι εἰ V. διὰ τῆς ἠλέκτρον Suidas. — 29 προσαγάγοιμι Suidas. Libri προσαγοίμι. τοῦ τε γρ. V. — 30-33 θτι—οὐ in principio scholii collocat V. sic scripta, καὶ διὰ τοῦ κρυστάλλου δυναμένου ἐναυεῖν· παρὰ δὲ Ὀμήρῳ καὶ τοῖς ἀρχαίοις ἠλεκτρος μὲν ἐστίν, ὕλος δ' οὐ· tum pergit, ἄλλως. κατασάσασμα etc. — κεκαυμένον Hermannus. κεκαυμένης Junt. καυομένης Reg. — 36 τὸν Hermannus. αὐτὸν Junt. In Reg. est τὸν δ. λ. αὐτὸν, τὸν ἰδ.

770, 39 Exceptorem dicit. De quo vocabulo vide utrumque Glossarium Ducangii. Codex Reg. Γραμματεὺς κυρίως ὁ τοῦ δῆμου, δὲ βωμαικῶς ταβέλλων καλεῖται· ὑπογραφεὺς ὁ τοῦ βουλευτοῦ καὶ τῶν κριτῶν· γραμματιστὴς δὲ ὁ χαμαιιδάσκαλος, ἧτοι ὁ τὰ στοιχεῖα καὶ τὴν λοιπὴν προπαίδειαν παραδιδούς.

773, 54 εἰργάσατο cod. Regius. τριηργάσατο Junt. — 4 καὶ γὰρ καὶ G. ἔστι γὰρ καὶ V., recte, si λεγόμενον corrigatur.

776, 19 μὴ ἀποδεικνύουσιν V. — 21 ἐξετινύετο τετραπλοῦν V. ἐξετινύετο τετραπλοῦν Suidas s. Ὀφλήσειν. ἐξέτιε τετραπλή Ald. Quod in διπλῇ recte mutare videtur Dobræus. Scribendum igitur διπλοῦν. DIND. — 22 εἰς τὸ δικαστήριον (δεσμοκτήριον Ernestius) Ald. — 23 καὶ ὁ τοῦ ῥήτορος Ἄριστογείτονος πατήρ V. et Suidas.

783, 31 ληρότης Dindorfius. Codex ληρό...

784 τὸ δὲ καὶ περισσόν V.

788 ὡς ἐπιλανθανόμενος V.

790, 39 ἐπιλήσμονι R. Ald. ἐπιλησμοσύνη Suidas s. Ἐπιλησμοτάτον. ἐπιλήσμοσι Gaisfordus ex versu Cratini apud Hephæst. p. 14. ἐπιλησμονή Abresch. in Act. Traj. 1, p. 229. ἐπιλησμονή Dindorfius, « ut δυσφρόνη et εὐφρόνη pro δυσφροσύνη καὶ εὐφροσύνη dicta novimus. »

792, 42 καθεστηκέναι, ἡ ἐκστρέφειν τὰ πράγματα καὶ εὐπορεῖν ἐν τῷ λέγειν Suidas s. Γλωττοστροφεῖν.

800 sic in Ald., ἀντὶ τοῦ εὐγενῶν. ἀπὸ τῶν ὀρνέων ἡ κούφων, ὧν ὁ λογισμὸς ἵπταται. φρονουσῶν τὰ Κοισύρας· ἀντὶ τοῦ, μεγάλα φρονουσῶν. εὐπτέρων δὲ, τῶν εὐγενῶν. ἡ μεταφορὰ ἐκ τῶν ὀρνέων. ἡ τῶν μετῴρων καὶ ὑπερηφάνων. ἡ ἐπηρμένων. ὡς δραπέτας δὲ αὐτοὺς διαβάλλει. Nonnulla excerpit Suidas s. Εὐπτέρων. — 50 τῶν φοροῦντων τὰς V. — 53

τοῦ Μεγακλ. G. Deinde δραπέτις αὐτῆς ἡ μήτηρ vel simile quid requiri observat Dindorfius.

804, 13 ἰαμβος δ. ἀκατάληκτος et 14 sq. χοριαμβικὸν—ἐφθήμερης om. G. 19 καὶ ἰαμβου addidit Hermannus.

807, 30 ἂν θέλῃς G. ἐὰν θέλῃς V. ἐὰν βούλει R.

811, 36 τὸ om. Junt. — 37 ἵνα τὴν γενικὴν συντάξωσι, ληροῦσιν, 38 ἀπολάψεις καὶ ἀποκέρδησον, 41 ἔστ. ἐπαγάγῃς MS. E (Reg. 2820). — 47 ἐν addidit Hermannus. — 48 ἀπολάψεις Suidæ codex Paris. Legebatur ἀπολάψῃς et ἐκπῆ, quod ex Suida correctum. — 49 sq. ἀπολάψεις, ἀφαρπάσεις, ἀποκερδανείς V. et, omisso ἀπολάψεις, R. — 52 λάβαντες Ald.

812 τούτῃσι συμβαίνει, ἔθος ἔχει ἄλλως ἀποβαίνει ἢ ὡς προσδοκᾷ τις. εὐμετάβολοι γὰρ εἰσιν οἱ ἐξ ἐπιθυμίας ἀλόγου ἐπὶ τι μάθημα ἐρχόμενοι Suidas s. Φιλίε γὰρ πως. — 3 εὐμετάβολοι (sic G. εὐμετάβουλοι V. εὐμετάβλητοι Ald.)—γνώμαι om. R., habet V. — 4 ἀσύμβουλοι—ἀλίσκονται, quæ in Ald. leguntur in fine scholii v. 800, huc transposuit Ernestius.

814, 7 οἷ codex Reg. 2821.

815, 15 καταλείφθησαν Suidas s. Ἄλλ' ἔσθιε. καταλείπησαν R.

817, 27 ταῦτά Hermannus. Legebatur ταῦτα. V. πειρᾶται καὶ δ. — 28 μὴ δὲ ὄντος μὴ δὲ διανομίζοντος V. Δία ante νομίζοντος collocat R. — 30 δὲ τοῦ Ernestius.

821, 34 τὸ δὲ ἀρχαῖα ἀντὶ τοῦ V. qui λῆρα om.

824, 37 ὡς ἐπὶ τούτῳ φθονούντων τῶν δ. Hermannus. ὡς ἐπὶ τῶν φρονούντων (φθονούντων R. V.) δ. Ald. Dindorfius conjicit ὡς ἐπιφθονούντων τῶν δ. Post μυστήρια hæc verba collocat R.

830 hoc ordine V., τινὲς ἐδέξαντο—μῆλον ἐκάλεσαν. ἄλλως. Ἀρισταγόρας—χωμφδοῦσι. ἄλλως. τοῦτο παρ' ἱστορίαν—αὐτὸν εἶπεν. — 45 τοῦτο παρ' ἱστορίαν λέγει, 46 ἐπειδὴ V. — 48 Ἄρ. — 51 sic in Ald., ὁ Μῆλιος, ἀντὶ τοῦ δ' ἀσεβῆς. Ἀρισταγόρου γὰρ τοῦ Μῆλιου μαθητῆς ὁ Σωκράτης. διεβέβληντο δὲ ἐπὶ ἀθεῖα οἱ Μῆλιοι ἀπὸ Διαγόρου, δε χρήματα παραθέμενος τινι καὶ ἀποστερηθεὶς, εἰς ἀθεῖαν ἔτραπη· ἢ διότι Μῆλον ἐπολέμησαν Ἄττικοι. οἱ δὲ, ἐπειδὴ τις Ἀρισταγόρας διθυραμβοποιὸς ἐξωργήσατο τὰ Ἐλευσῖνια. — 48 sq. ἐγένετο δὲ καὶ Ἀρισταγόρας Suidas s. Σωκράτης. Et huic et scholiastæ Διαγόρας restituumdum arbitratur Hermannus ob scholion Ran. 323. — 52 post χωμφδοῦσι Suidas τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν βλασφημῶν addit, sequentia οἱ δὲ—δασύν omittit. — 53 τῶν μαθητῶν Ernestius. Legebatur τῶν Μηλίων. — 1 ἐδέξαντο V. et Suidæ ed. Mediol. τὸν et 5 οὕτως om. V. αὐτὸ Suidas. Deinde V. ἀντὶ τοῦ Διαγόρας. — 7 ἔδραμεν V. et

Suidas. ἐφ' οὗ V. — 8 Μῆλον ἐκάλεσαν V. — 15 διὰ om. R. — 16 ἔλοιτο V. ἔλοιτο R.

832 R. cum lemmate manivῶν.

834, 27 λείπεται δὲ εἰς V., correctum ex R. ἴν' ἢ εἰς om. R.

835, 30 ἄλλως. ὡς V., in quo hæc ὡς—σμικρολογίαν post εἶπε φειδωλίας posita sunt. — 31 ταῦτα—οἱ φιλόσοφοι et 33 seq. δ γούν—φῆσιν om. V. — 42 ἐκκομισθῆναι Suidas s. Καταλούη. εἰσχομισθῆναι R. V. μετὰ τὴν ἐκκομίδην τοῦ νεκροῦ λούεσθαι τοὺς κατ' οἶκον καθαρμοῦ χάριν Ald. — 44 τρυφὴν Suidas. τροφὰς R. V. — 45 λαμβάνει, ὡς G. — 46 καταλούει G. καταλούειν V., qui om. βίον δὲ—καταναλίσκεις. — 47 εἰς τὰ λουτρά Suidas.

841, 52 ἐημεκτικῷ R.

842 ἀντὶ τοῦ et παχὺς om. V.

845, 3 τὸ δὲ εἰσαγαγῶν [sic] ἔλω ἀντὶ τοῦ κατ. V.

846, 10 οὐχ ἔξει Ald. ἴασιν οὐχ ἔστιν ἐξιέναι τὸν θ. R. — 11 τὰ πρὸς τὴν ταφὴν ἔπ. V., qui ἵνα—θαύατο om.

853 cod. Reg. 2821: Γηγενεὶς τούτους εἶρηκεν ἢ διὰ τὸ οἰκνῆν μυρμηκῶν ἐν ὑπογείοις εἶναι, ἢ διὰ τὸ νεκροὺς εὐκίναται κατὰ τὴν χροιάν· ὅμοιοι γὰρ νεκροὺς οἱ περὶ Σωκράτην.

855, 20 ὑπὸ—ἐτῶν om. V. — 21 γήρους G.

857, 24 ἀνάλωσα V. et Suidas s. Καταπερρόντικα. ἀνήλωσα G. R. ἠνάλωσα Ald.

859, 30 ἀνάλωσε Suidas s. Δέον. ἠνάλωσε Ald. Deinde διδούς πεντήκοντα ταλάντων Suidas. Decem talenta numerat Plutarchus in Vita Periclis c. 22, quindecim grammaticus in Montefalc. Bibl. Coislin. p. 608. — 31 εἰπεῖν Ald., correctum ex Suidæ ed. Mediolan.: nam codices εἶπειν. — 33 Κλεάνδρον Suidas. Πλεισιτάνακτα Ald., correctum ex Suidæ cod. Paris. A, et Thucyde 2, 21. — 4 Κλεάνδρω—Πλεισιτάνακτι Ald. Correctum ut supra. Πλεισιτάνακτα iterum infra Ald. — 49 ἐφόνευσαν. Minus crudeliter scholiasta prior ἐδήμειυσαν dicit. ἐφυγάδευσαν Dobræus. — 54 Κλεάνδρω R. V.

860, 4 τὸ δὲ πειθόμενος ἀντὶ τοῦ ἔχ. V.

862, 7 ἐξέτι V. ἐξέτει σοι G. — 8 τραυλίσαντι δὲ ψελλίζοντι V., qui 9 et sequentia omittit, sed habet glossam ἐκκλησιαστικόν, qua caret G. ἡλιαστικὸν δὲ ἀντὶ τοῦ om. R. ἐκκλησιαστικὸν dicit consueto grammaticis errore pro διαστικόν. Conf. ad schol. Pluti v. 329. «Vid. Bæckh. Oecon. publ. Athen. vol. 1, p. 248, Schæmann. De comit. p. 69, et præfationem meam in Nubes.» HEBM.

864, 13 sq. ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίους τὰ Διάσια τοῦ Διὸς. ἀμαξίδα δὲ πλακοῦντος εἰδὸς τί φησιν, ἦν vñv etc. V. — 14 δὲ om. V.

865, 17 τὸ δὲ ἀχθέω ἀντὶ V., qui hæc τὸ δὲ—μάθω post ἐπέισθης collocat, et om. δηλονότι, et 18 om. δὲ.

868, 20 νήπιος γάρ ἐστιν R. V. sine d. τοῦ. Regius 2821 : Νηπίτιος ὁ μὴ φρονῶν, ἀλλ' ἐστερημένος τοῦ πεπνύσθαι ἤτοι τοῦ φρονεῖν. εἴκοι δὲ ἀπὸ τοῦ νηπίτιος γίνεσθαι καὶ τὸ νήπιος κατὰ συγκοπήν, ὅτε ἐπὶ τοῦ ἄφρονος λέγεται.

870 *inverso ordine τῶν*—*κρεμάμενος*. τὸ ὄργανον—γράφεται R. ἀλλὰ σύ γ' αὐτός : ἐκ τῶν κρεμαστῶν δηλονότι τετριμμένους εἰς αἰ κρεμάμενος. λέγει δὲ τῶν ὀργάνων—γεωμετρικῶν. κρεμάθρα γὰρ ἐν τῷ φροντιστηρίῳ γράφεται, ἐπεὶ αὐτὸς ἐπὶ κρεμάθρας ἦν Ald. Duplex in libris inventa fuit scriptura κρεμαστῶν et κρεμαστῶν.—24 τὸ ὄργανον R. V. κρέματα V. — 26 γράφεται om. V. τῶν κρεμαστῶν R. τῶν κρεμαστῶν V. Ald.

872, 29 ἐρεῖ Ernestius. ἔριν Ald. Ad praecedentem versus hoc scholion est in Regio : Τὸ καταρῶμαι κοινῶς μὲν αἰτιατικῇ συντάσσεται, ὡς τὸ « τὴν συκῆν ὁ θεὸς οὐχ ἄπλῶς κατράσατο ». Ἄττικῶς δὲ δοτικῇ, ὡς ἐνταῦθα.

873, 32 διακεχνησὶ G. διακεχνησὶ R. V. φησὶ διακεχνησὶ τοῖς χεῖλεσι Ald.

875, 35 δὲ τὴν om. R.

876, 42 ἀξιοπιστεύονται Suidas s. Ἀναπιστηρίαν : de quo verbo vide Lobeck. ad Phrynich. p. 567. ἀξιοπιστόν τι αἰεὶ Ald. — 43 Ἰαττον τοσοῦδα Suidas. ἐλαττοῦνται τόνδε Ald. — 45 καινῶν Suidas. κοινῶν Ald.

881, 53 περιέτεμον Suidas s. Σίδια. — 2 βατράχους G. Ald. ἔγλυφε G. εἴλυφε V. γλύφουσι R. Ald. et Suidas. — 5 δὲ om. R.

885 δὲ et μαθεῖν—μαθήσεται om. R., sed habet glossam παντὶ τρόπῳ.

889 Τὸ τοῦ χοροῦ—*διαλέγονται*. ἄλλως. διπλῆ—*ἀναπαιστικά*. ὑπόκεινται—*μαχόμενοι* V.—15 εἰσθεῖς *ἀναπαιστικῇ* Hermannus. εἰς θέσιν *ἀναπαιστικῆν* Ald. ἐν θέσει *ἀναπαιστικῇ* V. διὸ καὶ Ernestius. καὶ διὰ Ald. — 16 οὐδὲ τελ., 19 πρόσωπον *διαλέγεται* V.

891, 35 τὰ addit V. post δὲ, om. G. Dindorfius : « Malim ταῦτα. » — 38 σῆς om. V.

907, 49 ante ὡς habet Ald. ἴνα τὴν χολὴν ἐμέσω. — 50 φύγρας. ἢ τὸ V.

908 μηδενὶ ἀρμοζόμενος. ἐσχατόγηρος ἢ ὑπερίφανος R.

910, 6 τὰ (ἐμοὶ τὰ V.) *παρά* (περί V.) σου R. V. — 8 τὸ δὲ βωμολόχος ἀντὶ τοῦ, 9 *παρά* τὸ ἐν τῷ τοῦς λοχῶντας ἐν τοῖς βωμοῖς (τοῖς βωμοῖς λοχῶντας τὰ G.) V. Cudex Regius : Οἱ ἐν τοῖς βωμοῖς ἐνεδρεύοντες καὶ τὰς θυσίας ἀρπάζοντες καὶ κατεσθίοντες βωμολόχοι ἐκαλοῦντο· λέγεται δὲ ἡ λέξις μάλιστα καὶ ἐπὶ τῶν ἀσεβῶν· *καταχρηστικῶς* δὲ ἐπὶ πάντων κακῶν. ἐνοὶ δὲ φασὶ τὴν βωμολογίαν φλυαρίαν καὶ πολυλογίαν σημαίνειν, παρσον ἐν τοῖς βωμοῖς ἐρχόμενοι τινες ἀντὶ τοῦ—*ἐχρῶντο*.

911, 15 τὸ om. R. — 16 μ. αὐτὸν εἶναι V.

913, 20 χρυσῷ Kusterus. Legebatur χρυσοῦ μολ. καὶ R.

916, 27 ὡς om. V.

919, 35 καὶ τῶν Ἑλλ. Ald. Ruhnkenius *πλανηθέντων τῶν Ἑλλήνων*, ὅτε, uti scriptum in Regio. — 42 ἀρτους *κραύρους* Ruhnkenius, qui de hac voce dixit ad Timæum p. 168. — 46 ψήφισματα Suidas s. Πανδελειτίους. ψήφων ψήφισματα Ald. — 48 Χείρσιν Suidas (*χειρωσῖ cod. Paris. A.*) Χείρσιν Ald. — 50 Δυστρόπους om. V. — 52 scribendum esse φιλόδοξος monet Dindorf.

928, 3 ἐμβριμίζοντα καὶ ἐβρίζοντα V. Habet R. d. τοῦ ἐνυβρ. et glossam τὰ *μειράκια*. — 5 λυμαινόμενα V.

926, 6 διδάξαι et τὸ δὲ Κρόνος om. R.

934, 15 ἐθέσει Hermannus. εἰσθέσει Ald.

939, 26 φοιτᾶν ἀπαρεμφάτως Ald. — 27 ἐνλογιμωτέρῳ R. ἐλλογιμωτάτῳ Ald.

947 εἶδος σφηκὸς ἢ ἀθρήνη. *καταχρῶνται* δὲ οἱ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ μελίττης συνεχῶς. ὁ δὲ—*μελίττη* τὴν ἀθρήνην φησὶ V. — 33 Ἀριστοφάνης R. Addit Regius 2821, ἕτεροι δὲ τὰ κοινῶς *κανάρια* λέγουσιν εἶναι, *παρὰ* τὸ ἀναθορεῖν ἤτοι ἀναψηδᾶν.

949, 47 ἀντισπαστοῦ codex Reg. ἀντισπαστικῷ Ald.—1 glossam *θαρροῦντες* habet V., non G.

958, 14 *post* *καλεῖται* *legebatur* ἐπεὶ *εὐδοκίμησε* λέγων ὡς ἐτ' ἐγὼ τὰ δίκαια ἤσκουον καὶ σωφροσύνη *νενομίστο*. τοῦτο οὖν ἄγαν Ἀριστοφάνης ἀπέδέχετο ὡς εὐ *πεποιημένον*. Hermannus, ἐπεὶ αὐτὸ ἄγαν, *ceteris ejectionis, quæ versus ἐτ' ἐγὼ ἦθουον exponunt*. Dindorf. : « Ἐπεὶ *servari potest, si sententia sic redintegretur, ἐπεὶ κατακόρως αὐτῷ ἐχρήσατο* ὁ Ἀριστοφάνης, ut loquitur scholiasta Pluti v. 487 » — 16 *ἐπέδέχετο* G.

962. Hoc scholion Hermannus eruit ex verbis scholii Aldini modo allatis.

964 V. habet ἐσοῦδαζον δὲ εἰς κιθάραν *μανθάνειν*. — 21 τότε Ernestius. τότε *μανθάνειν* Ald.

965, 23 *κωμήτας* δὲ *στι* τοὺς V. *omitens* τὸ γ. — 24 *ἔλεγον* Ald. — 35 γίν., τοῦτο τὸ R.

967 sic in Ald., εἶδη *ἄσμάτων ἀμφοτέρα*, τὸ, Παλλάδα *περσέπτολιν θεάν*, καὶ τὸ, Τηλέπορόν τι *βόαμα*. τὸ μὲν οὖν πρότερον Λαμπροκλέους εἶναι φασιν Ἀθηναίου, τοῦ Μίλωνος υἱοῦ (Reg. 2821 ἐστὶ δὲ τὸ μὲν A. τοῦ M. u.). ἔχει δὲ οὕτως·

Παλλάδα *περσέπτολιν κληῖζω* *πολεμαδόκον ἀγνόν*, *παῖδα Διὸς μεγάλου* *δαμάσιππον*.

τὸ δὲ, Τηλέπορόν τι *βόημα*, μὴ εὐρίσκεισθαι *δοτι* *πότ'* ἐστίν. ἐν γὰρ ἀποσπασματι εὐρεῖν Ἀριστοφάνη ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ. τινὲς δὲ φασιν αὐτὸ Κυδίδου Ἑρμιονέως, Τηλέπορόν τι *βόημα* *λύρας* Ald. τὸ δὲ Κυδίδου Ἑρμιονέως, τ. τι β. λ. Reg. — 41 *ἄσμ.* φησιν ὡς

Ἐρ. Φρύν. V. — 44 περσέπολιν R. V. περσέπολιν Suidæ codex Paris. A s. Τηλέπορον, ubi verba Παλλάδα περσέπολιν Ἀθάναν leguntur, sed Παλλάδα abest a codd. Paris. et Leid. κληζῶ R. V. πολεμοδόκον V. ἐρῆν G. — 45 δαμάσιππον om. R. V. Ad didi ex scholio Aldino. δαμνηπῶλον est apud scholiastam Aristidis vol. 3, p. 538, δαμόπωλον apud Tzetzam Hist. 1, 683. Iidem finem hujus versus initiumque sequentis addunt αἴστον παρθένον. Suspectum tamen est αἴστον quum propter se ipsum tum propter unius dactyli defectum. Ceterum Lamprocli an Stesichoro hi versus tribuendi sint in medio relinquit scholiasta Aristidis, Stesichorum confidenter nominat Tzetzam, qui sua ex scholiasta Aristidis sumpsit. DIND. — 46 ἡ τηλ. R. βόημα V. — 47 πότε ἔστιν V. — 48 ἀριστοφα R. ἀριστοφάνους V. Fragmentum codicis dicit in bibliotheca Alexandrina ab Aristophane grammatico repertum. — 49 Κυδίου Bernhardus apud Buttman. ad Platon. Dialog. ed. novæ Heindorf. vol. 1, p. 67. Κυδίδου R. V. — 3 legebatur περσέπολιν δεινὴν θεὸν ἐγρεκύδοιμον ποτικληζῶ. Verba δεινὴν θεὸν ἐγρεκύδοιμον memorizæ errore aliunde sunt illata. δεινὴν, ἐγρεκύδοιμον Minervam vocat Hesiod. Theog. 925. Verbi autem ποτικληζῶ syllabæ ποτι ortæ sunt ex præcedenti περσέπολιν. Aristophanes autem quod Παλλάδα περσέπολιν δεινὰν scripsit, δεινὰν, usitatum illud Palladis epitheton, versus explendi causa adjecit. Omisit qui hunc locum imitatur Dio Chrys. vol. 1, p. 427: καὶ νῦν ἐπὶ ταῦταις ταῖς ἐπίσις οἰκίτε τὴν πόλιν καὶ τοὺς υἰεῖας παρασκευάζετε, ὡς δυνατοὺς ἐσομένους χρῆσθαι τοῖς τε αὐτῶν καὶ τοῖς δημοσίοις πράγμασις, ὅταν ἰκανῶς καθαρῶσιν ἢ Παλλάδα περσέπολιν, ἢ τῷ ποδὶ βῶσι πρὸς τὴν λύραν, ubi Παλλάδα περσέπολιν Ἀθηνᾶν legitur, Ἀθηνᾶν ab interprete illato, ut in loco Suidæ s. Τηλέπορον. Contra de verbis τηλέπορον τι βόημα λύρας, Aristophanes omisit incommodum metro vocabulum λύρας DIND. — 6 Κυδίδου legebatur. 969 Ald. κάμψιεν: ἀντὶ τοῦ εἰ κακοθηύσοιτο· κεκλασμένη τῇ φωνῇ τὴν ὠδὴν ἀνεγέχοιτο, οἷον κατασχῶν τῷ μαλακῶ τῆς φωνῆς. — 13 προενέχοιτο Suidas s. Βωμολοχεύσαιτο. προενέχοιτο R. V. 971, 16 scribebatur Μιτῶλ. V. Μιτυλληναίος. — 17 παρὰ Παναθηναίος V. Παναθηναία Ald. et Suidas s. Φρῦνις. — 30 fieri potest ut ex Suida intulerit Musurus. DIND. — 24 Ἀριστοκλείδῃ Suidas. Ἀριστοκλείτῳ Ald. σχεδίοις ἔοικεν Suidas s. Φρῦνις et sub Σχέδιον, ubi ταῦτα δὲ σχεδίοις ἔοικε tanquam Aristophanis verba asseruntur. Conf. Kuster. ad schol. Ran. 78. — 25 οὐκ ἂν ἐσιώπων, 27 κατακλάσας Suidas, qui ἔθος—ψυχρός omittit. Codex Reg. κομωδεῖται δὲ ὅτι πρῶτος τὴν ἀρχαίαν

κομωδεῖται ἐκλασεν ἐπὶ τὸ μαλακώτερον. ἦν δὲ πάντα ἄμουσος καὶ ψυχρός. — 28 Ἀριστοκράτης. Valckenarius apud Burgesium in Diario classico fasc. 44, p. 280, Ἀριστοκράτης. Burgesius ipse Φερικράτης: quod probabilius. Phrynis memoratur in fragmento Pherecratis ex Chirone apud Plut. Moral. p. 1142. Fortasse tamen delendum καὶ Ἀριστοκράτης. DIND.

973, 34 εὐκόσμως V. et Suidas s. Ἐν παιδοτρῖδου. εὐκόσμως Ald.

975, 42 αὐτῶν R. V. — 43 τοὺς ἐραστάς V., non G.

980 glossam μαυλῶν habet R. Thomæ M. scholion ex cod. Paris. ap. Ducang. Gloss. p. 890: Ἐκδιδοὺς ἑαυτὸν εἰς λαγνεῖαν, καὶ προαγορῆν τὴν καὶ μαυλῶστριαν, ποιῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ σχημάτων τινῶν.

981, 3 ἀντὶ τὴν R. ἀ. τοῦ τὴν V. — 4 ἔτεμον Ald. δὲ om. R. V. Addit Ald. φησὶ διὰ τὴν κεφαλὴν, quæ in V. sic scripta sunt, φησὶ δὲ τὴν κεφαλὴν, ἦγον τὸ πρὸς τοῖς φύλλοις καλυψίδες.

983, 7 τούτεστι χίχλας. ἔτερον δὲ V.

984, 10 τοὺς κρωθανοὺς Ald. — 14 sq. τὰ λεγόμενα Διάσια ταῦτα καὶ Διυπολία (Διυπολία V.) R. V. — 16 δὲ om. R. τὸ δὲ τέττιγων δτι (adde ἀρχαίον) τὸ τοὺς τέττιγας ἀναπλέκειν τούτεστι κρωθύλους· ἢ ὅτι οἱ παλαιοὶ V. — 18 τοῦ φαίνεσθαι G. διὰ τὸ φαίνεσθαι R. V.

985, 24 Κυκίδης διθυράμβων π. V. Hinc corrigit Dindorfius Photium p. 160, 19, Κηδίδης: διθυραμβοποιητῆς ἀρχαῖος. — 30 Διυπολίω Suidas s. Βουφόνια. Διονυσίων Ald. — 32. Βουφόνια ἑορτὴ R. Διυπολίος V. — 33 φησὶ R. V. — 34 sq. καὶ τούτου—τυθέντα ex R.; prima tantum verba καὶ τούτου χάριν βοῦν θύουσιν habet V. — 36 Θαύλων Suidas s. Βουφόνια et Θούλων. Βαύλων Ald. In scholio Regii codicis βουφόνια ἑορτὴ πολυτελής vocantur. 986 omittere videntur R. V. — 39 τροπῶσ. Regius, Ald.

988, 48 post ἀσπίδα pergīt V., τὸ ἐξῆς τὴν ἀσπίδα τῆς Τριτογενείας. καὶ (scr. οἷς) ἐν τῇ πομπῇ ἀσπιδηφορούντων αὐτῶν, δέον περικαλύπτεσθαι τὴν αἰσχύνην. unde Dindorf. correxit vulgatum διὰ τὸ ἐπικαλύπτεσθαι.

994, 19 addebatur ἔπερ μέλλει μολύνειν τὴν αἰδῶ, e proximo scholio illatum.

995, 21 πληρῶσαι V. Deinde γράφεται δὲ καὶ ἀφανίζειν. Ald. — 28 sqq. Moschopuli scholion editum a Creuzero ad Plotin. De pulcritudine p. 370.

997, 41 γὰρ om. R., qui 45 habet glossam ἐκπέσης, et 50 τοῦ πατρός.

1001, 2 sq. καὶ τάχα—Τριφάλητι om. R. προκέφαλοι Suidas. προσκέφαλοι V. — 3 Γεωργίος φησὶ καὶ Suidas. — 4 Δῆμψ V. Δῆμοις G. om. Suidas s.

Ἰώδει. — 5 εἰς Ἰπποκράτους (Ἰπποκράτου G.) V. εἰς Ἰπποκράτους Suidas ibid. τε om. Suidas s. Ἐμβόλιμοι et Ἰώδει. δὲ Suid. ed. Mediol. s. Τοῖς Ἰπποκράτους. πόδας G. pro παῖδες. ἐκδόλιμοι L. Dindorf. in Thesaurο Stephani s. Ἐμβόλιμος. Legebatur ἐμβόλιμοι. — 6 βληχτὰ V. βληχτὰ Suidas s. Βληχτὴ κοῦδαμῶς τοῦ νῦν τρόπου Kusternus et Bentleius. καὶ οὐδαμῶς τοῦ τρόπου V. Ald. et Suidas s. Βληχτὴ et Τοῖς Ἰπποκράτους: nam s. Ἐμβόλιμοι et Ἰώδει hęc verba omisit. Fritzschius probante Bergkio κοῦδαμῶς τοῦ σοῦ τρόπου. Vide Meinek. Com. I, p. 477-79. — 8 καὶ Δημ. V. In Regio post hęc nomina, διεβάλλοντο εἰς ἀπαλότητα καὶ φρενῶν

ἐλαρρίαν. — 9 τὸ δὲ κλιτομάμμαν (βλιτομάμμαν G.) ἀντί τοῦ μωρόν. καὶ γὰρ τὸ κλιτόν V. βλιτόν G. 1003, 16 τοῦ τριβόλου. καὶ ἐκτραπέλου R. V. — 17 σκληρὰ V. ὄγκηρὰ G. καὶ ἀπόδητα post σκληρὰ ponit R. Regius, Τριβ., ἤτοι ἐπιτριβούσας λέξεις τοὺς τῷ λέγοντι αὐτὰς πλησιάζοντα.

1005, 36 αἰ addidit Hermannus. — 39 κέρχμον. Vide Meursii Lect. Att. 4, 6. Kust. — 40 μορία δὲ x. λ. V. ἢ om. R. — 41 δένδρη Suidas s. Μορία (in codd.: δένδρα in ed. Mediol.). δένδρον Ald. — 42 ἀσκομένοις R. V., non G. — 48 δένδρεσι κατάκομον Regius.

1007, 1 εἶδ. β. om. R. — 2, 3 est etiam in Reg. — 4 ὁμοίως καὶ ἡ ἀπραγμ. V. — 5 sq. ἡ ἀπραγμοσύνη ἀντί τοῦ οὐ (οὐ om. V.) πολυπράγμων ἦν R. V. — 6 τὸ δὲ ψιθυρίζει, ἀντί τοῦ om. R. V. — 7 ἡρέμα V. Ald. — 8 προλαλεῖ V.

1013, 19 σωφροσύνης ζῦμβολον. ὅον μὴ φλυαρολογεῖν Ald. — 20 τὸ δὲ et μεγάλην om. V. τρυφήν Ruhnkienus. Libri τρυφίν.

1017, 27, ὅον V. 1022, 32 sq. οὗτος ὡς κίναϊδος καὶ εὐμορφος καὶ θηλυμανθὴς κωμωδεῖται. δεύτερος δὲ Ald. κωμωδεῖται post εὐμορφίαν ponunt R. et Suidas s. Ἀντιμάχου. — 34 Ψαδάκος Ald. Correctum ex Suida, qui Ψαδάκος. Conf. schol. Acharn. 1150 — 36 τάχα — εὐμόρφω, additamentum ineptum, quod om. Suidas. Addidi δὲ DIND. Reg. οὗτος ἰστοριογράφος ἦν ὡς φασι ποιητής.

1033 Ὁ δίκαιος δηλ. om. G. δηλονότι om. V. 1038 ἤττων λόγος (hoc om. V.) ἀντί τοῦ ἀδικος, ἢ ποιῶ (καὶ ποιῶν V.) αὐτοὺς ἤττηθῆναι R. V.

1040, 11 λαχόντα Hermannus. 1042, 17 αὐτῶν V., qui ἐλέγξω αὐτὸν om. 1047, 21 Τὸ μέσον λαβῶν σε ἀφυκτον ἔχω R. Τὸ ἐξῆς λαβῶν σε ἀφυκτον ἔχω V. — 22 ἡ δὲ μεταφορὰ V. λαμβάνει δὲ τὴν μεταφορὰν G.

1050, 28 καταδοῦναι δωρεὰν τῷ V. — 29 φασιν om. V. — 30 sq. in V. est οἱ δὲ φασι τὴν Ἀθηναῖν

χαρίσασθαι τῷ Ἡρακλεῖ θερμὰ λουτρὰ, ὡς Πείσο. Regius ὡς καὶ Πίνδαρος φησιν, τῷ δ' ἐν omittens, et ἐν τῇ Ἀττικῇ ἀναδοθῆναι τῷ Ἡρακλεῖ θερμὰ ὕδατα dicit. Ἡρα nominatur ab schol. Soph. Trach. 633. ἐξανῆκεν Ernestius.

1053 Ὡς τὰ αὐτὰ V., qui τῶν εὐγ. δ. om. — 39 ὅτι τὸ ἄνω R. et ἔστιν om. cum G.

1063, 43, 44 τινὲς—μάχαιραν infra post ἀπαλέξιν τὰ θηρία habet V. paullo aliter expressa, Ἄλλως. ἐν τοῖς ἐν Πελιά ἀθλοῖς διὰ τὴν σωφροσύνην ἔλαβεν ἡφαιστότευκτον μάχαιραν ὁ Πηλεὺς. Valckenarius ἐν τῷ ἐπὶ Πελιά. De omnibus his fabulis videudi Apollodorus p. 255 seq. et Heynius ad eum p. 785, schol. Apollonii ad 1, 224, Verheyk. ad Antou. Liber. p. 257, Suidas in Ἀταλάντη. ΗΕΑΜ. — 2 πρᾶ R. πατέρα jam conjecerat Valckenar. ad Callimachi fr. p. 114. πατρίδα Ald. — 3 Φθίαν libri. — 4 καθαρῆται R. — 7 Ἰολκὸν R. ἰαωλκὸν V. Recte Regius. — 12 ἐβουλήθη V. — 13 τὴν om. R. — 14 ἀπαλλάξεν V. De μαχίρα addit Regius, δι' ἧς καὶ τοὺς Λαπίθας καταπολέμησε.

1065, 23 διαίρεισι V.

1068 om. R. V. — 30 γενομένων Regius, qui hęc pluribus verbis narrat. — 33 ἐνέθηκεν Ernestius. — 34 addit Ald. ἄλλως. ἡ Θέτις εἰς λέβητα ὕδατος ἐνέβαλλε τοὺς ἐκ Πηλέως γενομένους, γυνῶναι βουλομένη εἰ ὀνητοὶ εἰσιν· ἐτέρους δὲ εἰς πῦρ, ὡς Ἀπολλωνίος φησι. καὶ δὴ πολλῶν διαφθαρέντων, ἀγανακτῆσαι τὸν Πηλέα καὶ κωλύσαι τὸν Ἀχιλλέα ἐμβληθῆναι εἰς λέβητα. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀχιλλέως ἔρασταίς φησιν ὑπὸ Πηλέως λοιδορηθεῖσαν τὴν Θέτιν καταλιπεῖν αὐτόν. Στάφυλος δὲ ἐν τῇ περὶ Θεσσαλίας φησὶ Χείρωνα σοφὸν ὄντα καὶ ἀστρονομίας ἐμπειρον βουλόμενον τὸν Πηλέα ἐνδοξὸν γενέσθαι, μεταπέμψαι τὴν Ἄκτορος θυγατέρα, τοῦ Μυρμηδόνης, καὶ λόγους διασπείραι ὅτι μέλλει γαμεῖν τὴν Θέτιν Πηλεὺς, Διὸς διδόντος αὐτῷ, οἱ δὲ θεοὶ μετ' ὀμβροῦ καὶ χειμῶνος ἤξουσιν. ταῦτα φημίσας παρετήρη τὸν χρόνον, ἐν ᾧ ὕδατα πολλὰ καὶ πνεύματα ἐξίσια, καὶ δίδωσι Πηλεῖ Φιλομήλαν. καὶ οὕτως ἐπεκράτησεν ἡ φήμη. Quæ Musurus ex scholiis Apoll. Rh. 4, 816, intulit uno alterove verbo mutato.

1070 Regius cod. τὸ μὲν χρόνος παρελιπται ἀντί τοῦ μωρός· τὸ δὲ ἵππος ἀντί τοῦ μάγας, ὡς καὶ παρὰ Σωφοκλεῖ «ἰππομανθὴς Ἀίας» ὁ μεγάλως μανεῖς.

1072 λαίπει om. V. Glossema prius ad ἀνεστιν, alterum ad μέλλεις ἀποστερεῖσθαι refertur. τὸ ἐάν σωφρ. V.

1075 τοῦτο καλεῖται ἀπ. V. 1083, 2 ἀλώνος R. V. non G. — 3 ἠκίζοντα V. Ald. et Suidas s. Ῥαφανίς. recte R. καθίσαν εἰς, 4 τούτων Ald. et Suidas. Iidem θερμὴν τέφραν. λεπτήν τέφραν R. V., errore veteris librarii, qui in memoria habuisse videtur v. 178, καταπάσας λε-

πῆν τέφραν. — 5 addit V. ὅτι καὶ παρετίλοντο τέφραν αὐτοῖς ἐπιπραττομένοις (scr. ἐπιπαττόμενοι) εἰς τὸν πρῶκτόν.

1084 R. hæc tantum habet τοῦ εἶναι εὐρύπρωκτος.

085, 11, sq. τὸ μέντοι ἑβδόμον καὶ ἐνδέκατον τρίμετρα καὶ τὸ δέκατον πενθημιμέρες Ald. Correxuit Hermannus. Octavum versus dicit καὶ τῶν θεατῶν ὁπότερον πλείους σκόπει, undecimum καὶ τουτονὶ γοῦν οἶδ' ἐγὼ κάκειοναί, decimum τοὺς εὐρύπρωκτους. Nam sic versus sunt descripti in Ald.

1087, 18 εἰς τοῦτο om. V. λείπει ἢ εἰς, ἴνα ἢ εἰς τοῦτο. δύο προθέσεων ἁλλείψεις ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦτο νικηθῆς ὑπ' ἐμοῦ, ὅτι οὐκ ἔστι κακὸν εὐρύπρωκτον εἶναι Ald. νικηθῆς ἐμοί R., εὐρ. εἶναι R.

1091, 24 ἐπειδὴ, 25 καὶ διὰ ποικ. V.

1103, 29 φησιν om. R. — 31 ἀγθεσθαι σὺν αὐτῷ V.

1107 γὰρ κολαζόμενοι παιδεύονται V. Ceterum κολαζε, non διδασκα lemma præfigendum erat.

1108, 45 δξύνεις, ἣν εὐστομον ποιήσεις Ald. — 46 φημέν V., om. Suidas s. Στομώσης, ex quo ἀντὶ τοῦ additum. — 47 sqq. μαχαιρῶν. τὸ ἡμέτερον μέρος τῆς γνάθου. τουτέστι δυνατὴν καὶ ἔμπειρον εἰς τὸ λέγειν δίκας. ἀντὶ τοῦ ἔμπειρον εἰς τὸ λέγειν δίκας. ὑποκοριστικὸν δὲ τὸ δικηδῖος V. — 49 post δικιδίους addit R. ἀντὶ τοῦ δυνατὴν καὶ ἔμπειρον εἰς τὸ λέγειν δίκας.

1111 παρέλκει τὸ ἀμέλει. πάντως δὲ τοὺς πεπαιδευμένους δεξιούς ἔλεγον V.

1115, 2, τὸ ἐπίρρημα τῆς παραβάσεως Ald. Postrema deletit Hermannus. — 10-12 in V. est ἀντὶ εὐθείας αἰτιατικῆ ἀντὶ τοῦ οἱ χριταί. Ὅμηρος, μῆτέρα δήτου θυμὸς ἐποτρύνει, ἀντὶ τοῦ ἢ μῆτηρ. — 12 ἦτοι R. pro εἰ οἱ. Apud Homerum est ἐφορμᾶται.

1119, 20-22 est recentioris grammatici annotatio, quem vitiosa decepit scriptura τακούσας, de qua in annotatione ad hunc versum dixi. DIND. — 22 ἔστιν εὐγερῆς Aldina: quæ infra in ea pagina, quæ v. 1381-1411 Br. continet, fragmentum habet scholii in vulgatis edd. omissum. Id sic scriptum est: τακούσας καὶ φυλάξαι ἐπὶ τῆς βλαστῆσεως τῆς ἀμπέλου· λίαν γὰρ ἔστιν εὐγερῆς βεῖν ἀλλὰ ταῖς ἀληθείαις, προσέθηκε τοῦτο. Inde βεῖν addidimus; quod de fructibus dicitur. Postrema verba e scholio ad v. 1114 petita sunt. ΗΡΜΑΝ. Mirum est quod de editione Aldina narrat Hermannus. Neque enim in meo neque in quinque aliis quæ inspicere licuit editionis Aldinæ exemplaribus ullum alterius quod Hermannus dicit scholii vestigium vidi. Iudicet igitur de hac re qui F. A. Wolfii exemplar Aldinum possidet, quo usus est Hermannus quum scholia ederet. Illud autem εὐγερῆς βεῖν, quod etiam Schneidero fraudem fecit ad Theophrast. vol. 3,

p. 398, ex εὐγερῆς esse corruptum docet codicis Veneti scriptura. DIND. In numero exemplorum quæ Dindorfius inspexit si non est illud quod ego possideo, olim J. M. Gesneri et postea L. Kulenkampii, septimum accedit. Quare suspicor in illo Wolfii exemplo casu servatum esse folium, cui damnato typographus aliud substituit. Eo modo etiam Theocriti exemplaria Aldina differunt, de quibus v. Reiskii præfat. p. vi, et Euripides J. Lascaris, de quo dictum in Wolfii Analectis litt. vol. 1, p. 472 seqq. ΗΡΜΑΝΝ. αὐχμὸν et τὸ δὲ et ἀντὶ τοῦ om. R.

1125, 27 ἐπειδὴ γὰρ V. ἐπιδᾶν γὰρ — γένηται R.

1130, 35 διαβάλλεται R. et 37 om. φησιν. — 38 τότε Suidas. πρότερον V. οὐ θαμὰ V. οὐδαμᾶ Suidas.

1131, 50 εἰσθεσις et εἰσι γὰρ R. — 51 δὲ om. V. — 52 ἠριθμὸν τὰς ἡμέρας Ἄθ., 1 ἕως 1 τρίτης, 2 ἡμεῖς κα V. δεκάτην Dindorfius ex scholio inferiore. ἐνάτην Ald. ἐνάτην V. ἐνάτην R. G. φθίνοντος om. V. — 3 αὐτὸς φησιν R. ἐνάτην Dindorfius indidem. Legebatur ὀγδόην. — 4 legebatur δευτέραν καὶ εἰκάδα. Dindorfius: «Scribendum δευτέραν εἰκάδα καὶ ἐν. Est hoc alius scholii initium. Δευτέραν εἰκάδα idem significat quod τὴν εἰκοστὴν δευτέραν. Similiter et supra et infra aliquoties: nisi his locis omnibus notæ numerales κα' κβ' sunt restituendæ.» — 8 πῆν λ V. — 9 quæ post ἐνην τε καὶ sequuntur in R. legi non possunt. In Θ. et Regio sæpe memorato 2821 scholion hoc est, εἰ Ἄττικοι οὕτω διήρουν τὸν μῆνα, πρώτη ἱσταμένου, δευτέρα ἱσταμένου μέχρι τὸν δέκα. εἶτα μία ἐπιδέκα, δύο ἐπιδέκα μέχρι τῆς ἑνεκαεδεκάτης. τὴν δὲ εἰκοστὴν ἔλεγον μεγάλην εἰκάδα. εἶτα ἀναποδίζοντες τὸν ἀριθμὸν τὴν μὲν κα δεκάτην ἔλεγον φθείνοντος (φθίν. Reg.), τὴν δὲ εἰκοστὴν δευτέραν θ', τὴν δὲ κγ' η. καὶ καθέξης οὕτω τὸ φθείνοντος περιτιθέντες (προστιθέντες μέχρι καὶ τῶν λ'. ἐνην δὲ καὶ νέαν τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐφεξῆς μηνὸς ἐκάλουν Reg., qui hic finit scholion) ἤγουν ζ' ε' δ' καὶ τρίτη καὶ β' ἤγουν κβ'. εἶτα τὴν τρικκοστὴν ἐνην καὶ νέαν ἔλεγον, ἐπεὶ ἐν αὐτῇ τέλος τε καὶ ἀρχὴ ἐκ τῆς σελήνης ἀριθμούμενος μὴν ἔχει. τὴν κα' ι', τὴν κβ' θ', τὴν κγ' η', τὴν κδ' ζ', τὴν κε' ε', τὴν κς' δ', τὴν κη' γ', τὴν κθ' β' καὶ τριακοστὴν ἐνην καὶ νέαν. Lexicon rhetor. in Dobræi appendice ad Photium p. 668 confert Dindorf. — 17 post ἠγασαμένου Hermannus posuit quæ in fine proximi scholii leguntur ὥστε ἢ μὲν — τετράς λέγεται. — 19 idem «fortasse ἐπακτίον» — 27 ταύτην δὲ Hermannus. Vide Harpocrat. s. Ἐνη καὶ νέα.

1134, 41 ὑπερόρους R. V. Ald. et Suidas s. Ἐνη καὶ νέα. Correctum in editione Londinensi Thesauri Steph. p. 6957. ὑπερημέρους Ernestius

φασιν V. ὄρων Suidas. ὡς ὄρων Ald. quæ om. V. In R. literæ evanuerunt inter φησὶ ἐνην positæ. — 42 δὲ om. R. κς' R. Suidas. κγ' V. ε' positus Dindorfius. — 43-46 om. Suidas, qui 47 τὰς γὰρ, 48 διήρουν Ἀθηναῖοι, 49 ἀπαριθμοῦντες, 50 ἀχρὶ τῆς 18', 51 τὴν δὲ κα' ὑστέραν δεκάδα. Ald. δεκάδα. Dindorfius : « Corrigo ὑστέραν εἰκάδα. Sic vicesimum primum mensis diem vocari dicit, oppositam cogitans τὴν μεγάλην εἰκάδα, quo nomine vicesimum diem esse appellatum traditur in scholio superiore l. 24 et Florentino in annotatione ad l. 9 posito. » — 52 μετ' αὐτὴν Suidas. μετὰ ταύτην Ald. — 53 τε om. Suidas.

1136, 54 δεκάτας V. et Suidas s. Πρυτανεῖον. δεκάδας R. Ald. Conf. Polluc. 8, 38. — 1 καταβάλλοντες (hoc accentu) G. ἀποβάλλοντες R. πρυτανέυσιν Suidas. Legebatur πρυτανεῦσιν. — 2 πρυτανεία δὲ om. V., qui τὰ νῦν καλ. (λεγόμενα G.) — σπόρτουλα in principio scholii collocat. « Aliud erant apud Romanos *sportulæ*, et aliud πρυτανεία apud Athenienses : quæ proinde male scholiastes hic confundit. Nam *sportulæ* apud Romanos iudiciibus cedebant : πρυτανεία vero apud Athenienses ad fiscum sive ærarium redibant. Vide præter alios Henr. Valesium in notas Maussaci ad Harpocrat. p. 252 et nos ad v. 1182, ubi rem hanc clarius exponimus. KUST. Vid. Casaubon. ad Athen. vol. 3, p. 395 ed. Schweigh., Schneiderum ad Xenoph. De republ. Athen. p. 107, Buttmanum in Bibliotheca critica quæ Hildesie ctebatur, a. 1821, fasc. 5, p. 394. Addit Ald. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῇ πρὸς Καλλιμάχον παραγραφῇ. ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς τὰ πρυτανεία. ἦν δὲ ἀργυρίον τι ὅπερ κατετίθεισαν οἱ δικαστοῦμοι ἀμφοτέροι, καὶ ὁ φεύγων καὶ ὁ διώκων. Ἄλλως. δίκας, ἐκταγὰς· αὐτὰ γὰρ εἰς τὸ πρυτανεῖον συνήγοντο. τὸ δὲ ἦν δημόσιόν τι θησαυροφυλάκιον. Priora μέμνηται — ὁ διώκων illata ex Harpocrate s. Πρυτανεία. DIND. Posteriora δίκας — θησ. sunt in Regio codice.

1142, 4 ὀλίγον ἦττον φρ. R. V. — 6 δς περιεγ. V.

1147 θαυμαστῇ Junt.

1150, 26 ἀποστερήσεις R.

1154, 28 καὶ addit Dindorf. — 37 καὶ ἀντιστάσθου Hermannus. ἀντισπαστικῷ Ald. — 43 legebatur τῷ ις', quod falsum est. Scholiastes videtur legisse ut nos emendavimus, ἀπιθί σοι λαβῶν. Atque ita hæc verba eodem metro sunt, quo illa, αἶε σοῦ πατρός, in quibus scholiastes primam in αἶε corrupit. HEBM. Fallitur. In Regio scriptum ἀπιθί σὺ λαβῶν, respondens sedecimo ὄδ' ἐκείνος ἀνὴρ, cum hac explicatione : τὸ γὰρ θι κοινή ἐστι συλλαβή, ὡς λῆγον εἰς μέρος λόγου. χρῶνται δὲ ταῖς τοιαύταις κοιναῖς συλλαβαῖς οἱ ἱαμβογράφοι

ἐν μόνοις δακτυλικῶς καὶ ἀναπαιστικῶς στίχοις, ἐν ἱαμβικῶς δὲ οὐδαμῶς. — 44 ταῦτα ἐκ τοῦ Πηλέως Σοφοκλέους V., qui 45-49 ἐπιφέρει—βοᾶν omittit. — 46 ἦ τις Hermannus. Scribebatur ἦτις. ἐν om. R. — 48 τὰρα Hermannus. γὰρ ἄρα Ald. — 50 ὑπέρτονον δὲ om. V.

1156 Victorianum scholion Thomæ M. tribuitur apud Ducangium Gloss. s. Κεφάλαιον.

1160 παρὰ τὰ εἰρημένα ἕπ' αὐτοῦ, εὔμοι στομῶσεις αὐτόν. ἀπὸ εὐθείας τῆς ἀμφήχαν V. — 6 ἀκολ. τὸ R. — 7 αὐτὸν ἐπὶ μὲν θάτερα ὅταν διχμῶδις Ald.

1161 V. τὸ δὲ πρόβολος· προστ.

1163, 13 προενεγκτέον V. προσενεγκτέον R. προσενεγκτέον Ald. — 16 Ζεὺς νόστον ἄγοι τὸν Suidas s. Λυσανίας. Ζεῦ ἄνοτος ἄγοιτο Ald. — 17 κατ' Ἀτρεΐδαν Bentleius. Legebatur καὶ Ἀτρεΐδαν. Hermannus τὸν Ἄτρ.

1170, 22 ἰοῦ ἰοῦ R. ἰῶ καὶ τὸ ἰοῦ Harlei. 5. καὶ τὸ ἰῶ καὶ τὸ ἰοῦ ἐνταῦθα ἐπὶ χ. λαμβάνεται· τὸ δὲ ἰοῦ ἐπὶ χ. λαμβανόμενον περισπ. Reg. — 23 εἰ πρὸς ἀναφώνησιν R.

1171 Ὡς οἰν. V. ὠγριάσαντα V.

1172 εἰς, ἐν' ἡ om. R.

1174, 30-37 εἰῶθαι — λέγειν τί λέγεις σύ; καταπλήξαι αὐτοὺς βουλόμενοι. ἀκριβῶς πάνυ. πλεονάζει R. τὸ παρὰ τὴν συνήθειαν — λέγειν τί, καταπλήξαι αὐτοὺς βουλόμενοι. τὸ δὲ ἀτεχνῶς ἀντὶ τοῦ ἄγαν ἀκριβῶς πάνυ. τὸ δὲ ἐπανθεῖ ἀντὶ τοῦ πλεονάζει, ἀκμάζει V. — 32 τὸ παρὰ τὴν συνήθειαν κἀνὰ γείρα Suidas s. Τί λέγεις σύ, omisso ἐγρήσατο.

1176, 38 κακοῦργον Suidas l. c. et s. Βλέπος. τὸ om. R. V. — 39 οἱ γὰρ Ἄθ. διαβάλλονται ἐπὶ ἀναιδείᾳ V. Apud Suidam (s. Βλέπος) οἱ γὰρ Ἄ. εἰ. ἀ. διεβάλλοντο. — 40 τὸ δὲ — λέξεως in scholio v.

1179 post ὁμολογουμένῳ habet V. Addit Ald. τοὺς μὲν γὰρ Ἀττικούς ἐπὶ ἀναιδείᾳ διεβάλλον, τοὺς δὲ Ἀθηναίους ἐπὶ ἀναιδείᾳ καὶ τῷ ἱκανοῦς εἶναι λέγειν. Apud Suidam (s. Τί λέγεις σύ) τοὺς γὰρ Ἀθηναίους ἐπὶ ἀναιδείᾳ καὶ τῷ δρυστικῶς εἶναι διεβάλλον.

1179, 44 post ὁμολογουμένῳ addit V. τὸ δὲ χ πρὸς τὸν σχηματισμὸν τῆς λέξεως (ex superiore scholio) ἔνην τε καὶ νέαν. — 45-50 Ald. δύο. ὅτι οὐ δυνατὸν τὰς δύο ἡμέρας μίαν γενέσθαι· καὶ δεικνυσιν ὅτι οὐ τῆς μιᾶς ἡμέρας ἐστὶ τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ τὸ μὲν τῆς λ' ἔνη, τὸ δὲ τῆς νομηνίας· ἡ νέα. Ἄλλως. παίζει ἐνταῦθα ἔρωτων, ἔνη γὰρ ἐστὶ καὶ νέα τις ἡμέρα; ὥσπερ καὶ εἰς τὸ ἀλεκτρίαινα καὶ ἀλεκτροῦν. ἡ αὐτὴ γὰρ ἐστὶν ἔνη καὶ νέα. ἡ γὰρ τοῦ μηνὸς πρώτη ἀρχὴ τέ ἐστὶ τῶν ἐπιλοιπῶν καὶ νέα. ἐκ ταύτης γὰρ τὰ τῆς σελήνης χωρεῖ πρὸς αὐξήσιν· et ad v. 1189, εἰς δὲ ἡμέρας : ἐγγχειρεῖ λέγειν ὅτι οὐκ ἐστὶ μία ἡμέρα ἔνη καὶ νέα, ἀλλ' ὅτι δύο· ἔνη μὲν ἡ λ', νέα δὲ ἡ νομηνία. τὰς οὖν κλήσεις τῶν δικῶν τῇ λ' φασὶ γενέσθαι, ὅπως ὁ κληθεὶς εἰς τὴν εἰκὴν ἐχῆν τὴν τριακοστὴν δλην

εἰς τὸ σκέψασθαι περὶ αὐτοῦ καὶ μὴ ἀποτομία ζημιωθῆ. ὥστε καλεῖσθαι καὶ τὰ πρυτανεῖα θεῖναι ἐν τῷ δῆμῳ. οὐ χεῖρον δὲ καὶ τὰ παρὰ Πλουτάρχῳ περὶ Σόλωνος (c. 25) παραθέσθαι: « συνιδῶν γάρ, φησι, τοῦ μηνὸς τὴν ἀνωμαλίαν καὶ τὴν κίνησιν τῆς σελήνης οὔτε δυομένη τῷ ἡλίῳ πάντως, οὔτε ἀνίσχοντι συμφορομένην, ἀλλὰ πολλὰκις τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ καταλαμβάνουσιν καὶ παρερχομένην τὸν ἥλιον, αὐτὴν μὲν ἔταξε ταύτην ἔτην καὶ νέαν καλεῖσθαι· τὸ μὲν πρὸ συνόδου μόριον αὐτῆς τῷ παυομένῳ μηνί, τὸ δὲ λοιπὸν ἦδη τῷ ἀρχομένῳ προσήκειν ἠγούμενος· πρῶτος, ὡς εἰκειν, ὀρθῶς ἀκούσας Ὁμήρου λέγοντος,

τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' Ἰσταμένου·

τὴν δ' ἐφεξῆς ἡμέραν νομηνίαν ἐκάλεσαν τὰς ἀπ' εἰκάδος οὐ προστιθείς, ἀλλ' ἀφαιρῶν, καὶ ἀναλύων, ὥσπερ τὰ φῶτα τῆς σελήνης ἑώρα, μέχρι τριακάδος ἠρίθμησεν. » Plutarchi locum quemadmodum hic de suo adjecit Musurus, ita priori scholio post αὔξῃσιν hæc addidit Francinus in ed. Junt. Πλάτων (scrib. Πλούταρχος) περὶ τοῦ μὴ δεῖν δανείζεσθαι (p. 827), τὴν δὲ τράπεζαν ἢ καλῆ Αὐλῆς, ἢ Τένεδος ἀντικισμῆσει τοῖς κεραμείοις καθαρωτέροις οὔσι τῶν ἀργύρων. οὐκ ὄζει τόκου βαρὺ καὶ δυσχερές, ὡσπερ εἰ οὐ καθ' ἡμέραν ἐπιρρυπαινόντος τὴν πολυτέλειαν οὐδὲ ἀναμνήσει τῶν καλανδῶν καὶ τῆς νομοητίας, ἣν ἱερωτάτην ἡμερῶν οὔσαν ἀποφράδα ποιοῦσιν οἱ δανεισταὶ

καὶ στόγιον. — 46 αὐ R. pro οὕτως. — 47 τῆ λ, 48 τὴν λ, 49 αὐτοῦ V. ἐν αὐτῷ R. Codex Regius: « Ὅτι εἰ καὶ ἀλλαχοῦ διὰ β' νν εὐρηται τὸ ἔτη, ἀλλ' ἐνταῦθα πανταχοῦ ὁ Ἀριστοφάνης δι' ἑνὸς ν τῆ ἔτη χρῆται. φυσικῶς γάρ δι' ἑνὸς ν ὀρεῖται γράφεσθαι καὶ δασύεσθαι: ἀπὸ γὰρ τοῦ ἔνν γίνεται. αἰολικῶς δὲ διπλασιάζεται τὸ ν καὶ φιλοῦται.

1181, 51 ἄπερ ἂν R. — 4 τῆς μιᾶς εἰσι τὰ G. — 5 ἀλλὰ om. G. τῆς om. R. V.

1184, 10 πρώτῃν Reizius. τριακοστὴν πρώτῃν Ald.

1189 δίκαις κλησὶν δηλονότι V. καλεῖται G.

1191, 20 αἱ καταβολαὶ V. et Suidas s. Θέσεις. αἱ δίκαι καὶ αἱ μεταβολαὶ Ald. In R. literæ supersunt τβολαὶ, præcedentes evanuerunt. — 21 ἄπερ Ald. ὥσπερ Suidæ ed. Mediol. — 22 δραγμῆ R., in quo evanuerunt verba τῆς δίκης. ἐδίδοτο γάρ. Ald. Ἄλλως. θέσεις τὰ δικαστήρια, παρὰ τὸ τοῦς δικαζομένους δραγμῆν τῷ δημοσίῳ δίδοναι. « Confudit cum παραστάσει. » ВОРСКН. De æcon. civ. Athen. vol. 1, p. 372.

1192 glossam οἱ ἐναγόμενοι habet R., οἱ ἐναγόμενοι καὶ κατηγορούμενοι V. — 24 συνειδοῖεν Dindorfius. Legebatur συνίδοιεν. — 29 μιᾶς ὅτε παραστ., 30 καταλυθῶσιν V. — 31 οὖν om. V. αὐτοῖς ἢ τριακοστῇ συνεχωρεῖτο, ἵνα παρόντες τῇ κλησὶ συνίδοιεν τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς μετὰ τῶν ἐχθρῶν δικάζοντο Ald.

1195 ἀπαιτούμενοι V.

1196 Ald. ἔθος γὰρ ἦν καταβάλλειν τῇ νομηνίᾳ.

1197. R. V. inferius habent glossam οἱ ἀρχοντες. — 38 δὲ om. V. — 39 ὑπὸ Ernestius. ἀπὸ V. Ald. δικαζόντων V.

1198 καταβαλεῖν Dindorfius. Vide ad schol. 1199. καταβάλλειν Ald. — 45 ἀπὸ τοῦ Ald. Correctum ex scholio v. 1200. — 47 προλαμβάνοντες καὶ προσεθόντες Ald. τὰ om. V. — 50 τῶν προσφαγίων Suidas.

1199, 5 addit Ald. οὐκέτι γὰρ δίδεται αὐτοῖς ἢ σκέψις ἢ πρὸ μιᾶς, ἀλλ' εὐθύς ἐπὶ τὸ καταλαβεῖν ὁμῶσι.

1200, 6 προὔθενθευσαν δὲ προελ. V. προελιμβεύσαντο, προελιγεύσαντο Ald. — 7 ὑπὸ τοῦ Ald. ἀπὸ τοῦ V. ἢ additum ex Suida. — 8 προὔθ. εἰς (hoc om. Ald.) ἡμ. μ. R. om. V. et Suidas.

1201, 11 θεατὰς Suidas s. Νουημένην. Legebatur δανεισταίς.

1205, 21 νοῆσαι V. νῆσαι G. et Suidæ editio Mediol.

1206, 24-26 τοῦτό μοι εἰπουσι (εἴπωσι G.) καὶ οἱ φλοιὶ καὶ οἱ δημόται, τὸ ὦ μάκαρ ὦ Στραφιάδος ὡς δὲ ἀγροικοῖς ἐσφαλῆ περὶ τὴν κλίσιν· ἔδει γὰρ — ἀναλογίαν V. Στραφιάδῃ μὲν ἢ κλητικῇ· ἀλλ' ἵνα παιξῆ εἰς τὸ ὄνομα, δίστρεψε τὴν κλητικὴν καὶ ὡς ἀγροικοῖς ἐπταυσεν Ald. — 31 ἐπίτριτον τρίτον Hermannus. Aberat τρίτον. — 36 τρίτου addidit Reizius. — 40 sq. ἰαμβικὴν τρίμετρον ὥσπερ καταληκτικὴν καὶ δόγματιν Ald. Corruxit Reizius. Triplicem rationem distinguendorum versuum commemorat scholiastes: primam, ut vulgo,

χοῖ δημόται ζηλοῦντες,
ἦνίκ' ἂν σὺ νικᾷς λέγων τὰς οἰκας,

alteram,

χοῖ δημόται ζηλοῦντες, ἦ-
νίκ' ἂν σὺ νικᾷς λέγων τὰς δίκας,

tertiam,

χοῖ δημόται ζηλοῦντες, ἦνίκ' ἂν σὺ νικᾷς
λέγων τὰς οἰκας. HERM.

1214, 3 αὐτῷ, 4 τὸ R. — 5 φασὶν V., non G. 9 ὁ γὰρ δανεισας et 10 τὸ om. V. ριπταῖν R. — 12 οὔτε γὰρ V.

1216, 16 ἀπανασιγυνησῆσαι R. et Suidas s. Ἀπειρθησῆσαι. ἀπανασιγυνησῆσαι G. ἀνιασιγυνησῆσαι V. Ald.

1218 μαρτυρήσοντα φησὶν ὅτι καλῶ αὐτὸν εἰς δικαστήριον R.

1219, 24 Dindorfius addidit αὐτοῦ.

1222 ὑπερβατόν. καλοῦμαι — νέαν. ἔστι δὲ ἀπὸ κοινοῦ καλοῦμαι R. ὑπερβατόν. ἀλλὰ — νέαν. τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ δικαστήριον V. Codex Reg. τὸ καλοῦμαι παθητικῶς. οὐκ ἔστιν ἀττικῶν ἀντὶ τοῦ ἐνεργῆ

του λαμβανόμενον, ἀλλὰ δικαστικὴ λέξις ἐστίν, ὡς δηλοῖ τὸ παρόν.

1223, 30 ἢ περί R. χάριν, ἴν' ἤ Ἄττ. V.

1225 codex Reg. : Ψαρὸς, ἢ ὁ ποικίλος κατὰ τοὺς ψᾶρας, ἢ ὁ ταχὺς ἀπὸ τοῦ φαίνειν τῆς αὔρας ψαυρὸς ὁ ψαρὸς οἰνεὶ ὁ φαῖων καὶ πλησιάζων ἦτοι ἰσοδυναμῶν τῷ τάχει ταῖς αὔραις τοῦ ἀέρος.

1229 glossam τὸν ἀήτητον habet R., τὸν μηδὲν καταβάλλοντα V. Suidas, Ἀκατάβλητον : ἀήτητον, παρὰ τὸ μὴ καταβάλλειν. τουτέστι τὸν μηδὲν καταβάλλοντα. Ex his correxi quod legebatur τὸν μηδὲν καταβαλλόμενον. Qui τὸν μηδὲν καταβάλλοντα interpretatus est grammaticus, eo sensu dictum accepit quo τὸν μηδὲν ἀποδιδόντα λόγον dixit Aristophanes v. 245. DIND.

1233, 50 μεθερμηνευτέον Hermannus. Recte Regius : ἴνα : ὅπου. τὸ ἴνα μεθερμηνευτικὸν ἐστὶ τοῦ ταῦτα (versu præced.).

1135, 51 ζημωθῆναι R. — 53 οὕτω γὰρ V.

1237, 4 κεράμω ἢ ἀσκού V. Genitivum ἀσκού ponit Suidas s. Ἄλι. — 5 οἱ (sic) σημήνομενοι — (13) τρέπονται habet Θ. — 6 ἄμα καὶ R. Ald. ἄμα δὲ καὶ Suidas, qui βρέχομεν. — 8 αὐτὸν διαβάλλει Θ. — 9 ματτόμενα V. γίνεται Suidas. γίνονται V. Ald., quæ addit ὡς πλέον χωρεῖν μέτρον (μέτρον Θ.), omissa in V. et Suida. — 10 sq. ἢ — βυρσῶν om. V. — 11 ἦτοι G. ἦτοι ὅτι V. ἢ Ald. ἢ δι' ἀσκὸν ἢ δι' ἀγγεῖον Θ. — 12 καὶ ἀσκού Θ. — 15 ἐμβάλλονται Hermannus. — 16 ὥσπερ Suidas. καὶ ὡς Ald. Quod ex καὶ ἄλλως corruptum videri posse observat Dindorf. — 18 τοῦ Στραφιδίου, 19 δε ἐπὶ ἁμολογουμένους Suidas.

1238, 24 ἕξ χόας (χοὰς V.) χωρησεται om. R. καὶ παροιμία ἕξ χ. χ. ἐπὶ τῶν παραληρούτων. τουτέστιν δ' ἐγκέφαλος etc. Suidas s. Χοᾶ. — 25, 26 ἄμα δὲ — ἐκπεφρακῶτων Suidas. ἄμα δὲ ὡς ἐπὶ κεράμου τοῦ κεράμου ἢ ἀσκού μεταφορᾶς, ἢ ἀγγείου ὡς ἐάν ἐκπεφρακῶτων R. ἄμα δὲ ὡς ἐπὶ κεράμου ἢ ἀσκού μεταφορᾶς, ἢ ἀγγείου, δε ἐάν σημήθη, πλέον χωρεῖ τῶν ἐκπεφρακῶτων V. — 28 πρὸς τὰ ἀνωτέρω Kusterus. πρὸς τῷ ἀνωτέρω Ald. — 29 τῷ ἄλλοι χωρησεται Ald. Correctum ex scholio proximo. — 30 ἐκπεφρυγῶτων ἀποπεπλημένων Hermannus. — 39 similiter disputatis addit Regius, ἐπεὶ δὲ ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων εὑρηται χόας, δηλονότι ἀπὸ τοῦ χόας γίνεται, ὡς ἀπὸ τοῦ βούς βόας.

1240, 43 ἐκκαγχάζει V. Ald. ἀκούσας om. V. τοῦ Hermannus. Legebatur καὶ τοῦ. — 46 ἀλλὰ Hermannus. ἀλλ' ἢ Ald. ἀλλ' om. R. V, recte, si τοὺς ante ἄλλους deleatur. DIND.

1241, 48 Ἄντι — εἰδοῖ om. G.

1246, 5 ἐκβάλλειν V. Verbum ἐκβάλλειν non aptum. Exspectes ἐκφέρειν. DIND.

1248, 8 σκαφιδίον Dindorfius ex scholio v. 66g.

σφαγίδιον V. Ald. — 9 αὐτῷ V. — 11 ὅπῳ Hermannus. ἀπὸ Ald.

1252 omittit V.

1253 habet Suidas s. Ἀπολιταργίαι. In Ald. λιταργισμοὺς ἐκάλουον τὰ σκιρτήματα. ἀποδραμῆ, ἀποσκιρτήσεις, καταλείψη ἀπὸ τῆς θύρας ἧτις ἐστὶν ἡ λίτη. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀργοῦ, ὃ δηλοῖ ταχὺ καὶ τὸ λιπεῖν. οὐ ταχέως οὖν, φησιν, ἀποδραμῆ. — 17 ἀποδραμῆς G. hic et 20. ἀποσκιρτήσαι V., non G. — 18 ἀπὸ om. G. — 19 καὶ τὸ λίαν Suidas (et Regius). καὶ τὸ λύον R. τὸ λέιον V. Conf. schol. Ραο 561 et Etymol. M. — 20 καλεῖ V. Addit Reg. λέγεται δὲ τοῦτο ἰδιωτικῶς ἀπολιταρῆσθαι.

1255, 22 σοῦ θήσομαι V.

1256 Τὸ δὲ προσαποβαλεῖς R. V. — 25 τὰς — μνάς V. non G. ταῖς — μνάς (sic) R. — 27 ἐπὶ τῇ Suidas s. Παρακαταβολῆ. ἐν τῇ V.

1258, 32 εὐθῆ. τουτέστιν ἀπ. R.

1259 in V. est προναφώνημα τὸ ἰώ μοι μοι καὶ τὸ ἴα. διὸ διπλῆ καὶ στίχοι ἱαμβικοὶ τρίμετροι τεσσαράκοντα γ'. — 38 βραχυκατάληκτον. Nam scholiastes ἴα extra versum legebat. HERM.

1261, 42-45 in Ald. παρ' ὑπόνοιαν εἶπεν ἀντὶ τοῦ παιδῶν ἐπεὶ τραγικῶς ἀνεφώνησε τὸ ἰώ μοι μοι Καρκίνου δὲ παῖδες, Ξενοκλῆς, Ξενοτίμος, καὶ Δημότιμος. καὶ οἱ μὲν χορευταί· Ξενοκλῆς δὲ τραγωδίας ποιητής. ὡς βέβαιον δὲ ἔχων τὸ νικᾶν, κατερωνεύεται αὐτοῦ Ald. De filiis Carcini conf. schol. Ban. 86, Pac. 782. — 44 Ξενοκλῆς δὲ R., licet paullo ante Ξενοκλῆς habeat. — 45 δέον γὰρ V.

1263 οἶον om. R.

1264, 54-6 in Ald. τοῦτο Ξενοκλέους ὑπὸ Τληπολέμου. διὸ καὶ ἐπήνεγκε· τί δαί σε Τληπολεμος. ἐπεὶ δὲ Ξενοκλέους τοῦ Καρκίνου ἐμνήσθη, καὶ τὰ αὐτοῦ τραγωδαί, εἰρηκῶς, ὡ σκληρὸν δαίμον. τοῦτο εἶπε διὰ τὸ ἄνω εἰρηκῶς, ἰώ μοι μοι, καὶ, ἀνὴρ κακοδαίμων. Εὐφρόνιος δὲ φησὶ, τὸ, ὦ Παλλὰς, ὡς μ' ἀπάλεσας, Ξενοκλέους εἶναι ἐκ τοῦ Λικυμνίου, λεγόμενον ὑπὸ Ἀλκμήνης, τοῦ Λικυμνίου ὑπὸ Τληπολέμου ἀνηρημένου, διὸ καὶ ἐπήνεγκεν αὐτὸς, τί δαί σε Τληπολεμός ποτ' εἰργασται κακόν. καὶ τὸ χρυσάμπυγες παραπεποιῆσθαι. — 1 Ληκυμν — bis R. V. ὑπὸ R. — 2 τί δὲ R. V. — 4 sq. Ξενοκλεῖ εἶναι φησὶ εἶναι τὸ (Ξενοκλεῖ φησὶ τὸ V.) χρυσάμπυγες (χρυσάμπυγες V.) παραπεποιῆσθαι τοῦτο. ἐπεὶ R. V. χρυσάμπυγες emendatio Hermanni est. Scholion codicis Regii 2821 : Φασὶν ὡς ὁ Καρκίνος, — (ut supra 46, 47) — δεινοπαθοῦντας. ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι τριῶν δυνάτων παιδῶν αὐτῶ, ὃ μὲν εἷς τραγικῶς ἦν ποιητής· οἱ δὲ λοιποὶ δύο ὑποκριταὶ δευφωνότατοι. ἐπεὶ οὖν ὁ δανειστῆς οὗτος δευφώνως τὸ οἶμοι ἐδόρησε, κοιμωδῆσαι βουλόμενος τοῦ τοῦ Καρκίνου παιδῆς ὁ ποιητής, ἕνα τούτων εἶναι λέγει τὸν δανειστήν. οἱ μὲν φασὶν ὡς ὁ Τληπολεμος οὗτος, ποιητῆς ὢν, πεποιῆκε τὸν Φιλό-

ζενον ταῦτα τὰ ἱαμβία (sic) ἄδειν ἀπὸ τοῦ ὦ σκληρῆ δαίμον μέχρι τοῦ ὡς μ' ἀπόλεσας. ἄλλοι δὲ φασιν ὡς Σοφοκλῆς ἐποίησε τὸν Τληπόλεμον ταῦτα λέγοντα. εἰκότως νῦν τοῦτοις ὁ δανεισθῆς χρίται· διὰ γὰρ ἱπποτροφίαν ἐπιτύχουσιν. ἔοικε δὲ μᾶλλον τοῦ Σοφοκλέους εἶναι ταῦτα. διὸ καὶ ἐπάγει· τί δὲ Τληπόλεμος σε κακὸν εἶργασται; ὡς τοῦ Τληπόλεμου ταῦτα εἰπόντος. τὸ δὲ ὦ Παλλὰς λέγει ἢ ἀντὶ τοῦ ὦ φρόνησις ἢ με πρὸς ἱπποτροφίαν κινήσασα ἀπολώλεκας, ἢ ἀντὶ τοῦ ὦ Ἀθηναῖα. πολεμικὴ γὰρ ἢ θεὸς καὶ ἐπιστάτης ἀρμάτων.

1269 λείπει τὸ ἀτυχῶς ἐμοί R. Correxist Dindorf.

1271, 15 εἰρηκέναι ἀνὴρ κακοδαίμων καὶ ἰώ μοι μοι R. V. ἐπήγαγε τὸ ὄντως om. R.

1273, 22 syllabae inter lηρεῖς et κατὰ evanuerunt in R. μὴ κατ' οὐδένα V. — 24 ἀπὸνου V. ἀπ' ὄνου G. — 27 ἀπὸ τινος νοῦ Suidas s. Ἀπ' ὄνου. — 35 αὐτὸν Hermannus. αὐτοῦ Ald.

1277, 38 τὸ om. R. κατὰ κοινοῦ Ald.

1279, 42 Σωκράτην V.

1286 in fine addit V. τὸ θηρίον τοῦτο τί ἐστι καὶ τόκος.

1290 κατὰ τὸ σιωπώμενον. Neque enim de his rebus coram spectatoribus disputatum erat. DIND.

1298 ἀναχωρεῖς G. ἀναχωρῆ V.

1299, 3-12 in Ald. ἄξεις; ἐπιαλῶ· ἢ γραφὴ δισσῆ, καὶ ἐπὶ ἄλω, καὶ ἐπιαλῶ. καὶ πρὸς μὲν τὸν περισπωμένως τὸ ἄξεις ἀπειλητικῶς χρῆ λέγειν· ὅσον ἄξεις, ὁρμήσεις τούντεῦθεν, ἐπεὶ ἄλω σε· ὁ ἐστιν, ἐξελάσω σε· εἰ διφθογογραφεῖται· καὶ διώξω σε κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτὸν, ὡς περ ἵππον παρήγορον. πρὸς δὲ τὴν ἑτέραν γραφὴν, ὡς ἠθικῶς λέγοντος, ὅσον, ἀπάξεις σὺ τὸν σειραφόρον εἰς μύλωνα ἐπὶ τὸ ἀλήθειν, ἀντὶ τοῦ, ἀπαγε σὺ σεαυτὸν ἵππον· κάκειθεν τραφήση. Cum R. V. fere consentit G., nisi quod ab initio sic scribit, ἢ γραφὴ δισσῆ περισπωμένως καὶ παραζυτώνως. καὶ πρὸς μὲν τὸ ἐπ. — 3 σειραφόρον V., non G. σειραφόρον καὶ R. — 4 τὸ ἐπὶ ἄλλων V. Corrigendum πρὸς μὲν τὸ ἐπὶ ἄλω (ἄλων grammatico relinqui debuisse animadvertit Dindorfius; conf. 12 ἐπιαλῶν) τὸ σὺ, πρὸς δὲ τὸ ἐπεὶ ἄλω τὸ σέ. ἐπὶ ἄλω qui legebat, ἄξεις ab ἄγειν, qui ἐπεὶ ἄλω, ab ἄσσειν derivabant. Monuit Dobræus. Deinde ἐπὶ (ἐπεὶ G.) ἄλω V. — 5 ἐπὶ ἄλλων καὶ ἐπὶ (ἐπεὶ G.) ἄλω V. Vulgo ἐπιαλῶν. — 6 ἐπεὶ ἄλω G. — 7 ἄλω V. — 8 ἔλω σε Θ., qui διώξω. διώκω R. V. κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτὸν om. R. — 10 ἀπάξ. σαυτὸν σ. V. — 11 ἐπὶ τῷ V. Θ. Ceterum V. in textu habet ἐπὶ ἄλλων, in margine γρ. ἐπεὶ ἄλω. τῷ ἀλήθειν, ὅσον ἀπαγε σαυτὸν ἵππον Θ., qui 12 sq. τινὲς δὲ—μᾶλλον omittit. — 14 πέμψω σοι Θ. Akl. ἄδ τὸ Hermannus. ἐν τῷ Ald. — 18 ἠθικῶς Ald.— 25 κινήσω, συντρέψω Hermannus. νικήσω, συντρέξεις codices. Regius συντρέψω σε.

1300, 27 ἄλλως μήποτε, 28 εἰ μὴ ἔτι ἄξεις V.

1303, 32 τρία κῶλα V. — 33 ἡμιόλιον R. Sequentia ad 51 omittit etiam Θ., qui in fine addit, κορωνίς δὲ καὶ μέλος τοῦ χοροῦ κῶλων τῆ', ὧν τὸ πρῶτον ἱαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. καὶ ἐν εἰσθέσει κῶλα τρία, ὧν τὸ πρῶτον ἰωνικὸν ἡμιόλιον. τὰ δὲ τρία κῶλα τροχαϊκὰ ἀκατάληκτα ἐκ κατακλίσεως (scf. κατακλίσεως) καὶ βάσεως τρίμετρον ἀκατάληκτον, καὶ τὸ ἐκ χοριάμβου βάσεως καὶ χοριάμβου ἡμιόλιου, ὥστε συλλαβὴν ἐνδεῖν τοῦ καλουμένου σαπφικῶ ἑνδεκασυλλαβῶν. — 39 καίωνων Ald. Et sic alibi non raro. — 40 τρίμετρον Hermannus. ἢ ἱαμβικὸν τρίμετρον Ald. — 48 τροχαϊκῆς Hermannus. διτροχαϊκῆς Ald. — 49 πρώτην τοῦ πεντεκαδεκάτου (Φερεκρατείου Hermann.) χώραν Ald. — 54 δὲ om. R.

1308 lemma πρᾶγμα addit Dindorfius. καλόν R. V.

1309, 7 σοφίσασθαι R. V. Sequitur in G. ἀντὶ τοῦ ἀνθ' ὧν.

1320, 12 καὶ om. R.

1321, 15-21 in Θ. διπλῆ ἢ εἰσθεσις εἰς ἱαμβούς τρίμετρος ἀκατάληκτους εἰκοσι τρεῖς. — 21 τοῦ τοῦ ὦ γέγονας. σχετλιάζων V. — 22 ἀπὸ τοῦ, 24 Σωκράτους et τοῦτον V. — 25 φιλοτιμούμενος Hermannus. Legebatur φιλοτιμούμενος.

1323, 28 καὶ πάση V. — 29 λέγει V. Idem habere videtur R.

1328 omittit G.

1338, 39 τοῦ ἐνεργητικῶ R. εἶναι καὶ G. Suidas in principio scholii addit ἐπαιδευσάμενη δι' ἑτέρου αὐτὸς ἐπιμαθηθεὶς τούτου.

1345, 8 βούλεσθαι (καὶ addit G.) V. Deinde ἀν delendum monet Dindorfius.

1349 ἐφ' ὁ R.

1352, 13 ἄλεγε V. — 14 ὅταν τοῦ R. Ald. ἐτ' αὐτοῦ V. — 15 ὠρχοῖτο G. ὀρχῆται Ald. Sequentia ita in R. V. Θ. διὸ καὶ ἐκλέγονται ἢ τετράμετρα ἢ ἀναπαιστικά (ἀνάπαιστα Θ.) λέγειν (λέγων V. λέγοντες G.). ὁ γὰρ ῥυθμὸς ῥαδίως προσπίπτει τούτοις.

1353 est in Θ. στίχοι ὅμοιοι τῷ διστίχῳ λγ', ὧν τελευταῖον « ἐξέφερον ἄν καὶ προύσχόμεν. »

1354, 25 πάντες V.

1356, 32 ἐξ Valckenar. ad Herodot. 6, 50. καὶ Ald. « Sic ἐπίνικοι δρομέσι inscripta fuerunt carmina Simonidis memorata ab Herodiano in Bandini Catalogo codd. Flor. vol. 2. p. 146. » DIND. In Regio post versum eodem modo scriptum, ἦν δὲ ὁ κρῖος οὗτος ἐξ Αἰγίνης παλαιστοῦς ἐπίσημος, οὗ νικήσαντος ἐν Ὀλυμπίᾳ γράφει ἄσμα ὁ Σιμωνίδης. — 37 δένδρον ἀγλαόν. Recte, ut videtur, Valckenar. ἀγλαόδενδρον. Verba poetæ non integra attulit Scholiasta. DIND. Hermannus conjecit δένδρεον (vel δενδραῖον) ἐπεὶ τὸν ἐπισημὸς ἀγλαόν.

Διός, non feliciter. — 40 τῶν τοῦ om. LB. φησὶ γὰρ ἐκείνος, ἐπήρασθ' ὁ κριὸς οὐ κακαίρων. ἦν δὲ ὀδτος ὁ κριὸς παλαιὸς αἰγινητής Harl. 5. Idem in lemmae τὸν κριὸν ὡς ἐπήραθη.

1357 ἀρχαῖον ἐφη ἀντὶ τοῦ μωρόν. παραιτοῦνται γὰρ— πίνειν habet Θ. — 45 τὸ additum ex Θ.

1358, 50 κριὸς πεφριγμένας ἀλήθουςαν Θ.

1364, 6 ὡσπερ— δάφνης om. Θ. et 8—14. — 9 μουσικῆς Ald. μουσικῶν R. V., cui Dindorfius de suo subjecit ἀγῶνων. ἐτι Hermannus. ἐπιτ libri. Ald. ἀεὶ φαίνεται. — 11 ἔχοντας ἐν τῇ R. V. ἔχοντά τι τῇ Ald. διήγησιν V. In Regio, *H ἔστι ἐν Αἰσχύλου δράματι εὐρηται τις μυρρινόφορος ἄδων · ἡ ἔστι κλάδους κατέχοντας μυρρίνης ἤδων τὰ Αἰσχύλου ποιήματα.

1367 in V. ἀόστατον, ἀδιάθετον, ἀπιθάνως συντεθέντα (scr. συντιθέντα) ἢ ἔνισιτῶντα, οὐδὲ πυκνόν, ἀλλ' ἀραιόν ἐν τῇ ποιήσει καὶ κομπώδη. τὰ γὰρ Αἰσχύλου βήματα φαντασίαν—πραγματείαν V. — 25 στόματι ἔχοντα, his τὸς μύθους addit V., quod ex superiore scholio irrepit. Glossam ἀντὶ τοῦ τραχύν habet R.

1371, 41 K. ὦ μακάρις V. — 43 sq. ταῖς ἀδελφαῖς συγγίνονται V. Ἄλλως om. R. — 46 τοῦ additum ex V., in quo est τὸν παιδα τοῦ Αἰδίου μακάριον διαφθείραντα. φθείροντα Ald. et Regius, qui Κανάρην scribit. — 47 δὲ παναθηναίους V. ἐξῆν Reg. — 49 ἐπάγων om. V. — 50 τὸν ἀλεξίκακον Ald. τὸ ὦ ἀλεξίκακας Reg.

1381, 7 τοῦ ἄ ἐν τῷ νῶ ἔχεις V.

1382 lemma Aldinæ μαμμῶν correxit Dindorf. παιδῶν V. παιδίων λαλούντων Ald. ζητῶσι G.

1395, 23 τὸ δέρμα addit Hermannus.

1399, 44. Versu 1415 non habebat scholiastes in suo exemplo verba τῆ δῆ. HERM.

1417, 22 πάλιν additum ex Clem. Alex. Strom. 6, p. 748, et Tryphone De tropis in Museo Cantabrig. 1, p. 49. — 27 ἄρ' Hermannus. ἄρ' Ald. — 28 vide Ruhnken. in Reiskii Orator. vol. 7, p. 829. HERM.

1421 ἐν ἡθ. ἐρωτ. ἀντὶ τοῦ—ἀνήρ. V.

1423, 37. Hic νεωτέρων τις est scriptor scholiorum in Regio 2821. — 41 ἐγωγ' αὐτὸς, 42 ἐπεὶ, 43 συνάπτοντες οὐκ οἶδα πῶς ἀν τὸν λόγον συμπερά-

νοιοι. ἢ τὸ, 45 ἐρώτησιν, ὡσπερ καὶ τὸ πρὸ αὐτοῦ, οὕτως, οὐκ. Reg.

1426, 2 συγχωρῶμεν R. om. G.

1429, 8 εἰς om. V., qui 11 φησὶ pro δηλονότι, quod om. G.

1432, 14 ἕως τοῦ οὐ ταῦτα τοῦ Ald. τοῦ πρὸς ταῦτα Reizius. τοῦ δοκοῦντι Dindorfius.

1437 ὁ πρεσβύτερος καὶ τοὺς V.

1438 Ald. κατὰ τὸ προσῆκον καὶ ἀκόλουθον. συχωρεῖν τοῖς ἐπιεικέσι, συχωρεῖν αὐτοῖς.

1440 πρόσχω R.

1441, 43 μεσφδικῆ τριάς, δύο ἑκατέρωθεν. Legebatur μεσφδικῆ, τρία ἑκατέρωθεν. At stropham putat hæc verba esse :

τοῦθ' ἕτερον αὖ μείζον κακόν.

τί δ', ἦν ἔχων τὸν ἦττω.

antistropham autem hæc :

εἰς τὸ βάραθρον μετὰ Σωκράτους,

καὶ τὸν λόγον τὸν ἦττω.

Quæ media sunt, μεσφδὸν vocat, et tribus trimetris constare putat, ut ante dixit, hoc modo :

λόγον, σὲ νικήσω λέγων, τὴν μητέρ' ὅς
τύπτειν χρεών; τί δ' ἄλλο γ'; ἦν ταυτὶ ποιῆς,
οὐδὲν σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν.

Hos versus alii, ut in vulgatis edd., in quattuor versus dividebant, quorum tres priores dimetri acatalectici essent, quartus autem trimeter : unde illa addit, τινὲς δὲ τὸ μέσον τετρακόλων. HERM.

1452, 49 τὸ τελευταῖον Hermannus.

1468, 17 καὶ εὐγενείας V.

1473 post σφαίραν (25) ponit V., præmissio ἄλλως. — 22 ὄντος δίνου G.

1477, 34 ἐκβάλλοντος V.

1478 ad verbum in Regio; quare mirer si sint hæc in R. V.

1507, 29 τὴν περιφορὰν Hermannus.

1508, 33 ὁ Ἑρμῆς: nam Mercurio hi duo versus tribuuntur in R. V. — 34 τὸ δὲ ὡς ἡδ. om. R. : una cum sequentibus γράφεται καὶ οὐς ἡδίκου, quæ habet R., omittit V.

1510. In V. subscriptum κεκολλισται ἐκ τῶν Ἡλιοδώρου. παραγέγραπται ἐκ τῶν Φασίου καὶ Συμμάχου καὶ ἄλλων τινῶν.

VESPÆ.

ARGUMENTUM I. 4 παύσειν R. Ald. — 7 ἐαυτῶ μὴ προκειμένον, 10 ἦνυο R. — 13 εἶναι hic V., post πρεσβύτερης Ald. Illoc et σχεδὸν om. R. — 14 scribebatur ἐξαίρειν. — 17 μόνον τοῦτο ποιῶ Ald. τοῦτο ποιῶν μόνον et cum Aldina τοὺς—δικάζειν Brunckii editio. — 19 πολιτευτικῶς Ald. — 20 ἐκφέρει V.,

qui συνεχῶς et μέλλων — φέρει ψῆφον omittit. — 21 ἀποδικάζουσαν Brunckii editio. καταδικάζουσαν R. Ald. — 22 τοῦ ποιητοῦ ἐκ R. V. — 23 εἶναι V. Ald. — 28 ἀρτόπωλις Portus. ἀρτοπώλης V. Ald. — 29 γαλοισποιαῖ Ald. — 36 libri Ἄμυνίου. Correctum nomen ex aliorum scriptorum locis,

gnos v. apud Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p. 68. ἐν τῇ πρ' Ὀλυμπιάδι Kanngiesserus De comœdia Attica p. 268. ἐν τῇ πόλει Ὀλυμπιάδι R. V. ἐν τῇ πόλει Ὀλυμπίων Ald. πόλις ortum ex πθη, et verba ipsa ab recentiori grammatico inserta esse statuit Dindorf. — 37 ἐκ Αθήναια. Hæc verba supra potius collocanda post Φιλωνίδου, ut in didascaliam Ranarum ἐδιδάχθη—ἐκ Φιλωνίδου εἰς Αθήναια. DIND. — 38 προαγῶνι vel προάγωνι R. V. προάγων Ald. Λευκῶν R. V. Γλαυκῶν Ald. πρεσβείας τρεῖς V.

ΑΑΘ. II. 2 οἰκοῦντα θ' V. οἰκοῦντα γ' Ald. — 4 παρόντας ἐκ ταυτοῦ κακοῦ R., qui hunc versum proximo postponit.

SCHOLIA.

1, 12 τοῦ γέρ. τοῦ δεσπότητος V. — 15 διασκεδᾶν V. διασκεδᾶ G.

2, 16 τὸ ἐπινυστεύειν Ald. — 17 φυλακὴν κ. ν. ἤγουν et 18 βούλομαι om. V. — 21 Συμμ. φησὶν οὐ οἴματε λέγειν τὸν R. Correxit Dindorfius, qui 22 παλιὰ καὶ καταλιπεῖν. — 23 διδασκόμενος R.

4, 30 θαλασσίον V., qui 31 om. κνώδαλον (habet G.). δὲ et παρὰ — ἀλλοσεσθα omittit R. [?]

5, 33 sq. μέριμνα ἢ εἰς ὑπνον καταφορὰ περὶ (παρὰ V.) τὴν ἔω. μέριμνα ἢ μέριμνα καὶ φροντίς. ἐκ V. Ald.

8, 9 μανίας δὲ καὶ V. Fortasse τε καὶ. Idem ὁνειδίζειν, et 11 om. ὑπνω.

9, 12 ἐπήγαγε τὸ V. Ald. — 13 ἐπὶ τοῦ περιφρονεῖν συμβουλεύει καὶ ἀποκοιμηθῆναι V. Ald. — 15 ἀπὸ τῶν δακρύων τοῦ Διός. Hanc fabulam narrat scholiasta Platon. p. 51 (377. Bekk.) DIND. — 12 in R. scholion erasum est πρὸς τὸ ἐπιστρατεύσατο παρέλαβε τὸν Μῆδον. ἐν γὰρ στρατιᾷς ου... cetera legi non possunt.

19, 36 Ὅτι μετὰ τῶν ἄλλων ὧν V. Ald., qui 37 λέγεται et εἶναι omittunt.

20, 39 παροινίου καὶ V. — 42 vide Athen. 10, p. 448, C.

22, 48 ἐν γῆ τ' ἀποβαλεῖν ἐν V. — 3 θηρίον δὲ εἶπεν οὐκ ἀπεικώτως, ἐπεὶ, 4 ἀρυθμος R. ὁ om. V.

27, 8 ἀποβαλεῖν ὅπλα V.

29, 10 Σοφοκλῆς. Lobeckium ad Ajac. 1072 citat Dindorf.

32 R. habet ὅτι τὸ παλαιὸν βακτηρίας εἶχον διὰ χειρός. — 18 παλ. γὰρ ἔθος V.

34, 20 τοῖς om. V. — 21 μω V. — 26 καὶ om. V. — 27 τὸ ἀρπακτικόν Ald.

36, 39 ἄλλως. ἐμπεφουσημένην, παρσιαν V., qui hoc scholion post τῇ φωνῇ l. 30 addit.

41, 47 Πρὸς τὸ τὸν, 48 διαχωρῆσαι V.

49, 18 ὧν φησι κόραξ V.

58 R. habet οἱ Μεγαρικοὶ ποιεῖται ψυχροὶ τιτὰς ἦσαν καὶ ἄλλως φορτικῶς ἐγγελοῦσαν. — 29. Aspasius ad Aristotel. Ethic. p. 53 b, 16: Μυρτίλος ἐν τιτανότασι (Τιτανόπασσι) τὸ, Δαινὴς ἀκούεις Ἡρόκληις, τουτέστι σοὶ τὸ σῶμ' ἀσελγές καὶ μεγαρικόν καὶ σφόδρα ψυχρὸν γελᾷς, ὄρεξ τὰ παιδία. (Malim γελῶσιν, ὡς ὄρεξ, τὰ παιδία. KIDW. ad Porsoni Miscell. p. 384.) διασφύρονται γὰρ οἱ Μεγαρεῖς ἐν κωμωδίᾳ, ἔπει καὶ ἀντιποιοῦνται αὐτῆς ὡς παρ' αὐτοῖς πρῶτον εὐραθείσης. Vide Meinek. Com. I, p. 522 sqq.

58, 33 σύκῃν ἑτερόν R. — 36 διὰ βόλου Hemst. ad schol. Pluti 797. Legebatur δι' ὄβολου.

60, 39 πρὸς Ald.

61 ἀνασελαγινόμενος lemma Ald. Scribendum κατ' Εὐριπίδου. DIND. — 45 κατακομ. καὶ βαριζόμενος V. Errat scholiastes: nam Thesmorphoriazuzæ longo post Vespas tempore sunt commissæ. — 48 οὐ μόνον ἐν τοῖς Δράμασιν εἰσῆχται V., quod præferendum erat scripturæ Aldinæ. — 49 Προαγωγῶ V.

62 in R. συγκόφωμεν. ἀπὸ δὲ τοῦ μυττωτὸν μετανήκεται. κυρίως δὲ λέγεται τὸ διὰ σκοροδίων τρέμμα. — 5 μυττωτεύσωμεν V. — 6 δριμύσομεν Bastius ad Gregor. Cor. p. 891. δριμύσομεν V. δριμύσομεν Ald. — 7 de μυττωτῶ Schneiderum ad Theophr. vol. 3, p. 576, citat Dindorf.

64, 15 δεξιώτατον V.

73 R. habet glossam ὑπονοεῖται. — 26 τοπάζεται Florens Christianus. τοπάσετε V. Ald.

74, 29 legebatur Σαρφοῖς. Κρατίνου additum ex V., in quo κρατην est.

75, 31 τινὲς ἀμοιβαῖα. Hoc sic intelligendum videtur, fuisse qui illa Ἀμυνίας—αὐτὸν Sosias, ἀλλ' οὐδὲν λέγει Xanthiæ tribuerent. DIND. χαρ. καὶ R. — 32 Post ἐνός oblitteratum videtur προσώπου. Deinde δῆλον vel δηλον codex. Scribendum δῆλον. Dubitatum esse videtur an idem hic esset Amynias qui in Nubibus memoratur v. 31, ubi vide scholia. DIND.

77, 36 πεπονημένου V. πεπονημένως G.

78, 41 Παρμενίωνος Ald. De Πυθῶδος dabitur Dindorfius.

82, 52 γὰρ om. V.

85, 9 τὰ δ' ἀνέφλυε V.

88, 12 ἀπὸ τοῦ ἐν αἰθρίᾳ δημηγορεῖν καὶ ἐν θυαίθρῳ Ald. — 13 sqq. Insigne hoc scholion est de mercede judicum, quo planissime confirmantur aliorum quorundam grammaticorum testimonia minus diserta, de quibus dixi ad Aristoph. Vesp. 661. DIND. — 14 ἔ ὄβολου R.

90, 18 ἄθ. ἄλλη τὴν περὶ V. ἄθ. ἄθ. π. Ald.

91, 22 μαγνητὴν πέτρον Ald., quæ inaudita vocabuli significatio foret. κέγγρον non solutum ab scholio codicis Ravenatis confirmatur, sed etiam

aliorum grammaticorum locis, quos indicavit Albert. ad Hesych. s. Πασπάλη. Corruptum autem est μαγνίτην. DIND.

93, 29 τετραμμένον V. — 30 τῆς ἀπ. Ald. — 33 λέγων V.

96, 37 ἔθος γὰρ V. ἄρα Δήμη Meinek. Com. I, p. 515. Legebatur Δήμη ἄρα. — 44 αὐτοῦ G. ὡς ἔρων Ald. — 45 τὸν κημόν V.

101, 2 ἐσπέραν V.

104, 14 κογχύλιον, τὸ G.

106, 17 ἦτοι — ἀληθιμμένης om. V. — 19 ἀπολείν V. — 25 ὁ φούγνον — ὁ διώκων recte Florens Christianus in Comment. p. 328.

107, 28 βομβόλιας μελίτη ἄμ. V.

108, 51 ὑπὲρ τῶν V.

110, 35 τρέραν. οἶον ἐγέμισα V.

111, 38 supplendum ex Plut. Mor. p. 71, A,

• νουθετούμενος δ' ἔρωσ | μᾶλλον πιέζει.

119, 44 αὐτὰ V.

120, 46 sq. legebatur Παράδυστος, Καινός, Τρίγωνος, Μίσος (μίσου V.) Correxerit Dindorfius collato v. 120 et Polluce 8, 121. — 48 θεμένου V. — 49 κατέχω V. non G.

124 R. glossam habet κηγλίδες αἱ θύραι τοῦ δικαστηρίου. — 1 γηγλίδες V. — 2 καγκλωτῶν codex Taurinensis 165 fol. 148, apud Peyron. ad Etymol. M. p. 921 — 3 ἡμέρας om. V., habet G. ἔτε Dindorfius. ἑτι V., om. G. Ald.

135, 20 sq. συνήθως ἀπὸ τὰς ὀφρῦς V.

139 post κάμιμος addit Ald. Αἰσχύλος (Prom. 365), ἱπνούμενος (lectio vitiosa pro ἱπούμενος) βί- ζισιν Αἰγναίαις ὑπο.

141, 33 ἐπὶ τῇ ὀφρῦ V., qui cum Ald. omittitur videtur τὸ alterum.

143, 39 scribebatur μαγειρίων.

147 glossa οὐκ εἰσελεύσει est in R. — 51 σανίς καὶ βροθεῖα εἰς ἦν V.

151, 5 sq. καπνίαν. οἱ δὲ τὸν ἀπόθετον καὶ παλαιόν R. — 6 εἰ τὸν Dindorfius. Legebatur ἡ τὸ. Bekker. ἔτι τὸ ἀπόθ. — 7 Gaisford. ad Hephæstion. p. 97, et Nækius De Chærolo p. 51 citat Dindorf. — 8 πρὸς τῷ V. καὶ τῷ Ald. — 11 Βενεβεντῷ. Vide ad Athenæi 1, p. 31, E. DIND.

155, 17 μάγγανον. Conf. schol. Eccles. 361, schol. Thucyd. 2, 4.

157, 23 vide Xenoph. Hist. Gr. 2, 3, 2. — 24 δ καὶ περὶ τ. V.

167 glossam παρὰ τὴν τιμωρίαν addit V., om. G. 170, 36 addit Ald. Ξανοφῶν ἑστὶ « ἐν Βαβυλωνί οἱ φοίνικες οὐ μείον ἢ πλεθραῖοι τὸ μέγεθος γίνονται. οἱ δὲ πιεζόμενοι ἀπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται, ὥσπερ ὄνοι κανθήλιοι. » καὶ Πολύβιος « ἐν γὰρ τοῖς ἐπιδεξιμένοις φορτίαις τὰ κανθήλια λαβόντας ἐκ τῶν ὀπισθεν προβάθει παρ' αὐτῶν ἐκείλευσεν τοὺς πεζοὺς· οὗ γενο-

μένου συνέθη παρὰ πάντας χάρακας ἀσφαλίστατον γενέσθαι πρόβλημα. » Quæ inserta sunt ex Suida s. Κανθήλιος.

173 πρὸς τὸν οὐκ ἐστὶν Ald.

175, 44 ἔτυχε V. Ald. — 46 δὲ om. V. Fort. τῶν ἐπὶ πείρα. Idem codex καθιέντων καὶ ἀποτυγχανόντων, ceteris omissis.

179, 52 τοῦ ante Ὀδυσσεύς om. V.

188, 11 μοι om. V. — 13 θηλύνουσι V.

191, 19 παρ. περὶ τῶν μηδ. R. — 24 ἐπὶ τὸ V. — 27 ὑπὸ κύνων V. Recte, inquit Dindorfius, si ὀποκύνων scribatur. — 28 διὸ καθεῖλε, 29 seq. καὶ δι' ὧν αὐτῷ σκ. V. Res postulare videtur ut scribatur δι' αὐτοῦ. — 33 χρῆσθαι V. — 35 addit Ald. τῆς δὲ παροιμίας μέμνηται καὶ Μένανδρος ἐν τῷ Ἐγχειριδίῳ. λέγουσι δὲ ἑστὶ Δημοσθένης ὁ βήτωρ ἀπολογούμενος ὑπὲρ τινος κινδυνεύοντος, οὐκ ἀνεχομένου τῶν δικαστῶν, εἶπεν « ἀκούσατε ὦ ἄνδρες διηγῆματος τερπνοῦ. νεανίσκος ποτὲ ὄνον ἐμισθώσατο Ἀθήνηθεν Μέγαράδε. μεσημέριās δὲ καταλαβούσης καταλύσας τὸν γόμον ὑπῆλθε τὴν σκιάν τοῦ ὄνου. ἐβαλλόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ ὄνηλάτου πρὸς βίαν, διεφέρετο μεμισθωκῆναι καὶ τὴν σκιάν λέγων, ἀντιλέγοντος δὲ τοῦ ὄνηλάτου, καὶ φάσκοντος τὸν ὄνον μεμισθωκῆναι, εἰς δικαστήριον εἰσῆλθον ἀμφότεροι. » εἰπὼν δὲ ταῦτα ὁ Δημοσθένης κατέβαινεν ἐκ τοῦ βήματος. ἀξιούντων δὲ τῶν δικαστῶν τῆς δίκης τὸ τέλος μαθεῖν, εἶπεν ἀναβάς πάλιν ἐπὶ τοῦ βήματος « ὑπὲρ μὲν ὄνου σκιάς ἀκούειν ὦ ἄνδρες ἐπιθυμοῦμαι, ἀνθρώπου δὲ κινδυνεύοντος ὑπὲρ ψυχῆς οὐδὲ τῆς φωνῆς ἀνέχεσθε; » ἄλλοι δὲ λέγουσιν ἑστὶ Ἀθήνηθεν εἰς Δελφοὺς τὸν ὄνον ἐμισθώσατο. ἔθεν, φασὶ, καὶ αὐτὸς ὁ Δημοσθένης περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιάς φησὶ, καὶ ὁ Πλάτων δὲ καὶ ἄλλοι πολλοί. καὶ Ἀρχίππῳ δὲ κωμῳδία γέγονεν Ὀνου σκιά. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν περὶ μηδενὸς χρησίμου φιλοτιμουμένων. Quæ illata ex Zenobio Proverb. 6, 28.

194, 41 τράγης Dobræus. — 45 ἤλιαστοῦ Ald.

197, 5 λεπτῷ pauperi, ut ad v. 286, 515. DIND.

201, 12 τῇ δοκῷ V.

206 in R. ὀροφίας. λέγεται γὰρ οὕτω καὶ ὄφισ. — 23 κατατρούγοντες Ald.

209 σοῦ R. Legebatur ὡς στρουθόν.

210 hæc tantum habet R., φασὶν Ἀθηναίους τριῆρεις λ' πέμψαντας Σκωίωνη περιτειχίσαι. — 28 πρὸς, 29 Βρασιδας et Σκωινοὺς V. Σκωινοὺς Ald. — 30 φασὶ om. V. — 31 πέμψαντας Μενεδαῖμον ἐν ἐλείῃ Σκωίωνη δὲ περιτειχίσαι V. Μενεδαῖμον simile est Μενδαίων nomini, ἐλείῃ autem verbo ελεῖν: sed neutri locus est, nisi plura excidisse statuas. DIND. — 33 Ἄλλως V. pro ἔστι δέ. — 36 τοῦ πατρὸς om. V.

215, 44 καλοῦντες R.

219, 52 ἄδομεν Victor.

220 hæc tantum habet R., τὸ μὲν μελι (scr. μελι) τὴν γλυκύτητα τοῦ ποιητοῦ σημαίνει. τὸ δὲ φρυνιχῆρατα τόπος. τὸ δὲ αἰδὼν τὸ μέλος τείνει. — 54 ἡδὺ ἢ τὰ μέλη Ald. — 3 Σιδόνος, 4 Σιδωνίου V. — 5 τὸ δὲ μελι εἴπε scribendum videtur Dindorfio. — 8 προλιποῦσα τὸν ναόν Ald. — 9 legebatur λιποῦσα. Correxī ex Hesychio, Γλυκερῶ Σιδωνίω: δρᾶμα δὲ ἔστιν ἐν ᾧ τῆς θυμῆλης ἀρχεται οὕτως « Σιδωνίων ἄστου λιπόντες καὶ δροσερὰν Ἄραδον. » (Codex καϊδρος ἐρανάδαρον. καὶ δροσερὰν Schowius, Ἄραδον Th. Bergkiius.) διβεβήτο δὲ τὸ μέρος τοῦτο. DIND. οὖν ἡ, 12 τῆς Σιδόνος V., omittens καὶ τοῦ ἱερατόν.

222, 13 Τοῦτο λέγοντες Victor. Bekkeri et Dindorfii editiones ἐπιτείνοντες. — 14 καὶ οἶον, 15 βελῶ Vict. et om. ἔστι.

227 οἶον προσπνέουσι G.

230, 35 τοῦ addidit Dindorf. — 37 οὐ (μέντοι addit G.) πρὸ τοῦ γ' εὐτονος V. — 38 παροιμαστικὸν G.

233 R. habet glossam ἀπὸ δήμου. — 40 Πανδιονίδος G. Πανδιωνίδος V. Πανδίωνος Ald.

234 R. habet glossam Χάδης στρατηγός. — 43 Πτολεμαΐδος etiam Hesychius. Antea Cecropidis fuit: vide Stephanum Byz. et Harpocrat. et monumentum Atticum apud Bœckh. vol. 1, p. 309. DIND.

238, 50 ἐχειρόμεθα V., non G. λόρον V. — 51 ἐποιήσατε V., non G. — 53 τρίποδα V.

239 R. habet glossam αὐτὸν, τὸν ἄλιον. — 6 κόρυκος V. — 7 λαχάνοισι V. et Hephæstio p. 46 λαχάνοι Ald. et Suidas s. Κόρυκος.

240, 13 vide Diodor. 12, 54.

241, 19 εἰσὶν οἰγλυκοὶ V. οἱ γλυκοὶ G.

243, 26 ἐπαιξεν οὖν V.

248, 28 αὐτῶν G. — 29 λύχρον φέροντες om. V. Ald. ὄρχ. πληθῆ (scr. πλησθῆ) V. πληθυνθῆ. G. — 31 γὰρ om. V. — 32 μικρὸν V. διμέτρου ἀκαταλήκτου Dindorfius. Legebatur τριμέτρου ἀντιληκτικῶ (ἀντιληκτοῦ V.).

249, 37 προμύσσει om. V.

250, 41 scribebatur προδύσσειν. Ex scholio Ravennate v. 249 apparet grammaticos non πρόδυσσον, sed πρόμυξον legisse. DIND.

257, 3 ἀττάγην G.

262, 19 σκνυψί Dindorfius. σκῆψ' V. σκηψιὸν G. σκῆψει Ald. σκνίψι Portus. εὐκῶς V. — 22 περιχρούειν (παραχρούειν G.) τὸν λύχρον καὶ ποιεῖν τοὺς σπινθῆρας V. — 23 scribebatur ἄδδην. Glossam σπινθῆρας habet R.

264, 28 seq. εἰ δὲ τὸ γεωργικὸν ἦθος ἐμφάνει. μέλει γὰρ αὐτοῖς τῶν καρπῶν V.

268, 37 ἑτέρας μεγίστης νεῶς Ald. Ad hunc v. præterea hoc scholion habet V. ἐφελκόμενος ὑπὸ βραδυτήτος. (Hanc gl. habet etiam

R.) κυρίως δὲ ἐφολλίς καλεῖται ἡ ἀφ' ἑτέρας νεῶς ἐλχομένη διὰ βραδυτήτα.

270 habet R. glossam λείπει μέλος. — 45 παρωδία, 51 δὲ ἐξωδία Ald.

277 R. habet glossam τὸν βουδῶνα πάθοι.

278 R. habet glossam οὐκ ἤπατάτο.

279 sic in V., ἔποτες, φησί, παρεκαλεῖτο ἑπότης ἐφ' ἑτέραν πράξιν ὀρμηῆσαι ἐπὶ τῆς (τὰ G.) κάτω κύπτων ἔλεγε λίθον ἐψείξ. παροιμία δὲ—γενέσθαι. τὴν παροιμίαν ἔλεγεν, πλίνθον πλύνεις καὶ χύτρας ποικίλλεις. ἀντὶ τοῦ ἔδωροδοκεῖτο ἑπὶ τῶν δικαιομένων κάτω κύπτων, ὅπως ἂν μὴ αἰδεσθεῖν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Ad sequentem versum R. habet glossam τὸ παροιμιώδες.

281, 19 sq. διαφεύγοντος τὴν δίκην φησὶν αὐτὸν ὠδυνηθῆναι Ald. καὶ ante κακ. om. V., habet G.

283, 22 legebatur ἐπὶ Περικλέους, correctum ex scholio inferiore. — 23-38 proximo scholio postponit V. sic scripta ab initio, Ἄλλως Μιθυσίων ποτὲ μετὰ Σαμίων μαχομένων etc. — 27 Π. ἀπαλθόντες V. — 29 αὐτὸν vel delendum vel in αὐτοῖς mutandum observat Dindorf. — 37 Φιλ., ἐπεὶ φίληδαι ταῖς καταδικαῖς, 39 Δουρυχίδου, 42 ἐπαγόμενοι, 43 καὶ ἐνφροῦριον, 46 προσαγγελθεῖ, 47 τοιοῦτον ἂν V. — 48 λέγων conjicit Dindorfius.

289, 2 post παρεπομένου addit Ald. καὶ ἐγγύτριάς, αἱ τὰς χάς τοῖς τετελευτηκόσιν ἐπιπέρουσαι. Μίνως ἢ περὶ νόμου. ἔλεγον δὲ καὶ τὸ βλάψαι καταχυτρίσαι, ὡς ἑτέρωθι Ἀριστοφάνης. ἐγγυτριάς δὲ λέγεσθαι καὶ ὄσαι τοὺς ἀναγεῖς καθάρουσιν, αἷμα ἐπιχέουσαι ἱερῶν καὶ τὰς θρηνητριάς. ἔτι γε μὴν καὶ τὰς μαίας τὰς ἐκτιθείσας ἐν χύτραις τὰ βρέφη. Quæ Musurus inseruit ex Suida s. Ἐγγυτρίστριάς. — 5 Αἰσχ. λαζω, καὶ ἐγγυτριάς V.

300, 15 ὄτος om. R. — 18 Phrynichi versum sic corrigit Hermannus, τριώβολόν γ', ὅσοιπερ ἡλιάζομαι.

306 R. nihil nisi hoc habet, πορισμὸν λέγει παρὰ τὸ Πινδαρικὸν ὑπερπόντιον ἔλας (sic) πόρον. — 28 Πρὸς τὸν πόρον βούλεται λέγειν οἶον πορισμὸν. ἐπὶν. V., ex quo 29 τὸ Ἑλλάς (ἐλλάς codex) ἱερὸν additum. — 30 πινδείματι Ald. Corruptum, ut videtur, ex πᾶν δέμα τοι, sententia autem ab scholiasta non integra est apposita: nam deest verbum. DIND. ὑπερ πόντιον Bœckhiius. ὑπερπόντιον Ἑλλάς V. Ald.

313, 35 τῶν Μινωταύρων G. τῶ Μινωκενταύρω Ald. Pergit V. καὶ τοῦτο παρὰ τὰ ἐκ Θησέως. ἔστι δὲ Ἰππόλυτος ὁ λέγων ταῦτα, ἀνόνητον ἀγ. V.

315 habet V.

321, 47 legebatur Τοὺς κάδους τῆς κλεψύδρας (τὴν κλεψύδραν V.). τῆς κλεψύδρας fortasse præcedenti scholio addendum, commate post ἔλεγον positum. DIND. — 49 ἐκ δὲ τούτου V.

325 in R. est τῶν ἀλαζόνων τις ἦν ὁ Προξενιάδης, ὧς καὶ ἐν Ὀρνιασι δηλοῖ. ἐπεὶ καπνὸν εἶπεν, ἐπήγαγε τούτους τοὺς ἀλαζόνας, οὗς καὶ καπνοὺς λέγουσι. — 1 legebatur καπνὸν, correctum ex scholio Ravenate.

326, 5 εἶρηξε, 6 καὶ κομιδῇ V.

332, 17-20 Ἐν τῷ—λέξεται om. V. — 24 χοιρίδας. Hæ χοιράδες potius dici solent. DIND.

338, 28 sqq. hæc, Γράφεται—συγκλείει σε, sic corrigi Dobræus, τοῦ δ' ἐφεξίν : γράφεται καὶ ἕφειν. οἷον ὑπόσχεσιν. τί ὑπισχνούμενος. τοῦ δ' ἐφεξίν : τί ἐπίσχει σε, ἢ τίνας χάριν. τί προφασίζόμενος συγκλείει σε. παρὰ—ἐφεξίς ἢ πρόφασις. Pro verbis οἷον τί ὑπισχνούμενός σοι ἐπίσχει legebatur οἷον ὑποσχέιν τί ὑπισχνούμενός τι (σοι V.) ἐπίσχει. DIND. — 30 ἔφασαι Ald. — 32 ἐδύνασθαι V.

342, 37 sq. καὶ τοῦ Κλέωνος καὶ τοῦ λόγου, 39 ἀρχεῖ V.

349, 54 ἐπιθυμοῦσι V. — 1 ἐπὶ τοῦ, 7 εἰσελθεῖν Ald. τῶν om. V.

351 διυδρορῶα... ἦλθεν οἱ in codice.

352, 14 σμικρὸν V. Κράτης Dobræus. Legebatur Κρατίως.

353, 21 τὸν ὄπιαν—πυκνούμενον Ald.

361 καὶ φυλάττουσιν R.

366, 43 μέλι V. μελίτιον Ald.

368 habet R. παρὰ τὸ ὄνομα τοῦ δικτύου γαλοιάζει. — 47 ἀγρευτὶς, legebatur ἀγρευτος. ἀγρευτή V. Quod ἀγρευτική esse potest. DIND.

376, 10 δείκνυσιν ὅτι ὡς Ald. δείκνυσαι καὶ οὐ V.

380 in R. sic, τοῦ Διοπίθου ἐχων τὸ μανιῶδες. ἦν δὲ εἰς τῶν ῥητόρων.

381, 30 συμβεδῆ V. Posse συμβεδῆ scriptum fuisse putat Dindorfius.

386, 37, 38 scribebatur ταυλωτά et ταυλώματα, ut 349, 5 in Aldina est ταυλωτῶν.

389, 43 Λύκου. ἱερὸν ἦν καὶ ἡρῶν Ald. — 44 Λύκου δικάς. De hac pluribus explicat Harporatio s. Δεκάτων. Vide Bernhard. ad Eratosth. p. 214-216. In Ven. Λύκου δικάζεσθαι. Proximum scholion manifestum est ab recenti imperitoque grammatico esse scriptum, cujus verbis nonnihil lucis affert scholion codicis Ravennatis. DIND. — 45 ἦν post δικαστηρίῳ om. V. — 46 ὅσον παρὰ, 47 δασκατικὸν V.

392, 51 εὐθὺς παρὰ κλαόντων V. Ald.

394 in R. sic, ψιάθους παραπεφραγμένου τοῦ ἡρώου καὶ στεγασμένου. — 1 sq. φησὶν οὖν οὐδέποτε σου ἐνυβρίσω τὸ ἦρ. V.

398, 11 καθίσαντες V. ἐλαύνειν V. Ald. — 14 ἄν εὐτρεπῆς Valckenar. ad Herodot. 8, 84. Legebatur ἀνευ τροπῆς.

408, 25 ἀρχήσονται R.

412 ἀπολέσθαι Victor.

415, 41 ἴνα δυσορχήσεται V.

418 Archippi fragmentum sic videtur esse digerendum, A. οἴμοι. B. τί ἐστι; μὴν ἔδοικε; τί σ' ἔδακεν; | A. κατὰ μὲν οὖν ἔφαγε κἀβρυξέ με. | B. τίς ἡ πανουργία τε καὶ θεοσεχθρία; DIND. μὴν ἔδακε Florens Christianus. Meinekius Com. I, p. 725, versus ita constituit, — μὴν ἔδαξέ τί σε (vel ἔδαξέ σέ τις); | A. ἔδακας; κατὰ μὲν οὖν ἔφαγε κἀπέβρυξέ τις. | B. τίς etc. — 47 θεοσεχθρα [sic] V. θεὸς ἐχθρία G. — 48 ὡς τοῦ Θ. καὶ τοῦ Κλ. V.

421, 51 δὲ ὁ Γοργίας om. V.

425, 53 sq. ἀντὶ τοῦ σύστημα. κυρίως δὲ τὸ τῶν μελισσῶν καὶ ἐπιτηδείως νῦν. σφηκῶδες γὰρ τὸ σ. V.

429, 4 μακαρίζεις V. — 5 αἰρῆ G. αἰρῆ V. ἐρῆ Ald.

435, 10 κάπττετέ φησιν οὐδὲν V.

436 sic in R., παρὰ τὴν παροιμίαν ἐγὼ θρίων ψόφος ἀκίχσοι. τοῦτο δὲ φασὶν ὅτι οἶδα τὰ τοιαυτά ἐστὶ μέχρι ψόφου κενοῦ χω... καὶ ἀπειλῆς. — 17 ἀπὸ τῶν V.

438 ὅτι ὁ Κέκροψ... τῷ δράκοντος εἰ... ὦν. R. πρὸς τὸ ὄνομα κεχαριέντισται, ὅτι ὁ Κέκροψ τὰ κάτω δράκοντος εἶχεν, οὗτος δὲ δρακοντίδης καλεῖται. εἰσι δὲ—ἐσχηκέναι V.

440 ἀντὶ τοῦ πέττειν καὶ διαρτίζειν habet R.

445 in R. sic, κυνᾶς τὰς σκυτῖνας περιμεφαλαίας αἷς..... ὄμβρον ἐχρῶντο. καὶ ἐν ταῖς Νεφέλαις ὁ προσβύτης, τὸ δὲ μὴ κυνῆν. — 39 κυνῖαις V. — 40 ταῖς et 42 ἔχοντα om. V.

459, 4 ἢ πῦρ εἶπειν, 6 ἀλαζόνων V.

462, 13 δ γὰρ Σοφ., 16 Φιλοκλέους V. — 17 δριμυτάτου Ald.

469 Οὔτε ἀπολογίαν V.

475, 37 κροσούς V. κρωσσούς Ald. φ. οὖν καὶ τὸ, 39 στέμματος V.

480, 46 διην. οἷς ἐπέθεντο om. G. — 51 ἢ οὐκ, 52 πεδιῖ, πρὸς δν, 1 προσέταξε, 3 ἡμῖν V.

491, 27 ἀγορᾶ ἀζωτέρα λ. V.

493, 32 ἔλεγον ὡς ταῶς καὶ λαγῶς V.

497, 40 ἡγουμένως δὲ τυχόντα V.

502, 49 post συνωμοσίας (sic scribit Ald.) σχῆμα addit V. Ald. τὸν (τὸ V.) Ἴππιαν ἔλαβιν, quod aut delendum aut corrigendum παύων.—τὸν Ἴππιαν παρέλαβεν. DIND. — 1 ἐδόκει, 2 τ' ἀκριβῶς V. Injuria autem scholiasta reprehendit Eratosthenem, quem manifestum est numero illo non solum regni, sed etiam exsillii Pisistratidarum tempus esse complexum. Deinde, l. 3, legebatur Ἀριστοφάνους. Suspectum est Aristophanis nomen, quum grammatici mentionem in hac causa factam esse minus probabile videatur. In Ἀριστοτέλους recte mutavit Bentleius. Cui non obstat quod ab Aristotele Polit. 9, 23, anni numerantur:

triginta quinque: τρίτη δὲ ἡ τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀθήνησιν οὐκ ἐγένετο δὲ συνεχῆς· δις γὰρ ἔφυγε Πεισιστρατος τυραννῶν ὥστε ἐν ἔτεσι τριάκοντα καὶ τρισὶν ἑπτακαίδεκα ἔτη τούτων ἐτυράνησεν· ὀκτωκαίδεκα δὲ οἱ παῖδες· ὥστε τὰ πάντα ἐγένετο ἔτη τριάκοντα καὶ πέντε. Neque enim ex hoc loco sententiam Aristotelis excerpit scholiasta, sed, ut ex scholiis Lysistr. 666, 1155, colligi potest, ex πολιτεία Ἀθηναίων, quo in libro Aristoteles computationem illam videtur esse secutus quam Clintonus exposuit in Fastis vol. 2, p. 202, Isocratisque confirmavit testimonio, qui, quod eodem redit, annos numeravit quadraginta in oratione περὶ τοῦ ζεύγους p. 351, D. DINN. — 4 vide Wesseling. ad locum Herodoti.

506, 11, Πρὸς (τὸ addit V.) τοὺς ἀψευδεῖς ποιήσαντάς τι. Verba et corrupta et defecta, quibus interpretum quorundam opinionem aliquam impugnatam esse usitatum illud πρὸς τοὺς—et quod sequitur ἀγνοήσαντας ostendit. τι fortasse ex δτι, πεποιήκει ex πεποιήκασι corruptum: quo pacto l. 13 ἀγνοήσαντες scribendum foret, quod ipsum præbet V. (Et in Addendis:) Comparanda similis annotatio in Ran. 362: πρὸς τοὺς ποιήσαντας τοὺς Φερεκράτους Πέρσας· τὰ γὰρ ἀπόρρητα ἤκουσαν ὡς νῦν ἡμῖν ἔθος. Cujus exemplo hic corrigi possit, πρὸς τοὺς Μεταλλεῖς (fabulam Pherecrati a multis adscriptam) ποιήσαντας δτι τὸν Μόρυχον τῶν πολιτικῶν πεποιήκασι μετέχοντα πραγμάτων, ἀγνοήσαντες —. Articuli ejusdem bis deinceps positi, τοὺς τοὺς, exempla plura sunt. DINN. — 15 post Μόρυχον pergat V. οὗτος τύραννος δεινὸς etc. ex scholio v. 502.

508, 25 βατισκόποι sumpsit ex Pac. 811, ubi recte βατιδοσκόποι.

511 in R. est gl. ὀπτημέρον, id est ὀπτημένον.

515, 32 sq. καταγελώμενος μὲν οὖν ὑπὸ τῶν δικαστῶν ὑπ' ἀνδρῶν οὐς οὐχί μ. τιμῶσι V. — 37 τῶν λεπτῶν ὄχλων codex.

520, 44 ὄντι προσγίνεται V. Ald.

525, 4 ὡς δ' Ἀπολλ. V.

526, 8 τὸν Κλέωνα Ald.

528 Λέπει om. Vict. γενναῖα, ἐγκράτεια V.

544 glossam ἐργάται habet R. — 42 ὑπελήφθαι, 43 εἶναι τοῦ, quod in περι τοῦ mutavit Dindorfius. Schneiderus De schol. Aristoph. p. 20 εἶναι τοῦτ' ἔθος τοῦ. — 45 καταιδόντα Ald. et Favorinus s. Θαλλοφόρα. Valckenarius corrigit καταδειξάντα, recte, ut videtur Dindorfio. — 50 ὀμωμόκει — ἀντομωμόκει V. Ald. — 51 αὐτὸν om. V. — 52 μάρτυρας ἐκάλουν Hudtwalckerus in libro De diætetis p. 75.

546 Ὁ χορὸς om. V.

548, 8 ἐσθήκεσαν V., non G. — 9 αὐτῆς Θ. αὐτῶν Ald.

551, 11 ἀσθενεῖς παρὰ τὰς ἡδ. γέρ. V.

554, 15 τοῖς δικασταῖς om. R. — 16 ἐφάπτονται R. — 18 προκαταλαμβάνοντες om. V.

566, 38 Αἰσωπος. Inepte: scribendum Οἰάγρος et annotatio ad v. 579 referenda. DINN.

568, 41 διὰ γὰρ, 42 ἐλεθῆ V.

571 παραβάλλον V.

572, 50 ἀπήτω V. ἀπιδέτω Tyrwhittus. θήλεια V.

574, 4 ἢ ἀντὶ τοῦ τὸ, 6 κάλλοπα (κόλοπα G.) τὸν κάλλοπον V.

578. Ultima scholii absurda sunt: sed ψῆφον intellige gentiliciorum et curialium iudicium, non publicorum in dicasteriis forensibus: οἱ ἐγγραφόμενοι sunt ii, qui olim in κοινῶν γραμματέιον relati erant: quod enim de gymniciis ludis dicitur, id eatenus tantum potest verum esse, quatenus tum ad puberum gymnasia admissi sic probati pueri. ΒΟΨΕΚΝ. in Indice lectionum Berolini per æstatem a. 1819 habitatum, p. 4. — 19 ι' Ald.

579 Οἰάγρος τραγικὸς ὑποκριτῆς habet R.

582, 30 φορβία ἔστι τὰ V. — 31 ἀθλητῶν V. Ald. Correctum ex R., in quo sunt verba τὸ στόμα τῶν αὐλητῶν, et ἐν γὰρ ταῖς ἐξόδοις τῶν τραγικῶν τῶν.

583 in V. νῦν δὲ καλούμενος μονοκληρονόμος. Edebatur κληρονόμος. — 41 addit Ald. ὅταν δὲ παῖς ὀρφανῆ, πατὴρ καὶ μητὴρ ἀδελφῶν τε οὖσα ἔρημος, καὶ ταύτη τύχη ὑποκειμένη οὐσία, ταύτην καλοῦσιν ἐπίκληρον· ὁμοίως δὲ καὶ τὴν ἦδη γεγαμημένην, ὅταν ἦ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ὀλη καταλειμμένη. καλοῦσι γὰρ καὶ τὴν οὐσίαν κληρον. καλεῖται δὲ ἐπίκληρος καὶ ἡ μηδέπω γεγαμημένη, ἀλλὰ παρὰ τῷ πατρὶ οὖσα, καθότι καθήκει αὐτῇ πᾶσα ἡ οὐσία. καλοῦνται δὲ ἐπίκληροι καὶ δύο ὡσαύτως καὶ πλείους. τινὲς δὲ τὴν ἐπίκληρον καλοῦσιν ἐπιπταματίδα καὶ πατροῦχον. νόμος δὲ ἦν Ἀθήνησιν, γνησίας μὲν οὐσης θυγατρὸς, νόθου δὲ υἱοῦ, μὴ κληρονομεῖν τὸν νόθον τὰ πατρῶα. Quæ ex Suida sunt illata s. Ἐπίκληρος.

585, 44 φυλακῆς ἐνεκεν R.

589, 52 πέπαικται πρὸς τὴν κογχύλην R. — 54 καταλύων Toupius Emendat. vol. 4, p. 411. Legebatur κωλύων.

592 ὁτός βήτωρ, et κολακύνυμος ἀντὶ τοῦ Κλεώνυμος habet R. — 5 sq. conf. schol. Acharn. 710. Scribebatur οὗτός ἐστιν ὑμῖν πον. V. πον. ὑμῖν. — 11 ὡς om. V.

594, 12 δ om. V. — 13 ἴσχει Ald. — 15 ἐπιτρέψωσι, 16 τινὰ ἔξουσ. V.

599, 24 κολακία, et σοχ κολακίαν V.

604, 41 παρομεία φησι V. — 43 ἑαυτοῖς V., ut R.

- 609, 50 ἀποσπάται V.
 610, 53 μάζα V. Ald. ἢ om. V.
 615, 6 σκευὴν (σκέπτην V.) ἄ. τοῦ δπλα R. V.
 616, 8 διὰ τὸ om. V. — 9 ἔχων V.
 617 in R. οὔτως ὁ οἶνος. κεληρός. δεινός ἀγγεῖον.
 B. — 12 τὸ πίνοντα, 13 κεράμιον, 14 ἔχων V.
 στρογγύλον κάτω Ald. — 16 κύλιζιν Ald.
 626, 20 ταῖς ἀστραπαῖς, vide Hemsterh. ad Polluc. 7, 185 in Addendis. DIND. — 22 φόβου. παύσει δὲ V. mediis omissis.
 635, 33 τὸ δικάζειν, 34 τοῦ ἔνδον V.
 639 δὲ εἶπεν ὡς φιλόδικος Ald.
 642, 41 Σκ. ἐστὶν om. R.
 643, 46, de proverbio vide ad Athen. 13, p. 568, E. DIND.
 649, 6 ἐρεικτὸν HStephanus in Thes. ἐρεκτὸν Ald. ἐρεγκτὸν V.
 650, 11 πεπαλωμένην, 13 ἐμπολεύσασαν V.
 656, 25 sq. φαύλως ἀντὶ τοῦ om. V. Ald.
 658 B. καὶ ἔξω δεδομένη τοῖς δικασταῖς δραχμῆ. ἐκποστὰς ὑπὸ τοῦ τέλους χορηγομένης. V. καὶ ἡ ἔξω τοῖς δικασταῖς δεδομένη δραχμῆ. — 29 ὑτέρ V. Ald.
 659, 31 κατέβαλον V. — 32 χρωφειλατῶν Kusterus. Libri χρωφειλῶν.
 660, 39 πᾶσιν ἁμοῦ R. V. omissis τὸ ἐγγός. — 40 ἐξακισχίλις ... ῥν τέλατα R.
 663, 45 τῆς ἡμέρας Dobræus. τοῦ μηνός V. Ald.
 672, 3. καὶ οὗτοι καὶ ἀχρ. V.
 674 R. habet glossam ἐσθίοντα. — 5 δικαστῶν τὸν ὀκλώδη καὶ συρφετώδη Ald. τρεφόμενος V. — 6 ἐστὶ κοσκινῶδες Dobræus. — 7 κληρωτρίδι Dindorfus. Vide schol. v. 752, 2. Edebatur κληρωτίδι. — 8 εὐθραυστα vel εὐθλαστα Dobræus. εὐθραστα V. Ald. ἢ κήθια, 9 ἡμφίεσαν V., qui 11 ἄ om. — 12 τραμαλιζόντα V. — 14 ψηφοφορεῖν Ald. ψηφῆσθ. οὐν μόνον V. — 16 λαρυγίζειν V. — 19 τὸ addidit Porsonus. — 20 λαγαρίζεσθαι Portus. λαγαρίζεσθαι V. Ald. — 21 Μυρμηκωνθρώπων Ald. ἀντὶ τοῦ σκαλεύειν recte Meinek. Com. I, p. 313, quem vide de fragmento Pherecratis. — 23 κατακοιμήσονται λαγαρίζομενοι V. — 25 pro ἀγγους V. ἀν', G. ἄλλου. ὁ νάρταλος Ald. — 26 τραγαλιζόμενος G. τραγαλιζομένην V. τραγαλιζόμενον Ald. πένητα Dobræus. Legebatur πένητας.
 675, 31 δὲ παροιμίαν φησὶ om. V. παρ' οὗ π., 33 λέγεσθαι τὸν V. — 34 προανεκτέον Portus. προσνεκτέον Ald. οὐδὲ προσνεκτέον ἀλλ' ἐπὶ βαρῶ V. «In quo latet βαρύνοντας.» DIND.
 676, 38 κεράμια R. κεράμια V. κεράμια G. et Suidæ ed. Mediol. s. Ὑρχας: nam Suidæ codices nihil præter lemma glossæ habent.
 678 Πιτύλη R. — 46 post κώπης Ald. addit καὶ κτυπητής, φαντασιόσκοπος. καὶ πιτυλλίζω ῥῆμα. ὡς τὸ

«οἷόν ἐστιν ἰχθίων γένεσιν ἰδεῖν ἐν κολύμβοις πιτυλλίζουσαν.» Quæ ex Suida sumpsit s. Πίτυλος.

680 ἀγλίθας V. Ald. ἔτι ἐξηγεῖται V. — 51 legebatur εὐθες. — 52 addit Ald. ἀποκναίεις: λυπείς, ὀδυνᾶς, ἀπολλύεις, ἀποκόπτεις, παρεκταίνεις. «τί οὐ καθεύδεις; σύ μ' ἀποκναίεις περιπατῶν.» Μένανδρος Μισομένω. Quæ composita sunt ex duabus glossis Suidæ s. Ἀποκναίει et Ἀποκναίειν, qui sua a grammatico Bekkeri sumpsit Anecd. p. 428. DIND.

684, 3 ἐδίδ. τὸν δικαστικὸν μισθὸν τὸ τριώβολον V.
 691, 18 ἐδημηγόρευον ὑπέρ, 19 ἐκ τοῦ ποιήματος φαίνεται V., (qui ἦν om. De κληρωτοῖς vide Schæmann. De comitiis p. 108.

695. Conf. Dindorf. ad HSteph. Thes. v. Κωλακρέτης.

699 τῶν om. R.

701, 45-47 ἐκ γὰρ τοῦ—τιμῆν τοῦ ἱματίου huc transposuit Dobræus. Legebatur infra post ἔλαιον κατὰ βραχύ. — 45 φερόμενοι Ald. — 48 καὶ μικρὸν Valckenar. Animadv. ad Ammon. p. 19.

702, 53 ἀσθενούτων V. Ald.

704, 3-6 sic in R., Ἐρατοστρόφου τὸ ἐπαφίειναι κύνας ἐπιστίζειν ἀπὸ τῆς ἐπιφθέζεως. — 5 ἐφορμήσαν ὁμοίως παρὰ τῇ φωνῇ V. παρὰ τῇ φωνῇ ἐφορμήσαν G. omissio ὁμοίως.

709, 10 πολλῶν Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p. 70. Legebatur πολλοῦ. — 11 sq. περίστασθαι. Δημ. φησὶν εἶσιν ἁμοῦ V. — 14 χρ. λαγῶις R.

710, 20 Cratini ex Ὀδυσσεῶσιν fabula versus secundum probabilem Porsoni conjecturam ad Athenæi 3, p. 99, F, in Miscellaneis p. 235. Legebatur πύον δαινόμενοι καὶ ἔμπ. Porsonus πυριάτη. — 21 vulgo πύον.

712, 30 συλλέγοντες R.

714, 32 μαλθακός. ἀντὶ τοῦ M. R. Conf. schol. Lys. 155.

715, 37 λόγῳ γὰρ V. — 40 τοῦτο ἐν σχήμ. Dobræus: sed fortasse plura exciderunt.

718, 42 οἱ τότε πολ. V. Ald. — 11 δεδήλωται. τὰ περὶ Dobræus ad Pluti v. 178. Legebatur δεδήλωται περὶ, puncto post Εὐβοίαν posito. παρὰ τὴν,

47 συνάγειν V. — 48 Ἰππάρχου Ald. — 49 διαρεῖς λ', V. — 51 ἐπὶ Λυσισμαχίδου. De hac largitione facta ante annos viginti tres non est verisimile intellexisse Aristophanem. Nam Lysimachides fuit archon anno 4 Olymp. 83. PALMER. μυριάδας δ'

Dobræus ex Plutarchi Vita Pericl. c. 37. Numeralem notam Ald. om. — 52 πέντε ἐκίστω δὲ Ἀθηναίων V. Ἀθηναίων Ald. Addendum videtur δεδῆναι, quod Dobræus pro Ἀθηναίων substituit. Ceterum si triginta millia medimnorum inter cives 14240 divisa sunt, non πέντε μεδίμνους singuli, sed paullo minus quam πέντε ἡμιμέδιμνα

accepèrunt. Confundit scholiasta (neque enim in Philochorum hujus erroris culpa cadit), antiquiore illam largitionem cum Euboica quinque medimnorum. DIND. — 52 τὸς δὲ Dobræus. — 9 τούτοις V.

721 Ad hunc v. Ald. ἐπ' ἔργῳ γελῶντας. καὶ στομφάσαι τὸ ἀλαζονεύσθαι. σύνθετος δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ στόματος καὶ τῆς ὄμφακος. Quorum illud ἐπ' ἔργῳ γελῶντας corruptum est ex ἐπεγγελῶντας, sequentia autem ex Suida sunt illata s. Στόμφακας. DIND.

725, 22. De hoc versu veterum testimonia collegerunt Thucydidis interpretes in indice scriptorum in scholiis citatorum vol. 2, p. 878 ed. Bauer. πρὶν ἀν—ἀκούσης om. V. Glossam τὰς βακτηρίας habet R.

730, 30 ἀτέραμα, 31 ἐψόμα. et διὰ τὸ τέρεν R. — 34 sq. διὰ τούτων—ἀτέραμος post ἀτέραμα γίνεσθαι ponit V.

738. De hoc scholio v. Hemsterh. ad Polluc. 10, 64. Conf. schol. Av. 122. — 40 μὲν τινὰς V. — 41 βαίτη Portus. Legebatur βαπτῆ. Conf. schol. 1138. συνεραμμένον V. — 42 προβατίων V. Legebatur προβάτων.

751 lemma Aldinum μὴ μοι ταύτων correxit Dindorf. Conf. Valckenar. ad locum Euripidis.

752 R. sic, ἐνίοτε μὲν ἐφέρετο σταθμὸς καὶ ἐνέβαλλον—ἐγειρόμενοι. τελευταῖος δὲ θέλει στήναι τῷ κημῷ ἵνα τὸν πλείστον χρόνον τὴν ψῆφον κατέχη ἐν τῇ χειρὶ. — 2 κληρωτῖδα Ald. κλήρω τριάδα V. ἦτοι τὸν κάδον addit Ald., om. V. κληρωτῖδα pro κληρωτῖδα restituendum Suidæ s. Κληρωτῖτρία ex codicibus. DIND. ἐμβαλόντας ψήφους, 3 αὐτὰ V.

757, 9 Βελεροφόντου R. — 11 Εἰνοδία Valckenar. Diatr. Eurip. p. 166, ἐνοδίας Ald. εὐοδίας V. εὐοδίας G.

763, 17 ἐν κρίσει V.

764, 20 ὁ παρακείμενος κεχάρηκα Ald.

768, 21 διάκονον ἦν θεράπειναν Ald.

769, 25 λείπεται G. — 27 addit Ald. Ἄλλως. ἦν οἱ ἄρχοντες ζημίαν δρίζουσι τοῖς ἀλοῦσιν ἐξημαρτηκέναι περὶ ὄρφανους ἐπιτρόποις, ἢ καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν τὰ δημόσια μὴ καλῶς διοικησάντων, ἢ τοῖς κατέχουσι τὰ ἀλλότρια καὶ μὴ εἰς ἐμφανὲς καθίστασιν, ἐπιβολὴ καλεῖται, καὶ τὸ βῆμα ἐπιβάλλειν. Quæ inserta sunt ex Suida s. Ἐπιβολή.

772, 31 εἴλη V. Ald. In R. est εἴλη ἢ τ. ἡλ. αὐγῆ καὶ ἡλιαία τὸ δικαστήριον. παῖζων ἐφη. — 34 κατόρρονον, 35 οὐχὶ ἐν ἔρω V. — 36 τὸ δ' Kusterus. Legebatur τῷ δ'. Ald. ἡλιάσεις. προενεκτέον Kusterus. προσενεκτέον V. Ald. — 41 ἐφη, et ἐπελ ἐάν V., qui 42 δὲ hic omissum post εἴλην ponit V.

774 Οἶον βοντες καὶ νίφοντος εἰς εἰργμὸν ἀλλὰ

καθήμενος πρὸς τὸ πῦρ γνώσεις τὴν δίκην. V. νίφοντος πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος R. (omissis γνώση et τὴν δίκην).

775, 53 ἐτύγχανε V. — 1 sq. vide schol. Pluti 277. — 5 seq. δικαστήριον. εἶχον δὲ καὶ ἐκ. φυλὴ ἓνα θεσμοθέτην καὶ γραμματέα Ald. Schœmann. De comit. p. 254 citat Dindorf.

783, 13 Τὸ μασσώμενοι ἐπὶ τὸ διαλογιζόμενοι V.

787, 19 Α. τε V. Α. ἔστιν Ald.

789, 31 ἰχθυοπώλαις V. Ald.

790 εἶδος ἰχθύος μεγάλην ἔχοντα καὶ etc. V.

791 τῷ στόματι ἐνέθηκα νομίζων εἶναι ἀργύριον R. ἐνέθηκα om. V.

795, 46 χαλκοῦς μοι ὀφείλειν ἀργυροῦ ὄντος. εἰ μὴ καθότι V. — 50 ἐπὶ μέλλοντος. Absurde. Videtur in mente habuisse quæ de subjunctivo ἦς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος posito præcipit Ammonius p. 67. DIND. — 51 τῶν om. V. χρόνων om. G.

790 sic in RV., οὐκ ἐπ' ἀληθεία (-ας V.), ἀλλὰ πρὸς τὴν φιλοδοκίαν παίζει.

804, 5 ἰδρυμένων Ald.

814, 17 φακὴν V. φακῆ Ald. διδομένης V. διδόμενα G. διδομένη Ald. — 18 ἀσθενέσιν R.

817, 23 γὰρ ἐπὶ V.

820, 26 Εἰκόνα πινάκιον, ἐν R. omissio κομίζει. — 27 ἔσται R. Fort. ἔστιν. ἦρωος γεγραμμένου V.

822, 31 φαῦλῶς ἔστι V., qui 32 om. τούτου δὲ εἴπα. καθὸν δημαγωγὸς χαλεπὸς ἦν καὶ βίψασπις R. ὦν καὶ βίψ. V.

823, 35 καὶ ante δῆλον om. V.

830, 37 περιτεινόμενον V. παραγενόμενον R. — 40 τὸ et 43 τοῦ om. V.

834, 44 φιλ. δὲ om. V. — 47 πάντα φιλεῖ V.

836 glossam ὄνομα κυνὸς habet R. — 1 Σικ. ἐπὶ θήρα (θηρία V.). τυρὸν δὲ ἤρπασεν οὗτος ἐπὶ (ἐπὶ om. V.) δωροδοκία Ald. Verba θηρία—οὗτος ex superioribus repetita. DIND. ἐπὶ ταυτὸν Ald. — 3 ἔστι κομψόν V.

838, 15 τυροῦ Σικελικοῦ Ald.

841, 18 τῶν om. V. — 19 ὅφ' ἐτέρου παλίται V. — 20 τότε καὶ ὡς κυν. R. καὶ ἔμα δὲ ὡς σκαυώδεις Ald.

843. Dubitat scholiasta αὐτῷ an αὐτῷ legendum sit. DIND.

844, 23 ἔστιν om. R. κανωντὸν V. hic et infra; κανωντὸν Ald. — 24 οἱ om. R. ἐπαὶ om. V.

846, 36 καὶ δικάζειν V. — 38 ἔστι V. pro Ἐστία. — 46 δὲ om. V. — 48 ὄρρωδιῶν V.

848, 3 τοῦ γράφειν V.

849, 5 δύνασαι V.

855, 15 ᾗ ἔστιν R. ὄφον V. Ald. — 16 κύαθος, ἄλλως. ἐγὼ γὰρ εἶχον ἕως τοῦ ἀρυστήχου πρὸς τὴν διαψήφισιν V. — 17 κυλίσκου, 22 ὑπεστήσατο Ald.

857, 26 προσαγορεύεται V.

859 R. habet ἐπιχώριον ἦν αὐτὸ τὸ παίζειν.

875, 9 ἀγυιεύς Ἀπολλώνιος V. — 10 Διευτυχίδας V. ἰδίας εὐτυχίας Ald. Correctum ex Harpocracione s. Ἀγυιεύς, ubi emendatione Casauboni : nam codices δευχίδας. Deinde V. ἐν δὲ τῷ ἱατρῷ τούτῳ δ. ἔτι καὶ νῦν ἔστι καὶ ὡς ἀγ. Quæ Dindorfius ita corrigenda esse putat, ἐν δὲ τῷ ἱατρῷ τούτῳ διαμένει ἔτι καὶ νῦν, ἔστηκε βωμὸς ἀγ. — 12 οὕτως Ald. — 13 τὰ om. V. Post verba ἐπὶ τὰς στρατιάς aliquid excidit. — 17 Ἄπ. ἀγυιεύ [sic] ἱερὸς αὐτοὺς ὄντας V. Post ἀγυιεύς addit Ald. ἄλλως. ἀγυιεύς κίων εἰς δεξιὴν λήγων, ὃν ἰστάσι πρὸ τῶν θυρῶν. ἰδίου δὲ φασιν αὐτοὺς εἶναι Ἀπόλλωνος, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἄμφοιν. ἔστι δὲ ἴδιον Δωριέων. εἶεν δ' ἂν οἱ παρ' Ἀττικοῖς λεγόμενοι Ἀγυιεύς οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί, ὡς Σοφοκλῆς μεταγῶν τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν φησὶ « λάμπει δ' Ἀγυιεύς βωμὸς, ἀλμίζων πυρὶ σμύρνης σταλαγμοὺς βαρβάρους εὐσομίας. » ἄλλως. Ἀγυιεύς δὲ πρὸ τῶν αὐλείων θυρῶν κωνοειδῆς κίων, ἱερὸς Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτὸς θεός. Φερεκράτης Κραπατάλλοις « ὦ δέσποτ' Ἀγυιεύ, ταῦτα σὺ μέμνησό μου. » Quæ illata sunt ex Suida s. Ἀγυιαί, omissis illis quæ de συναλοιφῇ accusativi ἀγυιαῖς dicuntur, ex quibus ipsis manifestum est Suidæ annotationem non esse ex scholiis ad hunc versum excerptam, sed ex Harpocracione, additis ex alio grammatico verbis postremis Φερεκράτης — μου, quæ non leguntur apud Harpocracionem, leguntur apud Zouaram vol. 1, p. 20. DIND.

878, 19 scribebatur ἐφημέριον.

884, 24 ἀκαλήφραν V. Postea ἐν addidit Dind. Φοίνισσαι Aristophanis sunt : vide fragm. 473.

887 ἀπὸ τοῦ proponit Dindorfius.

892, 37 ἔλθειν Victor. et altero loco V.

895, 41 Κυδαθηναία V. Κυδαθηναία Ald. — 43 lemma Aldinum Αἰζωνέα correxit Dindorf. — 44 Αἰζωνεύς G. ἀζωνεύς V. Πανδ. φυλῆς ἢ τῆς Κεκρ. Ald.

897 R. hæc modo habet, οἱ Ἄττικοι τὸν κλοιὸν κλων ὄλεγον. — 48 οἱ om. V. Ald. — 51 προσδ. Dindorfius. προδεσμεύειν V. δεσμεύειν Ald.

898, 54 θάνατος ὡς ἐν V.

900, 5 βαρέως. Fuerunt enim qui κλεπτὸν scriberent ὀξύτωνος, ut est in libro Ravennate. DIND.

902. Scholion hominis valde imperiti. Aristophanem ποῦ μούδιώκων scripsisse ostendi in annotatione ad hunc versum. In versu Eupolidis ἀνὴρ ἐ γλάμων correxi. ἀνὴρ δὲ γλήμων (τλήμων V.) Ald. Minus probabilis conjectura Porsoni, ἀνὴρ δελεντίς. DIND. Conf. Meinek. Com. I, p. 432 sq.

903, 16 ὁ Βδελυκλέων Portus.

905 Κυδαθηναί V. hic et mox iterum.

909 R. habet τὸν ἀττικόν. τὸ γὰρ βυπαππαὶ ἐπιφώνημά ἐστι ναυτικόν. — 25 παρακάλεισμα Ald. — 28 ποιούμενον V.

914, 35 scribebatur Φιλοκλαί. Verba ὁ βδελυρός οὗτος quum in aliis libris ad Philocleonis orationem referri annotet scholiasta in suo libro servo tributa invenit. Quo spectat ejus annotatio, τὸ ἔζης, κατεσκευάζειν ὁ βδελυρός. DIND.

917, 38 sq. τῷ κοινῷ ἀπὸ κοινῷ νῷ. οὐδὲ τὸ κοινὸν ἐπὶ τῶν V.

924, 47 ἐπαίδευσεν Ald. περιπλέωσαν τὸν V.

925, 1 σκίρον hic et infra V. Scribebatur σκίρον in lemmate et in scholio. — 2 ὡς om. V. Versus fortasse sic redintegrandus, λοιπὸς γὰρ οὐδαίς (τυρὸν intelligit), πλὴν τροφαλῆς ἐκινῆι etc. τροφαλῆς ex Eupolide Photius, σκίρος ex eodem annotavit Etym. M. DIND. Articulum modo addit, ἡ τροφ., Meinek. Com. I, p. 538.

947 hæc habet R., τοῦτον ἐξωστράκισαν οἱ Ἀθηναῖοι ἰ ἔτη. διαφέρει γὰρ φυγῆ [sic] ὄστρακισμοῦ ἔτι τῶν μὲν φευγόντων αἱ οὐσαὶ δημεύονται, τῶν δὲ ὄστρακισμῷ μεταστάντων οὐκέτι. — 41 Θουκυδίδης λέγεται V. — 42 scribebatur Μιλησίου hic et ter in scholiis proximis. δὲ om. R. V. — 43 καὶ τὸν V. — 46 ἐξωστρ. τὸ φεύγειν V. et Ald. — 47 τὸ δὲ φεύγοντα V. — 5. ὁ Ἰγτίτιος Ald. — 6 καὶ om. V. — 14 καταδικασθέντα Ald. — 15 Dindorfius indicavit lacunam. ὑπαίδοι, 17 τὴν Μελ. V.

949, 23 τοὺς δὲ λύκους τοὺς συκοφάντας V. Ald.

959, 32 παίζει βᾶδ. V. Ald. παίζων βᾶδ. R. Correctum ex scholio Av. 1432 et Suida s. Παζῆ.

965, 47 περιτεταμημένοι Ald.

968, 49 παρὰ τραχηλίων, 51 ἔστι γὰρ ὄστρακίον τι, 52 τοῖς κηρυκίοις V. — 54 οἱ om. V. προσέφημα ἐν λοπαδίοις Ald. — 3 ἐν ἐπιστολῇ μονόστις V. ἐν ἐπιστολῇ μόνιος τις Ald. Emendavit Meinekius Hist. Com. p. 82 sq. ἐν Ἐπιλήσμονι (sic, non plurali numero), « ὅστις παρέθηκε τραχήλια. »

973, 15 ἄηθεσ om. V.

975, 17 δικ. δλον τὸν γέροντα R. καὶ om. V. — 21 κατηγ. δὲ καὶ ἄνω V.

977, 2 κνυζησμός V.

983, 36 οὖν om. R., qui αἴτιον ἐγένετο. — 37 ἡμβλύθη G. ἡμβλύθη R. V. ἡμβλύθη Ald. — 39 ἔτι om. V. — 40 κλαίουσι καὶ θ. Ald.

987, 49 ἦσαν Ald. — 53 τὸν om. V. Ald. — 2 εἰς τὸ ἕτερον τὸ V. — 5 τὸν δὲ ἄκυρον ἕτερον Ald. τὸν δ' ἕτερον ἄκυρον R. sequentia omittens. — 6 ἀπέβαλλον ψῆφον. συνήθως γὰρ καλοῦσι τὸν μὲν κύριον ἀμφορέα πρότερον, τὸν δὲ ἄκυρον ἕτερον Venet.

991, 13 βάλλονται V. — 20 τοὺς εἰ 22 τὴν ψῆφον et 25 δ ante ἐλείου om. V. — 26 εἰς τὴν τοῦ ἐλείου βαλεῖν V.

995, 36 αἰτήσαι R.

997 Ἐξελεύθη V.

1005, 47 καταθέντες Ald. καλυθέντα, 48 ἀπέκλων V. ἀπήκλων Ald.

1007 habet modo habet R. ὅπῃρ πονηρίας Ὑπερβόλου εἰρηται. — 50 et 52 τῆς om. V. — 53 vide Shuiteri Lect. Andoc. p. 240. — 54 αἰσχ. σοι μὲν V. — 2 ὁ δὲ ξ. Meinek. Quæst. scen. 2, p. 27. Dindorfius malit αὐτὸς δὲ ξένος. — 5 πάντα εἴη Meinek. Hist. Com. p. 194, not. — 6 ἔκai V. pro αὐτοῦ. καὶ om. Ald., quæ 8 καθεπόντισαν.

1018, 26 sq. τὰ μὲν οὐκ ἐκ τοῦ φανεροῦ, ἀλλὰ δι' ἐτ. V.

1024, 46 φησιν om. V.

1025, 52 περιήει τὰς om. V. — 53 sequitur in Ald. παιδικά: ἐπὶ θηλειῶν καὶ ἀρρένων ἐρωμένων τάττεται ἡ λέξις. παραδείγματα τοῦ ἐπὶ μὲν τῶν ἀρρένων τάττεσθαι ἀλλὰ τε οὐκ ὀλίγα καὶ τὸ ἐναυθα. καὶ ἐν τοῖς Ἀγγιλλέως δὲ ἐρασταῖς δῆλον ὡς οὕτως ἐξεύληται. ἐπιδόντων γάρ τι τῶν σατύρων εἰς τὴν γυναικείαν ἐπιθυμίαν, φησὶν ὁ Φοῖνιξ «παπαὶ τὰ παιδικά, ὡς ὄρας, ἀπίωλεσας.» καὶ Κρατίνος Πανόπτταις «μισεῖς γὰρ τὰς γυναῖκας, πρὸς παιδικὰ δὲ τρέπεις νῦν.» ἐτι δὲ ἐκάλουν οὕτω καὶ τὰ πρὸς τὰς γυναῖκας, Εὐπολις. φησὶ γὰρ ὡς πρὸς αὐλητριὰς τις «ἐγὼ δὲ χαίρω πρὸς τοῖς σοῖσι παιδικοῖς.» καὶ Κρατίνος δὲ ὄρας τῆς παλλακῆς ἀποδημοῦντος τοῦ Διονύσου ἐρώσης, φησὶν ἐπ' αὐτοῦ «μακάριος τῶν παιδικῶν.» οὐχὶ δὲ μόνον οἱ ἐρώμενοι καλοῦνται διὰ τούτων τῶν ὀνοματίων, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ σπουδαζόμενοι πάνυ κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπ' ἐκείνων. Πλάτων Φαιδρῷ «ἐσπούδαζας ὁ Φαῖδρε ἐτι σου τῶν παιδικῶν ἐπαλαδόμην, ἐρσεχλήσω σε.» λέγεται δὲ παιδικῶν καὶ τὸ παιδαριώδες, οἷον τὸ ἀρμόδιον παιδί. ἡ δὲ λέξις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τῶν ἀσελγῶς ἐρωμένων. ἄλλως. Quæ inserta sunt ex Suida s. Pαιδικά, qui a Photio sumpsit. Eadem leguntur apud grammaticum Coislin. Montefalc. p. 474 sive in Bachmanni Anecd. vol. 1, p. 324. DIND.

1028, 4 ποιήσουσι Ald. — 5 ἐπικρύψει V. ἐπικρύψουσι Ald. Deinde scribebatur μαστροποιοί.

1032, 13 Κύννα om. V. Ald. πόρνη ἦν G. κατὰ Ald. — 14 Κύναν V. Σαλαβάκχην Ald. om. V. Totum hoc μετὰ — Σαλαβάκχῳ om. G. — 14 Ἐρατοσθένης R. V. ἠγρότησεν R. — 15 τὴν κύνα V. — 16 φασὶ κοινῶς Ald. ἐπ' ἀναιδοῦς Valcken. ad Adoniaz. p. 361. Legebatur Ἐπιμενίδης. Deinde εὖ. τῇ δὲ κυνῇ παρέβαλε τὸν V.

1034, 21-23 vide Meinek. Com. I, p. 275.

1035, 24, 25 alterutrum αὐτῶν om. V. — 30-37 copiosius leguntur in scholio ad Pac. 758.

1038, 47 Ἴφιρον V. Ἴφιρον Ald. — 48 καλοῦσι om. V. — 50 ταῦτα γὰρ V. — 7 sequitur in Ald. ad v. 1041, ἀνωμοσίας, γράμματά τινα γραφέντων, περὶ

ῶν ἡ δίκη, 8 τε κατηγορούμενος καὶ ἀκατηγορῶν ἀποφέρουσι πρὸς τὴν ἀρχήν. καλεῖται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἑκάτερος αὐτῶν ἀνώμουνε, ὁ μὲν τὴληθῆ κατηγορησῆσιν, ὁ δὲ τὴληθῆ ἀπολογησῆσθαι. ἄλλως. ἀνωμοσία γραφὴ κατὰ τινος ἔνορκος, περὶ ὧν ἠδωκῆσθαι φησὶ. διωμοσία δὲ ὁ ἑκατέρωθεν γινόμενος ὄρκος ὑπὸ τῶν δικαζομένων, τοῦ μὲν ὡς πράξαντα δύναιεν, τοῦ δὲ ὡς οὐκ ἔπραξεν ἀποφάσκειν. ἐνωμοσία δὲ ἀρνησῆσθαι ὅτι ὄρκος ὡς ἀδυνατοῦντος ἢ παρὰ καιρὸν ὄρκος αὐτῷ τοῦ λειτουργῆν. Quæ inserta sunt ex Suida s. Ἀνωμοσία.

1041, 13 προσκαλεῖσθαι R.

1042, 18 ἄλλως οἶ V. — 21 addit Ald. ἄλλως. ἀρχὴ τίς ἐστι παρ' Ἀθηναίους οὕτω καλουμένη. ἔστι δὲ οὗτος εἷς τῶν θ' ἀρχόντων. διοικεῖ δὲ οὗτος ἄλλως τε καὶ εἰσάγει δίκας τὰς τε τοῦ ἀποστασίου, καὶ κλήρων τοῖς μετοίκους, καὶ τὰλλα δεσὰ τοῖς πολίταις ὁ ἀρχῶν ἐστὶ, ταῦτα τοῖς μετοίκους ὁ πολέμαρχος, καὶ ἐπικλήρων. παρὰ δ' Αἰτωλοῖς τὸν πολέμαρχον συνάβαινε κλείειν τὰς πύλας καὶ ποιεῖσθαι τὸ καθ' ἡμέραν τὴν δίκαιαν ἐπὶ τῶν πυλώνων. ἔστι τε καὶ κύριον ὄνομα, ὁ τοῦ Λυσίου ἀδελφός. Quæ inserta sunt ex duabus glossis Suidæ s. Πολέμαρχος et Πολέμαρχος, quarum prior ex Harpocratiōne, altera ex Polybio est. DIND.

1044, 23 τὰς πρώτας τὰς V.

1045, 25 sq. προεκρίνατε καὶ ἐποιήσατε ἀσθεμεῖς V.

1050, 29 ἐρεττόντων ὑπὸ ῥύμας σ. τὴν κόπην V. — 34 φασιν om. V. — 36 ἐδέξαντο V.

1053 ἐπιθέσει V.

1057, 42 εἰς τὰ κιβώτια Ald. — 44 ἱματίου V.

1059, 46 δεξιότητος om. V.

1060 vide schol. ad Plut. 1003.

1063, 51 φησιν ὡς om. V.

1065 habet R. δεικνύουσιν τοὺς χρυσάφους. — 1 δεῖξ. ἐτι τοὺς V. — 2 οἶδ' om. V. τρίχας V.

1068, 8 κιχκίνους V. κοκκίνους Ald. ἔλεγεν V.

1071, 11 ἴ Ald pro ὄκτ. — 12 δὲ om. V., qui pro εἰκοσι habet ἴ.

1072 in R. sic, μιμούμενος τὸ σχῆμα τῶν σφηκῶν λέγει. ἀπολογούμενος οὖν φησὶ διεσφηκωμένον διαδεδεμένον.

1074, 23 τὸ ἐγγεγραμμένον V.

1078, 24 κατὰ τοῦ Δαρείου om. V. — 29 scribatur ἀνθρήνων. Conf. schol. Nub. 944. — 30 κηροποιοῦν Ald. et R. — 31 οἱ τόποι. Confundit homo imperitus voces ἀνθρήνας et ἀνθρήνια. Id quod fecit etiam scholiastes ad Nicandri Alexiph. v. 545. Rectissime autem distinxit Suidas. TOUR. Emend. vol. 1, 21. — 32 δὲ ἦν om. V.

1081 scribendum τὸ σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι τοῦ Ἀχ. Sed est Sophoclis potius, ut videtur: vid. ad schol. Pac. 352. DIND. Deinde sigla α V. in pro ἀπὸ. ἐκ est in scholio Pacis.

1083 δάκνουσι R., qui om. ἀντί τοῦ.
1084, 42 εἰ om. Ald.
1086, 43 Τὸ γλαῦκα V. οἱ om. Ald. ὅτι Ἄττι-
κοί V.

1087, 50 θυλάκουσ γὰρ παρὰ τοῖς R. τὰς παρὰ
τοῖς V. Ald. περὶ scripsit Dindorf. — 51 Περσικὰς
V. Ald. εἶναι εἶδη παρὰ Πέρσαις. ἄλλως. ἀντί τοῦ
εἰσπηδόντες εἰς τὰς ἀναξυρίδας. θυλάκουσ γὰρ τὰ
παρὰ τοῖς σκέλεισ καὶ τοῖς μηροῖς Περσικὰ V.

1091, 7 sq. τὸ ἦ κατὰ χρᾶσιν ἀπὸ (ἀπὸ habet G.
om. V.) τοῦ ἔω ἀντί τοῦ ἐπῆρχον V.

1108, 19 νομοφύλακεσ sunt Polluci 8, 102.
Vide Ullrichii dissertationem De undecimviris
p. 267, et Schneider. ad Xenoph. Opusc. polit.
p. 127. DIND. — 22 δὲ om. R. — 23 ὡσ φησιν et
24 τὰ om. V. — 29 οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς τὸ
πλήθος τῶν δικῶν. Indoctum scholiastæ commen-
tum, quod notavit Schoemannus in dissert. De
sortitione judicum p. 43. DIND.

1110, 34 καὶ om. V. Conf. schol. Pluti 278.

1111, 40 ἔστι δὲ ὁ ποικίλος ὁ παρακαίμενος (περι-
καίμενος V.) Ald. Correctum a Dobræo collata
Suidæ annotatione paullo post apponenda. — 41
legebatur τοῖς βαλάνοις. τοῖς βαλανείοις V. Deinde
legebatur σφηκίῶν. Conf. ad schol. Pac. 198. De
vocabulo σφηκίῶν V. supra ad v. 1106 σφηκία
καὶ τὰ τῆσ πύκνυς—αἰδολίων τὰς βαλάνους. — 43
στροβίλια, vide Lobeck. ad Phryn. p. 397. — 45
addit Ald. ἄλλως. κύτταροσ τὸ πῶμα τῆσ βαλάνου,
ὅπου ἐγκάθεται ἡ βάλανοσ, ἡ τῆσ βαλάνουσ πυελίσ καὶ
κατάρησισ. ἡ τὸ ὑψηλότατοσ τοῦ οὐρανοῦ, λέγουσι
γὰρ κοῖλον εἶναι τὸν οὐρανόν, ὥσπερ τοῦ ὡοῦ τὴν λε-
πίδα, τὸ κοιλότατοσ καὶ μυχαίτατοσ. Θεόφραστοσ δὲ
κυρίωσ λέγει κύτταρον τὴν προάνθησιν τῆσ πίτυοσ,
ἥτισ ἐστίν ὡσ στάχυσ μικρὸσ ἐκ μεγάλων πυρῶν,
ξηραίνόμενοσ δὲ θυλακοῦται καὶ ἀποπίπτει. οἶον οὖν
ἐγγειῶδέσ φησι κύτταρον οὐρανοῦ. ὁ αὐτοσ Ἄρι-
στοφάνησ ἐν Θεσμοφοριαζούσαισ « πύσθιον τῶ σῶ προσ-
όμοιον στρεβλὸν ὥσπερ κύτταρον. » Quæ Musurus
inseruit ex Suida s. Κύτταροσ, non animadvertens,
Suidam hæc maximam partem ex scholio Pac.
198 descripsisse. DIND.

1120, 5 ὡσ τὸ ἐμφ. V. Vide Elmslei. ad Eurip.
Bacch. 508, p. 68 ed. Lips. — 6 ἀντί om. V.

1122, 9 οὖν et τὸν om. V. — 12 sq. Παλαμῆδησ
ἕρασμα μαλοῦσ ἔχον ἐκ τοῦ ἐτ. μέροσ, 18—20 μή-
ποτε ὁ διαφθείρασ τὸν ἐπ' Ἄρτεμισίῳ τῶν βαρβάρων
V., qui om. καλῶσ δὲ ἐπαστρ. — 21 ἔλθων R.

1132, 30 τετριμμένωσ καὶ ἀσθενήσαντι om. V.

1138, 42 βαιτόν V. — 44 ἀπὸ om. V.

1139, 47 Πέρσαισ V.

1144, 4 ἐντ. ὁ ἐστὶ μαλωτόν, ὁ ἐστίν, 5 Ἄρτεμι-
δώρου V. ὑπὸ τεμιδώρου (sic) G. — 6 ἐπὶ ταῖσ δυσκο-
λειαίσ λεγ. V. — 7 οὐ om. V. Glossam χολάσ habet R.

1148, 10 ἀναλώσαι καὶ ἀλώσαι V.

1167, 31 τραῦμα om. V.

1169, 36 καὶ om. V. — 37 λυκῶνισον R. δια-
σαλακῶνισον. V. Ald. Σαλάκωνοσ Ald. τοῦ Αὐτολ.
om. R. — 38 sq. πατρός. ὡσ οἶον σαλευῖν τὸν πρω-
κτόν. ἄλλωσ—σαλακωνεύεσθαι γὰρ ἐν τισι V. — 41
διαλακῶνισον Ald. ἡ om. V. σύνταξισ Dobræus. —
43 διαλακῶνισον Ald. ἀπὸ Αὐτολόκουσ vel ἀπὸ Λύκα-
νοσ Αὐτολόκουσ Meinek. Com. I, p. 712, quem v. de
fragmento Ampipsiæ. — 45 τισ μὴ Ald. — 46
πέντ. ἀν τὸν V.—47 τοῖσ διμέτροισ, καὶ στρατ. Ald.,
sequentia duo verba corrupta omittens. — 49
σεσαλακωνισμένην Schneiderus in Lexico. Lege-
batur σεσαλακωισμένην. ἀδρῶσ V.

1172, 1 οὐ πρὸσ λόγον G. — 2 σαλακωνίσαι Ald.

1173, 6 σαυλεύειν V., non G. σαῦλοσ V.

1177 sic in R., ἐν μύθῳ λέγεται ὅτι οὐκ οὔσαν τὴν
λαμίαν ὑποτίθεται. Scribebatur Λαμία—Λαμίαν.

1178, 13 κακῶσ διατιθέναι Portus. — 15 scri-
bebatur ἐτύπησεν.

1182, 16 τὸν et 17 οὔτω om. Ald. — 20 μῦσ
καὶ γ. addita ex R.

1183, 23 Ὅτι Θ. Ald. — 24 ἀποδάτειν V. ἀπο-
παρδεῖν Ald.

1187, 30 scribebatur Σερίφοισ. — 31 ἡταιρηκότα
αὐτόν Ald. ἡταιρηκότα ἄρα τὸν αὐτόν V. Emen-
davit Th. Bergk. — 32 ἐν Ἡσιόδοισ Dindorfius
addidit ex V., in quo scriptum ἐν τοῖσ δυσ.—34 ἡ
λαμπρός ἡ V.

1189, 39 μισθωτόσ ἀν στρατιώτησ. Immo θεωρός.
Errorem scholiastæ notavit Bæckh. De æcon.
civ. Athen. vol. 1, p. 230. — 39 legebatur Πά-
ρον. Πάριον in versu Aristophanis legit scholiasta,
nisi Πάρον insulam cum Παρίῳ urbe Pontica con-
fudit. DIND. — 40 ἐν Παρίῳ Casaubonus ad
Athenæi 14, p. 644, B. ἐν δὲ Παρίῳ V. Ald. ἐν δὲ
Πάρω Kusterus. — 41 ἄλλωσ. μισθ. V. — 42 εἰρῆσθαι
om. V. — 43. Hic quoque scholiasta in versu
comici Πάριον videtur legisse. Deinde inepte de
theorico cogitat. DIND. ἰχώρων V.

1191, 45 Ἐρωδιόνοσ Ald. hic et l. 48, 49. περὶ
ἐτέρου δίνωλοσ V., qui recte infra 48, 49. Apud He-
sychium Ἐρωδιών. — 46 κατεψυγμένοι δὲ φ. Ald.
κατεψυγμένωσ φ. V. Emendavit Bernhardyus ad
Eratosth. p. 220, qui et οὔτοι οἱ π.

1195, 51 om. V. ἐνόησ Ald., quæ 53 alterum
τὸ post παρὰ om.

1197 ἐπὶ τῶν ἔνων Ald.

1198 Ὅτι V. ἐαντῆ G. περιεποίησε V. περι-
πονίωσ Ald., quod alii in περιεπονήσω mutarunt.

1201 Γεωργεῦ τοῦ V., quod του esse potest.

1203 sic in R., ὅτι ἡγωνίζοντο δρόμον λαμπαδάσ
ἔχοντεσ ἐπῆλον. — 16 λαμπαδιοδρ.— V. Ald. — 17
φανερὸν ἐκ τῶν εἰσ Βατράχοσ Ald.

1211, 24 Νεανικῶς om. V. — 25 τὰ om. R.

1214, 31 εἰσαχθῆναι τὰ βρώματα Ald., in qua non est προσφάγι.

1215. Ex hac annotatione apparet κρεκάδια ornamenta quædam esse similia avi κρέξ vel κρέκα dictæ. DIND.

1216, 35 αἴτησαι Ald. — 40 editur ἑωρακέναι.

1221, 43 Ἰουαμένω V. Ald. — 45 sq. ἀμχ καὶ Μετκηνῆ Φιλοθύτην V. Correxuit Dindorfius. — 47 sq. ἐστὶ πλὴν ἀρσάκας V. ἐστὶ πλὴν ἀρσάκας Ald. Correxuit idem. Conf. Meinek. Com. I, p. 758.

1222, 51 τὸ πρῶτον Ald. — 8 legebatur παροίνοια.

1223, 11 sq. μὲν τῶν Παρாலίων Portus. ἐν τῷ παραλίω V. Ald. Conf. schol. Lys. 58. — 12 προσετίχη V. hic et infra, 14 Διακρίων, 16 παρὰ τὸ V.

1227, 18 ὡς δεχόμενος V.

1234, 23 ὠνησαι οὗτος ὁ V. ὠνησεν οὗτος καὶ Ald. Vera scriptura restituta ex schol. Thesm. 169. — 24 ἀντρέψει τάχα Seidlerus. τρέψεις τάχα V. τάχα τρέψεις Ald. τὴν V. Ald. — 25 ζητῶν Seidlerus addidit. Nam sic grammatici καίεσθαι interpretari solent.

1239, 29 τοῦ σχολίου R. — 31 γνούς R. cum Athenæo 15, p. 695, C. πίουσ' V. ποιούσ' Ald. — 34 μέρος V. — 35 legebatur Ἀρμόδιος. Ἡρόδικος vel Ἀρτεμίδωρος Dobræus. Prætulit Ἡρόδικος, cujus κωμωδοῦμενα memorantur ab Athenæo. DIND. — 36 ἀναγέγραφε Dobræus. Legebatur ἀνάγει γραφήν. τὰ (vel τὸ) addidit Dobræus. Scribebatur Χειρώνων. — 37 εἶδει V. — 38 Ἀρτεμίδωρου V. — 40 ἀνδρώνυμον Schneiderus in Lexico. Legebatur ἀνδρωνύμενον. — 41 ante παρῆχεν aliquid excidit. DIND. — 43 μὲν Ἀλκ. V. τὸν Ἀ. Ald. — 44 sq. παίδων κατωκισθέντων ὑπὸ Θησέως ἢ Εὐριπίδου, εἰς δὲ τὸ σχολίον V. — 47 σχολιά Ald. — 49 post Ἡρακλῆς addit Ald. Δικταίραχος δὲ ἐν τῷ περὶ μουσικῶν ἀγώνων, ὅτι τρία γένη ἦν ὠδῶν, τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ἀδόμενον καθ' ἕνα ἐξῆς, τὸ δ' ὑπὸ τῶν συνετωτάτων ὡς ἔτυχε τῇ τάξει, ὃ δὲ καλεῖσθαι διὰ τὴν τάξιν σχολίον. ὡς δ' Ἀριστοτέλεος καὶ Φύλλιος ὁ μουσικός, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέντες, παρὰ μέρος ἐξῆς μυρρίνας ἔχοντες ἤδον γνώμας καὶ ἔρωτικά σύντονα· ἢ δὲ περίοδος σχολιά ἐγένετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν. Quæ ex Suida esse illata, qui ex scholiasta Platonis sumpsit, jam ad Ran. 1337 monui. DIND.

1240, 9 τοῦτο, scolion præcedente versu memoratum.

1244, 16 sequitur in V. ad v. 1245, χρήματα πλουσίου ὠδηματ' [sic] Αἰσχίνης συνέθηκα πενίτιον (scg. πενήχρον) τῷ ἀλαζόνι. Κλειταγόρα δὲ συνέπλεξεν ἐκ τοῦ σχολίου.

1245 in R. sic, Κλειταγόρα ἦτις ἐγενετο ποιήτρια. συνέπλεξε δὲ ἐκ τοῦ σχολίου. — 17 Κλειταγόρα Ald.

1251 sic R., ὅτι ὄνομα θεράποντος χρυσός. μεταβαλεῖν θέλει τοὺς τρόπους τοῦ πρεσβύτου. — 29 εἰς τὸν ἄριστον ἢ τὸν δειπνον V. — 31 καταβαλεῖν θύραν. γράφεται πατάξει V.

1257, 35 om. V., qui ἀνεμυθήσαντο.

1259, 42, 43 legebatur Συβαριτικοῦ—Αἰσωπικοῦ. Correctum ex scholio Av. 471. — 43 post ἀνθρωπίνων addit Ald. Αἰσωπος δὲ ὁ τῶν μύθων ποιητῆς Σάμιος, δούλος οὐ τὴν τύχην μάλλον ἢ τὴν προτίρρεσιν, οὐκ ἄφρων μὲν, οὐδὲ κατ' αὐτὸ τοῦτο ἀνὴρ. ὧ γὰρ ὁ νόμος οὐ μετεδίδου παρρησίας, τούτῳ προσῆχον ἦν ἐσκιαγραφημένας τὰς συμβουλάς καὶ πεποικιλμένας ἡδονῇ καὶ χάριτι παραφέρειν, ὥσπερ καὶ τῶν ἰατρῶν οἱ μὲν εὐεύθεροι τὸ δέον ἐπιτάττουσιν, ἐὰν δὲ τις οἰκείτης γένηται τὴν τύχην καὶ τὴν τέχνην ἰατρὸς, πράγματα ἔχει, κολακεύειν ἄμα καὶ θεραπεύειν τὸν δεσπότην ἀναγκαζόμενος. φασὶ δὲ τινες τὸν Αἰσωπον ἀναβιβῆναι· καὶ Πλάτων ὀκωμικός «καὶ νῦν ἡμοσόν μοι μὴ θεθνᾶναι τὸ σῶμα. ἐγὼ ψυχῇ δ' ἀπὸ νίκης ὥσπερ Αἰσωποῦ ποτέ.» Inserta sunt ex Suida s. Αἰσωπος. Et priora quidem verba usque ad ἀναγκαζόμενος Suidas ex Juliano sumpsit Orat. 7, p. 388, reliqua ex scholio Av. 471. DIND. — 44 post ἦσαν addit Ald. μῦθος δ' αἴνου διαφέρει τῷ τὸν αἴνον μὴ πρὸς παιδας, ἀλλὰ πρὸς ἀνδρας πεποιθῆσθαι, καὶ μὴ πρὸς ψυχαγωγίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ παραίνεσιν ἔχειν τινά. βούλεται γὰρ ἐπικρυπτόμενος παρανεῖν τι καὶ διδάσκειν· ὅπερ καὶ Ἡσίοδος φαίνεται πεποιηκώς. Quæ inserta sunt ex Suida s. Αἴνος.

1267, 3 δὲ εἶρον (εἶδον vel αὐτὸν conjicit Dindorf.) εἶπεν V., qui deinde ὁ omittit.

1270, 9. Hunc locum Sluiterus in Lectt. Andocid. mutilum esse censet, quod Antiphon Andocidis filius dicatur. — 10 ἦν om. R.

1271, 11, Φ. τῆς Θ. V. — 12. Ad hunc locum respicit schol. Nub. 691. — 13 scribebatur χόμυνίας. ὧν addidit Porsonus. — 14 μύρψ Porsonus. Legebatur μορψ. θεῶν εἶνεκεν V. Hunc versum sic corrigit Porsonus, θεῶν ἐνεχ' ὡς ἐπλευσε κακὸς ὧν εἴσεται. Meinek. Com. I, p. 513 probabilis, ὧν θ' ἐνεχ' ἐπλευσε ταῦτα κακὸς ὧν εἴσεται. — 16 τὸ Ἡρακλέους θητικὸν V. Idem πάλαι δὲ ἔθνος ἐστὶ. — 19 scribebatur πενίστων hic et infra. — 20 κατὰλελειμμένον Ald.

1275, 25 τῷ om. V.

1278, 28 καταλαβρ', ὧ Meinek. Com. I, p. 540. καταλαβρὲ Portus. καταβρὲ V. Ald. κιοθαροιοδοταν (sic) V. κιοθαροιοδοτά G.

1272, 38 sq. λέγεσθαι ὡς εἶδον αὐτοῦ Ἀριστομένους ὡς σοφῶς ἀριγνώτατος ἀδελφὸς λέγεται, 39 φίλος et ἔχει V. — 43 scribendum μετὰ τοῦτο διάλ. Unius versus defectum qui notarunt, primi tantum ἀπιπρρημάτος versus defectum animadvorterunt: undecim versuum lacunam qui posuerunt, recte

judicarunt non solum versum illum, sed etiam antistrophum strophæ πολλάκις—ἀν ἐλάττων οὐδενος periisse. Sententia verba καὶ τρίτου ὁμοσσοῦ (ὁμοσ οὐ?) προσπίπτει corrupta sunt et defecta. DIND. — 48 ὑπολαμβάνω ἔτι V.

1284, 53 legebatur κατ' αὐτὸν. In Ald. ἐτέρου—γενομένου. — 2 αὐτοῦ V. Paullo ante Dindorfius malit ἔστι.

1288, 7 Ἄντι τοῦ om. R. δὲ om. V. Ald. — 8 εἶδον R.

1290, 11 φησιν om. V.

1291, 15 Παροιμία om. V. — 16 τοῦ σώζοντος τὸ σωζόμενον Ald. et Suidas s. Χάραξ. πάθη Suidas pro ἀπατηθῆ. Ald. et V. pergunt χωρὶς (παροιμία V.) τοῦ εἶτα νῦν ἔταν. — 17 τις om. V. — 18 προσδεδεμένον Ald.—22 ἐπὶ θεάτρων V. Ald. δὴ om. R. πολίταις R. πολιτείας V. — 24 πιστεύσας G.

1292, 30 codex Ἀριστοφάνη, correctum a Dindorfio.

1294, 32 πεπληρωμένος V.

1302, 44 φησιν om. V.

1309, 49 ὡς ἐνταῦθα. τὸ δὲ τραγὶ εἰς γεγραχάτα V.

1310, 51 κλητῆρι μὲν εἰς φιλοδικαστῆν καὶ ἔτι V. — 54 ἀχυρῶνας Ald. ἀχυρος V. Ald.

1312, 6 ποικίλλουσι R. τραγικὸς ὑποκριτῆς Ald. Codices alterum omittunt. Athen. 9, p. 367, B: Σθενέλου τοῦ τραγικοῦ. — 7 post πρᾶττων sequuntur in Ald. οὔτος—διεγλεύαζεν, nunc infra posita cum V. — 8 περὶ τούτου γέγρα. ἐν om. V., qui Γυριαδῆ. Est fragment. 205. — 10 ἡ λεπτοῦς ἄλας Pollux 6, 65. Corruptissimum est quod sequitur Platonis comici fragmentum. Post ἀφαί μόνον et ἀκρω exspectes δακτύλω. DIND. Conf. Meinek. Com. I, p. 659. — 13 περὶ τοῖς Ald. Glossam τὸ χεῖλος διέστρεφεν habet R.

1317, 17 sq. Θουφραστός ἔστι καὶ τῶν κολάκων R. — 18 φρονεῖ V.

1321 τὸ πρᾶγμα V. — 1324 om. R.

1326, 27 οὕτω πάντες. ὁμοως. Legebatur τοῦτο πάντες ὁμοία (ὁμοίως V.). Dobræus: «Lege οὕτω πάντες ὁμοως δ' ὑστερεῖ—vel πάντες ὁμοίως ὑστερεῖ δ'—Verte, ita omnes grammatici, Didymus puta, Symmachus etc.» Similiter in scholio Av. 347 notantur parodiæ versuum ἐκ τραγωιδῶν μηδέπω διδαχθεισῶν. Sunt tamen hi loci tales ut fortuita verborum similitudo grammaticis fraudem fecisse videatur. De sequentibus ἔτις ἐπὶ τὰ vide Clinton. Fast. H. vol. 2, p. 75. DIND.

1329, 35 ὡς ἰχθ. περρ. om. V., sed habet glossam ἀντὶ τοῦ καύσω. φρυκτοὺς τὰ πεφυργμένα ἰχθυῖδια.

1341, 48 χρυσολόθιον δὲ ἔστι κατὰ κ. V. χρυσολόθιον δὲ τι ἔστι κατὰ κανθάρου ξανθὸν R. — 50 ἀμφίβισιν, 52 ἔχουσαν τὰ V.

1346, 3 Λεσβίην οὖν R. τοῦ om. V. Ald. — 5

μολυνόμενοι om. V. — 6 ἡ γωνή V. Ald. — 8 δι' ἡμετέρων στοματίων si sunt Theopompi verba, altera pars versus excidit. DIND. Nihil hic excidisse probabilior sententia est Meinekii Com. I, p. 805. — 10 ἡ et ταῦτὸν Dobræus. Legebatur ἡ et ταυτὸ. — 11 παραδῶς V. — 12 Πυτίσω, nomen manifeste corruptum. Fortasse Παισωνία vel Κινησία. ἐγὼ δ' ἔτ' ἑλπίτικος Bentleius. ἐγὼ δ' ἔτ' ἐπίνικος Ald. ἐγῶδα τοῦπίνικος V. Sequenti versu ταῦθ' ἄπερ Ald. Post ἔπερ indicavi lacunam, deletis quæ addebantur verbis τοῦ αἰσχροῦ τάττεται, quæ ex initio scholii sunt repetita. Fortasse excidit χοὶ Λέσβιοι, a quo prope abfuit Florens Christianus, quum ἔπερ τοὶ Λέσβιοι conjiceret. DIND. Conf. Meinek. Com. I, p. 778.

1348, 14 Οὐδ' ἐπιβάλη ἀποδοῦναι. Ὅμ. V. — 15 ἐφίγηε τὰδ' Ald. — 16 Ἐπιβάτη V. Corruptissima Phrynichi verba sic emendavit L. Dindorfius ad HSteph. in Ἐφιάλλω, p. 2566, D, ὄνομα δὲ τούτου γ', ἦν τε σωθῶ γ' ἦν τε μὴ | ἔστω φιάλης ἀνδραγαθίας οὐνακα, | δτιῆ πηλας χρ. — 19 Τριφάλησιν Ἄρ. κούδὲν ἀνδρα—οὐδ' ἂν ἐπιῆλαι μὲν V. Sententia non integra omissis quæ post ἐπιῆλαμεν sequiebantur. DIND. Bergkiius tentavit κούδὲν ἂν ἔδρας ἄπονον. — 20 τὸ προθυμαί (sine accentu) V. — 265 scribebatur τοῖς θ. — 27 καὶ om. R.

1350, 31 εἰ καὶ ἐφ., 32 εἰργάσω Ald.

1351, 33 λέγοντας om. R.

1353, 38 χοιρίδιον δὲ τὸ γυναικίον αἰδοῖον λ. Ald.

1355, 39 καθὰ V. Ald. καθὰ—γέροντες post πατριδίων ponit R.—41 υἱίδιον ἀπὸ (παρὰ V.) τοῦ υἱοῦ V. Ald.

1359 εἰώθαι λέγειν πλὴν ἐμοῦ habet R. — 53 αἱ παῖδες et 54 εἶπε π. π. om. V.

1361, 1 τὰς λαμπάδας post ῥηματικῶς ponit V. — 3 δαιόμεναι Ald. — 5 τοῖς γὰρ μ. ἐσκώπτοντο infra post δ γέρον τῶ υἱῶ ponit R. — 6 ἐσκώπτον V.

1364, 10 δ om. V. — 11 εἰς φιλοδ. et πίκζων. τάναντία γὰρ λοιδορεῖται τῶ υἱῶ δ γέρον V. et statim post iterum τάναντία—υἱεῖ [sic].

1365, 15 δὲ et τὴν om. R., qui post ἀντεστραμμένους addit παρὰ τὴν ὑπόνοιαν.

1370, 22 ὡς om. R.

1371, 25 Ἐπεὶ om. V.

1373, 30 ἐζωγράφισμένην V.

1377, ὄζος παρὰ τὸ R.

1382, 42 sq. om. V. — 43 ἡ δηλοῦσα ἡ Ald. — 45 προπερισπᾶται. Hoc non librariis, sed scholiastæ imperitiæ tribuendum videtur. Correctione amovere volebat Gœtling. ad Theodōs.

p. 232. DIND. — 46 Ὀλυμπία Ald. —

1386, 1 τὸ—πλήγμα V.

1388, 4 τις om. R.

1391, 8 ἄσθεν V. Ald.
 1396, 14 ὄνομα referendum ad Μυρτιάς.
 1397, Ἄττικὸν — Ἰωνικὸν G. εἴρηται om. V.
 1403, 20 σου et ὦ πύον om. V.
 1408, 27 πύζινον. Vide schol. Platon. p. 331 ed. Bekker. DIND. τὸν φιλόσοφον λέγει, ἵνα πάλιν κωμωδῆσθαι αὐτὸν, ὡς ὠχρὸν εἰσάγει αὐτὸν μαρτ. V.
 1410 in Ald. Αἴσος, Χαρθίνου Ἑρμῶνεις, πόλεως τῆς Ἀχαΐας, γενοῦσά κατὰ τὴν νῆ Ὀλυμπιάδα, ὅτε Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπου. τινὲς δὲ τοῦτον συναριθμοῦσι τοῖς ἑπτὰ σωφοῖς, ἀντὶ τοῦ Περιάνδρου. πρῶτος δὲ οὗτος περὶ μουσικῆς λόγον ἔγραψε, καὶ διθύραμβον εἰς ἄψωνα εἰσήγαγε, καὶ τοὺς ἔριστικὸς εἰσηγήσατο λόγους. Eadem ad v. 1411: ὀλίγον μοι μέλει, τοῦ Σιμωνίδου δηλονότι. λέγει δ' ἴσως Σιμωνίδην τὸν Λεοπρεπτοῦς, τῆς ἐν Κέφῳ τῇ νήσῳ πόλεως λυρικὸν, μετὰ Στησίχορον τοῖς χρόνοις, ὃς ἐπεκλήθη Μελικέρτης διὰ τὸ ἡδύ. καὶ τὴν μνημονικὴν δὲ τέχνην εὔρεν αὐτός. προσεξέυρε δὲ καὶ τὰ μακρὰ τῶν στοιχείων καὶ διπλά, καὶ τῇ λύρᾳ τὸν τρίτον φθόγγον. γέγονε δ' ἐπὶ τῆς ἑκτῆς καὶ πεντηχοστῆς Ὀλυμπιάδος· οἱ δὲ δαυτέρως καὶ ἐξηχοστῆς γεγράφασι. καὶ παρέτεινε μέχρις οἱ βιῶς ἕτη ἢ πῶ'. καὶ γέγραπται αὐτῷ Δωρῶδι διαλέκτῳ ἢ Καμβύσου καὶ Δαρείου βασιλείᾳ, καὶ Ξέρξου ναυμαχίᾳ, καὶ ἢ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίᾳ, δι' Ἐλεγίας, ἢ δ' ἐν Σαλαμῖνι μελικῶς. θρῆνοι, Παιῖνες, ἐγκώμια, ἐπιγράμματα, τραγωδία, καὶ ἄλλα. τὸν δὲ Αἴσον καὶ Σιμωνίδην ὡς ἀντιτεχνούοντας ἀλλήλους ὁ ποιητὴς εἰσάγει. quæ illata sunt ex Suida s. Αἴσος et Σιμωνίδης, paucis verbis mutatis et additis.
 1413, 33 θαψίω, 34 ὑπὲρ τῆς V. Correcta ex R., in quo hæc ad hunc versum sunt annotata, ὠχρὸς ὁ Χαίρεψών καὶ ἡ θάψος τοιαύτη. εἰσηγάγεν γὰρ Εὐριπίδης τὴν Ἰνώ ὠχρὰν ὑπὸ τῆς κακοπαθείας. καὶ ὁ Χαίρεψών τοιοῦτος. — 43 Addit Ald. Ἰνώ δὲ κατὰ χολὸν Ἦρας μανείσα ἐρριψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἕκτα τῷ ἰὼ αὐτῆς Μελικέρτῃ. ἐμίσει γὰρ πάντας τοὺς Θεβαίους ἢ Ἦρα, διότι παρ' αὐτοῖς ἐτέχθη ὁ Διόνυσος. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Διόνυσος ἐξέμηνε τὰς τούτων γυναῖκας, μὴ προσειμένον αὐτὸν ὑστερον τῶν Θεβαίων. Εὐριπίδης δ' ἐν Μηδαίᾳ φησὶν αὐτόχειρα τῶν δύο παίδων γενομένην, Λεάρχου καὶ Μελικέρτου, αὐτὴν ὑστερον εἰς θάλασσαν ῥίψαι. οἱ δὲ φασὶν ὡς Ἀθάμας κατετόξευσε Λεάρχον τὸν ἐξ Ἰνούς γενόμενον αὐτῷ παῖδα, καὶ αὐτὴ δὲ ἢ Ἰνώ μανείσα τὸν ἕταρον ἐαυτῆς παῖδα Μελικέρτην ἐπισφάξασα ἤλατο σὺν αὐτῇ εἰς τὴν θάλασσαν· οὗς δὲ εἰς Κόρινθον ἐκβρασθέντας ἀναληφθῆναι προστάζει τοῦ Σισύφου, ὡς καὶ ἀγῶνα Ἰσθμίων ἐπὶ τῷ Μελικέρτῃ θείναι, καὶ τὴν μὲν Λευκοθίαν, τὸν δὲ Παλαίμονα μετονομασθῆναι. Transscripta sunt ex schol. Euripid. Med. 1284.
 1417, lemma ὄμοιο καταδοάμῳ ponit R., προσκαλοῦμαι σ' ὡ γέρον Ald. Pergit V. ἄλλος κρη-

γοῶν τὸν Φιλαλέωσα, reliqua omittens. — 47 ἀνὴρ τις Εὐρ. R.
 1431, 53 φησὶν om. V. — 1 δὲ om. R. Idem φέρονται. V. φέρουσα.
 1433 Βδελυκείων πρὸς τὸν κλητῆρα V.
 1438, 22 δὲ om. R. et habet ante δωρῆζει hæc pene oblitterata οὐχ ἰνός... νοῦς.
 1440 ἐπιδήσω. R. Fort. ἐπεδήσω. DIND.
 1446, 27-31 Βασταζόμενος λόγον λέγει φησὶ γὰρ τὸν Αἰσῶπον εἰς θεοὺς ἐλθόντα ἀποσπῶσαι εἰς τοὺς Δελφοὺς ὅτι μὴ ἔχ. V. φασὶ γὰρ Αἰσῶπον εἰς θεοὺς ἐλθόντα ἀποσπῶσαι εἰς τοὺς Δελφοὺς ὅτι μὴ ἔχ. R. — 32 διετρέφοντο, ἀλλὰ παραμένονεν ἀπὸ τῶν θυμάτων τοῦ θεοῦ διαζῶντες R. — 33-44 οἱ δὲ (δὲ om. R.) Δελφοὶ πρὸς τοῦτο σφόδρα λυπηθέντες πρὸς αὐτὴν τὴν (τὴν om. R.) ἔξοδον τοῦ Αἰσῶπου ὑπέβαλον ποτῆριον τῶν τοῦ θεοῦ (ὑπέβαλλον τῶν τοῦ θεοῦ ποτῆριον R.) τοῖς σκεύεσιν αὐτοῦ. κάκεινος οὐκ εἰδὼς ἐξώρμησεν. οἱ δὲ προσδραμόντες καὶ τὸ ποτῆριον εὐρόντες ἐφένευσαν R. V.
 1455, 8 sic corrigenda, μεταπίσεται (vel potius μέγα πείσεται) ἐπὶ τὸ τρυφᾶν (vel τρυφῶν) καὶ μαλακόν. DIND.
 1460, 10 παραπεισθέντες V., qui om. 12 Διὰ τὸ et 13 ἢ τοῦ πατρός.
 1480, 25 τὸ χρόνου V.
 1482 παρατραχιτεύεται. σχήματος δὲ om. R.
 1487, 31 περιεγαγόντος καὶ ὑπὸ βόμης V. — 33 scribebatur τι θην.
 1489, 38 τὸ μὲν om. V. — 39 λαγῶν V. Est Amipsiæ versus: vide Athen. 9, p. 400, C; 10, p. 446, D. DIND. — 40 legebatur πια. — 41 ἔλλεβοριᾶν. Conf. Etym. M. p. 331, 30.
 1490, 43 κακῶς R. — 44-46 τραγικῶς. δὲ Ἀθηναῖοι χιλιάς ἐξημίωσαν ἔλωσιν Μιλησίων τραγωδῆσαντα. ὁ δὲ Φρόνιχος οὗτος Ἀθηναῖος ἦν, υἱὸς Μελανθῆ. ἔστι δὲ τῶν δραμάτων αὐτοῦ τὰδε, Ἄνδρομέδα, Ἠριγόνη, ἐποίησα καὶ Πυρρήχας Ald. Quæ inepte interpolata sunt ex Suida s. Φρόνιχος. — 46 ἐξέβαλλον R.
 1491, 49 Ῥίψεις om. V. — 50 βληθήση. Hic scholiasta βαλλήσαι legit. DIND.
 1492, 51 παρ' ἐμπολίδι V.
 1497, 4 ὅτι διεκλήλυμαι R.
 1502, 8 legebatur μέστων. • Scribendum Μέστων, quod pro nomine proprio habuit hic scholiasta. Hinc arripuit imperitus auctor epistoliarum Euripidearum ep. 5, ubi Ἀγάθων καὶ Μέστωτος συνjunguntur. Conf. Bentl. Phal. p. 62. • Μυικεκ. Hist. Com. p. 514. — 9 Καρχηδονίῳ Μείμεικ. Legebatur Καρχηδονίος. V. Καρχηδώνιος: — 10 δὴ om. V.
 1504, 18 ὠφώνηκα δὲ εἶπεν om. V. — 19 ὡς ὀφράγος διαβάλλεται V.

1509, 23 sq. ἀγγείων ξηρὸν (ξηρὸν om. G.) ἢ φαλάγγιον. ἄλλως. εἰς μικρὸν V. σκώπτει vel κομφοδεῖ εἰς intelligit Dindorfius. — 24 Φιλοκλέα Ald. — 26 Ἀγρίων Florens Christ. Legebatur ἀγγείων. — 28 καὶ ante κομῆται om. Ald. — 30 οἱ τέσσαρες V. ἢ τέσσαρες G. « Ita fere corruptissimum fragmentum, in quo alia temere repetita, alia cum scholiastæ verbis confusa sunt, emendandum videtur :

Τρεῖς τινες μικροὶ κομῆται καὶ φιλορχικοί τότε παῖδες ὄντες· ὧν δέ γ' εἰσὶ καὶ φιλορχικώτεροι.

B. ἀλλὰ μὲν Δ' οὐ τρεῖς ἐκείνοί γ' εἰσὶν ἀλλὰ τέτταρες. Cetera non Pherecratis, sed scholiastæ verba esse suspicor. Videntur autem ea ante δῆλον etc. pōnenda et in hunc fere modum supplenda esse : καὶ Καρκίνος μὲν τραγωδίας ποιητὴς ἦν, Θωρυκίου υἱός· ἦσαν δὲ αὐτῷ παῖδες τέτταρες. » ΜΕΙΝΕΚ. Hist. Com. p. 515 coll. Com. I, p. 259.

1510, 31 Ὁ πινοτήρ ἕως [sic] τοῦ τραγωδοῦ. δῆλον δτι περι Ξεν. V., qui om. διαβάλλει—ἀδηφάγον. R. de sequentibus habet πινά δστρεον, et δ ἐπιτηρῶν τὸ ἐσθλεῖν. — 33 ἀλλ' ἐπικαρκίνιον V.

1513, 46 μικρὸν V. Ald. — 47 δ'—τὸ om. V. καταφερές R. — 48 ἅμα μὲν—λαγνείαν om. V.

1515, 51 Ὡς—ζωμός. καὶ om. R. ἰχθύας G. ἰχθύς τοὺς τοῦ καρκίνου. δτι V. — 53 μένοντα, ἀλλὰ πλάττηται R. μένοντα om. V.

1517, 6 post διακινήσωσιν addit Ald. βέμβηξ δὲ δ ξύλινος στρόμβος. ἐν ἐπιγράμματι « οἱ δ' ἄρ' ἐπὶ πληγῆσι θαλάσ βέμβηκας ἔχοντες, ἔστρεφον εὐρείη παῖδες ἐνὶ τριόδῳ. » καὶ ἀλλαχοῦ Ἀριστοφάνης. « βέμβηκος οὐδὲν διαφέρειν δεῖ » ἀντὶ τοῦ εὐκίνητον καὶ εὐστροφον εἶναι δεῖ. ἔστι δὲ βέμβηξ ἐργαλεῖον, ὃν μάστιγι στρέφουσιν οἱ παῖδες. ἢ παίγνιον τῶν παιδῶν, ὡς τροχός· ὃς μάστιγι τυπτόμενος στρέφεται. καὶ βεμβηκῶν τὸ περιστρέφεται. Quæ inserta sunt ex Suida s. Βέμβηξ, qui partim ex schol. Av. 1461 sumpsit.

1524, 10 αὐτὸς V. Conf. schol. ad 1492. — '13 ὤζειν G. σῶζειν V. Idem ὡς λέγειν.

1530, 4 σχ. τῆς R. σχ. τι τῆς V. τραγωδικῆς et βέμβηκας V. Ald. — 5 περιαιγῶται τοῦτέστι (τοῦτέστι om. G.) σοφαί V.

1534 R. habet glossam ἐπαίξει.

PAX.

ARGUMENTUM I om. R. — 3 ἀναφερόμενος V. — 4 ἀκούει Gelenius. ἀκούσας V. Ald. Legebatur μετοικησαμένω. — 6 ἐνοικησάμενος V. ἐνοικίσας Ald. — 7 ἄντρον τι εἰρέας V. τὴν Εἰρ. καθεῖρεας Ald. ἐπαφόρησα Ald.—8 seqq. sic in Ald., μέχρι μὲν οὖν ἐπὶ εὐροῦ, φασιν, ἀκμῆς τὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκινδύνευσεν πράγματα. ἐπαὶ δὲ μεταπεμπομένου παρ' Ἀθηναίων τοῦ Πολέμου δοῖδουκα καὶ παρὰ Λακεδαιμονίων, κἀκείνων μὲν τὸν Κλέωνα, τῶν δὲ Λακεδαιμονίων ἐν Θρόκη τὸν Βρασιῖδαν ἀπολωλένασι φασκόντων, οὗς δ ποιητὴς ὡς κυκῶντας τὴν Ἑλλάδα δοῖδουξεν εἰκασεν, ὅστος μὲν εἰσέρχεται δοῖδουκα ποιήσων αὐτοχειρὶ. ἐν τοσοῦτω δὲ μηχαναῖς τῶν περὶ Τρυγαίων γεωργῶν τὴν Εἰρήνην ἀνελευσάντων, οὐκ ἀνευ τῆς Ἑρμοῦ συνεργίας, τῶν χειροτεχνῶν ὅσοι μὲν ἢ λόφος ἢ ἀσπίδας ἢ ἄλλο τι τῶν κατὰ πόλεμον χρησίμων κατασκευάζοντες διέζων, κατηφεία συνείχοντο, τῶν θελιῶν ἦδη διὰ τὴν Εἰρήνην γενομένων ἀξίων. ὅσοι δὲ βίον ἔχον ἐκ τῶν εἰρηνικῶς ἀσπουμένων ἐπιτηδευμάτων, ὅσον εἰπεῖν δρεπανουργούς καὶ χαλκαῖς σμινοῦσιν καὶ ὄλιως γεωργοῖς, Τρυγαίῳ συγχαίρασαντες παραγίνονται· μεθ' οὗ κρεοσφαγῆσαντες ὡς ἐπὶ δείπνον καὶ γάμον κομμάζουσιν. Est hoc, inquit Dindorfius, recentissimi supplementum grammaticæ, qui argumentum in codice suo mutilum invenerat. — 21 τε τὰ περὶ V. — 22 δέοντα G. δέω V. — 32 ἔσλων γεωργοί, 35 γελλωτοποιούς V. — 36 ἄγαν ἐπιτηδευμένων conij.

Dindorf. Idem 40 καθήκεν. V. τέθεικεν. — 9 ἐνίκασε ad finem sunt in Ald. — 11 πρῶτον—δεύτερον V. — 13 verba ἦνίκα ἐπ' ἦν ὑποκριτής (ut ἦνίκα ἐπὶ ἐπὶ σκηνῆς ἦν ap. Procopium Hist. arc. p. 50, C), si recte sic correxi vitiosam codicis scripturam ἦνίκα ἔρμην λοιοκρότης, significat Apollodorum eum intelligendum esse qui tum temporis histrio, postmodum poeta fuit : quæ multorum poetarum conditio fuit, velut Cratetis. Apollodorus autem ex obscurioribus ætatis illius poetis fuisse videtur, de quibus nihil præter nomen in grammaticorum notitiam pervenit. DIND.

ARG. II. 23 ἐκτρέχει Kusterus. Legebatur ἐκτρέχει. — 29 δυσφοροῦντες V.

ARG. III. Ἄλλως præscriptum in libris. Φαίνεται ἐν V. — 34 ὁμοίως δ' Ἄρ. R. V. ὁμωνύμως correxit Dindorf. In Ald. est, φέρεται ἐν ταῖς διδ., δτι καὶ ἑτέραν δεδίδαχεν ὁμοίως Ἄρ. εἰρήνην. Conf. Bergk. ad fragm. Aristoph. p. 175 sqq. — 36 δύο εἴπε Ald. — 39 σπ. διὰ τινα V.

ARG. IV om. R. Ald. Dindorfius : « v. 1. 2 indicavi lacunas. v. 2 Τρ. ἔλθων? v. 3 ὄρνιθ'? v. 4 scripsi Ἑρμῆν. V. μῆν, G. μῆ. V. κατεπίδεικνυσιν. v. 5 duorum versuum reliquæ confusæ videntur. v. 8. ἀγρὸν? v. 9 quoque duorum versuum lacunias, ut videtur. G. τὸ μὲν καδδ' ἐπ. v. 10 delendum τὴν. Post τάγαθά nonnulla exciderunt. »

SCHOLIA.

1, 15 τελευταίος G. τελευταῖη V. — 20 ἐν τῇ et 22 πρὸς om. V. τῷ μάττοντι G. et Ald. — 23 τὸ σχολιὸν τοῦ V. Emendavit Bekkerus. — 26 μάζεσθαι R. et Suidas s. Μᾶζα. μάττεσθαι V. Ald. ἄλλως. τὸ μᾶζα περιπασιτόν R. V. Ald. — 28 scrihebatur φουρασθεῖσαν. θέλει λέγειν R. — 29 κανθάρου V. ἀλλὰ τὸ—κανθάρων τροφή additum ex R. Similiter Suidas. — 32 ἀδύνατον Ald. ἀπιστον Suidas. — 33 διαταχέως V. Ald. — 35 τὰ περι αὐτῶν V. τὴν περι αὐτῶν G. Post αὐτὸν repetit R. πρὸς τὸν κάνθαρον, omittit vero τοῦ δεσπότη. — 36 τὰς στίφεις R. — 38 ἀναδιβαστέον etc. referendum videtur ad νῦν δὴ v. 5, quas particulas fuerunt qui νῦνδη scriberent ἐν ἐνὶ τόφῳ, ut refert Eustathius ad Hom. p. 174, 5. ΔΙΝΩ. Ἀττικῶς R.

2, 40 αὐτῶ om. V. — 42 sq. sic in Ald., ἀπεχθάνεται τὸν κάνθαρον διὰ τὸ ἀπεισθαι τῆς κόπρου. — 1 τῆς κόπρου G. τοῦ κόπρου V.

3, 3 sq. in Ald. πρὸς τὸν μαθυόμενον ἐπαιξεν. οὐ γὰρ ὄντως ἦσθιν. R. V. ὄντος. In iisdem hoc scholion iterum adscriptum post v. 6. Ap. Bekkerum ὡς οὕτω τρώγ. — 4 ἀλλὰ καὶ R. loco priore, καὶ om. altero—5 εἰσὶ V. πεπλασμένως εἰσάγεται Ald. 5 lemma νῦν δὴ habet R., om. V.

6, 14 μήτε R. V. μασσόμενον G. — 16 μήτε R. V. μασσώμενος V. μασσόμενος G.

7, 17 περιμιλήσας καὶ περισυρίσας Ald. — 20 ὡς ἂν τὸ σπ. ἐγγ. ἀποδοσῆη V. Ald. — 21 ἐγγενήση R. ἐγγενήσει V. Wytteub. ad Plut. Mor. p. 355, B, p. 183, citat Dindorf. — 22 γενῶνται V. Qui addit, οὐχ ὡς ὄντως οὖν τρώγονται (τρώγουσιν G.), ἀλλὰ πρὸς τὸ μυθευόμενον ἐπαιξεν, ex scholion v. 3. — 26 ἴκπων om. V. — 27 δύο ἐκ δεξ. V.

9, 31 ῥήτορας τε V., non G. — 32 τοὺς κόπρους V. — 37 ζητεῖ οὖν Ald.

11, 45 sq. om. etiam G. — 46 τὸ ἑτέρας V. — 47 τρίτης οὖν V. (non G.) Ald. — 51—54 ἐκ δὲ τοῦ—πασχόντων infra post ἐκ τῶν χρωμένων R. Idem ὡς πολλῶν καὶ ποιούντων ὄντων παρ' αὐτοῖς καὶ πασχόντων. Quæ verba bis habet V., altero loco cum R. consentiens, nisi quod ὄντων omittit, altero sic, ὡς ποιούντας παρ' αὐτοῖς καὶ πάσχοντας. Ald. ὡς καὶ ποιούντας τὰ τοιαῦτα καὶ πάσχοντας. Ex quibus Dindorf. addidit τοιαῦτα. — 1 τοῦ πείθειν R. Hoc quoque scholion bis scriptum in V., uno loco ut editum, altero sic, διὰ τῶν παίδων τετραμμένην εἶναι καὶ ἐτοιμὴν τῶν χρωμένων (τῷ χρωμένῳ G.).

14, 9 Οὐδὲ V. — 10 ἤδη om. V., qui δυσὶν οὖν. — 11 ὄντοι τοῖν G. — 14 τοῦ μηκέτι Dindorfius. Legebatur τὸ μηκ. — 17 ἔτι μάττων Lud. Dindorfius. Legebatur ἐπιμάττων. — 18 δὲ ἦν ἑτι,

20 πασιάνη V. — 21 τροχοειδῆς G. τριχοειδῆς V. ἦρον G. — 23 παυσικῆ V. πασικῆ G.

17, 25 post πλοῖον addit Ald. ὡς προσφέρεται ἢ ἀντλία, καὶ τὸ ἀγγεῖον οὕτως λέγει, ἐν φ' ἐφύρα. ἀντλία δὲ ἡ τοῦ πλοίου ἐκροή. καὶ Πισίδης, ἐκ τῶν ἐχόντων τὰς δυσώδεις ἀντλίας. Quæ interpolata ex Suida s. Ἀντλία. — 26 πληρωθέντα Suidas s. Οἶος.

21 τῆς et τῶν μ. ἀποκ. om. R.

24, 41 Ἄντι τοῦ ἀτριπτον (codex ἀτριπτων) additum ex R. ἀνθρωπος V. Ald. — 42 ἅπως ἂν χέσῃ ou ἐσθίει R. — 44 αὐτὰ om. V.

25, 45—49 ῥρ. om. R., inferius habens φαύλιος ἔρειδει, ἀπλῶς καὶ ἀπεριέργως ἐσθίει. — 45 ἀπεριέργως R. et Suidas s. Φαύλιος. ἀπεριεργάτως V. Ald. — 46 συντόνωσ Kusterus. συντόμως V. Ald. et Suidas. ἔρεσσόντων G. — 48 συντόνωσ Suidas. Legebatur συντόμως. — 49 ἀντι τοῦ σ. καὶ ἐκ. om.

V. Sequitur in R. βρον δὲ εἶδος μύρου φ' χρώμεναι αἱ γυναῖκες μέγα φρονόσι. Glossam σημνόνεται, ἐπαίρει habet V. — 51 χρεῖονται V., non G.

28, 53 γὰρ om. V. — 3—6 τὰς μάζας γογγύλας, αἶ εἰσιν εἶδος λαχάνου. καὶ γογγυλίζειν τὸ μεταστρέφειν Ald.

29, 11 Ἐὰν τῆς, 12 ἄρτου δηλονότι (δηλ. om. G.) V. sine chorestheis. Ib., δρῶσαι V. (non G.)

33, 28 Οἶον ἐγκύψας et δέ et 29 τὴν om. R. Ald. — 31 δοκοῖσιν ἀπλήστως Suidas s. Οἶον. δοκοῖσι μέλιστα ἀπλήστως V.

34, 34 legebatur διὰ τὸ τοὺς παλαιστάς μμῆισθαι διαρ. In V. διὰ τοῦ κανθάρου (σκανθάρου G.) μμῆισθαι τοὺς παλαιστάς διαιρούμενος.

36, 49 τῆς τριχίλειας V. παρέλκων G. παρακατάσων παρέλκων V. V. præcedentibus syllabis obliteratis. Quæ verba glossa esse videntur ad παραβαλῶν τοὺς γομφίους referendum. Corrigendum autem παρακατάσων. Simile compositum est περικατάσσω, quod περικατάσσω scriptum est in glossis vetustis. DIND.

38, 7 Δικαίως τὰ om. R. τὰ om. V. τρώγοντα πρὸ ἔστ. et εἰσιν pro ἔστι V. in gl. — 8 οὕτως om. R.

39, 12 τίνος οὕτως ἔστιν om. etiam G. et spatio vacuo V., qui φασί, quod om. G. Ald. — 13 μὲν om. R. — 14 ἔστιν om. V.

40, 18 μὲν om. V. ὕας R. καν ὕας V. — 20 τίθασον R. ἀτίθασον V.

41, 22 οὐδὲ τῶν χαρίτων. ἐξῆς V. non G.

42, 28 ὁ om. R., qui παρ' Ἀθηναίους, quæ verba om. V. — 29 sq. ἢ ἀπὸ—πιπτόντων om. R. — 32 σκατοῖς R. κόπρους Ald.

43, 35 ὡς φιλοκερδεῖς καὶ φιλοδοῖκος καὶ φιλολοιδόρους Ald. φησὶ γὰρ om. R., qui πάντων. εἰς τῶν θαυμένων V. Ald. — 37 sq. R. habet σκῶπται δὲ τὸν Κλέωνα. — 38 σκῶψαι διὰ τὸ κανθάρῳ ὁμοίως V.,

« recte, si ὄξειν αὐτόν scribatur. » DIND. — 39 post αὐτῷ addit V. ἢ καὶ ὡς βυροσκοπίας (scr. βυροσκόπης) κνεῖ. — 40 ὑπόθεσιν ὡσπερ οὐκ ἔδει φήσιν V.

46 in V. ἑλληνι α ἰὼν ἀρχαῖος. Om. G.

48, 52 sq. ἀπάθαι γάρ ὁ R. — 53 λέγεται om. V. ἢ τῶν ἀνδρῶν κ. R. — 54 addit Ald. ἢ τὸ ἀπό-
ξυσμα τῶν βυρῶν τὸ μικρόν, ὃ ἐκβάλλεται ἐπὶ τῶν
σκυτέων. — 7 πάπλη δὲ codex. Idem 13 ἡνόρει.

59, 16 τὸ σάρον τὸ κοσμητήριον R. — 17 τὸ πλη-
θος om. G. Post ῥύπων addit V. κῆσαι ποτὲ (τί ποτα
G.) ὄν ὡ Ζεῦ. τὸ δὲ κόρει ἀντὶ τοῦ. — 18 τὸ δὲ μὴ
κόρει Ald. παῦσαι addidit Dindorfius, ex πᾶσαι in
verbis codicis Veneti memoratis: « deinde ποιῶν
præter codices etiam Suidas s. Κόρημα. Aldinum
μὴ ποιεῖ ab eo positum est qui non animadvertisset
imperativum παῦσαι excidisse, quo Suidæ
quoque codex caruit. » — 19 καὶ et 20 που καὶ ὁ
om. V. παλλάκις om. Suidas, « recte, ortum for-
tasse ex præcedente που καί », Dindorf. — 21 βου-
λόμνος hic R., post ἀπολέσθαι V. — 22 σημαίνει
Dindorfius. σημαίνει R. συμβῆναι V. συμβῆναι G.

62, 23 Ἄρα τί διανοῆ V. Ald. — 27 τρυγαῖος R.
Idem τῆς πρώτης.

63, 34 καὶ ἀφανίσας om. V. — 35 ἐκβαλλουσῶν
R. et Suidas s. Ἐκκοκκίσας. Ceteri καθαιρομένων.
— 38 πρόποντος et ὁ Τρυγ. V.

65, 42 μανίη Ald. et V., ut videtur.

68, 45 Ald. δηλοῖ τῷ θέλει κανθάρω εἰς τὰς τοῦ
Διὸς ἔλθειν αὐλάς. V. ἀρκεῖ γάρ. — 47 τὸν om. R.
— 49 τοῦ οὐρανοῦ V. nou G.

70, 53 sq. sic in R., τὸ ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶ
βιαζόμενον εἰς ὑψος ἀναβαίνειν ἀναρριχᾶσθαι ἔλεγον.
— 2 ἀρρ. ὃ ἐστὶ κ. R. — 6 sq. παρὰ τὸ — ἀραχνιῶ.
Hujus etymologiæ gratia grammatici quidam
ἀναρριχᾶσθαι simpliciter scribi jusserunt. Phrynich.
in Bekk. Anecd. p. 19, 25: ἀναρριχᾶσθαι: πάνυ
ἄττικῆ ἢ φωνῆ. σημαίνει δὲ τὸ τοῖς ποσὶ καὶ ταῖς
χερσὶν ἀντερχόμενον ἀναβαίνειν, ὅσον ἀνέρποντα. οἱ δὲ
δύο ῥρ γράφοντες ἀμαρτάνουσι. Vid. Hemst. ad
Thom. M. p. 61. Verbi simpliciter ἀρριχῶμαι testem
Hipponactem memorat Etym. M. p. 99, 20,
compositique ἀναρριχᾶσθαι imperfectum non ἠναρ-
ριχώμην, sed ἀνηρριχώμην formari tradit. Mihi
probabilius videtur Atticos, nulla habita obsoleti
istius ἀρριχῶμαι ratione, ἀναρριχᾶσθαι et ἀνηρριχώ-
μην dixisse. DIND. Qui scripturam Veneti ἀραχνίω
correxit ex Etym. M., ubi Herodianus ἐν τῷ περὶ
παθῶν citatur. — 11 καθολικῆς V. καθολικῆς προσ-
φθίας G. — 12 ἔλεγον V. — 13 ἀναρριχᾶται δὲ
ὡσπερ πῆθηκος Suidas s. Ἀνηρριχῶντο. — 15 ἐναρτία
δὲ λε (λέγει G.) V. Correxī ἐναργεῖ, ut est in schol.
Æquit. 403, et 601: ἐναργεῖ δὲ λέξει κέρηται.
Eodem sensu dictum ἐμφαντικῆ δὲ λέξει κέρη-

ται ibid. 281, et in schol. Nub. 1216. DIND.

73, 27 Ἡρακλεῖ τῷ ἐπὶ τὸν ζωστήρα, nomen fa-
bulæ aliunde non cognitum. Intelligitur Hercu-
les zonam Hippolytæ petiturus. Πυγμαρίωνι (sic
V. et G.), nomen suspectum, cujus ego satis habui
terminationem correxisse metri indicio. Quodsi
Πυγμαρίων recte scripsi, comparandum nomen
Πυγμαλίων. Dind. — 28 λοχαγωγὸς G. Probabilius
videtur Dindorfio ἦν τῶν κ. Qui 31 ποινῶν corri-
gendum esse putat. — 32 ἀλλ' οὐδὲ V. Metrum est
anapæsticum. Post κάνθαρος excidit οὗτος vel ἐστίν.
DIND. — 34 πάνυ Meinekius. Codex πάλαι. — 35
ἔθεν τρέφεσθαι. Reliquiæ tetrametri anapæstici in
brevius contracti vel ab scholiasta vel ab librariis.
DIND. — 36 λόγος ἐστίν V. Correxit Meinekius.

76, 49 Εὐριπίδου. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ Πηγᾶσου R.
sequentibus omissis.

78, 3 Βούλεται om. V.

80, 8 αἰῶρα hæc machina dicitur a Polluce 4,
127. — 9 ποιοῦντας Suidas s. Ἐώρημα.

82, 17-23 om. G. — 17 ἀναπαιστικῆ, 18 ἐννέα
καὶ τριάκοντα μέτρον, 21 τῶν μετεώρων V. — 24-36
legebatur ἀτρέμας μοι πέτου, ὃ κάνθαρος. τοῦτο δὲ
λέγει ἐπιθετικῶς ἤδη ὁ Τρυγαῖος τῷ κανθάρω καὶ
μετέωρος ἀρθεῖς καὶ δεδιώς. κάνθων δὲ κυρίως ὁ ὄνος.
νῦν δὲ ὑποκοριστικῶς ὃ κάνθαρος. κάνθαρος δὲ εἰρηται
παρὰ τὸν κάνθωνα τὸν ὄνον, καὶ τὸν θορόν, τουτέστι
τὸ σπέρμα. φασι γάρ ὅτι κάνθαρος οὕτω τίκεται·
ἐπὶν εὐρῆ ὄνου κόπρον στρογγύλην, μένει κυλίων τοῖς
ποσὶν αὐτῆν καὶ τῷ κυλίειν ἀποσπερμαίνει, καὶ ἐκεί-
θεν οἱ κάνθαροι. — 31 ἐπαιξε τὸν κάνθων V. — 32 sic
R. et Suidas s. Κάνθαρος. τουτέστι παρὰ τὸν ὄνον
V. — 33 ὄρον, 34 τοῦτω τίκετ. V. — 36 γίν. ζῶων V.
τὸ ζῶων γ. Suidas. — 38 ὄρον Suidas. ὄρον V. κἀ-
θορος Suidas. καθὸ ὄρος V. — 39 ἢ ὁ θορῶν περὶ
(πρὸς in cod. Paris. A.) Suidas. ὁ θορῶν V. — 40
περὶ τὴν Suidas.

85, 3 περικαυστικόν G. παρακαυστικόν V. Emen-
dandum puto ἰδρωτός περιποιητικόν, καυστικόν. Sic
αἵματος περιποιητικόν dixit Eustath. ad Hom. p.
1170, 18. Καῦμα ἰδάλμιον (ex Hesiodi Op. 417)
grammatici per ἰδρωτοποιῶν interpretari solent.
DIND.

87, 7 μὴ βδέσσης (codex βδέσης) additum ex R.,
qui τῆς ἀναπνοῆς, ut Ald

90, 12 τὸν οὐρανὸν V.

92, 15 πέτη R. Ald. Alterum καὶ om. iidem et
Suidæ codex Paris. s. Μετεωροσκοπείς. — 16 τὸ om.
V. πλάτη, 17 θάλ. συγκόπτειν Ald. — 18 μετεωροσκο-
πιστῶν est in loco Nubium. περισκοποῦσι Suidas,
ex quo 19 δὲ additum. — 20 περυγίζεις καὶ ἐν-
τεῦθεν V.

95, 24 δὲ om. R. πέτη R. Ald.

96 sic R. et Suidas s. Φλαῦρον. ἀναιδές, δ., φλ. Ald. φλ., ἀναιδές, δ. V.

97, 27 sq. Ὀμηρος . . . δῆς ὀλολύξαν R. reliquis omisissis. Scribebatur ἀλλ' εὐχεσθαι, et Εὐριπίδης ἔρχεσθαι. « Quæ correxi. In verbis Euripidis fortasse ὀλολύξατ', si quid tribuendum fragmento scholii Ravennatis ὀλολύξαν. » DIND. — 29 ἔλθη θεά, χρυσῆν Seidlerus. ἔλεχθη (θελχθῆ anonymus) θεά ἡ χρυσὴν V.

99, 31 scribebatur Λαυράς. ἐβάλουν om. R. — 32 ἦν. τοὺς Ald. ρυπαροτόπους V. — 34 Ald. κάνθαρον, καὶ κατασπάσσει κάτω δυσωδίαν πνέοντα.

107, 41 Λακεδαίμονιους R. — 43 τῶ Μῆδω artius post ἀπαγγέλλοντας collocabitur. DIND.

108, 48 τῶν πόλεων Ald. — 49 αὐτοὺς οὔτε πορεύσει ὅφ' ἑαυτῶν V., ex scholio v. 109.

114, 22 ἦρ', 23 τὸ ἔξ V. Idem ἄρ' ἔτυμος. Perierunt hæc literæ in R., qui φάτιν. V. φάτιν. — 24 εὔρον R. pro ἔργων. Αἰόλος V. (quod ex Αἰόλε σ' corruptum esse posse animadvertit Dindorfius), om. R.

117, 25-27 sic in R., ἀντὶ τοῦ μετὰ ὀρνέων — ἀπίοντες. δεὸν [sic] εἰπεῖν εἰς οὐρανόν. — 26 τῶν om. R. Ald. εἰ addidit Dindorf. — 29 τοῦτο V. — 36 πρὸς τὴν codex.

121, 42 post ἐχρήσατο ponit R. — 43 ἄλλως V. ἀντὶ τοῦ Ald., quod om. R.

123, 51 post λεγόμενον quæ exciderunt, ex scholio Aldino suppleri possunt. — 53 εἰ — αἰταῖ V. ἦν ὁ παις οἶνον αἰτῆ, κόνδυλον αὐτῷ δίδου Suidas s. Κόνδυλον. — 1 κόνδυλον V. Demetrii lectionem sequi videtur Photius p. 129, 15: κόνδυλος (κάνδυλος codex): σκευασία ὀμοιοικῆ μετὰ γάλακτος καὶ στέατος καὶ μέλιτος. ἔνιοι δὲ διὰ κρέως καὶ ἄρτου καὶ τυροῦ. οὕτως Ἀριστοφάνης. Quem locum fortasse non debbam inter fragmenta ponere 624. DIND. — 3 addit R. κολλύρα δὲ τὸ ἔλαττον τοῦ ἄρτου.

124, 6 εἰς addidit Dindorfius.

125, 9 sq. οὐ γὰρ — ἀνέλθης om. R. — 13 sqq. Insanabilis est locus Euripidis, ex quo plura excidisse manifestum est. Codex 14 κράτ', 15 πορεύγει. G. πορεύει. βαρυστόνῃ conjeci in Thesaurο HSteph. vol. 2, p. 433, A. πτηνὸς πορεύσει non liquet utrum tragici sint verba an Aristophanis ex versu proximo. DIND.

126, 16 νηὸς, 17 ναῦς V. Ald. λέγεται — πτηνὸν infra post ὡς εἰς ναῦν ponit V., illa autem πῶλον κάνθαρον omittit. — 19 δὲ om. V. — 20 ποῦ δὲ περαιωθήσονται qui legerunt, πῶλος delere debuerunt. DIND. ὡς εἰς ναῦν om. R.

130, 27 ἕως οὗ ἦλθε Ald. — 31 ἀνέστη V. ἀνέιη R. ἀνέστηκεν Ald., quæ ἀποσοθήσων cum V. — 32 ὁ πρὸς R. — 33 ὠφέλεια V.

134, 38 νεόττια V. νοσσία Ald.

136, 39 πρακτικώτερος om. R. — 40 et 42 δὲ om R. V., ἄμω om. R.

141, 47 ἐπειδὴ et ἐνήχεσθαι R. νήχεσθαι Ald., quæ post δύναται addit διαβάλλει δὲ τὰ περὶ Ἰκάρου παρὰ τῶν τραγικῶν λεγόμενα. — 52 ἐξαπατήσαι Suidas s. Τραγικώτερος. V. ἀπ. καὶ ἐξὸν γ

142, 2 ἐστὶ κῶς τὸ V. ἐστὶ κυρίως τὸ G.

143. Scholion Aldinum est πλοῖα ἦν οὕτω λεγόμενα, κάνθαροι, ἐν Νάξῳ γινόμενα τῇ νήσῳ. καὶ Κνιδουργεῖς δὲ ἄλλας ναῦς ἀπὸ Κνίδου. καὶ τὴν Κέρκυρον ἀπὸ Κερκύρας, καὶ τὴν Πάρονα ἀπὸ Πάρου. — 6 σομικὸν (συμμικὸν G.) τρόπος τρόπων φησὶν V. Apud Suidam s. Ναξιοῦργης de hac scholii parte nihil superest præter verba Κρατίνοσ δὲ λέγει. Σαμιακὸν τρόπον ex Archilochis Cratini memorat Photius p. 498, 10, quocum comparetur Hesychius. De utroque dixit Nækius De Chæriilo p. 155. — 10 εὐρούσας correxit Dindorf. ex Suida et πόλεισ addidit ex eodem. εὐρύπας V. εὐρύπας G. — 11 ἀρχιτεκτονίας ἐποίουν Suidas. ἀρχιτεκτονικός V. — 13 Κνιδουργεῖς ἀπὸ Κνίδου libri Suidæ præter Paris. A. καὶ κέρκυρα Suidas. — 15 scribebatur κάνθαρος. Bekkerus: « Hujus vocis prima syllaba a correctore est, secunda non α sed η habuisse videtur. Neque εἴπα πλοῖον voces sunt a prima manu. » — 16 καὶ additum ex Suida. — 17 ὡς καὶ R. διὰ τούτου V.

145, 22 scribebatur κλειτούς. — 25 sq. Καλλικράτης — ἡ Μενεκλής. Conf. schol. Av. 395. — 26 περὶ α^ο γράφει V. Fortasse corrigendum Ἀθηνῶν συγγραμμάτι. DIND. — 27 scribebatur κλειτούς. — 28 ὁ καν^ο V. κάνθαρος G. — 29 vocis ἐξήκοντα loco desideratur verbum aliquod, ut ἐξήκοντα vel ἐξωκοδόμητο. DIND. — 31 ἦν οὗ ἔκρ. V. — 33 καν^ο (κάνθαρος G.) λιμὴν οὐχὶ κανῶ V.

147 V. præterea habet glossam πρὸς τοὺς θεατάς φησι, om. G. — 37 λόγος ἡ ὑπόθεσις ex hoc loco petiit Suidas s. Λόγος. V. hæc sic habet, ἡ ὑπὸ δὲ λ^ε. — 39 sq. Ἄλλως ἀποτεινεται om. R., in quo est διότι δρᾶμα ἐστὶν Εὐριπίδου Βαλλεροφάντης, ἐν ᾧ γυλὸν etc.

153, 48 εἰ om. R. — 49 οὕτω . . . Ἀττικοὶ R. κατοικᾶρα λέγουσιν Ἀττικοὶ V. κατοικᾶρα λέγεται Ἀττικῶς Ald. — 50. Post ὅφ' ἐν in R. nonnulla sunt oblitterata; tum sequitur ἀντὶ τοῦ νεμηθήσεται, τρὸς φήσεται. Quæ sic restituita esse arbitror, τὸ δὲ βουκολήσεται ἀντὶ τοῦ μεθήσεται, ἀποστραφήσεται. DIND. δεσμοῖσι δέδενται Suidas s. Κατωκᾶρα. δεσμοῖσιν δέδενται V. — 52 Ἡρωδιανός. Joann. Alex. Τον παραγγ. p. 29, 23, citat Dind. — 53 τῇ δὲφ ἢ V. Ibidem βουληθεῖς et Bekkeri et Dindorfii editiones. Post scholion de κατοικᾶρα

sequitur in Ald. βουκολήσεται, ἀπατήσεται. καὶ βουκόλημα τὸ θέλιγτρον· ὡς τὸ (Babriæ), καὶ ἔπας ἔχη τι βουκόλημα τῆς λύτης, ἀνέθηκε τοῖς τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζῶων. Quæ inserta sunt ex Suida s. Βουκολήσας.

154, 6 χρυσεογάλινε, 8 διπλῆ δὲ εἰσθεσις codex. Fort. δὲ καὶ εἰσθεσις. Idem περίοδον ἀναπαί-
στους, 9 ὀκτὼ καὶ τριακοντάμετρος. Ald. ἐκθεσις, 12 εἰσθέσει.

162, 21 κάκην R.

165, 24 ἐμπορεῖον V. Ald.

166, 27 codex ἐπιφορήσει.

168, 31 ἐν τοῖς Suidas s. Ἐρπυλλος.

169, 40 τέλειον V.

171, 43-45 in Ald. τοῦτο ὡς ἐκ παροιμίας τῶν Ἀθηναίων ἐκ προφάσεως. — 44 εὐρυκόπρων V. — 48 sq. ὁμην. κωμωδεῖ δὲ Χίους ὡς εὐρυπρώτους ὄντας καὶ ἑτοίμους πρὸς τὸ ἀποπατεῖν Ald. — 49 τῶν πολέμιον R.

174. Ante hoc scholion legitur in Ald. οἴμ' ὡς δέδοικα, πρὸς τοὺς ἐν τῷ θεάτρῳ μηχανοποιούς. Male huc relata sunt τουτέστιν — Βελλεροφόντην, quæ interpretantur verba κοῦκέτι σκώπτων λέγω. — 1 δὲ om. R.

175 γρ. καὶ πνεῦμα R.

180, 6 ἐκθεσις V. — 9 sq. να', post v. 230, λή, post v. 268. Qui locus quum parum aptus videatur ejusmodi interjectioni, videtur in numero erratum esse. DIND. — 13 Ἐρμείας et ἤδη καὶ V.

185, 19 μάλιστα om. G. ὑπὲρ τοῦ V., non G.

190, 30 Τὸ μὲν γὰρ V. — 31 παρὰ τὴν τρύγα et γωργίς V. Ald. — 32 scribendum videtur οἱ μὲν τῆς.

192, 37 τὰ χρέα om. V.

193, 39, 40 diversa scholia sunt. — 43 est lemma γλίσχρον in R.

194 Ἀντὶ τοῦ φιλ. R.

196, 52 μετώκισαν R. γὰρ φησιν ὅθεν δι' ἑμᾶς V.

199, 3 legebatur σφηκιῶν. — 4 κοιλαίτατον Ald.

6 legebatur μέχρι τοῦ. Correctum ex scholio inferiore. δὲ om. R., qui fasit κύτταρον. — 11 σφηκιῶν V. σφηκιῶν Suidas s. Κύτταρος. σφηκιῶν in scholio Vesp. 1111. — 14 sq. Satis inepte florem masculinum auctor scholii descripsit, nisi verba sunt vitiosa. SCHNEIDER. ad I. Theophrasti vol. 3, p. 145. — 16 οἶον Suidas s. Κύτταρος. οἱ V.

202, 23 γὰρ om. V.

207, 29 παροῖεν V. non G. αὐτοῖσι V. — 31 ἀντὶ τοῦ repetitum ante ὅσον in R.

212, 41 πολέμου οἰκείται, 43 ἢ ἐτι ἐν V. — 51 ἐμνημόνευσεν post Δακῶνων ponit G. — 1 οὐ τὴν τυχοῦσαν G. οὐ γὰρ τυχοῦσα V.

214, 12 ὀβτώ τοὺς V. Ald. — 16 legebatur εἰ

μὲν. — 17 κρατήσωσιν V. κρατήσουσιν, 19-21 δίκας. εἰ δ' Ἀθηναῖοι νυκῆσουσιν, εὐθὺς ἀντιφθέγγονται Λακεδαιμόνιοι. καὶ εἰ ἔλθωσι μετὰ τὴν ἤτταν εἰρήνην ζητοῦντες οἱ Λακεδαιμόνιοι, λέγουσιν Ἀθηναῖοι, ἐξ-
απατήσαι Ald. — 22 ἐπεὶ νυ. V.

215 in Ald. εὐταλίζοντες καὶ ἐνουβρίζοντες τοὺς Ἀθηναίους. ἢ πρὸς τὸ Λακωνικὸν ἐπαίξεν.

218 in Ald. ἐχρῆν μόνον αὐτοὺς τὴν πάτριον ὁμο-
σαι. ἀλλ' ἐπαίρων τοὺς Ἀθηναίους τοῦτό φησιν, ὡς οὐκ Ἀθηναῖ μόνη χρῆσαιτο, ἀλλὰ καὶ Διί. — 30 αὐτὴν V., qui 31 γὰρ om. « Malim λέγω δή. » Dindorf.

219, 38-49 ἦν ἔχωμεν τὴν Πύλον : τοῦτο διὰ τοὺς ληφθέντας ἐν Σφακτηρίᾳ τριακοσίουσ καὶ διὰ τὸ ἐπι-
τείχισμα ἔπερ Ἀθηναῖοι κατέστησαν ἐν Πύλῳ. ὅτι ληφθείσης αὐτῆς, περὶ εἰρήνης πρῶτοι Λακεδαιμόνιοι πρὸς Ἀθηναίους ἐπρέσθεον Ald. ἐὰν πόλιν γρ. λέγει ὅτι καὶ πάλιν ἤξουσι δεδεμένοι τῆς εἰρήνης τυχεῖν οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐὰν ἔχωμεν ἀσφαλῶς τὴν πόλιν. ἀδύ-
λον δὲ ποίαν πόλιν λέγει, τὴν Λακεδαιμονίων ἢ τὰς Ἀθήνας. ἐὰν δὲ γράφηται Πύλος, ἀληθείας μᾶλλον ἔχεται διὰ τοὺς ληφθέντας τριακοσίουσ ἐν Σφακτηρίᾳ, καὶ διὰ τὸ ἐπιτείχισμα ἔπερ Ἀθηναῖοι κατέστησαν ἐν Πύλῳ καὶ ὅτι ληφθείσης—ἐπρέσθευσαν R. — 40 τὴν εἰρήνην V. Correctum ex R. — 44 ἔχομεν et ἀκαί-
ρωσ V.

228, 3 θυσία et 5 καὶ et 7 ὥσπερ αὐτοὺς om. R.

234 sic in R., Τρυγαῖον ἀπὸ τοῦ κανθάρου ἀπο-
βεδηκότα ἀπὸ (hoc etiam G.) τῆς σκηνῆς. ἔστι δὲ τι καὶ ἄντρον ἐπὶ τῆς σκηνῆς. τὸ δὲ θυσίας ἀντὶ τοῦ σάλ-
πιγγος.

236, 19 τῶν ὑποκριτῶν Kusterus. τῶν om. Ald. — 20 σκ. δὲ αὐτοῦ, correctum ex R., qui αὐτῆ.

241, 32 Συμβολικοῖς et ἀποτιλώντων V. ἀποτι-
λόντων G. — 33 ταῦτα δὲ R., om. V., qui 34 με-
ζονα γὰρ ἔπ.

245, 44 ἐπωνυμίαν V. Ald.

246, 47 ταῦτα λέγει V. — 48 γὰρ om. R., qui 2-4 ἄμα—ἄπαξ ἅπαντα supra ante ἡ Μεγαρικῆ γῆ habet. — 4 καταμεμυτωμένα Ald. μεμυτωμένα V.

249, 9 τοῦ τὰ σκόροδα R. — 11 ὄψει V

250, 14 ἐμβολῶν R.

251, 22 πολλάκις Αἶακ., 23 ἐστὶ γειτών V. Qui post πόλις pergit, ὡς ἐπὶ τυροῦ δὲ δ' Ἀριστοφάνης τῇ λέξει ἐχρήσατο. καὶ Ὀμηρος (x. Ὀμ. om. G.) —
χαλκίῃ. διαφανήσεται. διακναῖω δὲ ἐστὶ κυρίως τὸ
τυρόν etc. — 24 Ἀντὶ τοῦ om. V. — 25 sq. κνεὶ
τυρόν. κναῖεν γὰρ Ald. — 26 κνήστη V. κνήσσει G.

— 27 τὸ τὸν τυρόν ξύειν V. Ald. τῆ κνίστιδι R. Scribatur τῆ κνίστη.

252, 30-32 sic in R., χαρίζομενος Ἀθηναίους τὸ
μέλι τούτοις προσέειμεν. ὅσω γὰρ καὶ τῶν σκορόδων
καὶ πρᾶσων καὶ τοῦ τυροῦ τὸ μέλιτος (scr. μέλι ἐστὶ)
τιμιώτερον, τοσοῦτον ἀμείνων. — 34 μέλιτος εἰς τὴν

θυσίαν (μέλιτος τῆ θυσιᾶ G.) ἐμβάλλει (βάλλει V.) V. Ald. — 35 σφάλομεν V.

254, 52 τὸ τετραβολιαῖον V.

259, 7 ἀπὸ τοῦ θλας, 8 ἀπὸ τοῦ ὑλείν (sic) V. παρὰ τὸ bis Suidas s. Ἀλετριβανος. Ex quo illata 8-12, καὶ — Καλλ. — 13 ὃ δὲ τρίβανος V.

261, 20 εἰσοικισμένων R. εἰσφικισθέντων V. — 21 εἰσοικισμένοι R. οἷς πρόνοια τῶν νεωστὶ εἰσοικισμένων Ald.

267 ὡς οἰκ. θεῶ τ. Ἄ. καὶ εὐχεται τῷ Διονύσῳ R. reliquis omissis. — 25 θεάτρῳ τῶν V.

270, 33 τέθνηκεν V.

271, 37 legebatur γυναικας αὐτάς. — 38 τὸ ἐξῆς R. — 39 ἀπώλετ' V. ἀπόλωλ' Ald.

273, 42 Μυττωτῶν δὲ ἀντὶ τοῦ πράγματα ἡμῶν ἀντὶ τοῦ, 43 ἐγείρει R.

275, 45 Ἀπελθὼν τοίνυν, 46 προσφέρει ὁ Ζεὺς V. De quo conf. schol. v. 236 in fine.

277 sic in Ald., οἱ ἐν κινδύνοις γενόμενοι ἐπεκαλοῦντο τούτους τοὺς δαίμονας τοὺς ἐν Σαμοθράκῃ τοὺς τε Κορύβαντας καὶ τὴν Ἑκάτην. ἐξ ἧς καὶ διαδόχον ἦν τὸ Ζήρηνον ἀντρον, ἐνθα ταύτη ὠργίζον καὶ ἠλευθεροῦντο. — 52 πρὸς ἀλεξιφάρμακον κινδύνων τινῶν Suidas s. Ἄλλ' εἰ τις πρὸς ἀλεξιφάρμακα κ. τινῶν s. Σαμοθράκῃ. — 3 τινάς om. R. — 4 Ἀλεξάνδρειαν, 5 sq. λιπῶν ἐρυμνὸν κυδάντων (Κορυδάντων G.) σῶν V. — 7 μεμνησθαι editiones Dindorfii et Bekkeri.

278, 9 τοῦ Καβείρου Ald. — 11 ἐκ τῶν κακῶν R.

279, 13 λέγομεν. ἄλλως (ἀλλὰ G.) ἀντὶ τοῦ V. δοῦδουκα. ὅστε μὴ ὑποστρέψαι αὐτὸν R.

282, 22 Τέλιδος V. Πέλιδος G. Conf. Thucyd. 3, 69. — 23 τῆς εἰρήνης V. Ald.

285, 30 παρὰ τὴν (τῶν G.) Λακεδαιμονίων V.

288 ἐγὼ δὲ ἀλετριβανον λαβὼν ποιήσομαι καὶ μηχανήσομαι V.

289, 35 scribebatur Δάτις. — 36 δὲ om. R. — 44 γὰρ ὡς παρὰ V., non G. — 47 Δάτος V. Δάτις G., 50 Δάτις V. In quo 54 post λόγους sequitur ἄλλως cum scholio Aldino, quod supra legitur 35-38 Δάτις—ὁμοιοκαταληκτον. — 2 Καρκίνου, vide schol. Ran: 86.

296, 10 οἱ μὲν γὰρ V. — 11 πονηρῶν G. τρηήρων V. τρηρῶν R.

299, 21 ὡς καὶ ἔφη Ἑ. V., qui 22 om. ἐργαλεῖα — ἀνορύττειν. — 23 καὶ παρομοία — σκάφας in Ald. legitur ad v. 289, post δατισμός, l. 41.

300, 25 δειπνήσοντες Florens Christ. — 27 ὡς ἔλεγε V. ἔλεγον Ald.

381, 37 ἐκθεσις V.

302 εἰς ὁμόνοιαν ἀγει τοὺς Ἑλληνας λεληθότως διὰ τοῦδε τοῦ ἔπους R. reliquis omissis.

303 R. habet φοινικίς χλαυῖς πολεμική. Idem 304 habet μισπολέμος. φιλοπόλεμος γὰρ ἦν ὁ Λάμα-

χος στρατηγὸς ὦν. — 52 ἀντὶ τοῦ Suidas s. Φοινικῶν. ἀντὶ τῶν V. Ibid. ναυτικῶν Suidas. — 54 ἀπολαμάχου (fort. ἀπὸ Λαμάχου) praemittit V., non G.

308, 4 ἐπιμονῆν, 5 ἡμέλου V.

310, 9 φουσάντας V. Ald. — 10 ἀναγείρητε V. ἀνεγείρετε G. δὲ om. R. — 11 γὰρ ναυτικός R.

312, 12 φασί V. (non G.) Ald. — 13 εἴη τὸ V. Ald. — 14 δὲ τὴν πόλιν Ald. — 16 σίτον, 17 λογιζόμενοις, 20 χορηγοῦν V.

313, 27 ἀντρέθε V. πατρέθε G. Deinde ex Pindaro corrige Φιλόρας.

315, 36 Ὅτι om. V. Totum scholion om. R.

317, 41-43 κατὰ—λέγειν αὐτὸ om. R. — 42 τὸ om. V.: habet in alio scholio, βελτιον ἂν εἴη καὶ ἀναγινώσκεισθαι καὶ τῷ ἐξῆς συνάπτεισθαι, ἵνα τοῦτο μὲν εἴη ὁ χορὸς λέγων. κατὰστίχον τε γὰρ ἔστι τὸ ἀμοιβαῖον καὶ τῶν ἠδομένων ἀκούειν τὸ τοῦ τοῦ ἀναφωνῆσαι.

324, 46 φησι post ἐμὴν Ald., omittit V. — 47 τὰ μέλη Ald. — 48 χρ. γὰρ R.

333 R. habet ἀντὶ τοῦ συγχωρῶ. — 2 μοι om. V.

336, 6 ἦτοι ἐκδὸς G.

342, 9 post πανηγύρεις addit Ald. κατὰ θεωρίαν παραγίνεσθαι. ἀντὶ τοῦ παίζειν. δὲ ἐκάλεσε G. — 10 legebatur δημοσίων. V. συνθύσαντας καὶ συμπανηγυρίζαντας.

343, 12 παίζειν Suidas s. Κοτταβίζειν. Legebatur παίζειν, τρυφᾶν. τρυφᾶν spectat ad συβαρίζειν. — 13 λαταγεία Suidas. ἐνέριπτον Ald. ἀνερίπτον

ἐμβ. τι Suidas. — 18 μικρὰ π. ἐν τῇ χειρὶ Suidæ cod. Paris. A. — 20 ὕδατος om. V. Ald. — 21 χαλκοῦν ἦν V. ἦν om. Suidas. — 25 βαρηθῆ R., qui 26 om. καταλθούσα. — 27 τοῦ ὑπὲρ V. — 28 ἦν μὲν Suidæ ed. Mediol. χυθῆ sine μὴ V. Ald. — 29 αὐτὸς et 30 κεχυρμμένος om. R. — 31 μάνης Suidas. Scribebatur μανῆς.

344, 32 sq. Παρὰ τὴν Συβαριτῶν τρυφήν Ald. πεποιήται καὶ (dele καὶ) παρὰ τὰ συβάρια ἐπιφθέγματα (ἀποφθέγματα G. et deteriores libri Suidæ s. Συβαριτικαῖς), ἅπερ ἔστι (ἃ ἔστι G.) παρ' Ἐπιχάρμου. ἢ παρὰ τὴν τῶν Συβαριτῶν τρυφήν· λέγουσι γὰρ τοὺς Συβαρίτας πολυτελεῖσι τραπέζιας χρῆσθαι V. — 35 Συβάρεια Suidas. Scribebatur Συβάρια. — 38 συβαριασμός V. Ante ἦν deest syllaba una, velut ἀρ' ἦν vel ἐπῆν. Meinek. Hist. Com. p. 151 τότε ἦν. DIND.

346, 50 Dindorfius addidit εἰσθεσις. — 53 τετράρρυθμος V. simplici ρ et reliqua hujusmodi infra. — 1 παυῖνια διωνικά διρ. V. — 6 τις om. V. Idem τύχη . . . ρους οὐ ἢ μὲν V., erasis aliquot verbis. Idem supra ad v. 337 διπλῆ· ἔπαται γὰρ μέλος ἀπὸ προ . . . reliquis erasis: unde veram lectionem concinnavi. Totæ autem annotatio,

quam om. G., referenda ad v. 337-345 μή τι — κεκραγῆναι. DIND. — 7 πρόδος ἐστὶν ἐκ διστιχ. V.

347, 25 στρατηγῆσας om. Suidas s. Φορμίων. Idem λιτὸς δὲ ἦν καὶ, et 27 ἐξησκημένοι, et 28 Ταξιάρχαις, omittens 29 sq. παρ'—φησὶν. μανθάνων Bergkii Comment. de Com. Att. p. 361. Legebatur μανθάνω.— 30 στρατηγῶν conjecit Meinek. Com. I, p. 526.— 31 κολίτην excidisse putat Meinek. l. c. p. 528. στιβάδας Bergkii l. c.; quo recepto lacunæ signa delenda erant. Codex στιβάδος. φάγοιμι Suidas. φύγοιμι et ἐξ ἔσου Suidæ cod. Paris. A: reliqui libri ἐξότου. φύγον Suidas. φάγον V. Sequentia om. Suidas.— 34 ρ' μνῆς et 38 ρ' μνῶν Bergkii. Vide Bœckhium ap. Meinek p. 527 sq. Edebatur βάμνους (βάμνας V.) et βάμνων.— 34 εὐθύνης G. εὐθύμης V.— 38 μνῶν θυσίαν τοῦ Διούσου Bœckh. l. c.— 42 Ἀταλάντη infra post Κρατίνος lectum huc transposui, indicata illic lacuna. Nam Atalanta Strattidis fuit, Cratini vero fabulæ nomen excidit. DIND.— 45-47 in R. est τὰς χαμμευίδας ἅς ἔφισταντο οἱ πολέμιοι. περὶ δὲ τοῦ Φορμίωνος πολλαχοῦ εἴρηται ὅτι ἀγαθὸς ἐγένετο στρατηγός. καὶ ἐν ταῖς [sic] Ταξιαρχαῖς δὲ φέρεται ὡς ἐπίπονος R.

353, 2 εἰς τὴν πόλιν Ald. τὸ et δὲ et 4 τινὲς om. R.— 5 ἐγένοντο V. διὰ τὸ πᾶσα κεῖσθαι R.— 6 τῶν μάλα libri Suidæ deteriores.— 7 δὲ δόρι σὺν ἀσπίδι codex. Ib. Ἀγαιῶν ἐκ Μῶμου. Idem tradit schol. Vesp. 1081. Cheroboscus Bekkeri p. 1364: τὸ σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι, ἔπερ Ἀριστοφάνης παρεμφαίνει ἐν Εἰρήνῃ ἐν Μῶμῳ Σοφοκλέους προκειμένον, ὡς ἀπὸ τοῦ δόρος ἐστίν. Achæi tragœdiam Μῶμον aliunde non novi: contra Sophoclis Μῶμος ex aliquot scriptorum testimoniis cognitus est. DIND.— 9 δόρι codex.

362, 15 τούτων R. et om. λέγει.

363, 21 κρωπωλαῖν Ald.— 27 Κιλικῶν V. hic et infra præterquam in locis tribus postremis. Κιλικῶν dicitur apud Suidam s. h. v., Καλλικῶν s. Πονηροῖς, et Καλλικῶν s. h. v. ὁ γὰρ Dindorfius. Legebatur οὐ γάρ.— 29 Θεόπομπος Prellerus De Polemone p. 59.— 31 εἴρων [sic] φασὶν αὐτὸν V. εἴρων αὐτὸν φησὶ G.— 32 μέλλει Suid. s. Κιλικῶν.— 37 κρωπωλαῖν codex.— 46 Θεόγινες V. et Suidæ codex Paris. A (qui θεογενές). Correctum ex scholio Ravennate et tribus Suidæ (s. Πονηροῖς) codicibus. Θειάγενες Suidæ ed. Mediol. κόψης R. κόψας V. κόψαις Suidas. Καλικῶντος V. Καλικῶντος Suidas. Recte schol. Rav.— 49 πυνθανομένου Suidas. πυνθανόμενον V.— 50 Καλλικῶν V. Καλλικῶν Suidas. Deinde παρὰ τὴν παροιμίαν scribendum putat Dindorf.— 2 Κιλικῶν Suidas s. h. v. τροφῆς G.— 4 δὲ om. R.— 5 καὶ Λάκων Κιλ. Schneiderus De scholl. Ar. p. 92. οἷς προδ.

V.— 7 ἐπήγαγεν ἀλλ' V.— 8 addit R. ὑστερον μὲν οὖν παρὰ Θεαγένους εἰσῆλθεν ὠνησόμενος κρέα, κακείνος ὑποδείξει ἀκέλευσεν ποθεῖν κόψαι θέλει. προτείνας δὲ τῇ χειρὶ (προτείναντος δὲ τὴν χεῖρα Suidas s. Πονηροῖς) ἀπέκοψεν τὴν ἑαυτοῦ (scrib. αὐτοῦ) χεῖρα καὶ εἶπεν, ταύτη σου τῇ χειρὶ οὐ μὴ προδώσης πόλιν ἑτέραν. μέμνηται καὶ Καλλιμαχος, « μὴ σύ γε Θεοίγενες κόψης κρέα Κιλικῶντος. »

364, 10 scribebatur δταν.— 11 ἡμέραν om. V. spatio vacuo, G. sine spatio.— 12 τῶ κληροῦντι, 13 ἡμ. δὲ, 14 ἐπειδὴ, 16 δικαιομένον V. et 17 om. δτι.— 18 ποιήσεις G. ποιήσεις R. V.

365, 21 τὸ πρ., 22 φησι δεῖν καλεῖ V. δεῖν φησι καλεῖν G. φησι καλεῖν δεῖ Ald.

369, 32 τὸ ἐπιρῖψαι V. Ald.

370 Ald. πάλιν—ἐχρήσατο, ὥσανεὶ τῶ τελείῳ, τὴν ὄργην αὐτοῦ καταπραῦνων. παλῶν οὖν εἶπεν.— 36 τὴν θεόν, τὸ γελοῖον V. τῶ γελοῖῳ G.

374, 47 λέγει. δεῖ γὰρ μνηθῆναι με πρὶν τεθνηκέναι. πρὶν R.

376, 52 ὁ om. R.

380, 3-7 ἐπίτῃδας τραγικοῖς—λαχίσσομαι, ἀντὶ τοῦ σαφηνῶ, ὅ ἐστι δηλώσω. τωρῶς γὰρ σαφῶς καὶ ἀκριβῶς ἀντὶ τοῦ ἀφ. R.— 4 διαβάλλω V.— 9 τοῦ ἀφανίσας R.

389, 32 εὐσεργητῆσας R.

394, 33 Ἴσως om. R.— 36 prius καὶ om. V.— 37 ὑπὸ τοῦ V. 38 ἐπιλαμβάνεται Suidas s. Εἰ τι Πεισανδρῶν. λαμβάνεται R. V.

398 R. habet ἀντὶ τοῦ κοσμησόμεν· ἐστὶ δὲ αὐτολογία.

402 sic in R., αἰνίττεται—κλέπτοντας. λέγει δὲ παρ' ὑπόνοιαν ὡς τοῦ Ἑρμοῦ χαίροντος ταῖς κλοπαῖς. οὕτω γοῦν σε τιμῆσαι προαιρούμενος φησὶν ὅτι—ἐν ταῖς κλοπαῖς προσέξομεν.— 52 προαιρούμενος V.— 2 sq. αἰνίττεται δὲ R. Ald.

404, 5 ἐπὶ om. R.

406, 8 scribebatur διοσημίας.— 9 γενομένης om. R. V.

407, 14 τῶν et 15 εἰς om. V. Legebatur ἀπόνοιαν, quod correctum ex scholio Ravennate.

410, 19 Ὅτι οἱ β. V.— 20 post Ἰστορεῖ addit V. Ald. εὐφρῶς δὲ (δὲ om. V.)—διὰ (τὰς add. V.) στάσεις—διαφθείρει, quæ scholio v. 406 addita sunt auctore R. Ib. ἐπεικῶς—(24)σελήνη duobus locis habet V., qui loco primo om. 21 μᾶλλον, et 22 præbet διὰ τούτου δὲ καὶ, altero διὰ τοῦτο δὲ καὶ, 23 primo loco νενομίστο.

413, 25 Ἡμ. τῶν ἀποδομένων R., qui 26 θύοντων. διὰ (id est λέπειν διὰ in verbis ταῦτ' ἀρα. DIND.) ἀντὶ τοῦ διὰ ταῦτα.

414 R. verba τοῦ κύκλου δὲ ὅτι ἐπειδὴν ἴσαι—παλῶν ponit infra post ἡνιοχείας, l. 38.— 29 δτι

διὰ ταῦτα Ald. διὰ ταῦτα glossema est ad ταῦτ' ἄρα adscriptum. DIND.— 30 ἐπάν V. ἐπᾶν G. ἐπειδὴν R. Ald., quæ 32 ἐκλείπεται.

415, 34 Ἡρόδοτος, 35 τιθάσι, 37 φειδόμενος V.

418, 39 καὶ om. V.— 41 δύο ἐτῶν R., qui 42 καὶ οὐ et sequentia ut novum scholion habet.

419, 48 ἄγομεν R. V.— 49 Διπόλεια Ald. Διπόλεια et ἡ πολλοὶ V.— 51 τῶν πελάνων καὶ τῶν τοὺς βοῦς Ald.

420 Τὰ Διπόλεια R. V. Τὰ Διπόλεια Ald. τὰ Ἀδώνια Ἀδωνι καὶ Ἀφροδίτη R.

421, 3 ὀρώντων V., non G.

422, 10 ἀλεξέβακον V.

425, 15 ἐλεῖμων et δέ post ὑπόνοιαν om. R.— 16 αἰὲ καὶ ἔλ. Ald.— 17 τῶν post εἶπε om. V.

426, 19 ἐν om. V., qui ἐκθέσει cum Ald.

431, 31 πρ. θύσον, 32 τοῦδε ἔ. ἐξόμεθα V. ἐξόμεθα corruptum fortasse ex ἐχόμεθα. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 721. DIND.

432, 34 ἡ om. V.— 35 ὀμνήσωμεν G. Ald. προεῖρηται ἐν R.— 36 φιαλεῖν Ald.

435, 2 Μελησίππου. Narratio hæc sumpta ex Thucyd. 2, 12.— 47 κακῶν V. pro λοιπόν.

437, 1 ἀντιλαμβάνοιτο Ald. R., qui σχοίνους.

440, 11 ἀνθρακας (quod om. R.) λέγει Ald.

441, 13 καταρώμενος R.

443, 16 sic etiam Suidas s. Ὀλέκρανον. ἀγκῶνα, ἡ τὸ ἐπὶ τῆ Ald.— 18 ἀσπίδα μὲν τὰ V.— 19 οἱ, 20 μᾶλλον, 21 λέγονται om. V.— 22 οἱ ἐπικαμπές τῶν χειρῶν καὶ οὗ λέγει τὸν ἀγκῶνα V., omisso φαμέν.

446, 32 φανερώς V. Ald.

447, 34 ἄλλου V. Ald.— 35 φησι R. τοὺς μεταβολεῖς φησὶν Ald. τοὺς μεταβόλους φασὶ V.

448, 37 νῦν συνήθη τὸ V.

450, 44 sqq. Ineptè ab scholiasta comparari quæ de Alcibiade narrat Thucydides, ex temporum ratione manifestum est. Eodem modo errat schol. v. 451. DIND.— 46 πειθομένους Ald.— 49 ἔτι om. V.— 51 παράσχηται V.— 52 pro ἰδίᾳ legebatur διὰ τὸ. Correctum ex Thucydide. ἀπολαμπρύνεσθαι Ald. ἔλλαμπρύνεσθαι apud Thucydide.— 53 μὴ ἀρνούμενων τούτων V.— 2 νομίζων Ald.

451, 5 ἐπιτεχίσαι om. R.— 7 vide ad schol. Nub. 46.

453, 12 Callimachi locus est ex Hymno in Apoll. 100.

456, 21 τῶν αὐτῶν ἔργων V.

459, 31-44 in V. est διπλῆ καὶ ἐκθέσει ἀμοιβαίων τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ ὑπεκριτοῦ ἐν ἐπεκθέσει καὶ παρακθέσει, ἥς τὰ πρῶτα ε' κατὰ κώλων. ἔχει γὰρ ἄλλα γὰρ (γὰρ om. G.; scrib. ἀλλαγήν) τῶν προσώπων δέ ἐστι (scr. ἐστι δέ) τὸ μὲν πρῶτον καὶ γ'

τρισύλλαβα κατὰ παλιμβάχειον. τὸ δὲ β' κατῶν πρῶτος, τὸ δὲ δ' ἦτοι δακτυλικὸν διπλοῦν ἢ τροχαικὸν πενθημιμερές εἴη ἄν. τὸ ε' διπλοῦς παλιμβάχειος. Tum ad v. 463, τὰ ἐξῆς τρία ἐν περικθέσει ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐν καὶ κατὰληκτα (ἀκατάληκτα G.) β'. Ad 466, εἴτα ἐν ἐκθέσει τρισύλλαβοι κατὰ πόδα κρητικόν. Ad 469, εἴτα ἐν ἐκθέσει ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές. τὰ ἐξῆς δύο ἀναπαιστικά ἐν εἰσθέσει (ἐν εἰσθήσει om. G.) δίμετρα ἀκατάληκτα. Ad 472, ἐπεκθέσει καταληκτικὰ δίμετρα.— 31 ἐκθέσει Ald.— 45 Ἐρμῆν δὲ V. Ald.— 46 βαρβάρους τι R., quod præferendum fuisse videtur. 465, 2 καὶ ὑπερφηανεύεσθε additum ex R. et Suida s. Ὀγκύλλεσθαι.

466, 6 γὰρ τοῦ V. Ald.— 7 Ἀλκαίου Palmerius. ἄλκην V. Ἀλκιβιάδου R. Ἀλκμαίωνος Ald. Vide Thucyd. 5, 17. σπονδάς αὐτοῖς Ald.

472 ἀπαλλέγγων R.

474, 22 εἰσφόβητρον R. sine τὸ, 23 μορμολύαια idem, qui τὰ ante τραγ. omittit cum Ald.

476, 31 Ἐπεὶ ἄρα κατ.— 34 ἀλλ' ἀνετύφωρον R. διαφθειρομένοις V. Ald.

477, 41 ἀντεμφανίει V. ἐμφανίει Ald.— 44 τροχομένων V.— 47 scribebatur ἐκαμφοτερίζουσι. ἐκποδῶν V.

479, 50 sqq. Scholiastæ interpretationem recte reprehendit Palmerius p. 451 seq. Commentariorum ed. Lips.— 53 ἕως δε' R. ὡς ἔτι apud Thucydidem.— 4 ὁμοίως φησὶ V. Ald. Correctum ex Thucydide.— 5 ἤρξατο, 6 οὐπω μὲν V.— 7-9 μάλιστα—γένηται non leguntur apud Thucydidem. ταῦτα om. V., διὰ om. R.— 11 sq. τριακασίους τοὺς et 6 τῷ ἔξωφ—κούσπου om. V. De ν. κούσπος vide Ducangium.

481, 15 βαρ. φοροῦντων Ald.— 17 πεπίσθαι Dindorfius. Legebatur πεπίσθαι.

482, 20 γλισχρον—ἔλεγον R.— 24 περιτρούγουσι Suidas s. Σαρκαζῶν. Idem τῷ δοκεῖν. Scribebatur τὸ δοκεῖν.— 25 ἔστιν et 28 τῶν et 31 δι' om. V.— 32 σαρκῶν κῶν λιμῶ Schneiderus in Lexico. Legebatur σαρκακῶν λιμόν. Hesych. : Σαρκῶν : σισηρῶς. Fortasse autem transponendum κῶν σαρκῶν λιμῶ. DIND.— 34 ἑαυτοῦ G.— 38 Σαρκαζόντες δὲ οἶον R. Idem συνοίγοντες.— 41 διὰ γὰρ τοῦτο R. Ald.— 44 αὐτῆς R.

483, 53 ἐπεξιώσειν et παρ' αὐτῶν Ald.— 54 πολυορχίας (sic) V.— 1 Νισαίαν Kusterus. νικαίαν V. νικαίαν Ald.

493 τῶν ἡμέρων R., qui καὶ κατατέλουν omittit.

496, 22 lemma κακὸν εἰνεῖς correxit Dindorfius. Οἶον ὡς κακόνι ἐχθροὶ R.

497 in R. ἀντὶ τοῦ οἱ ἐπιθμοῦντες. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν κουσῶν γυναικῶν καὶ ἐπιδηθ ἀδηφάγον τὸ ὄρεον ἢ κίττα καὶ περίεργον εἰς ἐπιθυμίαν. In V.

παράλογον (sic) γὰρ τὸ ὄρνεον ἢ κίττα ἐξ ἧς μετῆκται (μετῆνκεται G.) εἰς τὰς κρούσας τὸ κιττῶν.

500, 34 Μεταφορικῶς βαδ. V. βαδίζετε R. — 35 τὸ ἐκ κόρακας om. V.

502, 38 sic R. αἰτίαν δὲ εἶχον ἀρχηγοὶ V. Ald.

505. De scholiis ad v. 505 hæc habet Ald.: ἐν οὐδενὶ ἱκανοὶ ἐστὶ πλὴν ἐν τῷ δικάζειν. δέον δὲ εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ δικάζεσθαι ἐμποδίζετε. — 48-52 οὐδὲν πρὸς—ποίημα habet etiam R. — 52 διαβάλλει V. — 1 Dindorfius scribendum putat κατὰ τὸ ἀδιάφορον vel τῷ ἀδιαφόρῳ.

507, 13 ἔκωπτον V. ἔκοπτον G.

509, 25 διὰ—ἔργον om. G.

517, 38 οὕτω γὰρ V. Ald.

522, 53 σου R. V. τοῦ Ald. — 2 γε καὶ μέχρη R. ἐστέρηται V. χρημάτων Ald.

523, 3 σὺν τῇ ὄρῳ V. Ald.

527, 9 πλέγματα στρατιωτικά, τούτων καὶ V., qui τῶν om. — 13 πλέκος, πλέγμα. τοιούτος γὰρ ὁ γρύλιος πλέγματι σκευοφόρον στρατιωτικὸν V. et partim Ald. — 14 ἀποτιθενται R. κατετίθεντο V. Ald. et Suidas s. Γύλιος. κρόμυα R. — 15 καὶ om. V. Ald., quæ non habet οὐ — γύλιόν τι. Ἡράκλεις πνίγος γύλιόν τι om. R. Verba corrupta, quibuscum aliquid similitudinis habet mimus Sophronis ab Eustathio ad Homer. p. 561 memoratus ex Herodiano, Ἡρακλῆς ἠπιάλητα πνίγων. Apud Suidam scriptum hæc ἐστὶ δὲ καὶ ζῶον ὁ καλούμενος χοιρογρύλιος. λέγεται δὲ καὶ ὁ Ἡρακλῆς γύλιος. καὶ γύλιον ἀγγεῖον πλεκτόν. DIND. — 16 ἐστὶ δὲ om. R.

χοιρογρύλλιος Suidas χοιρογρύλλιος R. χοιρογρύλιος Ald. χοιρόγλυος V. χοιρόγρυλλος G. et correctus V.

528 lemma πλέκος addit Dind. — 18 Ἐσχημάτις δὲ ὡς, 20 Τηλέφου ἢ Τληπαλέμου codex.

529, 22 ἀπεψίας Ald. Ἀψησίας—ἐρυγή et δὲ et 25 τὸν om. V., qui polemum cum Suida s. Κρομμυδοεργεμία. πότον Ald.

531, 34 πάντων R. πάντας V. — 36 καὶ εἰ V. — 41 γενεῆς ἀφθίτου λαχόντας θεοῦ codex. Emendarunt Dindorfius et Bergkiius in Dissert. de Soph. fragm. p. 13. — 50 πάντων τῶν ποιημάτων Suidas s. Στρουθός.

534 R. habet glossam ἐχόντων πύσεις καὶ ἀποκρίσεις. — 54 τὰς πύσεις V.

535, 4 τῆς ληνοῦ V. — 8 στι om. V.

537, 19 lemma ἀνατετραμμένου χούος habet R., qui ἀνακαλυφθέντος, ut Ald. et Suidas s. Χούος. — 20 ὑπὸ μέθης om. R. — 21 τὰ om. V.

538, 23 ἄλλοις πολλοῖς G.

541, 27 Σφόδρα V. et Suidas s. Ὑπωπιασμένα, qui ὑπὸ τοῦ πολέμου omittit. παρὰ τοῦ V. — 28 περὶ Suidas. παρὰ Ald. καὶ παρὰ V. Deinde Ald. ἔ εἰσιν ἐκκαύματα ἄψων καὶ κρούσματα. ὑπὸ τῶν

ἄψων om. Suidas, qui κρούματα et 29 κονδύλους φασίν. — 34 ἅπαντας τὰς V.

542, 35 προσθλώσι R. et Suidas (apud quem vulgo προσφλώσι) codices duo. προθῶσι V. — 36 ἀνατρίβοντες V. et Suidas. συντρίβοντες R. — 38 ἐν Ἰριγέροντι om. Suidas.

549, 52 ἀντὶ τοῦ κατεδ. Dindorf. ἀντεκατεδ. V. Legebatur ἢ κατεδ. — 54 τὸν μέσον τῶν δακτύλων Suidas s. Ἐσχιμάσιεν. — 1 ἐνουδρίσαι idem. — 2 ἐκτείνοντες V.

553, 6 τοὺς om. V

554, 8 Ἀρχαίας ἢ ἀντὶ τοῦ παλαιᾶς R. Scholia v. 555, 556 om. G., 13 φασί om. V.

558, 17 πολλὸν τοῦ om. V. χρόνον τοῦ πολέμου R.

561, 21 τοῦτο V., qui om. αἰνίσσεται.

562, 23 legebatur συντόμος. πρὸς τὸν λίαν V.

564, 27 εἰς ἀγρὸν om. V. Ald. φησὶν ὃ R.

565, 30 sq. Πανδαισία—ἄρτος infra post ἐστιαμένων, l. 34, ponit R. — 31 κραταία εὐχρ. R. Idem om. Ἄλλως hic et 34. — 35 sq. sic in R., πανδαισίαν φασί τινες ἐταν δεῖπνον ἕκαστος αὐτῷ κομίζων εἰς τὸ κοινὸν θήσῃ καὶ πάντες πάντων μετέχωσι. γὰρ om. V. — 36 μετέχωσι, 39 τὴν ἐκποικίλλῃν V. ἐκ ποικίλων G.

566, 47 θραύειν

567, 49 τὰ σπέρματα τὰ ἀχυρα V.

568 sic in R., μετακινήσειεν. τινὲς μετορχιον τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν. ἢ τὸ μεταξὺ τῶν χωρίων ὅπερ λέγεται ὄρχος. καλῶς ἂν φαίη μεταστήσειε τὰ φυτὰ ἀπὸ τῶν ἀρουρῶν τῶν σπειρομένων. ἢ μετόρχιον ἐστὶ τὸ μεταξὺ τῶν ὄρχων—γένωνται. — 2 ὁ σίτος ἐν ἑλίῳ ἔσπαρται V. στι om. R. — 7 καλῶς ἂν φαίη μετ. V.

570, 11 κρύπτειν V. κύπτειν Ald.

571, 13 τὸ μὲν dicit respiciens ad μέλος χοροῦ v. 582. Ceterum, nisi plura exciderunt, corrigendum δεκάκωλον τροχαϊκόν. Δεκάκωλον dicit omisso versu catalectico. Sed vereor ne ἔνδεκα κώλων τροχαϊκῶν scripserit, post παρατελευτον autem versus catalectici notatio exciderit. DIND.

574, 22 καλάθαι R. et Suidas s. Παλάθαι.

577, 25 ὡς ἢ et φύονται V. — 26 ἄλλως, 28 τὸ om. R. — 29 δύνανται V.

578, 33 τὸ om. G. τὸ ἐποθοῦμεν R. δ ποθοῦμεν V.

582, 49 τινὲς γράφουσιν ἐδάμημεν. Apparet ex his scholiastam legisse, quod ego ex conjectura restitui, ἐδάμη, pluralem autem numerum, qui in libris legitur, correctori deberi. 51 τετράμετρος, sunt verba δαιμόνια βουλόμενος εἰς ἀγρὸν ἀνεργύσαι. Deinde scribendum καὶ ἐν ἐπεκθέσει, 53 autem scribendum videtur εἶτα ἐν παρεκθέσει. Ineptit 54, λαμβικὸν δίμετρον dicens. DIND. δίρθημα V., ut solet. παρατελείτιον G. — 2 συναλιφθέντος R.

583 εἰς ἐνικόν. Hæc quoque annotatio, quam om. G., ad ἐδάμη referenda. Δαιμονίως, σφεδρῶς,

584, refertur ad δαίμονια, quod R. V. pro vulgato δαίμονα præbuerunt. DIND.

585, 5 ἔρπειν om. V.

586 Ἐπειδὴ ἡ εἶρ. πλόν τῷ γεωργῷ συμφέρει R. 593, 9 οὔτοι om. V. — 13 legebatur λέγειν.

595, 16 Χίδρα, 18 ἡ εἶδος V. Ald. — 21 ἀλη-
λεσμένον codex.

603, 24 ὦ addidit Dindorfius. — 28 αὐτοῖς V. ἀπ' αὐτῶν G. — 29 αἴτιον Dindorfius ex codicis Ven. scriptura αὐτόν.

605, 30 Θεοδώρου. Libri Πυθοδώρου. « In nominibus archontum erratum est. Primo loco rescribe Φιλόχορος ἐπὶ τοῦ Θεοδώρου. Secundo loco (l. 38) ὑπὸ Ἡλείων ἐπὶ Πυθοδώρου. Nam ex Diodoro (12, 31), Eusebio et ipso scholiaste supra constat legendum Θεόδωρον primo loco, septem annos ante belli Peloponnesiaci initium, quo tempore Pythodorus fuit archon, iisdem auctoribus et ipso Thucydide lib. 2 initio. Et rursus ubi legitur (54) ὡς Φιλόχορος φησιν ἐπὶ Πυθοδώρου, lege ἐπὶ Θεοδώρου. PALMER. Consentiant Corsinus Fast. Att. III, p. 218, Elmsleius ad Acharn. p. 2, et alii: nihilominus recte observavit Müllerus ad fragmenta Philochori, minime necessariam esse emendationem illam et Πυθοδώρου percommode posse explicari. — 32 τὸν νεῶν τὸν μέγαν, Parthenonem. — 33 μδ'. Quadraginta numerat Thucyd. 2, 13; quinquaginta Diodorus 12, 40 DIND. —

38 libri Σκυθοδώρου. — 40 π Λακεδαίμονιους λέγων ἀδίκως εἶργεσθαι R. — 49 ἐξήνεγκαν V. Ald. — 52 ἡ κατὰ Ἀριστοφάνους ὑπόνοια corrigendum esse putat Maximilianus de Seguiet. — 54 libri Πυθοδώρου. — 6 ὑπὸ Ald. ὑφ' V., non G. Non ingratum puto lectoribus fore de morte Phidiæ hunc Arpsinæ locum ex Rhetorica inedita: Κατὰ στάσιν ἀνακεφαλαίωσις γίνεται, δταν τὰ περὶ στάσεως ἐκτιθώμεθα· οἶον· ἔστω Φειδιάς, ὡς μὲν νοσφισάμενος ἐν τοῦ Ὀλυμπίου (sic) χρυσίου, βασανιζόμενος καὶ τεθνηκώς· ἡ ἀνακεφαλαίωσις· « Ἐπέδειξα τοίνυν μήτε ἀφηρημένον Φειδίαν χρυσίου (ἔπερ στοχαστικόν), εἶτι τὲ, εἰ καὶ ὑφέλετο, κλέπτῃς, οὐχ ἱερόσυλος ἦν (ἔπερ ἔστιν δριστικόν)· εἰ δὲ, εἰ καὶ ἱερόσυλος ἦν, κρίνειν ἐχρῆν πρότερον, οὐ βασανιζεῖν εὐθύς· ἔτι δὲ, εἰ ἔδει κρίνεσθαι, παρ' Ἀθηναίους ἔδει (ἔπερ ἔστι μετὰληψις). »

606, 8 δεδιώς κατὰ τῆς τύχης κοινοῦδος V. — 14 τῶν om. V. — 15 κατασχεῖν V. ἔχειν Ald. Correxit Bekkerus.

607, 16 sq. Τὸν δάκνοντα τὸν ἐμπεσόντα ἢ αὐθάδη καὶ ὀργίλον R. — 17 τοῖς ὀδοῦσι R. et Suidas s. Αὐτοδάξ. Legebatur τοὺς ὀδόντας. — δάκνειν κλέπτοντα V.

609, 22 ἀγ. ἔστι R. V.

610, 28 φουσῶν V. Ald. — 11 ἔμεινε R.

612, 34 τὴν om. V.

616, 43 λέγει V. — 44 ἐκείνῳ Ald.

619, 3 πολέμου τὰς αἰτίας V. — 7 Μεγ. πινάκιον Ald. — 12 φησι δὲ Ald. — 16 sq. ἐμμείναντας δύσ-
νοὺς ἔχουσι V.

621, 22 ὑπήκοοι Portus. ὑπηρέται V. Ald.

622, 30 τῆς ἱππηλασίας V.

627 R. habet glossam τῶν Λακωνῶν.

628, 37 κορώναιος ὡς φιδάλεως R. κορώναιον ὡς φιδάλεως V. κρώνειον ὡς φιδάλεων Ald. — 38 καὶ post δὲ additum ex Suida s. Κορώνειος. — 39 κορακίονα V.

629, 43 ἀγ. κατὰ λόγον V.

631, 45 εἶδος σκεύους δεκτικῶν κριθῶν ἢ πυρῶν, 49 αἱ κυψελίδες et κεράμιοι V.

633, 54 εἴη R. V. — 2 ἀνίενοι V. — 4 οὐδὲ om. V. — 5 συνῆκε V. Ald. — 6 σωτηρίας πονηρίας R. — 7 ὑπ' αὐτῶν πολιτευόμενοι Ald.

636, 15 καλοῦσι om. R.

637, 18 sq. Callimachi verba in Etym. M. p. 276, 23 sic scripta, δίχροον φλιτρον ἀειραμένη. Scribendum δίχροον ἤρυγε φλιτρον ἀειραμένη. DIND. ξύλοις Suidas s. Διχροῖς. Legebatur ξύλοις διχροῖς. Tum addit Ald. τουτέστι διφυεῖσι. — 20 κεκράγμασιν R. et Suidas. διχροῖς κεκράγμασιν V. Ald. — 24 ἐξέχοντα παρεοικῶτων V.

640, 31 ἐπὶ αὐτοῖς R.

642 R. habet glossam ἀσθενοῦσα. — 33 φοβοῦ-
μενον V.

645 ἔφρασσον V. Ald.

648, 48 οὐκ ἐξῆν τεθν. V. Ald.

651, 53 sq. sic in V., οὐ δ' μὲν εἰσι κῶλα δίμε-
τρα ἀκατάληκτα, τελευταῖον δὲ ἔστιν ἐν ἐκθέσει στίχος
τετραμέτρος καταληκτικὸς τροχαικός.

658, 9 sq. μετὰ λς' ἔστι V.

663, 18 αὐτὸν V.

665, 21 δὲ περὶ V. ἐπέμψαντο pr. idem. παρ' Ἀθ. ἐπέμψαντο etiam Ald. — 26 sq. μετὰ τὰ ἐν πύλῳ om. V. — 27 ἐπὶ Κλεωνόμου R. — 30 Ἐλεβε Κλέων, 31 καὶ ἐπαγγ. εἰ εἰλήφισαν V.

666, 37 κυτίδα Coraes ad Heliodor. p. 155. Legebatur κυτίδα. — 40 λαμπρῶ Ald.

669, 45 ἡ σκύτη om. G. — 46 sq. ἀντι—ἡμῶν om. V.

675, 51 κατέλειπε V., non G.

676, 1 καὶ om. V.

678, 3 ἔμα μὲν V. Ald. διὰ τὸ Ald. — 4 εἶναι om. B.

680, 6 πνύκα R. — 7 φησι om. V.

681, 9 Χρέμιδος Ald. Schol. Luciani Timon. c. 29, vol. 1, p. 142, citat Dindorf. — 12 δὲ om. V.

689, 33 τοῦτο τῷ Dindorfius. Legebatur τοῦτο τῷ τοῦτο V.

692, 43 scribebatur λύχονις.

695, 44 Γαλιώσις R.

697, 48 ὁ Σμ. R. — 50 Ἰσθμιοικαῖς V. Πυ.

θιονίαις R. V. om. Ald. — 52 sq. legebatur χρυσάμπυκτος ἐς δ. μοι συνανέβαινον. — 53 συναντώμενοι Ald. συναντωμέναις V. — 54 παιδίους V. παιδία G. — 1-3 οὐ ποτ'—δοδαί omi. Ald. — 2 γλυκισίαν V. — 5 μὲν alterum om. V. — 6 πάλιν τούτου G. περιφερόμενος V. — 12 β θυ ἰαμβοποιῶ V. Legebatur τοὺς β ἰαμβοποιούς. Indicavi lacunam : nam excidit substantivum aliquod. DIND. — 13 συμχολόγοι Ald. — 14 Σιμωνίδη V. — 15 παρὰ V., non G. — 16 νεμήσεις Tygwhittus. Scribebatur νεμάσεις.

698, 18 καὶ φιλάργυρος V.

699, 20-22 Ἀντι—ἄλλως om. V., qui habet παρομία θεοῦ θελ.

702 in R. ἀντὶ τοῦ λιποψυχῆσας. εἰς οἶνοφυλίαν δὲ δ Κρατινὸς διαβάλλεται. — 26 ἐκλυθεὶς V. et Suidas s. Ὀρακιάσας. ἐκλυθεὶς Ald. λιπ. V. λιποψ. Ald. et Suidas, hic et 29. — 29 ἴσον V. τὸ ὠρακιάσας Ald. — 32 σκοτώσθαι et ἴσον V. ἴσον G.

704, 36 καὶ om. V.

706, 38 συνελθουσῶν V. — 39 συνανελεύσθησαν R. G. συνελεύσθησαν V. Sic ξυνέλκυσσον ex ξυνανέλκυσσον corruptum videtur in verbis poetæ v. 417. DIND.

712, 52 βλήχωνα V. — 53 ἀποστώφη R. Ald. — 54 γλήχωνα Suidas s. Διὰ χρόνου. γλήχωνας R. Ald. γλήχωνος V. γλήχωνα G. γλ. πίνουσι Suidas. ἐσθίνοντες πολλήν V. — 2 τὸ γάρ, 3 sq. τοὺς βλαπτομένους ὑπὸ τῆς ὀπώρας et γλήχωνα V.

717, 18 δὲ om. R. χόλιχα V. Ald.

724, 22 Ἀντὶ τοῦ et 23 ὄτος et διὰ om. R., qui μόνος παρ' αὐτοῖς θνητός. τινές.

726, 32 τῆ θεῶ V.

728, 40 sq. τὸ γεγαμηκέναι αὐτὴν V., et om. τῶ.

729, 47 καὶ κάτισσι Ald.

733, 11 διὰ τὸν χορὸν V. — 12 legebatur στίχοι. Correxit Dindorfius duce Suida s. Παράβασις. — 16 μὲν om. V., habet Suidas. Post λίαν desunt syllabæ tres ου- : nam metrum est Eupolideum. Meinekii supplet ὑπὸ τοῦδ'. — 22 αὐτοῦ, 23 μεταχειριζόμενος R. μεταχειριζομένους V. ἐστὶ μοῦσαν τινὰ ἑαυτὸν ἐπαινέσαι R. — 27 τινές πρὸς εὐταξίαν τῶν θ. R. — 29 αἰσυμνήτας, vide Ebert. Dissert. Sicul. p. 21. Addit V. ἀναπαιστικ. ἐφ' ἣ ἀπλή καὶ ἐπέκθεσις εἰς τὴν παράβασιν ἀναπαιστικὰ τετράμετρα κηταληκτικὰ λα', ὧν τελευταῖον παῦρ' ἀνιάσας.

735 παρέκθασιν R. παραβασιν V. παράβασιν C. Ald., quæ deinde ἀναπαιστον καλεῖ.

736, 32 fortasse δεῖ δ'. DIND. — 33 codex θυγατέρα et δῆμος, 34 ἐξετέλεσα.

740, 36 δὲ καὶ V. Ald.

741, 41 ματτ. μάζης V. — 42 Εὐπολιν Dobræus. Legebatur Εὐριπίδην. Ald. Ἦρ. πίνοντα.

— 51 ἐχθεσθαι Ald. — 52 ἀγει καὶ σκώπτοντος ταῦτα R. ἀγει ταυ (ταῦτα G.) καὶ σκώπτοντος V. ἀγειν ταῦτα καὶ σκώπτοντος Ald. Vel ante vel post ταῦτα plura exciderunt. Deinde οὐ βιωτὸν V. « Neque verba neque metrum satis expedire possum. Sed illud video, pro οὐ βιωτὸν legendum συμβοιωτῶν. » POISSON. præfat. ad Hecub. p. LVIII. Conf. Meinek. Com. I, p. 224.

745, 2 ἤφερον V. ἔφερον G. — 3 ἀναιρεῖται V. ἐπανέρηται Ald.

746, 4 Ἰστριχίς δὲ ἡ R.

749, 15 Τοῦτο R. Ald. — 16 ἐν κρα πάντων ἄλλοις (ἄλλων G.) V. — 17 legebatur ὅστις αὐτοῖς — παρέδωκε. « Lege ὅστις γ' αὐτοῖς et παρέδωκα. Verba sunt Æschyli de se loquentis eodem fere modo, quo loquitur apud Aristophanem Ran. 1045 et seq. » POISSON. præfat. ad Hecub. p. XLVIII. — 19 ἔψωσεν om. R. V. ἐμεγάλυνεν, ἡσφαλίστατο V. Ald. — 22 ῥήματα σεμνὰ om. R.

752, 25 τῶ Ἡρακλεῖ V. — 29 seq. ἀντὶ τοῦ Ἡρακλέα μιμ. R. — 31 ἐπεχειρίσα Ald.

753, 34 αὐτῶ V. τὸν Ἀριστοφάνην R. — 25 διὰ τὸ (τοῦ Dindorfius) βαρβαροθύμους R. διὰ τοὺς βαρβαρισμούς V. Ald.

755, 39 Ἐρατοσθένει, conf. schol. Vesp. 1032. — 40 legebatur ἐλάμποντο. — 44 οἱ et ἐἴκτην om. V. — 46 scribebatur Κύννη.

756, 49 πλῆθος V. Ald. — 50 διώρουξ R. Ald. διώρουξ V. δὲ εἶπεν om. R. V. — 51 ἔχω. δέον V. — 54 αὐτῶ V. Ald. — 1-3 καὶ τοῦτο—ἕδραν infra post κόλακας habet V. — 3 post ἕδραν R. ponit superiora illa χαράδρα δέ—τῶν κολάκων. Idem omittit l. 6-11.

758, 15 Λάμεια, 17 Λ. λέγεται V. — 21 βαρυσμουῦσα Ald. — 22 φοβούσας, 25 δ Ζεὺς post ἔως οὗ, 26 αὐτῆς post ὀφθαλμούς, 27 ἐξαιρεῖσθαι ἑαυτῆς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ, 34 δυσσομίαν ὡς πρωκτὸν αὐτὸν (hæc ὡς πρ. α. non habet G.) V.

763, 41 δεομ. τῶν νέων V. — 42 αὐτοὺς G. Ald. δὲ καὶ om. R.

767, 52 Καὶ τοῦτο R., qui 53 om. δ Ἄρ. τρ. δὲ.

772, 4 προκειμένων Ald. — 6 τὰ om. R.

774, 8 λείπεται λαμπρὸν codex λείπεται remansit ex gl. λείπει ἢ ἐξ. DIND. φαλάκραν codex.

775, 12 Στρησιγόρειον, 18 προσφωδιακὰ Ald. — 28 κῶλων Dindorfius, « nisi ἔνενακαιδεκακῶλους scribendum. » Codex κῶλα. — 29 ἐνδεκάσημος Dindorfius. Codex δεκάσημος. Ad sequentia καὶ τὸ δ' ὅμοιον idem annotat : « Aut scribendum καὶ τὸ δ' δακτυλικὸν ὅμοιον, aut verba καὶ τὸ δ' ὅμοιον transponenda post δακτυλικὸν πενθημιμερές l. 29. Sequens ἰαμβέλιγον refertur ad verba ἀνδρῶν τα δαίτας

καὶ θαλάσας, μακάρων. — 35 ἐξῆς π ια', 36 κεκολλησται et ἐφθήμερες codex. — 37 αὐτῶν om. G.

778, 46 δ μόχος, id est Apio, cujus hoc fuit cognomen. Monuit Hemsterhus. apud Gaisford. ad Suidam vol. 1, p. 466. Bekkerus citat Apollon. De syntaxi p. 92, 6 suæ edit. — 47 Ἄρεος V. Ald. — 49 τραγωδοποιός G. τραγωδοποιεῖ V. Fort. scrib. ἐν δέ τῳ. — 50 τὸ om. V. Idem Καρκίνος V., idque ante παροξύτονον. Vide Meinek. Hist. Com. p. 513 sqq.

788, 2 ὄρυγας δὲ V. — 3 διαβάλλοι Ald. — 4 ἡ ante τῶν ponit V. — 7 τὸ ὄρυγας ἐκτείνεται. Idem docet Athenæus 9, p. 393, B, ex eoque Eustathius p. 1108, 49. Mirus hic error est grammaticorum, quibus nominum κήρυκος et δοῖδουκος mensura fraudem fecit. DIND. — 9 ἔχοντα, 10 εἰς μικρ. δὲ γ. V. — 15 γύλιος et 19 ὁ πατήρ om. V.

790, 21 Νάννοι γὰρ V. Ald. — 22 Ἴνοι Suidas s. Σφυράδες. Ἴνοι V. νάννοι Ald. — καὶ προβάτων om. V. — 26 ἀνάμεστοι scribendum videtur Dindorfio. — 29 καὶ ἀποτυχήμασιν Suidas. εὐτ. δὲ V. — 34 ὁ δωδεκαμήχανος. Non tetigit scholiastes causam joci Platonici. Nam allusit ad nomen meretricis cujusdam famosæ, quæ δωδεκαμήχανος vocabatur, ob varia σχήματα, et multiplicem patientiam, de qua in Ranis v. 1361 et ibi scholiastes. Nomen scorti erat Cyrene, de qua etiam Suidas in Δωδεκαμήχανος. Traduxit igitur Plato Xenoclem antagonistam ad populum, eo quod machinas inducebat in theatrum plures more Tragicorum, et nomine ejus scorti vulgo notum eum ridicule vocavit. PALMER. — 35 μηχανοβαφεῖς V. — 36 προσέφερον Ald.

794, 4 ὄρ. τοῦτο R. — 43 ὡς νωθρὸν περὶ τὰ σχήματα restituit Meinek. Hist. Com. p. 108. — 44 Μῦες drama videtur scholiastæ esse commentum.

795, 48 ὁ om. V. — 51 παραπαῖσι V.

797 ἀντιπῶδῃ ἢ καὶ ἀντιστροφῇ adscriptum in V., quæ om. G. — 2 sq. καὶ πῶς τε ἀντιστροφος V. τὴν ἀντιστροφὴν Ald. — 4 ἀντεπίδοσθαι V. — 5 τὸν ἐπωδὸν Ald. — 6 τοῦτου, 10 καὶ οὐδὲν, 13 παρὰ τῶν, 14 παρὰ Στῆσιχόρῳ V. — 16 legebatur ἐξευρόντα.

803, 25 ἀλλὰ om. R. λεπρὸν R. G. λεπρός V. λεπράς Ald. — 27 Ἀλέτριον V.

809 R. habet glossam φοβεροὶ εἰς γαστριμαργίαν. — 43 δὲ ἦσαν V.

812, 47 τὰς om. R. — 48 γραισί R. et Suidas s. Γραισοῦδοι. γραι V. Ald. — 50 post τῆδε deest syllaba una, fortasse τοι. DIND. κατήγου Ald. εἰς γρ. V. — 52 ὀχέοντες V. ὀχέοντας Ald. — 1 ἰχθύς R. ἰχθύας V. Ald.

819, 10 alterum καὶ om. V.

822, 12 Ἀνθυπηλλάξεν om. V. — 14 κακουργεῖν ἐτοίμους Ald.

830, 23 Τὰς om. V. Ὅμηρος et 24 καλὸν ἀεῖσεν om. R., addens φησὶν Ὅμηρος.

831, 26 sq. ἡ κωμῳδεῖ—ἀρχομένους in fine post μετώρων ἀνδρῶν ponit R. — 29 ἀνερινχέτους, 30 ἀνέρα Ald. οὗτοι est Attici. Æoliom enim αὐτῆρ. — 33 καὶ τινὰς Ald.

835, 39 ἡεροφοίταν R. ἔμεροφοίταν Bentleius. Qui μέιναιμεν restituit. μῆνα μὲν R. μείνωμεν V. Ald. ἀελίου λευκοπτέρυγα Bentleius. — 41 φησὶν αὐτὸν V. — 42 κωμῳδίας. Hic scholiastæ error est. — 46 legebatur φαίνεται δὲ. Χίου κτίσις Bentleius. — 49-53 ἀγ. Ἀθήνησι καὶ νικῆσαντα, ἐκάστω τῶν Ἀθηναίων δοῦναι Χίον κεράμιον. υἱὸς δὲ ἦν Ὀρθομένους, ἐπικλήσιν δὲ Ζούθου. ἤρξατο δὲ τὰς τραγωδίας διδάσκειν ἐπὶ τῆς ὀδοχοστῆς δευτέρας Ὀλυμπιάδος. δράματα δὲ αὐτοῦ δώδεκα. οἱ δὲ τριάκοντα, ἄλλοι δὲ τεσσαράκοντα φασιν Ald. Quorum illa υἱὸς δὲ ἦν—φασιν inserta sunt ex Suida s. Ἴων. DIND. — 51 Ionem dicit dialogum Platonicum.

837, 5 αἰοῖον Ald. παίζων καὶ ὁποιῶς (ὁ ποῖος G. fort. ὁμοῖως) αἰοῖον αὐτὸν φασὶν ἀστέρᾳ (ἀστέρᾳ om. G.) κακλῆσθαι. V.

841, 10 λυγούχους Schweighæuserus ad Athen. vol. 8, p. 342.

842 R. habet glossam ἀντὶ τοῦ τὴν ὀπώραν. — 13 π. εἶπε, 15 ἦν μὲν ἔδωκε τοῖς γεωργοῖς τὴν ὀπώραν, 17 ὁ Τρυγαῖος δίδωσι τοῖς οἰκέταις ἀπαγαγεῖν ὡς τὴν V.

844 τὸ στόρνυθε R.

850, 32 συντ. πάντα R. — 33 νῦν R. V.

854, 36 παραιτοῦνται, reprehendunt. Conf. schol. Av. 1215. DOBRÆUS. ἐπαμφοτερίζοντων V., qui 37 πρὸς om. V.

855 λέγεται om. R. Ald. ad hunc versum κανῆ: κανίσκια. Est interpretatio lectionis corruptæ recentiorum codicum:

862 μωραλιφίας codex.

864, 17 Ἡ οὐτως. στρ. R. — 18 καθὰ V. Ald.

865 ἄρματος—ἐλέγετο V., qui 23 τε om.

869, 27 σησαμη πλακοῦς R. — 28 σησάμου Ald.

874, 35 ἡλαύνομεν, συνουσιάζομεν V., qui hæc verba infra collocat post θεωρίας ἐκάλουν, l. 48. Idem Βραυρῶνα πόρνη. — 36 om. V.. ἔστιν om. R. De sequentibus verbis hæc habet Ald., Βραυρῶν πόλις τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾗ τὰ Διονύσια ἤγοντο καὶ μεθύοντες πολλὰς πόρνας ἤρπαζον. — 37 sq. καθ' ἕκαστον δῆμον, ἐν οἷς ἐμέθουν εἰ δὲ om. V.

876 διὰ γὰρ πενταετηροῦς χρόνου ἄγονται αἱ R.

879, 52 καταμανθάνει V. — 54 δὲ om. V., qui hæc ἐπιτιμᾷ—περιέγραφε τὰ ἰσχία post scholion v. 876 collocata habet — 2 ἀπτομένους V. — 7 ταῖς σκηναῖς codex. Correxerit Dindorfius.

883, 20 ἕμα καὶ ἔτι R. λίκτης V. Ald. — 21 μέμνηε R.

886, 29 μεγειρεῖα, 31 συμβολήν R.

890, 35 Ἐπιταλεῖν. ἔστι δὲ ἀνάρρυσσις μία τῶν Ἀπατουρίων. παρὰ δὲ τὸ αἶρειν τὰ σκέλη ἔπαιξε. τὸ αἰδοῖον δὲ δεικνύσιν αὐτῆς. ἄλλως. ἀνάρρυσσις μία V. Ἀνάρρυσσις κυρία Ald. et Suidas s. Ἀναρρῦει. — 37 ἀναρρῦειν Suidas. Legebatur ἀναρρῦσειν. — 42 scribebatur Ἐάνθιος. — 44 Μέλανθος schol. Equit. — 45 ὦν καὶ om. V. — 47 χωρίον ἐπὶ τῷ μόν., 49 φήσας διαμάχεσθαι, 50 θεασάμενος V. θεάσασθαι G. — 7 ὁ γὰρ V. — 8 τὸν om. V. — 10 καὶ om. R. Qui post Βουωτῶν habet παρὰ δὲ τὸ αἶρειν τὰ σκέλη ἔπαιξεν τὸ αἰδοῖον δευκνύς αὐτῆς. γ' ἐξ ἦσαν ἡμέραι τῶν Ἀπατουρίων, δόρπεια κουρεῶτις ἀνάρρυσσις.

893, 23 ὄπτανειον V. Ald. λάσσανα V. — 24 αὐτῶν R.

900 Πρὸς τὴν V.

901, 39 σῶματα περιεχόμενα ἀλλήλων ἄρμ., 40 ἄγεται Ald.

907, 2 alterum δὲ om. V. — 5 βουλῆ καὶ μὴ δεδωκότων αὐτοῖς τοῖς δεομένοις, 6 τὰς χεῖρας Ald. ἐπὶ τὸ R. — 8 δὲ om. V. Scribendum πρὸς τὸ ἔχειν ex scholio v. 908. DIND.

908, 11 Ἄλλως. ἀλλὰ R. — 12 ὅπ. ἐτοίμην χεῖρα V. Ald. Post λῆμμα pergīt R. σκώπτει δὲ αὐτοὺς ὡς ἤττονας λήμματος. — 18 περὶ τῶν δεομένων V., om. Ald.

909, 28 legebatur ἐμπολιταί.

923, 42 ὄσπριον V., non G. — 43 ἤψων V. Ald. ὄπτουν G. πολυτελέστερον Ald. — 45 ἂν εἴη, 47 καὶ ἐπὲρ V. — 50 legebatur ἀγάλαμα. Correxīt Dindorf. ex schol. Pluti 1199. — 53 ἐρκίου V., qui 1 καὶ om. — 2 εἴλαντο V. — 6 ἰδρυσόμεθα R.

924, 9 ὄσπερ V. Ald. — 15 Ἄντι τοῦ εὐταλέσ om. R. V. ἢ ὡς R. — 16 ὡς καὶ μέμφεσθαι R. V.

925, 21 Λαρινοῦ, 22 αὐτὸν Ald. ἀνεσχηκέναι V. — 25 λαβινοῦς Suidas s. Λαρινοί. Scribebatur λαβινοῦς. — 26 Κεστρινοῦς Suidas. — 28 scribebatur Λαρινοῦ. — 29 τοῦς V. Ald.

928, 35 ἀμαθία om. R. — 36 διεβάλλετο δὲ καὶ εἰς μαλακίαν ὡς R. [dele καὶ in text.] εἰς μαλ. καὶ (hæc tria verba om. V.) ὡς μωρὸς καὶ ὠώδης. ἦν V. Ald. — 38 ἐν πλ. V. — 39 χοιρώδης Suidas s. Ὑηνεία. Legebatur λοιδορος. Pergīt Suidas τινὲς δὲ ὕηνείαν τὴν δυσωδίαν τὴν ἐκ τῶν χοίρων φασίν, ὅσπερ δ. — 40 υἰῶν V. ἄπερ Ald. χρώμενοι—ἀποπατοῦσι Suidas. χρώμενα—ἀποπατεῖ V. Ald. — 41 καὶ om. V. εἰς βόρβορον διαλύονται Suidas. Legebatur κυλίεται.

930, 45 sq. καὶ πολλὰ μονοσυλλάβως R. οἱ om. V. — 47 διηρημένα R.

935, 52 Ἄντι τοῦ πραεῖς ἢ εὐήθεις ἀπλοὶ ὡς R. — 1 ὡς ἔταν V. — 2 ἄρνα λέγουσι R. sine ἀμνόν.

939, 6 δὲ om. R. θελήσωσιν R. Ald. — 9 φέρεται Schneider. De scholl. Ar. p. 121. Legebatur φέ-

ροντι. — 11 Scholiasta legit θέλη τε χη τύχη. — 12 ὄντας G. ὄν V. Legitur nunc v. 1023 χρη μένοντα τοῖνον : de quo vide quæ in annotatione dixi. DIND. — 15 τῶν om. V. Ibid. τοῦ ὑποκριτοῦ, « immo τοῦ χοροῦ. » DIND. λαμβοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ καὶ ἀναπαιστικὰ δύο, 17 καταλ. τε καὶ ἀκατ., 18 στίχοι λαμβοὶ τετράμετροι V. — 20 τριποδ. V. Fortasse ἀναπαιστική τριποδία. DIND. — 21 δ' συζῶ V.

942, 32 γὰρ om. V. — 33 τεκμαίρεσθαι V. Ald. — 34 scribebatur θύρασιν. τὸ δὲ θύρασιν om. R.

943, 1 σοβαρὰ δὲ om. R., μετάτροπος δὲ om. V., eadem et μεταβληθεῖσα hic om. R., sed inferius habet μετάτροπος δὲ ἀντι τοῦ μεταβληθεῖσα. Idem εὐκράτης.

Scholia v. 948-1005 non exstant in editione Aldina, in qua post μεταβληθεῖσα legitur λείπει. Primus edidit Antonius Francinius in editione Juntina a. 1525, quem manifestum est codice usum esse Ravenenate.

948, 5 Ἄντι κριθᾶς. ἔτι Junt. — 7 κνίειν V. et Etymol. M. κνίει R. Junt. et Suidas s. Κανοῦν. Φέρε τοῦτο δὴ Dobræus. — 8 μοι om. V. δεῦρο· μὴ Dobræus. Libri δεῦρο πῆ. Conf. Meinek. Com. I, p. 647, qui de l. 6 : « Ante καὶ ἐντεῦθεν aliquid excidit, quod facili opera suppleas ex Etym. M. p. 489, 9. »

951, 12 Λοιπὸν σπεύσατε καὶ ἐπιέχθητε πρὶν ἰδῆ Χαίρις ἡμᾶς· ὁ δὲ Χαίρις αὐλητής ἐπὶ ταῖς θυσίαις. ἦν δὲ V.

959, 20 τὴν κωμωδίαν γράφας G. — 22 lemma δαδῖον correxit Dindorf. τὸ ὕδαρ δὲ R., in quo hoc scholion infra legitur, post ἱεραῖος δοχῆ, l. 30. ἐδόκουν ἀποβάπτοντας τοῦ πυρός R. Junt. — 26 sq. hoc tantum in R., γράφεται δὲ καὶ δάλιον (scr. δαδῖον). V. τινὲς δαδί. — 31 lege δλῶν.

965, 34 βύσσον Gelenius : quocum comparari potest glossa Hesychii, qui βύττος explicat γυναικὸς αἰδοῖον. Sed verum videtur μύρτον, quod præbet Suidas s. Κριθῆ. DIND.

968, 36 Οἱ σπένδοντας V. — 39 ἐχωροῖεν R. et Suidas s. Τίς τῆδε. ἐχωρῶσι V. — 41 ἐπιλέγη ἀπιθανῶς V.

969, 44 γέλ. πρὸς οὐδ. R. Junt. ἐτέρως R.

981, 51 ἠδ' ἐπιθεῖναι additum ex V. Qui ad v. 982 : καὶ αὐλείας ἔλεγον οὐ μόνον ἔλεας, quod gl. omittit G.

986, 52 κατὰ ταύτας, 54 σεαυτὴν V.

990, 2 in Acharnensium loco est προσεῖπον ἐς τὸν δῆμον ἐλθὼν ἄσμενος. — 5 Εἰσάρχου V., non G. — 9, 10 correxit Dindorf. Legebatur τοῖνον ὁ αὐτὸς—τὸν ἐνδ. — 18 τοῦτο G. τουτέστι V. — 20 τριακαίδεκα codex omisso ἔτη.

- 996 ἄγε om. R. Junt.
1000, 34 sq. αὐτῶν τῶν σκοροδῶν V.
1001, 36 legebatur πολλήν. Correctum ex scholio proximo. — 37 πρῶτ' εἶχον indidem correxit Dindorf. πρῶτα σικύα R. πρῶτα σικύα γίνονται Junt. σικυοὶ Suidas s. Πρωί. — 38 δηλοῖ om. R. δηλῆ Junt. — 39 κολοκύνθων Suidas. — 40 σικύων. Quum scholiasta infra forma οἱ σικύαι utatur, scribendum σικυῶν, quod supra quoque in lemmate scholii ponendum. DIND. — 43 σικύαι G. σικυαί V. — 44 ἐπιμελείαν [sic] V., in quo post εἶχον sequuntur illa ὅτι δὲ κολοκύνθων (sic).
1003, 50 ἦλθε V. ὀρνθί' R. Junt.
1005, 52 ἐγγέλαις R. ἐγγέλως Junt. — 53 καὶ om. V.
1007, 1 Ὀψ. εἰκαιῶς V. — 2 ὠφώνει ἀπησχολημένος R. — 8 χωρισθείην V.
1008, 11 τῶν ὄφων om. V. διὰ τοῦτο R., qui 15 ἦν δὲ om.
1009, 17 sq. ἔταν ὄστως V. hic et infra. ὄτ' ἀνόστως R. — 18 Ἡσίοδος om. V.
1012, 24 παράγει Elmsleius ad Medeam p. 98. — 25 τα πνοή πῶς ἂν ὀλίμην R. — 26 ἐξ ἤς. Verba quæ παραδει Comicus, Iasonis in Melanthii Medea fuisse videntur. ELSMSLEIUS.
1014, 30 ἦδ. γὰρ V.
1019, 37 συνοικισίων Kusterus. συνοικίων V. et Ald. γυναικίων R. — 38 τὸ δὲ β. V. — 39 ἔ. καὶ ἐπὶ V.
1020, 46 συνοικισίων Kusterus. Legebatur οικισίων. — 48 δὲ ἰστιοῦσιν V. ἰστίασιν Meierus in Diariis Halensibus a. 1826, fol. 23, p. 196. Quum proxima verba ὡς ἄρα τότε σώζεται, quæ ad illum verum spectant χούτω τὸ πρόβατον τῶν χορηγῶν σώζεται, sensu careant, plura hic excidisse manifestum est. DIND. — 49 καὶ om. V. ἀναίματι idem.
1022, 50 τὸ om. R. — 51 δοκεῖ V. δοκεῖν μὲν G. — 52 ἐνδοσθίων R. V. αἰρουμένων R. Ald. — 54 θύουσι, 1 ἔταν τῶν V.
1024, 6 σχίζαις R. δ γέρων om. V.
1027, 11 γὰρ ἐπ' αὐτοῖς Ald. — 12 τὴν ἐπιστήμην V. αὐτῶν Ald. — 13 Σὺ γὰρ ποιεῖς ὅσα V. Ald.
1031, 17 Στιλβιάδης V.; sed mox Στιλβίδην. — 20 περὶ τὸ V. — 24 αὐ τίν' Ald. — 25 ἀμφοτέρως V. — 27 εὐδοκίμειν R.
1032, 29 ἔστι R. — 30 παρὰ τὰς V.
1039, 43 leg. εἰσθεαίς. — 46 καὶ om. V.
1040, 48 Στεροῖς Ald.
1046, 2 μάντις ἐστὶ V. — 7 ὄν. τοῦ γιν. V. — 9 Eupolis imitatur Æschyli Sept. c. Th. 39 Ἐτεόκλεις, φέριστε Καδμείων ἀναξ. DIND.
1053, 28 ἀπὸ τῶν ὀβελίσκων V.
1060, 42 παρομιακῶς ὡς ἀπὸ V.

1063, 48 scribebatur βλασφημισαντος. Deinde legendum videtur εἰς τὴν σὴν κεφ. — 49 ὅπερ ἂν εἶπας V.

1067, 10 διὰς σημειῶν V. διοσημείων διαλεγόμενοι Ald. — 12 καλὸν V., qui 13 alterum ἐν om. — 17 ἐπὶ τοὺς κέπρους V. — 19 κέπρους Hemst. ad schol. Pluti 913. Legebatur κούφους.

1069, 24 γὰρ om. V. Ἴεροκλῆν Ald.

1071. Cum hoc scholio conf. schol. Equit. 123, Av. 963. Totum excerpit Suidas s. Βάκις. — 28 Βάκις δὲ, 29 πρεσβύτατος δὲ Βουιστός, δεύτερος Ἄετικός V.

1074, 42 τὰ ὠπτημένα Ald.

1078, 51 alterum τὸ om. V. — 5 τὰς ὠδ. V.

1081, 13 κλῆρον λέγουσι, 19 ἑμῶν ἐυστραχῆσι V. — 21 ποτέρου Dindorfius et Meinek. Com. I, p. 130, quem vid. — 23 λασβιάζειν G. βιάζειν V. Conf. Meinek. l. c.

1086, 37 ἡμῖς V. — 38 Ἄλλας om. V., qui τοῦ εἰρημένου. — 39 μετήνεγκε Dindorfius. Legebatur μετήνεγκαν. — 40 οὔτε om. V. — 41 scribebatur οὐδ'. — 42 γίνηται V.

1094, 52 addit Ald. εἶδος ποτηρίου Λακωνικῶν μονώτου ὄστρακίου, ὃν ἐρισκὸν καλοῦσι πλυτάριον. ἐπειδὴ μεριστὸν ὕδωρ εἰάμβανον οἱ ναῦται, κωθωνας εἶχον. καὶ κωθωνίαι, μεθύσαι, ὡς τὸ, « ἐρών δὲ καὶ κωθωνιζόμενος ἀφ' ἡμέρας. » Quæ hic et ad Equit. 597 inserta sunt ex Suida s. Κώθων, Κώθωνες et Κωθωνίαι.

1095, 1 Σιβύλλια V.

1101, 11 ὅτι προήδεα V. — 12 οὔτε προήσασιν οὐδὲν V. [G.?] οὔτε προήσασιν οὐδὲν Ald. οὐδὲν αὐτὰ προήσασιν V.

1103 ἢ τοὺς Ald. ἢ τοῦ β. V., qui 16 τοῦ οἴν. Idem codex ad v. 1105 : καὶ ἐν ἐκθείαι ἐπέει κ' ἄλλοι. παρὰ τὸ ἀπ' αὐτοῦ εἰρημένον αὐτοὺς τοὺς στίχους ἀποκρινόμενοι πρὸς αὐτὸν ὄδς ὀλίγω πρότερον αὐτοὺς εἶπε μὴ ἐπιτρέπων τὴν εἰρηγήνη γενέσθαι. Quæ emendatus leguntur in scholio v. 1112.

1109, 22 Ἀπόπεμπε om. V. — 23 μετασχούσα — βλάσφημον V.

1112, 27 αὐτοὺς, οὐκ τὴν V.

1115, 30 Συγγεῖεσθε τῶν σπλ. om. V. συγγεῖεσθαι Ald. et in lemmate συσπλαγγεῖται.

1118, 33 scribebatur ἐπιδραμῶντες.

1123, 39 οὐδὲν ὄντως V. Ald. — 42 ἐπὶ γῆς Ald.

1126, 45 τόπος, 46 δ' Ἀπολλ., 48 ἐκείσε V.

1134, 30 εὐκράστοτ' [sic] V.

1137, φέρι V. φέρι V. Ald.

1144, 42 γράφουσι ἀφραυσα V. Qui fortasse ἀφραυσαι voluit. DIND.

1147, 48 οἶνα γὰρ, 51 τὰ φυτά V.

1148, 1 καὶ Ἀρχιλόχου παρδοκὸν δι' ἐπιφών V. Fortasse Ἀρχιλοχος, παρδοκὸν διὰ χωρίον. DIND.

Ald. de sequentibus nihil nisi καὶ Σιμωνίδης. — 2 συμπαραδᾶξιν ἱμάσιν. Correxī ex Strabone 13, p. 619, ubi ex Simonide affertur σύν πορδάκοισιν ἐκπεσόντες ἱμάσιν (recte Tyrwhittus εἰμασί). DIND.

1150, 5 πρὸς τὸ πρ. V. — 6 χυτρίπην Ald. — 12 sq. Θεόπομπος V. In Ald. non sunt 11, 12 Αἰσχ. usque ad Θεόπ.

1158, 15 ἀροτρῶματα Ald. — 18 εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων. De his Aminon. p. 62 Valck. citat Dind.

1159, 26 sq. sic in Ald., τούς ἀρρενας δὲ ἀδοντας τῶν τετρίγων. οὕτως Ἀρίσταρχος. Verbo λέγισθαι superscr. γενέσθαι in V. a m. rec.

1162, 28 sic V. ἐν τοῖς γεωργικοῖς G. Singulari numero utitur Athenæus 3, p. 75, D; 82, C.

1164, 30 legebatur αὐτάρ. Correxī ex Photio et Suida s. Φῖτυ et schol. Plat. p. 211 (445 Bekk.), ubi αὐτάρ ἤγαγε καινὸν (τὸ addit Porsonus) φῖτυ τῶν βοῶν. In Etym. M. p. 795, 33, ἤγαγε καινὸν φῖτυ. DIND. Meinek. Com. I, p. 442 sq. — 33 καλεῖται G. — 34 codex ἄλλο σπέρμα φῖτυ. Mediam vocem delevit Bergk. Commentt. p. 345.

1165, 39 sq. τὴν ὕψιν Ald. Menandri fragmentum (p. 4) integrius servatum ab aliis grammaticis.

1173, 4 κόκκηρα V. non G. — 5 μᾶλλον om. Ald.

1174, 9 αἱ Κυζικηναὶ Ald.

1176, 16 ἡ δὲ K., 17 sqq. φρουρῶν ποτ' αὐτὸς, ἐκίνουν δὲ γυναῖκα κολύβου καὶ παῖδα καὶ γέροντα καξηνό τὴν ἡμέραν τὸν σκύθον ἐκκ. V. Correxī Hermannus Opusc. vol. 5, p. 296. ἐκίνουν posuit Dindorfus. Post στατήρων excidisse quædam vidit Meinek. Com. I, p. 510.

1177, 24 κωμ. λεχθέντα ἐν Μυρμηδόσιν V. — 25 vitiosum est ἀπὸ δ' αὐτε, quod nec primo nec secundo senarii pedi accommodari sine vitio potest. Nihil ad huius loci emendationem confert scholion codicis Ravennatis Ranar. 93a, ubi tanquam Æschyli verba afferri videntur ἐπὶ δ' αἰετὸς ζουθὸς ἱππαλεκτρῶν. Trium hæc videntur versuum fragmenta esse. . . . ζουθὸς ἱππαλεκτρῶν | στάζει ο — ο — ο — ο — ο — ο — ο | κηρὸς λυθέντων φαρμάκων πολλὸς πόνος. DIND.

1178, 31 ἀν ταχθῶ G. ἀνταχθῶ Ald. — 35 λέγουσι καὶ ἀξιοῦσι V.

1182, 40 ἀντὶ τοῦ τρίτου om. G., qui προσώπων.

1183, 51 sq. δεήσει γεγενῆσθαι V.

1189, 16 ἰνμο δ' ἀλώπειας. Vide annotationem ad hunc v. DIND.

1191 sic V., κορωνίς. εἰσίσαι γὰρ οἱ ἱποκριταὶ κάσσι κατ' ἀρχὴν προαναφώνησις τὸ τοῦ ἰού. ἐξῆς δίστοχοι (scr. δὲ στίχοι) ἱαμβικοί (ἱαμβοὶ G.) τρίμετροι καταληκτικοί (scr. ἀκατάληκτοι).

1196, 30 κεχολλυθισμένοι V.

1204, 42 utitur celebribus Euripodis verbis.

τῶν ἀκρουμένων V. — 49 καταστολὴν, i. e. καταστορῆν. DIND.

1210, 1 φησι. καὶ Ὅμηρος φράξαντες V. Deinde legebatur καὶ σάκος. — 3 ἔστι δ' ἐπ' ἀλλήλους, 5 φορῶν V.

1219 ἐνεργε τὰς ἰσχάδας additum ex V. Scholion om. G. — 18 εἶπεν V. τῶν ἰσχάδων Ald. Respicere videtur scholiasta ad v. 1153, ubi genitivo usus poeta dixit ὄν ἐνεργε. DIND. αἰτ. λέγουσιν Ald.

1222, 21 ἴππων ὑπὸ τοῖς V.

1224, 24 ἀλυσίδωτοὶ Kust. Cum diphthongo iterum in schol. v. 1227.

1227, 30 ἐπὶ τοῦ δίδου Valckenar. ad Theocr. Adoniaz. p. 327, B. — 31 ἀβροδιατιωμένους, 33 ὅσον σοῦ Ald. κατέστηκεν V.

1227, 37 τεθέντι V., non G. '

1230, 40 πρ. αἰμάξαι, 41 ὡς φασὶ τὸν Σωκράτην ἀν, 44 sq. ἡ πρώτη δὲ ἀναγκαιοτέρα V.

1232, 49 sq. θαλαμῖαν δὲ εἴρηκε V. — 51 θ. γίνεται V., non G.

1234, 52 τριηράρχους et infra τριήραρχοι Ald. — 5 ἄλλως add. G., om. V.

1239, 18 δῆλον δὲ Dind. V. δῆλον καὶ, Ald. δῆλον.

1242, 29, 30 πρόξενον—μέρος om. V. — 37 Στρατώταις. Μοίραις est ap. Athenæum 11, p. 487, E; 15, p. 668, A, qui βάρδον δ'. — 38 scribebatur ἀχύροισι. — 45 ἤρτημένον V. ἀπὸ μὲν τῆς Ald. — 47 καὶ om. V. Qui hæc ad v. 1243, καὶ ἔρματα στρατώταις περὶ τῆς βάρδου, βάρδον δὲ ὄψει τὴν κοτταδικὴν ἐν τοῖς ἀχύροισι κυλινδομένην, ex superiore scholio corrigenda.

1244, 52 ἠραεῖτο τὸ ἀγγ. V. ἠραεῖτο τὸ G. ἤρητο τὸ Ald. — 11 Meinek. Com. I, p. 83, restituit δευβάφων ἦν ἐπιπλεόντων πλῆθος, ἄπερ etc. ἄπερ καταλούειν ταῖς λέτ. V. — 13 ἐστὶ τις V., non G. — 15 Σικελικῆς V. Ald. — 16 scribebatur Μεσθίνος. — 19 ἀπὸ τοῦ V. — 25 ἐν om. V. — 26 καλουμένῳ V. Ald. — 28 ἐκάλουν sqq. ex Athenæo 15, p. 667, C, sq. — 30 ἀγκυλητῶν Athenæus. ἀγκυληγούς V. (qui ἔλεγε) Ald. — 34 καταβαλλομένην Athen. καταβαλλομένην V. κυβαλλομένην Ald. — 39 ἐπίκειται ἐπ' V. — 41 καταδύειν Athen. Legebatur καταλούειν. — 44 ἐν Λινῶ addit V. Recto accentu ap. Athen. p. 668, A. — 45 οἰνοπόται V. cum Athen. οἰνοπότη Ald.

1258, 9 ἑαυτοῦ V.

1283, 23 εἰσθέσει, 24 ἰδ' Ald. — 25 ἐκθέσει ἐπικὰ codex.

1300, 4 Ὑποκρινομένοι V. Ex quo accesserunt scholia versuum 1301—1353.

1301 præstat Ἀρχιλόχου. DIND.

1310, 19 ἦν om. V., qui ἐστὶ pro ἐτι.

1329, 33 πάντα κώλων, 34 βραχέων καταλήκτων, 35 τοῦ κόρου codex.

1335. Hæc verba habet Ald. præfixo lemmate τρυγήσομεν αὐτήν. Recte Dobræus corrigere videtur ἐν τισιν οὐ φέρεται τὰ δ' ἄμτρα, *quattuor versus*.

In fine scholiorum adscriptum in V. κακέλισται πρὸς τὰ Ἠλιόδωρου, παραγράφεται ἐκ Φασίνου καὶ Συμμάχου. Similiter in fine Nubium.

AVES.

ARGUMENTUM I. 4 τῆς ὁδοῦ Kusterus. Legebatur τοῖς ὁδοῦ. — 11 post Μονοτρόφῳ Ald. addit ἔστι δὲ λέ'. Non posse hanc fabulam trigesimam quintam dici ostendi ad Fragm. p. 37 sq. ed. Lips. p. 524 ed. Oxon. DIND.

ARG. II. 26 ἐπὶ Kusterus. ἐπιὰ R. V. Ald. — 27 τὰ οἰν. R. Idem ἐγχειρηθέντων. — 29 κωμικῆς Ald. — 31 τοῦτω duo codices Brunckii. — παρρησία. Libri ἐκκλησία. Vocabulum omittunt Brunckii membranæ (non Reg. 2712, in quo Aves non leguntur, nisi fallor egregie). — 34-36 ἄλλην τινὰ—καθεστῶτων om. R. αἰνίττεται, ὡσανεὶ συγκαχυμένων τῶν καθεστῶτων Brunckii membranæ. — 2 προδεῖσθαι R. — 3 Ἀθηνῶν Brunckii editio. Ἀθηναίων R. V. τῶν Ἀθηναίων Ald. — 4 τῶν ὄντων om. R. V. αὐτοῦς R. ἑαυτοῦς V. Ald. — 5 στόχος Dobræus. Legebatur στίχος. — 10 γῆς ἀπάσης Ald. — 16 καὶ τοὺς θεοὺς V. Ald. — 19 τῶν ποιητῶν τὰ ἐν ταῖς τραγωδίαις τερατολογούμενα αἰεὶ μὲν διελέγγειν Brunckii membranæ, lectione, ut supra aliquidnoties, interpolata. ἐν μὲν ἄλλοις ex uno codice addidit Brunckius. εἰ μὲν R. — 20 διελέγγειν R., qui τὴν om. — 22 παρὰ τῆς V. — 23 Καλλιστράτου Kusterus. Libri Καλλίου. — 30 ἐπερωῶθη Ald. — 33 ἡμῖν post θάλασσαν ponit R. θάλατταν Brunckii editio. θάλασσαν R. V. Ald., quæ 34 ἔσωθεν.

ARG. IV. 16 δύναται ἂν V. — 19 παραλήφονται R. V.

SCHOLIA.

1, 31 τινὶ δένδρου, 33 τὸ—τὸ, 34 τὴν ἐλπίδα V. Ald.

2, 38 παρακελυόμενος V. Ald., qui omittunt πορεύεσθαι. — 39 γὰρ et καὶ ἐν ἄλλοις om. V. — 40 κρώζει γὰρ V. Ald. κράζει—ἐκτέταται om. G. πλανύττομεν om. R. — 1 Ἀττικῶς δὲ παρῆκται V. Ald.

4, 3 sq. εἰς τάναντία om. R. τὸν στήμονα Suidas s. Προφορουμένω. τὴν στ. libri scholiorum.

8, 21 καὶ τυπτόμενον Suidas s. Ἀποσποδῆσαι.

10, 22 sq. ἐντεῦθεν δύνατο δ' ἂν R.

11, 30 post ἕταρος indicavi lacunam. Exciderunt enim nonnulla, in quibus fuit nomen poetæ cujus illa sunt verba ἔχων—νόμον. DIND. — 33 ἀποδημίας V. κιθαρωδός. Conf. Hesych. s. Ἐξηκισταδικαῖται. — 34 Καρνείων Valckenar. ad Hero-

dot. 7, 206. Καρίων Ald. Ἰκαρίων, 35 παναθήναις, 36 εἰς ξένον V. — 38 οἷδ' Dobræus. οἱ δὲ V. Ald. — 39 sq. ἄνομ. Ald. Sunt hæc alterius personæ verba. «In fine versus excidisse videtur νῆ Δία vel simile quid.» Meinek. Com. I, p. 588. — 40 δειλὸς Dobræus. Legebatur δεινός. Post κόλαξ Dobræus addit ὁ δὲ ξένος (Execestides). Meinekio scribendum videtur ὁ δὲ κόλαξ ἔσθ', ὁ δὲ νόθος, ξένος δ' ὁ τέταρτος.

13, 46. Ὀρνέων legisse videtur Didymus. DIND. — 47 Ὀρνέαι V. Ald. — 48 δ' Dobræus. Legebatur δύο. Μαντίεαν V. Ald. — 51 ἀντὶ τῶν V. ὄρνεοπωλεῶν Ald.

14, 4 in R. Φλοακρά.

15, 8 λέγειν Dindorf. Legebatur λέγει. — 12 δεικτικῶς corruptum videtur ex δεικτικῶς. DIND. — 17 σημανεῖν Dobræus. Legebatur σημαίνειν. — 18 δειξαντας Dobræus.

17, 27 Ἀσωπόδωρος Suidas s. Θασπαιίδης, additis nonnullis de Didymachia, Asopodori fratre: quod nomen ex Διδυμίας corruptum esse ostendi in Thes. H. Steph. vol. 2, p. 1417, B. DIND. — 26 καὶ μικρὸς V. — 32 τινα εἶναι V. Ald. — 34 τῆς et φησὶ οἰν. R. Fort. φασὶ. — 35 εἴρηται R. — 38 γέγονε G.

19, 40 ἤστην Porsonus. — 41 οὐδὲν om. V. Ald. — 42 τουτέστιν om. R.

20, 46 Ἀντὶ τοῦ R., qui 47 κατὰ—ἔπου om.

22, 50 πανταχοῦ V. Ald. ἀποκεκλιμένης R.

23, 52 Ὡς ἤδη. Scholiasta in libro suo legebat ἤδ' ἡ κορώνη: vide annotationem meam ad v. 23. DIND. — 1 δὲ R. pro γάρουσιν.

31, 6 Ἀξέστωρ. οὗτος ἦν R. νόσον νοσοῦμεν τὴν ἐναντίαν Σάκκ. Σάκκας δ' Ἀξέστωρ. οὗτος δὲ V. Conf. schol. Vesp. 1221. — 8 Σάκκαι Suidas s. Σάκκας. Legebatur Σάκκας. Σ. γὰρ V. Ald. Post Θρ. V. sic pergit, ἄλλως. Σάκκας οὗτός ἐστι τραγωδίας. Σάκκας γὰρ ἔθνος Θρακίης εἰσι. Θεόπομπος. — 9 legebatur Σάκκα. — 12 Σάκκας (vel Σάκκων) ὅν οἱ Dobræus. Σάκκων οἱ V. Ald. δὲ addidit Dindorf. — 13 Κλεοβουλῖναις Kusterus. Legebatur Κλεοβούλοις. ὁμοίως Σάκκαεικός Bentleius. Ἀξέστωρ' ἐστὶ τὰρ' ὁμοίως Bergkiius Commentt. p. 123. — 14 συστραφῆ Dobræus. συστρέφῃ V. Ald. συστρέφῃ Bentleius et Meinek.

34 Τοῦτο ὡς ἐπὶ ὀρνέων R., reliquis omissis. Scholion om. V.

35, 18 sq. ἀμφοῖν ποδοῖν ἐκ τῶν ὀρνέων V. Ald.

- 19 ἢ ἐκ — πλέουσιν habet Suidas s. Ἀμφοῖν.
 38, 26 οἱ πολλοὶ V. Ald.
 39, 29 τὸ Bentleius. αὐτὸ V. Ald.
 42, 36 μὲν οὐ βάδος Meinek. Com. I, p. 543. —
 38 τισοφῶν corruptum. τί σοφῶνος ὦ V.
 43, 40 οἰκίσαντες Suidas s. Κανοῦν. Legebatur
 οἰκίσαντες. ἐν τῇ V. Ald.
 45, 46 δ' ἐκ V. Ald., qui omittunt τοῖν. — 47
 κανοῦν ἔχοντες R.
 50, 52 ὑψηλὸν τόπον R.
 54 R. habet παίζει πρὸς τῷ σκέλει
 57, 6 πιθανῶς V. Ald.
 58, 9 προπαροξυτόνως R. ἀπὸ — ἔσποιο om. V.
 Ald. δὲ περισπωμένως, 11 ἐάν δὲ R.
 60, 14 τοῦ om. R.
 62, 19 εἰς ὄρνεα ἔλθειν V. τὰ ὄρνιθια R.
 63, 21 ὑμᾶς R. — 27 sq. λέγειν σε κάλλιον ὄρνι-
 θοθῆραί ἔσμεν V. δδ
 66 R. habet ἀντι τοῦ οπο (scr. τοὺς πόδας) ἐρώτα
 καὶ περιδύλου ὅτι ἔσμεν ὄρνιθες. ὡς ὑπὸ τοῦ δέους
 ἀποκατησάντων ὑ τοὺς πόδας. — 36 καὶ μὴν om.
 Ald. — 37 legebatur τὰ πρὸς. ὅτι om. V., qui σα-
 φέστερα. — 38 σημασίαν τὸ ἔρεο ἔρου, μετεβλήθη
 Ald. Hoc dicit scholiasta, EPO more antiquo
 scriptum ambiguum esse utrum ερου an ερω
 significet : unde factum ut alii ἐροῦ τὰ, alii ἐρώτα
 legerent. DIND.
 68, 46 ὄνομα om. V. Ald. — 47 δὲ om. V.
 69, 50 τερατικῶν R. Ald.
 76, 6 δὲ om. R.
 78, 9 Εὐπολίδι, ὡς εἴρηται Ald. Conf. schol.
 Equit. 980, ubi v. notam. Draco Straton. p. 86,
 22 : ἡ δὲ τορὴν Ἀττικῶς ἐκτέταται. Εὐπολις δὲ αὐ-
 τὴν συστέλλει πανταχοῦ· ubi πανταχοῦ post Ἀττι-
 κῶς transponendum videtur. DIND.
 79, 10 Παρὰ τὸ τρέχω om. V. Ald. Pergit R.
 ἐπεὶ συνεχῶς αὐτὸ εἶπε. — 11 πέπαιχε V. παρὰ τὸ
 τρέχω R. Ald.
 82 sic in R., μύρτα καλεῖται ὅτι (scr. δ) τῆς μυρ-
 σίνης καρπὸς — ἐσθίειν. σέρφος δὲ σκωληκῶδες ζωύ-
 φιον. — 16 παροιμία. Conf. schol. Vesp. 351. —
 19 σέρφους δὲ V.
 85, 22 τοῦ om. V. Ald. θαρ. τοῦτο τὸ ἔπος R.
 91 εἶρ. τὸ ὦς R.
 92, 30 sq. ἡ — εἶπεν om. V. Ald. Iidem ἀλλ' ἐν—
 ὄρνιθες.
 95, 39 τι om. V.
 96, 42 ἐπιτρέσαι V. — 44 δύνανται δὲ R. καὶ om.
 V. — 35 εἰ ἐφόβει V. Ald.
 102, 2 δὲ om. R. — 4 ταῶς. ἡ ἔπαιξε τὸ γενικὸν
 εἰπὼν, εἶτα ἐπαγαγὼν τὸ εἰδικόν. τὸ Ald. — 6 sq.
 ποικιλότητα τῆς ἐσθῆτος, 8 ἔπειτα ἐκ. G.

- 109, 17 Δικαστῆς R. — 18 ἐν om. R., ex quo
 19 τόπω additum et ex Suida s. Ἡλιαστῆς. τοῦ om.
 V. — 20 πέπονθε δὲ τοῦτο Suidas, om. R.
 111, 24 οἱ μισοδικασταὶ Ald. — 25 καὶ τῶν ἀγρ.
 et δὲ τοὺς τε ἴππ. V. Ald.
 121, 30 εὐερον scribendum. — 31 τῆς εὐερίας
 V. et Suidas s. Εὐερον. ἀπολέλουχ' Ὑπέρολος Do-
 bræus. Legebatur ἀπολέλουκεν ὁ Ὑπέρολος. Me-
 trum est Eupolideum. ἀπολέλουκεν V. et Suidas,
 omisso ὁ Ὑπέρολος. — 32 ὥστ' αὐχμώτατος Do-
 bræus (sed v. Meinek. Com. I, p. 671). ὥστε αὐ-
 χμώτατος Ald. ὥστε ἀθλιώτατος V. ὥστε ἀθλιωτέτη
 Suidas. — 33 Πυλαίαι (πυλαιαι sine acc. cod. Paris.
 A) γλώσσαν Suidas. Πυλ. om. Ald. πυλαιαρχωγλώσ-
 σαν V. βροτῶν Suidas. — 35 δ βαλεῖν fortasse cor-
 ruptum ex ὀμαλήν. εὐάσαν πόλιν interpretatur
 etiam Suidas. DIND.
 122. Conf. schol. Ran. 1459. — 39 σκεπασμα
 V. στέγαστρον scholiasta Platonis p. 250 Ruhnk.
 (466 Bekk.) : Σισύραν · Ἐρατοσθένης σισύραν φησὶ
 στέγαστρον ἐξ αἰγείων δερμάτων τετριχωμένον· σι-
 σύραν δὲ τὸ ἐκ τῶν κωδίων φαιτόμενον ἀμπεχόνιον,
 δ γούνναν φασίν. Vide annotationes ad Etymol. M.
 p. 1030, et Hesychium. DIND. — 43 ἐξωμίειαν
 Ald. — 45 Νεφ. ἐνώσει σύρεσι, 46 βήτην V. et infra
 βήτην. — 47 ἀνδρόχαϊον V. Deinde ἀνδρόχνην Por-
 tus. ἀνδρόχνην Ald. ἀνδρόχνην V. De ἀνδρόχνην vide
 Schneider. ad Theophrast. vol. 5, p. 311. Cete-
 rum non intelligere me fateor quomodo Erato-
 stheni in mentem venire potuerit hoc nomen
 cum illis comparare de quibus hic agit scholiasta.
 DIND. — 48 αὐτοῦ μετέχουσιν Ald. — 51 τινέες et
 53 τι om. V., non G. — 1 ἀλλ' ἐγκατακλιθῆ δ. τὸ δὲ
 ἀλλόκοινον, τούτῳ τὸ ἐγκατακλιθῆναι Ald. δὲ κα-
 τακλιθῆναι G.
 123, 4 Ἀθηναίων, 5 λεπτόγαϊον R. λεπτόγαϊον
 Suidas s. Κραναῶν.
 125, 9 Σκελίου hic et infra V.
 126, 17 οὕτω φησὶ R., ex quo 18 μισῶ addi-
 tum.
 129, 19 πρῶϊαν, 20 πρῶ R. πρῶϊ V. Ald. — 23
 ἔχεις correxit Dindorfius, probante Meinekio.
 132, 25 ὡς om. V.
 134, 29 τότε γ' ἔλθης V.
 135 ἐν εἰρωνείᾳ om. V., τὸ νῆ Δία addit R.
 139, 33 κύριον. In codice est κῆ.
 141, 36 Ἄ. τ. περιπλ. et γὰρ om. V.
 142, 40 Ἄ. τοῦ et 42 δὲ om. R.
 147, 47 ὕπηρ. καὶ ταχυδρόμοι Suidas s. Σαλα-
 μινία. — 48 ἐγκαλουμένους R. et Suidas. ἦν καὶ
 Suidas.
 149, 52 καθ' ὕψους V. Ald. — 53 Τριφυλλίας
 R. Ald. Schneider. ad Xenoph. Hist. Gr. 3, 2, 25

citatur Dindorf., qui 54 correxit quod legebatur *πολλὴ τῆς*, ex Suida s. *Ἀέτρων*, qui τῆς *Πελοποννήσου* omittit. — 1 *σὺν* V. Ald. *λεπρῶν* coniecit Tourpius ad Suidam, qui 4 post *λεπρῶσι* sequentia omittit.

151, 14 sq. Suidas s. *Βλεύττεισθαι, ὅσος εἶγε λέπρον. εὐωμυρλεῖτο δὲ καὶ καποκρήμμον καὶ ἀλεφάρος καὶ λάδος*. — 15 *Σαυλαίς* Pierson. ad Moer. p. 122. Legebatur *Σαύλας*. — 17 *πῶς ἴρα* Dindorf. et Meinek. Com. I, p. 739. *Μελαθίου* Dindorf. Legebatur *Μελαθίους*. — 18 alterius personæ verba. — 19 *εἶγε δὲ* V. Ald.

152, 21 *Ὀποιύντι τόποι* R.

153, 25 *συκοζάντης* om. Ald. *πονηρὸς* Suidas s. *Ὀποιύντις ὑπὸντις πονηρὸς* V. *ἀνηρὸς* Ald. R. habet glossam *ἄρον τυράλις*.

156, 29 *εὐύμα* Suidas s. *Τρεβή*. Conf. annot. ad Soph. Trach. 602. *Διδω*. — 30 *εἰς συντριβὴν καὶ* V.

157 *Ἄντὶ τοῦ ἔνευ* om. R.

158, 37 *κιδθηλαίεται* R., qui seqq. omittit, et Suidas s. *Κιδθηλία*. ὑπὸ *Χίων* positum ex scholio proximo, quocum conf. Etym. M. p. 512, 43, Suidam s. *Κιδθηλον* et quem Gaisfordus citat, schol. Gregor. Naz. Stelit. 1, p. 7. *ὑποκίς* V. Ald. ὑπὸ *Κίσις δεδομένον* Suidas, qui fortasse *δεδολωμένον* voluit. *Διδω*. — 38-46 om. etiam Suidas. — 46 addit Ald. *μήκων δὲ ὄνομα φυτοῦ ἢ σπέρματος οὐκ ἀδηλον. ἔστι δὲ καὶ μέρος τι τῶν ἐντοσθίων τοῦ πολύποδος τοῦ ἰχθύος, ὃς κείται ἐπάνω τῆς κοιλίας ὀνοεῖ κύστις ἐν αὐτῇ ἔχουσα τὸν ὄθλον, ὡς φησὶν Ἀδριανὸς ἐν τοῖς περὶ ζώων. Quæ inserta sunt ex Suida s. *Μήκων*.*

160, 48 *τινὰ* om. V. — 49 *στέρονται* R. *ἰστυφάνοντο* Ald.

162 καὶ *θαυμαστικὸν* om. V.

167, 9 *σκωπτικὸς* R. et Suidas s. *Τελέας*. *σωπιτικός* V. Ald. *λέγει ὅν στί* (hoc om. V.) *ἐάν* V. Ald. — 11 *δὲ* om. R. *διαβάλλεται* Ald. — 13 *τὸ Τελέα* V. *τῷ Τελέα* G.

168, 16 γλ. *φθέγγεται* Suidas. — 19 scribendum *τέτρακι*.

175, 26 *Ὡστε*, 27 *εἰ τὸν τρ.* R.

179, 28 sq. *τὸ προειρημένον* Suidas s. *Πόλος*. τῶν *προειρημένων* V. Ald. — 29 *τόπος* Suidas. καὶ *τόπος* V. Ald. — 30 *δὲ* additum ex Suida. — 35 *ὡς* om. V. et Suidas.

181 *ὑπετυμολογεῖν* V. Ald. Frequens in libris scriptis corruptiela *ετοιμολογεῖν* pro *ετυμολογεῖν*. Hinc natum *ὑπετυμολογεῖν*, quod *ετυμολογεῖν* scriptum oportebat, ut scribit Rav. *Διδω*. τῇ *πόλιν* V. Ald.

183 *Ὄϊον* εἰς τὸ R.

186. 45 *Εὐχ*. γὰρ οὐ ὄρνεις οἱ *πάρνοπες* R. — 46

ἀερίδας *πίοντες* V. *λέγουσι* additum ex R.

186, 48 κατὰ τῶν M. Kusterus ad Suidam. *Μηλίαν* Palmerius. *Μηλίαν* V. Ald., om. Suidas s. *Αμῶς* *Μηλίαιος*. *Μηλίαν* Bekker. «Melios fame ad deditionem adactos esse ab Nicia asserit scholiastes. Sed de Nicia nulla post pacem Thucydidi 5, 32, mentio, neque extra urbem cum imperio fuisse videtur. Diodorus quidem diserte *Νικίου στρατηγούτος Ἀθηναῖοι εἶλον Κύθηρα καὶ Νίσαιαν, τὴν τε Μηλον πολιορκήσαντες ἔβηδον ἀπέσραξαν*, nempe Athenienses: non Melum quidem ductu Niciæ, sed alio tempore atque Cytheram etc. Nescio ergo an reponendum apud schol. Aristoph. *Τισίας*: vide Thucyd. 5, 84, et Plutarch. in Alcibiade p. 199. Caute Strabo 10, p. 484: *Ἀθηναῖοι δὲ ποτὶ κέρψαντες στρατείαν ἔβηδον κατέσραξαν τοὺς κλειούς*. Vide Aristoph. schol. ad Aves 362, ubi Niciæ *consilii* deberi hanc deditionem ait. Wass. ad Thucyd. 5, 116. Non video quomodo Suidæ et scholiastæ Aristophanis Melios fame coactos se Niciæ dedidisse scribentibus contra disertam narrationem Thucydidis fides haberi possit. *Δυκκα*. ibid. Scholiastæ error fortasse ex prima Athenicium in Melios ductu Niciæ expeditione progenitus. Neque id recte, quod anno ante Aves ab Aristophane in scenam productas Melum oppressam prodit: redacta enim in victoris populi potestatem est anno Olymp. 90 quarto. Id rerum gestarum ordo a Thucydide diligentissime digestus evincit. WESSELIHC. ad Diodor. 12, 80. — 53 M. γὰρ V. *ἔστι* om. R. — 2 *ἐπίσθησαν* Porsonus. *ἐπίσθησαν* libri et Suidas. — 11 *Βουσιάν*. ἢ *ὄστω*. *μόνον* γὰρ τότε *διόδον*, 12 *στ'* *ἀν* *δὲ* *καθ'* *ἕνα* καὶ *εἰρηνικῶς* ἢ *καθ'* *ἕνα* R. *εἰρηνικὸς* V. Ald.

192, 14-16 sic in R., *Τοῦ ἀέρος νῦν λέγει διαφορήσεται, διαπέμφεται* R. — 15. Scholiastes Hesiodi Theogon. 116, p. 393 Gaisf.: *Βακχυλίδης δὲ χάος τὸν ἀέρα ἠνόμασε, λέγων περὶ τοῦ αἰθοῦ, Νωμᾶται δ' ἐν ἀργύρω χάει*. Quæ non diversa esse poetarum loca recte suspicatur Ruhnkenius Epist. crit. I, p. 91 ed. sec. (175 ed. tert.). Nam *ἄλλοτριψ* ex Aristophane in lyrici verba per errorem intulisse scholiastam manifestum est. *πατᾶται* Suidæ cod. Paris. A. s. *Χάος*. *Διδω*.

194, 21 Plutarchus V. Demosth. c. 9: *Ἐρατοσθένης μὲν φησὶν αὐτὸν ἐν τοῖς λόγοις πολλοῦ γεγονέναι παράσραχον· ὃ δὲ Φαληρεὺς Δημήτριος τὸν ἔμμετρον ἐκείνον ὄρνον ὀνόμασι ποτὲ πρὸς τὸν δῆμον ὡσπερ ἐνθουσιῶντα «μὰ γῆν, μὰ κρήνας, μὰ ποταμούς, μὰ νάματα.»* *Δοβακίους*. Sequitur in Ald. ad v. 195, *κομφότερον: κομφόν, περίτρανον, περιλάλον, πανοῦργον, ἀπατητικόν, πιθανόν, τεχνικόν. καὶ κομφεῖα εὐαφρία, ἀστείότης, πιθανολογία,*

ἀλαζονεία. Quæ inserta sunt ex Suidæ glossis duabus. DIND.

199, 23 ἡ om. R. — 26 φησὶν om. V.

202 R. hæc tantum habet, τόπος σύμφυτος.

203, 29 Ἐπεὶ ἡ Πρόκνη γαμετὴ αὐτοῦ ἦν, ἦτις R. — 30 εἰς ἀηδόνα. Videtur hic scholiastes putare, Procnen uxorem Terei in lusciniam transformatam fuisse, quum sit vulgata, et melior, credo, opinio, eam in hirundinem, Philomelam vero sororem in lusciniam, mutatas fuisse : et sic quidem ex nominis notatione ratio suadet. Nam Philomela ἀπὸ τοῦ φιλῆν τὰ μελῆ dicta est, quod lusciniæ apprime convenit; quæ et plus et multo melius canit, quam quæcunque altera avis; nullo modo vero hirundini, quæ vocem exilem, raucam et minime gratam emittit; et plures ex antiquis ita censuerunt. Hyginus certe, qui de fabulis ex professo scripsit, cap. XLV eam totam fabulam narrat, et Procnen in hirundinem, Philomelam in lusciniam mutatas asserit : quod a quodam antiquo Græco procul dubio acceperat : forte ex Nicandro in Ἐτεροεισομένους. Et maximæ auctoritatis poeta Virgilius Georg. 4 ita sentit, quum ait :

Absint et picti squalentia terga lacerti
pinguibus a stabulis; meropesque, aliæque volucres,
et manibus Procne pectus signata cruentis.
Omnia nam late vastant, ipsasque volantes
ore ferunt, dulcem nidis immitibus escam.

Quæ omnia hirundini conveniunt, nequaquam lusciniæ. Nam hirundines apes et alia insecta volatilia assequuntur volando, et ea depascuntur : at lusciniæ vermes terrestres, erucas, et alia id genus sectantur : et ibi nugatur serio Servius, qui sic scribit : *Nomen posuit pro nomine. Nam Philomela in hirundinem versa est.* Et Virgilio vim facit, ut eum ad suam traducat sententiam, et ei errorem attribuit, ut Procnen pro Philomela posuerit. Et quamvis in eodem libro inferius eam rursus proferat sententiam Virgilius, dum ait :

Qualis populea mœrens philomela sub umbra,
amissos queritur foetus, quos durus arator
observans nido implumes detraxit : at illa
flet noctem, ramoque sedens miserabile carmen
integrat, et mœstis late loca questibus implet.

Ubi palam Virgilius per Philomelam lusciniam intelligit : nulla enim alia avis (præter lucifugas, quæ dirum quid ejulant) nocte canit. Ibi tamen pertinax Servius rursus Virgilio vim facit, et ait : *Philomela pro quavis ave : nam species est pro genere.* Et rursus ad hæc verba ejusdem libri :

Revocato a sanguine Teucri :
SCHOL. ARISTOPH.

ait solitos esse poetas nomina de vicinis mutare, et adducit hoc exemplum :

Et manibus Procne pectus signata cruentis.

Pro Philomela. Contra Servium tamen aperte pugnat Martialis Epigr. lib. 14

Flet Philomela nefas incesti Tereos, et quæ
muta puella fuit, garrula fertur avis.

Nam muta puella non fuit Procne, sed Philomela; nec avis ulla magis garrula quam lusciniæ, quæ canendo fere rumpitur. Tamen, ne quid dissimulem, scholiastes videtur sequi Aristophanis sententiam, qui satis clare innuit, se putare uxorem Terei in lusciniam, ἀηδόνα, mutatam fuisse, dum Epopem seu Tereum dicentem inducit, τὴν ἐμὴν ἀηδόνα, et, ἄγε σύννομέ μοι : et multo expressius, quum ait lusciniam alloquens, τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύτακρον Ἴτυν. Itys enim erat Terei et Procnes, non vero Philomelæ; et Aristophanis sententiam secutus est Varro. Sed in ea quæstione non est altercandum, ultra sit verior sententia, quando fabula ficta et a veritate aliena est. Sed quum conveniat lusciniæ nomen philomelæ, iis accedo, qui Philomelam lusciniam vocant, Procnen vero hirundinem. PALMER.

209, 35 δὲ om. R.

212, 45 sqq. Cum hoc recentissimi grammatici scholio confer Eudociam p. 327. DIND.

216 Ἥχῳ ἀντὶ τοῦ ἡ φωνῆ σου. ἀντὶ τοῦ χωρήσει R.

217, 15 Ἐλέγους τοῖς θρηνοῖς R.

218, 19 Ἀντὶ τοῦ om. R. — 20 γὰρ κυρ. R.

225 διελέγοντο V.

228, 33 τὸ δὲ ἔποποι καὶ τὰ τοιαῦτα δεῖ Ald. — 34 τῆ φωνῆ om. V. Ald.

231, 40 κοινῶς R. V. — 41 εἶπεν· ἐπεὶ οὐ V. Ald. — 44 τῆ om. R.

244, 12 δ εἰσιος Ald. δ εἰσίας V.

245, 17 ἐσθίετε. Hæc interpretatio spectat ad κάπτετε, cui superscripta est in V. DIND.

249, 20 εἰσία V. Ald.

250, 29-42 iisdem verbis leguntur apud Eudociam p. 36. — 37 παρὰ τῷ σῶλῳ. Imo vero παρὰ τῷ αἰγυλῳ. Lucianus etiam in initio Halcyonis, ἀπὸ τῶν αἰγυλῶν, et perique alii halcyonem ἐν τοῖς αἰγυλῶσι quiritari tradunt. ΗΕΜΣΤΕΡΝΙΟΣ. ad Lucian. Halcyon. c. 1, p. 178. Vir doctus penes quem olim fuit exemplar meum editionis Kusteri hæc adscripsit : « Σῶλῳ] Eudocia p. 36 dat τύμβῳ, quod habet et Varinus, unde sua hausit ψευδευδοκία, quæ, nisi me omnia fallunt, est ipse Varinus. V. me ad Varinum. » Reperi Hemsterlusii emendationem. τύμβῳ vero

scripturæ corruptæ σίλω interpolatio esse videtur. DIND.

256 εισηγούμενος Suidas s. Καινός. Legebatur ἐξηγούμενος.

261. Hæc duo scholia in V. leguntur ordine inverso. — 2 ἴσθρια Ald. — 3 κιχυμοΐδας V. Ald. — 6 τῆς φωνῆς V. — 10 διὰ τὸ om. V, habet G. — 11 ἔχειν (sine δὲ) τὸ πτερόν κύμιδις (sic etiam Ald.) λέγεται V.

266, 16 μεταβαλλόμενον Suidas, ubi genitivum habet codex Bruxellensis. — 18 φασι om. Suidas s. Χαραδριός. αἱ om. V. — 19 μελωδιαν ποιούσι Suidas. — 21 ἀποκεκρυμμένος Ald. ἀποκεκρυμμένος G. — 23 φησι malit Dindorf. — 24 περιέρχως Suidas. καίπερνας (πέρνας V.). Hipponactis versus est, apud Suidam sic scriptus, καὶ μὴν καλύπτει (καλύπτῃ Paris A)· μῶν χαραδριὸν περνῆς; apud scholiastam Platonis p. 121, καὶ μὴν (scr. καὶ μιν) καλύπτει μῶν χαραδριὸν περνῆς; DIND.

267, 28 Οἶμαι καὶ παντα τοῦ ποικιλομένου, οἱ V. εἶναι δὲ οἶμαι καὶ πάντα τοῦ G. — 29 ὄρνέου περιπατέον V. sine tiος.

268, 34 εἰσθῆσαι Ald. — 38 ὁ ἔποψ V., non G.

272, 44 φοινικίος Kusterus ad Suidam s. Φοινικιοῦς. φοινικίος Suidas. Legebatur φοινικίος.

275, 46 sq. Ἐκ τοῦ Σοφοκλέους ἀρχῇ V. — 49 οἴμ. G. εἰ om. V., qui εἶπε παρηλλαγμένην τὴν χοροῖαν.

276, 3 εἰς ἡδόνων V. Legebatur τί (τίς Suidas s. Μουσόμεαντις) ποτ' ἔσται. Correctum ex versu Aristophanis. ἄλαλος codices Suidæ, cuius ed. Mediol. ἄλλος. V. ἄλλο. — 4 ἀκρατοῦς. In scriptura corrupta ἀβρατεῦς consentit Suidas, qui δὲ σθένει omittit, quod fortasse ὅσον σθένει est. DIND.

277, 6 τὸ om. V. — 8 ὄρνεις V. ὄρνις G. et Ald. — 9 legebatur δεόντως. Fort. εἰ καὶ ὄντως. DIND.

279, 12 ἐπειδὴ ἕτερος ὄρνις V.

281, 17 σὲ τὸν V. Videtur σὲ τῶνδε scripsisse. DIND. λέγω om. V. Deinde idem Φερεκλεῖ. — 20 ἐγὼ δ' ἔποπος, 23 ὁ Σοφοκλῆς Ald. — 27 τραγωδίας Kusterus. Legebatur κωμωδίας consentiente Suida s. Προκέφαλος et Φιλοκλῆς. Vide Meinek. Hist. Com. p. 521 sq. — 30 Φιλοκλείς δύο, vide Clinton Fast. Hell. vol. 2, p. xxxv. — 31 legebatur γὰρ ἀρης. Suidas s. Φιλοκλῆς, Αἰσχύλου δὲ τοῦ τραγικοῦ ἦν ἀδελφιδεύς, καὶ ἔσχεν υἱὸν Μόρσιμον τὸν τραγικόν, οὗτινος γίνεται Ἀστυδάμας ὁ τραγικός, τούτου δ' ἕτερος Φιλοκλῆς τραγικός. Bœckhius ad Marmor Parium, epoch. 67, totum locum sic emendavit: γεγόνασι δὲ Φ. δύο τρ. π., εἷς μὲν ὁ Φιλοκλείθους υἱός, ἕτερος δὲ ὁ Φιλοκλέους ἀπόγονος. ἰσπίνου μὲν γὰρ ἦν Μόρσιμος, ἐκ τούτου δὲ Φι-

λοκλῆς καὶ ἕτερος Ἀστυδάμας, ὁ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικ. etc.

283, 42 ὅπερ ἐστὶ ψεύδος. Accusat scholiastes Comicum falsi eo, quod primus Callias fuit Phænippi filius; sed non ideo mendax Aristophanes. Nam ab illo primo Callia alternatim Hipponici et Calliæ sibi invicem successerunt plures. PALMER. De Calliæ gente v. Bœckh. De œcon. civ. Athen. vol. 2, p. 15, Schneider. ad Xenoph. De vectig. 4, 15, Meinek. Hist. Com. p. 131 sqq. Scribebatur Φανίππου, quod Dindorfius correxit ex Herodoto 6, 121

285, 46 πορνόσκοπιαν auonymus.

288, 49 δξύνεται Boissonadius ad Herodian. Epimer. p. 284. βαρύνεται Suidas s. Κατωφαγῆς.

290, 53 βίφασσις καὶ διαβάλλαι τὸν Κλεώνυμον V.

292. Hæc scholia V. hoc ordine habet, 2. 3. 1. — 1 τρέχοντες ἔχουσι V. — 7 πῆχεων ὡ' aut ὄργυιων σ' Idelerus in Commentatt. philolog. Acad. Berol. 1812, p. 177. — 18 sq. corrigendum videtur θεν καὶ Καρικαὶ ἔλεγοντο οἰκήσεις. καὶ κάρηνα αἱ ἀροπόλεις. κάρηνα per ἀροπόλεις explicant grammatici respicientes versus Homeri Il. B, 117: ἅς δὲ πολλῶν πολλῶν κατέλυσε κάρηνα. DIND.

296, 24 κατὰ ταύτην V.

297, 28 ἐνταῦθα Ald. Comparandum scholion Equit. 589.

299, 31 βάλλε δὲ βάλλε κηρύλος εἶην V. Ald. Correxι βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἶην ex Suida s. Κηρύλος. Quæ sunt Alcmanis verba apud Antigon. Caryst. Hist. mirab. 27 et schol. Dionysii Thracis in Bekkeri Anecd. p. 946, 11 DIND. — 32 κήρυλον, 33 κήρυλος V. — 36 ἐσχημάτισται Suidas.

301, 47 Ἄλλως, quod præcedenti scholio, infra post λεχθῆναι μόνον collocato, præfixum in V., hic addidit Dindorfius. — 49 ἐπαγάγη Ald. ἀπαγάγοι V. — 52 μόνου V.

302, 5 κόροιδος et μοχ χοροῖδων V. — 8 ἀναγραφόμενος Bastius Append. ad Epist. crit. p. 36. Legebatur ἀναγραφομένους.

303, 14. Locum hunc sic scribendum et distinguendum esse puto: εἶτα πυρίς. Ἑρμῆκος Τετραμέτρος. Quæ autem sequuntur, καὶ Θεμιστοκλέους τὸν πρῶνός etc., emendatione itidem indigent, sed non absque ope meliorum codicum, ni fallor, tentanda. KUST. μύρμυξ Ald. In Hermippo qu. an legendum κοπρώνης. Nescio, sed credo ὡς τις ὦν κοπρώνης. DOBRÆUS. — 17 περὶ τὴν γραφὴν Dobræus.

304, 19 κερχνῆς G. κερχνίς V. Ald. — 20 οὐκ ἀναγράφεται (ἀνεγεγράφει G.) V. οὐ ἀλλὰ κερχνῆ

Ald. ἀλλὰ κερομυή V. ἡ κολυμβὰς Bentleius ad Cal-
limach. p. 469.

307, 24 οὗτος dubium. πιπύζειν G. πιπύζειν
Ald.

319, 43 ἐπόπτειον δὲ αὐτοὺς V. ἐπόπτειον αὐ-
τοὺς G. εἶναι om. V.

322, 48 θηρατὰς Ald. ἡμαρτημένον V

326, 53 ἐμοὶ γὰρ εἰσιν V.

329, 19 νεμόμενοι V.

336, 22 ὅτι ἔστ. V.

348, 48 πάντα ταῦτα V. — 50 legebatur καὶ
ἔκτισε καὶ διῦρο μηδὲως τίσις (μηδ' ὄλιος τίσις V.).
— 51 παρὰ πᾶσι correxit Dindorfius ex scholio
424. Legebatur παρακλήσιον. De re ipsa conse-
rendum scholion ad Vesp. 1326. Post τοιοῦτον V.
ponit illa superiora γράφεται—ῥύγχος, l. 43 seq.

353, 2 κατὰ τὸ δεξ. Ald.

357, 7 κὰν μείνωμεν V. — 9 legebatur διὰ τὸ
μέλος.

358, 10 Οὐ om. V. Qui ad hunc versum, πο-
λέμαι (πολεμαῖ G.) προσυπακουστέον τὸ (τὸ om. G.)
πρὸς τὴν χύτραν.

361 Μείζον τὸ τρ. V.

363. Suidas v. Ὑπερακοντίζεις integrioribus
scholiis in hunc locum usus fuisse videtur;
quippe qui sic habet: Ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἦδη
Νικίαν τὸν στρατηγὸντα μηχαναῖς καὶ τοῖς στρατη-
γῆμασι. Σύμμαχος πρὸς τὴν Μήλου πολιορκίαν. Φρύ-
νιχος Μονοτρόπιω « ἀλλ' ὑπερβέβληκε πολὺ τὸν Νι-
κίαν στρατηγίας πλήθει καὶ εὐρήμασιν. » ἢ ὅτι φρο-
νιμώτατα Μηλίους λιμῶ ἀνείλεν. Hæc sane ex bene
antiquis et optimæ notæ scholiis descripta esse
apparet. Kust. στρατηγιῶν πλήθει τε κἀεὐρημασι
Τουπίου. — 22 φρονιμώτατα om. G. γὰρ om. V.
λιμῶ γὰρ G. Conf. ad schol. v. 186.

364, 24 οἱ γὰρ πρ. V. ἔλελεῦ Ald. — 25
Ἐρετρεὺς V. Achæi versus apud Suidam s. Ἐλε-
λεῦ hi sunt: ὄρα βοηθεῖν ἔστ'. ἐγὼ δ' ἠγγίσσομαι.
προσβαλλέτω τις χεῖρα φασιάνου λαβῆ· σάλπιγγι δ'
ἄλλος ὡς τάχος σημαίνετω. ὄρα ταχύνειν· ἐλελεεῦ.

368, 31 συμπατριώται V. συμπατριώτα G. ζυμ-
πατριώτας Ald.

369, 35 ἀπέκτενον tres codd. Suidæ s. Φεισό-
μεθα, i. e. ἀπέκτενον. Eustathius p. 1604, 9: ἡ
δὲ ἐν τῷ ἀνενείκατο ἀνηνέγκατο τροπὴ τοῦ ι εἰς ν καὶ
ἐπὶ ἄλλων ἐφάνη γίνεσθαι, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ αἰεὶ αἰὲν,
φαιενὸν φαιενὸν, κλεινὸν κλεινόν. οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ
τοῦ κτείνω κτένω· οὐ χρῆσις καὶ ἐν τῷ, Τὸ παλαιὸν
λύκος ἀπέκτενον ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ νόμος ἦν λυ-
κοκτονεῖν (scr. λυκοκτονεῖν), καὶ τῷ κτείναντι μὲν
τέκνονλύκου τάλαντον δίδοσθαι, τῷ δὲ τέλειον δύο.
Κτείναντι tanquam vitiosum ab criticis ubique
rejici solet, etsi non raro ab libris fide dignis-
simis oblatum. Sic in Isocratis Panathen. p. 263,

D, ταῖς πολιτείας ταῖς οὐκ ἀρεσκούσαις μαχομενος
καὶ καταλύων καὶ τοὺς προεστῶτας αὐτῶν ἀποκτεί-
νων, codex Urbinas ἀποκτένων. In Stephano
Byzant. v. Δυρβαῖοι: οὗτοι οὔτε ἀδικοῦσιν οὔτε ἀπο-
κτείνουσιν ἀνθρώπων οὐδένα, liber Seguerianus
(Montefalc. Bibl. Coisl. p. 282) ἀποκτείνουσιν
ἀποκτείναντι Nicarchus in Anth. Pal. 11, 395.
DIND. τῆ om. V.

374, 41 legebatur ἀπολλύμεθα. ἀπολλύμεσθα V
Correctum ex Suida s. Ἄπ' ἐχθρῶν.

379, 49 sq. οἱ—Ἀθηναίους—ταπεινὰς ἔχειν τὰς
πρώρας Dobræus. Legebatur οὐς—Ἀθηναῖοι—τα-
πεινοὺς ἔχειν τοὺς πύργους. (ταπεινοὺς πύργους
ἔχειν V.)

383, 1 παρὰ τὸ om. V. — 2 ὡς ὑποδεισάντων
Ald. ὑπὲρ τοῦ V., non G.

386, 10 ἐξῶθεν τῷ τρυβλίῳ V. — 11 δὲ om. V.

390, 21 ἐξόπλος V. ἐξ ὅπλων Ald. — 22 καθω-
πλισαὶ V. καθοπλιζέσθαι Ald. — 23-25 sic in V.,
παραίνει ἂν (μὴ G.) παντάπασιν ἀμειλιν μῆτε μὲν
φανερῶς πολεμαῖν. τουτέστι (hoc om. G.) δεῖ καὶ
μὴ φοροῦντας αὐτὴν ἐγγύθεν ἔχειν. Scholion se-
quens om. G.

395, 33 Καλλίστρατος Ald. Καλλιστράτης R. V.
et codices Suidæ s. Κεραμεικός. Correxī ex scho-
lio Pac. 144, ubi est ἡ Καλλικράτης. et ἡ fortasse
hic quoque pro καὶ restituendum. Quo facto
φασὶ præstabit vulgato φασί. Eadem hujus no-
minis corruptelæ sunt in libris Harpocratiōnis
s. Ἐκατόμπεδον, Ἐρμαῖ et Κεραμεικός, libris ta-
men quibusdam recte Καλλικράτης præbentibus,
ut scriptum apud Photium est s. Ἐρμαῖ p. 15,
17. Eximendum igitur hoc opus scriptis Calli-
strati a Clintono enumeratis Fast. Hell. vol. 3,
p. 530. Ceterum Harpocratio s. Κεραμεικός in-
verso ordine Καλλικράτης ἢ Μενεκλῆς, ut scho-
liasta Pacis. In reliquis grammaticorum locis
Μενεκλῆς ἢ Καλλ. Verba ἐν τοῖς ante συγγράμμασι
ponit G. Numero singulari ἐν τῷ—συγγράμματι
recte utuntur schol. Pacis et Harpocratio s. Κε-
ραμεικός. Deinde παρὶ Ἀθηναίων R. V. et Suidas.
Hoc vitium corrigendum etiam apud Harpocrati-
onem et Photium s. Ἐρμαῖ. DIND. φασιν οὕτω
V. et Suidas. Legebatur φασί, omisso οὕτω. Sui-
das post οὕτως pergit ἔστι δὲ καὶ ὄμιος Κεραμεικός.
εἰσὶ δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν στήλαι ἐπὶ τοῖς δημοσίαις τε-
θαμμένοις, ἔχουσαι ἐπιγραφὰς τοῦ ἑκαστος ἀπέθανεν.
— 34 ἄπας om. V. Ald. iidem ἔνθεν καὶ ἐντεῦθεν.
— 36-38 verba εἰσὶ δὲ—τετελευτήμασιν scholia-
stæ esse, non Meneclis aut Callicratis, observat
Dindorfius. — 37 οἶον ἐν R. Ald.

399, 41 Ἄντι τοῦ παρὰ R.; quod ferri potest,
si post ὄρνεα interpungatur. DIND. ἔστι δὲ τις ἐν
Ἄργει ἰὰς π. Ald. — 43 λέγων ᾧ R. Ὀρνεὰς R. V.

401, 53 Ὄσπερ G. In V. est Ὅσαι ὀπλίτην κελύων ὡς εἶπε τὸ ἔ παρα τὴν ὀργὴν παρὰ τὸν Ὀμηρικὸν ἀσπ. — 2 codex ἐγκ. τῷ παῦσαι.

402, 5 μακρὰ π. om. R. V. — 6 πολέμια μόνον G.

409, 17 σοφὸν V., non G. οἰκιστήριον Ald.

417, 24 εἴη R. V. bis. — 28 ἐνικῶς εἶπεν ἀντι τοῦ δύο R.

424, 32 sq. ὅτι πάντα τὰ (τὰ om. R.) ἐν τῷ κόσμῳ σῦνεται καὶ τὸ τῆδε — γῆν (omisso λέγει) V. τὸ δὲ ταῦτα πάντα ἃ ἐν τῷ κόσμῳ ἐστί. τὸ τῆδε καὶ τὸ κεῖσ' ἐτι. ἤρουν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν Ald. — 33 τὸ κεῖσε R. — 35 legebatur φησι καὶ τὸ κεῖσε. Ald. om. μὴ — ἤ. V. δεῦρο δηλὸς τις ἤ. — 36 τὸ τοιοῦτον Dindorfius correxit ex schol. 347. Legebatur τοιοῦτος. τὸ τοιοῦτος V.

427, 40 ἀπάτως, 41 μεγίστως Ald.

429, 44 φρόνιμος παιπάλημα' ἄλον R.

430. Infra post v. 436 V. a m. rec. κυρμα ἀντι τοῦ ἐπιτυγχάνοντες ἐν πᾶσι. ἄλλως. κύρμα ἐπιτακτικὸν παρὰ τὸ κυρεῖν — ἐγκυερηκῶς πράγμασι. — 47 ἢ R. pro Ἄλλως. — 49 πολλοῖς ἐντετυχηκῶς V.

433, 53 μετώρημα V. μετώρισμα Ald.

436, 7 ἐπιστάτης δὲ R. ἐπιστάτης Suidas s. h. v. ἐπιστάτης δὲ θηλυκῶς V. Ald. — 9 ταῖς ἐστίας R. et Suidas. τὰς ἐστίας V. ἔιδ. — 13 τινα Suidas. ὄντινα V. — 14 ὡς παρὰ ταῖς Suidas. ὡς ταῖς V. ὄσπερ ἐν ταῖς Ald. — 16 ἔχων V.

437, 20 Οὐ τοὺς V.

440, 25 δὲ om. V. — 26 οὗτος R. pro ὅτι. Ex eodem ἦν additum. τῇ ὄψῃ R. — 27 διαπληκτιζόμενος Suidas s. Διαθήκην. πληκτιζόμενος R. V. πλησιαζόμενος Ald. διέθετο Suidas. — 28 φιλῶ V. — 29 ὡς αὐτὸν. Suidas. — 31 τὸν Παναίτιον Suidas codices. Idem ὡς καὶ ἐν. — 32 sq. αὐτὸν λέγει om. V. εἶναι λέγει αὐτὸν Suidas. — 34 μαχαίρας R. μαχαίρ' V. μαχαίραις Suidas. — 35 καὶ φησιν. ἢ καὶ om. Suidas, qui 36 αὐτόθεν οὖν φησιν αὐτὸν μαχαίροποιόν. — 37 μάγειρος καὶ μικρ. Ald. — 38 αὐτοῦ R. V. et Suidas s. Γυνὴ μεγάλη et s. Διαθήκην. — 39 ὄσσης· μικροφῆς αὐτὸς ὢν Ald.

442, 41 τὸν πρωκτόν om. V. Ald. — 42 που om. R. V. — 44 τιμωρίαν ἐργάζεται V. κωμωδίαν δρίζεται R.

444 Ὑπισχοῦμαι om. R., qui συντίθημι ἀντι τοῦ συντίθεμαι V. Scholion om. G.

445, 48 sq. τούτοις ὡς πᾶσι τοῖς κριταῖς νικᾷ χαριέντως καὶ εὐχόμενος ὑπὲρ τῆς νίκης. ἄλλως V. — 49 ἔκριναν γὰρ Suidas s. Ὀμνυμι. Pro ε' legebatur of, quod om. V. et Suidas.

448, 5 εἰς τὰς χύτρας R. V. ὀπλίτου V. — 6 νῦν μενί libri.

450, 10 φυλάρχων Dobræus. Legebatur φυλετῶν.

454 om. V., qui 38 ὄν ἡμεις.

461, 40 Ὅτι om. V., qui 41 παρασπονδοῦμεν.

462 R. habet εὐτρέπισται. — 46 Εὐτρέπιζεται. ἢ μ. κατὰ V.

463, 50 στέφανοι Suidas s. Κατὰ χειρός. Legebatur οἱ στέφανοι. — 51 μέθης καὶ θερμῆς Suidas.

465, 52 Καὶ εἰ τούτου, 1 Θεσπρωτείας V., qui om. λαρινὸν, ἀντι τοῦ om. R. — 3 ὡς λιπ. V. βοσκοῦ R. νομάς Ald. βοσκοῦ haud dubie fuit in V., qui nunc a correctore habet βρωμάς, unde in G. factum βρωμαλέου. — 5 R. habet πείσει.

471 R. habet glossam ἀντι τοῦ ἀνέγνως. — 7 Ὅτι et 8 δ om. V. — 9 Ἰάδμων vocatur ab Herodoto 2, 134, et ab Suida s. Αἰσώπος. Ἰδμονος est apud Heraclidem Ponticum in Gronovii Thesaurο vol. 6, p. 2827, cuius verba descripsit scholiasta. τοῦ σοφοῦ Portus: quæ correctio optime convenit Ἰδμονος nomini. Sed in καρῶ consentit Heraclides. Dixit. — 10 πρῶτον Heraclides. Legebatur πρῶτος. — 11 leg. ἀναβιῶναι. — 12 τὸ σῶμ'. ἐγώ. ψυχ. Suidas s. Ἀναβιῶναι. ἀνήκειν vir doctus apud Gaisfordum ad Suidam, alii ἐπανήκειν (Meinek. Com. I, p. 640). Legebatur αὐ ἤκειν. Apud Suidam ἀπὸ νίκης. Egregie hos versus restituit Cobet. Observat. crit. in Plat. com. p. 95 sq., τεθνάναι. B. τὸ σῶμα γι. ψυχῇ δ' ἐπανήκεν, ὄσπ. A. π. — 14 εἰσιν om. V. — 16 Μνησιμαχος Menagius ad Diog. L. 2, 18. Legebatur Μνησιλοχος. — 19-24 sic in Ald., εὐδοκιμηκέναι. περι δ' Αἰσώπου καὶ ἐν Σηρξί. τὸ δὲ πεπάτηκας ἀντι τοῦ — εἶναι. φαίνονται δὲ τοιοῦτον — λέγομεν.

475, 25 Ἐπεὶ δὲ V., i. e. ἐπειδὴ. δ κορ., 26 τὸν Ald. De Platone v. Ruhnken. ad Timæum p. 164.

480, 33 sq. Ὀρνεα — εὐρισκόμενα — ζητοῦν (ζητοῦντο G.) V. — 35 ἄλλως. ἐπαίξει δὲ V. — 36 παρὰ τὸ δρῦς G.

484, 39 δὲ στρατηλάτης V. Ald. Μέμφιδας V. — 41 πρ. τῶν συγγραφῶν οὕτως G. — 44 μάχη om. Ald.

487, 51 τῷ (scr. τὸ) τιανορορεῖν, 53 κίταριν V.

494, 10 ἐν τοῖς τιανορομένοις R. et qui recte ἐπι habet Suidas s. Δεκατεῖον. ἐν τοῖς γεννηθεῖσι V. Ald. Deinde καὶ τὰ ὀνόματα τότε ἐτίθεντο. ὅτι τὴν δεκάτην εἰσίων ἐπι τοῖς τιανορομένοις καὶ ἐν αὐτῇ etc. V., qui ante ὅτι ponere debebat ἄλλως. — 11 τίς σε Suidas. Legebatur μάτερ. — 12 δεκάτω V. τόκον Ald. — 16 μᾶλλον τότε Ald.

498 habet Suidas s. Ἀπέβλυσεν.

501, 24 ἐκυλινδοῦντο Suidas s. Ἰκτινος. — 25 πέσας V., πέρας G. pro παῖξας. V. pergīt οὖν φησι βασιλεὺς, φησι τὸ x. — 26 βασιλείων V. et Suidas. In R. ἐστί δὲ ἴδιον β. τὸ γ. — 29 ἔαρ εἰς ἤμαρ ἐσ. V. — 31 αὐτὸν R.

503, 33 ἐν om. V

507, 41 εἶποι R., qui ἄμα τῇ φωνῇ ἐξήρχοντο, pro quibus ψωλοὶ ἤρχοντο V. Ald.

510, 46 sq. proximo scholio postponit V., præfixo ἄλλως, omittit R. — 49 δωροδοκίας V. Ald.

515, 9 εἶπεν ἐπὶ (ἐκ codex) τῆς κεφαλῆς additum ex R. δ om. V. — 10 δ' ἀνασκάπτω V. δ' ἀνὰ σκάπτω G. γ' ἀσκήπτω Ald. « Scribendum δ' ἀνὰ σκάπτω. » Dindorf. — 11 init. ἀστός G. σηητοβάμων recte Victor. — 12 εἰώθασι, 14 γλαῦκαν R. — 15 ὡς θερ. δὲ V. Ald.

521, 21 Σωσικράτης Kusterus. Legebatur Σωκράτης hic et apud Zenob. Proverb. 5, 81. De Sosicrate dictum ab Hemsterhusio in Anecdotis vol. 1, p. 197, et ab Geelio in Biblioth. critica nova vol. 1, p. 62. Legebatur τῷ ἰσ'. Correxī ex Zenobio. DIND. — 22 δεξάμενος, 24 οὐδένα οὐκ ἔαν V. — 26 δὲ om. R., καὶ om. V. — 27 Σύβαριν. Vide Taylor. ad Lysiam vol. 2, p. 107 Reisk., Wesseling. ad Diodor. 12, 10. DIND. σύβασιν V. σύμβασιν G. — 30 καὶ om. R. — 31 Εἰς (τὸ add. G.) αὐτό. ἔτι V. — 32 δὲ καὶ V. — 33 πολλῆ γὰρ ἕστερον Κρατίος ἐν τῇ Νεμέσει. Fallitur scholiastes qui Cratinum in Nemesi fabula longo post Aves editas tempore, h. e. post Olymp. 91, 1, Lamponis ut vivi vigentisque mentionem injecisse scribit; quod falsissimum esse vel ex eo intelligitur, quod Nemesis fabula post Periclis obitum doceri vix potuit. V. Plutarch. Pericl. c. 3. ΜΕΝΕΞ. Hist. Com. p. 44. Post ζῶντα addebatur καὶ ταῦτα πολλῆ ἕστερον.

523, 37 μάνας V., om. R.

527 ἔστιν εἶδ. R. ἔστι δὲ om. V. παγίδας, εἶδος G.

530, 45-47 Ὅτι—συντομίας post κατεσθίουσιν ponit V., præfixo ἄλλως, quod Dindorfius ante βλιμάζειν addidit. — 46 καλλ. ψηλαφῶν φησιν αὐτά V. — 47 legebatur συντομίας. — 49 τοῦς ὄρν. Ald. Cum his confer Etym. M. p. 200, 46, qui ex plenioribus ad hunc versum scholiis sua petiisse videtur.

531, 52 ἔτι οὐ R.

533, 1 συντρίβουσι G. — 2 sq. ἡδύοσμος. προσάρτυμα. σίλφιον : τὸ ἐν Λιβύῃ γενόμενον. θεραπεύει δὲ (8 θεραπεύει V.) πολλὰ, ἔστι δὲ καὶ πολυτίμητον V. Ald. Ad voc. προσάρτυμα hæc Kusterus : « In Ms. Vat. U. rectius πρὸς τὸ ἄρτυμα. Deinde additur, ἔπερ ἐν Λιβύῃ γίνεται. θεραπεύει δὲ πολλὰ. ἔστι δὲ πολυτίμητον. » — 5 μοι om. V.

535 lemma γλυκὺ καὶ λιπαρὸν in R. V. — 7 παρὰ τὸ χέεσθαι Ald. παραχεύεσθαι V.

538, 11 Κενεβρίων κατὰ V. κατὰ μεταφορὰν τοῦ στοιχείου Ald. — 12 νεκριμένων R. — 14 οὐκ ἔσται κεν. Ald. — 15 Scribatur κενέβριον. Erotianus p. 204 : Κενέβρεια : τὰ νεκριμαῖα κρέα οὕτω καλοῦνται, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης « οὐκ ἔσθ' ὁ κενέβρειον » ἔταν θύρς τι καλεῖ με. »

539, 25 χαλέψαι in κλέψαι corruptum ap. Suidam s. Χαλεπωτάτους,

540, 27 Ἐρ. δὲ ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων V.

547, 33 sq. ταῦτα—λέγειν ante ὡς εἰ εἶπεν collocat V., omisso δέ.

553, 41 sq. Ὅνομα ὄρνου. ἔπαιξεν ὡσεὶ R., qui 44 καὶ ἔτι ὄρνις καὶ om. Idem Κεβρίονι.

555, 48 om. R., ἡ μάχη om. V.

556, 50 Βουωτούς. Immo Δελφούς. ΔΟΥΒΛΕΥΣ. Qui βουλομένους. Legebatur βουλομένους. — 52 λέγει om. V. — 1 οὗτος δὲ R. ὁ τότε καὶ Ald. καὶ om. R., qui ἔθεντο. — 11 τρίτω ἔτει. Longe brevius tempus intercessisse, illum autem numerum negligenter inspecto Thucydide posuisse scholiastam ostendit Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p. 258. Deinde πρὸς Βουωτούς dicere debebat. Conf. Hesy-chium in Ἴσρος πόλεμος cum annotationibus interpretum. DIND.

558, 559 habet G., qui 18 τὸ πληθυντικὸν ἠξ.

562, 22 Πρὸ τ. θ. om. V. — 23 προσνειμασθαι habet R.

565, 29 φαλόν V. Eadem Athenæi opinio est 7, p. 325, B. DIND.

566, 30 δὲ ποσ. V. — 31 δὲ et 32 καὶ om. R

557 R. habet τὸ δὲ μελιτροῦτα ἀρσενικῶς (vel ἀρσενικόν). ἔστι δὲ ἐπιθετὸν τῶν ναστῶν.

568, 41 μοιχεύς V., non G. — 43 ἔτι om. V. — 44 σπερμάτιον δ R.

570, 45 Ὡς om. R. aut V., alteruter totum scholion.

574. Νεωτερικόν. Vide Valckenar. ad Eurip. Hippol. p. 301. Ἀρχεννος R. V. Ἀρχέννους Ald. Ejusdem nominis corruptelæ sunt apud Plinium H. N. 36, 5, *Archermus*, *Achermus*, *Chermus*, *Anthermus*. Ἀρχένεος sculptor antiquissimus est in monumento apud Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 38, quod nomen comparavit Silligius in Catalogo artificum p. 51. Deinde libri φησι καὶ τὸν Βουπ. DIND.

575, 5 αὐτοῦ om. Ald. ὕμνοι Berglerus. κύμνοι V. Ald.

579, 6 δ om. R. V. — 7 ἐκλήθησαν R. ὠνομάσθησαν Ald.

580 εὐρετής codex.

581 ἀντὶ τοῦ οὐ δυνήσεται post προρέειν ponunt R. V. Totum scholion om. G.

582, 13 Ἐπιβουλεύεται V. ἐπιβουλεύετε Ald. — 14 ἡμᾶς V., non G., qui omittit scholion ad 584.

588, 24 οἶνανθ', 25 στάζει καὶ Ald.

598, 36 κυπρόθεος V. Σιδώνιος Ald. — 37 sq. σκάφη κατὰ τῶν θεῶν V.

601, 42 παροικιακῶς V. (non G.) Ald.

609, 49 verba καὶ τοῦτο respiciunt ad scholion v. 575. — 51 γενεὰς ζώει V.

- 614, 2 glossam τιμους habet V., om. G.
 617, 3 εὔρεμα V. θηγῶν G.
 618, 5 Ἐνταῦθα μ. V. Scholion om. G.
 620, 9 φασιν Ald. Veram lectionem habuit etiam Suidas s. Κομάρου.
 626, 27 πίπτων R.
 629 Ἐπαγγελάμενος ἄμοια V.
 637 Χαριέντως εἶπε om. V.
 639, 42 διὰ om. R. — 44 υἱὸς Ἀλκιβιάδου. Inepte. Alcibiades auctor fuit expeditionis Siculae, Niciæ autem patri nomen fuisse constat Nicerato. In Ἀλκιβιάδου consentiunt Suidæ codices s. Μελλοναῖν, ubi ed. Mediol. Νικηράτου. ΔΙΠΡ. ἀνεβάλετο Suidæ codex A.
 640, 46 νεοσσάν V. Ald. — 48 ἐκ παραλλ. τὸ αὐτὸ habet R.
 645, 49 prius καὶ om. V. — 51 κυρίως R. V. pro Κριδός.
 648, 3 ἐπάνιθι etiam Suidas s. Ἐπανάρχουσαι. Ald. ἐπανάρθηθι. — 4 καὶ μεθ' V. καὶ om. R. G. et Suidas. καὶ μεθορμῆσαι Ald. — 5 θραύση. R. V. et Suidæ libri præter A., qui καὶ θραύση. Pergit Suidas τὸ δὲ πάλιν. — 7 ἄσας Suidas. ἀνίσας R. ἀνύσας V. ἐὰν ἦσας Ald.
 654, 15 sq. R. habet ὄνον ἐπὶ ταύταις ταῖς συνθήκαις.
 662, 28 Πρόκνης φησὶν ἀνακρυπτομένης R., qui εὔτου δὲ omittit.
 673, 41 sq. ὡς ἐν θ. πρ.—ἔχουσα. ἄλλως. ἀφελόντα τὸ προσωπίον R. ἀπολέψαντα δέον φαγεῖν. ὡς—ἔχουσα. ἄλλως. ἀφελόντα τὸ προσωπίον V.
 676, 51 ὄρνιθος πάντων, 52 μὲν δοκεῖ V.
 682, 4 πολλαίαις γὰρ V. Ald.
 683, 8 ὅτι τὸ ἐαρ R. ὅτι ἐαρι V. τελοῦνται R.
 685, 15 Παράβασις G. R. in margine habet παραβάσεις.
 687, 21 πρ. καὶ τὰ R.
 691 καὶ γένεσιν θεῶν R. V.
 695, 36 αὐτοῖς, id est Ἀττικοῖς. Pro ἀνειαίων legebatur ἀνεμίδιον hic et in verbis Platonis, consentiente Suida s. Ἄνεμος. Veram scripturam habent grammatici in Bekkeri Anecd. p. 81, 32; 401, 14. ΔΙΠΡ.
 697, 41 πτερωτῶ Dobræus. Libri πτεροῦ τοῦ. — 42 μὲν καὶ R. V. δὲ καὶ Ald.
 703 Λαίπεται ἴν' ἧ υἱός V. υἱοὶ δηλονότι G.
 704, 44 τὸ om. R. V. — 47 ὧ Λευκίππε Bentleius. Legebatur ὡς Λευκίππη (λευκίπη V.). ὧ Λευκίππη Suidas s. Ἄει τοῖς. Versus haud dubie Hipponactis.
 705. Scholion hic om. V. : habet glossam ἀποταξαμένους, qua caret G. Infra post scholion v. 719 V. διὰ τὴν νεότητα ἠναγκαίασαμεν ἀχαίρω

- ἐταιρεῖν. — 49 μετὰ om. R. — 50 ἀ. ἔρεῖν R., qui 51 om. διμ. δὲ σ. — 52 idem μετέδωκεν.
 707 R. V. habent glossam τὸν ἀλεκτριόνα (τὸν ἀλέκτορα G.) et V. δεδωκότας ἡμᾶς (ἡμῖν G.).
 709, 3 τὸ Ἡσιόδειον, 4 φράζω δ'—φανῆς V. ἐπακούσαις Ald., om. R.
 711, 10 sq. om. R.
 712, 13 προσπ. ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ R.
 713, 14 Ἐν τῇ Ἑλλάδι Ald. καίρω om. R. Ald. — 16 πείνει δὲ om. V., una cum ποιάζειν om. R. Totum scholion om. G.
 715, 18 σημ. δὲ ὅτι om. R. σημειωτέον ὅτι V. ἐν συστολῇ δὲ εἶπεν τὸ πρ. R. Absurde, quasi alia hujus verbi mensura esse possit. ΔΙΠΡ.
 717, 19 γὰρ om. R.
 721, 23 Ἐπειδὴ συμβόλους Suidas s. Ξύμβολον. ξυμβόλους V. συμβούλους Ald. — 24 ζυναντιῶντα ξυμβόλους Ald. Masculinum posuit, ex quo καὶ additum, Suidas, τοὺς πρῶτα συναντιῶντας καὶ—προσημαίνοντας. — 25 legebatur προσημήναντος. προσημαίνοντας V. 28 καλλόποδας—καλλωνιστοῦς V. Eadem diversitas apud Suidam s. Ὄνον ὄρνιν et Οἰωνοί. — 29 συμβολικῶς V. et libri Suidæ s. Ὄνον, præter Paris. A. — 32 ἀνέστη R. a. pr. m. pro ἀναστήσεται. καὶ ἀνέστη Dindorf. addidit ex Suida.
 724, 39 καὶ ἐτ 43 συµμέτρῳ om. R., qui 44 τῷ καύματι. Ibid. δὲ τῷ ἐαρι V., in quo glossa μακρὸν τὸ πνίγος, quam om. G. Scholion 728 om. R.
 731 lemma παιδων παισίν correxit Dindorf.
 733, 1 T. ἐν παροιμίᾳ V. τ. καὶ ἐν Σπηξίν. ἐν παροιμίᾳ δὲ Ald. — 2 κεκτημένων ὄρνιθων V. Ex quo 3 Dindorf. ἔταττον addidit, correcta scriptura codicis ἔλαττον. Idem cod. φασί.
 734, 6 μέλλετε etiam Suidas s. Γάλα ὄρνιθων. φήσετε Ald.
 737, 27 ὁ λόγος—ποιητοῦ om. V., qui infra post ἀναφαίνω ponit ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ. ἀντὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων (hæc quattuor verba om. G.). τὰ γὰρ πλείστα τῶν ἀνθρώπων ζουθὰ φαίνεται. — 28 ὄρνιθων R. Ald. — 30 τὸ τῆς R. V. — 31 post ἀναφαίνω addit R. superiora illa ἢ ὅτι ἐνεκεχυμένοι ἐν ταῖς λόγμασι εἰώθασι φωνεῖν. Sequentia ζουθῆς—φαίνεται hic omittunt R. V.
 745, 35 post διατριβαί addit R. ὁ λόγος ὡς ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ· et τὰ γὰρ πλείστα τῶν ἀνθρώπων ζουθὰ φαίνεται. — 36 τῇ Ῥέα om. V.
 749, ἡ additum ex R. Veram lectionem esse ὡςπερὲ μέλιττα annotavit Dindorfius.
 750, 39 sq. τραγωδοποιός V. μελοποιίας R. δὲ om. R. V. — 41 νῦν om. V. — 45 δέ om. R. — 47 δὲ καὶ τῇ V. — 49 εἰρήκασι V., non G.
 755 R. habet νόμον νῦν τὸ ἔθος.

759, 4 οἱ δὲ πλῆκτρα Suidas s. Αἶρε πλῆκτρον. — 5 ἔμβολα τὰ χ. V. τὰ ἔμβολα χ. R.

762, 9 Σπίνθαρος κωμ. R. V. — 11 pergit R. καὶ Κάρ. προείπομεν ὅτι—πολλαχοῦ καὶ—ὅτι Κάρ. V. autem ὡς Φρύξ δὲ καὶ (hæc om. G.) δ (δ δὲ G.) Φιλήμων κωμωδεῖται. ὡς Κάρ. πρὸς δ εἶπομεν ὅτι ξένος οὗτος πολλαχοῦ καὶ παρὰ τοῖς (τοῖς om. G.) — ὅτι καὶ Κάρ.

764, 12 delendum fortasse πολλαχοῦ, ex verbis proximis πολλαχοῦ δὲ καὶ, ut videtur, illatum. Scholiasta si hoc dicere voluisset, πολλάκις potius dixisset, de quo confer exempla ad scholion Thesmorph. 840 afferenda. Προείπομεν autem referendum ad schol. v. 11. DIND.

765, 17 πάππος R. V. ἐπιδεικνύται Ald. — 19 ἔκ τε φρατρίας R. Ald. — 20 ἀναγράφει Bentleius. Legebatur ἀναγράφω. Deinde πάππος avis intelligitur. — 21 sq. in V. supra post ὅτι καὶ Κάρ leguntur sic scripta, τρίτη μοῖρα δὲ εἰσὶ (τρίτη δὲ μοῖρα ἐστὶ G.) τῆς φυλῆς (φιλίας G.) ἢ φρατορία οὐστίνας τρίτους λέγει. — 22 τρίτῶν Ald.

766, 23 scribebatur hic et infra constanter Πισ—. — 24 scribebatur οὗτε περὶ, quod rectum est si scribatur οὗτε τίς δ Πείσιον. — 25 scribebatur Χείροσι, Πυλαίαις. — 28 θανάτῳ Ald. τε om. V., ex quo 29 accessit καὶ ἔδημειύθη (adde ἡ οὐσία). — 33 Φαίνεται εἶναι (hæc om. G.) λέγεται εἶναι V., et in marg. a m. sec. γρ. βούλεται. — 34 scribebatur Χείροσι. — 35 πρῶτον Porsonus. Legebatur πρῶτα. Meinekius πρῶτα μὲν οὖν. — 36 Πείσιαν—Διτρέφῃ (scribebatur Διτρεφῇ). Hæc nomina locum non habent in metro anapestico. Videtur addidisse scholiasta, quemadmodum Eupolidis versibus in scholio Nub. 997 Hippocratis filiorum nomina sunt adscripta. Suidas : Πείσιαν : τρία κνώδαλά φησιν Ἀριστοφάνης, Πείσιαν, Ὀσφρύωνα (ὄσφρυωνα Paris. B et Bruxell.), Διτρεφῇ. DIND. Quæ Hanovii quoque et Meinekii sententia est Com. I, p. 153. Bergkio Comment. p. 242 ipsius esse Cratini verba videntur, et versus glyconeus præmisso cretico : quod metrum cum tetrametro anapestico consociatum deprehendebat in fragmento Comici veteris ap. Plut. Mor. p. 27, C. Conf. Meinek. ib. p. 161.

767, 39 Εἰς αὐτὸ V. pro Ἄλλως. Idem pergit δ πέρδιξ πανουργία ἐξαπατᾷ τοὺς θηρευτάς. εἰ οὖν καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ βούλεται ὁμοίως αὐτῷ γενέσθαι.

768, 44 sq. καταλαμβανόμενοι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων μηχανῶνται οὕτω τὴν σωτηρίαν R., qui 46 γὰρ om. — 49 κατεγν. ἐπὶ φυγῇ, 52 φυγεῖν V. — 1 scribebatur τιθεῖσιν. — 6 ἐπισπωμένως, 8 διαδράσαι V. διαδιδράσκει G.

769 in V. adscriptum ἡ ἀνωδὴ ἤτοι ἀντιστροφῆ.

772, 14 πτερύγων Ald. τὸν ἥλιον R.

774, 16 Θράκης ποταμὸς—ἔχων V. — 18 οἱ ὄρνιθες Victor.

782, 25 τὸν ἱερέα V.

787, 31 μικρῶν R.

790, 35 sq. λόγιος. διεβάλλετο δὲ ὡς καταχέουσα τὰ στρώματα αὐτοῦ. ἔξετλ. R. ἄλλως δὲ V. et Suid. s. Χελητιῶν. δὲ om. Ald. — 36 καὶ οὐσίας V.

793, 38 ὁμῶν ἂν ὅστις R.

794, 41 βουλευταῖς βουλευτικὸς R. V. ἐφήβοις ἐφηβίης V. — 42 δὲ om. R. ἀπὸ ἀντι θ. V. Ald. ἀντι τοῦ ἀπὸ θ. Kusterus.

798, 43 τῷ om. V. — 44 ἱμαντάρια Suidas s. Διτρέφης. Legebatur αἱμαντάρια. — 49 καὶ ἀπὸ (ὑπὸ V.) τῆς Διτρεφούς V. Ald. — 51 καὶ πολυπράγμων additum ex R. — 52 καὶ ξένον grammaticici, non comici esse videtur. Quod ex Suida confirmari monet Meinek. Com. I, p. 626. τὸν

μόσις V. τὸν μου G. — 1 Ἀττικῆς G. θάλινα, 2 ἱππ. καὶ ἐπλ. V. Qui in fine addit οὗτος πολυπράγμων.

799, 5 sq. Verba Παρὰ—Αἰσχύλου spectant ad proximum ξουθὸς ἱππαλεκτρῶν, de quo vid. schol. Pac. 1177. DIND. Μυρμηδῶνων V. γε... δὲ ἀρτίως (ἤδη Ald.) μέγ. R. sine ὅτι.

800, 9 ἐντιμότερος R. τιμώτερος Ald.

801, 13 sqq. ἐξῆλθον καὶ (δὲ Ald.) οἱ δύο ἐπτερωμένοι καὶ ἄλλοι καθὼς εἶπομεν habet G.

806, 19 ἀποκεκομμένῳ Ald. — 21 τῷ ἐχθρῷ, δ δὲ κ. τῷ προμετώπῳ κεκοσμημένος V.

807, 25 sqq. Æschyli versus affert Suidas s. Οὐχ ὑπ' ἄλλων (ubi primum versum omisit) et Ταυτὶ μὲν. — 25 δδ' Suidas. Legebatur ὡς δὲ. δδ' ἐστὶ μύθων τῶν Αἰδικῶν τὸ κλέος scholiasta Aphthonii in Walzii Rhett. vol. 2, p. 12. μῦθος V. — 28 αὐτῶν Ald. αὐτοῖς V. — 29 ἀλισκόμεθα Suid. Ceteri ἀλισκόμεθα. Vide Porson. ad Eurip. Medeam 139, VIII, qui aliorum scriptorum locos quosdam indicavit, quibus Galenum adde vol. 5, p. 144 ed. Charter. : καὶ τάχ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς ἀλισκόμεθα. DIND. — 30 αἰετῶν V. τρωννύμενον καὶ λέγοντα V. Ald. — 31 ταῦτα om. R.

809, 38 Ἐν τισιν om. V. — 39 τοῦτο ἐπ. V. Ald.

816, 44 sq. legebatur οὐδ' ἄσπαρτον. — 49 μοι αὐτὸν R. V. — 50 ἡ κείρια δὲ V. παρεουκία R.

822, 3 Προεῖρξεν V. Ald. — 5 εἰς μὲν, Rheginus, de quo vide Kuster. ad Suidam s. Θεαγένης. Hic et 6 ὁ om. V. — 7 περαίτης, voc. dubium, omittit Suidas.

823, 13 τὸ om. V. δὲ om. R.

825, 22 εἰπεῖν et 23 αὐτῶν om. V. Ald. ὑπερέβαλον δάλλοντο V. ὑπερέβαλον Ald.

827, 26 ἔφερον R. — 27 Παναθηναίων Berglerus. Legebatur Ἀθηναίων.

1335. Hæc verba habet Ald. præfixo lemmate τρυγήσομεν αὐτήν. Recte Dobræus corrigere videtur ἐν τισιν οὐ φέρεται τὰ δ' μέτρα, *quattuor versus*.

In fine scholiorum adscriptum in V. κακώτισται πρὸς τὰ Ἡλιοδώρου, παραγράφεται ἐκ Φασίνου καὶ Συμμάχου. Similiter in fine Nubium.

AVES.

ARGUMENTUM I. 4 τῆς ὁδοῦ Kusterus. Legebatur τοῖς ὁδοῦ. — 11 post Μονοτρόπῳ Ald. addit ἔστι δὲ λέ'. Non posse hanc fabulam trigesimam quintam dici ostendi ad Fragm. p. 37 sq. ed. Lips. p. 524 ed. Oxon. DIND.

ARG. II. 26 ἐπι Kusterus. ἐπι R. V. Ald. — 27 τὰ om. R. Idem ἐγχειρηθέντων. — 29 κωμικῆς Ald. — 31 τούτῳ duo codices Brunckii. — παρησία. Libri ἐκκλησία. Vocabulum omittunt Brunckii membranæ (non Reg. 2712, in quo Aves non leguntur, nisi fallor egregie). — 34-36 ἄλλην τινὰ—καθεστῶτων om. R. αἰνίττεται, ὡσανεὶ συγχευμένον τῶν καθεστῶτων Brunckii membranæ. — 2 προδίσθαι R. — 3 Ἀθηνῶν Brunckii editio. Ἀθηναίων R. V. τῶν Ἀθηναίων Ald. — 4 τῶν ὄντων om. R. V. αὐτοῦς R. ἑαυτοῦς V. Ald. — 5 στόχος Dobræus. Legebatur στίχος. — 10 γῆς ἀπάσης Ald. — 16 καὶ τοὺς θεοὺς V. Ald. — 19 τῶν ποιητῶν τὰ ἐν ταῖς τραγωδίαις τερατολογούμενα δεῖ μὲν διελέγχειν Brunckii membranæ, lectione, ut supra aliquoties, interpolata. ἐν μὲν ἄλλοις ex uno codice addidit Brunckius. εἰ μὲν R. — 20 διελέγχειν R., qui τὴν om. — 22 παρὰ τῆς V. — 23 Καλλιστράτου Kusterus. Libri Καλλίου. — 30 ἐπερωθή Ald. — 33 ἡμῖν post θάλασσαν ponit R. θάλατταν Brunckii editio. θάλασσαν R. V. Ald., quæ 34 ἔσθην.

ARG. IV. 16 δύναιτ' ἂν V. — 19 παραλήφονται R. V.

SCHOLIA.

1, 31 τινὲ δένδρου, 33 τὰ—τὸ, 34 τὴν ἐλπίδα V. Ald.

2, 38 παρακλευόμενος V. Ald., qui omittunt πορεύεσθαι. — 39 γὰρ et καὶ ἐν ἄλλοις om. V. — 40 κρᾶζει γὰρ V. Ald. κρᾶζει—ἐκτέταται om. G. πλανύττομεν om. R. — 1 Ἀττικῶς δὲ παρῆκται V. Ald.

4, 3 sq. εἰς τάναντία om. R. τὸν στήμονα Suidas s. Προφορομένω. τὴν στ. libri scholiorum.

8, 21 καὶ τυπτόμενον Suidas s. Ἀποσποδῆσαι.

10, 22 sq. ἐντυθεν δύναιο δ' ἂν R.

11, 30 post ἕτερος indicavi lacunam. Exciderunt enim nonnulla, in quibus fuit nomen poetæ cujus illa sunt verba ἔχων—νόμου. DIND. — 33 ἀποδημίας V. κισσαρῶδες. Conf. Hesych. s. Ἐξηκεστιαλίδα. — 34 Καρναίων Valckenar. ad Hero-

dot. 7, 206. Καρίων Ald. ἱκαρίων, 35 παναθήναις, 36 εἰς ξένον V. — 38 οἷδ' Dobræus. οἷ δὲ V. Ald. — 39 sq. ἀνομ. Ald. Sunt hæc alterius personæ verba. « In fine versus excidisse videtur νῆ Δία vel simile quid. » Meinek. Com. I, p. 588. — 40 δεῖλος Dobræus. Legebatur δεινός. Post κολαξ Dobræus addit δ δὲ ξένος (Excecestides). Meinekio scribendum videtur δ δὲ κολαξ ἔσθ', δ δὲ νόθος, ξένος δ' ἑτάρτος.

13, 46. Ὀρνεῶν legisse videtur Didymus. DIND. — 47 Ὀρνέαι V. Ald. — 48 δ' Dobræus. Legebatur δύο. Μαντίναι V. Ald. — 51 ἀντὶ τῶν V. ὄρνεοπωλείων Ald.

14, 4 in R. Φιλοκρά.

15, 8 λέγειν Dindorf. Legebatur λέγει. — 12 δεικτικῶς corruptum videtur ex δεικτικῶς. DIND. — 17 σημαίνει Dobræus. Legebatur σημαίνειν. — 18 δειξαντας Dobræus.

17, 27 Ἀσωπόδαρος Suidas s. Θαρραλείδης, additis nonnullis de Didymachia, Asopodori fratris: quod nomen ex Διδυμίας corruptum esse ostendi in Thes. H. Steph. vol. 2, p. 1417, B. DIND. — 26 καὶ μικρὸς V. — 32 τινα εἶναι V. Ald. — 34 τῆς et φησὶ om. R. Fort. φασί. — 35 εἰρηται R. — 38 γέγονε G.

19, 40 ἤστην Porsonus. — 41 οὐδὲν om. V. Ald. — 42 τουτέστιν om. R.

20, 46 Ἄντι τοῦ R., qui 47 κατὰ—ἔπου om.

22, 50 πανταχοῦ V. Ald. ἀποκεκλιμένης R.

23, 52 Ὡς ἤδη. Scholiasta in libro suo legebatur ἤδ' ἡ κορώνη: vide annotationem meam ad v. 23. DIND. — 1 δὲ R. pro γράφουσι.

31, 6 Ἀκέστωρ. οὗτος ἦν R. νόσον νοσοῦμεν τὴν ἐναντίαν Σάκx. Σάκx δ' Ἀκέστωρ. οὗτος δὲ V. Conf. schol. Vesp. 1221. — 8 Σάκx Suidas s. Σάκx. Legebatur Σάκx. Σ. γὰρ V. Ald. Post Θρ. V. sic pergīt, ἄλλως. Σάκx οὗτός ἐστι τραγωδίας—Σάκx γὰρ ἔθνος Θρᾶκx εἰσι. Θεόπομπος. — 9 legebatur Σάκx. — 12 Σάκx (vel Σάκxαν) δν οἱ Dobræus. Σάκxον οἱ V. Ald. δὲ addidit Dindorf. — 13 Κλεοβουλῖναις Kusterus. Legebatur Κλεοβούλοις. ἁμως Σάκxαν εἰκὸς Bentleius. Ἀκίστωρ' ἐστὶ τὰρ ἁμω; Bergkiius Commentt. p. 123. — 14 συστραφῆ Dobræus. συστρέφῃ V. Ald. συστρέφῃ Bentleius et Meinek.

34 Τοῦτο ὡς ἐπὶ ὄρνέων R., reliquis omissis. Scholion om. V.

35, 18 sq. ἀμφοῖν ποδῶν ἐκ τῶν ὄρνέων V. Ald.

19 ἢ ἐκ — πλέουσιν habet Suidas s. Ἀμφοῖν.
 38, 26 οἱ πολλοὶ V. Ald.
 39, 29 τὸ Bentleius. αὐτὸ V. Ald.
 42, 36 μὲν οὐ βιάδος Meinek. Com. I, p. 543. —
 38 τισοφῶν corruptum. τί σοφῶνος ᾧ V.
 43, 40 οἰκίσαντες Suidas s. Κανοῦν. Legebatur
 οἰκίσαντες. ἐν τῇ V. Ald.
 45, 46 δ' ἐκ V. Ald., qui omittunt τοῖν. — 47
 κανοῦν ἔχοντες R.
 50, 52 ὑψηλὸν τόπον R.
 54 R. habet παίζει πρὸς τῷ σκάλει.
 57, 6 πιθανῶς V. Ald.
 58, 9 προπαροφυτόνας R. ἀπὸ — ἔποποι om. V.
 Ald. δὲ περισπωμένως, 11 ἐάν δὲ R.
 60, 14 τοῦ om. R.
 62, 19 εἰς ὄρνεα ἔλθειν V. τὰ ὄρνιθια R.
 63, 21 ἑμᾶς R. — 27 sq. λέγειν σε κάλλιον ὄρνε-
 οῦθηραὶ ἔσμεν V. 88
 66 R. habet ἀντι τοῦ οπο (scr. τοὺς πόδας) ἐρώτα
 καὶ περιδρόμου ὅτι ἔσμεν ὄρνιθες. ὡς ὑπὸ τοῦ δέους
 ἀποπατησάντων ἢ τοὺς πόδας. — 36 καὶ μὴν om.
 Ald. — 37 legebatur τὰ πρὸς. ὅτι om. V., qui σα-
 φέστερα. — 38 σημασίαν τὸ ἔρεο ἔρου, μετεβλήθη
 Ald. Hoc dicit scholiasta, EPO more antiquo
 scriptum ambiguum esse utrum ερου an ερω
 significet: unde factum ut alii ἐροῦ τὰ, alii ἐρώτα
 legerent. DIND.
 68, 46 ὄνομα om. V. Ald. — 47 δὲ om. V.
 69, 50 ταρατικὸν R. Ald.
 76, 6 δὲ om. R.
 78, 9 Εὐπολίδι, ὡς εἴρηται Ald. Conf. schol.
 Equit. 980, ubi v. notam. Draco Straton. p. 86,
 22: ἡ δὲ τορῦνη Ἀττικῶς ἐκτέταται. Εὐπολὶς δὲ αὐ-
 τῇν συστάλλει πανταχοῦ· ubi πανταχοῦ post Ἀττι-
 κῶς transponendum videtur. DIND.
 79, 10 Παρὰ τὸ τρέχω om. V. Ald. Pergit R.
 ἐπεὶ συνεχῶς αὐτὸ εἶπε. — 11 πέπαιχε V. παρὰ τὸ
 τρέχω R. Ald.
 82 sic in R., μύρτα καλεῖται ὅτι (scr. δ) τῆς μυρ-
 σίνης καρπὸς — ἐσθίειν. σέρφος δὲ σκωληκῶδες ζω-
 φιον. — 16 παροιμία. Conf. schol. Vesp. 351. —
 19 σέρφους δὲ V.
 85, 22 τοῦ om. V. Ald. θερ. τοῦτο τὸ ἔπος R.
 91 εἶρ. τὸ ὡς R.
 92, 30 sq. ἡ—εἶπεν om. V. Ald. Idem ἀλλ' ἐν—
 ὄρνιθες.
 95, 39 τι om. V.
 96, 42 ἐπιτίσαι V. — 44 δύνανται δὲ R. καὶ om.
 V. — 35 εἰ ἐφόβει V. Ald.
 102, 2 δὲ om. R. — 4 ταῶς. ἡ ἐπαιεῖ τὸ γενικὸν
 εἰπὼν, εἶτα ἐπαγαγὼν τὸ εἰδικόν. τὸ Ald. — 6 sq.
 ποιικιλότητα τῆς ἐσθίτος, 8 ἐπειτα ἐπ. G.

109, 17 Δικαστῆς R. — 18 ἐν om. R., ex quo
 19 τόπω additum et ex Suida s. Ἠλιαστῆς. τοῦ om.
 V. — 20 πέπονθε δὲ τοῦτο Suidas, om. R.
 111, 24 οἱ μισοδικασταὶ Ald. — 25 καὶ τῶν ἀγρ.
 et δὲ τοὺς τε ἔπ. V. Ald.
 121, 30 εὐρον scribendum. — 31 τῆς εὐερίας
 V. et Suidas s. Εὐερον. ἀπολέλαυχ' Ὑπέρβολος Do-
 braeus. Legebatur ἀπολέλαυκεν δ' Ὑπέρβολος. Me-
 trum est Eupolideum. ἀπολέλαυκεν V. et Suidas,
 omisso δ' Ὑπέρβολος. — 32 ὥστ' αὐχμώτατος Do-
 braeus (sed v. Meinek. Com. I, p. 671). ὥστε αὐ-
 χμώτατος Ald. ὥστε ἀθλιώτατος V. ὥστε ἀθλιώτατη
 Suidas. — 33 Πυλαία (πυλαιαν sine acc. cod. Paris.
 A) γλώσσαν Suidas. Πυλ. om. Ald. πυλαιαρχωγλώσ-
 σαν V. βροτῶν Suidas. — 35 δ βαλεῖν fortasse cor-
 ruptum ex δμαλῆν. εὐάερον πόλιν interpretatur
 etiam Suidas. DIND.
 122. Conf. schol. Ran. 1459. — 39 σκεπασμα
 V. στέγαστρον scholiasta Platonis p. 250 Ruhnk.
 (466 Bekk.): Σισύραν· Ἐρατοσθένης σισύραν φησὶ
 στέγαστρον ἐξ αἰγίων δερμάτων τετραγώνων· σι-
 σύραν δὲ τὸ ἐκ τῶν κωδίων ζαπτόμενον ἀμπεχόνιον,
 δ γούνην φασίν. Vide annotationes ad Etymol. M.
 p. 1030, et Hesychium. DIND. — 43 ἐξωμίδαν
 Ald. — 45 Νεφ. ἐνώσει σύρσει, 46 βέτη V. et infra
 βέτην. — 47 ἀνδρόχαιον V. Deinde ἀνδρόχην Por-
 tus. ἀνδρόχην Ald. ἀνδρόχην V. De ἀνδρόχην Vide
 Schneider. ad Theophrast. vol. 5, p. 311. Cete-
 rium non intelligere me fateor quomodo Erato-
 stheni in mentem venire potuerit hoc nomen
 cum illis comparare de quibus hic agit scholiasta.
 DIND. — 48 αὐτοῦ μετέχεσθαι Ald. — 51 τινές et
 53 τι om. V., non G. — 1 ἀλλ' ἐγκατακλιθῆ δ. τὸ δὲ
 ἀλλόκοινον, τούτεστι τὸ ἐγκατακλιθῆναι Ald. δὲ κα-
 τακλιθῆναι G.
 123, 4 Ἀθηναίων, 5 λεπτόγαιον R. λεπτόγειον
 Suidas s. Κραναῶν.
 125, 9 Σκελίου hic et infra V.
 126, 17 οὕτω φησὶ R., ex quo 18 μισῶ addi-
 tum.
 129, 19 πρῶταν, 20 πρῶ R. πρῶ V. Ald. — 23
 ἔξεις correxit Dindorfius, probante Meinekio.
 132, 25 ὡς om. V.
 134, 29 τότε γ' ἔλθης V.
 135 ἐν εἰρωνεία om. V., τὸ νη Δία addit R.
 139, 33 κύριον. In codice est κῆ.
 141, 36 Ἄ. τ. περιπλ. et γάρ om. V.
 142, 40 Ἄ. τοῦ et 42 δὲ om. R.
 147, 47 ὕπηρ. καὶ ταχυδρόμοι Suidas s. Σαλα-
 μινία. — 48 ἐγκαλουμένους R. et Suidas. ἦν καὶ
 Suidas.
 149, 52 καθ' ὕφεσιν V. Ald. — 53 Τριφυλλίας
 R. Ald. Schneider. ad Xenoph. Hist. Gr. 3, 2, 25

citat Dindorf., qui 54 correxit quod legebatur πολὺ τῆς, ex Suida s. Λέπρων, qui τῆς Πελοποννήσου omittit. — 1 αὐτὸ V. Ald. λεπρῶν conjecit Toupius ad Suidam, qui 4 post λεπριῶσι sequentia omittit.

151, 14 sq. Suidas s. Βδελύττεσθαι, οὗτος εἶχε λέπραν. ἐκωμωδεῖτο δὲ καὶ κακοπράγμων καὶ ὀφθαλμὸς καὶ λάλος. — 15 Σκευαῖς Pierson. ad Mær. p. 122. Legebatur Σκύθαις. — 17 πῶς ἄρα Dindorf. et Meinek. Com. I, p. 739. Μελανθίου Dindorf. Legebatur Μελανθίους. — 18 alterius personæ verba. — 19 εἶχε δὲ V. Ald.

152, 21 Ὀπούντιοι τόποι R.

153, 25 συκοφάντης om. Ald. πονηρὸς Suidas s. Ὀπούντιος, ὀπούντης πονηρὸς V. ὀκνηρὸς Ald. R. liabet glossam ἤγουν τυφλός.

156, 29 εὐφρων Suidas s. Τριβή. Conf. annot. ad Soph. Trach. 602. ΔΙΠΡΟ. — 30 εἰς συντριβὴν καὶ V.

157 Ἄντι τοῦ ἄνευ om. R.

158, 37 κίβδηλεύεται R., qui seqq. omittit, et Suidas s. Κίβδηλία. ὑπὸ Χίων positum ex scholio proximo, quocum conf. Etym. M. p. 512, 43, Suidam s. Κίβδηλον et quem Gaisfordus citat, schol. Gregor. Naz. Stelit. 1, p. 7. ὑποκίος V. Ald. ὑπὸ Κίοις δεδομένον Suidas, qui fortasse δεδολωμένον voluit. ΔΙΠΡΟ. — 38-46 om. etiam Suidas. — 46 addit Ald. μήκων δὲ ὄνομα φυτοῦ ἢ σπέρματος οὐκ ἄδηλον. ἔστι δὲ καὶ μέρος τι τῶν ἐντοσθίων τοῦ πολύποδος τοῦ ἰχθύος, ὃς καίται ἐπάνω τῆς κοιλίας ὀνοει κύστις ἐν εαυτῇ ἔχουσα τὸν θόλον, ὡς φησιν Αἰλιανὸς ἐν τοῖς περὶ ζώων. Quæ inserta sunt ex Suida s. Μήκων.

160, 48 τινὰ om. V. — 49 στέφονται R. ἔστεφανοῦντο Ald.

162 καὶ θαυμαστικὸν om. V.

167, 9 σκωπτικὸς R. et Suidas s. Τελέας. σκωπτίλος V. Ald. λέγει οὖν ὅτι (hoc om. V.) ἐὰν V. Ald. — 11 δὲ om. R. διαβάλλεται Ald. — 13 τὸ Τελέα V. τῷ Τελέα G.

168, 16 γλ. φθέγγεται Suidas. — 19 scribendum τέτρακι.

175, 26 Ὡστε, 27 εἰ τὸν τρ. R.

179, 28 sq. τὸ προειρημένον Suidas s. Πόλος. τῶν προειρημένων V. Ald. — 29 τόπος Suidas. καὶ τόπος V. Ald. — 30 δὲ additum ex Suida. — 35 ὡς om. V. et Suidas.

181 ὑπετυμολογεῖν V. Ald. Frequens in libris scriptis corruptela ἐτυμολογεῖν pro ἐτυμολογεῖν. Hinc natum ὑπετυμολογεῖν, quod ὑπετυμολογεῖν scriptum oportebat, ut scribit Rav. ΔΙΠΡΟ. τῆν πόλιν V. Ald.

183 Ὄϊον εἰς τὸ R.

186. 45 Εὐχ. γὰρ οὐ ὄρνεις οἱ πάροπες R. — 46

ἀκρίδος—κρίνοπες V. λέγουσι additum ex R.

186, 48 κατὰ τῶν M. Kusterus ad Suidam. Μηλίων Palmerius. Μηλιαίων V. Ald., om. Suidas s. Λιμὸς Μηλιαῖος. Μηλιέων Bekker. «Melios fame ad deditionem adactos esse ab Nicia asserit scholiastes. Sed de Nicia nulla post pacem Thucydidi 5, 32, mentio, neque extra urbem cum imperio fuisse videtur. Diodorus quidem diserte Νικίου στρατηγούontos Ἀθηναῖοι εἶλον Κύθηρα καὶ Νίσαιαν, τὴν τε Μῆλον πολιορκήσαντες ἠβηδὸν ἀπέσφαξαν, nempe Athenienses: non Melum quidem ductu Niciæ, sed alio tempore atque Cytheram etc. Nescio ergo an reponendum apud schol. Aristoph. Τισίας: vide Thucyd. 5, 84, et Plutarch. in Alcibiade p. 199. Caute Strabo 10, p. 484: Ἀθηναῖοι δὲ ποτὶ πέμψαντες στραταίαν ἠβηδὸν κατέσφαξαν τοὺς πλείους. Vide Aristoph. schol. ad Aves 362, ubi Niciæ consiliis deberi hanc deditionem ait. Wass. ad Thucyd. 5, 116.

Non video quomodo Suidæ et scholiastæ Aristophanis Melios fame coactos se Niciæ dedidisse scribentibus contra disertam narrationem Thucydidis fides haberi possit. ΔΥΚΕΑ. ibid. Scholiastæ error fortasse ex prima Atheniensium in Melios ductu Niciæ expeditione progenitus. Neque id recte, quod anno ante Aves ab Aristophane in scenam productas Melum oppressam prodit: redacta enim in victoris populi potestatem est anno Olymp. 90 quarto. Id rerum gestarum ordo a Thucyde diligentissime digestus evincit. WESSELIŒ. ad Diodor. 12, 80. — 53 M. γὰρ V. ἔστι om. R. — 2 ἐπίεσθησαν Porsonus. ἐπέισθησαν libri et Suidas. — 11 Βουστίαν. ἢ οὕτως. μόνον γὰρ τότε δίοδον, 12 στ' ἂν δὲ καθ' ἓνα καὶ εἰρηνηκῶς ἢ καθ' ἓνα R. εἰρηνηκῶ V. Ald.

192, 14-16 sic in R., Τοῦ ἀέρος νῦν λέγει. διαφορήσεται, διαπέμψεται R. — 15. Scholiastes Hesiodi Theogon. 116, p. 393 Gaisf.: Βαχυλίδης δὲ χάος τὸν ἀέρα ὠνόμασε, λέγων περὶ τοῦ ἀετοῦ, Νωμᾶται δ' ἐν ἀτρογέτῳ χάει. Quæ non diversa esse poetarum loca recte suspicatur Ruhnkensius Epist. crit. I, p. 91 ed. sec. (175 ed. tert.). Nam ἀλλοτρίῳ ex Aristophane in lyrici verba per errorem intulisse scholiastam manifestam est. πωτᾶται Suidæ cod. Paris. A. s. Χάος. ΔΙΠΡΟ.

194, 21 Plutarchus V. Demosth. c. 9: Ἐρατοσθένης μὲν φησιν αὐτὸν ἐν τοῖς λόγοις πολλαχοῦ γεγονέναι παράβαλλον· ὁ δὲ Φαληρεὺς Δημήτριος τὸν ἑμμετρον ἐκείνον ὄρον ὀνόμασε ποτὶ πρὸς τὸν δῆμον ὡσπερ ἐνθουσιῶντα «μὰ γῆν, μὰ κρήνας, μὰ ποταμούς, μὰ νάματα.» DOBBAEUS. Sequitur in Ald. ad v. 195, κομψότερον: κομψόν, περιττανόν, περιλαλον, πανοῦργον, ἀπατητικόν, πιθανόν, τεχνικόν. καὶ κομψεῖα ἄλαφρία, ἀστειότης, πιθανολογία,

ἀλαζονεία. Quæ inserta sunt ex Suidæ glossis duabus. DIND.

199, 23 ἢ om. R. — 26 φησὶν om. V.

202 R. hæc tantum habet, τόπος σύμφυτος.

203, 29 Ἐπεὶ ἡ Πρόκνη γαμετὴ αὐτοῦ ἦν, ἥτις R. — 30 εἰς ἀηδόνα. Videtur hic scholiastes putare, Procnen uxorem Terei in lusciniam transformatam fuisse, quum sit vulgata, et melior, credo, opinio, eam in hirundinem, Philomelam vero sororem in lusciniam, mutatas fuisse : et sic quidem ex nominis notatione ratio suadet. Nam Philomela ἀπὸ τοῦ φάειν τὰ μέλη dicta est, quod lusciniæ apprime convenit; quæ et plus et multo melius canit, quam quæcunque altera avis; nullo modo vero hirundini, quæ vocem exilem, raucam et mioime gratam emittit; et plures ex antiquis ita censuerunt. Hyginus certe, qui de fabulis ex professo scripsit, cap. XLV eam totam fabulam narrat, et Procnen in hirundinem, Philomelam in lusciniam mutatas asserit : quod a quodam antiquo Græco procul dubio acceperat : forte ex Nicandro in Ἐτεροισυμένους. Et maximæ auctoritatis poeta Virgilius Georg. 4 ita sentit, quum ait :

Absint et picti squalentia terga lacerti
pinguibus a stabulis; meropesque, aliæque volucres,
et manibus Procne pectus signata cruentis.
Omnia nam late vastant, ipsasque volantes
ore ferunt, dulcem nidis immitibus escam.

Quæ omnia hirundini conveniunt, nequaquam lusciniæ. Nam hirundines apes et alia insecta volatilia assequuntur volando, et ea depascuntur : at lusciniæ vermes terrestres, erucas, et alia id genus sectantur : et ibi nugatur serio Servius, qui sic scribit : *Nomen posuit pro nomine. Nam Philomela in hirundinem versa est.* Et Virgilio vim facit, ut eum ad suam traducat sententiam, et ei errorem attribuit, ut Procnen pro Philomela posuerit. Et quamvis in eodem libro inferius eam rursus proferat sententiam Virgilius, dum ait :

Qualis populea mœrens philomela sub umbra,
amissos queritur foetus, quos durus arator
observans nido implumes detraxit : at illa
flet noctem, ramoque sedens miserabile carmen
integrat, et mœstis late loca questibus implet.

Ubi palam Virgilius per Philomelam lusciniam intelligit : nulla enim alia avis (præter lucifugas, quæ dirum quid ejulant) nocte canit. Ibi tamen pertinax Servius rursus Virgilio vim facit, et ait : *Philomela pro quavis ave : nam species est pro genere.* Et rursus ad hæc verba ejusdem libri :

Revocato a sanguine Teucri :

SCHOL. ARISTOPH.

ait solitos esse poetas nomina de vicinis mutare, et adducit hoc exemplum :

Et manibus Procne pectus signata cruentis.

Pro Philomela. Contra Servium tamen aperte pugnat Martialis Epigr. lib. 14

Flet Philomela nefas incesti Tereos, et quæ
muta puella fuit, garrula fertur avis.

Nam muta puella non fuit Procne, sed Philomela; nec avis ulla magis garrula quam lusciniæ, quæ canendo fere rumpitur. Tamen, ne quid dissimulem, scholiastes videtur sequi Aristophanis sententiam, qui satis clare innuit, se putare uxorem Terei in lusciniam, ἀηδόνα, mutatam fuisse, dum Epopem seu Tereum dicentem inducit, τὴν ἐμὴν ἀηδόνα, et, ἀγε σύννομά μοι : et multo expressius, quum ait lusciniam alloquens, τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρον Ἴτυν. Itys enim erat Terei et Procnes, non vero Philomelæ; et Aristophanis sententiam secutus est Varro. Sed in ea quæstione non est altercandum, ultra sit verior sententia, quando fabula ficta et a veritate aliena est. Sed quum conveniat lusciniæ nomen philomelæ, iis accedo, qui Philomelam lusciniam vocant, Procnen vero hirundinem. PALMER.

209, 35 δὲ om. R.

212, 45 sqq. Cum hoc recentissimi grammatici scholio confer Eudociam p. 327. DIND.

216 Ἠχὴ ἀντὶ τοῦ ἡ φωνῆ σου. ἀντὶ τοῦ χωρησει R.

217, 15 Ἐλέγοις τοῖς θρήνοις R.

218, 19 Ἀντὶ τοῦ οἴμ. R. — 20 γὰρ κυρ. R.

225 διελέγοντο V.

228, 33 τὸ δὲ ἐποποι καὶ τὰ τοιαῦτα δεῖ Ald. — 34 τῆ φωνῆ om. V. Ald.

231, 40 κοινῶς R. V. — 41 εἶπεν· ἐπεὶ οὐ V. Ald. — 44 τῆ om. R.

244, 12 δ ἐλείος Ald. δ ἐλείας V.

245, 17 ἐσθίετε. Hæc interpretatio spectat ad κάπτετε, cui superscripta est in V. DIND.

249, 20 ἐλεία V. Ald.

250, 29-42 iisdem verbis leguntur apud Eudociam p. 36. — 37 παρὰ τῶ σὺλλω. Imo vero παρὰ τῶ αἰγιαλῶ. Lucianus etiam in initio Halcyonis, ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν, et plerique alii halcyonem ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς quiritari tradunt. HEMSTERHUS. ad Lucian. Halcyon. c. 1, p. 178. Vir doctus penes quem olim fuit exemplar meum editionis Kusteri hæc adscriptis : « Σὺλλω] Endocia p. 36 dat τύμβω, quod habet et Varinus, unde sua hausit ψευδευδοκία, quæ, nisi me omnia fallunt, est ipse Varinus. V. me ad Varinum. » Recepi Hemsterhusii emendationem. τύμβω vero

scripturæ corruptæ σίλω interpolatio esse videtur. DIND.

256 εισηγούμενος Suidas s. Καινός. Legebatur εξηγούμενος.

261. Hæc duo scholia in V. leguntur ordine inverso. — 2 ἔρεια Ald. — 3 κικυμοίδα V. Ald. — 6 τῆς φωνῆς V. — 10 διὰ τὸ om. V, habet G. — 11 εἶναι (sine δὲ) τὸ πτερὸν κύμιδις (sic etiam Ald.) λέγεται V.

266, 16 μεταβαλλόμενον Suidas, ubi genitivum habet codex Bruxellensis. — 18 φασι om. Suidas s. Χαράριος. αἱ om. V. — 19 μελωδίαν ποιοῦσι Suidas. — 21 ἀποκεχυμένως Ald. ἀποκεχυμένον G. — 23 φησὶ malit Dindorf. — 24 περιέργως Suidas. καί—περνας (πέρνας V.). Hipponactis versus est, apud Suidam sic scriptus, καὶ μὴν καλύπτει (καλύπτῃ Paris A) μῶν χαραδρῖον περνήξ; apud scholiastam Platonis p. 121, καὶ μὴν (scr. καὶ μιν) καλύπτει μῶν χαραδρῖον περνήξ; DIND.

267, 28 Οἶμαι καὶ πάντα τοῦ ποικιλομένου, οἱ V. εἶναι δὲ οἶμαι καὶ πάντα τοῦ G. — 29 ὄρνου περιπαμένου V. sinē τιος.

268, 34 εἰσθέσει Ald. — 38 ὁ ἔποψ V., non G.

272, 44 φοινικίος Kusterus ad Suidam s. Φοινικιοῦς. φοινικίος Suidas. Legebatur φοινίκεος.

275, 46 sq. Ἐκ τοῦ Σοφοκλέους ἀρχῆ V. — 49 om. G. αἱ om. V., qui εἶπε παρηλλαγμένην τὴν χροιάν.

276, 3 εἰ ἡδόνων V. Legebatur τί (τίς Suidas s. Μουσόμαντις) ποτ' ἔσται. Correctum ex versu Aristuphanis. ἄλλος codices Suidæ, cujus ed. Mediol. ἄλλος. V. ἄλλο. — 4 ἀκρατοῦς. In scriptura corrupta ἀβρατεὺς consentit Suidas, qui ὄν σθένει omittit, quod fortasse ὄσον σθένει est. DIND.

277, 6 τὸ om. V. — 8 ὄρνεις V. ὄρνις G. et Ald. — 9 legebatur δεόντως. Fort. αἱ καὶ ὄντως. DIND.

279, 12 ἐπειδὴ ἕτερος ὄρνις V.

281, 17 σὲ τὸν V. Videtur σὲ τῶνδε scripsisse. DIND. λέγω om. V. Deinde idem Φερεκλεῖ. — 20 ἐγὼ δ' ἔποπος, 23 ὁ Σοφοκλῆς Ald. — 27 τραγωδίας Kusterus. Legebatur κωμωδίας consentiente Suida s. Προκέφαλος et Φιλοκλῆς. Vide Meinek. Hist. Com. p. 521 sq. — 30 Φιλοκλείς δύο, vide Clinton Fast. Hell. vol. 2, p. xxxv. — 31 legebatur γὰρ ἀρῆς. Suidas s. Φιλοκλῆς, Αἰσχύλου δὲ τοῦ τραγικοῦ ἦν ἀδελφιδεύς, καὶ ἔσχεν υἱὸν Μόρσιμον τὸν τραγικόν, οὗτινος γίνεται Ἀστυδάμας ὁ τραγικός, τούτου δ' ἕτερος Φιλοκλῆς τραγικός. Bœckhius ad Marmor Parium, epoch. 67, totum locum sic emendavit : γεγῶνασι δὲ Φ. δύο τρ. π., εἷς μὲν ὁ Φιλοκλείθου υἱός, ἕτερος δὲ ὁ Φιλοκλέους ἀπόγονος. ἑκείνου μὲν γὰρ ἦν Μόρσιμος, ἐκ τούτου δὲ Φι-

λοκλῆς καὶ ἕτερος Ἀστυδάμας, ὁ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικ. etc.

283, 42 ὅπερ ἐστὶ ψεῦδος. Accusat scholiastes Comicum falsi eo, quod primus Callias fuit Phærippi filius; sed non ideo mendax Aristophanes. Nam ab illo primo Callia alternatim Hipponici et Calliæ sibi invicem successerunt plures. PALMER. De Calliæ gente v. Bœckh. De œcon. civ. Athen. vol. 2, p. 15, Schneider. ad Xenoph. De vectig. 4, 15, Meinek. Hist. Com. p. 131 sqq. Scribebatur Φανίππου, quod Dindorfius correxit ex Herodoto 6, 121

285, 46 πορνοσκοπίαν anonymus.

288, 49 δξύνεται Boissonadius ad Herodian.

Epimer. p. 284. βαρύνεται Suidas s. Κατωφαγῆς.

290, 53 βίβασπις καὶ διαβάλλει τὸν Κλειώνυμον V.

292. Hæc scholia V. hoc ordine habet, 2. 3.

1. — 1 τρέχοντες ἔχουσι V. — 7 πήχων ὡ' aut ὄργυιων σ' Idelerus in Commentatt. philolog. Acad. Berol. 1812, p. 177. — 18 sq. corrigendum videtur θθεν καὶ Καρικαὶ ἐλέγοντο οἰκήσεις. καὶ κάρηνα αἱ ἀροπόλεις. κάρηνα per ἀροπόλεις explicant grammatici respicientes versusum Homeri II. B, 117 : θε δὴ πολλῶν πολλῶν κατέλυσε κάρηνα. DIND.

296, 24 κατὰ ταύτην V.

297, 28 ἐνταῦθα Ald. Comparandum scholion Equit. 589.

299, 31 βάλλε δὲ βάλλε κηρύλος εἶην V. Ald. Correxī βάλλε δὴ βάλλε κηρύλος εἶην ex Suida s. Κηρύλος. Quæ sunt Alcmanis verba apud Antigone Caryst. Hist. mirab. 27 et schol. Dionysii Thracis in Bekkeri Anecd. p. 946, 11 DIND. — 32 κήρυλον, 33 κήρυλος V. — 36 ἐσχημάτισται Suidas.

301, 47 Ἄλλως, quod præcedenti scholio, infra post λεχθῆναι μόνον collocato, præfixum in V., hic addidit Dindorfius. — 49 ἐπαγάγη Ald. ἀπαγάγοι V. — 52 μόνου V.

302, 5 κόροιδος et μοχ κοροίδων V. — 8 ἀναγραφόμενος Bastius Append. ad Epist. crit. p. 36. Legebatur ἀναγραφομένους.

303, 14. Locum hunc sic scribendum et distinguendum esse puto : εἶτα πυρίς. Ἑρμιππος Τετραμέτροις. Quæ autem sequuntur, καὶ Θεμιστοκλέους τὸν πρῶνός etc., emendatione itidem indigent, sed non absque ope meliorum codicum, ni fallor, tentanda. KUST. μύρμυξ Ald. In Hermippo qu. an legendum κοπρώνης. Nescio, sed credo ὡς τις ὦν κοπρώνης. DOBRÆUS. — 17 περὶ τὴν γραφὴν Dobræus.

304, 19 κερχνῆς G. κερχνίς V. Ald. — 20 οὐκ ἀναγέγραπται (ἀνεγεγράφει G.) V. οὐ ἀλλὰ κερχνῆ

Ald. ἀλλὰ κερούμη V. ἡ κολυμβὰς Bentleius ad Calimach. p. 469.

307, 24 οὗτος dubium. πιπύζειν G. πιπύζειν Ald.

319, 43 ὑπόπτειον δὲ αὐτοὺς V. ὑπόπτειον αὐτοὺς G. εἶναι om. V.

322, 48 θηρατὰς Ald. ἡμαρτημένων V

326, 53 ἔμοι γὰρ εἶσιν V.

329, 19 νεμόμενοι V.

336, 22 Ὅτι βοτ. V.

348, 48 πάντα ταῦτα V. — 50 legebatur καὶ ἐκείσε καὶ δεῦρο μηδολὺς τίσις (μηδ' ὄλων τίσις V.). — 51 παρὰ πᾶσι correxit Dindorfius ex scholio 424. Legebatur παραπλήσιον. De re ipsa conferendum scholion ad Vesp. 1326. Post τοιοῦτον V. ponit illa superiora γράφεται—βύργος, l. 43 seq.

353, 2 κατὰ τὸ δεξ. Ald.

357, 7 κἂν μείνωμεν V. — 9 legebatur διὰ τὸ μέλος.

358, 10 Οὐ om. V. Qui ad hunc versum, πολεμαί (πολεμαί G.) προσυπακουστέον τὸ (τὸ om. G.) πρὸς τὴν χύτραν.

361 Μείζον τὸ τρ. V.

363. Suidas v. Ὑπερακοντίσεις integrioribus scholiis in hunc locum usus fuisse videtur; quippe qui sic habet: Ὑπερακοντίσεις σύ γ' ἦδη Νικίαν τὸν στρατηγόντα μηχαναῖς καὶ τοῖς στρατηγήμασι. Σύμμαχος πρὸς τὴν Μήλου πολιορκίαν. Φρύνιχος Μονοτρόπιω « ἀλλ' ὑπερβέβληκε πολλὸν τὸν Νικίαν στρατηγίας πλήθει καὶ εὐρήμασιν. » ἢ ὅτι φρονιμώτατα Μηλίου λιμῶ ἀνείλεν. Hæc sane ex bene antiquis et optimæ notæ scholiis descripta esse apparet. Kust. στρατηγῶν πλήθει τε καὶ εὐρήμασι Τουριπυ. — 22 φρονιμώτατα om. G. γὰρ om. V. λιμῶ γὰρ G. Conf. ad schol. v. 186.

364, 24 οἱ γὰρ πρ. V. Ἐλελεῦ Ald. — 25 Ἐρετραεὺς V. Achæi versus apud Suidam s. Ἐλελεῦ hi sunt: ὄρα βοηθεῖν ἔστι· ἐγὼ δ' ἠγγίσσομαι. προσβαλλέτω τις χεῖρα φασγάνου λαβῆ· σάλπιγγι δ' ἄλλος ὡς τάχος σημαίνετω. ὄρα ταχύειν· ἔλελεῦ.

368, 31 συμπατριῶται V. συμπατριῶτα G. συμπατριώτας Ald.

369, 35 ἀπέκτενον tres codd. Suidæ s. Φεισόμεθα, i. e. ἀπέκτενον. Eustathius p. 1604, 9: ἡ δὲ ἐν τῷ ἀνευείκατο ἀνηνέγκατο τροπῇ τοῦ ι εἰς ν καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐφάνη γίνεσθαι, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ αἰεὶ αἰὲν, φαεινὸν φαεινὸν, κλεινὸν κλεινόν. οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κτείνω κτείνω· οὐ γρηῖσι καὶ ἐν τῷ, Τὸ παλαιὸν λύκου ἀπέκτενον ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ νόμος ἦν λυκοκτονεῖν (scr. λυκοκτονεῖν), καὶ τῷ κτείναντι μὲν τεκνονλύκου τάλαντον δίδουσαι, τῷ δὲ τελειον δύο. Κτεννεῖν tanquam vitiosum ab criticis ubique rejici solet, etsi non raro ab libris fide dignissimis oblatum. Sic in Isocratis Panathen. p. 263,

D, ταῖς πολιτεῖαις ταῖς οὐκ ἀρεσκούσαις μαχομένοις καὶ καταλύων καὶ τοὺς προστώτας αὐτῶν ἀποκτείνων, codex Urbinas ἀποκτείνων. In Stephano Byzant. v. Δυρβαῖοι: οὗτοι οὔτε ἀδικοῦσιν οὔτε ἀποκτείνουσιν ἀνθρώπων οὐδένα, liber Seguerianus (Montefalc. Bibl. Coisl. p. 282) ἀποκτείνουσιν ἀποκτεννεῖ Nicarchus in Anth. Pal. 11, 395. ΔΙΠΝ. τῆ om. V.

374, 41 legebatur ἀπολλύμεθα. ἀπολλύμεσθα V Correctum ex Suida s. Ἀπ' ἐχθρῶν.

379, 49 sq. οἱ—Ἀθηναίους—ταπεινὰς ἔχειν τὰς πύργους Dobræus. Legebatur οὐς—Ἀθηναῖοι—ταπεινοὺς ἔχειν τοὺς πύργους. (ταπεινοὺς πύργους ἔχειν V.)

383, 1 παρὰ τὸ om. V. — 2 ὡς ὑποδεισάντων Ald. ὑπὲρ τοῦ V., non G.

386, 10 ἐξῶθεν τῷ τρυβλίῳ V. — 11 δὲ om. V.

390, 21 ἐξόπλας V. ἐξ ὀπλων Ald. — 22 καθοπλήσαι V. καθοπλίζεσθαι Ald. — 23-25 sic in V., παραινεῖ ἂν (μη G.) παντάπασι ἀμειλῖν μῆτε μὲν φανερωῖς πολεμεῖν. τουτάστι (hoc om. G.) δεῖ καὶ μὴ φοροῦντας αὐτὴν ἐγγύθεν ἔχειν. Scholion sequens om. G.

395, 33 Καλλίστρατος Ald. Καλλιστράτης R. V. et codices Suidæ s. Κεραμεικός. Correxī ex scholio Pac. 144, ubi est ἡ Καλλικράτης. et ἡ fortasse hic quoque pro καὶ restituendum. Quo facto φσι præstabit vulgato φσι. Eadem hujus nominis corruptelæ sunt in libris Harpocratonis s. Ἐκατόμπεδον, Ἐρμαῖ et Κεραμεικός, libris tamen quibusdam recte Καλλικράτης præbentibus, ut scriptum apud Photium est s. Ἐρμαῖ p. 15, 17. Eximendum igitur hoc opus scriptis Callistrati a Clintono enumeratis Fast. Hell. vol. 3, p. 530. Ceterum Harpocratio s. Κεραμεικός in verso ordine Καλλικράτης ἢ Μενεκλῆς, ut scholiasta Pacis. In reliquis grammaticorum locis Μενεκλῆς ἢ Καλλ. Verba ἐν τοῖς ante συγγράμμασι ponit G. Numero singulari ἐν τῷ—συγγράμματι recte utuntur schol. Pacis et Harpocratio s. Κεραμεικός. Deinde περὶ Ἀθηναίων R. V. et Suidas. Hoc vitium corrigendum etiam apud Harpocratonem et Photium s. Ἐρμαῖ. ΔΙΠΝ. φασιν οὕτω V. et Suidas. Legebatur φσι, omissio οὕτω. Suidas post οὕτως pergīt ἔστι δὲ καὶ δῆμος Κεραμεικός. εἰσι δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν στῆλαι ἐπὶ τοῖς δημοσίαις τεθραμμένοις, ἔχουσαι ἐπιγραφὰς τοῦ ἑκατοσ ἀπέθανεν. — 34 ἄπας om. V. Ald. Idem ἔνθεν καὶ ἐντιῦθεν. — 36-38 verba εἰσι δὲ—τελευτήμασιν scholia stæ esse, non Meneclis aut Callicratis, observat Dindorfius. — 37 οἶον ἐν R. Ald.

399, 41 Ἄντι τοῦ παρὰ R.; quod ferri potest, si post ὄρνεα interpungatur. ΔΙΠΝ. ἔστι δὲ τις ἐν Ἄργει ἰὰς π. Ald. — 43 λέγων ᾗ R. Ὀρνεὰς R. V.

401, 53 Ὡσπερ G. In V. est Ὁσεί ὀπλίτην κελύων ὡς εἶπε τὸ ἔ παρα τὴν ὄργην παρὰ τὸν Ὁμηρικὸν ἀσπ. — 2 codex ἔγκ. τῷ παῦσαι.

402, 5 μακρὰ π. om. R. V. — 6 πολέμια μόνον G.

409, 17 σοφὸν V., non G. οἰκιστήριον Ald.

417, 24 εἴη R. V. bis. — 28 ἐνικῶς εἶπεν ἀντὶ τοῦ δύο R.

424, 32 sq. ὅτι πάντα τὰ (τὰ om. R.) ἐν τῷ κόσμῳ σύνεισι καὶ τὸ τῆδε—γῆν (omisso λέγει) V. τὸ δὲ ταῦτα πάντα ἂ ἐν τῷ κόσμῳ ἐστί. τὸ τῆδε καὶ τὸ κείσ' ἔτι. ἵγουν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν Ald. — 33 τὸ κείσε R. — 35 legebatur φησὶ καὶ τὸ κείσε. Ald. om. μὴ—ῆ. V. δεῦρο δηλὸς τις ῆ. — 36 τὸ τοιοῦτον Dindorfius correxit ex schol. 347. Legebatur τοιοῦτος. τὸ τοιοῦτος V.

427, 40 ἀφάτως, 41 μεγίστως Ald.

429, 44 φρόνιμος παιπαλῆμ' ἔλον R.

430. Infra post v. 436 V. a m. rec. κυρμα ἀντὶ τοῦ ἐπιτυγχάνοντες ἐν πᾶσι. ἄλλως. κύρμα ἐπιτακτικὸν παρὰ τὸ κυρεῖν—ἐγχευρηκῶς πράγμασι.— 47 ἢ R. pro Ἄλλως. — 49 πολλοῖς ἐντετυχηκῶς V.

433, 53 μετῴρημαι V. μετεώρισμαι Ald.

436, 7 ἐπιστάτης δὲ R. ἐπιστάτης Suidas s. h. v. ἐπιστάτη δὲ θηλυκῶς V. Ald. — 9 ταῖς ἐστίας R. et Suidas. τὰς ἐστίας V. Ald. — 13 τινα Suidas. ὄντια V. — 14 ὡς παρὰ ταῖς Suidas. ὡς ταῖς V. ὥσπερ ἐν ταῖς Ald. — 6 ἔχων V.

437, 20 Οὐ τοὺς V.

440, 25 δὲ om. V. — 26 οὗτος R. pro ὅτι. Ex eodem ἦν additum. τῇ ἔφη R. — 27 διαπληκτιζόμενος Suidas s. Διαθήκην. πληκτιζόμενος R. V. πλησιαζόμενος Ald. διέθετο Suidas. — 28 φιλῶ V. — 29 ὡς αὐτὸν. Suidas. — 31 τὸν Παναίτιον Suidas codices. Idem ὡς καὶ ἐν. — 32 sq. αὐτὸν λέγει om. V. εἶναι λέγει αὐτὸν Suidas. — 34 μαχαίρας R. μαχαίρ' V. μαχαίραις Suidas. — 35 καὶ φησιν. ἢ καὶ om. Suidas, qui 36 αὐτόθεν οὖν φησιν αὐτὸν μαχαροποιόν. — 37 μάγειρος καὶ μικρ. Ald. — 38 αὐτοῦ R. V. et Suidas s. Γυνὴ μεγάλη et s. Διαθήκην. — 39 οὐσες· μικροφυῆς αὐτὸς ὢν Ald.

442, 41 τὸν πρωκτόν om. V. Ald. — 42 που om. R. V. — 44 τιμωρίαν ἐργάζεται V. κωμωδίαν δρῖζεται R.

444 Ὑπισχνῶμαι om. R., qui συντίθημι ἀντὶ τοῦ συντίθεμαι V. Scholion om. G.

445, 48 sq. τούτοις ὡς πᾶσι τοῖς κριταῖς νικᾷ χαριέντως καὶ εὐχόμενος ὑπὲρ τῆς νίκης. ἄλλως V. — 49 ἔκριναν γὰρ Suidas s. Ὁμνυμι. Pro ε' legebatur οἱ, quod om. V. et Suidas.

448, 5 εἰς τὰς χύτρας R. V. ὀπλίτου V. — 6 νῦν μὲν libri.

450, 10 φυλάρχων Dobræus. Legebatur φυλετών.

454 om. V., qui 38 ἂν ἡμείς.

461, 40 Ὅτι om. V., qui 41 παρασπονδοῦμεν.

462 R. habet εὐτρέπισται. — 46 Εὐτρεπίζεται. ἢ μ. κατὰ V.

463, 50 στέφανοι Suidas s. Κατὰ χειρός. Legebatur οἱ στέφανοι.— 51 μέθης καὶ θέρμης Suidas.

465, 52 Καὶ εἰ τούτου, 1 Θεοσπρωτείας V., qui om. λαρινόν, ἀντὶ τοῦ om. R. — 3 ὡς λιπ. V. βοσκοῦ R. νομέως Ald. βοσκοῦ haud dubie fuit in V., qui nunc a correctore habet ῥωμέως, unde in G. factum ῥωμαλέου. — 5 R. habet πείσει.

471 R. habet glossam ἀντὶ τοῦ ἀνέγνωσ. — 7 Ὅτι et 8 δ om. V. — 9 Ἰάδμων vocatur ab Herodoto 2, 134, et ab Suida s. Αἰσώπος. Ἰδμονος est apud Heraclidem Ponticum in Gronovii Thesaurο vol. 6, p. 2827, cujus verba descripsit scholiasta. τοῦ σοφοῦ Portus: quæ correctio optime convenit Ἰδμονος nomini. Sed in κωρῶ consentit Heraclides. ΔΙΚΩ. — 10 πρῶτον Heraclides. Legebatur πρῶτος. — 11 leg. ἀναδιῶναι. — 12 τὸ σῶμ'. ἐγώ. ψυχ. Suidas s. Ἀναδιῶναι. ἀνήκειν vir doctus apud Gaisfordum ad Suidam, alii ἐπανήκειν (Meinek. Com. I, p. 640). Legebatur αὖ ἤκειν. Apud Suidam ἀπὸ νίκης. Egregie hos versus restituit Cobet. Observatt. crit. in Plat. com. p. 95 sq., τεθνάναι. Β. τὸ σῶμα γε: ψυχὴ δ' ἐπανήκεν, ὄσπ. Α. π. — 14 εἰσὶν om. V. — 16 Μνησίμαχος Menagius ad Diog. L. 2, 18. Legebatur Μνησιλογος. — 19—24 sic in Ald., εὐδοκιμημένοι. περὶ δ' Αἰσώπου καὶ ἐν Σηρξί. τὸ δὲ πεπάτηκας ἀντὶ τοῦ—εἶναι. φαίνονται δὲ τοιοῦτον—λέγομεν.

475, 25 Ἐπεὶ δὲ V., i. e. ἐπειδὴ. ὁ κορ., 26 τὸν Ald. De Platone v. Ruhnken. ad Timæum p. 164.

480, 33 sq. Ὅρνεα—εὐρισκόμενα—ζητούν (ζητούντο G.) V. — 35 ἄλλως. ἐπαίξει δὲ V. — 36 παρὰ τὸ δρῶς G.

484, 39 δὲ στρατηλάτης V. Ald. Μέμφιδας V. — 41 πρ. τῶν συγγραφεῶν οὕτως G. — 44 μάχῃ om. Ald.

487, 51 τῷ (scr. τὸ) τιαιοφορεῖν, 53 κίταριν V.

494, 10 ἐν τοῖς τικτομένοις R. et qui recte ἐπὶ habet Suidas s. Δεκατεύειν. ἐν τοῖς γεννηθεῖσι V. Ald. Deinde καὶ τὰ δνόματα τότε ἐτίθεντο. ὅτι τὴν δεκάτην εἰστίων ἐπὶ τοῖς τικτομένοις καὶ ἐν αὐτῇ etc. V., qui ante ὅτι ponere debebat ἄλλως. — 11 τίς σε Suidas. Legebatur μᾶτερ. — 12 δεκάτω V. τόκον Ald. — 16 μᾶλλον τότε Ald.

498 habet Suidas s. Ἀπέλισην.

501, 24 ἐκουλινδοῦντο Suidas s. Ἴκτινος. — 25 πέσας V., πέσρας G. pro παῖξας. V. pergīt οὖν φησὶ βασιλεὺς, φησὶ τὸ κ.— 26 βασιλείων V. et Suidas. In R. ἐστὶ δὲ ἴδιον β. τὸ γ.— 29 ἔρ εἰς ἤμαρ ἐσ. V. — 31 αὐτόν R.

503, 33 ἐν om. V

507, 41 εἶποι R., qui ἄμα τῇ φωνῇ ἐξήρχοντο, pro quibus ψωλοὶ ἤρχοντο V. Ald.

510, 46 sq. proximo scholio postponit V., præfixo ἄλλως, omittit R. — 49 δωροδοκίας V. Ald.

515, 9 εἶπεν ἐπὶ (ἐκ codex) τῆς κεφαλῆς additum ex R. δ om. V. — 10 δ' ἀνασκάπτω V. δ' ἀνὰ σκῆπτρα G. γ' ἀσκήπτω Ald. « Scribendum δ' ἀνὰ σκάπτω. » Dindorf. — 11 init. ἀετός G. σκηπτοβάμων recte Victor. — 12 εἰώθασι, 14 γλαῦκαν R. — 15 ὡς θερ. δὲ V. Ald.

521, 21 Σωσιράτης Kusterus. Legebatur Σωσιράτης hic et apud Zenob. Proverb. 5, 81. De Sosicrate dictum ab Hemsterhusio in Anecdotis vol. 1, p. 197, et ab Geelio in Biblioth. critica nova vol. 1, p. 62. Legebatur τῷ 16'. Correxi ex Zenobio. ΔΙΠΝ. — 22 δεξάμενος, 24 οὐδένα οὐκ ἔβν V. — 26 δὲ om. R., καὶ om. V. — 27 Σύβαριν. Vide Taylor. ad Lysiam vol. 2, p. 107 Reisk., Wesseling. ad Diodor. 12, 10. ΔΙΠΝ. σύβαριν V. σύμβασιν G. — 30 καὶ om. R. — 31 Εἰς (τὸ add. G.) αὐτό. ἔτι V. — 32 δὲ καὶ V. — 33 πολλῶν γὰρ ὕστερον Κρατίων ἐν τῇ Νεμέσει. Fallitur scholiastes qui Cratinum in Nemesi fabula longo post Aves editas tempore, h. e. post Olymp. 91, 1, Lamponis ut vivi vigentisque mentionem injecisse scribit; quod falsissimum esse vel ex eo intelligitur, quod Nemesis fabula post Periclis obitum doceri vix potuit. V. Plutarch. Pericl. c. 3. ΜΕΚΗΚ. Hist. Com. p. 44. Post ζῶντα addebatur καὶ ταῦτα πολλῶν ὕστερον.

523, 37 μάνεις V., om. R.

527 ἔστιν εἶδ. R. ἔστι δὲ om. V. παγίδας, εἶδος G.

530, 45-47 Ὅτι—συντομίας post κατεσθίουσιν ponit V., præfixo ἄλλως, quod Dindorfius ante βλιμάζειν addidit. — 46 καλλ. ψηλαφῶν φησιν αὐτά V. — 47 legebatur συντομίας. — 49 τοὺς ὄρν. Ald. Cum his confer Etym. M. p. 200, 46, qui ex plenioribus ad hunc versum scholiis sua petiisse videtur.

531, 52 ἔτι οὐ R.

533, 1 συντρέβουσι G. — 2 sq. ἡδύοσμος. προσάρτυμα. σίλφιον : τὸ ἐν Λιβύῃ γενόμενον. θεραπεύει δὲ (δ θεραπεύει V.) πολλὰ, ἔστι δὲ καὶ πολυτίμητον V. Ald. Ad voc. προσάρτυμα hæc Kusterus : « In Ms. Vat. U. rectius πρὸς τὸ ἄρτυμα. Deinde additur, ἔπερ ἐν Λιβύῃ γίνεται. θεραπεύει δὲ πολλὰ. ἔστι δὲ πολυτίμητον. » — 5 μοι om. V.

535 lemma γλυκὺ καὶ λιπαρὸν in R. V. — 7 παρὰ τὸ χέεσθαι Ald. παραχέεσθαι V.

538, 11 Κενέβριον κατὰ V. κατὰ μεταφορὰν τοῦ στοιχείου Ald. — 12 νεκριμένων R. — 14 οὐκ ἔσται κεν. Ald. — 15 Scribatur κενέβριον. Erotianus p. 204 : Κενέβρεια : τὰ νεκριμαῖα χρέα οὕτω καλοῦνται, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης « οὐκ ἔσθ' δ κενέβρειον » ἔταν θύης τι καλεῖ με. »

539, 25 χαλέψαι in κλέψαι corruptum ap. Suidam s. Χαλεπωτάτους, ,

540, 27 Ἐρ. δὲ ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων V.

547, 33 sq. ταῦτα—λέγειν ante ὡς εἰ εἶπεν collocat V., omisso δέ.

553, 41 sq. Ὄνομα ὄρνου. ἔπειξεν ὡσεὶ R., qui 44 καὶ ἔτι ὄρνις καὶ om. Idem Κεβρίονι.

555, 48 om. R., ἡ μάχη om. V.

556, 50 Βουωτούς. Immo Δελφοῦς. ΔΟΥΒΕΥΣ. Qui βουλομένους. Legebatur βουλομένους. — 52 λέγει om. V. — 1 ὁτός δὲ R. δ τότε καὶ Ald. καὶ om. R., qui ἔθωντο. — 11 τρίτῳ ἔτει. Longe brevius tempus intercessisse, illum autem numerum negligenter inspecto Thucydide possuise scholiastam ostendit Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p. 258. Deinde πρὸς Βουωτούς dicere debebat. Conf. Hesy-chium in Ἱερὸς πόλεμος cum annotationibus interpretum. ΔΙΠΝ.

558, 559 habet G., qui 18 τὸ πληθυντικὸν ἤξ.

562, 22 Πρὸ τ. θ. om. V. — 23 προσνεύμασθαι habet R.

565, 29 φαλόν V. Eadem Athenæi opinio est 7, p. 325, B. ΔΙΠΝ.

566, 30 δὲ ποσ. V. — 31 δὲ et 32 καὶ om. R

557 R. habet τὸ δὲ μελιτροῦτα ἀρσενικῶς (vel ἀρσενικόν). ἔστι δὲ ἐπιθετὸν τῶν ναστῶν.

568, 41 μοιχεύς V., non G. — 43 ἔτι om. V. — 44 σπερμάτιον δ R.

570, 45 Ὡς om. R. aut V., alteruter totum scholion.

574. Νεωτερικόν. Vide Valckenar. ad Eurip. Hippol. p. 301. Ἀρχεννος R. V. Ἀρχέννους Ald. Ejusdem nominis corruptelæ sunt apud Plinium H. N. 36, 5, *Archermus*, *Achermus*, *Chermus*, *Anthermus*. Ἀρχένιος sculptor antiquissimus est in monumento apud Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 38, quod nomen comparavit Silligius in Catalogo artificum p. 51. Deinde libri φησι καὶ τὸν Βουπ. ΔΙΠΝ.

575, 5 αὐτοῦ om. Ald. ὕμνοι Berglerus. κύμνοι V. Ald.

579, 6 ἄ om. R. V. — 7 ἐκλήθησαν R. ὠνομάσθησαν Ald.

580 εὐρετής codex.

581 ἀντὶ τοῦ οὐ δυνήσεται post προρέειν ponunt R. V. Totum scholion om. G.

582, 13 Ἐπιβουλεύεται V. ἐπιβουλεύετε Ald. — 14 ἡμᾶς V., non G., qui omittit scholion ad 584.

588, 24 οἶνανθ', 25 στάζει καὶ Ald.

598, 36 κυπρόθεος V. Σιδώνιος Ald. — 37 sq. σκάφη κατὰ τῶν θεῶν V.

601, 42 παρομιμακῶς V. (non G.) Ald.

609, 49 verba καὶ τοῦτο respiciunt ad scholion v. 575. — 51 γενεὰς ζώει V.

- 614, 2 glossam τιμιοις habet V., om. G.
 617, 3 εἶρεμα V. θνητῶν G.
 618, 5 Ἐνταῦθα μ. V. Scholion om. G.
 620, 9 φασιν Ald. Veram lectionem habuit etiam Suidas s. Κομάρου.
 626, 27 πίπτων R.
 629 Ἐπαγγελάμενος ὁμοια V.
 637 Χαρίεντως εἶπε om. V.
 639, 42 διὰ om. R. — 44 υἱὸς Ἀλκιβιάδου. Inepte. Alcibiades auctor fuit expeditionis Siculae, Niciae autem patri nomen fuisse constat Nicerato. In Ἀλκιβιάδου consentiunt Suidae codices s. Μελλονικῆν, ubi ed. Mediol. Νικηράτου. ΔΙΝΔ. ἀνεβόλετο Suidae codex A.
 640, 46 νεοστάν V. Ald. — 48 ἐκ παραλλ. τὸ αὐτὸ habet R.
 645, 49 prius καὶ om. V. — 51 κυρίως R. V. pro Κριδς.
 648, 3 ἐπάνθι etiam Suidas s. Ἐπανάχρουσαι. Ald. ἐπανάθηθι. — 4 καὶ μεθ' V. καὶ om. R. G. et Suidas. καὶ μεθορμισαί Ald. — 5 θραύση. R. V. et Suidae libri praeter A, qui καὶ θραύση. Pergit Suidas τὸ δὲ πάλιν. — 7 ἄσας Suidas. ἀνίσας R. ἀνύσας V. ἐκν ἤσας Ald.
 654, 15 sq. R. habet ὄον ἐπὶ ταύταις ταῖς συνθήκαις.
 662, 28 Πρόκνης φησὶν ἀνακρυπτομένης R., qui αὐτοῦ δὲ omittit.
 673, 41 sq. ὡς ἐν θ. πρ.—ἔχουσα. ἄλλως. ἀφελόντα ἐπὶ προσωπεῖον R. ἀπαλέψαντα δέον φαγεῖν. ὡς—ἔχουσα. ἄλλως. ἀφελόντα ἐπὶ προσωπεῖον V.
 676, 51 ὄρνιθος πάντων, 52 μὲν δοκαῖ V.
 682, 4 πολλάκις γὰρ V. Ald.
 683, 8 ὅτι τὸ ἔαρ R. ὅτι ἔαρι V. τελούνται R.
 685, 15 Παράβασις G. R. in margine habet παραβάσεις.
 687, 21 πρ. καὶ τὰ R.
 691 καὶ γένεσιν θεῶν R. V.
 695, 36 αὐτοῖς, id est Ἀττικοῖς. Pro ἀνεμιαῖον legebatur ἀνεμίδιον hic et in verbis Platonis, consentiente Suida s. Ἄνεμος. Veram scripturam habent grammatici in Bekkeri Anecd. p. 81, 32; 401, 14. ΔΙΝΔ.
 697, 41 περὶ τοῦ Dobræus. Libri πτεροῦ τοῦ. — 42 μὲν καὶ R. V. δὲ καὶ Ald.
 703 Λεῖπεται ἴν' ἢ υἱός V. υἱοὶ δηλονότι G.
 704, 44 τὸ om. R. V. — 47 ὧ Λευκίπκε Bentleius. Legebatur ὡς Λευκίππη (λευκίπη V.). ὧ Λευκίππη Suidas s. Ἀσι τοῖς. Versus haud dubie Hipponactis.
 705. Scholion hic om. V. : habet glossam ἀποταξαμένους, qua caret G. Infra post scholion v. 719 V. διὰ τὴν νεότητα ἠναγκάσαμεν ἀχαίρω

ἔταιρεῖν. — 49 μετὰ om. R. — 50 ἀκ. ἰρεῖν R., qui 51 om. διेम. δὲ σ. — 52 idem μετέδωκεν.

707 R. V. habent glossam τὸν ἀλεκτρούνα (τὸν ἀλέκτορα G.) et V. δεδωκότας ἡμᾶς (ἡμῖν G.).

709, 3 τὸ Ἡσιόδειον, 4 φράζει δ'—φανῆς V. ἐπακούσαις Ald., om. R.

711, 10 sq. om. R.

712, 13 προσπ. ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ R.

713, 14 Ἐν τῇ Ἑλλάδι Ald. καιρῶ om. R. Ald. — 16 πέχειν δὲ om. V., una cum ποκάζειν om. R. Totum scholion om. G.

715, 18 σημ. δὲ ὅτι om. R. σημειωτέον ὅτι V. ἐν συστολῇ δὲ εἶπεν τὸ πρ. R. Absurde, quasi alia huius verbi mensura esse possit. ΔΙΝΔ.

717, 19 γὰρ om. R.

721, 23 Ἐπειδὴ συμβόλους Suidas s. Ξύμβολον. Ξυμβόλους V. συμβόλους Ald. — 24 ζυαντῶντα Ξυμβόλους Ald. Masculinum posuit, ex quo καὶ additum, Suidas, τοὺς πρῶτα συναντῶντας καὶ—προσημαίνοντας. — 25 legebatur προσημήναντος. προσημαίνοντας V. 28 καλλόποδας—καλλουνίστους V. Eadem diversitas apud Suidam s. Ὄνον ὄρνιν et Ὀλωνοί. — 29 συμβολικῶς V. et libri Suidae s. Ὄνον, praeter Paris. A. — 32 ἀνέστη R. a. pr. m. pro ἀναστήσεται. καὶ ἀνέστη Dindorf. addidit ex Suida.

724, 39 καὶ ἐτ 43 συμέτρῳ om. R., qui 44 τῷ καύματι. Ibid. δὲ τῷ ἔαρι V., in quo glossa μακρὸν τὸ πνίγος, quam om. G. Scholion 728 om. R.

731 lemma παιδῶν παισίν correxit Dindorf.

733, 1 T. ἐν παροιμίᾳ V. τ. καὶ ἐν Σφηξίν. ἐν παροιμίᾳ δὲ Ald. — 2 κεκτημένων ὄρνιθων V. Ex quo 3 Dindorf. ἔταττον addidit, correcta scriptura codicis ἔλαττον. Idem cod. φασί.

734, 6 μέλλετε etiam Suidas s. Γάλα ὄρνιθων. φήσετε Ald.

737, 27 ὁ λόγος—ποιητοῦ om. V., qui infra post ἀναφαίνω ponit ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ. ἀντὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων (haec quatuor verba om. G.). τὰ γὰρ πλείστα τῶν ἀνθρώπων ζουθὰ φαίνεται. — 28 ὄρνιθων R. Ald. — 30 τὸ τῆς R. V. — 31 post ἀναφαίνω addit R. superiora illa ἢ ὅτι ἐνεκρημμένοι ἐν ταῖς λόγμασι εἰσθασί φωνεῖν. Sequentia ζουθῆς—φαίνεται hic omittunt R. V.

745, 35 post διατριβαί addit R. ὁ λόγος ὡς ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ. et τὰ γὰρ πλείστα τῶν ἀνθρώπων ζουθὰ φαίνεται. — 36 τῇ Ῥέα om. V.

749, ἡ additum ex R. Veram lectionem esse ὡςπερὶ μέλιττα annotavit Dindorfius.

750, 39 sq. τραγωδοποιός V. μελοποιίας R. δὲ om. R. V. — 41 νῦν om. V. — 45 δέ om. R. — 47 δὲ καὶ τῇ V. — 49 εἰρήχασι V., non G.

755 R. habet νόμον νῦν τὸ ἔθος.

759, 4 οὐ δὲ πλῆκτρα Suidas s. Αἶρε πλῆκτρον. — 5 ἔμβολα τὰ χ. V. τὰ ἔμβολα χ. R.

762, 9 Σπίνθαρος κωμ. R. V. — 11 pergit R. καὶ Κάρ. προείπομεν ὅτι—πολλαχοῦ καὶ—ὅτι Κάρ. V. autem ὡς Φρύξ δὲ καὶ (hæc om. G.) δ (δ δὲ G.) Φιλῆμων κωμωδεῖται. ὡς Κάρ. πρὸς δ εἶπομεν ὅτι ξένος οὗτος πολλαχοῦ καὶ παρὰ τοῖς (τοῖς om. G.) — ὅτι καὶ Κάρ.

764, 12 delendum fortasse πολλαχοῦ, ex verbis proximis πολλαχοῦ δὲ καὶ, ut videtur, illatum. Scholiasta si hoc dicere voluisset, πολλάκις potius dixisset, de quo confer exempla ad scholion Thesmoth. 840 afferenda. Προείπομεν autem referendum ad schol. v. 11. DIND.

765, 17 πάππος R. V. ἐπιδεικνύται Ald. — 19 ἔκ τε φρατρίας R. Ald. — 20 ἀναγράφει Bentleius. Legebatur ἀναγράφω. Deinde πάππος avis intelligitur. — 21 sq. in V. supra post ὅτι καὶ Κάρ leguntur sic scripta, τρίτη μοῖρα δὲ εἰσι (τρίτη δὲ μοῖρα ἐστὶ G.) τῆς φυλῆς (φιλίας G.) ἢ φρατορία οὐστῖνας τρίτους λέγει. — 22 τρίτην Ald.

766, 23 scribatur hic et infra constanter Πισ—. — 24 scribatur οὕτε περι, quod rectum est αἰ scribatur οὕτε τίς δ Πεισίου. — 25 scribatur Χείροσι, Πυλαίαις. — 28 θανάτω Ald. τς om. V., ex quo 29 accessit καὶ ἰδημεύθη (adde ἡ οὐσία). — 33 Φαίνεται εἶναι (hæc om. G.) λέγεται εἶναι V., et in marg. a m. sec. γρ. βούλεται. — 34 scribatur Χείροσι. — 35 πρῶτον Porsonus. Legebatur πρῶτα. Meinek. πρῶτα μὲν οὖν. — 36 Πεισίαν—Διτρέφη (scribatur Διτρεφή). Hæc nomina locum non habent in metro anapestico. Videtur addidisse scholiasta, quemadmodum Eupolidis versibus in scholio Nub. 997 Hippocratis filiorum nomina sunt adscripta. Suidas : Πισίαν : τρία κνώδαλα φησιν Ἀριστοφάνης, Πισίαν, Ὀσφύωνα (ὄσφύωνα Paris. B et Bruxell.), Διτρεφή. DIND. Quæ Hanovii quoque et Meinekii sententia est Com. I, p. 153. Bergkio Comment. p. 242 ipsius esse Cratini verba videntur, et versus glyconeus præmissio cretico : quod metrum cum tetrametro anapestico consociatum deprehendebat in fragmento Comici veteris ap. Plut. Mor. p. 27, C. Conf. Meinek. ib. p. 161.

767, 39 Εἰς αὐτό V. pro Ἄλλως. Idem pergit δ πέριξ πανουργία ἐξαπατᾷ τοὺς θηρευτάς. εἰ οὖν καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ βούλεται ὁμοίως αὐτῷ γενέσθαι.

768, 44 sq. καταλαμβανόμενοι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων μηχανῶνται οὕτω τὴν σωτηρίαν R., qui 46 γὰρ om. — 49 κατεγν. ἐπὶ φυγῇ, 52 φυγεῖν V. — 1 scribatur τιθεῖσιν. — 6 ἐπισπωμένως, 8 διαδράσαι V. διαδιδράσαι G.

769 in V. adscriptum ἡ ἀντιρῶδὴ ἤτοι ἀντιστροφῆ.

772, 14 περὺγων Ald. τὸν ἤλιον R.

774, 16 Θράκης ποταμὸς—ἔχων V. — 18 οἱ ὄρνιθες Victor.

782, 25 τὸν ἱερέα V.

787, 31 μικρῶν R.

790, 35 sq. λόγιος. διεβάλλετο δὲ ὡς καταχέσας τὰ στρώματα αὐτοῦ. ἐξετλ. R. ἄλλως δὲ V. et Suid. s. Χαζητιῶν. δὲ om. Ald. — 36 καὶ οὐσίας V.

793, 38 ὁμῶν ἂν ὅστις R.

794, 41 βουλευταῖς βουλευτικὸς R. V. ἐφήβοις ἐφηβίης V. — 42 δὲ om. R. ἀπὸ ἀντι θ. V. Ald. ἀντι τοῦ ἀπὸ θ. Kusterus.

798, 43 τῷ om. V. — 44 ἱμαντάρια Suidas s. Διτρέφης. Legebatur αἰμαντάρια. — 49 καὶ ἀπὸ (ὑπὸ V.) τῆς Διτρεφούς V. Ald. — 51 καὶ πολυπράγμων additum ex R. — 52 καὶ ξένον grammatici, non comici esse videtur. Quod ex Suida confirmari monet Meinek. Com. I, p. 626. τὸν

μόσις V. τὸν μου G. — 1 Ἄττικῆς G. θάλια, 2 ἱπ. καὶ ἐπλ. V. Qui in fine addit οὗτος πολυπράγμων.

799, 5 sq. Verba Παρὰ—Αἰσχύλου spectant ad proximum ξουθὸς ἱππαλεκτρῶν, de quo vid. schol. Pac. 1177. DIND. Μυμηδόνων V. γε... δὲ ἀρτίως (ἦδη Ald.) μέγ. R. sine ὅτι.

800, 9 ἐντιμώτερος R. τιμώτερος Ald.

801, 13 sqq. ἐξῆλθον καὶ (δὲ Ald.) οἱ δύο ἐπτερωμένοι καὶ ἄλλοι καθὼς εἶπομεν habet G.

806, 19 ἀποκεκομμένῳ Ald. — 21 τῷ ἐχθρῷ, δ δὲ κ. τῷ προμετώπῳ κεκοσμημένος V.

807, 25 sqq. (Æschyli versus affert Suidas s. Οὐχ ὑπ' ἄλλων (ubi primum versum omisit) et Ταυτί μὲν. — 25 ἔδ' Suidas. Legebatur ὡς δὲ. ὧδ' ἐστὶ μῦθον τῶν Λιβυκῶν τὸ κλέος scholiasta A-phthonii in Walzii Rhett. vol. 2, p. 12. μῦθος V. — 28 αὐτῶν Ald. αὐτοῖς V. — 29 ἀλισκόμεθα Suid. Ceteri ἀλισκόμεθα. Vide Porson. ad Eurip. Medeam 139, VIII, qui aliorum scriptorum locos quosdam indicavit, quibus Galenum adde vol. 5, p. 144 ed. Charter. : καὶ τάχ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν περὶ αἰσκόμεθα. DIND. — 30 αἰετὸν V. τρωννύμενον καὶ λέγοντα V. Ald. — 31 ταῦτα om. R.

809, 38 Ἐν τισιν om. V. — 39 τοῦτο ἔπ. V. Ald.

816, 44 sq. legebatur οὐδ' ἄσπαρτον. — 49 μοι αὐτὸν R. V. — 50 ἡ κείρια δὲ V. παρεοικῖα R.

822, 3 Προεῖρηκεν V. Ald. — 5 εἰς μὲν, Rheginus, de quo vide Kuster. ad Suidam s. Θεαγένης. Hic et 6 ὁ om. V. — 7 περαίτης, voc. dubium, omittit Suidas.

823, 13 τὸ om. V. δὲ om. R.

825, 22 εἰπεῖν et 23 αὐτῶν om. V. Ald. ὑπερέβαλον V. ὑπερέβαλον Ald.

827, 26 ἔφερον R. — 27 Παναθηναίων Berglerus. Legebatur Ἀθηναίων.

828, 31 ἐνιαχοῦ fortasse scripsit. ΔΙΠΘ.

832, 36 Ὅτι om. R.

833 hic om. V., illa autem, Μῆδος — μάχιμος, infra post αὐτὸν μετέβαλε l. 5ο habet, omissio δὲ post Ἄρως.

835, 47 ὑπὸ Ἄρ. R., ex quo 5ο sq. τοιοῦτον et ὡς—φυλακῆς addita.

836 Δίδυμος om. V., qui sic, Τὸ γὰρ Πελαργικὸν — νεοττός. φασὶ τὸ—κείσθαι. — 5, 6. Locus non est integer. Nam post πελαργὸν verbum aliquod desideratur vel παρελάβεν vel παρείληφεν, in sequentibus autem vel Περσικὸν in Περσικὸς, vel νεοττός in νεοττόν mutandum. ΔΙΠΘ.

839, 11 πηλὸν ὀργάζειν Ruhnken. ad Timæum p. 186. Legebatur πηλὸς ὀργιάζειν.

841, 15 sq. ἴνα—φυλακῆς post καίεν ponit V., πρᾶξις ἄλλως.

842, 18 οἱ τὰς Suidas s. Κωδωνοφορῶν. Aberat οἱ. — 20 καὶ τούτους ἐβόφουν Suidas. — 21 ἀναφθέγγονται V. Post ἀντιφθέγγονται addit R. ἔπερ ἔθεασάμην καὶ τὸς ἔγωγε ἐν τῇ ἐμῇ πατρίδι τελοῦμενον. Est librarii additamentum. — 22 legebatur Εὐριπίδην. — 23 δεδεγμένον V.

846 Παύλων φησὶν εἶπεν αὐτῷ παρ' ἐμέ R. φησὶ τοῦτο V.

852 παρήνεσα R. V. Scholion om. G.

853, 45 οὕτως ἔλεγον R. — 46 πομπὰς etiam Suidas s. Προσόδια. θυσίας Ald. — 47 προσόδια om. R. — 48 τοῖς λυρικοῖς V.

857, 49 βοᾷ ὁ R. χοαί, ἀλητῆς εἴρηται (εἴρ. δὲ καὶ V.) ἔτι καὶ ἐπὶ ταῖς θυσίαις ἠῦλον V. Ald. Locus hic emendari potest ex scholiis interlinearibus codicis Vat. U, in quibus sic legitur: Πυθιάς βοή. ἀντὶ τοῦ ἀλητῆς. ἠῦλον γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις. Kust. — 5ο Ἄλλως om. R. αὐλοῦ Portus. αὐτοῦς R. V. Ald. — 51 scribebatur πυθαυλῆς. — 52 καὶ—Πηλέως hic om. R. V., sed supra habent τοῦ παιᾶνος (παιῶνος V.) εἰκός. ὡς (ὡς om. R.) τοῦτο ἐκ Π.

858, 2 ἀλητῆς. Χαίρις κιθαρωδός R. V. — 4 ὁ addit Musgravius apud Porson. ad Toup. Emend. vol. 4, p. 481. μετὰ Μέλητα (Μέλητος Suidas s. Χαίρις) ἦν, ἐχ' ἀτρέμας. ἐγ' ὤδα V. Ald. Correxerit Porsonus. Dobræus, quem sequitur Meinek. Com. I, p. 257, μετὰ τὸν Μέλητα δ' ἦν — ἐχ' etc., quæ sunt alterius personæ.

859, 9 εἰσθέσει Ald.

861, 16 τῷ βίβλω V., qui 17 τῆς εἰ om.

864, 28 εἰσθέσει Ald.

865, 32 ἐμίξε δὲ καὶ τὰ ἐπὶ τῶν θεῶν R. V.

873, 41 Παρὰ τῶν φωνῶν V. — 43 τίς ἡ om. Ald. — 45 legebatur ἱερὸν αὐτῆς ἰδρ. — 47 ἀμαράνθῳ V. ἔμαρῆθῳ G. — 48 ἐκαὶ κριὸν Dobræus. Legebatur ἐκ τοῦ κηροῦ. — 5ο τὴν ὠγαμέμνων Bentleius. Le-

gebatur τὴν Ἀγαμέμνων. — 51 λείπουρα Ald. — 52 scribebatur Μυρινούσιοι. — 1 Πειραιεῖς Portus. Legebatur πείρα ἐπὶ. ἐπὶ (ortum ex syllaba εἰς) delevit Meursius. Φιλαίδα Hemsterhus. ad Pollicem 9, 74. Φιλαίται Ald. φιλαύτης V. Ibid. Βραυρωνίαν V. Βραυρωνίαν G. Φαυρωνίαν Ald. — 3 φασιν Ἄρτ. ὄριθα καλ. ἔστι γὰρ ἀρτεμικολαινὸς V. — 5 Ἡ κύων om. V. — 7 κύνα πρ. Ald. προσαγόρευον V. προσηγόρευον G. — 8 ἔτι om. V. Ald., qui ἐπελεγμένην — τίθειν. Deinde καὶ om. V.

874, 18 εἰσθέσει Ald. — 22 ὁ αὐτὸς θεὸς V. Ἡρακλέωτης est Nymphis, cujus tredecim fuisse περι Ἡρακλείας libros constat ex Suida. Harpocratio, Σαβοί—οἱ μὲν Σαβὸς λέγεσθαι τοὺς τελοῦμενους τῷ Σαβαζίῳ, τοῦτέστι τῷ Διόνυσῳ, καθάπερ τοὺς τῷ Βάκχῳ Βάκχους. τὸν δὲ αὐτὸν εἶναι Σαβαζίον καὶ Διόνυσόν φασιν ἄλλοι τε καὶ Ἀμφίθεος δευτέρῳ περι Ἡρακλείας· ubi librorum varietates sunt ἀμφιέως, ἀμφιέλιος, ἀμφιέλιος, corruptæ, ut videtur, ex Νύμφις. Pro β' scribebatur ἰδ'. Correxerit ex Harpocratio. Neque enim probabile est circa finem deum operis de hac re dictum esse. ΔΙΠΘ. — 24 legebatur συλλογίζομενος. — 26 θίασον V. — 27 καθάζειν idem, non G. — 28 σεβασμὸν V. — 31 λέγουσι om. V. Ald. — 32 αὐτῷ κοινῇ τόπους V. τὰς βάκχας R, τοὺς βάκχους Suidas s. Σαβαζίος. Et sic Plutarchus quoque Moral. p. 671, E. — 33 Ὑας om. V., spatio vacuo, quod in G. expletum est verbis καὶ φρυγίλος καλεῖται. Εὐάιος R. V. Εὐάιος Ald. Legendum est Εὐῖος: ut recte ad marginem exemplaris Postelwaythiani emendaverat vir doctus. Bacchum enim ab acclamatione illa bacchantium εὐοῖ dictum fuisse Εὐῖον, res satis nota est. Sed quod idem vir doctus pro Ὑαν scribendum censebat Εὐαν, non possum non emendationis illius gratiam ei facere. Bacchum enim dictum etiam fuisse Ὑαν, vel Ὑην, dubitare nos non sinit Plutarchus in libro de Iside et Osiride pag. 364, ubi inquit: Καὶ γὰρ Ἕλληνες καλοῦσι τὸν Διόνυσον Ὑην, ὡς κύριον τῆς ὑγρᾶς φύσεως, οὐχ ἕτερον ὄντα τοῦ Ὀσίριδος. Vides Plutarchum satis clare innuere, Bacchum vocatum esse Ὑαν, ἀπὸ τοῦ ὑεῖν, i. e. pluere: unde simul apparet omnem mendi suspicionem ab illo loco abesse. Kust. In vet. edd. est Εὐάιος, quod Toupus (Em. in Hesych. vol. 4, p. 126) in Εὐάιος mutandum censuit; Vossius, qui de his rebus acutissime scripsit (mythol. Br. vol. 2, p. 3), tanquam si nihil obstaret, sub vexillo retinuit; mihi Εὐῖος vel Εὐῖσιος; legendum videtur, ab εὐοῖ, ut Lacones pro εὐ σοῖ (bene sit) dixisse auctor est Etymol. M. p. 391, 10; quod Baccho ob inventum tympanum (ρόπτρον enim scribendum est pro χάστρον) acclamatum fuisse Arignote tradit

ap. Harpocr. p. 132. » ΛΟΒΕΚΚ. De morte Bacchi dissertat. 2, p. 1, qui de his nominibus iterum dixit Aglaoph. p. 1044. Ὑγης καὶ Σαβάζιος Larcherus in annotationibus ad Etymol. M. Orioni additis p. 196. ἔστι δὲ εἶδ. V. — 34 τοῦτο δὲ G. — 35 ὀρνίθειον Portus. Legebatur ὀρνιθόθειον.

875, 38 Ὅτι ἐπὶ τοῦ G., qui 39 sq. ἔπαιξε—προσεικάσας omittit.

877, 41 παρὰ τὸ τὰ V. — 42 καὶ om. R. — 44 διαβαλεῖν Suidas s. Κυβέλη. — 46 καὶ δυσγ. om. R. Ald. — 46 fortasse præstat προειρήκαμεν vel προείρηται, colo post Σύμμαχος posito, ut hæc ipsi Symmachi verba sint. Respicitur ad Ran. 1437. ΔΙΠΘ. — 47 φαίνεται R. V. — 50 παρήσαν Suidas s. Κλεόκριτος, sed πάρεται s. Κυβέλη. — 51 scribendum παρ' Εὐπολίδι, nisi κωμωφδουμένου excidit. ΔΙΠΘ. Δήμηρ V., qui 52 ἄλλως. Ἦρ. — 1 Ἄττικους τὸ στρ. Kusterus. Ἄττικῆ στρωθῶς V. Ald. — 3 Τρύφωνα. Kusterus. Legebatur τρυγόνα. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 42, 14: σημειώδες τὸ στρουθὸς ὀξυνόμενον. Ἰσίγαρις (corr. Χάρης) δὲ φησιν Ἄττικὸς βαρύνειν τὸ ὄνομα, ὡς καὶ Τρύφωνα μέμνηται ἐν δευτέρῳ περὶ Ἄττικῆς προσωδίας. ἐν δευτέρῳ om. V.

880, 7 Χίοισι V. Ald., qui omittunt ἐπειδὴ—προσῆν. — 8 ἔταν R. — 11 κοινὰς et 13 ὁμοίως om. Ald. — 20 Δηλικῶν Meursius Lectt. Attic. 3, 5. Legebatur χαλκῶ. Conf. Ruhnken. Histor. orat. in Reisk. Oratt. vol. 8, p. 149.

883, 31 πελέκας, vide Lobeck. in Wolfii Anal. 3, p. 58. προσενεκτέον καὶ ἀλίβας R. — 33 πελεκᾶς δὲ Ald. et Suidas s. Πελεκάντι. — 34 πελεκᾶς καὶ πελεκᾶ V.

884, 37 καταράχται V. — 38 ἀντὶ ἐδωλίου εἰδώλιος. Sed in loco Aristophanis legitur ἐρωδιῶν. Quamobrem aut in textu legendum ἐδωλιῶν, aut in scholiis, quod malo, ἀντὶ ἐρωδιῶν εἰδώλιος. BENTL. ad Callimachi fragm. p. 469. — 39 αἰγίβαλος V. Ald. Aute verba οὐτ' ἐρισάλπιγξ aliquid excidit, nisi οὐτ' corruptum est. Ceterum hæc avis rectius ἡρισάλπιγξ dici videtur ab Hesychio. ΔΙΠΘ. ὑπὲρ τὸν V.

893, 51 μὴ δυναμένον R. δυναμένον καὶ αὐτοῦ V. Ald. Deinde corrigendum αὐταρχῆσαι arbitratur Dindorfius.

895, 2 β' ποδὸς Kusterus. α' ποδὸς Ald. — 3 καὶ β' addidit Kusterus.

899, 11 ἐνικὸν Bentleius. ἔαντοῦ Ald., et R., ut videtur.

902, 13 ἀπὸ παροιμίας οὖν V. Ald.

904, 25 Εὐχεται R. Ald. τις om. V.

911, 27 Διὰ τοῦτο V. δ δούλος G.

913, 29. Annotatio περισσὰ τινὲς ταῦτα ad verba κατα τὸν Ὀμηρον referenda videtur, a metricis, ut videtur, ejecta. ΔΙΠΘ.

915, 34 τὸ ὀπτηρὸν, 35 τετριμμένον V.

918, 36 Ἴην τοιαύτην R. Vulgatum habet Suidas s. Κύκλια. — 37 ἔλεγον. παρθενεία δὲ ἀντὶ Ald. παρθένεια Schweighauserus ad Athen. 14, p. 631, D, vol. 7, p. 444: nam sic hæc differre, ut παρθένεια sint ἃ οἱ παρθένοι ἤδον, παρθενεία vero τὰ εἰς παρθένους ἀδόμμενα. — 39 Ἄλλως om. V., habet G. ἦτοι κατὰτ. V. — 40 προσώδια libri et Suidas. — 42 τὰ παρθενεία om. V. Idem διδόμενα. 922, 4 δὲ om. R. Ald., quæ ἄλλως. σαφ.

924, 9 ἦ om. R. V.

926, 12 sq. recte alii scriptores δ τοι λέγω et ὁμῶνυμε.

929, 15 Πινδάρειον V.

930, 18 ἐν om. V. Ald. Δωρισμὸν Gelenius. διορισμὸν libri.

933, 25 legebatur σπ. καὶ βύσσα. Correctum ex Suida s. Σπολάς. — 29 εἴρηκεν V., qui τοῦ om.

935, 34 τοῦ οὐ Pierson. ad Mærin p. 339.

940, 49 ἐπιμέοντα V. ἐπιβαίνοντα G. — 50 φασὶ V., non G. Ad verum proximum adscriptum in V. τῆς διανομῆς ἔχῃ τὸν βίον, quæ om. G.

941, 51 Καὶ om. V. — 52 τὸ ἐκ V. Νομάδες Ald. hic et in lemmate. — 53 ὡς V. ἀμαξοφόρητον Hermannus. Scribebatur ἀμαξηφόρητον. — 54 post πέπαται legebatur ἀκλεῆς ἔβα τῶνδε (ἀκλεῆτε βήτην δὲ V.), quæ ex inferiore versu sunt illata. Servari possunt, si ita corrigatur ἀκλεῆς δ' ἔβη: λαβῶν γάρ — ut novi scholii initium fiat. λαβῶν δὲ Berglerus. Aberat δὲ. 1 legebatur καὶ ἦται αὐτὸν καὶ ἀρμάδιον (ἀμάδιον V.). Male Berglerus ἀρμάτιον, quum litera δ indicio sit syllabas dion e proximo δῆλον esse natas. Addidi πρὸς ex scholio Aldino allato ad v. 944. ΔΙΠΘ.

942, 5 ἀπαίρουσιν Suidas s. Νομάδες et Ὑφντοδόνητον. Legebatur αἴρουσιν.

944, 8 δῆλον ὅτι χιτῶνα αἰτεῖ πρὸς τῇ σπολάδι. ἀκλεῆς Ald. φησὶν om. R. — 9 πέπαται δὲ κέκτηται om. V.

946, 19 sq. ἐπὶ ἀρσενικῶν V. Deinde legebatur χιτῶνος. δὲ om. R. V. οὐδετέρου Ald., a correctore positum, qui non perspiceret mentem scholiastæ.

949, 23 τὰ et 27 τὸ om. R.

952, 34 τῆς νιφοβόλας R. V. — 36 τοῦ om. V. Ald. — 37 δοκῆ—ἔχειν om. Ald., quæ post λέξων addit ἀπατωνῆτας μῆδεν δὲ λέγοντας διαβάλλη τοὺς ποιητάς. Quæ ex scholio v. 950 sumpta sunt.

954, 41 τὸ δὲ περιχώρει πρὸς τὸν ἱερ. φησὶν ἀντὶ τοῦ π. καὶ πέρανε Ald. περιέρρανε V.

959, 51 εὐφημιάσθω V.

961, 54 ἐπὶ τοῖς χρησμοῖς Suidas s. Φαύλωσ.

962, 2 delendum οὕτως, quum non apposita sint ipsa Philetæ verba. ΔΙΠΘ. — 6 τῆς om. R. — 7 ἐν τῷ θ' V. Deinde legebatur τὰ τε ἄλλα πολλὰ.

Correxit Dindorf. ex schol. Pacis 1071. — 8 τοῦ Βάκιδος τοῦ Βοιωτοῦ V.

966, 12 ἄλλως. οὕτως V. — 13 τὸ λυσιτελοῦν V. Ald.

968, 16 legebatur hic et infra eis τὸ μ. κτίσαι. Correctum ex Athenæo 5, p. 219, et Suida s. Eī τὸ μέσον. — 22 λύκουσ. τοὺς γέροντας V. Deinde Dindorfius corrigendum putat φησι. μιμείται —.

974, 27 φησι om. R. Ad v. 976 in V. Ἀριστοφάνης τὸ ἐκ τοῦ ἀναλαμβάνειν γελοιάζειν, quæ om. G.

978, 30 αὐξήσεσθαι R. V. — 32 δὲ om. V. Eadem quæ R. omittit G. Ἰπαῦσι, ubi vide schol. ad 1010.

983, 37 χρησῶν om. R. χρησμούς G.

984 Σπλ. ἐπιθυμῶν R.

988, 39 χρησολογῆ R. V. — 44 sq. Σύμμαχος — ἦν addita ex R., quibus verbis o nissis Ald. post μανιώδη φησι habet τὸν Διοπίθη τὸν ῥήτορα. — 45 ὡς καὶ Ald. — 46 scribebatur Ἀμφικτυόσι. — 48 sq. scribebatur ἀνὴρ — μεταδραμῶ. Conf. Lobeck. Aglaoph. p. 981. — 50 Κόνω Florens Christianus. Legebatur Κονῶ. — 51 αὐτοὶ διδόασ' εἶναι Dobræus. Legebatur αὐτοῖς δίδοσθαι δεῖν. Schneiderus De scholl. Aristoph. p. 65 αὐτοὶ φασὶ δεδόσθαι.

994, 12 Καὶ δίδυμος οὐ τί R. Δ. οὐ πρὸς τὸ τί V. τοῦτι G. — 13 ἐπ. τοῦ θεοῦ G. Sequentia om. R. G. Verba οἶον — πάρει habet V. DIND.

997, 17 τουτέστιν R. V. — 18 ἀνάθημά τι Suidas s. Μέτων. ἀνάθηματα R. ἀνάθεμά τι V. Ald. — 19 ἀστρονομικῶν Suidas. τὸν δῆμον V. et deteriores libri Suidæ. — 20 τοῦτο μὲν οὖν V. δὲ pro γὰρ Ald. Libri. Λευκωνέα. — 23 τοῦ addidit Dindorfius. Idem de his conferri jubet Ideler. in Commentatt. Academiæ Berol. 1814, p. 239, et in libro De chronologia vol. 1, p. 326, et C. O. Müller. in Ephemer. Gottingensibus a. 1822, fol. 47, p. 459. — 26 πᾶν ᾧ περιλαμβάνεται Dobræus. Legebatur ἐπάνω παραλαμβάνεται. — 27 οὐ Dobræus. Legebatur δ. Sensus est, alii quærunto an sita fuerit pnyx in demo Colono, a quo diversus fuerit alter Colonus δ μίσθιος. μίσθιος Meursius Reliq. Attic. cap. 6. Legebatur μίσθος. Vid. Harpocrat. s. Κολωνίτας. — 30 ἐν τοῖς ὀρισμοῖς. Vide Casaub. ad Athen. 12, p. 540, D. — 33 φροντιῶν Dindorfius. Legebatur φροντιζῶν. ταύτης omittit Suidas s. Μέτων. Λευκονοειῶν V. et Suidas. Λευκωνοειῶν Ald. Deinde legebatur οἶδα (οἶδ' Suidas) δ τὰς. οἶσα ab librario additum censebat Dindorfius. Aliter alii; v. Meinek. Com. I, p. 589. — 35 Χαβρίου Bentleius. Legebatur χωρίου. ὡς addidit Dobræus. εἰρηται, in argumento fabulæ. — 36 κατεμχανήσατο Suidas. κατὰ μηχανὴν τέως (τε V.) οἶσαν V. Ald. — 37 κατεσχ.

αὐτῶ om. V. — 38 legebatur τῶ δῆμῳ. Eadem corruptela schol. Ran. 86. Scribendum γὰρ pro δὲ, ut supra l. 20. Ald. Λευκωνέα. DIND.

1001, 41-43 proximo scholio postponit R. πρᾶξις ἄλλως, scribens Ὡς πνιγεὺς οὖν περιέκειται. — 43 δὲ οὕτως δ Ald. — 45 καθάπερ R. — 46 φησι V. φησὶν δ Ald., quod om. R.

1005. Scholion hoc om. V.

1009, 4 δ Θ. οὗτός ἐστιν, 5 γεωμ. περιβόητος R.

1013, 10 ἐκ Λακεδαίμονος Ald. — 11 ξενηλασίας γέγονε V., quod in γεγονυίας mutandum foret, nisi ex scholio inferiore illatum videretur. DIND. — 12 σιτοδείας V. σποδιάς Ald. et Suidas s. Ξενηλατείν. — 13 τῆ om. V. τριακοστῆ ς' R. Aut hic numerus, quem om. Ald., aut superior corruptus. Videtur superior. DIND.

1020, 23 ὅτι οὐ γεωμετρήσεις V. Ald.

1021, 29 Σαρδανάπαλλος scribendum ubique. — 32 καὶ μυρίζεσθαι om. Ald. et Suidas s. Σαρδ. — 34 πεπυρπολημένος G. τῶ οἴῳ R. V. — 35 ἐπὶ τῶ V. Ald. De inscriptione sepulcri accuratissime disseruit Nækius in libro de Chærolo p. 238 sqq. — 37 legebatur Ἀγγίλον. — 39 post ἄξια addit R. ὠρίζετο δὲ οὕτως ἐν τρωφῇ τὴν εὐδαμονίαν, sequentibus omissis. Ἑλλάδιος. Callisthenem ἐν β Περσικῶν nominat Photius Lex. p. 500, 12. DIND. — 43 Κλυκίας Gelenius. Λυκίας V. Ald. — 46 ἐπίγραμμα. De quo vide Nækius p. 218-243. — 50 ὅσ' ἐπαρόν τε καὶ V.

1022 sq. λαχῶν—ἀρχὴν om. R. V. Post ἀρχὴν addit Ald. ἄλλως. οἱ παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ἐπιχόους πόλεις ἐπισκέψασθαι τὰ παρ' ἑκάστοις πιμπόμενοι ἐπίσκοποι καὶ φύλακες ἐκαλοῦντο. οὗς οἱ Δάκωνες ἄρμωστὰς ἔλεγον. Quæ ex Suida sumpsit s. Ἐπίσκοπος.

1035, 11 οὐ V. pro οὕτως. μελετῶν τὸν νόμον δν G.

1042, 19 post πόλις addit V. ἦν δὲ καὶ (καὶ om. G.) ὑπὸ Ἄθω.

1046 εἰς τὸ om. V.

1047, 26 ἀναγομένων G. — 28 Μῆνες fabula aliunde nondum cognita. — 29 sq. sic in Ald., ἐς τὸν μουνιχῶνα : ἐς τὸν μαμακτηριῶνα γὰρ εἰσὶν αἱ χρ.

1053 om. V. ἀποπάτησας fortasse corruptum ex ἀπεπάτησας, quod proximo versui adscriptum fuit. Ad v. 1052 in V. ὀφειλῆ τῆ θεῶ, quod om. G. In gl. ad v. 1054 codex ἀποπατήσας ἀποτίσας. DIND.

1063, 1 λέγει om. R., qui μῦσας. — 2 γὰρ om. V., qui ὡς λαδέγω. G. λαγῶ.

1065, 3 κάλυκος καὶ V.

1069 sic in R., Δάκετα μικρὰ ἔρπετὰ, σκορπίο καὶ τὰ λοιπά.

1073, 10 εὐτέλιζεν R. V. — 11 τῆς additum ex

R. et Suida s. Διαγόρας — 12 χ. πολῆ R. πόλει V. στηλῆ Suidas. Post πόλει addit V. πλάττεται τὸν συκοφάντην. — 13 Μελάδης Ald. Conf. schol. Pluti 846. — 15 sic etiam Suidas. τὸν μὲν ἀποκτείναντα—τὸν δὲ ἀγαγόντα Ald., quæ 18 om. καὶ μικρὰ ποιῶν. Κρατερός. Conf. schol. Ran. 320. — 20 οὐδὲν γὰρ καλεύει vel οὐδὲν δὲ καλύει Bergkii Comment. p. 176, ut scholiasta dicat nihil obesse quominus Diagoram ante Meli expugnationem exterminatum esse statuamus. — 21 Μέλαν δὲ V. Μένανδρος δὲ Ald. — 23 prius καὶ om. V., qui Πελανεῖς. — 25 ἀργύριον V. — 26 ζῶν G. 1074, 28 ἐπέ τινα V. δ' ἐν V., non G. 1075, 30 ὑποβολῆ R. — 31 μηδὲνα G. Lacunam probabiliter explevit Schneiderus De scholl. Ar. p. 21, ὥστε μῆδ' ἐν Ἄδου σώζεσθαι τινα. — 32 πλασιάζονται Ald. πλαγίζονται adscripserat Victorius. Schneiderus confert schol. Homerit II. Δ, 59 : πλαγιασθεὶς δὲ ἐντεῦθεν Ἡσίοδος νεώτερον φησι τὸν Δία. ἐν om. V. Ald. — 35 συνομοσίου R. V., non G. Voc. suspectum, fortasse ex συνομόσαντας corruptum. DIND. 1077, 38 προσενεκτέον R. 1079, 40 δ σπίνος additum ex R. — 42 ὡς om. V. 1081, 46 κορυζῶσιν Suidas s. Κόφιγος. Libri κορύζωσιν. — 49 βιαίως δὲ τὸ ἐγγεῖ, κρεμοῦντες Ald. 1083, 52 ἰστῶν V. — 54 γλωσσημαντικὸν V. Ald. 1088 ἀντιδὴ ἦτοι ἀντιστροφή adscriptum in V. — 11 τὸ πληθυντικὸν R. 1091, 14 γενικὴν Kusterus. Legebatur ἐνικὴν. Scholiasta πνίγουσ' legit. — 15 ἡ—θερμασία ἐπίκενται Dobræus. Legebatur ἐν—θερμασία ἐπίκεινται. — 16 ὅμιν V. Ald. 1094 Ἐν κόλποις τῶν φύλλων. ὡσεὶ R. 1095. Eustath. ad Homer. p. 396, 1 : σημεωτέον δὲ ὅτι τὸν μὲν μέγιστον τέττιγα ἀχέταν καλοῦσιν οἱ παλαιοὶ κατὰ Πausanίαν, κερκώπην δὲ τὸ ἐλάχιστον τέττιγιον, τὸ δ' αὐτὸ καὶ καλαμαῖον, τὸ δὲ μετὰ τοῦτο τιτιγόνιον, ἴσως παρὰ τὸ τιτίζειν. κερκώπην memorant Ælian. N. A. 10, 44, et Liban. vol. 4, p. 143 : sed γένος σίγιον, quod dicit schol., alibi nominatum non vidi. DIND. — 21 τὴν σκοπὴν G. 1099 R. habet τὰ μύρτα ἐσθίειν post πεπανθέντα. — 27 γὰρ et 29 ἀντι τοῦ om. V., qui ibid. πλέον δὲ δ. 1102, 34 αὐτοῖς V. Ald. 1104, 36 ὅν ἔλ. V., qui 37 δὲ om. 1106, 40 τετραδράμοις, 42 sq. χαράγματα ἦν τετράδραχμον, 44 τότε γὰρ γλαυὲ ἐπίσημον, 47 μάτελα ἦν V. 1108, 49 λεπίζουσι γὰρ R. 1110, 51 στεγάσωμεν R. V. ἀέτωμα R. τὰ γὰρ τ. ἰ. στεγάσματα. Suidas s. Ἄετώματα. — 52 αλετούς V. 1112, 3 Ἄντι τοῦ et 4 Δίδυμος et ὡς om. R.

1113, 5 Κυρίως τῶν ὀρνίθων δ λεγόμενος πρόλοχος. ἐκάτερον δὲ ἀπὸ τοῦ συναθροίζειν ἐκεῖ τὴν τροφήν. Δίδυμος δὲ Ald. — 6 κυρίως additum ex R. et Suida s. Προηγροεῶνας. προλόγους R. V. et Suidæ codex Paris. A. — 8 ἐκ τοῦ V. συναθροίζειν Ald. ἀθροίζειν Suidas.

1114, 10 μὴ κρίνητε μὴ ἡμᾶς R. V. — 11 τίθεσθε Ald. — 13 sq. τῶν ἀνδρ.—κεφαλαῖς om. G. — 16 ὅμιν V.

1121, 27 ὡς Ὀλ. V. ἡ om. Suidas s. Ἀλφετός. — 31 ἄλφιον V.

1126, 38 legebatur Ἡσιόδω.

1128, 42 δούρειος V. Reperta est hæc inscriptio in ruderibus acropolis; v. Rossium Journ. des Sav. 1841, Avr. p. 244 sqq.—44 δ om. V. ἐν ἀκροπόλει R. V. præfixo lemmate ὑπὸ τοῦ πλάτους ἀν (οὖν R.). ἐν ἀκροπόλει δὲ Ald.

1133, 48 Οἱ et 49 οὐς om. R. V. — 50 ἀραινεῖ ἀν Ald. ἀν ἀρετ' R. V. ἀν ἀραινεῖ G. — 51 ἐνόμισαν om. R. Ald.

1137, 53 τὰ om. V.

1138, 9 περιτύκουσι R. Ald.

1141, 14 Ὀνομακοπεποιήται R. V., qui 15 om. ἐν.

1142, 17 δ om. R. Ald. — 18 sic etiam Suidas s. Λακάνη. Λεκάνη δὲ τὸ κοινὸν Ald. — 19 ἀπὸ τοῦ λα ἐπιτακτικῷ μορίου καὶ τοῦ G.

1145, 22 τῶν ἄλλων εἶναι μᾶλλον τὰς χῆνας V. μᾶλλον τῶν ἄλλων εἶναι τὰς χῆνας G.

1148, 27 παρὰ additum ex R. τοῦτο οὖν ἔπαιζεν. ἔπαιζεν οὖν (sic) ὡς ἀν (hoc etiam Ald.) ἔζωσιν. V. — 28 φρσι om. R. Ald. — 29 ζέουσι R. G. ζάουσι V. ζύουσι Ald.

1150, 31 sq. βασιτάζουσιν αὐτὸν ὥσπερ εἰώθασιν βασιτάζειν τὰ παιδία infra post ἐμφανίζει habet V., om. G. — 33 δὲ om. V. — 34 τῶν ὄτων V. — 37 χρῶνται V. et Suidas s. Ὑπαγωγεύς. ἐχρῶντο Ald. — 39 sqq. οἱ δὲ πηλόν τινα, καθὼς καὶ Ἐρμιππος « ζύνεσσι γὰρ δὴ δεσμῶ μὲν οὐδενί, τοῖσι (τοῖς codex A.) δ' ὑπαγωγεῦσι τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις » Suidas. Non videntur hæc Hermippi verba esse. DIND. Vide Meinek. Hist. Com. p. 97. ὡσεὶ εἶπε (εἶπεν V.) κακλεῖδωται (hoc om. V.) ὅτι βάλανοι λέγ. V. Ald.

1161, 51 διὰ om. Ald.

1163, 2 ὡς κατὰ τῶν ἔργων ὡς ἐκπλαγέντος αὐτοῦ V.

1177, 12 κατὰ τοῦ V.

1181, 19 κίμινδης Ald.

1192, 39 καὶ τὸ V. — 41 παιδου R.

1203, 48 sq. καθὸ ἐπέρωνται αἱ τριήρεις καὶ τὰ πτερὰ Suidas s. Κυνῆ. κα—χιτῶνα accessit ex R., qui ἔχειν, 50 διαπέτασθαι. διαπέταται Ald. διατέταται Suidas. — 51 πέτασσον R. hic et infra. Idem om. δ — 52 ἐπὶ τῆς Ald. et fort. R. κυκλάς Του-

pius Emend. vol. 2. p. 465. κυληνᾶς Ald. συληνᾶς R. V. — 53 κυνῆς Τουπῖος. Legebatur κυνῆ. δὲ τὸν κυνῆα, 2 φορεῖν V., ex quo additum ὡς. Idem τῆν κυληνῆν, 3 τὸ πέτασον.

1204, 9 ταχυθανατοῦσαι V. ταχὺ θανατοῦσι G.

1206, 13 Ἐπεὶ δὲ V. — 18 ἐπὶ τὸ R.

1215, 24 παραιτεῖται, vide ad schol. Pac. 854.

1218 Ἀντὶ R. Χάους Ald. Scholion om. V.

1222, 27 sq. Ἀντὶ—παίξει δὲ om. V. Ald.

1227 πράξῃτε V. πράξῃται R.

1240, 43 φησι om. R.

1242, 48 fortasse γράφει: quanquam incerta correctio est, quum ex sequentibus verbis nonnulla excidisse manifestum sit. Dobræo corrigendum videbatur ὁ μὲν Καλλίστρατος γράφων, τοῦτο ἐκ Λικουμνίου Σοφοκλέους, φησὶν ταύτης αἱ διδασκαλῆαι οὐ μέμνηται. Recte fortasse postrema corrigi: sed Callimachi nomen nihil causæ erat cur mutaretur. Quæ desunt sic explet Schneiderus De scholl. Ar. p. 86, ὁ μὲν Καλλίμαχος « Ἀριστοφάνης γράφων οὕτως· Α. β. » φησὶ, « ταύτης—οὐ μέμνηται. » DIND. Λικουμνίους, 49 οὐδὲν μέμν. V. Sequentia 15-17 ἐν δὲ—γέγραπται in fine post κεραυνολοῦμενος ponit R. σχολικῶν R. V. — 50 ὑπομνήματα Ald. Fort. ὑπομνημάτων. — 51 ἐπιγραφομένοις, 53 εἰ τοιοῦτό τι λέγει κεκραυνομένον. V. — 3 Λικουμνίους δὲ V. Ald.

1243 legebatur ἀναζητημάτων. Correctum in Lexico septemvirali s. Πάφλασμα, ubi ἐκδρασμῶν pro ἐκπρῆσμῶν scriptum.

1247, 10 ἔστι δὲ ἐκ Ν. Αἰσχ. infra post τὸ ζῶν l. 12 ponit R. — 11 scribendum videtur ἐξέρριπται δὲ (nisi ἐνέρραπται δὲ scripsit) τὸ Ἀμφίονος ἐκ παρωδίας. Hoc enim dicere debuit, quoniam hæc parodia esset Æschyli verborum, coniecisse Pisthetærum illud dictum totum in Jovem, quamvis ei non Amphionis, sed Jovis esset domus nominanda. HERMANN. Opusc. vol. 3, p. 53. Legebatur enim ἐξ. δὲ τ' Ἀμφ. ἐκ μονωδίας. Recte autem Hermannus ἐνέρραπται, nisi προσέρραπται malis, quod legitur infra in scholio ad v. 1377; προσέρριπται ad v. 696. DIND.

1250, 13 παρδάλων Ald. — 16 ἀντὶ τοῦ ὁ γίγας R.

1256, 19 ἐμβάλλεσθαι Suidas s. Τριέμβολον. — 22 post οὖν aliquid excidisse videtur, quo τριέμβολον explicaretur. DIND. τριέμβολον οὖν ἐπίφθεγμα τάχους Suidas. τρ. οὖν ἀντὶ τοῦ (ἀντὶ τοῦ om. G.) ἐπ. V. Proximum εὐράξ πατάξ dicit.

1258, 25 ἐπίφθ. τάχους ἀντὶ τοῦ εὐρ. R. — 26 εὐρ. συμμιγήσομαι Ald. χαμίζυτοι R., qui αἱ πόρνοι om. — 27 idem habet παρὰ Μενάνδρω R. ἄρας Bentleius. Legebatur ἄρης. Ceterum dubitari potest an hæc non Menandri verba sint, sed Ari-

stophanis Equit. 1127, τοῦτον δ', ἔταν ἢ κλέως, ἄρας ἐπάταξα. Lucianus Amor. c. 53, ab Dobræo indicatus, εἶτ' ἀπὸ μῆρῶν προουμιασάμενος, κατὰ τὸν κωμικὸν, αὐτὸ ἐπάταξα. DIND.

1267, 43 Τὸ τῆδε ἀντὶ τοῦ V. Idem τῶδε τῶ. — 44 ἔστι πόλις R. πόλις ἀντὶ τοῦ δι' ἀέρος V. Scholion hoc om. G.

1269, 46 Ἄττικὸν om. V. — 47 ἔστι—αἰτιατικῆ — εὐθείας Ald. ἔστι—αἰτιατικῶν—εὐθείας G. — 49 post νοστήσει addit V. (non G.) ἄλλως. ἀντὶ τοῦ ὁ κήρυξ. αἰτιατικῆ ἀντὶ εὐθείας.

1273, 4 Οἶον εἰς σ., 5 κελευταὶ R. V. καταγγέλειν Ald. — 6 ἀκούει R. — 7 εἴρηται Ald. — 8 αὐτῶ R.

1281, 13 sq. τοῦτο—τότε infra post πένητα ponit V., sic, ἄλλως. τὸ ἐλακωνομάνου εἶπα—τότε. — 15 βυπώντα G.

1282, 16 sq. Εἰπὼν—ἔσωκράτου om. V., qui τοιοῦτοι γὰρ καὶ οἱ. — 18 sic habetur in R., οἱ φιλόσοφοι ἐκόμουν, ὡσαύτως καὶ οἱ Λάκωνες.

1283, 21 οἱ om. V. — 22 sq. Ἀφροδίτης τὸ ᾧ παρεθέντο V. — 24 τε addit Dindorfius. Conf. Meinek. Com. I, p. 848 sq. — 25 σκυτάλια ἐτοίμως (sic) τὰς V. — 26 τοὺς om. V. Post τραχῆλους indicavi lacunam. Sequuntur verba corruptissima poetæ ignoti, in quibus paύσει fortasse in παύσει mutandum. « Epicharmo lubens adscripserim, nisi quis de Sophrone potius cogitet, quod apud schol. Aristoph. ad Av. v. 1285, ἡ πλαγεις (vel παισθεῖς· nam vulgatum παύσει nullus est pretiū) βάρκτρφ καλίνφ σκύταλα Φρῆξ ἀνήρ. Σκύταλα certe pro cervice vox Sicula teste Hesychio, quem una litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τράχηλον, Σικελίοι. » HERMANN. ad Lucian. vol. 1, p. 363. Φρῆξ ἀνήρ de ministro publico intelligit Toup. ad Suidam s. Φρῆξ ἀνήρ, ceterum dubitat Sophronis an Epicharmi hæc verba sint. Non esse Epicharmi manifestum est. DIND. — 27 κατασκύτα Φρ., 29 εἰς πόλεμον V. — 34 sq. Ald. εἰς αὐτὸ καὶ ἀνελλίττοντες παρεῖχον τὸν ἱμάντα τῶ ἀποφέροντι τοῦτο δὲ ἐποίουν, ἵνα μὴ μανθάνωσιν οἱ ἀποφέροντες τὸ δηλούμενον ἐν αὐτῶ. ὁ δὲ στρατηγὸς λαβὼν αὐτὸ, καὶ περιελίξας τῆ παρ' αὐτῶ βάρδω ἀνεγίνωσσε. λέγεται οὖν καὶ ἡ ἐπιστολὴ καὶ αὐτὸ τὸ ἕζλον. Διωσκορίδης δ' ἐν τοῖς περὶ νομίμων, τοὺς δανείζοντας ἐν Σπάρτῃ διαιρεῖν σκυτάλην δύο παρόντων μαρτύρων, καὶ γράφειν τὸ συμβόλαιον ἐν ἑκατέρω τμήματι, καὶ τὸ μὲν ἐνὶ τῶν μαρτύρων διδόναι, τὸ δὲ δι' ἑαυτοῦ ἔχειν. ἐχρῶντο δ' αὐτῶ καὶ ἄλλοιως, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἰθακησίων πολιτείᾳ μβ'. Quæ interpolata sunt ex Suida s. Σκυτάλη, qui hæc non ex scholiasta, sed ex Photii Lexico descripsit. DIND. καὶ ὁ στρ. V. — 36-39 om. G. Πάλιν et καὶ om. V., qui 37 τὸ σκυτάλη V.

1288 sic in Ald., ὡς ἐπι—λεμῶνας. ἔπαιξε δὲ εἰς
—βιδλία, τούτῳστιν εἰς τὰ ψηφίσματα.

1289, 45 pro voc. διελόντι R. διὰ, V. διατί.

1292, 53 καὶ ἀηδῆς Ald. — 54 εἶρηται V., qui
1 om. Ἄλλως. — 6 καὶ μὴ Πέρδιε χθὲς ἦν χωλός
R. γ' Porsonus. Legebatur γάρ.

1294, 14 ὁ τὰς Ἀταλάντας γράψας. Idem poeta,
diversus, ut videtur, a Strattide, qui Atalantam
scripsit, citatur ab Hesychio s. Διονυσιοκουρου-
ρώνων. DIND. Conf. Meinek. Hist. Com. p. 225.
— 15 Ταξίαρχη V. Ταξίαρχαις Ald. — 17 αὐτὸ
V. — 20 post Αἴγυπτον exciderunt syllabæ tres,
velut ἄγοντα. φέροντα οἰκείας λέξεις scripsit Portus,
sententiæ, non metro consulens. DIND. — 20 Κρ.
δειλιάς V. τούτοις δ' Dobræus. Legebatur τούτοις
δὲ. φέρων δίφρον Ald. V. Meinek. Com. I, p. 31
sq. — 22 Κίφρησὸδημος V.

1295, 24 ἦν om. V. ἐν τῷ ἄνω Ald. om. V. —
25 δὲ καὶ R. Ald. Post ἦν V. Ald. καὶ om. — 27
διὸ om. V. — 28 ὅτι οὐ μόνον (διδώνυμον V.) ἀναί-
σθητον, τοῦτο γάρ (γάρ τοῦτο V.) καὶ φανερόν, ἀλλὰ
καὶ πονηρόν V. Ald. — 29 Θεαγένην καὶ Φιλοκλήην R.

1296, 30 Αἰγύπτιον V. — 31 μακροσκελοῦς R.
μακροσκελούς V. μακρὸσκελούς G. — 32 μέγας καὶ
ἰσχνός Ald. ἔστι δὲ Χαῖρ. R.

1297, 35-43 sic in R., Τοῦτον καὶ Εὐπολις ὡς
λάλον διασύρει, Συρακοῦσιον δὲ ἢ ὡς ξένον ἢ ὡς πο-
νηρόν. — 36 Πόλεσι Kusterus. πύλεσι V. πύλαις Ald. —
37 sq. κυνιδίοισι τοῖσιν Bentleius. Legebatur κυνιδίοις
τοῖς. — 38 τειχίων Dobræus. Legebatur τειχέων. τὸ
om. Ald. — 39 ψήφισμα, v. Meinek. Hist. Com.
p. 40. — 41 ψῶρ' ἔχε corruptela manifesta. Sen-
sum probabilem restituere licet, ψῶρα δ' ἔχει Συ-
ρακοῦσιον. Sed plura hic excidisse videntur. Pro-
ximum ἐπιφανῆς in ἐπιφανῆς mutandum videtur
et ὄνομα intelligendum. DIND. Elegantem con-
jecturam Cobetus protulit, cujus v. Obs. critt.
in Plat. com. p. 38 sq. αὐτῶ om. V. — 44
Didymi excidit explicatio. DIND. — 45 Μιδίαν R.
V., non G. — 46 γύρω Paulus Leopard. Emendat.
2, 5. Libri πυρῶ. σίρωφ Lobeck. Aglaoph. p. 1316.
Sed verum vidisse Leopardum Dindorfius obser-
vat ex Suida in Ὀρτυγοκόπος. — 47 σκοπεῖν V. —
48 Ἀριστοφάνης. Immo Plato. Scholiasta Luciani
vol. 2, p. 696 : ὁ δὲ Μειδίας ὀρτυγοκόπος ἦν, ὡς
Πλάτων Περιαλαγεῖ. καὶ ὡς πονηρόν δὲ καὶ κόβαλον
καὶ τῶν δημοσίων νοσοφιστῆν Φρόνιχος καὶ Πλάτων
διαβάλλουσιν. Deinde in V. spatium vacuum quod
absurde explevit librarius in G. verbis Μειδίας
δ' ἐκαὶ ὄρτυξ ἐκαλεῖτο. DIND. — 49 χρηστόν γε
Bergk. Comment. p. 425. Χρηστόν (τιν' ἄνδρα)
μηδὲ κατὰ τὸν Μειδίαν τὸν ὀρτυγοκόπον Cobetus
l. c. p. 171. — 50 ὁ αὐτὸς. Immo Phrynichus.
Apparet plura in antecedentibus excidisse : nisi

hæc olim inferius lecta sunt post Φρόνιχος ἐν Ἐφιά-
λτη. Vide Cobet. l. c. DIND. ἀλέκτορος V. ἀλέκτορα
G. — 51 δὲ καὶ εἰς V. — κλοπῆν Schneiderus De
scholl. Arist. p. 77. Libri κλοπῆς. — 53 συκοφαν-
τίαν Dindorfius. Legebatur συκοφαντία. — 54
scribebatur Ἐπιτάλη. ὁ δὲ—ἔωκει om. G. — 1 ἤκειν
V. ἤκων Ald. — 2 ἐν om. V. — 4 Διονύσιος δὲ ὁ
Ζώπυρος. Nisi legendum *Dionysius et Zopyrus*.
Nam ut Laertius 6, 100, notat, Dionysius et Zo-
pyrus Colophonii sub Menippi cynici nomine
libros ediderunt. FABRICIUS Bibl. Gr. vol. 2,
p. 802 (4, p. 413 ed. Harles.). — 5 εἰπεῖν ὀρτυγο-
κόμου V.

1299, 7 ὁ δὲ λέγεται ὁ μ. ὄρτ. ἢ παρὰ R.

1301, 11 corrige χειλιδοὶ ex scholio v. 1410.

1303 om. G.

1309 R. habet glossam εἶδος κοφίνου. — 19 Ἡ
ἀρρίχη θηλυκῶς V. — 22 νῦν ἐτι Suidas s. Ἀρρίχους
1310, 29 οἶνον ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα Ald. —
33 ἴσταθι αὐτοὶ καὶ ἴστη πίπλημι πίπληθι. Ἄττικοὶ
δὲ τελείαν ἀποβολὴν τῆς εἰς μι ποιούμενοι πίπλη λέ-
γουσιν ὡς περ καὶ κατὰ τοῦ τῆμι V. Ἄττικοὶ δὲ τ. ἀ.
τῆς μι ποιῶσι, πίπλη λέγοντες καὶ ἐμπίπλη Suidas s.
Ἐμπίπλη.

1317, 51 ὄηλον ὅτι τὰ πρὸς V.

1323, 53 addit V. πρὸς τὰ ἄνω γράφεται καὶ
ματσαχεῖν, quæ om. G. τὸ δὲ ἐξόρμα R.

1329, 4 Ἀποφατικῶς R. — 10 εἰσθέσει Ald.

1331, 14 κύκνον καὶ ἀηδόνα V. Ald. καὶ ὅτι R. V.

1337, 28 πρόσεισι δὲ V.

1342, 41 Ἀριστοφάνους conjecit Dindorf. — 43
ἔγωγε Ald.

1354, 52 Κύρβις R. V. — 4 κύρβις Ald. κύρ-
βιδες V. — 5 κατὰ τῶν V. — 6 libri Θεόπομπος.
Scribendum Θεόφραστος. Inter Theophrasteos
hic liber recensetur a Diogene Laert. 5, 50.
Emendationem vero plane confirmant Porphy-
rius et Photius, illa ipsa verba, quibus κύρβις a
Corybantibus nomen invenisse dicuntur, ex
Theophrasto afferentes. Alter De abst. anim. 2,
21 : μαρτυρεῖται δὲ ταῦτα οὐ μόνον ὑπὸ τῶν κύρβεων,
αἱ τῶν Κρήτηθὲν εἰσι Κορυβαντικῶν ἱερῶν οἶον ἀντί-
γραφα τινὰ πρὸς ἀλήθειαν. Sic ille locus scriben-
dus. Alter Lexico : Κύρβις. — Θεόφραστος δὲ, ἀπὸ
τῶν Κρητικῶν Κορυβάντων· τῶν γὰρ Κορυβαντικῶν
ἱερῶν οἶον ἀντίγραφα αὐτοῦς εἶναι. RUENKEN. Hist.
crit. oratorum p. 163 ed. Reisk. — 7 φησὶ δὲ Ἄρι-
στοτέλης. Vide Suidam v. Ἀντιπελαργεῖν et nos ad
illum locum. KUST. — 8 αὐτοῦς R. V. μέροπας
habet Aristot. H. A. 9, 13, cui ἀερόποδας resti-
tuendum esse ostendit Schneiderus vol. 3, p. 399.
— 9 καὶ om. R. Ald. μὲν αὐτὸν R. — 13 addunt V.
Ald. περὶ μὲν οὖν τοῦ (τὸν πατέρα πάλιν τρέφειν. περὶ
τοῦ V.) τοὺς πελαργοὺς ἀντιτρέφειν τὸν πατέρα Ἄρι-

συνιδίῃ ἰστωραί, προσθεὶς αἰσῶς καὶ τὸς ἄερος, λέγων ὄσως· περὶ μὲν οὖν (ὄν om. V.) τῶν κεντρῶν θη ἀνατρέφονται, θρῦλεῖται θρῦλλεῖται V.) περὶ κεντρῶν φασὶ δὲ καὶ τὸς ἄερος τούτου ποιῆν. Quae omittunt R. G. et Suidas.

1363, 24 αἰσῶν R.

1365, 31 αἰσῶν γεμῖ δὲδ. Victor.

1372, 51 ταῦτα om. V., qui περὶ τὰ ἀνατρέφοντα. Fort. Ἀνατρέφονται — 52 ἐξ additum ex Hephaest. p. 52, qui priorem versum attulit. — 53 ἔμοι παῖς ἐθέλει Porsonus. Legebatur ἔμοι θέλει.

1374. Hoc scholion om. V., qui 7 ἰνόητον.

1377, 12 διαβάλλειν R. — 15 παρακίτομαι V.

1378, 19 φιλόρα V. et Suidas s. Φιλύρινος. φιλόρα Ald., et in lemma φιλόρηνον κατὰ τὴν. — 20 ποῦσα V. — 22 ὡς om. V. Ald.

1379, 27 ὡς ἐπὶ V. — 28 οὐ λέγεις om. R. χεῖρα σφόδρα schol. Equit 1085. — 30 ἢ παχύν ἐπι, 31 τὸν κυλλόν V. — 34 χαλῶς ἦν Ald. — 38 πολλὸ om. V.

1381, 42 Αὐγύρφογγον ἐρη R. Scholiasta λεγόμενος legit. DIND.

1383, 4 κατόμενος V. Ald. — 5 ἀεροδινῆτος Ald. — 7 ἔθος—ἔμα δὲ om. V.

1387 ὄσον om. V., qui ἐστὶ γὰρ (γὰρ om. G.) τῶν. Ald. κατὰ τῶν.

1393, 16 sq. γὰρ σοι τὰ ἐξ ἄερος δ. V. γὰρ δειμὶ σοι δ. G. — 19 διθυράμβων V. et Suidas s. hac v. διθυραμβοποιῶν R. Ald. Conf. ad 1404.

1395, 20 αὐτὸν V. — 23 Εἰς τὸν ἐλάδρομον R. — 24 ἐναυτῆ συνθ. V. ἐν τοιαύτῃ σ. G. ἐνια δὲ τῆ σ. Ald.

1401, 35 ὄντα et 36 δὲ om. R., qui 37 δόξας.

1402. 39 πατρηθεὶς Valck. ad Herodot. 5, 120.

1403, 41 ἐγκύκλιον G. ἀντὶ πατρὸς ὡς Εὐφρόνιος V. — 43 λαγὸν Ald. λέγον V. Λασὸν Gelenius. Λάσος apud Suidam s. Κυκλοδιδάσκαλος. — 45 Δήμαρχος μὲν V. Ald. — 46 Καρναϊκοίς, 49 διθυράμβων V.

1406, 52 Λεωτροφίδη V., qui 1 δὲ om. — 3 sq. λεόντιος Gelenius et φῆναι Portus. Bergkiius ὡς Λεόντιος, εὐχρως τεθνᾶναι τε καὶ χ. Locum nondum intellectus. Conf. Meinek. Com. I, p. 800. — 6 Κέρκοψιν R. V. Κέρκοψιν Ald. Adde οἱ γὰρ πενόμενοι ex Athenæo 12, p. 551, B. — 7 Hermippus βούδια scripserat, quod ex hac fabula memorat Antiatic. in Bekk. Anecd. p. 85, 29. DIND. Hos versus habet etiam Suidas s. Λεωτροφίδης. — 8 τοῦ μάντιδος V. τῆς μάντιδος G.

1410, 11 ἐπι V. ἐκ δὲ πρ. R. — 13 δ' οὖν R. — 14 Ἄλλως om. R. Ald. — 16 γὰς Seidlerus in Niebuhrrii Museo Rhenano vol. 3, p. 220. Legebatur γὰρ. Conf. ad schol. Thesm. 169. ἀπυπεράτων R. ἀπὸ περάτων Ald. ἀπὸ περράτων Seidlerus. ἤλθον V. Ald. παναλιopes R. V. Similem

Ilyci locum apud Athen. 9, p. 388, E, comparavit Kusterus. — 18 κεντρῶν ἄερος καὶ δὲ V. Ald.

1415, 21 Τούτω om. V.

1417, 24 χελιδόνα V., non G.

1421, 33 sq. τοῖς Ἑραῖος—Ἑρμια. Photius: Πέλληται γλαῖνοι, διάφοροι. καὶ τοῖς νικύσασσι τὰ Ἑρμιαῖα εἰδόντο. Qui locus notandus est, quod firmat lectionem inter Ἑρμια et Ἑρνια fluctuantem apud schol. Aristoph. ad Av. 1421. Pellicae celebrata esse Ἑρμια certum est e scholiaste Pindari ad Ol. 8, 156; 9, 147. RUMPHEN. ad Timæum p. 216. γλαῖνοι—γίνονται infra post τίθεται ponit R., sic, οἱ δὲ ἐτι γλαῖνοι διάφοροι ἐν Πέλλῃ γίνοντο.

1422, 38 δ τὰς νήσους σκυροφανῶν, 39 ἔχων V.

1426, 46 οὖν additum ex R., qui ἀλλητῆρι.

1429, 1 ἐν τοῖς στόμασι ψ. ἐν τῷ πέτεσθα Ald.

1432, 6 βαδίζων σιάκτειν (σιάπτειν V.) οἶα V. Ald. Correctum ex schol. Vesp. 959.

1442, 10 scribebatur πιτυνοκλόκος.

1455, 16 ἐπὶ τὸ R.

1456 V. habet glossam προκαλέσομαι.

1457, 20 Ἀντὶ—Ἀττικῇ om. V. διασθεῖη Ald. — 24 ἐν ᾧ ἐκείνου R. V. πλέων post ἐνθάδε G.

1459, 27 ὑπὲρ τοῦ R. V. — 28 βραδέως φθ. R. αὐτοῦ R. V.

1463. Conf. Hesych. s. Κερκυραία μᾶστιξ et Zenob. Prov. 4, 19. Ald. ubique Κερκ— 34 περὶ om. V. Ald. — 36 κεργῆσθαι V. — 36 ἐλεφαντοκόποις Ald. — 38 v. Meinek. Com. I, p. 597. δὲ V. Ald. — 39 legebatur Ἀριστοφάνης. Correctum ex Hesychio. — 43 sq. αὐτὸν om. V.

1467, 49 συντόμως Kusterus. συντόμως Junct. συντόμως ἀναχωρήσεις ex Suida s. Ἀπολιθάσεις sumptum. — 51 οὐκ εἰς κόρηνας V., ex quo καὶ additum et ex Suida s. Οὐκ ἀπολιθάσεις.

1471, 10 ἀντὶ τοῦ R. τὸ δὲ ἐξῆς Ald. om. V. πολλὰ παράδοξα καὶ θαυμαστὰ εἰδομεν R. πολλὰ καὶ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα καὶ ἴδομεν V.

1473, 15 ἀλλά τε V. στήλη καὶ Ald. ὑπιπέτηλον om. R. V. — 16 πετομένων τὰ Ald. — 17 εἶπεν V., om. G. ἐπ. εἶδεν ὄρνιν, ἐπ. Ald. — 18 καὶ om. R. Ald.

1474 sic in R., Καρδία ὄνομα ἐστὶ πόλεως Θρακικῆς. καὶ ὡς ξένον αὐτὸν κωμῶδει. ἧς οἱ πολῖται Καρδιανοί. οὗτος ἐν μὲν τῇ εἰρήνῃ—ρίψασσις. — 22 ἐστὶ πόλις V. τούτην V., τοῦ τὴν G. pro τουτέστιν. οὐκ ἔχει x. Ald.

1478, 28 Μουνοχῶνι. Conf. schol. 1047. — 29 γυμνάζονται R. V.

1480, 31 ἕως τοῦ φυλλορροεῖ om. V. — 32 ἐπι δὲ V. Ald. ἦν ὁ Ald., quae δὲ om. — 35 διάγειν R.

1487, 37 ἀπὸ τῶν R. V. — 38 Ὀρέστης δ Τιμ. om. V. — 39 παρατυγχάνοντας R.

1490, 42-44 ἤρωα—Ὀρέστην hic om. R., sed post σιγὴν ἔχειν addit, δ δὲ Ὀρέστης λαποδύτης. ἤρωά φησι διὰ τὴν—σίον. — 44 οἱ ἤρωες δυσόργ. R. δυσόργητοι etiam Suidas s. Ὀρέστης. δύσοργοι Ald. — 46 Συνεφέβοι Heringa. συνεφέβοι R. V. συνεφθοῖς Ald. Post hoc voc. indicavit Dindorf. lacunam. δ om. V. — 47 οὐδ' ἤρωσιν εἰς τοῦτο δύνανται, ἀλλ' V. οὐδ' ἤρωσιν. . . . ἀλλ' R., spatio vacuo. οὐδ' ἤρωες καὶς τοῦτο δύνανται, ἀλλ' Ald. ἀποπλήκτως R. V. — 48 δύνανται—κέχτηται R. — 50 Τιτανωπάσι V. τῆ τανωπάση Ald. τιτάνω πασιφάσις G.

1493, 52 καὶ additum ex R. et Suida.—1 αὐτῶ ἢ τὰ πιδεξιά θφθαλμοῦς κεφαλῆς. ἄμα R. — 2 ἤρωσι R. et Suidas. ἤρων V. ἤρωσι Ald. διεστρέφοντες deteriores libri Suidæ.

1494, 8 αὐτὸς R. V. Fort. αὐτοῖς.

1498, 11 sq. ἐξήταζον εὐκαίρως Ald
1502, 15 Ἄντι τοῦ post σκορπίζει ponit R. σκορπίζει νεφέλας Kusterus. εἰ (εἰς G.) εὐδίαν V.

1503, 19 legebatur presbύτερος.

1508, 28 Κατασκευάσμα, huic voc. κατασκευάσμα superscriptum in cod. Paris. A Suidæ s. Σκιάδειον. — 29 τὸ σκιάδιον addidi V. Conf. Valcken. ad Theocr. Adoniaz. p. 343. DIND. — 31 τοῦτο αὐτῶ, 32 Ἀττιλοῖς V.

1514, 37 ἀκριέες Suidas s. Πηνίξ' ἐστίν. ἀκριεῶν V. Ald. — 40 prius τὸ om. R. V. οὐδὲν ἐν τῶ Ald. et Suidas.

1521, 42 sq. Δίδυμος ὡς περ βάρβαροι post τρέφονται ponit R. — 43 δέ om. R. V. — 45 δέ om. R., post Θράκην ponit V. — 2 οἱ om. R. V.

1522, 3 φησὶν om. V. — 4 παρέξει V. Conf. ad scholion Pac. 430. — 5 τῶν ἐμποριῶν hic om. R., sed habet ut glossam. V. τὴν ἐμποριάν.

1527, 7 Ὅτι om. V.

1536, 15 sq. Σωματοποιεῖ—γυναῖκα post καλοῦσι ponit V. πρᾶξις ἄλλως. Ibidem habet R. ἢ ὡς γυναῖκα σωματοποιεῖ αὐτήν. — 17 δοκεῖ τὰ V.

1541, 26 δικαστοῦ V. — 29 θεωρηκοῖς R. — 30 τῶν νῦν κληρικῶν εἰς ἐφόδια, 31 δ ἄν V. — 32 σιτίσεως R. ταμίαι δέ—σιτίσεως non videntur esse Androtonis verba.

1546, 39 legebatur δ παροπτῶντες. Correctum ex Suida s. Ἀπανθρακίζομεν, cuius tamen cod. Paris. A ipse quoque δ παροπτῶντες præbet. — 41 sq. ἐπεὶ ἄλλα μέγ. V. ἰσχύοντα G.

1548, 43 Οἱ μὲν φασὶ V.

1551 R. habet ταῖς γὰρ κανηφόροις ἐπάνω τῶν κεφαλῶν σκιάδεα ἐπέκειτο. — 49 Θεοῖς Kusterus. Non opus. DIND. — 50 Meinek. Com. I, p. 390 : « Legendum videtur ἐντεταίμενος. Describi enim

videtur aliquis qui canephororum habitum imitaretur, quas capillis farina conspersis in publica pompa incessisse constat ex Aristoph. Eccl. 732. » ἐνέκαψα λαθάνων Porsonus. Legebatur ἔνεκα ψαλάθων. ἐνέκαψα restituerat Valckenar. ad Herodot. 2, 93. — 51 Νικοφῶν δὲ Ald. ἐγγειογαστῶρων V. ἐγγειογαστόρα G. ἐν Χαιρογαστῶρων Ald. γέννα αὐτὸς Ald. γέννα δ οὔτος (quod ὡ οὔτος esse videri potest) V. Probabilis Dobræi conjectura est ὡ γεννάδα, σὺ δ' (vel νῦν vel δεῦρ') αὐτὸς ὀλίγον ἀνάγαγε | ἀπὸ—. DIND. Vix dubito quin verum sit, γενναῖος ἴσθ', ὡ οὔτος, ὀλίγον ἀναγε (vel ἀνάγαγε) δὴ | ἀπὸ etc. ΜΕΙΝΕΚ. Com. I, p. 853.

1553, 7-9 ταῦτα—φιλοσόφους infra post καύματος l. 17 ponit R. πρᾶξις ἄλλως, post scholion v. 1558 habet V. — 10 Ἄλλως addidit Dindorf. — 13-15 τετραποδηδὸν—ἴσης addidit idem ex Suida s. Σκιάποδες. — 16 καταδύσεις Suidæ cod. Paris. A. οὐκ ἐχ. V. Ald.

1555, 20 δ' ἐτι V. δὲ ἐτι R. — 21 malim βυπαροφοροῦντας. Neutrum verbum aliunde cognitum. DIND.

1556, 25 ἐστράτευς V. — 26 τῆς στρατιᾶς Porsonus. τῆς σῆς (σῆς om. R. V.) στρατείας Ald., πάσης τῆς στρατιᾶς Cobet. Obs. critt. in Plat. com. p. 127, qui delet ἀνὴρ. 27 καὶ om. Ald. — 28-30 Fragmentum hoc Hermippi quid aliud appelles quam disjecti membra poetæ? Certe omnia sic turbata sunt, ut ea absque ope meliorum cōdicum ad numeros suos revocare difficile sit. Kustr. Emendationem tentavit Meinek. Hist. Com. p. 179 coll. Com. I, p. 385. et Cobet. l. c.

λλ
p. 128. — 30 φασιν G. — 31 βαβυ V. διαβάλλει G. δῶρ' αἰτῶν conjecit Dindorfius, quo recepto Bergkii ἢ δῶρ' αἰτῶν ἀρχὴν πολέμου μετὰ Πεισάνδρου πορίσειεν, probabiliter statuens ex parabasi petitum esse verum. — 35 μέγας δ κίνδιος R.

1559, 38 ἐν Ἄδου R. — 41 ἄλλου τινός. ἀντὶ καμῆλου ἀμνόν V.

1563, 46 εἰς λαίμους Ald. — 49 λῆμα R. λαίμα Bentleius. — 1 ἐκτόλων Suidæ codices.

1564, 4 φαίνονται om. R., qui καταδειδοκίτες.

1567, 18 περιστελλόμενον R. περιστελλόμενος V. στελλομένῳ Ald. — 19 περιβαλλόμενον R.

1569, 20-22 Ὅτι—περιβέβληνται om. V. — 21 σαθρὰν Suidas s. Λαισοπιδας. σαπρὰν R. Ald. — 23 δὲ om. V. — 25 δὲ delet Elmsleius ad Eurip. Med. p. 109. Ad locum Eupolidis respiciunt Plutarch. Mor. p. 712, A, Eunap. p. 99. — 28 ἐν τῇ ἡ' Ald. et Suidas. — 29 sq. Φιλόλλως—Πλυνητρίαις Casaubon. Animadv. ad Athen. 7, 23. Legebatur Φιλόριος (Φιλλύριος V.)—Πλυνητρίαις. — 30 εἶχε Suidas. ἔχει V. Ald. — 31 Στρατιᾶς G.

Στράτων Ald. — 32 Παισί Jungermann. ad Pol-
luc. 7, 65. Legebatur Παιῶσι. — 33 legebatur
Δημήτριος δὲ καὶ πάντες τὸν Ἰξίωνα λέγουσιν. Hic
quædam mendosa esse puto, quæ sic in inte-
grum restituo : Δημήτριον τὸν Ἰξίωνα πάντες λέ-
γουσιν ἐν ταῖς etc. Demetrius enim grammaticus
cognomento vocabatur Ἰξίων, ut docet Suidas
v. Δημήτριος δὲ ἐπικλῆν Ἰξίων. Kust. Correxī Δη-
μήτριον et delevi καὶ. Πάντες intelliguntur omnes
interpretes, quorum excerptis usus est scholia-
sta. Sic in schol. Equit. 1381, Vesp. 1326. Sim-
pliciter Ἰξίων apud Suidam s. Λαισποδίας. ΔΙΚΝ.
— 35 κτήνως V. κτεινός G. — 36 σπονδεῖν V.
1582, 50 Ἔστι δὲ τὸ σίφιρον εἶδος λαχάνου
ἠδυόσμου R. — 51 πρόκνισμα V. — 53 ἐπὶ τὸ R.
1590, 7 λέγει om. V.
1591 εἰσῆχται et πολεμεῖν ἀποφαίνων Ald.
1594 R. habet glossam ἀντὶ τοῦ εὐδινάς.
1598 Εἰ καὶ θλωσ καὶ R. V.
1603, 26 τὸν ἀρ. R. — 28 αὐτὸν V. — 29 τὴν
om. R.
1611, 34 sq. τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ὄρνιθας R. V.
1614, 38 καὶ ἑαυτὸν R.
1620, 47 οἷον μόνιμοι Ald. — 48 παρὰ Ἀριστο-
φάνους G. — 49 sq. περι—γυνή. Est Archilochi
versus secundum probabilem conjecturam Ja-
cobsii ad fragm. 27, p. 302 ed. Gaisford. Et
παχεῖα ex hoc versu afferre videtur Eustath. p.
1329, 36. ΔΙΚΝ. παχεῖα καὶ μισ. Ald. — 50 ἐξη-
γοῦντο R. — 51 τί ἐστίν V.
1628, 5 τούτου V. εἰώθ. καὶ R. Ald. τοὺς βαρ-
βάρους διαλαγόμενος (διαλεγόμενος G.) V.
1648, 22 Ὅτι τὸ R. V. — 23 καὶ om. V. — 25
εὐρημένη Bentleius. Libri εἰρημένη.
1653, 31—33 Εἰ μὴ—οὔσα infra post περι τῶν
γνησίων R. V. — 31 Εἰ μὲν R. V. — 32 ἐστίν ὡς
μὴ V. — 33 ἐταίρους R. Ald. συγκληρόνομος R. μο-
νόκληρος R. V., sed μονοκληρονόμος Suidas s. Ἐπί-
κληρος. Conf. ad schol. Vesp. 583. — 36 οὖν om.
R. Deinde scribebatur ἤς. V. Ald. ἀν ἡ Ἀθ. —
37 ἐπικλήρου R. V. γὰρ ὡς ὄντων γν. R. — 38 ἐπὶ
κλήρου R. ἐπικλήρου V. — 49 prius καὶ om. R. —
41 οὐ προσποιούμενος. Conf. schol. v. 302.
1656, 44—46 γράφεται—τοῖς γνησίοις infra post
τὸ νοθεῖα l. 49 ponit V. præfixo ἄλλως. — 47
Ἄττικοίς R. V. μέχρι δέκα Meursius Lectt. Attic.
1, 21, comparato Harpocrat. s. Νοθεῖα. — 49
post νοθεῖα addit R. ἄλλως. εἰ τὰ μὲν χρήματα ἐμοὶ
καταλείπει ὡς νόθῳ, τὴν ἀρχὴν δὲ τοῖς γνησίοις. —

50 ἐδίδοσαν V. Ald. — 51 κληρονομεῖν R. Ald.
1669, 7 τοὺς φράτορας Ald. τὴν εὐγένειαν R.
1671, 12 τὸν om. V. βλέφαντος R. τί δῆτ' εἰς
τὰ ἀνω πράγματα ἀποβλέπεις V. — 14 τί δὲ τὰ
ἀνω R.
1678, 19 γαμῆ R. V. γάμου παραδίδομι G. Post
γαμῆν addit Ald. οὗτος Δίδυμος. Δίδυμος—ὄρνιθιά-
ζει referendum ad βατίζει v. 1680.
1680, 21 Καὶ μὰ, 23 αὐτῷ V. — 25 ῥομφαλή
G. — 27 καθολικῆς V., qui φησὶν et δὲ om. Fort.
εἰς τὸ βαδίζειν vel τὴν βάσιν vel τὴν βάδιον, ut in
scholio proximo. 28 Τὸ τελευταῖον et sequen-
tia spectant ad v. 1684. ΔΙΚΝ.
1681, 34 ἡ om. R. V. αἶ γε μὲν πορ. R.
1688, 42 φησὶν ἐκόπησαν, 43 τὸν ἀριστον R.
1694, 51 νῦν om. R. — 53 παρὰ τὰ R. — 1 ἀερο-
πόλει. Legebatur ἄργε. Consequentia ex scholio
proximo. ἄστα Bentleius. Consequentia verba spe-
ctant ad v. 1694, ubi πέπαιχται scriptum pro
πεποιήται. — 3 Ἴστρος om. V. — 4 ἐν τῇ κωμωδίᾳ
G, τοῖς om. R. — 5 οὕτω δὲ ὀνομάσθαι R.
1699, 17 τῶν om. R. V.
1701, 20 τὸ πληθυντικὸν R. V. — 22 ἐστίν δὲ V.
1705, 28 δικολόγων Lobeck. ad Phryn. p. 643.
— 29 γλώσσα V. et mox γλώσσα — 35 ἄλλως ha-
bet R., licet sequentia verba omittat.
1706, 42 ἰσχύσει Victor. — 44 Ἀντὶ τοῦ τῆς R.
1717, 53 εἰλησιν V. — 1 λέγει δὲ τὸ Toup.
Eunend. vol. 4, p. 130.
1720, 12 τὸ δὲ ἐξῆς ἀναχε (sic) δίσχε ἀντὶ τοῦ
Ald.
1736 sic R. Legebatur ad v. 1740, ἡμῶν ὧ
ὕμενάτ' ὧ : ἤδετο τοῦτο ἐν τοῖς γάμοις. εἴρηται δὲ
τοῦτο ἐν τοῖς Μενανδρείοις. Omittit V.
1737, 29 μηθίνος Ald. μήτε ἐνός R. V.
1744 τοὺς περι V.
1745, 5 γινομ. R. et Suidas s. Χθονίας. γενομ.
V. Ald.
1758 ὁ Πεισθέταιρος om. V. Ald.
1764, 29 Ἦρ. γεγιωτῶν ἀθλων αὐτοῦ R. ἀθλον
αὐτοῦ V. — 30 aberat ὧ et legebatur Ἠράκλεις
αὐτός τε καὶ Ἰόλαος. Vid. ad finem scholiorum in
Acharn. — 31 αἰχμητῆς R. δύο libri δὲ om. R. —
32 ἑαυτοῦ V.
In fine scholiorum in hanc fabulam subscri-
ptum in V. est παραγράφεται ἐκ τῶν Συμμάχου
καὶ ἄλλων σχολίων. Eadem verba ex codice Lei-
densi protulit Dobræus.

LYSISTRATA.

ARGUMENTA primus edidit Kusterus, ex codice, ut videtur, Palatino. Codice Augustano usus est Brunckius. DIND. Sunt etiam in *Put.*, i. e. exemplo editionis Frobenianæ, cujus marginibus Claudius Puteanus scholia ascripsit ex libro optimo et, si novitias aliquot glossas detraxeris, Ravennatis similimo. Servatur in bibliotheca Regia.

ARG. I, 3 sq. ὁμοίῳσαι δὲ ἀναπ. μὲν Ms. Kusteri. ὁμῶσα Baroccianus (Gratiani de S. Bavone, i. e. Joannis Alberti, in *Observ. miscell.* Amstelod. vol. 7, p. 125). — 5 ἀλλήλοις Brunckius. ἀλλήλων R. *Put.* K. (i. e. Kusteri editio). — 6 ἐμπριλάς ex R. Aug. [et Bar.] accessit [*Put.* ἐμπριλάς]: lacunam posuit Kusterus. Fort. ἐν πύλαις. Sed desideratur etiam verbum finitum respondens proximo αὐτῇ δὲ—ἀπαντᾷ. DIND. Fabula ipsa et quæ sequuntur μετὰ τῶν οἰκείων monstrosi vocabuli correctionem certam ostendunt ΕΙΧΠΡΙΑΔΑC, εἰς πατρίδας, ut sit τὰς μὲν ἕξω (exteras mulieres) ἀπιούσας εἰς πατρίδας. Nam ἕξωπλους quoque ab hoc loco alienum est. R. *Put.* καταλείπουσα. Defendi potest structura sine verbo finito, quamquam integrum esse locum minime præstiterim. — 10 ὀλίγων, 11 τοξεντῶν K. — 14 ἐπιτρέψουσι Brunckius, incertum de suo an ex codice Aug. ἐπιτρέπουσι R. *Put.* K. — 15 τξιμύονται *Put.* K. — 16 καταπαύσωνιν R. *Put.* Aug. — 17 καταπληγείς R. *Put.* τὸ θράσος K. *Put.* — 21 ἐγκαρτεροῦσαι K. *Put.* — 23. Ex loci sententia facile intelligitur quid significet participium χυτρομοῦσα, *irridens, ludibrio habens, ludificans.* Genuinum esse Græcum verbum χυτρομοῦσιν nec affirmare nec negare ausim: quibus secus videbitur, per me licet legant χετρομοῦσα. BRUNCK. ἀπαγγέλλεται *Put.* — 24 σπουδάζειν *Put.* — 26 ἐμφανίζοντες ἅμα καὶ τὰς προτέρας γυναῖκας scire velim quomodo intellexerint editores. Mihi sunt tenebræ, nisi scribas ἐμφανίζοντες ἅμα καὶ τὰ περὶ τὰς γυναῖκας. — 27 οἱ Ἀθηναῖοι addidit Kusterus. Post πρόσβεις in Aug. est lacuna, quam Brunckius quinque punctis designavit. — 32 ἀναμνήσασθαι K. *Put.*, in quo inesse possunt vestigia vocabuli φιλίας, quod hoc loco excidisse puto. τῆς om. R. *Put.* Aug. παλαιὰς—γενομένας Aug. *Put.* — 33 γενομένας K. εὐνοίας de suo addidit Kusterus. — 34 ἐκάστου K. — 35 Κλεῦκριτον *Put.* Λεῶκριτον K. Est olymp. 92 ann. 1.

ARG. II. Ἄριστ. γρ. addidit Dindorfius. — 10 τιθήμενοι et ἐξώρισαν Brunckius. Libri ἐξέρρησαν.

SCHOLIA.

Ἐκλ. — στρατόν additum ex L. Bar.

2, 14 φασὶ Porsonus. Libri φησι. — 15 δεῖν R. et Suidas s. Πανικῶν δέματι. Ceteri δεῖ. — 17 ἴσθι L. Ceteri ὄτι. — 18 ἐκκείμενος restituit Dindorfius ex Photio p. 196, 15, ad HSteph. *Thes.* v. Κωλιάς, et θμοιος ex eodem Photio et R. καὶ οἱ μὲν οἰκοῦντας (ἐνοικ. K.) L. K. — 19 Γεν. γὰρ R.

8, 24 ἔσχυθρωπακένας L., 25 τοιοῦτον L. Bar., 27 κυανέησιν Bar. Ceteri ἔσχυθρωπηκένας—τοιοῦτο—κυανέοισιν. — 28 Διδὸς μέτωπον schol. Hom. II. O, 101 et Suidas s. Τοξοποιεῖν. Ceteri μέτωπον Διδὸς. ἐκταθῆ schol. Hom. ἐκτανθῆ L. ἐν ταύτῃ K. ἰάνθη Suidas.

17, 31 ἐστράγγευσεν Berglerus. ἐστράγγευσεν R. Ceteri ἐστράτευσεν. Bar. in fine scholii: σημαίνει δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ ἐπικύπτειν καὶ στρατεύειν. *Put.* διέτριβεν, ἀνεβάλετο. — 33 καὶ χαριέντως R. Edebatur καὶ χάριτες. Verbum de suo addidit Dindorfius.

20 *Put.* ἀναγκαῖα καὶ πρὸ πάντων.

25 *Put.* περὶ αἰδοίου ὃ καταλαμβάνεις. — 4 εἶναι om. L. K. — 5 καθὼς σὺ R. Bar.

27, 6 ἡρρημένον etiam Suidas s. Ἐρριπτασμένον. L. ἡρρημένον, quod ἐρριμμένον esse posse animadvertunt Gaisfordus ad Suidam et Dobræus. εὐρημένον Bar. — 7 « στροφᾶσθαι (quod στρωφᾶσθαι potius scribendum) L. » *Dindorf.* Kusterus ex eodem codice στροφῆσθαι enotaverat. — 9 μεταρ. ποιεῖν Bar., qui sequentia omittit. Suidas ὅπως εὔθληθ. Scribendum videtur ἕως εὔθληθ. — 10 ἄχρις ἂν εὐρεθῆ τὸ Suidas.

33, 15 ἡμῖν τε τοὺς Λακεδαιμονίους R. Excidit εἶναι.

36, 21 sq. ᾤκουν—Ἐγγελαίς addita ex R. Conf. Unger. *Paradox. Theb.* I, p. 20 sqq. — 22 ὦν καὶ L. — 24 addit Bar. ὅθεν καὶ οἱ λεγόμενοι ἐγγελαίς, περὶ ὧν φησιν Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Βοιωτικοῖς.

43, 30 scribebatur ψιμυθίφ.

45, 32 Κιμβερίνα R. Κιμβερίνα? Ταραντίνα R. Ceteri Ταραντινά. — 33 sq. οἱ στατοὶ οἱ ὄρθοι (οἱ στατοὶ superne adscriptum in L.) χιτῶνας ὀρθοστάδιοι καλοῦνται L. K. — 36 λαβῶν om. Bar.

48, 39 δὲ βοτάνῃ R. — 42 φαίνεται Bar. — 44 τὰ om. R.

55, 47 sic R. Ceteri Οὐ γὰρ (γὰρ om. L.) καὶ Δία μετὰ βρ. R. βραδύτητος.

56, 51 ἀκριβῶς om. L. K. ἢ Bar. pro οἶον.

58, 53 διηρέτο libri præter R., qui γὰρ om. — 1 δὲ ex R. accessit. — 3 τῶ ἄσται Bar. περὶ τὸ ἄστω

in schol. Vesp. 1223. μέχρι Πυθίου in margine habet L. — 4 Πάλλαντι R. Ceteri Πάλλαντι. Sunt hæc ex Philochoro : v. Strabon. 9, p. 392.

60, 8 μικροῦ om. Bar., qui pergit καὶ ἵππος κέλῃς ὁ γυμνός. διὰ τοῦτο ἐπήγαγεν ἀκάτιον. — 9 λέγεται, 11 ναυτικός δὲ ὁ Σαλαμίνιος R. — 12 addit Bar. τὸ δὲ ὄρθρῃ γράφεται καὶ ὄρθρῃ. Quæ sequuntur scholia v. 62-126 absunt a cod. L.; ex Bar. edidit Kusternus.

62, 13 οἱ et 14 Ἄλλως om. R. καὶ ἄλλως K., qui om. εἰκότως. ἐπειδὴ K. — 16 Θεαγένης K. κοπαστής. R.

64 scribendum Ἐκάτειον τὸ, ut interpretatio docet. τὸ ἐκ τῆς Ἐκ. codex. DIND.

67, 19 Ἀττικῆς om. K., qui 21 καὶ παρὰ et κινεῖς.

80 εὐσωματεῖς R.

81, 27-30 sic in R., ὡς αἱ Ἀττικαὶ νῆ τὸ θεῶ. λέγει δὲ τοὺς Διὸς κούρους. λακωνικῶς φθέγγεται.

83, 35 ἔστι additum ex R. et Suida s. Ψαλάσσετε.

89, 40 Put. κομφῶς καὶ πανούργως καὶ τεχνικῶς ἔχουσα τὸ αἰδοῖον παρατετιμμένον. — 41 γὰρ αὐτοῦ, 44 βλήχωνα K.

90 παίζει—χερηνέαι om. K., non Bar.

91 R. habet lemma. Ceteri cum superiore scholio jungunt Κορινθία δὲ ἡ πόρνη.

92 φύς. τοῦτο λέγει μὲν οὐ σὺφρων δὲ Put., præcodentibus huc delatis. Quid sint φύσεις explicat Ducang. in Gloss.

94 ὕμῃς K., non Bar.

103 sic R., Εὐκράτης στρ. Ἄθ. ὡς δωρ. δὲ καὶ πρ. καὶ ξ. κομωδεῖται.

105 ἐκ τοῦ (sic) τάξεως Put.

106, 7 Οἶον om. K. — 8 ἄμα τὸ R. ἀπεισιν καὶ οὐκ ἂν ἀπέλθοι τῆς μάχης Suidas s. Ἄλλ' ἔμός.

107, 9 sq. Σκόπτει—καὶ additum ex R. Habet etiam Put. — 10 μοιχοῦς τοὺς Μιλησίους K. — 11 R. addit scholion ἀπέστησαν γὰρ τῶν Ἀθηναίων.

109, 14 παίζει δὲ om. K., qui χρωμένας. — 18 αἶς R.

113 Τὸ om. K. ἢ om. etiam Put.

114, 20 παρ' ὕπ. δὲ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἀμπέχεσθαι K. Lemma præfixit Dindorfius.

115. Errorem scholiastæ notavit Schneiderus in Lex. Sequitur in K. : 116. παραμοῦσα θ' : γράφει, παραμοῦσα δ' ἤμισυ.

117 Ταύγετος ὄρος Λακ. K.

118, 27 δυσχερῶς. K., et R. ut videtur. Ex Put. addidi τοῦ.

126, 31 ἢ μύλλετε additum ex R. et Suida v. Μυῖται. μῶν γὰρ K., non Bar.

133, 35 Ἄλλο τι Δ (? ductus ejusmodi, quem non extrico) κέλευε Put.

135 Ἄντι τὸ R. Ἀττικοὶ om. L.

138, 39 Ἄντι τοῦ hic et 42 om. R. Put. — 21 τὰ παιδία ἐν σκάφει Put. σκάφην Bar.

139, 43 sq. κατὰ τινὰς additum ex R. — 44 λαβῶν σκάφος Μελανίππῃ συνεσθλθεν Bar. ἀνῆλθεν Put. Addunt hic L. K. εἰς τὴν Τυρῶ δὲ Σοφοκλέους αἰνίττεται καθέισαν τὰ τέκνα εἰς σκάφος. — 45 καὶ om. Bar. κυλ— R. Ceteri καλ—, præter Put., cujus ductus hic obscurior ostendunt ανκ— vel αγκυλινδουμένων, fortasse, quod apud Suidam est s. Οὐκ ἔτός, ἐγκυλινδουμένων. — 46 ὁ δὲ v. et seqq. om. etiam Put. — 47 ἔσμεν L. et Suidas. ἴσμεν K. — 48 τῆ additum ex Suida.

140 Πρὸς τὴν Λαμπι R. sine λέγει.

143 Κοιμᾶσθαι additum ex R. Ἄττικόν. « Immo Λακωνικόν : nisi scholiasta ὄπνων ab Atticis dictum voluit dicere ut βριγῶν. » DIND.

145, 53 Λέξις ἣ ἐκ τούτων δυναμένη L. Δυναμένη Bar. Δυναμένη δηλονότι ἀγαθὰς ἐπινοίας εὐρίσκειν Put.

146, 3 δηλονότι τῆς Bar. sine τὸ ἀπ. Eadem habet Put. ad v. 143. Referendum ad τουτογί v. 147.

148 Δήμητραν R.

150, 9 τὴν ἀμοργίαν sive ἀμοργίον Put., qui lemma habet ἀμοργίους. Deinde libri omnes et Suidas s. Ἀμόργεια habent insulæ nomen Ἀμοργούντος. — 10 Θηραῖα Piersonus ad Mærin p. 44 ex Etym. M. p. 85. Legebatur Θήρια. L. Θήρια. Put. et Suidas Θήρεια.

151, 11 τὸ γυναικ. αἰδ. Bar. — 12 τοιοῦτον L. Ceteri τοιοῦτο.

152 lemma habet Put. ἦτοι πλ. K., γράε om. Bar.

155 sic Bar., Ἡ ἴστ. παρ' Ἰβ. καὶ Εὐριπίδῃ. ἀλλ' ἔσειδε μαστὸν εἰσβαλῶν ξίφος φιλῆ παρενιδόν. — 15 Πυραῖος L. Temere K. Λέσιος. — 16 ἀλλ' om. K. ὡς εἶδε R. L. ἔσδεν (sic) Put. — 17 φιλ. ἔδ. om. K. Habent R. Put. — 18 præcedenti scholio anteponunt R. Put. Καὶ μασθοῦς R. Μασθοῦς Put. μάλα K.

158, 22 ἀπολαβεῖν Bar. — 24 ἄλλο Suidas s. Κύνα δέρειν. Legebatur ἄλλως. Ex eodem Suida Dindorfius addidit αἰθίς. — 25 Σχῆμα—αἰδοῖον infra post εὐρίσκεται ponit R. Qui habet cum Put., Ἐὰ ἀπὸ τῶν ἄλλων λέγειν διὰ τὸ εἰρημένον Φερεκράτους· ἐν γὰρ τοῖς—εὐρίσκεται. Post εὐρίσκεται eadem habet Bar. sic scripta, τὸ δὲ ἀπὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸ εἰρημένον Φερε. Hæc ex sequenti scholio illata putat Dindorfius. At quæ ibi l-
x

guntur φλυαρία φησὶ τὰ ἀπὸ τῶν ἄλλων sunt nihil. Ejusmodi aliquid dixit scholiasta, τοῦτο ἐκ τῶν ἀπολωλότων, εἰ δὴ τὸ εἰρημένον Φερεκράτους· ἐν γὰρ τοῖς σωζομένοις τοῦ κωμ. etc. Sic in simili re schol. Ranar. 13.

162, 32 δῆλον ἔστι R. Ceteri δῆλον ἔστι. — 36 ἀρμολαί K. — 39 μὴ παρ. om. etiam Bar.

173 sic in Put., Οὐκ ἂν γένοιον (sic) εἰρήνη τοῖς Ἀθηναίοις ἐὰν θαλασσοκρατῶσι. καὶ τὸ ἄδυσσον παρὰ τῆ ἀκροπόλει. καὶ γὰρ ἀπέκειντο X. τάλ. Praemittit Bar. ἀντὶ τοῦ σπουδῆς τὸ λαβεῖν τὸ ἀργύριον ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τῆς θεοῦ. — 41 ἀγοίμεν, 42 τὸ δὲ ἀργ., 43 ἦν K. — 44 ἀπέκειντο Suidas s. Ἄδυσσος. Legebatur ἀπέκειντο. — 45 ἀπὸ Καλλ. L.

179 Put. προσδοκούμεναι θ. ταῖς πρεσβυτάταις.

180, 52 ἀ λέγεις om. Put. ἔχειν R.

184 Σκύθας et sequentia om. Put.

188, 4 ἐπὶ Θήβας apographum Bentleianum codicis Leid., teste Blomf. ad Æsch. Sept. p. 1. Sed Θήβαις esse in codice arguit silentium Dindorfii.

189, 8 sq. εἰ μὴ—τετράπ. om. Put.

191, 11 τὸ λευκὸν ἵππον additum ex R. τὸ λευκὸν ἔστι φαλλὸς τὸ αἰδ. Put. λευκὸς μὲν, 12 ἵππον δὲ K. (L. Bar.)— 13 iidem διὰ τὸν ἵππον τῶν, nisi quod L. τύπον. — 14 λευκὸν ἵππον Put. Qui addit scholion ad v. 193: Ποῖ ἀντὶ τοῦ τίνος ἕνεκα λευκὸν. οὐ μοι δοκεῖ ἀγαθὸν εἶναι λευκὸν ἕσαι ἵππον.

195, 16 ἐτίθετο K. — 18 οἱ om. Put. — 21 κωμῶδῃ Put.

198 ἄφατον ἀντὶ τοῦ ἀπάτως Put.

200. Scholia v. 200—266 absunt a codice L., edita ex Bar.

201 ἡσθεῖη: εὐφρανθεῖη Put.

202, 25 ἱεροῦ K., non Bar. Ad sequentem versum Put. φιλικῆς δεξιόσεως.

205, 27 μιμουμένη Put. Legebatur μιμημένη. Bar. μιμημένος. τουτ. τοὺς ἱερεῖς addidi ex Put.

208, 31 πρώτη καὶ K., non Bar. — 32 ἔλαχον Dobræi conjectura inconsideratus recepta. Hoc dicere non poterat Calouice. Libri omnes αἰ Λάκαιναι. ἔτι κλήρω esse videtur δηλονότι κλήρω (ad λάχης), depravatam ob præced. φησίν. Πᾶσαι in sequenti versu exponit scholiasta supplendo αἰ Λάκαιναι, ob vocativum qui sequitur, Λάκυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος, ὃ Λαμπιτοῖ. Deinde in Put. ἐμπεδῶς ἀσφαλίσαστε. Pertinent ad v. 211.

216, 34 articuli τοῦ loco in Put. est lacuna octo novemve literarum. In eodem ταῦτα—δρον sunt novum scholion.

217, 39 ἀγευστος γάμου Valckenar. Anim. ad Ammon. p. 41, conjectura probabili. DIND. ἢ (i. e. ἦ) ἄλευκτος Put. ἄζυγος K.

221 ἐπικαυθῆ habet Put. ἐπιτανθῆ ἐν ἐμοί Bar. 227, 44 καὶ om. Put., qui οὐ συντ. ut novum scholion habet.

229, 46 ἐν om. Put. cum lacuna latiore.

231, 48 δέ habet solus R. — 52 ἔτι addidi ex Put.

238, 3 οἶον om. K. οἶον καύσω om. Put., qui habet sequens lemma. — 4 prima persona καταλείψομαι tolerari non potest. Bar. καταλείψομαι, in quo veræ scripturæ vestigia, servatæ in Put., Κατάλειψόν μοι, ὅπως etc. — 5 ἀρξεται K.

244, 8 ἐν συνθήκῃ Put. — 9 ἄμυρον R. ἄμυρα Put. — 10 λέγει K.

245 in Put. ἡ σύνταξις· ἡμεῖς δὲ σὺν ταῖς ἄλλαις γυναίξιν ταῖς ἐν τῇ πόλει οὖσαι, εἰσιούσαι ἐν ἀκροπόλει ἐμβάλλωμεν τοῖς (sic) μοχλοῦς καὶ ἀσφαλῶς τὰς θύρας κλείσομεν.

247 Put. habet lemma ἐφ' ἡμᾶς. Idem addit μετὰ δόλου. ἡ γὰρ ἐπὶ τῇ αἰτιατικῇ συντασσομένη δόλον δηλοῖ.

250 ἐπὶ τοῦ K. Ad præcedentem versum Put. τουτέστιν ἐὰν μὴ συνέλθωσιν καὶ ἁμονοήσωσιν ἐκείνοις, δηλονότι οἷς ἡμεῖς εἴπομεν· ἐπὶ τε τὸ (1. τῶ) ποιῆσαι εἰρήνην, οὐ δυνήσονται τὰς πύλας ἀνοίξει.

252 ἀντὶ τοῦ ματαίως Put.

253, 19 Στρ. χῶρει Δράκης K. Dubitat scholiasta chorusne an Strymodorus pronunciet versus 254, 255.

262, 20 ἄγιον βρ., 22 ἀντὶ τοῦ addita ex R.

266, 24 om. K. In Put. post Φιλοῦργε lacuna est. — 25 κύριον om. Put. K. ἐπίθετον πανοῦργε Bar.

268 ad μετῆλθον hoc scholion refert Put.

270, 29 Ἵπὸ K. Bar. — 34 τῆν om. Bar. συνέρρει K. « Ad locum Eupolidis respexit scholiasta Platonis p. 332 ed. Bekk. » Dindorf.

273, 36 ἄν στρατ. om. Bar. Put. — 39 καὶ αἰρεθεῖς Bar. — 41 καταλαβόντων L. τὰς οὖς. ἐδῆμ. καὶ τὰς οἰκ. κατέσχ. K. — 43 κατεψηφίσαντο K., non L. ἐν στήλῃ χαλκῇ K. Bar. — 44 τὸ ἀρχ. Put.

279, 49 ἄκοσμος R. et Suidas s. Ἀπαράτιλος. Ceteri, etiam Put., ἀκόσμητος.

282, 51 Καὶ γὰρ τὰς R., qui hæc καὶ—ἄλεγον in fine ponit post κατέχειν ἀσπίδας. Non ita Put., qui habet 52—54, omittit 1, 2 ἐπὶ—ἀσπίδας. Ὅτι om. Put. — 51 ἐπιστάσθ' Bar. — 1 ὥς τὸ K.

283, 4 λέγει Bar.

284, 6 περιγίνομαι R. περιγυγίνμαι Bar.

285, 7 Παροξυτόνας, ἀντὶ K. — 9. Tetrapoli accensetur Οἰνὴ. Ita Strabo 8, p. 383 et Steph. Byz., frustra dubitante Berkelio. Ms. tamen (Barocc.) Οἰωνὴ, quæ Æacidarum est insula.

Correxit Dindorf. ex schol. Pacis 1071. — 8 τοῦ Βάκιδος τοῦ Βωιωτοῦ V.

966, 12 ἄλλως. οὕτως V. — 13 τὸ λυσiteloῦν V. Ald.

968, 16 legebatur hic et infra eis τὸ μ. κτίσαι. Correctum ex Athenæo 5, p. 219, et Suida s. Eī τὸ μέσον. — 22 λύκουσ. τοὺς γέροντας V. Deinde Dindorfius corrigendum putat φησι. μιμείται —.

974, 27 φησι om. R. Ad v. 976 in V. Ἀριστοφάνης τὸ ἐκ τοῦ ἀναλαμβάνειν γελοιάζειν, quæ om. G.

978, 30 αὐξήσεσθαι R. V. — 32 δὲ om. V. Eadem quæ R. omittit G. Ἰππεῦσι, ubi vide schol. ad 1010.

983, 37 χρησμὸν om. R. χρησμούς G.

984 Σπλ. ἐπιθυμῆν R.

988, 39 χρησμολογεῖ R. V. — 44 sq. Σύμμαχος — ἦν addita ex R., quibus verbis omissis Ald. post μανιῶδη φησι habet τὸν Διοπαίθη τὸν ῥήτορα. — 45 ὡς καὶ Ald. — 46 scribebatur Ἀμφικτυοῖσι. — 48 sq. scribebatur ἀνὴρ — μεταδραμῶ. Conf. Lobeck. Aglaoph. p. 981. — 50 Κόννη Florens Christianus. Legebatur Κοιτῶ. — 51 αὐτοὶ διδῶσ' ἄδειν Dobræus. Legebatur αὐτοῖς διδῶσθαι δεῖν. Schneiderus De scholl. Aristoph. p. 65 αὐτοὶ φασὶ δεδῶσθαι.

994, 12 Καὶ δίδυμος οὐ τί R. Δ. οὐ πρὸς τὸ τί V. τουτί G. — 13 ἐπ. τοῦ θεοῦ G. Sequentia om. R. G. Verba οἶον — πάρεῖ habet V. DIND.

997, 17 τουτέστιν R. V. — 18 ἀνάθημά τι Suidas s. Μέτων. ἀνάθηματα R. ἀνάθεμά τι V. Ald. — 19 ἀστρονομικόν Suidas. τὸν δῆμον V. et deteriores libri Suidæ. — 20 τοῦτο μὲν οὖν V. δὲ pro γὰρ Ald. Libri. Λευκωνέα. — 23 τοῦ addidit Dindorfius. Idem de his conferri jubet Ideler. in Commentatt. Academiæ Berol. 1814, p. 239, et in libro De chronologia vol. 1, p. 326, et C. O. Müller. in Ephemer. Gottingensibus a. 1822, fol. 47, p. 459. — 26 πᾶν ὧ περιλαμβάνεται Dobræus. Legebatur ἐπάνω παραλαμβάνεται. — 27 οὗ Dobræus. Legebatur δ. Sensus est, alii quærunτ an sita fuerit pnyx in demo Colono, a quo diversus fuerit alter Colonus δ μίσθιος. μίσθιος Meursius Reliq. Attic. cap. 6. Legebatur μίσθος. Vid. Harpocrat. s. Κολωνίτας. — 30 ἐν τοῖς δριμοῖς. Vide Casaub. ad Athen. 12, p. 540, D. — 33 φροντιῶν Dindorfius. Legebatur φροντιζῶν. ταύτης omittit Suidas s. Μέτων. Λευκωνιεύς V. et Suidas. Λευκωνιεύς Ald. Deinde legebatur οἶδα (οἶδ' Suidas) δ τὰς. οἶσα ab librario additum censebat Dindorfius. Aliter alii; v. Meinek. Com. I, p. 589. — 35 Χαβρίου Bentleius. Legebatur χωρίου. ὡς addidit Dobræus. εἴρηται, in argumento fabulæ. — 36 κατεμηχανήσατο Suidas. κατὰ μηχανὴν τέως (τε V.) οὐσαν V. Ald. — 37 κατεσκ.

αὐτῶ om. V. — 38 legebatur τῷ δήμῳ. Eadem corruptela schol. Ran. 86. Scribendum γὰρ pro δὲ, ut supra l. 20. Ald. Λευκωνέα. DIND.

1001, 41-43 proximo scholio postponit R. præfixo ἄλλως, scribens Ὡς πηγυεύς οὖν περιβείται. — 43 δὲ οὗτος δ Ald. — 45 καθάπερ R. — 46 φησι V. φησιν δ Ald., quod om. R.

1005. Scholion hoc om. V.

1009, 4 δ Θ. οὗτός ἐστιν, 5 γεωμ. περιδότης R.

1013, 10 ἐκ Λακεδαιμόνος Ald. — 11 ξενηλασίας γέγονε V., quod in γεγούνας mutandum foret, nisi ex scholio inferiore illatum videretur. DIND. — 12 σιτοδείας V. σποδιᾶς Ald. et Suidas s. Ξενηλατεῖν. — 13 τῇ om. V. τριακοστῇ ς' R. Aut hic numerus, quem om. Ald., aut superior corruptus. Videtur superior. DIND.

1020, 23 ὅτι οὐ γεωμετρήσεις V. Ald.

1021, 29 Σαρδανάπαλλος scribendum ubique. — 32 καὶ μυρίζεσθαι om. Ald. et Suidas s. Σαρδ. — 34 πεπουρολημένος G. τῷ οἴκῳ R. V. — 35 ἐπὶ τῷ V. Ald. De inscriptione sepulchri accuratissime disseruit Nækius in libro de Choerilo p. 238 sqq. — 37 legebatur Ἀγγι(α)λον. — 39 post ἄξια addit R. ὠρίζετο δὲ οὗτος ἐν τρυφῇ τὴν εὐδαιμονίαν, sequentibus omissis. Ἑλλάνικος. Callisthenem ἐν β Περσικῶν nominat Photius Lex. p. 500, 12. DIND. — 43 Κυλικίας Gelenius. Λυκίας V. Ald. — 46 ἐπίγραμμα. De quo vide Nækius p. 218-243. — 50 ὅσ' ἐραγόν τε καὶ V.

1022 sq. λαχῶν—ἀρχὴν om. R. V. Post ἀρχὴν addit Ald. ἄλλως. οἱ παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ἐπηκόους πόλεις ἐπισκέψασθαι τὰ παρ' ἐκάστοις πεμπόμενοι ἐπίσκοποι καὶ φύλακες ἐκαλοῦντο· οὗς οἱ Δάκωνες ἀρμοστὰς ἔλεγον. Quæ ex Suida sumpsit s. Ἐπίσκοπος.

1035, 11 οὐ V. pro οὗτος. μελετῶν τὸν νόμον δν G.

1042, 19 post πόλις addit V. ἦν δὲ καὶ (καὶ om. G.) ὑπὸ Ἄθω.

1046 εἰς τὸ om. V.

1047, 26 ἀναγομένων G. — 28 Μῆνες fabula aliunde nondum cognita. — 29 sq. sic in Ald., ἐς τὸν μουνιχίωνα : ἐς τὸν μαμακτηριῶνα γὰρ εἰσιν αἱ κρ.

1053 om. V. ἀποπάτησας fortasse corruptum ex ἀπεπάτησας, quod proximo versui adscriptum fuit. Ad v. 1052 in V. ὀφειλῆ τῇ θεῷ, quod om. G. In gl. ad v. 1054 codex ἀποπατήσας ἀποτίλας. DIND.

1063, 1 λέγει om. R., qui μῦας. — 2 γὰρ om. V., qui ὡς λαδέγω. G. λαγῶ.

1065, 3 κάλυκος καὶ V.

1069 sic in R., Δάκετα μικρὰ ἐρπετὰ, σκορπίο καὶ τὰ λοιπὰ.

1073, 10 εὐτέλιζεν R. V. — 11 τῆς additum ex

R. et Suida s. Διαγόρας — 12 χ. πύλη R. πόλει V. στήλη Suidas. Post πόλει addit V. πλάττεται τὸν συκοφάντην. — 13 Μελάνης Ald. Conf. schol. Pluti 846. — 15 sic etiam Suidas. τὸν μὲν ἀποκτείναντα—τὸν δὲ ἀγαγόντα Ald., quæ 18 om. καὶ μικρὰ ποιῶν. Κρατερὸς. Conf. schol. Ran. 320. — 20 οὐδὲν γὰρ κελεύει vel οὐδὲν δὲ κωλύει Bergkii Comment. p. 176, ut scholiasta dicat nihil obesse quominus Diagoram ante Meli expugnationem exterminatum esse statuamus. — 21 Μέλαν δὲ V. Μένανδρος δὲ Ald. — 23 prius καὶ om. V., qui Πελανεῖς. — 25 ἀργύριον V. — 26 ζῶν G.

1074, 28 εἴπε τινα V. δ ἐν V., non G.

1075, 30 ὑποβολῆ R. — 31 μηδὲνα G. Lacunam probabiliter explevit Schneiderus De scholl. Ar. p. 21, ὡς τε μὴδ' ἐν Ἄδου σώζεσθαι τινα. — 32 πλασιάζονται Ald. πλαγίζονται adscripter Victorious. Schneiderus confert schol. Homeri Π. Δ, 59 : πλαγισθεῖς δὲ ἐντεῦθεν Ἡσίοδος νεώτερόν φησι τὸν Δία. ἐν om. V. Ald. — 35 συνομοστούς R. V., non G. Voc. suspectum, fortasse ex συνομόσαντας corruptum. DIND.

1077, 38 προσενεχτέον R.

1079, 40 δ σπίνος additum ex R. — 42 ὡς om. V.

1081, 46 κορυζῶσιν Suidas s. Κόψιχος. Libri κορύζωσιν. — 49 βιαίως δὲ τὸ ἐγγχεῖ, κρημοῦντες Ald.

1083, 52 ἴσταν V. — 54 γλωσσημαντικὸν V. Ald.

1088 ἀντηδὴ ἦτοι ἀντιστροφή adscriptum in V. — 11 τὸ πληθυντικὸν R.

1091, 14 γενικὴν Kusterus. Legebatur ἐνικὴν. Scholiasta πνίγους legit. — 15 ἡ—θερμασία ἐπίκειται Dobræus. Legebatur ἐν—θερμασία ἐπίκεινται. — 16 ὁμῖν V. Ald.

1094 Ἐν κόλπῳ τῶν φύλλων. ὡσεὶ R.

1095. Eustath. ad Homer. p. 396, 1 : σημειωτέον δὲ ὅτι τὸν μὲν μέγιστον τεττίγια ἀχέταν καλοῦσιν οἱ παλαιοὶ κατὰ Πausaniam, κερκώπην δὲ τὸ ἐλάχιστον τεττίγιον, τὸ δ' αὐτὸ καὶ καλαμαῖον, τὸ δὲ μετὰ τοῦτο τιτιγόνιον, ἴσως παρὰ τὸ τιτίζειν. κερκώπην memorant Ælian. N. A. 10, 44, et Liban. vol. 4, p. 143 : sed γένος σίγιον, quod dicit schol., alibi nominatum non vidi. DIND. — 21 τὴν σκοπὴν G. 1099 R. habet τὰ μύρτα ἔσθιεν post πεπανθέντα. — 27 γὰρ et 29 ἀντὶ τοῦ om. V., qui ibid. πλέον δὲ δ.

1102, 34 αὐτοῖς V. Ald.

1104, 36 δν ἔλ. V., qui 37 δὲ om.

1106, 40 τετραδράγμοις, 42 sq. χαράγματα ἦν τετράδραχμον, 44 τότε γὰρ γλαυὲ ἐπίσημον, 47 μάτελα ἦν V.

1108, 49 λεπίζουσι γὰρ R.

1110, 51 στεγάσωμεν R. V. ἀέτωμα R. τὰ γὰρ τ. i. στεγάσματα. Suidas s. Ἀετώματα. — 52 αἰετοῦς V.

1112, 3 Ἀντὶ τοῦ et 4 Δίδυμος et ὡς om. R.

1113, 5 Κυρίως τῶν ὀρνίθων δ λεγόμενος πρόλοβος. ἐκάτερον δὲ ἀπὸ τοῦ συναθροίζειν ἐκεῖ τὴν τροφήν. Δίδυμος δὲ Ald. — 6 κυρίως additum ex R. et Suida s. Προηγορευῶνας. πρόλόγους R. V. et Suidæ codex Paris. A. — 8 ἐκ τοῦ V. συναθροίζειν Ald. ἀθροίζειν Suidas.

1114, 10 μὴ κρίνητε μὴ ἡμᾶς R. V. — 11 τίθεσθε Ald. — 13 sq. τῶν ἀνδρ.—κεφαλαῖς om. G. — 16 ὁμῖν V.

1121, 27 ὡς Ὀλ. V. ἡ om. Suidas s. Ἀλφετός. — 31 ἄλφιον V.

1126, 38 legebatur Ἡσιῶδω.

1128, 42 δούρειος V. Reperta est hæc inscriptio in ruderibus acropolis ; v. Rossium Journ. des Sav. 1841, An. p. 244 sqq.—44 δ om. V. ἐν ἀκρόπολει R. V. præfixo lemmate ὑπὸ τοῦ πλάτους ἀν (οὖν R.). ἐν ἀκροπόλει δὲ Ald.

1133, 48 Οἶ et 49 οὐς om. R. V. — 50 ἄραιτ' ἀν Ald. ἀν ἄρετ' R. V. ἀν ἄραιτ' G. — 51 ἐνόμισαν om. R. Ald.

1137, 53 τὰ om. V.

1138, 9 περιτύκουσι R. Ald.

1141, 14 Ὀνοματοπεποιήται R. V., qui 15 om. ἐν.

1142, 17 δ om. R. Ald. — 18 sic etiam Suidas s. Λακάνη. Λεκάνη δὲ τὸ κοινὸν Ald. — 19 ἀπὸ τοῦ λα ἐπιτατικῷ μορίου καὶ τοῦ G.

1145, 22 τῶν ἄλλων εἶναι μᾶλλον τὰς χῆνας V. μᾶλλον τῶν ἄλλων εἶναι τὰς χῆνας G.

1148, 27 παρὰ additum ex R. τοῦτο οὖν ἐπαιξεν. ἐπαιξεν οὖν (sic) ὡς ἀν (hoc etiam Ald.) ἔζωσµ. V. — 28 φησι om. R. Ald. — 29 ζέουσι R. G. ζάουσι V. ζύουσι Ald.

1150, 31 sq. βαστάζουσι αὐτὸν ὥσπερ εἰώθασι βαστάζειν τὰ παιδία infra post ἐμφανίζειν habet V., om. G. — 33 δὲ om. V. — 34 τῶν ὠτων V. — 37 χρωῖνται V. et Suidas s. Ὑπαγωγεύς. ἐχρῶντο Ald. — 39 sqq. οἱ δὲ πηλόν τινα, καθὼς καὶ Ἐρμιππος « ζύνεσσι γὰρ δὴ δεσµῶ μὲν οὐδενί, τοῖσι (τοῖς codex A) δ' ὑπαγωγέουσι τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις » Suidas. Non videntur hæc Hermippi verba esse. DIND. Vide Meinek. Hist. Com. p. 97. ὡσεὶ εἶπε (εἶπεν V.) κεκλειδῶνται (hoc om. V.) ἔτι βάλανι λέγ. V. Ald.

1161, 51 διὰ om. Ald.

1163, 2 ὡς κατὰ τῶν ἔργων ὡς ἐκπλαγέντος αὐτοῦ V.

1177, 12 κατὰ τοῦ V.

1181, 19 κίμινδις Ald.

1192, 39 καὶ τὸ V. — 41 παίδου R.

1203, 48 sq. καθὸ ἐπτερόνται αἱ τριήρεις καὶ τὰ πτερὰ Suidas s. Κυνῆ. καλ—χιτώνα accessit ex R., qui ἔχειν, 50 διαπέτασθαι. διαπέταται Ald. διατέταται Suidas. — 51 πέτασσαν R. hic et infra. Idem om. δ — 52 ἐπὶ τῆς Ald. et fort. B. κυκλάς Του-

pius Emend. vol. 2. p. 465. κυληνάς Ald. συληνάς R. V. — 53 κυνής Toupius. Legebatur κυνή. δὲ τὸν κυνέα, 2 φορεῖν V., ex quo additum ὡς. Idem τὴν κυλήνην, 3 τὸ πέτασον.

1204, 9 ταχυθανατοῦσαι V. ταχὺ θανατοῦσι G.

1206, 13 Ἐπεὶ δὲ V. — 18 ἐπὶ τὸ R.

1215, 24 παραιτεῖται, vide ad schol. Pac. 854.

1218 Ἄντι R. Χάους Ald. Scholion om. V.

1222, 27 sq. Ἄντι—παίξει δὲ om. V. Ald.

1227 πράξῃτε V. πράξῃται R.

1240, 43 φησι om. R.

1242, 48 fortasse γράφει: quanquam incerta correctio est, quum ex sequentibus verbis nonnulla excidisse manifestum sit. Dobræo corrigendum videbatur ὁ μὲν Καλλίστρατος γράφων, τοῦτο ἐκ Λικυμνίου Σοφοκλέους, φησὶν ταύτης αἰ διδασκαλαὶ οὐ μέμνηται. Recte fortasse postrema corrigi: sed Callimachi nomen nihil causæ erat cur mutaretur. Quæ desunt sic explet Schneiderus De scholl. Ar. p. 86, ὁ μὲν Καλλιμαχος « Ἀριστοφάνης γράφων οὕτως Ἄ. β., » φησὶ, « ταύτης—οὐ μέμνηται. » DIND. Λικυμνίους, 49 οὐδὲν μέμν. V. Sequentia 15-17 ἐν δὲ—γέγραπται in fine post κεραυνοβολοῦμενος ponit R. σχολικῶν R. V. — 50 ὑπομνήματα Ald. Fort. ὑπομνημάτων. — 51 ἐπιγραφόμενοις, 53 αἰ τοιοῦτό τι λέγει κεκραυωμένον. V. — 3 Λικυμνίους δὲ V. Ald.

1243 legebatur ἀναζητημάτων. Correctum in Lexico septemvirali s. Πάφλασμα, ubi ἐκδρασμῶν pro ἐκπρησμῶν scriptum.

1247, 10 ἔστι δὲ ἐκ N. Αἰσχ. infra post τὸ ζῶον l. 12 ponit R. — 11 scribendum videtur ἐξέρριπται δὲ (nisi ἐνέραπται δὲ scripsit) τὸ Ἄμφιονος ἐκ παρῳδίας. Hoc enim dicere debuit, quoniam hæc parodia esset Æschyli verborum, coniecisse Pithetærum illud dictum totum in Jovem, quamvis ei non Amphionis, sed Jovis esset domus nominanda, HERMANN. Opusc. vol. 3, p. 53. Legebatur enim ἐξ. δὲ τ' Ἄμφ. ἐκ μονωδίας. Recte autem Hermannus ἐνέραπται, nisi προσέραπται malis, quod legitur infra in scholio ad v. 1377; προσέρριπται ad v. 696. DIND.

1250, 13 παρδάλων Ald. — 16 ἀντι τοῦ ὁ γίγας R.

1256, 19 ἐμβάλλεσθαι Suidas s. Τριέμβολον. — 22 post οὖν aliquid excidisse videtur, quo τριέμβολον explicaretur. DIND. τριέμβολον οὖν ἐπίφθεγμα τάχους Suidas. τρ. οὖν ἀντι τοῦ (ἀντι τοῦ om. G.) ἐπ. V. Proximum εὐράξ πατάξ dicit.

1258, 25 ἐπίφθ. τάχους ἀντι τοῦ εὐρ. R. — 26 εὐρ. συμμιγῆσθαι Ald. χαμζίτυποι R., qui αἰ πόρται om. — 27 idem habet παρὰ Μενάνδρω R. ἄρας Bentleius. Legebatur ἄρης. Ceterum dubitari potest an hæc non Menandri verba sint, sed Ari-

stophanis Equit. 1127, τοῦτον δ', εἴταν ἦ πλέως, ἄρας ἐπάταξα. Lucianus Amor. c. 53, ab Dobræo indicatus, εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προμιασάμενος, κατὰ τὸν κωμικόν, αὐτὸ ἐπάταξα. DIND.

1267, 43 Τὸ τῆδε ἀντι τοῦ V. Idem τῷδε τῷ. — 44 ἔστι πόλις R. πόλις ἀντι τοῦ δι' ἀέρος V. Scholion hoc om. G.

1269, 46 Ἄττικόν om. V. — 47 ἐστι—αἰτιατικὴ—εὐθείας Ald. ἐστι—αἰτιατικὸν—εὐθείας G. — 49 post νοστήσει addit V. (non G.) ἄλλως. ἀντι τοῦ ὁ κήρυξ. αἰτιατικὴ ἀντι εὐθείας.

1273, 4 Οἶον εἰς σ., 5 κελυφαὶ R. V. καταγγέλλειν Ald. — 6 ἀκούει R. — 7 εἴρηται Ald. — 8 αὐτῷ R.

1281, 13 sq. τοῦτο—τότε infra post πένητα ponit V., sic, ἄλλως. τὸ ἐλακνωμένον εἶπε—τότε. — 15 ρυπῶντα G.

1282, 16 sq. Εἰπῶν—ἐσωκράτου om. V., qui τοιοῦτοι γὰρ καὶ οἱ. — 18 sic habetur in R., οἱ φιλόσοφοι ἐκόμουν, ὡσαύτως καὶ οἱ Λάκωνες.

1283, 21 οἱ om. V. — 22 sq. Ἀφροδίτης τὸ γ παρήθεντο V. — 24 τε addidit Dindorfius. Conf. Meinek. Com. I, p. 848 sq. — 25 σκυτάλια ἐτοίμως (sic) τὰς V. — 26 τοὺς om. V. Post τραχῆλους indicavi lacunam. Sequuntur verba corruptissima poetæ ignoti, in quibus παύσει fortasse in πᾶσει mutandum. « Epicharmo lubens adscripserim, nisi quis de Sophrone potius cogitet, quod apud schol. Aristoph. ad Av. v. 1285, ἡ πλαγίεις (vel παισθείς· nam vulgatum παύσει nullius est pretii) βάκτρῳ καλίνῳ σκύταλα Φρυξὲ ἀνήρ. Σκύταλα certe pro cervice vox Sicula teste Hesychio, quem una litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τράχηλον, Σικελοί. » HEMSTEAD. ad Lucian. vol. 1, p. 363. Φρυξὲ ἀνήρ de ministro publico intelligit Toup. ad Suidam s. Φρυξὲ ἀνήρ, ceterum dubitat Sophronis an Epicharmi hæc verba sint. Non esse Epicharmi manifestum est. DIND. — 27 κατασκύτα Φρ., 29 εἰς πόλεμον V. — 34 sq. Ald. εἰς αὐτὸ καὶ ἀνελλίττοντες παρείχον τὸν ἱμάντα τῷ ἀποφέροντι. τοῦτο δὲ ἐποίουν, ἵνα μὴ μανθάνωσιν οἱ ἀποφέροντες τὸ δηλούμενον ἐν αὐτῷ. ὁ δὲ στρατηγὸς λαβῶν αὐτὸ, καὶ περιελίξας τῆ παρ' αὐτῷ ράβδῳ ἀνεγίνωσκε. λέγεται οὖν καὶ ἡ ἐπιστολὴ καὶ αὐτὸ τὸ ξύλον. Διοσκορίδης δ' ἐν τοῖς περὶ νομίμων, τοὺς δανεῖζοντας ἐν Σπάρτῃ διαιρεῖν σκυτάλην δύο παρόντων μαρτύρων, καὶ γράφειν τὸ συμβολαῖον ἐν ἑκατέρῳ τμήματι, καὶ τὸ μὲν ἐνὶ τῶν μαρτύρων διδόναι, τὸ δὲ δι' ἑαυτοῦ ἔχειν. ἐγρῶντο δ' αὐτῷ καὶ ἄλλοίως, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἰθακησιῶν πολιτείᾳ μβ'. Quæ interpolata sunt ex Suida s. Σκυτάλη, qui hæc non ex scholiasta, sed ex Photii Lexico descripsit. DIND. καὶ ὁ στρ. V. — 36-39 om. G. Πάλιν et καὶ om. V., qui 37 τὸ σκυτάλη V.

1288 sic in Ald., ὡς ἐπὶ λειμῶνας. ἔπαιξε δὲ εἰς βιβλία, τουτέστιν εἰς τὰ ψηφίσματα.

1289, 45 pro voc. διελόντι R. διὰ, V. διατί.

1292, 53 καὶ ἀηδής Ald. — 54 εἶρηται V., qui 1 om. Ἄλλως. — 6 καὶ μὴ Πέρδιξ χθές ἦν χλωλός R. γ' Porsonus. Legebatur γάρ.

1294, 14 ὁ τὰς Ἀταλάντας γράφας. Idem poeta, diversus, ut videtur, a Strattide, qui Atalantam scripsit, citatur ab Hesychio s. Διονυσιοκουροπυρίωνων. ΔΙΝΔ. Conf. Meinek. Hist. Com. p. 225. — 15 Ταξιάρχη V. Ταξιάρχαις Ald. — 17 αὐτὸ V. — 20 post Αἴγυπτον exciderunt syllabæ tres, velut ἀγοντα. φέροντα οἰκείας λέξεις scripsit Portus, sententiæ, non metro consulens. ΔΙΝΔ. — 20 Κρ. δειλίαις V. τούτοις δ' Dobræus. Legebatur τούτοις δὲ. φέρων δίφρον Ald. V. Meinek. Com. I, p. 31 sq. — 22 Κίφροσδήμος V.

1295, 24 ἦν om. V. ἐν τῷ ἄνω Ald. om. V. — 25 δὲ καὶ R. Ald. Post ἦν V. Ald. καὶ om. — 27 διὸ om. V. — 28 ὅτι οὐ μόνον (διδώνυμον V.) ἀναίσθητον, τοῦτο γὰρ (γὰρ τοῦτο V.) καὶ φανερόν, ἀλλὰ καὶ πονηρόν V. Ald. — 29 Θεαγέννη καὶ Φιλοκλήνη R.

1296, 30 Αἰγύπτιον V. — 31 μακροσκελοῦς R. μακροσκελούς V. μακρισκελούς G. — 32 μέγας καὶ ἰσχνός Ald. ἔστι δὲ Χαῖρ. R.

1297, 35-43 sic in R., Τοῦτον καὶ Εὐπολις ὡς λάλον διασύρει, Συρακοῦσιον δὲ ἢ ὡς ξένον ἢ ὡς πονηρόν. — 36 Πόλεσι Kusterus. πύλαι V. πύλαις Ald. — 37 sq. κυνιδίοισι τοῖσιν Bentleius. Legebatur κυνιδίοις τοῖς. — 38 τειχίων Dobræus. Legebatur τειχίων. τὸ om. Ald. — 39 ψῆφισμα, v. Meinek. Hist. Com. p. 40. — 41 ψῶρ' ἔχε corruptela manifesta. Sensum probabilem restituere licet, ψῶρα δ' ἔχοι Συρακοῦσιον. Sed plura hic excidisse videntur. Proximum ἐπιφανῆς in ἐπιφανῆς mutandum videtur et ὄνομα intelligendum. ΔΙΝΔ. Elegantem conjecturam Cobetus protulit, cujus v. Obs. crit. in Plat. com. p. 38 sq. αὐτῷ om. V. — 44 Didymi excidit explicatio. ΔΙΝΔ. — 45 Μιδίαν R. V., non G. — 46 γύρω Paulus Leopard. Emendat. 2, 5. Libri πυρῶ. σίρω Lobeck. Aglaoph. p. 1316. Sed verum vidisse Leopardum Dindorfius observat ex Suida in Ὁρτυγοκόπος. — 47 σκοπεῖν V. — 48 Ἀριστοφάνης. Immo Plato. Scholiasta Luciani vol. 2, p. 696 : ὁ δὲ Μειδίας ὀρτυγοκόπος ἦν, ὡς Πλάτων Περιαλιγαῖ. καὶ ὡς πονηρόν δὲ καὶ κόβαλον καὶ τῶν δημοσίων νοσοφιστῆν Φρόνιχος καὶ Πλάτων διαβάλλουσιν. Deinde in V. spatium vacuum quod absurde explevit librarius in G. verbis Μειδίας δ' ἐκασὶ ὄρτυξ ἐκαλεῖτο. ΔΙΝΔ. — 49 χρηστόν γε Bergk. Commentt. p. 425. Χρηστόν (τιν' ἀνδρα) μηδὲ κατὰ τὸν Μειδίαν τὸν ὀρτυγοκόπον Cobetus l. c. p. 171. — 50 ὁ αὐτὸς. Immo Phrynichus. Apparet plura in antecedentibus excidisse : nisi

hæc olim inferius lecta sunt post Φρόνιχος ἐν Ἐπιάλη. Vide Cobet. l. c. ΔΙΝΔ. ἀλέκτορος V. ἀλέκτορα G. — 51 δὲ καὶ εἰς V. — κλοπῆν Schneiderus De scholl. Arist. p. 77. Libri κλοπῆς. — 53 συκοφαντίαν Dindorfius. Legebatur συκοφαντία. — 54 scribebatur Ἐπιάλη. ὁ δὲ ἐώκει om. G. — 1 ἤκειν V. ἤτικον Ald. — 2 ἐν om. V. — 4 Διονύσιος δὲ ὁ Ζώπυρος. Nisi legendum *Dionysius et Zopyrus*. Nam ut Laertius 6, 100, notat, Dionysius et Zopyrus Colophonii sub Menippi cynici nomine libros ediderunt. FABRICIUS Bibl. Gr. vol. 2, p. 802 (4, p. 413 ed. Harles.). — 5 εἰπεῖν ὀρτυγοκόμου V.

1299, 7 ὁ δὲ λέγεται ὁ μ. ὄρτ. ἢ παρὰ R.

1301, 11 corrige χειλοῖ ex scholio v. 1410.

1303 om. G.

1309 R. habet glossam εἶδος κοφίνου. — 19 Ἡ ἀρρήχη θηλυκῶς V. — 22 νῦν ἐτι Suidas s. Ἀρρήχους.

1310, 29 οἶνον ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμομα κρέα Ald. — 33 ἴσταθι αὐτοὶ καὶ ἴστη πίπλημι πίπλαθι. Ἄττικοι δὲ τελείαν ἀποβολὴν τῆς εἰς μι ποιούμενοι πίπλη λέγουσιν ὡσπερ καὶ κατὰ τοῦ τῆμι V. Ἄττικοι δὲ τ. ἀ. τῆς μι ποιούσι, πίπλη λέγοντες καὶ ἐμπίπλη Suidas s. Ἐμπίπλη.

1317, 51 ὄηλον ὅτι τὰ πρὸς V.

1323, 53 addit V. πρὸς τὰ ἄνω γράφεται καὶ μετασχεῖν, quæ om. G. τὸ δὲ ἐξόρμα R.

1329, 4 Ἀποφατικῶς R. — 10 εἰσθέσει Ald.

1331, 14 κύκνον καὶ ἀηδόνα V. Ald. καὶ ὅτι R. V.

1337, 28 πρόσεισι δὲ V.

1342, 41 Ἀριστοφάνους conjecit Dindorf. — 43 ἔγωγε Ald.

1354, 52 Κύρβεις R. V. — 4 κύρβεις Ald. κύρβιδες V. — 5 κατὰ τῶν V. — 6 libri Θεόπρατος. Scribendum Θεόπρατος. Inter Theophrasteos hic liber recensetur a Diogene Laert. 5, 50. Emendationem vero plane confirmant Porphyrius et Photius, illa ipsa verba, quibus κύρβεις a Corybantibus nomen invenisse dicuntur, ex Theophrasto afferentes. Alter De abst. anim. 2, 21 : μαρτυρεῖται δὲ ταῦτα οὐ μόνον ὑπὸ τῶν κύρβειων, αἱ τῶν Κρήτηθεν εἰσι Κορυβαντικῶν ἱερῶν οἶον ἀντίγραφα τινὰ πρὸς ἀλήθειαν. Sic ille locus scribendus. Alter Lexico : Κύρβεις. — Θεόπρατος δὲ, ἀπὸ τῶν Κρητικῶν Κορυβάντων· τῶν γὰρ Κορυβαντικῶν ἱερῶν οἶον ἀντίγραφα αὐτοὺς εἶναι. RYHNKEN. Hist. crit. oratorum p. 163 ed. Reisk. — 7 φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης. Vide Suidam v. Ἀντιπελαργεῖν et nos ad illum locum. Kust. — 8 αὐτοῦς R. V. μέροπας habet Aristot. H. A. 9, 13, cui ἀερόποδας restituendum esse ostendit Schneiderus vol. 3, p. 399. — 9 καὶ om. R. Ald. μὲν ἀστὸν R. — 13 addunt V. Ald. περὶ μὲν οὖν τοῦ (τὸν πατέρα πάλιν τρέφειν. περὶ τοῦ V.) τοὺς πελαργοὺς ἀντιτρέφειν τὸν πατέρα Ἄρι-

στοιχείας ιστορεῖ, προσθεὶς αὐτοῖς καὶ τοὺς ἀέροπας, λέγων οὕτως· περὶ μὲν οὖν (οὖν om. V.) τῶν πελαργῶν ἔτι ἀντιτρέφονται, θρυλεῖται (θρυλλεῖται V.) παρὰ πολλοῖς. φασὶ δὲ καὶ τοὺς ἀέροπας τοῦτο ποιεῖν. Quæ omittunt R. G. et Suidas.

1363, 24 αὐτὸν R.

1365, 31 αὐτῶν χειρὶ διδ. Victor.

1372, 51 ταῦτα om. V., qui περὶ τὰ ἀνακρέοντα. Fort. Ἀνακρέοντεια. — 52 δὴ additum ex Hephæst. p. 52, qui priorem versum attulit. — 53 ἐμοὶ παῖς ἐθέλει Porsonus. Legebatur ἐμοὶ θέλει.

1374. Hoc scholion om. V., qui 7 ἀνόητον.

1377, 12 διαβάλλειν R. — 15 παραπέτομαι V.

1378, 19 φιλόρα V. et Suidas s. Φιλύριος. φιλόρα Ald., et in lemmate φιλλύρινον πολιτείαν. — 20 ποιοῦσα V. — 22 ὡς om. V. Ald.

1379, 27 ὡς ἐπὶ V. — 28 οὐ λέγεις om. R.

χειρα σφόδρα schol. Equit 1085. — 30 ἡ παχὺν ἐπαί, 31 τὸν κυλλὸν V. — 34 χωλὸς ἦν Ald. — 38 πολὺ om. V.

1381, 42 Λυγύφθογγον ἐφη R. Scholiasta λιγύμοχος legit. DIND.

1383, 4 πετάμενος V. Ald. — 5 ἀεροδινήτους Ald. — 7 ἔθος—ἄμα δὲ om. V.

1387 Οἶον om. V., qui ἐστὶ γάρ (γάρ om. G.) τῶν. Ald. κατὰ τῶν.

1393, 16 sq. γάρ σοι τὰ ἐξ ἀέρος δ. V. γάρ διειμί σοι δ. G. — 19 διθυράμβων V. et Suidas s. hac v. διθυραμβοποιῶν R. Ald. Conf. ad 1404.

1395, 20 αὐτὸν V. — 23 Εἰς τὸν ἀλάρομον R. — 24 ἐνιαυτῇ συνθ. V. ἐν τοιαυτῇ σ. G. ἐνια δὲ τῇ σ. Ald.

1401, 35 ὄντα et 36 δὲ om. R., qui 37 δόξης.

1402. 39 παταχθεὶς Valck. ad Herodot. 5, 120.

1403, 41 ἐγκύκλιον G. ἀντὶ πατρὸς ὡς Εὐφρόνιος V. — 43 λαγὸν Ald. λέγον V. Λασὸν Gelenius. Λάσος apud Suidam s. Κυκλιοδιδάσκαλος. — 45 Δήμαρχος μὲν V. Ald. — 46 Καρναϊκοῖς, 49 διθυράμβων V.

1406, 52 Λεωτροφίδη V., qui 1 δὲ om. — 3 sq. λεόντιος Gelenius et φᾶναι Portus. Bergkiius ὡς Λεόντιος, εὐχρως τεθνάναι τε καὶ χ. Locus nondum intellectus. Conf. Meinek. Com. I, p. 800. — 6 Κέρκοψιν R. V. Κέκοψιν Ald. Adde οἱ γὰρ πενόμενοι ex Athenæo 12, p. 551, B. — 7 Hermipus βούδια scripserat, quod ex hac fabula memorat Antiatic. in Bekk. Anecd. p. 85, 29. DIND. Hos versus habet etiam Suidas s. Λεωτροφίδης. — 8 τοῦ μάντιδος V. τῆς μάντιδος G.

1410, 11 ἐπαί V. ἐκ δὲ πρ. R. — 13 δ' οὖν R. — 14 ἄλλως om. R. Ald. — 16 γᾶς Seidlerus in Niebuhrii Museo Rhenano vol. 3, p. 220. Legebatur γάρ. Conf. ad schol. Thesm. 169. ἀπυπεράτων R. ἀπὸ περάτων Ald. ἀπὸ περράτων Seidlerus. ἦλλον V. Ald. παναλοσες R. V. Similem

Ibyci locum apud Athen. 9, p. 388, E, compravit Kusterus. — 18 κλητὰ ἔαρος καὶ ἀδ. V. Ald.

1415, 21 Τοῦτο om. V.

1417, 24 χελιδόνα V., non G.

1421, 33 sq. τοῖς Ἡραίοις—Ἑρμαία. Photius: Πελληνικαὶ χλαῖναι, διάφοροι. καὶ τοῖς νικήσασιν τὰ Ἑρμαϊὰ ἐδίδοντο. Qui locus notandus est, quod firmat lectionem inter Ἑρμαία et Ἡραία fluctuantem apud schol. Aristoph. ad Av. 1421. Pellenæ celebrata esse Ἑρμαία certum est e scholiaste Pindari ad Ol. 8, 156; 9, 147. ΡΥΗΝΚΕΝ. ad Timæum p. 216. χλαῖναι—γίνονται infra post τίθεται ponit R., sic, οἱ δὲ ἔτι χλαῖναι διάφοροι ἐν Πελλήνῃ ἐγίνοντο.

1422, 38 ὁ τὰς νήσους συκοφαντῶν, 39 ἔχων V.

1426, 46 οὖν additum ex R., qui αὐλητῆρι.

1429, 1 ἐν τοῖς στόμασι ψ. ἐν τῷ πέτεσθαι Ald.

1432, 6 βαδίζων σκάπτειν (σκώπτειν V.) οὐκ V. Ald. Correctum ex schol. Vesp. 959.

1442, 10 scribebatur πιτυνοπλόκος.

1455, 16 ἐπὶ τὸ R.

1456 V. Habet glossam προκαλέσομαι.

1457, 20 Ἀντὶ—Ἀττικῇ om. V. δικασθεῖη Ald.

— 24 ἐν ᾧ ἐκείνου R. V. πλέων post ἐνθάδε G.

1459, 27 ὑπὲρ τοῦ R. V. — 28 βραδέως φθ. R. αὐτοῦ R. V.

1463. Conf. Hesych. s. Κερκυραία μᾶστιξ et Zenob. Prov. 4, 19. Ald. ubique Κερκ.— 34 πρὰ om. V. Ald. — 36 κεχρησθαι V. — 36 ἐλεφαντοκόποις Ald. — 38 v. Meinek. Com. I, p. 597. δὲ V. Ald. — 39 legebatur Ἀριστοφάνης. Correctum ex Hesychio. — 43 sq. αὐτὸν om. V.

1467, 49 συντόμως Kusterus. συντόμως Junt συντόμως ἀναχωρήσεις ex Suida s. Ἀπολιθαίσεις sumptum. — 51 οὐκ εἰς κόρημας V., ex quo καὶ additum et ex Suida s. Οὐκ ἀπολιθαίσεις.

1471, 10 ἀντὶ τοῦ R. τὸ δὲ ἐξῆς Ald. om. V. πολλὰ παράδοξα καὶ θαυμάσια εἶδομεν R. πολλὰ καὶ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα καὶ ἴδομεν V.

1473, 15 ἀλλά τε V. στήλη καὶ Ald. ὑψιπέτηλον om. R. V. — 16 πετομένων τὰ Ald. — 17 εἶπεν V., om. G. ἔκτ. εἶδεν ὄρνιν, ἐπ. Ald. — 18 καὶ om. R. Ald.

1474 sic in R., Καρδία ὀνομά ἐστι πόλις Θρακικῆς. καὶ ὡς ξένον αὐτὸν κωμωδεῖ. ἥς οἱ πολῖται Καρδιανοί. οὗτος ἐν μὲν τῇ εἰρήνῃ—βίβασπις. — 22 ἐστὶ πόλις V. τούτην V., τοῦ τὴν G. pro τουτέστιν. οὐκ ἔχει κ. Ald.

1478, 28 Μουνυχῶνι. Conf. schol. 1047. — 29 γυμνάζονται R. V.

1480, 31 ἕως τοῦ φυλλορροεῖ om. V. — 32 ἐπαί δὲ V. Ald. ἦν ὁ Ald., quæ δὲ om. — 35 διέγων R.

1487, 37 ἀπὸ τῶν R. V. — 38 Ὁρέστης δ Τιμ. om. V. — 39 παρατυγχάνοντας R.

1490, 42-44 ἤρωα—Ὁρέστην hic om. R., sed post σιγὴν ἔχειν addit, δ δὲ Ὁρέστης λωποδύτης. ἤρωά φησι διὰ τὴν—υἷον. — 44 οἱ ἤρωες δυσόργ. R. δυσόργητοι etiam Suidas s. Ὁρέστης. δύσοργοι Ald. — 46 Συνεφέβοις Heringa. συνεφόροις R. V. συνεφόροις Ald. Post hoc voc. indicavit Dindorf. lacunam. δ om. V. — 47 οὐδ' ἤρωσιν εἰς τοῦτο δύναμιν, ἀλλ' V. οὐδ' ἤρωσιν. . . . ἀλλ' R., spatio vacuo. οὐδ' ἤρωες κείς τοῦτο δύνανται, ἀλλ' Ald. ἀποπλήκτως R. V. — 48 δύνανται—κέκτηται R. — 50 Τιτανωπάσι V. τῆ τανωπάσῃ Ald. τιτάνω πασιφάσις G.

1493, 52 καὶ additum ex R. et Suida.—1 αὐτῶ ἢ τὰ πιδεξιά ὀφθαλμοὺς κεφαλῆς. ἕμα R. — 2 ἤρωσι R. et Suidas. ἤρων V. ἤρωα Ald. διεστρέφοντες deteriores libri Suidæ.

1494, 8 αὐτοὺς R. V. Fort. αὐτοῖς.

1498, 11 sq. ἐξήταζον εὐκαίρως Ald

1502, 15 Ἀντὶ τοῦ post σκορπίζει ponit R. σκορπίζει νεφέλας Kusterus. εἰ (εἰς G.) εὐδὶαν V.

1503, 19 legebatur presbūtētes.

1508, 28 Κατασκευάσμα, huic voc. κατασκευάσμα superscriptum in cod. Paris. A Suidæ s. Σκιάδειον. — 29 τὸ σκιάδιον addidi V. Conf. Valcken. ad Theocr. Adoniaz. p. 343. DIND. — 31 τοῦτο αὐτῶ, 32 Ἄττιλοις V.

1514, 37 ἀκριβῆς Suidas s. Πηνίξ' ἐστίν. ἀκριβῶν V. Ald. — 40 prius τὸ om. R. V. οὐδὲν et τῷ Ald. et Suidas.

1521, 42 sq. Δίδυμος· ὅσπερ βάρβαροι post τρέφονται ponit R. — 43 δέ om. R. V. — 45 δέ om. R., post Θράκην ponit V. — 2 οἱ om. R. V.

1522, 3 φησὶν om. V. — 4 παρέξει V. Conf. ad scholion Pac. 430. — 5 τῶν ἐμποριῶν hic om. R., sed habet ut glossam. V. τὴν ἐμπορίαν.

1527, 7 Ὅτι om. V.

1536, 15 sq. Σωματοποιεῖ—γυναῖκα post καλοῦσι ponit V. præfixo ἄλλως. Ibidem habet R. ἢ ὡς γυναῖκα σωματοποιεῖ αὐτήν. — 17 δοκεῖ τὰ V.

1541, 26 δικαστοῦ V. — 29 θεωρικοῖς R. — 30 τῶν νῦν κληρικῶν εἰς ἐφόδια, 31 δ ἄν V. — 32 σιτίσεως R. ταμίαι δέ—σιτίσεως non videntur esse Androtionis verba.

1546, 39 legebatur δ παροπτῶντες. Correctum ex Suida s. Ἀναπραχίζομεν, cuius tamen cod. Paris. A ipse quoque δ παροπτῶντες præbet. — 41 sq. ἐπεὶ ἄλλα μέγ. V. ἰσχύοντα G.

1548, 43 Οἱ μὲν φασὶ V.

1551 R. habet ταῖς γὰρ κανηφόροις ἐπάνω τῶν κεφαλῶν σκιάζειν ἐπέκειτο. — 49 Θεοῖς Kusterus. Non opus. DIND. — 50 Meinek. Com. I, p. 390 : « Legendum videtur ἐντετατομμένος. Describi enim

videtur aliquis qui canephororum habitum imitaretur, quas capillis farina conspersis in publica pompa incessisse constat ex Aristoph. Eccl. 732. » ἐνέκαφα λανθάνων Porsonus. Legebatur ἐνεκα ψαλάθων. ἐνέκαφα restituerat Valckenar. ad Herodot. 2, 93. — 51 Νικοφῶν δὲ Ald. ἐγγειογαστόρων V. ἐγγειογαστορα G. ἐν Χειρογαστόρων Ald. γέννα αὐτὸς Ald. γέννα δ οὔτος (quod ὡ οὔτος esse videri potest) V. Probabilis Dobræi conjectura est ὡ γεννάδα; σὺ δ' (vel νῦν vel δεῦρ') αὐτὸς ὄλιγον ἀνάγαγε | ἀπὸ—. DIND. Vix dubito quin verum sit, γενναῖος ἴσθ', ὡ οὔτος, ὄλιγον ἀναγε (vel ἀνάγαγε) δὴ | ἀπὸ etc. ΜΕΙΝΕΚ. Com. I, p. 853.

1553, 7-9 ταῦτα—φιλοσόφους infra post καύματος l. 17 ponit R. præfixo ἄλλως, post scholion v. 1558 habet V. — 10 Ἄλλως addidit Dindorf. — 13-15 τετραποδηδὸν—ἴσησ addidit idem ex Suida s. Σκιάποδες. — 16 καταδύσεις Suidæ cod. Paris. A. οὐκ ἐχ. V. Ald.

1555, 20 δ' ἔτι V. δὲ ἔτι R. — 21 malim βυπαροφοροῦντας. Neutrum verbum aliunde cognitum. DIND.

1556, 25 ἐστράτευε V. — 26 τῆς στρατιᾶς Porsonus. τῆς σῆς (σῆς om. R. V.) στρατείας Ald., πάσης τῆς στρατιᾶς Cobet. Obs. critt. in Plat. com. p. 127, qui delet ἀνὴρ. 27 καὶ om. Ald. — 28-30 Fragmentum hoc Hermippi quid aliud appelles quam disjecti membra poetæ? Certe omnia sic turbata sunt, ut ea absque ope meliorum cōdicum ad numeros suos revocare difficile sit. Kusr. Emendationem tentavit Meinek. Hist. Com. p. 179 coll. Com. I, p. 385. et Cobet. l. c.

λλ
p. 128. — 30 φασιν G. — 31 βαθῦ V. διαβάλλει G. δῶρ' αἰτῶν conjecit Dindorfius, quo recepto Bergkiius ἢ δῶρ' αἰτῶν ἀρχὴν πολέμου μετὰ Πεισάνδρου πορίσειεν, probabiliter statuens ex parabasi petitum esse verum. — 35 μέγας δ κίνδιος R.

1559, 38 ἐν Ἄδου R. — 41 ἀλλου τινός. ἀντὶ καμῆλου ἀμὸν V.

1563, 46 εἰς λαίμοις Ald. — 49 λῆμα R. λαίμα Benteleus. — 1 ἐκτολμων Suidæ codices.

1564, 4 φαίνονται om. R., qui καταδεδοικότες.

1567, 18 περιστελλόμενον R. περιστελλόμενος V. στελλομένῳ Ald. — 19 περιβαλλόμενον R.

1569, 20-22 Ὅτι—περιέβληται om. V. — 21 σαθρὰν Suidas s. Λαισποδίας. σαθρὰν R. Ald. — 23 δέ om. V. — 25 δέ delet Elmsleius ad Eurip. Med. p. 109. Ad locum Eupolidis respiciunt Plutarch. Mor. p. 712, A, Eunap. p. 99. — 28 ἐν τῇ ἡ' Ald. et Suidas. — 29 sq. Φιλύλλιος—Πλυνητρίαις Casaubon. Animadv. ad Athen. 7, 23. Legebatur Φιλύριος (Φιλύριος V.)—Πλυνητρίαις. — 30 εἴχε Suidas. ἔχει V. Ald. — 31 Στρατίς G.

Σπράτων Ald. — 32 Παισι Jungermann. ad Pol-
 luc. 7, 65. Legebatur Παισι. — 33 legebatur
 Δημήτριος δὲ καὶ πάντες τὸν Ἰξίωνα λέγουσιν. Hic
 quædam mendosa esse puto, quæ sic in inte-
 grum restituo : Δημήτριον τὸν Ἰξίωνα πάντες λέ-
 γουσιν ἐν ταῖς etc. Demetrius enim grammaticus
 cognomento vocabatur Ἰξίων, ut docet Suidas
 v. Δημήτριος δ' ἐπίκλην Ἰξίων. KUST. Correxi Δη-
 μήτριον et delevi καὶ. Πάντες intelliguntur omnes
 interpretes, quorum excerptis usus est scholia-
 sta. Sic in schol. Equit. 1381, Vesp. 1326. Sim-
 pliciter Ἰξίων apud Suidam s. Αἰσιποδίας. DIND.
 — 35 κτήνους V. κτήνους G. — 36 σπονδαῖν V.
 1582, 50 Ἔστι δὲ τὸ σίλφιον εἶδος λαχάνου
 ἡδυόσμου R. — 51 πρόκνισμα V. — 53 ἐπὶ τὸ R.
 1590, 7 λέγει om. V.
 1591 εἰσῆκται et πολεμεῖν ἀποφαίνων Ald.
 1594 R. habet glossam ἀντὶ τοῦ εὐδινας.
 1598 Εἰ καὶ δλωσ καὶ R. V.
 1603, 26 τὸν ἀρ. R. — 28 αὐτὸν V. — 29 τὴν
 om. R.
 1611, 34 σφ. τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ὄρνιθας R. V.
 1614, 38 καὶ ἑαυτὸν R.
 1620, 47 ὅλον μόνιμοι Ald. — 48 παρὰ Ἀριστο-
 φάνους G. — 49 σφ. περὶ-γυνή. Est Archilochi
 versus secundum probabilem conjecturam Ja-
 cobsii ad fragm. 27, p. 302 ed. Gaisford. Et
 παρχία ex hoc versu afferre videtur Eustath. p.
 1329, 36. DIND. παρχία καὶ μισ. Ald. — 50 ἐξη-
 γοῦντο R. — 51 τί ἐστὶν V.
 1628, 5 τούτου V. εἰώθ. καὶ R. Ald. τοὺς βαρ-
 θάρους διαλεγόμενος (διαλεγόμενους G.) V.
 1648, 22 Ὅτι τὸ R. V. — 23 καὶ om. V. — 25
 εὐρημένη Bentleius. Libri εἰρημένη.
 1653, 31-33 Εἰ μὴ—οὔσα infra post περὶ τῶν
 γνησίων R. V. — 31 Εἰ μὲν R. V. — 32 ἐστὶν ὡς
 μὴ V. — 33 ἑταίρους R. Ald. συγκληρόνομος R. μο-
 νόκληρος R. V., sed μονοκληρονόμος Suidas s. Ἐπί-
 κληρος. Conf. ad schol. Vesp. 583. — 36 οὖν om.
 R. Deinde scribebatur ἦς. V. Ald. ἀν ἡ Ἀθ. —
 37 ἐπικλήρου R. V. γὰρ ὡς ὄντων γν. R. — 38 ἐπὶ
 κλήρου R. ἐπικλήρου V. — 49 prius καὶ om. R. —
 41 οὐ προσποιούμενος. Conf. schol. v. 302.
 1656, 44-46 γράφεται—τοῖς γνησίοις infra post
 τὸ νοθεῖα l. 49 ponit V. πρᾶξις ἄλλως. — 47
 Ἀττικοῖς R. V. μέχρι δέκα Meursius Lectt. Attic.
 1, 21, comparato Harpocrat. s. Νοθεῖα. — 49
 post νοθεῖα addit R. ἄλλως. εἰ τὰ μὲν χρήματα ἐμοὶ
 καταλείπει ὡς νόθῳ, τὴν ἀρχὴν δὲ τοῖς γνησίοις. —

50 ἐδίδοσαν V. Ald. — 51 κληρονομεῖν R. Ald.
 1669, 7 τοὺς φράτορας Ald. τὴν εὐγένειαν R.
 1671, 12 τὸν om. V. βλέψαντος R. τί δῆτ' εἰς
 τὰ ἄνω πράγματα ἀποδλέπει V. — 14 τί δὴ τὰ
 ἄνω R.
 1678, 19 γαμῆ R. V. γάμῳ παραδίδομι G. Post
 γαμῆν addit Ald. οὕτω Δίδυμος. Δίδυμος—ὄρνιθιά-
 ζει referendum ad βατίζει v. 1680.
 1680, 21 Καὶ μὰ, 23 αὐτῷ V. — 25 ῥομφάλη
 G. — 27 καθολικῆς V., qui φησὶν et δὲ om. Fort.
 εἰς τὸ βαδίζειν vel τὴν βᾶσιν vel τὴν βάδισιν, ut in
 scholio proximo. 28 Τὸ τελευταῖον et sequen-
 tia spectant ad v. 1684. DIND.
 1681, 34 ἡ om. R. V. αἶ γε μὲν πορ. R.
 1688, 42 φησὶν ἐκόπησαν, 43 τὸν ἄριστον R.
 1694, 51 νῦν om. R. — 53 παρὰ τὰ R. — 1 ἀκρο-
 πόλει. Legebatur ἄργει. Correctum ex scholio
 proximo. ἄστα Bentleius. Sequentia verba spect-
 ant ad v. 1694, ubi πέπαιται scriptum pro
 πεποῖται. — 3 Ἴστρος om. V. — 4 ἐν τῇ κωμῳδίᾳ
 G, τοῖς om. R. — 5 οὕτω δὲ ὠνομάσθαι R.
 1699, 17 τῶν om. R. V.
 1701, 20 τὴ πληθυντικὸν R. V. — 22 ἐστὶν δὲ V.
 1705, 28 δικολόγων Lobeck. ad Phryn. p. 643.
 — 29 γλώσσαν V. et mox γλώσσα. — 35 ἄλλως ha-
 bet R., licet sequentia verba omittat.
 1706, 42 ἰσχύσει Victor. — 44 Ἀντὶ τοῦ τῆς R.
 1717, 53 εἰλησιν V. — 1 λέγει δὲ τὸ Toup.
 Emend. vol. 4, p. 130.
 1720, 12 τὸ δὲ ἐξῆς ἀναγε (sic) δίεχε ἀντὶ τοῦ
 Ald.
 1736 sic R. Legebatur ad v. 1740, ὅμην ὦ
 ὁμέναι' ὦ : ἦδετο τοῦτο ἐν τοῖς γάμοις. εἰρηται δὲ
 τοῦτο ἐν τοῖς Μενανδρείοις. Omittit V.
 1737, 29 μηθένος Ald. μήτε ἐνός R. V.
 1744 τοὺς περὶ V.
 1745, 5 γινομ. R. et Suidas s. Χθονίας. γενομ.
 V. Ald.
 1758 ὁ Πεισθέταιρος om. V. Ald.
 1764, 29 Ἦρ. γεγιστῶν ἄθλων αὐτοῦ R. ἄθλων
 αὐτοῦ V. — 30 aberat ὦ et legebatur Ἠράκλεις
 αὐτὸς τε καὶ Ἰόλαος. Vid. ad finem scholiorum in
 Acharn. — 31 αἰχμητῆς R. δύο libri δὲ om. R. —
 32 ἑαυτοῦ V.
 In fine scholiorum in hanc fabulam subscri-
 ptum in V. est παραγέγραπται ἐκ τῶν Συμμάχου
 καὶ ἄλλων σχολίων. Eadem verba ex codice Lei-
 densi protulit Dobræus.

LYSISTRATA.

SCHOLIA.

ARGUMENTA primus edidit Kusterus, ex codice, ut videtur, Palatino. Codice Augustano usus est Brunckius. DIND. Sunt etiam in *Put.*, i. e. exemplo editionis Frobenianæ, cujus marginibus Claudius Puteanus scholia ascripsit ex libro optimo et, si novitias aliquot glossas detraxeris, Ravennatis simillimo. Servatur in bibliotheca Regia.

ARG. I, 3 sq. *δμοῦσαι δὲ ἀναπ. μὲν Ms. Kusteri. δμῶσα Baroccianus (Gratiani de S. Bavone, i. e. Joannis Alberti, in Observv. miscell. Amstelod. vol. 7, p. 125). — 5 ἀλλήλοις Brunckius. ἀλλήλων R. Put. K. (i. e. Kusteri editio). — 6 ἐμπριλάς ex R. Aug. [et Bar.] accessit [Put. ἐμπριλάς]: lacunam posuit Kusterus. Fort. ἐν πύλαις. Sed desideratur etiam verbum finitum respondens proximo αὐτῇ δὲ—ἀπαντᾷ. DIND. Fabula ipsa et quæ sequuntur μετὰ τῶν οἰκείων monstrosi vocabuli correctionem certam ostendunt EICHPÍΔAC, εἰς πατρίδας, ut sit τὰς μὲν ἕξω (exteras mulieres) ἀπιούσας εἰς πατρίδας. Nam ἕξωτιους quoque ab hoc loco alienum est. R. Put. καταλείπουσα. Defendi potest structura sine verbo finito, quamquam integrum esse locum minime præstiterim.— 10 ὀλίγων, 11 τοξυτῶν K. — 14 ἐπιτρέψουσι Brunckius, incertum de suo an ex codice Aug. ἐπιτρέπουσι R. Put. K. — 15 τξιεύονται Put. K. — 16 καταπαύσωσιν R. Put. Aug. — 17 καταπληγίς R. Put. τὸ θράσος K. Put. — 21 ἐγκαρτεροῦσαι K. Put. — 23. Ex loci sententia facile intelligitur quid significet participium χυτροτομοῦσα, *irridens, ludibrio habens, ludificans*. Genuinum esse Græcum verbum χυτροτομαῖν nec affirmare nec negare ausim: quibus secus videbitur, per me licet legant κερτομοῦσα. ΒΑΥΝΚ. ἀπαγγέλλεται Put. — 24 σπουδάζειν Put. — 26 ἐμφανίζοντες ἅμα καὶ τὰς προτέρας γυναῖκας scire velim quomodo intellexerint editores. Mihi sunt tenebræ, nisi scribas ἐμφανίζοντες ἅμα καὶ τὰ περὶ τὰς γυναῖκας. — 27 οἱ Ἀθηναῖοι addidit Kusterus. Post πρέσβεις in Aug. est lacuna, quam Brunckius quinque punctis designavit. — 32 ἀναμνήσασθαι K. Put., in quo inesse possunt vestigia vocabuli φίλας, quod hoc loco excidisse puto. τῆς om. R. Put. Aug. παλαιὰς—γενομένας Aug. Put. — 33 γενομένας K. εὐνοίας de suo addidit Kusterus. — 34 ἐκάστους K. — 35 Κλεύκριτον Put. Λεώκριτον K. Est olymp. 92 ann. 1.*

ARG. II. Ἄριστ. γρ. addidit Dindorfius. — 10 τιθίμενοι et ἐξώρισαν Brunckius. Libri ἐξέρρησαν.

Ἐκλ. — στρατόν additum ex L. Bar.

2, 14 φασι Porsonus. Libri φησι. — 15 δεῖν R. et Suidas s. Πανικῶν δέματι. Ceteri δεῖ. — 17 ἔστι L. Ceteri ὄτι. — 18 ἐκκείμενος restituit Dindorfius ex Photio p. 196, 15, ad HSteph. Thes. v. Κωλιάς, et ὁμοιος ex eodem Photio et R. καὶ οἱ μὲν οἰχοῦντας (ἐνοικ. K.) L. K. — 19 Γεν. γὰρ R.

8, 24 ἐσχυρωπακένας L., 25 τοιοῦτον L. Bar., 27 κυανέησιν Bar. Ceteri ἐσχυρωπηκένας—τοιοῦτο—κυανόεισιν. — 28 Διὸς μέτωπον schol. Hom. II. O, 101 et Suidas s. Τοξοποιῖν. Ceteri μέτωπον Διὸς. ἐκταθῆ schol. Hom. ἐκτανθῆ L. ἐν ταύτῃ K. ἰάνθη Suidas.

17, 31 ἐστράγγουσειν Berglerus. ἐστράγγουσειν R. Ceteri ἐστράτευσειν. Bar. in fine scholii: σημαίνει δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ ἐπικύπτειν καὶ στρατεύειν. Put. διέτριβεν, ἀνεβάλετο. — 33 καὶ χαριέντως R. Edebatur καὶ χάριτας. Verbum de suo addidit Dindorfius.

20 Put. ἀναγκαία καὶ πρὸ πάντων.

25 Put. περὶ αἰδοίου οὗ καταλαμβάνεις. — 4 εἶναι om. L. K. — 5 καθὼς σὸ R. Bar.

27, 6 ἡρρημένον etiam Suidas s. Ἐρριπτασμένον. L. ἡρρημένον, quod ἔρριμμένον esse posse animadvertunt Gaisfordus ad Suidam et Dobræus. εἰρημένον Bar. — 7 « στροφᾶσθαι (quod στροφᾶσθαι potius scribendum) L. » Dindorf. Kusterus ex eodem codice στροφεύσθαι enotaverat. — 9 μεταφ. ποιεῖν Bar., qui sequentia omittit. Suidas ὅπως εὖ ἔλθῃ. Scribendum videtur ἕως εὖ ἔλθῃ. — 10 ἄγρις ἂν εὐρεθῆ τὸ Suidas.

33, 15 ἡμῖν τε τοὺς Λακαδαίμονιους R. Excidit εἶναι.

36, 21 sq. ἄχουν—Ἐγγελεῖς addita ex R. Conf. Unger. Paradox. Theb. I, p. 20 sqq. — 22 ὦν καὶ L. — 24 addit Bar. ὅθεν καὶ οἱ λεγόμενοι ἐγγελεῖς, περὶ ὦν φησιν Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Βοιωτικαῖς.

43, 30 scribebatur ψιμμυθία.

45, 32 Κυμβερίνα R. Κυμβερίνα? Ταραντίνα R. Ceteri Ταραντινά. — 33 sq. οἱ στατοὶ οἱ ὄρθοι (οἱ στατοὶ superne adscriptum in L.) χιτώνες ὄρθοστάδιοι καλοῦνται L. K. — 36 λαβῶν om. Bar.

48, 39 δὲ βοτάνη R. — 42 φαίνεται Bar. — 44 τὰ om. R.

55, 47 sic R. Ceteri Οὐ γὰρ (γὰρ om. L.) μὰ Δία μετὰ βρ. R. βραδύτης.

56, 51 ἀκριβῶς om. L. K. ἢ Bar. pro οἶον.

58, 53 διηραῖτο libri præter R., qui γὰρ om. — 1 δὲ ex R. accessit. — 3 τῷ ἄστυ Bar. περὶ τὸ ἄστυ

in schol. Vesp. 1223. μέχρι Πυθίου in margine habet L. — 4 Πάλλαντι R. Ceteri Πάλλαντι. Sunt hæc ex Philochoro: v. Strabon. 9, p. 392.

60, 8 μικροῦ om. Bar., qui pergit καὶ ἵππος κέλης ὁ γυμνός. διὰ τοῦτο ἐπήγαγεν ἀκάτιον. — 9 λέγεται, 11 ναυτικὸς δὲ ὁ Σαλαμίνιος R. — 12 addit Bar. τὸ δὲ ὄρθρια γράφεται καὶ ὄρθια. Quæ sequuntur scholia v. 62-126 absunt a cod. L.; ex Bar. edidit Kusterus.

62, 13 οἱ et 14 Ἄλλως om. R. καὶ ἄλλως K., qui om. εἰκότως. ἐπειδὴ K. — 16 Θεαγένης K. κομπάσης R.

64 scribendum Ἐκάτειον τὸ, ut interpretatio docet. τὸ ἐκ τῆς Ἐκ. codex. DIND.

67, 19 Ἄττικῆς om. K., qui 21 καὶ παρὰ et κινεῖς.

80 εὐσωματεῖς R.

81, 27-30 sic in R., ὡς αἱ Ἄττικαὶ νῆ τὸ θεῶ. λέγει δὲ τοὺς Διὸς κούρους. λακωνικῶς φθέγγεται.

83, 35 ἐστι additum ex R. et Suida s. Ψαλάσσετε.

89, 40 Put. κομφῶς καὶ πανούργως καὶ τεχνικῶς ἔχουσα τὸ αἰδοῖον παρατετιμμένον. — 41 γὰρ αὐτοῦ, 44 βλήχωνα K.

90 παίζει—χερηνέαι om. K., non Bar.

91 R. habet lemma. Ceteri cum superiore scholio jungunt Κορινθία δὲ ἡ πόρνη.

92 φύς. τοῦτο λέγει μὲν οὐ σῶφρων δὲ Put., præcodentibus huc delatis. Quid sint φύσεις explicat Ducang. in Gloss.

94 ὕμῆς K., non Bar.

103 sic R., Εὐκράτης στρ. Ἄθ. ὡς δωρ. δὲ καὶ πρ. καὶ ξ. κομωδεῖται.

105 ἐκ τοῦ (sic) τάξως Put.

106, 7 Οἶον om. K. — 8 ἅμα τὸ R. ἀπεισιν καὶ οὐκ ἂν ἀπέλθοι τῆς μάχης Suidas s. Ἄλλ' ἐμός.

107, 9 σφ. Σκώπτει—καὶ additum ex R. Habet etiam Put. — 10 μοιχοῦς τοὺς Μιλησίους K. — 11 R. addit scholion ἀπέστησαν γὰρ τῶν Ἀθηναίων.

109, 14 παίζει δὲ om. K., qui χρωμένας. — 18 αἷς R.

113 Τὸ om. K. ἢ om. etiam Put.

114, 20 παρ' ὕπ. δὲ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἀμπέχεσθαι K. Lemma præfixit Dindorfius.

115. Errorem scholiastæ notavit Schneiderus in Lex. Sequitur in K.: 116. παρταμοῦσα θ': γράφει, παρταμοῦσα δ' ἤμισυ.

117 Ταύγετος ὄρος Λακ. K.

118, 27 δυσχερῶς K., et R. ut videtur. Ex Put. addidi τοῦ.

126, 31 ἢ μύλλετε additum ex R. et Suida v. Μυῦτε. μῶν γὰρ K., non Bar.

133, 35 Ἄλλο τι Δ (? ductus ejusmodi, quem non extrico) κέλευε Put.

135 Ἄντὶ τὸ R. Ἄττικοὶ om. L.

138, 39 Ἄντὶ τοῦ hic et 42 om. R. Put. — 21 τὰ παῖδια ἐν σκάφει Put. σκάφην Bar.

139, 43 σφ. κατὰ τινας additum ex R. — 44 λαβῶν σκάφος Μελανίππη συνασηθθεν Bar. ἀνήλθεν Put. Addunt hic L. K. εἰς τὴν Τυρῶ δὲ Σοφοκλέους αἰνίττεται καθέισαν τὰ τέκνα εἰς σκάφος. — 45 καὶ om. Bar. κυλ— R. Ceteri καλ—, præter Put, cujus ductus hic obscuriores ostendunt ανκ— vel αγκυλινδουμένων, fortasse, quod apud Suidam est s. Οὐκ ἐτός, ἐγκυλινδουμένων. — 46 ὁ δὲ v. et seqq. om. etiam Put. — 47 ἴσμεν L. et Suidas. ἴσμεν K. — 48 τῆ additum ex Suida.

140 Πρὸς τὴν Λαμπι R. sine λέγει.

143 Κοιμᾶσθαι additum ex R. Ἄττικόν. « Immo Λακωνικόν: nisi scholiasta ὄπνων ab Atticis dictum voluit dicere ut βίγων. » DIND.

145, 53 Λέξις ἡ ἐκ τούτων δυναμένη L. Δυναμένη Bar. Δυναμένη δηλονότι ἀγαθὰς ἐπινοίας εὐρίσκειν Put.

146, 3 δηλονότι τῆς Bar. sine τὸ ἀπ. Eadem habet Put. ad v. 143. Referendum ad τουτογὶ v. 147.

148 Δήμητραν R.

150, 9 τὴν ἀμοργίαν sive ἀμοργίον Put., qui lemma habet ἀμοργίους. Deinde libri omnes et Suidas s. Ἀμοργεῖα habent insulæ nomen Ἀμοργούντος. — 10 Θηραῖα Piersonus ad Mærin p. 44 ex Etym. M. p. 85. Legebatur Θήρια. L. Θηρία. Put. et Suidas Θήρεια.

151, 11 τὸ γυναικ. αἰδ. Bar. — 12 τοιοῦτον L. Ceteri τοιοῦτο.

152 lemma habet Put. ἦτοι πλ. K., γράει om. Bar.

155 sic Bar., Ἡ ἴστ. παρ' Ἰβ. καὶ Εὐριπίδῃ. ἀλλ' ἐσεῖδς μαστὸν εἰσβαλὼν ξίφος φλη παρενιδίον. — 15 Πυραῖος L. Temere K. Λέσβιος. — 16 ἀλλ' om. K. ὡς εἶδε R. L. ἐσίδεν (sic) Put. — 17 φιλ. ἐδ. om. K. Habent R. Put. — 18 præcedenti scholio anteponunt R. Put. Καὶ μασθοῦς R. Μασθοῦς Put. μάλα K.

158, 22 ἀπολαβεῖν Bar. — 24 ἄλλο Suidas s. Κύνα δέρειν. Legebatur ἄλλως. Ex eodem Suida Dindorfius addidit αἴθις. — 25 Σχῆμα—αἰδοῖον infra post εὐρίσκεται ponit R. Qui habet cum Put., Ἐὰ ἀπὸ τῶν ἄλλων λέγειν διὰ τὸ εἰρημένον Φερεκράτους· ἐν γὰρ τοῖς—εὐρίσκεται. Post εὐρίσκεται eadem habet Bar. sic scripta, τὸ δὲ ἀπὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸ εἰρημένον Φερε. Hæc ex sequenti scholio illata putat Dindorfius. At quæ ibi i-

guntur φλωαρία φησὶ τὰ ἀπὸ τῶν ἄλλων sunt nihil. Ejusmodi aliquid dixit scholiasta, τοῦτο ἐκ τῶν ἀπολωλότων, εἰ δὴ τὸ εἰρημένον Φερεκράτους· ἐν γὰρ τοῖς σωζομένοις τοῦ κωμ. etc. Sic in similibus schol. Ranar. 13.

162, 32 δῆλον ὅτι R. Ceteri δῆλόν ἐστι. — 36 ἀρμόζει K. — 39 μὴ παρ. om. etiam Bar.

173 sic in Put., Οὐκ ἂν γένοιεν (sic) εἰρήνη τοῖς Ἀθηναίοις ἐὰν θαλασσοκρατῶσι. καὶ τὸ ἄβυσσον παρὰ τῇ ἀκροπόλει. καὶ γὰρ ἀπέκλειντο X. τάλ. Præmittit Bar. ἀντὶ τοῦ σπουδῆς τὸ λαβεῖν τὸ ἀργύριον ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τῆς θεοῦ. — 41 ἀγοιμεν, 42 τὸ δὲ ἀργ., 43 ἦν K. — 44 ἀπέκλειτο Suidas s. Ἄβυσσος. Legebatur ἀπέκλειντο. — 45 ἀπὸ Καλλ. L.

179 Put. προσδοκουμέναις θ. ταῖς πρεσβυτάταις.

180, 52 δ λέγεις om. Put. ἔχεν R.

184 Σκύθαις et sequentia om. Put.

188, 4 ἐπὶ Θήβαις apographum Bentleianum codicis Leid., teste Blomf. ad Æsch. Sept. p. 1. Sed Θήβαις esse in codice arguit silentium Dindorfii.

189, 8 sq. εἰ μὴ—τετράπ. om. Put.

191, 11 τὸ λευκὸν ἵππον additum ex R. τὸ λευκὸν ὅτι φαλλὸς τὸ αἶδ. Put. λευκὸς μὲν, 12 ἵππον δὲ K. (L. Bar.)— 13 iidem διὰ τὸν ἵππον τῶν, nisi quod L. τύπον. — 14 λευκὸν ἵππον Put. Qui addit scholion ad v. 193: Ποῖ ἀντὶ τοῦ τίνος ἔνεκα λευκόν. οὐ μοι δοκεῖ ἀγαθὸν εἶναι λευκὸν ὄσσαι ἵππον.

195, 16 ἐτίθετο K. — 18 οἱ om. Put. — 21 κωμωδαί Put.

198 ἄφατον ἀντὶ τοῦ ἀφάτως Put.

200. Scholia v. 200-266 absunt a codice L., edita ex Bar.

201 ἡσθεῖν: εὐφρανθεῖν Put.

202, 25 ἱεροῦ K., non Bar. Ad sequentem versum Put. φιλικῆς δεξιώσεως.

205, 27 μιμουμένη Put. Legebatur μιμημένη. Bar. μιμημένος. tout. τοὺς ἱερεῖς addidi ex Put.

208, 31 πρώτη καὶ K., non Bar. — 32 ἐλαχον Dobræi conjectura inconsideratus recepta. Hoc dicere non poterat Calouice. Libri omnes αὶ Λάκαιναι. ὅτι κλήρω esse videtur δηλονότι κλήρω (ad λάχης), depravatam ob præced. φησίν. Πᾶσαι in sequenti versu exponit scholiasta supplendo αὶ Λάκαιναι, ob vocativum qui sequitur, Λάζυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος, ὧ Λαμπιτοί. Deinde in Put. ἐμπεδῶς ἀσφαλίσαι. Pertinent ad v. 211.

216, 34 articuli τοῦ loco in Put. est lacuna octo novemve literarum. In eodem ταῦτα—ἔρχον sunt novum scholion.

217, 39 ἀγευστος γάμου Valckenar. Anim. ad Ammon. p. 41, conjectura probabili. DIND. ἢ (i. e. ῥ) ἀλευκτος Put. ἀζυγος K.

221 ἐπικαυθῆ habet Put. ἐπιτανθῆ ἐν ἐμοί Bar. 227, 44 καὶ om. Put., qui οὐ συντ. ut novum scholion habet.

229, 46 ἐν om. Put. cum lacuna latiore.

231, 48 δέ habet solus R. — 52 ὅτι addidi ex Put.

238, 3 οἶον om. K. οἶον καύσω om. Put., qui habet sequens lemma. — 4 prima persona καταλείψομαι tolerari non potest. Bar. καταλείψομαι, in quo veræ scripturæ vestigia, servatæ in Put., Κατάλειψόν μοι, ὅπως etc. — 5 ἄρξεται K.

244, 8 ἐν συνθήκῃ Put. — 9 δμηρον R. δμηρα Put. — 10 λέγει K.

245 in Put. ἡ σύνταξις· ἡμεῖς δὲ σὺν ταῖς ἄλλαις γυναιξὶ ταῖς ἐν τῇ πόλει οὐσαις, εἰσιῶσαι ἐν ἀκροπόλει ἐμβάλλωμεν τοῖς (sic) μοχλοῦς καὶ ἀσφαλῶς τὰς θύρας κλείσομεν.

247 Put. habet lemma ἐφ' ἡμᾶς. Idem addit μετὰ δόλου. ἡ γὰρ ἐπὶ τῇ αἰτιατικῇ συντασσομένη δόλον δηλοῖ.

250 ἐπὶ τοῦ K. Ad præcedentem versum Put. τουτέστιν ἐὰν μὴ συνέλθωσιν καὶ ὁμονοήσωσιν ἐκεῖνοις, δηλονότι οἷς ἡμεῖς εἴπομεν· ἐπὶ τε τὸ (l. τῷ) ποιῆσαι εἰρήνην, οὐ δυνήσονται τὰς πύλας ἀνοῖξαι.

252 ἀντὶ τοῦ ματαίως Put.

253, 19 Στρ. χῶρει Δράχης K. Dubitat scholiasta chorusne an Strymodorus pronunciet versus 254, 255.

262, 20 ἄγιον βρ., 22 ἀντὶ τοῦ addita ex R.

266, 24 om. K. In Put. post Φιλοῦργε lacuna est. — 25 κύριον om. Put. K. ἐπίθετον πανοῦργε Bar.

268 ad μετῆλθον hoc scholion refert Put.

270, 29 Ἵπὸ K. Bar. — 34 τὴν om. Bar. συνέρρει K. « Ad locum Eupolidis respexit scholiasta Platonis p. 332 ed. Bekk. » Dindorf.

273, 36 ὦν στρατ. om. Bar. Put. — 39 καὶ αἰρεθεῖς Bar. — 41 καταλαβόντων L. τὰς οὐσ. ἐδῆμ. καὶ τὰς οἰκ. κατέσχ. K. — 43 κατεψηφίσαντο K., non L. ἐν στήλῃ χαλκῇ K. Bar. — 44 τὸ ἀρχ. Put.

279, 49 ἀκοσμος R. et Suidas s. Ἀπαράτιτος. Ceteri, etiam Put., ἀκόσμητος.

282, 51 Καὶ γὰρ τὰς R., qui hæc καὶ—ἔλεγον in fine ponit post κατέχγειν ἀσπίδας. Non ita Put., qui habet 52-54, omittit 1, 2 ἐπὶ—ἀσπίδας. Ὅτι om. Put. — 51 ἐπιστάσθ' Bar. — 1 ὧς τὸ K.

283, 4 λέγει Bar.

284, 6 περιγίνομαι R. περιγεγένημαι Bar.

285, 7 Παραξυτόνας, ἀντὶ K. — 9. Tetrapoli accensetur Οἰνὴ. Ita Strabo 8, p. 383 et Steph. Byz., frustra dubitante Berkelio. Ms. tamen (Barocc.) Οἰνώνη, quæ Æacidarum est insula.

ALBERTUS. Deinde legebatur Προβόλιθος, Τρι-
κόρινθος, quæ correxit Dindorfius.

288, 15 τὸ om. R. Bar. σιμόν δὲ Bar. χωρίου
τοῦ πρὸς τὴν K. χ. τὸ πρὸς L. χ. τοῦ πλησίον τῆς
ἀκροπόλεως Bar. — 16 ἢ δν. χ. additum ex R. —
18 Πλάτων Elmsleius ad Acharn. 377. Legebatur
πλατὸν, etiam ap. Suidam s. Σιδμάς. — 19 εἶ
idem Elmsl. restituit. Legebatur δαί.

289, 21 ἀμπρον R. et Suidas s. Ἀμπρεύοντες.
ἀμπρος K. Bar. σχοινίου R. — 22 sq. habet Put.

291 sic in Bar., ἐξέπυκατον. ἀντὶ τοῦ ἐθλιψαν.
τῷ ξύλῳ. διὰ μέρος. — 24 ἢ ἐλίψατον L. ἢ ἐθλιψαν
K. om. R. — 25 δυϊκῶς L. καὶ δυϊκῶς R. *ἐνιμέρος K.

293. Hoc scholion ad v. 297 refertur in Put.,
qui ἔχων δὲ.

294 Put. τῆς ὁδοῦ (quæ verba non sunt in
Frobeniana) δηλονότι μὴ μετὰ etc. — 29 δὲ om.
Bar., in quo τούτο παρεπιγραφὴ refertur ad v.
296.

298, 31 μου R. L. Put. με Bar. πρὸς K. — 33
κακὸν Ἀήμιον K. — 34 hæc a superioribus dis-
juncta in Put. sunt sequentis scholii vice.

300 Ἀντὶ τοῦ om. R. Put. Qui ad sequentem
versum habet glossam ἔδαξε. — 44 δὲ om. R.

308 ἐγκαταθέντες videtur fuisse in codice quo
usus est Puteanus. — 46 φαῖνον R. Bar. φαῖον Put.
φανόμενον L. ἀμπελινῶν Put.

309 lemma habet Put. κριὸν γὰρ R.

312 habet Put. τὸ φορτίον : τὰ ξύλα. Scholion
Ἵπὸ—φῆσι ad v. 311 καπνῷ πιέζειν refert.

313 lemma habet Put. — 52 Κρατερὸς Bar. Ce-
teri Κρατερὸς. — 53 φησὶ ταῦτα R. Put. Ceteri
ταῦτα φασιν. — 1 Στρατονίκου Put. — 3 τῆς θεοῦ
R. Ceteri τοῖς θεοῖς, quod τῆς θεᾶς scribendum
esse monuerat Meierus De bonis damnat. p. 181,
215. — 4 κατακεκόφθαι L., qui 5 om. κατ' αὐτοῦ.
— 9 πλείον K.

316 Put. : σὺν ἐμοὶ κομίσαις.

320, 16 τινες om. K. — 17 ἀλλήλας R.

321, 19 ἔσται R. Nūn et 20 καὶ et αὐτῶν (hoc
cum lacuna) et 21 ἀνωθεν et 22 ταῖς om. Put. —
24 Ὅνομα R.

326, 27 Μήπως ὑστερον Put. ὑστερον etiam R.
et Suidas s. Μῶν. Ceteri ὑστερος.

327, 30 κνεφαία habet Put., omittit ἢ ἐσπερία.
— 31 idem τὴν οἰκίαν ὑδρίαν δηλονότι. Ravennas
in poetæ verbis οἰκίαν habet pro ὑδρίαν.

329, 33 οὐ γ. χ. βάπτ. in fine post κρήναις po-
nit Suidas.

332 Ἐπάρασα τὴν ὑδρ., περικατάξαι αὐταῖς τὸ
ξύλον Bar. Sic Albertus. Confer scholion 357,
ubi adde Put.

336 Ἐπέρχεσθαι R. Ceteri, etiam Put., σπέρ-
χεσθαι.

337, 42 ὑποκαύσαντας R. ὑποκαύσαντες Put. —
44 Ὡς om. etiam Put.

343 Ἀπὸ x. Put. Scribebatur Κατὰ κοινοῦ.
Idem cod. ad sequentem versum : ἀντὶ τοῦ ἐφ' ὧν
ἔνεκα, ἤγουν περὶ τῆς εἰρήνης. Delendum videtur
ἐφ', ex poetæ verbis illatum.

349, 51 συσβ. R. ἐσβεννύειν L. Put. σβεννύειν K.

354 Τί φοβεῖσθε, τί τρέμετε Put. Qui versu 358
habet ἀγγεία (ad κάλπιδας), 361 ὄνου (ad βουπά-
λου), 362 τὰς γνάθους δηλονότι.

365 Ἄντ' L. Ad v. 366 Put. ἤγουν τὰς πολιὰς
ἐκπάσσω.

367, 11 ἐξανύσω habet Bar., ἐξοίσω ἐξώσω L.
ἐκθηρίσω Put.

370 σκαυάσωμεν τὸ K. et Bar. ut videtur.

372, 17 ὦ om. R. Put.

376 Put. habet ὀπτήσω. σταθεύω τὸ ὀπῶ.— 20
σταθμεύειν L. Bar., et infra similiter. — 22 κρεά-
διον Bar. In Acharnensium versu est στάθευς.

378, 27 Κρητί Albertus. Scribebatur Κρήτη.
380 Δινεύσεις Bar.

381 in Put. Ἀχαρναίων (sic) ποταμὸς δ' Ἀχελῷος.

385 Ἀπὸ τοῦ L. Bar. Lemma est τρέμων.

388, 45 βούλεται Bekkerus. Legebatur βου-
λεύεται. — 50 ἔτι L. ὅτι K. — 52 ὀπλίτας Dindor-
fius et Dobræus ex v. 394. K. ἄπαντας, Bar.
πάντα. — 1 fort. πεπρωκυία. Dubito an πεπρωκυία
dixerit eo sensu de quo in schol. ad v. 395. — 2
ἑωσῶν Kusterus. Libri ἑουσῶν. Put. habet ἤγουν
αἱ ἑορταὶ τοῦ Διονύσου πυκναὶ καὶ συνεχεῖς. Σαθάζιος
δὲ δὲ Διόνυσος.

389 Put. ἤγουν τὸ τὸν Ἄδωνιν καλεῖν ἢ θρηνεῖν.
— 13 ὑπογράφουσι Bar.

395, 21 ἐπόρνευσεν Bar.

397, 25 Δημόστρ. Bar. Φιλόστρατος K. — 26
καὶ om. K. — 27 Δήμοις Kusterus. Legebatur
Δήμω.

403 Put. πάσχομεν (ad δικάϊα γε). ἀλυκὸν ἐν
ἄλλῃ βίβλῳ. ἤγουν δριμύν. — 33 legebatur Ἄλυ-
κοῦς. Bar. ἀλυκόν. Correxit Dindorfius collato
Steph. Byz. s. Ἄλυκος. — 36 αὐχόμεθα L.

408, 40 ὡς πρὸς—τινος om. P.

410 τὸ om. Put., qui post δὲ et post κακέμφα-
τον lacunas habet.

413 τὴν βάλανον Put. ψελλίον Put. Bar. Addit
Put. τῆ γυναικὶ δηλονότι (ad ἐκείνην), et ad v. 414
ἐξ ἡμῶν (ad τις), ad 416 : Ἀντὶ τοῦ τῶν ποδῶν,
Ἄττικῶς. τοῦ ποδὸς ἐν ἄλλῃ βυβλῳ (sic). In multis
enim τοὺς πόδας.

417, 46 sq. Μέρος τοῦ σανδ. proximo scholio
postponit R., om. Put. — 47 ἀπὸ τοῦ ζ. R. sine
ἀντὶ τοῦ. — 49 γὰρ καλ., 50 συνέχειν ἐξαγόμενον K.
Bar. Scholia ad 419, 420 habet Put.

421, 2 διηρέθησαν R. x' R. L. χ' Put. Bar. K.

εισηγαγόμενοι Bar. βέλτιστα om. etiam Put. — 3 τῇ πόλει Put., recte. κατὰ τὴν K. L. — Scholia 422-437 om. Bar.

422 δέοντος, χρεία ὄντος Put., qui ad v. 424 οὐδεμία χρεία.

426 lemma τί κέχρηνας habet Put. et λέγει in fine ponit.

427 Ἀντὶ τοῦ ὡς μ. R. — Put. ad v. 429 ἐνθένδε δ' ἐγὼ, ἐν ἄλλῃ.

439, 12 καὶ Ἄγραυλος Brunckius. δὲ ἡ Ἄθ. Put.

443. Hoc scholion cum additamento Ravenatis Put. habet ad v. 447, νῆ τὴν ταυρόπολον, et schol. 447 omittit.

444, 18 προσθήης ταῖς R. Put. et Suidas s. Κύαθος. προσθήης τοῖς R. In Put. cum lacunis ταῖς . . . μίλζουσι γὰρ κύαθον . . . κολλῶσι . . . θεραπεύεται. — 21 ὑπωπιασθήση καὶ τυφθήση Suidas.

447, 24 ἔστι καὶ ἔτε τὴν R. — 25 intelligendus est Xenomedes Chius historicus a Dionysio memoratus vol. 6, p. 818 Reisk. Ejus nomen in Ξενομήδη corruptum in scholio Victor. ad Hom. II. II, 328. Ἐνομήδης δὲ τὰ θεῖα γράψας citatur ab Etym. M. p. 445, 8, ubi codex Paris. ἐνομήδης, id est Ξενομήδης. DIND.

448, 27 στεινάζεις K.

453, 31 δ' R. om. ceteri, etiam Put. — 32 ὑπάρχουσι ἢ (? ductus obscurus) λόχοι Put. — 36 ε' L. Bar. ζ' K. πλόας L. — 37 sic L. Bar. Μεσοάγης K. Μεσοάτης O. Müller. Dor. vol. 2, p. 238. Conf. schol. Thucyd. 4, 8, § 9. — 38 νικηριτῶν L. νικηριστῶν Bar. Scribe Σκυριτῶν ex Thucydide. Vide Valckenar. ad Herodot. 9, 53, O. Müllerum Dor. vol. 2, p. 233. DIND.

457, 39 Ὡὰ πωλοῦσαι K. — 40 ὄσπρεα R.

460. Pertinet ad versum 461, μὴ σκυλεύεται. Put. ad v. 459 γρ'. οὐκ (sic) ἔλξετε, δ καὶ κρείττον. Multi enim cum Rav. οὐκ ἐξέλκετ'.

472, 50 sq. R. et Put. Ὅτι ἄδαν (εἶδεν Put. Scr. οἶδει) τὰ περὶ τῶν ὀφθαλμῶν μέρη κοῖλα. — 52 κοιλοῖδ. Put. κυλοιδιώντας K.

474 Put. ἤγουν μὴδὲ τὸ τυχὸν ποιοῦσα.

475 delendum lemma. Recte Put. κινήσει, ἐρεθίσει. ἀπὸ τῶν μελ. μετ. βλίττειν (ceteri βλήττειν) γὰρ—μέλι.

477, 3 Δια κιν. καὶ καταστρ. Ὁμ. R., ex quo 5 ἔτι θίοντο additum. τὸ χερσαῖον λέγει parenthesi inclusa addiderat K., quæ non sunt in L.

482 Ἀντὶ τοῦ καὶ ἐπὶ τούτοις, ἔτι Διαβον τὸ ἱερὸν τίμενος Put. (ad ἐφ' ἔτι).

483, 6 τὸ ex Put. additum.

484 sic Dindorfius. R. ἀντισπατικὸν γὰρ τὸ μ. Put. ἀντὶ πιστικὸν (sic). Glossa in L. ἀντιπαιστικός. K. ἀναπαιστικός.

485, 9 ἀπείραστον et 11 περιπολούντων R. Put.

et Suidas s. Ἀκωδώνιστον. K. ἀπείραστον—περὶ παραλούντων. Ibid. κώδωνι Suidas, qui non habet τοὺς γὰρ—ἔξετ., 14-16.

490, 20 τῆς et 21 alterum καὶ ex R. — 23 seq. vide schol. ad Av. 1556, Meinek. Hist. Com. p. 177 sqq.

493. Hæc non video quo pertineant.

511, 34 ἡμᾶς R. βουλευσαμένους Bar. βουλευομένους K. om. R.

512, 36 γελάσαι Put. sine δέ.

513 Put. παραγράφαι: Ἦγουν παρὰ τοῖς ἄλλοις γεγραμμένοις ἐκέισε καὶ ἄλλα γράψαι.

514, 39 ἀνήρ τις ἐν τῇ στήλῃ R., quod restare videtur ex scholio alioquo ad παραγράφαι. Put. δ ἀνήρ δὲ ἔφη ἂν, τί ταῦτά σοι. οὐ σιγήσει; ἔφη ἀνήρ τις ἐν τῇ στήλῃ. — 40 τοῦτο R.

519, 43 ἀνήσεις R. — Ad v. 522 Put. νουθετῆσαι.

524 sic Put., Ἐν Ἀττικῇ οὐκ ἔστιν ἀνήρ λόγου ἀξιος ἡμῶν, δηλονότι οὐκ ἔστι πολέμιος ἐν τῇ χώρῃ. ἢ ἄλλος τις ἔφη οὐκ ἔστιν ἀνήρ ἐν τῇ πόλει. — 46 Λεῖπει om. R. — 48 ἡμῶν R. Put.

530, 52 Κάλυμμα Put. K. Præmittit Put. Εἰς τὸ σιωπῆσαι (ad κάλυμμα), quod ad v. 531 legitur. — 53 ἔτι παρρησ. et καὶ πάλιν φυλάττουσιν. ἔτι οὐδὲ R. Put., i. e. ni fallor, κεφαλὴν καλύπτουσιν, ἔτι etc. Illa certe quæ leguntur, καὶ πόλιν φυλάττουσιν, ab hoc loco prorsus aliena sunt.

537, 4 ἴνα R. ἢ ἴνα K. Conf. schol. 690, 4. — 5 γὰρ ἦν K.

542, 11 Ἄ. τοῦ om. R. — 12 καματηφόρος R. κόπος K.

549 ex R. Put. et Suida s. Τῆθη emendatum. — 18 ὄσπρεα, 20 κορέσεις τῆθηα K., quocum consentire videtur Bar. Ib. δὲ om. R. ἀκαλ. λέγουσι μὲν δὲ τὰς θαλ. Put. — 22 κνίδα Put. ἐς ὅσον ἂν ἀπ. Suidas. Ib. ἔχη, 23 τὰ σπέρματα τὰς σφαιρας K. — 24 sq. ἐπειδὴ καὶ . . . δριμεία δὲ στερραῖ . . . ἦσαν. καὶ γὰρ Put. Unde 25 vitiosum γενναῖαι corrigas. Ib. ἐπεὶ οὖν—μητριδίων om. Put. — 26 δὲ λέγει R. Put. — 28 τοιαῦται R. Put. L. Bar. τοιαῦται δὲ καὶ αἱ γραῖαι Suidas, recte omisso δριμεία. γὰρ om. R. Apud K. erat δάκνουσι δέ. αἴται γὰρ ἦσαν.

550, 33 sic. R. Put. ἔτ' ἂν μὲν (γὰρ L.) χραιτῶμεν K. ἀλλήλαις παρακελεύονται in principio scholii ponunt R. Put. R. ante ἀλλήλαις habet μὴ μελήσεται.

556, 39 et 40 quid sibi velint illa τινὰ δὲ—τινὰ δὲ, quæ in R. legi perhibentur, nemo facile dixerit. τινὲς μὲν—τινὲς δὲ recte Put., alterum etiam ceteri codd. Priore loco K. τὸ δὲ νῆ. — 40 αὐτὸ Dindorfius addidit ex L., ignorant R. Put. — 42 λαχανοπωλοῖς χυτροπωλοῖς R.

558, 43 τοὺς R. Put. et Suidas s. Κορύβαντες.

τοῦ χοροῦ K. — 45 sq. ἄλλοι δὲ ἐννέα om. Put. R. habet ἄλλοι θεοί. Pro παιδεις esse ὁπαδοί in schol. ad Vesp. 9 monet Dindorfius.

563 recte R. Put. πελτη, ἀσπίς ἴτυν μὴ ἔχουσα. Dele 564, 51 ἰσαδόπωλιν : ἰσχὺν μὴ ἔχουσαν.

564, 52 ἐλάας K. — 53 φασὶ δρυπέεις R. om. Put.

566 lemma φαύλος habet Put.

575, 2 οἰσπώτη recte Put., qui 3 om. Διονυσάλ. cum lacuna. — 3 οὐκ ἄλλα R. καῖλλα Put. Sunt codices qui οὐκ ita decurtant. οὐ καλὰ K. — 4 βόλιτα—καψπώτην Porsonus Advers. p. 284. Libri βόλιτα—καὶ οἰσπώτην.

576, 5 τοὺς μοχθηροὺς additum ex R., sed ve-reor ne non recte enotatum, quum illa ipsa verba apud Aristophanem legantur. Recte Put. τριβόλους τοὺς κακοτρόπους. ἔστι δὲ τρίβολος ἀκ. φ. K. ἔστιν ἀκανθῶν φ.

577, 8 ἀπὸ—ἐρίων additum ex R. et Suida s. Συνησταμένους. — 10 φασὶ καὶ ἐπὶ K. — 11 εὐ-νοϊαν Suidas. Legebatur εὐνοῦς.

578, 16-18 Put. ταῖς ἀρχαῖς διαζῆναι : τῶν γὰρ ἐρίων etc. Idem 19 ἐπὶν et 21 τοῦ ἐρίου omittit cum lacunis. — 23 διαλύσαι γρή, quod Dindorfius addidit ex Suida s. Διαζῆναι, habet Put.

581, 29 Ἐπιτίμιος Dobræus. Legebatur ἐπι-τόμιος. — 32 οὕτως L. — 34 τῶν om. K.

589, 37 ἐπιφέρομεν K., qui 40 om. λέγουσα.

592 Ἄ. τοῦ om. R. τὸ om. Put. ἡμῶν K.

597 sic in Put., ὀττεομένη : κληδονίζομένη. αἶ γὰρ—γαμηθήσονται. περὶ γ. χρῆσμ.

600 Put. habet lemma. Εἰς—σῶμα post τεθήσαι ponit R. τεθήση K.

601, 52 μισθός habent L. Bar., Suidas v Με-λιττοῦτα. om. R. K. — 53 καὶ additum ex R. στέφανον et διηγωνισμένους L. διηγωνισμένων codex Puteani, qui corrigat ex Suida. — 54 Διὰ τοῦ δήμου ἄξω ἀντὶ R.

603 Put. habet lemma καὶ ταύτας. — 4 ἐν ἄλ-λοις δὲ Put. δραγμαῖς R.

607 legebatur δῆλον κωλύεις ἀναπλεῖν. κωλύεις om. R.

609, 9 τοῖς κ' προβούλοις τοῖς Put. — 10 ἐκ τῆς συναρχίας R. Put. ἐν ταῖς συναρχίαις K. συνεργίαις Bar. εἰς προβουλοῦς (sic) Put. εἰς ἔστιν K.

610 βεβρεγμένος Put. K.

612, 14 τῆς τρίτης Bar. τὸ om. R. — 15 ἐφέ-ρετο K.

613 Put. habet lemma τὰ τρίτα. — 17 ποιῶ-μεν R.

615 τουτέστιν ἐγχειρίσωμεν K

616 Put. habet lemma ταδί.

619. Scholiorum ordinem intervertit R. Put. sic, τούτου τοῦ Ἰππίου κατέσχευ ἡ τύρ. — 51. οὔτος

ἰποίησε—Λακεδαιμόνιοι. τεττάρων ὄντων—Θουκ. φησί. — 21 τεττάρων Put., qui om. τῶν. — 22 εἰ-κότως δὲ Put. — 24 τυραννίαν R. et Suidas s. Ὀζειν. τυραννίδι ἐπέθετο Portus ad Suidam. — 25 ἐπὶ ἔτη τρία, οἱ δὲ δαι, Ἡρόδοτος 5 Put. « Quum Herodotum 5, 55, quattuor Hippix imperii annos numerare videret Wesselingius, in scholio verborum sedem mutari voluit. Recte, si de solo Hippia dixerit scholiasta. Sed scholion ad Vesp. v. 500 iisdem ferme verbis perscriptum comparanti vix dubium videbitur quin de Pisi-stratidarum cunctorum tyrannide egerit scho-liasta : ut annorum numeros ad alterius loci exemplum corrigi oporteat, ἔτη ν', οἱ δὲ μ', Ἡρό-δοτος δὲ λς'. » Dind. — 26 sq. τοὺς Ἀθηναίους posui ex Put. et Suida. Edebatur τοῖς Ἀθηναίοις. — 27 κατ....φορεῖν....μὴ Put. προσενεγκεῖν R. Put. περιενεγκεῖν Bar. — 28 κατέλευσαν Meursius Pi-sistr. c. 19. Legebatur κατέλευσαν. Conf. schol. v. 1153. οἱ om. R. K.

622, 30 in Put. γρ' ἐς Κλεισθέους. ἐπαι δὲ οὔτος. Rav. enim et alii codd. ἐκ Κλεισθ. in verbis poetæ. — 31 καὶ add. R. Put.

628 Διαλλάττω δοτικῇ· ἡ δὲ πρόθεσις οἶμαι πλεο-νάζει Put.

629, 36 χαινόντων R. et Suidas s. Διαλλάττειν. κεχρηστών χαινόντων Put. χαιρόντων K. et Suidæ edit. Mediol.

630 Put. ἐπὶ τυραννίδι : ἕνεκα τυραννίδος.

632, 40 Ἐν μυρσίνῃ κλάδῳ χρύπτω ζίφος R., ex quo edita πρὸς τὸ—σκολιῦ ἔστιν. — 42 φορέσομεν R. et Suidas s. Ἀγοράσω. φορήσω idem s. Φορήσω. φορήσομεν Put. φορέσομαι K. — 45 κατέβαλον Sui-das. κατέβαλον R. Put. κατέβαλλον K.

633 Νῦν ἀντὶ τοῦ ἐν ἀγορᾷ δ. μ. Ἄρ. Put.

636, 52 ἡμῖν R. γενήσεται L.

642, 53. Οἶμαι K. Εἰ μὲν Suidas s. Ἀρρηφορία, quod hic scribebatur ἀρρηφορία. — 1 εἰ δὲ Suidas, qui ἐρσεφορία K. ἐρσιφορία.

643, 3 η ἀντὶ τοῦ ἡα R. (et Put. cum lemmate ἦ δεκέτις), ubi ἡα etiam ἕα esse potest. Dind. ἀντὶ τοῦ ἦσαν Put. — εὔ γεγον. Put. εὐγεγονῶν R. εὐγενῶν K. — 5 τῆν om. Put. — 6 εἰσὶ δὲ K. μύ-λωνας Put.

644 Τῆ σποῖ (sic) Ἄρτ. Put. ὡς Δήμ. K.

645. Comparandus Suidas s. Ἄρκτος. — 10 le-gebatur ἀρκτωμιμούμεναι. — 17 ἀρκτον ἡμέραν. Disertiora de his ap. Suidam, qui sequentia οἱ δὲ—(23) αὐτῇ ignorat. — 20 de versu Euphorio-nis. v. Meinek. p. 147. Corrige typogr. vitium Ἄγγιλον. — 21 ἀγιάσαι Bar. — 24 Βραυρώνιον, τόπος Ἀττικῆς, ἐν ᾧ τὰ Διονύσια ἐτελεῖτο. κροκωτῶν ἀρκτος : ἀρκτος τις δοθ. Put. ἐδόθη— καὶ ἡμερώθη K. τῆς om. Put.—25 ἐπικίεε πρὸς αὐτὴν Put. recte.

Suidas προσπαζειν αὐτῆ. — 28 πᾶσαν παρθένον Put. rectius. πᾶσαν om. K. — 30 ἱμάτιον om. K. Idem φοροῦσα.

646, 38 καὶ ἀσπίδας R. Put., qui sequens scholion ita cum hoc conjungit, δλοχρύσους καὶ δρμαθούς ἐχουσα τῶν ἰσχυρίων. καὶ οὕτως ἐπόμπευον. — 41 καὶ om. K.

651, 43 καθότι τικτ. Put. — 45 ὄστε R. Put. et Suidas s. Μηδική et Παππῶν. ὅταν ὡς K. συμβάλεσθαι R. — 46 χρήματα, ἀπερ ἔταξεν Ἀριστείδης δοῦναι τοῖς συμμάχοις εἰ—πολεμοῖεν Put. recte, ut vel ex Suida apparet. — 47-49 ἀνδρας εἰσφέρω : ἀντι τοῦ γεννώ. τοῦτό φησιν, ὅτι—πολεμοῦντας Put. — 47 τοῦς πολίτας L. — 49 Ἄ. τοῦ om. R.

653. Imo 654 cum lemme εἴτ' ἀναλώσαντες. — 52 sq. παρέταξεν corrigendum ex Put., in quo hæc suo loco posita esse vidimus ad l. 46. ταῦτα δὲ ἔταξεν, 53 εἰ τοῖς βαρβάρους Suidas.

656, 3 sq. ἀγειν. ὑποδήματι. ἀψηκτῶ : σκληρῶ καὶ ἀμαλάκτω R. Excerpsit Suidas s. Ἀψηκτῶ.

660, 5 Ἄ. τοῦ om. R. πρόσθεσιν Put.

664 lemma habet Put. — 10 ἐν συκοφύλλοις R. Put.

665 habet Suidas s. Λυκόποδες. Conf. Photium p. 235, 17. — 12 τοῦς om. K. — 14 Ἰλαβον scribendum ex Suidæ codice Bruxell. — 15 λύκου Put. κεκαλυμμένους idem et Suidas. — 16 καίεσθαι K. περιέχοντος. ἄλλοι δὲ, διὰ Put. ἢ διὰ Suidas. — 17 ἐπίσημον K. — 20 Ἴπκ. αὐτῶν τυρ. Bar. — 21 τὸ Λειψ. om. L. Suidas τὸ Λειψ. τὸ ὑπὲρ Πάρνηθος, εἰς δ etc.

666, 22 sq. περὶ τὴν Πάρνηθον ex R. recepit Dindorfius, cujus hæc nota est : « τὸ ὑπεράνω Πάρνηθος K. (Idem in Put. sine τὸ.) τὸ ὑπὲρ Πάρνηθος Suidas et ὑπὲρ Πάρνηθος dixit Hesychius. Λειψύδριον τὸ ὑπὲρ Παιονίης ap. Herodot. 5, 62 ; ὑπὲρ Σπάρτης Eustath. ad Hom. p. 461, 20. De forma autem Πάρνηθος, ἢ, pro Πάρνης conf. schol. Nub. 322. — τινες additum ex L. et Suida. Sunt Alcæonidæ.

667 Put. habet lemma ὅτε ἤμεν.

669 Ἐλαφρῶναι Put

673, 27 Ἄ. τοῦ om. R. Pro tribus his verbis habet Put. προσεχίς (sic). — 29 προσεχῶς L. Bar.

675, 30 Ἄρτ. — Ἐφεσία ex R. additum, qui Λυγαμίδος. Herodotus 7, 99 Λυγαμῖος. — 31 αὐτῆ συναμ. et καθ' Ἑλλ. K. Qui in fine addit ἤν δὲ τὸ γένος Ἐφεσία.

676 lemma διαγράφομαι habet L. Correxerit Dindorfius. Idem correxerit περιαιρῶ R. περιαιρῶ K. — 34 ἐπάρασαν τοῖς κατεγνωσμένοις K.

679 sic Put., Ἐν τῇ ποικιλῇ στοᾶ γραφῆν ἐποίησεν ὁ M. — κωμφοδόμενος. λέγεται δὲ ποικιλῇ διὰ

τὴν γραφῆν. — 40 λεγομένην R. — 41, 42 Μήκων K. Φανόχου R. L. Φαινόχου Put. Φανίου Bar. Φανίχου K. — 42 καὶ om. Put.

680 λέγει addidi ex Put.

682 Ἄ. τοῦ om. R. ἀνεγείρεις R. Put.

683 Ἦν τὴν Put. ἦν om. ceteri.

684, 48 σε δαιδόμενον R. Id est δαιδόμενον.

DIND.

685 ζαινόμενον K.

688, 53 ἄν om. R. — 54 lemma αὐτοδάξ habet Put., deinde ὀργιζομένων.

690 Put. om. 1, 2 Ἰνα—εὐτελῶν, habet sequentia et scholion 694. K. L. sic : Ἰνα μὴ δικάσῃ. ἢ Ἰνα μὴ εἰς ὄραν ἔλθῃ, μὴδὲ πολεμήσῃ. παίζει δὲ ἀπὸ τῶν εὐτελῶν, οἱ (οἱ om. L.) εἰς τὸν etc.

695, 7 Ἄ. τὸ ὡς om. K. — 8 τῶνδε τῶν δετῶν Put. αἰετῶν K. — 9 ἐπὶ τοῦς, 10 ἀναλύονται L. Bar.

698, 13 κελεύοντες Kusterus. Legebatur κωλύοντες. Ib. καὶ τί R. Put. ἢ τί K.

701, 15. Legit scholiasta Ravennas ταῖς παισί. DIND. Et ταῖσι παισί ex codice quo utebatur enotavit Puteanus. Τὸ χ om. Put., qui 17 post φλον

pergit εἰς (sic) Τηλέφου Εὐριπι.

703 Τὰ κωλύοντα Put. omisso ψηφ.

706 Ἐκ Τ. Εὐρ. hic iterum Put., addens ἀνασσα πράγους : γυνή τις πρὸς Αὐσιστράτην λέγει.

715 Put. ἢ : ἢ ἐν ἄλλῃ βίβλῳ.

720 κακέμφατον K.

721 Put. sic : ἢ τοῦ Πανός : ἐν τῇ ἀκροπόλει τὸ ἱερὸν τοῦ Πανός.

722, 22 Εἰλυσπ. R. ἰλυσπ. K. — 34 εἰλεῖν Dindorfius ex Hesychio s. Κατελυσπωμένην. Legebatur εἰλεῖσθαι. τροχιλίας Bar. τροχιλίων K.

723 Put. lemma habet ἐπὶ στρουθοῦ.

729, 41 κακά R. — Sequenti versu Put. habet σῆς σέως ὁ σκώληξ. Et posito lemme scholii quod omittit ad v. 732 : πρὸς τὴν κλ. τῶν σέων, ὅτι..... σέυσεσθαι, quod male lectum.

734, 47 τὸ ἀπ. K. ἢ habet Put., sed omittit 48 καὶ—ἀπέλθῃς. Recte Bekkerus ἀπελθεῖν καὶ χρῆζῃς, μὴ ἀπ.

735 ita Put., Ἄμοργίς (sic, ut Suidas in ea v.) κυρίως ἢ λινοκαλάμη, ἐξ ἧς γίνεται ἱμάτια (ἐνδύματα Suidas) ἀμόργινα. ἅμα καὶ ἐπὶ ἀνδρείου αἰδοίου παίζει. γίνεται ἐξ αὐτῆς βάμμα ἐρυθρόν. — 50 ἀλεπύστῳ Bar. — 51 ὑπὸ τὴν R. L. et Suidas. — 52 κάρπαθον L. Bar. — 53 ὅτι τι K., qui om. γίνεται.

738 habet Put.

739, 6 δὲ εἰς τὸ K.

743, 8 ἐπειδὴ δὲ Bar. — 9 sq. περιεφαλαίαν—κύνιν in Put. recte adscribitur versui 751, ἐχουσα τὴν ἱερὰν κυνῆν. Conf. schol. 757.

746 ὡς ex R. additum. Sequentis scholii lemma est τί τοῦτ' ἔχεις.

755, 15 τίκτουςιν αὐταί Put.

757, 16 sq. Δέον—κύειν om. Put. — 17 γὰρ εἶπε K. — 19 κειμένους om. Put. κειμένους R., quod verum; κείμενα non scripsit ob præcedens ὀνόματα.

762, 24 καὶ R. τῶν K.

770 δῆλον Put. K., om. R. χρησμός addidi ex Put.

772 Put. : τὰ ἐπικρατέστερα, ἤγουν καταπονήσει τοὺς ἀνδρας. — 31 ποιήσει R. θήσει. λέγει δέ K.

773 Ἐρωτῆ additum ex R.

776 καταπυγνίστερον lemma in L. — 36 τῶν χελιδόνων posui ex Put., et est haud dubie in R. qui habet τῶν γυναικῶν. K. τῆς χελιδόνος—τῆς γυναικός.

780 Put. καταλείψομεν.

785 R. habet glossam παριστορεῖ.

795 τοῦ μισ. K. μισουμένας τὰς R. Put. hic habet βδελυττάμεθα, quod inepte ponitur ad v. 796 post ἐσμέν.

796 Διὰ τὸ βδελ. K.

798, 46 Οἶον omnes præter K., qui om. κλαύσει R. Put. Ceteri κλάσῃ. — 48 ἴνα μήτε φάγῃς... σκόροδα Put. cum lacuna. Idem om. μεγάλους. — 47 δακρύσεις recte Put., qui om. ἢ οὐ πολ., quæ accesserunt ex R. L. Bar., quorum postremus πολεμήσειν.

801, 54 Οἰνοφύταις Put.

804, 4 legebatur Ἀσώπου. (Put. Ἀσωποῦ). Correxī ex schol. Pac. 347. DIND. καὶ om. R. Put.

808 sic in Put., Τίμων τις ἀίδρυτος ὁ μισάνθρωπος καλούμενος. ἦν δὲ καθάρως (sic : Suidas v. Τίμων, ubi eadem, καθαρός. « Scribendum κατάρτος ». Kust.) ἀδάτοις ἐν σκόλοισι περιειγμένος Ἐρινύων ἀπορρώξ· ὃν φασιν ἀπὸ ἀγραδός—γενέσθαι οἶον ἀκάνθαις τετριγγωμένον καὶ σκληροῖς σκόλοφι καὶ παπτάλοις (sic) ἠφανισμένον. ἀντὶ τοῦ σκυθρωπός. — 8 ἀπὸ ἀγραδός R. Put. et Suidas s. Ἀπορρώγας et Τίμων. ἀπὸ χαράδρας K. — 9 χλωρὸν R. ἱατρὸν Put. et Suidas s. Τίμ. — 10 τὸν τάφον et 11 ὑπὸ θαλ. cum sequentibus om. Put. ἄβατον γεν. R. Put. et Suidas. αὐτοῦ γεν. δδ. K. — 12 Πειραιῶς L. et Suidas. πειραιῶς R. πειραιῶς K. φερούση Kusterus. Legebatur φυγούση, ut in codicibus Suidæ s. Ἀπορρώγας, quorum in Bruxelensi superscriptum φερούση. Editiones Suidæ ἀγούση.

809, 14 Τετριγγωμένος R. et Suidas s. Ἀπορρ. Idem s. Τίμων, τετριγγωμένος. Put. τετριγγωμ. Recte Kusterus τετριγγωμένος. Legebatur τετριγγωμένος. Deinde καὶ σκληροῖς σκόλοφι Put. et Suidas s. Τίμων. — 15 Ἄλλως R. ἢ σκ. K. et Sui-

das s. Ἀπορρ. ἠσφαλισμένος Kusterus. Legebatur ἠφανισμένος consentiente Suida.

815, 20 ἔφυγε K. Scholia quæ sequuntur versusum 817-889 ex R. primum edidit Dindorfius.

822 recte Put. ἢ ἐν εἰρωνείᾳ.

826 (corr. 827), pro his Put. τουτέστι γηραιὸν καὶ γονὴν μὴ ἔχοντα, ex mala acceptione loci.

832 (corr. 831). Ad versusum 832 Put. κεκαλυμμένον, ad 833 Ἀφροδίτη δῆλον (δηλονότι), et τὰ Κύθηρα νῆσος.

834 Put. τουτέστι—διανοίας ἔχει (ἔχου?) εἰς τὸ καθ' ἡμέρας.

839 om. Put. Idem ad sequentem versusum habet ὑπεροπεύειν (sic) : ἀπατᾶν, et superius scriptum παραλογίζεσθαι καὶ τὰ τούτων (sic recte pro ταύτην) παρακολουθοῦντα, ut ad ὀπτᾶν καὶ στρέφειν referre voluisse videatur.

840, 36 ita Put. ad 841, ἤγουν ἐκεῖνα δὲ τῇ κύλικι συνωμοσάμεθα—συνουσιάζειν.

844, 40 addit Put. σταθεύω τὸ ὀπτᾶω ὦ. Et ad 845, ὁ σπασμός καὶ ὁ τέτανος, ἤγουν ὁ γαργαλισμός καὶ ὄρεξις τοῦ ἔρωτος.

847, 41 om. Put., qui 849 recte ἢ ἐν ἡμ. σκ.

852, 44 τινός om. Put.

862 et 863 continuanda ut in Put. et ad 863, τοῦθ', referenda.

864, 52 ἐνθεν Put. pro ὅπου. Idem ad 866, in quo codices ξυνῆλθεν : ἤγουν σὺν ἡμῖν ταῖς γυναιξί.

869 Put. : ἀντὶ τοῦ ἔστουζα· ἐβδελυξάμενη τὰ βρώματα. στύζω γὰρ καὶ στύγω τὸ μισῶ. ἢ ἀνατεταμένον ἔχω τὸ αἰδοῖον.

871 (ad μὴ καλεῖ) Put. : πρὸς Λυσιστράτην ἢ Μυρρίνη ταῦτα λέγει. τούτῳ, ἤγουν ἕνεκα τούτου τοῦ ἐμοῦ ἀνδρός Κινησίου. Et ad 872, ἤγουν τί με ἀποφεύγεις καὶ οὐκ ἔρχῃ ἐνταῦτα (sic).

873 sic Put., τὸ πληθεῖς αὐτόσε, ἀντὶ τοῦ αὐτόσε ἔνθα σὺ εἶ. οὐ καταθήσομαι ἐκ τῆς ἀκροπόλεως, ἀλλ' ἄπιθι χαίρων.

875 Put. : οὐ καταθήσομαι. καὶ γὰρ εἰ μὴ χρεῖαν μοῦ εἶχες, οὐκ ἂν ἐκάλης (sic) ἐμέ. οὕτως οἶμαι. ἢ οὕτως· χρεῖαν ἐμοῦ οὐκ ἔχων, εἰς μηδὲν καλεῖς. διὰ τούτου οὐκ ἔρχομαι.

877 Put. habet ἀντὶ τοῦ ἕνεκα τοῦ παιδός. Omittit 878.

881 ἀθληταὺς, ἄτροπον—μαστοῦ Put. Qui om. μὴ θηλ.

887 Put. hæc habet, χαλεπαίνει, et μεταφρονεῖ (sic), ἀποσεμνύνεται.

894 Put. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ, et ad 895 (χειρὸν) ἀντὶ τοῦ κάκιστα.

896, 17 sq. μέλει σοι om. R. — 19 sq. pro his Put. πρόχῃ τὸ ἰδιωτικὸν (l. — κῶς) ὑφάδιον. Idem ad v. 897 : ἐμοὶ νῆ Δία οὐ περὶ πρόχῃς μέλει· ἀλλὰ τὰ

τῆς Ἀφροδίτης ἱερὰ, ἃ ἔστιν ἀνοργίαστα, ἤγουν ἀτελέστατα ὑπὸ σοῦ καὶ ἀνεόρταστα, καὶ τῇ Ἀφροδίτῃ οὐκ ὄργιασας καὶ οὐκ (sic) ἐώρτασας.

898, 21 sic R. ἀτελέστατα Put. K., sed ille addito ὑπὸ σοῦ. — 22 τῆς Ἀφροδίτης Bar.

907. Hoc scholion ad v. 910, ποῦ γὰρ ἂν etc., refert Put. — 29 ἀπότως (sic) Put. — 30 πλειόνως K. ἐκοιμήθης ad κατεκλήνης referendum v. 906.

911 Put. lemmatis instar τοῦ Πανὸς ἱερόν.— 34 Πανίου R. Put.

913, 36 πρότερον .. μπεδὼ Put. — 38 ὑπὸ τὴν φέρουσαν R. Put. — 39 τὴν K. φλεγρευ δη δ' (i. e. δον) ex R. enotatur. In Put. est φλεγρέω..... Ἐδον. Ut valde incertus sit ille Φλεγρεώδης λειμῶν. In scholio ad Av. 1694 est Φαληρικόν.

923, 42 sq. ἐπὶ τόνου R. ἐπὶ τοῦ ἐπιτόνου Put.

928, 47 Ἡρακλῆν L. Ἡρακλῆ K. — 49 sq. αὐτῷ θῆ R. προσκ. θῶ K.

931 Put. τὴν ζώνην.

933 sic R. Διεφθαρμένον ἱμάτιον K. — 53 ἀκαμπτον R. Put.

943 Put. habet lemma διατριπτικόν, omittit 5 sq. Παρά—βραδυτήτος, quorum priora παρά—ἀναβάλλεσθαι ponit post Σύριον l. 10. — 7 καὶ om. Suidas s. Μύρον διατριπτικόν. Post γίνεταί Put. addit δηλοῖ δὲ τὸ κακίματον.

947, 12 in Put. lemma ἀλάσαστρον.

951, 16 post ἄπεισι pergīt Put. δ δὲ ἀνὴρ—ὀδύρεται.

956, 21 αὐτὴν Bar. — 22 καὶ additum ex R. — 23 νοσισθαι K.

957, 24 Ὁ Φιλ. om. etiam Put.—26 τίθην..... μισθ. Put.

961, 28 δύνη R.

962, 30 τὸ K., qui ποῖα λιβάς σειρήν. Pluralem dedit R., ποῖα R. L. Bar.

973, 34 ξύλων R. et Suidas s. Θωμούς. ξύλου Bar. ξύλα K. — 35 πυρῶν R. et Suidas πυρῶν K.

974 Put. : ἀνέμου συστροφή ἢ πυρός. περηστῆρι : καυστικῶ. καταλείψας, in quo verbi ξυγγογγύλισσας interpretatio, ut κατακάμψας, latere videtur. Idem ad 976 ἀπέλθοις.

980, 40 διατεταγμένος Bar. ἀπὸ κοινοῦ—εἰπεῖν om. Put. κοινοῦ ἔπου R.

982, 43 μίγυσσθαι R. et Suidas s. Κονίσσαλος· μίγεσθαι K. Put. habet Κονίσσαλος, δ τὸ (l. εἶ) πλειον αὐτοῦ μέρος ἦν αἰδεῖον.

983 ita Put., κυσάνια (sic) : νεανία, ἐφηβε, ἢ εὐτελέστατα. κυρσός—λάχανον. κυρσανίου δὲ καλοῦσιν οἱ Λάκωνες τὰ..... καὶ τοὺς εὐτελεῖς ἀνθρώπους. Supple μειράκια ex Suida v. Κυρσάνια. — 45 κυρσός γὰρ Put. Bar. et Suidas. κυσός γὰρ R. κυρίως δὲ K.

985, 46 alterum τὸ om. R. — 47 ἐξέταινε—χειρὶ

R. L. συνέχει—χειρὶ K. Put. habet : το μάλῃς ἴσως τόπος ὑπογάστριος.

988, 52 ἡλαῖος ἀλαῖος παλαιός Bar.

991, 5 τὸ ἐν, 6 καὶ τὸ ἄλλο R.

992, 8 δεῖκν. αὐτοῦ τὸ αἰδ. K.

995, 9 R. om. Α. τοῦ, 10 addit πᾶσα. In Put. ὀρθῇ πᾶσα Λακεδαιμῶν.

996, 11 Πελλάνα γυνὴ ἑταῖρα Put., qui 13 om. πόλεως. — 14 αὐτοῖς K.

998, 17 sq. Ὁ νοῦς—Λαμπιτῶ om. Put.

1000, 22 ἤγουν ἀπὸ R. et Suidas s. Ὑσπλάτιδος, quod erat etiam in lemmate scholii, correctum ex Bar. ὡσπερ ἀπὸ K. ὦν

1001, 24 sic Put., ἀπήλαον, ἤγουν ἤλαυνον, ἀπήλασαν.

1004, 30 verbo θίγειν adscriptum in Put.

γρ' σίγειν.— 31 idem γυναικείου αἰδοίου ἔωσιν ἡμᾶς. ἀντὶ τοῦ τοῦ μύρτου δωρικῶς.

1007 τὸν om. R. Put. sic, πρὸς κήρυκα λέγει.

1013 lemma πωτάομαι in Put.

1014 sic Put., ἡ χορὸς ἢ Κινησίας ταῦτα λέγει. Idem ad 1016, ταῦτα συνίεις εἶτι ἀμαχαί (sic) ἐσμέν;

1019, 38 ὅπακ. τὸ ἔχειν Put. K.

1023, 40 Ὅτι ἀπεδύς. R. Put.

1032, 50 Put. post ὀφθαλμοῦ l. 48 pergīt, ἐμπὶς δὲ ἔστι ζῶον. — 51 legebatur Τριχορῖνθω. Put. τριχορῖνω (sic). Τριχορούω Suidas s. Ἐμπίς. — 53 Τριχορῖνθιοι Bar. Desinunt hic scholia codicis Leidensis.

1033, 1 τὰ et 2 φησι om. Put.

1037 Put. : ἀλλὰ μὴ ὦρας : τουτέστιν ἀλλ' οὐ κατὰ τὰς ὦρας καὶ τὸν καιρὸν ἵκοισθ' ἂν · νῦν δὲ γέροντα ὄντα με κολακεύετε.

1038, 4 verba Ἐν παρ. τ. ἔλ. in Put. adscribuntur versui 1039. λέγουσι K. — 5 sq. κακὸν—κακοῦ, Susarionis qui dicitur versus, de quibus v. ad Prolegom. c. 9.— 6 οἰκίην additum ex R., qui τὸ ἐόν.— 7 ἀμφαγαπάων R. Put.

1043, 10 δὲ ἔστιν om. Put. — 12 τὰ om. R.

1064 corrigendum videtur ἐν ἄλλῳ γρ. ἔδεσθε, quam veram esse lectionem in annotatione diximus. ΔΙΠΩ. In Put. est γρ' τίθου ὥστα τὸ χρέα.

1072 δέον εἰπεῖν ἀνεωχθ. Put.

1074, 29 sq. καθελκόμενα—αὐτοὺς suppleta ex Bar., qui præbet etiam τὰ—δὲ πλεκτὸν. K. ἐπεὶ ... ἀγγεῖον. — 30 δὲ om. R., τὸ δὲ et 31 εἶναι om. Put., qui πεδήσαντες, recte. — 32 δεσμοῦσι Put. δεσμεύοντες R. omisso καὶ sequenti. — 33 ἦκον K. — 34 εἶκασεν Put. K.

1078, 35 ἔκτασιν R. ἔκτασιν Put. ἐπίτασιν K.

1079 Put. lemma habet τεταρωῦσθαι (sic). — 38 φαίνετε, ἤγουν χ. Put.— 39 τὸ om. R. Put. Schedæ

Bentleii (apographum Barocciani, ni fallor) in Diar. class. Lond. fasc. 27, p. 146: ἐν ἄλλῳ δὲ τελερωσθαι (sic) γραίας.

1080 K. ἀλλ' ἔπα θέλει: ἔπου θέλεις. Et ad v. 1081 Ἐσών: ἀντὶ τοῦ ἔθλων.—42 ἀγέτω R. λεγέτω Bar. θέτω K.

1083, 43-45 Oī—ιμάτια in fine post ἑαυτῶν ponunt R. Put., et est recentius additamentum.—45, Λέγει τοὺς Ἄθ. τεταμ. φαίνονται δὲ et sequentia usque ad l. 48 Put. habet ad v. 1082. δὲ om. etiam R.—46 οἱ et παῖδες om. K.—47 διατρίβοιτο Put.—48 ἀφίστανται R. Put. ἀφίσταν K.

1085 Ἄντι τοῦ μέγα ex R. accessit. σ

1087 est in Put.: οὔτοι τοιούτοι: κατὰ ἀνδρὲ καὶ ἡμεῖς τοιούτο (τοιούτοι). ἀνατεταμένοι ἔσμεν οἱοῖσιν καὶ οὔτοι ὁ Λάκωνες. Prima verba κατὰ Ἄνδρέαν (nam hoc ipsum compendio illo monstratur) referenda esse videntur ad novitium illum grammaticum, cujus scripta duo recenset Fabricius. Iterum memoratur in scholiis Puteaneis ad The-smoph. 702. An alia ejus vestigia exstent in Aristophanicis, ignoro.

1089, 1 οἱ δὲ σπ. Bar.

1090 συσκόπωντες Put.

1093, 7 τις om. Put., in quo 8 ἐξ . . . μετὰ cum lacuna. προσελθεῖν K.—9 ἀπογομνήθησαν (sic) Put.

1094, 11 Σικελίαν Put.—12 καθέσεως Hemsterhusius. Legebatur καταθέσεως.—14 Θουκυδίδης, ad cujus 6, c. 61 v. notam Dukeri, qui l. 15 οὐ adjecit; nam K. φησι περισοπ.—Scholia 1099-1237 ex R. primum edidit Dindorfius.

1099 ἄνδρες om. Put., qui ἐκδεδεραμένους.

1105, 22 Put. κἂν λῆτε, ἦγουν βούλητε (sic). παῖζει παρὰ τὸ λύειν τὸν στρατὸν (quæ l. 20 sq. om.)· ἢ διαβάλλει τινά.

1110, 23 πόθῳ, θέλξει Put. ἰς R. ἔστιν om. Put., qui 24 κακίας. καὶ Θεόκριτος. Idem ad 1112 λέγομεν ἢ βουλόμεθα.

1113, 25 ἀλλήλους R. Put. ων

1114, 27 Put. ἐξυπηρευομένην. Qui sequens scholion habet ad 1116.

1119, 31 ἐπὶ om. Put., et 33 om. ἢ prius.

1125 οἱ στίχοι ἐκ Put.

1129 Put. habet lemma μιᾶς τε χέρνιθος.—38 idem ἀλλήλαις (sic).

1130, 40 Ἄλλως om. Put.—42 idem om. ἔλος.—Ἐρεχθέως, de quibus verbis Dindorfius: « Hæc annotatio dubitari potest an non sit referenda ad verba Ὀλυμπίας, ἐν Πύλαις, Πυθοῖ, præsertim quum scholiasta *totum versum* dicat. Tragicæ dictionis colorem habent et præcedens versus [ad quem reliqua scholii ascribuntur in Put.] βωμοὺς περιρραίνοντες ὡσπερ ξυγγεγεῖς, et qui mox

sequitur ἐχθρῶν παρόντων βαρβάρων στρατεύμασιν. » 1132 om. Put. εἰς δ. ἰ. μὴ μ. R.

1137 Put. habet lemma εἴτ' ὦ Λάκωνες.

1138 Put. οὐκ οἶσθ'. Περικλειδάς, στρατηγὸς Λακεδαιμονίων (quæ infra l. 3 om.). ταῦτα δὲ οἶσυντ.

1141 Put. recte ὅτι πολ., omisso σημαίνει, ad τότε referens.

1144, 8 πλατεῖς R. Put.—9 olymp. 78, 1.—

10 παρράγη (sic) ὑπὲρ (l. ὑπὸ) τῶν σεισμῶν καὶ Put. ὠδίων R. Put.—12 ἀπέστησαν Put. Qui sequens scholion omittit.

1152 καὶ γὰρ καὶ τῶν Suidas. s. Κατωνάκη.

1153 in Put. lemma ἱππίους (sic).—19 Aristoteles ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ, ut liquet ex scholio 666. Rem totam uberius narrat Herodotus 5, 62-65. DIND.—22 ἔμισθ. γὰρ ἐν Δ. Put.—24 Ἄγχιμολιον Herodotus. ἀγχίμολον R. Put. ἔπεμφεν Put.—28 hinc corrigenda esse Herodoti c. 65 verba Πελασγικῶ τεύχεϊ monet Dindorfius. Sequentem glossam om. Put.

1162 Put. habet lemma λώμεσθα.—33 τριχῶν Put. περιβολῆν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν περιβολαίων. τουτέστιν, ἦν ἔχομεν καὶ περιβαλλόμεθα Suidas s. Τοῦγκυκλον.

1164 ψηλαφῶντες—ἐπιθυμοῦντες Put.

1169, 36 sq. ταῦτα—κόλπος om. Put.

1170, 40 τὰ πεμπρικὰ τεύχεϊ Put.

1180 om. Put., qui pro verbis 50 sq. τοὺς—σύμμαχοι habet ὡς μοιχοῖς.

1184 Put. nihil nisi ὦν ἔδεσμάτων.

1189, 53 sq. om. Put. « Hæc duplicem fabulæ chorum fuisse docent. » ΜΕΙΝΕΚ. Com. I, p. 484.—1 πορφ. καὶ λεπτῶν π. Put.

1213 Put. refert ad 1214, τὴν ἐμὴν.

1218 Put. recto ordine, φορτικὸν μὲν ἔστι τὸ εἰσελθεῖν—ἑμῖν. τὸ πρῆγμα—δρᾶμα.

1237, 27 Ἄϊαν αἰχμητά ap. Athen. 15, p. 695, C. δεδῆλωται ἦδη referri ad scholia in fabulas deperditas observat Schneider. De scholl. Ar. p. 35. δὲ om. R. δ δὲ νοῦς om. Put., qui habet lemma ἄδοι.—29 ἐκ τῶν Bar. σχολῶν Put. λέγ. δὲ ὅτι K.—30 δεῖ Dindorfius. δὲ R. δέον Put. οὐ K. τῆς ποιητρίας Λακωνικῆς, ἧς μέμν. Put.

1242 habet Put. post scholion in v. 1248, post κύρσανιους, l. 2.—36 Βωιτῶν, 38 ὅτι δὲ ἔ. Put., quod verum videtur. καὶ ex R. additum.—41 γὰρ ἔστι Bar. παραλειφομένους Put.—42 καὶ Κορινθίας K., qui om. μὲν. γὰρ addit Dindorfius, habet Put., qui om. ὄχετο. Ad voc. φυσατήρια recte idem habet l. 47, τοὺς—φυσᾶν.

1243 Put. habet lemma διποδιάξω.—46 ἀρξει—καλῶς addidi ex R., deleto ἢ ante διποδιά [quod est etiam in Put.]. In apographo scholiorum Cantabrigiensi, ex quo scholia edidit Ku-

sterus, legi ἀρξη γὰρ αὐτοὺς διποδία καλῶς ex literis Dobræi cognovi. DIND. Meinek. Com. I, p. 109, ἀρξει γὰρ αὐτοὺς διποδίας καλῶς, ex Runkelii correctione, addens « Ante καλῶς fortasse excidit καλῆς. »

1246 Put. : ὄρχομένους (sic) : ἀντι τοῦ μ. ὄρχ., quæ non suo loco ponuntur infra l. 3.

1247, 48 Ἄντι (τοῦ) ὄρχησον. ὄρχεται τῇ ἰδίᾳ δ. Put. Edebatur τῇ Ἰάδι δ., quod recte correxit Giesius De dialecto Æolica p. 316, cetera sic constituens : ὄρχεται τις φυσᾶν τοὺς αὐλοὺς· ὁ δὲ Λάκων τῇ ἰδίᾳ δ. φθέγγεται. Fortasse ex superiori glossa irrepserunt verba τοὺς αὐλοὺς φυσᾶν, vel ex παρεπιγραφῇ, τοὺς ἀβλοὺς φυσᾶ (πολυχαρίζας ille). K. φ. τοὺς αὐλ.— 49 ὁ δὲ νοῦς om. Put. Λάκων. ἀντι τοῦ ὄρχμ. R. — 50 τὴν σὴν, quia codex Rav. et alii τὰν τεὰν habent in verbis poetæ. Ad 1248 Put. μνημοσύνη.

1251, 7 οἱ om. R. Put.

1252 sic Put., θείκελοι : τὸ πλήρες θεοείκελοι, θεοὶς ὄμ., προέκρουον δὲ, προεμάχοντο, recte.

1253 Put. habet lemma ποττὰ κάλα.

1255, 12 τοὺς κάπρους Put. κάπρους K. sine artic. ὦσπ. τ. x. et 13 γὰρ om. K. Verba συνεβοήθηον—Λακεδαιμόνιοι habet Put. ad v. 1244, et iterum ad v. 1250.

1257, 15 Πρὸς τοὺς K. — 16 πολλὸς Porsonus. Libri πολλὸς. περὶ τὸ στ. K. — 17 βορρᾶς Put. βορῆς K. — 18 ἐρρῦη κατὰ Porsonus. Libri ἐρρυχότα.—

Scholia 1259—1276 et 1297—1311 ex R. primum edidit Dindorfius.

1259 ἐπὶ—χωμωδαί Put. habet post scholion sequens, K. in fine præcedentis, post στόμα, uterque omissis ὡς ἔναρ, quæ habet Bar.

1274 habet etiam Bar., qui 27 vitiose τοὺς νομοφύλους.

1281, 29 τοῦ M. K. Μελίτου R. Put.

1283 in Put. lemma Μαινάσι. Cum eodem distinxι βλέπει, quod ad δαίεται refert.

1286 Ἦραν τὴν Ἀριάδην enotatur ex R. Verum præbuit Put.

1287 Εἶτα δὲ τοὺς ἄλλους θ. x. Put., qui 37 om. τῆς.

1299 Put. recte κλείουσα καὶ ὁμοῦσα. θεόν.

1300, 42 sq. οὔτω—Ἀθήνην om. Put.

1308 ὡς. εἶτε Put. distinguit.

1313, 1 Ὠσπερ.—βαχγῶν om. K.

1316, 4 ποικ. om. K. παραπλέκεται, ποικίλλεται. σκεπάσετε (sic) τῇ ἄμπ. Put. — 5 ἢ ἀντι τοῦ σκεπάσετε K. σκέπασον R., de quo Dindorfius : « Legit scholiasta παραμπύκιδδε, et recte quidem. » Iterum inspiciendus Rav., quum Put. σκεπάσατε monstret.

1317 in Put. γρ'. πάδδη. οἶον πῆδα. R. πηδᾶν.

1318 Put. ὦσπερ, sine ἔλαφος.

1319 Ἄντι τοῦ om. R. Put. sic, γρ' πόη. ποι-εἶτε κρότον τὸν ὠφελούντα τὸν χ.

1320 θεόν Put. Et ad v. 1321 πολεμικήν.

THESMOPHORIAZUSÆ.

Hæc scholia ex R. primum edidit Bekkerus, deinde longe accuratius excusso codice Dindorfius. Puteanus Frobenianæ editionis exemplo, quod in bibliotheca Regia servari dixi, scholia quædam adscripsit aliunde ducta et recentiora.

1, 5 ἐπέγραψεν Dindorfius. Codex ἀπεγρ.— 6 Χοιρίνη R. et Suidas s. Εὐριπίδης, cujus tamen codex Bruxellensis Χοιρίλλην, « ut Vita Eurip. in codice Havniensi regio 3549. Restitui scripturam in qua consentiunt vitæ Euripidis scriptores. » Dindorfius. Alterum nomen Fritzschius tueri conatur versu 289.— 9 ἀλλύοντος codex.

2 excerpit Suidas sub Ἄλοῳ, verbis leviter mutatis. Suspectum est Ἐξωθεν, quod ex lem-mate ἀλοῶν ἀνθρῶπος ἐξ ἑωθινοῦ ortum videtur. Eadem fere Schneideri sententia est De scholl. Ar. p. 7. DIND.— 13 τύπτειν καὶ ἀλ. codex. καὶ delevit etiam Schneider.

5, 17 ἢ δεῖ Dindorfius. Codex obscuris literarum ductibus ἦδη vel ἦδυ.

11, 18 λόγων μνησαι codex. Delevi μνησαι, quod ex gl. v. 25 irrepit. Χωρὶς initium est lemmatis χωρὶς γὰρ αὐτοῖν. Nam ad αὐτοῖν refer-tur explicatio τοῦ ἀκούειν καὶ ὄρν. DIND.

18 λείπει ὡς. Error grammatici vitiosa scri-ptura ἀκοήν δὲ χροάνης decepti. DIND. Intelligerem si scholiasta in codice suo invenisset editorum aliquot scripturam ἀκοῆς δὲ χροάνης.

21 Put. (ad οἶον) ἐπὶ θαυμασμοῦ. Deinde : εἶπε εἰπεῖν, οἶον τὸ σοφοῖς ἀνδράσι συνομιλεῖν τινὰ, εἶτα ἀναμνησθεὶς ποιητοῦ τινός, εἶπε ποῦ ἐστιν τοῦτο τὸ αἰ σοφαὶ ξυνουσίαι.— 27 τὸ ex inferiore scholio addidit Bekkerus.— 31 hoc lemma post scholion v. 41 legitur in codice.— 35 alios testes collegit Fritzschius p. 8 sq.— 38 ἢ transponendum ante ὦσπερ cum Schneidero p. 4.— 39 σύμπτωσις vel

συνέμππτωσι γενέσθαι τῷ Dindorfius et Schneiderus.

22 Put. μάθοιμι δηλονότι, ad πῶς ἂν οὖν, ut videtur.

25. Hoc scholion a m. rec. in codice. Put. ad v. 27, ἤγουν διὰ τὸ θυροῖν.

32, 5. Ex hac computatione aut Agathon 414 primum vicerit, aut Thesmophoriazusæ 413 data fuerit. Sed Agathonem novimus Euphemo archonte vicisse atque eorundem scholiorum alio loco hanc Aristophanis fabulam sexto anno ante quam Euripides mortem obierit actam fuisse traditur, quod tempus alia testimonia confirmant. Itaque inter primam Agathonis victoriam et Θεσμοφοριαζούσας actam *quinque*, non tres anni interjecti fuerunt. CLIPTON. Fast. Hell. p. xxxiii ed. Krüg.

39, 14 ante πᾶς excidisse videri εὐφημος recte animadvertit Dindorfius.

52 καταχρηστικῶς δὲ προοίμια Suidas s. Δρύχοι, post νεῶς l. 21.

53 οἰκοδομούντων Bekkerus. Codex οἰκούντων.

61 codex συγκάψας.

68, 35 τὰς abesse malim. DIND. Idem ad τὸ σημεῖον, l. 39: « Quod plerumque dicitur σημεῖοις vel σημειωτέον. »

80, 41. Eandem quæstionem proponit Hesychius, Τρίτη Θεσμοφορίων: ζητεῖται πῶς ἅμα μὲν λέγει τρίτην Θεσμοφορίων εἶναι, ἅμα δὲ μέσην, τετάρτων οὐσῶν ἡμερῶν. Cum proximis scholiastæ verbis consentit Photius p. 87, 21: Θεσμοφορίων ἡμέραι δ'· δεκάτη (δεκάτην dicit Πυαναειῶνος) Θεσμοφορία (sic κατ' ἐξοχὴν dicta), ἐνδεκάτη κάθοδος, δωδεκάτη νηστεία, τρισκαιδεκάτη Καλλιγένεια· et omissa dierum mensis notatione Alciphro 3, 39: ἡ νῦν ἐστῶσα σεμνοτάτη Θεσμοφορίων ἐορτή· ἡ μὲν γὰρ ἄνοδος κατὰ τὴν πρώτην γέγονεν ἡμέραν, ἡ νηστεία δὲ τὸ τρίμερον εἶναι παρ' Ἀθηναίους ἐορτάζεται, τὰ Καλλιγένεια δὲ εἰς τὴν ἐπιούσαν θύουσιν. Dissentit Plutarchus, qui νηστείαν diei decimo sexto Pyanepsionis adscribit, suo potius, ut opinor, errore quam, quæ Prelleri sententia est, librorum culpa, in Vita Demosth. c. 30: κατέστρεψε δ' ἕκτη ἐπὶ δέκα τοῦ Πυαναειῶνος μηνός, ἐν ἧ τὴν σκυθρωποτάτην τῶν Θεσμοφορίων ἡμέραν ἀγούσαι παρὰ τῆ θεῶ νηστεύουσιν αἱ γυναῖκες. Ceterum quam Photius κάθοδον dicit, non diversam esse ab ea quam ἄνοδον vocat scholiasta, ex scholio 585 apparet. Ἄνοδου nomen Στηνίους tribuit Photius p. 538, 9, die nono mensis Pyanepsionis celebratis: conf. schol. ad v. 834. DIND. — 44 scribendum τρίτη δὲ οὐ. — 45. Ejus usus poterat scholiasta celebriores quoque testes citare, Hesiodum Op. 698: πέμπτῳ ἔται (i. e.

πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ). Pindarum fr. Thren. 6: πέφνε δὲ τρεῖς καὶ δέκ' ἄνδρας· τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη· fr. inc. 54: τέκν' ἔπαφνε—δωδέκ' αὐτὸν δὲ τρίτον, nisi hic quidem exciderunt reliqua. SCHEIDER. ibid.— 46 ἑκαταία codex, quod correxit Dindorfius. Poetæ lyrici verba esse videntur, ἑκαταία δ' ἑκ. σ.— 1 ἀποδεκάτην codex. — 3 κατὰ Καλλίμαχον Prellerus in Zimmermanni Diario a. 1835, p. 787, probante Dindorfio. τρίτην codex.— 5 sq. Hoc dicit scholiasta, esurientes quosvis per jocum dicere solere mediam se agere Thesmophoriorum diem, νηστείαν dictam. Sic Athenæus 7, p. 307, F: ἄνδρες φίλοι, μὴ καὶ ἡμεῖς νηστείαν ἀγομεν, Θεσμοφορίων τὴν μέσην, ὅτι δίκην κεστρέων νηστεύομεν; DIND.

83, 13 ἀντὶ ἐν τῷ τῶν θεσμοφορίων codex.

94, 16 οὗτος δὲ Suidas s. Τεχνάζειν. οὕτως καὶ codex.

101, 28 scholiastæ sententiam pervertit Suidas s. Μύρμηξ et Χορικός posito imperfecto ἐποίει, nisi hic librarii error est. DIND. — 29 ὑπεκρίνετο idem s. Χορικός, non s. Μύρμηξ.— 30 ὑπὸ σκ. codex. ἀπὸ σκηῆς Schneiderus p. 5, recte. Idem verba ὡς πρὸς χορὸν explicat his scholiastæ Nub. 1356: οὕτως ἔλεγον, ὅταν τοῦ ὑποκριτοῦ διατιθεμένου τὴν βῆσιν, ὁ χορὸς ὀρχῆται.

105 εὐπίστως πρὸς τὸν θεὸν Suidas s. Σείβισαι. τὸ addidit Dindorfius.

121, 38 Φρυγίῳ codex. — 39 τῆς Ἄπ. vel τῆς τοῦ Ἄπ. malit Dindorfius. — 47 an non τοῦ περὶ Ἄπ.? de Apolline dictum esse illud ἀρσενί βοᾷ documentum addit poeta fulgorem emicantem. De peri etiam Fritzschiom cogitasse video, quem conf. p. 40— 49 habet Suidas s. Ἄρσενι.

127 ἀντὶ τῆς codex. Correxerit Dindorf.

129, 4 παρεπιγραφῆν codex.— 5 sq. ὄλ. ὁ γέρον εἰς τὴν θηλ. αὐτοῦ καὶ λαγναίαν ἀποδλέπων Suidas s. Ὀλολύζει.

130, 7 φασὶ Bekkerus. Codex φησὶ. Idem 8 et 10 πεποιίσθαι.

131 habet Suidas s. Κατεγλωττισμένον, qui 11 ἀντὶ τοῦ πολλαῖς.— 12 καταμεμιγμένον apud Bekkerum, quod non videtur in codice esse.

137 Bekkerus retulit ad v. 136; sed recte Meinekius quoque Hist. Com. p. 362 a verbis τίς ἡ τάραξις incipit. Ceterum Æschyli potius quam Aristophanis locum expressum fuisse ab Eubulo, bene monuit Fritzschiom.

152 τοῦ om. codex. Non satis video quid sibi velit aut quo pertineat hæc glossa. Sequens scholion ad v. 151 referendum.

162, 43 δὲ ἀντικρυς codex.— 44 Ὅρμισι, v. 1410.— 45 τίνες δὲ ὠκεανῷ τὰ σά περὰ. τοῦθ' [sic] ὡς ὄρν. codex. Vide notata ad schol. Av. 1410.— 46

οὐδὲν ἔχον codex. Σφηξίν, v. 1234, ubi v. scholia. — 47 ὄνηρ codex. — 48 μένειν Dobræus. μὲν εἶναι codex. — 50 corrige λέγων. Typothetæ lapsus λέγω. ἀλλ' inseruit Dindorfius. — 52 Πελοποννήσις codex.

198, 2 supplendum videtur δῆλον εἶναι vel φανερόν εἶναι. DIND. — 3 οὐκ ἄλλον codex. In eodem post κορυδὸν tenuia tantum supersunt literarum vestigia αντωνυστου. Dindorfii est αὐτὸν ὠνόμασεν ἀλλ' ἢ (codex ἀλλῆ). — 5 indicavi lacunam. Codex literis prope oblitteratis λελοθημαι εἶπεν [apud Bekkerum β δην], quæ tanto minus in integrum restitui possunt, quum plura excidisse manifestum sit. λελοθημαι simile est verbo λελύπημαι. DIND. Quum in hac fabula de poetis dixerit Teleclides, τάλαινα esse possit Poesis vel musa Æschyli avi, cui vim fecerit Philocles. Conjeci:

Ἄλλ' ἢ τάλαινα Φιλοκλέα βδελύττεται,
εἶτι [γύννις] εἶστιν Αἰσχύλου φρόνημ' ἔχων.

Quorum prius βδελύττεται non improbabile existimo; sed pro γύννις aliud vocabulum desideratur ductibus literarum et præcedentibus verbis μικρὸς καὶ αἰσχρὸς accommodatius.

199. Zeugma scilicet notare voluit, quod hac solvebat ratione: τὰς συμφορὰς γὰρ οὐχὶ τοῖς τεχνάσμασιν ἐκφεύγειν δίκαιον, ἀλλὰ τοῖς παθήμασιν φέρειν. Cave existimes scholiastam aliter legisse. FRITZSCH.

215. De Cratini fabula v. Dindorf. ad fragmenta Aristoph. p. 94 ed. Lips. et Meinek. Com. I, p. 53 sqq.

220 scrib. αὐτοῦ . . . Hæc fortasse de proximorum verborum γενναῖος εἴ ἐxplicatione supersunt. DIND.

221 apud Bekkerum καλ. . . εἶναι.

224, 24 sic Dindorfius. Codex u. . . α τῶν ἱεραίων.

232, 29 προβάλλεται, 31 sq. δὲ εἶρηκα, διότι εἴψ. Suidas s. Ψιδός.

245 Put. αἰθάλης, στακτῆς. Conf. Suidam v. Ἄσβολος.

246 Put.: μεταξὺ πρωκτοῦ τε καὶ αἰδοῦ τοῦτος.

258, 43 καὶ ὡς γυνή Suidas s. Περιθετος. Codex ὡς γυνή καὶ. — 44 λέγουσι δὲ καὶ malit Fritzschius. — 45 πανταυχίαν δεῖ Meinekius. — 46 codex εἴσταθι.

261, 49 εἰσεταιμένον Suidas quoque s. Κλινίς, ubi Porsonus ἐκτεταμένον. Poterat probabilius εἶστι τεταμένον. DIND. Ita etiam Fritzschius.

273 addidi δε et lacunam indicavi. Excidit epitheton aliquod filiorum vel numerus. Conf. schol. Nub. 1001. DIND. Fritzschius δε εἶχεν υἱὸς ἰώδαεις.

274 habet Suidas s. Ἄρδην, ex quo additum 3 τοῦ, 5 τοῦτο δηλοῖ. Post quod vocabulum ille perguit ἀντὶ τοῦ πάντας.

281 Put. τῆς ἀναδόσεως τοῦ καπνοῦ.

284 Put. ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ βρώματα εἰτίθουν. Idem ad 285 (287?), δὸς ὡστ' ἔχειν με. Ad 286 (287?) ἔλλειπτικὸν τὸ σχῆμα. Ad 288, δὸς λαθεῖν.

289, 18 μύρτιον Dindorfius. Codex μύρτον.

291, 21 πεδαρίσκον, 22 κατοφερῆ codex. Put. habet προσέχιν τὸν θαλῆχον (sic) ἐμοί.

346, 45 sq. Dativum εταίρα legit hic scholiasta. Codex ἐπὶ τὸ πρ., 47 et 48 ἑτέρα. — 50 εταίρα recte corrigit Dindorfius.

363, 5 scribendum videtur ἀπηγορευμένα [sic Suidas s. Ἀπόρρητα] vel ἐπὶ τῶν ἀπηγ. DIND. Qui comparandum monet schol. Ran. 362.

373, 12 prius ἢ additum ex Suida s. Ἐπιστάτις, qui om. alterum περι.

380, 16 ἀντὶ τὸν codex. Recte Dindorfius ἀντὶ τοῦ τὸν στ.

383 γυνή pertinere videtur ad 381, χρέμπεται γὰρ ἤδη.

389, 23 Suidas s. Ἐπισμῆ, οἱ δὲ μεταφ. ἀπὸ τοῦ σμῆχειν, οἷον ἐπιτριβεῖν. — 25 Διόδωρος intelligendus videtur lexicographus, cujus Ἰταλικὰς γλώσσας e Pamphilo citat Athenæus 11, p. 479. SCHNEIDER. p. 94. οἱ δὲ εἰς ἔθους Suidas. — 27 ὡς τὸ σμῶχειν Schneider. p. 55.

392 Put. (ad μυχοτρόπους) μυχία ἢ Ἀφροδίτη.

393 conf. Suidam s. Οἰνοπίκας, qui 35 οἰνοπίκας, 36 μύειν ἢ μυξάν.

395, 39 γενέσθαι Suidas s. Ἰκρία, quanquam apud hunc quoque tres codices γένηται, ut hoc loco R.

397 pertinent ad v. 390 sq., εκουπερ ἐμβραχὺ εἶσιν θεαταί.

401, 44 αὐτὰ δρα (i. e. ὄρα) ἐστεφανηπλόχου Seidlerius.

416 Put. Ἰλλυρικὸς κύνας.

423, 9 κλεις εἶστιν codex. — 10 περιτιθεμένου Suidas s. Λακωνικά.

427, 14 ἀπὸ θρ. codices Suidæ s. Θριπηδέστατον.

429 Put. κυρκανὲν ἀκριβῶς ζητεῖν, ἀπὸ τῆς κύρκης (l. κυρκάνης).

441 habet Put. verba 20 οὐκ ἀπὸ—συμμέτρων. Idem, Ξενοκλῆς, υἱὸς Καρκίνου, κωμωδεῖται ὡς ἀξεστος ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἀλληγορικῶς (sic), quæ leguntur in schol. Ran. 86. — 21 ἐν ᾗθει δὲ Fritzschius, sine probabilitate.

458 ἐκδοτικὸς Suidas s. Συνθηματιαῖος. Codex συνεχδοτικὸς

481 est etiam ap. Zonaram I, p. 669 et grammaticum in Catal. codd. Nanian. p. 493.

489, 38 ἀγυεὺς codex.

500, 45 refertur ad codicum scripturam ὁπ' ἀγῶας (αὐγῶας) οἶον. — 46. Hæc sic sunt corrigenda, ἀλλ' ὄνπερ οὐνεκ' ἤλθον ἄ μ' εἰπεῖν. λέγε. Nam ita in libro suo scriptum invenisse videtur scholiasta pro ἄ (ἔα) μ' εἰπεῖν : quo factum ut ἄ produci putaret. DIND. Sic statuendum puto : revera in antiquis libris scriptum fuisse AM (ἄ μ' pro ἔα μ'); quod quum pro ἄ μ' acciperetur, vocabulo non hujus loci, et verborum structura et metrum periit. Quæ incommoda ut sarcirent, critici quidam λέγε vertebant in βούλομαι,

ἀλλ' ὄνπερ οὐνεκ' ἤλθον (ἄ μ') εἰπεῖν βούλομαι, delete vel relicto ἄ μ'. Certe relictum erat AM in exemplo quo utebatur scholiastes : qui quum de βιαίω συστολή loquatur, AM haud dubie cepit pro ἄ (ἔα) μ', et egregium 'sane exemplum nactus est violentiæ prosodicæ : ἀλλ' ὄνπερ οὐνεκ' ἤλθον, ἄ μ' εἰπεῖν. ΑΓ. βούλομαι.

504 Put. θεραπεύματα εἰς τὸ ταχέως τελεῖν. Et ad 505, πλεονάζει τὸ τὸ ἄρθρον.

506 κηρίον de melle accipiebat scholiasta. Vide Bergler. et Fritzscheium p. 184.

509, 1 καλοῦσιν Suidas s. Ἦτρον.

516, 3 τὴν προσάνθησιν correxi ex schol. Pac. 199 (et Photio p. 193, 7, Suida et al.). Codex . . . απινων literis evanidis. Potest tamen etiam τὰ ἀποπίπτοντα scribi. τὸν προαποπίπτοντα κύτταρον dixit Theophrast. H. Pl. 3, 7, 3. DIND. — 6 199. Quæ in scholio Veneto Pac. 199 leguntur, e vetustis ad Thesmophoriazusas scholiis fluxisse, audacter contendo : sunt enim tam ab illo loco aliena, quam ad nostrum unice accommodata : Λυκόφρονά φησιν Ἐρατοσθένης τὸ κύτταρον λέγειν ἐν ᾧ αἱ φηγοὶ ἐγκάθηται, οὐκ ὀρθῶς κυττάρους γὰρ καλοῦσι τὰς τῶν κηρίων καὶ σφηκίων κατατρήσεις, ὡς καὶ ἐν τοῖς Σφηκίῳ εἰρηκεν, « ὥσπερ—κινούμενοι. » Apparet sententiam hujus loci aliquanto melius a Lycophrone quam ab Eratosthene perspectam esse. Deinceps alius grammaticus, correcturus scilicet Eratosthenem, hujus viri sententiam magis etiam infuscavit, δεῖ οὖν sqq. Retinet enim apum cellam, ac præterea voces tam arcte connexas, στρεβλὸν ὥσπερ κύτταρον, ineptissime divellit. Melius quam ceteri ultimus scholiastes. Hic demum Lycophronis vestigia pressit. FRITZSCH. — 9 τῶν μελικήρων mavult Schneider. p. 6. — 10 πῶμα Suidas s. Κύτταρος et Πύσθιον. Codex ὁμα.

519, 13 εἶτα δὴ θυμ. Matthiæ p. 342 recte.

532 εἰ μή glossema est particularum πλὴν ἄρ' ἤ. ἄλλη γυνή autem proximi versus lemma est, pro quo γυνή τις scriptum in textu codicis. DIND.

533, 20 κατὰ τῆς Bekker. ἐκ τῆς codex.

536, 23 βουλομένη recte corrigi Fritzscheium. Sequentia ἐπειδὴ ἐπὶ σκηνῆς εἰσὶν fortasse ad τὰ δουλάρια referenda, v. 537. Put. habet : εἰμενοῦν τις ἄλλη δηλονότι γυνή ἐστι, τοῦτο ὅπερ λέγω ποιῆσαι (sic), εἶδ' οὐ μὴ ἡμεῖς αὐταί. Ad 538, ἦγουν τὸ αἰδοῖον.

566 codex μὰ τοῖν—μὰ ταῖν. Utrumque μὰ ab librario illatum, qui non perspexisset mentem scholiastæ. Ad verba μὰ τῶ θεῷ observat grammaticus nominativum et accusativum terminationem habere masculinam, sed genitivum et dativo casu non τοῖν θεοῖν, sed ταῖν θεαῖν dici. Ταῖν θεαῖν est in Vesp. 378, ubi Rav. male τῶν θεῶν. DIND.

567, 40 ἐπὶ additum ex Suida s. Ἐκποικῶ, δτι omittente. Idem πολὺ, παρετυμ. δὲ. — 42 ὡς addit Schneiderus p. 100. — 43 ἀνδρῶν Suidas.

572, 45 ἐστι δ' codex et Suidas s. Ὀμοῦ.

585, 52 accuratius dixisset διὰ τὴν θέσιν τοῦ θεσμοφορίου, quod templum Athenis in edito loco prope acropolin situm erat. FRITZSCH.

600, 2 κρύπτειται Bernhardyus ad Suidam v. Κρυπτεία. Apud Platonem est ἡ κρύπτεια. — 3 de Euripide recte dubitat Dindorfius. — 4 codex κρύπτεται. Bernhardyus l. c. κρυπτευταί. Κρυπτεία confidenter, ut solet, projecit Fritzscheium.

616, 10 οὐρων Suidas s. Στραγγουριῶ. — 11 sq. idem χρῆσθαι αὐτοῖς. φυλάττονται γὰρ πολλὰ πτόειν καὶ οὐρεῖν καὶ ἀπομ.

624, 19 corrige typhothetæ omissionem, ἐποίουν πρὸς τὸ ἱερὸν.

631 habet etiam Put. ad προὔπινομεν, qui ἀλλήλαις.

646 γε Dindorfius. γὰρ codex. Παρατετήρηται ferri posse ad schol. Avium 448 de νυνμενί annotat Fritzscheium.

648, 29 διισθμονίσαι Suidæ s. hac v. et s. Ἰσθμός. Codex διισμωνίσαι.

656 codex ἐγκυκλίων.

658, 35 sic in Put., ἀντὶ τοῦ τὴν ἀγορὰν, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ τὸν λαὸν πυκνοῦσθαι. — 36 ἐπεποίητο Schneiderus p. 5. Codex ἐπέποίητο. — 37 πυκνὴ σκηναὶ Dindorfius et alii. Codex σκηνηὶ πυκναί. — 38 idem vir doctus nunc (conf. fragmenta p. 501, a) referre malit ad Pac. 731, ὡς εἰώθασι μάλιστα περὶ τὰς σκηνάς πλείστοι κλέπται κυπτάζειν καὶ κακοποιεῖν.

678 Put. (ad ἔσται) τοῖς ἀνθρώποις δηλονότι.

680 habet Put., et : παράκοπος δὲ φρενίτης, ἦγουν τῶν φρενῶν τραπεῖς.

682, 41 codex Ἀλεξανδ. Alexandrum mediæ comædiæ poetam intelligit Meinekius Hist.

Com. p. 488, verbaque hic apposita in tetrametrum redigit,

ἦσαν ἄνθρωποι δὲ πέντε καὶ γυναῖκες τέτταρες.

688, 45 literarum aliquot formæ α . ηβο apparent in codice. Rectius de hoc loco tradere scholiastam Acharn. 332 monuit Fritzschi. Idem et Schneiderus p. 8 corrigunt l. 50 ἐν ταῖς μασχάλαις. — 51 recte apud Bekkerum κατεχουσῶν.

693 Put. ἐπὶ τῶν μηρίων : ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῶν β. — καίεσθαι, non ἀποκείεσθαι.

697, 1 Ἀριστοφάνους.—Θουκυδίδου codex.

702. Ad hunc versum mire annotat Put., οὕτως ἐνόησεν Ἀνδρέας, nihil amplius. Conf. ad schol. Lysistr. 1087.

710 poetæ Cobetus eleganter restituit ἤκαις γ' ὄθεν οὐκ ἔξει. Quod legit qui tertiam interpretationem scripsit. De prima quid statuendum sit ambiguum est. Sed fieri potest ut ἤκαις ὄθεν ἤκαις legerit, quod percommode explicatur, *ex inauspicato loco venisti.* — 5 codex δ συμμαχῶν. Qui legisse videtur, ut observat Fritzschi, ἤκαις ὄθεν ἤκαις φαύλας, ἀποδράς τ'—.

726 Put. τάσδε μὲν : ἦγουν ἡμᾶς τὰς γυναῖκας.

729 idem ἡμίκαυτον ἄνθρακα.

730, 14 post ὡς obscuri literarum ductus in codice, qui σημαίνει potius significare videntur quam quod sensu postulante posui παιδίον. DIND. — 15 ἔχει ἡ ἄσχο codex.

746, 24 τοῦ om. codex.

747, 27 post Σίριος vel in vicinia plura excidisse videntur: quo fit ut sequentia quoque in integrum restitui nequeant. DIND. — 31 κατὰ τὸν Schneiderus p. 5. Codex καὶ τὸν.

754, 33 malim αἵματος δεκτικὸν, ut est in schol. Lysistr. 1211, πλέγμα δεκτικὸν ἄρτων. DIND. — 34 Odys. Γ, 444.

760 Put. μίκα ἀντὶ τοῦ μικρά. Et ad 761, ἐξήρησατο, ἐφόνευσεν. Ad 770 (πλάτας) κώπας.

771, 46 ἄτται Bekkerus. Codex ἑαυταῖς. — 51 περιπεσεῖν Suidas s. Παλαμῆδης.

773, 53 ἀγάλλεται Bekkerus, ut Suidass. Ἀγαλλὰ et alii grammatici. Codex ἂν λέγεται.

804, 15-17 ab imperito homine profecta, qui et ἐν ὄρακι nou sine fædo scripsit errore et de certissima re inepte dubitavit. FRITZSCH.

808, 23 περὶ τοῦ ἐπιλαγχάνειν sqq. explicatur ab Harpocrate s. Ἐπιλαχῶν. De Platonis loco v. Meinek. I, p. 670 sq. et Cobet. Obs. in Plat. com. p. 136-8. — 25 ἀτὰρ οὐ Hanovius Exercitt. crit. I, p. 93. Codex ἀγαρὸν habere videtur. — 26 πῶς οὖν ἦν codex. οὖν delevit Bekkerus. — 27 lacunam indicavit Dindorfius. μηδέπω scripsit

probante Meinekio Fritzschi. — 28 δὲ Bekkerus. Codex μὴ. — 29 dele parentheses signa. — 30 habet Put.

811, 32 lacunam notavit Schneiderus p. 8, οὕτω γὰρ εἰώθασιν vel ejusmodi aliquid excidisse statuens. — 33 ἀπλῶς πεντήκοντα idem.

825 Put. ἦγουν δ (sic) κάμας οὖν αὐτῶ τῷ ξίφει.

828, 41 conf. Meinek. Com. I, p. 568. Put. ἐν τῷ στρατῷ. Idem ad sequentem versum, ἦγουν τὸ σάκος.

834, 48 ἐπὶ Σίρω Fritzschi ex Stephano Byz. v. Σίριος : Σίρα δὲ κέκληται, τινὲς μὲν, ἐπὶ ἐπὶ Σίρω Ἀθήνησι (τῇ Ἀθηνᾷ) θύεται. ἄλλοι δὲ, ἀπὸ τῶν γιγνομένων ἱερῶν Δημήτερι καὶ Κόρη· καὶ ἡ ἑορτὴ αὕτη Ἐπίσκια κέκληται. Codex R. ἐπισκυρα. 838 εἶδος κ. δ. habet Put.— τοῦ om. codex. In libris quibusdam lectum fuit ὀσάτην.

840, 53 εἶπεν codex. « Verum nunc mihi videtur quod conjeci πολλάκις εἶπον, quod non tam ad verba Seleuci quam in universum ad dubitationem de matre Hyperboli, toties ab Aristophane et in superstitibus et in perditis fabulis exagitati, referendum. Similiter πολλάκις εἶπον dictum in schol. Venet. Vesp. 1281; πολλάκις εἶπομεν in schol. Ven. Pac. 116; πολλάκις εἶρηκαμεν ib. 499, 1295; πολλάκις εἶρηται sæpius in scholl. Ranar., etc. Conf. ad schol. Av. 764. Deinde codex προβάλλει δημηρικῶς. Ὁ Ὀμηρικὸς est Seleucus, cujus illud fuisse cognomen constat ex Suida s. Σάλευκος. Suo nomine appellatur infra in scholio v. 1175, hic vero cognomine solo, ut Apio in schol. Pac. 778. DIND. Aliorum minus probabiles sententias v. ap. Schneiderum p. 55 sq. — 3 Ξενοφάνην Thucydides 6, 8 et schol. Acharn. 269.

848, 8 ἄκων γὰρ codex. Correxerit Dindorf.

852 brevis Suidas s. Κοικύλλεις.

868, 19 legendum κόρακες, διότι μέχρι ex Suida s. Τί οὖν ἐτι ζητῶν.

870, 22 Menander apud alios οἶσθ' ὅ τι ποίησον, fr. inc. 298.— 24 verba οἶσθ' οὖν ὁ δρᾶσον leguntur in Hecuba v. 225, et in nonnullis codd. Gregorii Cor. p. 19 est vel Εὐρ. ἐν τῷ Πολυδώρου δράματι vel Εὐρ. ἐν Πολυζένη τῷ δράματι. Itaque aut Euripides eadem posuit etiam in Polyido, aut grammatici scribere debebant [!] Εὐριπίδης (Ἐκάβη καὶ Ἀριστοφάνης) Πολυδῶρ. FRITZSCH.

897 et 898 sunt in Put.— 34 Bekkerus vitiose Οἰνηίδος ediderat.

904 Put. ἀφασία : ἀπορία λόγου.

910, 41 οἰωνός ap. Bekkerum, οἰωνός codex.

912 Put. ἐσγάρας οἱ παλαιὸι τὰ τοῦ γυναικείου αἰδίου χειρὶ ἐλεγον. Sic alii quoque grammatici legerunt : v. Fritzschi. p. 352.

917, 47 indicavi lacunam. Excidit enim Aristophanis grammatici de vocabulorum λαμπάς et δᾶς discrimine observatio, cujus postrema tantum verba supersunt οὐ τῇ λαμπάδι εἶπεν, ἀλλὰ τῇ δαδί (nam sic deletο νῆ scribendum), ὡς δῆλον εἶναι ὅτι ἐκατέρως ἔλεγον, in quibus de alio quodam loco agi videtur, velut Vesp. 1390, in quo τῇ δαδί dictum fuit eo sensu quo hic τῇ λαμπάδι. Excidisse autem nonnulla manifestum est ex verbis sequentibus ἀνάξιος—λέγων, quæ non habent quo referantur. DIND. Neque Fritzschius his lucem attulit.

921 codex κενόβουλος. Correxerunt Dindorfius et Fritzschius.

924 Put. ὑποχωρητέον, ἀπιτέον.

935 Put. habet δ πανούργος Εὐριπίδης, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ ἱστία βαπτόντων.

940, 8 γυμνόν με in codice legitur post δῆσαι. Mutavit Dindorfius, hæc Cratini verba esse existimans.

941, 11. Commentum ineptum, quod non apparet quomodo Eupolidis loco confirmari possit. Scholiastæ errorem repetit Suidas s. Ἔστιαν, omisso tamen fragmento Eupolidis. Non minus mirabiliter Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 37, 24, ut ἔστιαν τῶδε dici ostendat, Homeri verbis utitur δαῖνον δαίτα γέρουσιν. DIND. Defendere observationem grammaticorum conatur Lud. Dindorfius ad HSteph. Thes. v. Ἔστιαν. — 11 παρ' non est in codice. — 12 post θατέρω videntur nonnulla excidisse, quibus ista doctrina de constructione verbi ἔστιαν confutaretur. ΜΕΙΝΕΚ. Com. I, p. 445. Imo ipsa potius verba Eupolidis excidisse videntur. Tacite δευτέρω scripsit Lud. Dindorfius, qui ξενίζεσθαι interpretatur Mirari, ut grammaticus dicat: Proinde neque apud Aristophanem neque apud Eupolidem (ad cuius commentatorem aliquem fortasse respicitur) hæc constructio mira et inaudita videri debet. Codex ὄστε οὐδὲ ἐκεῖ οὐδὲ ἐνθ.

947, 17 καὶ τὸ παῖσω πάλιν παιζοῦμαι Schneiderus p. 6, quod verum videtur. Apud Homerum est φιλοπαίγμονος.

948 Put. ἀντὶ ποιῶμεν. — 22 ἀνέχομεν codex et Suidas s. Ἀνέχομαι.

956 Put. (ad ὑπαγε) ἡσύχως πως. Ad v. 964, τοὺς ἄνδρας εὖ, κκῶς τὰς γυναῖκας.

973 habet Suidas s. Τέλεα et Put., qui 31 omittit γάμοις sine lacuna. — 32 διὸ et ἐκαλεῖτο ἡ om. idem.

986 habet Put. Et ad v. 993, τὸ ἐν ὕμνοις πρὸς τὸ νυμφῶν. Ad v. 995, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ βωμῶ ἐν ᾧ τὸν σῦα (sic) ἔθουον.

1001 ἀντὶ πρὸς αἰθρίαν. βαρβαρίζει γὰρ ὁ τοξ.

Put. Qui sequentium quoque *glossarum* prope dimidiam partem habet.

1007, 39 ἤγουν ψ. ἵνα πύταξη (sic) σοι: ἀντὶ τοῦ ἵνα φυλάξη σοι Put. Rav. quoque φυλάξη σοι.

1011 ὡσπερ Put. Qui ad v. 1014, εἰ μὴ βούλοιντο σώσειν ἐμὲ δηλονότι.

1015, 46 φίλοι μοι codex.

1018, 49 πρὸς Αἰδοῦς σὲ τὰν ἐν restituit Seidlerus. — 50 ἀπόπασσον idem. Codex ἀπόπασσον. — 51 codex ut videtur πόθου. — 52 ἀποσπάσματα Bekkerus. Codex ἀσπάσματα. Hæc sic in Put. ad v. 1015: διὰ τὸ λαμβάνειν ἀσπάσματα (sic) ἀσυνδ. τὸ δλ. γ. Cum his jungenda esse l. 54, γίνεται, ὡς ἐν κωμῳδίᾳ, recte dixit Fritzschius.

1022, 2 πολυποινοτάτην ap. Bekkerum.

1031, 9 τὴν ξιφοθήκην codex.

1033 sic Put., Γλαυκίτης ὀφθαλμός, δε κωμῳδεῖται.

1040 præmittit Put. τὸ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ γάρ οἱμαι. — 15 idem Ἄνδρ. ἀπὸ κοινοῦ καὶ τὸ γοᾶσθε, ἐμὲ δηλονότι τὴν λιτομένην τὸν φῶτα ἢ τὸν Εὐριπίδην, omittens 16-19. Multa de scholiis ad hunc versum Fritzschius, quæ v. ap. ipsum.

1056, 28 Ἄνδρομέδης Put. Idem 35 om. ἡ.

1067 Put. διφρέουσα (sic), ἤγουν ἐποχουμένη τοῦ δίφρου τῶν ἀστέρων τοῦ ἱεροῦ αἰθέρος δι' Ὀλύμπου.

1070 Put. ἤγουν κύκλω τῶν ἄλλων παθῶν ἀπέπονθα. Ad v. 1071, ἐκληρωσάμην. Ad v. 1081, ὀτοτύζειν τὸ θρηνεῖν.

1086 θαυμάζει γὰρ τὴν ἡχὴν ὁ βάρβαρος. Put. Qui ad v. 1087 ἀντὶ τοῦ κλαύσαις ἄν.

1096 Put. καὶ ἐνταῦθα (ut versu 1007) βαρβαρίζω τῇ δοτικῇ γράτται ἀντὶ αἰτιατικῆς.

1097 ἀντὶ τοῦ εἶπειν γόναιον Put.

1098, 3 ἐστὶ Περσέως ἐξ Fritzschius.

1099 Put. Περσέα ἔχειν εἰς τοὺς πόδας τὰ πτερὰ.

1103, 7 τί λέγεις Put. recte. Prius τοῦ omittit. Γοργοῦ et 9 Γοργός idem. — 8 idem γραμματέως recte.

1119, 17 τὸ νῶτον, 18 ἀγαγόντι, 19 περάνειν Put.

1175, 30 βάρβαρον καὶ φυσικὸν ἄσμα. καὶ Περσικὸν ὄρχ. Suidas s. Τερψιδών, reliqua scholii parte omissa. Codex Rav. καὶ Περσικὸν τὸ κλάσμα καλεῖται καὶ τὸ Περσικὸν ὄρχημα. De voc. ὄκλασμα conf. Polluc. 4, 100, de quo loco dixi ad Aristoph. fragm. 321. DIND. Fritzschius malebat βαρβαρικὸν καὶ Περσικὸν τὸ ὄκλασμα καλεῖται, καὶ ἐστὶ Περσικὸν ὄρχημα. — 32 τῆς ἱατρικῆς codex. Emendavit Dindorfius.

1185 Put. ἀντὶ τοῦ εἶπειν οἴμοι ὡς βίπῳ (sic). τὸ τιτίθιον δὲ ὡσπερ γογγύλη.

1190 Put. recte οὐ φιλήσεις.

RANÆ.

ARGUMENTUM I. 1 et 3 τὸ om. R. παρέχειν R. Ald. — 4 τὰ om. V. — 5 ἢ vel ἢ R. V. δι' ὧν Ald. — 7 δρᾶται, 13 ταῦτα δ' ἐν V. — 18 διὰ τε ἐκ R. διὰ τὸν ἐκ V. ἀγνοίας R. V. — 19 μὲν οὖν τινος V. — 20 παρελθόντες Brunckii membr. — 22 ἐξιῶσαι R. ἀξιῶσαι V. ἐξέλασαι Ald. — 23 ἐντίμους om. R. V. — 25 μονόκλων R. Ald. — 29 sq. καὶ τοῦ τραγωδικοῦ θρόνου legebantur supra post ἔχοντος. Post τιμῆς transposuit Brunckius : ego malim post ἀντιποιησαμένου. DINO. — 34 προσάγοντος R. V. — 36-38 οὐ δεδήλωται—δντα. Annotatio inepta, quam Ald. infra post Δικαίταρχος ponit, R. V. autem post argumentum metricum exhibent. DINO. — 37 codex Reg. 2821, quem, in scholiis Regionum optimum, accurate tractavit Dübnerus, ἐκείσε πρὸς τὸν Ἡρ. — 39 εὐ καὶ φιλοπόνως πᾶν, 1 Ἀντιγίνη ἐπὶ Ληναίω. Φιλωνίδης ἐπεγραφή καὶ ἐνία. Φρόνιχος Ald. Ληναία R. λιναία V.

ARG. II. Dindorfius inscripsit Ἀριστοφάνους γραμματικοῦ. ἄλλως inscriptum in V. — 7 τὴν σκυτάλην Ald. ἀναγαγεῖν Brunckius. ἀνάγειν libri. — 11 προσέκοπτε Ald. — 13 γ' om. R. V. — 14 οὐ μὰ δία γ' Ald.

ARG. III. 5 sq. καὶ ἔτου—Πλούτωνα supplevi ex cod. quarto Regio. BRUNCK.

ARG. IV est recentissimi grammatici declamatio, cujus partem primam, a verbis ὁ παρὼν ποιητῆς usque ad ἐξέτετο δρᾶμα l. 45, inveni in codice Taurinensi 34. DINO. Et est in Regio 2821. — 19 Ἀθηναίων ἀρχ. γαρ. δπ. Taur. Reg. — 23 μεταρσιολόγου Ald. — 24-30 om. Taur. Sunt ab alio grammatico addita : quare seclisi. DINO. Habet Regius. — 25, 26 θεολογίας ὡς Reg. reliquis omissis. — 31 ψευδοτύπου Beckius. ψευδοτόπου Ald. Recte Reg. ψευδοτύπου. — 35 φέρεσθαι τινῶν αἰθερίων ἀνθρώπων. ὡς Ald.—36 Σάτυρος. Σάταρον dicere voluit (de quo vid. Eustath. ad Homer. p. 4, 26). Monuit Fabric. Bibl. Gr. vol. 1, p. 371. In Σάταρι corruptum apud Diog. L. 2, 46. DINO. — 37 Κέρκωψ Ald. κέρκων Taur. Reg., quasi Κερκίων voluissent. Κέρκωψ Diog. L. — 38 τοξικῆς—μουσικῆς Taur. Reg. — 41 οὐρανίους λήρω; ἀντιπ. Reg. — 43-45 ἐξομοιομένου (sic Beckius : nam Ald. ἐξομυμένου)—θορυβωδέστατα om. Taur. Reg.

SCHOLIA.

1, 25-29 Alá. et Θ. ponunt post πινυτός l. 33. 26 τοῦ ὄμου V. τὰ στρατεύματα Θ. Ald. addit γελόλου χάριν διὸ καὶ ἀστεῖόν τι λέξει βουλόμενος;

Schol. Aristoph.

ὑπὸ Διονύσου κωλύεται. — 27-29 om. etiam Θ., post v. 3 ponit V. cum lemme εἶπω τι τῶν εἰωθότων. — 30 τῶν om. V. Θ. εἰθισμένων Ald. — 31 τοῦ om. V. Θ. M. τῶν ὀνομάτων R. — 33 συνετός Θ. σὴφρων M.

3, 37 καὶ τὸ ἐν R. Fort. ὁ ἐν. Addidi δευτέραι ex R. Θ. (qui β) et M. DINO. — 38 ὁ additum ex Θ. M. — 39 οὐ διὰ R. τοῦ πῶς οὖν δύν. V. — 40 σκεύει R. — 41 δέ om. Θ. Pro his V. τοῦτο δὲ φύλαξαι· πᾶν γὰρ ἐστ' ἤδη χολή. ἐνταῦθα φησιν ὁ Διονύσος μὴδὲ τοῦ θλίβουμαι ἀνέχεσθαι. Sic etiam M., nisi quod δὲ—ἐνταῦθα omittit.

4, 43 sq. ἀντὶ—πονηρόν ἐστιν in fine post λέγοντας ponit V. — 44 πικρόν Dobræus. Legebatur πονηρόν. μοχθηρόν Θ. — 45 ἔλεγεν αὐτῷ διὰ V. πολλὴν γίνεσθαι τὴν Ald. ἐπιδαψ. ἐπὶ τῆς παιδείας (scr. παιδείας) φορτικόν. συνεχῶς V.

8, 7 μετατιθεῖς Θ. (et Reg., qui addit ἦτοι ἐξ ὄμου εἰς ὄμον μεταλλάσσω καὶ μεταφέρων). ἢ μετατιθέμενος V. om. R. — 8 τοῦ ὄμου Θ. Ibid. τὰ νάφορον—βαστάζουσι om. R. V.

9, 13 φέρω V. Omittit hoc schol. etiam Θ.

10, 14 εἰς τὸ αὐτὸ δὲ V.

11, 18 Ἀντὶ τοῦ πλὴν ἐκεῖνο ἐφ' ᾧ ἂν ἐξεμέσαιμι. ἄλλως. οἶον V. Ἥγουν Θ. — 19 λέγεις τοῦτο ποιῆσαι, τότε V. Fortasse μέλλεις τοῦτο ποιῆσαι. τότε εἰπέ—Ἄλλως addita ex R. V. Θ. et Suida s. Μέλλω. — 20 καὶ τότε καὶ θταν λέγεις V. νῦν καὶ ὅτε λέγεις Θ., qui om. Ἄλλως. — 21 ῥᾶστα γὰρ μάλλον R. Θ. ἂν additum ex R. — 22 ἐξεμέσαιμι ἐὰν εἰποις Θ.

13, 28-30 omittit etiam Suidas s. Λύκις. — 29 ἑαυτοῦ V.

14, 32 malim λέγουσι. DINO. λέγεται δὲ καὶ Λύκος Suidas. οὐδὲν διαφέρεται Θ. M. Post φέρεται addit V. γράφεται σκευή φέρουσιν. — 35 λέγεται om. R. ἢ δὲ γραφὴ τριχῶς Ald. ἢ δὲ γραφὴ διχῶς, ἢ γὰρ σκευὴ φέρουσιν ἢ σκευηφοροῦντες. λείπει οὖν τὸ ὦν οἷτοι εἰώθασιν ποιεῖν τοῖς σκευοφοροῦσιν M. ἢ γὰρ R. V. Θ. ἢ γράφεται Ald. — 37 σκευηφόρους V. — 40 sq. λείπει οὖν τὸ, ὦν εἰώθασιν οἱτοῖ (οἱτοῖ εἰώθασιν Θ.) ποιεῖν τοῖς σκευοφόροις Θ. Ald., ceteris omissis. ἀκούειν ἀπλῶς om. V., spatio relicto.

18, 49 ἀπὸ τοῦ Ὀμηρικοῦ M. κατὰ τὸ παρ' Ἡσιόδω Reg. — 53 γὰρ Θ. pro οὖν et om.

19 ὦ καὶ (?) φεῦ· εἴτα στίζον Reg.

22, 9 ἀμφοροῖς M. φησὶ V. M. — 12 ὥσπερ παῖδα additum ex R., qui om. καὶ. φέρει Ald.

23, 14 ὁ Ξανθίας add. V. — 15 αὐτοῦ Θ. Cuius scholio sequenti l. 22 addit Reg. νοεῖται δὲ καὶ

ἑτέρον τι αἰσχρὸν, ἀποσκώπτοντος τοῦ ποιητοῦ τοῦ-
του ἔνεκεν.

25 Ἀντί τοῦ om. R. βασιτάζη V.

28, 28 τὸ μὰ V. Θ.

32, 31 sq. Ἀντί—κατὰ τι μέρος, ἢ om. V. — 32
βασταζον. V. βασιτάζων G

33, 35 Ἀντιγέουσας Petitus. Ἀντινίου V. Ἀντίνου
Θ. M. Ald. ἕτε περι Ald. ἕτε om. V. Ἀργινούσας
Suidas s. Οἰμοί. — 36 ἐνίκων δὲ V. ναυμαχίαν Θ.
M. συμμαχία τῶν δούλων Suidas. — 38 λέγει om.
V. φησι χαρ. Suidas. — 39 ἐναυμαχῆκειν V. et Sui-
das. — 40 Ἀργίνουσα M. In eodem gl. est ἐν
Ἀργινούσας δηλονότι. — 41 ἀντικρὺ Θ. ἀντικρὺς
ceteri. Μαλίας M. Ceteri Μανίας Ald. Tzschuck.
ad Strabon. vol. 5, p. 376 citat Dindorf.

35, 46 βλασφημίας V. Θ. et Suidas s. Πανοῦρ-
γος. ἀτιμίας Ald.

38, 47-51 Πρῶτον—τίς εἴη om. etiam M., scho-
lio proximo postponit V. — 47 Πρότερον V. — 48
τῷ add. Θ. δ om. V., qui ὅστις εἶ. — 53 τινὲς δὲ R.
γράφεται Ald. γράφεται δὲ V. Θ. M. οἱ δὲ Suidas
s. Κενταυρικῶς. — 1 τρυφερός Ald. Addunt Θ. et
Reg. narrationem de Centauris, οἱ κένταυροι δὲ
κατὰ τὸν μῦθον ἄνδρες ἦσαν διφρεῖς ἐξ ἵππων καὶ
ἀνθρώπων συγχέμενοι, οἱ ἵπποι μὲν (ὄντες add. Reg.)
τὰ κάτω, ἄνθρωποι δὲ τὰ ἄνω· ὥστε καὶ τις ἰδὼν
αὐτοὺς τὴν ἀρχὴν ἐζη, ἵππος ἀπερεύεται ἄνθρωπον,
καὶ ἄνθρωπος ἀποπέρεται ἵππον. μυθεύονται δὲ καὶ
τοῦτο, ὡς ἀπὸ τῆς νεφέλης ἐγένοντο, ἦν Ζεὺς τῇ
Ἥρᾳ παρήκασε θέλων τὴν πρὸς αὐτὴν τοῦ Ἰξίου
μαθεῖν ἔρωτα. καὶ γὰρ ὡς οἶδεν (εἶδεν Reg. recte)
Ἰξίων τὴν εἰκασθεῖσαν τῇ Ἥρᾳ νεφέλην, Ἥραν τῷ
ὄντι ταύτην εἶναι νομίσας, συνεγένετο ταύτῃ καὶ ἐγημε.
ἵπποκένταυρον ᾧδε (Reg. recte καὶ ἔτεκεν ἵππ. ἦν
δὲ τὸ) ἀπὸ τούτου γένος λίαν μάχιμον.

40, 6 αὐτῷ R. — 8 δειλὸν καὶ σχηματίαν Θ. καυ-
χηματιᾶν V.

41, 12 Ἥρ. ἀλλὰ μὴ R. ἢ οὕτως μὴ Θ. Ald.

46, 14 φόρ. κροκωτῆν Ald. — 15 δὲ om. R. φοβε-
ρὸς addidit Dindorfius ex sequentibus sumptum.
Ἡρακλέως γὰρ R. Post leontē libri addunt κρο-
κωτῆν (κροκωτὸς R. V.) δὲ, ἵνα ἦ φοβερός. Ib. ἢ
κροκωτῷ Ald. — 17 μετὰ τῆς κροκοειδοῦς Reg. μα-
τάξης E.

47, 21 Κόθορνος δὲ ὅτι V. Ὅτι δ Θ. M. Ald. —
22 οἱ δὲ—ἀρμόττει (ἀρμόζει Θ.) post δύναται po-
nunt V. Θ. M. Ald. — 23 λέγεται Θ. M. δὲ λέγε-
ται V. — 25 αὐτὸν ἀρμόζειν Θ., qui om. 26 sqq.
ἐκπλήττεται—ἀνδρῶα. Regius : Κόθορνος κυρίως τὸ
ἀμφοτεροδέξιον ὑπόδημα· ἐνταῦθα δὲ καταχρηστι-
κῶς τὸ γυναικῆιον, δ φασιν ἰδιωτικῶς φελοκάλη-
γον· γυναικῶδης γὰρ ὄν Διόνυσος καὶ ἐνδύμασι καὶ
ὑποδήμασι γυναικείους ἐχρῆτο. — 31, 49 νῆος V. M.
— 50 κατὰ μεταφορᾶς Θ. ἐκ μεταφορᾶς M. — 33

σῦδουρίου (sic) R. σουριρίου V. συραντίας Θ. σιρυ-
ρίου M. συμδουρίου Ald. — 37 ἀπ., Κλαισθένης
Suidas s. Ποί.

51, 43 λέγει om. Θ., post Ἡρακλῆς ponit R.
τὸ σφῶ additum ex R. V. Θ. M., in quibus est τὸ
σφῶε. Pergit V. καὶ γὰρ δύο στίζουσιν εἰς τὸν Ἀπολ-
λωνα καὶ εἰς τὸ ἐξηγρ. Ib. δύο om. Θ. M. — 47
φασὶ Διών. R. V. φασιν ὡς Διόνυσον λέγειν ταῦτα M.
— 49 δηλούντων Suidas s. Κάτ' ἔγωγος.

53, 4 δὲ om. R. — 5 Ὑψικύλην, Φοινίσσας,
Ἀντιόπην R. V. — 6 προσηῖθθεν Dindorfius. προσ-
ῖθθεν R. προσῖχται V. Θ. « Fort. προσηῖχται. »
DIND. — 7 legebatur συκοφανητέα τὰ τ. R. συκο-
φαντεῖται δὴν τὰ τ. Θ. συκοφανητέα ἦν ταῦτα.

55, 9 ἔστι δὲ Θ. — 13 νυνὶ additum ex R. νῦν
λέγεσθαι V. Addit Ald. quæ ab Musuro aliove
infimæ ætatis grammatico adjecta esse ipsum ex-
ordium docet, Ἄλλως γράφεται μακρός. ἵνα δ Κρο-
τωνιάτης νοῆται, ἀνὴρ μεγάλῳ σώματι παρὰ τῆς
φύσεως κεκοσμημένος, ὡς τοῖς ἐρῶσι παρέχειν ἐκπλη-
ξιν. « ἐγένοντο δὲ αὐτῷ ἐξ ἐν Ὀλυμπία πάλη νίκαι·
μία δ' ἐν παισὶν ἐξ αὐτῶν. Πυθοὶ δὲ ἐν τε ἀνδράσιν
ἐξ, καὶ μία ἐνταῦθα ἐν παισίν. ἀφίκετο δὲ καὶ ἔβδομον
παλαίων ἐς Ὀλυμπίας, ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐγένετο οἷός
τε καταπαλαίσει Τιμασθεον πολίτην τε ὄντα αὐτοῦ
καὶ ἡλικία νέον. λέγεται δὲ καὶ ὡς κομίσειεν αὐτὸς
αὐτοῦ τὸν ἀνδριάντα ἐς Ἄλτιν. λέγεται δὲ ἐς αὐτὸν
καὶ τὸ ἐπὶ τῇ ροιᾷ καὶ ἐπὶ τῷ δίσκῳ. ροιᾶν μὲν δὴ
οὕτως εἶχε βιαζομένην, ὥστε αὐτὸς λυμῆνασθαι πτε-
ζων. ἱστάμενος δὲ ἐπὶ ἀηλημμένῳ τῷ δίσκῳ γέλωτα
ἔποιετο τοὺς ἐμπίπτοντάς τε καὶ ὠθούντας ἀπὸ τοῦ
δίσκου. ἀποθανεῖν δὲ ὑπὸ θηρών φασιν αὐτόν. ἐπιτυ-
χεῖν γὰρ αὐτὸν ἐν τῇ Κροτωνιάτιδι αὐαινομένῳ ξύλῳ·
σφῆνες δὲ ἐγκείμενοι δίστασαν τὸ ξύλον· δ δὲ ὑπὸ
φρονήματος ὁ Μίλων καθῆσι τὰς χεῖρας ἐς τὸ ξύλον·
ὀλισθάνουσι τε δὴ οἱ σφῆνες. καὶ ἐχόμενος ὑπὸ τοῦ
ξύλου λύκοις ἐγένετο εὐρημα. μάλιστα δὲ πως τὸ θη-
ρίον τοῦτο ἐν τῇ Κροτωνιάτιδι πολὺ τε νέμεται καὶ
ἄφθονον. » ταῦτα δὲ φησι κατὰ λέξιν Πausanias (6,
14) ἐν δευτέρῳ Ἡλίων. Pausanias loco utitur
Suidas s. Μίλων, qui non ex scholiasta Aristoteli
Suidas, sed ex Pausania ipso excerpit. DIND.

56, 15 ὄλον φασὶ R. Θ. ὄλος φησὶ V. φασιν ὄλον
Ald. τὸν στίχον Ἥρ. Kusterus. Ἡρακλῆ, 16 ἡρά-
σθη Θ. — 17 ἀτταταὶ R. G. Θ. Ald. ἀππαπαὶ V. —
28 ἡρᾶσθαι V. Θ.

57, 19 Γρ. καὶ ἀππαπαὶ Θ. ἄλλως. τὸ ἀππαπαὶ V., et
sic hoc loco G. quoniam, qui supra ἀτταταὶ. ἀτταταὶ
et ἀππαπαὶ oxytona Ald. διὰ τούτου om. V. διὰ τοῦτο
Θ. M. οὐ καταθεμένου Ald. et, omisso οὐ, V. οὐδὲν
καταθεμένου M. οὐδὲν κατατιθεμένου Θ. Correxerit Ku-
sterus, collata Suidæ glossa, Ἀππαπαὶ : συγκα-
ταθετικὸν ἐπίρρημα. εἰρηκῆτος γὰρ τοῦ Ἡρακλέους
« ἀνδρὸς ἡράσθης; » τοῦτο ἐπεφθῆγματο. — 21 τοῦ om. V.

58 R. habet Ἀττικῶς. ἀντί τοῦ ἔχω γάρ κακῶς. τὸ δὲ ἀλλὰ παρελείπεται.— 26 ἀλλά om. Θ. Καλλ. οὐδ' ἀλλ' ἤκα (ἤκεν G.) V. Correxit Dindorfius ex schol. Nub. 232.

63 sic V., τὸ δὲ ἔτνουσ δασύνη ἀθάρας. ἄλλως. δσπρίου πισσινουῦ ἤτοι κυάμου. ὡς ἀδηφάγῳ—κωμωδοῦσιν.— 32 δσπρίας πισύνου Θ. πισσινουῦ Ald.— 33 δὲ om. M., qui δασὺ ἀθ. Θ. om. εἶδος, spatio vacuo. Ἰστίον ἔστι οἱ Θ.—34 μάχας ἐρρωμένοι Reg.

64, 37 Δ. σοι ὡς V. Ald. Δ. σε ὡς Θ. διδάσκω σοι om. M. ὑπερβαλῶ Θ. Reg. ἄρα ἐκδιδάσκω τὸ σαφές ἤτοι τὸ διάπτρον τοῦ πόθου ὃ ἔχω διὰ τοῦ αἰνίγματος τοῦ ἔτνουσ, ἢ ἴνα φράσω ἄλλως.— 38 ἢ ἄλλω Ald. ἢ ἑτέρα φράσω ἀντί τοῦ ἀγγελῶ V.—39 οἶον ἄλλω τρέπω additum ex V. ἡμίστιχον Ald.—40 Εὐριπίδου Ὑψιπύλης R.

67, 41-43 Τινὲς διορῶσιν—αὐτό. ἄλλως. τινὲς βούλονται ἐν πρόσωπον ἔλον V.— 42 ἔλον ante ἐν ponunt Θ. M.— 43 sq. αὐτῶ οὕτω. καὶ αἱ γραφαὶ φέρουσιν τελευτήσαντα τὸν υἱὸν Εὐριπίδου δεδοχθέναι αὐτοῦ ἐν ἀστει δμωνύμως.— M.— 44 αἰ om. V.— 45 δμῶνυμον G. δμωνύμως V. Ald.— 46 ἐν τῷ πρώτῳ ἑτεριφυγένεια (ἑτεριφυγένειαν G.) V. Error librarii, qui vocabuli ἀστει obscurius scripti litteram primam pro nota numeri accepit. Deinde ἀλκαίῳ δίονα βάχχ. V. Scribendum videtur Ἀλκαίῳ τὸν διὰ Κορίνθου : vide præfat. ad Eurip. Alcest. p. 9. DIND.

72, 49 συμμαχῶν Θ. σύμμαχος V.

73, 51 sic Ald., Ἰοφῶν υἱὸς ἦν Σοφοκλέους ἐκ Νικοστράτης· ὅς δόκῃσιν παρῆιχεν, ἔστι τοῖς τοῦ πατρὸς ἐχρήτο ποιήμασιν ὡς οικείοις. εἰσῆγαγε δὲ ποτε Σοφοκλῆς ἐν δράματι τὸν Ἰοφῶντα φθονοῦντα καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρὶ ὡς ὑπὸ γῆρας παραφρονοῦντι. οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐπετίμησαν. Σάτυρος δὲ φησιν αὐτὸν εἰπεῖν, εἰ μὲν εἰμι Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ· εἰ δὲ παραφρονῶ, Σοφοκλῆς οὐκ εἰμί· καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα παραγῶναι (scr. παραναγῶναι). οὐ μόνον δὲ Χοιρίῳ καὶ τοῖς περὶ Αἰσχύλου καὶ Εὐριπίδου, ἀλλὰ καὶ Ἰοφῶντι συνηγωνίσαστο τῷ υἱῷ. τοῦτο γὰρ μόνον ἐπ' ἐστὶν ἀγαθόν : ἠγωνίσαστο Ald. Quæ Musurus interpolavit ex scriptore Vitæ Sophoclis. Υἱὸς—δ' Ἰοφῶν om. Θ. M.— 52 sqq. ἠγωνίσαστο etc. om. Θ.— 54 εἰρηκῶς τραγωδῶν (codex τραγωδία) additum ex V. εἰρηκῶτος τραγωδῶν G.

75, 2 προελθὼν Dindorfius. Codex παρελθέτω. In G. ἀγαθὸν φασι παρελθέτω καὶ ἔβηξεν αὐτόν.—3-6 om. etiam Θ. M.— 5 ἢ πρόταρον ἐν τῇ V.—6 addit Ald. ἦν γὰρ ὁ Σοφοκλῆς Αἰσχύλου μὲν ἔτεσιν ἑπτὰ νεώτερος, Εὐριπίδου δὲ κθ'. Adjecit Musurus negligenter descripta ex Vita Sophoclis, ubi legitur νεώτερος ἐστὶ δεκαεπτὰ, Εὐριπίδου δὲ καλαιότερος εἰκοσιτέσσαρα. DIND.

78, 7 γάρ om. V. M. δ additum ex R.— 8 Ἰοφῶν om. Θ. M.— 9 ποιήματα additum ex R. ἀποβαλὼν Ἰοφῶν οὐ μόνον ἐπὶ V. οὐ μόνον δὲ ceteri. ἐπὶ τῷ om. Θ. τῷ addit Portus; habere videtur M.— 10 ἐπιγράφεται V. τραγωδεῖται Θ. M. ἐπὶ τῷ τὸ V. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ M.— 11 μαλακὸς Θ. M. μακρὸς V. Ald.— 11 Νικοστράτος V. Νικοστράτου G. om. V. non G.— 12 Ἀρίστωνος G. νόθους V. non G.—13 codex Θεοδωρίδος Σικυμνίας. Deinde τὸ δὲ (δὲ om. M.) κωδ. om. R. V.— 14 ἀντί τοῦ add. R. οἶον M. In Θ. est κωδωνίσω ἢ κωμωδήσω ἢ δοκιμάσω, ἔστι etc.— 16 κώδωσιν additum ex V. M. et Suida s. Διακωδωνίσω.— 16 φοροδεῖς V. M. et Suidas. φορώδεις Ald. Hinc ad finem scholii sic ut editum est V., quocum fere consentit Suidas. εἶν, ἢ (ἢ om. Θ.) εἰ θύρβον ὑπομένειν δύνανται (ὑπομένειν Θ.), μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὅπ' αὐτῶν ἐμβληθεῖν (μήπως—ἐμβληθεῖν om. Θ. M.) καὶ τοὺς ὄρυγας. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν ἀγγέλων τὴν σαθρῶν· ἐπεὶ οὕτω δοκιμάζουσι διακρούοντες. τινὲς δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων. (τινὲς δὲ—νομισμάτων om. Θ. M. Addit Reg. καὶ ταῦτα γὰρ οἱ καχύτεροι διὰ τοῦ ἤχου δοκιμάζουσιν.) τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν φυλάκων. Δημήτριος γάρ (δὲ Θ. M.) φησιν ἔστι κατὰ τὰς φυλακὰς εἰ ἐργηγῶσιν, κώδωσι διεσῆμαινον (κώδωσιν ἐσῆμαινον M.), ὅπως ἂν φθέγωνται (φθέγγηται M.). βέλτιον δὲ τὸ ἐπὶ τῶν ἔκπων καὶ τῶν ἀγγέλων. τὰ δὲ ἄλλα (λοιπὰ Θ.) ἐσχεδιάσται Θ. M. Ald.— 17 sq. οἱ γὰρ—μάχην Dindorfius addidit ex Suida.— 20 φυλακῶν Suidas. Libri φυλακῶν.— 21 τὰ δὲ ἄλλα ἐσχεδιάσται, id est, *reliqua vero sunt falsa (vel ficta, et commentitia)*. Hoc enim sensu ἐσχεδιάσθαι apud scholiastas interdum accipitur. Sic ad Vesp. v. 1169, εἰ δὲ μὴ ἐσχεδιάσται τὸ διαλακωνίσον, nisi διαλακωνίσον *est vox ficta*. Et ad Nub. v. 967, ταῦτα δὲ ἐσχεδιάσται ἴουκα. Et ad Aves v. 873, τοῦτο δὲ μήποτε ἐσχεδιάσται (Et ib. 557, ἐσχεδιάσται δὲ ὑπ' αὐτῶν.) Vide præterea scholiasten infra ad v. 1400, Hesychium v. Πιτανάτης. Kust.—23 sqq. δύνανται. τὸ δὲ τοὺς φύλακας ἐργηγορέναι κώδωσι διεσῆμαινον, ὅπως ἀντιφθέγγωνται Suidas.— 24 καὶ τὸ κατὰ V.

82, 28 ἀπλοῖκός τις καὶ V. et γὰρ pro δὲ. Reg. ἀπλοῖκός καὶ ἀφελής.

83, 30 τραγικὸς π. Ald. Scholion om. Θ. M.— 31 Τισαμένου. ὅς κωμωδεῖται εἰς V. ἐπὶ μαλακία διαβάλλετο Ald.— 32 κωμωδοῦ υἱὸς V. Correxī ex Suida s. Ἀγάθων, cujus cod. Paris. A κωμωδοποιός. DIND. Σωκράτους Suidas. διδασκαλείου G. διδασκαλίου V. διδασκαλοῦ vulgo apud Suidam : sed duo codd. διδασκαλείου, unus διδασκαλλοῦ. Hinc usque ad l. 34 sic in Θ. Ald., ποθεινὸς τοῖς φίλοις : τοῖς σοφοῖς. οὗτος δὲ ὁ Ἀγάθων κωμωδοποιός τοῦ

Σωκράτου [sic] διδασκάλου (τῆς Σωκράτους διδασκαλίας Θ.), ἀγαθὸς τὸν τρόπον κ. Reg.: 'Ο Ἀγαθὸν οὗτος ποιητῆς ἦν κωμωδίας δεξιός, καὶ τὸν τρόπον ἀγαθός. κατηγορήθη δὲ ὅτι ἀπέδρασε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακαδόνων Ἀρχελαόν.

84, 37 παρ' V. σὺν ceteri. παρ' αὐτῷ om. Suidas, qui παραχθέντων.

85, 39 λέγει δὲ Θ. ὡς ἂν R., qui εἶπε R. Ceteri περὶ τὰς. — 40 τῆς additum ex V. — 42 διατριβὴν additum ex R. ἀναστροφὴν habet Reg. τοῦτο δὲ om. M.

86, 44 Ξενοκλῆς addit post Καρκίνου Ald., δ Ξενοκλῆς V., omittit R. — 46 Δάτις, quod Δάτις scribendum fuit, addunt R. V. Tres filii Carcini memorantur ab scholiasta Pac. 778, Ξενοκλῆς, Ξενοτίμος, Ξέναρχος, totidemque, sed nominibus non additis, a Pherecrate ap. schol. Vesp. 1502; duo, Ξενοκλῆς καὶ Ξενοτίμος, ab scholiasta Nub. 1264, secundum nostrorum librorum lectionem: nam vulgo tres, Ξενοκλῆς, Ξενοτίμος, Δημότιμος. Datis tragicus, Carcini filius, memoratur ab schol. Pac. 288. Quæ inter se conciliare conatus est Meinekius Hist. Com. p. 513 sqq. DIND. — 47 γεγονότας om. V. — 48 Φαύλλου μὲν Meinek. p. 516. — 49 τῶν δὲ δῆμων Θ. τὸν δὲ δῆμον V. τῶ δὲ δῆμῳ Ald. Χολαργέτης Θ.

87, 50 sq. Οὗτος ἄσμος τραγῳδός R., qui post μνημονεύοντες addit ἔστι δὲ τραγῳδίας ποιητῆς μοχθηρός V. ποιητῆς καὶ μοχθηρὸς καὶ ἄσ. — 51 δὲ om. Θ. τῆς et 52 φωνῆς addita ex V. φησὶν om. R. με V. — 54 ἐδειξε δούλος V. ὁ δ. Θ. M. sine ὡς.

91, 2 πλέον ἢ σταδίου R. — 4 ἀντὶ τοῦ et 5 καὶ om. V.

92, 7 πατεῖσθαι G. ὀπᾶσθαι V. στεμφύλων Dindorfius. Legebatur σταφύλων. Reg. σταφυλῶν. — 11 ἐπικαλύπτεσθαι Θ. Apud Suidam est ἐπὶ τοῖς φύλλοις καλύπτεσθαι, corruptum ex τοῖς φ. ἐπικαλύπτεσθαι. DIND. κρύπτεσθαι Reg. — 12 ἄλλως et sequentia om. Θ.

93, 17 π τῆ ἐν R. — 19 ἂν εἶρπε R. Θ. Legebatur ἐνεῖρπε. ἐκ φυῆς R. — 20 μουσεῖον R. Ceteri μουσεῖα. — 22 ἐν om. R. — 23 sqq. habet Reg. et minus integre Ald. supra post καὶ γὰρ l. 21.

94, 30 περιεστηκότας Θ.

100 sic Ald., ἐξ Ἀλεξάνδρας Εὐριπίδου, καὶ χρόνου πρόβαινε πόδα. καὶ ἐκ Μελανίπης Σοφοκλέους (σοφῆς Berglerus), δμυμι δι' ἱερὸν αἰθέρα, οἰκῆσαν Διός Ald. εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν Εὐριπίδης— καὶ εἰς τὴν Μελανίπην Σοφοκλῆς M. — 43 ἱερὸν R. V. — 44 τὸ δὲ et ἔστιν om. K. Ἀλεξάνδρου R. V. — 45 προὔβαινε Elmsleius ad Eurip. Bacch. 387. πρόβαινε libri. Iidem ποῦς.

102, 46 ταῦτα ἐξ libri præter R.

103, 49 Ἀττικῶς. ὁ δὲ Διόνυσος λέγει καὶ ὑπαρβαλλόντως μοι ἀρέσκει V., ex scholio proximo. — 50 σημειώσαι Θ. — 1 sq. ἵνα τὸ v codex. — 4 Ἀττικοὶ (om. Θ. M.) μᾶλλον Ald. — 9 τούτῳ— ἀρέσκει om. V.

105, 14 fortasse Ἄνδρομάδα. Neque enim hæc in Andromacha leguntur, cujus fabulæ locos aliqua ex parte similes comparabat Berglerus v. 237, ὁ νοῦς ὁ σὸς μοι μὴ ξυνοικοῖη, γύναι et 581, πῶς; ἢ τὸν ἀμὸν οἶκον οἰκήσεις—; Post Ἄνδρομάχῃ Suidas s. Mῆ τὸν addit ἢ (ἔχον Τουρίπυ) οὔτως. DIND. — 15 γὰρ βλέπω V.

106, 16 ἀληθῶς ἢ additum ex V. — 18 οἶονεὶ R. ὅλον ceteri. — 19 ἔχοντο om. R.

107 in Reg. εἰκεν ἀποσκώπτειν εἰς Ἡρακλῆν ὡς πολυφάγον· ἐλέγετο γὰρ ὄλον βοῶν ἐσθίειν.

113, 23 sq. habent Θ. M. — 24 οὐ δύναται R. — 25 ἄλλως. ἐκνεύσεις δῶν ἀπὸ τοῦ ἐκτρ. καὶ ἀποφύγειν, ἔταν V.

115, 31 κόρις οὐκ ἔστιν codex. Fortasse præstat ἔπου δὲ ρυπαρία οὐκ ἔστι, κόρις ὀλίγιστοι. DIND.

121, 39 θρανάτια R. θανάτια V. Θ. M. θρανῖα Ald. Dindorfio corrigendum videtur θρανία ex Suida s. Θρανίων. ταπεινά τινα R. et Suidas. τὰ στενὰ V. τινὰ Θ. M. Ald. — 40 διφριδία—λέγονται R. et Suidas. διφρία—ἐλεγον V. Θ. M. Ald. ἢ om. V. — 41 θρήνις V. Ald. ἐπὶ δὲ θρήνης (θρήνις G.) V. Est ex Il. Σ, 390. ἰστάμενοι additum ex R. et Suida. Post ἀπαγγέλλομενοι ponunt V. Θ. M. — 42 δὲ αὐτά V.

122, 46 θερμοῦ R. θερμὸν V.

123, 49 Ὅτι om. R. — 50 τετρ. δὲ ὡς R. V.

125, 2 sq. καὶ γὰρ ἀπὸ τῶν ποδῶν οὗτος ὁ θάνατος ἀρχεται V. οὗτος om. R. — 3 πρῶτον αὐτὰ R. V.

127 sic V., Ἀντὶ τοῦ εὐθείαν. οὕτως δὲ Ἄττ. d. τοῦ κατωφερῆ. αἱ γὰρ τοιαῦται ὁδοὶ εὐκολώτεραι καὶ ταχύτεραι. Reg.: Ἄναντες καὶ κάταντες τὸ αὐτὸ ἔστιν· πρὸς δὲ τὴν σχέσιν τῶν ἀνιόντων καὶ κατιόντων λέγεται οὕτως.

131, 10-12 Τοῦς—Προμηθέως in fine scholii habet V., post scholion v. 133 inde a verbis ἐγένοντο δὲ τρεῖς λαμπαδοδρομαῖαι. — 11 τρεῖς γίνονται V. — 12 Κεραμικῶ R. V., non G. De re v. Schneideri annotationem ad Xenophonem De vectigalibus p. 170. Ib. Κεραμικός V., non G.— 18 ἑαυτὸν ἀφίναί V.

133, 19-21 Ἀντὶ τοῦ—οἱ δρομεῖς δηλονότι in fine scholii ponit V., præfixo ἄλλως. — 20 ἦτε M. ἀφίητε hic et paulo post M. et Suidæ ed. Mediol.: ἀφίητε cod. Paris. A. — 21 δὲ om. R. V. — 22 ἀφίητε R. — 23 σαυτὸν εἶψον κάτω Suidas. ἦτε ἀντὶ τοῦ M. ἐναίαντι V. ἐν αἰάντι G. Id est ἐναί

ἀντὶ τοῦ, ut apud Suidam legitur. — 24 δεύτερον τοῦ Ἰσκ' αὐτῶν V. — 25 πρώτου, 26 ἐπικαλούντων Ald. — 32 χορροσθῆναι, 33 ἴω καὶ ἔημι Reg.

134, 42 ὅτι πρὸς Ald. φησὶ additum ex R. — 47 ἐγκ. ἔπου ἂν V. ἐγκ. οἱ ποιηταὶ Θ. — 49 δ παρῆψησι τὸ Θ. M.

138, 50 δύναται ἂν χωρῆσαι V. — 51 λέγουσι libri præter R.

139, 52-54 Τύνον τὸ μικρὸν καὶ τυτθὸν ὁμοίως τὸ νήπιον ἢ τιτθὸν—καθεστῆκός. ἄλλως. συνάγων—μικροῦ V. — 52 τοὺς δακτύλους καὶ τὴν παλάμην κολάντας Ald. — 53 μικροῦ V.

140, 5 δὲ V. οὐν ceteri, om. R. διὰ om. V. — 7 οὖν R. — 10 ἦν δὲ καὶ etiam Θ. M. ὕστερον δὲ ἦν τρ. Ald. Reg. ὕστερον δὲ καὶ τρ. ἐγένετο. lb. στρ. βλακαίας Suidas s. Ὀβολοῦ ἐ Φεῦ. — 12 ἦν om. V.

142, 14 Περιθίου V. Reg. : Θησεὺς καὶ Πειρίθους συνέθεντο ἀρπάσαι τὴν Περσεφόνην, ἔρωτα σχόντος αὐτῆς τοῦ Πειρίθου. κατελθόντες οὖν ἐν τῷ ἄθρ κατεσχέθησαν, καὶ ὁ μὲν Πειρίθους ὡς ἀρπαξ τῷ Κερβέρῳ κατέδρωμα γίνεται· Θησεὺς δὲ ὡς συναργὸς ἀλλ' οὐχ ἀρπαξ κατασχεθεὶς ἐδέθη· ὕστερον δὲ Ἡρακλεῖ κατελθόντι διὰ τὸν Κέρβερον, πάντα Θησεὺς τὰ ἐκεῖ ἀκριβέστερον ὑποτίθησιν.

146, 21 Ὅτι additum ex R. τινὲς δὲ V. τὸ R. — 22 στρατίδι G. Legebatur Ἀταλάντῳ. Correctum ex Suida s. Σκῶρ, qui Ἀταλάντης posuit. ἀταλάντου M. — 23 ψ. γὰρ R. — 24 δέδεικται R. Θ. M. Legebatur ὁ Ἀτάλαντος. Sequentia sic in V., ἀποπάτμα, χίσμα. αἶν νάον (νέον G.) δὲ αἶν βέον, et infra τοὺς κολ., quam gl. om. G.

151. Hoc scholion post schollon v. 153 ponit V., præfixo ἄλλως. — 30 ὑπόφυρος R. et Suidas s. Ἡ Μορσίμου. ψυχρός V. Θ. καὶ ψυχρός Ald. πάνυ φαῦλος καὶ αἰσχρός Reg. — 31 δὲ Σοφοκλέους M. ἀγαθὸς ἱατρός V. Θ. M. — 32 μικρός V. Θ. μικρὸς τὸ σῶμα M. Ἄστ. V. et Suidas. Legebatur Ἀμφιδάμαντα.

153, 35 Ἐπρεπεν ἵνα καὶ τοὺς τὴν πυρρήχην μανθάνοντας τοῦ Κινησίου μετ' ἐκείνους ἐκεῖ κολάζεσθαι. Κινησίας δὲ ἦν διθ. V. — 36 πύρριχον R. et Suidæ s. Πυρρήχαις codd. Paris. A et Leid. ὅτι om. R. — 37 ἐχρήτο V. ἐχράτο R. Ceteri ἐχρήσατο. — 43 ὀκνηρὸς libri et Suidas s. Πυρρήχαις. Scribendum σμικρὸς cum Kustero. Διπν. κατασκευαστικῶς V. et Suidas. κατασκευαστικῶς Ald. — 44 κατῆσχημονηκότων G. — 46 χοροῖς V.; qui ὑπέδων. Ceteri ἐπέδων. — 47 Θηβαῖος Φιλοκλέους; υἱὸς addit V., ex scholio præcedente de Morsimo. Ἀθηναῖος Meinek. Hist. Com. p. 229. — 48 ἐχρῶτο Ven.

159, 3 Ἀντὶ τοῦ ἐγὼ ὁ ὄνος εἰμὶ μεμνημένος· καὶ γὰρ τοῖς μυστ. V. — 4 ἄστεως V. ἄστεος ceteri et Suidas s. Ὄνος. — 5 διὰ τὸ om. V. — 6 οὖν et τι om.

R. πάσονται Θ., omi. M. — 8 μίγνυσιν. ἔστι (εἰσὶ G.) δὲ οἱ εἰζότες τὰ μυστήρια. παρομιωίδες V., ex scholio v. 158. Reg. post alia, ἢ τὸ ἄγων ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ἀγόμενος, ἀπιὼν εἰς μυστήρια, ἦτοι εἰς τὴν Ἐλευσίνα, ἐνθα τὰ μυστήρια ἐτελεῖτο. τὸ γὰρ ἄγειν ἐνταῦθα οὐ τὸ φέρειν, ἀλλὰ τὸ ἀπιναίαι, ἵνα ἢ ὄνος ἄγων μυστήρια, ἦτοι ἀπιὼν εἰς τὴν τῶν μυστηρίων ἑορτήν· τὸ γὰρ ἄγειν ἐνταῦθα ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας λαμβάνεται, κατὰ τὸ Λαοδίκην εἰσάγουσαν, ἀντὶ τοῦ ἀπιούσαν καὶ πορευομένην εἰς Λαοδίκην.

160, 10 γελίοις V., qui 11 om. εἰπόντος.

169 sic V., ἀντὶ τοῦ μὴ εὐρω ἦγον ἐάν μὴ ἔγω ἀργύριον. λέγει δὲ τὸ (ἵνα λέγῃ τὸ G.) ἀργύριον (ἐάν μὴ εὐρω add. G.). — 19 γράφεται δὲ καὶ ἂν δὲ μὴ ἔχω, ἦγ. ἐάν δὲ μὴ Ald.

173, 23 δὲ om. R. αἰρεῖ V., qui ἢ δὲ δρ.—αἰτεῖ infra post τὸν μισθὸν ponit.—24 οὖν om. R.

174, 26 σκευοφορεῖν Θ. M. — 27 εἶναι om. V. Qui post αἰτεῖ (v. ad l. 23) sic, τοῦτο πρὸς τοὺς βαστάζοντας αὐτὸν ὁ νεκρὸς φησι.

175, 29 Ἀντὶ τοῦ ἐάν ζυμβῶ σοι V. Legebatur ἐάν ζυμβῶ σοι. γράφεται δὲ καὶ ἵνα, quæ om. R. — 30 συμφωνήσω R. Θ. τι additum ex R. ἐάν Heynius ad locum Homeri. Legebatur καί. — 31 καὶ additum ex V. Θ. Scribebatur βέζωμεν.

177, 32 σφ. μίαν ἡμίσειαν δραγμῆν· ἢ γὰρ δραγμῆ ἐξ ὀβολοῦ εἰσιν M. — 34 ὄϊον (om. G.) ἀπολομένη. ἐνοχλούμενος δὲ V. — 36 τὸ additum ex M.—37 εἶναι om. V. ἦν M. — 39 ἄλλως. ἐν ἦθαι V. ἦγον Ald. ἢ οὖν Θ. τυχοῦσαν. ἢ διὰ τὸ μοχθηρὸν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τοῦτο λέγει M.—40 βίος om. R.

180, 44 ὃ ὅπ. Ald. ὄπ. R., qui δὲ om. παραβαλοῦ οἶον ἔμβα V. reliquis omissis. δρμησον R. Θ. — 45 τῆ καὶ R., qui γὰρ, reliqui δὲ. Reg. : τὸ ὠόπ ἢ καὶ ὠόποπ, ὡς προῖων λέγει ὁ ποιητῆς, ἀπήχημά ἐστι τῶν κωπηλατοῦντων, ἐκ τῆς ὠθήσεως τῶν κωπῶν τοιαύτη φωνὴν διὰ τῶν χιλιέων προτεῖναι εἰθισμένων. καὶ ἔστι ποιά λέξις. Τὸ δὲ παραβαλοῦ εἶκοι πρὸς τὸ σκάφος λέγειν ὁ Χάρων, οἶνοει πλησίασον ὃ σκάφος τῷ τῆς λίμνης λιμένι.

181 om. G. Glossam τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην habet R.—50 λογιού, 51 ὀρχίστρας V.

184. Scholion om. Θ. M.—53 αὐτὸ οἱ Dobræus. Legebatur αὐτοῖ. σάτυροι Benteleus. Legebatur σαπροί.—54 tertium χαῖρ' ὃ Χάρων omi. R.—1 εἶπου R. θυμῆ Ald. Ἄλλως V. ἢ οὕτω Ald., om. R., qui ὑπονοουμένους.—4 καὶ αὐτὸν βούλεσθαι V. et, omisso καὶ, Ald.

186, 7 Κηρύσειε ὁ Χάρων καὶ ὡς τόπους καταλέγει. λήθης δὲ πεδίον χωρίον διατετύπωκεν ἐν ἄδου οὕτω λεγόμενον ὡς καὶ τὸν αὐαῖνου λίθον. Ἄλλως. τοῦτο V. Sic etiam M., nisi quod in fine λίθον, ἀπό—ἀλίβπντας εἶναι. τοῦτο et quæ sequuntur.—

8-17 Θ. M. Ald. sic, καταλέγει. οὕτω γὰρ κηρύσσειν εἰώθασιν οἱ τὰς ναῦς ἔχοντες, ὅτε πρὸς ἑτέραν ἐκπλεύσειν μέλλουσι χώραν, ὡς ἂν ἀκούσαντες οἱ ἐκείθεν ἀποδημήσαντες τούτους μισθώσαιντο. κατὰ τὸ ἄνω οὖν ἔθος καὶ τὰ ἐν ἄδου σχηματίζει. Λήθης δὲ πεδίων, χωρίον διατετύπωκεν ἐν ἄδου, ὡς καὶ τὸν Αὐαίνου λίθον ἔπλασεν, ἀπὸ τοῦ αἰαίνεσθαι τοὺς νεκροὺς καὶ ἀλθιαντας εἶναι. (οὕτω γὰρ—ἀλθιαντας εἶναι om. Θ. M.) ἐκ δὲ τοῦ δευτέρου καὶ τὸ ἀδύνατον τῶν καθ' ἄδου δηλοῖ, τοῦ, ἧ ἐξ ὄνου πόκας. ἀδύνατον γὰρ πόκας ἀποκείρασθαι τῶν ὄνων. φαίνεται δὲ καὶ παροιμιώδεις εἶναι ὄνου πόκον, τὸ ἀχρηστον· οὐδὲ γὰρ αἱ τοῦ ὄνου πόκες χρησιμεύουσιν. ἡ παροιμία δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ ἀνυποστάτων· παρῶσον τὸν ὄνον οὔτε πέζει τις δύναται, οὔτε κάρσαι. λέγεται δὲ καὶ ὄνον κείρεις, ἐπὶ τῶν ἀνηνύτοις ἐπιχειρούντων. (καὶ ἀνυποστάτων—ἐπιχειρούντων om. Θ. M.) ἐν ᾧ τρόπῳ et cetera. —9 τὸ ἦς V. —10 sq. ἀδύνατον δὲ π. ἀποκείρασθαι τὸν ὄνον, 13 τετύπωκεν R. —14 κλάσας et αἰῶσθαι, 16 τῆ παροιμίας, 18 χύτραν ποικιλῆν καὶ κόπρων ἀναθυμίας V.

187, 22-24 γράφεται ἐνθάδε Κερβερίην ἀντὶ τοῦ Κιμμερίην. ἄλλως. τοὺς Κιμμερίους παίζει παρὰ τὸ Κέρβερος V.

188 ὀρμήσειν V.

189, 34 λέγειν om. V. ὡς χαρ. libri præter R.

191, 35-53 εἰ μὴ ναυμαχίῃ φασὶν οὐχοὶ (ναυμαχίῃ ξά φησιν οὐχι G.) περὶ χρημάτων πατρίδος—πράττειν. ἦσαν οἱ δούλοι—ἰδίων νεκρῶν καὶ κρεῶν τὴν εἰς Ἀργινοῦσας φησὶ ναυμαχίαν. Ἄλλως V. —36 ναυμαχίσαντες om. M. —37 ἀλλ' ἢ, 38 τῶν σωματίων. φησὶ δὲ ὅτι οὐ, 39 καὶ οὐ περὶ πατρίδος M. —42 δὲ om. M. —44 στρατηγῶν οἱ ὑπομέναντες ἀπώλωντο M. —46 τῆς om. M. —49 τί γὰρ M. μόνον om. V. —50 ἀπελάυνει V. μόνον ἐκώλυσεν Ald. ἀπέλασε μόνον, ἀλλ' οὐκ εἶ τις καὶ τῶν ἐλευθέρων μὴ, 51 εἴη δ' M. sine ἦ. —52 λέγειν V. M. —53 αἱ et γὰρ om. R. —2 ἀρξεί R. V. ἀρξεί Ald. Correctum ex Θ., qui hoc unum scholion habet, τὴν ναυμαχίαν τὴν ἐν Ἀργινοῦσας λέγει. τῶν σωματίων λέγει. καὶ Σοφοκλῆς, τοιοῦτος ὢν ἀρξεί τοῦδε τοῦ κρέως. γρ. νεκρῶν. —3 οὖν et alterum τῆς om. R., qui αὐτοῦ. —4 γεγονότων, 8 δὲ τοὺς V. Qui ἠγωνίσαστο, non G.

193, 11 περικυλεύσῃ Ald. περιελεύσῃ Reg.

194, 14 Ὅπου ζηραίνονται οἱ ἐν ἄδου. ἄλλως. ἀπὸ τοῦ αἰῶς V. Ἀπὸ τοῦ etiam ceteri præter R. —16 λίθου om. R. V. Θ. δὲ τὸ V. Reg.: Ἦν μὲν ἀληθῶς τόπος τις οὕτω καλούμενος Αὐαίνου λίθος· ἐνταῦθα δ' ἐσχηματισμένως φησὶν αἰαίνου λίθον, ἦγ. τὴν παρὰ τῷ ἄδῳ ξηρότητα, ὡς ἀπὸ τοῦ αἰῶ τὸ ξηραίνω. —17 ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ αἰῶ, 18 τινὰ ὡς et ἄγος γέγονας V.

196, 27 ἐκ τῆς οἰκίας ἰών R. ἐξῶν τῆς οἰκίας ceteri.

197, 30 Ἀκούσας δὲ Διόνυσος ὅτι κάθιζε ἐπὶ κόπρῃ ἐπάνω τ. κ. ἐκ. V.

204, 48 καὶ om. V. —49 ναυμαχίαν τὴν κατὰ Ξέρξου Ald. μὲν om. V.

208. Scholion metricum om. etiam Θ. M. Im Reg. annotatur scribi etiam ὡσπ, ὡσπ.

209, 24-26 βατράχων—ἄλλως ex V. Nihil præter verba τούτο (τούτῳ Θ.) κέχρηται ὡς ἐφωμνῶ τῷ κώλω habent R. Θ. et (qui τούτῳ τῷ κώλω κέχρηται ὡς ἐφωμνῶ) M. —24 δὲ ποιῶν codex. —25 δὲ om. G. —26 λιμνῶν καὶ κρηνῶν ὄφειλον εἰπεῖν οὕτως εἶπεν Ἀττικῶς. ταῦτα δὲ Θ. Ald. —30 λημναίων V., ex quo 31 οἱ additum.

213, 34 προσφέρειν om. Θ.

216, 36-41 ἀπὸ—ἑορτὰς post ἰαχούμεν l. 42 ponit V., præfixo ἄλλως. —37 λήμναις et λήμναι, 40 Ἐκάθη V. χοραστάδας Ald. —41 Νύσα V. —42 glossam ἀντὶ τοῦ ἰσχυοῦμεν [sic] habet etiam R. Scribendum videtur ἀντὶ τοῦ ἠχοῦμεν. DIND. —44-47 scholion recentissimum omittunt etiam Θ. M. Reg., qui hæc, τὸν Νυσῆιον, τοῦτέστι τὸν τιμώμενον ἐν Νύσῃ τινὶ τόπῳ τῆς Ἀττικῆς, ἐφ' οὗ ἱερὸν ἦν Διονύσου. ἢ τὸν et cetera quæ habet Θ. l. 43. —49 γενόμενος V.

218, 52 Ἀθ. γινομένη τῷ Διονύσῳ add. Ald. Scholion om. M.—2 θύειν αὐθ' ἔχουσι, τῶν. V. ἔχουσι om. Ald., ante ἔθος ponit Θ. —4 ἔπαντες Θ. οἱ additum ex R., qui 6 παραγινομένους. ὑπὸ τῶν Θ. ἀποθανόντων R. Θ. et schol. Acharn. 1076. θανόντων Ald. Ceterum Theopompi locus in G. sic scriptus est, servata forma orationis recta, Θεόπομπος ἐκτίθεται, μετὰ τὸ σωθῆναι τοὺς ἐν τῷ κατακλισμῷ πεφουγῶτας ἀνθρώπους. ἢ ἡμέρᾳ πρώτῳ ἐθάρρησαν χύτραν τῷ πυρὶ ἐπιστήσαι καὶ ἐν αὐτῇ ἀφεψῆσαι τὰ ἐμβληθέντα, καὶ τὴν ἡμέραν καὶ ἑορτὴν κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ποιήσαντες χύτρας ἐκάλεσαν. ἔθυσον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδενὶ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν, Ἐρμῆ δὲ χθονίῳ ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων καὶ τῆς ἐφωμένης χύτρας ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν ἐν τῇ πόλει. οὐδεὶς τῶν ἱερῶν ἐγέυετο. οἱ δὲ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐπέεισε παραγεγόμενοι ἐγέυσοντο τῶν χυτῶν καὶ ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων τὸν Ἐρμῆν ἐξιλιάσκοντο. ἡμέρᾳ δὲ τὰς χύτρας ἐκείνας ἦσαν ἐψφύοντες καὶ οὐ νυκτὶ. Tum pergit ἦγοντο δὲ καὶ ἀγῶνες ἐκεῖ οἱ χύτρινοι etc. —7 αὐτόθι ante ἀγῶνες V. οἱ om. Θ. καλούμενοι χύτρινοι (χύτριος Θ.) V. Θ.

219, 13-16 om. etiam Θ. M.

222, 17 Ὅ om. R., totum scholion om. V. M. —18 ἐπὶ τὸ R. —19 Ἡρόδοτος Θ., qui 20 κατὰ omittit. βαρύνει αὐτό R.

223, 21-27 om. etiam M. —24 sq. τράμιν—ἰσχίον Θ. τράμιν—ἰσχύον Ald. ὄσχεον Kusterus ad Suidam s. Ὀρρον. —28 sq. ὄρρος δὲ τὸ καλούμενον πύρρον, 30 τὸ—ταυρὸν, et ὄσφρῶν, ὄρρον ὡς ὄρθον

codex. Hunc accentum si probavit Timachidas, scribendum ὄρρον ὡς ὄρρον. DIND. — 34 ἐτοιμολογεῖται V., non G. — 35 τὸν ὄρρον additum ex G.

228. Scholion metricum om. etiam Θ. M. Regius in duodecim κῶλα dispescit. — 1 τοῦτο om. R. — 3 sq. ἢ οὐχ οὕτω ἐστὶ R. ἢ ἐστὶ οὐχὶ (οὐ M.) M. Ald. — 4 ἡσυχίαν ἀγει R. κατὰ ἡσυχίαν ἀλγεῖ M. Ald. καταχλευάζει V., qui αὐτοὺς et καὶ om. — 6 περιεραζόμεθα V.

230, 8 ἐπειδὴ om. V., qui 9 δοκαῖ ὁ Πᾶν. αἰγιδόταν libri præter V. — 10 κερατοβαλῆς codex. — 11 ἐπὶ τὰ κέρατα Suidas s. Κεροβάτης. Post ἀρωτήρια pergit V., ἄλλως. ἐτι οἱ ἀρχαῖοι—ὡς περὶ λύρας (ex scholio v. 231). ἄλλως. κεροβάτας ἐπειδὴ χηλὰς ἔχουν δοκαῖ τράγου. διὸ καὶ αἰγιδάταν καὶ τραγοδάματα λέγουσι. Δίδυμος etc. Reg., ἢ ἐν τοῖς κέρασιν ἦτοι τοῖς ἀκροῖς τῶν ὀρνῶν βαίνων. — 13 κεράτινον R. et Suidas. ἤπερ V. ὡς R. ἱστορεῖται γὰρ Suidas. — 14 ἔχειν Ald.

231, 18-22 Ὅτι οἱ—ἦσαν post καλάμων l. 23 ponit R., præfixo ἄλλως. 19 καλάμου ἀντὶ τοῦ κερατίου V., qui om. ἐχρῶντο. Hic addit Ald. Σοφοκλῆς—λύρας, quæ om. R. et Suidas, infra in alio scholio exhibet V. ἢ om. V. et Suidas. ἤδεισαν V. ἔδησαν G. — 20 ἀναφαίροντας V., qui 21 om. ὡς. ὡς καὶ νῦν Suidas. ἐκ om. V., qui 22 τὸ παλ. γὰρ. νευρίναι Θ. Ἄλλως om. R. Ald. ἐπειδὴ M. ἢ ἐπεὶ Ald. καὶ γὰρ ἐπισυριγγῆ δὲ ὁ Πᾶν V. ἐπὶ σύριγγι ἦδεν ὁ Πᾶν G. — 23 ἦτις ἦν V. ἐστὶν om. M. Post καλάμων pergit Θ. ἄλλως. ἐξ οὗ ἡ σύριγγς—νευρίναι ἦσαν. M. autem, ἢ ἐξ οὗ σύριγγς· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι καλάμῳ ἐχρῶντο ἀντὶ κέρατος. — 24 ἡ χῶδη codex. Deinde scribendum videtur ἢ διότι ἀπὸ. DIND. — 25 κέρας codex. — 27 Αἰχμαλωτίσι Ald. αἰχμαλωτοῖς V. σου Ald. et Pollux 4, 62. σοι V. Restitui σοῦ, id est σοι ὁ· cujusmodi est μοῦ ex μοι ὁ contractum, de quo dixi in annotatione ad Vesp. 902. DIND. — 28 ὡσπερὶ Pollux. ὡς περὶ V. ὡσπερ Ald. — 30-32 om. etiam Θ. M.

236, 37 λαίπει—χρῶσι om. V., qui 39 ἐνόησεν V.

241. Scholion metricum om. etiam Θ. M. Regius tredecim κῶλα facit. — 1 οὐσης additum ex scholio Aldino, quod vide ad v. 244.

243 R. habet glossas ἰσκιρτήσαμεν et εἶδος βοτάνης.

244, 8-12 sic in Ald., φλέως λοχμῶδες φυτὸν, ὃ μνημονεύει Θεόφραστος. πρόδηλον ἐστὶ ποτάμιός ἐστι βοτάνη, ὡς βοῦτομον. διὸ καὶ τὸν κύπειρον προσέθηκεν, ὡς καὶ Θεόκριτος·

ἐνθεν βοῦτομον ἔξ, βαθὺν δ' ἐτάμοντο κυπερον μέμνηται αὐτοῦ καὶ ἐν Ἀμφιράμῳ·

πόθεν ἀν λάβοιμι βύσμα τῶ πρῶκτῶ φλέων;
τοῦ δὲ ἡλίου λάμποντος καὶ θυμαστῆς οὐσης αἰθρίας
τὸ τῶν βατράχων γένος ἄνω καὶ κάτω πρὸς τὰς λίμνας

χωρεῖ. καὶ πρὸς τὴν γῆν ἐσθ' ὅτι ἐκφύεται ἐπὶ κυπερου καὶ φλέω καὶ τῶν τοιούτων βοτανῶν ἐφαλλόμενον. Totum locum om. V. Neque in Θ. M. ullum est vestigium versus ex Theocrito adscripti et postremorum verborum τοῦ δὲ ἡλίου—ἐφαλλόμενον. — 8 Φλέω R. Θεόφραστος, vide Schneiderum vol. 5, p. 537. — 9 ποτάμιος om.

R.: habet Suidas s. Φλέω. ποταμία M. — 13 κυπερὸν hic et infra V. Annotatio inepta grammatici φλέως et φαλλεύς confundentis. Deinde montem Φαλλέα dicit, de quo v. Steph. Byz. DIND. — 16 περὶ G.

246 in principio scholii v. 240 ponit V., qui 20 ἡλιον δὲ, 22 ἐπὶ τῶν. χειμάρων G. ποταμῶν τῶν πληρουμένων ἐκ τῶν ὑετῶν ἔπως μὴ παρασῦρωνται V. Tum pergit M. V. Tum pergit ἄλλως. ἐτι etc.

247, 24 Ἐνυδρον δὲ ἐν βυθῶ χορεῖται, ἐτι οὐκ ἀν δύναται φθέγξασθαι κατὰ βυθόν, ἀλλ' ἄνω κεκράγασιν. ἄλλως. τὴν V., qui ἄνω κέραγεν. Ceteri ἀνέκραγεν. — 26 εἰρηται Ald.

249 R. habet πομφόλυγας αἱ φλυκταινώδεις δίνει ἀπὸ τοῦ παφλάζειν. Verbis ἢ ἐτι (sic) τῶν ἐξ ὑετοῦ—τινα 32-35 præmittit Reg. πομφόλυγας παφλάσματα οἱ παλαιοὶ φασὶ, τὰς ἐκ τοῦ βυθοῦ τῶν βατράχων ἀνιεμένας φωνάς· παφλάζει γὰρ καὶ ἀναφέρεται τότε τὸ ὑδρὸν τὰς τοῦτων φωναῖς, ὡς ὑπὸ πυρὸς τὸ ὑδρὸν τὸ ἐν τῷ λέβητι· ἢ ἐτι etc.

251. Scholia metrica hic et v. 257 om. Θ. M. — 46 τὸ λέγειν φησι M. τὸ δὲ ἐξῆς τὸ λέγειν Ald. τὸ—ἐμαθον om. Θ., qui schol. 252 habet, non M.

257, 3 sqq. Spectat hæc annotatio ad v. 268. Verba l. 6 sq. διαλελοίπασιν— ad v. 268 iterum ponit V., διαλελοίπασιν καὶ χορὸς ἐγεγόνει λέγοντος τοῦτο τοῦ Διονύσου. Parachoregema in chorum mutari dicit scholiasta. DIND. — 6 γέγονε M. — 7 Διόνυσος λέγων libri præter R.

260, 9 δύναται R. ἔσον δύνηται G. ἐξισχύη G. ἐξισχύει V. ἐξισχύσει R.

263. Scholia metrica hic et v. 269 om. Θ. M. 268, 19 σωπῶσι λοιπὸν οἱ Ald.

269, 24 Reg. μξ', quod recenti manu in μη mutatum. — 29 παῦς M. παραβαλοῦ δὲ idem. παραβαλοῦσι V. Θ. παραβάλλουσι R. πλοιαρίῳ G.

270, 35 ἐτι om. M., qui 36 ἀρσενικῶς φησι καὶ οὐχὶ τὸ ναῦλον. καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἡμῖν ἢ ναῦλος τῆς νεῶς. V. Ald. ἀλλ' οὐχὶ. — 37 ἐστὶ R. Θ. ἐτι Ald. «Addidi alterum ἢ ναῦλος, quod Suidæ quoque restituendum s. Ναῦλος. Est versus poetæ ignoti.» DIND. — 39 διὰ δύο R. Ceteri ἐν τοῖς δύο. — 40 λέγεται καὶ οὕτω ναῦλλον R. — 41 Ἄδου γὰρ V.

280, 4 ἀλλ' om. R.

282, 7 πρὸς τὰ Ald. Scholion om. R.

286, 12 δ om. R. Θ. — 14 αὐτόν om. R. V.

293, 18 πεμπούμενον R. Reg. ἐπιπεμπούμενον καὶ φαινόμενον τοῖς δυστυχούσιν, ὃ δοκεῖ πολλές μορφὰς ἀλλάσσειν Ald. Quæ verba ex Suida s. Ἐμπούσα illata videntur. Pro δυστυχούσιν apud Harpocrationem legebatur στοιχοῦσιν, cui Bekkerus τοῖς δυστυχούσιν ex tribus codd. substituit. στοιχοῦσιν, *iter faciuntibus*, defendit Valesius ad Sozom. H. E. 8, 6, a Kustero indicatus. Διδῶ. καὶ τὰς μορφὰς ἐναλλάττον habet Reg. — 19 ὅον R. V. Θ. M. ἐνιπυῖσα καὶ ἔμπουσα Reg. Qui pergit, ἕτεροι δὲ αὐτὴν ὄνου σκέλος ἔχειν φασίν, ὅθεν καὶ ὄνοσκελίδα καὶ ὄνοκωλίδα καλοῦσι. ψιλοῦται δὲ διὰ τὸ συγκοπτὴν παθεῖν αἰολικῶς· τὰ τοιαῦτα γὰρ ἐντελῆ μὲν ὄντα δασύνονται, συγκοπέντα δὲ αἰολικῶς ψιλοῦται, ὡς τὸ ἄλλοιαι ἄλλομαι, ἱερεὺς ἱερεύς· ἱεράξ ἱρηξ, καὶ τὰ τοιαῦτα. — 21 δοκοῦσι δὲ V. Θ. M. — 23 Ταγηνταῖς Θ. Ταγηνταῖς M. — 24 χθονία θ' Ἐκάτη σπείρας ὄφρων Porsonus. Legebatur χθονίας Ἐκάτης πείρα σοφῶν. ἐλελιζομένη Seidlerus. Legebatur ἐλελιζομένη.

294, 28 ὄνοσκελία V. ὄνοσκελίδα vocat schol. Eccles. 1048 et Sozomenus Hist. eccles. 8, 6. Conf. scholium ex Regio cod. modo editum. — 30 post γινόμενον addit R. προσενεκτέον ἐν ἐκτάσει τὸ α' σύνθηες γὰρ αὐτοῖς. « Quæ ad αὔρα spectare videntur v. 314. » Dindorf. τινὲς ὄλον τὸ πρόσωπον ἐν λέγουσι R. τινὲς ὄλον ἐν πρόσωπον λέγειν Θ., quod præstare videtur Dindorfio. — 31 βόλιτος (sic etiam Θ.) γὰρ κυρίως τὸ τῶν κάπρων ἀποπάτημα V., quæ omi. G. τὰ τῶν ὄνων ἀποπατήματα Θ. Reg. : βολιτον δὲ κυρίως ἢ τῶν βοῶν κόπρος, ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ ὄνου παρελιπται.

297, 33 sq. in V. Θ. M. infra post ὃ Διονύσος τὸν ἱερέα ponuntur, præfixo ἄλλως in V., præfixo ἢ in Θ. M. In R. est ἱερέως τινὸς ἀκολούθου αὐτοῦ μέμνηται. μέμνηται ante ἀκολουθοῦντος ponit G. — 35 scribendum ὃ τοῦ Διονύσου ἱερέως. Διδῶ. — 36 περιελθὼν δὲ κρυφθεὶς G. — 41 θείας Kusterus. Scribebatur θεαῖς. τετίμητο M. ἐτετίμη. ἱερέως V. — 42 Διός M. πρὸς συνήθειαν ὄν Θ. M. προσυνήθως ἂν ὄν V. πρὸς ὄν συνήθειαν Ald. — 43 Ἡ ἤδη ἦν Θ. M., qui om. 45-51. Ea qui scripsit, refert scholium Regii his verbis conceptum : Οἱ μὲν φασίν ὅτι καὶ ἱερέα μετ' αὐτῶν εἶχον· ὕπερ ἀποπον· οὐ γὰρ ἐμφαίνεται τοῦτο ἐν τοῖς προλαβοῦσι· τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως ἔχει· οἱ μεγάλοις—νῦν λέγει πάνυ φοβηθείς· ἢ καὶ διασύρων τινὰ τῶν φαύλων ποιητῶν, οὐτινας εἰκὸς εἶναι τὸν στίχον τοῦτον, ἐνταῦθα τέθεικε τοῦτον. — 49 κατὰ μίμησιν ὄν Reg. — 51 διασυρόμενον Kusterus κατασυρόμενον Ald.

298, 52 ἢ om. V. — 53 Ἡρακλία R. Ἡρακλήν ceteri.

299, 1 συνεχῆς Dobræus. Legebatur σύνθηες. — 3 δ om. Θ.

300, 4-6 Πιθανῶς—εἰπεῖν ὅτι om. R. — 6 ἔστι additum ex V. τοῦ πρώτου Ald.

303 om. M. — 10 ὑποκριτῆς οὔτος ὃ Ἠγέλοχος V. ὃν Dukerus. Legebatur ὅς. — 13 αὖ omittunt R. Θ. γαλήν R. — 15 post σκώπτει addit Ald. καὶ Στράτις, « ποί, ποί, πρὸς θεῶν, ποί ποί γαλήν γαληνά, ἐγὼ δὲ ὦμην σε γαλήν λέγειν ὄρω. » καὶ Σανυριῶν ὀδὲ ἐν Δανάη, « τίς ἂν γενόμενος εἰς ὄπην γενήσομαι ; φέρ' εἰ γενοίμην γαλή· ἀλλ' Ἠγέλοχος με μηνύσειεν ὃ τραγικός· ἀνακράγοι' ἂν οὔτος εἰσιδῶν· ἐκ κυμάτων γὰρ αὐθὶς αὖ γαλήν' ὄρω. » Quæ ex scholiasta Euripidis illata omittunt libri et Suidas s. Ἠγέλοχος. — 17 οὐ προσηνέγκατο, 19 γαλήν V. — 22 λέγοντες G. λέγουσι, 24 προσηνέγκασθαι V. — 27 ἐπὶ τῶν —λυπηρά habet Suidas, in capite scholii posita. Ceterum 26-30 ἔστι—τετρατεύονται non videntur exstare posse in R. V. — 31 Ἠλέκτρα. Electram pro Oreste nominat : de quo dixi ad schol. Pluti 639. Διδῶ. Post 32 pergit Reg. : καὶ φασίν ὡς ἔχει λόγον καὶ πρὸς Εὐριπίδου εἶναι τινὰ ποιητρίαν γέλοχον (sic) καλομένην τοῦτο γράφειν, καὶ διὰ τοῦτο σὺν Εὐριπίδῃ καὶ αὐτὴν περισύρειν. ἢ γυνὴ τις ἦν ἐν Ἀθήναις πάνυ τούτῳ τῷ ἔπει χρωμένη πρὸς τὰς ὁμιλίαις ὅταν δέησι. Deinde de histrione, ἐν τῷδε τῷ στίχῳ ἀποπνίγασθαι μέλλων, ἔστι εἰς τὸ γαλήν· χρόνου δὲ ἱκανοῦ διεληθόντος, ἐξεφώνησε τὸ ὄρω· οὐ χάριν καὶ ἐκωμωδήθη.

308, 33 Διός M. R. habet ὃ τοῦ Διονύσου ἱερέως παρὰ τὴν ὑπόνοιαν διὰ τὸ ἐπυρρίασε, πρὸς τὸ ὠχρίασε. πρὸς γὰρ ἦν ὃ ἱερέως κατὰ φύσιν. — 34 ἦν φύσει V. Idem habet gl. ὃ ἱερέως· πρὸς γὰρ ἦν κατὰ φύσιν, quod om. G. — 39 ὄντος V. Θ. ὄντων G. ἔχοντας Ald. τούτους ἀπρ. Θ. Fort. τὸ τούς ἀπρ. — 40 Παυδαρίους Θ. Εὐπόλις. In Αἰξίν, ut colligi potest ex glossa Hesychii, ἱερέως Διονύσου : Εὐπόλις Αἰξίν, Ἰππόνικον σκώπτων ὡς ἐρυθρὸν τῇ ὄψει. Seq. l. ὀνομάζει Hemsterhus. ad Hesych. νομίζεσθαι Ald. νομίζεσθ' V. αἰγίπυρον V. Θ. : quam scripturam vocabuli probat Eustath. p. 307, 29. αἰγίπυρον Ald. Post αἰγίπυρον addit Ald. εἶναι, quod debet Hemsterh. et omittit V. Διδῶ. — 42 ἔχιν, herbam scil. αἰγίπυρον. HEMST. Intellige Demetrium Ixionem. — 43 πρὸς τὸ ἐπυρρίασε. Imo πρὸς τὸ ὠχρίασε.

311, 47 γὰρ ἦν ὃ R. Idem ἢ om.

312, 52 ἐνδοθεν V. ἐνδον Ald. Lemma om. Θ. M. Totum scholion om. R. σημειῶσαι V. Ald. — 53 ἐνδοθεν Ald.

314 om. etiam Θ. M. De scholio Ravennate ad hunc v. referendo v. ad schol. 294, 30. — 7 αὔρα Reg. — 11 μυστικώτατην Ald. μυστικώτατον Θ. « δύο ποιοῦσι, scil. στιγμάς, i. e. *novam personam loqui faciunt*. Vide ad 28, 51, 891, Acharn. 899. Sed ubi δύο διπλαῖ, ad Eq. 722, i. e. post καθυβρίσαι, *alia scena, non persona.* » DOBRÆUS.

316 Reg. : Ἰῶν μυστῶν ὁ χορὸς ἄδει καὶ ἐν τῷ ἔδῃ τὸν ἕμνον, ὃν ἦδε συνήθως ἐν Ἐλευσίνι εἰς Διόνυσον. συνίδρυτο γὰρ καὶ συνετιμᾶτο τῇ Δήμητρὶ καὶ τῇ Περσεφόνῃ (« Eleusine, quare jam apud inferos quoque, » multis addit, eadem repetens ad v. 324)· ἀνθ' ὧν αἱ μὲν τῶν ξηρῶν καρπῶν πάροχοι, ὁ δὲ τῶν ὑγρῶν. γίνεται δὲ Ἰαχχος ἀπὸ τοῦ ἰάχειν (sic) τὸ ἡχεῖν. λέγεται δὲ οὐ μόνον ὁ ἐπὶ τῷ Διονύσῳ ἀδόμενος ὕμνος Ἰαχχος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Διόνυσος, ὁ καὶ Βάαχος ἀπὸ τοῦ βάζειν οὕτω καλούμενος.

320, 20 καὶ om. R. M. ὡσπερ Σωκράτης additum ex V. ὡς καὶ Σωκράτης R. — 23 τοὺς θεοὺς post μνημονεύειν φησὶ legebatur. Transposuit Kust. — 26 sq. διαχλευάζοντος — καταψηφισάμενοι V. Ceteri χλευάζοντος — καταψηφισάμενοι. — 27 τὸν μὲν ἀναιρήσοντα V. Θ. — 28 δὲ ζῶν τὰ (τῷ G.) V. κομίσαντα Θ. — 29 δύο. Sic etiam schol. Avium 1073. Dobræo τέτταρα corrigendum videbatur ex verbis Aristophanis Av. 1078, ἣν ἀποκτείνῃ τις ἑμῶν Φιλοκράτῃ τὸν Στρούθιον | λήφεται τάλαντον, ἣν δὲ ζῶντὰ γ' ἀγάγῃ, τέτταρα. Quam parum certam rationem esse Dobræus ipse postmodum videtur sensisse. DIND. τοὺς om. V. Θ. — 30-32 ὡς — Πίνδαρον om. M. ἀλλ' V. Θ. pro ὡς. Κρατερὸς V. et schol. Av. 1073. Κρατερὸς ceteri. — 31 Τηλεκλύτου V. Θ. Τηλεκλήτου Ald. Τηλεκλείδου ἢ Τηλεκλύτου dicit Suidas s. Διαγόρας. παῖς om. V. γένος τῶν αὐτοχρόνων Σιμωνίδῃ καὶ Πινδάρῳ V. γ. τὸν χρόνον Σιμωνίδου καὶ Πινδάρου Θ. τοῖς χρόνοις ὧν μετὰ (scr. κατά) Πίνδαρον καὶ Βαχχυλίδην dicit Suidas. 33 Hesychius, Διαγόρας : Διόδωρος (corrig. Ἀπολλόδωρος) ὁ Ταρσεὺς ἀναγινώσκει περισπωτῶν δι' ἀγορᾶς, διὰ τὸ τοὺς μύστας βαχχάζειν (βαχχάζειν Albert.), τούτεστιν ἄδειν τὸν Ἰαχχον δι' ἀγορῶν βαδίζοντας. DIND. Sequentia om. M. καὶ φασιν V. Θ. καὶ φησιν G. καὶ Φερεκράτης Ald. — 34 ἄστεος V. Θ. ὃν ἄδουσιν ἐξ ἀγορᾶς G. — 35 ἐξίοντα Θ. γέγονε — Διαγόρου habet Suidas s. Ἰαχχος — 36 μεγέθει Θ. et Suidas. μεγέθους V. κομψοδύμενος ἐπὶ μεγέθους om. G. Μύραις V., non G. — 37 γὰρ ἢ νῦν δὴ ὅστι, καὶ δοκεῖ γέ μοι recte correxit Bergkiius Commentt. p. 321, *major est quam modo fuit*. Legebatur γὰρ ἦν. νῦν δ' ἐστὶ καὶ δοκεῖ δέ μοι. δ' ἐστὶ Suidas. δὲ ἐστὶ V. Θ. Alterum δέ om. Θ. Cetera sic ego emendanda esse censeo, εἰάν τοσοῦτον ἐπιδιδῶ δι' ἡμέρας, μεζῶν ἔσ. A. DIND. — 38 εἰάν τι om. Θ., spatium vacuo. ἐπιδίδωται V. ἐπιδίδοται G. Θ. Apud Suidam εἰάν τις (ἔτι cod. Leid., omisso εἰάν) ἐπιδιδῶ τῆς ἡμέρας (ἔτι addit ed. Mediol.) μεζῶν (ἔτι addit ed. Mediol.) ἔσται. ἐπιδιδῶ καθ' ἡμέραν Toupus. — 39 Διαγόρου non est ap. Suidam, qui versus explet addito τοῦ Τερθρέως. — 40-42 om. etiam Θ.

324. Scholion metricum om. etiam Θ. M. —

8 τριστιχία Dindorfius. Legebatur τριστοιχία. — 15 ἐστὶν ἢ εἰκάς R. ἢ ἐγκάς ἐστὶν V. ἐγκάς ἐστὶν Θ. Ald. ἐξάγουσι R. Legebatur ἐξάδουσι. Plutarchus Vita Camilli c. 19, περὶ αὐτὴν τὴν εἰκάδα τοῦ βοηδρομιάωνος, ἣ τὸν μυστικὸν Ἰαχχον ἐξάγουσιν similitereque in Vita Phocionis c. 28. Quos locos comparavit Kusterus. — 16 συνίδρυται τῇ Δήμητρὶ, vide Spanhem. ad Callimach. pag. 705. KUST. — 18 Διονύσου Dobræus. Legebatur Διόνυσον.

326, 24 τῷ λειμῶνι Θ. Ald. τὰς om. M. — 25 ἐπιουῶντο om. Θ. διὰ τὸ τὰ R.

329 Regius : Ἀπὸ τοῦ εἰπεῖν κρατὶ σῶ δῆλον ἐποίησεν ἑτι ἀρσενικὸν ἔστι τὸ κρατὶ· οὐ ἢ εὐθεία ὁ κρᾶς. εὐρηται γὰρ καὶ κανὼν ἐπὶ τούτῳ ἐν παλαιαῖς βιβλίαις, ἔτι τὰ εἰς ας ἀρσενικὰ ἐξύτονα μονοσύλλαβα, περιτοσυλλάβα κλίνονται καὶ διὰ τοῦ ντ, οἷον Ζᾶς Ζαντὸς, ὁ σημαίνει τὸν Δία, Πρᾶς Πραντὸς, ὄνομα πόλεως, καὶ πᾶς παντὸς. σσημειῶνται τὸ ὁ κρᾶς κρατὸς, διὰ καθαροῦ τοῦ τος κλινόμενον.

330, 32 μυστῶν V. Θ. μυστῶν R. μυστῆς Ald. — 34 κισίνῳ· ἑτι ἢ Δημήτηρ οἰκείως εἶχε πρὸς τῷ τῆς μυστῆς φυτῶν· ἐν δὲ τοῖς διονυσιακοῖς, καὶ (?) ἀμφοτέροις Reg. Quæ confirmant Fritzschi (De carmine mystico Ar. p. 33) sententiam jam per se veram, verba 35 sq. ἑτι—ἀμείρωτο transponenda esse post κισίνῳ. — 35 διὰ τοῦ μυστῶν Θ. τῆς μυστῆς Ald. — ἀνίρωτο V. Ald. ἀνίρος Θ. — 37 οἰκείωται codex hic et paullo post. — 39 Σάμῳ μόνῃ θεῶν. Codex σάμῳ ἐκ δὲ μυστῆς ἐκ δὲ τοῦ πάθους δεισιδαίμονι θεῶν. Ejecit Dindorfius quæ ex alio scholio illata fuerunt. — 40 ἐπεὶ G. ἔπειτα V. — 43 τῷ Διονύσῳ, 44 πέμψαντα G. — 47 καὶ τῆς ἀμπέλου addit Dindorfius.

331, 50 δὲ τὴν om. R. — 51 ἣν οὐδέεις οὐκ ἄν τις R.

338, 8 Θεσμοφορεῖς R. Θεσμοφορίῳ V., qui hæc verba τοῦτο δὲ (δὲ om. G.) εἶπε—τὸ ζῶν infra ponit post θύουσι τὸ ζῶν [?]. Eodem loco habet Θ., in quo recte Θεσμοφορίοις. DIND. — 12 sq. γενικῆ κρεᾶν κρεῶν. τοῦτο δὲ Θ. — 13 χοῖρον παθεῖν V. — 17-20 om. etiam Θ. M. τῇ κόρῃ ἦγον τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Περσεφόνῃ καὶ αὐτῇ τῇ Δήμητρὶ Reg.

339, 21 alterum ἢ om. R., qui 22 εἰλητὸν εἰλητὴν ceteri.

340, 23 Τὸ ἐξῆς V. Ald. ἐγειρε ἀστήρ ἐν χ. τ. φλ. λαμπάδας V.

343, 27 ἐπὶ τὴν Θ. ἐπεὶ τινὰ νυκτὸς R. — 32 λαμβάνοιτο Θ. Sequentia om. etiam Θ. M. 35 sq. ἵαβη Reg.

344, 40 ἄνθη ἀνακείμενα V. δὲ om. R. — 41 ἀντὶ λάμπεται R. Quod ἀντὶ τοῦ λάμπεται esse potest.

345, 44 ὡς—λέγει R. καὶ (καὶ omittunt Θ. V.)

Ὅμηρος, θεῶν ἐν γούνασι κείται V. Θ. M. Ald.

346, 47 sqq. om. etiam Θ. M.

351, 9 δάπεδον. τινὲς δὲ ἀναγινώσκουσι πάνθηρον, παντοδαπῶν ὀρνέων δεκτικόν R. V. Θ. Tum addit R. λειμῶν γὰρ ὑπόκειται καὶ ἀνθη ἀνειμένα τοῖς μύσταις ἐν τῷ πεδίῳ. Quæ ex scholio v. 343 sunt repetita.

354, 18 sq. ἐπὶ τούτῳ τὸν χρόνον λέγει Ἀρίσταρχος μεμ. Ald. Conf. schol. v. 372, 440. ἐπὶ τούτῳ V. — 19 τὸν χορὸν om. M. μετρικὰ V. μέτρια G. — 20 χορὸν V. χρόνον ceteri. εἰ τι ἄρα M. Locus non integer esse videtur. συναίδεν Θ. M. συναιδεῖν V. συνιδεῖν G. σύνοιδεν Ald. — 21 καὶ om. M. Idem σύζυγον. ἐν σύζυγον scribit Fritzschi De carm. myst. Ar. p. 50. — 22 διχορίαν Θ. διχορεῖαν ceteri. — 23 ὡς τὸ εἰς V. καὶ εἰς δῶδεκα Θ. — 24—34 om. etiam Θ. M.

357, 36 Πρὸς addidit Dobræus. Idem aliter expressit Suidas s. Ταυροφάγον, addito φασὶ ψεύδεσθαι post ἔπαθλον. Ἀρίσταρχον Suidas. Legebatur Ἀριστοξένον. — 37 οἰομένους R. et Suidas. οἰόμενος ceteri. ταῦρος ναυτῶν τὸ V. Ib. εἴρηται—(44) δράμασι infra post τῶν θυόντων l. 48 ponunt V. Θ. et (qui hæc tantum verba οἱ δὲ ἔτι—τῶν βακχῶν habet) M. — 38 παρὰ τὰ Ald. παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ G. — 39 καὶ ἔτι R. et Suidas. — 40 ἐπιτιθίσαι Ald. ταυροφάγον δὲ ἴσως αὐτὸν τὸν Κρατῖνον λέγει, ἢ ὡς λαίμαργον κωμωδῶν, ἢ ἔτι ἔπαθλον ἐλάμβανε ταῦρον Reg. Ib. οἱ δὲ ἔτι V. Θ. et Suidæ codex Paris. A. — 41 ἔλον om. Suidas. Idem ἀποδιδοῦσαι μητέρα Κρατῖνου ἦτις βακχ., lectione absurde interpolata, ut recte judicare videtur Dindorfius. Improbabilia suspicatur Fritzschi De carm. myst. p. 55. — 42 ἄ εἰσι, 43 τολμηρόν Suidas. τολμηρὰ V. Θ. M. οἱ δὲ λέγουσι τολμηρὰ R. βακχῶν M. et Suidas. βάκχων Ald. Sequentia om. Suidas. τολμηρῶς R., qui 44 βωμολόχοις δὲ om. — 45 πρὸς κολακείαν Ald. — 47 μετενήνεκται V. μετήνεγκται R. Ald. μετήνεκται Suidas s. Βωμολόχος. ἐπὶ τῶν idem. Legebatur ὑπὸ τῶν. τὸν βωμῶν V. — 48 ἐλιπάρουν Suidas. τι λαθεῖν V. Θ. περὶ τῶν R. — 50 legebatur τὸ μηδὲ Kr. — 2 sq. ταῖς βάκχαις G. τὰς βάκχας V.

362. Lemma esse debebat τὰ πόρρητ'. — 10 τοὺς ποιήσαντας. Quod plurali numero usus est, indicio esse videtur alios alium ejus fabulæ auctorem perhibuisse. Μεινεκ. Hist. Com. p. 70. Notat grammaticus ἀπόρρητα, quod *interdicta* apud Aristophanem significat, de *secretis* dictum in fabula Pherecratea. Ceterum comparetur schol. ad Thesm. 370. Διδυ. Recte. Fritzschio De carm. myst. p. 57 nemo facile assentietur, τοὺς ὑποπτέυσαντας corrigenti. — 11 ἤκουσαν Dindorfius. Legebatur ἤκουσιν. ἤκουσεν Dobræus. — 12

ὡς νῦν ἐκ (fort. ἐπὶ) τῶν μυστηρίων ἔθος Θ. — 13 καὶ — οἶδεν non satis intelligo. Videntur nonnulla excidisse. Διδυ. Fritzschi tentat ὅν καὶ αὐτὸς ἐν Νήσοις vel ἐμπροσθεν vel ἐνδοτέρω (infra 381) οἶδεν. καὶ αὐτὸς—ἐξάγεσθαι om. M. εἶδεν Θ., qui ἀπόρρ. ἦν τὰ ἀπ. — 14 οὖν M. ἀποφέρει Θ. Ald. — 16 τούτῳ ἀποπέμπειν V., qui 17 τὰ ἀπόρρητα post Ἀθήνηθεν ponit. Delendum esse videtur Dindorfio. — 18 ἀπόρρητα ἦν τὰ V. ἀπόρρητα τὰ Θ. Ald. τὸ πρὸς M. — 20 ἢ ἐξ Αἰγίνης Fritzschi. ἐμπορεῖον V. — 21 ὁ Θωρυκίων ταξ. R. ταξίαρχος M. et Suidas s. Θωρυκίων. — 22 τῶν om. R. — 3 ἑαυτοῦ etiam Suidas. αὐτοῦ Ald. ἑαυτῶν duo codices Suidæ. Παλοποννησίοις ναῦς προδιδοῦς καὶ Αἰγίαν τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα Reg. — 24 sq. δὲ om. M. Θωρυκίων γρ. V. Θωρυκίωνα γρ. Θ. Idem μιμούμενοι. Apud Suidam, οἱ δὲ ἔτι τὸν Θωρακίωνα μιμούμενος δεξ ἦν Αἰγινήτης ταξίαρχος etc. « Bis corrigere licet Θωρυκίων. Fuit enim Θόριχος pagus tribus Acamantidis, cujus pagi qui esset, tam Θορίκιος quam Θορικεὺς appellabatur. At Θορικίων ὢν quum permire dictum est, tum metro prorsus repugnat. Fortasse ex Suida reponendum Θωρακίωνα γρ. ἀντὶ τοῦ τὸν Θωρακίωνα μεμ. » FRITZSCH. l. c. p. 59.

363, 27 om. R. V. Regius : Εἰκοστολόγος, πρὶν καὶ τελώνης ὑπάρχων (Thorycion) καὶ τῆς κάτω μοίρας. οἱ τελῶναι δὲ πρότερον μὲν πεντηκοστὴν μοῖραν τῶν ἀπαιτουμένων ἐλάμβανον, καὶ πεντηκοστολόγοι ἐκαλοῦντο· εἶτα εἰκοστολόγοι, καὶ τελευταῖον δεκατολόγοι.

364, 32 γράψας ὁ Θωρυκίων Suidas s. Ἀσκώματα. ἐπιμψε R. — 33 ἀσκώματα τὰ ἐν ταῖς κόπαις σκεπαστήρια ἐκ δέρματος, οἷς χρώνται ἐν ταῖς τριήρεσι Suidas. 8 ἐν, 34 καθὰ ἢ V. καθ' ὃ τρήμα ἢ Suidas. — 35 πόλις Λακωνικὴ V., om. G. « Somniabat de ea Epidauro, cui cognomen fuit ἡ Αἰμηρὰ. » Fritzschi. Δυροράχων est in Θ., librario de Epidamno cogitante.

365 προεῖτο γὰρ χρήματα πολλὰ (πολλὰ χρήματα Θ. πόλεως χρήματα M.) Κύρος Λυσάνδρῳ τότε εἰς πόλεμον V. Θ. M.

366, 41 εἰσήμεγε δρᾶμα καὶ Suidas s. Κατατιλξ. — 42 κατετίλησεν αὐτῆς Suidas. κατελίησεν αὐτὴν V. κατετίλησεν αὐτὴν M. καθωμίλησεν αὐτὴν Θ. — 4 ἠρυσίαι Suidas. ἐγεφυράζε, *cauillabatur*, *illudebat*, Hermannus ap. Fritzschi, qui ex Aldino scholio ponit ἐπανηγυράζε. — 43 εἰς αὐτὴν Θ. M. Sequentia om. etiam M. M.

367, 50 εἰς ἀργύριον codices. Conf. schol. Eccles. 102. — 52 ἰστάμενοι iidem.—1 διὰ τὸν Ἀγύριον Brunckius.

368. Cum hoc scholio compara Philemonis Lexicon v. Τέλος et Favorinum. — 8 Euripidis ex

Polyido versus apud schol. Homeri II. K, 56 sic scriptus, μάτην γὰρ ὄκω σὸν τόδ' ἐκβαίη τέλος. Vide Valckenarium in Diatr. p. 202. Unde cor- rexi scripturam codicum (etiam Reg.) μάτην εἰκοστὸν τόδ'. DIND.

372, 22. Ἀρίσταρχος. Conf. schol. v. 354. — 23 ἔλου τοῦ R. ἔλα τοῦ Ald. ἔλαττον V. — 25 περὶ Θ. M. παρὰ V. Ald. Post χορὸν addit V. ἔτι δὲ χορὸς τὸ ἄλλο μετὰ τοῦ χοροῦ τῶν καθ' ἄδου· et, οἱ τοῦ χο- ροῦ μῦσαι ἀλλήλους παρκαλεῦνται. Hæc om. G., qui om. etiam scholia 374, 376. — 29 τὸ om. V.

378, 23 ὑψώσεις τὴν σώτειραν τοῖς V. — 33 ἔ- στιν—θύουσιν om. G. ἔστι γὰρ V. Ald. τὴν ἐν Ἀθή- ναις Ἀθηνᾶν dicit M.

384, 49 ἕως τοῦ (τὸ V.)—φρένας om. G. ἄλλο ἕως V. Significat his verbis librarius scholion quoddam esse describendum usque ad verba τίς σὰς παρήειραν φρένας, qui Archilochi versus est apud Hephæstion. p. 129. DIND.

395, 3 φαίν. ἐπίκαιρον Διόνυσον R. Reg. : Ὀραῖον θεὸν λέγει τὸν Δ., ἐπειδὴ κατὰ τὸν καιρὸν et quæ sequuntur l. 4, 5. — 6 legendum ex Reg. δτε ὠδεύον ἀπὸ—Ἐλευσίνα, pr.

398 om. etiam Θ. M., iidemque infra l. 21- 25, ubi πάντα δ' εὐπετήθεοις ex Euripidis Phœnis. v. 701 confert Dindorfus.

401, 28 ἄστος V., et mox R. — 36 ἐπὶ γὰρ V. altero loco : nam bis hoc scholion (inde ab ἔοικε π.) habet, hic et infra post scholion v. 439. Καλ- λίνου V., non G. Καλλίου Ἀριστοτέλης φησὶν V. al- tero loco. Ἀριστοτέλης. « In didascaliiis. » CASAU. ad Athenæi 6, p. 235, E. — 37 ἔτι δυσὶν V. altero loco. — 38 ἴσως additum ex V. ἴσως καὶ περὶ τὸν A. ἀγ. ἦν τις V. altero loco : unde vulgatum παρὰ correxerit Dindorf. ἦν τις post ἀγῶνα ponit G.— 39 ἀγῶνα add. G. et altero loco V. εὐστολή V. οὐ σχολή G. et altero loco V. Deinde sequentia δ' ὑστερον ad finem om. V. loco priore, ubi G. addit δὲ ὑστερον—περιεῖλε Κινησίας. Ib. χρόνῳ. δι' οὗ πολλοὶ ὑστερον καθάπερ τὰς χορηγίας περιεῖλε Κινησίας Ald. sequentia omittens. χρ. δὲ ὑστερον οὐ πολλοὶ καὶ καθάπαξ τὰς χορηγίας περιεῖλε κινήσιος G. loco pri- ore : nam altero consentit cum V.—41 ἐφ' ἰσχυρῆ μὲν. Requiritur μέμνηται vel simile quid. DIND.

407 συνήθεια ἦν τὸ ἐπ. ὅπότε ὁμολογοῖεν ἢ συνο- μολογοῖεν— M. Referenda hæc ad v. 508, κάλλιστ' ἐπαινω. DIND. Reg. ad hunc versum : βαρέως τοῦ- το φησὶν οὐκ ἔτι τομῶν κωμωδῆσαι εἰς τούφανές Ἀρχίνου καὶ Ἀγύρριον, οἱ κωμωδηθέντες τοὺς μισθοὺς τούτων ἠλάττωσαν.

415, 3 παρεμβάλοντος Ald. et G. παρεμβαλλόν- τος [sic] V.

416 om. etiam Θ. M. — 7-9 τὸ δὲ—φησὶν Re- gius habet ad v. 410, νῦν δὴ κατείδον. δὲ om., 8

ἀποσκώπτων. Ad 415 certe referenda esse monuit Fritzschi. l. c. p. 83. — 10 νόμος. Ficta ab scho- liasta lex. Monuit Schoemannus De comitiis p. 106. — 11 sq. ἐξ ἄλλ. ἐν Ἀθήναις κατοικήσειν ἐθέ- λοντας, διαβιβάζοντας οὐκ ὀλίγον ἐνταῦθα χρόνον, εἶτα εἰς πολίτας ἐγγράφεσθαι, 13 δ' Ἀρχ., 14 τοὺς συμπολίτας Reg.

418, 20 εἶπε φράτορας additum ex Θ. φράτορας εἶπεν V. διαβάλλωσιν Θ. — 21 ἡ δὲ παροιμία om. Θ., qui οὐκ ἔφραεν. — 22 sq. ὀδόντας—ἡ Suidas s. Φραστήρας. ὀδόντας συγγενεῖς (συγγενεῖς om. Θ., sed habet ut gl.) εἶπεν. ἡ libri.— 23 παιδῶν R. et Suidas. παιδῶν ceteri. παιδῶν τῶν φύοντων τοὺς ὀδόντας τῆς ἐπταετίας καταλαβούσης Reg. — 25 χρ. παῖς Ἀθηνᾶς Ald. οὐκ ἴσχυεν M. — 26 οὗτος δὲ libri præter R., qui οὗτος—χρόνος scholio priori anteposit. — 27 sq. δὲ ἐστὶ ἢ ξένης R. δὲ ἐστὶν ἢ ξένης (δ ξένος G.) V. δὲ ἢ ξένης Θ. δὲ ἐστὶ καὶ Ald.

420, 31 alterum τὴν om. V. Θ. M. Recte τοῦ vel τῶν Fritzschi l. c. p. 91.—32 νεκρῶν potius legit Apollonius. Monuit Kusterus. — 33 ἀλλ' ἔτι —λέγει libri præter R. — 35 κατετριβήμεν Θ. M.— 36 sqq. om. etiam Θ. — 44 ἴνα G. ἐπεὶ οἱ νῆς [sic] ἔτι οἱ λέγοντες ἴνα V.

421, 47 εἶπε παρ' ὑπόνοιαν, δεικνύς ἔτι πᾶσαν πονηρίαν εἰργάζοντο Reg. — 48 post αὐτῶν addit V. τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας. χαριέντως ἐξ (scrib. ἀντὶ τοῦ) πολιτείας εἶπεν εἶπε μοχθηρίας διὰ τὰ κακὰ αὐτῶν, quæ om. G.

422, 52 τὸν Καλλίαν · Κλεισθένης γὰρ ἦν υἱὸς M. — 1 γὰρ om. V. Reg., qui apud poetam ha- bet τὸν Κλεισθένης cum gl. υἱόν : Τὸν Κλεισθένη τοῦτον, ᾧ υἱὸς ἦν ὁμοίος τοὺς τρόπους, διασύρει κἀν- ταῦθα ὡς φαυλόδιον, καὶ τὸ γένειον λεῖον καὶ ξυρῶνα (ex corr. ξυροῦντα) τὰς τρίχας καὶ ἐπὶ τὸν Σεβῖνον πορνεύομενον. διὸ καὶ δεινοπαθοῦντα τοῦτον λέγει ἐπὶ τῇ τελευτῇ Σεβίνου.

423, 6 προετίθεσαν R. — 9 ἄμα καὶ Θ. Reg. : Ἐν ταῖς ταφαῖς ἦτοι ἐν τῷ μνήματι τοῦ Σεβίνου, τίλλειν τὸν πρωκτὸν ἑαυτοῦ, παρ' ὑπόνοιαν ἀντὶ τοῦ τὰς τρί- χας τῆς κεφαλῆς.

427, 11 ὀνοματοποιεῖται V. Θ. M. — 12 τοῦτον M. — 13 δὲ om. R. ἐμφαίνει οὗτος, 14 παραινόμε- νος V. Θ. μόνον R. μόνου ceteri. αὐτῶ om. Θ. M. δ om. iidem et V. — 15 οὗτος καὶ R. V. ε om. V. Θ. M. — 16 μαλάσειν R. Ald. — 18 πόστης Reg. — 19 ποιητῆ om. M. — 20 Ἀττικὸς Θ. Ἀνάφλω- στος Fritzschi. Sequens scholion om. etiam M.

429, 22 τὸν ἱππον εἰς, 23 πολλαχῇ—λαμβάνεται Θ. ἱππόπορνε. Diogenes Athen. 13, p. 565, C. Vide Alciphron. 1, 38 et Bergler. 3, 33, p. 346. DOBRIEUS. — 24 ὁ Καλλίας πανταχοῦ ὡς Suidas s. ἱππόπορνε. κωμωδῆς τούτου δὲ Καλλίας Θ. καὶ om. V., qui πάθων, G. φαγῶν.— 26 ἡ τοῦ κτηνοδότου

Ὅμηρος, θεῶν ἐν γούνασι κεῖται V. Θ. M. Ald. 346, 47 sqq. om. etiam Θ. M.

351, 9 δάπεδον. τινὲς δὲ ἀναγινώσκουσι κἀνήθρον, παντοδαπῶν ὀρνέων δεκτικόν R. V. Θ. Tum addit R. λειμῶν γὰρ ὑπόκειται καὶ ἄνθη ἀνεμμένα τοῖς μύσταις ἐν τῷ πεδίῳ. Quæ ex scholio v. 343 sunt repetita.

354, 18 sq. ἐπὶ τοῦτον τὸν χρόνον λέγει Ἀρίσταρχος μεμ. Ald. Conf. schol. v. 372, 440. ἐπὶ τοῦτον V. — 19 τὸν χορὸν om. M. μετρικὰ V. μέτρια G. — 20 χρόν V. χρόνον ceteri. εἰ τι ἔρα M. Locus non integer esse videtur. συνειδέν Θ. M. συνειδῆν V. συνιδεῖν G. σύνοιδεν Ald. — 21 καὶ om. M. Idem σύζυγον. ἐν σύζυγον scribit Fritzschiuss De carm. myst. Ar. p. 50. — 22 διχορῖαν Θ. διχορῖαν ceteri. — 23 ὡς τὸ εἰς V. καὶ εἰς δώδεκα Θ. — 24—34 om. etiam Θ. M.

357, 36 Πρὸς addidit Dobræus. Idem aliter expressit Suidas s. Ταυροφάγον, addito φασι ψεύδεσθαι post ἔπαθλον. Ἀρίσταρχον Suidas. Legebatur Ἀριστόξενον. — 37 οἰόμενος R. et Suidas. οἰόμενος ceteri. ταῦρος ναυτῶν τὸ V. Ib. εἰρηται—(44) δράμασι infra post τῶν θυόντων l. 48 ponunt V. Θ. et (qui hæc tantum verba οἱ δὲ ἐτι—τῶν βακχῶν habet) M. — 38 παρὰ τὰ Ald. παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ G. — 39 καὶ ἔτι R. et Suidas. — 40 ἐπιτιθέσιν Ald. ταυροφάγον δὲ ἴσως αὐτὸν τὸν Κρατῖνον λέγει, ἢ ὡς λαίμαργον κωμωδῶν, ἢ ἔτι ἔπαθλον ἐλάμβανε ταῦρον Reg. Ib. οἱ δὲ ἔτι V. Θ. et Suidæ codex Paris. A. — 41 δλον om. Suidas. Idem ἀποδιδάσκει μητέρα Κρατῖνου ἤτις βακχ., lectione absurde interpolata, ut recte judicare videtur Dindorfius. Improbabilia suspiciat Fritzschiuss De carm. myst. p. 55. — 42 ἄ εἰσι, 43 τολμηρὸν Suidas. τολμηρὰ V. Θ. M. οἱ δὲ λέγουσι τολμηρὰ R. βακχῶν M. et Suidas. βάκχων Ald. Sequentia om. Suidas. τολμηρῶς R., qui 44 βωμολόχοις δὲ om. — 45 πρὸς κολακείαν Ald. — 47 μετενήνεκται V. μετήνεγκται R. Ald. μετήνεκται Suidas s. Βωμολόχος. ἐπὶ τῶν idem. Legebatur ὑπὸ τῶν. τὸν βωμὸν V. — 48 ἐλιπάρουν Suidas. τι λαβεῖν V. Θ. περὶ τῶν R. — 50 legebatur τὸ μηδὲ Κρ. — 2 sq. ταῖς βάκχαις G. τὰς βάκχας V.

362. Lemma esse debebat τἀπόρρητ'. — 10 τοὺς ποιήσαντας. Quod plurali numero usus est, iudicio esse videtur alios alium ejus fabulæ auctorem perhibuisse. ΜΕΙΝΕΚ. Hist. Com. p. 70. Notat grammaticus ἀπόρρητα, quod *interdicta* apud Aristophanem significat, de *secretis* dictum in fabula Pherecratea. Ceterum comparetur schol. ad Thesm. 370. ΔΙΝΩ. Recte. Fritzschiuss De carm. myst. p. 57 nemo facile assentietur, τοὺς ὑποπτεύσαντας corrigenti. — 11 ἤκουσαν Dindorfius. Legebatur ἤκουσιν. ἤκουσεν Dobræus. — 12

ὡς νῦν ἐκ (fort. ἐπὶ) τῶν μυστηρίων ἔθος Θ. — 13 καὶ — οἶδεν non satis intelligo. Videtur nonnulla excidisse. ΔΙΝΩ. Fritzschiuss tentat ἂν καὶ αὐτὸς ἐν Νήσοις vel ἔμπροσθεν vel ἐνδοτέρῳ (infra 381) οἶδεν. καὶ αὐτὸς—ἐξάγεσθαι om. M. εἶδεν Θ., qui ἀπόρρ. ἦν τὰ ἀπ. — 14 οὖν M. ἀποφέρει Θ. Ald. — 16 τοῦτον ἀποπέμπειν V., qui 17 τὰ ἀπόρρητα post Ἀθήνηθεν ponit. Delendum esse videtur Dindorfio. — 18 ἀπόρρητα ἦν τὰ V. ἀπόρρητα τὰ Θ. Ald. τὸ πρὸς M. — 20 ἢ ἐξ Αἰγίνης Fritzschiuss. ἔμπορειον V. — 21 ὁ Θωρυκίων ταξ. R. ταξίαρχος M. et Suidas s. Θωρυκίων. — 22 τῶν om. R. — 3 ἑαυτοῦ etiam Suidas. αὐτοῦ Ald. ἑαυτῶν duo codices Suidæ. Παλοποννησίους ναῦς προδιδοῦς καὶ Αἰγίνας τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα Reg. — 24 sq. δὲ om. M. Θωρυκίων γρ. V. Θωρυκίωνα γρ. Θ. Idem μιμούμενοι. Apud Suidam, οἱ δὲ ἔτι τὸν Θωρακίωνα μιμούμενος δὲ ἦν Αἰγινήτης ταξίαρχος etc. « Bis corrigere licet Θωρυκίων. Fuit enim Θόρικος pagus tribus Acamantidis, cujus pagi qui esset, tam Θορικός quam Θορικεύς appellabatur. At Θορικίων ὢν quum permire dictum est, tum metro prorsus repugnat. Fortasse ex Suida reponendum Θωρακίων γρ. ἀντὶ τοῦ τὸν Θωρακίωνα μιμ. » FAITZSCH. l. c. p. 59.

363, 27 om. R. V. Regius: Εἰκοστολόγος, πρὶν καὶ τελώνης ὑπάρχων (Thorycion) καὶ τῆς κάτω μοίρας. οἱ τελῶναι δὲ πρότερον μὲν πεντηχοστὴν μοῖραν τῶν ἀπαιτουμένων ἐλάμβανον, καὶ πεντηχοστολόγοι ἐκαλοῦντο· εἶτα εἰκοστολόγοι, καὶ τελευταῖον δεκατολόγοι.

364, 32 γράψας δὲ Θωρυκίων Suidas s. Ἀσκώματα. ἔπεμψε R. — 33 ἀσκώματα τὰ ἐν ταῖς κόπαις σκεπαστήρια ἐκ δέρματος, ὅς χρῶνται ἐν ταῖς τριήρεσι Suidas. 8 ἐν, 34 καθὰ ἢ V. καθ' ὃ τρήμα ἢ Suidas. — 35 πόλις Λακωνική V., om. G. « Somniabat de ea Epidaurο, cui cognomen fuit ἡ Αιμηρά. » Fritzschiuss. Δυρράχιον est in Θ., librario de Epidamno cogitante.

365 προσέτι γὰρ χρήματα πολλὰ (πολλὰ χρήματα Θ. πῶλεως χρήματα M.) Κύρος Λυσάνδρῳ τότε εἰς πόλεμον V. Θ. M.

366, 41 εἰσθηνεγκε δρῆμα καὶ Suidas s. Κατατίλξ. — 42 κατετίλησεν αὐτῆς Suidas. κατετίλησεν αὐτὴν V. κατετίλησεν αὐτὴν M. καθωμίλησεν αὐτὴν Θ. — 4 ἠρυφίας Suidas. ἐγεφυρίαξ, *cavillabatur, illudebat*, Hermannus ap. Fritzschiuss, qui ex Aldino scholio ponit ἐπανηγυρίαξ. — 43 εἰς αὐτὴν Θ. M. Sequentia om. etiam Θ. M.

367, 50 εἰς ἀργύριον codices. Conf. schol. Eccles. 102. — 52 ἰσάμενοι iidem. — 1 διὰ τὸν Ἀγύριον Brunckius.

368. Cum hoc scholio compara Philemonis Lexicon v. Τέλος et Favorinum. — 8 Euripidis ex

Polyido versus apud schol. Homeri Il. K, 56 sic scriptus, μάτην γὰρ οἶκω σὸν τὸδ' ἐκβαίη τέλος. Vide Valckenarium in Diatr. p. 202. Unde cor- rexi scripturam codicum (etiam Reg.) μάτην εἰκοστὸν τὸδ'. DIND.

372, 22. Ἀρίσταρχος. Conf. schol. v. 354. — 23 βλου τοῦ R. δια τοῦ Ald. Διαττων V. — 25 περι Θ. M. παρὰ V. Ald. Post χορὸν addit V. ἔτι δ χορὸς τὸ ἄλλο μετὰ τοῦ χοροῦ τῶν καθ' ἄδου· et, οἱ τοῦ χο- ροῦ μύσται ἀλλήλους παρακαλεούνται. Hæc om. G., qui om. etiam scholia 374, 376. — 29 τὸ om. V.

378, 23 ὑψώσεις τὴν σώτειραν τοῖς V. — 33 ἔ- στω—θύουσιν om. G. ἔστι γὰρ V. Ald. τὴν ἐν Ἀθή- ναις Ἀθηνᾶν dicit M.

384, 49 ἕως τοῦ (τὸ V.)—φρένας om. G. ἄλλο ἕως V. Significat his verbis librarius scholion quoddam esse describendum usque ad verba τίς σὰς παρήραον φρένας, qui Archilochi versus est apud Hephæstion. p. 129. DIND.

395, 3 φαίν. ἐπίκαιρον Διόνυσον R. Reg. : Ὀραῖον θεὸν λέγει τὸν Δ., ἐπειδὴ κατὰ τὸν καιρὸν et quæ se- quantur l. 4, 5. — 6 legendum ex Reg. δτε ὠδεύον ἀπό—Ἐλευσίνα, πρ.

398 om. etiam Θ. M., iidemque infra l. 21- 25, ubi πάντα δ' εὐπετῆθεοῖς ex Euripidis Phœnis. v. 701 confert Dindorfius.

401, 28 ἄστος V., et mox R. — 36 ἐπὶ γὰρ V. altero loco : nam bis hoc scholion (inde ab εἰοικε π.) habet, hic et infra post scholion v. 439. Καλ- λίνου V., non G. Καλλίου Ἀριστοτέλης φησὶν V. al- tero loco. Ἀριστοτέλης. « In didascaliis. » CASAB. ad Athenæi 6, p. 235, E. — 37 ὅτι δυσὶν V. altero loco. — 38 ἴσως additum ex V. ἴσως καὶ περὶ τὸν A. ἀγ. ἦν τις V. altero loco : unde vulgatum παρὰ correxerit Dindorf. ἦν τις post ἀγῶνα ponit G. — 39 ἀγῶνα add. G. et altero loco V. εὐστολή V. οὐ σχολή G. et altero loco V. Deinde sequentia δ' ὑστερον ad finem om. V. loco priore, ubi G. addit δὲ ὑστερον—περιεῖλε Κινησίας. Ib. χρόνῳ. δι' οὗ πολλοὶ ὑστερον καθάπερ τὰς χορηγίας περιεῖλε Κινησίας Ald. sequentia omittens. χρ. δὲ ὑστερον οὐ πολλοὶ καὶ καθάπαξ τὰς χορηγίας περιεῖλε κινησίας G. loco pri- ore : nam altero consentit cum V.—41 ἐφ' ἰσχυνῆ μὲν. Requiritur μέμνηται vel simile quid. DIND.

407 συνθήσεια ἦν τὸ ἐπ. ὅπότε ὁμολογοῖεν ἢ συνο- μολογοῖεν— M. Referenda hæc ad v. 508, κάλλιστ' ἐπαινῶ. DIND. Reg. ad hunc versum : βαρέως τοῦ- το φησὶν· οὐκέτι τολμῶν κωμωδεῖσαι εἰς τοῦμφανές Ἀρχίνου καὶ Ἀγύρριον, οἱ κωμωδηθέντες τοὺς μισθοὺς τούτων ἠλάττωσαν.

415, 3 παραμβalόντος Ald. et G. παραμβalλόν- τος [sic] V.

416 om. etiam Θ. M. — 7-9 τὸ δὲ—φησὶν Re- gius habet ad v. 410, νῦν δὴ κατεῖδον. δὲ om., 8

ἀποσκώπτων. Ad 415 certe referenda esse monuit Fritzschi. l. c. p. 83. — 10 νόμος. Ficta ab scho- liasta lex. Monuit Schœmannus De comitiis p. 106. — 11 sq. ἐξ ἄλλ. ἐν Ἀθήναις κατοικήσειν ἐθέ- λοντας, διαθιβάζοντας οὐκ ὀλίγον ἐνταῦθα χρόνον, εἶτα εἰς πολίτας ἐγγράφεσθαι, 13 δ' Ἀρχ., 14 τοὺς συμπολίτας Reg.

418, 20 εἶπε φράτορας additum ex Θ. φράτορας εἰπεῖν V. διαβάλλωσιν Θ. — 21 ἢ δὲ παροιμία om. Θ., qui οὐκ ἔφρεν. — 22 sq. ὀδόντας—ἢ Suidas s. Φραστῆρας. ὀδόντας συγγενεῖς (συγγενεῖς om. Θ., sed habet ut gl.) εἶπεν. ἢ libri.— 23 παιδῶν R. et Suidas. παιδῶν ceteri. παιδῶν τῶν φυόντων τοὺς ὀδόντας τῆς ἐπταετίας καταλαβούσης Reg. — 25 χρ. παῖς Ἀθήναις Ald. οὐκ ἴσχυσεν M. — 26 οὗτος δὲ libri præter R., qui οὗτος—χθονός scholio priori anteposit. — 27 sq. δὲ ἔστι ἢ ξένης R. δὲ ἔστι καὶ ξένης (δ ξένος G.) V. δὲ ἢ ξένης Θ. δὲ ἔστι καὶ Ald.

420, 31 alterum τὴν om. V. Θ. M. Recte τοῦ vel τῶν Fritzschi l. c. p. 91.—32 νεκρῶν potius legit Apollonius. Monuit Kusterus. — 33 ἄλλ' ὅτι —λέγει libri præter R. — 35 κατεπρίθηναι Θ. M.— 36 sqq. om. etiam Θ. — 44 ἴνα G. ἐπεὶ οἱ νες [sic] ὅτι οἱ λέγοντες ἴνα V.

421, 47 εἶπε παρ' ὑπόνοιαν, δεικνύς ὅτι πᾶσαν πονηρίαν εἰργάζοντο Reg. — 48 post αὐτῶν addit V. τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας. χαριέντως ἐξ (scrib. ἀντι τοῦ) πολιτείας εἰπεῖν εἶπε μοχθηρίας διὰ τὰ κακὰ αὐτῶν, quæ om. G.

422, 52 τὸν Καλλίαν· Κλεισθένους γὰρ ἦν υἱός M. — 1 γὰρ om. V. Reg., qui apud poetam ha- bet τὸν Κλεισθένους cum gl. υἱόν : Τὸν Κλεισθένη τοῦτον, ᾧ υἱός ἦν ὁμοίως τοὺς τρόπους, διασύρει κἀν- ταῦθα ὡς φαυλόβιον, καὶ τὸ γένειον λείον καὶ ξυρῶντα (ex corr. ξυρῶντα) τὰς τρίχας καὶ ἐπὶ τὸν Σεβῖνον πορνεύομενον. διὸ καὶ δεινοπαθοῦντα τοῦτον λέγει ἐπὶ τῇ τελευτῇ Σεβίνου.

423, 6 προστίθεσαν R. — 9 ἄμα καὶ Θ. Reg. : Ἐν ταῖς ταφαῖς ἦτοι ἐν τῷ μνήματι τοῦ Σεβίνου, τίλλειν τὸν πρῶκτον ἑαυτοῦ, παρ' ὑπόνοιαν ἀντι τοῦ τὰς τρί- χας τῆς κεφαλῆς.

427, 11 ὀνοματοποιεῖται V. Θ. M. — 12 τοῦτον M. — 13 δὲ om. R. ἐμφαίνει οὗτος, 14 περαινόμε- νος V. Θ. μόνον R. μόνου ceteri. αὐτῶ om. Θ. M. δ om. iidem et V — 15 οὗτος καὶ R. V. ε om. V. Θ. M. — 16 μαλάσειν R. Ald. — 18 πόστης Reg. — 19 ποιητῆ om. M. — 20 Ἀττικὸς Θ. Ἀνάφλυ- στος Fritzschi. Sequens scholion om. etiam M.

429, 22 τὸν ἵππον εἰς, 23 πολλαχῇ—λαμβάνεται Θ. ἵπποπορνε. Diogenes Athen. 13, p. 565, C. Vide Alciphron. 1, 38 et Bergler. 3, 33, p. 346. DOBBAEUS. — 24 ὁ Καλλίας πανταχοῦ ὡς Suidas s. Ἴπποπορνε. κωμωδεῖ τοῦσδε ὁ Καλλίας Θ. καὶ om. V., qui πάθων, G. φηγῶν.— 26 ἢ τοῦ κτηνοβάτου

om. V. Θ. Regius : Δέον εἰπεῖν Καλλιαν τὸν τοῦ Ἴπποβίου, διαβάλλων αὐτὸν ὡς πάνυ πόρνον, τὸν Ἴπποβίου φησιν, ἦτοι τοῦ μεγάλως πορνεύοντος· τὸ γὰρ ἵππος πολλαχοῦ ἐπὶ μεγέθους ἐκλαμβάνεται. — ἢ τὸ Ἴπποβίου ἀντὶ τοῦ τοῦς ἵππους (sic) συνουσιάζοντος, ἦτοι κτηνοβάτου.

439, 36 τοιαῦτα M. λαλούντων Θ. — 37 Κορινθίους M. — 38 sq. καὶ—ἕως οἱ R. ἐπέμενε τε οὖν αὐτὸ λέγων, οἱ δὲ ceteri. — 39 συχαθέντες Θ. εἰσαχθέντες M. συχαθέντες G. συχαθέντες καὶ εἰς ὄργην τραπέντες Ald. — 40 Κόρινθον τούτεστι τὸν κήρυκα Ald. — 41 ταῦτα R. ταῦτα Θ. M. τὰ αὐτὰ Ald. τὰ αὐτὰ λεγόντων πρᾶττόνων V. — 42 Διδὸς παῖς R. βασ. Κορινθίων V. — 43 post Κορινθίους addit Junt. Μεγαρέας φασὶ Κορινθίων ἀποίκους, πολλὰ τοῖς Κορινθίοις κατ' ἰσχὺν τῆς πόλεως ὑπέπεισεν· ἄλλα τε γὰρ πλείονα τοὺς Κορινθίους προστάσειεν, καὶ τῶν Βακχιαδῶν εἰ τις τελευτήσῃ, (διώκουν δὲ αὐτοὶ τὴν πόλιν,) εἶδει οὖν Μεγαρέων ἀνδρας καὶ γυναῖκας ἔλθοντας εἰς Κόρινθον συγκαθεύειν τὸν νεκρὸν τῶν Βακχιαδῶν. ὡς δὲ ὑβρεως οὐδὲν ἀπέλιπον οἱ Κορινθιοὶ, τὰ δὲ τῶν Μεγαρέων ἔρωτο, καὶ πρὸς ἑλίπει τοῦ μηδὲν παθεῖν ἀποστάντας αὐτοὺς, ἀλλ' ἀφείναι· πέμπουσι δὲ πρέσβεις οἱ Κορινθιοὶ, κατηγοροῦντας Μεγαρέων· οἱ προσελθόντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἄλλα τε πολλὰ διεξήλθον, καὶ τέλος, δικαίως στενάξει ὁ Διδὸς Κόρινθος, εἰ μὴ λάβοι δίκην παρ' αὐτῶν. ἐφ' οἷς παροργισθέντες οἱ Μεγαρεῖς, τοὺς πρέσβεις λίθοις ἔβαλον, καὶ κατὰ μικρὸν ἐπιβοσάντων τινῶν τοῖς Κορινθίοις, καὶ μάχης γανομένης νικήσαντες, φυγῆ τῶν Κορινθίων ἀποφυγόντων ἐπαπτόμενοι, κτείνοντες ἅμα παίειν τὸν Διδὸς Κόρινθον ἐκέλευον. ἔθεν φησὶν ὁ Δήμων ἔτι καὶ νῦν ἐπὶ τῶν ἀγῶν σεμνουμένων καὶ δεινῶς ἀπαλαττόνων τὴν παροιμίαν τετάχθαι. Quæ ex scholiasta Pindari sunt illata Nem. 7, 155. DIND. — 44 παρὰ τὸν G. τὴν παρὰ τοῦ V. — 48 τιμᾶτε G. τιμᾶται V. — 49 βασιλικῶς habet G., om. V.

440, 12 πρὸς αὐτὸν R. — 13-35 om. Θ. M. 36-38 om. M. Conf. schol. v. 354. — 37 διαιρεῖν Θ. — 38 οἰκοδομούμενος V.

459 om. M. — 51 τοῦ ἴδιου τούτεστι πολ. V. τοῦ τοῦς τούτεστι πολ. Θ., qui 52 τοῦτο om. εἰρηται κατὰ παραγωγὴν Ald. δὲ om. V., prius καὶ om. R. V., alterum ὁ om. R. V. Θ. — 4 ἢ συμπολίτας Reg. 460 om. etiam Θ. M.

465 τί δὲ—λέγει V.

467, 20 τὰ τῶν Θεσειῶν [sic] V. Εὐριπίδην V. Sequentia corrigenda sunt ex scholio v. 475. — 23 πολλὰ ἐν codex.

469 sic R., οὕτως Ἀττικοὶ τὸ ἐγγὺς ἀπὸ τοῦ ἔχομαι δευτέρου προσώπου. ἄλλως. ἀντὶ τοῦ μέσον ἐλήθης, ἐκ μ. τ. ἀθλ. R.

470, 31 sq. om. etiam Θ.

473, 39 συγγῆ. Scribebatur συγγῆ. Correxii Matthiæ. Futurum ἐγγῆ memorat Chæroboscus in Bekkeri Anecd. p. 1290. DIND. κόμαις ὁ μὲν Θ. — 40 βανῶ τε πεδός' Matthiæ. βᾶναι τε δ' Θ. Ald. βᾶναι δ' V. — 41 αἱματοσταγῆν V. Θ. ὕσονται Bentleius. Legebatur βύσονται. In addendis Dindorfius : « Probabilior nunc mihi videtur Barnesii correctio αἱμοσταγαῖ πρηστῆρε βύσονται κάτω. »

474, 42 πλεύμονα πνεύμονα R. Reg. : Πλευμόνων ἀντὶ τοῦ πνευμόνων· οἱ μὲν γὰρ Δωριεῖς τὸ λ εἰς ν τρέπουσι, τὸ ἦλθον ἦνθον λέγοντες· οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὸ ἐναντίον.

475, 44 sq. Μύραινα—μύρσσαι om. R. — 45 τῶ et 46 μύραιναν om. V. Ald. — 47. Ταρτησίας γαλῆς mentionem facit Ælianus Var. Hist. lib. 14, 4, ubi vide Perizonium. De urbe vide Sam. Bocharum De colon. Phœnic. lib. 1, cap. 34. Kust. — 48 Ταρτησῶς R. et Suidas s. h. v. Reg. : Ταρτησῶς πόλις Ἰβηρίας περὶ που τὰ Γάδειρα· ἄλλοι δὲ φασὶ περὶ τὴν Ἄορον λίμνην. λέγει δὲ ταῦτα πάντα, ἵν' ἐκπλήξῃ τοῦτον διὰ (τὸ) τοῦ τόπου ἀσύνητες. ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὡς οὐ μόνον ἰχθύς ἐστὶ μύραινα, ἀλλὰ καὶ θηρίον ἦν τι περὶ τὸν εἰρημένον τόπον οὕτω καλούμενον, χαλεπὸν τοῖς ἐντυγχάνουσι καὶ δυσάντητον. — 51 ἐπὶ πλησίον suspectum est. DIND. ἐπιπλύνσιον V. — 52 Εὐριπίδου, 53 οἷς ἐνταῦθα παύζει Θ. Conf. schol. v. 467.

477, 1 Οἱ Τιθραῖοι ἀπὸ R. — 2 οὐκ ἦκ [sic] δὲ V. οὐκ ἀπλῶς δὲ G. — 5 sq. Τιθρασῶς — Α. ἐν δὲ αἱ Γ. κατοικοῦσιν εἰς τὸ ἐκείσε πέδιον Reg.

479, 9-17 sic R., ὅτι πρὸς τὸ—εἰς τοῦτο. ἰδὼν δὲ—πλουτοδότα. Idem præterea habet glossam τὸ καλεῖ θεὸν ὡς πρὸς τὴν θυσίαν· et, τὸ καλεῖ θεὸν ὡς πρὸς βοήθειαν λέγει. — 10 οὕτως om. V. — 11 pro οὕτως R. ἄλλως, et οὕτως addit post ἀποδοδώκασιν. — 16 ante ἐκκέχυται R. habet compendium quod vel ἐπιλέγουσιν vel ἐπιλέγει vel ἐπιλέγεται notat. ὡς ἐκκέχυται λέγεται (λέγει V.) ceteri. — 17 τοῦτο. ἐγγέχοδα. παροιμία ἀντὶ (ἀπὸ G.) τοῦ χέζω. καλεῖ θεὸν πρὸς β. V. τοῦτο. ἔχεσα ὑπὸ τοῦ δέους. ἐστὶ δὲ μέσος παρακείμενος. ἀπὸ τοῦ χέζω χέσω κέχοδα ὡς ἀπὸ τοῦ φράσω πέφραδα. (Hæc etiam in Reg.) πρὸς β. Θ. — 20-24 om. etiam Θ.

481, 25 φροντιζῶ, ὠχριῶ V. Θ. φροντιδῶν libri præter R. — 26 sq. ὠρακιᾶσθαι δὲ λέγουσι—ὠκριᾶσθαι Θ., qui ἀπὸ—αἰκίλλειν om. — 28 τούτῳ δὲ Θ. — 29 θλ. γὰρ καρδίας τοῦτο γίνεται V. Parum probabile mihi videtur Sophoclis illum versum esse, quem Brunckius inserta post τὸ particula δὲ ab hiatu liberabat. Accedit ad hoc inepta illa et nimis supervacanea annotatio τοῦτο δὲ πολλοῖς γίνεται. Quamobrem vestigia codicis Veneti secutus. sic hæc corrigenda esse puto, ὠρακιᾶσθαι δὲ λέγεται τὸ ὑπὸ φόβου ὠκριᾶσθαι. τοῦτο δὲ Σοφοκλῆς εἶπεν

ἐν Ἀμφάρῳ σατυρικῷ. θλιβομένης γὰρ τῆς καρδίας πολλοῖς τοῦτο γίνεταί. Apud Suidam s. Ὠρακιάσας scriptum καὶ ὠρακίῃσαι λέγουσι τὸ ἐπὶ φόβου ὠχρίασαι θλιβομένης τῆς καρδίας τοῦτο δὲ πολλοῖς γίνεται. παρὰ τὸ τὴν ὄραν αἰκίζεσθαι, ὃ ἐστὶ τὴν μορφὴν. DIND. Regius: Ὠρακία κυρίως ἢ ὠχρίασις, ὡς οὖσα τῆς ὄρας καὶ τῆς μορφῆς αἰκία καὶ ἀλλοίωσις. ἢ ἀπὸ τοῦ ὄρα ἢ φροντίς· οἱ γὰρ ἐμποβοὶ ἀπὸ δέους γινόμενοι ἐμφρόντεσι γίνονται. — 30 τοῦτο γὰρ Θ.

484, 36-39 sic R., τίθησι γὰρ τὸν σπύγγον—χάριν. λαμβάνει γὰρ—πρωκτόν.

487, 40 ἐγὼ om. V. — 41 sq. τοῦτο—λέγει R. θαυμάζων δὲ τοῦτο λέγει δ (δ om. V.) Διόνυσος ἐκ τῶν ceteri. — 43 οἰκείον τὸ σ. V. τὸ σ. οἰκείον Ald. — 44 τὸ δὲ et seqq. om. etiam Θ.

489, 46 Οἱ γὰρ ἐπὶ τοῦ φόβου Ald.

490, 49 corrigendum Ἀπεμαζάμην. DIND. — 50 Πλούτωνι V., ex quo 51 ἐτι additum.

494 Ἀντὶ τοῦ ἀγε. γράφεται ληματίας (hoc om. G.) ἀντὶ τοῦ μέγα φρονεῖς. λῆμα γὰρ τὸ φρόνημα V. λῆμά ἐστι τὸ φρόνημα. ἀντὶ τοῦ μέγα φρονεῖς· et inferius, τὸ ἴθι νῦν ἀντὶ τοῦ ἀγε R. — 8 legebatur γρ. οὖν καί. γ

496 V. habet οἱ γὰρ φοβούμενοι με τῶν σπλάγχων αἰσθάνονται.

498, 14 Οὐκ ὀρεῖλις λέγειν V.

499, 18 τῶν Ἡρ., 19 Ἡρακλεοξανθίαν R.

501, 20 Ἀντὶ τοῦ δ om. V. — 24 δ om. V. Θ. ἢ ἐμίγη ἐκέισα Ἡρακλῆς. ἔσθηκεν οὖν ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ Ἡρακλέους εἰδῶλον ἐπιφανέστατον Reg. — 26 legebatur ἀλεξίκακον. Vide Hesych. s. v. Ἐξ Μελίτης μαστιγίας. KUST. — 27 πᾶν προσφῶς τοῦτ' εἰπὼν, ὅτι δοῦλος ὦν ὁ Ξανθίας ὥσπερ Ἡρακλῆς μέγα ἐφρόνει λαβὼν τὴν λεοντῆν καὶ τὸ ῥόπαλον Reg. — 28 Γελάδου V. Θ. Legebatur Ἐλάδου. Ἀγελάδου Meursius. Γελάδαν Tzetzta quoque dicit Histor. 7, 929; 8, 325. — 30 μέγαν λοιμὸν, vide Hemst. ad schol. Pluti v. 179. — 32 ὑπονοεῖσθαι V. ὅτι ἤρχε respicit ad legem, τὸν ἀρχοντα μὴ κωμῶδειν. — 33 ὀνομάσθαι Dobræus. — 35 παρασκευάζει δὲ Θ., qui ἄμα τῷ recte fortasse omittit. Idem 38 om. μᾶλλον. — 40 legebatur Ἡρακλία. — 43 Οἴου Valckenar. Diatrib. Eurip. p. 292. Legebatur Ἰοῦς. Et Κοθωκιδῶν loco legebatur Κολωνῶν. Κοθῶνων Θ. Κηδῶν Valckenarius.

505, 53 ἢ—σχιζομένων additum ex R. — 2 τὸν ἐριγμὸν Pierson. ad Mær. p. 158. ἐτυμολογοῦσι idem. ὁμολογοῦσι Ald.

506, 6 κατερευκτῶν, 7 ἄ^π ἐσχισμένων, 10 Ἡρ. ἢ οὕτω λέγε· κατερευκτῶν ἤτοι ἐσχισμένων κυμάτων, ἢ ἢ τὸ ἔτνος ἐριμ. τ. κατερευκτῶν Reg.

507, 15 πυρῶν. Legebatur νεοπύρων. — 18 κόλλαικα; Dindorfius. Legebatur κύλικας. Reg. κόλλα-

βοι τὰ κοινῶς λεγόμενα κολλίαικα. — 19 κολλάβους, pro κόλλοπας, recentioris linguæ vitio, quod notavit Phrynichus p. 193 ed. Lob. — 20 καβάλλια Reg.

512 sic R. λείπει τὸ λέγεις. ἢ ἀντὶ τοῦ ἔασον R ἀντὶ τοῦ ἔασον om. V. Θ.

516, 36-43 om. etiam Θ. M.

518, 47 ἢ om. R., ex quo additum ἐκ τῶν ὀβελίσκων.

520 addit Ald. τὸ δὲ παῖς τῷ Διονύσῳ λέγει.

522 glossam ἀληθῶς ἐνόμισας habet R. Reg.: Οἱ μὲν φασιν ὡς ἐπαῖδῃ τὸ μὴ ἀντὶ τοῦ ἄρα καὶ ἀντὶ τοῦ οὐ λαμβάνεται, εἰκόσ ἐστι καὶ τὸ οὐ μὴ μόνον ἀρνητικὸν εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἄρα λαμβάνεσθαι. οὐ δὲ οὕτω λέγε· οὐτὶ που σπουδῆν ποιεῖς ἀντὶ τοῦ οὐ διὰ σπουδῆς ποιεῖς τοῦτο ὅτι σε παίζων Ἡρακλία ἐποίησα; εὐ οἶδα ὅτι οὕτως ἔχει, οὐκοῦν ἀπόστηθι τούτου· ἢ πρὸς τὸ οὐτὶ που στίξον· τὸ δὲ λοιπὸν κατ' ἐρώτησιν. Et paulo post idem: Ἀπαντες ἐνταῦθα τὸ οὐ ἀντὶ τοῦ ἄρα φασί· λέγοντες ὥσπερ τὸ μὴ ἀντὶ τοῦ οὐ καὶ ἀντὶ τοῦ ἄρα, οὕτως καὶ τὸ οὐ μόνον ἀρνητικὸν, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἄρα. τὸ δὲ ἐστὶ τοιούτων εἰώθαμεν ὅταν τι οὐ σαφῶς γινώσκωμεν, κατ' ἐρώτησιν εἰκαστικῶς προφέρειν, θέλοντες διὰ τῆς ἐρωτήσεως μαθεῖν εἰ τοῦτο ἐστὶν ὃ εἰκάζομεν. — 5 ἐποίησα σε R.

527, 12 αὐτὰ etiam Suidas s. Οὐ δῆπου. ταῦτα Ald. ὅαν οὐ διατάξω om. G.

534, 18-27 om. etiam Θ., totum scholion om. M. — 28 ὅτι ἐφ. διὰ τὰς R. ὅτι ἐφ. τὰς ceteri. — 29 διακόνου R. Ceteri Αἰακού. — 30 τοῦ ἄδου additum ex R. — 33 δὲ om. R., qui hæc verba in principio scholii collocat. — 34 ἐπὶ additum ex R. Post αὐτοῖς addit V. ἰδὼν τὸν Διόνυσον ὃ χορὸς ἀποτιθέμενον μὲν τὰ Ἡρακλέους σύμβολα ὅτι ἤκουσε φόβου ἄξια, εἶτα πάλιν ὑστερον λαμβάνοντα ταῦτα, ὅτι ἤκουσε περὶ δειπνου, ἀποδέχεται αὐτόν.

536, 38 ἐς additum ex Suida s. Ταῦτα μὲν. — 39 δίκης σ' Porsonus. — 40-44 om. etiam Θ.

541, 3 ὁ Θηρ. γέγονε V. ὁ Θηρ. om. Θ. — 5 scribebatur Στηριεύς. Στηριεύς Suidæ codd. s. Δεξιός. τὸν δῆμον Ald. — 7 scribebatur Ἀργινούση. ἀργεν libri optimi Suidæ s. Ἀργίου et Δεξιός. De forma nominis conf. ad schol. Nub. 6. — 8 ἀπαγωγῆ Suidas. Legebatur ἀγωγῆ. αὐτὸς Θ. et Suidas. αὐτῷ V. Ald. — 9 Καλλιζένους V. Θ. et Suidas, qui κατάστασις. Legebatur μετástασις. — 13 εἰς τὴν V. — 14 ἀπεκάλουν, 15 ἀντιπολιτευομένων Suidas. — 16 ἑαυτῷ Suidæ libri optimi: editi ἑαυτοῦ. — 18 ὑποδέσεις Suidas. ὑποδέσεις V. ὑποδύσεις Θ. Ald. — 19 ψηφίσασθαι ἐπιζήμια Suidas. Legebatur ἐπιψηφίσασθαι ἐπὶ ζημίᾳ. — 21 post εἶναι libri addunt καὶ εἰς τοῦτο ὡς μὴ γνήσιος πολίτης λέγεται

(λέγεται V.), quæ om. Suidas, qui γνήσιος—υίδς. Libri γνήσιον—υίδον. — 22 αὐτὸν ἐπ. Suidas. αὐτὸν ἐν πρώτῳ ἐπ. libri. Sequentia om. Θ. et Suidas, habet Reg., qui 26 sq. Κίον· ἦν δὲ ταῖς ἀληθείαις Χίος. Ἰθεν διὰ τὸ εὐμετάβολον αὐτοῦ ἔκαλετο κόθορνος.

542, 28 Ἐν γὰρ (τῇ add. Θ.) Μιλ. libri præter R. Sequentia om. etiam M. — 30 διάφορα γίνονται Θ., qui om. sequentia. — 36 om. Θ. M. ἀμίδα—οῦρ. om. V. τινὲς οὔρ., τὸ—ἀγγ. R.

543, 37 τὸ δὲ ἀνατετραμμένος ἀντὶ τοῦ ἀνακ. R. 544, 41 συνόντα Θ. om. R. ὡσπερ ἐνειθίζόμενος V. ὑπερθείζόμενος R. ἐρεθίζόμενον M. — 42 ἐδραττόμην τοῦ αἰδ. V. Θ. ἐδραττόμην φησὶ τοῦ αἰδ. M. καὶ δραττόμενος τοῦ αἰδοίου Ald. ἀντ' ἐμαυτοῦ R. τοῦ om. etiam Θ. — 43 γνοὺς et πρότερος addita ex R. — 44 τὰ αὐτὰ R. ταῦτο Θ. ταῦτα ceteri. με additum ex R.

545, 45 Ἄντὶ τοῦ R. — 46 διακονεῖ R. διακονῶ V., quod post Διονύσιον ponit G. — 47 ἄν om. V.

548, 51 sq. Ἄντὶ τοῦ τοὺς (τοὺς om. V.) δόδοντας εἰπεῖν τοὺς χοροὺς εἶπε libri præter R. — 52 ἔστιν om. V.

549. Scholion metricum om. etiam Θ. M. Regius: Πλαθάνη κυρίως ἢ πλατεία σανίς· νῦν δὲ ὄνομα δῆθεν μιᾶς τῶν ἐν ἄδου πανδοκευτριῶν· ἦν ἢ ἑτέρα πανδοκευτρία καλεῖ, ὡς ἂν κατάσχων ὡς Ἡρακλέα τὸν Διόνυσον, καὶ δῶ τιμωρίζον ἂν ἐξημίωσεν αὐτὰς εἰς τὰ ὄνια, καταφαγῶν αὐτὰ ὅτε κατῆλθεν ἐπ' ἀναγωγῇ τοῦ Κερβέρου. — 6 νυνὶ M. — 7 δὲ om. V. ἔκαστος V. Θ. — 8 ἡμιωβόλιον R. et Suidas s. Ἄνημιωβολιαία. ἡμιωβολιαίου Ald. ἢ ὠμά—πλωλούμενα om. Suidas. — 9 τοῦ ἡμιωβόλιου Salmasius, teste Jungermanno ad Pollucem 9, 64. Kust. ἀνημιωβολιαίου Θ. — 10 ὀνόματα Θ. et Suidas. Ceteri ὄνομα.—οὗτας additum ex Suida. ἀν' ἡμιωβόλιον, ἀνημιωβολιαῖον Salmasius. ἀνημιωβολιαῖον etiam Θ., qui sequentia om. Libri ἀνημιωβόλιον, ἀνημιωβολιαία. πρὸς τὸ χ. δηλοῖ V., sequentibus omissis. — 13 τὸ χ. Ald. — 14 scribebatur ἐψημένα. ζεστά R. — 21 ἐπισημειοῦται codex.

555, 28 πρὸς ταῦτα R.

558, 33 Οἱ Ἄπτικοι οὐδετέρως φασίν V. οἱ om. libri præter Θ. οὐδετέρως τὸ τάριχος R.

562, 43 πικρὸν om. V. Θ. M.

563 R. hoc ordine ἐπαίρων—γυναίκας. τὸ—διδόναι πανταχοῦ.

566 om. V.

567, 4 scribendum videtur τῷ Καλλιστράτου. DIND. — 5 πρὸς τοῦτο R.

569, 11 ἄδου ἦν R. V. — 12 Ὑπέρολος libri præter R. — 14 εἰς Θ. pro περι, om. V. αὐτὸν R. De morte Hyperboli vide schol. Pac. 681.

570, 16 τέσσαρες ἐπὶ σκηνῆς R. σαφῶς ἐν τῷ θεάτρῳ V. Θ. M. Ald. Sed V. in fine scholii v. 566 addit παρατηρητέον ὅτι τέσσαρες ἐν τῇ σκηνῇ δια-

λέγονται. — 17 διαλέγονται. καὶ ὅτι τέσσαρες ἐν τῇ σκηνῇ διαλέγονται Θ. διαλέγεται. παρατηρητέον δὲ ὅτι τέσσαρες τῇ σκηνῇ διαλέγονται M.

576, 23 Ὅτινι λάρυγγι τοὺς ἄρτους κατέφαγες. ἢ τινὶ τῶν ἐντέρων μέρει. κόλικας ἢ V. ἢ τοὺς ἄρτους R. τοὺς ἄρτους M. — 25 δὲ om. R.

578, 27 τὴν κρόκην Suidæ ed. Mediol. s. Ἐκπνηνιεται. — 28 πηνί' ἐξ. Θ. πηνίου ἐξ. Ald. Sequentia om. etiam Θ. M. — 31 διφθόγγου γράφεται Portus. διφθογογραφεῖται Ald. — 32 ἐκπνηνιεται, 33 τιμ. ἐξελάσει, 34 ἐξάξει, ὡσπερ ἐξάγει ὁ σκόληξ τὴν μέταξαν· π. γὰρ ἢ μ. ἢ ὅτι πηνίον λέγεται τὸ νῆμα τῆς ἀράχνης ὡς ἀπὸ τοῦ πένω τὸ ἐνεργῶν ὡσπερ οὖν ἐκείνου τὸ πηνίον ἐκ τῆς πυγῆς ἐκείνης ἐξέρχεται, οὕτω φησὶ καὶ ὁ Κλέων ἐκ τοῦ στομίου αὐτοῦ ἀφέλικον ἔσται ὡς πηνία τὰ καταβρωθέντα. ἔστιν οὖν θέμα ἐκπνηνίζω etc. Reg. — 38 τὸ δὲ προσκαλούμενον ἀντὶ τοῦ ἐγκαλῶν R. — 39 addit V. ἃ ἔφαγον ἡμῖν ἐφαλύσαι κατηγορῶν αὐτοῦ. πρὸς τὰ παρ' αὐτοῦ ἄνω εἰρημένα, quæ om. G.

579, 40 ὁ om. V. — 42 κελουθαῖς Ald.

588, 51 μάντεις, 52 καταφορβᾶν R. Reg.: Τὸ δὲ γλάμων οἱ μὲν ὄνομα αὐτοῦ φασίν, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ὁ λήμας ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔχων καὶ αἰεὶ τζυμβλώττων (sic) ἄλλοι δὲ φασὶν τὸν ἀκάθαρτον καὶ αἰσχρὸν σημαίνειν τὴν λέξιν. ὅποιον οὖν ἂν σημαῖνοι, ἢ λέξις ἐνταῦθα ἐπὶ σκώμματι καὶ διασυρμῶν. τὸ τοῦ Ἀρχιδέμου ὄνομα ὡς ἐρωμένου ὄντος τῷ Διονύσιῳ.

590, 1-6, et infra 20-28 om. etiam Θ. M. — 7 δὲ om. V. ἔστι πάλιν Ald.

605, 28 sic R. τὸν Κέρβερον (Κέρβερον om. V.) κύνα V. Ald. τὸν κλέφαντα τὸν κύνα et τὸν κλέφαντα τὸν Κέρβερον habet Θ.

607, 33 μὴν om. V. τὸ om. Θ., qui 34 αὐτὸν. Pro his ὦν—βαρβάρων R. habet ὀνόματα τοξωτῶν βαρβάρων. ὀνόματα δούλων. — 35 ὡς δούλων—βαρβάρων om. V. Θ.: sed habent glossam ὀνόματα δούλων (δούλων om. G.) τοξωτῶν βαρβάρων. δὲ om. R., qui 36 ἐν τῷ εἶεν. Ib. et infra l. 42 καὶ μάγει (μάχη Θ.) R. V. Θ. καὶ τοῦ μάχη Ald. — 37 τὰ ἀλλότρια R. — 38 scribebatur μάλλον ὑπερφυᾶ. — 41 ἐπὶ τὸ R. — 42 τοῦ Ξανθοῦ Θ. — 43 οὖν om. R.

611 R. habet τὸ μὴ ἀντὶ τῆς οὐ χρωῶνται. — 50 ἀπιθάνως Ald. ἐκ τῆς, 51 γὰρ τὸ Θ.

618, 6 sq. τὸ δὲ ἐν—κλίμακι in fine scholii habet R. — 8 καὶ Ὁμ. V. — 11 μάλιστα G.

621, 13 Ἐπειδὴ V. et Suidas s. Βασανίζειν. ἔδαιροντο Suidas. — 18 ἔστι χαλεπώτατα V. Θ. — 19 πανταχοῦ V. Θ. M. — 21 τοῦ γηταίου Θ. et Suidas (qui addit τουτέστιν ἀμπελοκράσου, ἢ, ὡς τινες, πράσου φύλλον). τῷ γηταίου V. τῷ γηταίῳ Ald. — 23 παιδίου R. παιδὸς ceteri.

625, 27 Ξανθοῦ. Imo Διονύσου, cui tribuitur in codice Vaticano. DIND.

627 λέγει τὸ κατάθου R. ταυτά (τούτο V., non G.)
 φησι ceteri.
 628, 33 τὸ δὲ ἀγορεύω om. V. — 35 Ὁ om. R.
 V. Θ. περί R.
 636, 37 δευτέρου προσώπου libri præter R. —
 38 Ἀττικοῦ Θ. — 39 αὐτὸν λ. V., et τινὲς γάρ
 φασι. — 41 om. etiam Θ.
 638, 43 Ἀττικῶς R. κατὰ τοὺς (τοὺς om. Θ.) Ἀν-
 τικῶς ceteri. Reg. : Προτιμῶ τὸ προκρίνω ἀπὸ αἰ-
 τιατικῆς καὶ γενικῆς, οἷον προκρίνω τὴν ζωὴν τοῦ
 θανάτου. προτιμῶ δὲ τὸ φροντίζω κατὰ τοὺς Ἀτ-
 τικῶς, οἷον οὐδὲν προτιμῶ σου ἀντὶ τοῦ οὐ φροντίζω
 σου.
 644, 46 ἢ additum ex R. — 47 παρατραπέντα
 Θ. αἰσθασθέντα Ald. αἰσθανέντα Θ. αἰσθανθέντα
 Reg., qui 47 pergīt ἢ παρακινήσαντα ἀντὶ τοῦ πα-
 ρακινήθοντα, τούτέστιν ἢ τοπικῶς ἀπὸ τόπου εἰς τό-
 πον μεταβάτῃ, ἢ μεταμείψαντα τὴν χροίαν ταῖς
 δόξαις ταῖς ἐκ τῶν πληγῶν. ἢ διακρίσαντα.
 645, 50 πιθάνον R. πιθανῶς ceteri. — 52 Διόμεια
 V., qui 53 ἄτε. Θ. Ald. ὡς ἄτε.
 647, 7 κίνησις καὶ additum ex R., qui ἐπέει
 sine ἢ, ἢ ἐπειδὴ ceteri.
 649, 11 σπεύδεις V. Ald.
 651, 15 καὶ Ῥιανός additum ex R. Ὁ Διόμοιος
 οὗτος ἐρώμενος ἦν Ἡρακλέους, ἀφ' οὗ καὶ Διομῆς
 φυλὴ ἐν Ἀθήναις. ἐν τῷ τόπῳ οὖν ταύτης τῆς φυλῆς
 Ἡρακλέους ναὸς ἦν, ἐν ᾧ ἐτελείτο κατέτος ἑορτῇ τῷ
 Ἡρακλεῖ ἢ καλουμένῃ Ἡρακλεία Reg.
 652, 18 δαιρόμενον Ald. τυπτόμενον M.
 653, 22 ἔφοδον om. V. — 24 συμβαίνει Θ. Reg.
 σημαίνει Ald.
 655 R. habet ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐπιστρέφει (scrib. ἐπι-
 στρέφει).
 659, 34 τοῖς θεοῖς V.
 661, 38 αὐτό V. — 40 ἱερὸν Θ.
 662, 42 τὸ καθαίρειν βωμοῦς V. Addit Reg.
 εἴρηται δὲ παρὰ Λουκιανῶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ σποδοῦ
 βεβαῖν.
 665, 44 Παρὰ τὸ ἐκ Σ. ἐκ V. Θ. Sophoclis fra-
 gmentum Th. Bergkii probabiliter restituit,
 Πρόσειδον, δεσ Αἰγαίου ἔχεις | πῶνας, ἢ γλαυκᾶς
 μέδεις εὐανέμου λίμνας ἐφ' ὑψηλαῖς στομάτων σπι-
 λάδεσσι. — 46 γλαυκᾶς μέδεις (hoc etiam Θ.) εὐα-
 νέμους V. σπιδάδεσι V. Θ.
 675 om. etiam Θ. M. — 3 προσψοδιακὸν Ald.
 hic et alibi non raro.
 679, 23 στρ. Ἀθηναῖος R., ex quo 24 θλον ad-
 ditum. — 26 Κλεοφῶν. διαβάλλεται δὲ ὡς ξένος καὶ
 ἀμαθὴς καὶ φλύαρος R. — 27 ἔλεγον M. — 28 τῶν
 om. Θ. τῶν πρῶτων om. V. τῆς πόλεως om. M.
 Regius : Ἦν δὲ οὗτος ὁ Κλ. ἐκ Θράκης τὸ καταργᾶς
 ἔλθων δὲ εἰς Ἀθήνας καὶ λόγων ἀσκήσας παιδείαν,
 πρῶστη τῆς πόλεως · ἐν ᾧ καὶ Ἀριστοφάνην λελύπη-

κεν, ὅθεν καὶ κωμῶδει αὐτὸν οὐδὲν ἕτερον κατ' αὐτοῦ
 λέγειν ἔχων. Idem ἀμφιλόοις, ἦτοι μακρολόγοις
 καὶ πολυλόγοις.
 681, 29 διαβάλλη Ald. — 30 ὡς om. V. Θ. Θρήσ-
 σης M. et infra Θρήσσα. οὗτος γὰρ ὁ Θ. — 31 κα-
 λούμενος om. G. Ξενοφῶν V., et mox Ξενοφῶντι.
 λυροποιὸς Taylor. in Vita Lysiae p. 125 ed. Reisk.
 et Schneider. ad Xenoph. Hist. Gr. p. 79. Le-
 gebatur τυροποιός, consentiente Suida s. Φιλοτι-
 μότεραι. τυραννοποιός (γρ. τυροποιός) Θ., qui se-
 quentia omittit.
 684 Reg. εἰ μὲν πρὸς τὸ νόμον στίξης, τὸ ἐξῆς ὡς
 ἀντὶ τοῦ ὄντως ἐρείς· εἰ δὲ ὀποστίξης, ἀντὶ τοῦ ὄτι.
 685, 41 αἰ λ. καὶ αἰ μέλ. habet sola Ald. cum Reg.
 — 42 ἴσοι V. — 45 Εὐριπίδου R. Θ. ταύρω M. —
 47 δὲ V. pro σε. om. Θ. ἐκώσασά σε apud Eurip-
 idem. — 48 πρὶν σ' V. πρ. τ' Θ. M.
 686, 52 ἔπαρ Ald. ὡςπερ M. — 1 τοῦ λόγου Θ.,
 qui ὁ ποιητῆς om. συμβουλεύη V. Ald. — 2 τι post
 λέγη ponit R. Segmentia om. etiam Θ. M.
 688, 7 ἐπιτιμῶς Spanhemius. — 8 κατασύστα-
 σις, 9 καθὸν ἐφ. R., qui 11-14 sic, τὰ δειμάτα
 τὰς—εὐλαβουμένων. ἴσως—κατακλιθεῖς. Ib. ἐνταῦθα
 V. M. Ald. — 13 κατακλιθεῖς V. κατακλιθεῖς M.
 — 14 τῶν φοβουμένων Θ. Ald. τῶν εὐλαβῶν M. —
 16 Ἀντάφ V. Ἀνταίου M. — 19 ἔταν et al. om.
 V. καὶ om. Θ. — 20-23 om. etiam M. : habet
 Suida s. Παλαισμάσιν et Φρυνίχου. — 22 τοῦτον
 τὸν κωμ. Meinek. Hist. Com. p. 147. — 24 Φρυνί-
 χου παλαίμασι. Φρύνιχος στρατηγὸς ἐγένετο, ἐφ' V.,
 in quo hoc scholion supra positum est ante
 Ἄλλως ἴσως. — 25 στρατηγῶν Suidæ ed. Mediol.
 s. Φρυνίχου. Legebatur τραγικῶν, consentientibus
 Suidæ codicibus et illic et s. Παλαισμάσιν. Scholi-
 astæ hoc est commentum, quem frustra Me-
 nekius l. c. p. 148 corrigit reponendo πολιτῶν.
 De vocabulis στρατηγός et τραγικός confusis v.
 annot. meam ad Sophoclem p. 72. DIND. Re-
 gius : Ἐπειδὴ αἰσχροῦ ποιητῆ ὄντι πεισθέντες τινὲς
 ἄτιμοι γεγονάσιν ὡς αἰσχροί · ἢ ὄτι τὰς τῶν πραγμά-
 των περιπετείας Φρυνίχου παλαίσματα ἐκάλεσαν,
 ὅτι ὁ Φρ. οὗτος τραγικὸς ὦν ποιητῆς ἐν τινι δράματι
 αὐτοῦ Ἀνταίω καλουμένῳ γράφει τούτου τοῦ Ἀνταίου
 καὶ Αἰθῆος ὄντος καὶ Ἡρακλέους παλαίσματα.
 692, 28 sq. ἕως—δεσπότης et 29 δούλους om. Θ.
 M. — 31 Πλαταίων V. ναυμαχῆσαντας Θ. M. —
 32 post Σαλαμίνα pergīt M. τὸ δὲ χρῆναι Καλλί-
 στρατός φησιν—
 694, 33-36 Ἀντὶ—αὐτοῖς om. Θ. — 34 Ἑλλά-
 νικος, vide Clinton. in Fast. Hellen. vol. 3, p.
 608. DIND. — 36 συμπολιτεύσασθαι R. συμπολι-
 τεύσθαι ceteri. διεξῶν—Καλλίου additum ex R.,
 qui πρὸ omittit. — 37 sq. Καλλίστρατός—δάν in
 principio scholii ponit V. συναλιφῶν V. — 38 τὸ δὲ

Θ. εἶναι om. V. Sequentia om. M. Regius: Πλάταια πόλις γίνεται ἀπὸ τοῦ πλάτῃ θ σημαίνει τὸν (sic) κώπην, διότι οἱ Πλαταιεῖς λίμνη παροικοῦντες ἀπὸ κωπηλασίας ἔκων. ὥσπερ δὲ ἡ Θεσπία ἐν μὲν τοῖς ἐνικῶσι προπαροξύνεται, ἐν δὲ τοῖς πληθυντικοῖς δξύνεται. Θεσπιαὶ γὰρ τὸ πληθυντικόν· οὕτω καὶ ἡ Πλάταια ἐνικῶς μὲν προπαροξύνεται, πληθ. δὲ δξύνεται. Πλαταιαὶ γὰρ λέγεται· καὶ ὁ πολίτης αὐτῆς Πλαταιεύς· ἡ αἰτιατικὴ τῶν ἐνικῶν τὸν Πλαταιᾶ, ἡ δὲ εὐθεία τῶν πληθ. οἱ Πλαταιεῖς, καὶ ἡ αἰτ. τῶν πλ. τοὺς Πλαταιεῖς καὶ Πλαταιᾶς. πολλὸς δὲ λόγος ταύτης τῆς πόλεως, τὰ τε ἄλλα καὶ ὅτι τάφους φασὶ καὶ τρόπαια εἶχεν ἀγαθῶν ἀνδρῶν τῶν τὴν Ἑλλάδα ἐλευθερωσάντων καὶ τὸ βασιλεῖον στρατεύμα δουλωσάντων.

698, 43-45 sic R. Ceteri λέγει στρατηγῶν—τῶν (τῶν om. V.) περὶ Ἀργίνουσαν ναυμαχησάντων τῶν σωθέντων ἐκ τῶν ἰ' (ἐν τῷ δέκα V.) — 45 ἀργίνουσαν συνναυμαχησάντων R. Ceteri Ἀργίνουσαν. Dindorfius posuit quod scholiastes alibi constanter sequitur. — 46 καὶ additum ex Θ. — 47 ἐκωλύθησαν, οἱ δὲ τέσσαρες ἔφυγον Θ. — 48 ὡς Ἀρ. V. μετακαλεῖσθαι Ald. Conf. schol. v. 688. δεῖν addit Dindorfius. καὶ ἐπιτίμους Dobræus. — 49 ἦν περὶ Αἰολίδα V. — 2 αὐτῶν τῶν αὐτῶν Θ. αὐτῶν τῶν M. τῶν ἐν τῷ Ald. — 3 κατακλεισθεῖς M., ut in scholio v. 688.

703, 4 ὑπερφρονήσωμεν καὶ additum ex R. — 6 συμμαχήσασιν Θ. Ald. In M. scholion hoc est, εἰ δὲ ὡς μεγάλη ἑμαρτήματα μὴ θελήσομεν ἐνδοῦναι, ἀλλ' ὑπερφρονήσομεν μὴ συνεῖναι συμμαχήσασιν, οὐ δόξομεν ὑστερον καλῶς φρονεῖν.

704, 9 περὶ Αἰσχύλου M. παρὰ τὸ Αἰσχύλου Ald. ἔστι δὲ—Ἀρχιλόχῳ (τῷ Ἀρχ. M.) addita ex V. M. — 12 ὁ Διονυσιακὸς Ald. et M., ut videtur.

705 scribebatur βλαθησώμεθα.

706 R. habet glossas ἀντὶ τοῦ τιμωρηθῆναι ὀφείλει· et εἰ δύναμαι κρῖναι.—15 Φοινίκος ἢ Καινέως Bentleius. Legebatur Φοινίκης ἢ καὶ Οἰνέως. εἰ δὲ τὸ ὀρθὸς V. Θ. M.—16 ᾧ addit Bentleius. ὅτι οὐ δ. Θ. Qui 19 sq. om. οἰμώζεται—χρόνον.

709, 22 sq. Ὁ Κλειγένης φαίνεται περὶ, 24 οὗτος. μικρὸς δὲ ἦν τῷ σώματι R. Reg., in quo est Κλεισθένης: Ὁ Κλεισθένης οὗτος μικρὸς ἦν τὴν ἡλικίαν, ἀπόγονός τινος βλαθένως. κωμωδεῖται οὖν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ὡς ταράχτης τῆς πόλεως, ἴσως δὲ καὶ προσκειρουκῶς Ἀριστοφάνει.

710, 25 ἐπόσης R. ὅσος V. ὅσοι Ald.—27 σμήματα V. hic et 28. σμήματα R.

711, 30 ταῦτα πάντα x. Reg., qui præmittit κυκησιτέφρου καὶ ψευδονίτρου κονίας καὶ κιμωλίας γῆς.

712, 34 sq. αὕτη ἢ νῆσος V. Θ. νήσων (νήσων om. R.) αὕτη R. Ald.—36 Ἐρυθρίων Θ. Ἐρυθραίων

V., qui 38 εἰ om. — 40 τῆς λοιπῆς τῆς τοιαύτης R. λοιπῆς τοιαύτης V. Θ. τοιαύτης λοιπῆς Ald.

715, 46 εὖσπος V. Post ἐνοσπος pergit R. τὸ δὲ πλήρες ἐνδιατρίψει εἰδὼς τάδε. προσποιεῖτο δὲ ὡς φασὶ καὶ μανίαν εἰδὼς ὅτι μισεῖται etc. — 49 αὐτῶν ἴσως τῇ (τῇ om. V.) βακτηρία συνεχῶς (συνεχῶς om. V.) ἔχρητο ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ (καὶ et τοῦ om. V.) δειπνοῦ ἐπανερχόμενος V. Θ. Pergit Θ. ἦγον οὐκ ἄσπολος διάγει, ἀλλ' ἐν χειρὶ ξύλου φέρεται προσποιούμενος μανίαν, εἰδὼς ὅτι μισεῖται. πολλοὶ γὰρ αὐτῷ ἀπειλοῦσι.

717. Scholion metricum om. etiam Θ. M. — 4 τὸ δὲ ἐξῆς τὸ αὐτὸ, 9 οὖσι συγχρώμεθα Ald.

720, 12 Ἑλλάνικος Bentleius. Legebatur ἄλλα νικᾶ. Conf. schol. v. 694. χρυσῶ V.

721, 15 οὐδὲ κατακατακλιθεὶς V. Ceteri οὐ. 723, 18 ἀκριβῶς om. V.

725, 22 νομισματος V. — 25 Καλλίου, conf. schol. Eccles. 810. — 27 νομισμάτων Θ.

730, 29 εἰσβάλλομεν R. ἐκβ., λαύν. V. — 33-35 om. etiam Θ. M. — 35 φαρμακοῖσι—καθάρμασιν om. V. — 37 ἐπιβεβουλευμένους Reg.

736, 41 Κατὰ R. ἀπὸ (ὑπὸ M.) καλοῦ R. V. M. et Suidas s. Ἄξιον. ἀπὸ τοῦ Θ. ἐξ ἀξίου γαῖν τοῦ Ald. καὶ ἀπ. Θ. M. ἀπατάσθαι M. Tum addit sola Ald. ἐπὶ τῶν ἐθαλόντων σεμνῶς δυστυχεῖν, quæ sunt in Reg., qui ineptias quasdam addit.—43 ἢ τοῖς φαρμακοῖς Θ., qui seqq. omittit.

738, 46 sq. Πλ. οἰκίτης om. V., qui τὸν Ξανθίαν. Metricum scholion et sequens 740 om. etiam Θ. M.

741, 3 ἐξελεγχθέντων ἀττικῶν V., reliquis omisis.—4 δὲ om. R.

743, 5 ἀντὶ τοῦ ὄμωξε, τουτέστιν ἔφαυγον, 6 αὐτὸν, οἰμῶξε εἰπῶν, εἰ Ald.

745, 10 φαίνεται Θ. φαίνονται V. Ald. οἱ τὰ R. οἱ δὲ τὰ Ald.—12 post καλοῦνται pergit Suidas (s. Ἐποπταεῖν) οἱ δὲ τῷ ἐξῆς ἐνιαυτῷ, ἔφοροι καὶ ἐπόπται. ἐγὼ οὖν, φησὶν, ὅταν etc. Dicit scholiastes mystas anno post initiationem, sive mysteria suscepta, ad illorum ἐποπτεῖαν admissos fuisse: quam sententiam adversus Scaligerum non male tuentur Dionysius Petavius in notis ad Themistium et Ismael Bullialdus ad Theonem Smyrnæum p. 218 seqq. Kust. οἱ δὲ παραλαμβάνοντες R. V. — 19-28 om. etiam Θ. M.

750, 31 ᾧ R. ᾧ ceteri. ὁμοίωτατε R. Reg.: Ἐπειδὴ καὶ ὁ Ξανθίας καὶ ὁ δοῦλος ὁ τοῦ Πλούτωνος ὡς δοῦλοι συγγενεῖς λέγονται, Ἄρα ὁμόγνητοι καὶ συγγενικὸν ἀνακαλεῖται ὁ τοῦτο λέγων. Sequentia mirum si sint in V.; nam habet Reg., qui 33 recte omittit ἴσως.—34 τὸ δὲ et sequentia om. Θ.

756, 41-46 om. etiam Θ. M. — 41 ἑταιρείος Reg. ἑταιροῖος Ald.—48 εἶπεν σύνδουλος; R. λέγει

ὄν (ὄν om. M.) ἠμῶδουλος M. Ald. λέγει οὖν ἠμῶδουλος οἶον (ἢ ὡς Θ.) σύνδουλος V. Θ.— 49 δὲ om. R., in quo scholion ab his verbis στικτέον ἐπι incipit. eius τὸ μαστ. M. ἐπὶ τὸ R. Θ. ἐπὶ τῷ Ald. πυνθάνονται, 50 σιωπῆς V.— 51 γινόμενον θόρυβον Θ.— 53 τῆς om. V. καὶ om. R., qui 54 λοιδορισμός.

761, 1 Ἄπο τινος additum ex R., qui ἐστίν, ceteri ἦν.— 2 αὐτοῦ R. V. ζυγτεχνῶν R.

775, 776. Scholia ad hos versus om. R.— 14 τοὺς om. Θ. σαθρὸν Dobræus. Legebatur σαπρὸν. στρεψίμαλλος Θ. στρεψίμαλος M. στρεψίκαλλος V. στρεψίμελος Ald.— 15 Εὐριπίδου Θ.— 16 sq. καμπῶν—τουτέστι παραλογισμῶν Dobræus. γράφεται καμπῶν τουτέστι παραλογισμῶν Ald. γράφεται καμπῶν ἀποπαραλογισμῶν Θ. γράφεται καὶ κῆμπων λογισμὸν, ἢ ἡ ἅμα μὲν— M. Καμπῶν V. Glossa in Reg., τῶν καμπῶν τοῦ μέλους.— 19 δίδει Ald. δίδη Θ. M. διδυμῶσχοισι V. δὲ καὶ Θ. λογισμῶν γράφει M. Sequentia et scholion 776 omittunt Θ. M.

781 om. V.— 32 φησί Ald.

790, 37 ὑποκχωρηκός τοῦ Σοφοκλέους Kusterus.

791, 38 Καλλ. φησιν ὅτι M.— 40 σέφασθαι V.— 41 post κακῶθεν Ald. addit τινὲς δὲ τὸ νυνὶ δ' ἔμελλε τοῦ Κλειδημίδου φασὶν εἶναι, ἐφεδρος δὲ ὁ μὴ πλανώμενος ἐν τοῖς ἀγῶσιν εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι τοῖς νικῶσιν. καὶ Σοφοκλῆς « καὶ μοι δυσθεράπευτος Αἴας ζῆνεστ' ἐφεδρος, » ἦγον ἔσχατος καὶ ὡς ἐφεδρος ἐλείφθη μοι Αἴας εἰς κακόν. Scholion ex Suida confictum s. Ἐφεδρος. DIND. Regius: Ἡ τὸ νυνὶ δ' ἔμελλεν ἐφεδρος καθεδεῖσθαι τινὸς ποιητοῦ ἐστὶ Κλειδημίδου (sic) καλουμένου, καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἔφη Κλειδημίδης λέγει, ὥσπερ διασύρων αὐτόν. ἢ Κλειδημίδης τις ἦν καὶ τότε ἀπέθανε, καὶ ἐν γέλῳ τούτου προβάλλεται ταῦτα λέγοντα. ἐφεδρος δὲ ὁ—μαχέσασθαι (42—44). ἄλλοι δὲ φασὶ τὸν Κλειδημίδην τούτου ὑποκριτὴν εἶναι Σοφοκλέους.

798, 50 τῶν ὑπὲρ τῶν R. ὑπὲρ τῶν πατ. Θ.— 51 εἰσφερόμενον R. εἰσφερόμενα V. Θ.— 53 ἴστατο et Δράμασι R. ἴσαντο et δράματι ceteri.— 54 ἀπὸ τοῦ τῶν, 2 ἀγῶσιν ἀπέδεδото Θ. ἀπαδέδοκτο ceteri.— 4 libri ἔγωγε. ἀγκύσαι Θ. σου τὸν V. Θ. σταθμὸν Brunckius. σφυγμὸν libri.— 5 προστάττωσι V. Ib. scribendum φράτρες. DIND.— 6 προάγων R. προαγαγὸν ceteri. προσαγαγὸν Meierus De gentilitate Attica p. 16.— 8 εἰσφερομένων Meierus l. c. Legebatur ἐκφερομένων.— 9 μὴ ἔλαττον Valesius ad Harpocrat. p. 124. Fallitur. Deinde legebatur σταθμοῦ τινος ἀπὸ τοῦ. ἀπὸ delevit Kusterus. ἀπὸ τοῦ ὀρισμένου omittit Suidas s. Μειαγωγεῖν. DIND.— 11 ἀμῶνται Θ.— 12 sqq. ἐάν τις εἰσῆγαγεν εἰς τοὺς φράτορας υἴὸν ἐνήλικα γενόμενον, παρίστατο αὐτῷ ἐν ὀρισμένῳ σταθμῷ, πρὸς δ' ἔδει etc. Suidas.—

14 παρίστη Θ. (qui post ἱεραῖον ponit). παρέστα Ald.— 15 καὶ μὴ μείον Θ., qui om. 19—22 Ἄλλως—ἐκάλουν. Libri μείον παρασχεῖν. Corrigendum μείζον. Κακωλυμένον ἦν (μείζον recte addit Meierus) εἰσάγειν, inquit Pollux 3, 53. DIND.

799 om. R. V.

800, 27 ζύμπυκτα V. σύμμικτα R. σύμπυκτα Θ. σύμπηκτα M.— 28 εἰς Εὐριπίδην R.— 31 et sequentia omittunt etiam Θ. M.

809, 49 Ἄντι τοῦ om. R., Ἄντι—ἄλλους om. V. Θ. M.

812, 3 ἐπιπλήττωσι R.— 4 τοῖς δούλοις R. Θ. τοὺς δούλους V. Ald.

814. Scholion metricum om. etiam Θ. M.— 16 οἶα γάρ Θ. οἶον V.— 17 ἐν R. et Suidas s. Ἐριδρεμέτας. εὐθὺς ἐν ceteri.— 18 εἰς R.— 18—23 πέδον ἕως ἀδαμαντίνων Θ. M.— 19 ἄδρον V. ἄδρον G. R. Ald. Correxī ἄδρον, ut scriptum est apud scholiastam Homeri II. E, 78. DIND.— 20 μῶλεν V. μέλλεν G.— 25 ἀδαμαντίνος V., non G. ἀδαμάντινος duplici accentu Θ. ἀδαμάντινος M.

818, 36 χαρακτηρίζει ἐκάτερον R. reliquias omisissis.

819, 37 σκινδαλμός δὲ R. σκινδαλμῶν ἦτο λεπτῶν καλαμοζεσμῶτων (sic) Reg.— 39 παράβουλα V. περὶ R. παρὰ ceteri.— 40 παρ' αὐτοῦ V. ἐπ' αὐτῷ Εὐριπίδης M.— 41 τοιοῦτον εἶ V. Ald.— 44 διαγλύματα V.

820 φρενοτέκτονος ἀνδρὸς τοῦ Αἰσχύλου ἀμυνομένου τὰ ἰ. ρ. R. τὸ ἐξῆς φρενοτέκτονος φωτὸς ἀμυνομένου τὰ ἰ. ρ. V.

822, 1 Ὄς R.— 5 sq. ἐν—χαίταν om. Θ.

824, 21—23 habet V.— 21 τὰ om. R.— 22 κινδαλάμους V., non G. σκινδαλάμους Θ.— 23 πινάκες R.

825, 27 σεισμὸς R. Θ. σειομένου V. Ald.

826, 35 sqq. R. V. habent verba ὡς φθονομένου—σοφία (l. 40), quibus caret G. Reg.: Λίσπην φασὶν εἶναι ζωφίον τι σφόδρα λεπτόν· ἀφ' οὗ καὶ οἱ τὰ ἰσχύα λεπτοί, λίσπῳι λέγονται. ἐνταῦθα δὲ παρ' ὑπόνοιαν εἴρηται ἀντὶ τοῦ φωνητικῆ, ὡς ἀπὸ τοῦ λῖαν καὶ τοῦ ἔπω τὸ λέγω.

830 om. Θ. M.

833, 6 διανοεῖται Kusterus.— 9 εἰσῶν, καὶ ἐν ταῖς ἀρχαῖς τῶν δραμάτων ἑτεραπευέτο addit Suidas s. Ἀποσεμῶνται.

838, 15 Φρύνιχος, ἀθύρωτον. Verba nimis ex abrupto illata. Exciderunt nonnulla, redintegranda ex Suidæ glossis, Ἀθύρωτον στόμα: οὕτως ἀθύρωτον οὐκ ἀπύλωτον. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις καὶ Φρύνιχος. Et, Ἀπύλωτον στόμα: ἀθύρωτον, ἀλλ' οὐκ ἀπύλωτον. Ἀρ. ἐν Β. καὶ Φρύνιχος. Apparet ex his Phrynichum intelligi non grammaticum, sed comicum. DIND.— 16 γράφουσιν V. et Suidas s.

Ἄθύρωτον. γράφοντες Θ. et Suidas s. Ἀπόλωτον. γραμματικοὶ Ald. ἠνεργημένον Suidas.

839, 19 Ἦτοι R. et Suidas s. Ἀπεριλάλητον. Οἷον ceteri. ἤ—περιλαλήσαι (codex παρὰ λαλήσαι) addita ex R. et Suida.—21 βαρυρήμονα R. V. Sequentia et 22 καὶ συνδ. om. etiam Θ. M. et Suidas s. Κομπορακαλορρήμονα.—22 φορτία διὰ ξ. R.

840, 25 δὲ om. R., ex quo Κλειτοῦς additum.—26 εἴρηται δὲ παρ' Εὐριπίδου Θ.—27 τὰ Εὐριπίδου Dobræus. Legebatur τῷ Εὐριπίδῃ.—29 ἀληθὲς ἀντὶ τοῦ ὄντως δὴ σύ R. Sequentia et schol. 842 om. Θ. M.

844, 40 κότος δὲ ὀργῇ ἐπιτηροῦσα, i. e. κότος est ira ulciscendi tempus observans. Vide Diog. Laert. 7, 114, et ibi interpretes. Kust.

846 Φιλοκτ., Βελλεροφ. R.

847, 48 ἐπὶ Kusterus. Libri ἔν.—49 μέλανα et in textu et bis in schol. Regius, unde scholium sumpsit Brunck.

848, 2 δὲ om. R., qui 3 σφάζειν R. σφαγιάζειν ceteri.—4 διὰ τοῦτο R.

849, 6 τοῦ om. V. Ald.—7 εἶναι δοκαί V. Θ.

9 Κρήσαις Θ. τοῖς Κρήταις Ald.—11 ἐν τοῖς Κρησὶ om. V., non R.—12 Ἄλλως et sequentia om. M. Κανάχης—ὡς τινες om. Θ., qui 13 τῶν ἀδελφῶν, 14 sq. τοῖς ἀδελφοῖς, omittens μίγνυσθαι et 16—20 καὶ γάμους—χρήσασθαι.

852 Reg. :—νοεῖ, τουτέστι πονηρὸν ἀναβιβαζομένου τοῦ τόνου διὰ τὴν ἐκλιψιν· ἢ γεωργὸν, ἐπειδὴ προλαβὼν εἶπεν αὐτὸν τῆς ἀρουραίας θεοῦ παιδα.

855, 29 Ὄσει Θ.—30 ἰδιαίτατα V. Ald.

864, 36 ἔφη R. ἔλεγε ceteri.—37 φέρω R. Θ.

868, 39 κομψῶδες Ald.

869, 43 πάριστιν τῷ Εὐριπίδῃ ἐν τῷ R. σύμμαχον V. Θ.

874, 45 legebatur τῷ (τὸ R. V. M.) προσοίσατε ὡς ὑπογραμμὸς τις ὦν. προφάσατε Valckenarius Animadv. ad Ammon. p. 219. « Etymol. M. p. 782, 4 : Ὑπογραμμὸς, προγραμμὸς τις ὦν. ἢ γὰρ ὑπὸ ἀντὶ τῆς πρό· ὡς καὶ ἐν Βατραχίοις Ἀριστοφάνους· Ὑμεῖς—ὑπάσατε· ἀντὶ τοῦ προφάσατε. Egregie locus hic facit ad illustrandum et supplendum scholiasten nostrum, cujus verba deformata et truncata hodie circumferuntur. Sic enim procul dubio scripserat : τὸ ὑπάσατε ἴσον τῷ προφάσατε· ὡς ὑπογραμμὸς, προγραμμὸς τις ὦν. Nam quin scholiastes noster cum Etymologo ὑπάσατε pro προφάσατε in loci hujus textu olim legerit, nullus dubito. Kust. Comparat Dindorf. scholion Venetum ad Vesp. 55.

875. Scholion metricum om. etiam Θ. M.

877, 7-9 Τῶν τὰς—ἢ om. M.—7 sq. διὰ τῶν λ. et ἢ τῶν τύπους—τυπώντων om. Θ.—9 ἀλλήλων R., om. M., qui 12 σαφῆσι.

881, 14 πρίσματα Θ. M.—15 λεπτολογοῦντα libri præter R.

886, 16 sq. τῶν δῆμων R. Θ. M. (sed in gl. Θ. παρόσον Ἐλευσίνιος ἦν τὸν δῆμον). τὸν δῆμον V. Ald.—17-19 ἢ ἔτι etc. om. etiam Θ. M.

889, 24 Ἄτε νῦν V. δὴ om. M.—25 ὦν καὶ νῦν V. Θ. M. ἐπλασεν R. V. Θ. ἐπλασεν Ald. ἀνέπλασεν M.—28 ἴδιον V.

892, 31 αἰθέρα Ald.—32 δὲ om. R. ἐπὶ τῷ Ald. et Θ. M., ut videtur.—33 συστρέφειν V. Θ.—35 sq. et scholia 895 et 905 om. etiam Θ. M.

896, 46 ἢ δὲ πρὸς R. Θ.

902, 5 τῇ ῥιπῇ V., non G. τῇ ῥίπῃ Θ. et Suidas s. Κατερρηνημένοι.

910, 20 τραγωδοποιητὴν R. τραγῳδίας ποιητὴν ceteri.—21 ἀπελαστέρου Θ. δ om. R. M.

911, 23 Ὄς om. V. δράματι R. δράμασι ceteri.—24 ἐγκυκαλυμμένον Θ. δὲ om. R. Θ.—26 λουτροῖς R. V. Θ., sed λύτροις Θ. in glossa.—27 sqq. etiam Θ.—28 Μυρμηδόνιν V. Ald.

913, 30 ἀποκροτοῦντα Valckenar. ad Herodot. 3, 46. ἀποκρατοῦντα V. Θ. ἀπρακτοῦντα Ald.—31 sq. τὸ δὲ—Νιδῆ om. Θ.

916, 35 ὅτι οἱ πολλοὶ R. πολλοὶ δὲ ἐν ceteri.

918 Τὸ τι M. ἐνδαίξωθ. ἐπ' ἐνδαίξωθ. M. ἐπιδαίξωθ. ut videtur R. V. ἐπιδαικτικῶς Dobræus. Scholion 920 om. Θ.

921, scrib. ex Reg. καὶ πρὸς Διονύσου καὶ πρὸς Αἰσχύλου ἀρμύζον. πρὸς μὲν τὸν Δ.—36 ὑπάρχων—καὶ τοιαῦτα idem.

922, 49 γίνεσθαι Piersonus ad Mærin p. 343. Legebatur τινές.—50 legebatur ἐκταίνουσι. ἐκταίνουσι V. Θ. M.

926, 5 ἀγνώτα—ἀγνώτος Suidas. Legebatur ἀγνώτα—ἀγνώτος.—6 σχηματίζεται Θ.

928, 9 ὡς πολλοὺς V.

929, 11 αἰστούς Θ. Ald.—12 δὲ om. R., ex quo τὸ ἢ additum.—13 ἢ τὸ γρ. V.

931, 15 τὸ R. τὰ ceteri.

932, 19, de Æschyli fragmento v. ad schol. Pac. 1177. τὸ δὲ—μεγάλου habet V. (non G.), ex quo correxi quod in R. est ἔκπον. Γράφει R. V. Θ., quasi nomen grammatici alicujus exciderit. γράφεται est in M. κολακτρούνα R. V. κολακτρούνα Θ. Ald. καλεκτρούνα M. Hesychius, κολακτρούων : ἀπὸ τοῦ κολονοῦ (κολοβοῦ?), ἀλεκτρούνος μεγάλου γέγονεν. Ceterum tota annotatio referenda ad v. 935, ubi κολακτρούνα pro κάλεκτρούνα in textu habet Rav. Deinde Περσικὸν ἀντελάβοις ὅμοιον R. λάβοις Περσικὸν αὐτὸ ὅμοιον V. λάβης Περσικὸν αὐτῷ ὅμοιον Θ. Ald. νόβοις Περσικὸν ὅμοιον αὐτῷ M. Correxī ex glossa Suidæ, Κολακτρούων : γένος τι Περσικὸν ἀντελάβοις ὅμοιον ἔστι. DIND. Sequentia om. etiam Θ. M.—23 μὴ εἶναι τι, 24 ἐξιώντα θα-

λάττης, 25 ἐνέγραψε τοῦτον σημεῖον τῇ ἑαυτοῦ ση-
μαίᾳ, καὶ 27 κηρύττειτο. γράφεται δὲ ζουθὸν καὶ
ζουθόν. καὶ ζουθὸς μὲν σημαίνει τὸν ταχὺν, ἀπὸ τοῦ
ζα ἐπιτακτικοῦ μορίου καὶ τοῦ θέω. ζουθὸς δὲ ἢ ὁ ζαν-
θὸς ἢ ὁ ἐξερχόμενος εἰς τὰ ἀνθῆ ἐκ μεταφορᾶς τῶν
μελισσῶν Reg.

934, 30 διαβάλλη R. V. M. Scholion v. 938 om. G.
942, 39 λόγους Reg. — 42 εἰώθασιν οἱ R. Θ. M.
— 43 ἢ et δὲ om. R. — 44 sq. etiam Θ. M. et
Suidas s. Ἰσχανα. — 47 λευκοῖς om. Reg. — 49 γρ.
λευκοῖς om. etiam Θ. M.

943, 41 πτισάνης Θ. πτησάνης V. πτυσάνης Ald.
— 52 sq. γράφεται—ἐκλεγόμενος om. Θ., γράφεται
—μονορῖκοῖς om. M.

944, 5 σιτίσεως V.

947 sic R., Ὅτι ἐπη καλοῦσι καὶ τὰ λαμβία.

952, 17 Τὰ om. R. φησιν οὖν πρὸς ταῦτα ὁ (ὁ
om. Θ.) Διονύσιος libri præter R. — 20 οὖν ἔταν,
23 τοῦτο V. — 25 παρετάσσεται Reg.

958, 31 ὑπονοεῖν om. V., totam annotationem
om. G.

962, 37 Οὐ om. R. σωφροσύνη Ald. — 38 sq.
ἀπὸ—αὐτοῦς in initio scholii habet R.

963, 40–43 om. etiam Θ. M. Reg. addit Μέ-
μνονα δὲ λέγει τὸν Τιθωνοῦ καὶ Ἡμέρας υἱὸν, οὗ
μύμνηται καὶ Διονύσιος ὁ γεωγράφος. — 44 sq. φησι
παρήγαγε χρωμένους κωδωνοχιτῶνας M.

965, 48 τρέφων R. V. Θ. στρέφων M. Ald. —
49 αὐτὸν φησιν V. Θ. φησιν αὐτὸν ceteri. — 50 δα-
σὺς dicit scholiasta Eccles. 97. δὲ εἶην καὶ καθεῖη
V. — 51 pergit R. ὀτος αὐθάδης—θρασύς. καὶ ὁ
Μεγαίνετος δὲ τοιοῦτος. ὀνόματα δούλων. — 54 στρα-

τηγιόντων V. στρατηγιόντων Θ. στρατηγούντων M.
ἄλλους additum ex R. Reg.: Μάνας τοὺς δούλους
ἐκάλουν, ὡς καὶ Πυρρίας καὶ Τιθίους, ἀπὸ τινων
φαυλοτάτων δούλων· νῦν δὲ ὡς ἀναίσθητον τοῦτον
Μάνην κέκληκεν· ἦν γὰρ αὐθάδης καὶ θρασύς.

966, 4 ἀνατείνει R. et Suidas s. Σαλπυγγολο-
γυπηνάδα. — 6 μὲν om. libri. — 10 ἐπιμελομένους
M., qui om. διὸ—ἀναίσθητον. — 11 ἀναίσθητον καὶ
μανικὸν Ald. — 18 τὴν σάρκα Reg.

967, 23 ἀστεῖως R. καὶ πῖθ. om. Θ. — 24 πα-
λίβολον καὶ om. V. — 25 ἀποδεκνύναι V. Ald.

970, 30 τὸν γὰρ τὸν V. — 32 κακοβουεῖ Hem-
sterhusius in Anecdotis vol. 1. p. 200. Legeba-
tur κακοβουεῖ. κακοβουεῖς V. ἐκακοβόλησεν—ἐπε-
τύγγανε posuit Suidas s. Θηραμένης. ὁ om. V. —
34 τελίως om. Θ. ἀγνοῶν R. Κεῖος V. M. — 36
Κεῖος M. δύναται om. V. — 38 τις ἦν Θ. τοῖς καιροῖς
Θ. M. et Suidas s. Ἀγχίστροφοι et Θηραμένης.
Accusativum defendit Toupius exemplo Athe-
næi 12, p. 513, B. — 40 inepte Musurus in Ald.

addit καὶ Κόθορος. Λουκιανὸς Ἐρωσιν «ὡς καὶ
ἐγωγ' ἂν εὐζαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῶν, γενέσθαι Θη-
ραμένης ἐκείνος ὁ Κόθορος, ἔν' ἄμφω νεικηχότες
ἔξισοι βαδίζοιτε.» Reg.: Οἱ Ἀθηναῖοι ἐθρωδῶς διέ-
καιντο πρὸς τοὺς Χίους· ὅποτε τοῖνον ἐκρατήθη τις
Χίος παρ' αὐτῶν καὶ τύπτεσθαι ἐμελλεν, ἔλεγεν, οὐ
Χίος ἀλλὰ Κίος εἰμί.

971, 41 τὸ πλήρες. Scholiasta enim scriptum
invenit μέντοῦγῶ. Sic igitur lemma corrigendum.
DIND. Annotationem om. G. μέντοι R. τοιαῦτα
μέντοι ceteri. Sequentia om. etiam Θ. M.

976 οὐ πολέμοις R. οὐκέτι πολέμῳ V. μηκέτι πο-
λεμῶν Ald. Scholion om. G.

983, 3 μικροφυγίας V. — 4 παραδείγματα V.
Reg. ὑποδείγματα Θ. M. μικροπρεπείας ῥήματα
lemma excerpti apud Suidam. Conf. schol.
Equit. 830. Reg.: Ταῦτα πρὸς τοὺς Ἀθηναίους
κωμωδῶν ἀποσκώπτει, ὡς μικροπρεπεῖς καὶ περὶ τὰ
εὐτέλῃ ταῦτα καταχνομένους.

986, 6 καὶ ἀπ. M. Sequens scholion om. V. —
8 Ἄχρι M. καὶ om. Θ.

990, 11 μὲν φησιν Ald. ὀνοματοποιεῖσθαι V.
— 12 εἰ δὴ, 14 ὀφτινας Πλ. V. Θ. Πλούτωνος λέγον-
ται Θ. — 15–18 Ἄλλως—ἢ om. V. — 15 μαμό-
θρεπτοῖ R. Δίδυμος δὲ Θ. Scribatur Μαμμάκου-
θος. Μαμάκουθος R. — 16 scribatur Μελιτίδης.
Sed infra Μελιτίδην relinquendum scholiastæ
recentiori. διεβάλλοντο Ald., quæ 17 post Κόροι-
δος addit μήποτε δὲ γραπτῶν εἴη Μαμμάκουθοι διὰ
τὸν στίχον. — 18 ἢ om. V. Θ. καὶ—μωρός om. G.
Post μωρός addit Ald. τοῦ δὲ Μελιτίδου καὶ Κοροί-
βου καὶ Λουκιανὸς ἐν Ἐρωσι μύμνηται.

992 scholion metricum om. Θ. M.—33 λέγει
ὁ χ. R. in gl.; sed λέγει om. in scholio. ἑαυτοῦ M.

995, 36 ἔτι ἐμφαίνει R. συνεμφαίνει M. — 37
καθὰ R. — 38 ὑποπεπτωκότες Suidas s. Μῆ σ' ὁ
θυμός. — 40 τὰς ἔλαιας V. Θ. τὰς ἔλαας M. — 43
ἐλαιῶν libri præter R. Sequentia om. etiam Θ.
M. — 45 ἴσταντο Reg.

1000, 52 τοῦτο δὲ et sequentia om. Θ. M. Po-
strema ἐν ἀκρῶ—μέσον in Θ. M.—5 sq. om. Reg.

1004 om. Θ. M. Nihil nisi αὐξ. καὶ μεγ. εἰπῶν Ald.

1005, 11 τὴν τέχνην V. Θ. M.

1011, 13 Ἄλλ' R. ἀντὶ τοῦ ceteri. — 14 καὶ αἰ-
σχροτέρους additum ex R.

1012, 18 ἐπιτηδύεται Ald. γελόιου οὖν libri
præter R., qui 19 ἀπέθανον. Tum addit Ald. βρα-
χυπαρληκτεῖ δὲ ἐνταῦθα, quæ est annotatio
inepta grammatici, vitiosæ, qua librarii uti so-
lent, scripturæ τεθῆναι assueti: quam mensuram
uno in loco admisit Æschylus. DIND.

1014, 20 ἀντὶ τοῦ δειλοῦς om. R., qui 21 τὴν
πόλιν. — 23 πανούργους om. G. Scholia v. 1017–
1047 om. M.

1017 Ἀντὶ τοῦ μεγάλους in fine scholii V., qui ex μεταφ.

1021, 30 προτέρως V. Ald. — 31 ἀκρίβως V. Ald. — 32 ἀπαλλέγγουσι R.

1025, 41 ἐνταῦθα Θ.

1026 43 δὲ om. V. — 44 τὸ καὶ V. τῷ om. Θ. τῷ κατὰ τοῦτο Ald.

1028, 48 ἰαυοῖ, ὃ ἐστὶν ἐπιφώνημα πρὸς τὸν Διό-
νυσον λεγόμενον χαρᾶς ἐπαλθούσης Ald., quod habet
Reg. — 49 ὑπόκεινται libri præter R. — 54 δὲ τοῖς
Θ. — 4 διττὰς γεγονέαι τὰς καθέσεις Dobræus, διττοῦ
γεγονέναι τοῦ θανάτου libri. Fortasse plura verba
exceiderunt, in quibus mentio esse facta pouit
τοῦ θανάτου Δαρείου. DIND. — 10 καθέσεις. Casau-
bonus ad Athenæi 6, p. 235, E. καταθέσεις V.
θέσεις ceteri. — 12 delendum Δαρείου. Nam gram-
matici illi legebant περὶ τοῦ Ξέρξου τεθνεώτος.
DIND. — 14 καὶ ἐστὶ ὁ Θ. — 15 ἐκείνου Dobræus.
Legebatur ἐκαί.

1033, 18 Τὸν Μουσαῖον, vide Meurs. Lectt.
Att. 2, 19. KUST. Reg. οἱ μὲν υἱὸν Ὀρφείως εἶναι
φασίν· ἄλλοι δὲ Εὐμόλπου καὶ Σελήνης. — 19 περι-
λύσεις R. V. Θ. Ἡε λύσεις potius dici solent. Vid.
Lobeck. Aglaoph. p. 643. DIND. — 20 συντέθηκεν
V. συντέθεικεν Θ. Ald. — 21 addit Ald. φέρεται δὲ
καὶ ἐπιτάφιον οὕτως ἔχον, « Εὐμόλπου φίλον υἱὸν ἔχει
τὸ Φαληρικὸν οὐδας, Μουσαῖον, φθιμενον σῶμ' ὑπὸ
τῷδε τάφῳ. » ἐνταῦθα δὲ καὶ θεραπείας νοσημάτων
καταδειξάι λέγεται. Epigramma Musurus intulisse
videtur ex Diogene Laert. 1, 3, quemadmodum
scholio Nub. 331 epigramma in Herodotum in-
seruit ex Stephano Byzantio. DIND.

1036, 28 χρυσογίνει Παντακλῆς σκοπῶν Θ.

1038, 32 τότε τὸ χρ. R. πρῶτον τὸ χρ. Ald. τὸ
χρ. πρῶτον V. Θ. — 34 ἰφθίμη V. — 35 ἵππουρι
additum ex R. Glossam τὴν ἵππουριν habet Θ.
καθύπερθεν ἐνευ om. V.

1039 nihil nisi glossam ex τοῦ Ὀμήρου habet
Θ. — 37 sq. ἦν—Ἀθηναίων in Reg. ad v. 1036 de
Pantacle.

1042. Ἀντ. ὁμοιοῦν om. R., ex quo 48 Διὰ τὸν
Ἴππολυτον et 49 ἐστὶν et 50 λέγει sunt addita. Ib.
οὐ μὴ et sequentia om. Θ. — 51 ὑπακούοντος αὐτῆ,
52 ὡς δῆθεν Reg.

1047, 4 διαβάλλη Θ., qui 5 τὸ δὲ et sequentia om.

1057, 20-22. sic R. Ceteri ὄρος Φωκίδος.
οἶον ῥήματα παρακλήσια ὄρεσιν. Reg. addit ἦτοι
ἐπέρογκα. — 21 Λυκαθητὸς R. — 22 ἢ τὸ et se-
quentia om. etiam Θ. M. Παρνασσῶν Reg. Ald.

1066, 35 sq. sic R. Ceteri Συστραφεῖς ἢ περιειλ.
— 36 ὄλειν Ald. εἰλεῖν R. συστρέφειν R. συνέχευεν
ceteri. Reg. : Ὡσπερ ἐπιμελούμενος καὶ ἐπιμελό-
μενος ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνοίας καὶ συντάξεως, οὕτω καὶ
εἰλούμενος καὶ εἰλόμενος.

1068, 43 περιῆλθον R. cum Polluce 9, 47. Le-
gebatur περιῆλθεν. ἐς Θ. εἰς ceteri. καὶ ἐς τὰ Θ. —
44 ἄμα φαίνεται M. ἰχθυοπωλεία Ald. et R., ut
videtur. — 45 ἀγοράζων R. ἀγοράσων M. γλύφον
R. et Suidas s. Χιτών. πουφῶν M.

1071, 49 διατραφέντας Θ. διαστραφέντας R. Ὡ.
στραφέντας Ald., quæ 50 post ὀρμηῆσαι addit καὶ
διατρίβοντα ἐν τῇ ἀγορᾷ πολλοὺς κτᾶσθαι τοὺς ἐρα-
στάς· quæ habet Reg. δὲ σημαίνει libri præter R.
— 1 περὶ τῆς V. περὶ τοῦ ceteri. — 2 ἄτιμοι γὰρ R.
Reg. : Π. καὶ Σ. τριήρεις ἦσαν ὑπηρέτιδες τοῖς Ἀθη-
ναίοις, ὧν τοὺς κωπηλάτας παραλοὺς νῦν ὀνομάζει.

1073, 4 παρασκ. ἢ παρακλεισματικὸν κωπηλα-
σίας Ald. In Θ. glossa ἐπιφώνημα ναυτικὸν παρα-
κλεισματικὸν εἰρεσίας. τὸ ῥυπαπαῖ additum ex R.

1074, 6 sqq. Locus est insignis de generibus
et ordinibus remigum apud veteres, quem atti-
gerunt omnes qui de re navali veterum scripse-
runt. Vide inter alios Scaligerum ad Euseb.
Chron. num. 1230, Palmerium in Exercitatt. ad
Memnonis Fragm. p. 176, et Meibomium De
fabrica triremum pag. 31, 32 ed. Amstelod.
KUST. Vide Dukerum ad Thucydidem 8, 29. — 7
θαλαμείς R. θλαμακεῖς Suidas s. h. v. — 8 πρὸς
τὰς Suidas. — 9 τρεῖς om. V. ἐρετῶν Suidas hic et
10. Legebatur utrobique ἐρετῶν. — 11 θαλαμί-
ται. Quum paulo post θαλαμίτης in θαλάμιοι sit
mutatum ex V. Θ., hic quoque θαλάμιοι corri-
gendum videtur. Et sic etiam in scholio ad
Acharn. 161. DIND. — 12 ἢ θρανίτης ὁ Suidas.
Verba quæ sequuntur, tanquam additamentum
indocti et recentioris Græculi, rejiciunt Scaliger
et Palmerius locis laudatis. At eadem ut antiqua
et bona retinet et defendit Meibomius De fabrica
triem. , cujus interpretatio (licet in ceteris de
remigum apud veteres ordinibus docte scripse-
rit, eosque melius et aptius quam alii collocare
mihi videatur) hic tamen mihi non satisfacit.
Quare inclino potius in eam sententiam, ut cre-
dam, verba hæc scholiis antiquis addita fuisse a
sciolo aliquo, qui putaret, remorum versus sive
ordines in veterum triremibus non fuisse alios
supra alios exstructos, sed in longum porrectos,
sive in eodem tabulato navis juxta se omnes
collocatos : prout censuit etiam Lazarus Bayfius
in libro De re navali, qui falsam illam opinio-
nem ex solo hoc loco scholiastæ nostri probare
et defendere nititur. KUST. Vide Dukerum ad
Thucyd. 4, 32. — 13 θαλάμιοι V. Θ. θαλαμίτης
Ald. et Suidas. Vulgo πῶραν. — 14 sq. οἶον—
παρδεῖν om. Suidas. οἶον παρασυγκαθέρρα et παρ-
δεῖν Θ. παραδεῖν ceteri.

1075, 17 ῥυτώσαι additum ex V. Θ. — 18 ἢ κ.
αἰγῶν om. Θ.

1076. Hoc scholion et proxime sequens om. etiam Θ. M. Regius : Τυτούσας μὲν ἐν τοῖς ἱεροῖς ὡς ἡ Αὐγή ἢ θυγάτηρ Ὑαλέου (sic), Ἰέρεια οὖσα Ἀθηνῶν, ἐν τῷ ἱερῷ γεννᾷ τὸν Τηλέφον· μιγνυμένας δὲ τοῖς ἀδελφοῖς, ὡς Κανάκη τοῦ Αἰδίου θυγάτηρ, ἥτις ἐμίγη Μάκαρι τῷ ἀδελφῷ.

1082, 34 παρὰ τῷ G. — 35 Φρύξου G. Ald. — 38 Φρύξος V. Ald. — 39 αὐτὸ λέγει εἰρημένον libri præter R. μήποτε ταῦτον παρ', 40 λέγει Θ., qui om. 43, 44. V. om. 44.

1084, 45 τὸ γρ. R. V. — 47 sq. ἄλλοις γραμματεῦς συκοφαντῶν sunt Demosthenis verba p. 269, 19, ubi tamen non additur συκοφαντῶν. De sequentibus, quæ om. etiam Θ., R. habet τῶν τὸν δῆμον κολακεύοντων καὶ πειθόντων. — 51 δὲ λέγει τοὺς περὶ τὸν δῆμον μίμους· μιμητὸν γὰρ ζῶον δ π. ἢ τὸ δημοσιπθῆκων καὶ τὸ ἐξαπατῶντων τὸν δῆμον ταυτὸν νοητέον· ποικίλον γὰρ ζῶον καὶ πανούργον δ π. Reg.

1087, 2 sq. ἐν—γυμναζόμενοι in fine scholii ponit R. — 3 sq. γυμναζόμενοι. ὅτι τῆς λ. ἀγῶν R. γυμνάζοντες. δ τῆς λ. δὲ Ald. ἀγῶν τρίτον ceteri. ἀγῶν τρις Kusterus, et mox Προμηθεῖος, Ἥφαιστῆος, Παναθηναίος. Vide Schneider. ad Xenoph. De vectigal. 4, 51, p. 170. Reg. : "Οἱ τρις τοῦ ἔτους λαμπαδουχικῶς ἀγῶν ἐτελείτο ἐν Ἀθήναις, ἐν τοῖς Παναθηναίοις, ἐν τοῖς Προμηθεῖοις καὶ ἐν τοῖς Ἥφαιστῆοις. ἐτελείτο δὲ ὁ λαμπαδικῶς οὗτος ἀγῶν ἐν τῷ Κεραμεικῷ.

1093, 9 Οἱ τὸ V. Θ. M. 10 δῆμος τῶν R., qui ἐγίνετο. Ceteri ἤγετο. — 12 πλείστον Θ. πλείστον ceteri. — 13 sq. restitutum esse censeo : ὅτι ἀγομένου τοῦ ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀγῶνος τῆς λαμπαδός, ἔθος ἦν τοὺς ὑστάτους τρέχοντας τῶν δρομέων τύπασθαι etc. Kust. — 16 vide Hesychium s. Κεραμεικαὶ πληγαί, qui locum hunc illustrat. — 18 δὲ om. R. πύλαις—ἀγῶνος om. G. Θ.

1096, 22 πλ. τε καὶ πλατεῖαι Ald. Reg. πλατείας τὰς πλευρὰς ψηφί. ἐπειδὴ καὶ πλευρὰ ἀπὸ τοῦ πέλεια εὐρεία παράγεται. Scholion 1099 om. etiam Θ. M.

1103, 35 τῆς ἀντιλογίας ποιῆσθαι R. — 42 ἀποκινδυνεύοντες Ald.

1112, 45 σοφισμοῖς Ald. μαθήμασι M.

1114, 47 Δ. ἔλεγον οἱ παλαιοὶ Suidas s. Δεξιούς. — 49 διαδιδρ. στρατιώτας φιλοδίκους καὶ συκοφάντας idem. φιληθόνους Ald., cujus lemma αἱ φύσεις δ' ἄλλως ante ἐν l. 52 delevit Dindorfius. ἐν εἰρ. λέγει Ald. Scholion om. Θ. M.

1116 om. V. — 53 παρωξυμένοι R. M. — 1-3 et scholion 1119 om. etiam Θ. M.—11 δὲ om. R.

1124 R. habet glossam τὰς Χοηφόρους. — 14 scribebatur Ὀρεστῖαν.

1126, 17 Τὸ πατρῶον R. Reg. : Ἀπὸ τοῦ δρᾶ-

ματος Ὀρέστῆς τοῦτο. πατρῶα δὲ κράτη οὐ τὰ Ἀγαμέμνονος νοητέον, ὡς τινες φασίν, ἀλλ' οὕτως· ὁ ἐποπτεύων τὰ κράτη τὰ πατρῶα, ἥτοι ὁ ἐκ πατρὸς ἔχων τὰς ἐν τῷ κόσμῳ βασιλείας, ἐπιτηρεῖν. δέον δὲ — (21-23) — ὅτι πατρ.—γέρας. Et ad v. 1139· Ὁ μὲν Αἰσχύλος πατρῶα κράτη λέγει τὸν Ἑρμῆν ἐποπτεύειν, ἥτοι τὰ ἀπὸ τοῦ Διὸς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὡς ἀνωτέρω εἰρηται· ὁ δὲ Εὐριπίδης νοεῖ πατρῶα κράτη τοῦ Ὀρέστου, ἥτοι τὰ ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος· οὐ χάριν καὶ ἡ ἀμφιβολία.

1130, 27 scribebatur ἰάμβια.

1136, 31 ἀπατωμένου V. Ald. — 32 ἀλλ' addi-

tum ex R. Θ. γέ μοι om. R., qui πέλει. Ἄλλως. οὐ μέλει et quæ sequuntur 33. — 35 ἤμαρτες idem.

1144 om. M., 36 sq. om. Θ. — 40 τὸν om. V. — 41 ὡς χρ. V. Θ.

1146, 44 ὑποπτεύειν R., qui ὑποχθόνια. Ceteri καταχθόνια.

1149 om. M., 45-48 ζητοῦσι om. V. Θ. — 47 sq. τὰ δ'—ζητοῦσι om. Reg. — 49 ὑποσπεύδειν Θ. καὶ additum ex R.

1150, 2 ἀποφάνεσι Dindorfius. Legebatur ἀποφάσει. — 3 παραγωγῆς V. παράγωγος Θ. Fortasse παραγωγῶς.

1159, 11 ἔμπροσθεν, 13 ποιητῆ Θ. ποιητῆς V. Ald. De fragmento v. Meinek. Com. I, p. 655. ὡς et sequentia om. etiam Θ.

1162 διαφορὰν R. G. διαφορὰς V.

1168, 31 δξυτόνας Θ., qui 32 τοῦτο et sequentia om. Reg. : Οὐ γὰρ ἀνεκλήθη ὑπὸ τῶν ποιησαμένων αὐτὸν ἐξόριστον· οἱ γὰρ κύριοι τῆς χώρας οἱ ποιήσαντες αὐτὸν ἐξόριστον, ἐκεῖνοι ὤφειλον τοῦτον ἀνακαλέσασθαι, καὶ τότε ἤρμοζεν αὐτῷ τὸ κατελθεῖν· οἱ γὰρ τὰς διώξεις ποιοῦντες, ἐκεῖνοι πάλιν ἐπανάγουσι τοὺς αὐτοὺς ὑπομένοντας.

1178 κἄν τι ἐλ. τι ῥῆμα ἢ π. τι εὐρῆς R.

1185 om. M. — 49 post Λαίου addit Ald. Euripidis verba μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ. εἰ γὰρ τεκνώσεις καὶ δ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ φύς. Et 50 : Λαῖε Λαβδακίδη, παῖδων γένος ὄλιβιον αἰτεῖς· δώσω τοι φίλον υἱόν. ἀτὰρ πεπρωμένον ἐστὶ σοῦ παιδὸς χεῖρεςσι λιπαῖν φάος. ὡς γὰρ ἔνευσε Ζεὺς Κρονίδης Πέλοπος στυγερᾶς ἀραιῆς πιθήσας, οὗ φίλον ἤρπασας υἱόν· ὁ δ' ἠῤῥατό σοι τὰδε πάντα. Oraculum addidisse videtur Musurus, ex Argumento Phœnisarum sumptum. DIND. — 1-8 om. etiam Θ. M. — 4 sq. τὸ γεγονέναι καὶ εἰς ἀ. ἢ λ. ἐλθ. ἀπέκτεινε τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, οὐ μόντοι πρὸ τοῦ γεγονέναι, ἐροῦμεν ὅτι ἤνικα ἐσπάρη, ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ μετὰ τῶν ἀν. ὁ Α. ἦν, ἐπειδὴ παρὰ τῶν θεῶν τοῦτο κεκῶρωται Reg.

1190, 9 παρασκευῆν V. — 11 χυτρίεις R. διὸ καὶ ἐγχυτρίειν ἐλε. on τὸ τοιοῦτον Reg. — 12 sq. om.

Θ. Reg. : Ἦρρησε ποιητικῶς, ὃ καὶ εἰσῆρρησε λέγεται, τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς εἰσεφάρη ἦτοι μετὰ φθ. εἰσῆλθεν. οὐ τὸ θέμα ἔρρω τὸ φθείρομαι, ὁ μελλων ἔρρησω ἑτεροκλίτως.

1196, 14 Ἀργίνουσαν duo codices Suidæ s. Ἐστρατήγησε. Scribebatur Ἀργίνουσαν. Conf. ad schol. Nub. 6. — 15 δυστυχῶς R. δυστυχῆς ceteri. — 16 Θράσυλος M. θρασύλλογος V. — 17 Λυσίας addidi ex R., correcta codicis scriptura χύσις, quod Λύσις potius esse videatur. Sed Lysias dicitur a Xenophonte Hist. Gr. 1, 7, 2. DIND. — 20 Ἑλλησποντα V., non G. Reg. : Ὁ Ἐρ. οὗτος στρατηγὸς ἦν Ἀθηναῖον πάνυ ἀκριεῖος καὶ ἀτυχῆς· καὶ κεκλοφῶς δημόσια πράγματα. ἐξώσθη δὲ πατρίδος, ἔπειτ' εἰς Πέρσας ἀπελθὼν, κάκεισε τοῖς δημοῖσι ἐπιχειρῶν, ὑπέστη πολλὰ δεινὰ καὶ πονήρας τὸν βίον κατέλυσε.

1202, 23 sq. μικροπρεπῶς γὰρ ἔλεγον κωδάριον, ληκύθιον, θυλάκιον Suidas v. Ληκύθιον. — 24 hoc dicit scholiasta, non θυλακον, quod metri lex postulabat, sed θυλάκιον dixisse poetam, quoniam exempla versuum Euripideorum infra proposita θυλάκιον ἀπόλεσαν postulent, non ferant autem θυλάκον ἀπόλεσαν. DIND.

1211, 32 Ὑψ.—ἀρχὴ om. V. ἢ om. R. — 35 ἕτερος V.

1213 Προσήρησε—ἀπόλεσαν post Δελφίσις habet V. sic scripta, πρὸς τὸ χοριῶν προσήρησε—ἀπόλεσαν.

1219, 40 ἐκ Σθενεβοίας Ald. ἐκ om. V., qui δὲ utrumque omittit. Regius : Ὑφίσθαι ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σφοδρῶς ἀνέμοις πλεόντων καὶ ἐνδιδόντων τὰ λαίφη.

1225, 48 Σιδῶν πόλις ἐστὶ Φοινίκης. ἐστὶ δὲ τοῦ Ald. Φρύξου G. Θ. Ald. — 49 ἀρχὴ ἐστὶ V. Θ., qui sequentia omittit. Totum scholion om. M. — 50 addit Ald. οὐ χεῖρον δ' ἂν εἴη καὶ τὸν Κάδμω δοθέντα χρῆσιν ὥσπερ τι ἐπιστόδιον εἰσενεγκεῖν οὕτως ἔχοντα· « φράζω δὴ μοι μῦθον, Ἀγήνορος ἔχοντα Κάδμω. Ἡοῦς ἐγγόμενος προλιπὼν ἴθι Πυθῶ δίκην, ἠθάδ' ἔχων ἐσθῆτα καὶ αἰγανέην μετὰ χερσὶ, τὴν διὰ τε Φλεγύων καὶ Φωκίδος, ἔς τ' ἂν ἴκηαι βουκόλον ἠδὲ βόας κητριρεφέος Πελάγοντος. ἐνθάδε προσπελάσας ξυλλάμβανε βοῦν ἐρίμυκον, ἢ κεν δὴ νῶτοισι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔχησι λευκὸν σχῆμ' ἐκάτερθε περίπλοκον, ἦτε μήνης· τήνδε σὺ ἠγεμόνα σχεῖν ἀτρέπτοιο κελύθου. σῆμα δὲ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδῆς, οὐδὲ σε λήσει. ἐνθα κέ τοι πρώτιστα βοδὸς κέρασ ἀγραυλοῖο ἤξη τε, κλίην τε πέδω γόνυ ποιήεντι, καὶ τότε τὴν μὲν ἔπειτα μελαμφύλλω χθονὶ βέζειν ἀγνώως καὶ καθαρῶς, γαίη δ' ἔταν ἱερὰ βέζης, ὄρθω ἐπ' ἀκροτάτῳ κτίζειν πόλιν εὐρυάγειαν, δεινὸν Ἐνυαλίου πέμψας φύλακ' Ἀἶδος εἰσω. καὶ σὺ γ' ἐπ' ἀνθρώπους ὄνομα κλυτὸς ἔσσαι αὐθις, ἀθανάτων λεχέων ἀντήσας, ὀλβίαι

Κάδμω. Quæ Musurus intulit ex scholiasta Eurip. Phœniss. 641. DIND.

1227, 53 sq. sic in R., ἐν ἴσῳ—πρώομαι. ἄλλως. ὠνήσει τὴν λήκυθον καὶ ἀπόδος ἀντὶ τῆς ἐπολλωλύας. Reg. πρήμι ἀχρηστον, deinde explicat ἀποπρω formam.

1229, 8 τὸ ὠνήσομαι R.

1233 Τῆς ἐν Ταύροις Ἰφιγενείας ἡ ἀρχὴ. τὸ λοιπὸν (λείπον Θ.)—κὸρην R. Θ. δὲ om. V.

1235, 12 ληκύθιον R. M. Ald. ἀπόδος ὃ ἐστὶ κώλησον Θ. M. — 13 ἐπιλ. γὰρ V. Θ. M. λήψη V. M. — 13-17 διὰ—αὐτῶ om. Θ. — 16 δοκεῖς ὥσπερ ὀφείλιν αὐτὴν Reg. recte.

1238, 21-36 om. etiam Θ. M. — 21 Piersonus apud Valckenar. Diatr. Eurip. p. 137, θύων ἀπαρχῆς οὐκ ἔθυσσε παρθένω | Ἀρτέμιδι. — 22 εὐφορησάσης et 26 συνεκάλεσαν Kusterus. εὐφορησάσας—συνεκάλεσαν Ald.

1240 πολύδοτρον in libris quibusdam legi dicit pro πολύμετρον, ex conjectura grammaticī, ut videtur. DIND. — 39-41 ἀκόλ.—γρ. omittit videtur R., non V.

1247, 47 συνώματα Dindorfius ex scholio inferiore. Legebatur σαρκώματα. — 49 ἢ Θ. M. pro Ἄλλως. Idem om. 53 et seqq. et scholium 1251. — 2 προήρπασε τὸν λόγον. φησὶ, καὶ μὴν ἔχω, ὡς αὐτὸν ἀποδείξω, 3 μετατίθεται ὁ τ. Reg.

1251, 18 ἐκθέσαι Portus. εἰσθέσαι Ald.

1259, 27 οἶον Θ. Θ.

1262, 33 ἅπαντα Θ. ἀπὸ ληκυθίου et 34 διαφθερῶ R. Θ. ἀποληκυθιῶ—οἶον ἀποφθερῶ ceteri. σοι τοὺς Θ.

1263, 35 ἀπαριθμῶσιν libri præter R. — 37 τὰ μέλη πάντα Θ. — 38 τῶ ψήφῳ [sic] Θ. τῶ δ ψήφῳ V. Legebatur τῶν ψήφω. Scripsi τῶ ψήφω. Videtur ex hac annotatione colligi posse in fabulis quibusdam spuris, velut Μεταλλεύσι Pherecratis, exempla quædam masculini articuli τῶ cum femininis nominibus, quale est ψήφος, fuisse inventa. De orationis autem usu in fabula illa Pherecrati adscripta quæsiuisse Eratosthenem ex Photii glossa Εὐθῶ Λυκείου p. 32, 12 colligimus. DIND. — 40 ἐσολοικίσθαι Θ.

1264, 42 δίαυλον V. hic et infra.—43 fortasse καὶ ἀλλαγῶ πολλάκις. DIND. Regius : Δ. λέγεται ὅταν ἡσυχίας παντοίας γενομένης ἢ αὐλητρὶς ἤστ. — 48 et sequentia ad finem scholii om. etiam Θ. M. Regius : Τὸ Φθ. Ἀγ. καὶ τὰ ἐξῆς πάντα Αἰσχύλου μὲν εἰσι μέλη, προσφέρει δὲ Εὐρ. εἰς γὰρ. etc. — 50 ἐξ ἄλλων δραμάτων Reg., quod malebat Dindorfius. — 51 καὶ εἰσιν—οὐκοῦν καὶ αὐτὸς μὴ ζῆται πάντα εἰδέναι, ἀλλ' ὅσα οἶόντι Reg., qui cetera om.

1266, 23 Ἐξ—Ψυχαγωγῶν om. G. — 24 αὐτὰ om. Θ., qui 25 καὶ ἐπιφέρει, et om. 26 sq. — 27 scribebatur Ἀχιλεῦ.

1270 ἐκ Τηλέφου Αἰσχύλου habet R. Regius : Τιμαχίδας τοῦτο φησὶν ἐν Τηλέφῳ δράματι Αἰσχύλου. Is codex omnia fere habet quæ ex Timachida referuntur, ex ceterorum grammaticorum notationibus prope nihil.

1274, 42 ἢ οἱ Θ. Regius : Τοῦτο ἀπὸ τίνος λέγεται πρὸς τινὰς διάγοντας ἐν τινὶ ἀλσει πλησίον ὄντι ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, ἐν εἰπωσιν οὗτοι τῶ νεωκόρῳ ἀνοίγειν. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ δράματος Αἰσχύλου τῶν Ἱερειῶν.

1275. Hoc scholion versui 1264 adscribunt R. Θ. — 45 ἢ R. — 47 τὸ ἰήκ. in R. Θ. om. Ald. οὐ πελάθεισ om. Θ.

1276, 50 βουδωνίω—βουδῶνας om. G. βουδωνίῳ δὲ om. R. V. Reg. : Βουδῶνας λέγονται μὲν τινὰ περὶ τοὺς νεφροὺς μέρη. λέγονται δὲ καὶ φύματά τινα ὀγκώδη ἐκ κόπων ἢ καὶ ὕλης μοχθηρᾶς γινόμενα. εἰώθασι δὲ ταῦτα φύεσθαι ἢ ἐν τοῖς κοίλοις μέρεσι τῶν μηρῶν ἢ ἐν ταῖς ἀγκάλαις.

1281, 1 δ om. R. ὅπερ Θ., qui 2 ἰστάμενοι om.

1285, 8—15 et 18—20 om. etiam Θ. M. — 17 διεσπασμένως R. διεσπαρμένα ceteri.

1286 R. habet ἐκ Σφιγγὸς Αἰσχύλου. — 23 ἀσυνετοποιῶντα Ald. ἀσύνετα ποιῶντα καὶ ἄμουσα Reg. δὲ om. M. καὶ additum ex V. Θ. — 25 προθέσεις V. — 32 δορὶ εἶπεν Reg.

1291, 35 sq. om. Θ. M. Ad 1294 R. habet ἐκ Ὁρησῶν Αἰσχύλου. — 39 Ἀπολλόδορος M.

1296, 41—43 om. Θ. M. — 45 δν—φλόμον om. G. Vide Lobeck. ad Phrynich. p. 294. τὸ φλατ additum ex R. — 46 τὸ παρόμιον (sic) V. Θ. τῶ φλέψ τὸ φλαττό libri præter R. οὖν om. Θ. — 47 πολλῶν V. τόπος· ἔστι δὲ ἄνθος δ φλέως R.

1297, 49 γὰρ om. V. — 50 σχοινίον· ἦτις ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐν τοῖς φρέσιν ἀπηώρηται Ald. ἱμ. δὲ ἔστιν ἡ κοινῶς λεγομένη ἀνέμη, δι' ἧς ἀνέλκουσι τὸ ὕδωρ· ἦτις ἐν πολλοῖς τῶν φρεάτων ἀπηώρηται Reg.

1298, 1 φημί V. εἰς—αὐτὰ R., nisi quod αὐτοῦ scriptum est. αὐτὰ ἐκ (ἀπὸ G.) τοῦ καλοῦ εἰς τὸ καλὸν V. Θ. Ἐγὼ—μετηνεγχα om. M. Ald. — 3 τραγικὸν Suidas s. Ἐγὼ μὲν. εἰς om. V. Θ. M. ταῦτα V. — 5 ἐπιτυγχάνοντα τοῖς κιθαρωδικοῖς Ald.

1299, 7 ἦνεκω δὲ V. ἦνεκον δὲ G. τοῦ ἐνέκω Θ. — 8 sq. Φρ. τῶ μελοποιῶ R. μέλη ποιῶν φανεῖν δρεπόμενος Reg. — 9 μελοποιὸς ἡδὺς R. ἡδὺς ἐν τοῖς μέλεσι (δ add. V. Θ.) Φρύνιχος ceteri. ἀηδῆς ἦν ἐν τοῖς μέλεσιν Reg. — 11 μετηνεχεται Θ. δ R. καὶ δ Θ. καὶ V. Ald. προσεῖπε Ald. Ad v. 1301 Reg. : Εὐρ. οὐ κατὰ τὰ ἱμά προσφέρει, ἀλλὰ ζένα καὶ νόθα ἀδει, οἷόν ἐστι τὰ πορνογενῆ γεννήματα. σκολία δὲ etc.

1302, 12 μελῶν τιῶν ἐν συμποσίοις γινομένων Ald. et gl. in Θ. μελῶν τιῶν παραθαλασσίῳν (sic)

Reg. in gl. σκολία R., qui λέγονται om. παροιμία Gelenius. παροιμία R. V. Θ. M. Ald. παραθαλάττια Reg., quod ortum videri potest ex παραθοῖνια. πάροινα μέλη in scholio codicis Veneti, quod inter Prolegomena de comædia legitur, capite 12 fine, in nota. — 13 post ἄσματα addit Ald. Τιμοκρέων δὲ δ' Ῥόδιος ἐποποιὸς τοιοῦτον ἔγραψε σκολίων κατὰ τοῦ Πλούτου, οὗ ἡ ἀρχή, « ὠφέλιες ὦ τυφλὲ Πλοῦτε μήτ' ἐν γῆ μήτ' ἐν θαλάττῃ μήτ' ἐν ἡπείρῳ φανήμεναι, ἀλλὰ Τάρταρόν γε ναίειν, κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακά. » τούτοις ἔοικε τὰ ὑπὸ Περικλέους εἰσηγηθέντα· ἔγραψε γὰρ ψήφισμα τοιοῦτον ὁ Περικλῆς, Μεγαρέας μήτ' ἀγορᾶς μήτε θαλάττης μήτ' ἡπείρου μετέχιν, ὁμοία τιθεῖς σκολία τοῖς Τιμοκρέοντος. καὶ ἄθεις, νόμοις ἐτίθει ὄσπερ σκολία γεγραμμένους. ἄλλως. σκολίων ἡ παροινίος ὠδὴ, ὡς μὲν Δικαιάρχος ἐν τῶ περὶ μουσικῶν ἀγώνων, ὅτι τρία γένη ἦν φῶδων, τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ἀδόμενον καθ' ἕνα ἐξῆς, τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συνετωτάτων ὡς ἔτυχε τῇ τάξει, δ δὲ καλεῖται σκολίων· ὡς δ' Ἀριστοξένος καὶ Φύλλιος ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέντες, παρὰ μέρος ἐξῆς μυρρίνας ἔχοντες ἦδον γνώμας καὶ ἔρωτικὰ σύντονα· ἢ δὲ περίοδος σκολία ἐγένετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλιῶν σκολιῶν. ὑπόμνημα ἔγραψε Τυραννίων περὶ τοῦ σκολιοῦ μέτρου, δ προσετέθη αὐτῶ ὑπὸ Γαίου Καίσαρος. σκολίων τὸ βῆδιον, κατὰ ἀντιφρασιν, μέλοσ· τι ὀλιγόστιχον. Horum priora Musurus sumpsit ex scholiis Acharn. 532; sequentia de Dicænarcho, Aristoxeno et Phyllide, quæ Platonis quoque in scholis leguntur p. 103, iterumque ad scripta sunt Vesp. v. 1239; una cum postremis ὑπόμνημα—ὀλιγόστιχον ex Suida transcripsit s. Σκολίων. DIND. δὲ om. R. — 14 εἰς R. Θ. M. ἡ—δουλικῶν om. etiam Θ. M. Sed Θ. habet gl. δουλικῶν, et V. (non G.) βαρβαρικῶν. Καρικὰ δὲ τὰ φαῦλα, παρόσον οἱ Κῆρες δούλοι καὶ μισθοφόροι ἦσαν. λέγει οὖν ὅτι φαῦλους καὶ ἀθλοῦς λόγους αὐτὸς ποιεῖ καὶ οἶους αἱ γυναῖκες ἐν τοῖς πένθεσι μελωδοῦσι κατὰ νεκρῶν Reg. — 15 lemma Μελίτου correxerit Dindorfius. Μέλιτος R. V. Μελίτος ceteri. — 18—20 χορείων—Εὐριπίδου om. V. Θ. M. — 19 ψάλα

Ald. ψάλα R. Regius : τὸν Μελίτον οἱ μὲν φασὶν ὑποκριτὴν Εὐριπίδου, οἱ δὲ ποιητὴν τραγικῶν ἄμουσον καὶ ψυχρὸν ἐν τῇ ποιήσει, τοῦτέστι φαῦλον πάντη καὶ ἀνωφελεῖ, καὶ πονηρὸν τοὺς τρόπους.

1305, 21—23 om. etiam Θ. — 25 τὸ διὰ R. Horum similia in Reg., qui in fine : πρὸς ταύτην γὰρ (Musam Euripidis) δστρακοκρότητον οὔσαν τάδε εἰσὶν ἐπιτήξεια ἀδεσθαι. — 26 Ὑψιπύλην. Conf. Photii Lexicon p. 180, 12. — 28 Didymi verba affert Athenæus 14, p. 636, D. DIND. — 29 κογχάριζ καὶ Θ. M. κογχύλια etiam Athenæus, qui

ἔνρυθμον. εὐρυθμον Θ. ἀρυθμον M. εὐρύθμω V. Ald.

1308, 31 λέγει et αὐτῆ om. Θ. — 32 αἰσχροποιεῖ libri præter R. — 34 λεοσιῶν V. — 35 πλησιάζειν καὶ μολύνειν τὸ στόμα Ald. Sequentia om. M. — 36 τοῦτῃ V. Θ. τοῦτο R. ἐπ' αἰσχροτήτι Ald. αἱ Λέσβιαι Meinekius Com. I, p. 339. — 38 τοι V. Θ. τις Ald. σοι Eustath. ad Homer. p. 741, 22. Comparandus Homeri locus II. I, 270, δώσει δ' ἐπτά γυναικῶν ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας, Λεσβίδας. — 39 καλὸν γε Eustathius. καστρίας V.

1309, 40 χαρακτηρισίει R. χαρακτηρισίω V. χαρακτηρισίζουσι ceteri et Reg., qui τὴν Εὐρ. ποιήσιν ὡς ἔκλυτον. Sequentia om. Θ. — ἀλκυονίδες etiam Reg. Quod librarii errore Dindorfius scriptum putat pro ἀλκυονίδας.

1310, 48 Διὰ τὸ R., qui 49 παύει et δὲ om. — 50 καὶ οὐ καθ' ἑξῆς idem. Habet ἐξ Ἰφιγενείας Εὐριπίδου post scholion v. 1315. — 52 Αὐλίδι. Ἰμο Ταύροις: videtur enim respicere ad v. 1089, ὄρνις, ἃ παρὰ πετρίνας πόντου δειράδας ἀλκυῶν ἐλεγον οἴτον αἰδέει. DIND.

1311, 1 τὸ ἐξῆς βράνισι χροά νοτίαις R., licet in sequentibus quoque βράνισι et χροά habeat.

1314, 3 Ἡ δὲ V. Θ. M., qui hæc proximo scholio postponunt. παρέκτασις Reg. εἰ εἰ εἰλίστετε R. εἰεἰεἰλίστετε V. εἰ εἰ εἰλήσεται M. εἰλίσετε Ald. — 5 εἶδος ἀράχου. τὸ δὲ δακτύλιον παύζων λέγει Reg. — 6 τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων Ald. τῶν δακτύλων τὰ ἄκρα V. ἄρθρα interpretantur Hesychius et Suidas s. Φάλαγγες: ἄκρα Suidas s. Φάλαγξ. Restitui ἄρθρα: de quo vide van der Linden in Medicina physiologica p. 639. DIND.

1315, 8-12 ad ἀράχαι om. etiam Θ. M. — 10 εἰλίστετε Reg. — 12-15 habet R., ὑφάσματα. ἐξ Ἥλέκτρας Εὐριπίδου. V. M., ἐκ Μελεάγρου Εὐριπίδου. Θ., ἐκτεταμένα ὑφάσματα. ἐκ Μελεάγρου καὶ ἐξ Ἥλέκτρας Εὐριπίδου. Postrema etiam in Reg. Idem codex: Οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι φυσικῶς ἔχει τὸ ζῶον τοῦτο, ἥτοι ὁ δελφίς, φιλεῖν τὰ μέλη καὶ τοὺς αὐλοὺς: οἱ δὲ λέγουσιν ὅτι πλησίον τοῦ μαντείου τοῦ Ἀπολλωνίου ἦν λίμνη τις, ἐν ἣ κατώκει δελφίν μαντικός. εἰσερχομένοι οὖν τισὶ μετὰ νηὸς, ὁ δελφίν περὶ τὴν πρῶσαν φαινόμενος μαντείας ἐλεγε καὶ χρησμούς. καὶ τοῦτου μέμνηται ἐνταῦθα.

1320, 19 τὸ R. V. τὰ ceteri, qui 20 οἰνανθα φέρι. Ibid. ἔστι δὲ ἡ πρώτη ἐκφυσις τῆς ἀμπέλου R. — 22 ἐκ Φωνισσῶν Εὐριπίδου· ἡ Ἰοκάστη φησὶ πρὸς Οἰδίποδα Reg.

1323, 25 δὲ om. R. ἐκτὸς προστ. Ald. — 27 ἀπὸ μέρους om. Reg.

1328, 30 δὲ om. V. — 31 ἄστρον V. Θ.: sed ἄστρον Θ. in glossa. Qui sequentia et 35 sq. omittit.

1331, 36 ἔπη ἢ ἐκ — Εὐριπίδου, ἢ ὑπὸ Ἀριστοφάνους ἐπλάσθησαν κατὰ μίμησιν τοῦ κατὰ τὴν Ἑκάβην δράματος Εὐριπίδου· τοιαῦτα γὰρ ἡ Ἑκάβη ἔκει διέρχεται τὸν περὶ τοῦ παιδὸς ὄνειρον ἰδοῦσα Reg. In quo sequitur scholium metricum longum *quadraginta* κῶλα usque ad φωράσω persequens. — 37 τὰ accessit ex V. τὸ R. — 39 αἶρομαι G. Θ. αἶρομ' Ald. αἶρο V. — 40 οὕτω additum ex Θ.

1338, 51 Τημενιδῶν Dobræus. Legebatur Εὐμενιδῶν.

1340, 53 Ἀπονίψωμαι· ὅπερ εἰώθασιν ποιεῖν ἐν τοῖς ὄνειροις. τοῦτο δὲ Ald. καὶ — Αἰσχύλος post τῶν ὄνειρων I. 1 ponit R. — 54 δὲ om. R. Hæc in Ald. sic, παρ' οὗ (hoc etiam Θ.) ἀποδιοπομπέσθαι εἰώθει. — 2 ἀξυνάρτητα V. Post πᾶσι R. Θ. habent ἅτε δὴ Γλύκωνός τινος γυναικὸς (γυναικῶς τινος γείτονος Θ.) οὕτω καλουμένης.

1344, 7 Αἰσχύλου R. V. Εὐριπίδου ceteri. R. habet glossam ἀντὶ τοῦ ἐωθινή. — 9 legebatur διαθέντων. διαθέντων Θ. διασωθέντων αὐτογράφων Dobræus. Post διαθέντων legebatur Νύμφαι ὄρεσιγόνιαι (ὄρεσιγόνιοι V.), quæ delevi positæ lacunæ signis, addidit autem Νύμφαις. Nam Æschyli verba fuerunt, Νύμφαις κρηναῖαις κυδραῖαι θεαῖσιν ἀγείρω—, de quo constat ex Diogenis epistola in *Notices et Extraits des MSS.* vol. 5, 2, p. 241: οἴτινες (οἱ τραγικοὶ) Ἦραν τε τὴν Διὸς παράκοιτιν ἔφασαν εἰς ἱέρεια μεταμορφωθείσαν τοιοῦτον βίου σχῆμα ἀναλαβεῖν, νύμφαις κρηναῖαις (κρηναῖαισιν Boissonadius) κυδραῖς θεαῖς ἀγείρουσαν Ἰνάχου Ἀργεῖαις ποταμοῦ παῖσιν βροδώροις. Deinde legebatur Ἀργεῖου ὑπὸ ποταμοῦ. Correctum ex Platone De republ. 2, p. 381, D, qui hoc versu utitur Æschyli non nominati, et ex Diogene. Respicit ad hæc verba Pausanias quoque 8, 6, 6. De quo vide quæ ad Æschyli fragm. 159 dixi. DIND. — 10 παισὶ libri. — 11 ἄλλως τε δὲ οὐδὲ, 12 Αἰσχύλω Θ. ταῦτα ἤρμοξε Ald. ταῦτα ἤρμοξε τὰ τοιαῦτα Θ. Qui sequentia omittit, sed addit glossam, αἰ ἐν τῷ ὄρει γινόμεναι ἀμαδρυάδες (ἀμαδρυίδες Reg.) βοηθήσατε. ἔστι δὲ ἐκ Ἐαντρίων Εὐριπίδου.

1353 om. G. τὰ αὐτὰ R. ταῦτα V. Θ. M. τὰ τοιαῦτα Ald., quæ in fine addit ἀνεπέπτατ' ἀνεπέπτατο καὶ τὰ λοιπά.

1356, 23 τῶν Κρητῶν M. Qui cum Θ. sequentia omittit. — 24 respici videtur ad Lycophr. Alex. v. 1297. — 25 ἐπειδὴ ἐν, 28 καὶ τὸ Reg. — 26 Βριτόμαρτις Meursius in libro de Creta 4, 3. Βρετιμάρτις Ald. βρετὴ μάρτις Reg.

1367, 42 Τίνες φασὶ τὸ ἐνταῦθα τὸν Θ. ἐνταῦθα etiam R. ἐνθάδε V. Ald. — 43 τὸν δὲ Αἰσχ. V. τὸ δὲ ἐξ. Θ. δὲ om. R.

1369, 44 τὸν om. R. — 45 τυροπωλικῶς Θ. Reg. ἑρισπωλικῶς E. ζυγοστατῆσαι Reg.

1370 om. etiam Θ. M.

1374, 1 ἐστὶ om. Θ. M. — 2 χρῆσθαι om. Θ., qui 5 τι μοι. — 6 τοῦ γράμματος V. — 7 ἐπαλόωντων Θ.

1378, 11-15 om. etiam Θ. M. — 16 νῦν additum ex V. — 17 τῶ πόλει Regius. Legebatur τῶ πόλει, quod om. V. Θ. — 18 σῆώ V. δὲ om. R. — 19 addit V. ἀμφοτέροι λέγουσι τὸ ἰδού, quæ om. G.

1380, 21. δώσω Θ. R. habet glossam τοῦτο ἐκ Μηρείας.

1383, 24 καταστρεφόμεναι ἴγουν addita ex R.

1386, 27 R. V. (non G.) habent ἐκ Νιόβης Αἰσχύλου. ἐξ Ἀντιγόνης Εὐριπίδου, similiterque Θ. M.

1400. Cum hoc scholio comparandus Eustath.

p. 1397, 19: κύβον διχῶς ἔλεγον, αὐτὸ τε τὸ ἀναρριπτούμενον. — 8θεν παρομοία τραγικὴ τὸ, αἶε γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι. — καὶ τὴν ἐν αὐτῶ μονάδα, 8θεν λυθεῖν ἂν καὶ τὸ ζητούμενον ἐν τῷ παρὰ Ἀριστοφάνους κωμωδομένου στίχῳ, βέβληκ' Ἀχιλλεύς δύο κύβω καὶ τέτταρα καὶ ἐξῆς. λέγει γὰρ δύο μονάδας καὶ τέτταρα. ἔκειτο δ' ὁ στίχος ἐν τῷ Εὐριπίδου Τηλέφῳ σὺν ἄλλοις ἰαμβικαῖς, ἔνθα κυβεύοντας τοὺς ἥρωας εἰσήγαγε. περιηρέθη δὲ δλον ἐκεῖνο τὸ ἐπεισόδιον, χλευασθέντος ἐπ' αὐτῷ τοῦ ποιήματος. et Photius, p. 602, 8: τρις ἐξ ἢ τρεῖς κύβοι. οἱ μὲν τρις ἐξ ἔκην, οἱ δὲ τρεῖς κύβοι κενοί. καὶ τὸ παρ' Εὐριπίδῃ τοιοῦτον, βέβληκ'—τέτταρα. τριῶν γὰρ ὄντων τῶν ἀναρριπτούμενων βόλων, δύο μὲν κενοὺς αὐτόν φησι βάλλειν, ἓνα δὲ τὸν τέταρτον. διττὸς οὖν ὁ κύβος ὁ τε ἀναρριπτούμενος, εἴτε κενός εἴτε πλήρης εἴη, καὶ ἰδίως ὁ κενός. ὅτι δὲ ὁ τρις ἐξ βαλὼν κατῴρωτο· καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι παρίστησι, τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι | τρις ἐξ βαλοῦσης τῆς ἐμῆς φρυκτωρίας. — 35 κυβεύοντα V. — 36 ὁ Ἄρ. Θ., qui 40 καὶ om. Θ. τις τὸ V. pro τοῦτο. «Τοῦτο de ipso illo versu βέβληκ' Ἀχ. intelligendum est, quem Eupolidi quoque cognitum fuisse dicit; et rectius fortasse scribitur τοῦτον.» ΜΕΙΝΕΚ. Com. I, p. 567. — 42 ὁ Διόν. Θ., qui om. 43-49 præter verba ἔθος — λέγειν α' β' γ' ε'. et ἐκ Μελεάγρου. ἐκ Γλαύκου Ποτνιαῖος. — 43 τοῦτο ἐκ Μυρμ. ἐστὶν Αἰσχύλου, 44 δύο, δ', τρία, ε' Reg.

1406, 1 πολλαχοῦ R. πανταχοῦ Reg. Ald.

1408, 4 καὶ ὡς V. M. ὡς Ald. καὶ Θ. — 8-10 om. etiam Θ. M.

1413, 14 sq. ἐναντίον ὅτι μάλιστα ἤδεται R. — 15 ὡς καὶ V. καὶ ὡς ceteri.

1418, 21 οὐκ ἐστὶ δὲ ἄλλου Θ. — 22 αὐτῷ V.

1422, 27 τὸν ναυτικῶν V. — 28 δυσχερανθῆναι R. — 30 καθ' ὃν Ἀλκιβιάδης ἔφραγεν Θ., qui 35 γεγόνκσι et sequentia omittit.

1425, 52 δραστήριον διὰ τὰς νίκας Ald. διὰ τὰς νίκας ut glossam habet Θ. δραστήριον τὸν Ἀλκιβιάδην Suidas s. Σίφινοι. μισεῖ R. ἐχθαίρει ceteri. Thucydidem 6, 15, comparat Dukerus.

1427, 2 καταδέχεσθε V. καθόλου Reg. — 4 βραδέα Reg.

1432, 7 φρόνημα etiam Suidas s. Οὐ χρή et s. Σκύμνος. φρόνημα ἔχοντα Ald. sola. ἀνατραφῆ Suidas s. Σκύμνος, non s. Οὐ χρή. — 8 τιθασεῦσαι Suidas utrobique. — 10 prius ἢ om. Suidas utrobique. τροφοφορεῖν R. Θ. M. φέρειν Reg. Sequentia om. M. Reg.: Ἀποσκώπτει καὶ εἰς τὸν πατέρα Ἀλκιβιάδου, ὅτι κακὸς ἦν τῇ πόλει. — 11 παραγραφή Dobræus. παρήγαγε γράψας V. παρήνευγε γράμμα Θ. Potest etiam παραέγραπται corrigi. Simili corruptela in schol. Vesp. 1239, ἀναέγραφε abiit in ἀνάγει γραφήν. Dixi de hoc loco ad Fragmenta p. 28 sqq. ed. Lips., p. 518 ed. Oxon. DIND. — 12 τοὺς V. τὸ ceteri. — 14 ἀποφηνάμενος Kusterus. Libri ἀποφηνάμενον. ὁ om. Θ. ἀντί

—λέγων Dobræus. ἀντακούειν ἐκεῖνου αὐτὸς (αὐτὸν Θ.) ἢ λέγων libri. — 15 τὰ παρ' αὐτοῦ Αἰσχύλου λεγόμενα Θ. — 16 δὲ om. V. — 17 ἀποφαντικῶς Θ.

1437, 23 τῷ Κλεοκρίτῳ R. — 24 περιβάλλοι V. μεταρσίους R. — 25 αὐροφόρος γενομένου Θ., qui 27 καὶ post δὲ omittit. Regius: Ὁ Κλεοκρίτος οὗτος μοχθηρὸς ἦν ἀνὴρ καὶ νωθρὸς, φίλος Κινησίου. κωμωδεῖ δὲ αὐτοὺς ὅτι τε τοιοῦτοι ἦσαν καὶ ὅτι τὸ ἀνέκαθεν ὄξος ἐπέωλον. λέγει οὖν ὡς, εἰ ναυμαχῆσουσιν οὗτοι, ἢ πόλις σωθήσεται. καὶ τοῦτο μὲν παλῶν φησὶν. εἶτα ἐπάγει ὁ ἀληθῶς φρονεῖ περὶ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως, λέγων, Ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα.

1440, 37 λαμπάδος V. ἢ ὄξεις additum ex V. Θ. — 38 ἐνδιασκευάσασθαι V. — 40 et sequentia om. etiam Θ., et in sequenti scholio 3-5.

1452, 6 συναθετεῖ Θ. — 7 ἀκυροὶ V. κυροὶ Θ. ἀκριβεῖ Ald. Vide Dindorfium ad Fragmenta loco supra indicato.

1453, 10 legebatur Τιμόθεος. Reg.: ὡς καὶ ἄνω ἔφην.

1455, glossam ἀντι (τοῦ Reg.) οὐδαμῶς habent R. et Reg.

1459, 17 ἔξωμικ ἢ ἀπλοῖς (διπλοῖς Suidas s. Σισύρα) Ald. Sequentia καὶ ἄλλ. — 23 ἐκδύση om. etiam Θ. — 19 legebatur ἀφελετο. — 23 sq. ὁ δὲ—συμφέρει in fine scholii ponit R. Sic etiam V. Θ., qui tamen hoc quoque loco ὁ δὲ νοὺς μήτε χρηστὸν μήτε φαῦλον (χρηστὸς μήτε φαῦλος Suidas) addunt. — 24 μήτε φαῦλος ἢ ὀχληρὸς Ald. ξυμφέρει V. — 25 sq. Est locus corruptus, et procul dubio mutilus; cujus sensum tamen (si in re tam obscura divina licet) hunc esse puto: χλαῖναν et σισύραν in uno tertio convenire (sic enim in-

terpretor illud ἐκ τρίτου τὸ αὐτό, at differre ea ratione, quod σισύρα sit vestis ex pellibus caprinis facta; χλαῖνα vero ex lana. Sic ergo scripserat forte scholiastes: ἑτι χλαῖνα καὶ σισύρα (ἐν τισι καὶ σισύρα γράφεται) ἐκ τρίτου τὸ αὐτό· πλὴν διαφέρει, ἑτι ἢ μὲν σισύρα, etc. Quod autem σισύραν a quibusdam σισύραν appellatam fuisse ait, confirmari etiam potest testimonio Ammiani Marcellini 16, 5, ubi ait: *Et σισύρα, quam vulgari simplicitas schiurnam appellat.* Joannes Tzetzes tamen in scholiis ineditis in Nubes v. 10 (ubi comicus ait, ἐν πάντε σισύραις ἐγκυροδουλημένος) tria hæc, σισύς, σισύρα, et σισύρα sic distinguit: Διαφέρει σισύς, σισύρα, καὶ σισύρα. Σισύς, πᾶν εὐτάλῃς καὶ βραχῶδες περίδλημα. Σισύρα, δέρμα ἀτριχόν, πολλοῖς τισι, μᾶλλον δὲ μονασταῖς φορούμενον, ὡς ἱμάτιον. Σισύρα δὲ μαλλωτὰ ἐπιδλήματα στρωμαναῖς χρησιμεύοντα. Eadem fere habet idem Tzetzes ad Lycophronem v. 634, qui locus cum hoc conferri potest. Kusr. Scholion mutilum esse recte judicavit Kusterus, cujus tamen parum probabiles conjecturæ sunt. Illud ἐκ τρίτου (corruptum fortasse ex καὶ τρίτον) documento est de tertia quadam hic agi forma vocabuli, quam σισύς esse constat ex scholio Av. 122. ΔΙΝΘ. δὲ om. R. Θ. ἐν τισιν οὖν R. οἶον ἐν τισι οὖν Θ. καὶ ante σισύρα additum ex R., qui ἐκ τρίτου omitit. ἐν τρίτῳ V. — 26 βάλτη. Legebatur βαπτῆ. Idem vitium in schol. Vesp. 737. Potest tamen etiam βαπτῆ corrigi. Conf. schol. Av. 122. ΔΙΝΘ.

1462, 35 ἀνῆσι V.

1463, 39 Ἄλλως et sequentia om. Θ. — 40 τὴν πολεμίαν περιπλεῖν V. — 43 εἰσβαλόντων Reg.

1465, 48 ἐκέλευεν R. ἐκέλευσεν ceteri. — 51 εἶσω Θ. εἶσω ceteri. — 52 οὖν, 1 τὸ δὲ et τοῦτο R. — 3 sq. ἔξω τοῦτου γίνηται Suidas s. Περικλῆς et Τὴν γῆν. γῆς ἦν V. M. ἦ om. Θ. — 10 δὲ om. R. — 11-15 νοεῖται—διδόντων om. Θ. Glossam ἀντὶ τοῦ ἐμὲ λάβεσθαι habet R., et R. V. τινὲς Πλούτωνα λέγουσι (λέγειν V.) τὸ κρήνις ἀν.

1478, 28 Ἄλλως et sequentia om. Θ. Glossas ἐξ Ἰπολύτου, et τὸ δὲ λοιπὸν τὸ καθθανεῖν· δὲ ζῆν habet V. (non G.), et ἐξ Ἰπολύτου Εὐριπίδου R. Legebatur ἐξ Ἰπολύτου. Correctum ex schol. Eurip. Hippol. 191. — 30 ὑπνοῦν—καθθανεῖν om. schol. Euripidis. Delendum τό. — 31 παλίων φησι, 35 ἐκ τῶν x. Reg.

1482 om. etiam G. Θ. M. — 45 λείπει διὰ V. λείπει δὲ Ald. — 46 τὸ additum ex R. λείπει—ἀναγκαίους habet M. In R. est τοῖς συγγενέσι καὶ ἀναγκαίοις.

1491, 49 τὴν om. Θ. Ald. — 2 Ἄλλως et sequentia om. Θ. ἐνταῦθα κομμοδεῖ Reg. recte.

1497, 9 Συντεταγμένοις M. ^{στην} γυμνοῖς Θ. — 10 οὐκ ἂν εἰδείης Θ. οὐκ ἂν εἰς δέον M. — 12 σκαριφρίζειν Reg. τοὺς om. Θ. τοῖς ζωγράφους R. — 13 πρῶτον τὰς εἰκόνας, ὃ φασὶ σκιαζεῖν Reg. 13-17 καὶ σκαρ.—λεπτόν om. Θ. M. Conf. Harpocratonem v. Δισκαριφρῆσάμεθα, et Etymologum ead. v. ubi eadem explicatio verbi. — 18 sq. ἤγουν—γραφῆς om. Θ. M. σκάρηφος δὲ ἡ τῶν ζωγράφων γραφῆς Reg.

1499, 21 Ἐνλείπει R. — 22 apud Homerum est τέθνηκε. Sequens scholion om. Θ. M.

1501, 30 Πάντας Θ. Reg. αὐτὴν οἱ θεοὶ Θ. — 31 sq. 23. τοῦτο ἔφη ὁ Πλ. V. εἶπε δὲ ὁ Πλ. ἡμετέραν Θ. εἶπε δὲ πολὺν ἡμετέραν M.

1504, 34 Ἴσως τι σχοινίον δίδωσιν libri præter R., qui 35 καὶ εἴ τι τοιοῦτον, et post τοιοῦτον interpungit, σύμβολον θανάτου ut glossam habens. Quam rationem confirmat schol. v. 1506. — 36 ὡς ξένος et sequentia om. R. Regius: Ὁ Κλεόκριτος οὗτος ἢ ὡς γέρον ἐμῆλε τεθνήξασθαι μετ' ὀλίγον, ἢ ὡς ἀρχόντης ἀξία πράττοντι τὸν θάνατον ἀπειλεῖ. διὸ καὶ ὁ Πλούτων πέμπει αὐτῷ σχοινίον τι, ἵνα δι' αὐτοῦ χρῆσθαι ἀρχόντη. αὐτὸς τε καὶ οἱ αὐτοῦ σύμβουλοι φορολόγοι, ὧν καὶ τὰ ὀνόματα λέγει.

1506, 48 ζυμποδίσας δὲ om. R. Reg.: Δέον εἰπεῖν, καὶ τῷ Ἀρχονόμῳ τόδε ὄδς, ὃ δὲ ἀντὶ τοῦ οὕτως εἰπεῖν, τόδε δ' Ἀρχονόμῳ εἶπε. καὶ ἔχει ἐνταῦθα ὃ δὲ σύνδεσμος ἐμφασιν καί.

1513, 50 legebatur Λευκολοφίου. Λευκολόφου Θ., qui 51 τῶν om. τοῦτους etiam Suidas s. Ἀδείμαντος. τούτων V. Ald. — 52 στρατηγῶν Θ. — 53 παρεγγεγραμμένον Dobræus. Legebatur παραγεγραμμένον. — 1 γὰρ αὐτῷ Θ. Post αὐτοῦς Ald. addit ἀντὶ τοῦ στιγμησίσας καὶ μαστιγώσας (διὰ τῶν νόσων add. Reg.). Ut glossam habet Θ. στιγμησίσας τοὺς καὶ μαστιγώσας. — 2 μέμνηται om. R.

— 3 Πόλεσι ου περὶ τὸν Ἀδείμαντον R. — 4 ἀργαλία idem codex teste Bekkero. — 5 Λευκολοφίδου Meinekus. Legebatur Λευκολόφου. Postrema τοῦ Πορθάονος ex R. accesserunt.

1528, 13-15 Ἡ — ἀποπερατοῦσα om. Θ. M. — 17 πρῶτων V. πρῶτῃ ceteri.

1532 R. habet glossam τοῦτο εἰς βάρβαρον τὸν Κλεοφῶντα. — 7 ἐκ om. Θ. — 8 verba ἐπὶ τοῦ Καλλίου loco mota et supra post ναυμαχίαν inserenda videri animadvertit Cobet. Obs. crit. in Plat. com. p. 158. — 9 ἄθθῃν V. Θ. Ald. De Cleophonte vide Schneider. ad Xenoph. Hist. Gr. p. 78. — 11 ἐπιστρέφειν V. — 12 κομμοδεῖται καὶ βάρβαρος Ald. — 15 μαχέσθω Θ. Ald. μαχές (sic) R., qui φησι om. — 16 ξένοι om. V. Ald. — 18 αὐτῶν R. Ceteri αὐτῷ. Reg.: Ο δὲ Κλεοφῶν

ὄτος καὶ τινες ἄλλοι βάρβαροι ὄντες καὶ πρὸς Ἀθήνας ἐλθόντες ἐπολιτογραφήθησαν, καὶ ἐκίουν τὰς πόλεις εἰς μάχας καὶ πολέμους. λέγει οὖν ὡς ἡ παύ-

σάσθωσαν ταῦτα ποιῆν, ἢ, εἰ μὴ βούλοιντο, ἀπελθόντες εἰς τὰ πάτρια, ταύτην τὴν γνώμην ἐχέτωσαν.

ECCLESIAZUSÆ.

ARGUMENTUM I. 5 περιθέτους ποιούσι καὶ ἀναλαυβάνονται Ald. — 6 προασκ. καὶ προνοήσ., 7 μία δὲ R.

ARG. II. om. R. — 17 τὸ κοινὸν Ald. Articulum om. Γ. — 18 χρῆσθαι Γ. Ald., quæ sequentia omittit, addita ex Γ.

SCHOLIA.

1, 20 προσέρχεται R. — 22-25 διὰ τὰς — ἐκκλησίαν. Apertum est hæc ad v. 23 esse referenda, ubi non liquet ἑταίρας ἀν ἑτέρας legerit scholiasta. DIND. ἑταίρας καθαγιζομένας Γ. 8 πρὸς Dobræus (collato schol. Av. 168). Legebatur πρὸς δ. — 23 πῶς Ald. Post hoc voc. fortasse aliquid excidit. DIND. — 24 λάθωμεν, 27 sq. ἐλαύνεται ἐν τροχῷ, ἀλλ' ἐν τύπῳ γίνεται Γ.

2, 2 λύχνου Ald. — 3 ῥύμης—δρμῆς om. etiam Γ., qui 3 ξύμβολον.

10, 5 δὲ λ. om. Γ. — 6 ὅτι οἱ R.

12, 7 λέγει et 9 om. Γ.

14, 11 τὰ ταμεία, ἐν οἷς δ σίτος Γ. Ald., quæ περιμήκη.

18, 13 Σκίρα ἑορτὴ α, οἱ δὲ Δημήτρας R. — 14 ἢ δὲ Δήμητρα Γ. — 16 addit Ald. Ἄλλως. Σκίρα ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίους, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μὴν Σκίροφοριῶν. φασὶ δὲ οἱ γράψαντες περὶ τε μηνῶν καὶ ἑορτῶν τῶν Ἀθήνησιν, ὡς τὸ σκίρον σκιαδίον ἐστὶ, μεθ' οὗ φερόμενοι ἐξ ἀκροπόλεως εἰς τινὰ τόπον καλούμενον Σκίρον πορεύονται ἢ τε τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια καὶ ὁ τοῦ Ἥλιου. κομίζουσι δὲ τοῦτο Ἐτεβοουτάδαι. σύμβολον δὲ τοῦτο γίνεται τοῦ δεῖν οἰκοδομεῖν, καὶ σκέπας δὲ ποιῆν, ὡς τοῦ χρόνου ἀρίστου ὄντος πρὸς οἰκοδομίαν. καὶ Ἀθηνᾶν δὲ Σκίραδα τιμῶσιν Ἀθηναῖοι, ἦν Φιλόχορος μὲν ἐν δευτέρῳ Ἀτθίδος ἀπὸ Σκίρου τινὸς Ἐλευσινίου μάντεως κεκληθῆσθαι, Πραξίων δὲ ἐν δευτέρῳ Μεγαρικῶν ἀπὸ Σκίρωνος τοῦ συνοικίσαντος Σαλαμίνα. Σκίραδα δὲ Ἀθηνᾶν Θησεύς ἐποίησεν, ὅτε ἐπανήκει ἀποκτείνας τὸν Μινώταυρον. Inserta sunt ex Harpocracione, præter postrema Σκίραδα—Μινώταυρον, quæ ex Suida sunt s. v. Σκίρος. DIND.

22, 19 ἔδρας R. τι Γ. Ald. — 20 ἐσκώμφη Γ. — 21 sq. ὥστε δεῖν τὰς γυναῖκας τὰς (τὰς om. Γ.) ἑταίρας χωρὶς τῶν ἐλευθέρων καθέζεσθαι. οἱ δὲ ὅτι τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς ἀνδρας χωρὶς καθέζεσθαι (χωρὶς βαδίζειν Γ.) Γ. Ald.

34 Ἄντι τοῦ ἡσ. Γ. κινούσα R.

36, 27 τὸ κνίσμα δὲ Ald., κνύμα δὲ Γ., σου omitentes. — 28 κνησιμῖον Γ. χνασιμῖον Ald.

38, 30 καὶ κατωφερῶν Suidas s. Σαλαμίνιος. Libri ἢ καταφερῶν.

45, 33 ἑκαπτον Porsonus. ἑκοπτον Ald. ἑκαπτον R.

46 lemma Μελιστίχην est in R.

49 εἴρηκεν Ald.

56, 41 λέγει δὲ R. — 42 δὲ om. Ald.

64 ὡς τὸ μέλ. Γ. μελανθῆναι ὡς δ ἀνήρ Ald.

66, 1 αὐτὸν Ald. — 2 πρὸς Ξυράν additum ex R. δλη Γ.

71, 4 ἦν—δημαγωγός in fine scholii ponit R. — 7 conf. Meinek. Hist. Com. p. 183.

77, 9 τις om. R. — 10 εἶναι φησι Γ. — 11 τὸν Λαμίαν Ald. τὸν om. Γ. Post Λαμίαν Meinekius Hist. Com. p. 65 addit λέγουσι δὲ καὶ θηλυκῶς Λάμιαν. — 12 Κράτης Meinekius. Legebatur Φερεκράτης. — 13 vide Meinek. Com. I, p. 241.

88 καὶ φέρουσα καὶ ξαίνουσα αὐτὰ Γ. καὶ ξαίνουσα ἔρια R. καὶ ἔρια ξαίνουσα αὐτὰ Ald. Scholia 89 et 94 om. Γ.

97, 29 om. R. οὕτω δασὺ Γ., qui Καὶ et ἦν om. Pergit R. λέγει οὖν τὸ Γ. λέγει τὸ αἰδ.

102, 32 Οὔτος στρ. Γ. — 33 καὶ ἀρξας—συνέτιμε post γυνή ponit R. Λείσβω Meursius Lect. Attic. 6, 4. Αἰμῶν R. Ald. et Suidas s. Ἀγύρριος. Αἰμῶν Γ. Conf. Xenoph. H. Gr. 4, 8, 31, Diodor. 14, 99. — 35 τὸν πῶγωνα Γ. — 37 λαυθάει ὡς γ. R.

105, 38 Νυξ—ἴτι addit R. Tum pergit τὸ δὲ ἐξῆς ὑπέρβατον τούτου etc. — 39 καὶ ἐστὶ τὸ ἐξῆς Γ. ἔνεκα R. ἔνεκαν Γ. μοι (pro τοι) οὕνεκα Ald.

109, 43 δκ' ἀργύριον Bentleius. Legebatur δ κ' ἀργύριον. ἀλλ' ἐταν ἀργύριον Suidas s. Θεῖ. Sequens scholion om. Γ.

114 παρὰ τὸ τὴν τύχην ἢ κατὰ συντυχίαν Γ.

115 ἢ om. R. τὸ πλῆρες ἢ ἐμὴ ἐμπειρία Ald., quæ 122, 1 om. καὶ. Scholion 124 om. Γ., qui 4 τοὺς πῶγωνας.

126, 5 sq. Σηπία—εἰκασία hic om. R., sed post ὀπτηθείσας addit ἀπρόλογος δὲ ἢ εἰκασία.

128, 10 ἐν ταῖς ἐκκλησίαις περιστίαρχος ἐκαλεῖτο. Ald. περίστια δὲ λέγονται Γ.

129, 12 αὐτοῦ Γ. — 13 γὰρ πρὸς R.

133, 16 οί om. Γ.

139, 20 Μανικά addit R., et præterea κατ' ἐρώτησιν, quod referendum ad v. 141.

146 addit Ald. ὡς καὶ ἀλλαγῶ, τοὺς ἀλλοτρῶους ἀμῶν στάχυς, τούτους ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαίσι. Inserta ex Suida s. Ἀφανανθήσομαι.

148 ἀνύεται, ὅπερ λοιπὸν οὐκ ἂν γένοιτο Ald., in quo proximum lemma erat διαιρεσιμένη.

150 Οἶον additum ex Γ. διαταξαμένη Ald.

153 om. Γ. Ad v. 154 addit Ald. λάκκους ἐμποικῶν : Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων ὀρύγματα ὑπὸ τὴν γῆν ποιοῦντες εὐρύχωρα καὶ στρογγύλα καὶ τετράγωνα, καὶ ταῦτα κονιῶντες, οἶνον ὑπεδέχοντο καὶ ἔλαιον εἰς αὐτά. καὶ ταῦτα λάκκους ἑκαλοῦν. Inserta ex Suida s. Λάκκος, qui ex Photio descripsit.

155, 34 τοὺς θεοὺς Ald.

193, 50 Λακεδαιμονίων. Imo Ἀθηναίων, ut monet Petitus.

198 Ἐδάρου R. Γ.

201 Κατ'—ἀμαθῆς in fine post κύριον ponit R., δ γὰρ omittens. — 3 τὸ δὲ—κύριον om. Γ. Idem scholia v. 203-478 omittit.

203, 5 καὶ ἠβούλετο R.

220, 23 τὰς καινὰς Suidas s. Χρηστῶς. — 25 κριθὰς Dobræus. Legebatur τριχὰς.

243, 35 Ἄντι τοῦ om. R. hic et l. 27. In Ald. præcedit scholion ἐν ταῖς φυγαῖς : τόπος τοῦ δικαστηρίου ἀποκεκρυμμένος. — 37 κηρύττεσθαι ἐπὶ Ald.

253, 46 ἄλεγτο δὲ Ald.

254, 255 sic in Ald., δ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστοὺς ἀκαθαρσίας, δ λημῶν. ἐκωμωδεῖτο δὲ ὡς συκοφάντης καὶ ξένος καὶ κλέπτης. ἐς κυνὸς, πυγῆν : παροιμία, ἐς κυνὸς πυγῆν ὄρεν καὶ τριῶν ἀλωπέκων. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμιῶντων.

257, 1 Καὶ μετὰ τούτου additum ex R. — 2 παρὰ τὴν Ald.

265, 10 alterum οἱ om. R., ex quo accessere Ἐν—αἶρειν.

267 γυμνωθείσαι Ald.

289, 26. Sequitur in Ald. θεσμοθέτης, ἀρχή τις Ἀθήνησιν, ἐξ ὧν τὸν ἀριθμὸν· καίτοι ἐκ τῶν καλουμένων ἐννέα ἀρχόντων. καλοῦνται δὲ οὕτως ὅτι τῶν νόμων τὴν ἐπιμέλειαν ἔχον. ὅτι δὲ τοὺς νόμους οὕτω διόρθουν κατ' ἐνιαυτὸν ἕκαστον, εἰρηκεν Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Illata ex Harpocrat. s. Θεσμοθέται.

292, 33 Ἡδόμενος δριμέσι. καὶ R.

295, 37 μὴδὲν πρὶν φθέγγῃ R.

298, 41 Ὅπως R., qui 47 δ om.

318, 1 ἡ τὸ ἀναβ. R.

319, 4 Ἄντι τοῦ et ὑποδέδεμαι om. R.

338 ἄποπον φανερώς Ald.

351, 21 ταῦτα οὖν R.

355 habet iisdem fere verbis Suidas s. Ἄπια et partim grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 425; 1. — 27 ἀρπάξετε Suidas.

356, 30 Λακεδαιμονίους Ald. et Suidas s. Ἀχράς.

361 est recentioris grammatici scholion, ductum ex schol. Vesp. 155. DIND.

366 καὶ δ' Ἀντισθένης δὲ ἰατρὸς θηλυδριώδης habet Ald.

369, 48 Εἰλήθιαν R.

390, 14 τρίτον φθέγγεται, 16 Παρὰ τὰ Ald.

395 Ald. : Τοῦ ὄρθρου δηλονότι. τοῖς πρυτάνεσι : τὸ δέκατον μέρος τῆς βουλῆς τῶν φ', ν' ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυλῆς, οἱ διοικοῦντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς πραττόμενα. ἐπρυτάνευσον δὲ ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλαις αἱ δέκα φυλαὶ κλήρω λαχοῦσαι. Inserta ex Harpocratiōne s. Πρυτάνεις.

404, 26 scribebatur τιθύμαλλον. — 27 γὰρ οἱ R., qui καὶ πατρίδας cum Suida s. Γλάμων et Τιθύμαλλος. Ald. καὶ ἐκ πατρίδος. — 28 ὑπὸ R. τῶν βοτανῶν Suidas. τὴν βοτάνην R. τὰς βοτάνας Ald. — 32 δηλονότι om. R., qui 36 γέλωτος ἕνεκα.

426, 38 πένης, ἴν' ἡ ἔτι R.

433, 41 ἀνέκραγον, 43 διασκευασθεῖσαι Ald.

446 κίχρᾶν etiam Suidas s. Συμβάλλειν. καὶ χρᾶν Ald.

473, 10 ἀκούουσαν—βουλεύεσθαι addita ex R. ἀκούουσαν Suidas s. Γερατίτρος et Μῶρα. Idem post Ἀθηναῖν addit τῆς κατάρας.

502 λέγουσι Γ. — 21 δεσμώσας Ald.

511 Ἄντι τοῦ ἡρέμα Γ. Idem scholia v. 519-627 omittit.

540 fort. θερμαινοίμην. DIND. θερμαινοίμι Ald.

567, 46 ἐνέχυρα φέρειν καὶ διδόναι Ald.

587, 50 τῶν δὲ ἀρχαίων ἀμελεῖν addit Suidas s. Ἄντ' ἄλλης.

596, 1 κἂν R. — 2 ἐρωτῆς πότερός μοι Ald.

602 Ad hunc v. Ald. καὶ Δαρεικούς : εἰσὶ μὲν χρυσοὶ στατῆρες οἱ Δαρεικοὶ, ἡδύνατο δὲ ἕκαστος αὐτῶν ὅπερ δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς ὀνομαζόμενος χρυσός. οὐκ ἀπὸ Δαρείου τοῦ Ξέρου πατρὸς, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου τινὸς παλαιότερου βασιλείως ὀνομασθήσαν. λέγουσι δὲ τινες δύνασθαι τὸν Δαρεικὸν δραχμὰς ἀργυρίου εἰκοσιν, ὡς τοὺς πέντε Δαρεικοὺς δύνασθαι μὲν ἀργυρίου. Inserta ex Harpocratiōne s. Δαρεικός.

611 addit Ald. μείρακα δ' ἐναυθα δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρηται, καίτοι Ἀμμωνίου λέγοντος μείρακιον καὶ μείρακα ταύτη διαφέρειν, ὅτι τὸ μὲν μείρακιον ἐπὶ ἀρσενικοῦ, τὸ δὲ μείραξ ἐπὶ θηλυκοῦ. ἡ πρὸς τὸ γυναικῶδες τῶν κιναιδῶν. ἐρεῖδειν δὲ συνουσιάζειν.

652, 31 δέκα πηχῶν Ald. ὅτι R. Γ. ὀψινόν Suidas s. Δεκάπουν σκιάν. ὀψινόν R. ὀψέ Γ. Ald. Quæ addit ἄλλως. τὸ παλαιὸν καλοῦντες ἐπὶ δειπνον καὶ καλούμενοι πρερημακίνοντο τὴν σκιάν, καὶ οὕτως αἱ

μὲν ἔμενον τοὺς κληθέντας, οἱ δὲ ἀπήεσαν ἐπὶ τὰς ἐστιάσεις, οὐδ' ὑπὸ τήρησεως οὕσης αἰτίας, ἐφ' ἧς οἶόν τε ἦν τεκμηρίασθαι εἰς πόσας ὥρας προήκει. Inserta ex Suida s. Δεκάπους σκιά.

658 Ἀντὶ τοῦ κάμοι δοκεῖ τοῦτο συμφέρον Γ. Ald.

663 Ald. τῆς αἰκίας: αἰκία εἶδος δίκης ἐστὶν ἰδιωτικὸν ἐπὶ πληγαῖς λαγχανομένης, ἧς τὸ τίμημα ἐν τοῖς νόμοις οὐκ ἐστὶν ὠρισμένον, ἀλλ' ὁ μὲν κατήγορος τίμημα ἐπιγράφεται, ὅπόσου δοκεῖ ἀξίον εἶναι ἀδίκημα, οἱ δὲ δικάσται κρίνουσιν. Inserta ex Harpocratiōnis. Αἰκίας. Scholia v. 665-825 omittit Γ.

681 κληρωτικὰς Ald.

685, 51 τοῦ θ R. — 52 ἵνα κάμπτωσιν: ἀπὸ τοῦ — ἐκ τῶν Ald.

724, 12 κατωνάκης δουλικὸς R.

737 Ἐμπλέκτρια—γυναίκας habet Suidas s. Κομωῶτρια. — 3ο ἡ ἀλεκτορίς, 33 κιθαρωδὸς Ald. ὁ om. R.

757, 43 τὰ πρασσόμενα Ald. — 44 τῷ δὲ R. πομπὴν αὐτὰ ὡς Ald.

794, 5ο γένοιτο etiam Suidas s. Σύμβολα. γένηται Ald. ἐπιτελοῦν Suidas sine οὐκ.

809, 3 χοροδιδάσκαλος temere Portus. DIND.

834 κοινοὶ Γ. — 17 γὰρ εἰσι ταῦτα Γ., qui om. scholion 840.

842, 22 Ὀπτᾶται. τότε γὰρ R.

844, 25 φασουλῶν Γ. — 27 ναῦταις δὲ R. Scholia v. 862-880 om. Γ.

868 πᾶσαν τὴν R. — 42 τῶν ἐψημάτων Ald.

883, 45 οἱ τρυφηλοὶ Γ.

904, 2 τὰς χεῖρας Γ. κατὰ μίαν R.

906, 5 κοσμίον etiam Suidas s. Ἐπίκλιτρον. κλισμοῦ dici debuisse animadvertit Kusterus. ὄφιν om. R. ὄφιν δὲ ἢ τὸ αἰδοῖον Ald., omissis ἢ τὸ ζῆον. Scholia 915, 918 om. Γ.

915, 8 ὀρθὸν (immo τὸν ὀρθὸν) τὸ αἰδοῖον ἔχοντα Berglerus.

920, 10 λαυκάζουσιν Dindorfius. Scribatur λαικάζουσιν. Portus λαικάζουσιν. Ald. ἀπὸ τοῦ πρώτου στ. Scholia 922-996 om. Γ.

929, 17 βοτάνη δηλοῖ R. μᾶλλον βοτάνη, 18 τὸ πρόσωπον, 38 δὲ παιτὸν παλεῖν Ald.

998, 45 πρὸς θάνατον Γ., qui reliqua scholia omittit.

999 τοῦτο ὡς ἐταῖρα οὔσα R. omisso φησι.

1007, 52 κατέβαλες Portus. Legebatur κατέλαβες.

1020 ὑπὸ τῆς β. Ald.

1021, 3 εἴρηκεν R. — 7 τι μὴ Ald., quæ om. μὴ ἐξείναι et 8 οὐδενὸς.

1026. Ald. ad hunc v. ἐξωμοσία: ἐνορκος παραίτησις δι' εὐλογον αἰτίαν. ἐξωμοσία, ὅταν τις φάσκη ἢ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ ὑπὲρ ἑτέρου ἐγκαλούμενος μὴ δεῖν εἰσάγεσθαι δίκην, εἴτα καὶ τὴν αἰτίαν δι' ἣν οὐκ εἰσαγώγιμος ἡ δίκη, εἰ δοκεῖ κατὰ λόγον ἀξιοῦν, ἐδίδδοτο αὐτῷ ἐξωμοσίᾳ χρῆσθαι, καὶ οὕτως διεγράφετο ἡ δίκη. καὶ ἐξωμώσατο, ἀπηγόρευσε. καὶ ἐξομώσατο τὸ μεθ' ὄρκου ἀπαρνήσασθαι πράξιν τινα διὰ νόσον ἢ πρόφασιν ἑτέραν τινά. Inserta sunt ex duabus glossis Suidæ.

1029, 16 ἀνδροφόνους Ald.

1034, 20 Εἶδος κοσκίνου, 25 ἔγχευε Ald.

1056, 31. Conf. schol. Ran. 225. — 32 δαίμονας Ald.

1058 μαλακίων: μαλακίαις ὑποκοριστικῶς habet Ald.

1073, 45 παρὰ τῶν νεκρῶν: παρὰ τῶν πλειόνων Ald.

1086, 47 οἱ om. R. πορθμεῖς Ald

1089, 52 κρινόμενον etiam Suidas s. Εἰσαγγελία. ἀποκρινόμενον Ald. Vid. Schneider. ad Xenoph. Hist. Gr. 1, 7, 20, et Hudtwalcker. in libro De diæteticis p. 95. Sequentia om. etiam Suidas. Fortasse Κραταρὸς δὲ. DIND. Vide Meinek. Com. I, p. 54 sq.

1101, 5 λήκυθος δὲ, τουτέστι διαμνησκία τὸ πρόσωπον Suidas s. Φρῦνη.

1121, 13 corrigendum videtur Ἰδαίους, cum Bergkio Commentt. p. 111. Obscura et, ut videtur, defecta sunt quæ de Cratino traduntur. DIND.

1158, 9 τῶν ἐκλεγόντων, 10 εἰπεῖν ἐκλήθη Ald. Scholia 1165-1174 accesserunt ex R.

1165 ρυθμὸς ἐστὶν οὕτω καλούμενος Suidas s. Κρητικός.

PLUTUS.

Argumentis Pluti caret R.

Anc. I om. V. Thomæ Magistro tribuit Ald.: nam Vitæ Aristophanis, quæ proxime præcedit, inscriptum est Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου σύνοψις τοῦ τε βίου Ἀριστοφάνους καὶ τῆς τοῦ δράματος ὑποθέσεως. Est in Regio codice 2821, in quo nihil de Thoma. — 1 τὸς om. Reg. — 5 σι. μετὰ τοῦ οικείου

θεράποντος ἀπελθόντα εἰς τὸ μαντεῖον Ἀπόλλωνος καὶ διερωτῶντα περὶ Reg. — 12 ἐντύχοι, τούτῳ Reg. ἐντύχη, τοῦτο Ald. — 18 αὐτοῦ τοῦ Πλούτου Reg. et duo Brunckii. — 20 ἐβουλεύσαντο duo codd. Brunckii. ἴσχυον Reg. Ald. — 25 μόνου Reg.

Anc. II. 29 ἐπερωτᾷ, 32 καὶ γέροντι Ald. — 5 τε καὶ ἄλλων V. — 7 τοιαῦτα Ald.

ΑΒΘ. ΙΙΙ. 10 τις om. V. — 13 αναθρήψει, 14 τοῖς τρώποις, 15 φαῦλος V. — 18 ὡσαύτως, id est, ut in *argumento superiore*.

ΑΒΘ. ΙV. 21 Ἀλκίαιφ, 22 διδάξει V.

αβ. V. Hæc accesserunt in ed. Juntina a. 1525. Margini Aldinæ adscripsit Victorius in exemplari meo. DIND. Sunt in Regio.—26 δὲ om. Vict. — 29 τὸν χρωφειλέτην Vict. — 31 legebatur ἀτη. Correxit Hemsterhusius ex Hom. Il. I, 373.

ΑΒΘ. VI est etiam in Regio, præfixo ἄλλως, sine Aristophanis nomine. — 3 ἀκολουθεῖν, 4 περιτύχοι Reg. ἀνέρι ob versum posuit Dindorfius. Libri ἀνδρῖ. Post. Πλούτος Hemst. delevit δ', quod legebatur. Neque habet Reg., qui soluto versu ὀπτανέται τούτῳ ὁ Πλούτος τυφλὸς ὢν. — 5 ἤγαγεν Reg. Ald. — 7 ἀπήγαγον Scaliger et codex Regius. Legebatur ἀπήγον. — 8 versus non integer. Post ἡ δ' excidit fortasse ἀναφανείσ'. διεκώλυεν autem si in fine versus positum fuit, διεκώλυεν scribendum. DIND. Reg. κὰν ἢ ΙΙ. τοῦτο διεκώλυεν. — 9 οὕτως Dindorfius. Libri ὄμως, quod servandum fuisse videtur.

SCHOLIA.

1, 11 τῆς τοῦ codex. — 23—26 post ἀνδρῖ l. 28 ponit Ald. Hoc loco a manu rec. habet V. Scholia ad v. 1—10. om. Θ., habet glossemata. — 23 θαύματος Ald. — 26 τύχην Pauwius [et sic V.]. Legebatur μάχην. Τύχην *conditionem, sortem servilem* vocat: ut ad v. 21, οὐδὲ μὴν δούλοις ὄναι-δίζουσα τὸ τῆς τύχης ἑπιτάσεις. Τύχαι παρ' Ἑλληνισιν, inquit schol. Eur. Hec. 865, καὶ αἱ ταπειναὶ τάξεις τῶν ἀνθρώπων καὶ ὑποτεταγμέναι, καὶ αἱ ἐξηλαὶ καὶ ἐπικρατούσαι· ubi, quas dudum pro πράξεις reposueram, τάξεις habet cod. Dorv. Τύχην inter alia Suidas interpretatur ἐπιτήδευμα. HEMST. — 28 post ἀνδρῖ sic pergat G. ἀργαλέον δὲ ἀντὶ τοῦ χαλεπόν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄλγους ἀλγαλέον καὶ ἀργαλέον. χαλεποῦ δὲ ὄντος—ἐπιτηρετῆ (v. schol. ad v. 2). τὸ δὲ ὡς ἐπιτάσεις λαμβάνουσι θελωτικὸν ἀντὶ τοῦ λίαν, ἵνα ἢ τὸ κομιδῆ, σφόδρα. ἄλλως. ἀργαλέον τὸ δυσχερὲς καὶ δύσκολον. πεποιήται δὲ πρὸς τὸ ἔργον. ἢ διάνοια πλεκτηὶ ἐκ τε σχετλιασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ. τὸ γὰρ ὡς ἐπαμφοτερεῖ, ἢ ἐπίτασιν δηλοῖ. ἀπαυδῆ δὲ οὐ πρὸς τὸ τῆς ψυχῆς (corr. τύχης) σκληρόν, ἀλλὰ πρὸς τὸ τοῦ δεσποτοῦ ἐπαχθέος. Bre-vius R. ἀνδρῖ. ἀργαλέον δὲ ἀντὶ τὸ (corr. τοῦ) χαλεπόν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄλγος ἀλγαλέον καὶ κ. τ. τοῦ λ εἰς ρ ἀργαλέον. χαλεποῦ δὲ ὄντος τοῦ δουλεύειν, χαλεπώτερον—ἐπιτηρετῆ. Ib. ἀργαλέον additum ex R. G., om. Ald. et Suidas s. v. Ἀργαλέον. — 43 νηυσὶ—πέλασσε om. R.

2, 12. Σχέσεις apud grammaticos est habitus

quidam statusque rei certus per præpositionem aliamve orationis partem expressus: veluti παρὰ dicitur σημαίνειν τὴν ἐκτός aut τὴν ἔξω σχέσιν, quod utrumque habet Etymol. p. 651, 30; 652, 44, quando vim illam τοῦ ἔξω sive ἐκτός vel in se continet, vel vocabulo, cui agglutinatur, conciliat. Παραφρονεῖν igitur hunc in modum erit, *extra sanam mentem esse*; παρανόμος, *extra legem positus*. Eustath. ad Il. B, p. 217, 21, id agens, ut nunquam a poeta præpositiones in verbis componendis frustra cumulari ostendat, exemplum affert ex Od. Z, 88, ὑπεκπροελυσαν: ἐκεῖ γὰρ, inquit, ἡ μὲν ὑπὸ πρόθεσις τὴν κάτω σχέσιν δηλοῖ, ἡ δὲ ἐξ τὴν ἐκτός, ἡ δὲ πρὸ τὴν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. Apud Etymol. in Μετάφρωνον: ἡ μετὰ σημαίνει καὶ τὴν ἀνω σχέσιν, ὡς τὸ μέτωπον quomodo, monente Thoma, τὴν ὑπὲρ πρόθεσιν τὴν ἐπάνω σχέσιν δηλοῦσαν genitivo jungunt. Attici. Apollonium scholiastes reprehendit ad Arg. I, 242, qui in πόθι significationem motus posuerit: ἴσθι γὰρ τῆς ἐν τόπῳ σχέσεως δηλωτικῶν· quæ τοπικὴ σχέσις appellatur ab Apollon. Alex. De synt. 4, p. 329, 330. HEMST.

5, 31 ἀνάγκη μετέχειν τὸ ποιητικόν, 33 γὰρ τῆς V. ἀποτίεται R. εὐρύσπα Ζεὺς om. V. — 34 ἤμαρ ἀγῆσι R. — 35 αὐτῶ διαπραττοντος ἐν τῷ V. — 36 μὴ δύνασθαι ποιεῖν Hemst. ποιεῖν ἀρ' οὐ λέγεται V. ἀλλὰ om. Ald. — 39 τοῖς ἀπειθοῦσι πρὸς τοὺς δεσπότας Junt. [et Reg.] Capiendum quasi scriberetur, τῶν πληγῶν, αἱ ὀφείλονται τοῖς δούλοις, ὅπερ ἀπειθοῦσι τοῖς δεσπόταις. Significat scholiastes, τὰ κακὰ posse dupliciter intelligi, vel stultitias herorum, et, quæ inde proveniunt, calamitates, vel verbera et plagas, quæ servis immorigeris debentur et intentantur. Sequentia jure improbat HStephanus App. de D. A. p. 83; nam si his locis adhibiti non essent articuli, potius ἄλλειψις eorum fuisset dicenda. Tum observari jubet πλεονάζειν active usurpatum pro, *uti solent articulorum pleonasmō, adhibere solent articulos supervacuos*: quod tamen pluribus exemplis non caret. HEMST.

6 τὸν τοῦ σώματος κύριον: τοῦτο ἀντὶ τοῦ τινὰ ἑκαστον. ἔγγιστα γὰρ οὗτος κυρίως. ἢ ἑαυτοῦ τὸν δούλον οὐκ ἔα κρατεῖν ἢ τύχη. (Ad v. 7) ἀντὶ τοῦ ὠνησάμενον. ὅϊον αὐτὸν ἑαυτοῦ τὸν δούλον οὐκ ἔα κρατεῖν ἢ τύχη. ἄλλως. ἀντὶ τοῦ τὸν etc. G.

7, 1 sq. sic G. et Suidas s. Ἐωνημένοι. λέγουσι γὰρ διὰ τῆς αὐτῆς φωνῆς τὰς τοῦ ῥήματος κλίσεις V. Ald. — 2 τὸ πᾶν οὐκ G. Perverse autem scholiasta de participio plurali ὠνησάμενοι præcipit quod in univversum de aoristo præcipi debebat. Nam πρᾶσθαι veteres Attici dicere solebant, non ὠνήσασθαι. V. Lobeck. ad Phryn. p. 138, et

Aglaoph. p. 876. ΔΙΠΔ. — 4 ἀγορ . . . Θ. Plene Reg., qui sequentia quoque habet. — 9 Καρικὸν Reg. Junt. Correctum ex Synesio.

8, 10 παρ' ἐπιγραφῆς codex. — 18 corrigendum λοζὸς καὶ ἀσφαίς. Reg. λοζὸς ἦτοι ἀσ. — 19 post δίδωσι pergit V. ἄλλως. τρίποδι χρῆται—πρὸ τ' ἄντα. χρυσὸς δὲ ὁ τρίπους—τίμιοι. ἄλλως. ἐτραγι-κεύσατο—δὲ καὶ τὸ—δῖμος. τινὲς φασὶν οὕτω—ὡς ἰχθύς. οἱ δὲ ἀγοράσαντες—αὐτὸν τὸν τρίποδα.

9, 26 διὰ τοὺς τρεῖς καιροὺς, confer Fulgent. Mythol. 1, 16. Kust. — 28. Ad versum Homeri schol. ἔστι γὰρ τελείου μάντεως τὸ ἐπίστασθαι τοὺς τρεῖς χρόνους ἀκριβῶς. ΗΚΜΣΤ. δς V. δς τ' ceteri. ἦδει V. — 29 sqq. De hac historia vide quæ congestit Menagius ad Diog. Laert. 1, 28. Kust. — 30 μισθωσάμενοι G. βῶλον, 31 ἦ et βῶλον V. Deinde pergit ἡγόρασαν οὖν τινὲς· εἶτα ἀνηγέθη τρίπους χρυσοῦς. ἐπιλονεῖσκον οὖν περὶ αὐτοῦ καὶ ἔλεγον οἱ ἄλεις ὡς ἰχθύς, οἱ δὲ ἀγοράσαντες ὡς πᾶν τὸ ἀνὸν ἡγόρασαμεν τῇ ἑαυτῶν τύχῃ. οὕτως οὖν—Ἀπόλλωνα. ὁ δὲ ἤτησεν αὐτὸν δοθῆναι τῷ σοφιστῇ. προστήγαγον οὖν τοῦτον τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς. — 35 delendum secundum illud καὶ πᾶν : nisi potius existimes, quum ex binis exemplaribus inter se comparatis, quorum in uno πᾶν τὸ ἀνὸν, in altero πᾶν δ τι τύχοι fuerit, hæc scholia describerentur, utraque librarium conjunxisse. ΗΚΜΣΤ. Recte; v. schol. Paris. infra l. 3. — 39 sq. Oraculum hoc attulerunt Diodor. Exc. Vat. p. 15 ed. Mai. et Diog. Laert. 1, 28. — 40 τίς σ. Diod. τίς (i. e. ἔστις) σ. Diog., recte. ΔΙΠΔ. σοφία πρῶτος πάντων Diod. τούτου Diog. Legebatur τούτῳ cum Diod. τρίποδ' αὐδῶ Diod. et Diog. Legebatur τρίποδα δῖο. — 41 ἕκαστος οὖν V. — 42 sq. εἶναι μὴ (corr. μὲν) λέγων, ἔχειν δὲ σοφώτερον ἑαυτοῦ. ἔδοξεν οὖν ἀναθεῖναι αὐτὸν τῷ Ἀπόλλωνι σοφωτέρῳ πάντων. ἔθεν ὁ λόγος ἐσχηκέναι αὐτὸν (αὐτὸν om. G.) τὸν τρίποδα V. — 45 θέσπιν ῥῶδην Hemst. θεσπιωδεῖν R. θεσπεδωδεῖν Ald. — 46 Θέμιον R. et Suidas s. Θεσπιωδεῖ. θεόμαντιν Ald. Hemsterh. : « Θεσπεδωδεῖν Suidæ jam ætate vox mendosa. Scribendum est sine controversia παρὰ τὸ, θέσπιν αἰοδῆν· sic enim malo quam, quæ propius ad literas accedere videantur, θέσπιν ῥῶδην, vel θέσπιν ἄδειν, ut ipsum illud Homericum Od. A, 328, ad originem vocis demonstrandam adhibuerit. Eustath. p. 1420, 17 : Θέσπιν αἰοδῆν, ἦτοι θεῖαν καὶ ὡς ὑπὸ θεοῦ ἐσπομένην ἦτοι λεγομένην· τοῦτο δὲ συνθέντες οἱ μὲθ' Ὀμηρον θεσπιωδεῖν λέγουσιν, δ δηλοῖ τὸ μαντεύεσθαι. Deinde Suidas pro θεόμαντιν præbet Θέμιον. Themidi sane suum in tripodem et sortes Delphicas jus constat jam ante Apollinem : imo omnibus oraculis et vaticinis verbis numen præesse dicitur Themidis, ut ait Ammia-

nus Marcellin. 21, 1, p. 287 : unde rationem verbi θεμιστεύειν repetere grammatici solent. Verum non video Themidi, quæ sit locus, nihil ad interpretationem verbi θεσπιωδεῖν conferenti : nam non metuo ne quis similitudine duarum priorum literarum niti velit : quare tenendum est θεόμαντιν, quam Pythiam vatem intelligo Apolline plenam. Θεομάντεας et χρησμοῦδοι junguntur a Platone Apol. Socr. p. 17, E, et Men. p. 427, D, quemadmodum a Galeno lib. 1 ad Hippocr. II. διατ. δξ. θεομάντεας καὶ χρησμο-λόγοι. Jam porro quicumque cogitatit, quam inusitate dicatur μαντείας ἄγειν, haud difficulter mihi largietur reponendum esse ἄδειν : hoc enim vestigio, quod alioqui nullum est, ducimur ad fontes verbi θεσπιωδεῖν· præterquam quod confestim sequitur οἱ ἄδόμενοι χρησμοί. Nunc eadem opera liquet aptius isto pacto locum totum posse constitui : ἡ δὲ λέξις ἡτυμολόγηται παρὰ τὸ θέσπιν αἰοδῆν, ἡ παρὰ τὸ τῆν θεόμαντιν ἔχει τὰς μαντείας ἄδειν· non enim duplicem diversamque notationem proponit, sed unam duntaxat, quam additis hisce ἡ παρὰ τὸ τῆν θ. ἔ. τ. μ. ἄ. illustrat et confirmat. » — 46 χρυσὸς V. — 47 ἄδόμενοι Ald. In qua sequitur recentissimi grammatici additamentum : καὶ τὰ μὲν περὶ τοῦ Πυθίου τρίποδος διαφόρος ἱστορούμενα ἐν τοῖς Πινδάρου ὕμνοις εὐκαίρους ἡμῖν διεληπται. δν δὲ τρόπον τὸ ἐν Δελφοῖς εὐρέθη μαντεῖον, Διόδωρος ἐν τῷ ἑκαταδικάτῳ τῶν ἱστοριῶν βιβλιοθήκῃς (c. 26) οὕτω πως φησίν· « ὄντος γὰρ χάσματος ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, καθ' ὃν ἦν τὸ ἄδυτον, καὶ περὶ τοῦτον γενομένων αἰγῶν, διὰ τὸ μήπω κατοικεῖσθαι τοὺς Δελφοὺς, αἰεὶ τῷ χάσματι τὴν προσιοῦσαν καὶ προσβλέψασαν αὐτῷ σιριτῆν θαυμαστῶς, καὶ προϊέσθαι φωνὴν διάφορον· τὸν δὲ ποιμένα θαυμάσαι, καὶ προσελθόντα τῷ χάσματι ταῦτο παθεῖν ταῖς αἰεὶ, καὶ προλέγειν τὰ μέλλοντα. τῆς δὲ φήμης διαδοθείσης, πλείους ἀπαντῶν ἐπὶ τοῦτον τὸν τόπον, καὶ τοὺς πλησιάζοντας ἐνθουσιάζειν· δι' ἃς αἰτίας νομισθῆναι τῆς γῆς εἶναι τὸ χρηστήριον. καὶ πολλῶν ἀφνιζομένων διὰ τὸν ἐνθουσιασμόν, προφητῆν μίαν καταστῆσαι. ταύτη δὲ κατασκευασθῆναι μηχανῆν, ἐφ' ἣν ἀναβαίνουσαν ἀσφαλῶς μαντεύεσθαι, ἔχουσαν τρεῖς βάσεις, ἀφ' ὧν αὐτὴν τρίποδα κληθῆναι. θεσπιωδεῖν δὲ τὸ ἀραῖον παρθένον λέγεται διὰ τὸ ἀγνόν. ἔσπερον δὲ Ἐχεκράτη τῆς χρησμολογούσης ἐρασθῆναι διὰ τὸ κάλλος, καὶ συναρπάσαντα βιάσασθαι. διὸ νομοθετῆσαι τοὺς Δελφοὺς (τοὺς Δελφοὺς huc transposuit Portus. In Ald. legitur post βιάσασθαι) γυναῖκα πεντήκοντα ἐτῶν παρθενικῇ σκευῇ χρηστηριάζειν, καθάπερ ὑπόμνημά τι τῆς παλαιᾶς προφητίδος. » — 49 ἔρριπτον, 50 δόντος, 3 ἔχρ. αὐ· τοῖς ὁ Ἀπ., 4 εἰς τοὺς, 7 ὀϊδε Reg.

17. Scholiis et glossematis ad 11-45 caret Θ. — 10 δουσίν R. δουσίν Ald. β' V. — 11 τούδε μύμν. R. sine τοῦ θεοῦ, quod om. V. « θεσπίσεως V. et, ut opinor, R. » ΔΙΝΩ. θεσπεσίας Ald. τε om. V. — 12 καὶ μὴν καὶ τῆς κατὰ μουσικῆς R. sine ἐπιστήμης. τὴν om. V. — 14 ἀπέπειμψε Hemst. ἔπειμψε R. Ald. — 15 θεσπιάσεως R. Legebatur θεσπεσίας. « Τὸ προσχερὲς τῆς ἐκείθεν ἐξόδου, paullo durior locutio, hoc sensu capienda : *artis vaticinandi mentionem fecit propterea quod jam modo tempore Pythico exierant.* » ΗΕΜΣΤ. προσχερὲς R., ex quo addita 16 sq. τὴν δὲ—αὐτῆς ἔχων. — 17 legebatur τριῶν δέ. Est hoc alius scholii initium. — 20 ἔχων. προσθεὶς δὲ καὶ τὸ σοφὸς τὴν, 24 περὶ τῆς V., qui αὐ οἰκισίων. μάλλον ἀρετῶν Ald. ἀρετῶν μάλλον Portus. In fine addit Ald. ἤπερ ὠφέλησεν· καὶ διὰ μὲν τῆς μαντείας ἐτάραξεν· διὰ δὲ τῆς ἰατρικῆς μελαγχολῶν ἐποίησεν· διὰ δὲ τῆς σοφίας, ὅ ἐστι φρονήσεως, καὶ τὸ φρονεῖν αὐτὸν ἀφελαιοτο. τοῦ δὲ ποιεῖν (v. 14) ἢ παραλήγουσα κοινή, καὶ οὐ χρῆ ποιεῖν γράφειν. — 28 καὶ τὸ μὲν Reg. — 29 παρῆκε addidit Hemst. Regius habet infra, χρεῖαν ἔχειν ἐνταῦθα παρῆκε. — 33 μάντην Hemst. et Reg. μάντις Dorv. — 34 ἀπιστῶν σοφὸς ἐξ R. — 12 οὐ μὲν V.

15, 42 ἐκ τοῦ κατὰ τὸν ππατ' R. Legebatur τοῦ παράπαν. Vera scriptura etiam in schol. Ven. est. — 43 προσήκειν R. Legebatur προσήκει. Correctum ex schol. Ven. τῷ τυφλῷ G. — 47 τοῦ κατὰ V. — 48 ἄρη. Eadem Moschopolus habet, additis Aristophanis verbis, in Ἀττικῶν ὀνομάτων ἐκλογῇ. ΗΕΜΣΤ. — 49 ἐλλειπῶς Reg. recte, ut solet.

17, 3 V. pergit ἄλλως. βραχύ. τῇ λέξει δὲ ἐχρήσατο ἐπιταίνων—εὐτελής. ἢ εἶδος νομισματος μικροῦ ἀνθ' (ἔθεν G.) καὶ γούτῃ τὰ μικρὰ σκαύη. (v. 21.) ἢ στεφανηφορία—. In R. est οὐδὲ γού. τὸν... δυνχος λέγει. τινὲς δὲ τὸν γρολλισμόν, τουτέστι τὴν φωνὴν τῶν χοίρων. ἢ εἶδος μικροῦ νομισματος. Et inferius, τυχ... καὶ μικρο... ἐκ μεταφορῆς τοῦ θυ... ῥύπου. — 4 ῥύπος legebatur hic et infra. Reg. ubique ῥύπος. — 9 ῥυποπώλης. Adsentior H. Stephano in Ῥυτοπώλης ad hanc scholiastæ vocem notanti : *forsan ῥυποπώλης scripsit* : quamvis enim me non fugiat, quid ad defendendum ῥύπον pro *frivolis, minorisque pretii mercibus* afferri possit, hoc tamen præfero. ΗΕΜΣΤ. Corruptius etiam Suidas s. Γρῦ, ἔθεν καὶ γούτῃ καὶ γρυτοπώλης, ἔπερ οὐκ εἴρηται, ἀλλὰ γρυτοπώλης. — Ibid. γρυτάρης. Forma vocis satis demonstrat originem in citiore tantum Græcia quaerendam : similiter enim atque ἀμαξάριος et ἀμαξάρης, βασταγάριος et βασταγάρης, κουσαρίος et κουσαρής, νωτάριος et νωτάρης apud Suidam, φουρνάριος et φουρνάρης dicuntur, sic et γρυτάριος, γρυτάρης,

Scrutarius, de quo simul et ῥυτοπώλης Hadr. Junius in Adag. egregie docuit. Hujus generis longe plura v. ap. Ducang. in Glossario. Tale est μωλυνάρης schol. Eq. 253. Hic igitur potius scribendum arbitror, ῥυτοπώλης, ὅς καὶ, vel κοινῶς γρυτάρης. Quæ sequuntur, κέρχηται—μόνον δοκεῖ τι, superius subjicienda sunt post δυνχος ῥύπος, l. 4, unde dissimilibus insertis male separantur : constat hoc itidem ex scholio codicis Dorv. Factum autem fuit non raro, dum interpretationes diversæ ex diversis libris atque enarratoribus excerpuntur, ut quædam, temere congestis pluribus, alienum locum occuparent. ΗΕΜΣΤ.— 10 ἀποκρίσεως V. et Victorius in libro Poggiano. ἀποκρήσεως Ald. — 15 δοκεῖ τι Junt. et Victorius. V. infra ad l. 23. δ' ἔτι V. Ald. — Ibid. εἴρηται δὲ—ἐχόντων. Hunc locum istis locum attribuit Ald. et caret scholio, quod totidem fere verbis iteratur ad πράγματα, v. 20, in Juntina. Portus non hæc tantum sede sua deturbavit, sed insuper ista, τὸ δὲ σχῆμα (βῆμα ed. Genevensis, erratum arbitror typorum) παρ' ὑπόνοιαν, adnotationi ad v. 20 subjectit. Non probo : certe in πράγματα qualis sit figura præter expectatum cadens, nullus video ; quæ tamen hic intelligi quodammodo potest, quod post excitatum responsi spem per καὶ ταῦτ' ἀποκρινόμενου subito sequatur, τὸ παράπαν οὐδὲ γού. Ceterum ista εἴρηται δὲ ἀπὸ μεταφορῆς τῶν πολυκτημόνων ἀνθρώπων etc. eum in modum capio, ut significet scholiastes, Aristophanem in illis ἀποκρινόμενου οὐδὲ γού consuetudinem imitari hominum opulentorum, qui præ fastu aliis, præsertim tenuioris fortunæ hominibus et servis, respondere graventur, atque interpellationibus ingratis molestiam sibi creati superba taciturnitate demonstrent. Quamobrem si alterutro loco hæc eradenda sunt, posteriore malim ; ideo præcipue, quod apud Suid. in Πράγματα, ubi hoc ipsum παρέτω πράγματα exponit, ἀντὶ τοῦ ἐνοχλήσει, nihil istorum appareat ; nec Dorv. aliud habet, quam inter versus δώσω ὀχλήσεις. ΗΕΜΣΤ. Victorius in libro Poggiano ante εἴρηται inseruit : πράγματα τὰς ὀχλήσεις. — 20 τινὰ Hemst. τὶ Dorv. et Reg. — 21 οὐδὲ Reg. οὐδὲν Dorv. — 23 μόνον δοκεῖ τι. τινὲς δὲ φασιν ἐκ τῆς τῶν χοίρων φωνῆς, ἥτις λέγεται γρολλισμὸς, παρεδῆσθαι τούτο Reg.

21, 34 ἔτι καὶ R. Legebatur οὐν. lb. μαντείου οἱ χρῆσ... (fort. οἱ χρηστηριαζόμενοι) addit R. — 38 διακόσμησις additum ex V., qui 39 om. τὸν cum Ald. ἀποῦσι δούλοισ τε καὶ ἐλευθέροις ἰσοτίμας ἐδίδδοτο, οὐδὲν Ald. εἰσιποῦσιν ἐγγυτάτω (εἰστ. ἐδίδδοτο) ἰσοτίμως πᾶσι δούλοισ τοὺς ἐλευθέρους τυχεῖν (fort. πᾶσιν, ὥστε δούλους τοῖς ἐλευθέροις τυχεῖν) ἐν ταυτῷ

μετρείσθαι ἀξιώματι, κατὰ τὴν ἐνταῦθα εἴσοδον, οὐδὲν V. — 41 οὐτε μὴν R. V. — 42 δυσωπικῶς R. Ald. Post δυσωπητικῶς pergīt V. ἄλλως. ὅτι καὶ (corr. ὅτι οἱ ex G.) ἀντικομιζόμενοι (corr. ἀνακομιζόμενοι) ἐκ τοῦ μαντικῶς ἐστεφανηφόρου καὶ οἱ χρησόμενοι. καὶ ἄλλως. ὅτι πάντες οἱ εἰς θεὸν δρμῶντες καὶ ἀπὸ θεοῦ ἐπανιόντες ἐστεφανηφοροῦντο (corr. ἐστεφανηφόρου), θεοῦ ἰσοτέλειαν δούλου καὶ ἐλευθέρου δίδοντας. — 43 sq. ὁ Καρίων—τοῦτό φησι om. R.

22, 46 ἂν οὐ μᾶλλον ταῖς κεφαλαῖς V. De hoc scholio R. hæc tantum habet, ἵνα μᾶλλον ἀλγῆς. ἢ πρὸ τῆς τοῦ στεφάνου περιεφάνητος ἵνα μᾶλλον ἀλγῆς δεχόμενος τὰς τῶν πληγῶν. . . . — 47 λέγεται γὰρ G. — 51 ταῖς κεφαλαῖς V.

23, 1 sqq. sic cod. Paris. « Hæc fere scholiastæ fuit mens: *si aperte λῆρος ad herum dixerit Carton, intelliges, Frustra minitare; nihil agis; istis enim tuis dictis non absterrebor, quo minus interpellem te: sin vero apud se dixerit λῆρος, sive tacite, ut non audiatur (nam istud, Οὐ γὰρ π. clara voce protulit ut ab hero exaudiretur), tum, inquam, λῆρος per se significarit, nugax es, et garritor, qui ista dicas. Quod sequitur post ed. Ald. invectum non satis capio, etiamsi reſingas, ut sane faciendum videtur, τινὲς δὲ φασιν ἐσηματισμένως εἰρησθαι λῆρος ἀντὶ τοῦ, μαντικῶς· an voluit ex quorundam sententia figurate dici λῆρος, quasi vaticinandi, id est, nugandi (non aliter sæpe de vaticiniis Comici loquuntur) facultate præditus, quia jam modo reversus ab oraculo fuerat? Cic. Pro Sext. § 13: *vaticinari atque insanire dicebat.* » HEMST. εἰ μὲν ἐμφανῶς τὸ λῆρος πρὸς τὸν δεσπότην εἶπεν ἀντὶ τοῦ περιττολογία, νοήσεις. εἰ δὲ εἰς τὸ οὐ γὰρ παύσομαι πρὶν ἂν φράσης μοι, εἰς ἐπήκοον αὐτοῦ εἶπεν. τὸ δὲ λῆρος καθ' ἑαυτὸ, οὕτως εἶποις Ald. νοήσεις. εἰ δὲ καθ' ἑαυτὸν εἶπε τὸ λῆρος, ἦγουν ἡσύχως ὥστε μὴ ἀκουσθῆναι τὸ οὐ γὰρ παύσομαι κτλ. Junt. In Hemsterhusii editione (et Regio cod.) scriptum ἀντὶ τοῦ περιττολογία νοήσεις· εἰ δὲ καθ' ἑαυτὸν εἶπε τὸ λῆρος, ἦγουν ἡσύχως, ὥστε μὴ ἀκουσθῆναι (τὸ [δὲ add. Reg.] οὐ γὰρ παύσομαι, πρὶν ἂν φράσης μοι, εἰς ἐπήκοον αὐτοῦ εἶπεν) τὸ δὲ λῆρος καθ' ἑαυτὸ οὕτως εἶποις κτλ. Postrema sic in Reg., τὸ λῆρος ἀντὶ τοῦ φλύαρος εἶ ταῦτα λέγων. τινὲς δὲ φασιν etc. — 6 ὁ ἐστὶ φλαρασις. Ἄλλως et καὶ om. G.*

25, 15 sqq. Similia tradunt Suid. et Moschop. Ἄττ. Ὀν. Ἐκλ. in v., verbisque ipsis parum discrepant. HEMST.

27, 28 sq. τὸ καρδαλέον καὶ—παραλογίζου habet R.

29, 45 παρ' Ἀττικοῦ (scr. Ἀττικοῖς) R. — 46 post σκοπός V. a m. sec. habet οἷά φησι πρὸς τί αἰνίττεται τοῦ δράματος ὁ σκοπός. Eadem annota-

tio est in R., sed omissis illis αἰνίττεται δὲ—σκοπός.

30, 47 sq. Τινὲς—ἱερόσολοι om. R., ex quo οἱ. Ceteri καὶ.

31, 50 Ἀιμοῦ et 51 τινὲς etiam Suidas s. Συκοφάντης. λοιμοῦ et ὅτι Ald. τὰς ἀφιερωμένας συκᾶς V. — 52 ἐκαχηγόρου V. — 1 ἄλλοθὶ πῶ Reg. « Conf. Philem. Lex. techn. ap. Boisson. ad Philostr. Her. p. 320. » Bast. in margine exempli Regiæ bibl.

33, 25 sqq. Scholion recentius ex Suida (s. Ταλαίπωρος), ut videtur, insertum. Duo autem ab Suida versus memorantur Antimachi, alter πῶρον τίν' ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἔθεντο, alter πωρητὸν ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος· unus ab schol. Soph. Œd. Col. 14 (qui πωρεῖν pro πενθεῖν ab Eleis dici annotavit), πωρήτοι ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος· et ab schol. Eurip. Orest. 392 (382 Matth.), ταλαίπωρος πρὰ τὴν πώρη, ὁ δηλοῖ τὸ πένθος. Ἀντίμαχος, πώρη τοῦ ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος. Πορητὺς per ταλαίπωρα, πένθος explicat Hesychius: quod vocabulum Antimacho esse restituendum animadvertit Sopiugius, falsus tamen ille in eo quod poetæ verba esse putavit πωρητὸν δ' ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἔθεντο. Nam sic potius est corrigendum, coagmentatis duobus apud Suidam versibus, πωρητὸν ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος | ἔθεντο. quod probabilis videtur quam ἕκαστος | — — ἔθεντο. DIND.

34, 29 φλόγην addidit Dindorfius. — 32 ἀρχεται G. pro ἀντὶ τοῦ. — 35 ἀφέντων G., qui om. ἐκκενωθῆναι—γῆρας. ἐγγὺς ἀπωλείας (sic)—γῆρας a m. sec. habet V. — 38-40 ἐκακενωσθαι—βέλη exscripsit Suidas s. Ἐκτεροεῦσθαι.

35, 46 οὕτω corruptum. Post δεσπότην sequitur in codice γράφεται προστιθέμενος οὖν ἑαυτοῦ υἱὸν Ἀριστοφάνη. Quæ non intelligo, nec leguntur in G. DIND.

39, 51 Εὐριπίδους G. — 52 sqq. sic scripta sunt in V. In Ald. est ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων: Τραγικώτερον ἀπεφάνητο προσδιασύρων, ὡς φασιν, Εὐριπίδην. ὁ δὲ νοῦς, τί ἐφθέγγετο ἐκ τῶν στεφάνων τῆς προφήτιδος; ἐστεφανηφόρει γὰρ ἡ Πυθία. ἐπεὶ οἱ τρίποδες δάφνη ἦσαν ἐστεμμένοι. τὸ δὲ ἐκ τῶν στεμμάτων, ἐπεὶ οἱ μαντεύμενοι. In R. hæc tantum leguntur, τραγικὴ λέξις. ἐπὶ τῶν στεμμάτων τῆς προφήτιδος. ἐστεφανηφόρει γὰρ ἡ Πυθία· et inferius illa, ἐπεὶ οἱ μαντεύμενοι—ἐριτίμων. Post ἐριτίμων autem (l. 12) V. pergīt σαφῶς εἰπεῖν ἔμαντεύσατο. τραγικώτερον εἰπεῖν ἀπεφάνητο πρὸς διασυρμόν. Quorum priora sic sunt corrigenda, εἶπε: Ἐμαντεύσατο, et referenda ad v. 40; posteriora, in quibus delendum εἰπεῖν, ad hunc ver-

sum spectant. Apparet ex his lectionem Aldinam προσδιασύρων—Εὐριπίδην corruptam esse ex πρὸς διασυρμένον—Εὐριπίδου. DIND. — 53 τὸν additum ex G. — 3 γράφει V., qui 5 γεγραφότες. Ceteri γράφοντες. — 6 κατὰ πρόθεσιν V. — 7 ἀμφιάσαντες G. ἀμφιστάντες Ald. « Ἄβρω̄ epitheton ineptum quorsum spectet, ignorare me fateor : debuerat potius scripsisse δάφνης vel δαρφίνω. Proxima non minus intricata, nisi profundo vulnere laborare putes, grammatici recentioris atque imperiti notas præferunt : ἐχειροτόνον videtur posuisse pro porrigebant. » HEMST. τῷ μαντ. R. μαντιπόλει V., non G. ὁ δὲ ἐντυχῶν—τὴν ἀποκρίσιν τοῖς προτεινομένοις ἐποιεῖτο R. Ald. — 10 ὅτι στεφάνην ἔστ. Ald. — 12 ἐξαδύτος V. ἐξ ἀδύτων G. ἐξάλυτος ο̄ literis evanidis R.—14 ἐχρησµώδει. Dorv. Totam hanc notam recentioris alicujus Græci ejusdemque Christiani esse, cuius facile subolere potest. KUST. Unde fluxerint, aperiet OEcumen. ad A. A. 16, 16, p. 130, D : Λέγεται ἡ Πυθία αὕτη γυνή τις οὕσα ἐπικαθῆσθαι τῷ τρίποδι τοῦ Ἀπόλλωνος, διαιροῦσα τὰ σκέλη· εἶθ' οὕτως πνεῦμα πονηρὸν κάτωθεν ἀναδιδόμενον, καὶ διὰ τῶν γεννητικῶν αὐτῆς διαδουόμενον μορίων πληροῦν τὴν γυναῖκα τῆς μανίας, καὶ ταύτην τὰς τρίχας λούσαν λοιπὸν βακχεύεσθαι τε καὶ ἀφρὸν τοῦ στόματος ἀφίεσθαι, καὶ οὕτως ἐν παροιμίᾳ (lege παρανοίᾳ) γενομένην τὰ τῆς μανίας φθέγγεσθαι ῥήματα. Non dissimilia in aliorum ad hunc locum commentariis traduntur. Vide Origen. In Cels. 3, p. 125; 7, p. 333. Conspirat Josephus in Hypomnest. ap. Th. Galeum ad Iamblich. De myster. p. 215 : Ἡ δὲ Πυθία ἐπὶ τοῦ τρίποδος ἀσχηµόνως ἐπικαθηµένη διὰ τῶν γυναικείων πόρων τὰς μαντικὰς ἀποκρίσεις ὑποδέχεται. HEMST.

41 om. G. In R. ὅτι τινι (scr. ᾄτινι) ἐξίων ἐκ τοῦ ἰ. δ.

47. Scholia ad v. 47-57 om. Θ. — 53 Κατὰ τὴν R. Ald. — 54 δὲ om. R., qui ut Ald. τὸ τῆς πολιτείας, sine αὐτῶν ἦτοι. — 1 δυσοίκτητον διδάσκειν R. δυσκίνητον διδάσκειν Ald. διδάσκειν, quod recte om. V., ortum est e lemme ἀσκειν. μὴ ἐρχεσθαι Θ. DIND.

48, 3 a m. sec. V., om. G. — 5 ἐηλονοτιῆ καὶ τυφλῶ V. a m. sec. — 6 τὸν πονηρὸν V. νοῦς γὰρ δρᾶ̄ etc. Epicharmi sententia, de qua v. Wyttenbach. ad Plut. Mor. vol. 6, p. 671. — 7. Ex his congruentem sensum vix efficies, nisi legeris vel, ὅτι (Chremylus) καθάπερ δ τ. etc., vel καὶ γὰρ οὗτος (ὁ πηρὸς τῶ νῶ) καθάπερ δ τ. etc. HEMST. — 10 τουτίεστιν Ald. — 11 post ἀνοήτω̄ pergīt V. ἀντὶ τοῦ μωρῶ̄. αἰνιττεται τὸν Πλούτων ἐπὶ χλεύης. ἢ πρὸς τὸν Πλούτων αἰνιττόμενός φησιν, ἢ τὸν πονηρὸν τῶ νῶ. τὸ δὲ ἐξῆς—τὸ μηδὲν ἀσκειν ὑγιές. Deinde ὅλα addidit Kusterus.

51, 29 sq. ἀντὶ—ζυγοῦ om. G. — 36 ἡμῶν Junt.

57, 39-42 sic in V., ἀπειλητικὴ ἡ πεῦσις τοῦ θεοῦ βέλτιόν σου σεαυτὸν ἐξείπειν ἢ βιασθέντα. Ἄλλως. ὡς μὴ λέγοντός σου βίαιόν τι διαπράξομαι. τὰ ἐπὶ—λέγειν οὖν χρὴ λόγῳ πεισθέντα βελτιόν σοι ὅ ἐστιν ἐξείπειν ἢ βιασθέντα—διαπράξομαι. In R., ὡς μὴ λέγοντός σου β. τι διαπράξομαι. Et post v. 81 : ἀγε δὴ σὺ πρότερον. ἀπειλητικὴ γὰρ ἡ πεῦσις, ὅταν λόγῳ πεισθέντα βέλτιόν σοι ἐστὶν ἐξείπειν. . . . ασθέντα. — 40 ἄνω quorsum pertineat non capio : legendum est, nisi fallor, ἀγαν. HEMST.

61, 6-11 τὴν κληδόνα—Ἄλλως om. Θ. — 7 ἐς Ἄπ. R. οὕτως—νη̄ hic om. V., qui post ἐδηλωσεν alterum ponit scholion τὴν κληδόνα—νη̄. — 9 sq. ὄρνιν καλοῦσιν om. V. — 10 τὰ ἕμοια R. Ald. — 12 sq. eum in modum præfert Dorv., ut supra τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ explicatio sit adscripta τὴν μαντείαν τοῦ Ἀπολλωνος, tum reliqua ἐπειδὴ περ — ἐμαντεύοντο in margine ponantur. Pro ἐφρακτικῶν non deterius est Suidæ ἐφρακτικῶν in ὄρνι. HEMST. ἐπειδὴ Θ. Qui scholia ad v. 64—204 omittit.

64, 17 ταύτην εἰς ὄρνιν Junt. (et Reg.) Ignoratio loquendi formulæ præposteram emendationem peperit : λαμβάνειν τινὰ ὄρνιν, ut ποιῆσθαι, de quo H. Vales. ad Sozomen. H. E. 7, p. 307. HEMST.

66, 21 ὅτι οὐ—θελήσετε R., omissis præcedentibus et sequentibus. — 22 μόνον φησιν ὃ τῶν, ἀλλὰ πρὸς β, ὡς Κρ. V. — 23 scribendum ἄρα γ', nisi hæc verba in fine versus posita fuerunt. DIND. — 30 πώμαλα, ἀρνήσεως ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. ἔστι δὲ ἄττικῶς, ἢ πῶθεν δωρικῶς. ἢ δὲ λέξις ἄττικῆ, ἢ (scr. ἦ) γραικικῆ, ἦγον σκλαβικῆ. Venet.

67 a m. sec. habet V., om. R. G. Τινὲς ἐν προσωπῶ λέγουσιν αὐτὸ εἶναι τοῦ δούλου, ἢ ἢ βελτιόν ἐστὶ πεισθέντα εἰπεῖν ἢ βιασθέντα (hæc ex schol. v. 57), τινὲς δὲ τοῦ Πλούτου R. Idem scholion V. infert post κατακλασθῆ̄ (v. 70) sic scriptum, λέγουσιν αὐτὸ θεῖναι τοῦ δούλου, ἢ ἢ βελτιόν σοὶ ἐστὶν π. εἰ. ἢ β. τ. δὲ τοῦ π. Tum sequuntur illa, οὕτως τὴν αἰτιατικὴν ἀντὶ τοῦ (del. τοῦ) τῆς γενικῆς λέγουσιν. οὕτως καὶ ἀντὶ τῆς δοτικῆς αἰτιατικῆς. ἔστι δὲ Ἄττικῶν. — 32 Τινὲς ἐτ 33 τοῦ δούλου om. V.

72, 37 ἄλλ' ἢν πύθοισθῆ̄ (scr. πύθησθῆ̄) μ' ὅστις εἴμ' ἐγὼ lemma habet R. ἐπὶ κρημόν τινά Ald. Pergit R. οὕτως Ἄττικοι αἰτιατικὴν ἀντὶ γενικῆς λέγουσιν. — 43 τὸ om. R. — 49-51 ἡμεῖς—ἀφήσαμεν om. G. Sola illa, τὸ ἀπολυθῆναι. ἰδοῦ ἀπολυόμεν. τοῦτο δὲ—αὐτόν, habet R.

75, 1 sq. τὸ μέθετόν με νῦν V.

77, 24 ἢ ἔην εἴποι' ἔην γε V.

78, 25 μιαφύρατε addidi. In sequentibus πρὸς

τοὺς θεοὺς delendum. Alio modo sententia scho-
liastæ expressa est in V., μὴ (hoc delendum)
πεφεισμένως ἀνδρῶν εἶπεν ἐνταῦθα, ἵνα μὴ κατὰ τῶν
θεῶν εἰπὼν κακείνους πάθει προζεύξη (scr. προσζεύξη
vel υποζεύξη). ὅτι (scr. ἢ ὅτι) ἐν σχήματι ἀνδρὸς
φασὶ (scr. ἐφάνη). εἰκότως οὐκ ἔγνω αὐτὸν εἶναι
Πλοῦτον, οὕτως ῥυπῶντα καὶ ταπεινὸν ὄντα τῷ σχή-
ματι. DIND. — 28 δὲ om. R.

83, 38 ἀντων. πεποιήται R. — 39 τὰ γὰρ ἀόριστα
τῶν πρ. etiam Suidas in Αὐτότατος. Kusterus le-
gendum putat τὰ γὰρ ὀριστά, quæ vox haud scio
an apud grammaticos sit in usu pro τὰ ὄρισμένα.
Laborare videtur πραγμάτων, cujus vice si re-
ponas προσώπων, sensus erit non abhorrens;
pronominum enim tertiæ personæ qualitas est
infinita, ut grammatici Latini loquuntur. Mox
malim, ἢ οὖν ἢ ἀντωνυμία etc. HEMST. ἀνεπίστατα
R. — 40 ἀντὶ οὐσίας λαμβάνεται V. Qui 41 post
μέρη addit, ἔπειξε τὸ αὐτότατος. οὐ γὰρ ἐπιδέχεται
ὑπέρθυσιν ἢ ἀντωνυμία. Regius: Τὰ γὰρ περὶ τὴν
οὐσίαν θεωρούμενα δέχονται τὴν ἀνεσιν καὶ ἐπίτασιν,
οἷον λευκότερος ἢ μελάντερος—αὐτῇ δὲ ἡ οὐσία οὐκ
ἐπιδέχεται τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἥττον· οὐδὲ γὰρ λέγε-
ται ζῶον ἐτέρου ζωότερον οὐδὲ ἀνθρώπος ἀνθρώπου
ἀνθρωπότερος· τὸ γοῦν αὐτὸς etc.

84, 48-51 τὸν Πατροκλέα—Πελαργοῖς sic in V.
In R. Ald. ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι: Εἷς ἦν τῶν
τὸν Λακωνικὸν βίον ζηλούντων Ἀθηναίων (Ἀθηναῖος
R., omissis præcedentibus verbis, quæ infra ha-
bet l. 52 post προσείσθαι), πλούσιος μὲν σφόδρα,
ἄλλως δὲ κακός τις καὶ φιλοχρήματος καὶ σκνιφὸς
κωμωδεῖται, ὡς ἐν (τοῖς add. R.) Πελαργοῖς. — 49
κνιπὸν V. Forma σκνιφὸς utitur Suidas, qui hunc
versum explicat s. Πατροκλῆς. — 52 τῆς om. V.,
habet Suidas. εἶα προσείσθαι R. et Suidas. εἶα om.
V. — 2 ἠύχμει Dindorfius. ἠύχει codex V., qui
addit ἐπειδὴ δὲ πλούσιος μὲν σφόδρα ὢν, διὰ τὸ μὴ
λούεσθαι κωμωδεῖται.

88, 10 Ἴνα, φησὶ, τὸ V. — 11 τῆς ῥήσεως ἐπὶ
τὴν ἡλικίαν ἀνεγένη καὶ τὸ Ald. — 12 ὦν addidit
Hemst. — 14 καταλείπειν R. Ald. καταλαβῶν V.
— 15 ὁ om. R. — 16 βουλόμενον, 18 οὖν τοῦτο ὅτι
V., qui 19 om. πάντες ἂν διὰ τὸ πλουτεῖν, et 22
τὴν ἀρετὴν post ἀνθρώπους ponit. — 24 τῆς om.
idem. — 25 οὐ μὴν διὰ Ald. δι' V. sine τῆς.

90 lemma omittit et ἄλλως ponit V. — 29 ἐ-
χρώντο, scilicet οἱ δίκαιοι. ἐκεῖ codex. ἐκεῖνοι sunt
οἱ δίκαιοι. DIND. — 30 ἄλλως. παρῳδῆται ἐκ τοῦ, 31
ἐκρυψαν δὲ θεοὶ V. — 32. Quæ post Hesiodi ver-
sum sequuntur, male affecta sunt, atque a
priori forte annotatione divulsa per errorem
huc transierunt. HEMST.

93, 39 εὐρ. δὲ καὶ πρὸς γεν., πλὴν σπανίως Reg.

94, 40 sq. συμφωνῶ solum habet Suidas, reli-

quis, quæ inepta sunt, omissis. HEMST. — 43
ἔστιν μετάφρασις τοῦ R. — 44 ἤδη om. V., qui in
fine ταχέως τὸ ἤδη. — 45 om. G.

98, 46 διὰ δὲ, 47 φασὶ πόλιν V. — 48 ἀποσκώ-
πτουτος R. ἀποσκώπτοντα V. ἀποσκοποῦντα G. Ibid.
πονηροὺς ὄντας V.

99, 49 φασὶ V.

103, 3 τὸ ἀντιβολῶ additum ex V. — 7 τούτους
V. et Suidas s. Πιθῶ. τοῦτον R. Ald. δὲ οἱ om.
Suidas. οἱ om. V.

106, 11 καὶ μόνον Schæferus. ἢ μόνον Junt. Pa-
ris. Reg. τὸ οὐχ Paris., non Reg.

109, 13-15 sic in V., ἀληθῶς. τέχνην τὸν δόλον
Ἄττικοι λέγουσιν. τὸ δὲ ἀνευ δόλου ἀληθές ἐστιν. ἄλ-
λως. ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἢ καθάπαξ. ὁ γὰρ τόπος etc.
Postrema post ἄλλως sunt etiam in Rav. —
16 τὰ σημαίνοντα V. — 17 τὸ ἀδιάφορον
libri. Post ἀληθές subjici debet, ἀτέχνως, ἀνευ
τέχνης, ἀμαθῶς, ἀμελῶς, [ἀνεπιστημόνος in
Reg.] aut simile quiddam, ut commode se-
queretur, ὁ γὰρ τόπος etc. Habet Suidas, licet
Aristophanis loco, quod alioqui solet, non po-
sito, aliunde sua videatur quam ex his scholiis
hausisse. Τὸ ἀδιάφορον τῆς χρήσεως hic alienum
est, ubi præcessit διαστῆλαιν: præcisio capite in-
terior erit lectio, τὸ διάφορον τῆς χρήσεως quem-
admodum Etymolog. in Ἡρια: ὁ διάφορος τόπος
διάφορον ποιεῖ καὶ τὴν σημασίαν· et in Πούς: ὀνό-
ματα πρὸς διάφορον σημαίνοντα διάφορον ἔχοντα
καὶ τὸν τόνον. Non satis apte conglutinata puto,
quæ separatim inveniebantur binis in codd. quo-
rum in uno, ὁ γὰρ τόπος διαστῆλαιν τὸ σημαίνον-
νον, in altero fuerit, ὁ γ. τ. δ. τὴν τῆς τέχνης στέ-
ρησιν, καὶ τὸ διάφορον τῆς χρήσεως. HEMST. τῆς
τέχνης et κατὰ περισσοῦ V. περισσοῦ ὄντος R. — 18
post χ pergit R. τέχνη γὰρ ὁ δόλος παρ' Ἀττικοῖς. τὸ
δὲ ἀνευ δόλου ἀληθές. — 21 τι ἢ μὴ, οὐκ ἔστι Ald.

111, 39 ἀλλ' ἀπαξ ἀλλ' ἄμουπάντες R. — 40
ἀπαξ Dobræus. ἀπαξάπαντες Ald. ἀπαξ ἅπαντες R.
— 41 τάττεται melius congruit. Δύο μέρη τοῦ λό-
γου et ἐφ' ἐν τάττεσθαι plerumque grammaticis
quasi opponuntur; velut apud Etymol. in Ἄμ-
βωμοῖσι. Propterea duplex observatio: prima
veteris grammatici, qui separatis orationis par-
tibus scribi volebat, ἀπαξ ἅπαντες· quam in
exemplari suo solam invenisse Suidam patet:
altera serioris, ἐφ' ἐν ταῦτα τάττεται. HEMST.

115, 43 τυφλώσεως V., ex quo 44 additum τῶν
ὀφθαλμῶν. Ib. φασὶ Ald. om. V. — 46 ταύτης γε
V. παύσει Ald. ἢ σ' ἔχει Valckenarius apud Do-
bræum.

119, 52 lemmati τὰ τούτων addidit Hemst. Τὰ
τούτων τῶν ἀνθ. libri præter R. — 53 λανθάνει αὐ-
τὸν V. — 1 post δευτέρῳ addit V. ἄλλως. τὰ

τῶν ἀνθρώπων πάντα, Ald. τὸ δὲ μῶρα μεταξὺ.

121, 9 νόστος additum ex Suida s. Περινοστεῖν. κυρίως δὲ G. ἢ ἐπ' V. — 10 ἀφιξίς Ald. τοῦ τόπου V. — 11 μετάβ. καὶ πορεία om. Suidas.

122, 17 δ ἔστι—μέρος infra l. 22 post ἰδροῦν infert V. Sic etiam Suidas s. Ὀρρωδεῖ, qui inter ἰδροῦν et δ ἔστι recte interponit, ἔστι δὲ τὸ φοβεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ ὄρρου. Post μέρος autem V. pergīt, ἀλλως. κυρίως ὄρρωδεῖν ἐπὶ τῶν ἀλόγων τῶν τὴν οὐρανὸν σειόντων ἐν τῷ φοβεῖσθαι καὶ τὰ αἰδοῖα ἐπικυρῶσαι (ἐπικυρῶστων G.) μετὰ τῆς οὐρᾶς. Ib. μεγαπάγειον G. — 18 μὲν om. V. — 19 σείοντας V. — 20 ἐν τούτῳ R., non Suidas. — 22 πρῶτος R. et Suidas. πρῶτον Ald., et ante εἰσθεν V. ἦγον ὁ πρωκτὸς codex Taurin. 145 apud Peyron. Annotat. ad Etym. M. p. 991. ἦτοι ὁ πρωκτὸς Reg., Junt., quæ ἰδροῦν om. — 28 δ οἱ κοῖνοι κολορράδιν φασίν Reg.

123 R. habet ἀντὶ. τοῦ ὄντως Ἀττικῶς. — 29 sq. τὸ ὄντως. Ἀττικὸν δὲ τοῦτο· ἀληθὲς προπαροξυτόνως. ἔστι δὲ V. Cum Ald. consentit Suidas in Ἀληθες. ὄηλοι Suidas. δηλῆ Ald. — 31 θαυμαστικὸν καὶ προπαροξυτόνον Ἀττικῶς Ald. — 33 τούτου V.

126, 34 καὶ om. R. V. τὸ ἐάν νῦν R. — 35 ὡς σπ. V.

127 om. G.

133, 45 Ἄπερ, 46 ταῦτα R. Ald.

134, 51 καὶ additum ex R., qui τοῦ om. Idem ἀντικρὺ καὶ παραιλαπάρην Ald. ἀντικρὺ δηλονότι.

137, 5 καὶ additum ex V. — 6 μέντοι Ald. θυμιάσειεν V. Ald. — 8 δὲ om. V. αὐτὸ τὸ πόπ. Reg., qui 11 ἰδιωτικῶς λαλάγγον.

139, 13 ὑποστ. ἐρεῖς Reg. Dorv. νοσῖται Dorv. Pergit Reg. : εἰ δὲ συνημμένον τῷ ἐφεξῆς, ἀντὶ τοῦ δτι· δ καὶ κρεῖττον.

143, 32 οὔτι που Reg. recte. — 33 sqq. De his diversa præcipit Reg. : εἰ δὲ προπαροξυτόνός ἐστιν ἢ ἐγγλίνουσα λέξις, φυλάσσει μὲν καὶ οὕτω τὸν ἑαυτοῦ τόνον, προσλαμβάνει δὲ καὶ τῷ τέλει ἑτέραν ὄξειαν, οἷον ἐνεκά σου θανατούμεθα. — 40 οὐ καινὸν etsi non improbem, malo tamen οὐκ ἀκαιρον. HEMST.

145, 45 οἱ γὰρ Ἀττικοὶ G. οὐ γὰρ Ἀττικοὶ V. ἀναπέμπουσι, scil. τὸν τόνον. — 46 κοινὸν om. G.

147, 52 πολῦτιμοι et ἐξευτελλεῖ V. — 53 sqq. in codice Parisino versui 128 adscripta ita leguntur : ἰστέον ἐτι ἐγωγὴ ἀντινομία διαφέρει τοῦ ἐγῶ. τὴν μὲν ἐγωγὴ ἐπὶ ἀρχῆς μόνον τίθεσθαι, καὶ ἐστὶν Ἀττικόν· τὴν δὲ ἐγῶ ἐπὶ ἀρχῆς μεταξὺ, καὶ ἐστὶ κοινόν. — 2 διαστακτικὸν reposui, præeunte Kustero, pro διαστατικόν. Apollon. De synt. 3, p. 261, ὑποτακτικὴν ἐγκλίσιν ab aliis appellari διαστακτικὴν tradit : διαστακτικῶς Ammon. in Βούλει. HEMST.

149. Ad hunc v. habet Ald. ἐπίσημοι ἐν Κο-

ρίνθῳ ἑταίραι μνημονεύονται Λαίς, Κυρήνη, Λάβινα, Σινώπη, Πυρρίνη, Σικυώνη. Στράβων δὲ ἐν ὀγθῶν τῶν γεωγραφουμένων εἶναι φησὶ ἐν Κορίνθῳ Ἀφροδίτης ἱερὸν, ἐν ᾧ πλεῖν ἢ χιλίας ἑταιρίδας ἀφωσιωμένους τῇ θεᾷ προκαίσθαι τοῖς βουλομένοις, ἕκαστον τῶν ἀφικνουμένων ὑπαγούσας, μηδένα μέντοι τῶν μὴ βίῃ διαφερόντων προσυμένας· ὅθεν τὸ λεγόμενον πεπαρομιάσθαι, « οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κύρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς. » Φωκίαν (corrige Σωτίων) δὲ ὁ περιπατητικὸς ἐν τῷ κέρατι τῆς Ἀμαλθείας Δημοσθένην ἱστορεῖ, Λαίδος αὐτὸν μυρίας δραχμὰς αἰτησαμένης εἰς μισθὸν παννυχίδος, « οὐκ ὠνούμαι » φάναι « μυρίων δραχμῶν μεταμῶλειαν. » περὶ δὲ Λαίδος ἐν τοῖς ἐξῆς ἀκριβέστερον εἰρήσεται. Scholion recentissimi grammatici, compositum ex Strabone 8, p. 378, et Gellio 1, 8. DIND. — 13 Πυρρίνη, Σικυώνη R. Conf. Suidam s. ἑταίραι Κορίνθιαι. — 16 ἔστι om. G. — 17 sq. Regius A., Κυρήνη, Λ., Σ., Πυρρίνη, Σικυώνη.

151, 22 Ὅτι οὐ μόνον. G. Οὐ μ. ἐτι οὐ προσδιαλέγονται, ἀλλ' οὐδὲ ὄρωσι σχεδόν R. Ald.

152, 28 ἀντὶ τοῦ ἐρεθίζειν R. τὸ δὲ τρέπεν ἀντὶ τοῦ ἀντερεθίζειν V. — 29 οὐ σφόδρα R. V. ἄσημος V. Ald. ἀσχημον Kusterus.

153, 33 ἱερωτικῶς codex. — 34 corruptum est ἔτυχον. Fort. ἐφυγον. DIND. — 36 ἦσαν Hemst. οὔσαν codex. — 37 ἀπιστοι G.

155, 42 τοὺς πόρους ἀρσενικῶς R. — 45 κατὰ τινα V.

156 Αἰτῶ καὶ αἰτοῦμαι Reg. — 49 δὲ om. R. — 50 διὰ διφθόγγου γράφουσι V. διὰ διφθόγγου γραφῶν R. διφθογογραφεῖται Ald. Sic autem Regius, διὰ τὴν τοῦ προσδιαλεγόμενου ἐνστασιν διφθογογραφεῖται.

159, 7 Οὕτω τῷ πρόσθε τῷ V., non male, si scribatur οὕτω τὸ τῷ προσθέτω. DIND. — 8 θεομοφόροι Ald. — 9 ὅς' ἦν περίεργ' Hemst. apud Dobræum et, ut videtur, V. ὅς' ἦν περίεργος Ald. — 10 ὄσαις τε Porsonus et, ut videtur, V. ὄσαι ἐτι Ald. αὐτὰς Τουπίου. ἑαυτὰς V. Ald. πρόσθε V. Sequitur in Ald. ἢ περιπέττουσιν ἀντὶ τοῦ περικαλύπτουσι τὴν ἀσέλγειαν. — 12 περιπέτται δὲ V., qui 14 καὶ om. — 13 libri παραπέτασματος. Correxīt Hemst., collato Eustathio p. 722, 32 : τὸ καταπέτασμα, ὅπερ ὁ κωμικὸς (Ran. 938) παραπέτασμα λέγει, δυναμεινον, ὡς εἰκὸς, βηθῆναι καὶ περιπέτασμα, ὡς δηλοῖ ὁ ἐξηγησάμενος παρ' αὐτῷ τὸ, Ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν. — 15 εἰδῆσαι γὰρ, 16 ποιεῖν ἄρτον. δοκᾷ Ald. εἰδῆσαι—μοχθηρίαν habet Suidas s. Περιπέττειν. — 17 ἴκπου. Respicit ad v. 157.

160, 25 Οἱ μηχανοποιοὶ V. πλοίου κατασκευῆ R. πλοίων καὶ ἄλλων τινῶν V. sine κατασκ.

160, 30 λέγουσι additum ex Θ. — 31 μαθήματα πάντα Ald.

161, 39 Ἐβραμεν κατὰ σοφίσματα. τὴν σύνταξιν δὲ παρὰ τὸ V. — 40 λέγα δὴ Ald. et fort. R. κατὰ σοφ. V.

165, 49 Ἄντι τοῦ πλάκει. μειδιασμοῦ δὲ ἔνεκεν περιπλάκει ἅμα τὰ γέλοια καὶ τὰ ἀστεία. (hæc om. G.) λωποδουτεῖ ἄντι τοῦ ἱμάτια συλλαταί· λώπη γὰρ τὸ ἱμάτιον V. — 1 ὑφαίρσθαι codex.

166, 3 lemma δ δὲ κναφεύει habet R. — 4 τῶν φαρῶν G. — 5 οἱ Ἄττικοι διὰ τοῦ V. τινὲς Ἄττικοὶ τὸ διὰ τοῦ R. — 6 δὲ διὰ V. οἱ παλαιοὶ etc. sunt alius scholiastæ verba, inserto δὲ post palaiot cum præcedenti scholio conjuncta. Ἄττικοὶ δὲ V. — 7 δὲ καὶ ἀκανθῶδες κνάφος, φ̄ V. Vulgatam scripturam habet Harpocratio s. Γναφεύς. — 8 post γνάφην V. pergit, πλύνει τὰ δέρματα σὺν ἐρίοις κναφεύς, παρὰ τὸ κνώ, δ ἔστι ξύω. Ὁμηρος—χαλκείη. οἱ παλαιοὶ δὲ ἀττικῶς διὰ τοῦ κ. ἔστι δὲ ἀκανθῶδες, φ̄ ξύουσι δέρμα προβάτου. Ib. xv. μὲν οὖν Harpocratio. — 10 κνεῖ et κνήστει V. καὶ κνήστη Ald. Correctum ex Homero. — 12 Suidas γανῶν adjective: quod satis placet; sed γάνος est frequentioris usus. Γνάπτειν autem oriri a γάνος, non intercedo quin pro futilli grammaticorum nugacium commento explodatur. HEMST. γάνος Harpocratio. — 24 Reg. pergit τὸ γάνος, τὸ λευκόν. ἔστι δὲ καὶ κνάφος εἶδος ἀκάνθης· γνάπτω δὲ σημαίνει τὸ κάμπτω. — 25 scholion Taurinense edidit Peyron. ad Etym. M. p. 923. Est etiam in Reg.

168, 31-35 sic in Ald., παρατίλλεται: Ἔθος ἦν τὸν ἀλόντα μοιχείας παρατίλλεσθαι, ἵνα δοῦς ἀργύριον ποινής (ποινήν Hemst.) λυθῇ. παρατίλλεται οὖν. — 35-41 διασείσθαι—ἔπασχον habet Suidas s. Παρατίλλεται. — 36 τοῦ om. V., habet G. διατίλλεται Suidæ codex Paris. παρατίλλεται cod. Leid. διασείσθαι ed. Mediol. — 37 πένησιν hic omittit et τοῖς πένησιν post παρατιμῶσι habet Suidas: quod præstat. παρατιμῶσι Ald. — 38 sqq. Suidas, οἱ δὲ ἀποροῦντες μὴ δυνάμενοι χρήμασι λυτροῦσθαι τὴν φυγὴν δημοσίᾳ ταῦτα ἔπασχον. — 40 ταῦτα δὲ δημοσίᾳ R. — 41 ἔπασχε V.

170, 46 τῶν et λέγει et 47 γὰρ om. R. — 48 τῆ om. Ald. V., qui Πέρσαις.

171, 6 φιλοδίκιᾳ R. et Suidas in ἐκκλησίᾳ. φιλονεικίᾳ Ald. Permiscet scholiasta mercedem judicium cum mercede concionis populi. — 8 τὸ φιλοδίκιον codex. Scribendum τὸ φιλοδίκιον fuit aut τὴν φιλοδικίαν. DINP.

172, 14 οὐδαμοῦ R. Ald. — 15 sq. habet etiam Paris. — 16 correxi codicis scripturam τριττέρην. Τριττέριον et διττέριον ex Moschopulo et Niceta Choniata memoravit Ducangius. DINP. — 18 ἐκ τοῦ πλ. πάντως Reg.

173, 20-24 Φασὶ τοὺς—αὐτῶν. Ἄλλως ex V. hoc loco posui, omisissis quæ similia infra post

ἔτρεφον Κορινθιοὶ exhibet Ald. φασὶ δὲ αὐτοὺς ὑφωμένους Ἀθηναίους ξενικὸν τρέφειν συμμαχίας χάριν. ἦν δὲ καταστήσας τοὺς ξένους ἐν Κορινθῶ Κόνων—αὐτῶν. — 21 συμμαγία κεχορησθαι G. συμμαχίην κεκτήσθαι V. — 25 sqq. ὡς τῶν Ἀθηναίων etc. Ex adnotatione tota hæc priora tantum usque διεπράττοντο Suidas s. Ξενικόν retulit, forma ora-

tionis mutata. HEMST. — 27 δὲ Κορινθίους V. δὲ Κορινθίους G. — 30 ἔνιοι—χρόνον V. ἰδίως—καιρὸν Ald. — 31 δὲ Portus. ὡς ἔσχατον V. δ Ald. — 32 εἰ μὴ ὅτι περ (ὡσπερ G.) δευτέρου V. Πλούτου om. Ald. — 33 sq. ἔχει γὰρ ὄρθος δ Κορινθιακὸς πόλεμος λεγόμενος συνέστη τρ. ἢ τέτρατι πρότερον V., qui 35 τοῦ om. ἐφ' Petitus Miscell. 1, 2. ἀφ' V. ὄφ' Ald. — 37 Λακεδαιμονικὸν Ald. μετὰ τὸν Πελ. πολ. V., ex quo καὶ additum. — 39 κατ' αὐτό V. Ib. συνέλαβον Dobræus. συνέβαλον Ald. συνέβαλλον V. — 45 sq. οὐ πολυστρατηγεῖτο V. οὐ ἔστρατηγεῖτο G. — 46 prius καὶ om. G. — 48 δακρύων V. Corruptum fortasse ex δ' ἀκούων. DINP. — 49 ἐνίκων G. ἐνίκουν V. ἡμῶσι G. — 50 sq. habet R., omisso δέ. — 51 οὐδ R. καὶ V. Ald. — 52 λέγεται ἡ, 54 ἑαυτῶν Reg.

174, 5 δ Πάμφιλος om. R. — 8 post ἦν addit Ald. οἰονεὶ πολιτευόμενος, quæ delevit Hemst. Suidas, Πάμφιλος, δημαγωγὸς Ἀθήνησι. καὶ ἐκλεπτε τὰ τοῦ δήμου, καὶ φωραθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ κατελύθη, ὡς φησιν Ἀριστοφάνης. — 10 συκοφαντεῖν Hemst. συκοφάντην Ald. Quum autem iusto Platonis Amphiarus nusquam alibi memoretur, ἐν ταῖς ἀφ' ἱερῶν, quæ fabula complurium scriptorum testimoniis cognita est, conjecerunt Dobræus et Meinekius Hist. Com. p. 167, mutatione violentiore quam quæ probari posse videatur. Verba ipsa poetæ recte habebunt sic descripta, ut a Bergkio factum est in Commentatt. de com. Att. p. 381:

καὶ νῆ Δί' εἰ Πάμφιλον γε φαίης
κλέπτειν τὰ κοῖν' ἅμα τε συκοφαντεῖν,

hac metri forma

ο ε υ - | ο ο υ - υ - υ

Quam rationem pridem ab me ipso inventam propterea deserui, quia Tragicorum versus ex syllabis illis compositi hanc omnes mensuram admittunt

ο ε υ - - | ο ε υ - υ

cui prior quoque Platonis versus est accommodatus, sed adversatur alter. Verum quum Aristophanes alique poetæ versibus usi sint ex dimetro iambico et ithyphallico compositis, qualis est Euripideus

ἔως ἡνίχ' ἱππότας ἐξέλαμψεν ἀστήρ,

nihil impedit quominus monometrum quoque

iambicum cum ithyphallico compositum esse credamus, licet nulla dum alia hujus metri exempla innotuerint. **DIKD.** — 12 δὲ om. **R. V.** — 15 συνδυστυχεῖν αὐτῷ **Ald.** Ceterum scholion hoc τινές—συνδυστυχεῖν, πρᾶξις ἄλλως, scholio ad v. 175 (post κλέπτων, l. 31) adjungit **V.** — 16 δημ. δὲ ἀνεδημεύθη, 17 φησι et κλοπήν, 19 δὲ ἀργύριος codex. — 27 βελωνοπέλῃν **Reg.**

175, 32 δ τὰς β. π. om. **G.**

176 Ἀργύριος **Ald.** et infra Ἀργύριον. — 36 post αὐτὸν fort. addendum κωμωδεῖ. **DIKD.** — 37 στα **G.** ἔταν **V.**, uterque πάσχη. Ἀθηναῖος et 38 τοσοῦτον et 40 στρηνηῖ om. **R.** — 42 ἐκερδάκιζε **Paris.** (non **Reg.**). In libro Poggiano, qui idem scholion habet, scriptum est, ἔθεν πορίζεσθαι βίον ἐκερδάκιζε καὶ ἔπερδε—ἴνα λάβῃ ἀργ. — 43 λάβῃ **Reg.**, qui 44 addit, ἔτεροι δ' ἐπὶ θρασύτητι τοῦτον κωμωδοῦσιν.

177, 46 Φυλίσιος δὲ π. καὶ λαλὸς ἱστορίας λέγων ἐτρέφετο **V.** — 47 καὶ τερατώδης **R.** τερατώδης—κωμικός om. **V.** Post διαβάλλεται **R.** pergit λαλῶν ἱστορίας—ἐτρέφετο, ut **V.** — 49 δὲ καὶ ἱστορίας **V.** — 52 legendum ἔθελγε, quod conjecit Dindorfius, ex **Regio.**

178 om. **V.**, præter ea quæ infra ex eo apponuntur. — 10. Vera nominis forma Ψαμμήτιχος est, de qua v. **Duk.** ad **Thucyd.** 1, 104. Et Ψαμμήτιχος recte in schol. **Vesp.** 716. **DIKD.** — 20 imo τῶν Περσῶν. — 22 τοῖς om. **G.** — 23 corrigendum μυριάδας τρεῖς ex scholio superiore. **Conf. schol. Vesp.** 716. **DIKD.** Ad sequentia confer interpretēs **Thucydidis** 1, 104 et 109. — 27 πρὸς τὴν **Paris.** — 28 ἀναπλώσαντες **Paris.**, non **Reg.**, qui etiam ἔλσει. **Ald.** et **Paris.** ἔλλασι, quod correxit **Hemst.**

179, 37 ante ἴνα indicavi lacunam. **DIKD.** Inter **Chabriam** (olymp. 91, 2) et **Dioctem** (ol. 92, 4) archontes anni intersunt quinque: quod ergo sequitur, ἔστι δὲ ἕως **Διοκλέους** ἔτη 15, eorum initium est a **Laide** nata ducendum. Simul apparet, hæc eum in modum esse scripta, ut, quin priorem **Plutum** in manibus haberet, enarrator iste non dubitarit. **HEMST.** — 40 ἐπαίρειν. Potius duco ἐπαυεῖν. **HEMST.** — 41 Φάωνι **Clinton.** **Fast. Hell.** vol. 2, p. 99, et **Meinek.** **Hist. Com.** p. 187. **Legebatur Φαίδρω.** — 42 **Φιλοκλέους** **Hemst.** **Legebatur Διοκλέους.** Fuit autem **Philocles** eponymus olymp. 97, 1. Post αὐτῆς excidisse videtur μεμνημένος. **DIKD.** — 44 τὸν ἐν τοῖς Ἀριστοφανείοις ἐγγεγραμμένον δράμασι. **Scribendum,** puto, τὸν τισιν Ἀριστοφανείοις ἐπιγεγραμμένον δράμασιν, ut sensus sit, nomen **Philonidis** fabulis quibusdam **Aristophanis** inscriptum fuisse; sive nomen **Philonidis** pro **Aristophanis** in commissione fa-

bularium quarundam ab iudiciis comicorum, volente procul dubio et probante **Aristophane**, in catalogo victorum scriptum fuisse. Juvat hæc interpretationem quod legitur in argumento **Ranarum**, **Φιλωνίδης ἐπιγράφη καὶ ἔνια.** Et apud schol. **Vesp.** 1013: οὐκ ἐκ τοῦ φανεροῦ, φησὶν, ἐπικουρεῖ ὁ ποιητῆς (**Ἀριστοφάνης**) τοῖς θεαταῖς, ἀλλὰ δι' ἐτέρων ποιητῶν λάβρα, ἐπειδὴ διὰ **Φιλωνίδου** καὶ **Καλλιστράτου** καθίει τινὰ τῶν δραμάτων. Confer nos etiam ad **Equit.** v. 510. Uti autem hoc loco **Philonides** ἐπιγεγραμμένος dicitur τοῖς Ἀριστοφανείοις δράμασι, ita scholiastes **Ran.** 78 de **Iophon**te filio **Sophoclis** scribit, eum comicorum joci exagitatam fuisse ἐπὶ τῷ τῆς τοῦ πατρὸς τραγωδίας ἐπιγράφεσθαι. **Kust. Lege,** **Φιλωνίδην** δὲ οὐ τὸν ὑποκριτὴν φησι, τὸν τοῖς Ἀρ. ἐπιγεγραμμένον δράμασιν. **DOBBAEUS.** Defendi potest scriptura vulgata. **Deinde Hemst.** οἰονταὶ ἰδιωματῆς, qui articulum servare debebat. **DIKD.** — 49 **Nicocharis** verba repetuntur in scholio ad v. 303, unde correctum ἰδέ τ' ἀπ. **Aldinæ.** Rectius fortasse ἦδη τ' **Meursius** in **Bibl. Attica.** ἦ δῆτ' **Bentleius.** — 50 **Φυλλύσιος** **Jungermann.** ad **Polluc.** 10, 93. **Φύλλιος** **Ald.** — 52 **Λαίω** **Casaubonus** **Animadv.** ad **Athen.** 2, 27. **λαί** **Ald.** — 1 sq. ὄνον τὸν **Bentleius.** ἀνόητον **Ald.** et καὶ οὐκ. — 4 ὠγχιῶθ' **Bergk.** **Μελιτιάς** **Bentleius.** ὠγχιῶθ' ὁ μελίτιου **Ald.** — 5 scribendum numeris melioribus ἔβλασταν πόλι. **Videtur** autem hic versus ex alio fabulæ loco sumptus esse quam qui præcedit. **Vide Meinek.** **Com.** I, p. 793 sq. — 5 ἐπαγομένης intulit **Junt.**: quod si veterum librorum fide factum constaret, amplecteremur forte: est enim ἐπάγεται aliquando *allicere, blanditiis ad se perducere, meretrici conveniens*; a qua potestate illa itidem dicuntur ἐπαγωγῆ, quæ vim pellacem magnumque lenocinium habent. **Verum** in ἐπάγεται residet diversa quidem parumper, sed affinis tamen significandi virtus, *dolis aliquem capere, deceptumque suæ potestatis facere*: quod a **Laidis** insidiis, quas non tam **Philonidæ**, quam divitiis ejus struebat, minime abhorret. **Iamblich.** in **Protr.** ex **Platone**: ἐνδρεύει καὶ θηρεύεται τὴν δόξαν ἐπὶ ἀπάτῃ, καὶ ἀποιεῖται, ταῦτα καλλωπιζέται ὑπαγόμενος τοὺς ἀθρώπους· commode scholiastes ad **Eq.** v. 269, ἐπέρχεται exponit, ἐπάγεται τὸν δῆμον ὑποτρέχων, καὶ κολακεύει· elegantur **Ion** apud **Athen.** 13, p. 604, **D.** ἕς εἰς ὑπηγάγετο τὸν παῖδα, *se bene callido commento decepisse puerum.* Hæc pro veteri lectione firmanda sunt satis. Præterea distinctionem post **Λαίδος** sustuli, ut aptior oriretur sequentibusque congruens hunc in modum: *videatur autem amore fuisse captus Laidis istius,*

de qua paulo ante dixi, Siculae, *blandas insidias admoventes*: neque enim eum amaverit illa Laïs, cui Diogenes (Cratetem alii auctorem dicti ferunt) *adscriptis erectum Graecorum intemperantiae tropaeum*. Opportunum utique erat admonere, ne quis imprudens in eundem, qui sane multos fefellerat, errorem incideret, de duabus eodem nomine meretricibus, una Sicula, quæ Hyccaris orta Corinthum fuerat venundata, altera vere Corinthia. ΗΕΜΣΤ. — 9 τούτω R., qui 10 ἐρῶν post πλοῦτον ponit. ἢ Α. διὰ τὸν πλ. G. — 11 Τιμάνδρας R. Πηγάνδρας V. Ἐπιμάνδρας Ald. Τιμάνδρας edidit etiam Hemst., «secutus Plutarchum in Alcib. p. 213, D, et Athen. 12, p. 535, C. Non quidem me fugit aliud ejus referri nomen ab eodem 13, p. 574, F, Δαμασάνδραν τῆς Λαίδος τῆς νεωτέρας μητέρα: sed illud quin ex comœdia, ubi Timandra, quæ Alcibiadem, tantum virum, amore domuerit, a Comicorum aliquo risus gratia Damasandra fuerit appellata, sit depromptum minime dubito: neque repertum iri credo, qui mihi neget, ad eandem, quæ scripsit Demetr. II. ἐρμ. § 326, δ τῆς Τιμάνδρας κατηγορῶν ὡς πεπορευκυίας, pertinere: unde licet appareat, auctorem hujus actionis Timandræ intentatæ haberi incertum et neutiquam reprehensionis immunem, Hyperidi tamen attributam fuisse nonnullorum judicio, Suidas ostenderit in Παιδάριον, siquidem ibi legendum est, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Τιμάνδραν, non, quod edd. obsidet, Τιμανδρον. » ΗΕΜΣΤ. ἐκ Καρῶν R. V. Ald. Correctum in edit. Basil., in qua typhotetæ culpa expressum est ἐξ ἑκαρῶν. — 16 sq. λέγουσι δὲ etc. Ordo orationis vetat ne quis hæc de alia dici existimet quam Timandra. Jam pone, Timandram olymp. 94, 1, quo mortem oppetiit Alcibiades, annos fuisse natam admodum viginti: quanquam ne hoc quidem ipsum difficultate caret, eam, quæ a Dionysio (is autem tyrannidem invasit olymp. 93, 4) Philoxeno dono data Corinthum pervenit, jam ante cum Alcibiade familiariter consuevisse. Verum ista res in quamcumque partem accipiat, nunc mea nihil refert: illud volebam, inter mortem Alcibiadis, atque Alexandri in Asiam expeditionem, quæ incidit in olymp. 111, 3, annos intervenisse 70. Habebimus igitur Timandram puellam nonagenariam, certe dignam quæ id ætatis juveni regum maximo grata comes adhæreret. Quid ergo? ut aliqua saltem parte scrupulus eximatur, tentandum est, an inverso duarum periodorum ordine succurri possit: περιβόητος ἦν ἑταιρίς. ἢ δὲ Λαίς ἐπιτημοτέρα γέγονε τῆς μητρὸς ἐν Κορίνθῳ· λέγουσι δὲ, ὅτι ἄμα Ἀλεξάνδρῳ ἀπεδήμησεν εἰς Πέρσας ἐκ Κορίνθου· ὕστερον δὲ

καὶ αἰθίς ἀπεδήμησεν etc., non quod de ipsa Laide nihil impeditum restare putem; etenim hæc quoque nimium vetula, quam ut Alexandro placere potuisse credatur: sed quod persuasum mihi sit, in errore versari vel sponte sua lapsum enarratorem nostrum, vel pravo duci temere obsecutum, qui pro Thaide literæ similitudine deceptus Laidem supposuerit. Equidem in comitatu Alexandri neque Timandram; nec Laidem usquam inveni: at certos testes citare licet Clitarchum apud Athen. 13, p. 576, E, et Plutarch. in Alex. p. 687; A, qui non adfuisse tantum in Perside Thaidem, sed ejus etiam temulenta protervia factum doceant, ut subjectis facibus regia Persarum conflagrarit: tametsi de toto hoc negotio quid senserit, dum tacet Arrianus, satis clamat. Conf. et Vales. in Not. Maussac. ad Harpocr. p. 310. ΗΕΜΣΤ. — 19. Is Eurylochus, ut videtur, qui Socratem invitavit; Diog. L. 2, 25; Liban. vol. 1, p. 682 C (3, p. 59, 1 Reisk.). ΗΕΜΣΤ. in schedis Mss. Hippolochum a Plutarcho Mor. p. 767, F, vocari monet Bentleius. Dobb. — 23 sq. ξυλίνας χελώναις. Timæus an Polemo (uter enim tradiderit, per structuram orationis dubiam minus est apertum) crudele Thessalarum facinus narrat apud Athen. 13, p. 589, A: inde verbis iisdem fere sumsit scholiastes. Vicissini scholiastæ sua debent Suidas, qui hæc paucis omissis in v. Χελώνη descripsit, et Helladius ap. Photium p. 872, 20: nam, ne dubites, præcedit observatio de μονώτατος, quod licet a grammaticis pro solæco habeatur, usurpasse tamen Aristophanem monet; atqui tertius ab hoc versus eum superlativum offert. Ab alio fonte derivasse quæ scribit in Ἐρωτικῷ p. 768, A, Plutarchum non obscure liquet, ut qui referat, tum Thessalas in templum Veneris adductam Laida, lapidibusque obrutam interemisse, tum Venerem ex eo casu dictam ἀνδροφόνου: quæ tamen appellatio quandoquidem rei, cujus designandæ causa fuit imposita, convenire non videtur, forte melius in ἀνοσιοφόνου commutabitur. Sunt autem ξυλίνας χελώναι scabella lignea, quæ vel pedibus supponuntur, vel ascensum in lectos præbent: quare χελώνην Hesychius interpretatur ὑποπόδιον, ex Sext. Empir. Adv. mathem. 1, § 246: τὸ ἐρ' ἡμῶν καλούμενον ὑποπόδιον Ἀθηναῖοι καὶ Κῶιοι χελωνίδα καλοῦσιν· unde dubitari non potest, quin, rejecta grammaticorum explicatione, eadem sit hujus vocabuli potestas amplectenda Judith. 14, 15. Notavit HStephan. in Thes., partim recte, partim secus. Ceterum iram Veneris, quæ cædem in mulierum formosissima patratam ferre non potuit, quin immissa peste ulcisceretur, solus

exposuit enarrator Aristophanis. Illud autem pestilentiae telum, quo majestatem læsam vindicarent, acerrimum in promptu habuerunt veterum dii : quamvis enim ratione propria τῶν λοιμικῶν παθῶν αἴτιοι censerentur Apollo ac Diana, ideo tamen neque aliis, si usus ferret, ejusdem mali inferendi negata fuit potestas. Vide schol. Euripid. ad Med. v. 273. Propter ursam Braurone sagittis confixam in templo Dianæ λοιμώδης νόσος τοῖς Ἀθηναίοις ἐπέπεσε, teste Suida in Ἄρκτος. HEMST.

180 In V. hic est ordo scholiorum, ὁ Τιμόθεος οὗτος ζάπλουτος ἄμα—Ἀθηναίων, εἰς τοσοῦτον ἤρθη—τούτω. τούτου κατασκευάσαντος πύργον καὶ οὐκ ἀπὸ τύχης κατασκευακέναι φήσαντος, ἀλλ' ἀπὸ ἀνδρείας, ὀργισθεῖσα ἡ τύχη πένητα αὐτὸν ἐποίησεν—ὑπόνοιαν ἐμπέσει γέ σοι. Ἄλλως. Τιμόθεος οὗτος εὐδαίμων πάνυ καὶ πλούσιος στρατηγὸς Ἀθηναίων εἰς τοσοῦτον ἤρθη τύχης, ὡς τὸν δαίμονα φαίνεσθαι (ἐν add. G.) ὄψει τούτω. καὶ ἐν Ἀθηναίς δὲ ἐν εἰκόσι κοιμώμενον ἐποίουσαν αὐτὸν οἱ ζωγράφοι καὶ τὴν τύχην ἑαυτοῦ πλησίον φέρουσαν αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν. δς ὑψηλὸν πύργον ὡς πλούσιος ἐποίησε. (v. 184.) οἱ γὰρ πλούσιοι etc. — 34 τούτου Ald. — 38 διὰ τὸ πλούσιον, ἀλλ' V. sine ἐγένετο. — 40 ἄμα δὲ καὶ Ὀδῆος ἀνὴρ Suidas s. Τιμόθεος om., et sane sunt inuepta; tum om. etiam ὡς τὸν δαίμονα φαίνεσθαι ὄψει τούτω. HEMST. Suidæ locum (s. Τιμόθεος) om. cod. Paris. A. οὗτος ζάπλουτος ἄμα καὶ Ὀδῆ. V. — 41 δς εἰς R. et Suidas. τῆς τύχης Reg. Ald. τὸν δαίμονα R. et Suidas. — 42 ἐν præbuit V. φαίνεσθαι ὄψει R. et Suidas. ὄψει φ. Ald. Sequentia Suidas aliis verbis expressit. — 45 τὴν δαιμονίαν R. Sequentia 45-50, 3, 4 et 15 in Aldina editione hoc modo scripta sunt: τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ. δς ὑψηλὸν πάνυ πύργον ἐποίησεν ὡς πλούσιος. Ἐμπέσει γέ σοι, παρ' ὑπόνοιαν—μέγας. ἀλαζονεύομενος δὲ—στρατηγοῦ μέμνηται. Κρατοῦσι γοῦν cet. Correxerit Hemst. Suida ducē. — 47 τὰ κατορθώματα Suidas. Quæ de Timotheo scripsit Ulpian. ad Demosth. Olynth. 2, p. 30, A, neque re nec verbis multum ab enarratore nostro distant. HEMST. — 3 Παρ' ὑπ. τὸ ἐμπέσει γέ σοι R. — 11 παροχός Paris.

184 post scholion v. 190 habet R. ἐπικτιῶνται Ald. — 16 περιγίνονται τῶν πολεμίων Hemst. — 18 sq. τὸ ἐκ—πάντοτε om. G.

185, 20 Τὸ δὲ ἐπικαθίζεται V. Τὸ δὲ ἐπικαθίζεσθαι G. τοῦ ζυγοῦ V. τῶν ζυγῶν habet Suidas s. Ἐπικαθίζεται. — 21 καθίζεσθαι—λέγεται Ald. Alio verborum ordine V. καὶ γὰρ τὸ ἐπιβαροῦν ἐπικαθίζεσθαι. Scholion 187 om. R. — 23 sq. Suidas in Μὰ Δία: ἐπεὶ κατωμοτικὸν—προσάττηται αὐτοῦ τὸ ναί.

188, 25 φρασί G. φρασί V. — 29 Παρὰ τῷ Ὀμίρῳ V. — 31 φιλόττης, πλούτου δ' οὐκ ἔστι κόρος V. — 42 τὰ Reg. τὸ Junt.

191, 44 χλανιδίων de edulio nusquam mihi lectum. SCHÆF. Non est in Reg.

192, 48 φακὴ V., om. R.

195, 8 ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἐξ πρ. quid velit, intelligi potest ex Etymol. p. 324, 14: ἡ ἐξ πρῶθεις, ὅταν αὐτῇ σύμφωνον ἐπιφέρηται, τρέπει τὸ εἰς x. HEMST.

197 in R. εἰ μὴ λάβῃ, λέγει τὸ ζῆν ἑαυτοῦ μὴ εἶναι ἡδύ.

198, 21 ἀντι τοῦ δέ (τοῦ λέγε V.) glossa ad τοι, ut videtur, referenda. Quamobrem δὴ corrigendum. DINB.

202, 42 sq. ἀντι—δυνάμει om. G. δυνάμει μου V.

203, 45 Ἄλλως. ἐπεὶ V. — 48 sq. γρημῶτων. καὶ Εὐριπίδης· δειλὸν V. — 51 θεὸν ed. Basil. θεῶν Ald.

204, 52 διπλασιάζουσιν. Hæc referenda videntur ad εἰς præpositionem post verbum εισδύς repetitam. Nam verba sic sunt construenda, εισδύς εἰς τὴν οἰκίαν οὐκ εἶχεν οὐδὲν λαθεῖν. DINB. — 53 οἰκίας G. οἰκίας V. — 2 γὰρ et τῶν οἰκιῶν (οἰκειῶν R.) om. Ald. — 3 τις τῶν κωμικῶν. Quis Comico- rum elegantem sententiam Diogenis (cum enim auctorem prodit Diogen. L. 6, 51) his iambis expoliverit, equidem ignoro. Ejusdem dicti mentionem quoque fecit Eustath. ad Il. K, p. 812, 56. HEMST. — 6 πρόχλωρον—εἶναι addita ex R. V., Ἄλλως ex V. — 11 εισελθῶν R.

206 habet Θ., omisso τὸ ἐξῆς, insertoque post τέλειον, Ἀττικὸν δὲ ἔστι ὡς τὸ πόμαλα.

207, 15 ἐὰν λάβῃ om. G. Corrigendum fortasse δ' ἀν λάβῃ, referendumque ad λαθεῖν v. 205. DINB. ἐκάλεσάν G. — 18 βουλευομένου Schæferus. βουλομένου codex.

209, 21 προθυμηθῆ V., qui 22 ταῦτα om. ὡς R. Ald. — 23 οὐδαμῶς V.

210, 27-45 sic in V., οὗ μέμνηται καὶ Ἀπολλώνιος· δς τοσοῦτον δέξιος ἑώρα ὡς ἰδεῖν δι' ἐλάτης—Πίνδαρος. γεγόνασι δὲ καὶ Λυγκεῖς διάφορος (διάφοροι G.) παῖς Αἰγύπτου, καὶ ἄλλος Ἀμφιάρας, καὶ ἄλλος Δάκωνος Λυγκεύς, οὗ μέμνηται Θεόκριτος· δς ἐλέγετο πάνυ εἶναι ὀξυδερκέστερος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆς ὄρα. τοῦτο μὲν εἰρηται (corrig. λελήρηται), πρὸς δὲ V. — 27 Τοῦ ἀδελφοῦ Ἴδα, ὡς δ' αὐτὸς Θ. Λυγκεύς, ὡς αὐτὸς Ald. ὡς Θ. pro υἱός. — 18 sq. ἐπεὶ δοκεῖ παρ' ἴστ. λ. Hæc quorsum pertineant, ægre perspicere potest, nisi in Danaïdibus Aristophanem statuas, comica forte jocandi libertate, utrosque Lynceos, hunc Ægypti, illum Aphareï filium confudisse, alterique, quod alterius erat,

acumen visus incredibile tribuisse. Suidas: Αυγκέως δὲ ωπλιώτερον βλέπει· οὗτος ἐγένετο ἀδελφός Ἰδα· ὡς δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσω, υἱὸς Αἰγύπτου· τοσοῦτον δὲ δὲ ωπλιώτατος ἦν etc. Quæ post Apollonii versus sequuntur, nihil eorum in Suida: et sunt sane notæ recentioris minusque spectatæ. HEMST. — 31 Nem. 1, 115, modo is sit locus, non alius aliquis ex amissis Pindari carminibus, quem in animo scholiastes habuit: nam ibi quidem δρυὸς ἐν στελέχει sedentem Lynceus videt. HEMST. καὶ accessit ex Θ., qui 35 ἐνεργεν, 36 om. εἰς, 37 καὶ οὐ, 38-43 om. ἐν τῇ—καρτερὸς Ἰδας.— 46 οὗτος om. V. 1h. εὔρε μέταλλα etc. Palæphatum descripsit c. 10, ubi v. Galeum: item Apostolius 12, 13. HEMST. — 47 et sqq. sic in V. Θ., ἄλλων καὶ διὰ τοῦτο ἐρρήθη (εὐρέθη V.) ὑπὸ γῆς ὄραν, ἐπειδὴ τὰ εἰρημένα τύχη τινὶ ἐπένοησε καὶ εὔρε. — 51 ἀναφέρει. Omnes edd. περιφέρει· nec discrepat Apostolius. Res ipsa postulat ἀναφέρει, quod legitur in Palæphato: paulo ante: ἀνέφερε τὸν χαλκόν. HEMST.

211 τὸ π. με βλέπει om. Paris.

214 Ὁ om. V. δ' Ἄπ. om. G.

215. Ad hunc versum in V. adscriptum συναίρεσει et τοῦδε, quæ om. G. Corrigendum videtur συναίρεσις, quod spectat ad ὄγαθέ. τοῦδε autem suppletur ad φροντίζετα. DINN. — 11 χαλεπανῆ Θ.

220 in R. nihil præter hæc, σχετλιαστικόν. ἀντὶ τοῦ ἀτυχεῖς, ἀθλίους. In V., πονήρους, ἀθλίους, ἀτυχεῖς, ἀπράκτους, ὡς φαμέν, πονήρους ἡμῖν ἔχει τὰ πράγματα. — 22 στυκτέον εἰς τὸ π. quo pertinent, parum exploratum habeo. Nonnihil ab his discrepat Suidas in Πόνηρος: dubitabit autem nemo quin vocis πόνηρος discordes interpretationes ex diversis enarratoribus in unum sint conflatæ. Exemplo, quod ponitur, convenit illud Philostrati Her. p. 664, 15, πονήρους οὖν τὰ ἐμά εἶχεν. HEMST.

221 om. G. — 26 πόνηροι καὶ Ald. — 29 ἀμεταβάτως πρὸς γενικὴν Kusterus.

222. 38 sqq. totidem fere verbis in Moschopuli Ἐκλ. Ἀ. Ὁ. leguntur. HEMST.

223 simile scholion in V. προπαροξυτόνως, ὅτι σύνθετόν ἐστι τὸ ὄνομα, γεωργός ξυγγεωργός, σοφός πάνσοφος, καλός πάγκαλος.

224, 46 aptius τοῦτο δέ. DINN. — 47 ἔστιν γὰρ πετρώδης R. Θ.

226, 52 male ait τὸ μετέχειν nunc accusativum regere nunc genitivum. Nam proprie semper regit accusativum. Quando autem genitivo jungitur, id fit per ellipsin accusativi μέρος. Integra phrasis enim est, μετέχειν τινὶ μέρος τινὸς πράγματος, ut hoc loco apud Comicum. Kust.

227, 3 Ποῖον τοῦτο δ V., qui ἔρχεται post ἔρων

ponit, et om. ἐκ τῶν Δελφῶν. — 5 αὐτῆς τῆς θυσίας Ald. et fort. Θ. τι addit Hemst. — 6 sq. Ἄλλως — λεβήτιον om. V. λοιπασθὲν R. Θ. λοιφθὲν Ald. Quum λοιπὰς et λοιπαδάριον, quod per *reliquarium* explicatur in Glossariis, recentiores Græci dixerint, verbum quoque λοιπάζω exstitisse videtur, quod Ducangii Glossario inseratur. Substantivum λοιπασμούς scriptori Philopatridis c. 20 pro vulgato ελειπασμούς restituit H. Valesius in annotationibus ineditis. DINN. — 7 ἐνιοι δέ, τὸ λεβήτιον. Non est, quod forte quis suspicetur, lectio varia; sed nova interpretatio vocis κρεάδιον· quo spectat glossa Dorv. τὴν χύτραν. Ratio non dissimilis obtinet in κρεῖον apud Homer. II. I, 206, quod capiendum foret pro ipsa carne, an pro lebetē, veteres dubitarunt: v. schol. et Eustath. p. 767, Hesych. in Κρεῖον, Κρήτιον. HEMST. — 9 interpunctionem quæ in codice est, κατεσθίονται. καὶ δαπανῶνται ἐψόμενα ἦν correat Schæferus, ἦν ad χύτραν referens. Bastio scribendum videbatur ἔ. De κρεάδιον Bastius affert Alciphron. 3, 22. DINN. Idem scholion Bastius in notis mss. enotavit ex codice 2835, ubi ἐν ἡ καὶ κρέα ἐδ. Regius noster (2821): Κρ. ἡ τμήμα κρεῶν φησὶν, ἡ τὴν χύτραν, ἐν ἡ τὰ κρέα ἐψόμενα ἔδονται ἡγουν κατεσθίονται καὶ δαπανῶνται βραζόμενα· ἦν ἐν τῇ etc.

229 in R. adscriptum ἐπὶ τοῦ ἀνῦσαι. — 14 Τὸ εἰσενέγκαι, 17 ἀνυσον, ἡγουν σπεῦσον. περιφραστικῶς, Ἀττικῶς Θ.

230, 18 Καὶ τὸ R. — 21 sq. πάντας εἰς τὴν δδὸν ἔλεγον. Dorv.

233, 29-31 supra ad v. 219 adscripta habet V. (non G.) hoc modo: δικαίως ἀδίκως τὸ ἀπλῶς ἔρριπται ὅσον πάση τέχνῃ. οὐ γὰρ οὐχ ὑπόκειται αὐτῷ ἀδικός οὗτος ἀπειλητικόν, ἀλλὰ μειλικτικῶς προσαγγέλλει. — 30 ἀπάση Ald. — 31 προαγγέλλει R. παραγγέλλει Hemst.

234 habet R. φορτικὸν ἡγοῦμαι· et 235, τοῦ εἰσελθεῖν. τοπικόν τὸ ἐπίρρημα, αὐτόθι. ἔπου, φησι, εἰσελθῶ. Duplex in his proponitur explicatio vocabuli αὐτοῦ, quod alii pro pronomine acceperunt interpretatique sunt τοῦ εἰσελθεῖν, alii pro adverbio αὐτόθι significante. DINN. — 37 μὴ om. V., non G.

236, 41 Τοῦ om. Dorv. — 42 ἀπολαύω Regius. ἀπολάβω Paris.

237, 45 ἦν μὲν γὰρ εἰς φειδῶλον: Φειδ. V. φειδῶλός τις Ald. φειδῶλός τις ὦν R. Θ. et Suidas s. Φειδῶλός: quod e proximo φειδῶλός τις ὦν corruptam. τὸ εἶναι Θ. τοῦ διδόναι Paris. — 46 δ περιψήφρος additum ex R. V. (non G.) et Suida. «In calculis sollicitè ponendis occupatus. Vide Suidam s. Λογισταί. » HEMST. τινές—καὶ τὸ δοῦναι om.

G. τοῦ—τοῦ Paris., qui om. 47, ubi φειδωλός τις V. φειδωλός τις et τοῦ τ Θ. εἰς λ ἐγένετο φειδωλός V.

239, 53 προβολὴν V. Hoc scholion codex Paris. bis scriptum habet, primum sic: — φιλαργυρίας δηλώση προκεκρυμμένης τῶν χρηστίων φίλων· altero loco sic: — προκεκρυμμένος καὶ τῶν χρηστίων φίλων. — 1 σημαίνῃ Junt. προκεκρυμμένης V. προκεκρυμμένην G.

242, 7 sq. sic in V., ἀφρόνως παραπλήκτην ἀπὸ τοῦ ἔναρμονίου λυρισμοῦ διὰ μεταστάσεως· ἢ ὅτι διὰ τὸν παραδέοντα κρουσμόν. Ἄλλως. παραπλήγα τὸν μωρόν. — 9 ἀσωτία Paris. πεπληγμένη etiam Suidas s. Παραπλήξ. παραπεπληγμένη Ald. Post διάνοια in libro Parisino statim sequuntur hæc: ἄλλως· ἔπερ πάσχουσιν οἱ παραπλήγεις ἄνθρωποι, δι' ἀσωτίαν τεμνομένοι, εἰς ἑαυτὸν μετήγαγε. Quæ sunt ex scholio v. 244.

244, 17 τὸ ἀκαρῶς, ἐξ οὗ Suidas s. Ἄκαρῆ. — 19 τὸ κείρομαι τριχός Ald.— 19-26 διὰ τὸ ἀτμητον, ἔπερ πάσχουσιν ἐκείνοι ὑπὸ τῆς ἀσωτίας γυμνούμενοι, εἰς ἑαυτὸν ἀναφέρει. Ἄλλως. ἐν ἀκαρῆ [sic], τῷ ἔλαχιστε, ᾧ οὐχ οἶόν τε διακείραι καὶ διακόψαι διὰ τὸ βραχύ τοῦ χρόνου. πεποιήται δὲ ἀπὸ τῶν μικρῶν τριχῶν τῶν διὰ βραχυότητα μὴ δυναμένων καρῆναι V. — 20 διακείραι καὶ om. Θ. Reg. Ald. — 25 μετήγαγε Θ., qui 27 om. Ἐλευθέρου.

245, 28-30 om. V. ἐπέτυχες Θ. ἔτυχες Ald. Regius: Μετρίου ἀνδρὸς, τοῦ διαμετροῦντος ἑαυτῷ τὸ ζῆν. ἀρετῆς γὰρ ἐστὶ τὸ ἐν καιρῷ μὲν, ὅτε δεῖ, φεῖσθαι, καὶ αὖ, ὅτε δεῖ, ἀναλοῦν. λέγεται δὲ μέτριος καὶ ὁ ἐπαικῆς καὶ ταπεινός.

246, 33 ἐστὶ om. V., qui ἑαυτὸν, 34 ἀνδρὸς λέγει. — 35 τοῦ ζῆν V. Θ.

247, 36 Ἄρετῃ V. γὰρ ἐπὶ Ald. ἐστὶ τὸ τῷ Θ. — 37 ἀρμολογούμενος Θ. Ald.

248, 41 ἢ Schæferus. ἦν Paris. — 46 δεῖ νοεῖν Reg. pro πρέπει. In V. sic, ἵνα αὐτὸς ὑπ' αὐτῶν θεωρηθῆ. τὸ γὰρ ἰδεῖν σε ἀντὶ τοῦ θεαθῆναι σε. Ἄττικόν—ἄρθροις. λέγει δὲ αὐτὸν εἰσελθεῖν, ἵνα ἐκείνοι τὸν πλοῦτον ἴδωσι. τὸ δὲ ν πλεονάζει. ὅτι τὸ ν πλεονάζει. Postrema illa τὸ δὲ ν etc., quibus caret G., ad ταυτὸν v. 253 spectare annotat Dindorfius. — 47 τοῖς ἀριθμοῖς R.

253, 19 sqq. couf. Cæl. Rhodigin. Antiq. Lect. lib. 15, cap. 20, et Villosion. præfat. ad Homer. p. XVIII. — 40 supplendum ex Hephæstione, ut integra sibi constet sententia, κατὰ τὴν Ἀριστοφάνειον τοῦ Ἀλκαίου ἔκδοσιν· loquitur enim de illa, quam Aristophanes grammaticus curaverat, Alcæi editione. Hæmst. — 45 ἦτοι ex cod. Paris. et Hephæst. additum. — 3 εἶδος—γεωργῶν om. G. Ib. θύρον: Ἀγριοκρόμμυον, ᾧ χρῶνται οἱ πένητες δι' ἄκραν ἀπορίαν· ἐστὶ δὲ τὸ ν βραχύ Dorv., et similiter Reg. Ἄλλω, (quod om. G.) ταυτὸν

θύμον φαγόντε (φαγόντες G.) ἀντὶ τοῦ, 5 μετέχοντες V. θύμος etiam Suidas s. Θύμος. θύμον Ald. εἶδος εὐτελοῦς βοτάνης (βοτάνης om. G.) V. εὐτελής βοτάνη R. et Suidas. — 6-14 sic in V., ἀπὸ δὲ τοῦ θύμου, σημαίνει τὸ λάχανον, συνεσταλαμένον δὲ. Ἄλλως. οὐδετέρως τὸ ἄμιον καὶ βραχυκαρπάλῃτως. ἐν γὰρ τῇ συναλοφῇ (vocabuli ταυτὸν) ἐπεισάγεται τὸ ν τῆς αὐτοῦ ἀνωνομίας· εἰ γὰρ ἦν ἀρσενικόν, τὸν αὐτὸν ἦν καὶ οὐκ ἐγένετο (adde ταυτὸν). συσταλλεῖ δὲ νῦν τὸ ν τοῦ θύμου καὶ βαρυνόμενον γὰρ καὶ ἐκτεινόμενον (corrig. e loco superiore θύμον. βαρυνόμενον γὰρ καὶ συνεσταλαμένον σημαίνει τὸ λάχανον, ἐκτεινόμενον δὲ) καὶ ὀξυνόμενον δηλοῖ τὴν ψυχῆν. τινὲς δὲ φασιν—διαβάλλει. — 6 δὲ om. R. πεπαρῆθηται Θ. — 10 καὶ ἄ. accessit ex V. — 13 καὶ ἀρσ. κλιν. om. Θ.

255, 19 ἀθλητῶν ἔγκονεῖν· οὐ γὰρ V. Deinde Hemsterhusius, aliquid excidisse statuens, conjicit, ἐν κόνει γὰρ ἐκείνων τὸ ἔργον· ὅθεν καὶ ἀκονιτὶ λέγεται (vel ἀκονιτὶ νικᾶν λέγονται), ὅτε (vel ὅταν) πρὸ τοῦ τῆς κόνεως ἀφασίαν νικῶσιν. Suidas v. Ἐγκονεῖτε vulgatam tenet. — 20 κινῶσιν V. κινῶσι G. om. Θ. — 22-24 sic V., τὸ δὲ μέλλειν ἀντὶ τοῦ μέλλειν καὶ (μ. καὶ om. G.) ἀναβάλλεσθαι καιρὸς οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ σπεύδειν. — 24 ἐγείρειν Hemsterh. conj., ut est in Etymol. v. Ἐγκονεῖν: οἱ γὰρ ἐπειγόμενοι τι πράττειν, κατὰ τὸν δρόμον ἐγείρουσι κόνιν.

256 ἀκμῆ corruptum. Corrigendum videtur ἀκαματεῖ. DIND.

257, 28 libri συντόμως, quod nihil ad rem facit. Loquitur enim hic comicus de incessu sive gradu proprio et contento, i. e. συντόμῳ, a verbo συντείνειν, quod de quavis contentione apud Græcos dicitur. Sic Eurip. Elect. 112, σύντεινε ποδὸς δρμήν, i. e. accelera gradum. Et pro συντόμως Aristoph. infra v. 325 dixit συνταμέως. Kust. σύνδεσμος ἀποδεικτικός (hoc ex scholio v. 261). προθύμως δὲ ἀντὶ τοῦ συντόμως, 29 βραχυτήτος V.

259, 34 σοι R. με Ald. om. V. — 35 λ. ὑπερβατὸν V. γε om. R. Ald.

261, 38 Σύνδ. ἀποδ. (scholio v. 259 additum) hic omittit V., sequentia autem post διὰ τὸ γῆρας l. 42 collocat sic scripta, ἄλλως. τοὺς γέροντας παίζει—διὰ τὸ πεπληρωθῆαι αὐτῶν τὰ ὅλα γῆρα. — 41 καὶ ἐπεγγεῖλῃ τῷ ἀδρῶν αἰσθήσεων V. οὖν om. R.

263, 49 Ἦγουν τοῦ Ald. Ἦ τοῦ R. Θ. — 50 διὰ libri om. præter R. τῷ γῆρα ταῦτα Ald. — 51 δὲ ἔξην Θ., qui habet 53 τοιοῦτος—πενήτων.

266, 5 ῥυπαίνω Regius. ῥυπάνω Junt. — 8 et 9 δὲ om. R. V. — 10 γ' οὖν V. γὰρ G. λέγει γὰρ Θ. δὲ om. R. Habet hæc Suidas s. Ψωλός et Μαδῶντα. — 11 μαδ. ἀντὶ τοῦ R. — 14 τοῦ θυρωδῶν

Dobræus, frustra corrigens infimi ævi scriptorem. DIND. — 16 ζαρομάγουλον, i. e. qui maxillas habet rugosas. Addendum hoc vocabulum Glosario Ducangii. *Idem.*

267, 26 κηλήτην Paris. — 34 τῶν ἐπη Paris. ἴσον ἐστί τῷ Reg.

268 sic in V., τὸ ἐξῆς ὃ ἀγγελίας χρυσὸν διὰ τῶν ἐπῶν. ἀττικῶς (corr. Ἀττικῆ) ἢ συνήθεια· ὡς δὲ πολὺπειροι et quæ sequuntur l. 40. — 36 ἀγγελίας ἐκ τῶν ἐπῶν R. ἢ om. Θ.

269, 40 τὴν πλουσίαν ὑπ. V. — 41 ἀπογραφὴν Ald. δὲ om. R. V. « Exscripsit Suidas usque ad πλούσιοι εἰσιν l. 47 in Σωρὸν χρημάτων ἀγγέλεις, omissis σορὸς δὲ—ω μεγάλου, quæ in Ald. adnotationi finitimæ ad v. 270 subijuncta Portus in hunc commodiorem locum revocaverat. » HEMST. — 43 τὸ συνάγω R. σορὸς—μεγάλου om. etiam Θ. — 45 καὶ om. Ald. μεγάλου om. V. — 46 εὐθυνοῦντες Θ. Ald. — 47 εἰσιν om. V.

270, 51 post συμπτώματα in V. sequuntur illa θηλυκῶς (scrib. σορὸς δὲ θηλυκῶς) ἐπὶ—διὰ τοῦ ω.

271, 53 τὸ προκείμενον ἢ προκόμιον V. — 2 Ἄλλως—ἄκος om. R. Θ. et Suidas s. Φενάκη. — 3 κυρίως δὲ V. omissio φενάκη. — 5 ἀπατουσῶν libri et Suidas. ἀπατωσῶν Hemst. τὸ ἐπέισακτον τῆς κόρης Ald.

272, 9 ἢ τὸ—μιαρόν additum ex V. — 10 ἢ om. Θ. βάσειν νεαροποιοῦσα· ἢ V. — 11 τίς ἐστίν, οἶονεὶ βάσειως Θ. Ald. ἢ τίς τῆς βάσ. G. καὶ ἐν πλεονασμῷ Θ. Ald. — 12 Ἄλλως ex V. additum. πάντες γὰρ οἱ Ald. πάντες δὲ οἱ Θ. — 15 ἀμύνεσθαι Ald.

274 Regius: Τοῦτο φησὶν, ὅτι κακῶς κρίνετε ὑπολαμβάνοντες ἐμὲ φυσικῶς τὸ ψεῦδος φιλεῖν· οὐ γὰρ ἐφενάκισα ὑμᾶς, ἀλλὰ σεμνυνόμενος εἶπον.

275, 25 ἀξίος καὶ βλάβης G. — 29 post τὸ γενικόν addendum ἐπήγαγεν ex scholio Aldino. DIND. πέδαι G. πέδαις V. — 30 ἐξήρτηται G. ἐξηρημέναι V. Uterque ἐμποδίζουσαι.

276, 33 ἰδικῶ R. — 34 χοίνικες etiam Suidas s. Χοίνικας. χοινικίδας Ald. — 36 ἰδωτικῶς om. Paris.

277. Ad hæc scholia dissertationem edidit Georg. Fr. Schœmannus, ita inscriptam: Dissertatio de sortitione judicum apud Athenienses ad scholl. Aristoph. Plut. v. 277. Gryphiswaldiæ 1820.—39 τῷ τάφῳ Θ.—42 τὸ πρᾶγμα [sic] V.—43 sequitur in V. ἄλλως. ἐν ταῖς Ἀθήναις—χωρὶς κλήρου δικάσαι. Ἄλλως. παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις—παρ' ὑπόνοισιν παίζει. — 44 ἔθος γὰρ R. V. Judices κατὰ φυλάς divisos præter scholiastam unus memorat scriptor lexicæ rhetorici in Bekkeri Anecd. p. 262, 10: Ἡλιαία, μέγα δικαστήριον Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ τὰ

μέγιστα τῶν δημοσίων πραγμάτων ἐκρίνετο. ἦν δὲ χιλίων πεντακοσίων καὶ ἑνός. συνήεσαν δὲ οἱ μὲν χίλιοι πεντακόσιοι ἐκ τριῶν φυλῶν. Quodsi verum hi grammatici dicunt, non intelligitur quomodo fieri unquam potuerit, quod sæpe factum esse dicit Aristophanes v. 1167 hujus fabulæ, ut aliquis pluribus simul decuriis adscriberetur (οὐκ ἐτὸς ἅπαντες οἱ δικάζοντες θαμὰ | σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν), nisi si tribum suam dissimularet atque, postquam inter veros tribules suos scriptus esset, aliam tribum mentiretur, ut etiam in hujus decuriam irreperet; qualis fraus non apparet quomodo vel tantillum temporis latere potuerit, quum, etiamsi forte non omnes tribules, at certe δημότῃα notī inter se essent, ut alienum statim a multis agnosci oporteret. Manifestus in his error est grammaticorum illorum, sic, ut videtur, explicandus. Decem fuerunt judicum decuriæ litterarum notis ab A ad K distinctæ: hæ, quum judicia habenda essent, in sortem a thesmothetis connectæ ex iisque totidem sunt eductæ quot judicia eo die futura essent. Idem quum esset Athenis tribuum numerus et annua sortitio judicum haud dubie tributim fieret, grammatici quidam decurias illas judicum, quas δικαστήρια vocant Demosthenes p. 702, 24, Pollux 8, 124 et Harpocratio s. Ἡλιαία, cum tribubus (φυλαῖς) confuderunt, quæ plane ab illis junctæ fuerunt, ita ut qui ejusdem essent decuriæ, tribuum diversarum, qui unius tribus, diversarum decuriarum esse possent. Hæc contra scholiastam monuit Schœmannus p. 16 et 20-23. Non melioris notæ absurdum illud commentum esse de decem judicibus, verbis proximis expositum εἶτα ἀπὸ μιᾶς—ἵποιοῦν δικάζειν, repetitumque in schol. v. 972, etiam a Valckenario notatum, ut ex ejus schedis refert Dobræus. DIND. — 46 πέντε ἑλ. ἀνδρας V. — 47 τῶν ε ἕνα R. τὸν ἔνατον Ald. τὸν ἕνα τὸν Θ. et ed. Basil. — 48 τοῦ om. V. — 49 καὶ τὸ ψήφισμα, ὃ ἐστὶν δ κληρὸς delet Hemst. ψήφισμα pro tessera electionis dixit scholiasta, quod animadvertit Dobræus. — 50 καὶ om. V. Fortasse delendum καὶ δικαστὴν vel scribendum δικαστὴν σε, delete δικάζειν. DIND. καθέζεσθαι Θ. Ald. — 51 πρὸς ἕτερον τὰ παρ' Θ. — 53 φονικῶν, de cæde similibusque criminibus, veneficis puta, vulneribus occidendi animo inflictis atque incendiis: hæc enim vulgo τῶν φονικῶν nomine designari solent; περὶ δημοτικῶν, de causis civilibus. SCHŒMANN. p. 6. — 54 ἕκαστος δὲ V. σὶνθ καὶ. — 1 ἰδικὸν R. V. — 2 ἄλλο λεγόμενον β. Ald. ἄλλο β, γ, καὶ δ ἐς τὸ ε R. — 3 καὶ ε V. καὶ om. Θ. οὕτως addidi ex V. Dobræo totum hoc τὸ δ καὶ τὸ ε καὶ ἕως τοῦ κ. δέκα γὰρ ἦν τὰ δικαστήρια τὰ πάν-

τα ἐν Ἀθήναις delendum videbatur. Sed probabilis est hic quoque errorre subesse scholiastæ, qui ex decem iudicium decuriis collegerit decem fuisse Athenis dicasteria: quæ aliquanto plura fuisse constat. DIND. — 4 τὰ δικαστ. Ald. omit- tens τὰ πάντα. — 5 πυρῶ V. — 7 ἕκαστα Θ. — 8 post δελτον addit R. παρ' ὑπόνοιαν δὲ λέγει σκώ- πτων τὸν γέροντα, reliquis omnibus carens. πινα- κίδιον Θ. Ald. — 9 τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Hoc quoque absurdum esse fierique plane non potuisse ostendit Schœmann. p. 8. — 10 πινακίδιω Θ. Ald. δὲ om. V. — 14 ἔχοντος τοῦ α, 15 καὶ ἐξῆς ἁμοίως V. Qui cum Θ. pergīt ἀπὴρχετο δὲ καὶ πρῶτον. In Ald. ἀπὴρχοντο δὲ καὶ πρῶτον. « Delevi ver- bum ex superioribus illatum. » DIND. — 20 κα- τηγορεῖτο καὶ additum ex V. Sequentia ad l. 36 om. etiam Θ. — 21 ἔρχεται, scil. in forum. εἰς τὸ non debet delere Dobræus. Deinde l. 25 κατὰ φυλὴν ἕκαστος post ὁ γραμματεῦς sunt transpon- enda cum Schœmanno p. 12, nisi negligentius locutus est scholiasta. DIND. δέκατος Luzac. De Socrate p. 70. ἐνδέκατος Ald. Schol. Vesp. 722 : θεσμοθῆται καὶ δέκατος ὁ γραμματεῦς κληροῦσι τοὺς δικαστὰς τοὺς τῆς αὐτῆς φυλῆς ἕκαστος. — 26 τὰ λα- χόντα Schœmannus p. 12. τὸν λαχόντα Ald. — 32 ἐγράφοντο δὲ οἱ, ἐπέλ. Hæc mihi neque integra esse videntur, sed aliquot verbis in principio mutilata, neque ejusdem auctoris, cuius sunt priora, neque vero ullius pretii. Rursus melio- ris notæ hæc sunt: τὸ δὲ ὁ Χάρων τὸ ξύμβολον δι- δωσι κτλ., pessimæ autem, quæ his subjunguntur: δέον δὲ εἰπεῖν κτλ. Hæc omnia e diversis au- ctoribus nullo iudicio consarcinata sunt. SCHØE- MANNS. p. 13. ἐγράφοντο δὲ οὕτως. εἰ ἦν—Dobræus. — 33 γράμματα Hemst. apud Dobræum. γραμμα- τεῖς Ald. — 35 ista καὶ οἱ δικάζοντες sunt alius scholii initium. DOBRÆUS. — 35 sq. ἐκλῆροῦντο δὲ ἵνα μὴ V. — 36 διαφθεῖρη τις τὸ δικαστήριον Ald. — 38 εἰσιόντων V., qui om. εἰς τὸ δικαστήριον. — 41 σύμβολον—δημόσιον Θ. σύμβολα—δημόσια Ald. τούτῳ Hemst. τούτων Ald. τούτων Θ. — 42 ἵν' οἱ Θ. ἵνα Ald. — 44 εἶδει δὲ, 45 ὅς ἐστι καὶ μ. Θ. — 53 εἰ φυλῶν Kusterus. ἰδ' φυλῶν Junt. ἰδ' φυλῶν Regius. — 4 ἐλάγγανεν liber Poggianus et Reg. Legebatur ἐλάμβανεν. — 7 οὖν additum e libro Poggiano et Reg. λαχὼν iidem. λαχὼν Junt. — 8 alterum καὶ om. Pogg., non Reg. — 14 μέντοι Pogg. Reg. μὲν τῷ Junt. — 15 καὶ ἡ διάνοια τούτου om. Pogg. — 19 εἶναι σε Pogg. Reg. — 20 Χάρωντα Pogg. Reg. Χάρων Junt.

278 om. etiam Θ. — 25 χρῶμα. Vel adjunctum verbum docuerit esse reponendum γράμμα: quis enim Græce sciens dicat ἐπιγράφειν χρῶμα? tum etiam, quod statim subsequitur, ἔχων δὲ τὸ αὐτὸ

γράμμα, quamquam illud ἔχων nihil habens, quō referri possit, præter δικαστήριον, itidem vitio vacare non videatur: nisi quædam interciderint, litera mutanda est, ἔχων, nimirum in ista δελτῶν vel πινακίῳ, cuius ad præcedentem versum schol. meminit. Βάλανον autem non aliam intelligo, quam τὸν σφηκίσκον τῆς εἰσοδοῦ: dicemus ad v. 301. HEMST. Post χρῶμα, ab Hemst. male in γράμμα mutatum, lacunam indicavit Dobræus. Quæ fortasse sic est explenda ut scribatur, τοῖς γὰρ δικαστηρίοις χρῶμά τέ ἐστίν ἴδιον ἕκαστῳ καὶ γράμμα ἐπιγράφεται ἐπὶ τῷ σφηκίσκῳ τῆς εἰσοδοῦ. Non est aliunde cognitus hic usus vocabuli σφη- κίσκος, quod in σφηκίσκῳ mutandum videbatur Schœmanno p. 15, male illud pro ἀέτωμα s. ἀετός accipienti. *Supercilium januæ* interpretatur Bœckhii Corp. Inscr. vol. 1, p. 341. Mihi non de toto supercilio intelligendum esse videtur, sed de lapide vel ligno quod in medio supercilio januæ paullulum eminet superciliūque cunei instar in duas partes dividit: quod et σφηκίσκος et σφηκίσκος apte dici potuit. Huic igitur cuneo inscripta fuit litera dicasterii, quemadmodum hodie numerum ædium non raro inscribi viderimus. Ὁ δὲ, id est ὁ δικαστής. DIND. — 27 τὸ δμῶ- χρον. Conf. schol. Vesp. 1105: εἰδίδοντο δὲ καὶ βακτηρία τοῖς δικασταῖς δμῶχροι τοῖς δικαστηρίοις, ὅπου ἕκαστος εἰσελθόντας δικάζειν εἶδει, ἵνα τὸν δια- μαρτάνοντα ἀπέλεγῃ τὸ χρῶμα. Lexicon rhet. in Bekkeri Anecd. p. 220, 17: δμῶχρωμοι τοῖς δικα- στηρίοις εἰδίδοντο βακτηρία, ἵνα ὁ λαβὼν οἰουδὴ χρῶ- ματος βακτηρίαν εἰς τὸ δμῶχρωμον εἰσέλθῃ δικαστή- ριον, καὶ μὴ εἰς ἕτερον πλανᾷται διὰ τὸ πολλὰ εἶναι τὰ δικαστήρια. Sic βατραχίουν et φοινικίουν a co- loribus appellata memorat Pausanias 1, 28, 8. — 29 τὴν βάλανον glandem sive globulum esse ar- bitror, in summa scipionis parte impositum; de quo ornamenti genere conf. Herodot. 1, 195; et exstant hodieque, præcipue in vasis quæ dicuntur Etruscis, scipionum in hunc modum or- natorum exempla. Huic igitur scipionis glandulæ inscripta erat dicasterii nota. SCHØEMANNS. p. 15. Falsam esse interpretationem Hemsterhusii supra ad l. 25 appositam vel ex eo cognoscitur quod ἔχων in ἔχων mutato opus habet: quod si scripsisset Aristoteles, μὲν non post δμῶχρον, sed post λαβὼν erat collocaturus. DIND. — 33 om. G. ἀντὶ τοῦ μέλλεις ἀποθνᾶσκειν R.

279, 39—42 Εἶδος—αἰσχροῦς hic om. V., sed infra post ὀρχουμένου ponit τινὲς δὲ μόθωνα εἶδος εἶναι λέγουσιν αἰσχροῦς—αἰσχροῦς. — 40 τοὺς παρεπομένους dicit schol. Equit. 631, ex eoque Suidas s. Μόθω- νες. παρατρεφομένους Harpocratius s. Μόθων. παῖδας om. R. — 42 γὰρ et τοὺς om. V. — 44 legebatur

παραστῆσαι. Correctum ex Θ. et Harpocratiōne. κακεὶ περιέστησαν V. — 46 seq. ἤ—σπερμ. habet Harpocratio. — 49 Κόβαλοι δὲ Θ., qui om. τινες. 283, 12 τοὺς R.

285, 19 ἄγω, νομίζω, τὸ θυμῷ· καὶ τὸ συντρίβω Junt. Regius recte.

286, 24 βαρύνεται codex Cantabrig. ap. Kidd. ad Porsoni Miscell. p. 194.

287, 25 Τοῦτο παροιμιστικὸς (-όν G.). δ Μίδας V. — 26 εἶχε V. Tum sic pergit, ἄλλως. παροιμιῶδες ἐπὶ τοῦ Μίδου. οἱ μὲν λέγουσιν αὐτὸν ὡτα εἶχει δνου διὰ σὸν (δι' ἄ G.) εἰρήκαμεν. οἱ δὲ ὅτι δνους τοῦ Διονύσου παριόντας ἠδίκησε. διὸ ὄργισθεις δ θεὸς ὡτα δνου αὐτῷ περιήψεν. οἱ δὲ ὅτι ὡτα δνου μεγάλα εἶχεν φύσει παρασκευασεν. οἱ δὲ ὅτι παροιμιῶδες ἐλέγετο ἐπὶ τοῦ Μίδου, ἐπεὶ δνος μάλλον ἀκούει τῶν ἄλλων ζῶων πλὴν τοῦ μύδος. καὶ δ Μίδας δὲ πολλοὺς ὡτακουστάς εἶχε. λέγεται δὲ τούτῳ τὸν Πακτωλὸν χρυσὸν βρῦσαι. λέγεται δὲ αὐτὸν εὐξασθαι ὥστε πάντα γενέσθαι χρυσὰ ὅσων ἄφεται, καὶ διὰ τοῦτο αὐτὸν ἀπολέσθαι τῶν βρωμάτων γενομένων. Ἄλλως. Μίδας βασιλεὺς ἦν τῶν Φρυγῶν. οὗτος ἔσχε δηλάτορας (δηλήτορας G.), καὶ μαθητὸν παραλλήλως (scrib. παρ' ἀλλήλων) τὰ πράγματα ἀπήγγελλον αὐτῷ. ἔτε δὲ οὖν ἀκούων τε ἄλλων ἔσχε τὴν ἐπωνυμίαν, ἣ ὅτι χώραν οὕτω καλουμένην εἶχεν δνου ὡτα ἐχειρώσατο καὶ ἀπὸ τούτου ἐκλήθη. R. hæc tantum habet, παροιμιῶδες ἐλέγετο περὶ τοῦ Μίδου ὅτι πολλοὺς ὡτακουστάς ἢ κόμην τινὰ εἶχε Φρυγίας ὡτα δνου λεγομένην. ἢ ὡτα δνου λέγεται τὸν Μίδαν εἶχειν διὰ τοὺς ὡτακουστάς. . . . νοίαν ἐπειδὴ ὁ δνος μάλλοι ἀκούει τῶν ἄλλων ζῶων πλὴν μύδος. οἱ δὲ ὅτι δνους τοῦ Διονύσου παριόντας ἠδίκησε. διὸ—φύσει εἶχεν. Θ. hæc omnia omittit. — 28 κόμην Φρυγιακὴν Suid. s. Μίδας. Κατέσχευεν est occupavit, expugnavit. Diogenian. 6, 73: Μίδας δνου ὡτα: «Ὅτι ὡτακουστάς εἶχεν· οἱ δὲ χωρὶον αὐτοῦ φασιν οὕτω καλεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ λεγθὲν ἀνάλωτον· et totidem verbis Apostol. 13, 19. Vide Tzetz. Chil. 1, hist. 2. Hemst. — 30 αὐτὸν πάλιν. Locum esse sibi suspectum in margine libri sui notavit Kusterus: in Suida tantum, καὶ αὐτὸν εὐξασθαι, ceteris neglectis, quæ non magno opere desideres: transposito lenior evadet oratio: πάλιν δὲ λέγεται αὐτὸν εὐξασθαι. Hemst. πάλιν om. V. — 34 ὄνους τοὺς τοῦ Suidas. — 35 παρῶν Ald. εἶχεν αὐτῷ Suidas. — 44 ὑπ' αὐτῷ Paris. et Reg. Legebatur ὑπ' αὐτοῦ. λεγόμενά τε καὶ πραττόμενα om. Paris. «Conf. Eudocia p. 290, et Phavorin. v. Μίδας.» Bast.

290, 49-53 habet margo Dorv. usque ad ἄδων, cui voci statim subjicit, τὸ δὲ θρ. τῆς λ. ἐστὶν ἀπήχημα. Θ. nulla ad hunc versus scholia habet præter illa, τοῦτο ἀπήχημα τῆς λύρας καὶ οὐ συνάπτεται τῇ συντάξει. — 52 καὶ δ Καρίων ἦν Reg. —

5-7 τοῦτο—κιθαρίζοντα om. Reg. «Post κιθαρίζοντα legebatur ἄλλως τε καὶ τὸ μέτρον συστέλλειν θέλει τὴν λο συλλαβὴν, quæ post ἀμαθεὶς transposuit Hemst., ego delevi. Illud tamen recte animadvertit Hemst., ab alio grammatico ista esse adscripta et inepte quidem. Nam quod dicit de lo syllaba necessario corripienda in vulgata cadit scripturam, non in conjecturam illam grammatici cujusdam, in qua metrum et θρεττανελό et θρεττανελώ fert.» Dind. — 9-32 in V. hic est οἶδο scholiorum, Φιλόξενος διθυραμβοποιὸς πεποίηκε Γαλάτειαν δρᾶμα, ἐν ᾧ πεποίηκε τὸν Κύκλωπα ἔρᾳν αὐτῆς καὶ κιθάραν κρούοντα καὶ ἐν τῷ κρούειν ἀπομιμούμενον θρεττανελό θρεττανελό. ἐστὶ δὲ καὶ τὰ περιγραφόμενα ἐκεῖθεν, ἀλλ' εἶα τέκνα θαμῖν' ἐπαμβούωντες. Ἄλλως. καὶ μὴν ἐγωγε βουλήσομαι ἡμᾶς ἀγειν· διασύρει δὲ τὸν Φιλόξενον τὸν τραγικόν, δς εἰσήγαγε κιθαρίζοντα τὸν Πολύφημον. τὸ δὲ θρεττανελό ποιὸν μέλος καὶ κρουματίον ἐστὶ. Ἄλλως. δ Φιλόξενος δ διθυραμβοποιὸς ἐν Σικελίᾳ ἦν—δέξυδῶρκει. Ἄλλως. Φιλόξενον τὸν διθυραμβοποιόν—τὸ μέλος ἐκεῖνο. ἢ γὰρ κιθάρα κρουομένη τοιούτου μέλος ποιεῖ, θρεττανελό θρεττανελό. τινές—φωνήν. — 9 βουλήσομαι ἡμᾶς ἀγειν. Nam aliis placebat ex præcedenti repetere χορεύσαι vel χορεύειν, ut proximum scholion ostendit: βουλήσομαι χορεύειν, καὶ ἡμᾶς ἀγειν. Hemst. — 14 Suidæ s. Θρεττανελό codices τραγωδιοδιδάσκαλον. — 15 prius τὸν om. R. — 20 χορεύειν R. — 22 sq. ἢ γὰρ—θρεττανελό huc transposuit Dind. cum R. V. et Suida. Supra ante Φιλόξενον τὸν διθυραμβοποιόν l. 14 exhibet Ald. præmisso θρεττανελό: Τὸν κιθαρωδόν et sequente ἄλλως, quæ om. R. Idem κινουμένη pro κρουομένη. Reg. ἀνακρουομένη. — 23 θρεττανελό θρεττανελώ R. — 24 φωνήν. τὸν κιθαρωδόν hoc loco addit V., quod om. G. Sequentia om. R., habet Regius. — 25 Δωριεῦσι Reg. Ald. Correxerat etiam Hemst. — 26 τινὲ om. etiam Reg. — 28 τὰ μέρη K. Reg. Ald. — 29 δρᾶμα δὲ V. omisiss καὶ ἐκεῖ. εἰσήγαγε Reg. — 30 τῆς om. V. «τοῦτο δέ. Hoc si mendo carere ponatur, nihil est prius, quam ut eam in suspicionem venias, excidisse unam, quæ huic respondeat, orationis partem: τοῦτο μὲν. . . τοῦτο δὲ αἰνιττόμενος etc. tum fabulam Cyclopis et Galatææ illo dramate pertractans, tum tacite respiciens ad Dionysium. Alioqui parva plane mutatione rectum erit, τοῦτον (scil. τὸν Κύκλωπα) αἰνιττόμενος εἰς Διονύσιον, quod fere malim.» Hemst. Reg. Γαλατείας, αἰνιττόμενος τὰ κατὰ τὸν Δ. Idem 32 post ὠξυδῶρκει pergit: καὶ ἀνακρουόντος δῆθεν τοῦ Κύκλωπος τὴν κιθάραν, τοῦτο τὸ μέλος ἀποτελεῖτο. Deinde post plura ex superioribus, Veneti verbis l. 23 sq. subjicit, μιμούμενος οὖν καὶ οὗτος τὸν ἀγροικικὸν χορὸν τοῦτο

φρσίν. ἔστι δὲ καὶ τὸ «ἀγ' εἶα τέκεια θαμίν' ἐπανα-
βοῶντας» ἐκ τοῦ αὐτοῦ δράματος τοῦ Φιλοξένου.

291 τοῖς ποσίν. οὕτως. ἐτυβε—πυγὴν habet Θ.

293, 40 πρόβατια ποιᾷ κεχρησθαι φωνῇ V. et
Suidas s. Βληγή. πρόβατια ποιᾷ φωνῇ χρησθαι Ald.
— 42-45 sic in V., ἑαυτοῦς. τῶν ἐχόντων ἐν ταῖς
μασχάλαις δυσωδία. κινάβρη γὰρ ἡ δυσωδία ἢ ἐν
ταῖς μασχάλαις τῶν προβάτων ὑφισταμένη. κυρίως
δὲ ἢ τῶν κυνῶν βορὰ, κυνοβορὰ τις οὖσα καὶ κινά-
βρα. — 43 legebatur ἐχόντων ἢ κακῆν, pro quo
τὴν R. κακῆν post δυσωδίαν habet Θ. — 45 βρώσις
Θ. Ald., quæ post οὖσα addit ἀλλ' εἰ τοῦτ' ἦν,
ἐγράφετ' ἂν διὰ τοῦ υ ψιλοῦ. Suidas s. Κινάβρα ha-
bet, ἢ δυσωδία τῶν μασχαλῶν τῶν αἰγῶν· et Κινα-
βρώντων αἰγῶν, τῶν δυσωδία ἀποκεκπουσῶν
(ποιούντων codices Gaisfordi) ἐκ τῶν μασχαλῶν.

295, 51 sqq. Suidas: Ἀκρατεία· ἀκρατεῖσθε.
Ἀριστοφάνης Πλούτων· Τράγοι δ' ἀκρατεῖσθε· τουτέ-
στιν, ἀπεψωλημένοι ἀκρατεῖσθε· ἀντὶ τοῦ, ὡς τράγοι
ἀκρατῆ πράξετα· ἐπεὶ μ. τ. σ. οἰ τ. λ. τὸ αἰδοῖον· τὸ
ἄκρον λαίξετε, ὡς τράγοι. Cujuscumque culpa con-
fusala puto, et hunc in modum instauranda: Ἀπε-
ψωλημένοι τράγοι δ' ἀκρατεῖσθε· τουτέστι, τράγοι
δ' ἀπεψωλημένοι ἀκρ. etc.; nam τράγοι apte expli-
cari non possunt per id ipsum vocabulum, quod
in Aristophane connectendum est. HEMST. — 52
λείπει ἢ ὡς R. ὡς τράγοι· τὸ δὲ ἀκρατεῖσθε ἀντὶ τοῦ
φάγοιτε. ἀκρατισμός γὰρ λέγεται τὸ πρῶτον φαγεῖν.
ἢ Θ. Ald., quæ om. etiam Suidas. — 53 ἀκρατεῖς
G. πράξετα Suidas. οἱ τράγοι om. R. V. οἱ τράγοι
τὰ αἰδοῖα ἑαυτῶν καὶ ἑαυτοῦς λείχουσιν Θ. — 54
αὐτῶν τὰ R. αἰδοῖα. ἢ λαίξετε τὸ ἄκρον τοῦ αἰδοῖου
Θ. Ald. — 1 ἀντὶ τοῦ φάγοιτε om. G. Regius:
Ἀκρατεῖσθε ἀντὶ τοῦ ἀκρατῶς τοὺς ὄρχεις λαίξετε.
λέγεται δὲ ἀκρατισμός ἐπὶ τῶν ἐκ πρῶτης ἐσθιόντων
καὶ πινόντων· καὶ Ἀκρατίζομαι τὸ ἀκράτου γαίνομαι.
παρὰ δὲ Θεοκρίτῳ (1, 51) ἀκράτιστον τὸ οὐδενὸς
ἐγκρατὸς σημαίνει· ὅπαρ ἀρμόζει καὶ ἐπὶ τοῦ παρόν-
τος.

298, 7-9 sic ex V. καὶ γὰρ παρὰ τῷ Φιλοξένῳ
πῆραν ἔχων εἰσῆλθε R. Ald. — 10 ἐφεξῆς Θ. — 11
ποιήματι αὐτοῦ V. — 16 ὡς μελλούσης Jacobs. ad
schol. Theocrit. 6, 7. — 19 sq. εἰς τὸν οἰκέτην
ἀναφέρει Reg. recte. — 24 κραυγαλόντα δὲ ἀντὶ
R. V. Θ. — 25 μεθύοντα—σφάλλασθαι om. R. V.
μεθύοντα, ἀπὸ τοῦ τὸ κᾶρα πάλαιιν τοὺς μεθύοντας,
ἢ ἀπὸ τοῦ τῶν Suidas s. Κραυγαλόντα.

300, 29 Μάτην etc. Ab Hesychio depromptum.
HEMST. — 31 lemma εἰκῆ δὲ καταθ. habet Θ.

301, 36 sq. σκηφίσκον—Ἄλλως huc transposita
cum V. Θ., quo loco etiam Suidas legit s. Σφη-
κώδεις. Πραξίσο Ἄλλως post σφηκώδεις φασίν l. 42
habet Ald. ἔξυμμένον R. ἀπεξυμμένον V. ἀπεξυ-
σμένον G. — 37 ἰσχνὸς ἐκ Θ. — 37 ἐπιτηθευτή

V. Legebatur ἐπιτηθευταί. — 38 μακρὰ V. Θ.
et Hesychius s. Σφηκίσκοι. μικρὰ Ald., Suidas,
Photius p. 560, 12, Zonaras p. 1695, Etym. M.
p. 738, 39, Eustath. p. 897, 58. — 39 ζυνηγμένα
Θ. — 40 ἐπεκταμένην V. ἐπισυνηγμένην Suidas,
Hesychius, Etym. M. λαὺν ἔχουσιν V., non G.
ἄγαν ἔχουσιν Hesychius. — 41 δὲ om. V., qui τοῖς
στόμασι.

302 om. etiam Θ. — 49 εἴκοσι Portus. ὧτῳ Ald.
— 50 στίχοι καὶ κῶλα Kusterus. στίχων καὶ κῶλων
Ald. — 51 ἀκατάληκτος. Jure Kusterus scholia-
sten reprehendit, qui primum versum esse dixit
τετράμετρον ἀκατάληκτον, qualis est Alcæi pro-
latus etiam ab Hephæstione ejusque enarratore
p. 16, 86, quum sine dubio sit τετράμετρος κατα-
ληκτικός. Qui in tam manifestum errorem labi
potuerit, miror; nisi credibile putes eum repe-
risse, ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην γε τὴν τὰ φάρμακ' ἀνα-
κωκῶσαν ἂν. HEMST. Regius: τὸ α' καὶ β', ἰαμβιακά
τετράμετρα καταληκτικά, ὅμοια τοῖς ἄνω. — 6-8
Anacreontic. od. 38.

303, 13-18 Δέον—Ἄλλως leviter mutata infe-
rius exhibet V. δέον—ἐφαρμάκευεν habet Suidas s.
Ἀπαίδευτοι. — 14 ὁ δὲ om. Θ. Deinde οὗτος ὁ Φι-
λωνίδης οὐ μόνον μέγας ἦν, ἀλλὰ καὶ ἀμαθής καὶ ὠ-
δης addit Suidas. δὲ om. Θ. — 18 ἐφαρμάκευεν ὡς
ὄντας κάπρους Θ., qui om. Ἄλλως. — 19 καὶ om. V.,
qui Κίρκην. — 25 Μελιττία V. et infra Μελι-
τέως. Idem post ὠδὴ addit Κίρκην δὲ λέγει τὴν
Λαΐδα. — 26 Νικόχαρις, 27 ἠδὲ τ' Ald. ἀπαίδευτος
τε εἰ G. — 28 post Μελιτέως sequuntur in V.,
ἄλλως. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Ὀδυσσεῖα, Φιλωνίδην εἶπε.
κωμῶδει δὲ τὸν Φιλωνίδην ὡς πόρνον καὶ πολλοὺς
παρασίτους τρέφοντα. ἦν δὲ καὶ ὠδὴς ὁ Φιλωνίδης
(ὁ Φιλ. om. G.). τοὺς δὲ ἑταίρους αὐτοῦ κάπρους
εἶπε, τὴν δὲ Λαΐδα Κίρκην, ἐπειδὴ τοὺς ἑραστὰς αὐ-
τοῦ (scr. αὐτῆς) ἐφαρμάκευεν. Sequentia om. etiam
Θ. Ea in codice Parisino sic scripta: Ἄλλως. ἔστιν
ἡ Κίρκη ἐκ τῶν Λαιστρυγόνων, παρελθούσα πάσας
τὰς γυναῖκας μαγαλίας. προσέσχε δὲ αὐτῇ Ὀδυσσεὺς
μετὰ τὸ φυγεῖν—ἐκπέμψας (sine καί)—ἕπ' αὐτῆς
ἐγεγόνεισαν διὰ τινος ποτοῦ, νυκτὸς εἰς τὴν τούτων
—μῶλυ—καὶ πρὸς μοιχείαν αὐτῷ συνελεῖν ἐπ.—
ἐμίγη καὶ ἐποίησεν υἷον. Θέλων οὖν—ἐκείσε τῆς Α.
— 33 ἦν ὁ τόπος, 34 διὰ τινος φαρμακοποιίας Reg.
— 40 αὐτὸν Reg. Dorv. αὐτῷ Ald. — 41 εἰς τὴν
Reg.

305 Reg.: Σκῶρ τὸ ἰδιωτικὸς λεγόμενον σκατόν.
καὶ κλίνεται σκατὸς ἑτεροκλίτως.

307, 14 γρυλλισμός G. γρυλλισμός R. — 16
ὑπὸ et 17 καὶ om. Paris.

309 et 311 om. etiam Θ.

312, 32 εἰπεῖν ἔτι Θ. Reg. Ald. — 33 ἐπιφέρει-
μεν R. Reg. Paris. ἐπιφέρωμεν Ald. ἐπιφέρειν V.

«ἐπιφέρομεν dixit scholiasta, non ἐποίησεν, qui κρεμῶμεν pro indicativo præsentis haberet.» DIND. σοι om. V. δ δὲ om. R. V. — 34. Illa ἔρηνου, quem vespertilionis in modum adglutinatus Ulyxes adprehenderat, ἐποχὴ sumta est ex Od. M, 432. Melanthii meritissimam pœnam ad columnam suspensi graphice descripsit poeta Od. X, 175, 193. HEMST. τοῦ additum ex V. et Reg. Ceterum in V. supra post scholion v. 302 adscripta quæ huc pertinent δέον (δέον om. G.) εἰπεῖν τὸ ξίφος ἐπανάτειναντες ὥσπερ ὁ Ὀδυσσεὺς τῇ Κίρκῃ. — 35 στόματι Paris. — 38 sq. Ὡσπερ—ἀνέτεινεν habet Θ.

313, 41-53 sic in V., μίνθη κυρίως ὁ τράγος, καταχρηστικῶς δὲ ἡ ἀνθρώπου κόπρος, ἣ ἐκχρηστο—παρμῶ. Ἄλλως. μίνθη ἡ κόπρος τῶν αἰγῶν λέγεται. ἐπειδὴν—ἤρδιζονται. Ἄλλως. οἱ μὲν τὸν ἡδύοσμον—οἱ τράγοι. — 41 τὸν ἡδύοσμον. Dioscorides 3, 41 : ἡδύοσμος, οἱ δὲ μίνθη, γνῶριμον βοτάνιον· et Suidas in Μίνθη. Alibi neutrum genus scholiastês posuit : ad Ran. 1075 : Μίνθη δὲ τὸ παρ' ἡμῖν ἡδύοσμον· οἱ δὲ τὸν θύμαν, ἣ κόπρον αἰγῶν. Hesych. : Μίνθα, τὸ ἡδύοσμον, καὶ ἀνθρωπιὰ κόπρος. Idem : Ψώϊκος, ἀφοδος ἕγρὰ, ἣ ὄνθος, δυσωδία, καὶ ἦν καλοῦσι μίνθαν· οἱ δὲ αὐχμῶν, ἣ μόλυσμα· sanavimus affectum locum et male tentatum. Ap. Etymologum itidem in Μίνθη pro μίθρον rectius est μίνθον. Κομικὴ λέξις est liber comicorum vocabula complexus et declarans. Schol. Apollon. Rh. 4, 973, de orichalco quum diversas veterum opiniones exposuisset, addit : οὕτως ἦν ἐν τῇ κομικῇ λέξει τῇ συμμικτῷ· neque aliud existimo τὸ κομικὸν λέξικόν, cuius idem mentionem fecit ad v. 1614. Auctorem Palamedem Etymologus indicat p. 145, 44 : Παλαμήδης ἱστορικὸς ὁ τὴν κομικὴν λέξιν συναγαγών· ubi miror historicum vocari, qui fuerit grammaticus, eo-que titulo signetur a Suida : Παλαμήδης, Ἐλεάτης, γραμματικός. κομικὴν καὶ τραγικὴν λέξιν, etc. Temporis quo vixit indicium Athenæo debemus, a quo Dipnosophistis adnumeratur ὁ Ἐλεατικὸς Παλαμήδης ὀνοματολόγος 10, p. 397, A. Idem sine dubio Palamedes, cuius auctoritate in verbis obscurioribus explicandis utuntur scholiastæ Apollon. Rh. ad 1, 704; 3, 107; 4, 1563, et noster ad Pac. et Vesp. ter quaterve. HEMST. Vide Boeckhium præfatione ad schol. Pindar. p. xix. DIND. κομικῇ τάξει V. — 43 φούμενον V. φερούμενον Θ. — 44 ἣ καὶ ἄλλως Ald. ἣ τοῦ τράγου κόπρος. παραχρηστικῶς. . . . ἐπειδὴν R. Scribendum videtur παραχρηστικῶς δὲ ἡ ἀνθρώπου κόπρος. DIND. — 45 ψυμῶ V., qui 50 om. af. — 52 οἱ δὲ om. Θ. — 53 ἐκχρηστο περιτριβόντες V. Vulgatum habet Suidas s. Μινθώσομεν. — 54 ἐν om. Ald. et

Suidas. δυσερρήτω Suidas. δυσριγῆ Ald., corruptum fortasse ex δυσριγῆ. Capræ δύοριγοι, alio-que, dicuntur ab Aristotele et in Geopon. 18, 9, 5. Deinde τράγων, οἱ δὲ τῷ παρμῶ V. Scholion hoc pluribus verbis esse defectum censebat Hemsterhusius. Mihi ex superiore scholio inepte excerptum videtur. Illud quoque absurdum, quod stercus humanum hircis adhiberi dicitur. DIND.

314, 7-11 sic in V., Ἀρίστυλλος αἰσχρὸς ποιητῆς καὶ ἐν ταῖς μουσουργίαις καχηνῶς· ἣ ὡς μοιχὸς διαβάλλεται καὶ ἐπὶ μαλακίᾳ, μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις ὡς αἰσχροῦ καὶ ἀρρητοποιῦ. — 10 ὁ δὲ Ἀρίστυλλος αἰσχρὸς ποιητῆς habet R. — 12 ὅτι ὡς ὁ Ἄρ. R. — 12 ἐπείθε om. V. μητρὶ χοῖροι et sequentia om. V. Θ., qui om. etiam scholion v. 316.

317 ἀλλ' ὅτι ἐναντίον R. V.

321 V. hæc tantum habet, ἀντὶ τοῦ δι' ἡμέρας οὕτω κάμνειν ἐσθίων. μασσῶ μασσῶ δέ. — 34 sq. μασσῶ—μασσώμενος ὡς κλώμενος Ald. — 37 τῷ—δεήσεται habent etiam Reg. et Θ., in quo legitur δεήσειεν.

322, 38-41 Κορωνίς—δρῶ om. etiam Θ. Sequentia in V. hoc ordine, περὶ τοῦ—Ἀχαιοῦς. Ἄλλως. ὁ Χρεμύλος—καινότερον. — 41 Χρ. ὡς καὶ ξενισθεὶς Θ. — 42 τὴν προσηγορίαν V. — 45 τοῦ τε Kusterus. τοῦ V. τοῦτο Θ. Ald. — 46 Dionysius ille quis fuerit, inter tot Dionysios a Meursio, Vossio et Jo. Jonsio De scriptt. H. Ph. 3, 8 recensitos, definire non est pronum. HEMST. — 47 vide Thom. M. v. Χαίρειν, Menag. ad Diogen. Laert. 3, 61. Kusr. αὐτὸ om. V. Θ. Uterque deinde γράφοντος δὲ αὐτοῦ πρὸς Ἀθ. ἐλότος τοὺς ἐν Σ., et 49 ὁ Κλέων Ἀθηναῖος. — 50 περὶ τὴν σύνταξιν ἀσύστατον. Disputat scholiastes, ut Apollon. Alex. 3, p. 231, de usu infinitivi χαίρειν in hac epistolari formula, cuius rationem structuræ legitimæ repugnare monet, nisi quis imperativi vice Homericō more positum accipiat. Videntur tamen e duobus codd. in unum conflata esse binæ sententiæ similis periodi, quarum alterutra fuerat omittenda hunc in modum : λέγει δὲ (Dionysius) αὐτὸ καίθετα περιττὸν, καὶ κατὰ τὴν σύνταξιν ἀσύστατον. εἰ μὴ τις αὐτὸ λάβοι etc., vel, ἐκ δὲ τῆς συντάξεως τοῦ λόγου φησὶν (Dionysius) ἀσύστατον, εἰ μὴ etc. HEMST. Post ἀσύστατον V. addit οὐ δὲ περιττὸν ὡς αἰσκέμενον. — 52 ἀντὶ om. Θ., qui προστακτικὸν Θ. — 1 ἐμφαίνει Dorv. — 4 ὄν Paris. Reg. ἦν Junt. Idem Reg. τούτω, ut legendum est.

324, 14-16 om. G. παρ' ὑπόνοιαν· εἰπὼν γὰρ μὴ προσαγορεύειν ἀπατάται pro his ponit V.

325, 18-21 sic in V., μετὰ τάξεως καὶ σπουδῆς,

ἢ ἀντὶ τοῦ καθωπλισμένους, ἢ ἀντὶ τοῦ γοργῶς καὶ μετὰ συγχροτήματός τινος χοροῦ. τὸ δὲ οὐ καταβλακευμένους (καταβεβλακευμένους G.) ἀντὶ τοῦ σπουδαίως καὶ οὐ βραδέως. βλάξ γάρ. — 19 καὶ ante γοργῶς om. Θ. — 20 καταβλακ. R. καταβεβλακ. Ald. — 22 καὶ μαλθακία ἢ Θ. ὑπεροφίας ἀμέλεια R. βλακεία ἢ τρυφή Reg.

327, 33 sq. εἴταν bis G. ὅτ' ἂν V. Posui comma post πάλιν. Sed scholiasta fortasse scripserat εἴταν δὲ θέλη, πάλιν ἀνθρώπων. DIND.

328, 35-39 sic in V., δόξεις—πρακτικόν. ἢ ὡς αὐτὸν—σύμμαχον. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ θάρσησον. νομίζεις γάρ εἶναι μὲν (scr. με Ἄρη) εἰς τὸ βοηθήσαι σοι. τῷ Ἄρει· ἄκρωσ καὶ ἀπειλητικῶς βλέψω πρὸς τὸ βιαζόμενον. Illa τῷ Ἄρει—βιαζόμενον om. G. — 36 αὐτὸν V. εαυτὸν Θ. Ald. ἂν R. — 38 vix dubito quin a scholiaste scriptum fuerit ἀρείως καὶ ἀπειλητικῶς, *Martis in morem, et comminatorio vultu*. Suidas: Βλέπειν γάρ ἄ. δ. μ' Ἄρη. ἐπὶ τῶν ὑπισχνουμένων παντὶ σθένει πράττειν (Mich. Apostol. συμπράττειν, nihil amplius addens) καὶ συνάρασθαι πρὸς βοήθειαν. δόξεις με, φησὶν, Ἄρεα ὄρῃν κατορθωτικὸν καὶ πρακτικόν· ubi primum post πρακτικὸν illud ἄκρωσ non comparet: deinde ἀντὶ τοῦ perperam, ut puto, deest: tum laciniam ed. Juntinæ [et Regii], quod raro fit, excerptam vides. Notandum autem est, triplicem afferri interpretationem, unam alteramque pravam, tertiam satis commodam. HEMST.

329. *Non constabat iudicium merces, vel salariū; sed id pro temporis ratione mutabant*: scilicet aut ipse populus Atheniensis, aut populi moderatores et demagogi. Ἰστασθαι in eadem resæpius usurpat, ad Nub. v. 860; ad Av. 1540: οὐχ εἰστήκει δὲ αὐτοῖς τὸ τριῶβολον· Hesych. in Δικαστικόν: οὐ μέντοι ἔστηκεν, ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλως ἐδίδοτο· quod ab Aristotele sumtum in Atheniensium Rep. scholiastes ostendit ad Vesp. v. 682. HEMST. Mercedem iudicium permiscet scholiasta cum mercede concionis populi, de qua loquitur Aristophanes. DIND. — 47 ὁ om. Θ.

330 R. illa οὐδεις ἐδίκαζεν—οὐκ εἰσῆρχετο in principio scholii ponit. Sic etiam Reg. incipit ἐν τῇ ἐκκλ. οὐδεις etc. — 51 Suidas habet ὡστίας in v. [quem locum om. cod. Paris. A.], ubi priora hujus adnotationis descripsit paulo plenius; posteriora totidem verbis in Τριῶβολον, omissis ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δέ. HEMST. ὡστίας R. Reg. ἔξω ὡθην τὴν ἐρχομένην R., quasi ἔξωθεν ὡθεῖν voluisset. Sed ἔξωθεῖν Suidas. — 52 ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δὲ om. R. — 53 ἐπέβη τῶν ξε' ἐτῶν. ὅσοι οὖν τελ. Reg. φανερόν τι, *certum quid*. φανερώς Reg. — 6 πάντοτε om. Θ.

331, 11 παραχωρῆσαι uterque codex. Correxī ex G. et, qui παραχωρῆσαι me habet, V. DIND. Regius παραχωρῆσαιμι. καταλείψαμι om. V. G.

332, 14 κατὰ τούτου Dorv.

338, 24-26 sic in V., διαβάλλει τοὺς Ἀθηναίους ὡς ἀργούς καὶ ἐν τοῖς κουρείοις καθημένους καὶ οἶα ἐν τοῖς Ιατροῖς ποιουμένους τὰς συντυχίας. τούτου ἔνεχεν εἶπεν ἐν τοῖς κουραίοις. — 25 καὶ pro ὡς, et κουρείων καὶ ἀργούς R. ὡς ἀργούς ὄντας καὶ διημ. ἐπὶ τ. x. Reg. καὶ ἐν Hemst. καὶ οὐκ ἐν V. Θ. Ald.

— 26 ποιουμένων Θ. Ib. ἐργαστήρια ἦσαν τὰ κουρεία Paris. Reg. — 30 μπαρμπερεία, id est βαρβερεια: de quo v. vide Ducang.

342, 35 Σκόπει V., non G. — 36 Ἄλλως. οὐκ ἀκολ., 37 ἀγωγῇ V. ἐπὶ—βλέπος om. G. — 42 φίλοι τῶν οἰκείων χρηστῶν Reg.

345, 46 τῆς εὐπραγίας Θ.

347 R. habet θεός: ἢ ὁ Πλοῦτος ἢ ἄλλος τις τῶν θεῶν.

349 in Dorv. λέγοντες — τὸ δὲ λέξας ἀντὶ τοῦ λέγε ψυχρόν· ἔχει δὲ οὕτω· λέγε ὅτι φῆς ἀνύσας τοῦτο ποτέ, τούτεστιν εἰς διασάφησιν καὶ τέλος ἀγαθῶν τὸν σὸν λόγον. — 4 ἀντὶ τοῦ μέγας V. ἀνύσας: Σπεύσας om. Θ., qui 5 εἰς τὸ ἀν.

351, 10 ἐπιτρίψη Reg. — 11 λέγω om. Paris. — 12 παντελῶς. Ἄλλως. πάντα V. — 13 Ἄττικὸν δὲ τὸ καὶ μ' οὐκ ἀρέσκει, ὡς προεῖρηται (ad v. 69) Ald.

355, 25-29 nihil præter ἀντὶ τῆς ὑπό habet V., quod om. G. περισσὴ ἢ πρὸς. ἢ ἀντὶ τῆς ὑπό. ὀρθόν. ἴδιον ἀνδρὸς εἰργασμένου Θ. In R. scholion adeo evanuit ut hæc tantum legi possint. . . . πρὸς ἀνδρὸς. περισσὸν. . . . αν. . . τῆς ὑπο. . . .

358, 33 ἀντὶ τοῦ μεταμέλη φροντίζεις V., quæ om. G.

359, 36 εἰληφε τοῦτο τὴν V. Θ. In R. nihil legi potest præter λείπει.

361, 41 Ἀπὸ δυσπετείας V., qui 42, Ἄλλως. οὐδεις etc. — 43 ὁ δοκεῖ V. Θ. — 46 ὑγιές Dindorfius addidit ex Platone.

363, 51 φράσαι Θ.

365 Dorv. versibus interpositum habet πρῶην δὲ χρηστὸς ἦν καὶ νῦν πανοῦργος ἐστί. Vel ἦν, vel omittendum erat καί. HEMST.

368 in V. δεδιῶς (ἄλλως. δεδιῶς G.) θέλει εἰπεῖν, ὁμοῖος εἶ πεπανουργευμένην.

369, 16 δέ ἐστὶν ἐπὶ V. μάτην additum ex Suida s. Κρώζει et Οὐκ οἶδ' ὁ κρώζεις. Pro eo τὰ ἄνω habet V. θυρλούντων V. Θ. Reg. θυρλούντων R. Ald. ὡσπερ αἱ V. ἀπὸ τῶν θυρῶν· οὐ γὰρ Reg. κορ. ἀντὶ τοῦ λέγεις R. — 17 περὶ τὸ κεκλοφ. με V. Θ. Reg. διαλέγει Reg.

370, 26 κοιωνῆσαι—εἴρηται, et 30 ἀθλιος εἶ καὶ x. habet Θ.

373, 33 à Δ. Reg. Dorv. και Δ. Junt.

376 Ναί οὐ θέλω et συναπτει—κατηγορεῖς habet Θ., ex quo 39 τό μου additum.

377 om. Θ. In R. est λείπει ἀναλώματος.

379, 47 φράξας—πεπραγμένους et δὲ addita ex V. βυθός G. βυσός V. — 50 κοινωφέλιμοι τοῦ Θ. Ald., qui omittunt τοῦ ἐρημένου—κέρδεις. Pergit V., τινὲς ὡς Ὁμηρος ἐπιπλήσας νήματος—βεβυσμένον. — 1 καταστάς Paris. — 2 ἔχω Dorv. δωρ. ἡμῶν Reg. — 4 ἐπιθυμητικῶς G. ἐπιθυμητικὸς V.

381, 5. Illud ἐξοδιάζειν recentioribus quidem Græcis perquam usitatum, sicut ex Ducangio in v. Ἐξοδος compertum habemus; sed longe tamen vetustius, quam viri docti sibi persuaserunt, et magno intervallo ætatem eorum, quos citant testes, scriptorum superans, atque adeo veteri Græciæ non prorsus ignotum: ut enim taceam LXX interpretes, marmorea testamenti tabula monumentum egregium in Gruter. Inscr. Ant. p. ccxvi sæpe suppeditat ἐξοδιάζει et ἐξοδιάζτω· itidemque columna Sicula, quam mihi D'Orvillius a se descriptam ostendit: eis δὲ τὰν κατασκευὰν τῆς στάλας ἐξοδιάζει τὸ τριάντα μέρος· uade jure colligas Doribus in primis hoc verbum fuisse familiare, minusque mireris, quoniam eadem erat Macedonum dialectos, ad Alexandrinios pervenisse. Hinc ἐξοδιασμός, *erogatio*, in Gloss. Ἐξοδον, a quo vocabulo ista profiscuntur, nonnunquam ita sumi monstrat Hesychii gl., Ἀνάλωμα, ἔξοδος· et enarrator Theocriti 15, 35: verum insignis est tabulæ marmoreæ, quam ante designavi, locus p. ccxviii: γραφέτω δὲ καὶ τὰν ἔσοδον καὶ ἔξοδον τὰν γινομένην ἐπ' αὐτοῦ. Ex his aberrasse Suicerum liquet, qui ἐξοδιάζειν putaverit esse proprie, Sumtum ad exsequias impendere. De λογαριάζειν v. Ducangium et Vetus Rationarium: rarius apud Suidam ἀπολογιάζω ad exponendum ἀπολογίζω adhibitum, et a Cangio prætermisum. HEMST. Conf. Valckenar. ad Adoniaz. p. 339, C. DIND.

383, 9 δὲ ἔστι V. κλάδος ἑλαιάς solum habet Dorv. « Pro ἐρίφω πεπληγμένος Harpocrat. et Suidas posuerunt στέμματα ἑστειμένους· plura dabit Jos. Wasse ad Sallust. p. 360. » HEMST. — 10 ἑλαιάς κατέχον κλάδον Ald.

385, 14 ζωγράφος ἦν Paris. Reg. — 15 ἔγραφε δὲ Dorv. ἔγραψεν οὖν Paris. Reg., qui recte Εὐρυσθέα, πον εὐθώς. — 16 ἀσάκας om. Dorv. — 18 περιελημένος Reg. περιελυμένος Dorv. κατεστεμμένος Plutarchus. — 24 γὰρ om. V. — 25 sq. Ἡρ. τὸν ἐκ. om. etiam Θ. — 26 ἔμριτον Hemst. — 27 sq. ζωγράφος· κατὰ δὲ τινὰς τρ. V. II. τραγικός· κατὰ δὲ τινὰς ζωγράφος Θ. Ald. — 29 Ἄλλως. Πάμφιλον μὲν addita ex V. — 33 φησιν ἀμ-

πέλου Θ. Addit Ald. περικλυτὸς δὲ ζωγράφος δ' Ἀπελλῆς. — 35 οὐδεὶς φαίνεται V. — 36 Ἡρακλέος Θ. hic et infra. « Ἡρακλέους θυγάτηρ est sine dubio Macaria, quæ pro salute fratrum Atheniensiumque mortem voluntariam subire non detrectavit. Pausan. I, 32, 5. Zenobius autem 2, 61, et schol. Aristoph. ad Eq. v. 1148 ipsis fere verbis conveniunt cum Apollodoro 2, 8, 1. Cui non lecti sunt Euripidis Heraclidæ? HEMST. » — 40 ἔγραψεν Ἡρ. V. — 41 δταν Εὐρ. Θ. Ald. — 44 αὐτῷ Θ. — 47 παίδων libri præter R. — 48 παρακολουθουσῶν λόγον ὑπέιχον τῷ ἐγκλήματι Ald. παρακολουθήσας τῷ ἐγκλήματι Θ. Sequitur in ed. Junt. [et Reg.] scholion futilissimum hoc, ὁ Πάμφιλος οὗτος εἰς ἦν τῶν Ἡρακλειδῶν, υἱὸς μὲν Αἰγυμιοῦ, ἀδελφὸς δὲ Δυμάου καὶ Δώρου, ἀπ' ὧν φυλαὶ ἐν Λακεδαίμονι, Παμφιλίαι, καὶ Δυμενεῖς, καὶ Δωρεῖς, ἀπ' ἧς οἱ Δωριεῖς, οἵτινες οἰκοῦντες πρότερον τὴν Πίνδον μίαν οὔσαν τῆς τετραπόλεως τῆς ἐπ' Εὐβοίᾳ, ἀφικνοῦνται εἰς τὴν μεταξὺ Οἴτης (ἦτις Reg. Junt., quod correctum in ed. Basil.) καὶ Παρνασοῦ Δωριδα ἐξάπολιν οὔσαν. ἔστι δὲ Ἐριενδῶν, Κύτινον, Βοῖον, Ἀλαιον, Κάρραια, Δρυόπη. ἐκ δὲ τούτων σὺν τοῖς Ἡρακλειδαῖς ἀναχωροῦσιν ἡμῶν (οἶμαι Reg.) ἐκ τῆς Ἀττικῆς εἰς Λακεδαίμονα (κατέρχονται addit Reg.), ὡς (ὡς δ Reg.) Πίνδαρος φησι « θέλοντι δὲ Παμφίλου. » De quo hæc annotavit Hemst.: « Ineptus aliquis, qui eximiam vetusti enarratoris observationem ad Pindari Pyth. 1, 121, θέλοντι δὲ Παμφίλου καὶ μὲν Ἡρακλειδῶν ἔχγονοι etc., Comici verbis, quibuscum plane nihil habent commune, illustrandis conducere stulte sibi persuasit: Πάμφιλον, ut exactius Aristophanis vel pictori vel poetæ tragico responderet, scripsit, quem omnes Πάμφυλον appellant cum fratre Dyma, Dymane vel Dymante, Ægimii filium. Ergo minus accuratum, quod de suo largitus est, εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν· quanquam utrique cum Heraclidis ad occupandam Peloponnesum profecti tradantur. Nunc utrumque scholiasten paucis conferre lubet, ut, quid noster ille acutulus in altero corrumpendo sibi indulserit, pateat. Tale est ad Pindarum adnotationis initium: Πάμφυλος καὶ Δύμας καὶ Δῶρος υἱοὶ Αἰγυμιοῦ· ἀπ' ὧν Παμφυλὶς καὶ Δυμανὶς φυλαὶ ἐν Λακεδαίμονι· isti Doro, ne tribu a se orta miser careret, prospexit noster, posterosque tribuit Δωρεῖς. Ego Dorum Hellenis filium, itemque alium Neptuni cognitos habeo; Ægimii nullum, quippe qui, teste Stephano in Δυμῶν, ἔσχε ἄπο παίδας Πάμφυλον καὶ Δυμᾶνα, καὶ τὸν τοῦ Ἡρακλέους ὕλλον ἐκποίησατο τρίτον, χάριν ἀποδίδους ἀνθ' ὧν Ἡρακλῆς ἐκπεπτωκότα κατήγαγεν. Quocirca res ipsa diligenter considerata refingi jubet, Πάμφυλος καὶ Δύμας Δωριεῖς, υἱοὶ Αἰγυμιοῦ. Sequitur

paulo post, sed alterius scholiastæ: Οἱ Δωριεῖς οἰκοῦντες πρ. τὴν Π. μ. οὐ. τῆς τ. τῆς ἐν Περεβοίᾳ, ἀφ. εἰς τὴν μ. Οἴτης καὶ Παρνασοῦ Δ. ἐξ. οὐσαν· ἔστι δὲ Ἐ. Κ. Β. Α. Κάρφαια (Σχάρφαια restituit Berkel. ad Steph. in Ἀθαια· ego ferme malim Σπάρφαιαν), Δ. ἐκ δὲ τούτων σὺν τοῖς Ἡρακλείδασι εἰς Λακεδαίμονα κατέρχονται· ubi primum facinus improbum admisit Comici scholiastes, qui ista præcedentibus agglutinauerit inserto ἀφ' ἧς, scilicet φυλῆς, atque ea ratione vere monstrum nobis chronologicum ediderit. Deinde pravum illud ἐπ' Εὐβοίᾳ, cujus erroris originem detexisse sibi videbatur Palmerius in corruptis Diodori codicibus 4, 67, in quibus sine controversia vitiose legitur Εὐβοίᾳ pro καὶ Βοιωτῶν, longe aliud remedium postulat: quum enim in Pindari scholiasta scribatur ἐν Περεβοίᾳ, inde levi negotio conficere licet ἐν Περραιβίᾳ· atque ita non multo inferius Πίνδος δὲ Περραιβίας ὄρος pro Περρεβοίᾳ, vel Περραιβοίᾳς, quod una tantum litera vitiatum exstat in Theocriti enarratore ad Id. 1, 67; sed optime lectioni restitutæ patrocinator ipse Pindari schol. ad Pyth. 9, 27: Πίνδος γὰρ ὄρος Περραιβίας (Περραιβίας)· ἡ δὲ Περραιβία τετράπολις τῆς Θεσσαλίας· ubi Perrhæbia nobis occurrit Thesaliæ tetrapolis, hæud sane diversa ab ea, quam hic commemorat, tetrapoli τῇ ἐν Περραιβίᾳ· nihil itaque minus est intelligendum, quam, quod Palmerius existimabat graviter scholiasten incusans, tetrapolis Attica; de qua si forte cogitasse credatur Aristophanis enarrator ob mendosam scripturam ἐπ' Εὐβοίᾳ et Atticæ mox factam mentionem, tanti erroris certe prorsus immunis est Pindari scholiastes. Meminit etiam Doricæ tetrapoleos loco valde notabili Strabo 9, p. 654. Inter utrosque Locros μέσοι Δωριεῖς· οὗτοι μὲν οὖν εἰσὶν οἱ τὴν τετράπολιν οἰκῆσαντες· ἦν φασιν εἶναι μητρόπολιν τῶν ἀπάντων Δωριέων· πόλεις δὲ εἶχον Ἐρινεὸν, Βοῖον, Πίνδον, Κυτίνιον· ὑπέρεκται δ' ὁ Πίνδος τοῦ Ἐρινεοῦ· παραρρεῖ δ' αὐτὴν ὁμώνυμος ποταμὸς ἰμβάλλων εἰς τὸν Κηφισὸν οὐ πολὺ τῆς Αἰλαίας ἀπωθεν· τινὲς δ' Ἀκύφαντα λέγουσι τὸν Πίνδον. Pindi nullum in hac regione vestigium apud reliquos omnes iuveni miror: nam Mele verba 2, 3, 58, in Doride Pindus, et juxta situm Erineum, in quibus emendandis solitam ingenii modestiam non approbavit magnus Pintianus, quum in omnibus, quæ viderit, exemplaribus abesse testetur Is. Vossius, pro spuris et ex Strabone suppositis habenda verosimillimum videtur. Quare dubito, an decipi se passus fuerit vir accuratissimus, et, quæ scriptor aliquis vetustus de tetrapoli Perrhæbica tradiderat, ad hanc posteriorem Doricæ gentis sedem transtulerit: cui

nostræ suspicioni mirifice favet Pindari schol. Præterea Ἀκύφας a Stephano describitur πόλις μία τῆς Δωρικῆς τετραπόλεως· qua quidem loquendi ratione neque in Ἐρινεὸς, nec in Κυτίνιον fuit usus: inter Ἀκύφαντα vero et Homeri Κύφον Il. B, 748, nullum aliud discrimen statuo, nisi diversam vocum formam: parvus schol. πόλιν περὶ τὴν Περραιβίαν exponit, et Straboni Κύφας Περραιβικὸν ὄρος ὁμώνυμον κατοικίαν ἔχον 9, p. 675, A: nam quod Stephanus duplicem facit, Perrhæbicum alteram, alteram Thessalicam, errore non vacat: huic autem idem atque Pindo contigit, ut montis, fluvii, oppidique juxta siti nomina non discrepent. Jam Dorienses variis acti casibus alias ex aliis sedes habuerunt; antiquissimas circa Ossam et Olympum in Doride, quæ postmodum Histiaötis dicta: inde pulsi Perrhæbiam Pindumque incoluerunt, Macedonorum quoque nomen gerentes: idcirco ex veteribus ad Lycophronem scholiis Tzetzes v. 1388, Λάκμων, ὄρος Περραιβίας, ἔνθα ἄκουσιν Δωριεῖς· neque alibi quam his in locis est collocanda ἡ τετράπολις ἡ ἐν Περραιβίᾳ, ex qua tandem devenerunt ἐς τὴν Δρυοπίδα, quæ Pindari scholiastæ dicitur ἡ μεταξὺ Οἴτης καὶ Παρνασοῦ Δωρις ἑξάπολις οὐσα in sex urbibus numeranti Δρυοπίτην. Migrationes Doriensium, quas proposui, fide nituntur Herodoti, 1, c. 56, cum quo fere conspirat Andron citatus a Strab. 10, p. 729, A, et Stephano in Δώριον. Ex his demum postremis sedibus profecti cum Heraclidis partem Peloponnesi occuparunt: idcirco Thucydidi Δωριεῖς ἡ μητρόπολις τῶν Λακεδαίμονίων 1, 107; 3, 92, qui quando tres tantum eorum urbes cum Diodoro recenset, Bœum, Erineon, et Cytinium, id scilicet indicio est, reliquas jam tum avulsas in alienam ditioem concessisse. Mitto errores Meursii Miscell. Lacon. 3, 9; 4, 6, aliorumque: hæc a nobis in transcurso duntaxat breviter delibata. Denique stupor enarratoris nostri ad finem importune inseruit, ἀναχωροῦσιν ὁμοῦ ἐκ τῆς Ἀττικῆς, quibus apud Pindarum ejusve scholiasten nihil exstat simile. Neque tamen propterea negavero, quosdam Atticorum Heraclidis fuisse comites susceptæ in Peloponnesum expeditionis: nam ita Tzetzes scribit ad Lycophr. v. 1388, μετίσχον γὰρ καὶ Ἀθηναῖοι τῆς ἀποικίας τῶν Ἡρακλειδῶν.

386, 50 γὰρ om. V. — 52. ἀν παρέσχον ἀν Ald. τινί. οὐδὲ ἔσπευδον τοὺς χρηστοὺς πλουτίσαι· ἐπαίδῃ δὲ τοὺς δικαίους (τοῖς δικαίοις G.) πρᾶξιμαί δοῦναι Venet.

388 in V. inversus ordo scholiorum, συνωνυμί —λέξεως. Ἄλλως. ὀξυτόνως — προσλαβεῖν. — 7 ὀξυτόνως ἀντὶ τοῦ ἀπρητισμένοσ (sic V. non G.) ad-

dita ex V. — 8 δέ om. R. ἔστιν om. Θ. ἀμογ., ὡς ἀπ. V. — 9 αὐτὸ R. sine δέ. In loco Herodoti libri, ἀπὸ τούτου εἰσι στάδιοι χίλιοι εἰς τὸν Ἀράβιον κόλπον, omisso ἀπαρτί, quod post χίλιοι inseruit Wesselingius. — 10 στάδιοι R. et grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 418, 16. στάδια V. Θ. Ald. ο' etiam Suidas. ἔδομήκοντα Θ. χίλιοι recte gramm. Bekkeri. Scribendum igitur, α. ΔΙΠΔ. — 11 κραπαττάλοις R. κραταλοῦς V. Pherecratis locum integriorem affert gramm. Bekkeri, Α. τί δαί; τί σαυτὸν ἀποτίνειν τῶδ' ἀξιοῖς; φράσον μοι. Β. ἀπαρτί δήπου προσλαβείν παρὰ τοῦδ' ἔγωγε μᾶλλον. — 12 δὴ τοῦ προλαβείν R. προσλαβείν gramm. Bekkeri. προλαβείν R. Ald. προλαβών V. συνωνυμεί δέ Ald. συνωνυμοί δέ Θ. — 13 pro ὡς καὶ Καλλιμ. in V. scriptum ἀρτίθεν ἂ βράλλει. Neque hoc neque ὡς καὶ Καλλιμαχος habet G. — 16 διεφθορίας, sic correxi scripturam codicis διαφορᾶς. Περὶ παραφθορίας λέξεως hic liber vocatur ab Athenæo 9, p. 368, vel ipsius vel librarii errore. In διεφθορίας consentit scholiasta Avium 768. ΔΙΠΔ.

394, 30 leg. ἀπαλθὼν φθάρηθι, ut Reg.

395 Ἔστια θεὰ ἦν θυγάτηρ Κρόνου (sic etiam Reg.) — φῶλαξ habet Dorv. — 35 ὄν εἰς Paris. εἰς ὄν Junt. εἰς ὄν εἰς Reg. — 38 fortasse τὸ λέγεις. In libro quem scriba transcribebat, voci Ἔστιας verbum λέγεις, ut a poeta scriptum, male adhærebat. Id librarius dicit se delevisse: recte enim habuit pro additamento glossatoris, quod debebat ἄνω κείσθαι, i. e. superscriptum esse voci Ἔστιας. SCHÆFER.

396, 41 αὐτὸν om. Θ.

397, 44 ἐφ' ἐκ., 45 περιτρέπειν, 46 περὶ του Schæferus.

398, 47 Dindorfius addidit διαπέμπεις. Ὅτι om. V. — 48 Οὐ γὰρ V. οὐ—ἦλθε om. Θ. μετέστειλαν Ald. διὰ ἀντὶ τῆς μετά habet R. Tum pergit, τὰ πράγματα ἐν τούτῳ. ὅτι οὐ μετεστειλαντο—ἦλθε.

399 οὐκ ἐστὶ τὰ πράγματα οὕτως ἐν διαπέμπειν ἡμᾶς V. πράγματα ἐν τούτῳ ἐν τῶ διαπέμπειν ἡμᾶς G.

401, 1 αὐτός etiam Suidæ (s. Νώ) libri mss. αὐτόν Ald. et vulgo apud Suidam. — 2 χ super νό positum in codd. — 3 καὶ ἀντὶ Θ., qui ἔειρηται om.

402, 5 Ἐβλεπε Schæferus. — 6 Τινὶ, ἦγουν om. Dorv. μῖξ γε τινὶ Reg.

403, 8 τὸ λαμπρόν Θ.

404 in R. hæc tantum legi possunt οὐκ ἀλόγως τα συναίρε . . (fort. κατὰ συναίρεσιν) υτός. — 10 Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀλόγως V., qui ἔ om. — 11 sq. ἐπίρρημα ἀπὸ τοῦ ἑταῶς συννηρημένον V. ἑταῶς ἀπὸ τοῦ ἑταῶς Θ.

407, 25 τοὺς διδόντας Θ. Ald. Regius: Διαβάλλει γὰρ τοὺς Ἀθηναίους ἐνταῦθα ὡς μὴ περὶ τὰ μέγζω ἀσχολουμένους, ἀλλ' εἰς οὐδενὸς ἀξία.

411, 34 καταθύσειν Θ. Paris. καταθῆσαι Reg.

414 om. etiam Θ. — 40. Ὀμαλισμός a grammaticis dicitur, quum vox aliqua non cum tono vel accentu, sed absque eo, velut appendix alterius, pronuntiat, quod encliticas sic dictis contingit. Vel etiam quum vox quædam eodem cum ceteris tenore absque figura interrogationis vel exclamationis pronuntiat. Nam figure ejusmodi faciunt ut vox aliqua tono et pronuntiatione præ reliquis emineat: quod contrarium est τῶ δμαλισμῶ, utpote quod proprie *complanationem* vel *æquationem* notat. Confer etiam scholiasten ad Ran. v. 490, ubi τὸ κατ' ἐρώτησιν et καθ' ὀμαλισμὸν inter se opponuntur. Kust. — 44 νῦν τε περισπ.—χρονικόν· 8 μακρόν αἰεὶ Paris.

415, 47-51 om. etiam Θ. — 52 παράδοξον solum habet Suidas in Θερμόν. Cur εὐκίνητον expronat schol., rationem dabit Etymol. p. 447, 30, et p. 453, 44: ταύτη γοῦν τοὺς μὲν ταχέως θερμούς λέγουσι, τοὺς δὲ βραδείς ψυχρούς. Vide ad v. 561. ΗΕΜΣΤ. In V. hoc ordine, Πενία—Βλεψίδημον. Θερμόν δὲ ἀντὶ τοῦ παράδοξον ἢ εὐκίνητον. — 1 ἢ πενία δὲ Θ. Ald. ὅτι ἢ π. Reg. παραβαλοῦσα R. ἐν-τεῦθεν παρελθοῦσα Reg. Ald.

423, 19 Ἐπ. τὴν διὰ τὴν Θ. Ald. — 20 Εὐριπίδου ἢ additum ex V. — 21 παρεσιγάται G. δὲ μετὰ Ald. δευνοπαθοῦσα G. — 22 καὶ ἐν Εὐριπίδῃ V. νεπτέρων Θ. Ald. ἱέρειαι libri omnes. — 23 ἢ καὶ ἀλλως Θ. εἰώθασι γὰρ V. — 24 καὶ γὰρ τὰ Θ. Ald. ἐκ τραγωδίας· τὰ γὰρ R.

424, 27-29 om. Θ. — 28 εὔρ. γὰρ Paris. — 30 καὶ οἶαν Ηεμστ.

425, 36 εἰσήρχοντο etiam Suidas s. Τραγωδία. εἰσήγοντο Ald. — 37 τοῦ Ηεμστ. τῶ Ald. — 40 sq. sic in V., διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ μὴ εἶναι αὐτὴν κατὰ φύσιν φοβεράν, ἀλλὰ μίτην ἀπατῶσαν ἡμᾶς. οἰμώζεται κλαύσει.

426 sine ulla fere mutatione descripsit Suidas in Πανδοκείτρια, et posteriorem partem in Καπηλῆς. Originem vocis ἀμπελος non dissimilem tradidit Etymol. p. 86, 37, ubi delenda particula negans, ἢ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ τὸν πηλόν, quum edatur, ἢ μὴ ἔχουσα. ΗΕΜΣΤ. — 42 παρὰ τὸ R. ἀπὸ τοῦ Ald. ἐτυμολογείται δὲ πανδοκείτριαν (—τρια G.) παρὰ τὸ V. — 43 εἴρηται δὲ R. Ald. καπηλῆς V. — 45 ἔμπελος V. non G. ἐν ἑαυτῇ Θ. — 47 καπηλίαν Paris.

427 in V. hoc ordine, κυρίως—κεκεῦσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ—ὠπόπαιιν ἀντὶ τοῦ ὠὰ πιπράσκουσας, ἀπὸ μέρους τὸ δλον. ἢ δεσπρίοπαιιν. λέχιθος γὰρ ἐστὶ εἶδος—γραός. — 48 alterum τοῦ om. Θ. Ald. « Horum minimam partem, ceteris vel neglectis, vel in suo libro non repertis, Lexico Suidas inseruit. » ΗΕΜΣΤ. — 49 λέχιθος Θ. — 50 λίπει κεκεῦ-

σθα V. sine τῷ. τῷ λ. τοῦ ὠοῦ κεῦθεσθαι Θ. λέκιθος ἴδος R. — 51 πίσος R. πίσος V. Θ. πίσον Ald. πισσός Suidas s. Λέκιθος. Post πίσον addit Ald. ὅτι ἐν Πίσῳ τῆς Ἥλιδος κατακόρως φύεται. Ib. διὰ τὸ εἶναι λεκίθων ὡς ὁμοίαν V. — 52 ὄσπριόπωλιν R.

Θ. ὄηλοι om. V., qui ὡς καὶ ἐν Λυσιστράτῳ. G. Λυσιστράτῳ. — 53 κέχρηται τῇ λέξει addita ex R. — 54 νῆ τὸν Δί' libri. — 1 τὸν om. Θ., qui ἐμβ. τὸν λέκυθον. — 4 ὄσπριόπωλιν in Dorv. ita scriptum, ut discernere non liceat utrum ὄσπριόπωλις sit, an mendose ὄσπριόπωλησαν pro ὄσπριόπωλήσασαν. HEMST. πωλώσα codex.

429, 11 λέγεις ἐστὶ δὲ τοῦτο Dorv. — 12 λέγετε, ὅτι Schæferus. λέγεται, ὅπερ codex.

431, 19 ὄπου—ἐνέβαλλον V., qui 20 τούτῳ om. ἀγκίνοι Θ. ὄγκινοι Suidas s. Βάραθρον. — 21 sqq. vide de hac fabula Lobeck. Aglaoph. p. 659. — 22 ἐνέβαλον etiam Suidas. ἐνέβαλλον Θ. Ald. ἔλεγεν Θ. — 23 ἡ μήτηρ Θ. Ald. — 24 καὶ πάντες τὴν Θ. — 26 θεῶ Θ. θεῶν V. ἤλιων (ἠλιῶ Θ.) ταῖς θυσίαις Θ. Ald.

432 πρέπει. ἤγουν συντόμως Θ.

435, 34 γυνή Dorv. Paris. Reg. ὄηλοι Junt. δολοῦν Paris. (« Vid. Suidas v. Ἀπόλεσας τὸν οἶνον. » BAST. nott. mss.) ὄηλοῦν Dorv. τελοῦν Reg. Junt.

436 V. incipit ab ἤτις, et post ἡμίζεστον l. 45 ponit, Ἄλλως ἡ παρακλέπτουσα με ταῖς κοτύλαις. — 41 φησὶ om. V. μικρομετροῦσα Θ. Ald. κοντός recentioris Græcitatatis vocabulum est *breuem s. parvum* significans. — 42 ταῖς μεταφοραῖς. Intellego mensurarum subdolas immutationes: illa caupona Blepsidemum minorem pro majore mensura subijciendo deceperat. HEMST. ἡ—δίδωσιν om. etiam Θ. — 43 πεποιηκός V. Θ. — 49 præstat cartarούλαις, quod ex codice Parisino protulit Ducangius, licet καρτελοῦραν ex Nicephoro Blemmyda addiderit. Vide infra ad v. 737 in fine. DINN.—52 ἰσχύον Schæferus collato Hom. II. E, 305. ἰσχύον Paris.

438, 3 ἡ V. Θ. ἤτοι Ald. om. R. — 6 ὅτι ἡ πενία ἐστίν, ἀκούσας ὁ Βλ. ἔφραγε Dorv.

440 om. etiam Θ.—16 ἀντὶ τοῦ οὐδ. V. om. G.

442, 18 Ἐν τινι τρώπῳ. Glossator videtur ante oculos habuisse alteram scripturam οὐδαμῶς [quæ est in Regio, sed sine gl.]. SCHÆFER.

443, 19 sq. Ἀπολέσθαι—δυνάμενον om. Θ. ἐξολέσαι δυνάμενον ἢ ἀπολέσθαι ὀφείλον ἢ ἐξολοθρευτικώτερον V. ἀντὶ τοῦ ἐξ. R. — 20 ἡ χεῖρον Suidas s. Ἐξωλέσσετον, pro verbis ἡ—δυνάμενον.

445, 25 Παντελῶς, πάνυ, σφόδρα, ἢ πάνυ πολύ. καὶ Θουκ. ἐν α V. καταπολύ. καὶ Θουκ. ἐν α Θ. — 26 καὶ om. V.

447, 32 παρὰ τὴν (τὸ τὴν Θ.) ἔραν, ὁ σημαίνει

τὴν γῆν Θ. Ald. ὁ σημ. τ. γῆν om. Suidas s. Ἐρημος. Sequentia om. etiam Θ., « quibus non dissimilia tradit Thom. Mag. in Ὅποι. » HEMST. — 35 sq. γράφεται. ἐπὶ δὲ στάσεως διὰ τοῦ η. καὶ τοῦτο ὄηλον ἐκ Reg.

448, 43 προμαχέσασθαι τοῦ θεοῦ Reg.

449, 44 μαχοῦμεθα αὐτῇ post ἐνδείας ponit Θ. αὐτὴν Dorv. γάρ om. Θ. — 45 τῆς ἀδικίας Dorv.

450, 47. Vocis ὄηλον pro *lorica* locus concedi debuerat in Glossario Ducangii. Sic apud Mauricium in Strat. atque alios usurpatur. HEMST.— 48 σουσάνιον, conf. ad schol. Nub. 70.

451, 50 sqq. Eos ferit hæc observatio, qui ab Atticis ἐνέχυρον singulari numero usurpari negabant: Thom. Mag. in v. Suidas ordinem invertit: οὐ μόνον ἐνέχυρον φασίν, ἀλλὰ καὶ ἐνέχυρα, cetera nostri scholiastæ fideliter exscribens. HEMST. — 52 ὅτι om. V. — 54 μὴ ἐνέχυρα V. — 1 δέον γάρ εἰπεῖν Ald. ἔδει εἰπεῖν R. ἔδει δὲ εἰπεῖν Θ. ὅτι om. R. — 2 πολέμοις Θ. Ald., qui omittant οὐκ. Sequentia εἰκότως—τιθέασιν om. etiam Θ. εἰκότως εἶπε τίθ. Reg. Dorv. — 3 δεικνύς ὡς οἱ πένητες διὰ παντός δανείζονται. Dorv.

453, 6 προπερισπῶσιν R. et Suidas s. Τρόπαια et Etym. M. p. 769, 16. Legebatur περισπῶσιν. — 6 ὡς et sequentia om. etiam Θ. Est recentissimi grammatici annotatio, cujus pars prior ὡς παρά—οὔραϊον ex Gregorio Cor. sumpta est p. 21-23. DINN. — 11 σφίσιν ἢ τοῦτο HEMST. σφίσιν τοῦτο Ald. σφίσιν οὕτω Greg. Cor. — 13 seqq. ἔστι δὲ τρ. sunt in Dorv., sed mendis infecta, et in Reg.

454, 21 καθαράτους δὲ codex. — 23-27 om. Θ. — 24 λιμοῦ Ald. Correctum ex Thoma M. s. Καθάρα. — 27 φλέγεσθαι, 28 βδελύματα Dorv.

456 om. etiam Θ. In cod. Parisino scriptum παθητικῶς μὲν δοτ. συνδ., ἐνεργ. δὲ αἰτ., ὁ καὶ ἀγνοῦντες τινὲς λοιδορεῖς κτλ. Unde ὁ pro vulgato εἰ ἀσπί. DINN. ἀγνοῦντες om. Ald., habet Junt. — 36 τινες ἐνταῦθα, τὸ ἡμῖν οὐ πρὸς τὸ ἐλθοῦσα, ἀλλὰ πρὸς τὸ λοιδορεῖς συνάπτουσι Reg.

466 sic in V., τότε, φησὶ, κακὸν ποιούμεν μέλλοντες ἐκβάλλειν σε ἐπιλαθοίμεθα. Ἄλλως. εἰ τοῦτο—ἐπιλαθοίμεθα, μέγα ἂν δράσαιμεν κακόν. — 1 εἰρηκώς Θ. εἰρηκεν ὡς Ald.

468, 9 τὸ αὐτοῦ HEMST. τὸ αὐτό Reg. Junt. — 11 ἐκ τοῦ π. E.

469 om. etiam Θ. V. habet οὐκ ἀποδέδωκε σύνταξιν—δοκῆ. ἀλλὰ (scrib. ἄλλως.) σχῆμα τοῦτο Ἀττικόν, ὃ καὶ Ὀμηρος ἐχρήσατο, ἀλλ'—Ἀχαιοὶ ἀρσαντες κατὰ θυμὸν καὶ τὰ ἐξῆς. τοῦτο οὖν ἐμμήσατο τὸ σχῆμα. — 14 ἢ ἐν ἀρχῇ τίθεται Reg. Dorv. ὡς ἐν τῷ ὄποι. Reg. Pergit Dorv. ὡς τὸ ὄποις μὴ ποιήσεις τὸ δὲ νοοῦμενον, ἔξωθεν τοῦ σκοποῦ ἤγουν ἐν τῇ μέσῃ ὡς ἐνταῦθα ἢ ἐν τῷ τέλει ὡς ἔχει etc. —

18 καὶ γὰρ καὶ Reg., qui post σκαῖόν sequentia omittit. — 25 ἀναπαύδοτον Ald. Correctum in ed. Basil. Bastius in notis mss.: « Sed quidni leg. ἀναπαύδοτον, quod exhibet schol. ad Aves v. 7, omnesque codices Gregorii Cor. vide Koen. p. 19. » — 29 πρότερον referendum videtur ad τὸ πρῶτον versus præcedentis. SCHÆFER.

470, 33 post Ὀμηρικῶν pergīt Θ., ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί. οὐ γὰρ ἀποδέδωκε —δοκῆ. Ib. δώσωσι, 34 δώσωσι R. προστυπακουστέον τὸ additum ex Θ.

474, 41 λέγοντας si scripsit glossator, ante oculos aut habuit aut habere sibi visus est ἀμαρτάνοντας. SCHÆFER. λέγοντα Regius.

476, 45 sq. Τοῦτο—ούσης om. Θ. — 46-48 τύμπανα, βάλλα, παρὰ τὸ τύπτειν. κύφωνες ξύλα οἷς τύπτονται ἐν V. Bastius in mss.: « Suidæ codex Sangermanensis 177: Βάλλα, τιμωρητικὰ ὄργανα, λῶροι τινες. » Est *baculum*. — 46 ἐν οἷς Suid. in Τύμπανα, βάλλα παρὰ τὸ τύπτειν· ξύλα, ἐν οἷς ἐτυμπάνιζον· ἐχρῶντο γὰρ ταύτῃ τῇ τιμωρίᾳ. Probat, accedente Kustero, Gatakerus Adv. Misc. c. 46, p. 912, B, Suidam vicissim e scholiaste supplemendum monens: neutrum mihi placet. Duplicem τῶν τυμπάνων potestatem scholiasta tradit, primam equulei, sive stipitum ita constructorum, ut iis astrieti illigatique rei membris expansis distenderentur, totoque corpore plagis paterent: eo spectat, ἐφ' οἷς· alteram sustium, quibus cædebantur: solam posteriorem, seu de industria, sive quod verba scholiastæ minus intelligeret, quod potius credo, Suidas adnotavit: quapropter ut hic commode scripsit ἐν οἷς pro οἷς, sic ille non minus bene ἐφ' οἷς. HEMST. — 49 τιμωρούμενοι. ἔστι δὲ σύνδεσμος V. — 50 Hesych.: Κάλιον, κυνάριον, βακτηρίδιον. Κάλιος, τὸ δεσμωτήριον, καὶ ξύλον, ἢ ἐδέοντο. Καλιῶσαι, πατάξαι· nam quod præcedit πράξαι, ex hoc verbo corruptum auguror, atque ideo rejiciendum; intellige vero *percutere fuste, vel ligno*, quod Græcis κάλον. Idem in Κύφων quæ protulit, quamquam resectis pluribus sunt imminuta, adeo parum a nostro scholiaste distant, ut ab eodem fonte uterque videantur hausisse: legendum autem, Κύφων, ὅνπερ ἔνιοι κυνάγχην καλοῦσι· quod, si conferre libeat voces κυνάγχη et Δερριστής, vix in dubium vocari poterit; ad medicorum certe συνάγχην vel κυνάγχην nullum est, quo deducamur. In verbo κύφων vestigium. HEMST. κάλων V. ὀνομάζουσιν, vulgo post κλοῖδον lectum, huc transpositum cum R. et Suida. — 51-3 sic in V., τάσσεται δὲ—καὶ τυφανισμός καὶ ἐπὶ τῶν τιμωριῶν. οἱ δὲ κύφωνες οἷς κύφειν ποιοῦσι τὸν κρινόμενον. οἱ δὲ δεσμοὺς ξυλίνους, εἰς οὓς οἱ ὑπεύθυνοι τοὺς τρα-

χῆλους ἐνέβαλλον καὶ διὰ τοῦτο ἠναγκάζοντο κεκρυφέναι. τὸ δὲ ἐξῆς ᾧ βασιανιστήρια ξύλα ἔστι ἐν οἷς ἀναβαίνοντες ἐτύπτοντο, τὰ λεγόμενα βάλλα. Ἄλλως κύφωνες εἰσι τὰ ἔρανα δ' ἐπιτιθέασιν ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν καταδικασθέντων· ἔνθεν καὶ ὁ πονηρὸς ἀνθρώπος κύφων ὀνομάζεται — 51 ἔνθα Θ. δὲ om. R. καὶ ἐπὶ R. V. — 2 ἀναγκάζεσθαι Θ. Ald. — 3-5 διπλῶς—δύνασθαι om. etiam Θ. et Suidas. — 5 ἢ ἄλλως Θ. Ald. τύμπανα βάλλα παρὰ τὸ τύπτειν. κύφωνες δὲ ξύλα εἰσὶν R. ἔστιν Ald. — 7 καὶ—κύφειν om. etiam Suidas. — 13 ἀξία αὐτῆ. ἔστι δὲ τὰ τύμπ., 14 ἐτυπτον. ὡς δ' ἔνιοι, βάλλα. ἔστι δὲ καὶ τύμπανον εἶδος ὄργανου κρουστοῦ ψόφον ἀποτελοῦν ἐν τῷ τύπτεσθαι. κύφ., 15 ζυγῶ βοῶν, ὅς κατὰ τοῦ τραχήλου τῶν καταδικῶν τιθέμενος κύπτειν αὐτοὺς παρεσκεύαζε, διχῶθεν αὐτοὺς κολάζων, τῇ τε τοῦ τραχήλου πιέσει τῷ τε μηδαμῶς αὐτοὺς ἀνανεῦειν ἔαν Reg.

480, 23 Ἐπέβαλον γὰρ ποτε V. — 25 τῇ ante τιμωρίᾳ addidit Hemst. Post τιμωρίᾳ in Θ. et Ald. sequuntur εἰθιστο—κρινόμενων, quæ scholio v. 482 Dindorfius addidit auctore V. Una cum præcedenti τῇ δίκῃ δὲ τῇ τιμωρίᾳ om. R. et Suidas s. Τίμημα. — 30 seqq. ἐπειδὴ ὀφείλεται τιμωρηθῆναι σε, ἔαν ἤττηθῆς, τίνα κόλασιν ὑπόσχῃς. — πρὸ τῆς κρίσεως, ὡς τ. ἡττ. δόλη, ἐπιγράφειν δὲ, ἤγουν ἐπὶ τῇ πρ. — τοιάντε τιμωριαν, ἢ βίου τύχως (sic) ἀφάρσειν ἡ κεφαλῆς Paris. In Regio prorsus ut Junt. — 31 ὑπόσχῃς Reg. ἐπέσχῃς Junt. « Nihil tamen est unde pendeat ὑπόσχῃς, nisi pro τίνα simul scripseris ἴνα. Sed verius arbitror, τίνα κόλασιν ὑφέξεις. Est autem scholion hocce recens, et plæue nugatorium, cuius auctor, dum formam iudiciorum apud Athenienses penitus ignorat, insulsam distinctionem comminiscitur inter γράφειν et ἐπιγράφειν, quasi hoc foret, *iterum litem aestimare vel taxare*, designato jam pœnæ genere quod scilicet prius fuerat omissum. HEMST. — 32 πρὸ Reg. πρὸς Junf.

482, 39 αὐτὴν προστιμίαν Ald. δὲ om. R. — 41 Ἄλλως. τιμωριαν addita ex V. — 42 ἤδη καὶ V. Θ. καὶ om. Ald. et fort. R. « Scribendum videtur ἤδη εἶναι. » DINB. δριούμενον Θ. Ald. et fort. R.

483, 46 ἔξοδον Θ. ὀδόν Suidas s. Ἰκανός.

485 in Dorv. inter versus ad πράττοντ' legitur adjectum πάσχοντι, vitiose pro πάσχοντε· margo rationem exponit: πράττω καὶ τὸ ποιῶ, καὶ τὸ πάσχω· tum sede sua dimota paululum observatio huc revocari debet: Τοῦτο διπλοῦν· ἡ ταχέως πέσσεσθε τοῦτο· ἡ ταχέως ποιήσετε τοῦτο πρὸς με ἤττηθῆσαν· ubi, quæ dterius aliquanto scribebantur, correxi. Igitur ambigua sententia hæc capi voluit: *Quin vos, quam potestis celerrime, id agite, ut alterutra pars ex conditione pœnom*

patiatur : quid enim quis causæ dicat, cur, quando victus fuerit, legem propositam subterfugiat ? Hæc ille. Primus autem scholiasta verba Comici istum in modum intellexit : *Vos enimvero nullam interponite moram, quin mortem statim oppetatis* : Paupertas, inquit, hoc ut e vestigio faciant, per jocum hortatur ; nam, si causa sint superiores, non amplius justum fuerit eos morte plecti. Alter ab illa ratione multum discedit, tali pacto sensum enucleans : *Me ut in hac lite vincatis, omnino fieri non potest : quod si tamen fiat, nihil erit iniquius : quid enim est tandem, quod ad causam meam arguendam jure quis proferat ?* HEMST. — 3-7 sic in V., οὐκ ἂν με—νικήσητε, οὐδὲν ἐστὶ δίκαιον ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑπάρχει δίκαιόν τι (τι om. G.). — 5 ἀπελθόντες delet Dobræus. — 7 γε om. Ald. — 8 sq. τοῦτο διπλῶς νοεῖται· ἢ ὅτι τυχ. Reg.

487 om. Θ. — 13 sq. Κομμάτιον—τέταρτον infra post δάκτυλον l. 19 ponit V., qui istic om. — 14 τὸν δ V. εἰς τὸ τέταρτον Ald. — 17 τετρασύλλαβον R. V. — 18 εἰς συλλαβὴν om. V. δέχεται δὲ τὸ ἀναπαιστικὸν κατὰ πάσας χώρας ἀνάπαιστον Ald. — 19 καὶ om. R. V. σπονδεῖον ἰαμβον R. ἰαμβον καὶ δάκτυλον libri quidam Hephæstionis p. 44. Post hæc R. ponit χρῆ λέγειν ἡμᾶς ἀντιλέγοντας. Reg. : Ἔστι δὲ ἀναπαιστικόν, οὐχ ὅτι πάντας τοὺς πόδας ἀναπαιστούς ἔχει, ἀλλ' ὅτι μάλιστα ὅτι πλεονάζουσι, καὶ ἐτι μᾶλλον διὰ τὸ ἐκ παντὸς τὸν τελευταῖον ἦτοι ζ' πόδα τὸν πρὸ τῆς καταληκτικῆς συλλαβῆς ἀνάπαιστον εἶναι. ἐπιδέχεται δὲ διὰ μέσου ἀδιάφορον καὶ σπονδεῖους, ἰαμβούους τε καὶ δακτύλους. — 22 καταληκτικῶν ρια' Reg. — 24 πρὶν αὐτὸ Ald. — 28 σεληνουῦτι Ald. Correctum ex Hephæstione.

488, 37 χυνωῶδες Θ. — 38 τῆ πενίξ μὴ καταμλακισθῆτε V.

493, 50 sq. Βούλευμα ἢ ἰδίως ἐκάστου γνώμη, βούλημα δὲ ἢ δημοσία γνώμη V. τὸ δημόσιον R. et Suidas s. Βούλευμα. Paulo rectius autem dixisset βούλημα esse τὸ ἴδιον, βούλευμα autem τὸ δημόσιον. DIND. Sequentes infimæ ætatis grammaticorum annotationes om. etiam Θ. — 3 δηλοῖ. Structura labat : fulciendam opinor hoc pacto : δηλον ἐκ π. τ. σημαίνειν, sive potius σημαίνον. HEMST. — 14 οἱ πονηροὶ etc. Hæc paulo maculatus ora cod. Dorv. [et Regii] ostendit e regione v. 502, 503 : Ἰδόντες γὰρ οἱ πονηροὶ τοὺς ἀγαθοὺς διὰ τοῦτο εὐπράκτους, ἐβελήσουσιν τὸν πρῶτον [πρόσθεν Reg.] ἀφάντας βίον [addit Reg. μεταπεσὶν ἐπὶ τὸν ἀμείνω]· ἵνα δι' αὐτὸ εὐπάθωσιν. Ex scholiis editis, quæ loco aptiore collocantur, emendati sunt facilia. HEMST. — 22 δὲ σημειοῦ vel σημείωσαι Hemst.

496 φυγαί. Mira neque usquam mihi, nisi hoc loco, lecta futuri forma. SCHÆFER. Reg. recte φύγη.

505 sic in R., Οὐκοῦν εἶναι φημι ὄδον ἦντινα ἰῶν ὁ πλοῦτος βλέψει ταύτην καὶ ἀγαθὰ μείζω ποιήσει. Ἄλλως. τὸ οὐκοῦν ἀποφαντικόν ἐστὶ ὅτι ἐὰν βλέψη—κακοδαίμονία εἴη. Ἄλλως. οὐκ ἐπιλύσει ταῦτα ὁ πλοῦτος, ἦν ποτε βλέψη, φημί εἶναι ὄδον, ἦντιν' ἰῶν τοῖς ἀνθρώποις ἀγαθὰ μείζω ποιήσει. — 53 εἰ παύσει Dobræus. ἐπιλύσει libri. « Hoc unum est intricatissimum in hanc fabulam scholiorum. Illud ἐπιλύσει aut mendo laborat inveterato, quod sine membranis integrioribus plane tolli nequeat, aut ejusmodi versus Aristophanei scripturam postulat : Οὐκοῦν εἶναι φημί' (ἐπιλύσει ταῦτ', ἦν βλέψη ποθ', ὁ Πλοῦτος) Ὅδον etc. Neutiquam esse aio (solvet eas difficultates et discutiet, si visum tandem aliquando recuperarit, Plutus) viam etc., quorum ut structura est molesta, ita sensus satis perspicuus : ergo reformandum videtur hoc loco : ὁ νοῦς, οὐκοῦν (ἐπιλύσει—βλέψη) φημί etc.; hujus autem scholii finis est statuendus in ἄμετρος l. 2; exinde aliud incipit : Ὁ νοῦς ὄηλος ἀναβ. ποιῆσαι : quod ego metuo ne quadam parte sit mutilatum : οὐκοῦν certe legi debet, et ἀγαθὸν τι μείζον· forte etiam, λέγω δὲ ὅτι etc. Vix autem dubites quin illud ἦ 'ν, quod restitutum putavi, hujus enarratoris auctoritate firmetur. Sequitur l. 5 sq., Ἐὰν δὲ τις προσθεῖη—πορίσειεν, iterum ab alio profectum; quippe qui sententiam eum in modum explanet ut poscat οὐκοῦν· ceterum sicut absurdissimam lectionem pauloque post merito notatam invenit, Οὐκοῦν, εἶναι φημί, παύσει ταῦτ' ἦν βλέψη ποθ' ὁ Πλοῦτος, Ὅδον, ἦντιν' ἰῶν, τοῖς ἀνθρ. etc., ita fieri non potuit aliter, quam ut explicationem promeret non dissimilem. Eandem prorsus illi scripturam habuerunt, quibus γὰρ extrinsecus asciscendum videbatur; tametsi ratione paulum diversa ordinem orationis constituerent. » HEMST. Primus scholiastes legit οὐκοῦν εἶναι φημί' εἰ παύσει ταῦτ' ἦν βλέψη. ἐπιλύσει error scribæ pro εἰ παύσει. Secundus, incipiens, κακόμετρος δὲ οὗτος, οὐκοῦν εἶναι φημί, παύσει ταῦτ' ἦν βλέψη. Illi autem, qui illo judice plane ἀμέτρως legebant, forsitan exhibebant φημί, παύσει ταύτην ἦν βλέψη. In istis l. 9, τὸ οὐκοῦν ἀποφαντικόν (quam vocem male, ut puto, in ἀποφαντικὸν mutat Hemsterhus.), major difficultas. Nam verba, ἀποφαντικόν ὅτι οὐκέτι κακοδαίμονία εἴη, satis clare indicant lectionem vel, φημί' ἢ παύσει ταῦτ', ἢ—vel, φημί παύσει ταῦτ' ἦν—certe ταῦτ', που ταύτην : nisi forsitan ad ταύτην arcesebat homo inutilis κακοδαίμονίαν ex v. 501. His vero interjecta manifesto explicant aliam lectionem, εἰ παύσει ταύτην. An legendum, τὸ οὐκοῦν ἀποφαντικόν—πλοῦτος, οὐκέτι κακοδαίμονία ἀν εἴη : — Τὸ ἐξῆς· οὐκοῦν—ὁ Πλοῦτος βλέψας (vel

βλάψας) παύσει ταύτην τὴν Πενίαν. Hic scholiastes legisse videtur, οὐκοῦν εἶναι φημι, ταύτην παύσει βλάψας—, certe voculam post φημι omittit, ut liquet ex istis, καὶ τὰ ἀγαθὰ etc., collatis cum fine scholii secundi. Vel potius, ὅτι, ἐὰν βλάβη δ Πλούτος, οὐκέτι κακοδαίμονια εἶη: — τὸ ἐξῆς· οὐκοῦν—Πλούτος βλάψει, παύσει ταύτην, καὶ τὰ ἀγ. Ut hic legerit, οὐκοῦν εἶναι φημι, παύσει ταύτην, βλάψει. Aliud incipit l. 13, Ἄλλως. οἱ γράφοντες—. Lectio, quæ reprehenditur, οὐκοῦν εἶναι φημι παύσει ταύτ' ἢν βλάβη, eadem est quam habet scholiastes secundus. Ipse schol. legit, φημ' ἢ παύσει ταύτ' ἢν βλάβη, plane ut nostræ edd. Ceterum omnes οὐκοῦν et ἦντιν'—Μεῖζω scil. explicant ut Hemsterhus. et τις de suo supplent, non e textu citant, ut in Pac. 567, ubi vide. Omnibus tentatis redeo ad primam suspicionem, corrigendum in tertio scholiaste, ἰὼν δ Πλούτος, βλάψας [παύσει] ταύτην, ut ille legerit, Οὐκοῦν εἶναι φημι, παύσει ταύτην βλάψας. — In scholii initio an legendum δ νοῦς pro ὅτι? vel, ὁ νοῦς ὅτι? — Ceterum non puto alius interpretis esse τὸ ἐξῆς etc. **DOBÆUS** Adversar. vol. 2, p. 140 sq. In codice Harleiano 5725 scriptum οὐκοῦν εἶναι φημ' ἢ παύσοιτο ταύτ' ἢν βλάβη—ἦντινα τοῖς ἀνοῖς ἰὼν ἀγαθ' ἢν μ. π. cum scholio alius manus, ἢ σύνταξις οὕτως· οὐκοῦν παύσει ταύτ' ἄτε δ Πλούτος ἐὰν ἀναβλάβη. ἦντινα δδὸν ἐλθὼν—πορίσειεν ἂν τοῖς ἀνθρώποις μεῖζω ἀγαθὰ. προτάττει (forsan πρόταττε ἐν προτακτέον) τὸ εἶναι φημί, ἀντὶ τοῦ, δυνατὸν τοῦτο λέγω. πολλοὶ δὲ ἀγνοοῦντες οὕτω συντάσσοισιν, λαμβάνοντες γὰρ ἐξω (leg. ἐξωθεν) πρὸς τὸ φημί etc. Legebat ineptus ille οὐκοῦν, εἶναι φημί, παύσει ταύτ' ἢν βλάβη—ἦντιν'. Sequitur alia annotatio etiam recentior, ὃ Τζέτζη, οὐκ ἔστιν δ στίχος κακόμετρος. σὺ γὰρ εἶναι φημί γράφεις· διὰ τοῦτο καὶ ἀμετρον αὐτὸν ποιεῖς καὶ οὐδὲ συνταχθῆναι δυνάμενον· Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ἐγὼ εἶναι φημ' ἢ γράφομεν etc. **DOBÆUS** in annot. ad Porsonum. Regius: Ἡ σύνταξις οὕτως· οὐκοῦν, ἐὰν βλάβη ποτὲ δ Πλούτος, φημί εἶναι δδὸν, ἦτις παύσει ταῦτα, ἦντιν' ἰὼν καὶ ἐλθὼν δ Πλούτος δηλονότι βλάπων γενόμενος πορίσειεν ἂν τοῖς ἀνθρ. μ. ἀγ. ἵνα δὲ μήτις εἴπῃ ὡς ἀδύνατον εἶναι ἀναβλάσαι αὐτὸν, προτάττει τὸ εἶναι φημί, ἀντὶ τοῦ δυνατὸν εἶναι τοῦτο λέγω· ἵνα τῷ μελλόντι πρὸς αὐτὸν ἀπορήσειεν ὄχλον ποιήσῃ καὶ παύσῃ τῆς ἀπορίας αὐτόν. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ δδόν· δ γὰρ πάσχει τις, οἶονεὶ τοῦτο ἔρχεται. — 1 μεῖζω ποιήσειεν Θ., ut R. — 2 Scholion hoc Tzetæ tribuere videtur scholiasta codicis Harleiani. Sed non esse a Tzetæ profectum ex eo liquet quod in codice Veneto legitur. **DIND.** δὲ οἶτος Θ. Ald. Ib. ὁ στίχος additum ex G. ἐν δὲ ἐνοίσις V., qui om. ὁ δὲ νοῦς δηλός. — 3 οὐκοῦν V., qui om. ἦν,

non G. — 4 μεῖζον additum ex V., qui τοὺς ἀνθρώπους. Ceteri τοῖς ἀνθρώποις. Ib. ἐργάσθαι V., qui 5 ὅτι om. προσθεῖη Ald. καὶ, δύναται σταθῆναι ἢ φρ. ἢν βλάβη δ Πλούτος. οὐκοῦν εἶναι φημί δδὸν, ἦντινα V. — 8 ταύτην καὶ V. ἂν addidit Dindorfius.—9 οὐκοῦν V., quod ipsum reponeret Hemst., ἀποφαντικὸν in ἀποφαντικὸν mutato, quod confirmare videtur R.; sed ἀποφαντικὸν V. Θ. « Ut ἀπόφανσις est *enunciatum* vel *pronunciatum*, sic ἀποφαντικὸν, quod vim *effati per affirmationem* vel *negationem formandi continet*, de quo **Budæus** Comm. L. Gr. p. 293 sq. Sic ἔγκλιος ἀριστική itidem appellatur, teste Apollonio Alex. p. 243, ἀποφαντική· εἶγε καὶ τὸ ἀποφανισθαι κατὰ πάσης φράσεως παραλαμβάνεται· ἀλλὰ καὶ ἐπιρρηματὰ τινα ἀποφαντικὰ καλοῦμεν. Talis potestas in hunc locum non convenit; nec periculum est, ne quis Apollonii verbis ad tuendum ἀποφαντικὸν abutatur: id enim solum in controversiam venit, utrum in Comici loco οὐκοῦν eo accentu ornari debeat, qui affirmationem, an illo, qui negationem infert: posterius quia huic scholiastæ probatur, idcirco scribendum etiam fuit οὐκοῦν, non, quod priores ediderunt, οὐκοῦν. Pari plane modo notatur ad v. 916, γράφεται δὲ καὶ ἐν σχήματι ἀποφαντικῷ οὐκοῦν· quo fulcro causa nostra satis est firma. Deinde l. 12, uti πορίσει, sic et scribi malim βλάψαι vel βλάψει· ex quo verbo ceperit aliquis suspicionem, forte ipsum illud βλάψαι nonnullis in Comici codicibus extitisse pro βλάβη. » **HEMST.** — 13 et sqq. om. etiam Θ.

509, 29 εἰ τοῦτο γένοιθ'· εἰ γὰρ δ Πλούτος βλάψει πάλιν διανέμειε τ' ἴσον ἑαυτὸν πᾶσι (διανέμειεν ἑαυτὸν πᾶσιν ἴσον Θ.) δηλονότι οὐκ Θ. Ald.

510 ἐπίσης om. Θ. — 34 Ἱστορίαν, 36 αὐτῆς **DORV.** μεταχείρισιν **REG.**

512 οὐδεὶς· Ἐβελήσει δηλ. ἀμφοῖν· Ἠγ. τῆς σοφίας καὶ τῆς τέχνης **PARIS.** τῆς—τέχνης et 41 τροχὸς ἀμάξης ποιεῖν habet Θ. ἀμάξης ποιεῖν **DORV.** — 45 πλίνθας **PARIS.**

515, 46 sq. Ἀντί—ἐπιμελεῖσθαι post ὄζει habet **R.** γεωργὸς Ald. — 47 τοῦτο τὸ ἔπος V.

516, 52 ἀνω **R.** θελήσει V. — 54 Ἄλλως et sqq. om. etiam Θ. — 1 μὲν τοῦτο τίθ., 3 τούτων ἀπάντων et ἢν ἐξῆ ἤν λέγ., 4 καὶ τὸ σκ. et οὐ καλῶς λέγουσιν **REG.**

517, 8 τὸ σχῆμα Ἄττικὸν ὡς τὸ V. omissis Ἄττ.—φρ. Ib. δὲ additum ex **R.** et **SUIDAS.** Ἀἴρων ληρείς. — 9 μαίνη καὶ φυγὴν φεύγεις Ald. Pergunt post μαίνη Θ. et **SUIDAS,** τὸ σχῆμα δὲ Ἄττικὸν τὸ εἰπόντα τὸ πρᾶγμα ἐπαγαγεῖν τὸ ἀπό—φεύγεις, nisi quod **SUIDAS** ἔστι δὲ Ἄττικὸν τὸ σχῆμα etc. — 10 ἐπάγεται **JUNT.** ἐπαγάγεται Ald. — 12 Ἀπληρίθμησης. **NIMIRUM** λέγειν sæpius exponunt grammatici

φρσίν. ἔστι δὲ καὶ τὸ «ἀγ' εἰα τίμα θαμίν' ἐπανα-
δοῦντες» ἐκ τοῦ αὐτοῦ δράματος τοῦ Φιλοξένου.

291 τοῖς ποσίν. οὕτως. ἐτύμα—πυγὴν habet Θ.

293, 40 πρόβατα ποιῆ κεργῆσαι φωνῆ V. et
Suidas s. Βληχῆ. πρόβατα ποιῆ φωνῆ χρησθαι Ald.
— 42-45 sic in V., ἑαυτοῦς. τῶν ἐχόντων ἐν ταῖς
μασχάλαις δυσωδίαν. κινάβρη γὰρ ἡ δυσωδία ἡ ἐν
ταῖς μασχάλαις τῶν προβάτων ἱφισταμένη. κυρίως
δὲ ἡ τῶν κυνῶν βορὰ, κυνοβορὰ τις οὔσα καὶ κινά-
βρα. — 43 legebatur ἐχόντων ἡ κακὴν, pro quo
τὴν R. κακὴν post δυσωδίαν habet Θ. — 45 βρώσις
Θ. Ald., quæ post οὔσα addit ἀλλ' εἰ τοῦτ' ἦν,
ἔγραφετ' ἂν διὰ τοῦ υ φιλῶ. Suidas s. Κινάβρα ha-
bet, ἡ δυσωδία τῶν μασχάλων τῶν αἰγῶν· et Κινά-
βρώντων αἰγῶν, τῶν δυσωδίαν ἀποπεμπούσων
(ποιούντων codices Gaisfordi) ἐκ τῶν μασχάλων.

295, 51 sqq. Suidas : Ἀκρατεία· ἀκρατεῖσθε.
Ἀριστοφάνης Πλούτῳ Τράγοι δ' ἀκρατεῖσθε· τούτε-
στιν, ἀπεψωλημένοι ἀκρατεῖσθε· ἀντὶ τοῦ, ὡς τράγοι
ἀκρατῆ πράξετε· ἐπεὶ μ. τ. σ. οἱ τ. λ. τὸ αἰδοῖον· τὸ
ἄκρον λείχετε, ὡς τράγοι. Cujuscumque culpa con-
fusa putto, et huc in modum instaurando : Ἀπε-
ψωλημένοι τράγοι δ' ἀκρατεῖσθε· τούτεστι, τράγοι
δ' ἀπεψωλημένοι ἄκρ. etc.; nam τράγοι apte expli-
cari non possunt per id ipsum vocabulum, quod
in Aristophane connectendum est. HEMST. — 52
λείπει ἡ ὅς R. ὡς τράγοι· τὸ δὲ ἀκρατεῖσθε ἀντὶ τοῦ
φάγοιτε. ἀκρατισμός γὰρ λέγεται τὸ πρῶτον φαγεῖν.
ἡ Θ. Ald., quæ om. etiam Suidas. — 53 ἀκρατεῖς
G. πράξετε Suidas. οἱ τράγοι om. R. V. οἱ τράγοι
τὰ αἰδοῖα ἑαυτῶν καὶ ἑαυτοῦς λείχουσιν Θ. — 54
αὐτῶν τὰ R. αἰδοῖα. ἡ λείχετε τὸ ἄκρον τοῦ αἰδοῖου
Θ. Ald. — 1 ἀντὶ τοῦ φάγοιτε om. G. Regius :
Ἀκρατεῖσθε ἀντὶ τοῦ ἀκρατῶς τοὺς ὄρχεις λείχετε.
λέγεται δὲ ἀκρατισμός ἐπὶ τῶν ἐκ πρῶταις ἐσθιόντων
καὶ πιόντων· καὶ Ἀκρατίζομαι τὸ ἀκράτου γεύομαι.
παρὰ δὲ Θεοκρίτῳ (1, 51) ἀκράτιστον τὸ οὐδενὸς
ἐγκρατῆς σημαίνει· ἄκρ ἀρμόζει καὶ ἐπὶ τοῦ παρόν-
τος.

298, 7-9 sic ex V. καὶ γὰρ παρὰ τῶ Φιλοξένῳ
πῆραν ἔχων εἰσήλθε R. Ald. — 10 ἐφεξῆς Θ. — 11
ποιήματι αὐτοῦ V. — 16 ὡς μελλούσης Jacobs. ad
schol. Theocrit. 6, 7. — 19 sq. εἰς τὸν οἰκέτην
ἀναφέρει Reg. recte. — 24 κραιπαλῶντα δὲ ἀντὶ
R. V. Θ. — 25 μεθύοντα—σφάλισσθαι om. R. V.
μεθύοντα, ἀπὸ τοῦ τὸ κάρα πάλαινον τοὺς μεθύοντας,
ἡ ἀπὸ τοῦ τῶν Suidas s. Κραιπαλῶντα.

300, 29 Μάτην etc. Ab Hesychio depromptum.
HEMST. — 31 lemma εἰχῆ δὲ καταδ. habet Θ.

301, 36 sq. σκηφίσκον—Ἄλλως huc transposita
cum V. Θ., quo loco etiam Suidas legit s. Σφη-
κώδαις. Πραξίχο Ἄλλως post σφηκώδαις φασίν l. 42
habet Ald. ὀξύμμενον R. ἀπειμύμμενον V. ἀπει-
σμέμον G. — 37 ἰσχνὸς ἐκ Θ. — 37 ἐπιτηδευτῆ

V. Legebatur ἐπιτηδευταί. — 38 μακρὰ V. Θ.
et Hesyclus s. Σφηκίσκοι. μικρὰ Ald., Suidas,
Photius p. 560, 12, Zonaras p. 1695, Etym. M.
p. 738, 39, Eustath. p. 897, 58. — 39 ζυνηγμένα
Θ. — 40 ἐπεκταμένην V. ἐπισυνηγμένην Suidas,
Hesyclus, Etym. M. λαν ἔχουσιν V., non G.
ἄγαν ἔχουσιν Hesyclus. — 41 δὲ om. V., qui τοῖς
στόμασι.

302 om. etiam Θ. — 49 εἰκοσι Portus. ὀκτώ Ald.
— 50 στίχοι καὶ κῶλα Kusterus. στίχων καὶ κῶλων
Ald. — 51 ἀκατάληκτος. Jure Kusterus scholia-
sten reprehendit, qui primum verum esse dix-
erit τετράμετρον ἀκατάληκτον, qualis est Alcæi pro-
latus etiam ab Hephæstione ejusque enarratore
p. 16, 86, quum sine dubio sit τετράμετρος κατα-
ληκτικός. Qui in tam manifestum errorem labi
potuerit, miror; nisi credible putes eum repe-
risse, ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην γε τὴν τὰ φάρμακ' ἀνα-
κυῶσαν ἄν. HEMST. Regius : τὸ α' καὶ β', ἰαμβικά
τετράμετρα καταληκτικά, ὅμοια τοῖς ἄνω. — 6-8
Anacreontic. od. 38.

303, 13-18 Δέον—Ἄλλως leviter mutata inse-
rius exhibet V. δέον—ἐφαρμάκευεν habet Suidas s.
Ἀπαίδευτοι. — 14 δ δὲ om. Θ. Deinde ὄθος ὁ Φι-
λωνίδης οὐ μόνον μέγας ἦν, ἀλλὰ καὶ ἀμαθὴς καὶ ὑώ-
δης addit Suidas. δὲ om. Θ. — 18 ἐφαρμάκευεν ὡς
ὄντας κάπρους Θ., qui om. Ἄλλως. — 19 καὶ om. V.,
qui Κίρκην. — 25 Μελιττία V. et infra Μελι-
τέως. Idem post ὑώδη addit Κίρκην δὲ λέγει τὴν
Λαΐδα. — 26 Νικόχαρις, 27 ἡδὲ τ' Ald. ἀπαίδευτός
τε εἶ G. — 28 post Μελιτέως sequuntur in V.,
ἄλλως. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Ὀδυσσεῖα, Φιλωνίδην εἶπε.
κωμῳδεῖ δὲ τὸν Φιλωνίδην ὡς πόρνον καὶ πολλοὺς
παρασίτους τρέφοντα. ἦν δὲ καὶ ὑώδης ὁ Φιλωνίδης
(ὁ Φιλ. om. G.). τοὺς δὲ ἑταίρους αὐτοῦ κάπρους
εἶπε, τὴν δὲ Λαΐδα Κίρκην, ἐπειδὴ τοὺς ἐραστὰς αὐ-
τοῦ (scr. αὐτῆς) ἐφαρμάκευε. Sequentia om. etiam
Θ. Ea in codice Parisino sic scripta : Ἄλλως. ἔστιν
ἡ Κίρκη ἐκ τῶν Λαιστρυγόνων, παρελθοῦσα πάσας
τὰς γυναῖκας μαγειρίας. προσέσχε δὲ αὐτῇ Ὀδυσσεὺς
μετὰ τὸ φυγεῖν—ἐκπέμψας (sine καὶ)—ἐπ' αὐτῆς
ἐγεγόνεισαν διὰ τίνος ποτοῦ, νυκτὸς εἰς τὴν τούτων
—μόλυ—καὶ πρὸς μοιχείαν αὐτῶ συνέλθειν ἐπ.—
ἐμίγη καὶ ἐποίησεν υἶόν. Θέλων οὖν—ἐκείσε τῆς Α.
— 33 ἦν ὁ τόπος, 34 διὰ τίνος φαρμακοποιίας Reg.
— 40 αὐτὸν Reg. Dorv. αὐτῶ Ald. — 41 εἰς τὴν
Reg.

305 Reg. : Σκῶρ τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σκατόν.
καὶ κλίνεται σκατὸς ἑτεροκλίτως.

307, 14 γυλλισμός G. γυλλιασμός R. — 16
ὑπὸ et 17 καὶ om. Paris.

309 et 311 om. etiam Θ.

312, 32 εἰπεῖν ὅτι Θ. Reg. Ald. — 33 ἐπιπέρο-
μεν R. Reg. Paris. ἐπιπέρωμεν Ald. ἐπιπέρειν V.

« ἐπιφέρομεν dixit scholiasta, non ἐποίσομεν, qui χρεμῶμεν pro indicativo præsentis haberet. »
 DIND. σοι om. V. δ δὲ om. R. V. — 34. Illa ἱρινεοῦ, quem vespertilionis in modum adglutinat^{us} Ulyxes adprehenderat, ἐποχὴ sumta est ex Od. M. 432. Melanthii meritisissimam pœnam ad columnam suspensi graphicè descripsit poeta Od. X. 175, 193. HEMST. τοῦ additum ex V. et Reg. Ceterum in V. supra post scholion v. 302 adscripta quæ huc pertinent δέον (δέον om. G.) εἰπεῖν τὸ ξίφος ἐπανατείναντες ὡσπερ δ' Ὀδυσσεὺς τῇ Κίρκῃ. — 35 στόματι Paris. — 38 sq. Ὡσπερ — ἀνέτεινεν habet Θ.

313, 41-53 sic in V., μίνθη κυρίως δ τράγος, καταχρηστικῶς δὲ ἡ ἀνθρώπου κόπρος, ἢ ἐπέχρηστο — πταρμῶ. Ἄλλως. μίνθη ἡ κόπρος τῶν αἰγῶν λέγεται. ἐπειδὴν — ἀηδίζονται. Ἄλλως. οἱ μὲν τὸν ἡδύοσμον — οἱ τράγοι. — 41 τὸν ἡδύοσμον. Dioscorides 3, 41 : ἡδύοσμος, οἱ δὲ μίνθην, γνώριμον βοτάνιον· et Suidas in Μίνθη. Alibi neutrum genus scholiastēs posuit : ad Ran. 1075 : Μίνθη δὲ τὸ παρ' ἡμῖν ἡδύοσμον· οἱ δὲ τὸν θύμων, ἢ κόπρον αἰγῶν. Hesych. : Μίνθα, τὸ ἡδύοσμον, καὶ ἀνθρωπίνα κόπρος. Idem : Ψώϊζος, ἀφοδος ὑγρὰ, ἢ ὄνθος, δυσωδία, καὶ ἦν καλοῦσι μίνθαν· οἱ δὲ αὐχμὸν, ἢ μόλυσμα· sananimus affectum locum et male tentatum. Ap. Etymologum itidem in Μίνθη pro μίθρον rectius est μίνθον. Κωμικὴ λέξις est liber comicorum vocabula complexus et declarans. Schol. Apollon. Rh. 4, 973, de orichalco quum diversas veterum opiniones exposuisset, addit : οὕτως ἦν ἐν τῇ κωμικῇ λέξει τῇ συμμίκτω· neque aliud existimo τὸ κωμικὸν λεξικόν, cujus idem mentionem fecit ad v. 1614. Auctorem Palamedem Etymologus indicat p. 145, 44 : Παλαμῆδης ἱστορικὸς δ τὴν κωμικὴν λέξιν συναγαγών· ubi miror historicum vocari, qui fuerit grammaticus, eoque titulo signetur a Suida : Παλαμῆδης, Ἐλεάτης, γραμματικὸς. κωμικὴν καὶ τραγικὴν λέξιν, etc. Temporis quo vixit iudicium Athenæo debemus, a quo Dipnosophistis adnumeratur δ Ἐλεατικὸς Παλαμῆδης ὀνοματολόγος 10, p. 397, A. Idem sine dubio Palamedes, cujus auctoritate in verbis obscurioribus explicandis utuntur scholiastæ Apollon. Rh. ad 1, 704; 3, 107; 4, 1563, et noster ad Pac. et Vesp. ter quaterve. HEMST. Vide Boeckhium præfatione ad schol. Pindar. p. xix. DIND. κωμικὴ τάξει V. — 43 φουμένον V. φερόμενον Θ. — 44 ἡ καὶ ἄλλως Ald. ἡ τοῦ τράγου κόπρος. παραχρηστικῶς. . . . ἐπειδὴν R. Scribendum videtur παραχρηστικῶς δὲ ἡ ἀνθρώπου κόπρος. DIND. — 45 ψυχμῶ V., qui 50 om. ai. — 52 οἱ δὲ om. Θ. — 53 ἐπέχρηστο περιτρέποντες V. Vulgatum habet Suidas s. Μινθώσομεν. — 54 ἐν om. Ald. et

Suidas. δυσεργητῶ Suidas. δυσεργεῖ Ald., corruptum fortasse ex δυσεργιῖ. Capræ δύσριγοι, alio-
 sæ, dicuntur ab Aristotele et in Geopon. 18, 9, 5. Deinde τράγων, οἱ δὲ τῶ πταρμῶ V. Scholion hoc pluribus verbis esse defectum censebat Hemsterhusius. Mihi ex superiore scholio inepte excerptum videtur. Illud quoque absurdum, quod sterces humanum hircis adhiberi dicitur. DIND.

314, 7-11 sic in V., Ἀρίστουλος αἰσχρὸς ποιητῆς καὶ ἐν ταῖς μωσοουργίαις καχηνῶς· ἡ ὡς μοιχὸς διαβάλλεται καὶ ἐπὶ μαλακίᾳ, μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις ὡς αἰσχροῦ καὶ ἀρρητοποιοῦ. — 10 δ δὲ Ἀρίστουλος αἰσχρὸς ποιητῆς habet R. — 12 ὅτι ὡς δ' Ἀρ. R. — 12 ἐπισθε om. V. μητρί χοῖροι et sequentia om. V. Θ., qui om. etiam scholion v. 316.

317 ἀλλ' ὅτι ἐναντίον R. V.

321 V. hæc tantum habet, ἀντὶ τοῦ δι' ἡμέρας οὕτω κάμνειν ἐσθίων. μασσῶ μασσῶ δέ. — 34 sq. μασσῶ — μασσώμενος ὡς κλώμενος Ald. — 37 τῶ — δεήσεται habent etiam Reg. et Θ., in quo legitur δεήσειεν.

322, 38-41 Κορωνίς — δρῶ om. etiam Θ. Sequentia in V. hoc ordine, περὶ τοῦ — Ἀχαιοῦς. Ἄλλως. δ Χρυσίλλος — καίνστερον. — 41 Χρ. ὡς καὶ ξενισθεῖς Θ. — 42 τὴν προσσηγορίαν V. — 45 τοῦ τε Kusterus. τοῦ V. τοῦτο Θ. Ald. — 46 Dionysius ille quis fuerit, inter tot Dionysios a Meursio, Vossio et Jo. Jonsio De scriptt. H. Ph. 3, 8 recensitos, definire non est pronum. HEMST. — 47 vide Thom. M. v. Χαίρειν, Menag. ad Diogen. Laert. 3, 61. Kusr. αὐτὸ om. V. Θ. Uterque deinde γράφοντος δὲ αὐτοῦ πρὸς Ἀ9. ἐλόντος τοὺς ἐν Σ., et 49 δ Κλέων Ἀθηναῖος. — 50 περὶ τὴν σύνταξιν ἀσύστατον. Disputat scholiastes, ut Apollon. Alex. 3, p. 231, de usu infinitivi χαίρειν in hac epistolari formula, cujus rationem structuræ legitimæ repugnare monet, nisi quis imperativi vice Homericò more positum accipiat. Videtur tamen e duobus codd. in unum conflata esse binæ sententiæ similis periodi, quarum alterutra fuerat omittenda hunc in modum : λέγει δὲ (Dionysius) αὐτὸ καίσθαι περιττόν, καὶ κατὰ τὴν σύνταξιν ἀσύστατον. εἰ μὴ τις αὐτὸ λάβοι etc., vel, ἐκ δὲ τῆς συντάξεως τοῦ λόγου φησὶν (Dionysius) ἀσύστατον, εἰ μὴ etc. HEMST. Post ἀσύστατον V. addit οὐ δὲ περιττόν ὡς εἰσκειμένον. — 52 ἀντὶ om. Θ., qui προστακτικὸν Θ. — 1 ἐμφαίνει Dorv. — 4 ὄν Paris. Reg. ἦν Junt. Idem Reg. τούτῳ, ut legendum est.

324, 14-16 om. G. παρ' ὑπόνοιαν· εἰπὼν γὰρ μὴ προσαγορεύειν ἀσπάζεται pro his ponit V.

325, 18-21 sic in V., μετὰ τάξεως καὶ σπουδῆς,

ἢ ἀντὶ τοῦ καθωπλισμένους, ἢ ἀντὶ τοῦ γοργῶς καὶ μετὰ συγκροτήματός τινος χοροῦ. τὸ δὲ οὐ καταβλακευμένους (καταβεβλακευμένους G.) ἀντὶ τοῦ σπουδαίως καὶ οὐ βραδέως. βλάξ γάρ. — 19 καὶ ante γοργῶς om. Θ. — 20 καταβλακ. R. καταβεβλακ. Ald. — 22 καὶ μαλθακία ἢ Θ. ὑπεροφίας ἀμέλεια R. βλακεία ἢ τρυφή Reg.

327, 33 sq. δταν bis G. δτ' ἂν V. Posui comma post πάλιν. Sed scholiasta fortasse scripserat δταν δὲ ἔβλη, πάλιν ἄνθρωπον. DIND.

328, 36-39 sic in V., δόξεις—πρακτικόν. ἢ ὡς αὐτὸν—σύμμαχον. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ θάρσησον. νομί- ζεις γάρ εἶναι μὲν (scr. με Ἄρη) εἰς τὸ βοηθησαί σοι. τῷ Ἄρει· ἄκρως καὶ ἀπειλητικῶς βλέπω πρὸς τὸ βιαζόμενον. Illa τῷ Ἄρει—βιαζόμενον om. G. — 36 αὐτὸν V. ἑαυτὸν Θ. Ald. ἂν R. — 38 vix dubito quin a scholiaste scriptum fuerit ἀρείως καὶ ἀπειλητικῶς, *Martis in morem, et comminatorio vultu*. Suidas: Βλέπειν γάρ ἄ. δ. μ' Ἄρη. ἐπὶ τῶν ὑπι- σχυομένων παντὶ σθένει πράττειν (Mich. Apostol. συμπράττειν, nihil amplius addens) καὶ συναράσθαι πρὸς βοήθειαν. δόξεις με, φησὶν, Ἄρεα ὄρῃν κατορθωτικὸν καὶ πρακτικόν· ubi primum post πρακτικὸν illud ἄκρως non comparet: deinde ἀντὶ τοῦ perperari, ut puto, deest: tum laciniam ed. Juntinæ [et Regii], quod raro fit, excerptam vides. Notandum autem est, triplicem afferri interpretationem, unam alteramque pravam, tertiam satis commodam. HEMST.

329. *Non constabat iudicum merces, vel salari- um; sed id pro temporis ratione mutabant*: scilicet aut ipse populus Atheniensis, aut populi moderatores et demagogi. Ἰστασθαι in eadem re sæpius usurpat, ad Nub. v. 860; ad Av. 1540: οὐχ εἰσθήκει δὲ αὐτοῖς τὸ τριώβολον· Hesych. in Δι- καστικόν: οὐ μέντοι ἔσθηκεν, ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλως ἐδί- δοτο· quod ab Aristotele sumtum in Atheniensium Rep. scholiastes ostendit ad Vesp. v. 682. HEMST. Mercedem iudicum permiscet scholiasta cum mercede concionis populi, de qua loquitur Aristophanes. DIND. — 47 δ om. Θ.

330 R. illa οὐδεὶς ἐδίκαζεν—οὐκ εἰσῆρχετο in principio scholii ponit. Sic etiam Reg. incipit ἐν τῇ ἐκκλ. οὐδεὶς etc. — 51 Suidas habet ὠστίας in v. [quem locum om. cod. Paris. A.], ubi priora hujus adnotationis descripsit paulo plenius; posteriora totidem verbis in Τριώβολον, omissis ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δέ. HEMST. ὠστίας R. Reg. ἔξω ὠθην τὴν ἐρχομένην R., quasi ἔξωθεν ὠθεῖν voluisset. Sed ἔξωθεν Suidas. — 52 ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δὲ om. R. — 53 ἐπίθῃ τῶν ξε' ἐτῶν. ὅσοι οὖν τελ. Reg. φανερόν τι, *certum quid*. φανερώς Reg. — 6 πάν- τοτε om. Θ.

331, 11 παραχωρῆσαι uterque codex. Correxī ex G. et, qui παραχωρῆσαι me habet, V. DIND. Regius παραχωρῆσαι. καταλείψαμι om. V. G.

332, 14 κατὰ τούτου Dorv.

338, 24-26 sic in V., διαβάλλει τοὺς Ἀθηναίους ὡς ἀργούς καὶ ἐν τοῖς κουρείοις καθημένους καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἱατροῖς ποιοιμένους τὰς συντυχίας. τούτου ἔνεκεν εἶπεν ἐν τοῖς κουρείοις. — 25 καὶ pro ὡς, et κουρείων καὶ ἀργούς R. ὡς ἀργούς ὄντας καὶ διημ- ἐπὶ τ. κ. Reg. καὶ ἐν Hemst. καὶ οὐκ ἐν V. Θ. Ald.

— 26 ποιοιμένων Θ. Ib. ἐργαστήρια ἦσαν τὰ κου- ρεῖα Paris. Reg. — 30 μπαρμπερεία, id est βαρβε- ρεῖα: de quo v. vide Ducang.

342, 35 Σκόπει V., non G. — 36 Ἄλλως. οὐκ ἀκολ., 37 ἀγωγῇ V. ἐπὶ—βλέπος om. G. — 42 φί- λους τῶν οἰκείων χρηστῶν Reg.

345, 46 τῆς εὐπραγίας Θ.

347 R. habet θεός: ἢ δὲ Πλούτος ἢ ἄλλος τις τῶν θεῶν.

349 in Dorv. λέγοντες — τὸ δὲ λέξας ἀντὶ τοῦ λέγε ψυχρόν· ἔχει δὲ οὕτω· λέγε δτι φῆς ἀνύσας τοῦτο ποτὲ, τουτέστιν εἰς διασάφησιν καὶ τέλος ἀγα- γῶν τὸν σὸν λόγον. — 4 ἀντὶ τοῦ μέγας V. ἀνύσας: Σπεύσας om. Θ., qui 5 εἰς τὸ ἀν.

351, 10 ἐπιτήρησιν Reg. — 11 λέγω om. Paris. — 12 παντελῶς. Ἄλλως. πάντα V. — 13 Ἄττικόν δὲ τὸ καί μ' οὐκ ἀρέσκει, ὡς προεῖρηται (ad v. 69) Ald.

355, 25-29 nihil præter ἀντὶ τῆς ὑπό habet V., quod om. G. περισσὴ ἢ πρὸς. ἢ ἀντὶ τῆς ὑπό. ὄρθόν. ἴδιον ἀνδρὸς ἐργασμένου Θ. In R. scholion adeo evanuit ut hæc tantum legi possint. . . . πρὸς ἀν- δρὸς. περισσὸν. . . . ἀν. . . τῆς ὑπο. . . .

358, 33 ἀντὶ τοῦ μεταμέλῃ φροντίζεις V., quæ om. G.

359, 36 εἰληψε τοῦτο τὴν V. Θ. In R. nihil legi potest præter λείπει.

361, 41 Ἀπὸ δυσπετείας V., qui 42, Ἄλλως. οὐ- δεις etc. — 43 δ δοκεῖ V. Θ. — 46 ὑγιές Dindor- fuis addidit ex Platone.

363, 51 φράσαι Θ.

365 Dorv. versibus interpositum habet πρώην δὲ χρηστός ὢν καὶ νῦν πανούργος ἐστί. Vel ἦν, vel omittendum erat καὶ. HEMST.

368 in V. δεδιώς (ἄλλως. . . δεδιώς G.) θέλει εἰπεῖν, ὁμοίως εἶ πεπανουργημένῃ.

369, 16 δὲ ἐστὶν ἐπὶ V. μάτην additum ex Suida s. Κρώζει et Οὐκ οἶδ' ὃ κρώζεις. Pro eo τὰ ἄνω habet V. θρυλούντων V. Θ. Reg. θρυλλούντων R. Ald. ὡσπερ αὖ V. ἀπὸ τῶν θυρῶν· σὺ γάρ Reg. κορ. ἀντὶ τοῦ λέγεις R. — 17 περὶ τὸ κεκλοφ. με V. Θ. Reg. διαλέγεις Reg.

370, 26 κοινωῆσαι—εἰρηται, et 30 ἀθλιος εἶ καὶ κ. habet Θ.

373, 33 ἄ Δ. Reg. Dorv. και Δ. Junt.

376 Ναί οὐ θέλω et σύναπτε—κατηγορεῖς habet Θ., ex quo 39 τό μου additum.

377 om. Θ. In R. est λείπει ἀναλώματος.

379, 47 φράξας—πεφραγμένοις et δὲ addita ex V. βυθός G. βυσός V. — 50 κοινωφέλμοι τοῦ Θ. Ald., qui omittunt τοῦ εὐρημένου—κέρδεσι. Pergit V., τινὲς ὡς Ὀμηρος ἐπιπλήσας νήματος—βεθυσμένον. — 1 καταστάς Paris. — 2 ἔχω Dorv. δωρ. ἡμῶν Reg. — 4 ἐπιθυμητικῶς G. ἐπιθυμητικὸς V.

381, 5. Illud ἐξοδιάζειν recentioribus quidem Græcis perquam usitatum, sicut ex Ducangio in v. Ἐξοδος compertum habemus; sed longe tamen vetustius, quam viri docti sibi persuaserunt, et magno intervallo ætatem eorum, quos citant testes, scriptorum superans, atque adeo veteri Græciæ non prorsus ignotum: ut enim taceam LXX interpretes, marmorea testamenti tabula monumentum egregium in Gruter. Inscr. Ant. p. ccxvi sæpe suppeditat ἐξοδιάζει et ἐξοδιαζέτω· itidemque columna Sicula, quam mihi D'Orvillius a se descriptam ostendit: eis δὲ τὰν κατασκευὰν τῆς στάλας ἐξοδιάζει τὸ τριάκοντα μέρος· unde jure colligas Doribus in primis hoc verbum fuisse familiare, minusque mireris, quoniam eadem erat Macedonum dialectus, ad Alexandrinis pervenisse. Hinc ἐξοδιασμός, *erogatio*, in Gloss. Ἐξοδον, a quo vocabulo ista proficiscuntur, nonnunquam ita sumi monstrat Hesychii gl., Ἀνάλωμα, ἔξοδος· et enarrator Theocriti 15, 35: verum insignis est tabulæ marmoreæ, quam ante designavi, locus p. ccxviii: γραφέτω δὲ καὶ τὰν ἔσοδον καὶ ἔξοδον τὰν γινομένην ἐπ' αὐτοῦ. Ex his aberrasse Suicerum liquet, qui ἐξοδιάζειν putaverit esse proprie, Sumtum ad exsequias impendere. De λογαριαζέιν v. Ducangium et Vetus Rationarium: rarius apud Suidam ἀπολογαριαζέω ad exponendum ἀπολογίζω adhibitum, et a Cangio prætermissum. HEMST. Conf. Valckenar. ad Adonias. p. 339, C. ΔΙΠΘ.

383, 9 δὲ ἐστὶ V. κλάδος θάλας solum habet Dorv. « Pro ἐρίφ πεπληγμένος Harpocrat. et Suidas posuerunt στέμματι ἐστεμμένος: plura dabit Jos. Wasse ad Sallust. p. 360. » HEMST. — 10 ἐλαίας κατεῖχον κλάδον Ald.

385, 14 ζωγράφος ἦν Paris. Reg. — 15 ἔγραφε δὲ Dorv. ἔγραψεν οὖν Paris. Reg., qui recte Εὐρυσθέα, non Εὐθέως. — 16 ἀνάσσει Dorv. — 18 περιελημένος Reg. περιελημμένος Dorv. κατεστημένος Plutarchus. — 24 γὰρ om. V. — 25 sq. Ἦρ. τὸν ἐχ. om. etiam Ald. — 26 ἔμψυτον HEMST. — 27 sq. ζωγράφος· κατὰ δὲ τινὰς τρ. V. Π. τραγικός· κατὰ δὲ τινὰς ζωγράφος Θ. Ald. — 29 Ἄλλως. Πάμφιλον μὲν addita ex V. — 33 φησιν ἀμ-

πέλου Θ. Addit Ald. περικλυτός δὲ ζωγράφος δ' Ἀπελλῆς. — 35 οὐδὲς φαίνεται V. — 36 Ἡρακλέος Θ. hic et infra. « Ἡρακλέους θυγάτηρ est sine dubio Macaria, quæ pro salute fratrum Atheniensiumque mortem voluntariam subire non detrectavit. Pausan. I, 32, 5. Zenobius autem 2, 61, et schol. Aristoph. ad Eq. v. 1148 ipsis fere verbis conveniunt cum Apollodoro 2, 8, 1. Cui non lecti sunt Euripidis Heraclidæ? HEMST. » — 40 ἔγραψεν Ἦρ. V. — 41 δταν Εὐρ. Θ. Ald. — 44 αὐτῶ Θ. — 47 παίδων libri præter R. — 48 παρακολουθουσῶν λόγον ὑπέιχον τῷ ἐγκλήματι Ald. παρακολουθήσαις τῷ ἐγκλήματι Θ. Sequitur in ed. Junt. [et Reg.] scholion futilissimum hoc, ὁ Πάμφιλος οὗτος εἰς ἦν τῶν Ἡρακλειδῶν, υἱὸς μὲν Αἰγυμίου, ἀδελφὸς δὲ Δυμάου καὶ Δώρου, ἀφ' ὧν φυλαὶ ἐν Λακεδαίμονι, Παμφιλίαι, καὶ Δυμενεῖς, καὶ Δωρεῖς, ἀφ' ἧς οἱ Δωριεῖς, οἵτινες οἰκούντες πρότερον τὴν Πίνδον μίαν οὔσαν τῆς τετραπόλεως τῆς ἐπ' Εὐβοίᾳ, ἀφικνοῦνται εἰς τὴν μεταξὺ Οἴτης (ἦτις Reg. Junt., quod correctum in ed. Basil.) καὶ Παρνασοῦ Δωρίδα ἐξάπολιν οὔσαν. ἔστι δὲ Ἐρινεὸν, Κύντινον, Βοῖον, Ἀλιαιον, Κάρφαια, Δρυόπη. ἐκ δὲ τούτων σὺν τοῖς Ἡρακλειδαῖς ἀναχωροῦσιν ἁμοῦ (οἶμαι Reg.) ἐκ τῆς Ἄττικῆς εἰς Λακεδαίμονα (κατέρχονται addit Reg.), ὡς (ὡς δ Reg.) Πίνδαρος φησὶ « θέλοντι δὲ Παμφίλου. » De quo hæc annotavit Hemst.: « Ineptus aliquis, qui eximiam vetusti enarratoris observationem ad Pindari Pyth. 1, 121, Θέλονται δὲ Παμφύλου καὶ μὲν Ἡρακλειδῶν ἐκγονοὶ etc., Comici verbis, quibuscum plane nihil habent commune, illustrandis conducere stulte sibi persuasit: Πάμφιλον, ut exactius Aristophanis vel pictori vel poetæ tragico responderet, scripsit, quem omnes Πάμφυλον appellant cum fratre Dyma, Dymane vel Dymante, Ægimii filium. Ergo minus accuratum, quod de suo largitus est, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν· quanquam utrique cum Heraclidis ad occupandam Peloponnesum profecti tradantur. Nunc utrumque scholiasten paucis conferre lubet, ut, quid noster ille acutulus in altero corrumpendo sibi indulserit, pateat. Tale est ad Pindarum adnotationis initium: Πάμφυλος καὶ Δύμας καὶ Δῶρος υἱοὶ Αἰγυμίου· ἀφ' ὧν Παμφυλὶς καὶ Δυμανὶς φυλαὶ ἐν Λακεδαίμονι· isti Dorο, ne tribu a se orta miser careret, prospexit noster, posterosque tribuit Δωρεῖς. Ego Dorum Hellenis filium, itemque alium Neptuni cognitos habeo; Ægimii nullum, quippe qui, teste Stephano in Δυμᾶν, ἔσχε δύο παῖδας Πάμφυλον καὶ Δυμᾶνα, καὶ τὸν τοῦ Ἡρακλέους Ὑλλον ἐποικήσατο τρίτον, χάριν ἀποδοῦδος ἀνθ' ὧν Ἡρακλῆς ἐκπεπτωκότα κατήγαγεν. Quocirca res ipsa diligenter considerata refingi jubet, Πάμφυλος καὶ Δύμας Δωριεῖς, υἱοὶ Αἰγυμίου. Sequitur

paulo post, sed alterius scholiastæ: Οἱ Δωριεῖς οἰκοῦντες πρ. τὴν Π. μ. οὐ. τῆς τ. τῆς ἐν Περρεβοῖα, ἀφ. εἰς τὴν μ. Οὔτης καὶ Παρνασοῦ Δ. ἐξ. οὐσαν· ἴσται δὲ Ἐ. Κ. Β. Α. Κάρφατα (Σχάρφεια restituit Berkel. ad Steph. in Ἀλαία· ego ferme malim Σπαργίαν), Δ. ἐκ δὲ τούτων σὺν τοῖς Ἑρακλείδαις εἰς Λακεδαίμονα κατέρχονται· ubi primum facinus improbum admisit Comici scholiastes, qui ista præcedentibus agglutinaverit inserto ἀφ' ἧς, scilicet φυλῆς, atque ea ratione vere monstrum nobis chronologicum ediderit. Deinde pravum illud ἐπ' Εὐβοῖα, cujus erroris originem detexisse sibi videbatur Palmerius in corruptis Diodori codicibus 4, 67, in quibus sine controversia vitiose legitur Εὐβοῖα pro καὶ Βοῖω, longe aliud remedium postulat: quum enim in Pindari scholiasta scribatur ἐν Περρεβοῖα, inde levi negotio conficere licet ἐν Περραιβίᾳ· atque ita non multo inferius Πίνδος δὲ Περραιβίας ὄρος pro Περρεβοῖα, vel Περραιβοῖα, quod una tantum litera vitiatum exstat in Theocriti enarratore ad Id. 1, 67; sed optime lectioni restitutæ patrocinator ipse Pindari schol. ad Pyth. 9, 27: Πίνδος γὰρ ὄρος Περραιβίας (Περραιβίας)· ἡ δὲ Περρεβία τετράπολις τῆς Θεσσαλίας· ubi Perrhæbia nobis occurrit Thesaliæ metropolis, haud sane diversa ab ea, quam hic commemorat, tetrapoli τῇ ἐν Περραιβίᾳ· nihil itaque minus est intelligendum, quam, quod Palmerius existimabat graviter scholiasten incusans, tetrapolis Attica; de qua si forte cogitasse credatur Aristophanis enarrator ob mendosam scripturam ἐπ' Εὐβοῖα et Atticæ mox factam mentionem, tanti erroris certe prorsus immunis est Pindari scholiastes. Meminit etiam Doricæ tetrapoleos loco valde notabili Strabo 9, p. 654. Inter utrosque Locros μέσοι Δωριεῖς· οὗτοι μὲν οὖν εἰσὶν οἱ τὴν τετράπολιν οἰκῆσαντες· ἦν φασιν εἶναι μητρόπολιν τῶν ἀπάντων Δωριέων· πόλεις δὲ εἶχον Ἐρινεὸν, Βοῖον, Πίνδον, Κυτίνιον· ὑπέρχεται δ' ὁ Πίνδος τοῦ Ἐρινεῦ· παραρρεῖ δ' αὐτὴν δμώνυμος ποταμὸς ἐμβάλλων εἰς τὸν Κηφισὸν οὐ πολλὸ τῆς Λιλαίας ἀπωθεν· τινὲς δ' Ἀχύφαντα λέγουσι τὸν Πίνδον. Pindi nullum in hac regione vestigium apud reliquos omnes inveniri miror: nam Melæ verba 2, 3, 58, in *Doride Pindus, et juxta situm Erineum*, in quibus emendandis solitam ingenii modestiam non approbavit magnus Pintianus, quum in omnibus, quæ viderit, exemplaribus abesse testetur Is. Vossius, pro spuris et ex Strabone suppositis habenda verosimillimum videtur. Quare dubito, an decipi se passus fuerit vir accuratissimus, et, quæ scriptor aliquis vetustus de tetrapoli Perrhæbica tradiderat, ad hanc posteriorem Doricæ gentis sedem transtulerit: cui

nostræ suspicioni mirifice favet Pindari schol. Præterea Ἀχύφας a Stephano describitur πόλις μία τῆς Δωρικῆς τετραπόλεως· qua quidem loquendi ratione neque in Ἐρινεὸς, nec in Κυτίνιον fuit usus: inter Ἀχύφαντα vero et Homeri Κύφον Il. B, 748, nullum aliud discrimen statuo, nisi diversam vocum formam: parvus schol. πόλιν περὶ τὴν Περραιβίαν exponit, et Straboni Κύφος Περραιβικὸν ὄρος δμώνυμον κατοικίαν ἔχον 9, p. 675, A: nam quod Stephanus duplicem facit, Perrhæbicum alteram, alteram Thessalicam, errore non vacat: huic autem idem atque Pindo contigit, ut montis, fluvii, oppidique juxta siti nomina non discrepent. Jam Dorienses variis acti casibus alias ex aliis sedes habuerunt; antiquissimas circa Ossam et Olympum in Doride, quæ postmodum Histæotis dicta: inde pulsī Perrhæbiam Pindumque incoluerunt, Macedonum quoque nomen gerentes: idcirco ex veteribus ad Lycophronem scholiis Tzetzes v. 1388, Λάκμων, ὄρος Περραιβίας, ἔνθα ἄχουν Δωριεῖς· neque alibi quam his in locis est collocanda ἡ τετράπολις ἡ ἐν Περραιβίᾳ, ex qua tandem devenerunt ἐς τὴν Δρυοπίδα, quæ Pindari scholiastæ dicitur ἡ μεταξὺ Οὔτης καὶ Παρνασοῦ Δωρις ἐξάπολις οὖσα in sex urbibus numeranti Δρυόπην. Migrationes Doriensium, quas proposui, fide nituntur Herodoti, 1, c. 56, cum quo fere conspirat Andron citatus a Strab. 10, p. 729, A, et Stephano in Δώριον. Ex his demum postremis sedibus profecti cum Heraclidis partem Peloponnesi occuparunt: idcirco Thucydidi Δωριεῖς ἡ μητρόπολις τῶν Λακεδαιμονίων 1, 107; 3, 92, qui quando tres tantum eorum urbes cum quo Diodoro recenset, Bœum, Erineon, et Cytinium, id scilicet indicio est, reliquas jam tum avulsas in alienam ditionem concessisse. Mitto errores Meursii Miscell. Lacon. 3, 9; 4, 6, aliorumque: hæc a nobis in transcurso duntaxat breviter delibata. Denique stupor enarratoris nostri ad finem importune inseruit, ἀναχωροῦσιν ἑμοῦ ἐκ τῆς Ἀττικῆς, quibus apud Pindarum ejusve scholiasten nihil exstat simile. Neque tamen propterea negavero, quosdam Atticorum Heraclidis fuisse comites susceptæ in Peloponnesum expeditionis: nam ita Tzetzes scribit ad Lycophr. v. 1388, μετέσχον γὰρ καὶ Ἀθηναῖοι τῆς ἀποικίας τῶν Ἑρακλειδῶν.

386, 50 γὰρ om. V. — 52. ἀν παρέσχον ἀν Ald. τινί. οὐδὲ Ἰσπευδον τοὺς χρηστοὺς πλουτίσαι· ἐπειδὴ δὲ τοὺς δικαίους (τοῖς δικαίοις G.) προήρημαι δοῦναι Venet.

388 in V. inversus ordo scholiorum, συνωνυμαῖ —λέξιας. Ἄλλως. δευτονῶς—προσλαβεῖν. — 7 Ὀξυτονῶς ἀντὶ τοῦ ἀπηρισμένους (sic V. non G.) ad-

dita ex V. — 8 δέ om. R. ἔστιν om. Θ. ἀμογ., ὡς ἀπ. V. — 9 αὐτὸ R. sine δέ. In loco Herodoti libri, ἀπὸ τούτου εἰσι στάδιοι χίλιοι εἰς τὸν Ἄραβιον κόλπον, omisso ἀπαρτί, quod post χίλιοι inseruit Wesselingius. — 10 στάδιοι R. et grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 418, 16. στάδια V. Θ. Ald. ο' etiam Suidas. ἑβδομήκοντα Θ. χίλιοι recte gramm. Bekkeri. Scribendum igitur, α. DIND. — 11 κραπαττάλοις R. κραταλοῦς V. Pherecratis locum integriorem affert gramm. Bekkeri, Α. τί δαί; τί σαυτὸν ἀποκτίνειν τῶδ' ἀξιοῖς; φράσον μοι. Β. ἀπαρτί δῆπου προσλαβεῖν παρὰ τοῦδ' ἔγωγε μᾶλλον. — 12 δὴ τοῦ προλαβεῖν R. προσλαβεῖν gramm. Bekkeri. προλαβεῖν R. Ald. προλαβών V. συνωνυμῆ δὲ Ald. συνωνυμοὶ δὲ Θ. — 13 pro ὡς καὶ Καλλιμ. in V. scriptum ἀρτίθην ἀ βράλλει. Neque hoc neque ὡς καὶ Καλλιμαχος habet G. — 16 διαφθορίας, sic correxi scripturam codicis διαφορᾶς. Περὶ παρεφθορίας λέξεις hic liber vocatur ab Athenæo 9, p. 368, vel ipsius vel librarii errore. In διαφθορίας consentit scholiasta Avium 768. DIND.

394, 30 leg. ἀπαλθὼν φθάρρηθι, ut Reg.

395 Ἔστία θεὰ ἦν θυγάτηρ Κρόνου (sic etiam Reg.) — φολαξ habet Dorv. — 35 δν εἰς Paris. εἰς δν Junt. εἰς δν εἰς Reg. — 38 fortasse τὸ λέγεις. In libro quem scriba transcribemat, voci Ἔστίας verbum λέγεις, ut a poeta scriptum, male adhærebat. Id librarius dicit se delevisse: recte enim habuit pro additamento glossatoris, quod debet ab ἄνω κείσθαι, i. e. superscriptum esse voci Ἔστίας. SCHÆFER.

396, 41 αὐτὸν om. Θ.

397, 44 ἐφ' ἑκ., 45 περιτρέπειν, 46 περὶ τοῦ Schæferus.

398, 47 Dindorfius addidit διαπέμπεις. Ὅτι om. V. — 48 Οὐ γὰρ V. οὐ—ἦλθε om. Θ. μετέστειλαν Ald. διὰ ἀντὶ τῆς μετὰ habet R. Tum perguit, τὰ πράγματα ἐν τούτῳ. ὅτι οὐ μετεστειλαντο—ἦλθε.

399 οὐκ ἔστι τὰ πράγματα οὕτως ἐν διαπέμπειν ἡμᾶς V. πράγματα ἐν τούτῳ ἐν τῷ διαπέμπειν ἡμᾶς G.

401, 1 αὐτός etiam Suidæ (s. Νώ) libri mss. αὐτόν Ald. et vulgo apud Suidam. — 2 χ super νό positum in codd. — 3 καὶ ἀντὶ Θ., qui 4 εἴρηται om.

402, 5 Ἐβλεπε Schæferus. — 6 Τινί, ἤγουν om. Dorv. μῆ γε τινί Reg.

403, 8 τὸ λαμπρὸν Θ.

404 in R. hæc tantum legi possunt οὐκ ἀλόγως τα συναίρε . . (fort. κατὰ συναίρεσιν) υτός. — 10 Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀλόγως V., qui ἦ om. — 11 sq. ἐπίρρημα ἀπὸ τοῦ ἑτάδος συννηρημένον V. ἑτεῶς ἀπὸ τοῦ ἑτάδος Θ.

407, 25 τοὺς διδόντας Θ. Ald. Regius: Διαβαλλεῖ γὰρ τοὺς Ἀθηναίους ἐνταῦθα ὡς μὴ περὶ τὰ μείζω ἀσχολουμένους, ἀλλ' εἰς οὐδενὸς ἀξία.

411, 34 καταθύσειν Θ. Paris. καταθῆσαι Reg.

414 om. etiam Θ. — 40. Ὀμαλισμὸς a grammaticis dicitur, quum vox aliqua non cum tone vel accentu, sed absque eo, velut appendix alterius, pronuntiatur, quod encliticis sic dictis contingit. Vel etiam quum vox quædam eodem cum ceteris tenore absque figura interrogationis vel exclamationis pronuntiatur. Nam figuræ ejusmodi faciunt ut vox aliqua tono et pronuntiatione præ reliquis emineat: quod contrarium est τῷ δμαλισμῷ, utpote quod proprie *complanationem* vel *æquationem* notat. Confer etiam scholiasten ad Ran. v. 490, ubi τὸ κατ' ἐρώτησιν et καθ' δμαλισμὸν inter se opponuntur. Kust. — 44 νῦν τε περισπ.—χρονικόν· 8 μακρὸν ἀεὶ Paris.

415, 47-51 om. etiam Θ. — 52 παράδοξον solum habet Suidas in Θερόν. Cur εὐκίνητον exponat schol., rationem dabit Etymol. p. 447, 30, et p. 453, 44: ταῦτη γοῦν τοὺς μὲν ταχεῖς θερμούς λέγουσι, τοὺς δὲ βραδείς ψυχρούς. Vide ad v. 561. HEMST. In V. hoc ordine, Πενία—Βλεψίδημον. Θερόν δὲ ἀντὶ τοῦ παραδόξου ἢ εὐκίνητον. — 1 ἢ πενία δὲ Θ. Ald. ὅτι ἢ π. Reg. παραβαλοῦσα R. ἐντεῦθεν παρελοῦσα Reg. Ald.

423, 19 Ἐπ. τὴν διὰ τὴν Θ. Ald. — 20 Εὐριπίδου ἢ additum ex V. — 21 παρεισάγεται G. δὲ μετὰ Ald. δεινοπαθοῦσα G. — 22 καὶ ἐν Εὐριπίδῃ V. νεπτέρων Θ. Ald. ἱέρεται libri omnes. — 23 ἢ καὶ ἀλλως Θ. εἰώθασι γὰρ V. — 24 καὶ γὰρ τὰ Θ. Ald. ἐκ τραγωδίας· τὰ γὰρ R.

424, 27-29 om. Θ. — 28 εὔρ. γὰρ Paris. — 30 καὶ οἶαν Hemst.

425, 36 εἰσήρχοντο etiam Suidas s. Τραγωδία. εἰσήγοντο Ald. — 37 τοῦ Hemst. τῷ Ald. — 40 sq. sic in V., διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ μὴ εἶναι αὐτὴν κατὰ φύσιν φοβεράν, ἀλλὰ μάτην ἀπατωῶσαν ἡμᾶς. οἰμώζεται κλαύσει.

426 sine ulla fere mutatione descripsit Suidas in Πανδοκῆτρια, et posteriorem partem in Καπηλῆς. Originem vocis ἀμπελος non dissimilem tradidit Etymol. p. 86, 37, ubi delenda particula negans, ἢ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ τὸν πηλόν, quum edatur, ἢ μὴ ἔχουσα. HEMST. — 42 παρὰ τὸ R. ἀπὸ τοῦ Ald. ἐτυμολογεῖται δὲ πανδοκῆτριαν (—τρια G.) παρὰ τὸ V. — 43 εἴρηται δὲ R. Ald. καπηλῆς V. — 45 ἔμπελος V. non G. ἐν ἑαυτῇ Θ. — 47 καπήλισαν Paris.

427 in V. hoc ordine, κυρίως—κεχεῦσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ—ώπωλιν ἀντὶ τοῦ ὠά πιπράσκουσαν, ἀπὸ μέρους τὸ δλον. ἢ δσπρίωπωλιν. λέκιθος γὰρ ἐστὶ εἶδος—γραός. — 48 alterum τοῦ om. Θ. Ald. « Horum minimam partem, ceteris vel neglectis, vel in suo libro non repertis, Lexico Suidas inseruit. » HEMST. — 49 λέκυθος Θ. — 50 λίπει κεχεῦ-

σθαι V. sine τῶ. τῶ λ. τοῦ ὠοῦ κεῦθεσθαι Θ. λέκι-
θος Ἰδός R. — 51 πίσος R. πίσος V. Θ. πίσον Ald.
πισσός Suidas s. Λέκιθος. Post πίσον addit Ald. ὅτι
ἐν Πίσᾳ τῆς Ἡλίδος κατακώρος φέεται. Ib. διὰ τὸ
εἶναι λεκίθων ὡφὶ ὁμοίαν V. — 52 ὀσπρέστωλιν R.

Θ. δηλοῖ om. V., qui ὡς καὶ ἐν Λυσιστράτῳ. G.
Λυσιστράτῳ. — 53 κέχρηται τῇ λέξει addita ex R.
— 54 νῆ τὸν Δι' libri. — 1 τὸν om. Θ., qui ἐμβ. τὸν
λέκυθον. — 4 ὀσπρέστωλιν in Dorv. ita scriptum,
ut discernere non liceat utrum ὀσπριπῶλις sit,
an mendose ὀσπριπῶλησαν pro ὀσπριπῶλησαν.
HEMST. πολῶσα codex.

429, 11 λέγει· ἐστὶ δὲ τοῦτο Dorv. — 12 λέγετε,
ὅτι Schæferus. λέγεται, ὅπερ codex.

431, 19 ὀπου—ἐνέβαλλον V., qui 20 τούτῳ om.
ἀγκίνοι Θ. ὄγκινοι Suidas s. Βάραθρον. — 21 σῆ-
vide de hac fabula Lobeck. Aglaoph. p. 659. —
22 ἐνέβαλον etiam Suidas. ἐνέβαλλον Θ. Ald. ἔλεγεν
Θ. — 23 ἡ μήτηρ Θ. Ald. — 24 καὶ πάντες τὴν Θ.
— 26 θεῶ Θ. θεᾶν V. Ἰλεων (Ἰλέω Θ.) ταῖς θυσίαις
Θ. Ald.

432 πρέπει. ἤγουν συντόμως Θ.

435, 34 γυνή Dorv. Paris. Reg. δηλοῖ Junt.
δολοῦν Paris. (« Vid. Suidas v. Ἀπόλεσας τὸνοῖνον. »
BAST. nott. mss.) δηλοῦν Dorv. τελοῦν Reg. Junt.

436 V. incipit ab ἤτις, et post ἡμίξεστον l. 45
ponit, Ἄλλως. ἡ παρακλέπτουσα με ταῖς κοτύλαις.
— 41 γῆσι om. V. μικρομετροῦσα Θ. Ald. κοντός
recentioris Græcitatibus vocabulum est *breve* s.
parvum significans. — 42 ταῖς μεταφοραῖς. Intel-
ligo mensurarum subdolas immutationes : illa
caupona Blepsidemum minorem pro majore
mensura subjiciendo deceperat. HEMST. ἡ—δίδω-
σιν om. etiam Θ. — 43 πεποιηκός V. Θ. — 49
præstat καρτερούλαις, quod ex codice Parisino
protulit Ducangius, licet καρτελοῦραν ex Nice-
phoro Blemmyda addiderit. Vide infra ad v. 737
in fine. DIND.—52 ἰσχύον Schæferus collato Hom.
II. E, 305. ἰσχύον Paris.

438, 3 ἡ V. Θ. ἤτοι Ald. om. R. — 6 ὅτι ἡ πε-
νία ἐστὶν, ἀκούσας ὁ Βλ. ἔφευγε Dorv.

440 om. etiam Θ. — 16 ἀντὶ τοῦ οὐδ. V. om. G.

442, 18 Ἐν τινι τρόπῳ. Glossator videtur ante
oculos habuisse alteram scripturam οὐδαμῶς
[quæ est in Regio, sed sine gl.]. SCHÆFER.

443, 19 sq. Ἀπολέσθαι—δυναμένον om. Θ. ἐξο-
λέσαι δυναμένον ἢ ἀπολέσθαι ὀφείλον ἢ ἐξολοθρευτι-
κώτερον V. ἀντὶ τοῦ ἐξ. R. — 20 ἡ χεῖρον Suidas s.
Ἐξωλέστερον, pro verbis ἢ—δυναμένον.

445, 25 Παντελῶς, πάνυ, σφόδρα, ἢ πάνυ πολὺ.
καὶ Θουκ. ἐν α V. καταπολύ. καὶ Θουκ. ἐν α Θ. —
26 καὶ om. V.

447, 32 παρὰ τὴν (τὸ τὴν Θ.) ἔραν, ὁ σημαίνει

τὴν γῆν Θ. Ald. ὁ σημ. τ. γῆν om. Suidas s. Ἐρη-
μος. Sequentia om. etiam Θ., « quibus non dis-
similia tradit Thom. Mag. in Ὅποι. » Hemst. —
35 sq. γράφεται. ἐπὶ δὲ στάσεως διὰ τοῦ η. καὶ τοῦτο
δῆλον ἐκ Reg.

448, 43 προμαχέσασθαι τοῦ θεοῦ Reg.

449, 44 μαγούμεθα αὐτῇ post ἐνδείας ponit Θ.
αὐτὴν Dorv. γάρ om. Θ. — 45 τῆς ἀδικίας Dorv.

450, 47. Voci ἔπλον pro *lorica* locus concedi
debuerat in Glossario Ducangii. Sic apud Mau-
ricium in Strat. atque alios usurpatur. HEMST.—
48 σουσάνιον, conf. ad schol. Nub. 70.

451, 50 sq. Eos ferit hæc observatio, qui ab
Atticis ἐνέχυρον singulari numero usurpari nega-
bant : Thom. Mag. in v. Suidas ordinem inver-
tit : οὐ μόνον ἐνέχυρον φασίν, ἀλλὰ καὶ ἐνέχυρα,
cetera nostri scholiastæ fideliter exscribens.
HEMST. — 52 ὅτι om. V. — 54 μὴ ἐνέχυρα V. —
1 δέον γὰρ εἰπεῖν Ald. ἔδει εἰπεῖν R. ἔδει δὲ εἰπεῖν Θ.
ὅτι om. R. — 2 πολέμοις Θ. Ald., qui omittunt
οὐκ. Sequentia εἰκότως—τίθασιν om. etiam Θ.
εἰκότως εἶπε τίθ. Reg. Dorv. — 3 δεικνύς ὡς οἱ πέ-
νητες διὰ παντὸς δανείζονται. Dorv.

453, 6 προπερισπῶσιν R. et Suidas s. Τρόπαια
et Etym. M. p. 769, 16. Legebatur περισπῶσιν.
— 6 ὡς et sequentia om. etiam Θ. Est recentis-
simi grammatici annotatio, cuius pars prior ὡς
παρὰ—οὐραῖον ex Gregorio Cor. sumpta est p.
21—23. DIND.— 11 σφίσιν ἢ τοῦτο Hemst. σφίσιν
τοῦτο Ald. σφίσιν οὕτω Greg. Cor. — 13 seqq. ἔστι
δὲ τρ. sunt in Dorv., sed mendis infecta, et in Reg.

454, 21 καθαράτους δὲ codex. — 23—27 om.
Θ. — 24 λιμοῦ Ald. Correctum ex Thoma M. s.
Καθάρασια. — 27 φλέγασθαι, 28 βεβέλωματα Dorv.

456 om. etiam Θ. In cod. Parisino scri-
ptum παθητικῶς μὲν δοτ. συντ., ενεργ. δὲ αἰτ., ὁ
καὶ ἀγνοοῦντες τινὲς λοιδορεῖς κτλ. Unde ὁ pro vul-
gato εἰ ascivī. DIND. ἀγνοοῦντες om. Ald., habet
Junt. — 36 τινες ἐνταῦθα, τὸ ἡμῖν οὐ πρὸς τὸ ἐλ-
θοῦσα, ἀλλὰ πρὸς τὸ λοιδορεῖς συναπτοῦσι Reg.

466 sic in V., τότε, φησι, κακὸν ποιοῦμεν μέλ-
λοντες ἐκβάλλειν σε ἐπιλαθοίμεθα. Ἄλλως. εἰ τοῦτο—
ἐπιλαθοίμεθα, μέγα ἂν δράσαιμεν κακόν. — 1 εἰρη-
κῶς Θ. εἰρηκεν ὡς Ald.

468, 9 τὸ αὐτοῦ Heinst. τὸ αὐτὸ Reg. Junt. — 11
ἐκ τοῦ π. E.

469 om. etiam Θ. V. habet οὐκ ἀποδέδωκε σύν-
ταξιν—δοκῆ. ἀλλὰ (scrib. ἄλλως.) σχῆμα τοῦτο Ἄτ-
τικὸν, ὃ καὶ Ὅμηρος ἐχρήσατο, ἀλλ'—Ἀχαιοὶ ἄρ-
σαντες κατὰ θυμὸν καὶ τὰ ἐξῆς. τοῦτο οὖν ἐμμύησατο
τὸ σχῆμα. — 14 ἢ ἐν ἀρχῇ τίθεται Reg. Dorv. ὡς
ἐν τῷ ὅπως Reg. Pergit Dorv. ὡς τὸ ὅπως μὴ πενή-
σεις τὸ δὲ νοοῦμενον, ἐξέθεν τοῦ σκοποῦ ἤγουν ἐν τῇ
μέσῃ· ὡς ἐνταῦθα· ἢ ἐν τῷ τέλει ὡς ἔχει etc. —

18 καὶ γὰρ κακῆ Reg., qui post σκαῖόν sequentia omittit. — 25 ἀνταπόδοτον Ald. Correctum in ed. Basil. Bastius in notis mss.: « Sed quidni leg. ἀναπόδοτον, quod exhibetschol. ad Aves v. 7, omnesque codices Gregorii Cor. vide Koen. p. 19. » — 29 πρότερον referendum videtur ad τὸ πρῶτον versus præcedentis. SCHÆFER.

470, 33 post Ὁμηρικῶν pergīt Θ., ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί. οὐ γὰρ ἀποδέδωκε —δοκῆ. Ib. δώσωσι, 34 δώσωσι R. προσπακουούστων τὸ additum ex Θ.

474, 41 λέγοντας si scripsit glossator, ante oculos aut habuit aut habere sibi visus est ἀμαρτάνοντας. SCHÆFER. λέγοντα Regius.

476, 45 sq. Τοῦτο—οὐσης om. Θ. — 46-48 τύμπανα, βάλκλα, παρὰ τὸ τύπτειν. κύφωνες ξύλα οἷς τύπτονται ἐν V. Bastius in mss.: « Suidæ codex Sangermanensis 177: Βάλκλα, τιμωρητικὰ ὄργανα, λῶροι τινας. » Est *baculum*. — 46 ἐν οἷς Suid. in Τύμπανα, βάλκλα παρὰ τὸ τύπτειν· ξύλα, ἐν οἷς ἐτυμπάνιζον· ἐχρῶντο γὰρ ταῦτη τῇ τιμωρίᾳ. Probat, accedente Kustero, Gatakerus Adv. Misc. c. 46, p. 912, B, Suidam vicissim e scholiaste supplendum monens: neutrum mihi placet. Duplicem τῶν τυμπάνων potestatem scholiasta tradit, primam equulei, sive stipitum ita constructorum, ut iis astrieti illigati que rei membris expansis distenderentur, totoque corpore plagis paterent: eo spectat, ἐφ' οἷς· alteram fustium, quibus cædebantur: solam posteriorem, seu de industria, sive quod verba scholiastæ minus intelligeret, quod potius credo, Suidas adnotavit: quapropter ut hic commode scripsit ἐν οἷς pro οἷς, sic ille non minus bene ἐφ' οἷς. HEMST. — 49 τιμωρούμενοι. ἔστι δὲ σύνδεσμος V. — 50 Hesych.: Κάλιον, κυνάριον, βακτηρίδιον. Κάλιος, τὸ δεσμωτήριον, καὶ ξύλον, ἢ ἐδέοντο. Καλιῶσαι, πατάζει· nam quod præcedit πράξει, ex hoc verbo corruptum auguror, atque ideo rejiciendum; intellige vero *percutere fuste*, vel *ligno*, quod Græcis κἄλον. Idem in Κύφων quæ protulit, quamquam resectis pluribus sunt imminuta, adeo parum a nostro scholiaste distant, ut ab eodem fonte uterque videantur hausisse: legendum autem, Κύφων, ἔνπερ ἔνιοι κυνάγχην καλοῦσι· quod, si conferre libeat voces Κυνάγχη et Δερριστης, vix in dubium vocari poterit; ad medicorum certe συνάγχην vel κυνάγχην nullum est, quo deducamur, in verbo κύφων vestigium. HEMST. κάλων V. ὀνομάζουσι, vulgo post κλοιὸν lectum, huc transpositum cum R. et Suida. — 51-3 sic in V., τάσσεται δὲ—καὶ τυφανισμός καὶ ἐπὶ τῶν τιμωριῶν. οἱ δὲ κύφωνες οἷς κύφειν ποιοῦσι τὸν κρινόμενον. οἱ δὲ δεσμῶνς ζυλίνοισι, εἰς οὓς οἱ ἐπεύθυνον τοὺς τρα-

χῆλους ἐνάβαλλον καὶ διὰ τοῦτο ἠναγκάζοντο κεκυφέναι. τὸ δὲ ἐξῆς ὃ βασανιστήρια ξύλα ἔστι ἐν οἷς ἀναβαίνοντες ἐτύπτοντο, τὰ λεγόμενα βάλκλα. Ἄλλως· κύφωνες εἰσι τὰ ἔρανα ἃ ἐπιτιθέασιν ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν καταδικασθέντων· ἔνθεν καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος κύφω ὀνομάζεται — 51 ἔνθα Θ. δὲ om. R. καὶ ἐπὶ R. V. — 2 ἀναγκάζεσθαι Θ. Ald. — 3-5 διπλῶς—δύνασθαι om. etiam Θ. et Suidas. — 5 ἢ ἄλλως Θ. Ald. τύμπανα βάλκλα παρὰ τὸ τύπτειν. κύφωνες δὲ ξύλα εἰσι R. ἔστιν Ald. — 7 καὶ—κύφειν om. etiam Suidas. — 13 ἀξία αὐτῆ. ἔστι δὲ τὰ τύμπ., 14 ἐτύπτον. ὡς δ' ἔνιοι, βάλκλα. ἔστι δὲ καὶ τύμπανον εἶδος ὄργάνου κρουστοῦ ψόφον ἀποτελοῦν ἐν τῷ τύπτεσθαι. κύφ., 15 ζυγῶ βοῶν, ὅς κατὰ τοῦ τραχήλου τῶν καταδικῶν τιθέμενος κύπτειν αὐτοὺς παρεσκευάζε, διχῶθεν αὐτοὺς κολάζων, τῇ τε τοῦ τραχήλου πιέσει τῷ τε μηδαμῶς αὐτοὺς ἀνανεύειν ἔαν Reg.

480, 23 Ἐπέβαλον γὰρ ποτὶς V. — 25 τῇ ante τιμωρίᾳ addidit Hemst. Post τιμωρίᾳ in Θ. et Ald. sequuntur εἰθιστο—κρινόμενων, quæ scholio v. 482 Dindorfius addidit auctore V. Una cum præcedenti τῇ δίκα δὲ τῇ τιμωρίᾳ om. R. et Suidas s. Τίμημα. — 30 seqq. ἐπειδὴ ὀφείλεται τιμωρηθῆναι σε, ἔαν ἠττηθῆς, τίνα κόλασιν ὑπόσχης. — πρὸ τῆς κρίσεως, ὡς τ. ἤττ. δοῆ, ἐπιγράφειν δὲ, ἤγουν ἐπὶ τῇ πρ. — τοιάντε τιμωρίαν, ἢ βίου τύχῳς (sic) ἀφάρεσιν ἢ κεφαλῆς Paris. In Regio prorsus ut Junt. — 31 ὑπόσχης Reg. ὑπέσχης Junt. « Nihil tamen est unde pendeat ὑπόσχης, nisi pro τίνα simul scripseris ἴνα. Sed verius arbitror, τίνα κόλασιν ὑπέξει. Est autem scholion hocce recens, et plane nugatorium, cuius auctor, dum formam judiciorum apud Athenienses penitus ignorat, insulsam distinctionem comminiscitur inter γράφειν et ἐπιγράφειν, quasi hoc foret, *iterum litem aestimare vel taxare*, designato jam pœnæ genere quod scilicet prius fuerat omissum. HEMST. — 32 πρὸ Reg. πρὸς Junt.

482, 39 αὐτὴν προστιμίαν Ald. δὲ om. R. — 41 Ἄλλως. τιμωρίαν addita ex V. — 42 ἤδη καὶ V. Θ. καὶ om. Ald. et fort. R. « Scribendum videtur ἤδη εἶναι. » DIND. δριούμενον Θ. Ald. et fort. R.

483, 46 ἐξοδον Θ. ὀδόν Suidas s. Ἰκανός.

485 in Dorv. inter versus ad πράττοντ' legitur adjectum πάσχοντι, vitiose pro πάσχοντε· marginem rationem exponit: πράττω καὶ τὸ ποιῶ, καὶ τό πάσχω· tum sede sua dimota paululum observatio hic revocari debet: Τοῦτο διπλοῦν· ἢ ταχέως πείσασθε τοῦτο· ἢ ταχέως ποιήσετε τοῦτο πρὸς με ἠττηθεῖσαν· ubi, quæ detersus aliquanto scribebantur, correxi. Igitur ambigua sententia hæc capi voluit: *Quin vos, quam potestis celerrime, id agite, ut alterutra pars ex conditione pœnam*

patiatur: quid enim quis causæ dicat, cur, quando victus fuerit, legem propositam subterfugiat? Hæc ille. Primus autem scholiasta verba Comici istum in modum intellexit: *Vos enimvero nullam interponite moram, quin mortem statim oppetatis*: Paupertas, inquit, hoc ut e vestigio faciant, per jocum hortatur; nam, si causa sint superiores, non amplius justum fuerit eos morte plecti. Alter ab illa ratione multum discedit, tali pacto sensum enucleans: *Me ut in hac lite vincatis, omnino fieri non potest: quod si tamen fiat, nihil erit iniquius: quid enim est tandem, quod ad causam meam arguendam jure quis proferat?* HEMST. — 3-7 sic in V., οὐκ ἂν με—νικήσητε, οὐδὲν ἐστὶ δίκαιον ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑπάρχει δίκαιόν τι (τι om. G.). — 5 ἀπελθόντες delet Dobræus. — 7 γε om. Ald. — 8 sq. τοῦτο διπλῶς νοεῖται· ἢ ὅτι ταχ. Reg.

487 om. Θ. — 13 sq. Κομμάτιον—τέταρτον infra post δάκτυλον l. 19 ponit V., qui est om. — 14 τὸν δ V. εἰς τὸ τέταρτον Ald. — 17 τετρασύλλαβον R. V. — 18 εἰς συλλαβὴν om. V. δέχεται δὲ τὸ ἀναπαιστικὸν κατὰ πάσας χώρας ἀνάπαιστον Ald. — 19 καὶ om. R. V. σπονδείον ἰαμβον R. ἰαμβον καὶ δάκτυλον libri quidam Hephæstionis p. 44. Post hæc R. ponit χρῆ λέγειν ἡμᾶς ἀντιλέγοντας. Reg.: Ἔστι δὲ ἀναπαιστικὸν, οὐχ ὅτι πάντας τοὺς πόδας ἀναπαιστούς ἔχει, ἀλλ' ὅτι μάλιστα ὅτι πλεονάζουσι, καὶ ἐπὶ μᾶλλον διὰ τὸ ἐκ παντὸς τὸν τελευταῖον ἦτοι ζ' πόδα τὸν πρὸ τῆς καταληκτικῆς συλλαβῆς ἀνάπαιστον εἶναι. ἐπιδέχεται δὲ διὰ μέσου ἀδιάφορον καὶ σπονδείους, ἰάμβους τε καὶ δακτύλους. — 22 καταληκτικῶν ρια' Reg. — 24 πρὶν καὶ Ald. — 28 σεληνοντιῶ Ald. Correctum ex Hephæstione.

488, 37 χυνοῦδες Θ. — 38 τῆ πενίξ μὴ καταμλακισθῆτε V.

493, 50 sq. Βούλευμα ἢ ἰδίως ἐκάστου γνώμη, βούλημα δὲ ἢ δημοσία γνώμη V. τὸ δημόσιον R. et Suidas s. Βούλευμα. Paulo rectius autem dixisset βούλημα esse τὸ ἴδιον, βούλευμα autem τὸ δημόσιον. DIND. Sequentes infimæ ætatis grammaticorum annotationes om. etiam Θ. — 3 δηλοῖ. Structura labat: fulciendam opinor hoc pacto: δηλὸν ἐκ π. τ. σημαίνειν, sive potius σημαίνον. HEMST. — 14 οἱ πονηροὶ etc. Hæc paulo maculatus ora cod. Dorv. [et Regii] ostendit e regione v. 502, 503: Ἰδόντες γὰρ οἱ πονηροὶ τοὺς ἀγαθοὺς διὰ τοῦτο εὖ πράττοντες, θελήσουσιν τὸν πρῶτον [πρόσθεν Reg.] ἀφέντας βίον [addit Reg. μεταπασεῖν ἐπὶ τὸν ἀμείνω]. ἵνα δι' αὐτὸ εὖ πάθωσιν. Ex scholiis editis, quæ loco aptiore collocantur, emendatu sunt facilia. HEMST. — 22 δὲ σημειοῦ vel σημείωσαι Hemst.

496 φυγεῖ. Mira neque usquam mihi, nisi hoc loco, lecta futuri forma. SCHÆFER. Reg. recte φύγῃ.

505 sic in R., Οὐκοῦν εἶναι φημι ὀδὸν ἦντινα ἰῶν δ' πλοῦτος βλάβει ταύτην καὶ ἀγαθὰ μείζω ποιήσεται. Ἄλλως. τὸ οὐκοῦν ἀποφαντικὸν ἐστὶ ὅτι ἐὰν βλάβῃ—κακοδαίμονία εἴη. Ἄλλως. οὐκ ἐπιλύσει ταῦτα δ' πλοῦτος, ἦν ποτε βλάβῃ, φημί εἶναι ὀδὸν, ἦντιν' ἰῶν τοῖς ἀνθρώποις ἀγαθὰ μείζω ποιήσεται. — 53 εἰ παύσει Dobræus. ἐπιλύσει libri. « Hoc unum est intricatissimum in hac fabulam scholiorum. Illud ἐπιλύσει aut mendo laborat inveterato, quod sine membranarum integrioribus plane tolli nequeat, aut ejusmodi versus Aristophanei scripturam postulat: Οὐκοῦν εἶναι φημί' (ἐπιλύσει ταῦτ', ἦν βλάβῃ ποθ', δ' Πλοῦτος) Ὀδὸν etc. Neutiquam esse aio (solvet eas difficultates et discutiet, si visum tandem aliquando recuperari, Plutus) viam etc., quorum ut structura est molesta, ita sensus satis perspicuus: ergo reformandam videtur hoc loco: δ' νοῦς, οὐκοῦν (ἐπιλύσει—βλάβῃ) φημί etc.; hujus autem scholii finis est statuendus in ἄμετρος l. 2; exinde aliud incipit: Ὁ νοῦς δὴλος ἀναβ. ποιῆσαι: quod ego metuo ne quadam parte sit mutilatum: οὐκοῦν certe legi debet, et ἀγαθὸν τι μείζον· forte etiam, λέγω δὲ ὅτι etc. Vix autem dubites quin illud ἦ 'ν, quod restitutum putavi, hujus enarratoris auctoritate firmetur. Sequitur l. 5 sq., Ἐὰν δὲ τις προσθαῖ—πορίσειεν, iterum ab alio profectum; quippe qui sententiam eum in modum explanet ut poscat οὐκοῦν· ceterum sicut absurdissimam lectionem pauloque post merito notatam invenit, Οὐκοῦν, εἶναι φημί, παύσει ταῦτ' ἦν βλάβῃ ποθ' ὀδὸν, ἦντιν' ἰῶν, τοῖς ἀνθρ. etc., ita fieri non potuit aliter, quam ut explicationem promeret non dissimilem. Eandem prorsus illi scripturam habuerunt, quibus γὰρ extrinsecus asciscendum videbatur; tametsi ratione paulum diversa ordinem orationis constituerent. » HEMST. Primus scholiastes legit οὐκοῦν εἶναι φημί' εἰ παύσει ταῦτ' ἦν βλάβῃ. ἐπιλύσει error scribæ pro εἰ παύσει. Secundus, incipiens, κακόμετρος δὲ οὗτος, οὐκοῦν εἶναι φημί, παύσει ταῦτ' ἦν βλάβῃ. Illi autem, qui illo iudice plane ἀμέτρος legebant, forsitan exhibebant φημί, παύσει ταύτην ἦν βλάβῃ. In istis l. 9, τὸ οὐκοῦν ἀποφαντικὸν (quam vocem male, ut puto, in ἀποφαντικὸν mutat Hemsterhus.), major difficultas. Nam verba, ἀποφαντικὸν ὅτι οὐκέτι κακοδαίμονία εἴη, satis clare indicant lectionem vel, φημί' ἢ παύσει ταῦτ', ἢ—vel, φημί' παύσει ταῦτ' ἦν—certe ταῦτ', nou ταύτην: nisi forsitan ad ταύτην arcesebat homo inutilis κακοδαίμονίαν ex v. 501. His vero interjecta manifesto explicant aliam lectionem, εἰ παύσει ταύτην. An legendum, τὸ οὐκοῦν ἀποφαντικὸν—πλοῦτος, οὐκέτι κακοδαίμονία ἂν εἴη: — Τὸ ἐξῆς· οὐκοῦν—δ' Πλοῦτος βλάβας (vel

βλάβας) παύσει ταύτην τὴν Πενίαν. Hic scholiastes legisse videtur, οὐκοῦν εἶναι φημι, ταύτην παύσει βλάβας—, certe voculam post φημι omittit, ut liquet ex istis, καὶ τὰ ἀγαθὰ etc., collatis cum sine scholii secundi. Vel potius, ὅτι, ἐὰν βλέψη ὁ Πλούτος, οὐκέτι κακοδαμόνια εἶη: — τὸ ἐξῆς· οὐκοῦν—Πλούτος βλέπει, παύσει ταύτην, καὶ τὰ ἀγ. Ut hic legerit, οὐκοῦν εἶναι φημι, παύσει ταύτην, βλέπει. Aliud incipit l. 13, Ἄλλως. οἱ γράφοντες—. Lectio, quæ reprehenditur, οὐκοῦν εἶναι φημι παύσει ταῦτ' ἢν βλέψη, eadem est quam habet scholiastes secundus. Ipse schol. legit, φημ' ἢ παύσει ταῦτ' ἢν βλέψη, plane ut nostræ edd. Ceterum omnes οὐκοῦν et ἦντιν'—Μεῖζω scil. explicant ut Hemsterhus. et τις de suo supplent, non e textu citant, ut in Pac. 567, ubi vide. Omnibus tentatis redeo ad primam suspicionem, corrigendum in tertio scholiaste, ἰὼν ὁ Πλούτος, βλέπας [παύσει] ταύτην, ut ille legerit, Οὐκοῦν εἶναι φημι, παύσει ταύτην βλέπας. — In scholii initio an legendum ὁ νοῦς pro ὅτι? vel, ὁ νοῦς ὅτι? — Ceterum non puto alius interpretis esse τὸ ἐξῆς etc. **DOBÆUS** Adversar. vol. 2, p. 140 sq. In codice Harleiano 5725 scriptum οὐκοῦν εἶναι φημ' ἢ παύσοιτο ταῦτ' ἂν βλέψη—ἦντινα τοῖς ἀνοῖς ἰὼν ἀγαθ' ἂν μ. π. cum scholio alius manus, ἢ σύνταξις οὕτως· οὐκοῦν παύσει ταῦτά ποτε ὁ πλούτος ἐὰν ἀναβλέψη. ἦντινα δδὼν ἐλθὼν—πορίσειεν ἂν τοῖς ἀνθρώποις μεῖζω ἀγαθὰ. προτάττει (forsan πρόταττε vel προτακτέον) τὸ εἶναι φημί, ἀντὶ τοῦ, δυνατὸν τοῦτο λέγω. πολλοὶ δὲ ἀγνοοῦντες οὕτω συντάσσουσιν, λαμβάνοντες γὰρ ἐξω (leg. ἐξωθεν) πρὸς τὸ φημί etc. Legebat ineptus ille οὐκοῦν, εἶναι φημί, παύσει ταῦτ' ἢν βλέψη—ἦντιν'. Sequitur alia annotatio etiam recentior, ὧ Τζέτζη, οὐκ ἔστιν ὁ στίχος κακόμετρος. σὺ γὰρ εἶναι φημί γράφεις· διὰ τοῦτο καὶ ἀμετρον αὐτὸν ποιεῖς καὶ οὐδὲ συνταχθῆναι δυνάμενον· Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ἐγὼ εἶναι φημ' ἢ γράφομεν etc. **DOBÆUS** in annot. ad Porsonum. Regius: Ἡ σύνταξις οὕτως· οὐκοῦν, ἐὰν βλέψη ποτὲ ὁ Πλούτος, φημί εἶναι δδὼν, ἦτις παύσει ταῦτα, ἦντιν' ἰὼν καὶ ἐλθὼν ὁ Πλούτος δηλονότι βλέπων γενόμενος πορίσειεν ἂν τοῖς ἀνθρ. μ. ἀγ. ἵνα δὲ μήτις εἴπη ὡς ἀδύνατον εἶναι ἀναβλέπει αὐτὸν, προτάττει τὸ εἶναι φημί, ἀντὶ τοῦ δυνατὸν εἶναι τοῦτο λέγω· ἵνα τῶ μέλλοντι πρὸς αὐτὸν ἀπορήσειεν ὄντων ποιήση καὶ παύση τῆς ἀπορίας αὐτόν. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ δδὼν· δ γὰρ πάσχει τις, οἰονεῖ τοῦτο ἔρχεται. — 1 μεῖζω ποιήσειεν Θ., ut R. — 2 Scholion hoc Tzetæ tribuere videtur scholiasta codicis Harleiani. Sed non esse a Tzetzæ profectum ex eo liquet quod in codice Veneto legitur. **DIND.** δὲ οὕτος Θ. Ald. Ib. ὁ στίχος additum ex G. ἐν δὲ ἐνίοις V., qui om. ὁ δὲ νοῦς δηλός. — 3 οὐκοῦν V., qui om. ἦν,

non G. — 4 μεῖζω additum ex V., qui τοὺς ἀνθρώπους. Ceteri τοῖς ἀνθρώποις. Ib. ἐργάσθαι V., qui 5 ὅτι om. προσθεῖη Ald. καὶ, δύναται σταθῆναι ἢ φρ. ἦν βλέψη ὁ πλούτος. οὐκοῦν εἶναι φημί δδὼν, ἦντινα V. — 8 ταύτην καὶ V. ἂν addidit Dindorfius.—9 οὐκοῦν V., quod ipsum reponebat Hemst., ἀποφαντικὸν in ἀποφαντικὸν mutato, quod confirmare videtur R.; sed ἀποφαντικὸν V. Θ. « Ut ἀπόφανσις est *enunciatum* vel *pronunciatum*, sic ἀποφαντικὸν, quod *vim effati per affirmationem* vel *negationem formandi continet*, de quo **Budæus** Comm. L. Gr. p. 293 sq. Sic ἔγκλισις ὀριστικὴ ἰτίδην appellatur, teste **Apollonio** Alex. p. 243, ἀποφαντικῆ· εἰς καὶ τὸ ἀποφανισθῆναι κατὰ πάσης φράσεως παραλαμβάνεται· ἀλλὰ καὶ ἐπιρρηματὰ τινα ἀποφαντικὰ καλοῦμεν. Talis potestas in hunc locum non convenit; nec periculum est, ne quis Apollonii verbis ad tuendum ἀποφαντικὸν abutatur: id enim solum in controversiam venit, utrum in Comici loco οὐκοῦν eo accentu ornari debeat, qui affirmationem, an illo, qui negationem infert: posterius quia huic scholiastæ probatur, idcirco scribendum etiam fuit οὐκοῦν, non, quod priores ediderunt, οὐκοῦν. Pari plane modo notatur ad v. 916, γράφεται δὲ καὶ ἐν σχήματι ἀποφατικῶ οὐκοῦν· quo fulcro causa nostra satis est firma. Deinde l. 12, uti πορίσει, sic et scribi malim βλάσαι vel βλάψει· ex quo verbo ceperit aliquis suspicionem, forte ipsum illud βλάσαι nonnullis in Comici codicibus extitisse pro βλέψη. » **HEMST.** — 13 et sqq. om. etiam Θ.

509, 29 εἰ τοῦτο γένοιθ'· εἰ γὰρ ὁ Πλούτος βλέψει πάλιν διανέμει τ' ἴσον ἑαυτὸν πᾶσι (διανέμειεν ἑαυτὸν πᾶσιν ἴσον Θ.) δηλονότι οὐκ Θ. Ald.

510 ἐπίσης om. Θ. — 34 Ἱστορίαν, 36 αὐτῆς **Dorv.** μεταχείρισιν **Reg.**

512 οὐδαίς· Ἐβελήσει δηλ. ἀμφοῖν· Ἠγ. τῆς σοφίας καὶ τῆς τέχνης **Paris.** τῆς—τέχνης et 41 προχούς ἀμάξης ποιεῖν habet Θ. ἀμάξας ποιεῖν **Dorv.** — 45 πλίνθας **Paris.**

515, 46 sq. Ἀντι—ἐπιμελεῖσθαι post ὄζει habet **R.** γεωργούς **Ald.** — 47 τοῦτο τὸ ἔπος **V.**

516, 52 ἀνω **R.** θελήσει **V.** — 54 Ἄλλως et sqq. om. etiam Θ. — 1 μὲν τοῦτο τίθ., 3 τούτων ἀπάντων et ἦν ἐξῆς ζῆν λέγ., 4 καὶ τὸ σκ. et οὐ καλῶς λέγουσιν **Reg.**

517, 8 τὸ σχῆμα Ἀττικὸν ὡς τὸ **V.** omissis Ἄττ.—φρ. Ib. δὲ additum ex **R.** et **Suida** s. Ἀἴρων ληρείς. — 9 μαίνη καὶ φυγὴν φεύγει **Ald.** Pergunt post μαίνη Θ. et **Suidas**, τὸ σχῆμα δὲ Ἀττικὸν τὸ εἰπόντα τὸ πρῶγμα ἐπαγαγεῖν τὸ ἀπό—φεύγει, nisi quod **Suidas** ἔστι δὲ Ἀττικὸν τὸ σχῆμα etc. — 10 ἐπάγεται **Junt.** ἐπαγάγεται **Ald.** — 12 Ἀπρηθίμουσας. Nimirum λέγειν sæpius exponunt grammatici

ἀριθμῆν. Hesych. in v. et Ἐλεξεν. Vide schol. Pindar. ad Pyth. 4, 336. HEMST.

518 ποιήσουσι Θ. pro ἐργάζονται. De λούβεισι vide ad v. 534. Scholion v. 520 habet Reg. iisdem verbis conceptum.

521, 19 πραγματευτικὸς V. et Suidas s. Ἐμπορος. πραγματευτῆς ceteri. — 20 παρὰ τὸν πόρον V. — 24 καὶ αἰσχροκερδεῖς et infra ἐν Ἴνοι addita ex V., qui cum Θ. omittit sequentia ἀεὶ—φῆσιν. — 27. Paulo diversam lectionem suppeditat schol. Eur. Phœn. 1416, λοιδορεῖ δὲ Θεσσαλοῖς ὁ Εὐρ., Πολλοὶ γὰρ εἰσιν, ἀλλ' ἄπιστα Θεσσαλοῖς· quæ minus est, quam nostri enarratoris, intellectu facilis. Ab Euripide profectum auguror: Πολλοὶ γὰρ εἰσιν (vel πάρεσιν, aut παρῆσαν)· ἀλλ' ἄπιστα Θεσσαλῶν, vel Θετταλῶν· idque propius etiam accedit ad paræmiam memoratam, quæ ipsa principium est ianibi, fort. sumti ex aliquo veterum Tragicorum, *ut creberrime solent versus celebrium poetarum in proverbialia transire: certe Demosthenes eo respexit Olynth. 1, p. 4, C (p. 15, 15), ubi notatur etiam ab Ulpiano Iason, qui Medææ datam fidem violando locum proverbio dederit: ἄπιστοι δὲ Θετταλοὶ ἐνομισθήσαν, ἢ διὰ τὸ τὸν Ἰάσονα, Θετταλὸν ὄντα, ἄπιστον ὀφθῆναι περὶ τὴν Μῆδειαν etc., quanquam scholiastæ consentit Eustath. ad Odys. A, p. 1416, 25: τοιοῦτω δὲ ἀνδρὶ συγκροτεῖται καὶ ὁ ἀνδραποδιστῆς· οἷοι (ita legendum puto pro οὗ) ἐν τοῖς μάλιστα οἱ ἄπιστοι Θετταλοὶ, ὧν καὶ Ἰάσων ἀνδραποδίστας τὴν Μῆδειαν· ideo peregrinum latronem vocat Medea spreta in Ovid. Her. 12, 110. Præterea Θεσσαλῶν ἀνδραποδιστῶν meminit Eustath. ad Il. B, p. 331; H, p. 692, 27, quibus in locis ante oculos eum habuisse Aristophanem et scholiasten apertum est: vide Erasmi Chil. in Thessalorum commentum. Horum quædam excerpit Suid. in Θετταλῶν σόφισμα et Ἀνδραποδίζω, ubi est, Ὅς ἠνδραποδίστατο [ἠνδραποδίσσε codd. Gaisfordi] τὴν M., et quæ pejoris sunt notæ, ἀνδράποδον δὲ — σώματι, prorsus omittuntur, subjectis statim, εἰρηται δὲ ἀνδραποδιστῆς παρὰ τὸ ἀποδίδουσαι ἀνδρα, τουτέστι, πωλεῖν· ὁ τοῦς ἐλευθέρους καταδουλούμενος. HEMST. ἀλλ' om. V., qui ἄπιστοι καὶ Θεττ. Scribendum cum Hemst. videtur ἄπιστα Θεσσαλῶν. DIND. παρῆσαν ἄπιστοι Θεττ. Reg. δὲ ὡς V. δὲ ἐστὶν Ἰάσωνος Θ., qui 30 τοῦ om. — 33 Καὶ αὐτὸς etc. cum præcedenti scholio conjungit V., præfixo Ἄλλως. — 35 ἀποδίδουσαι ἀνδρα V. — 36 ὁ Θ. Reg. et Etyim. M. p. 102, 8. om. Junt. — 38 ἐπὶ τῷ et sequentia om. Etyim. M. — 41 et 42 om. Junt. Post ἀκαλοῦντο in Θ. sequitur scholion Aldinum καὶ κούτῳς—πωλεῖν. — 47 ἠπειρους καὶ πόλεις Reg.

524, 53 ψυχῇ et sequentia huc derivata sunt

sunt ex scholiis ad Euripid. Hec, 177, paulo brevius contractis: unde simul discere licet, grave παρ' Εὐριπίδῃ poni pro παρὰ Σοφοκλεῖ· est enim revera versus ille Sophoclis in Electr. 775. Vid. Thom. Mag. in Ψυχῇ. HEMST.

526, 14 ὄδου. βιώσει βίον Reg.

527, 15 δὲ om. V. — 16 ἐπὶ δερμάτων κατακλιθῆναι Reg.

528, 18 οὐδ' ὑφαίνειν R. pro ἐν τάπησιν. — 20 sqq. Eadem propemodum verba ap. Thom. Mag. Paria scribit Ammon. in Τάπητες, nisi quod apud eum vitiose legitur μαλακὸν pro μαλλόν. Codex μαλὸν vice μαλλόν. Δάπιδας usurpari genere feminino Nicander ostendet Ther. v. 326, ad quem versus egregia notat antiquus enarrator. HEMST. — 29 εἴρηται, 31 οἱ μέντοι Reg.

529, 34 ὕγροις ἢ V. — 35 χρισίμοις Θ. χρησίμοις Ald. δοκίμοις R. V. et Suidas s. Στακτοῖς. — 36 ῥοδοστάμασι recentiores pro ῥοδοστάγμασι. Vid. Ducang.

530, 39 Ἄλλοχρῶν additum ex V. ἔτεροχρῶν posuit Suidas s. Βαπτά. — 40 αἱ νύμφαι hic et apud Suidam Toupius. — 41 τεκμήριον οἶμαι τῆς βαφῆς Θ. Ald., non Suidas. — 42 ἐπὶ τὸ R.

531, 48 ἀπορεῖτε ὧν χρῆζετε Ald.

534 λούβεισι. Frustra quæras id verbi apud Ducangium. Conf. gl. Dorv. ad v. 518. HEMST. Est λάβης, λάβη, ut dixi in notis ad Nicephori Tactica. Hæc in notis mss. Bastii.

535, 1-7 sic R. V., Ἀπολλόδωρος—πυρὸς, δεῖ οἱ πένητες ἀποροῦντες ἐνδύματιν—καθεύδουσι καὶ ἐκ τῆς θερμασίας φλυκταῖνας ποιῶσι. — 2 τὸ om. Θ., qui 4 τῆς θερμῆς Θ. ἐκ θερμῆς—προσβαλόντος om. Suidas. S. Φῶδον. ἢ ἀέρος—προσβαλόντος om. etiam Θ. Est recentioris scholiastæ additamentum. — 6 ἐρευθῆματα et στύλους Θ. — 7. Eustath. ad Il. P, p. 1123, 21: παρὰ τῷ κωμικῷ φῶδες τὰ ἀποκαύματα· sic et Suidas in Χιμέτλα· utrum scribatur, nihil interesse docui ad Lucian. Δ. Ἐν. 11, p. 317. Hunc eundem Comici locum ob oculos habuit Eustath. ad Il. N, p. 962, 50: Φῶδες αἱ ἀπὸ φλογὸς φλύκταιναι, ὧν καὶ ὁ κωμικὸς μέμνηται. Verum scholiastæ verba nonnihil perturbata sic ponenda puto: Ἀπ. τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐρυθῆματα, ἢ τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς, ἢ ἐκ φύχους· ἢ τοὺς τύλους, ὡς τῶν πενήτων διὰ τὸ αὐταυργεῖν τοῦτο πασχόντων· scilicet non pustulas ab igne natas, sed callum contrahunt pauperes ex eo, quod ipsi operi faciundo insudent. HEMST. — 8 sqq. τὸ δὲ—συρομένων om. Θ. — 12 φούσκα proprie vesica, ut patet ex Ducangio, sed et vesicula vel pustula vi ignis in cute excitata. HEMST. — 13 στιβιλίδα vocem omiserunt Meursius et Ducangius, SCHÆFER. Non habet Reg.—14 ἐκείσι,

15 προσβάλλοντος Reg. « De constructiōne verbi προσβάλλειν cum dativo v. not. ad Gregor. Corinth. p. 37, ubi Bastius usus est hoc scholio. SCHÆFER. Regius : Οὐκ ἔστι τὸ πλὴν ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ χωρὶς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ, λκμβανομένου κατὰ συνεκδοχὴν τοῦ κολοσυρτόν πρὸς τὸ φώδων. φλυκταίνας γὰρ ἀνθοῦντες οἱ πένητες δυσχεραίνουσι καὶ βοῶσι, καὶ ὡσπερ κολοσυρτόν ἐγείρουσι δι' ὧν δυσχεραίνουσι. φαίη δ' ἂν τις κατὰ δεύτερον λόγον, ἐπειδὴ τὸ πλὴν καὶ ἀντὶ τοῦ χωρὶς καὶ ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ εὐρηται, πρὸς μὲν τὸ φώδων τὸ τοῦ χωρὶς σημαίνονμενον νοοῦμεν, πρὸς δὲ τὸ κολοσυρτόν τὸ τοῦ εἰ μὴ ὡσπερ δὲ τὸ κολοσυρτόν καὶ πρὸς τὸ παιδαρίων ὑποπεινώντων λέγομεν, οὕτω καὶ τὸ ὑποπεινώντων πρὸς τὸ γραϊδίον λαμβάνομεν. εἶπε δὲ τὸ φώδων ἐκ βαλανείου, διὰ τοῦτο οὗτι — sequuntur l. 13—17.

536, 18 κεκράγωσι V. κεκράγασι G. — 20 Πεινώσαι γὰρ Θ. — 22 κάλα γὰρ τὰ ζύλα λέγονται recte Reg.

537 Τοῦτο τὸ ἀριθμὸν πρὸς τὸ οὐδὲ λέγω σοι σύναπτε Θ.

538, 26 Ἰδίως δὲ V. — 28 παραπλανηθέντες Ald. De hoc scholio habet R. ιδίως εἶπε τὰς φύλλας βομβεῖν· οὗ γὰρ προΐασι φωνήν. — 29 φήθησαν εἰρησθαι, 30 τὸν ψῆλλον λέγουσι V., qui sequentia θηλυκῶς—ἐμπίδας omittit. — 31 τὴν κώνωπα κατὰ om. Θ., qui 33 περιπίπταται. Ald. περιπίπτατο ἢ περιπίπταται. — 36 Ἄλλ' ἀπὸ V.

539, 40 οὐχ ἔτι δὲ αὐταί V.

541, 48 κερκίδος ἕμνοις. Sic correxi scripturam codicis οὐ κερκίδος ἕμνους. DIND.

542, 53 ψιάθιον. Ita schol. Thucyd. ad 2, 75; 4, 48. Vid. Moschopol. Π. σχεδ. p. 43, et inprimis Ducang. in v. Ψιάθιον. HEMST. — 1 τάπιτος Dorv. ἐπειχίτω Reg.

543, 4 μεμάλακται Ald. et fort. R. Post vñv addit Ald. μάκτρα δὲ θυεῖα ἐπιμήκης, ἐν ἧ μάττουσι τὰ ἄλευρα, ex scholio v. 545.

544, 7 ἕμειξ V. utrobique. « Legebatur ῥάφανον. Correxi ex Suida et Ammonio, ad quem v. Valcken. Animadv. p. 203. » DIND. — 8 δὲ ῥάφανον παρὰ τὸ ῥῶον V. ῥαδίως etiam Suidas et Athenæus 2, p. 56. — 9 γὰρ om. Θ. ὡς ἐπερόμεναι R. σπειρόμεναι Θ. et Suidas, qui habet ἀνάσιον.

545, 14—16 ὑποπόδιου, ἔνθεν καὶ θρανίτης R. ὑποπόδιου κεραμίου κλασθέντος (hæc duo verba spectant ad πιθάνης v. 546)· ἔνθεν καὶ οἱ θρανίται οἱ παρὰ τὸν δῖφρον V. θράνος ὑποπόδιον μὲν καὶ θρανίτης ὑποχοριστικῶς ἢ θρανίτης Θ. ὑποπόδιου σκάμνου Reg. — 16 post θρανίτης Ald. addit ὑποχοριστικῶς ὡς πολίχνης, ex scholio proximo. Sequentia om. etiam Θ. — 17 καθῆσαι Ald. Correctum ex Eustathio p. 982, 64; 1400, 24. — 23 δ δὲ στάμνου κ. Hemst. — 29 ἴμα γράφει.

Kusterus maluit, ἐν τισὶ δὲ τῶν ἀντ. Credi potest conflatum ex duobus exemplaribus, in quorum uno fuit, Τινὰ δὲ τῶν α. δ. στ. κεραμίου, in altero tantum, ἀντὶ στάμνου κεραμίου γράφεται. Κεραμίου vero quum versum intrare nequeat, sine dubio scriptum fuisse oportet κεράμου. HEMST. — 39 σχῆμα κάλλιστον Hemst.

546, 3 ὑποχοριστικῶς δὲ αὐτὸ G. ὑποχοριστικὸν δὲ αὐτὸς V. — 3 πολίχνη G. — 8 Ἀποδεικνύω σε Hemst.

548, 11 Suidas ἠνίξω. ἐκ μεταφ. V. — 12 κοουόντων τὴν additum ex R., κιθάρων Ald. κιθαρωδῶν V. — 13 ὄργανου τοιούτου Θ. τοιούτου om. V., qui πενία πτωχείας. — 15 sq. ἡ δὲ πτωχεία—καὶ ὁ μὲν πένης additum ex V. et Suida : om. Θ. Ald. — 20 αἰνιγμα. ἐδῆλωσας Θ.

550, 21—50 hoc ordine in V., Ὅτι ὁ μὲν Διονύσιος—ἄνους. Ἄλλως. τὰ ὁμοια—τὴν τυραννίδα. Ἄλλως. ὁ μὲν ἀξιοματικὸς—σφόδρα ἀνομοίους. ἢ ἔτι—δημοφιλῆς. — 21 μὴ om. V. — 22 ὡς ἂν τις V. λέγοι Kusterus. λέγει Θ. Ald. λέγη V. In R. sigla quæ plerumque λέγει est. — 23 τῷ λύκω R. V. Post Λύκω pergīt R., ἔτι ὁ μὲν ἀξιοματικὸς καὶ μέγας, ὁ δὲ μαινώμενος, ceteris omissis. — 24 καὶ παντὸς—(50) ἐν Σικελίᾳ. Ἄλλως om. Θ. καὶ πάντα κρείττονι διὰ τε τὰς ἐπιφανείσας V., qui 25 κατὰ om. δίκας Ald. νίκας καὶ ἐπὶ τὸ καταλύσαι τὴν τυρ. V. — 28 ὁ ἀξιοματικὸς. Indicari videtur is Thrasylbulus, cujus fit mentio in Ecclesiâz. v. 203 : nam ibi quoque describitur a scholiaste αὐθάδης καὶ δωροδόκος (vid. v. 356) et ὑπερόπτης τοῦ δήμου· idemne fuerit qui Colyptensis, nec ne, non affirmavero. HEMST. — 33 ὁ addit Dindorfus. — 34 ἔχων χραιδῶνα codex. « Correxi χλίδωνα. τρύφημα et χλίδωνα inter mundum muliebrem memorat Aristophanes frag. 309. » — 35 Ἄθ. αἰδοῖ μακαρίζεται V. Ἄθ. αἰδοῖ βαυκαλίζεται (id est βαυκίζεται) G. — 36 ἐπὶ τὴν ὄψιν περισκίπτει Ald. Tum sequuntur hæc, ὡς δμοιούντων (δμοιούσης V.) σφόδρα ἀνομοίως; (corr. ἀνομοίους ex V.), quæ delenda esse vidit Dobræus. — 39 priores edd. Κωλυττεύς· ejusmodi scriptura peperit errorem Suidæ : Κωλυπῆς, δῆμος τῆς Αἰγῆδος· unde natus est, auctore Meursio in Rel. Att., novus et ignobilis Atticæ regionis demus. Ex parte Kusterus ope MSS. Paris. maculam abstersit : Suidas deceptus dederat, Κωλυπῆς. Κωλυπῆς, ὁ. etc. pro Κολυττεύς· Κολυττός δ. etc. Dicitur autem Thrasylbulus hicce Colyptensis, ut ab illo nobilissimo patriæ libertatis vindicæ distinguatur, qui Στεῖριεύς, sive Stiria demo oriundus : quod eo diligentius veteres observant, quia easdem reip. partes secuti ætate propemodum fuerunt æquales. Utriusque meminit Xenophon, hujus Hell.

4, c. 8; illius 5, 1, 26, Θερασύβουλος ὁ Κολυτταῖς · ubi quod ex uno codice notat H. Stephanus Κολληταῖς pro Κολλυταῖς, plane cum ea scribendi forma congruit, quam, monente Sponio, antiqui lapides ostendunt. Eundem habet Θερασύβουλον τὸν Κολυττία Demosth. in Timocr. p. 794, A, quem refert δις δεθέντα καὶ κριθέντα ἀμφοτέρως τὰς κρίσεις ἐν τῷ δήμῳ · καὶ τοι, inquit, τῶν ἐκ Πειραιῶς, καὶ ἀπὸ Φυλῆς οὗτος ἦν. Quo jure conglutinari possint, ἀδελφὸν ἔγγιστα συγγενείας εἶναι, mihi non liquet: melius erit huic loco consultum, si interjecta particula separemus ἀδελφὸν ἢ ἔγγιστα συγγενείας εἶναι · sensus enim: *potius autem suspicetur aliquis alium esse Dionysium Thrasybulo Colyttensis, aut fratrem, aut genere proximum*: qui scilicet facie fuerint tam dissimili, ut, si quis res longissime disparatas inter se componere aggrediretur, idem jure contendere dici posset, Thrasybulo similem esse vel fratrem, vel propinquum ejus Dionysium. His quæ continuo subjiciuntur, velim mihi dari qui vel exponat, vel potius, quoniam id ne sperandum quidem est, apte corrigat: in mentem mihi venit, ἢ ἔγγιστα συγγενείας εἶναι · καὶ ἐν Γηρυτάδῃ σαφέστερον οἶδεν. Ἡ κατὰ Δίδυμον, ὡς εἰ τις λέγοι etc., et istum quidem Dionysium Aristophanes in fabula *Gerytade clarius novit ac descripsit*: exinde sequitur explicatio prorsus alia: *Aut enodandus est hic versus secundum Didymi sententiam; ac si quis dicat* etc. Ista jam initio fuerant prolata; sed nunc auctor Didymus accedit minime contentennendus, quem sane grammaticorum laboriosissimum constat commentarios etiam edidisse ad fabulas Aristophanis. Quam difficile vero fuerit visum definire, quem Thrasybulum Aristophanes, quemque Dionysium cogitaverit, illa varietas opinionum permolesta luculenter prodit; quæ potissimum orta mihi videtur ex duplici fabulæ Pluti editione. Si in solo versus hic exstiterit Pluto secundo, fieri non potuit quin quisvis interpres historiæ veteris haud imperitus sponte delaberetur ad Thrasybulum et Dionysium, qui tum utrique in Græcis fama rerum gestarum, sed longe diversa, celeberrimi ferebantur: at eundem versum si primus itidem habuerit Plutus, jam nihil erat absurdus, quam istorum a Comico factam esse mentionem putare, qui post Dioclem demum, quo archonte prior Pluti fabula fuit commissa, factis insignibus flouruerunt: atque adeo opera fuit danda, ut in Atheniensium civitate iis nominibus homines investigarentur, quibus et tempus actæ fabulæ, et dissimilitudo faciei vel morum ab Aristophane notata convenirent. Hæc igitur ad eos enar-

ratores cura pertinuit, qui versantes in isto versu illustrando primam Pluti fabulam in manibus habere se credebant: recte an secus, nunc non disputo; quanquam, si Phylum occupatam consideres v. 1146, litem dijudicare in proclivi sit: ibi tamen quod unus scholiastarum observat, non leviter est animadvertendum: Τοῦτο οὖν τοιαύτη τις ἐκ τοῦ δευτέρου Πλοῦτου μετενεργῶν ἐνθάδε ὀλιγορῆσαι τῆς ἀλογίας ταύτης. HEMST. Valde incerta hujus loci emendatio est. Dobræo verba illa ἀδελφὸν ἔγγιστα συγγενείας εἶναι scholion esse videbantur versus præcedentis, τῆς πτωχείας πέναν φάμεν εἶναι ἀδελφὴν, ut corrigendum sit, εἶναι ἀδελφὴν: Ἐγγιστα συγγενείας εἶναι. Sequentia autem καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι σαφέστερον οἶδεν non corrupta magis quam loco alieno illata videntur. Et illa quidem καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι leguntur infra in scholio recenti v. 589. DIND. Qui in Addendis: « Verba ἀδελφὸν—οἶδεν secludenda esse recte monuit Hemsterhusius, cui quod objicit Schneiderus, proxima verba ἢ κατὰ Δίδυμον usus loquendi constanter in scholiis observato repugnare, quem ἄλλως Δίδυμος, aut Δίδυμος δὲ postulare, nullius momenti est. Sic supra schol. v. 313 pro usitato illi simplici ἄλλως in ed. Ald. ἢ καὶ ἄλλως scriptum est. Καὶ οὕτω in cod. Veneto schol. Nub. 213. » — 48 ὦν ed. Basil. ἤ Ald. — 50 εὔνου Dindorfius. ἄνου libri. — 1 εἶναι λέγοις vel simile quid additum desiderat Kusterus. — 5 εἰαυτοῦ Paris. αὐτὴν Dorvillianus. τὴν πόλιν αὐτοῦ Reg. Idem 6 sq. φυλὴν μίαν ὑπελθὼν, καὶ σὺν αὐτῇ λάθρα τοῖς τυράννοις ἐπελθὼν, πάντας ἀπέχετ.

554. Moschopul. Ἐκλ. Ἀ. Ὁ. et Thom. Mag. in Περιεγένετο. HEMST.

555, 20 Ὅτι om. V., totum scholion om. Θ. — 21 ἀρα om. V. — 22 νεκροῦ βίον etiam Suidas s. Μαχαρίτας. νεκρόβιον Θ. Ald. Sequentia om. etiam Θ. — 23 οἱ additum ex Paris. et Reg. ὅταν τι iidem. ἴδωσι Paris. — 24 οὕτω δὴ καὶ Reg.

559, 45 βίου additum ex Paris. et Reg.

560, 51 καὶ γαστροδείς. ὑπὸ γὰρ ἀργίας R — 53 ἀντὶ τοῦ καταφερεῖς om. G. — 54 ἀσωφρόνως proprie pertinet ad explicandum ἀσελγῶς. HEMST.

561, 3 Οἱ γὰρ πένητας τοῖς ἔχθροῖς εἰσιν ὀργίλοι. λεπτοὶ δὲ κατὰ V. Θ. μέσον οἱ σφήκες Θ., qui sequentia om. — 4 καὶ om. V. — 6 σφήκες. ἢ ἀντὶ τοῦ λεπτοὶ · λεπύρυνται (corr. λελέπυνται ex G.) γὰρ ἐν μέσῳ οἱ σφήκες V., reliquis omissis. — 13 τὰ σώματα additum ex Θ.

563 om. etiam Θ. — 19 αὖ om. Reg. Junt. Dindorfius malit τὸναντίου. — 20 sq. ἔλεγε τοὺς ἀνθρ., ἀσελγίς ὑπὸ τοῦ πλ. ἔλεγε γίνεσθαι, 22 εἰς τοῦτο Reg. Junt. — 25 ἀλλ' ἢ τὸ Reg. recte.

564, 31 καὶ om. Dorv. — 83 Εἰρωνικόν· οἱ γὰρ πέν. Θ.

566, 36 sq. om. Θ. — 37 δὲ om. R. — 38 ἔτι om. Θ. « Εἰ μὴ φωραθεὶς κλ. Respexit procul dubio scholiastes ad mores et instituta Lacedæmoniorum, quippe apud quos furta olim licita erant et impunita, modo ita fierent, ne quis in ipso furto deprehenderetur. Vide Cragium De republ. Lacedæmon. 3, 12. Kust. — 39 κλέπτῃς ἕπ. Ald. ἔτι κλέπτῃς ἕπ. Θ. ὑπὲρ ἤθη R. — 40 λανθάνων Θ., qui deinde δὲ om.

570, 47 Εἰς τοῦτο δὲ συναγορεύει ταύτη, ἵνα διαβάλλῃ τοὺς ῥήτ. Θ., sequentia omittens. — 48 λαμβάνοντες Ald.; reliquæ λαμβάνοντας. Kusterus, ut orationis male cohærenti structuræ subveniret, distinxit παρὰ τῶν πολεμίων. Ἀσύμφορα etc., atque ita fere Dorv.: Διαβάλλει τοὺς ῥήτορας ὡς δῶρα λαμβάνοντας παρὰ [ἐκ Reg.] τῶν ἐναντίων. ἀσύμφορα τῇ πόλει συμβουλευούσι· ceteris omissis. HEMST. Regius: — ἐναντίων καὶ ἀσύμφ. τῇ π. βουλευόντας, οὐκ — ἀμύνεσθαι.

571, 53 Συνάδει ἰσχυρίζομενος V. Deinde legatur τὸ κατὰ τῶν. — 54 σχῆμα V. πρᾶγμα R. Θ. Ald., quæ διασέρει. Ib. αὐτόν R. αὐτοὺς V. om. Θ. Ald. « Spectat hæc annotatio ad prima versus verba ἀλλ' οὐ ψεύδει τούτων γ' οὐδέν. » DINN. Ad quæ hoc scholion habet Reg.: Συναγορεύει δὲ τούτοις καὶ ὁ Χρῆμυλος εἰς πλείονα τῶν ῥητόρων διαβολήν.—1 ἀπλῶς om. V., habet Suidas s. Βασκανία.

572, 4-6 Ὅμως—πεισῆ post καυχητιῶν ponit V. — 5 φρονήσεις Θ. — 6 κομῆσης δὲ om. V., qui υπερηφανίσῃς. G. υπερηφανεύσῃς. Ib. τὸ om. V. Θ. Ald., habet R. G. et Suidas. — 7 τοὺς om. G. Sequentia post καυχητιῶν om. etiam Θ. Regius, qui κομίσῃς a pr. m. habuisse videtur: Γράφεται καὶ κομίσῃς, ἦγουν ἐπαρθῆς, ὅπερ ἐστὶ ταῦτὸν τῷ κομπάσῃς, ἐκ μεταφορᾶς τῶν κομῶντων δένδρων, ἀ τὴν κόμην etc. — 10 πρὸς τὸ Reg. τὸ πρὸς τὸ Junt.

574 Dorv. ναὶ ζητῶ τοῦτο εἰκότως.

575 in V. πειράζεις πολλὰς ἀνηνύτους—φορὰν. Ἄλλως. φλυαρεὶς διὰ—ἡλικίας. Ἄλλως. πάντως οὐδὲν ἀνύεις. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὀρνέων. οἶον, θέλεις τι ἀντειπεῖν, ἀνύεις δὲ οὐδέν. Ἄλλως. κούφως λέγεις. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νεοσσῶν, οἱ μάτην τὰς πτέρυγας κινουοῦσιν· οὐ γὰρ ἴπτανται. — 18 οἱ περ. Suidas s. Πτερυγίζειν. — 19 δύναται Θ. ἀντειπεῖν V. et Suidas. εἰπεῖν Ald. — 20 sq. sine dubio sunt mutilata Ἄλλὰ φλυαρεὶς διὰ λόγων· hunc in modum explenda labes, Ἄλλὰ φλυαρεὶς καὶ πτερυγίζεις:] ἀντὶ τοῦ θορυβῆ διὰ λόγων· sic plane Suidas, nisi quod omittit διὰ λόγων, quod tamen ad hunc locum bene quadrat. HEMST. — 21 ἦχ. ἢ καὶ, 22 παροιμία ἀπὸ μετ. V. — τῶν νεοσσῶν Reg. Suidas. — 28 ματαίξει Dorv. « Ματάζειν, ματαιάζειν

et ματαίζειν sunt usitata: duo priora verba sæpe descriptores permutant, ut in Sexto Emp. Ἄντιρρ. 9, § 282, pro, ἐνθεν καὶ ματαίξουσιν οἱ μαθηματικοί, cod. Ciz. ostendit, ὅθεν καὶ ματαιάζουσιν etc., quod apud eundem invenies 3, § 107. » HEMST.

577, 32 εἶγε καὶ Ald.

578, 36 ἐνταῦθα. Jungenda monet διαγινώσκειν δίκαιον. Præfigitur autem γῶ, quomodo sententiam vel dictum morale solent indicare. HEMST. ἐνταῦθα τὸ δίκαιον σύναπτε Θ., qui scholion ad seq. v. omittit.

581, 45-54 sic in V., ἀρχαίαις καὶ μωραῖς ἰσχυρισμένοι διανοίαις καὶ ὡσπερ οἱ τὰς λήμας ἔχοντες τῶν ὀφθαλμιῶντων. ἢ ἀντὶ τοῦ βεβλαμμέναις (βεβλαμμένους G.) λήμη γὰρ ἐστὶ τὸ πεπηγὸς δάκρυον—ὀφθαλμούς. σημαίνει—ὄψεις. τοῦτο δὲ διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς γέροντάς φησι. τὸ τῶν γερόντων γὰρ δάκρυον παχὺ, ὅπερ καὶ λήμας μεγάλας ποιεῖ. παροιμία δὲ ἐστὶν—ἦτις καὶ ἐν Νεφέλαις εἰρηται. Idem addit γρ. γνώμαις, quod om. G. — 45 Ἦγουν om. Θ., habet Suidas s. Κρονικαῖς et Ἀθήμη. Hæc qui scripsit, non Κρονικαῖς λήμαις, sed Κρονικαῖς γνώμαις, ut lemma Ald., legisse, sequentia autem παροιμία δὲ—ad alteram spectare scripturam Κρονικαῖς λήμαις, animadvertit Hemst. et clarius apparet ex scholio codicis Veneti ἀρχαίαις καὶ μωραῖς διανοίαις. — 48 λήμη, λέγεται τὸ R. Vulgatum habet Suidas utroque loco. τοῦτο—φησι addita ex V. — 51 τὸ γὰρ—ποιεῖ om. Suidas. — 54 ὀφθαλμιῶντων V. et Suidas s. Ἀθήμη. ὀφθαλμιῶν ἰόντων Θ. ἐμποδίζονται om. V. ἐμποδίζόντων R.

586, 12 ab στεφανώσας incipit V. Ab οὐ κοτίνῳ incipit Paris. Reg. et Suidas s. Κοτίνῳ στεφάνῳ. Ἄλλως additum ex V. — 14 ἐτρέφοντο, ἀλλὰ τῇ (τῇ om. Suidas) καλλιστεφάνῳ V. et Suidas, qui ἐστέρφ. — 15 οὐκ ἀκριβῶς δὲ ἢ ἐλαία πολυστέφανος λέγεται V. οὖν om. R. « Post λέγεται addebatur ταύτης δὲ τὰ φύλλα ἐμπαλιν (excidit πέφυκε) ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις· ἐξω γὰρ, ἀλλ' οὐκ ἐντὸς ἔχει τὰ λευκά, quæ e loco Aristotelis huc illata delevi. Paris. [et Reg.] non his tantum verbis, sed etiam præcedentibus οὐκ—ἀκριβῶς λέγεται caret. » DINN. — 16 τοῦτο R. ἐκφραυλλίζων δὲ κοτίνῳ λέγει. καὶ Ἀριστοτέλης περὶ τῆς καλλιστεφάνου ἐλαίας (ἐλ. om. Reg.) ταῦτα φησὶν, ἐν δὲ τῷ Paris. Reg. κοτίνου Ald. « Vera scriptura κοτίνῳ est. » DINN. — 18 πανσταθίῳ Paris. πανστηθίῳ Reg. Junt. De Pantheo, quod fuit Olympiæ, schol. Pindari Ol. 3, 60: τὸ Πάνθειον (πάνθειον codex), ἐν ᾧ πεφύτευται ἡ ἐλαία, ἣν δρέπει ἀμφιθαλῆς παῖς χρυσοῦ δρεπάνου, κλάδους ἰζ' τέμνων, ὅσα καὶ τὰ ἀγωνίσματα: et ad 8, 12: πρὸς αὐτὸ τὸ τῆς Πίσης ἄλσος διαλέγεται, ἢ πρὸς τὸ Πάνθειον (πάνθειον codex), ὅπου αἱ ἐλαῖαι φύονται. Ib. καλλ. δὲ καλεῖται Reg.—19 ταύτη Paris.

Reg. Apud Aristotelem, ταύτης πάντα τὰ φύλλα ταις λοιπαῖς ἑλαίαις ἐναντία πέφυκεν. — 20 ἔξω—λευκά addita ex V. et Suida. — 21 χλωρά apud Aristotelem. — 22 συμμέτρους om. Paris. Reg. Apud Aristotelem συμμέτρως, libris quibusdam συμμέτρους præbentibus. — 23 καρπὸν R. V. Θ. Suidas, om. Ald. Paris. Reg. φυτὸν λαβὼν δ' Ἡρ. Aristoteles. — 24 πλέκονται Paris. Reg., qui addunt ἔξω δὲ, οὐκ ἐντὸς τῶν φύλλων ἔχει τὸ λευκόν, ceteris omissis. ἐδίδοντο Suidas. ἔστιν R. — 25 περὶ τὸν G. Θ. Ald. Ἰλισσόν. In hac scriptura vitiosa consentiunt libri Aristotelis et Suidas. Scribendum cum Hemst. Ἐλίσσονα vel potius Ἐλίσσονα, quem fluvium in Alpheum influere constat ex Pausania 2, 12, 2, ubi Ἐλισσῶν scribitur δευτέρως. Ἐλίσσον ἢ Ἐλίσσα vocatur ab Strabone 8, p. 338. ΔΙΠΝ. σταδίου—ἀπέχουσα om. Suidas. σταδίου R. V., non Θ. α' Ἐξήκοντα etiam apud Aristotelem. In stadiorum numero finiendum multum abit schol. Theocriti 4, 7 : ἀγροῦσι δὲ, ὅτι οὖτος (ὁ Ὀλυμπιακὸς στέφανος) ἐκ τῆς καλλιστοῦς ἢ καλλιστεράνου ἐλαίας γενόμενος δίδεται, ἥτις ἀπέχει σταδίων ὀκτώ, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης. Quin autem hic scholiastes ex Aristotele sit emendandus, ideo non dubitat Kusterus, quod ἐξήκοντα etiam legatur apud scholiastam Aristophanis. Mihi sententia longe alia sedet : ut enim Theocriti scholiastæ suum ὀκτὼ libenter relinquo, sic stadiorum numerum in nostro atque Aristotele magis etiam imminutum velim. Equidem valde mihi persuadeo, a philosopho venisse σταδίου ἐξ, cujus voculæ prima litera quum forte evanisset, ξ pro numeri signo fuit acceptum, et peperit ἐξήκοντα. Jam si ex propinquo notoque loco determinanda sit oleastri Olympici sedes, utram stadiorum designationem commodius instituto respondere dicas, sex an sexaginta? eam rationem quivis facile, vel me tacente, collegerit. HEMST. τοῦ ποταμοῦ Ald., ut apud Aristotelem. — 27 scribebatur θίγοντι. — 29 et sequentia om. etiam Θ. — 32 Gelenium καταρρητορευθεῖς. Sed καταρρητορευθεῖς ita explicari potest : *nam figuram istam Chremylus oratoriam adversus Paupertatem intorquebit, et superatus dicet* : sic autem intellige, τῆς Πενίας : sin quartum casum addideris, καταρρητορευθεῖς τὴν Πενίαν, capiendum erit hoc pacto : artibus et more oratorum Peniam depellet ac rejiciet. HEMST. — 48 sq. οὕτω καὶ τις Π. Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 463, ubi ducta locorum a plantis arboribusve nomina recenset, dum fere nostrum enarratorem exscribit [imo scholiasta Eustathium exscripsit. DIND.], hæc tamen, in quibus aliquid hære vitii manifestum est, omisit. Auguror interci-

disse vocem οἶνος : οὕτω καὶ τις οἶνος Πιτυούσιος : Πιτυοῦντα vero intelligo τῆς Παριανῆς, cujus apud Strabonem mentio 13, p. 880, C, in quo tractu, qui vitium satis ferax, urbs quoque Πιτυεα. Quin et Lampsacus in propinquo sita olim appellationem habuit Πιτυοῦσαν : neque ignotum est vinum Lampsacenum ; illudque oppidum Themistocli tributum eis οἶνον. Multo plures autem et regiones et urbes ex copia pinuum idem induisse nomen constat. HEMST.

589. Hoc quoque scholion (quo caret etiam Θ.) recentissimi est grammatici, fortasse ipsius Musuri, ut alia hujusmodi. Sumptum autem maximam partem est ex Eustathio ad Homer. p. 125. ΔΙΠΝ. Regius hæc : Τὸ λῆρος ἡ γράφα καὶ μὴ δίφθογγον, ὡς ὀνοματὰ τινες, λέγοντες ὡς λειροῖς ἦν, ἥτοι ἀνθεσι, καὶ κατὰ συγκοπὴν γέγονε λειροῖς. λῆρος γὰρ ἡ φλουαρία. λέγει δὲ ἐνταῦθα τὸν ἐξ ἐλαίας στέφανον λῆρον, ὡς φαῦλον καὶ οὐδενὸς ἀξίον. — 16 ἐκφλυαρίζεσθαι Kusterus. ἐκφλυαρίζεσθαι Ald. — 35 δι' ὄλου σώματος. Illud, opinor, voluit scholiastes, fasciam candidam non capiti tantum circumvolutam, sed quacumque corporis parte adstringatur, dici diadema : quomodo Pompeio tali fascia crus alligatum habenti Favonius, *Non refert*, inquit, *qua in parte corporis sit diadema*, regias vires exprobravit, teste Valer. Maxim. 6, 2, 7. Ἀναδέσμη apud Suidam : Damasc. in Phot. Biblioth. p. 561, 35, ἀναδέσμενη τὴν κεφαλὴν ἀναδέσμη· γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς ἀνάδεσμος apud Etymol., qui sic μίτραν interpretatur. HEMST.

590 om. etiam Θ. Reg. — 49 sq. οἷς ἐπιτίουσι ἐπ' αὐτά. Hæc Christiani hominis ingenium ac stylum redolent, quæ alibi quoque, tametsi locus non succurrat, me legisse memini. Posteriora claudicant : vitium sustuleris, si scribas, οἷς ἐπιτίουσι, vel, ὅτι, sive ὅσον ἐπιτίουσι ἐπ' αὐτά. Sensus est, *περίλαττα dici, quod iis appensis mali sibi persuadeant, se melius habituros ; sic ut ipsi potius dicendi sint ex illis pendere, in quibus spem prosperæ valetudinis aut fortunæ collocent* : sive, *quia spem salutis in iis habeant repositam*. De περιάπτους autem, quorum virtutis opinio Christianæ quoque plebis animis alte inhæserat, quid censuerint Patres, exponunt Is. Casaub. ad Spartian. Caracall. p. 131, Lindenbr. ad Amm. Marcell. 19, p. 251, Jac. Gothofred. ad L. 3 C. Th. de Mal. et Mathem. In Constit. Apost. 8, 32, cautum est, qua conditione περιάμματα ποιῶν, ejusque farinæ alii ad baptismum admitti debeant. Περιάμματα vero sunt, ut in Lexico veteri Ms. ap. Ducang. explicantur, τὰ κατὰ τοὺς τραχήλους, καὶ τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς πό-

δας βεβηχμένα κλωεμάτια, ἅτινα αἱ γυναῖκες περιάπτουσι. Pro κλωεμάτια, quod Glossario suo inserere non debebat Ducang., legendum est sine dubio κλωσμάτια, *fla*, quæ variis coloribus infecta collo corporisve partibus aliis adligari solebant. Eadem apud medicos etiam dicuntur περιαρτήματα, et ἔξαρτήματα Tatiano. HEMST. — 52 ἐλευθέριος melius dictum fuisse ostendit Hemst. — 54 σκνιφούς ed. Basil. quod emendatius, præsertim si vocis originem attendas, quam σκιφούς legi, nullus abnuo. Verum tamen ideo penitus improbandam esse non concesserim scripturam veterem, quam genuit forsitan atque in usum vulgi produxit expeditior pronuntiandi cursus. Hesychius certe non tantum Σκνιπὸν, μικρολόγον adnotavit, sed etiam Σκνιπός, σκνιφός ὁ μικρολόγος · quamquam alibi sæpius ipse σκνιφός et σκνιφῶς usurpet in Γλισχρος, Ὀλιγῶρος, Φειδωλός. Suidæ quidem testimonium ita disertum, ut dubitandi locus non sit : Σκνιφός, ὁ παρ' ἡμῖν λεγόμενος σκνιπός. Neque aliunde, me iudice, sunt explanandi, quos Crantor vocabat, σκίφης μεστοί στίχοι apud Diogen. 4, 27, quorum mentem solus percipisse mihi videtur Kühnius. Indidem oritur σκνιφία vel σκνιφεία, quod in Hesychii loco leviter adfecto restituendum arbitror : Κιμβία, σκνιφία, μικρολογία · quamvis enim aliquis suspicari possit, confudisse lexicographum, ut creberrime solet, τὰ κυμβία, quibus interpretatio σκνιφία non inepte conveniat, et τὴν κιμβίαν vel κιμβείαν, malo tamen unius literæ pronam mutatione hujus erroris eum absolvi.... Theophanes Chronogr. p. 248, B, ἐγένετο δὲ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ θανατικὸν, καὶ κνιπία παντὸς εἶδους · quorum propterea mentionem eo libentius feci, tum quod codd. ibi scribendi in isto nomine varietatem clare designent ; nam velut a κνιπός, quod Etymologus habet v. Φειδωλός, in editionem defluxit ex Regiis membranarum κνιπία, sic a σκνιπός vel σκνιπός Barberinus liber σκνιπία, Peirescianus a σκνιπός σκνιπία præferunt : tum quia viris eruditus, licet significationem ab Historia Miscella didicissent xvii, p. 529, *inopia omnis speciei*, nativa tamen vocis potestas atque incunabula minime fuerunt perspecta. Ducangius in Glossario accentus vitio deceptus, quum κνιπία reperisset, formam vocis inusitatam atque abhorrentem κνιπιον effinxit. Illud præterea notatu non indignum, κνιπία a Theophane, quemadmodum ab inferioribus Latinis *parsimoniam*, aliter atque usu vulgari solet pro caritate rerum necessariorum ac penuria poni, quando nimirum annuarie species, ut Icti loquuntur, non nisi parce strictaque præberi comparare possunt. Κίμβια;

et σκνιφός, tanquam proximi plauæ generis, junxit etiam Aspasius ad Aristot. Eth. Nic. 4, f. 51, a, κίμβιας (λέγονται) καὶ κυμινοπρίσται καὶ γνίφωνας καὶ σκνιποί οἱ μικρὰ προίεμενοι καὶ διδόντες. Forte mirabitur aliquis, ubi γνίφωνας hic memoratos et σκνιπός vel σκνιφός ab una origine dixerō pendere; quo tamen, si quid est in notationibus verborum exquirendis firmum, nihil esse verius existimo. HEMST. Vid. Gaisford. ad schol. Theocriti p. 188. DIND.

592, 10 ἐπιστομηθείς etiam Θ. et Reg. Kusterus : *Rectius ἐπιστομηθείς*. « Non dissentio; quamquam memini formam utramque multis in verbis promiscue sæpius usurpari, λοιδορεῖν, λοιδορῆζειν · ἀπολογεῖσθαι, ἀπολογίζεσθαι · sed ἐπιστομηθεῖν perpetuæ consuetudinis auctoritatem habet; vid. Aristoph. Eq. v. 841, et Suicer. Thes. HEMST. Hæc tantum habet Θ., τοῦτο παλῶν φησὶ Χρεμύλος, ἐπιστομηθείς παρ' αὐτῆς.

593 om. etiam Θ. — 23 ὡς ἐγχ. aptius esse animadvertit Hemst. — 29 ἡμῶν εἰς τούτους · καὶ τοὺς ἀσ. ὠθησε λόγους Dorv., reliquis omissis.

594, 33-45 sic in V., ἔθος ἦν τῇ Ἐκάτῃ τὴν τριακάδα ἐν ταῖς τριόδοις τιμᾶν, διὰ τὸ αὐτὴν καὶ Σελήνην καὶ Ἄρτεμιν καλεῖσθαι. ἐτίμων δὲ αὐτὴν οἱ πλούσιοι ἄρτους καὶ ἄλλα τινὰ τιθέντες ὡσπερ θυσίαν. ἐλέγετο καὶ ὅτι οἱ πένητες ἀπ' αὐτῶν λαμβάνοντες ἤσθιον καὶ ἔλεγον ὅτι ἡ Ἐκάτῃ αὐτὰ ἔφαγε, λέγει οὖν, — ἐσθίουσαν αὐτά. — 34 οἱ πολλοὶ Reg. pro τὸ παλ. — 35 Ἄρτεμιν V. Reg., qui τε καὶ Ἄ. Ἄρτέμιδα Ald. — 36 οἱ πλ. δειπνον ἐσπέρας ὡς θυσίαν τῇ Ἐκάτῃ προσάγοντες ἐπὶ ταῖς τριόδοις ἐτίθουν Reg. Junt. ὡς Ald. — 38 πειν. om. Reg., qui 39 ἔφαγε ταῦτα. Ib. ἐμάθομεν V. — 40 fort. κάλλιον. DIND. — 41 αὐτῇ V., ex quo deinde accessit καὶ τίνες ἐσθ. αὐτά. Sequentia ἔθος—πένητας habet Suidas s. Ἐκάτῃν.

595 ἢ εἰς etc. Hoc scholion ad αὐτὴν spectat. DIND.

596, 52 τηγανισμένου Dorv.

598 om. etiam Θ. — 17 sqq. Cratini locus ex Hephæstione est p. 47. — 18 νῦν Ald. In Junt. ἔχε σιγάν · καλεῖται δὲ καὶ παροιμιᾶκὸν διὰ τὸ πολλὰς παροιμίας τούτῳ πεποῖσθαι τῷ μέτρῳ. Ἄλλως. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκριβῶς εἰδῶτων τί. καὶ πάντα etc. Illa, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκριβῶς εἰδῶτων τι, pertinere suspicor ad v. 600 [cui ascriptum est in Regio, additis λέγει δὲ ὅτι οὐ μὴ με πείσεις καὶ ἐὰν δόξης πείθῃν], quasi ab iis proverbialiter usurpari monere voluisset, qui de veritate cujusvis rei persuasi a suscepta semel sententia nullis machinis dimoveri se patiuntur. HEMST. — 28 Ἄντι τοῦ φθέγγῃ V.

690, 37 σοι om. R. σοι et seqq. om. Θ.

601, 40 Ταῦτα om. R. ταῦτά φασιν Ald. διὰ Τηλ. Θ. « Πᾶς, Ὡ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἶα λέγει, reperiuntur itidem in Equit. v. 810, ubi scholiastes observat sumtam esse partem priorem ex Euripidis Telepho, ex Medea posteriorem : idque verum; exstant enim in hac tragœdia v. 168, κλύεθ' οἶα λέγει, pauloque ante præcedit etiam, ὦ πόλις. Idcirco quod hic scribit enarrator noster, versum illum in Phœnissis haberi a Polynice pronunciatum, effugere non potest, quin ejus culpam in memoria malam fidem rejiciat : quamvis simile quiddam offerre non negem v. 608, 614, 616. » HEMST. — 41 sq. ἐκ Φοινισαῶν—λέγοντος et 43 sq. διαβάλλει—πένητας om. Θ.

602, 48 συνδιατητὴν V. Θ. et Suidas s. Ξύσσιτος et Σύσσιτος. διατητὴν R. Ald. ζωγράφων V. pro ζωγράφος. — 49 ὦν om. G. — 51 sq. ζωγρ. ὦν et τὸν σὸν om. Dorv.

604 scholion V. reperitur in scholiis ad Nub. 133. — 7 Παγαστικὸν codex.

605, 15 Ποῦ om. Θ.

606, 18 sq. δν—λέγουσι om. etiam Θ. — 19 κυφῶνα ὄνομα κύριον R. omisso φασι. — 20 οἱ—καλούμενον om. etiam Θ. — 22 κυφῶνα recte Reg., 23 γράφουσιν idem. οἱ δὲ—καλούμενον habet Dorv. — 25 Τὸ δὲ οὐ μέλλειν, ἀλλ' οὐ χρῆ V.

607, 28 Ἄντι τοῦ ἀνύειν· πλεον. V. γὰρ R. δὲ V. Θ. — 29 sq. καὶ ἀνύω Hemst. ἀνύω καὶ Reg. Junt. — 32 συντόμως Paris.

608, 34 δέ om. Θ.

610, 38 σε additum ex V. — 39 ἔθαι R.

612, 43 τὸ additum ex R. — 44 λείπει V. λέγειν R. Θ. Ald. ἀλλ' et 45 τὸ σχῆμα om. Θ.

616, 53 ἀντι τοῦ ἀνθηρὸς R. λιπαρὸς ἀνθηρὸς Θ. ἀπὸ τοῦ ἐλαίου λιπαρὸν ἀνθηρὸν V. — 54 ὁ ληλιμμένος R. — 4 ἐπιπωματικοῦ Kusterus. ἐπιπωματικοῦ Junt. Est autem εἶλαιον ἐπιπωματικὸν, quia vim habet velut operiendi atque occludendi tenues corporis meatus, ne vel sudorem internosque simul spiritus justo citius transmittant, vel aerem ac frigus extrinsecus hauriant : quam ob rem oleum a Dioscoride dicitur 1, 30, δυσπερίψυκτον φυλάσσειν τὸ σῶμα. De utraque olei dote multa disputat Lucian. in Anacharsi. HEMST. ἔνα ἐπειδὴ οἱ τοῦ σώματος πόροι ἀθλοῖο τῇ θερμῇ ἠνεώχθησαν, ὑπὸ τοῦ ἐλαίου (ἐμψραγέντες addit Reg.) κλεισθῶσιν (κλ. ἐπιπωματικῶ ὄντος Reg.) καὶ μὴ δέξωνται ἀέρα ἕξωθεν Dorv. Reg.

619, 18 ἐπιτρέφθαι Paris., qui 19 sq. ἐπέπερ—καταπαρθεῖν om. R. ante ἡ ζῆλια habet ὡςπερ ἔλεγε—καταπαρθεῖν. — 22 Τὸν om. Paris.

621, 26 διευθετεῖ Reg. Edebatur δι. θετεῖ. « Quæ de varia verbi ἄγειν significacione notata

vides, ex recentioribus grammaticis, præsertim Moschopulo, congesta satis alieno loco inculcantur. Apud Synesium Ep. 4, p. 161, D, ἄγειν est celebrare, observare, ut in ἄγειν ἐορτήν. Paullo post Synesius : ἄγουσιν ἀπραξίαν. » HEMST. Conf. schol. v. 285. — 33 δηλαδὴ om. Θ. — 36 εἰ ἐκτὸς ἐν Reg. « Puto significari templum Æsculapii in Piræeo. Cario enim v. 656 narrat Plutum a se et hero, simul ad templum pervenerunt, fuisse ad mare ductum ut lavaretur : a templo urbano longior fuisset via. » BOISSONAD. in Wolfii Analectis 3, p. 82. τὸ μὲν—τὸ δὲ V. ἢ ἐν Ἀχαρνεῦσι G., omissis ὡς φασι.

623, 42 verba τῶν ἀναγκαίων in V. præcedit τῶν προέργων, corruptum e lemmate τῶν προύργου. τῶν ἀναγκαίων om. R., qui ante τῶν σπουδαίων habet ἀορίστου ἑτέρου μετοχή, quæ ad ἔλθῶν sunt referenda. DIND.

625, 53 καὶ ἔθος ἐστὶν ὡς ἀντι Θ.

626, 4 παρὰ τὴν Θ., qui om. 6-25

627, 15 σημ. — 23 sunt in Regio, omissis 20 sq. ἀλλὰ—καὶ ἄμα. — 17 ἀναβλέψαυεν. Observat Kusterus, voluisse scholiasten, vel debuisse dicere ἀναβλέψαι ποιήσαιεν· quod ut, si castigatam scribendi legem spectes, minime negari potest, sic nostrum enarratorem tuetur usus recentiorum, quos non piguit verbis ejusmodi neutris, qualia sunt ἀναβαίνειν, ἀναβιοῦν, ἀναζῆν, ἀναδύειν, ἀνακύπτειν, ἀνανεύειν, ἀναθάλλειν etc. agendi vim induere. Neque abhorrent prorsus ab illo more veteres; sed consideratius illi ac majore cura linguæ patriæ rationes exigebant. Præter alios hunc usum illustravit Jo. Davis. ad Cic. Tusc. D. 3, 31. Vir tamen doctissimus mallem omisisset Euripidis exemplum ex Rhés. v. 446 (443, ubi v. intt.)... Attamen in scholiasta poterat aliquis, offensus insolentia locutionis nusquam alibi, licet ἀναβλέψαι sæpius occurrat, ab eo sic usurpatæ, legendum suspicari, μέχρις ἂν ἐκείνοι ἐς Ἀσκληπιοῦ ἔλθόντες ἀναβλέψαιεν ὁ Πλούτος· quo pacto nominativi pro absolutis accipiendi sunt, quasi scriptum foret, ἐκείνων ἐς Ἀσκληπιοῦ ἔλθόντων. HEMST.—24 sq. Ὁ θεράπων—ἀναβλέψαντα post τιμὰς νέμουσι ponit R., omittunt V. Θ. — 25 ἀπαγγέλλων Ald. Θησεῖα ἐορτὴ ἀγομένη ἐν Ἀθήναις, ἐν ἣ ἄρτοι τινὲς δίδονται, ἅς καλοῦσι μυστιδίας, ἐστιώμενοι παρά τισι. γίνεται δὲ ἐν τῇ ἐορτῇ τοῦ Θησεῖος καὶ ἐσθίει προικα. μεμυστηλημένοι οὖν ἐστιαμένοι, ἢ μυστιλοῖς ἀρούντες τὴν ἀθάραν καὶ ἐσθίοντες ἢ ἄρτους φαγόντες ὡς μύστρα. ἐγίνετο δὲ τὰ Θησεῖα ὀγδόαις, καὶ πᾶσα ὀγδοῆ ἀνεροῦτο Θησεῖ. Ἄλλως. μετὰ V. Apud Suidam, Θησεῖοισιν : ἐορτὴ τις τελουμένη παρ' Ἀθηναίους. μετὰ γὰρ τὸ—. « Historiæ rarius obviæ Theophrastum testem citant

sane luculentum Suidas in Ἀρχῇ Σκυρία, et Eustath. ex Pausaniæ Lexico ad Il. I, p. 782, 54, ut indicavit Jo. Meurs. Thes. c. 29 : quibus accedit quem ex iisdem fontibus sua derivasse credi par est, scholiastes Aristidis mendosissime multoque segniore cura quam decuerat non ita pridem editus vol. 2, p. 241 : Θεσεύς ἐπὶ Λύκου Ἀθήνησιν εἰς τυραννίδα συκοφαντηθεὶς ἐξωστρακίσθη τῆς πόλεως, καὶ ἦλθεν εἰς Σκύρον, ἧς Λυκομήδης ἤρχεν etc. Λύκου perperam vulgatur. Eum Lycum Thesei patrum facit enarrator Lycophronis antiquus ad v. 1324, qui utinam integer, detractis emblematis Tzetza nugacissimis, ad nos pervenisset. Hoc traditum, ut opinor, ab aliquo τῶν Ἀτθίδων scriptore si certam fidem habet, Lycum oportet valde senem Athenas rediisse : nam pulsus ab Ægeo fratre regii paterni hereditaria parte, non tantum in vicina Peloponneso vitam egit, auctisque Magnorum Deorum initiis apud Messenios vir religionum peritissimus inclaruit, sed et in Lyciam usque penetravit, tanta polleus auctoritate, ut Termilas barbaram gentem non pœnituerit novo ab eoque ducto Lyciorum nomine censerī. Videtur autem in patriam reversus eo temporis intervallo, quo Theseus apud Molossorum regem quadriennium in vinculis exegit : dum enim Ægei filius Athenis et rerum gestarum laude et amore populi beneficiis ingentibus obstricti florebat, nihil erat, quod Lycus se causæ suæ patronos inventurum speraret. Verum eo amoto ab civium oculis, vates publicæque superstitionis moderator, ut solet hominum illud genus ad flectendos plebis animos esse callidissimum, opportunam conciliandi favoris occasionem nactus fratris injurias in filium ulcisci constituit. Usus igitur impulsore Menestheo, quem primum ἐπιθέσθαι τῷ δημαγωγεῖν, καὶ πρὸς χάριν δῆλον διαλέγεσθαι Plutarchus affirmat, Theseum, abalienata mobilis vulgi voluntate, eandem exiliū, quæ ipsi olim obtigerat, subire sortem coegit. Hinc clarius intelligitur ratio proverbii satis alioquin obscuri, Λύκου δεκάς, de quo nonnulla collegit Jo. Meurs. Att. Lectt. 3, 9. Quem vero Lycum alibi bis terve vocaverat Strabo, eum τὸν Πανδίοτος Λύκωνα dixit lib. 12, p. 859, A; quod etiamsi Casaubonus mutari jubeat, ego propterea retineendum existimo, quia nihil obstat quin putemus, Lyconem ab aliquo scriptore vetusto, quem ibi secutus sit Strabo, fuisse nominatum, qui plerisque Lycus audierit : sunt enim in nominibus propriis quædam formæ scribendi valde affines, sic ut ab aliis nunc hoc, nunc illo modo effertur; quæ ratio minus animadversa nonnun-

quam viros eruditos in errorem induxit. Hic ipse Lycus bis intra paucos versus Λύκιος est Pausaniæ 1, 19, 4, nec secus sese res habet in *Icarus*, *Icarius* et *Icarion*, *Iasus*, *Iasius* et *Iasion*. *Actæus* et *Actæon*, *Glaucus* et *Glaucon*, *Hyblus* et *Hyblon*, *Eurytus* et *Eurytton*. Quem Callistum dixit Socrat. H. E. 3, 21, Callistion est Libanio, notante Valesio. Pendet ab illo more quorumdam patronymicorum intellectus : nam ut a Δεύκαλος existit Δευκαλίδης, sic a Δευκαλίων Δευκαλιωνίδης. Iapeti filius Prometheus non tantum *Iapetides* Ovidio Met. 5, 111, ubi quæ scripsit Capoferreus, partim bona sunt, partim mala; sed etiam Ἰαπετιονίδης Hesiod. Op. 54, quomodo *Iapetionides* Atlas eidem Ovidio, et Perseus *Acrisioniades*. Contra Κύψελος Ἡετίδης in oraculo apud Herodotum 5, 92, § 5, qui patre genitus erat Eetione. Similiter itaque Λύκος, Λύκιος et Λύκων. Jam Ptolemæum audiamus in Photii Bibl. p. 252, 29, ubi Achilles antiquæ memoriæ clarissimos recenset : καὶ ὁ τὸν ὀστρακισμὸν ἐπινοήσας Ἀθήνησιν Ἀχιλλεύς ἐκαλεῖτο υἱὸς Λύκωνος. Quid si Λύκωνος? ut eundem illum Lycum Ægei fratrem intelligamus : quam suspicionem haud parum adjuvat ostracismi repertio : quippe non est alienum, filio scriptorem aliquem attribuisse, quod plures de patre narraverant : neque tamen diffiteor, aliunde mihi de hoc Achille nihil esse compertum. HEMST. — 28 ἐς Suidas. Σκύρον libri, præter Θ, qui κύρον. Reg. εἰς Σκύρον νῆσον Δολόπων. — 30 λοιμῶζαντες. Utriusque mali pestiferi λιμοῦ et λοιμοῦ nomina literæ tantum tenuissimique soni discrimine separata quas sæpe dubitationes pepererint, ex notissimo Thucydidis loco 2, 54 testatum est. Non potuit ea de causa non contingere, quin altera vox frequenter sedem alterius invaderet : multis quidem in locis, ultra sit eligenda reique narratæ maxime conveniat, haud difficulter iudices, velut apud Hesiod. Theog. 227, ubi v. Grævium; at in aliis optare non ita planum atque expeditum : vid. Strab. 12, p. 862, C, et Casaubon. Hic tamen vel invito Suida, qui editionibus opitulatur, secundum Meursii sententiam in Thes. c. 31 λοιμῶζαντες prætuli; quippe testimonium est Æneæ Gazzæi disertissimum p. 72 : λέγεται δὲ Ἀθηναῖος, ἐπειδὴ ἐνόσουν, τὸν Ἀπόλλω χρῆσαι Θεσέα τὸν Αἰγέως ἐπὶ τὰς Ἀθήνας μεταβάζειν. . . . ἅμα τε τῆς Ἀττικῆς τοῦ Θεσεῦς τὸ λειπόμενον ἐπέβη, καὶ ὁ λοιμὸς οὐκ ἔτι ἦν. In simili casu schol. ad Eq. v. 84 de Themistoclis ossibus Athenas transvehendis : λοιμῶζάντων δὲ Ἀθηναίων θεὸς εἶπε μεταγείν τὰ δόττα Θεμιστοκλέους; pestis autem multo magis, quam fames, habebatur vindictæ divinæ in homines animadvertentis te-

lum præsentissimum, ut notavimus ad schol. v. 179. Igitur eadem indiget medicina schol. Aristidis, ubi nihilo minus, etsi ter repetatur, vterum δὲ λιμοῦ κατασχόντος Ἀθήνας, ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων, οὐκ ἂν ἄλλως παύσασθαι τὸν λιμὸν, εἰ μὴ Ἀθήνησιν μετενεγκαιεν τὰ Θεσείως δὸτα· οὗ γινομένου ὁ λιμὸς ἔπαυσεν, reponendum esse λοιμὸς mihi persuadeo. De vocabulis hisce permutatis iterum erit monendi locus ad v. 1054. Καλευσθέντες autem nimis nudum flagitare videtur χρησῶ· quemadmodum in Plutarcho De flux. c. 6, p. 22 : εἰς τοῦτον κατὰ προσταγὴν τὸν λιμὸν πόλιν κτίσαι θέλοντες, interseri debet, κατὰ χρησμοῦ προσταγὴν, de quo dubitare vix potest, qui Plutarchum adhibuerit c. 10, p. 37, vel, si libet, ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, cui favent Æneas et Aristidis enarrator. [In Reg. χρησμοῦ δοθέντος, ubi hæc ex Plutarchi Cimone amplificata.] HEMST. λιμώξαντες V. Θ. : sed λοιμώξαντες, ut videtur, R. — 31 Λυκομήδην etiam Suidas. Λυκομήδη Ald. — 32 τὸ om. Ald. — 33 εἰσοθέους R. αὐτῷ Suidas. οὕτω libri. « Carpit Aristophanis interpretem Jo. Meursius, quod graviter errans tempora confundat, et ad Lycomedis ætatem referat, quæ magno scriptorum, quos ejus historiæ meminisse scimus, consensu multis post seculis demum evenerunt : quod etsi non negem, dubium tamen mihi non est, quin suos auctores scholiastes fuerit secutus : novimus enim ex Strabone 9, p. 601, A, et pluribus aliis τοὺς τὴν Ἀθίδα συγγράψαντας· πολλὰ διαφωνῆσαι· idque eo etiam magis probabile videtur, quod templi Theseo instituti et consecrationis honorumque divinum causam ab illo scholici repetat. Ceterum abit itidem a nostro scholiastes Aristidis loco cit. et ad vol. 2, p. 172.» HEMST. διανέμουσι Θ. — 36 ἤρωος ἑορτὴν G. — 37 διανομαὶ δὲ Ald. Apud Suidam καὶ ἐγίνοντο διανομαί. — 38 γίνονται Ald. ἐτελεῖτο Suidas. — 39 συνήγαγε τὴν πόλιν, τῆς Ἀττικῆς πρότερον κατὰ κώμας οἰκουμένης Suidas. Si refingus, συνήγαγε τὴν πόλιν πρότερον σποράδην καὶ κατὰ κώμας οἰκοῦσαν, videri potest interpres Isocratem imitari, qui Helenes Enc. p. 214, E, de Theseo sic scripsit : καὶ πρῶτον μὲν τὴν πόλιν σποράδην καὶ κατὰ κώμας οἰκοῦσαν εἰς ταῦτον συναγαγὼν τηλικαύτην ἐποίησεν etc., sed malim : ἑορτὴ δὲ αὐτῷ ἐτελεῖτο, vel ἐπετελεῖτο, ἐπειδὴ πρῶτος αὐτοὺς συνήγαγεν εἰς τὴν πόλιν, τῆς Ἀττικῆς πρότερον σποράδην καὶ κατὰ κώμας οἰκουμένης· quibus in verbis et orationis structura et scholiastæ mens planissime procedit : adde, non aliter loqui Thucydidem 2, 15 : ἐς τὴν νῦν πόλιν οὖσαν συνώκισε πάντας· Dionem Chrys. Or. 46, p. 517 : Θεσεύς τὴν Ἀττικὴν συνώκισεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Apposite Valer.

Maxim. 3, 3, ext. 3 : *Hæc* (Theseus) *locatim dispersos cives suos in eam urbem contraxit, separatimque et agræsti more viventi populo amplissimam civitatis formam atque imaginem improuit.* Vide Scalig. Anim. in Euseb. p. 50. De ὄργῃ Theseo sacrata scholiastes iterum ad v. 1126. HEMST. — 41 καὶ om. Θ. μύστρια μμουρένεις R. Θ. et Suidas s. Μυστιλιμῆναι. μυστήριος μμουρένιος (hoc accentu) Ald. — 42 οἶον R. et Suidas. στένι Θ. Ald. μυστιλιον Suidas. « Utrō modo scribatur, nihil interest. Etymologi locus in Μύστρων iam gravi vulnere laborat, ut medicina, nisi ab integris membranis, speranda non sit. Eustathius autem ad Od. Γ, p. 1476, 62, ex Ἔθιο Dionysio monet : εἰ δὲ γε μυστιλια, ὧν ἡ μὲν ἀρχουσα διὰ τοῦ υ, ἡ δὲ παραλήγουσα διὰ τοῦ ι, ψωμοὶ εἰσι κοῖλοι, οἷον μύστρια κατὰ Ἀἴλιον Διώνυσιον· ταυτέσσι μυστήρια, εἰπεῖν ἰδιωτικῶς· καὶ μυστιλιῶσαι, φησὶ, τὸ οὕτως ἐθεθίον· κατὰ δὲ ἄλλους τὸ κοιλαιέν ψωμῶς. Ergo grammaticorum opinio non fuit conpendendum, ut in hoc itidem scholio scriberetur μυστιλιη, non, quod in cuneis præter Aldinam est. fertur, μυστήλη. Porro Suidas : καὶ τὴν ἀθάραν καὶ ἄλλα τινὰ· μυστιλη δὲ καλεῖται κοῖλος ἀρτός etc. sublato distinctæ a præcedentibus adnotationis signo ; unde tamen tanquam diversi auctoris rectius sejungi arbitrator. Deinde post εὐτυχίσαντες, prorsus omissis, quæ aliunde Fracianus invexerat, continuo subnectit (schol. v. 628) : ὀλιγίστοις δὲ ἀλφίταις λέγει, ἡγουν ἀρτοῖς· τοῖς κοῖλοις γὰρ ἀρτοῖς etc.» HEMST. — 43 ἡσθιον om. Θ. Deinde καὶ τὴν addita ex R. et Suida. — 49 ταῖς ἑορταῖς τ. Θεσ. ἐρεῖς, ἃς Ἀθηναῖοι πολυτελῶς καθ' ἕκαστον ἔτος ἐπόλουν, καλοῦντες αὐτὰς Θήσεια, ὡς περὶ καὶ Διάσια τὴν ἑορτὴν τοῦ Διὸς· ἐν οἷς ἀμφοτέροις πολλῶν ἀναλωμάτων δαπανουμένων, βόες τε πλείστοι καὶ πρόβατα ἐσφάττοντο, ὅθεν οἱ πένητες ἐτρέφοντο συναγόμενοι· εἰ δὲ η Reg. « Mendam scholiæ futilis ita correxit Kusterus, εἰ δὲ διὰ τῆς αι καὶ τ. Tale quidpiam omnino voluit. θετείαν exponere solent μισθαρίαν. Moschopul. II. σελ. p. 113.» HEMST. — 51 τετραμμένοι Reg. τετραμμένοι Junt. Basil. « Μιστυλλῆν valde vereor ut Atticum sit : formam enim mediam, et solam, opinor, usurpant : neque nimis probaveram μιστύλλα, quæ, ut paulo inferius, μιστύλη fuerat scribenda. Μιστύλλον habet schol. ad Eq. v. 824, sed, si valet auctoritas Suidæ, perperam pro μυστιλιον· eum vide in Μυστιλιῶσαι.» HEMST. — 5 γε Kusterus. τε Reg. Junt. — 7 τετραμμένοι—βοφίσαντες hic om. Θ., sed infra post v. 635 adscriptum habet τετραμμένοι καὶ ζωμὸν βοφίσαντες, unde correctum quod in Dorv. est ζωμοῦ βοφίσαντες.

628, 10 ἄλλως præponit V. Τοῖς etiam Suidas.

Οἱ τοῖς Ald. γὰρ additum ex R. et Suida. — 11 τοὺς ζωμούς om. Θ. ἐκορύνοντο Suidas, qui 12 sq. ὀδὸν—ἤρωσ omittit. διῆγον Θ. — 13 ἡμέραν ἐχόρευον R. — 14 μάσθησιν G. Post μάσθησιν V. addit οἶον ἐπ' οὐδὲν εὐτυχήσαντες, νῦν δὲ ἐστιώμενοι. — 15 ἄρτον ἤσθιον Suidas, qui 16 καὶ om. et κορύνονται scribit.

631, 22 Ἄντι—δμομαστῆγων infra ante scholion v. 637 habet R. σεαυτοῦ Θ. δμομαστῆγων Kusterus. — 23 οὐκ ἄλλων τινῶν βέλτιστε τῶν ἑαυτοῦ φῶν, οἶον δμοιομαστῆγων σου (εἰ μὴ τῶν δμοιομαστῆγων G.) V. Sequentia om. etiam Θ., habet γρ. φῶν.

635, 32 Ἐξ Φινέως—στίχος infra post ἀφῆρέθη τὸ κάλυμμα habet Θ., in quo est ὁ στίχος οὗτος. In V. vero quum ad versum proximum, Ἀσκληπιῶ παιδῶνος εὐμενοῦς τυχῶν, annotatum sit hæc ex Phineo Sophoclis esse petita, incertum manet unum an duo versus ab Sophocle sumpserit Aristophanes. Utriusque versus tragicum esse colore manifestum est. DIND. — 33 ὅρα δὲ πῶς Ald. δὲ om. Θ. ἐγκαταμίξας Hemsterh. — 35-37 ἀντι—λέγει om. V. ἐπιτεταμένως—λέγει habet Suidas s. Ἐξωμμάτωμαι. Ib. φιλέων R. et Suidas. φίλων Ald., quod legitur ib. v. 343. — 38 γὰρ ἐξωματώσαι codex.—44 ἐξῆκοπέ (voluit ἐξῆκοπη. Hemst.) Dorv. — 45 ἐκ om. Dorv., qui 47 λευκώματα. — 51 Ὀμματώθη om. Θ., in quo 53 πρώται esse videtur pro λελάμπρυνται, quod posuit Dindorfius; literæ vix legi possunt. — 1 καθαρῶς codex literis prope evanidis. Malim καθαρούς ἴσχε τοὺς ὀφθαλμούς, ut in scholio Juntino. DIND.

637, 15 Τινὰ—τραγικῶν om. etiam Θ. et Suidas s. Λέγει. — 16 ἀναγγέλλεις Suidas. — 20 ἡμίσας Reg. — 23 παιῶνων δύο Hemst. παιῶν, ὃ δύο Junt. Regius recte παιῶνων τετάρτων δύο.

639. In principio scholii 'addebatur ἐξ Ἡλέκτρας Εὐριπίδου, quæ omisi cum libris. Electram, nomine a prologo fabulæ ducto, grammaticus nominat pro Oreste, ut schol. Cantabrig. ad Ran. 305. DIND. — 28 sq. Ἀνυμνήσω—ἀνθρώποις om. R. V. Ante πολλοὶ γὰρ in R. legitur τὸ σημεῖον ο θ τ ρ εις εμπρο καθα. — 29 πολλοὶ δὲ, 31 ὕγεια Θ. Ald. — 32 πάντας R. Θ. καὶ πᾶσιν ὕγειαν V. ὕγειαν R. Θ. Ald. — 33 ἢ τὸν V. Θ. ἀντὶ R. οἶον Ald. παιδάς ἐχοντα V. — 34 ἢ τὸν καλὸν Θ. Ald. — 36-38 ὁ δὲ νοῦς—Ταντάλω habet V., qui 37 τραφῆδας, 38 ταλάντω. — 42 Μαχάωνα Paris. Reg. Ποσειδάονα Dorv. — 43 Ἰασώ τε Πανάκιαν καὶ Ὑγίαν Reg.

641 om. etiam Θ. — 2 μνήσει Hemst.

642, 4 ἀγαπῶσα formam non semel adhibuit

SCOL. ΛΙΒΙΩΤΩΝ.

pro ἀγαπῶσα. Explicatio vero, si usum Græcæ linguæ castigatum attendas, non satis commoda. Hemst.

644, 9 εὐαγγελία Hemst. — 10 διαβάλλει—οἶνον ex V. addita. — 13 μέθυσιν Paris.

646, 16 συλλαβῶν et 18 δηλ. om. Θ. — 20 γνωρίσεις scribere debuisset. Hemst. Aut γνώσει. DIND.

649 om. etiam Θ. — 26 ἄχρι Reg. τέλος Paris. — 30 κεφαλὴν ἔρεις Reg.

651, 36 ὠθηθῆναι V.

652, 40 sq. Σαφῶς—δεδηλωκεν Dindorfius addidit ex R. V. Θ., in quibus hoc scholion ad v. 649 est adscriptum. — 41 τὰ χαλεπὰ Θ. δὲ om. R. — 42 ἔλεγον αἱ Ἀθηναῖοι τὰ πρ. Θ. Ald., quæ addit ἰδοῦ διεσαφῆσεν. Menandri locum affert Suidas s. Πράγματα, omisso fabulæ nomine. — 43 sq. ἐν ἤθει δὲ ἀναγν. om. etiam Θ.

654 habet R. πάλιν νῦν τὸν ἀνδρα εἶπεν ὡς ἐν ἀρχῇ.

656, 5 ἤθιστο R. et Junt. — 6 τοὺς ἀφοσιουμένους Reg. ὡς καὶ additum ex V. Reg. — 7 Ὀμῆρος om. R. θύματ' Reg.

657, 10 sq. Ἀπὸ—συγκοπήν hic om. R., sed infra post v. 663 habet, ἀπὸ τοῦ λούω καὶ κατὰ συγκοπήν ἀπὸ τοῦ ἐλούομεν. — 10 λόω Buttman. Gramm. vol. 2, p. 182. λώω Θ. Ald. λούω R. et ed. Basil. In V. hoc scholion cum proximo est conjunctum, τὸ εὖ ἀντὶ τοῦ δις ἐν εἰρωνείᾳ, δυστυχῆς. λούμενος δὲ ἀπὸ τοῦ λούω, ἢ κατὰ συγκοπήν ἀπὸ τοῦ ἐλούομεν διὰ τὸ τῆς οὐσίας ψυχρὸν τῶν γέροντων. ἀντὶ τοῦ ἐπορευόμεθα—εἰω. — 12 addit Reg. καὶ τὰ ἄλλα δὲ τούτου καὶ παθητικὰ ὡς πλείστον κατὰ συγκοπήν γράφονται. — 13 Κατ' εἰρωνείαν Dorv. Regius: Τοῦτο κατ' εἰρωνείαν εἶπεν· ἀλογον γὰρ ψυχρῶ ὕδατι τοὺς γέροντας λούεσθαι ψυχρὸς ὄντας φύσει.— 14 ἀνὴρ γέρον (pro τὸ δὲ) ψυχρῆ (sine θαλάττῃ) Θ., qui 15 sqq. τὸ δὲ—εἰω omittit. — 16 γὰρ additum ex R.

660, 20 Τὸ ἐξῆς πόπανα καὶ προθύματα καὶ πέλανος καθωσιώθη Ἡραίστου φλογί. ἀντὶ τοῦ V.—22 τοῦ κανοῦ ἢ τοῦ βωμοῦ V., non G. φθέγγονται, 23 χρῆσασθαι V., pergens ἄλλως. τὸ ἐξῆς, ἐπεὶ δὲ τῶ βωμῶ—λιβανωτόν, et 25 Γρ. καὶ θυλ. omittens. Idem sequentia σημαίνει—πλακούντια infra post λιβανωτόν l. 35 habet præfixo ἄλλως. — 26 idem προκαθάσματα. γενόμενα Ald.

661, 31 ἄλλως præfixum in V., qui 32 ἀπέτιθη. Sequentia sic in R.: . . .ματα καθωσιώθη Ἡραίστου φλογί πόπανα καὶ πέλανος. ἐπειδὴ δὲ—λιβανωτόν. In V. ἄλλως. τὸ ἐξῆς, ἐπεὶ δὲ τῶ βωμῶ προθύματα καθωσιώθη Ἡραίστου φλογί πόπανα καὶ πέλανος. καὶ προθύματα δὲ ἤτοι τὰς ὀλύρας—λιβανωτόν. — 34 alterum προθύματα addidit Kusterus,

ἦτοι V. ἢ R. τουτέστιν ἢ Ald. — 37 Ἄλλως et sequentia om. etiam Θ. — 39 ὡς τὸν et ἔρριπτων Reg.

663, 51 sq. Χαμαιστρώσιον ἀπὸ εὐτελῶν παρεσκευάζετο καὶ μικρῶν καττυμάτων V. Ἄντι τοῦ εὐτρεπίζετο R. ἤτρεπ. Θ. ἤτρεπέζεν Reg. et Suidas s. Παρεκαττύετο. — 53 καὶ εὐτελεῖς ἱμάντες οἱ ἀποριπτόμενοι εἰς τὰς κοπρίδας V. τῆς κόπρου etiam Suidas. τοῦ κόπρου Ald. In Regio καττ. δὲ λέγονται τὰ μικρὰ τμήματα τῶν σκυτῶν ἢ τῶν ὑφασμάτων, ἀ διὰ τὸ εὐτελεῖς καὶ ἄχρηστον ριπτοῦσιν οἱ τε σκυτοτόμοι καὶ οἱ βράπται. — 54 εὐτρεπιζομεν V. — 5 καταπακατημένη στρωμνή, 7 βροῦλλα, ἢ τὰ παρατυχόντα συνῆγε καὶ συνετίθει ἄλλο ἐπ' ἄλλω Reg.

665, 10 Καὶ et 11 ὄτος addita ex V., qui pergit ἐς τε ῥήτορα συκοφάντην καὶ τὰ δ. — 13. Intelligi potest, vel ipsum Aristophanem in Πελαργός Neoclidæ meminisse, tanquam rhetoris et sycophantæ; vel de illo homine, notissimo calumniatore, phura fuisse in scholiis ad eam fabulam dicta. Inde petitum forte proverbium adnotavit Suidas: Νιοκλείδου κλεπτίστατος ὄτος κεικομῶδηται, ὡς ῥήτωρ ἦν, καὶ τυφλός, καὶ συκοφάντης, καὶ κλέπτης· ubi tamen hunc ipsum Comici nostri locum subiecit. Hemst. καὶ om. V. — 18 ἐκ μετ. Θ.

669, 20 παραγγέλω Θ. — 22 υσκόρος Dorv. δούλος om. Θ. — 23 sq. scribendum fuerat εἰς αἰθήσιν ἔλθῃ. Hemst.

671, 26 εὐκτάκτως Dorv. hic et iterum ad v. 799.

673, 29 Ἄττικὸν δὲ Θ. οἱ μὲν Ἄττικοὶ et ἀθάρη V. Αἰολεῖς ἀθήρας om. etiam Suidas s. Ἀθάρα. — 30 τὸ δὲ κούρον et ἀθάρα V., ex quo et Suida additum ἔστι—ἠψημένον (ἐψημένον V.) — 41 σιμιδάλευς Paris.

675, 46 Περσῶν ἢ μία ἐπί om. Θ., qui ἱερτίων δηλαδὴ ἔφασκεν. — 47 ἐφαρκῦσαι δὲ om. V., qui ἀντι τοῦ βαδίσαι.

677, 51 Ἄττικὸν μὲν μονοσύλλαβον Θ. — 52 φθοῖας Kusterus: φθοῖας priores edd. Foesius Oecon. Hipp. in Φθοῖαι hic φθοῖας vitiose putat scribi pro φθοῖδας· quod licet itidem rectum sit, in scholiaste tamen nihil esse mendæ satis constat. Callimachi mentionem Suidas prætermisit, aliis additis, quæ hic non reperiuntur. Hemst. — 54 φθοῖας codex. Corrigenandum Καλλιμαχος δὲ « Αἴθι παρὰ φθοῖας. » Quæ verba in fine pentametri posita fuerunt. Dinb. Quod egregie confirmatur hoc scholio Regii nostri: Οἱ μὲν Ἄττικοὶ μονοσύλλαβως οὕτω λέγουσι τοὺς φθοῖς· δ δὲ Καλλιμαχος κατὰ διάλωσιν τοὺς φθοῖας. — 1 πλακοῦς G.

678, 5 ἐπιφερόμενα Θ. Ald., quocum Hemst.

comparabat Hesych.: Οὐήματα, τὰ ἐπιφερόμενα ἄλφρα εἰς θύσαν.

681, 10-16 sic in V., ἀρονηκῆς ὁ σάκτας λέγεται, ὡς αἱ χρήσεις διδάσκουσι. γράφεται δὲ καὶ σάκκον, ὅσον εἰς θύλακον, ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι. Ἄλλως ἔβαλλεν εἰς δερμάτινον σακκίον, δ λέγει θύλακον. ἔπαιξε δὲ εἰπὼν· ἀντι γὰρ τοῦ ἠγγισεν εἰς τὸν βρομίον, εἶπεν ἐκλεπτεν. — 10 καὶ ex Θ. additum. σάκκων, δ ἔστιν Ald. — 13 δέρματα Θ. δέρματος Ald. — 15 δὲ om. R. Ib. αἱ χρήσεις intellige veterum scriptorum loca, unde genus illius vocabuli σάκτας masculinum patet. Etymol. in Κασσωρίς: αἱ χρήσεις παρὰ Λυκοφρόνι. Longe fallitur Cuperus Obs. 1, 16, quando pro χρῆσις in Euripidis scholiaste nullum esse dubium, quin legi debeat ῥῆσις, contendit. OEcumen. ad A. A. c. 26: εἶτα καὶ χρῆσιν ἀτότος Ἀράτου ἐπάγει, quæ recte cepit Billius Obs. Sacr. 1, 21. Clementis est locus Strom. 6, p. 749, 18: Εὐριπίδης ἐν ἐξαμέτρῳ τῆρῆσις φησὶν, qui multum eruditus viris negotii facessivit: emenda, sodes, ut omnis difficultas dematur, ἐν ἐξαμέτρῳ χρῆσις. In Eustathio frequens, δηλοῦσι χρήσεις παλαιαί, vel τῶν παλαιῶν· velut ad Od. Γ, p. 1454, 29: ἔτι δὲ τὸ χλίνα ἔωα ὑποσχέσθαι κατὰ χίλων εὐξασθαι ἐφράζετο, δηλοῦσι χρήσεις παλαιαί· alibique sæpe, φέρονται χρήσεις, φέρεται χρήσις ἐκ Μενάνδρου. Hemst. Adde Schæfer. Meletem. crit. p. 63. Bast. nott. mss.—23 pro ἔβενον legendum ἐμβάλλον ex Reg. — 26 σάκων κατ' εἶρ. Dorv.

682, 28 Ἄντι τοῦ δε. V. ὅσα μὲν τὰ πρὸς ἀνθρώπους, ὧν ἔξεσι τίγειν Θ. Ald. Ex R., in quo aliquot literæ evanuerunt, enotatum ἀντι τοῦ ἔτι ὅσων εἶναι etc. — 29 φρῆσιν om. V. ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἐπαὶ R. — 30 sq. Σύμμαχος—θιγγάνειν addita ex V. — 32 Ὑπολαβῶν om. Θ., qui ἢ ὅσων τι τὸ λ. Regius recte ad hunc versum refert quæ infra leguntur ad 685, l. 44-47.

683, 37 τζουκάλιον. Pari modo ad v. 813. Vocabulum illud senioris Græciæ scribitur etiam τζουκάλιον, et τζηκάλιον· posterius, ut quidem puto, mendose. Vide Ducang. in Τζουκάλι. Hemst.

685, 42 κλέπτῃν καὶ λαίμαργον Ald. Solam ὡς λαίμαργον Regius. — 43 φθάση με ἐπὶ (τῆς add. G.) χύτρας V. τὴν χύτραν φθάσει με Θ. Ald. Sequentia om. etiam Θ. — 49 στεφανηφοροῦντα. In numis etiam coronatus visitur, ut prolatis scholiastæ nostri verbis monet Jo. Henr. Weibom. Comm. in Jus Jur. Hippocr. c. 5, § 35. Hemst. — 3 ἐφορός ἐστὶ G. — 7 κόμματα Paris.

689, 12 λάβοι, 13 ἐξείραντες V. ἐξήραντες G. Ipsa Menandri verba sic sunt haud dubie redintegranda, τὰς χεῖρας ἐξείραντες ἐπικυροῦσσαι, i. e. sublatis manibus clarum plausum date, ut jam Hemsterhusius est interpretatus collatis,

quibus Plauti Terentiique fabulae finiri solent, verbis *Vos valete et plaudite*. Similiter Comicus eujus verbis nititur Augustus moriens ap. Sueton. cap. 99 :

Χαίρετ'· εἰ δὲ πᾶν ἔχειν δοκαῖ καλῶς, τῷ παιγνίῳ δότε κρότον καὶ πάντες ὑμεῖς ματὰ χαρᾶς κτυπήσατε.

Nam sic hæc restituenda videntur. DIND. Pergit Ald. κατὰ συρξας ἐγὼ ὅμοιον φασίν Ἄ. Rav. ὁμοίως φ. — 14 Ἄττικῶς V. συρξίκτης G. συρξίκτης V. συρξίκτης R. Ald., quod in συρισμός mutandum videbatur Hemsterhusio, qui de σύριγμα : « Pendet ea forma apud Atticos a συρξω, συρξω, quum contra communibus Græcis συρισμός in usu sit, quia flectere solent συρξω, συρξω · eadem ratio valet in σαλπίζω, σαλπίζω et σαλπίζω, unde σαλπικτῆς et σαλπικτῆς, similibusque aliis, de quibus Atticismi præceptores docuerunt. » καὶ συρξας addita ex V., quibus οὐ inseruit Dindorfius. Ante ἀκόλουθον in R. est ὑφῆρει, ἐκτείνει, in V. ἡ ἐκτείνει. — 15 τοῦ ἐφ. V. τὸ ἐφ. Θ. — 17 κράζειν Θ. — 18 ὁ additum ex V. — 19 τὴν χεῖρα Dorv.

690, 24 pergit V., εἶδος δὲ ὄρεως ὁ παρείας ὄρεως οὐ δάκνουσιν, ἀλλὰ ἔχουσι παρείας μεγάλας. Ἄλλως. εἶδος ὄρεως etc. — 25 ὄρεως R. Addit Ald. ὁ παρείας, omittit εἰρηται δὲ. — 28 λέγων καὶ φάσκων Θ. — 29 Λυκούργος. Corrigenandum Ὑπερίδης ex Harpocrate, Photio et Suida s. Παρεία ὄρεως. DIND. — 30 καὶ om. V., qui 31 εὐρίσκειται post Διονύσου ponit.

693, 42 δριμύταρον R. τὸ om. V. τὸ πᾶν R. — 43. Adnotavit Κάτος, κάττος et κάτα Ducangius, proferens ex Glossis in Aristoph. Nub. : Γαλιώτης, κάτα · quod ipsum in Dorv. conspicitur ad versum ejus fabulae 174 Γαλιώτης] κάττα. Proprie quidem αἰλουρος, sive felis, est κάττος, vel κάττα · nam γαλῆν mustelam dici, stellionem γαλιώτην ostendit Jac. Perizon. ad Ælian. V. H. 14, 4. HEMST. Deinde male legebatur γαλῆ, ἡ κάτα μυγαλῆ ἡ νύμφιος. Correxerit Dindorfius ex scholio Taurinensi Nub. 169 collato Ducang. s. Νυμφίτζα. — 44 ἡ ταύτης π. Θ.

694, 46 ἐμασώμην additum ex V., qui ἐμασώμην, et pergit λέγει δὲ τὴν τρ.

696, 54 Ἄντι τοῦ προσέσχε additum ex V., qui προσεσήεν, sed recte G. — 11. De isto ν, quod Attica dialectus Dores imitata tertiis quibusdam personis adfigit, egregia docet grammaticorum solertissimus Heraclides apud Eustath. ad Od. Y, p. 1892. Sic ἕδειν pro ἕδει in Pac. 1182, ubi Comici locum, qui præ manibus est, scholiastes adnotavit; nec minus eadem de re pluribus agens Moschopol. Περὶ σχιῶ. p. 143. Vid. H.

Stephan. Anim. ad Lib. de Dial. p. 44. HEMST. — 2 sq. τρίτον—πρῶστων V.

699, 11 ἐκφόρησιν ἤγουν ἐκπήδησιν · ἀφ' οὗ καὶ τὸ ζῶον πάρδος καὶ πάρδαλις · συνεχῶς γὰρ πέρδει τοῦτο τὸ ζῶον Reg. « Πάρδος vix a Græcis veteribus usurpatur, quorum sunt πάρδαλις et πόρδαλις · *pardum* ex antiquissima lingua Latini receperunt. In origine constituenda grammatici discrepant : vid. Etymolog. in Πάρδαλις, et in primis magnum opus Bocharti P. II, lib. 3, cap. 7. Basil. et Eustath. in Hexaem. p. 35 : βαγδαῖον ἢ πάρδαλις, καὶ δέξροτρον ταῖς ὄρεμας. » HEMST. — 12 sq. Ὑπὸ—γαστρὶ om. Θ. δθάρας R.

700, 17 Ἐμίσει σε om. R. G. σε om. V.—18 ὡς additum ex R. — 19 γὰρ τῷ Reg. γὰρ τὸ Paris.

701, 22 διατὶ Θ. Post Οὐκ ἐλάει (ἐλάει Ald.) punctum posui. Ita enim scholiasta οὐκ illud est interpretatus, quod in principio versus legitur. Parum probabilis Hemsterhusii conjectura est. DIND. Scribendum suspicor, οὐκ ἀνοικαῖον, vel οὐκ ἀνοικαῖος · διότι προσήκει τῷ Ἄσκι, opportune dicta fuerit Ἰασὼ ἀπὸ τοῦ ἰασθαί, quippe quæ in comitatu erat Æsculapii : id enim est προσήκειν τῷ Ἀσκληπιῷ. Videtur, ne oratio tota non commode procederet, sequi debuisse, a maxima scriptorum parte Æsculapii filiam celebrari Iaso. sed Aristophanes ab aliis diversum Amphiarao natam tradidit. Hoc ab Hesychio quoque adnotatum : Ἰασὼ, παρὰ τὸ ἰασθαί · φησὶ δὲ Ἀριστοφάνης καὶ Ἀμφιαράου θυγατέρα εἶναι Ἰασῶ. Quis autem dubitet, quin ex Amphiarao fabula decerptus sit hic versus. Nonnihil obturbat Suidas : Ἰασὼ, ὄνομα γαμετῆς, ἡ θυγατὶς Φιλάρου · optime quidem Pearsonus Ἀμφιαράου restituendum vidit pro Φιλάρου, qui error eo citius irrepsit, quia in vetustis membranibus fere scribi solet Ἀμφιάρου et Ἀμφιάρω · sed Iaso uxorem Amphiarai quis novit? quis ullam ejus mentionem fecit? Multo minus offenderet, si legeretur, γαμετῆς Ἀσκληπιῷ, ἢ θ. Ἄμφ. Sicut enim Hygiam, sive Salutem, quam plerique filiam Æsculapii fecerunt, uxorem ejus esse voluit Onomacritus H. 66, ita nihil absurdi in tanta fingendarum fabularum licentia commisisse censendus est, si quis forte veterum pro nata tori consortem Iaso dixerit; præsertim quum et per nominis rationem, quæ summas sæpe partes in fabulis obtinet, Æsculapii matrimonio digna videatur, et plures ejus dei commemorantur uxores : nam præter Hygeiam alii Ἠπιόνην ipsi junxerunt, testibus Suida in v. et Etymol. p. 434, 17, Lampetiam Solis filiam Hermippus. Deinde (l. 26) sedem utriusque nominis proprii mutandam existimo : εἰ δὲ καὶ τὴν Ἰασὼ Ἀμφιαράου θυγατέρα,

ὡσπερ Ἀσκληπιῶν (λεκτίον, aut simile vocabitur intellige), ἄξιον ἀπορεῖν · scilicet hunc in modum scholiastes argumentatur : licet Aristophanes Amphiarai filiam ediderit Iaso (quod quo consilio factum ab eo fuerit, serione, an per ludum comicum, postquam illa fabula dudum intercedit, explorare cognoscere non datur), tamen an pari jure Amphiarai filia dicatur, atque Æsculapii, non immerito dubites, quandoquidem Hermippus etiam, qui recensionem Æsculapii liberorum accuratissimam instituit, Iaso inter ejus filias, et natu quidem maximam, numerat. Quare nescio, an de industria Kusterus contra fidem priorum edd. καὶ Ἰασὼ deleverit, vulgato nimirum ordine verborum deceptus, quem talem efficere sensum animadvertibat, cum quo καὶ Ἰασὼ simul consistere non posset : nostra ratio, præterquam quod a veteri lectione minimum recedat, haud parum expeditior. Hermippus autem, cujus Iambos, vel Trimeteros, ut schol. Aristoph. ad Av. v. 1159, scriptores antiqui sæpe laudant, idem qui comicus ; quod ex Athenæo constat 15, p. 700, D ; neque hunc comœdiæ fuisse titulum, sed operis ex pluribus diversæque materiæ carminibus iambicis conflati, apertescholiastes indicat, quum ait ἐν τῷ πρώτῳ λάμβω τῶν τριμέτρων. Porro Æsculapii filias eodem, atque Hermippus, ordine proponit Aristid. vol. 1, p. 82, C ; alio Plinius H. N. 15, 11, p. 600, et Suidas in Ἡκίωνα · illi Ὑγίαν, Hygiam, Ὑγίαν, hic insuper Ἀκισὼ adjiciunt. Notandum vero, non filiam solum, sed et ipsum patrem, si Suidæ fides constat, Ἀγλῆν vocari : apud Hesychium certe, Ἀγλαῆρ, Ἀσκληπιός · quod, Casaubono etiam iudice, Laconicum aliquid sapit, neque aliud est, quam, demta dialectica forma, Ἀγλήεις · non longe abit ejusdem Hesychii Ἀγλαόπης ὁ Ἀσκληπιός, Ἀδωνες · ubi jam Lacedæmonis id nomen diserte tribuitur. Hinc suspicetur aliquis, Suidam peccasse, et, dum mendosum codicem sequitur, Ἀγλῆν dedisse, qui potius scribi debuerat Ἀγλήεις. Ut autem notissimi sunt vel ex Homero Machaon et Podalirius Æsculapio geniti, sic contra Iamiscum et Alexenorem extra scholiastes nostrum vix reperias. Pausanias quidem, thesaurus ille rerum antiquarum, Iamiscum suppeditat 2, 6, 3, sed longe diversum, Clytii Atheniensis nepotem : Alexanorem vero, sic enim ubique scribit, Æsculapio non alienum, quippe Machaonis filium, cujus exstructum in honorem avi fanum in Titane conspiciatur 2, 11, 7 : τῷ δὲ Ἀλεξάνορι καὶ Εὔαμαρῶνι, τῷ μὲν ὡς ἤρωϊ μετὰ ἥλιον δύναντα ἐναγίζουσι, Εὔαμαρῶνι δὲ ὡς θεῷ θύουσι. Pari modo frater Sphyrus Æscu-

lapii calcem apud Argivos fundavit 2, 23, 4 : ἐξαρχῆς δὲ ἰδρόσατο Σφύρος τὸ ἱερὸν, Μαχάωνος μὲν ἰδὲ, ἀδελφὸς δὲ Ἀλεξάνορος τοῦ παρὰ Σικωνοῖος ἐν Τητάνῃ τιμὰς ἔχοντος. Nihil denique, quod non neamus, aliud restat, quam postremam scholiæ partem (l. 3a), ἴσα δὲ καὶ Ἄ. θ. 71., plane videri supervacuum, atque ex truncato deterioris mōtis codice depromptam. HENST. 1b. Ἀσκλ. ἢ τῷ Ἰασῷ V., qui 23 post ὠνομασμένη addit παρὰ γούν τῶν τον. — 25 ἐλεξ', Ἰασοὶ Seidlerus. Legebatur ἐλεξ' σοι. — 26 sq. καὶ τοῦ addidi ex V. Post Ἀμφιαράου aliquid excidisse videtur. DINN. — 29 λαμπετείας τοῦ Ἰλίου V. — 30 ἄλλοι δὲ Ald. — 31 Ἰνακον καὶ V., qui 33 παρὰ τὸ ἴσθαι omittit, scribens περὶ τὴν Ἰασὼ ἢ παρ. — 35 Ὑγίαν V.

702 μετρίως ἐνετρέπη Reg. καὶ om. Paris.

703, 40 λεθωντόν V. Reg. utrobique. — 41 β ὅπως αὐτοῦ εὐώδης ὦν καὶ δὰ τοῦτο θυμωμένως Reg. ἴσσι—καλ. om. etiam Θ. — 43 πέρδω om. Dorv.

706, 51. De Bœotis non memini : Cyprii boves hoc nomine infames proverbio locum dederunt Βοῦς Κύπριος : vide App. Vatic. 1, 11, et Suidam : quæquam illi quidem admiratione digni, si contra tormina, quod Plinius prodidit H. N. 28, 20, hominum excrementis sibi mederentur. Itaque vel nostrum enarratorem memoria sefellit, vel reponendum erit Κυπρίος · nisi stupidum Bœotorum ingenium hoc etiam Comici debeat, ut per jocum boves apud eos ἐκατεφάγοι nascantur. HENST. τὴν accessit ex V. — 5a σκατὰ ab nominativo σκατὸν, quem impræbat Photius Lex. p. 527, 5. ἔτ. δὲ καὶ ἡ V. — 7 ἐτ ἀραζήσεται Bastius, ut l. 12. — 12 ἀρα Reg. ἀρα Vict. — 14 ἴσω Paris.

711 Regius : Ἔουεν ἐναυθα δοῖδικα, οὐχὶ τὸ κοχλιάριον λέγειν · ἀλλὰ πρὸς τὸ θειαν ἐρωδῆσαι λέγεσθαι τὸ κόπανον. — 25 Κοχλιάριον. Eadem est, non disputo quam commoda, vocabuli apud Suidam explicatio, et Moschopol. Περὶ σχεδ. p. 105 item : Δοῖδικοποιός, ὅτ' ἀ κοχλιάρια ποῖων. Quod attinet ad σενδούκι vel σενδούκη, Ducangius in Σεντούκιω ex Gloss. mss. ad Plut. profert, τῶν σκαυαρίων, σενδούκιον · in Παντέκτης, κισώτων, παντέκτην · hoc plenius, ut patet, suppeditat cod. Dorv. [et Reg.], illo prorsus caret ad v. 840, ubi τῶν σκαυαρίων invenies. Meursio placuit originem vocis ab Arabibus et Turcis repetere, quibus Sandock, sive Sondock, arca vel scrinium appellatur : ego potius Salmasio Meursium celato nomine castiganti Not. in Vopise. p. 369 calculum adjeice, qui a veteribus Græcis, quorum erat σενδούκιον, ad inferiores, corrupta nōnihil pronuntiatione, σενδούκη, σεντούκιον, σεντούκιον,

ab his porro ad Arabas permanasse statuit : cujus quidem opinionis eo probabilior est causa, quod ipsa vocis ab Arabibus usurpatæ forma peregrina natales atque aliunde ductos facile prodat. Joannis Evangelistæ γλωσσόλογον c. 12, 6; 13, 29, quod interpretæ Bibliothecæ Groninganzæ Mss. reddidit درج النخلة ab Erpenismo versum

صندوق. Verum quemadmodum apud Græcos, præsertim paulo recentiores, γλωσσόλογον aliquando capulus est, locus, aut sandapila, sic et Gregorius Abul Pharagius solium aureum, cui commissum fuit a filio Constantini defuncti corpus, vocavit صندوق. p. 138, quales fuerunt a vetustis scriptoribus commemoratæ Cyri Alexandrique cadaverum κύλοι χρυσαί. Hemst. Glossator in Theocr. 15, 33 : λάρνακος, σινδούκι (sic). Bast. nott. mss.

712, 29 ἐσθίηντησιν Θ. οὐχὶ δὲ κβ. εἰπὼν γὰρ Ald. τὸ om. V. Ald. — 30 ὅσπερ V., ex quo τὴν additum. — 31 φησὶν ὅτι μὰ V.

714, 34 sq. Τριβώνιον καλοῦσιν Ἄττικοί τὸ παλαιὸν καὶ τετριμμένον V. Omittit R., sed infra post γὰρ ἐστὶ (l. 37) habet τριβώνιον τὸ παλαιὸν καὶ τετριμμένον ἱμάτιον οὕτω καλοῦσιν Ἄττικοί. — 35 Hesych. Τριβώνιον ἱμάτιον · ubi forte τετριμμένον exiderit ; nam Suidas : Τριβωνία, κατατετριμμένα ex Artemidoro 2, 3, p. 83 : θδονία τε καὶ τριβωνία ἱμάτια δοκεῖν φορεῖν. Hemst. — 36 ἀντὶ τοῦ τριβωνίου R. sine ὄπ. δὲ τ. — 37 εἰσι V. — 38 διερρηχὸς Reg. διερρηχὸς Paris. τριβων δὲ τριβωνος τὸ τῶν Reg. — 39 φων Paris. — 40 ὁ τοιαύτος τριβων — διήκων — ἔχων — κεκολλημένος Reg. — 42 κεκαλυμμένος εἶναι habet Θ.

716, 47 φαμεν V. Respicit ad v. 665. Simile scholion in R. ὁ Νεοκλειδῆς διαβάλλεται ὡς ἀρπαξ τῶν δημοσίων.

717, 50 μὲν ἐστὶ V. Ald. « Re convenit, verbis aliquantulum discrepat Dorr. [et Reg.] : Τρία εἰσὶν εἶδη φαρμάκων, παστῶν, πλαστῶν, καὶ πιστῶν · ἐστὶ μὲν [ἐστὶν Reg.] οὖν παστῶν τὸ πασόμενον [παστῶν μὲν τὸ τετριμμένον οἷα ελευρον δὲ καὶ πασσόμενον Reg.] πλαστῶν δὲ τὸ πλαττόμενον, δ καὶ καταπλαστῶν [ἐμπλαστρον Reg.] λέγεται · καὶ πιστῶν τὸ πνόμενον. Χριστὰ vice χρηστῶν restituit Casaubonus in Dion. Chrys. p. 663 : οὐχ ὅπὸ φαρμάκων χριστῶν ἢ ποτῶν · in Sozomeno H. E. 2, 7 ; ab aliis jam restitutum probavit Henr. Valerius : verum habitur ibi vir magnus ab ἐπιπλάστοις non discernens τὰ ἐπίπλαστα · quem errorem facile vel unus Hippocratis locus arguerit Ἐπεὶ χυμ. p. 48 : χρισμασιν ; ἐγγχρισμασιν, ἐπιπλάστοισιν ; ἐμπλάστοισιν, ἐπιπλάστοισιν. Artemidor. 4, 24, p. 215 : χριστὰ γὰρ, ἢ ἐπίπλαστα, ἢ βρωτὰ, ἢ ποτὰ.

Ημεστ. — 51 κυρίως — γράφουσι additum ex V., qui 52 τινὲς δὲ καὶ πρ. — 53 κατάπλαστον R. κατάπλαστα Θ. κατάπλαστα λέγοντες Ald. Sequentia om. etiam Θ. — 4 τοῦ ι τὸ ρι οὐ καλῶς ἐφάπτονται τῆς ἰνουλίας · αὐ γὰρ τοῖς ἀσθενέσι διδόσασιν οἱ ἱατροὶ διὰ τῶν χειρῶν συντιθέειν τὰ φάρμακα, ἵνα καὶ τῶν Ν. ὁ ἄσπλ. ἐγγχειρίση τριβειν, καὶ ταῦτα τυφλῶ γε ὄντι· ἀλλὰ τὸ ἐνεχέειρησεν ἀντὶ τοῦ ἐπεχέειρησε νοητέον· τούτέστιν δεῖ πρῶτον πάντων τῶν ἄλλων ἀσθενούτων τῶν Νεοκλειδῆ ἦγον χάριν τοῦ Νεοκλειδῆ ἐπεχέειρησε τριβειν φάρμακον καταπλαστῶν · τούτέστιν ὅτι δι' ἐπεισὶν ἢ τρήψις ἐγένετο Reg.

718, 15 νῆσος — Κυκλάδων additum ex V. et Reg. εἶναι om. V., ante δοκῆι ponit Θ. — 16 σκόροδα — θηρία addita ex V. — 17 δηλοῖ additum ex R., qui Τήνος αὐτῆ. Reliqui Τήνος δ' (δὲ Θ.) αὐτῆ· « Hæc verba in fine tetrametri posita fuerunt. » Dind. — 18 ἔχεις τε συκ. accessit ex V., qui pergit καὶ Ἀντίμαχος, Τήνου τ' ὀφείσεως. Καλλίστρατος — οὐσης. ἐν ταύτῃ γὰρ τῇ νήσῳ σκόροδα μεγάλα καὶ δρυμύτατα γίνονται. — 19 ἐπὶ τὸ σαφὲς κατηνέχθη. Comparat Hemst. in mss. schol. Eurip. Med. 167 : Τιμαρχίδας ἐπὶ τὰ πρόχειρα πᾶσιν ἐνεχθεῖς ἐστὶν ἄψαρτόν φησι λέγειν αὐτῆν · ubi sane sensus est, vulgarem famam secutus. Sed in nostro loco σαφὲς est idem atque τὸ φαινόμενον schol. ad v. 649. Dossæus. — 20 τὸ om. Θ. Præter l. 22, 23 habet Reg. κατάρρυτος ὑδασιν · ὅθεν καὶ ὑδροῦσα ἐπικέκληται. — 24 ἢ ἤτλει V.

719, 26. Γάλα sæpius a medicis pro expresso vel destillante quarumvis arborum herbarumve succo poni solet : nulla re differunt ὅπως et γάλα βαλσάμου · ita lac ficulneum Columellæ R. R. 7, 8, quod coaguli vim habet, atque emittitur ab arbore, si ejus virentem saucies corticem. Σκύλη vel σκύλα scribendi more senioris Græciæ non alia, quam veterum σκύλα · sic σκυλοκρόμμυον et σκύλλοκρόμμυον. Hemst. σκύλλης Paris., qui 27 om. ἐξ ἧς — ἔξος.

720, 29-31 sic in V., Δῆλον ὅτι τὴν σκύλλαν καὶ ἐν τούτοις (τούτῳ G.) τὴν σχίνον γὰρ δευτικὴν κατὰ πάντας. οἱ δὲ εἶδος φυτοῦ τὴν σχίνον. οἱ δὲ ἦντινα (scr. ἦν τινὰς) μαστιχίν. σχίνος δὲ παρὰ τὸ σχίζεσθαι καὶ δακρύειν. ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς καὶ ἐκ τῶν παρὰ τοῦ Θεοφράστου. — 30 εἶναι om. Θ. « Ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς indicium facit scholii vetusti, et eo tempore scripti, quo fabulæ nostræ oomici vel omnes, vel pleræque, cum grammaticorum integris adnotationibus, adhuc extabant ; nam in iis, quæ supersunt ; nulla fit nec σχίνου, nec Theophrastei loci mentio. De accessione autem illa, quæ fini adheret, κατὰ τὸ σχίζεσθαι etc., ita statuo, malæ manus esse, et præter scholiastæ mentem adsumtum : pertinet enim ad μαστίχην, sive lentisci

lacrimam, quæ nihil habet cum squilla commune: res eo clarius apparebit, si, quemadmodum intelligendum sit enarratoris locus, expedivero: Σχίνον, inquit, qui *lentiscum alias significare solet, nunc Aristophanes Attice vocat squillam: nam mordendi facultate prædita esse vult omnia, quæ cataplasma componunt: in sequentibus autem ad comicum scholiis verba sunt ex Theophrasti scriptis proposita, quæ doceant, etsi sub eodem genere contineantur, aliud quiddam esse σκίλλαν, aliud σχίνον.* HEMST. παράκειται Kusterus. Legebatur περίκειται. Hemsterh.: « Παράκεισθαι verba dicuntur et testimonia scriptorum ad probandum citata: παρατίθεσθαι vel παραθέσθαι is qui profert et in medium adducit. Hinc Chrysippus πλειότες τῶν μαρτυριῶν παραθέσει χρώμενος in quodam scripto totam fere Euripidis Medeam παρατίθετο· contra τὰ Ἐπικούρου οἰκεία δυνάμει γεγραμμένα καὶ ἐπαράθετα, auctore Diogen. L. 7, 180, 181, id est, ut idem exponit 10, 26, γέγραπται μαρτύριον ἐν αὐτοῖς ἐξωθεν οὐδέν. Eam verbi vim mimime perceperunt interpretes apud Lucam A. A. 17, 3: διελέγετο αὐτοῖς ἀπὸ τῶν γραφῶν διανοίγων καὶ παρατίθεμενος, ὅτι τὸν Χριστὸν ἵδει παθεῖν etc. Vertendum erat: *locis ex antiqui Fœderis volumine testimoniisque prolatis adfirmans.* » Bastius: « Adde Valck. Adnot. crit. in N. T. p. 393 sq. » — 31 καὶ om. Ald. « Θεοφράστου. Fortasse Caus. Pl. 5, 6, 10: ὅσα ἐν σχίνῳ φυτεύουσιν ἢ σκίλλῃ, ubi vid. Schneider. » DINDORF. — 32 σκύλλα Θ. ἢ om. Ald. « Scribendum videtur σχίνος δὲ παρὰ τὸ ex superiore scholio Veneto. » DIND. καὶ δακρύειν hoc loco om. V. — 37 Διαβρέχων καὶ additum ex R. διαβρέχων post διυγαίνων addit V. χυματίζειν Ald., ad quod Hemst.: « Χύμα recentioribus est aqua: inde χυματίζειν, aqua diluere et miscere; sed et quemvis alium liquorem adfundere. Paulo aliud ἐγχυματίζειν frequens in Hippiatricis. Hic autem, scholia diversorum quomodo fuerint conturbata, exemplo manifestissimo patet: nam quæ prima ponitur, illa Didymi est explicatio, ut jam ab eruditis animadversum ex Athen. 2, p. 67, D; reliquæ binæ alios habent auctores. Indidem hauserat Hesychius leviter hoc pacto emendandus: Ὄξος Σφήττιον· ἴσως ὅτι Σφήττιοι ὀξεῖς ἦσαν, διὰ τοῦτο εἶπεν ὀξος Σφήττιον, ἦγον δριμύ. Ὄξεῖς, qui sunt acres ac vehementes, vel, quod hujus vice scholia nostra præbent, πικροί, acerbi, reddi non debuerant acuti. » — 38 καλοῦσιν V. pro φασι. Qui pergit ὅτι δὲ τοὺς Σφήττιους τινες κεντρώδεις ὑπέλαβον καὶ ὀξεῖς. (Videtur aliquid excidisse. DIND.) Ἄλλως. τῷ δρ. R. τὸ δρ. Deinde ἔ. et τοῦ accesserunt ex V. — 39 γὰρ om. Θ. — 40 ὅτι om. V. — 42 Σφήττιο Reg. Σφήτ-

τοι Paris. et infra Σφήτοι, ubi Reg. iterum recte. 721 Reg. ἐιστρέφας ἀπὸ μεταφορῆς τῶν ἱματίων· ἐιστρέφαι γὰρ ἐστὶ τὸ τὰ ἄνω μέρη ἐκτὸς κοπιῖν φαίνεσθαι.

725 V. hoc ordine, ὡς τοῦ Νεοκλείδου...ποιούντος ἐκκλησίας δὲ ἀντὶ τοῦ ἐν ἐκκλησία. Ἄλλως. ἐφεδρεύοντα — κακῶ πνι ἀμύνουσιν. ἀντὶ τοῦ ἐκκαλούμενον. Ἄλλως. ἐπαμοσία ἐστὶν ἀπόδοσις. Τηλεφός. ἐπαμοσία ἐστὶν ἦν — πολλαχίς. Ἄλλως. ἐπαμοσία ἡ δευτέρα — ἀποκλήρων τὴν ἀπουσίαν. Ἄλλως. ὅτι ἂν εἰς προσβείαν τὴν πέμπτοιο ἢ ἐπ' ἄλλην τινὰ χρεῖαν, ἐπώμωτο λέγον μὴ δύνασθαι. τοῦτο δὲ ἐπαίει, ἵνα τοὺς ἐν τῇ πόλει συκοφαντῇ. — 1 ἐπιδίδωσιν. *Libellum tradit*, ut solebant, in quo formula τῆς ἐπαμοσίας erat perscripta: sic intelligo; aliud enim est δίδόναι vel ἐπιδίδόναι ἄρον, jus jurandum deferre. Quam scholiastes ἐπαμοσίαν, eam Pollux ἐπαμοσίαν scripsit 8, 56, ut notatum ab Henr. Valesio ad Harpocrat. p. 192. HEMST. ἐπιδ. γραφῆν ὁ βασιλευμενος, 2 φήμισμά τε et ἀσκαλούνται V. — 3 Salustium non alium indicari verisimile mihi videtur, quam sophistam illam, qui scripsit, Suida teste, commentarios ad Demosthenem; ex quibus hæc esse desumpta, nihil impedit quominus credamus. Ejusdem memini ab Ulpiano factam esse mentionem. Valesius observat ἐξωμοσίαν dici, quæ hic describitur ἐπαμοσία. HEMST. — 5 ἐπώμωτο Dindorfus. ἐπώμωτο schol. Ven. ἐπώμωτο τὸ Ald. αὐτὰ om. Θ. — 7 παντῆ. Longe vulgarius est ἀπαντῆ πρὸς τὴν δίκην, τὴν κυρίαν· neque veto, si quis reponi malit. Vid. Ammon. in Ὑπαντῆσαι. HEMST. τι, 8 μὲν ἐμβάσεις V. — 9 ὑπομοσθείσης Θ. ὑπομοσθείσης V. ὑπομοσθείσης Ald. « Verum ex hoc ipso Hyperidæ verbo patet, ἐπαμοσίαν potius, in principio saltem hujus membri, quam ἐπαμοσία fuisse appellandam. » HEMST. — 10 Τηλεφός. Hæc pars ex Telepho fuerit depropta, an quæ proxime sequitur, parum liquet: is autem est Pergamenus grammaticus, quem Suidas inter alia librum composuisse testatur περὶ τῶν Ἀθήνησι δικαστηρίων· item, περὶ τῶν Ἀθήνησι νόμων καὶ ἐθῶν. HEMST. ἐπαμοσία...ποιούντος (l. 17) infra post ἀποκλήρων παρούσαν ponit Θ., præfixo ἄλλως. — 13 ὁμοῖαι. Aptius forte ὁμόεστα. Utrum vero δεκάσασθαι legeris, an δικάσασθαι, nihil refert. HEMST. — 15 ἐν ταῖς Θ. Aberat ἐν. Numerum singularem ἐκκλησίας δὲ ἀντὶ τοῦ ἐν ἐκκλησίᾳ ponit V. — 17 ταῦτα Ald. — 22 τοῦ δικ. κρότησις, 23 ἀπουλή τὴν ἀπουσίαν V. Scholion v. 726 om. R. Θ.

727, 32. In Sophocelis Inacho Πλούτωνι vocari, qui proprie Πλούτος erat divitiarum deus, scholiastæ credimus: fuit enim illud drama satyricum, unde quædam Aristophanes in hanc fabulam transtulit, ut facile percipi potest e scholiis ad

v. 807, itidemque ex λάταγος ibi facta mentione ap. Athen. 15, p. 668, B. Igitur Πλούτωνος ἐπίστροφος est Pluti, qui Jovem comitabatur, in ædes ingressus cum omni bonorum copia. Iambus alter si sensu æque ac numeris aptis constaret, omni careret difficultate: considerandum an sic redintegrari possit: Τοιάνδ' ἔμοι Πλούτων' ἀμειφίας χάριν; quadrandæ sententiæ verbum dæst, quod nisi per ellipsin occultatam existimes, proximo versu sequebatur. HEMST.— 36 Πλούτωνα V., qui 37 τὸν et 38 φησιν om. εὐχεσθαι φησὶ Διὶ Θ. — 39 εὐχεσθε V. δὲ om. R., qui Δ. ε' αἰνῆ. Sequentem versum om. R. V. — 41 παῖζειν αἰπὼν κλησίον Dorv. Lege, παῖζει τῷ Πλούτωνι αἰπὼν scilicet pro τῷ Πλούτῳ. κλησίον vero pertinet ad παρεκαθέζετο, quod valet πλησίον ἐκαθέζετο. HEMST. Hemsterhusii conjecturam confirmat Θ. Regius: Παῖζει τὸν Πλούτων Πλούτωνα λέγων.

729, 44 genere mutato, ut nomini conveniat, malo σταλάσσον, lacteum stillans vel sudore, vel sanguine, vel lacrimis, quas detergas hauserat. HEMST. διηρωσων Θ. Ald. Correctum ex Suida s. Ἡμιτύθειον. — 46 δ δὴ κρωσσὸν κρωσσὸν (sic) καλ. Θ. — 47 φακίωλιον κρωσσούς V. — 51 ὁ τῆς γῆς ὑπερέχων ἐν σχήματι ἡμισφαίριῳ (sic), ὅσπερ καὶ ἡρ., 2 λέγεται καὶ τὸ ἄνω μέρος τῆς κεφαλῆς, ὃ καλύμμασι τισὶ σκέπεται, τύμβος. ἡμιτύθειον οὖν τὸ μικρὸν μανδύλιον καὶ μὴ ἐξαρκοῦν ἔλον τὸ σιεπαζόμενον μέρος τῆς κεφαλῆς σιεπάσαι. Reg. « Apud Libanium vol. 4, p. 146 ἡμιτύθειον codex Paris. 3017 ἡμιτύθειον. » BASZ. nott. mss.

730, 7 ἤγουν τὰ καλύπτοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς σαρκάδῃ Reg.

731, 10 πυρῶν περιβόλων V. om. G., qui etiam sequens scholion om.

733, 14 sq. μὲν πᾶσι τοῖς ἔρ. Ald. — 16—19 δράκοντες δὲ—νοσήματα post scholion v. 741 habet V. δὲ om. R., qui δέρκω τὸ βλ. Ib. ἀπέρωται V. ἀνίρωται ceteri. — 19 τὸν νέον V. Θ. — 23 καὶ Reg. pro ὡς. — 24 seqq. Εἰκότως φασὶν ὑπηρέτας ἔχων τὸν Ἀσκληπιὸν ὄφαις. τὸ παλαιὸν αὐτοὶ ἀπεκδυόμενοι δέρμα δὲ νεάζουσιν· οὕτως καὶ ὁ θεὸς τῶν ἀσθενούντων τὰς νόσους, οἷα τινὰ βλαβερὰν ἀπορίπτων νεάζοντας δαίκνυσιν Dorv.; in quorum postrema parte festinantis, librarii culpa præteritum est nomen, cui βλαβερὰν adhærebat, sive κατώσασω, sive quidpiam simile, quod conjiciendo reprehendere difficile fuerit: quanquam illud etiam, quia serpentum senectus in hoc scholio memoratur, in mentem venit, fieri potuisse, ut βλαβερὰν ortum sit per inscitiam ex rariore vocabulo; forte corruptius scripto, λεβηρίδα· nam commode procedit, ac sententiæ minime repugnat, οἷα τινὰ λεβηρίδα ἀπορρίπτων. Alias ex aliis auctoribus causas,

cur Æsculapio sacri angues velut perpetui comites ac famuli addantur, recenset Meibom. ad Jusj. Hippocr. c. 5, § 26. Articulum vero inserui φυλάττει τῇ φύσει, quem in cunctis edd. eliserat præcedentis syllabæ similitudo. HEMST. In codice Parisino (2827) scriptum, ἐκώτας φησὶν ἔχων τὸν Ἀσκληπιὸν ὑπηρέτας ὄφαις. ἐπειδὴ γὰρ οἱ ὄφαις τὸ παλαιὸν αὐτῶν ἀπεκδυόμενοι δέρμα κτλ. — οἷα τινὰ λεβυρίδα ἀπορρίπτων, νεάζοντας δαίκνυσιν. Unde apparet Hemsterhusium βλαβερὰν felicissime mutasse in λεβηρίδα. SCHEFFER. Simillimum schol. ex cod. 2835 ap. Bastium in nott. mss. — 25 νεάζειν δακοῦσιν, 26 ὁ θ. οὕτως, 27 λεβυρίδα ἀπορρ. v. δ. ἡ καὶ ἐτι τυρλὸν ὄστα τὸν Πλούτων δι' ὄφωσιν θεραπεύει πάντων ὀπτικωτέτων Reg.

736, 33 Καλῶς δὲ τὸ V., δοκεῖν omittens. δοκεῖ R. Θ. οὐ γὰρ R. V. — 35 κακαλ. οὐσίας τῆς κεφαλῆς Θ. Quo recepto scribendum κακαλυμμένης. DINN.

737, 37 λόγους R. Θ. ῥήματα V., qui ἔστιν εἶδος. — 38 ἡμίξεστον R. et Suidas s. Κοτύλη. ἡμίξεστιον V. Ald. Conf. schol. ad 436, 1054. Ib. ἄλλως σκώπτει γὰρ (γὰρ om. Ald.) V. Ald. — 39 μεθύσσει R. μεθύσας V. μεθύστας Ald. — 42 δέον δὲ Dorv., qui om. πρὶν εἰπεῖν σε. — 46 vide ad schol. v. 436, ubi καρτερούλας, « quæ forma præferenda, quarterula. » HEMST.

739 codex ἀνέτεινας. — 49 Ἐλάλησα. Recentioris est Græcitatiss, λαλαῖν τινα, clamando excitare. HEMST.

743, 5 εἰς αὐτὸν R., qui 6 χεῖρας. Ὀμηρος, δεξιῇ ἡσπάζοντο ἑπεί· τα μελιχίαισι, ex scholio ad v. 753.

745 sic in V., καταχρηστικῶς τὸ ἐπῆρουν—ἐπαινεῖν. τὸ δὲ πάνυ σφόδρα ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ Ἄττικόν, ὡς τὸ τυχὸν ἴσως. — 10 ἦθος R. τὸ om. Θ. In Paris. annotatum Ἄττικὸν τὸ σχῆμα, ὡς τὸ τυχὸν ἴσως, ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό. — 11 δὲ τὸ Θ., qui τοῦ om. κυρίως δὲ V. Θ.

752. Χαιρεταῖν et χαιρετίζειν, hoc apud veteres etiam usitatum, illud recentioris notæ minusque frequens, communis Græcorum dialectus celebrat, Attica respuit: utrumque assert Ducangius, ex gl. mss. ad Plutum hæc promens: Ἐμὲ γὰρ τις οὐ προσεῖπε! οὐ χαιροῖς εἶπε, ἐχαιρέτισ· sic enim, quæ ad v. 786 pertinent, fuerant representanda: Dorv. ibi nihil habet præter verbum ultimum τῷ προσεῖπεν adjectum. Diogen. 3, 98, ex Platonis sententia φιλανθρωπίας enumerat εἶδη τρία· ἐν μὲν διὰ τῆς προσηγορίας γινόμενον, οἷον ἐν οἷς τινὲς τὸν ἐντυχόντα πάντα προσαγορεύουσι, καὶ τὴν δεξιὰν ἐμβάλλοντες χαιρετίζουσι· quæ eandem, quam scholiastes adhibuit, loquendi formulam continent. Ad Æschyli Pers. 153 enarrator vetus: προσηγόροις λόγος αὐτὴν προσφωνεῖν, ἤτοι χαιρετῆσαι αὐ-

τήν· et, δ χορδὸς χαιρετίζων αὐτὴν φησίν, ὃ χαῖρε βασίλισσα etc. Hinc χαιρετισμοὶ *saluandi officia, salutationes*, apud Polyb. in Exc. 32, 15, 8: οἱ λοιποὶ τῶν νέων περὶ τὰς κρίσεις καὶ τοὺς χαιρετισμοὺς ἐποπτοῦσθον. HEMST. Regius: Ἐὸ ἀσπάζεσθαι λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς σωματικῆς ἐνεργείας, ἤγουν ὅταν τις περιπλεκόμενος τινὶ προσβάλλῃ τὰ ἑαυτοῦ χεῖλη τοῖς χεῖλεσιν. ἔστι δὲ ὅτε σημαίνει καὶ τὸ ἀποδέχεσθαι, ὡς παρὰ Φιλοστράτῳ «ὅστις μὴ ἀσπάζεται τὴν ζωγραφίαν.» ἀσπάζομαι δὲ καὶ τὸ κοινῶς χαιρετίζω.

753. Scholion hoc om. V., locum tamen Homeri addens scholio v. 743 [quod ibi de R. refertur]. — 28 ἐνέβαλον Θ.

759 Reg.: Ἐμβὰς καὶ ἐμβάδιον, ἐν ᾧ δηλ. βαίνει δ πούς. ἔστι δὲ ὑποδήματος τὸ κοινῶς καλεῖται.

763 θύλακον νῦν τὴν ἀρτοθήκην V. Sic etiam Suidas interpretatur. «Schol. Ecclesiaz. 378: Θύλακον δὲ ἀρτοθήκην σημαίνει καὶ ἐν Πλούτῳ ζητητέον. Θύλακον *saccum esse scortum*, in quem farina vel panes condantur, docet Casaubon. ad Theophr. Char. c. 16, θύλακον ἀφίτων· simili modo Antisthenes apud Diog. 6, 9. HEMST. Reg. θ. ἡ σκωτὴν ἀρτ., ἣν φασὶν ἰδιωτικῶς βούλγαν.

765, 5 Ἐπ. δ Καρίων εἶπεν V. — 6 ἔσται σπάνιος ἄ. ἀλλ' εὐπορία Ald. — 7 αὐτὸν ἄρτον V. αὐτὸν ἄρτον ἄρτοις R. καὶ στεφανώσαι om. V. Qui pergit ἄλλως. ἄρτων ἐν κριθάνῳ ὠπτιμένων, ἄρτων δέσμη, δέον εἶπεν. — 8 ἄρτου Θ., qui om. ἐν κριθ. ὠπτ. et 11 sq. γράφεται — δρυαθῶν. Ib. δρυαθῶν Ald. Regius: Κριθανωτὸς ἀπὸ τοῦ κριθάριον καὶ τοῦ βαῦνος ἢ κάμιμος. λέγει δὲ κριθανωτὸς ἄρτους τοῦς ὀλοκλήρους, οἱ ἐν κλιβάνῳ ὀπτιῶνται· ἢ ἐκ κριθῶν πεπονημένους ἀπὸ τοῦ κριθῆ καὶ τοῦ αἴων τὰ ξηρὸν ἦτοι ἐψητόν. — 12 vox inferioris ævi ἀπὸ τοῦ συγχαίρειν συγχαρτίκια plenius scribi solet; v. Ducang. HEMST. — 14 λαίμαργον ἄρτων κριθειῶν Dorn. πλήθη Paris. πλήθει ἄρτων gl. V. (non G.)

768, 23 πρώτους R. et Suidæ (s. Καταχύσματα) codex Paris. πρώτων Θ. Ald. et vulgo apud Suidam. — 25 ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ Ald. περὶ Θ. Ald. τὴν om. R. τὰ τραγῆματα Θ. Ald. — 26 εὐπορίας Ald. — 28 πῆρε δὴ σὺ Dobræus. τὰ om. Reg., qui fragmentum habet sine nomine fabulæ. — 30 εὐ πάνυ λέγεις addidi ex Θ. et Suida. Est hoc alterius personæ responsum: nisi ex Aristophanis v. 800 illatum credere malis. DIND. — 31 ἐν πρώτοις, quod in νῦν πρώτων mutabat Hemst., pro πρώτων vel πρώτως dictum est. Sic Joannes Malal. p. 321, 17: ἐν πρώτοις θεωρήσας ἐκεῖ καὶ φορέσας τότε ἐν πρώτοις ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ κορυφῇ διάστημα. Et sine mispositione ibid. p. 286, 6: πρώτοις ἐπετελέσθη τὰ Ὀλύμπια τοῖς Ἄντιστοφῆσιν 287, 8: ὃ δὲ γραμματεὺς προχειρίσθη πρώτοις ἀπὸ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου. DIND. — 32-41 sic in V. καταχύσματα κ-

ρίως ἐλέγοντο ὅταν δοῦλον ἠγόραζον. ἔφερον αὐτὸν εἰς τὴν—εἶπεν. Ἄλλως. θεὸν εἶπεν—Πλούτον. (Hoc ex scholio v. 769.) ἐπειδὴ τῶν νεωνήτων καταχέουσι τῆς κεφαλῆς τραγῆματα. (Hæc verba ἐπιιδῆ—τραγῆματα post scholion v. 773 habet R. omisso τῆς.) σύγκειται γὰρ τὰ καταχύσματα ἀπὸ — ἤρπαζον αἱ δοῦλοι. Ib. ἐκ παντοίων ὀπωρῶν, φοινίκων etc. Reg. — 33 κολύβων V. καὶ ἰσθάδων Θ. et duo codd. Suidæ ἰσθάδων, καρῶν, ἀμυγδάλων, σταφίδων καὶ ἄλλων τοιούτων τραγῆμάτων Reg. — 34 δοῦλοι V. Sequentia om. etiam Suidas. δεε Dindorfius. Legebatur ὅταν. δοῦλους Ald. — 35 γὰρ om. V. παρὰ τὴν Θ. εἰς τὴν V. ἐπὶ τὴν Ald. — 36 ἐπὶ τῆς V. — 39 sq. τοὺς οὖν ὀφθαλμοὺς τοῦ Πλούτου διὰ τὸ νεωστὶ βλέπει Θ. Ald. — 40 οὖν accessit ex V. νεωνήτων ante δοῦλου collocat Θ. — 41 τὰ om. V.

769, 44 ἄλλως Θ. pro δούλοις. δούλοις, ἀλλ' ὀφθαλμοῖς V. — 46 ὄφθαλμον Θ. Post v. 770 adscriptum κορμάτιον χορδῶν in V. Θ. (non G.). Scholion 771 om. etiam Θ.

772, 8 κλεινὴν πόλιν. Hanc lectionem secutus est Steph. Byz. s. Ἀθήναι, ipse quoque ἀκρόπολιν intelligens. Præferenda hæc scriptura videtur lectioni vulgatæ κλεινὸν πέδον, sed πόλιν de tota Athenarum urbe potius intelligendum quam de acropoli. DIND.

773, 10 sq. Παῖζει—ὄντας post scholion v. 774 habet V. — 12 ὄκισσε codex Suidæ (s. Κέκροψ) Iædensis. Legebatur ὄκισσε. «Conf. Eudoc. p. 252.» BAST. — 13 λέγονται ex scholio Nubium v. 301 addidit Dindorfius. ὠνομάσθησαν Reg. καὶ διαφυγῆ Θ. γεγενῆσθαι etiam Suidas. γενέσθαι Reg. Ald. — 14 ὅτι τὰ μὲν om. Θ. κάτω γυναῖκας, οἱ δὲ θηρίων Suidas. — 15 πολλοὺς om. Suidas, qui ἐξέυρε — 16 ἦγεν R. μετήγαγεν Reg. δὲ om. R. V. — 17 μεγνυμένων Reg. — 19 alterum τοῦ om. R. — 20 φανερώς συγγίνεσθαι, connubiis certis et notis conjungi. DOBRÆUS. συγγινώσκεισθαι G. Ib. μιᾷ στοιχείν Θ. [Reg.] et, ut suspicor, R., cum Suida. μιᾷ ἀστοχείν V. μιᾷς τυχείν Ald. Vid. Koen. ad Gregor. Cor. p. 372. Ceterum scholion de Cecrope V. iterum apponit Nubium v. 301 sic scriptum, Κέκροψ Αἰγύπτιος ὃν ὄκισσε—Κέκροπιδαί λέγονται. τινὲς δὲ φασὶν τοῦτον—γενέσθαι, οἱ μὲν ὅτι τὰ ἀνω ἀνδρῶνα ἔγχε—ἀπ' ἀργιστήτος—ἄλλοι ὅτι—μισογμένων γυναικῶν καὶ—γινωσκομένων—καὶ μὴ ἀτυχείν—ἐκλήθη. DIND.

774, 24 sq. Τὰ συμβάντα—ἀσχύνομαι infra post ἀδίκων ἦν ponit R. — 25 δὲ om. R., qui 26 εἰς αἰσθησιν. — 27 συνῆν V.

778, 34 Ὅτι ἔφευγον τοὺς δικαίους καὶ ὅτι συνήμην τοῖς ἀγαθοῖς. Ἄλλως. οὔτε φεύγων V. φεύγων — μεταδίκων Θ. Ald. — 36 ἀραιρόμενος R. τὸν πλούτον Ald.

779, 41 γὰρ ἀπόδειξις· ἀκουσίῳ γὰρ R.

782, 46 αὐτῶ R.—47 νυνὶ καὶ V. δὲ om. Ald.—48 ἔστι δὲ et sequentia om. etiam Θ.—2 ἀπελθε σαυτὸν. Ita perperam est scriptum in Dorv. Voluit indicare locutionem esse supplendam, βάλε σαυτὸν, id est, ἀπελθε. HEMST. Reg. ἀπόρριπτε σαυτὸν.—48 καὶ νῦν ὁ Χρ., 5 αὐτῶ Reg.

784, 8 τὸ ἀλίθουσι R.—10 προκαλινδεῖ... Θ.—15 κενὴ scripserit librarius an καινὴ παρὰ μὴ liquet. Bast.

788, 22 ὃ ἄνερ καὶ ὃ Πλαῦτε καὶ Βλ. V.

791, 27 ἐμοῦ γὰρ εἰσιόντος εἰς τὴν οἰκίαν· πιθ. Θ. ὅτι ἴνα V. τῶ om. Θ. Ald.—29 καὶ om. Θ., qui αὐτοῦ pro ἄν.—30 V. post ὄραν pergīt ἄλλως, πρὸς τὸ ἔθος et quæ sequuntur in scholio ad v. 795.

795, 40 πρὸς τῆ R. παρὰ τὴν 'Εστίαν Ald.—41 κατέχεον R. sine τὰ καταχύσματα.

797, 49 οἱ δὲ τῶν R. τῶν etiam V. Θ. βόλον Hemst. ὀβολὸν Ald. ὀβολῶν R. V. Θ. τοῦ δήμου R.—50 post ἐπάγειν addit V. ἄλλως. πρέπει τῷ διδασκάλῳ τραγῳδία τοῖς θεοῖς (θεωμένοις G.) παραβάλλειν μόνον καὶ ἐπὶ τούτων ἀναγκαῖα (corr. ἀναγκάζειν) γελᾶν. Ἄλλως. Sequentia ὡς (sic pro καὶ) ἐν τοῖς—ἐπισημαίνεται (l. 54) post scholion v. 800 habet R. « Versum Vesparum scholiastes per se solum spectavit, cuius tamen structura cum proximo copulanda: 'Ἦμιν γὰρ οὐκ ἔστ' οὐδὲ χάρυ' ἐκ φορμίδος δούλω διαρριπτοῦντε τοῖς θεωμένοις. Notat enarrator vetus: ὡς τῶν ἄλλων ποιητῶν διὰ ψυχρότητα ποιήσας δι' ὀβολοῦ καρύων ὑποσταλλομένων τὴν κακίαν τοῦ δράματος. Refingendum arbitror, διὰ βόλου καρύων, sparsis, vel, jactis nucibus; hic autem διὰ τὸν αὐτῶν βόλον, ut referatur ad τὰ καταχύσματα, postremam præcedentis scholii vocem: nisi planius videatur, διὰ τὸν καρύων βόλον. Βόλος est jactus, velut δικτύου, κύβων βόλος· fortassis utrobique, me non invito, desideret aliquis vocabulum usitatum βολήν. Propterea vero largitiones istas sparsarum nucum οὐ διὰ τῶν χορηγῶν γίνεσθαι monuit, quod alioquin eorum esset munus omnes sumtus poetis fabularumque choris præbere: insignis ea de re locus Antiphontis Περὶ χορ. p. 142, 30. » HEMST.—51 οὐκ εἰσι R. Ald. οὔτε et 52 δοῦλο.—θεωμένοις addita ex V. φαίνεται μὲν Θ.—53 scribebatur χορηγῶν γίνεσθαι, γίνεσθαι om. V., ex quo 54 additum γινόμενον. « Non probanda videtur Dobræi conjectura φαίνεται μέντοι τὸ τοιοῦτον διὰ τῶν χορηγῶν γινέσθαι, ἀλλ' οὐ δι'—. » DIND. ὡς καὶ Ald.—1 ἔμοι δηλ. referri oportet ad τῷ διδασκάλῳ. HEMST. Regius: Τοῦτο τῷ μὲν φαινόμενῳ ἀπὸ τοῦ Πλούτου ἐστὶν εἰρημένον, τῇ δ' ἄλ. παρὰ τοῦ ποιητοῦ τοῖς θεαταῖς καμωδούντος τοιοῦτος χαιρόντας, ἴσως δὲ καὶ τινὰς τῶν ποιητῶν τοιαῦτα τοῖς θεαταῖς προ-

βάλλοντας γέλωτος χάριν.—12 lemma τῷ διδασκάλῳ — προβαλόντ' addidit Dindorfius. In R. est γελᾶν ex v. 799.

800 sic in V., πένης ὄθος ἐκωμωδεῖτο καὶ λίχνος. τινὲς δὲ.... γινέσθαι φασίν. Tria tantum verba habet R., πένης ἦν ἄρπασαι (fort. καὶ ἄρπαξ). Regius: 'Ο Δ. οὔτος ὡς π. καὶ λίχνος κωμωδεῖται. ἕτεροι δὲ φασὶ στρατηγὸν τοῦτον ὄντα πάνυ αἰσχροκερδέστατον εἶναι καὶ ἄρπαγα.—25 ἄρπαγον Dorv., qui ἢ ὡς πένητα om. Post v. 801 R. Θ. adscriptum habent in scholiis χοροῦ.

802 om. etiam Θ.—33 ἐξέληθ Reg., qui 36 ὡς μὲν τινες et 38 sq. ὡς δ'—γραῖ omittit.—36 seqq. Suspisor sensum esse, in antiquis exemplaribus non comparere Chremyli personam ante v. 966; sed juniores aliquos, indecorum ratos si Justus cum servo familiariter colloqueretur, herum introduxisse statim v. 825. Schol. ad 885: τοῦτο δὲ ὁ ἕτερος πρᾶσθῆτις λέγει. Adesse igitur putabat Chremylum. DOBRÆUS. Est recentissimi annotatio grammatici, cujusmodi in scholiis nou raro infimæ ætatis codices παλαιὰ ἀντίγραφα vocari videmus. DIND. Idem observat l. 40 sq. βιάζεσθαι ἢ delendum videri.

803, 44 Πρᾶγμα, quod ad explicandum μηδὲν παρὰμ confert, per errorem huc delatum arbitrator ex superioris versus interpretatione, λίαν γλυκὴ πρᾶγμα εὐτυχεῖν. Comicus idem suadet v. 806 et scholiastes, ἡδὴ τι ἐστὶ πρᾶγμα etc. HEMST.

805 sic in V., ἐξεπῆδησεν ὡς τῶν Ἀθηναίων—πλουτούντων. κυρίως δὲ—πολεμίων τὸ ἐπειστέπαιεν. διὸ ἐπήνεγκεν παῖζων οὐδὲν ἡδικηκόσιν. Ἄλλως. δικαίως βεβιωκόσι (δ. β. om. G.). παῖζων δὲ εἶπεν ἔτι ἐξ ἀδικίας πάντες ἐπλούτουν. In Θ., εἰσαπῆδησεν—πολεμίων. παῖζων τοῦτο—πλουτούντων.—49 ὥστε R., ex quo addita καὶ ἐτὸ μόνης.—51 στρατιᾶς Suidas s. Εἰσπέταιεν.

806, 3 sq. Iambus, inquit, a proximis dissidens commodum intellectum non habet: aut referendus est ad illa superiora, Καὶ ταῦτα etc., indeque arcescenda ejus explicatio; nam sic demum, si nullos sumtus fieri, nihil efferrī domo sit necesse, suave est in opulenta bonarum rerum copia versari: nisi tamen hæc non ab uno, sed a duobus grammaticis, quod vetus credo, fuerint profecta, quorum prior versus damnavit, alter enodare fuit conatus. HEMST.—5 ἐξενεγκόντες, 6 ἡδὴ πρᾶγμά ἐστι τὸ V.

807 sic in V., ἡ ἀρτοθήκη. πάντα δὲ ταῦτα πρὸς τῷ (τῷ) ἐν Ἰνάχῳ Σοφοκλέους, ὅτι πάντα μετὰ γίνεται (πάντα μεταγίνεται G.) τοῦ Διὸς εἰσαλθόντος. ἐκ δὲ τῆς τῶν ἀναγκαίων εὐπορίας ἀπάρχεται τῆς κατὰ τύχην ἀρηγήσεως. προὔγει δὲ τὰ λευκὰ τῶν ἀφρίτων.—8 ante σιπῆ legebatur ἐκ τῆς τῶν ἀναγκαίων

εὐπορίας ἤρξατο, quæ nunc post ἀλείτων posita, ut scripta sunt in R.—9 εἰ Ἰνάχου Ald. sine παρὰ τὰ. Reg. παρὰ τὰ εἰ Ἰν. — 10 μιστὰ πάντα Θ. ἐγένοντο R. ἐγένετο ἀγαθῶν Reg., qui προέχει cum Ald.

808 sic in R., ἡδέως, εὐόσμου, ἢ ὡς ἀπὸ—ἀλεγον. In V., καλὴν ὁσμὴν ἔχοντος ὅσπερ τὰ ἄνθη. ἢ ἀπὸ τόπου ἀνοσμίας. ἢ ὡς ἀπὸ εἰδους ἀμπέλου. ἢ τοῦ ἡδέως—ἀλεγον. « Quæ scholiastes hic adnotavit, et ad Ran. v. 1150, in unum a Suida sunt conjuncta in v. Ἀνοσμίας: legitur autem apud eum, ἀπὸ τόπου Ἀνοσμίου, quem locum si modo usquam extra grammaticorum commentarios existerit, adhuc quaero. » ΗΞΜΣΥ. — 18 καρ. εἶπεν Ald. — 20 μαγαρικά. Melius, si rationem, non usum loquendi spectes, μάγαρικά scribuntur in gloss. nas. ad Plat. et ad Nub. ἀμπορεῖς ννησιμένοι, μαγαρικά σωρεύματα ap. Ducang. Oritur enim istud vocabulum a Magarensibus, quorum opera fictilia fuerunt in pretio: hinc τὰ Μαγαρίων κεράμια memorantur a Symes. p. 77, C, et Μαγαρικά πιάκια ab Eubulo ap. Athen. 1, p. 28, D. Recte Suid.: Ἀμπορεύς, ἀγγεῖον, μέτρον, κεράμιον Μαγαρίων. Mercatores vero, ut hominum illud genus esse solet plerumque literarum ac dictionis expertes, prave primam in hoc voc. syllabam efferebant per α. En testem locupletem Stephanum Byz. in Μέγαρον· οὗτω δὲ καὶ τοὺς Μαγαρίους κεράμους διὰ τοῦ ε χρῆ λέγειν, οὐ διὰ τοῦ α, ὡς οἱ ἔμποροι τὴν ἀρχουσαν παραφθείροντες. Idem accidisse novimus in μάγαρον et μέγαρον, quod tamen grammaticorum notam effugit: quin Ælius Dionysius μάγαρον tantummodo scribi præcepit, non μέγαρον, si designandum veniat penetrabile illud in quo mystica sacra reconduntur, Eustath. ad Od. A, p. 1387, 18. Ap. Hesych. invenio Μαγαρίσκος, πινακίσκος· quod dubito an ab eadem origine pendeat: id quidem non dubito paulo corruptius alio loco legi Μαγαρίσκον, πινακίσκον. Nisi forma voc. utrobique constaret, reponi maluissem Μαγαρίκός. Πίνακες autem et πινακίσκοι non lignei tantum, sed et fictiles. ΗΞΜΣΥ. — 23 σενδούκια, vid. ad v. 711.

810, 25 ἐκ τῆς τῶν ἀναπαύτων (corr. ἀναγκαίων ex scholio v. 807) εὐπορίας ἤρξατο. παραπαίζει δὲ V. ad v. 809. — 26 τῆς om. Θ.

812, 33 ἢ λοπάδος εἶδος εἰς ὄξυ λῆγον Suidas s. Ὁξίς. λοπάς δὲ εἶδος ἀγγελίου πᾶν εἰς ὄξυ λῆγον Ald. ἢ εἶδος κεραμίου παρὰ τὸ ὄξυ ἔχειν τὸ κάτω V., ex quo addita λοπάδιον—κεραμίου. — 34 sq. ἰχθυήρους—χωρῆσαι om. Θ. — 35 ἰχθύν R. ἰχθῦς V., ex quo addita ἢ ἐν—πλύνονται. — 37 ὁ λ. κουρούλος ἦγον κουκούμερον Reg. De τζυκάλιον vide ad v. 683. — 39 τὰ σκουτέλια. Variis indutumæ formis

exhibet Ducangius, cujus et alterum Glossarium est consulendum. *A scuto scutulam et scutellam*, item *scutululum et scutellulum* derivari, tam mihi planum videtur, ut mirari satis nequeam, quæ Salmasius primæ syllabæ quantitate, eaque, saltem apud recentiores, minime constante, fuerit inductus, ut ad *scutram*, σχύθραν, confugeret; a qua si maxime *scutellum* et *scutella* possint oriri, *scutula* certe vel *scutululum* vix, aut omnino non poterunt: hæc tamen ad Vopisc. Carin. p. 861 tradenti multi fuerunt qui statim sine ulla dubitatione subscriberent, interque eos De Casa Nova Orig. Ling. Franc. in v. *Ecuelle*, quæ non minus atque alia nostro Belgarum ore tritissima vox a *scutellis* fluxit. ΗΞΜΣΥ.

815, 42 ἢ om. R. V., ex quo 43 addita λεγόμενος, et ἢ ὁ χ. ἢ ὁ δίφρος. — 44 καὶ ἐν Εἰρήνῃ Dindorfius elicit ex V., qui καὶ ἐν χρήσει. Legebatur ὡς τὸ, quod om. R. Θ. Ib. ἐν δὲ R. ἐν τς V. Θ. Ald.—45 ὁ φοῦρος ἢ μᾶλλον τὸ φάνερρον Reg.

816, 49 νομισμασι παίζομεν, ἀρτιάζομεν R. Θ. — 50 ἀντι—περισσά et τῆ om. Θ. Qui 51 post ἄλγυα sic pergit, ἄλλως παίζομεν ἀρτία ἢ περισσά παιδιὰ δὲ τις ἦν etc. παιδεία V., omittens ἦν. — 52 κατέχοντος V. Alterum τοῦ om. Θ. — 53 ἦτοι καλεῖται addita ex V. Qui pergit ἄλλως παίζομεν ἀρτία ἢ περιττά, τὸ ἐν τῇ συνθηαίᾳ λεγόμενον ζυγὰ ἢ ἄλγυα. τινὲς δὲ ἀρτ. — 1 sq. ἀρτιάζειν... σφαιρίζειν. Hæc aliena prorsus unde prodierint, quidve conducant ad explicandum ἀρτιάζειν, exputare vix possum. Pilæ ludo quid commune est cum ἀρτιασμοῦ? aut ἀρτιάζειν quomodo fieri potest ut significet ὄρκαγῆ παίζειν? Non dubito quin hæc ex codice corrupto parvique pretii huc fuerint derivata. Quid tamen obest quominus tentemus, an probabilis aliqua conjectura expediri nodus queat? In Polluce 9, 101, scriptum fuit ολιὰ ἀρπάζειν, quod scribendum erat ἀρτιάζειν: datur simili vitio, quanquam versu reclamante, in quodam Aristophanis exemplari exaratum fuisse ἀρπάζομεν: jam percipere licet qui contigerit ut ad marginem ab aliquo lectore misus perito sit adnotatum, ἀρπάζειν λέγουσι etc., quod in ἀρτιάζειν mutatum ab iis, qui contaminatæ lectionis ignari non perspiciebant, quorsum pertineret absurdum illud ἀρπάζειν. Intelligendum vero de lusu pilæ, quam vocabant ἀρπαστὸν, de quo Jungermann. ad Polluc. 9, 105, n. 84; erat sane proprium in hoc lusu genere verbum ἀρπάζειν non secus ac *ripere* Latinis: apud Pollucem etiam, ἀρπάσαι τὴν σφαῖραν, πρὶν εἰς γῆν αὐτὴν πεσεῖν. Voluit igitur architectus ridiculæ adnotationis scripturæ comici depravatæ talem sensum adfingere, servos pilæ loco stateribus invicem mis

sis lusisse. Attamen restat difficultas in ἀπό τοῦ ἑταίρου · satis commodam explanationem admittit ἀρπαγή καλῆν, *pilam rapiendo ludere*, quamquam melius ἀρπαστῶ legeretur : sed ἀπό τοῦ ἑταίρου, nisi, quod equidem pernegare nolin, plura deficiant, quibus adhæserit, sententiæ convenire minime videtur : nam si vel explicari posset, *a socio rapta pila ludere*, ipsa lusio ejus ratio, qua solebant ostentatam huic pilam ad alium conjicere, prioremque frustrari, explicationi repugnabit. Ex quibus hoc constat; loca veterum scriptorum suppeditat Jo. Meurs. De lud. Græc. in Ἐφεσίνδα. Venerat in mentem ἀπό τοῦ σφαιρίου eodem loquendi modo, quo dicitur ἀπό θαλλοῦ περιάγειν, ἀπό τροχιλάς ἀνιμῆν · ἀπό βαθδίου οἰακίεσθαι, ἀπό ἐξωμίδος περιμέναι · Pollux certe 9, 105 de lusu φαίνοντα sic scribit : εἰκάζοντο ὃ ἂν εἶναι ἢ διὰ τοῦ μικροῦ σφαιρίου, ὃ ἐκ τοῦ ἀρπάζειν ὠνόμασται. Hac de re quoquo modo statuatur, illud quidem affirmare non vereor, spurium esse, quam proposui, scholii partem : interpretationis antiquæ finis est in προσπαλζοντος : adjectum postea, ἢ σπερ.... λέγομεν · intermedia nihil est potius, quam ut hinc abigantur. HEMST. — 2 περιπαλζειν et δὲ τὸ om. V., qui περισφαιρίζειν. Sequitur in Ald. ἢ σπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ ζυγὰ ἢ ἄζυγα λέγομεν. — 6 ζυγὰ μονὰ etiam Reg. μονζύγα Dorv. Conf. Suid. in Περιπέτῃ.

817, 10 Ἀποκαταμασώμεθα V. σόμεθα G. — 11 τὴν πυγὴν om. G. σπογγίζομεν Dorv., omittens εἰ γὰρ—χέουσι. — 12 ἀποσπογγίζομεν. Glossator Brunckianus Ranar. 490 ἀπειρησάμην pariter interpretatur ἀποσπογγισάμην. Conf. not. ad Greg. Cor. p. 1049. SCHÆFER.

818. Descripsit hoc scholion Suidas in Σχοροδίου, sed ordine paulum diverso, quem potiorum puto : Γελοῖως... τοῦτό φησιν—διαίτης—εἰρηται δὲ σκ.—ἐχρήσαντο · οὐχ ἀπλῶς δὲ τοῦτο—ἀποματόμεθα · μήποτε δὲ φησι τοῦ σκ. τὸν κ.—ὡς κάκεινος—παρὰ τὴν ὑπόνοιαν εἰρηκώς. Lin. 15 σαβάνοις. Hierocl. in Hippiatr. p. 235 : λούσον τὸν ἵππον, καὶ ἀπόμαζον σαβάνοις. Theomnest. p. 237 : λούσον καὶ ἀπόμαζον σαβάνοις τραχέειν ὅτι μάλιστα · rannos et lintea vertit Vegetius. Vid. Coteler. ad Herm. Past. lib. 3 Simil. 8, § 4, et Jac. Toll. ad Form. Recept. Manich. p. 176. Hinc oriri puto nomen illud obvium in Gruter. Inscr. p. cccxiii, n. 8, L. Aurelius Panniculns, qui et Sabanas : Σαβανῶς. Vox autem late diffusa quo pluribus in linguis frequentatur, eo difficiliter unde primum manaverit indagare licet : interpres Arabs pro ὀθόνῃ posuit in A. A. 10, 11, pro ὀθονίως MS. Biblioth. Groning. in Johann. Evang. 9, 41. Gothicus ita reddidit σινδόνῃ

Math. 27, 59. Ex Græcis Clemente Alexandrino Pædag. 2, 3, p. 161, D, vix antiquiorem dederis, ubi σάβανον inveniatur. HEMST. σαβάνοις V. — 16 τὰ σκόροδα Θ. τοῦτό φησιν Suidas. τοῦτό φασιν V τοῦτο λέγει Ald. ὅτι om. V. — 17 post διαίτης sequuntur in Θ. et Ald. μήποτε—εἰρημένον, quæ nunc posita infra eum V. et Suidas. τὸ σκόροδον, 18 ὄζον V., qui 19 λιμῶ γάρ. Ald. et Suidas λ. δὲ. — 20 σκορόδοις V. pro τούτοις. — 21 Ἄλλως om. Suidas, qui οὐχ ἀπλῶς δὲ. — 24 ἀφοδεύσαντες V., ex quo additum Ἄλλως. — 25 μήποτε δὲ Ald. et Suidas. λέγη Θ. γάρ V. et Suidas. δὲ Ald. — 26 ὡς κάκεινος vulgo apud Suidam. Sed ὡς om. cod. Paris A. — 27 τι om. Θ. παρ' ὑπόνοιαν V. — 28 εἰρημένον Θ. Ald. φύλλοις σκορόδων Paris. φύλλων (sic) Dorv.

819, 30 sq. εἰρηκα τὴν βουθυσίαν, ἵνα δολώσῃ V. Cum ceteris consentit Suidas. s. Βουθυταῖ. — 31 ὄχον τῆς θυσίας καὶ τὸ ἐντάλλε τοῦ μεγέθους R. — 32 ἦν, φασίν, ἐκ. καλοῦσιν V., non G. δὲ om. Θ. ἐκ σὺς R. Θ. et Suidas s. Τριτύς. — 33 ταύρου, κριοῦ R. ταύρου, τράγου καὶ κριοῦ Ald. κριοῦ καὶ τράγου Suidas. « Paulo aliter τριτύν ab aliis explicari docebit Etymol. in v. Vide Des. Herald. Digr. 1, c. 16, p. 224. » HEMST. Post τριτύν addunt Θ. Ald. τριτύς δὲ παρ' Ἀθηναίους ἢ ἐξ ὅδε (ἐκ σὺς Θ.) καὶ κριοῦ καὶ τράγου θυσία. — 37 ἢ ἀπλῶς θύει om. Dorv. Regius : Βουθυτεῖν κυρίως τὸ βοῦν θύειν. ἐκάλουν δὲ καὶ τὸ πολυτελεῖς θύειν ὡς ἀπὸ τοῦ κυριωτέρου ζώου τῆς βοῦς βοουθυτεῖν. τὴν δὲ ἐντελεστάτην θυσίαν ἐκατόμβην ἐκάλουν, διὰ τὸ ἐκ βοῶν ἑκατὸν ἢ βάσεων ἤγουν ποδῶν, τούτεστι ζώων κέ, ταύτην τελείσθαι.

822, 46 πάντως V. παντὸς Θ. Ald. φέρει R. ἐπιφέρει Θ., adscripto ὄπο. Idem omittit scholion sequens.

825, 7 sq. sic in V., Οὔτος δ' ἀνήρ δίκαιος πρότερον πέντης ὧν ἔρχεται πρὸς τὸν Πλούτων, ᾧ διαλέγεται ὁ Καρίων. — 8 sq. ἢ οἰκέτης ἢ ὁ Χρεμύλος R. Qui pergīt δηλονότι ἀντὶ τοῦ παντάπαισι τὸ κομιδῆ ἐχρῶντο. V. (post scholion v. 834) τὸ δὲ κομιδῆ ἀντὶ τοῦ παντάπαισι ἐχρῶντο, quæ om. Θ.

828, 17 γάρ μου ἐστὶ R.

833, 28 ἀνήλωσας R. G. ἀνήλωσεν V.

838, 41 καὶ om. Θ. Dorv., in quo ἀλλὰ γινώσκω λίαν « ordine continuo. Λίαν ad κομιδῆ pertinet, ut ex superioribus manifestum est; ad ὄδα verbum γινώσκω : reliqua sententiæ explendæ inseruiunt : οὐ μόνον ταῦτα (τὸ ἐκτρέπεσθαι σε, καὶ οὐ δοκεῖν ὄραν) ἐποίουν, ἀλλὰ καὶ κατεγέλων etc. » HEMST.

839 sic in R., τὸ ὦν ἀντὶ τοῦ δή. ἀντὶ τοῦ ἀπώλεια—κριθῶν. τὸ ἐξῆς—ἐποίησας. Suidas s. Αὐχμείς hæc tantum excerpit, ἀντὶ τοῦ ἀπώλειε με ὁ ὦν

αὐχμὸς τῶν σκουαρίων· μετωνυμικῶς. — 44 particulam Ionicam ὧν dicit scholiasta, de qua non cogitandum in poeta Attico. DIND. — 45. Omittetbat scholiasta μ' cum Suida et σκουαρίων ad ἀπώλειαν referebat per constructionem Atticam. Unde ita fere corrigendus, ** ξηρὸς γενόμενος ὑπὸ πενίας. ** Ἀττικῶς δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἀπώλειαν τὰ σκουάρια. DOBRÆUS. ἀπώλειαν τὰ V. — 46 ἀπώλειαν τῶν σκουαρίων additum ex R., qui om. Ἄλλως. Ἄλλ. μετωνυμικῶς om. Θ. spatio vacuo. — 47 με χοροῦ τὰ σκ., 49 αὐχμὸς ἀντὶ et μεταφορικῶς δὲ V. — 50 ἐπὶ τοῦ primum fuit in Θ. — 51 σταχύων libri præter V. ὁ σίτος Θ. — 52 Ald. οἶον om. V. — 53 Regius: Αὐχμὸς κυρίως ἢ ξηρῶτης καὶ ἀνομβρία λέγεται, καὶ ἀπὸ τούτου αὐχμῶν ἄνθρωπος ὁ κατάξητος καὶ ῥυτίων, ὡς οὗτος ἐν ἄλλοις « πῶθεν οὖν αὐχμῶν βαδίζεις; » ἐνταῦθα δὲ αὐχμὸς ἢ ἀπλῶς στέρησις. — 54 in Θ. ἔμοι ad hunc versum adscriptum. « Χρείας et χρειασίδια Græci recentiores vocant *utensilia*. » HEMST. — 4 γὰρ με, 5 ἔμοι. βελτιον δὲ τὸ δεύτερον Reg. cetera omittens. — 8 διακένων δ' ὄντων Dobræus. διακρίνων δ' ὄντων codex.

845 in V. hoc ordine, σκώπτων—νέαι. Ἄλλως. παίζει—τῶν μεγάλων. — 25 ἦν om. V. — 26 Μελάνθιος. Deterius ad Av. v. 1073 Μελάνθης scribitur: vide Jo. Meurs. Præf. ad Eleusinia, in quo libello sæpe mentionem hujus scholii fecit capp. 5, 7, 12. 19. Opus autem Melanthii περὶ μυστηρίων singulare fuerit, an pars τῆς Ἀθίδος, cujus eum auctorem laudat Harpocrat. in Γρυπάνιον, haud tenere dixerim: Menandri quidem liber eodem titulo, citatus ab Avium enarratore, quem de sacris Eleusiniis tantummodo tractasse putat Meursius, ambitu latiore non Attica solum videtur, sed ubivis Græciæ celebrata mysteria comprehendisse: nam inde sumtum auguror, quod schol. Apoll. Rh. ad 1, 1126, observat, Apollonium Μελάνθῳ ἀκολουθεῖν λέγοντι Μιλησίους, ἔταν θύσει τῇ Πέα, προθύειν (ita legendum, non προσθύειν) Τίτια καὶ Κυλλήνω· ex quibus simul, poetam Rhodium esse Menandro sive Ephesio, sive aliunde orto, inferiore ætate, colligi potest. HEMST. — 27 κάρτιον δὲ τοῖς θεοῖς V. — 28 τοῖς μύσταις Θ. Ald. ἐν οἷς V. τύχοιμεν Θ. — 29 μυστ. δὲ ἐπιτελεῖται, 30 εἰσι δὲ τὰ, 31 καὶ προαγόρευσις, 33 ῥυπαρὰ εἰσι V., ex quo sequentia λέγει—ἀνατιθέναι addita. — 36 Ἄλλως. μεγάλα et sequentia om. etiam Θ. — 37. Hæc minus accurate scholiastes. Minora enim mysteria Cereris non celebrabantur Eleusine, sed Agræ, vel Agris, quod erat oppidum Atticæ ad Ilissum fluvium, teste Stephano Byzantio v. Ἄγρα, Eustath. ad Il. B, p. 361, et aliis. Vide omnino Petavium ad

Themistium Orat. 5, p. 415 edit. Hard. ΚΟΥΤ. — 50 δηλαδή Dorv. om. Θ. — 1 Σὺν om. Θ.

850 om. etiam Θ. — 13 Ὅτι λίαν. Hæc sejungenda; nam utroque modo illud ὡς exponere solet Dorv. HEMST.

853 sic in V., ἀντὶ τοῦ πολὺ ὕδωρ—πολυανθέων καρπῶν. Ἄλλως. πολλά μοι—φέροντι V. — 15 Ἀντὶ τοῦ πολλά Suidas s. Πολυφόρῳ. — 16 φέροντι etiam Suidas. ἀγοντι Θ. Ald. ποικίλῳ Suidas. ποικίλα R. Θ. Ald. ἢ ποικίλῳ om. V. ἀπὸ R. et Suidas. ἀντὶ V. εἴρηται δὲ (δὲ om. Θ.) ἀπὸ Θ. Ald. — 17 ἐπιδεχομένῳ οἴνῳ V. ἦγον om. V. Θ. τουτέστιν Suidas. — 18 κακόν. πολυφόρον γὰρ ἔλεγον Suidas. εἴρηται γὰρ V. δὲ om. Θ. τὸ πολλὴν V. — 19 τὸν ὄλιγον R. Sequentia πολυφόρῳ—χομιστικῶν addita ex V. — 21 ἐξ R. V. ἀπὸ Ald. om. Θ. πολυκάρπων καὶ πολυανθέων καρπῶν V. sine χωρίων. Sequentia om. etiam Θ. — 26. Alii scribunt παραουτόνω, πολυφόρος: quod magis ex regula est. SCHÆFER. ἢ πολλὴν φορὰν καρπῶν φέρουσα, 28 καὶ τὸ πολὺφ. Reg.

858 τὸν γενησόμενον Πλοῦτον confusa credo: Πλοῦτον adscribi debuerat neglectæ voci τὸν θεόν. HEMST.

859, 38 sq. ἐὰν—παραμεινῆ post χρίσιν ponit V., præfixo ἄλλως. « Si *judicia agi non desinant*: hoc modo intelligendum credo, et τὸ δίκαιον ex usu recentiorum poni pro *juris dictione*, δικαιοδοσία. Unde vero judiciorum severitatem ac violentiam verbis iis traduci fuerit expiscatus, compertum non habeo. » HEMST. παραμεινῆ φησὶ R. Θ. — 39 σκώπτει δὲ Θ. Ald. ὤσπαρ V., qui ὄσαν om. — 40 διακατηρίους Ald. — 41 καὶ τὸ δίκ. om. Dorv. Paris.

862, 48 ἐξ R. pro εἶδος. — 49 νομίσματος. πονηρὸν κόμμα φησὶ τὸ παραχαρattόμενον ἀργύριον. ἀπὸ μεταφορῆς τῶν νομισμάτων ἐξ ἔλου τινὸς χρυσοῦ ἀποκεκομμένου κόμματος. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν R. φαῦλου σοτὶ συστ. Reg. Suidas v. Κόμμα ex hoc scholio excerpit ἀπὸ μεταφορῆς—ἐξ ἔλου χρυσοῦ ἀποκεκομμένοι (sic tres codd.; alius κεκομμένοι. In edit. Mediol. ἀποκεκομμένοι). ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν φαῦλου συστήματος. πονηρὸν κόμμα, ἢ παρακεκομμένος ἀργυρος. « Psellus De op. dæm. p. 5 (p. 2 Boiss.) » BAST. νομ. mss. — 50 τοῦ παν. Reg. ἐπειδὴ καὶ libri præter R. — 51 κίβδηλων om. Θ., qui pergit νομισμάτων, ἐξ ὀλίγων τινὸς χρυσοῦ ἀποκεκομμένου κόμματος. ἢ λείμματος τῶν ἀδίκων. τὸ χ δὲ πρὸς τὸ κόμμα. Ἄλλως. ἢ τὸ παραχαρattόμενον ἀργύριον τὸ πονηρὸν κόμμα φησὶν. Regius τὰ γὰρ φαῦλα καὶ κίβδηλα τῶν νομισμάτων οἱ Ἀττικοὶ εἰδώσι λέγειν πονηρὰ κόμματα, διὰ τὸ ὀλίγον μὲν—γαλκόν.—1 post εἴρηκεν addit Ald. Ἀττικὸν δὲ τὸ ἐσολοικῶς, γμαε om. R. Θ., ad v. 868

recte refert V. 3 δλου codex, quod Dindorfius correxit ex scholio Θ. — 6 τάχα codex. Correxit Dindorfius ex Θ. Post κόμμα addit V. quæ in scholio Aldino leguntur, ἄλλως ἀντί τοῦ εἰπεῖν — δ λόγος. — 7. Χάραγμα pecuniam, monetam signatam Græcos inferiores vocare docuit Ducangius. Vocabulum ab antiquis ductum, quibus non solum χαράσσειν numos *cutere*, et παραχάρασσειν, sed etiam χαρακτήρ *nota*, signum auctoritate publica nummis impressum; unde fluxit solemnibus illa loquendi formula ἐπιβάλλειν χαρακτήρα. Aristot. Polit. 1, c. 6: τὸ δὲ τελευταῖον καὶ χαρακτήρα ἐπιβάλλοντων · pro eo dixit, ἐπικόφας χαρακτήρα OEcon. 2, c. 20. Polyænus in factis, quale fuerat ab Aristotele narratum, plane simili 6, c. 9, § 1, ἄλλον χαρακτήρα ἐπιβαλὼν · modo pari potestate usurpaverat μετακόπτειν. Dubites itaque, an in Alcidas Orat. pro Ulyse contra Palamed. p. 186, 36, quod vulgo legitur, Phœnices πρῶτοι χαρακτήρα ἔβαλλον, refigendum sit in ἐπέβαλλον · quamvis alioquin simplex verbum compositi vice tolerari possit. Hinc illustrandus est Arrianus Epict. 3, c. 22, p. 314: ἰδὲ χαρακτήρ· ἰδ' ἐπιβολή · et Isocrates Ad Demon. p. 3, D: οἷς (Herculi ac Theseo) ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ τελευτῶντων εὐδοξίας χαρακτήρα τοῖς ἔργοις ἐπέβαλεν · quem locum reperies adductum a schol. Sophocl. ad Trach. v. 119. HEMST. τοῦ κιβδηλοῦ νομίσματος Paris.

869, 19 ἄρα om. Θ. — 20 καὶ διὰ τοῦτο πάντα ἔπ. Paris.

872, 26 Ἀντί τοῦ σεσοδημένος R. — 27 καταμικρῶμενος — λέγει V. « Quod comicos, ut Doros irriterent, ὧ Δάματρ ἀδδουβισε notat scholiastes, longe recedit ab aliorum grammaticorum sententia, qui Atticorum æque ac Dorum eam formam esse propriam statuunt: vide Eustath. ad Il. A, p. 12, 6, Od. A, p. 1385, 53, et ex Heraclide ad Od. Y, p. 1892, 43, ubi memorat τὸν τοῦ κωμικοῦ Πλούτου. » HEMST. — 28 sq. δ δὲ νοῦς — εἰσηλθεν ante καταμικρῶμενος ponit V. ἐπηρμένως Θ. ἐπηρμένως R. ἐπηρμένος Ald.

873. Scholion recentius, confictum maximam partem ex Etym. M. s. Συκοφαντία et Συκοφάνται. DIND. — 35 πικρῶς Hemst. μικρῶς Ald. ἀκριδῶς Reg. — 36 λόγος ἀπὸ Θ. — 37 sq. τὴν ὀνομασίαν Dobræus. τὸ ὄνομα Kusterus. τὸν ὀνομασάντα Ald. In Etym. M. συνέβη δὲ καὶ τοὺς ἰπποσῶν κατηγοροῦντας τινὲς φιλαπεχθημόνας οὕτω προσαγορεύεσθαι. — 48 δῆλον om. Θ. ἔλεγον additum ex Etym. M. ἐκάλουν Reg., qui 41 om. συκοβίους. — 42 συκοσπάδας vel συκοσπαδίας Hemst. collato Hesychio, Συκοσπαδίας, δ συκοφάντης. συκοπαίτας

Ald. καὶ συκάδας καὶ συκόποδας Reg., fortasse ex Cratineo συκοπέδιλος. — 43 πάντα Hemst. ἐγκλήματα om. Θ. Scholio Aldino in Junt. præmissum, δ συκοφάντης οὐ δικαίως τούνομα ἐν τοῖσι μοχθηροῖσιν ἐστι καίμενον· ἔδει γὰρ, ὅστις χρηστὸς ἦν ἡδύς τ' ἀνὴρ, τὰ σῦκα προστεθέντα δηλοῦν τὸν τρόπον. νυνὶ δὲ πρὸς μοχθηρὸν ἡδὺ προστεθὲν, ἀπορεῖν πεποίηκε διὰ τί τοῦθ' οὕτως ἔχει · qui Alexidis versus sunt, transcripti ex Athenæo 3, p. 74, F. — 44 seqq. sic in V., τὸ βου ἐπίρρημα (ἐπίρρημα om. G.) ἐπιτάσεως δηλωτικὸν (ἐπιτάσειν δηλοῖ G.) ἀντί τοῦ λίαν λιμώττει, ὥσπερ καὶ βούπιναν τὸν μεγάλην πίναν (πείναν G.) ἔχοντα. Scholion descripsit Suidas in Βουλιμαῖ, paucis tantummodo mutatis. — 45 ἐστι om. Θ. — 46 ὡς R. — 47 καὶ βουγάιος et sequentia om. V. βούγλωσσον Θ. — 49 post τρόπος addit Junt. Γαληνὸς δὲ ἐν τοῖς Ἀφορισμοῖς · κατάπτωσις δυνάμεως ὑπὸ τῆς ἔξωθεν ψύξεως δ βούλιμος, ἀρξάμενος μὲν ἀπὸ πείνης, οὐκέτι δὲ ἔχων αὐτὴν συνοῦσαν.

874, 51. Idem in sequenti scholio notatur: hoc cur moneat enarrator ille, in causa fuit ejus exemplar, quod scilicet proxima, δῆλον ὅτι βουλιμαῖ, Justi personæ tribuebat: eam ob rem operæ pretium putavit ostendere, quæ sycophanta dicat, tali gestu corporisque conversione debere pronunciari, ut non ad Justum, sed ad Carionem, qui ante fuerat locutus, dirigantur Perperam vero interpretatur, ὡς ἂν φθάνοις. HEMST. τοῦτο δ συκοφάντης πρὸς V.

875, 1 Τροχὸς γὰρ τις V. — 3 θεράποντα · ἡ τροχός τις ἦν ἐν ᾧ ἐδεσμοῦντο οἱ δοῦλοι Θ.

879, 9 συκῶν R. Totum scholion om. G.

883, 20 Ἀντί τοῦ φρ. σου. ἡ δὲ φράσις V. ἡ φρ. Ἄττ. om. Θ. Ald. — 21 εἰρηται — ἐπιστρέφασθαι · post φαρμακίτην l. 23 ponunt R. V. — 22 ἐπιστρέφασθαι V. Sequentia λέγει — φυσικὸν δακτύλιον infra post καὶ τὰ τοιαῦτα l. 27 habent R. V. — 23 δακτύλιον δὲ om. R. V. δὲ om. Θ. — 24 Εὐπολις Βάπταις μέμνηται om. R. μέμνηται om. V. καὶ Ἄμειψίας, quod in R. V. Θ. Ald. post φαρμακοπώλης legitur, huc transposuit Kusterus. δ' om. R. « Eudamus ille vix dubito quin idem fuerit ac Theophrasti Εὐδήμος δ φαρμακοπώλης εὐδοκίμων σφόδρα κατὰ τὴν τέχνην Hist. Plant. 9, 18. » HEMST. Εὐδήμος V. — 25 τετελεσμένους, arte magica consecratos, ut docuit Salmas. ad Vopisc. p. 360. Hisce præstigiis deditos non solum τελεστάς, φυσικούς, μυστικούς, sed etiam φιλοσόφους recentiores vocabant: quamobrem conjungi videas φιλόσοφος καὶ τελεστήν · exempla suppeditavit Salmasius: non aliter hoc loco φιλόσοφος est intelligendus, HEMST. — 26 Εὐδήμος R. V. — 27. De annulis magicis, quos Græci φυσικούς vel φαρμακίτας vocabant, vide Reines. Var. Lect. 3,

p. 392, et Lindenbrog. ad Ammian. Marcell. 21, 1, p. 601 ed. L. B. Kust. Pro δαίμονα aut δαίμονας scribi debet, aut δαιμόνια : hoc Jos. Scaligero placuisse constat ex Nott. ad Manil. 5, 386, ubi et hunc locum et Antiphanis attulit ex Athen. 3, p. 123, B. Hemst. In V. est εὐδαιμόνιαν. δαίμονα defenditur loco Theophranis Nonni vol. 1, p. 144 : ἄπερ (affectus epilepticorum dicit) ἰδῶται δαίμονα καλοῦσιν· ubi scholiastæ locum comparavit Bernardus. DIND. Paris. : Οὗτος ὁ Εὐδάμος δακτυλίους ἐποίησεν θεραπεύοντας τινὲς μηχανῆ—ἰῶντας ὑπ' ὄψεων δάκνεσθαι. DORV. : Οὗτος ὁ Εὐδραμὸς δακτύλους ἐποίησεν θεραπεύοντας τινὲς μηχανὴ τοὺς ὀφιοδῆκτους· μάλλον δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἰῶντας ὑπὸ ὄψεων δάκνεσθαι. Reg. : Ὁ μέντοι Εὐδάμος φιλ. ἦν ἀποτελεσματικὸς. δακτυλίους ποιῶν, δι' ὧν οἱ ὀφιοδῆκτοι ἐθεραπεύοντο, μάλλον δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐδάκνοντο ὑπὸ τῶν ὄψεων οἱ τούτους φοροῦντες. Θ. post τοιαῦτα addit παρ' Εὐδάμου. οὗτος φαρμακοπώλης ἦν δακτυλίους πιπράσκων, δύναμιν ἔχοντα (scr. ἔχοντα) ἀποτρεπτικῆν συκοφαντῶν. λέγει οὖν Εὐδάμον τὸν φαρμακοπώλην τετελεσμένον ἔχοντα δακτύλιον.

884 sic in V., ἄλλως. δείκνυσιν αὐτῷ βασκανίας φυσικὸν δακτύλιον, ὃν καλοῦσι φαρμακίτην. Ἄλλως. ἀλεξιτήριον τῶν δηλητηρίων δείκνυσιν αὐτῷ καὶ βασκανίας ἀποτρεπτικὸν δακτύλιον, ὃν καλοῦσι φαρμακίτην. τοῦτο ἐν ἤθει λέγει ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ δακτυλίῳ φάρμακον πρὸς δῆγμα συκοφάντου, ἐπεὶ οἱ πωλοῦντες αὐτὰ εἰῶθασιν λέγειν ὅτι χρῆσιν ἔχει πρὸς τὸδε καὶ τὸδε. Ἄλλως. προσληπτέον τὸ ἀντιφάρμακον. τοῦτο δὲ ὁ—τρίβωλον ἀγχοχῶς—πρὸς δῆγμα. Ἄλλως. τοῦτο τὸ δάκος οὐκ ἰσχύει πρὸς τὸ δῆγμα τοῦ συκοφάντου. Scholia hoc loco om. R., sed infra post v. 895 habet ἀντὶ τοῦ κἂν ἔχῃς φαρμακίτην—πεποιήται. ἦν δὲ ἀποτρεπτικὸς συκοφαντῶν. — 31 ἀλεξιτήριον Θ. et Suidas s. Ἄλλ' οὐκ ἔνεστι. Ceteri ἀλεξιτήριον. τῶν om. Θ., qui δηλητηρίων cum Suida. Ceteri δηλητηρίων. Pergit Θ. ἀλληγορικῶς δὲ ὡς πρὸς δηλητήριον ἀποκρίνεται τὸν δακτύλιον τῶν δηλητηρίων δείκνυσιν αὐτῷ etc. — 33 φαρμακίτην. φησὶν οὖν, ὡς ἂν ἔχ. Suidas. — 34 ἔχεις φησὶ Θ. sine κἂν. — 35 τοῦ συκοφάντου Suidas. — 37 post τοῦ συκοφάντου addit Θ. ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου. ἀλλ' οὗτος φησὶν ὁ δακτύλιος οὐκ ἰσχύει πρὸς τὸ δῆγμα τοῦ συκοφάντου. ἀντὶ τοῦ κἂν ἔχῃς φαρμακίτην—πρὸς ἃ δακτύλιος πεποιήται, quæ ex præcedentibus negligenter repetiit librarius. — 39 ἐκπλαυροῦσι vel ἐκπλαυρίζουσι Hemst., ἐκπλαυροῦσι libri. Ejusdem corruptelæ exempla sunt in scholio ad v. 589 ἐκπλαυρίζεσθαι, ubi Kust. ἐκπλαυρίζεσθαι, apud Eustath. ad Homer. p. 3, 3, ἐκπλαυρίζων τὸ πρῆγμα, cui ἐκπλαυρίζων restituit Hemst., restituendumque est eidem in Opusculis

ab Tafelio editis p. 121, 19, τοὺς ἐκπλαυρίζουσι τὰ ἡμέτερα. Apud Plutarch. Moral. p. 680, C, οἱ μὲν ἄλλοι παντάπασιν ἐκπλαυρίζον τὸ πρῆγμα καὶ κατεγγέλων, recte libri quidam ἐκπλαυρίζον. DIND. Hinc incipit aliud scholion Suidas, ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου δῆγματος. ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων. λέγει δὲ τὸ φάρμακον. λέγει δὲ ἐν ἤθει ὁ θεράπων ἔτι etc. — 43 λέγει οὖν et sequentia om. Suidas. — 45 εἰλημμένη Θ. εἰρημμένη Ald. Sequentia om. Θ.

— 51 Ἦρον vel simile quid, obscuris literarum ductibus, præbet codex pro ὀκλή. In Regio κεράτια ἰς', non τῆ', et supra idem ad v. 817 : Στατήρ, ὅς καὶ δίδραχμον ἐλέγγοτο, ἰσῶν κεράτια ἰς', ὡς τῆς δραχμῆς ἰσῶσης ἰς'.

889, 8 Ἄντι τοῦ (τοῦ om. V.) τῷ σῶ ἀγαθῷ R. V. om. G. δηλονότι om. Θ.

891, 13 legendum δειπνήσεις vel δειπνήσεις et forsitan ὡς σύ γ' cum Hemst., qui distinxisse putat grammaticum post ἀληθεία. Certe σὺ et διαρραγαίς disjungebat. DORV. — 14 seqq. sic in V., ὡς ἀγχοχῶς—καλέσθαι. Ἄλλως. κλήτορα—μαρτυρεῖν. « Κλήτορες et κλητήρας, qui testes in jus vocantibus aderant; quorum etiam nomina libellis adscribi moris erat. Pollux 8, 49 : ἔδει δὲ καὶ κλητήρας προσεπιγράφεσθαι τὸν φαίνοντα, οἱ εἰσι μάρτυρες : quæ lectio Pal. codicis omnino est amplectenda. » Hemst. — 19 Ἔοικεν ὅτι — ἄγων ὁ συκοφάντης, ἵνα Reg.

892, 22 σχισθείης elicuit Hemst. ex obscuriore literarum ductu in codice; διασχισθείης maht Dindorfius.

894, 25 Τμημάτων Θ. γὰρ om. Dorv. — 26 τῶν om. Θ. λέγεται om. Dorv.

895, om. G. Θ. — 30 sqq. hoc ordine R., ὡς — φησι. ἐπίρρημα — λέγομεν. Habet etiam Suidas s. Ὑ ἔ. — 31 συνηθεία ai V., qui om. ὡς — φησι ἢ ὄσφρ. Ald.

896, 34 ὄσφραίνεται Θ. ὄσφραίνονται Ald. Regius : Ὁσφραίνονται τὸ κοινὸς ὄσμῶμαι· ἔξ οὗ καὶ ὄσφρησις· ὁ λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ὄσφραντοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ὄσφραينوμένου. Ἀττικώτερον δὲ ἔστι τὸ ὄσφραῖναι ἢ τὸ ὄσφραίνεσθαι.

899, 43 ἴαν habet Θ.

900 φιλόπολις κοινόν, φιλόπατρις Ἀττικόν V. Θ. Repetit Suidas s. Φιλόπατρις. Sed transponenda videntur, φιλόπατρις κοινόν, φιλόπολις Ἄττ. DIND.

903 sic in Θ., ἐπειδὴ οἱ μελαγχολοῦντες (scr. —ῶντες) ἐν ἡρεμίᾳ (scr. ἐρημίᾳ) φύγουσι. καὶ οἱ γεωργοὶ δὲ βροχίαις ἐν ἐρήμοις διάγουσιν. — 2 ἐρήμοις, 3 γνομένην Reg. — 5 μαίνεσθαι om. Θ. — 6 ἀποτρυχεῖν Paris.

904, 8-15 sic in R. V. Θ., Εὐφρόνιος φησὶν ὡς τῶν ἐμπορῶν μὴ ἐξόντων ἐπὶ τὰς στρατείας (εἰς τὰς

στρατιάς R.) διά τὸ εὐχρηστον τὰ (τὸ V.) πρὸς τροφάς (πρὸς τὴν τροφήν Θ. πρὸς τροφήν Suidas s. Ἐμπορος) φέροντας. τοῦτο οὖν λέγει — ἀποκαλῶ. — 9 κατὰ τὴν, 10 ἐσηματιζόντο, βουλόμενοι τὴν εἰσφ. ἐκφυγεῖν, 11 διετηροῦντο, ὡς τὴν π. ὠφ. τὰ πλείστα Reg. — 14 καὶ εἰσφ. et 15 sqq. Ἄλλως — πόλεμον om. etiam Θ. Ἄλλως om. R., ita pergens, προφασίζομαι ὅτε πέμπομαι εἰς πόλεμον. ἔταν, φησὶν, ἀνάγκη — εἶναι. Ald. φασιν.

906, 22 Μερικὴν τινὰ ζωὴν ἤχε Θ.

907, 25 φροντισταὶ V. — 26 ἰδίως δὲ R. εἰδικῶς δὲ Reg. ὅτι δὲ (ἰδίῳν addit Θ.) λέγει τῶν Θ. Ald. — 27-29 τῶν — μῦθος om. G. Reg. « Non legitur hic versus in Bacchis : sed locum ubi exciderit probabiliter monstravit Tyrwhittus apud Musgrav. ad v. 1328. » DIND. εἰ μὲν γὰρ R. μῖσος Ald. — 31 τῶν πολιτῶν τῶν δημοσίων φρ. Paris. Scholion v. 909 om. etiam Θ.

910 sic in V., Ὅτι εἰ μὴδὲν σοὶ ἀρμόσται ποιήσον τι. τί θέλεις μισθῆναι; Ἄλλως. μισθὸν διὰ τὸ ἐπιχειρεῖν ἄλλοτριῶν πράγμασι καὶ ἄλλους πολυπραγμανεῖν βίους καὶ διαβάλλειν οὐδὲν σοὶ ἀρμόζει. In Θ. οὐδὲν διαφέροντος καὶ ἀρμόστοντος σοὶ μισθὸν παρὰ τῶν ἀνθρώπων διὰ τὸ — ἄλλοτριῶν ἐπιμελεῖσθαι βουλόμενος μισεῖται. — 39 ἀπεχθάνει R. ἀπεχθάνη Ald. — 46 pergit Reg., ὅστι δὲ τὸ λεγόμενον τοῦτο· πῶς οὖν ἂν εἶης, ὃ τοιχωρύχε, χρηστός, εἰ μὴδὲν προσήκον σοὶ, ἀντὶ τοῦ εἰ μὴδὲν πράγματος προσήκοντος σοὶ, ἀπεχθάνη καὶ μισητός γίνητοῖς πολλοῖς διὰ τὸ ἐπιχειρεῖν ἄλλοτριῶν; ὁ γὰρ ἄλλοτριῶν ἐπιμελεῖσθαι πειρώμενος μισεῖται.

912. Hæc scholia sic excerpit Suidas, Κέπρος : εἶδος ὀρνέου ξευτάτου. ὅτι δὲ κοῦφόν ἐστι καὶ ἐπιπλέον τοῖς κύμασιν. Ἡ κέπρος, ἀντὶ τοῦ, ὃ εὐτελέστατε καὶ λάλε· φασὶ γὰρ τὸν κέπρον τοιοῦτον εἶναι· τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν· ὁ γὰρ κέπρος ἀφρὸν ἐσθίει θαλάττιον. οἱ δὲ παῖδες τῶν ἀλιέων βίπτουσι τὸ πρῶτον πόρρωθεν· εἶτα ἐγγυτάτω· εἶτα εἰς τὴν χεῖρα τὸν ἀφρὸν, καὶ εὐχερῶς ἀγρεύουσι. — 49 κέπρος ὄρνεν θαλάττιον, ἀφρὸν θαλάττιον ἐσθίον V. — 5 λαμβ. τὸν ἀφρὸν om. etiam Θ. — 54 post παροιμίαν addit R. ὃ εὐτελέστατε καὶ λάλε· φησὶ (scr. φασὶ) γὰρ τὸν κέπρον εὐτελεῖ καὶ λάλον. Post παροιμίαν excidisse videtur λαμβάνεται. Ibid. Ἄλλως. ἀνόητε Dindorf. ἀλλ' ἀνόητε codex. — 1 Dindorfio corrigendum videtur ὄρνεν γὰρ θαλάττιον δ κέπρος. — 5 λιαν εὐθηέστατον Reg. — 6 ὄρνεν δὲ ἐστὶν Θ. — 7-13 pro his, τοῦτο — λάρος, Θ. præbet supra l. 50-54 posita καὶ οἱ παῖδες — παροιμίαν. Similiter Reg.

913, 21 πέρα Schæferus, παρὰ codex.

915 Regius : Ἐπιτρέπω λέγεται τὸ συγχωρῶ τι προθυμωμένῳ· προτρέπω δὲ τὸ ἐνάγω καὶ διεγείρω τινὰ ἄνοητα, ἥτοι παροξύνω. — 27 παραχωρεῖν

καὶ ἀμαρτάνειν. Hæc non abhorrent, dummodo paulisper adjuves scribendo seu παραχωρεῖν, καὶ τοῦ ἀμαρτάνειν διδόναι ἄδειαν· sive potius, παραχωρεῖν ἀμαρτάνειν, καὶ διδόναι ἄδειαν παρὰ τὸ πρόπον. HEMST. — 28 Ἦτοι ἀμαρτάνων om. Θ., qui 29 πίπτει.

916 sic in V., ἐξ ἀνάγκης, ἀργῶς καὶ μάτην. καινότερον δὲ καὶ τὰς τοιαύτας ἐπιστασίας ἀρχῆς — ἀρξαι. Ἄλλως. τὸ ἐξεπίτηδες μάτην οὕτως Ἄττ. V. Nihil præter illa, ἀντὶ τοῦ μάτην οὕτως Ἄττ., habet R. Apud Suidam, Ἐξεπίτηδες, καὶ ἐπίτηδες· ἐκατέρως λέγουσιν Ἄττικοι, ἀντὶ τοῦ μάτην, ἐξ ἀνάγκης, ἀργῶς. Οὐκ ἐπίτηδες ἡ πόλις ἀρχεῖν καθίστατο δικαστάς. — 31 sqq. κοινότερον — ἀρξαι excerpit Suidas s. Ἄρχειν. Male V. καινότερον. — 33 sq. γράφεται — ὁ βουλόμενος om. Θ. « Ad vocabulum ὁ βουλόμενος explicandum quid faciant adjecta, non facile quis dixerit. DORV. : ὁ βουλόμενος : ὁ θέλων. οὐκ οὖν : λοιπόν. ἐκείνός εἰμι : ὁ κατηγορός ὑπάρχω. Ergo descriptoris, qui ampliores veterum adnotationes excerpbat, culpa contigit, ut voci βουλόμενος adjungerentur, quæ ad ἐκείνους pertinebant : confer schol. ad v. 929. » HEMST.

917, 39 sq. ποιεῖ, ἵνα παρ' αὐτῶν βοηθῶνται Hemsterh. — 40 Τάττεται Θ. — 41 κατ. τὸ κατὰ, 44 συντασσόμενον, ὡς « τὸ ζῶιον κατηγορεῖται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. » κατ. καὶ τὸ παριστῶ — ὡς τὸ « κατηγορήσε τὸν δεῖνα ἢ θλ. μικροψυχον ». κατ. καὶ τὸ ἀπλῶς ὑβρίζω καὶ αὐτὸ γενικῆ. ἐνταῦθα δὲ τὸ κατηγορεῖ ἀντὶ τοῦ συνηγορεῖ. ἢ δυνάμενός τις φησὶ δι' ἀπορίαν πραγμάτων κατηγορίαν ποιήσασθαι κατὰ τινος, ἢ ἀπολογίαν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἐμοὶ χροῖται πρὸς ταῦτα, καὶ ἀντ' ἐκείνου αὐτὸς γίνομαι, ἥτοι ἔν φασιν ἐν δικαστηρίοις ἐντολὰ Reg.

919 ἀνατρέχει habet Θ.

922, 54 καὶ om. V. « Sub proverbii forma Suidas proponit : Προβατίου βίον ζῆν· ἐπὶ τῶν μωρῶν καὶ ἀνοήτων· τὰ γὰρ πρόβατα οὐδὲν ἐργάζεται καὶ ζῆ· ἢ διὰ τὸ ἀδρανές. Ordinem inversum non improbo; quippe ratio melius apparet, cur πρόβατον sive πρόβάτιον stulti insipientisque significationem habeat : alioqui solertes etiam homines et callidi non raro sunt ingenio ad agendum tardo, atque ἀδρανεῖς. Omissum a Suida τῆς διανομῆς τῶν πραγμάτων, quod tamen minime rejiciendum videtur : rerum gestionem atque administrationem intelligo : Plutarch. in Cleom. p. 820, E : πρὸς ἀσφάλειαν καὶ διανομὴν τῶν πραγμάτων. Erasmi Chilidas adi in *Ovium mores*. » HEMST. Reg. : Τὰ γὰρ πρόβατα ἀπλοῦστατα ὄντα, τοῖς παρατυχοῦσι τρέφεται, καὶ οὐ ζήτησιν περὶ τῆς τροφῆς ποιεῖται, ὥσπερ τὰ ἄλλα ζῶα· ὥστε ὁ τούτου βίος μαλακὸς καὶ φαῦλός ἐστιν. — 1 τῶν προβάτων R. πραγμάτων· ἢ ὅτι τὰ πρ. Ald. — 2 Ἀπρακτός habet Θ.

923 habet Suidas in Διατριβή. — 6 ἀφ' ἧς μίμημα περί Θ. — 7 τὰ πρόβατα R. — 8 ἐπιτηδεύτης. Glossator διατριβὴν intellexit, ut videtur, idoneam agendi facultatem, usu rerum civilium et exercitio quotidiano firmatam: neque enim memini ἐπιτηδεύτητα, ne ex more quidem Græciæ senioris, vocari, quæ veteribus erat ἐπιτήδευσις vel ἐπιτήδευμα. HEMST.

924, 9 παύσαιτο Θ. ἀναπαύσαιτο Ald. παύσαιτο legit etiam Suidas, qui μεταμαθεῖν exponit μεταγνώ- ναι, παύσασθαι. — 11 ἀφίμενον R. et Suidas. Ceteri ἀφιεμένου.

925 hoc ordine in V., Σίλφιον βοτάνη — Ἄλεξανδρίδης. Ἄλλως. Βάτος Κυρήνην — δεχομένων. Ἄλλως. παροιμία ἐπὶ τῶν σπανίων. Βάτος ἦν τις τῶν λιθῶν βασιλεύς. γέγονε δὲ σφόδρα δίκαιος. διὰ τοῦτο ἐπὶ τῶν ὑπηκόων (excidit μεγάλως ἐτιμᾶτο vel simile quid). παρ' αὐτοῖς δὲ τὸ σίλφιον τοῦτο λαχανῶδες φυτόν. ἐδόκουν δὲ σπανίως αὐτῷ ὄντι τέως αὐτῷ χειρῆσθαι, ἀλλ' εἴπου καὶ εὐρίσκατο αὐτῷ προσέφερον αὐτόν (recte αὐτό G.) — 16 Βάτος hic et infra V. — 18 τὸ om. V. — 19. Nummi Cyrenæorum, Batti effigie signati, adhuc hodie in nummophylaciis reperiuntur. KUST. αὐτό, 20 βασιλεία V. βασιλεία R., qui deinde σίλφιον. ἐστὶ δὲ βοτάνη πολυτίμητος. — 21 τῇ et 22 καὶ om. V. — 24 δ καὶ V., Suidas s. Σίλφιον, scholiasta Pindari Pyth. 4, 15, Apostolius s. Βάττου σίλφιον. ὡς καὶ G. ὡς Ald. — 25 πόλιν additum ex V., qui 26 κατὰ τὸν per errorem ex antecedentibus repetita pro παρὰ ponit. τῷ Ἀπόλλωνι Θ. Ald. — 28 βασιλείας, supra scriptio εὐεργεσίας, V., non G. — 29 δακτύλιον libri et Suidas. εἰκόνα, ὡς δὲ τινες δακτύλιον Ald. — 31 καυλὸς Pearsonus apud Kuster. ad Suidam. Legebatur κλάδος. Conf. schol. Equit. 890. αὐτοῦ προσφερόμενον τιμῆς Θ. — 32 Ἀμπελιῶται. Ab Ἀμπελίω, Cyrenaiæ promontorio et urbe, Stephanus Ἀμπελίτην finxit. L. Holstenius apud Suid. v. Σίλφιον Ἀμπελιῶται legi mouens addidit: quod fortasse hinc reformandum scribendumque Ἀμπελίται. Eandem fuisse Salmasii opinionem patet ex Plin. Exerc. p. 265, B. Verum Berkelio lubens accedo, qui in Ἀμπελίτης ut formam Ægyptiacam agnoscit, sic Ἀμπελιώτης minime repudiandum esse censet: hoc nimirum ab Ἀμπελίος, illud ab Ἀμπελος existit. Berkelius autem scholiastæ nostri verba proponens Suidam tamen solum nominat, apud quem in Σίλφιον legitur, καὶ οἱ Ἀμπελιῶται, ἔθνη Λιβύης· in Βάττου σίλφιον, οἱ δὲ ἐπὶ Λιβύης Ἀμπελιῶται. Corruptus in Ἀμπελος Hesyhii locus mihi videtur ita expoliendus: Ἀμπελος, ἡ μηχανή· καὶ ἄρα Μυκάλης, ἡ γουὸν ἕρος· Κυρηναίαις δὲ αἰγιαλός· καὶ πόλις Θράκης· καὶ ἡ ἀμπελος. Quanquam enim sedes Ampeliotarum,

quos perraro veteres attingunt, certis limitibus definire non sustineam, videtur tamen eorum regio illa in parte Cyrenaiæ fuisse sita, quam Diodorus ait πολλὴν ἀμπελον, ἐπὶ δ' εὐαίαν εἶχειν, et oræ maritimæ tractum aliquem occupasse. HEMST. εἰς Δελφούς et sequentia om. Θ. — 33. Historicum Alexandriden, Delphis oriundum, rerum patriarum scriptorem, et Anaxandriden comicum olim ad Polluc. 9, 59, distincti, et suum utrique nomen vindicare sum conatus. Hic sententiæ nostræ Kusterus primum assentitur: statim causam deserens non multum se pugnaturum esse profitetur, si quis præferendam potius censuerit opinionem Meursii: is scilicet in Bibl. Græc. Alexandride proturbato, solum Anaxandridæ nomen, tanquam utrisque commune, præ genuino habuit. Ego nihil adhuc argumenti novi prolatum reperio, quod pristinam opinionem meam vel minimum labefactet: imo contra non pauca sunt ad manum, quibus ea firmissime, quantum in antiquis rebus consequi licet, stabiliri possit. Ille ipse perpetuus fere librariorum error in nominibus hisce permutandis binos nobis diversosque scriptores indicat. De Anaxandride comico res facillime potest ad liquidum deduci; sed in Alexandride historico fateor paullo impeditiore esse probationem ob scripturam veterum ambiguum: ut enim nomen hoc ita dederit scholiastes noster et Plutarch. in Lysandr. p. 343, B, tamen in Quæst. Gr. ejusdem Plutarchi p. 292, F, et schol. Euripid. ad Alcest. v. 1 prostat Ἀναξανδρίδης ὁ Δελφός: numerum auget Proverb. App. Vat. C. 1, 5: ἡ ἱστορία παρ' Ἀναξανδρίδην ἐν πρώτῃ περὶ τῶν συληθέντων ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων: quod opus non aliud existimo, quam ipsam Delphorum historiam, cujus forte primo volumine de donariis furto subductis potissimum egerat; Schottum certe cum Anaximandro suo Milesio, quem reponi volebat, nihil moramur. Sublata foret omnis difficultas, si ut Anaxandridæ comici Suidas, sic item Alexandridæ, servato literarum ordine, meminisset: verumtamen eo ipso in loco dum de Anaxandride historico penitus tacet, non leve nobis pro Alexandride documentum suppeditat. Pone veteri, quem descripsit, grammatico non comici tantum, sed et historici, qui eodem nomine diceretur, fuisse notitiam: de altero scilicet ne verbulo quidem monuisset; saltem ut lectori consuleret, eumque duos homines diversos discernere doceret, qua in parte, erroris, qui ex homonymia facile oritur, amovendi causa, cura grammaticorum alias excellit, ut ex ipso Suida compertum habemus: haud sane probabile videtur. Præterea nostram

opinionem eximie suffulcit Stephan. in Παρνασσός, non deesse referens, quibus monti nomen inditum placeat ex Parnasso quodam, qui primus Pythone fuerit vaticinatus, ως Ἀλεξάνδρος φησιν ἐν πρώτῳ περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίου. Eundem esse, qui ab aliis Alexandrides vocatur, nemo dubitet, qui libri titulum attenderit; sive illa librarii sit culpa Alexandrum scribentis, ubi debuerat Ἀλεξανδρίδης, ut pro Anaxandride legebatur Ἀλεξάνδρου ap. Aristot. Rhet. 3, 10, § 3; quamque eandem maculam insecuisse Zenobio 6, 11, fere persuasum mihi est; sive communis consuetudo primitivorum patronymicorumque nominum commiscendi, de quo genere nonnulla notavimus ad Lucian. Tim. p. 157. Sic Lacedaemoniorum Ephorus Κλέανδρος et Κλεανδρίδης apud schol. Aristoph. ad Nub. v. 857. Archontes Athenis Φρασικλῆς et Φρασικλείδης, uti legendum in Diodoro Sic. 9, p. 281, D. Εὐβουλος apud Lys. p. 154, 27; et Εὐβουλίδης: quare nihil erat cur Jo. Meursius Lysimachum mutaret in Lysimachidem A. L. 4, 31. Bias Τευτάμου Diogeni L., Τευταμίδου Stobæo: Protagoræ pater Μαίανδρος, Μαιάνδριος, et Μαιανδρίδης: Theocriti Σίμιχος et Σιμιχίδης, de quo schol. ad Id. 7, 21. Quem Thespium vocat Thespiæ conditorem Pausan. 9, 26, 4, is Θεσπιάδης dicitur a Stephano, et apud Suidam in Ἐξαναστάς. Corrīgendus talem in modum Hesychius: Φιλομηλιάδης (vel potius Φιλομηλείδης: pertinet enim hæc observatio ad Homer. Od. Δ, 343; P, 134) οἱ μὲν κύριον ὄνομα· πολλάκις γὰρ πατρωνυμικῶς τύπῳ κύριον δηλοῦται, ως Εὐρυπίδης, Ἡρακλείδης: ut utriusque exempli vice ponatur: nisi malis, ως Εὐρυπίδῃ Ἡρακλείδης, sicut ab Euripide Hercules appellatur Ἡρακλείδης. Pari ergo jure in tanta ejusmodi nominum variatione Alexander dici potuerit, atque Alexandrides. His rebus expensis, vix mihi dubium est, quin eruditus lector de Alexandride historico secundum me sit pronunciaturus. Hemst. — 34 βαλοσαμῆλαιον. Eandem vocabuli σιφῶν in Gloss. mss. explicationem reperi, certe parum accommodatam: præterquam enim quod in Comico ipse laserpitii Cyrenaici frutex sit intelligendus, multum distant laser, sive silphii succus, et ὀρεβάλαμον, aut, quod a recentioribus potissimum usurpatur, βαλοσαμῆλαιον. Hemst. τὸ λεγόμενον βαλοσαμῶν Θ. Reg. — 36 Κυρήνην τὴν καὶ Πεντάπολιν ἐν Αἰγύπτῳ, 39 ἐπείρησαν Reg.

928 quod in Dorv. supra προσαλλέωσιν scriptum est, ἔμπροσθεν, quid efficiat. non video, nisi πρόσ ἐμὲ voluerit exponere. ἔμπροσθεν ἐμοῦ. Hemst.

929, 49 φησὶν om. V. τοῦτο—λέγει. om. etiam Θ.

ARISTOPH. SCHOL.

930, 53 Ἄντι — ἡμέρα om. Θ. Excerptis Suidas s. Μεθ' ἡμέραν. δὲ additum ex R. — 54 φησιν V. — 6 τῶν δίκαιος codex. — ut oportebat, Reg.

931, 10 δίκαιος codex. — 12 ἢ ἀπατῶν codex.

933, 15 Οἶδε Θ. — 16 μὴ—πάθη om. Dorv. μὴ δ Vict. πείσεται Θ.

937 om. Θ. — 26 πᾶν τὸ R. et Suidas s. Ἱερόν. τὸ om. V. Ald.

938, 30 τεθήσεται Θ.

939. Passim grammatici conjunctionem ἢ explicant per παρὸ. Vid. Gregor. Corinth. p. 103 ed. Lips. SCHÆFER.

943. Fuisse circa templa arbores sacras, quibus anathemata suspenderentur, prolatis scholiastæ verbis ostendit Des. Herald. in Apolog. Tertull. p. 58. Ὡσπερ κοτίῳ προσπατταλεύσω unde ductum sit, triplex affertur explicatio: scholia duo priora, quamvis diversam rationem continent, adeoque bene separantur, in unum conflavit Suid. in Προσπατταλεύσω: εἰῶθαι γὰρ κοτίῳ καὶ ἄλλοις δένδροις προσπατταλεύειν ἀναθήματα καὶ κωλὰς καὶ κρανία πρὸς ἀποτροπὴν βασκανίας οἱ γεωργοί, καὶ πρὸς τὸ μὴ ξηραθῆναι τὰ αὐτῶν γεωργήματα. Tertium de more venatorum, qui capturæ primitiis deos venerabantur, latine versum invenies apud Spanhem. ad Callimach. p. 205. Hemst. Regii scholion tale est: Κότινος λέγεται μὲν καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον, ὃ φασιν ἀγριελαίαν· λέγεται δὲ καὶ ὃ ἐξ αὐτῆς στέφανος. ἐνταῦθα δὲ τὸ δένδρον λέγεται. εἰῶθαι δὲ οἱ γεωργοὶ πασσάλους κρανείους προσηλοῦν ταῖς ἀγριελαίαις πρὸς ἡμερότητα ταύτας μεταγόντες. οἱ δὲ φασὶ πρὸς ἀποτροπὴν βασκανίας περιάπτειν τοὺς γεωργοὺς ταῖς ἀγρίαις ἐλαίαις τοὺς τοιοῦτους πασσάλους. — 38 γὰρ πρὸς τοῖς V. ἐν τοῖς Ald. — 39 πατταλεύσει V., qui sequentia Ἄλλως. αὐτὰ (l. 42) post Ἀρτέμιδος l. 45 ponit. — 40 γὰρ πρὸς τοῖς V. κωλὰς Θ. et Suidas. κῶλας V.; sed κῶλα G. — 42 ἔθος γὰρ ἦν Θ. τι V., ex quo 43 ἢ τὴν accessit. — 47 προσκαρρῶσω. Inferioris Græcitatibus vocabulum, de quo vid. Bast. ad Gregor. Cor. p. 575. DIND.

946, 53 τὸν ἀσθ. V. — 54 καλ—άνωρ. om. etiam Θ., habet Reg. et Dorv. — 2 τὸν om. V., qui pergit συκοράντην. Ἄλλως. τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεὸν τὸν Πλούτων μέγαν ἢ τὸν ἀσθενῆ. δευτὸς γὰρ ὁ Πλούτος. κακαλυμμένος δὲ ἐρεὶ ἀπὸ τῆς συκῆς σχηματίσας. — 5 διῶτι ἐστὶν Hemst.

949, 15 δὲ εἴ β. δοῖται, 16 τοῦ ἐναντίου Ald.

950, 22 ἀκινύειν τοῦτο, vel ταῦτα, τῇ βουλῇ, εἶτα τοῖς κριταῖς Hemst. Regius: Ἔθος ἦν ἐν δημ., δταν ψήφισμά τις ἐτίθει περὶ τινος, πρῶτον μὲν τῇ βουλῇ τοῦτο ἐδείκνυσεν, εἶτα τοῖς ἐκκλησιαζοῦσι δικασταῖς, καὶ τελευταῖον τῷ δήμῳ. εἰ οὖν τούτοις πᾶσι καλὸν ἐδόκει, κύριον ἦν.

951, 24 Λόγους συκοφάντου μιμείται. ἀντὶ V., non G. Ἀντὶ τοῦ om. G. R. — 25 quo spectet λόγους δὲ συκοφάντου μιμείται, mihi non satis est apertum : an voluit, ideo justum hominem in re levi grandioribus uti verbis, πανοπλία, κορυφαῖος, στάσις ἔχειν, quod idem sycophanta fecisset, et δημοκρατίαν, τὴν βουλὴν τὴν τῶν πολιτῶν, atque ἐκκλησίαν magnifice jactasset : fuisse veterum aliquem grammaticorum, qui κορυφαῖον hic acceperit *principem senatus*, scholia mox demonstrant : in superioribus quidem nihil a sycophanta prolatum, quod nunc per jocum justae imitari videatur. Quum idem ad v. 929 scholiastes notabat, res coram oculis erat exposita. HEMST. — 26 παίζων om. Θ. — 31 ἄλλων πολλῶν Reg.

952, 33 scribendum fuerat λουτρὸν, λουτρῶν, vel λουτρῶν, λουτρῶν prius adhibuit ipse ad v. 616. Statuitur autem a grammaticis, ut monstrant Etymol. in v. p. 568, et Eustath. ad Il. O, p. 1037, 39, Od. Z, p. 1560, 31, potestatis accentu moderante discrimen inter λουτρὸν, quod est *lavacrum balnei*, sive *lavatio*, quomodo frigidam in palæstris lavationem Græcos λουτρὸν vocitare scribit Vitruv. 5, 11 ; et λουτρον proprie significans *aquam balneaticam*, aut etiam sordidam a lavationibus ; unde λουτροχόος idem, Hesychio teste, qui περιχύτης, et senioris Græciæ λουτράρης, quod vocabulum ex Glossis ad Comici Pluturum mss. prolatum a Ducangio pertinet ad v. 955. Alterum λουτρῶν itidem a veteribus usurpatur, cujus rationem exponit Eustath. ad Od. Δ, p. 1481, 63 : διαλελυμένος λέγεται καὶ τὰ λουτρά λουτρά, καὶ ὁ τόπος αὐτῶν οὐ μόνον βαλανείον, ἀλλὰ καὶ λουτρῶν, οὗ γενικὴ λουτρῶνος, τύπῳ περιεκτικῷ. Ptolemæus Euerg. apud Athen. 10, p. 438, F : εἰδοῦτό τε εἰς τοὺς κοινούς λουτρῶνας. Plutarch. Alex. p. 685, E, et ex regiis ephemeridibus p. 708, D. HEMST.

953, 35 Ἐπειτα Ald. περιίστανται R. Ἐπει—βαλανείος om. G. — 36 ὡς περὶ χορὸν V., qui sequentia οὐ γὰρ ἐξῆν ξένον (sic enim scribit) — ἐπὶ κεφαλῆν (l. 40) ante ἐπὶ περιίσταντο habet. « Quæ deinceps in scholio sequuntur, externos urbano choro inseri non licuisse, contra licuisse Leuæo, ut non omnino negaverim, solius certe scholiastæ fide vix induci possum, ut rei minime probabili subscribam. Petitus quidem Comm. in LL. AA. p. 269 præter hoc scholium Ulpiani locum protulit ad Demosth. Or. in Leptin. p. 572, D, ubi minus attento simile quiddam ex Alexandro rhetore docere videatur : verum si quis rem penitus inspexerit, nihil huc pertinere facile deprehendat. Lex sane fuit Athenis, μὴ χοραεύειν

ξένον, ἢ χιλίας ἀποτίνειν τὸν χορηγόν. cui quam proterve Demades, insolentissimus opum male partarum ostentator, insultaverit, refert Plutarch. Phoc. p. 755, C, quam latam esse constat ante Aristophanis ætatem ex Andocide in Alcib. p. 31, 36. Caput ejusdem legis a Demosthene commemoratur Mid. p. 612, B, potissimum autem adversus eos peregrinos valuisse credo, qui furtim ac per fraudem in jus civitatis irrepserant, atque adeo poterant actione ξενίας pulsari : nihil equidem inter Athenienses citius contigisse reor, quam ut ex eo numero sæpe nonnulli choris interessent : horum amovendorum cura sub gravi multa τοῖς χορηγοῖς fuit commissa. De præcettore vero, quemadmodum Apuleius τὸν κορυφαῖον Latine dedit, dubitandum non est, quin peregrinus assumi potuerit ; artifex enim quærebatur, reique musicæ peritus : idque præter alia multo plura manifesto patet ex eo Simonidis carmine, quod Callimachi Epigrammatibus immixtum est n. 50. Sed qui tradiderit, tum alios fuisse choris, qui deorum honori ducebantur adscriptos, quam juvenes ingenuos, ἡθιθεούς, ἀμφιθαλεῖς, veris civibus prognatos, tum μετοίκους vili in pompis ac pæne ignominioso *σκαφηφόρων* ministerio fungentes χορηγίας, quæ ad rem sacram pertinebant, administrasse, necdum a me quisquam unus, quantum recorder, extra scholiasten fuit inventus : quare neque illud sane κατὰ τοῦτο πέπαιχεν, quorsum spectet, satis percipio, nisi quis interiisse plura suspicet, quibus ostenderit, idcirco balneatorem hunc sycophantam, tanquam peregrinum et τοῦ πονηροῦ κόμματος, foras exturbaturum esse, quia de balneo, quo hominem nequam facessere se jusserat, non secus ac de choro locutus fuerat vir justus : sunt enim κορυφαῖος et στάσις propria choris vocabula. HEMST. — 39 χορ. λέγεται ὁ V. ἐν βουλῇ Ald. — 40 ὡσπερ ἀνδριάς ἐπὶ κεφαλῆν ex scholiis brevioribus atque ad singulos versus interjectis manasse auguror, hoc pacto in ordinem redigenda : κορυφαῖος : ἐπὶ κεφαλῆν. ἐστηκώς : ὡσπερ ἀνδριάς. Sic saltem sensus aliquis extundi poterit, atque animadverti, quid cogitaverit interpres, licet nihil minus quam interpretationem ejus probem. HEMST. ἐπὶ τὴν κεφαλῆν Θ. — 41 ὀρθός Hemst. Ἦγουν om. Θ.

954, 43 scribendum vel τοῦ βαλανείου cum Hemst. vel κατὰ τὸ βαλανεῖον. DIND. Τὸ βαλανεῖον reliquiæ sunt sequentis glossæ, ὁ τοῦ βαλανείου ἐπιστάτης, quam exstitisse in archetypo Dorvilliani similes codices docent. — 44 πρῶτον τῇ τάξει Reg.

955, 48 ἔξω τῆς Θ.

957, 52 ἐκ μεταφ. V., qui κακῶς κοπέντων. Ceteri φαύλως διακεκομμένων. — 54 μερίδα vocat quam σύστημα scholiastes ad v. 863, eum esse partis deterioris. HEMST.

959, 4-8 om. etiam Θ. — 9 ἐστὶ om. V. πρότερον, 10 νέον τινὰ ἐπὶ τῷ συμφθίρεσθαι αὐτῆ Reg. ἐπὶ τὸ V. — 11 ὁ δὲ πλουτήσας ἀνεχώρησεν, ἢ δὲ καταβοῶ V. Idem aliud ad hunc v. scholion habet, γραῦς πρὸς τὸν χορὸν τῶν γερόντων. ἢ φίλη τοῦ νεανίου · quod om. G.

961, 16 ἀντὶ τοῦ παντελῶς V. om. G. — 17 Ἐσφάλημεν om. Dorv. — 19 γίνωσκε om. Θ.

963, 21 Καὶ προσπ. V. — 22 καὶ μειρακίσκην μὲν omisit Suidas in Ὀρικῶς, quæ tamen ut adsint, sensus poscit : rationem enim ista, διὰ τὸ τεθρυμμένον τοῦ ὠραϊσμοῦ, continent, cur facetus senex Chremylus prurientem anum, indecoro comendi studio virgines ætate florentes æmulatam, appellaverit μειρακίσκην. HEMST. — 23 sq. sic in V. In Θ. Ald. ὦρ. ἐξ (νεωτερωκῶς addit Θ.) ἢ εὐπρεπῶς ἢ κατὰ καιρόν. Pergit Θ. τοῦτο δὲ εἶπον οἱ γέροντες ἀπούσαντες παρ' αὐτῆς. — 28 ἐνηβοί Paris.

964, 32 ἐξεοχμῶν Θ., qui 38 ἄδικα habet. — 41 τοῦ ὄραν Schæferus.

970, 45 ὀδε V. Θ. — 46 ἀρα V. — 47 ὥς R. V. δὲ om. V., post πανδοκεῦτρια ponit R. « Vocabulo πανδοκεῦτρια nimirum usus fuerat Aristophanes supra v. 426. Sic et πανόπτης, πανόπτρια · quamvis alioqui vice μαθητρίδος et ὄρχηστρίδος, μαθήτριαν et ὄρχηστριαν efferrī non placeat fastidiosis Atticisimī magistris. In gl. Dorv. scribi debet ψεύστρια. » HEMST. Reg. : — ὥσπερ μαθητῆς καὶ μαθήτρια, καὶ αὐλητῆς καὶ αὐλήτρια. Qui l. 50 ἦσθα.

972, 52 Ἐὶ ἐπινες παρ' V. « Hoc priore scholio, quod vetustius minimeque contemnendum finitur in his verbis (l. 5) ἔξ ἂν λάχωσι, caruit Suidæ codex, in paucis ille quidem ab edd. nostris discedens, sed quæ tamen non neglexisse operæ sit pretium : Ἄλλ' οὐ — γράμματι, Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἐδικαζες (ista recidit, qui descripsisse Suidam videtur, Mich. Apostol. 2, 85, et tanquam vulgare proverbium exponens addidit, ἐπὶ τῶν μεθούτων) · οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι κατὰ γράμμα ἐκληροῦντο ἀπὸ τῶν ἰ' φυλῶν (omisso numeri denarii signo adjecit Apost. δέκα δὲ ἦσαν αἱ φυλαί) · οἷον ἢ πρώτη τὸ ἀλφα εἶχε σημεῖον, ἢ δευτέρα τὸ β, καὶ ἐφεξῆς μέχρι τοῦ κ. (Apost. τὸ ἀλφα, ἢ δὲ δευτέρα τὸ βῆτα εἶχε σημεῖον μέχρι τοῦ κάππα.) δέκα γὰρ φυλῶν οὐσῶν, δέκα ἐγένοντο δικασταί (Apost. ἐγένοντο δικαστήρια · quam lectionem ne quis temere spernat, consulendus est schol. ad v. 277) · ὁ οὖν λαχὼν τὸ ἀλφα πρῶτος (id est ἐν τῷ πρώτῳ δικαστηρίῳ τῷ Ἄλφῃ) ἐδικαζε, καὶ (οἱ recte interponit Apost.) ἄλλοι ἁμοίως. Τάχα οὖν σὺ, φησί, λαχοῦσα οὐκ ἐδικαζες, ἀλλ' ἐπι-

ves. Ex his quum dilucide colligatur, illud antiquioris notæ, quod dixi, et hoc enotatum a Suida scholion diversi parentis esse fœtum, in unum tamen utraque, velut nullo discrimine se juncta, conflarunt Jo. Meurs. De Archont. 3, 10, et S. Petir. ad LL. AA. p. 196 : quo factum est, ut in errore incidierint, sed plane contrarium, dum hic de senatoribus cuncta, de judicibus ille interpretatur. Atqui non potest dubitari, modo quis animum attenderit, quin solum senatorum ordinem prius, alterum consessus judicum tangat. Ceterum quod Petitus rescribi jubet κατὰ τὸ γράμμα pro καὶ τὸ γράμμα, et ἐν τῷ γράμματι pro γραμματεῖω, jamdudum ante Meursius non aliter ii. ipsis scholiastæ verbis exhibuit : verum neuter animadvertit vice καὶ ἐβουλεύοντο οὗτοι, legendum esse οὕτως · nimirum κατὰ τὸ γράμμα, vel, si quis hoc forte, me non invito, malit, κατὰ γράμματα · quemadmodum diu ante judices sorte duci, inque sua quisque tribunalia mitti consueverant. Præterea Petitus ἐπὶ Γλαυκίππου sequentibus adnectendum censuit, suffragante Kustero : ego Meursii rationem approbo, qui Latine dedit : *Inquit enim Philochorus sub Glaucippo. Et senatus etc.* : solent enim grammatici non raro, quoniam Philochorus historiam suam Atticam secundum annos Regum atque Archontum digresserat, ἐπὶ Γλαυκίππου, ἐπὶ Καλλίου verbi gratia, tanquam temporis indicem ac titulum ponere, sub quo res ejus testimonio confirmata reperiri queat. Verum idem Meursius quando istæc, τοῦτο δὲ ἀφ' ἑτέρου ἐστὶν ἐρμηνεύσαι, sic Latine reddidit, *illud autem ab alio potest explicari*, quid voluerit, prorsus ignoro : sensus est sine dubio : *illius autem, ἐπινες ἐν τῷ γράμματι, interpretandi rationem aliunde ducere licet* : nihil hoc aliud, quam adsumentum futile scholiorum collectoris, qui certe opportunius hic solemne illud ἄλλως interjecisset, quam ineptam laciniam : nam manifesto prodit se neutiquam assecutum esse veteris scholiastæ mentem, qui recte Comicum intelligi vult ex iis, quæ de judicum sortitione supra fuerant ad v. 277 prædicta, sed nunc solum ex Philochoro prioribus addit novam observationem : in qua quod legimus τῷ πρὸ τούτου ἔται, non est nullius momenti, nec temere prætereundum : debet enim haud aliter accipi, quam si scriptum foret, τῷ πρὸ τοῦ Πλούτου ἔται, quod ipsum fortasse non deerit qui reponendum potius existimet, vel, πρὸ τῆς τοῦ Πλούτου καθέσεως · anno ante, quam Plutus in scenam fuerat datus ; sicut in schol. ad Lysistr. v. 1096, πρὸ ἐτῶν τεσσάρων τῆς καθέσεως τούτου τοῦ δράματος · nam depravate editur καταθέσεως. A nobis non

discrepat S. Petit. Miscell. 1, 11. Jam post Glau-
cippum Athenis summo magistratu functus est
Diocles, quo archonte fabula primi Pluti fuit
commissa : hoc perspecto statim consequitur,
scholion esse unius grammatici, qui primum
Plutum sub oculis habuit. Illa vero, 'Εν τῷ
γράμματι οὖν εἶπεν, ὡς ἐπὶ τῶν ῥητόρων — ἀνήλθεν
et inepta sunt, nihilque ad illustrandum Aristo-
phanem conferunt, et alieno loco immissa : ad
infimam sedem, si quam merentur, detrudi de-
buerant, quandoquidem hic importune divel-
lunt, quæ copulata Suidas invenerat. » ΗΕΜΣΤ.
— 1 ἐβουλεύοντο Θ. Ald. — 2 ὁ Φιλ. Ald. — 3 κατὰ
γρ. V. Legebatur κατὰ τὸ γρ. Ib. ἐκαθέζετο πρῶτον
Θ. τότε et ἐκαθέζετο om. V., qui 4 καὶ ἔτι καὶ νῦν.
— 5 γράμματι ᾧ Meursius. γραμματίῳ Θ. γραμμα-
τείῳ V. γραμματείῳ ᾧ Ald. Sequentia V. hoc or-
dine, 'Ἄλλως. ἐρωτηματικῶς — γράμματι. 'Ἄλλως.
τοῦτο — ἀνήλθεν. Ib. τούτου Θ. — 7 κατὰ γράμμα
R. et Suidas. κατὰ γράμματα V. κατὰ τὰ γράμματα
Ald. — 8 εἶχε σημείον καὶ ἐξῆς ὁμοίως ἕως τοῦ x.
V. — 9 ἐγίνοντο R. et Suidæ codex Paris. A. ἐγρά-
φοντο Reg. Ald. — 10 καὶ — ὁμοίως om. V. καὶ αἱ
ἄλλαι Θ. Reg. καὶ ἄλλαι Ald. — 11 R. post ὁμοίως
addit omissum initio παρ' ὑπόνοιαν δὲ εἶπεν ὄφειλε
γὰρ εἰπεῖν ἐδίκαζες. Sequentia 'Ἄλλως. ὡς — ἀνήλθε
sic in V. infra post φιλοῖνους (l. 16) leguntur. ἐν
τῷ γράμματι οὖν εἶπεν ὡς Ald. — 12 ἄρα V. — 15 sq.
ἐπ. δὲ παίζων (παίζει δὲ Θ. Reg.) πρὸς τὸ τῶν γυναι-
κῶν φύλον (φιλοῖνον Hemst.) Ald. πρὸς τὸ γυναικίον
φύλον ὡς φιλοῖνον Reg. — 17 ἐπειδὴ τέσσαρες καὶ,
18 κατὰ τὴν V.

973, 29 πάσχω ἢ ἀθλία Dorv., qui 30 ἢ om.

974, 32 κατακνησµὸν V. Θ., non G. — 33 ὡς
additum ex R. καπρώσαν om. V. Qui post γρᾶν
addit δειλάρα δὲ ἢ ἀκρωσ ἀθλία. Sequentia om.
etiam Θ.

981, 52 sq. Μεγάλως, ὑπερφυῶς, ὑπερβαλλόντως
V. ὑπερβαλλόντως, σφόδρα R. Excerptis Suidas s.
Ἵπερφυῶς. — 1 πέρα Dindorfius. παρὰ codex. — 3
τὸν Paris.

982. Ζητεῖν pro petere ut rarius antiquis Græ-
cis, sic recentioribus frequentissimum; vid. ad
v. 990. Inde ζητάρης, et, quod Ducangius adno-
tavit, ζητιάρης, ἐπαίτης, mendicus. ΗΕΜΣΤ.

983 ἀγορᾶς, hoc est, emendi causa; recentio-
ribus enim Græcis ἀγορά, et corruptius ἀγοράδα
pro ὠνῆ usurpatur. ΗΕΜΣΤ. — 9 φησιν om. Θ.

986, 14. Modius et medimnus quid distent,
comperitur est : nihilominus μέδιμον Græci po-
steriores μόδιον exponunt : Hesych. in Μεδιμναίον,
Moschopol. Περὶ σχεδ. p. 64. Quos modius in
Annibalis historia, equitum prælio Cannensi
cæсорum multitudinem annulorum mensura æsti-

mantis, Latini vocant, illi Græcis μέδιμοι sunt,
et nonnullis quidem Ἄττικοι. Accuratiore Suid.
in v. Μέδιμος οὖν μοδιῶν ζ'. Cicer. in Comment.
Caus. apud Corn. Frontonem : *Medimnum 8 mil-
libus centum, id est, modium 48 millib. 600.* Vid.
Jo. A. Bösium ad Corn. Nepot. Attic. c. 2, § 6.
ΗΕΜΣΤ. Ib. τετάρων om. Θ.

988 scribi debuerat ἤδειτο. ΗΕΜΣΤ.

989 sic in R., μισητίας. οὐχ ἔνεκα — ἀσελγεία.
λέγει δὲ τὴν πορνείαν οἰοεὶ μισητίας παρὰ τὸ μέ-
σεσθαι. — 20 καὶ ἐν τούτοις dicit respiciens, ut
videtur, ad Av. 1619. DIND. φησὶ μισητίαν Θ.
— 21 ἐπίφορον Suidas s. Μισητία. — 22 με τῷ
ἀσελγία Θ.

991, 27 μέμητο codex. Conf. Etym. M. p. 578,
51, Eustath. p. 1373, 64. ἐν τῇ Ὀμηρικῇ προσω-
δίᾳ Suidas s. Μεμηῆτο. Herodianus ἐν τῇ βίβλῳ
τῆς Ὀδυσσειακῆς προσωδίας citatur ab schol. Av.
862. DIND.

995 om. etiam Θ. — 38 Καλῶς εἶπε, 39 sq.
χεροὶ τὸν πλακούντα, ὃν ἐπέμψε μὲν ἐκεῖνω, οὐκ ἐδέ-
ξατο δ' ἐκεῖνος αὐτόν, ἀλλ' ἀντέπεμψε πάλιν αὐτῷ.
ἔστι δὲ πλακοῦς ἐξ ἀλφίτων μὲν συνεστῶς, ἔχων δ'
ἐπικεῖμενα μέλι τε καὶ κάρυα, ὃν ἰδιωτικῶς ζηροπι-
τάριον φασίν Reg.

996, 41 σάνις ζωγραφουμένη om. Reg. Θ., se-
quentia sic exhibens, π. τὸ τῆς πεινῆς ἄκος, ἤγουν
δ θ. τ. π. αὐτοῖς ἐν αὐτῷ βρώμασιν.

997, 45 ὑπάρχοντα Dorv. — 46 ἀντὶ τοῦ G. ἀντὶ
τοῦ καὶ R. V. — 47 καὶ ἡρέμα R. ἔτι ἡρέμα V. ἄπερ
ἄμ. R.

999, 49 Εἶδος πλ. γαλακτώδους inter glosse-
mata habet V. (et Reg.), om. G. ἔστι δὲ εἶδος πλ.
γ. post πλακούντιον ponit R. — 51 πλακούντιον
πρὸς τοῦτω Suidas s. Ἄμμητα. Ib. ὡσανεὶ V. et
Suidas. ὡς ἂν Ald. et Suidæ codd. optimi. — 52
πατῆσαι ἐκεῖ με V. et Suidas. ἐκεῖσε πατῆσαι Ald.
« Πατεῖν usu Græcæ linguæ vulgaris pro ire, va-
dere teri solet : sic ἀντιβαίνειν παρὰ τοῖς κοινοῖς
ἀντιπατεῖν, teste schol. Sophocl. ad Electr. v.
577. » ΗΕΜΣΤ. — 53 φλεψίαν etiam cod. Canta-
brig. apud Porson. ; alius φλαψίαν. Codex Paris.
ap. Ducang. p. 4 ἀβλεψίαν. Ib. εἶχε — χεροὶ om.
Dorv. — 54. De ταρχανά quid dicam vix habeo,
nisi vocabulum a Turcis ad Græcos recentiores
pervenerit : illi enim amyli quandam speciem,
trachana dictam, ex frumento aqua macerato
decoquunt, et pulvis suis admiscent, ut re-
fert Petr. Bellonius Obs. 1, 59, et 2, 7, ad quem
locum monuit Car. Clusius ejus parandi modum
accuratius exposuisse Rawwolf. Itin. lib. 1, c. 8.
Dubitandum fere non videtur, quin idem sit,
quod ex Golii Commentariis Castellus in Lex.
Pers. descripsit p. 177 : خانه, Tarchanach, vel

Terchanach : *Alica, lacte acetoso cocta, et siccata rursum, quæ postmodum in cibos denuo paratur, a Turcomannis imprimis, inque hyemis usum servatur.* Permulta complectitur lingua Græcorum vulgaris, præsertim in arborum, herbarum, animalium, rerumque naturalium vocabulis, ex Orientis fontibus derivanda; quæ primordia si Ducangio penitius fuissent perspecta, errores sane non paucos effugere potuisset. HEMST.

1002 hoc ordine in V., καὶ περὶ τῆς παροιμίας ταύτης—παροιμίαν ἔλθειν φασί. οἱ δὲ φασιν ὅτι ἐν τοῖς—ἄλλοις Μιλήσιοι. Ἄλλως, ἰσχυροὶ ποτ' ἦσαν—ὑπερον δὲ δυστυχοῦντων. Adde etiam scholion v. 1075. — 7 ἔπου προσετίθεντο, quorum se paribus adjungerent, illi omnino bello superiores erant. προστίθεσθαι vel προσθέσθαι τινι historicis ea virtute frequens. Phrynichus δὲ στρατηγῆσας τὰ περὶ Σάμων, καὶ Ἀστυόχῳ προσθήμενος, schol. ad Av. v. 750. HEMST. πάντας V., qui 8 πόλεμον πρὸς τινας. Ceteri πρὸς τινὰ πόλεμον. — 10 ἐρωτήσαι καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς ἔγρησεν V., qui 12 ἦσαν ποτ' ἦσαν. Ceteri πάλαι ποτ' ἦσαν. — 13 καὶ περὶ V., qui Δήμων. Ceteri Δάμων, de quo hæc annotavit Hemst. : « Advertit me forma Dorica nusquam alibi, quantum recordor, in hujus scriptoris nomine usurpata. In scholiis certe ad Av. v. 302 est Δήμων : similiter ad Pindar. Nem. 7, 155, et apud alios multos in Bibliotheca Meursii Græca, qui propterea Δήμων hic quoque rescribendum esse censuit. Gente Dorus fuerit Demo, dicere non habeo : quod si constaret, facile credi poterat Doricum ejus nomen, ut in Damarato et Demarato Corinthio, multisque aliis usu venit, in formam vulgarem a grammaticis fuisse conversum. Sic Epicharmi Siculi fabularum titulos sæpius adducunt Πύρρα ἢ Προμηθεύς, Ἡδης γάμος, Γῆ καὶ θάλασσα, quam Προμαθεύς, Ἡδης vel Ἄδης, Γᾶ etc. Æliano, qui genuinam inscriptionem servaverat, ex ea causa grave vulnus est impressum; mendosissimus enim locus De anim. 13, 4, ita redintegrari debet : Ἐπίχαρμος μὲν ἐν Ἡδης γάμῳ, καὶ Γᾶ καὶ Θαλάσσει, καὶ προσέτι Μῶσαις. Occurrunt alioqui frequenter sine discrimine Damon et Demon. Pythagoreus est Syracusis oriundus apud Iamblichum Damon, notissimus ille Phintiae sodalis; Sicyonius alter Demon. Celebris musicus idemque disciplinæ moralis et civilis peritissimus Damon, cui Pericles operam dedit : ab eo ducta musicorum secta, αἴρεσις Δαμώνιος, non Δαμώνιος, ut perperam legitur in Porphy. Hypomn. ad Ptolem. Harmon. , quod Bullialdum fefellit Nott. ad Theon. Smyrn. p. 205. Hunc Damoneum Atheniensem non solum appellant Plutarch. De

mus. p. 1136, E, et Athen. 14, p. 628, C, sed et testularum suffragia, quibus labefactatus patria caruit, aperte ostendunt : quocirca nisi mihi dubium videtur, quin eum ipsum designaverit Stephan. in Ὅα, Δάμων Δαμωνίδου Ὅαθεν· ad illam itaque normam Plutarchus emendandus in Pericl. p. 157, A, συμβουλευόντος αὐτῷ Δημωνίδου τοῦ Ὅαθεν, non, quod Meursius autumabat De pop. Att., Οἴηθεν : nisi quis statuat, hæc ab ipsis veteribus per errorem, quem fecerit excusabilem perspicua literarum vicinitas, aliquando fuisse confusa. Hunc saltem Demonidem et illum Damonidem non fuisse diversos verosimillimum puto; ideoque magis miror, quid sit quod Plutarchus adnotaverit de primæ syllabæ in Δάμων quantitate : Δάμωνα, inquit p. 153, F, οὐ φασί δεῖν τοῦνομα βραχύνοντα τὴν προτέραν συλλαβὴν ἐκφέρειν· sic enim, nisi a legitima ratione aberraverit perversa loquendi consuetudo, non a δῆμος, Δήμων, Δάμων, sed ab alia prorsus origine, nimirum a verbo δάμω, unde δαμάω, δαμάζω, derivandum foret. Atque hic Damon, præterquam de arte musica forte quædam, nihil literis videtur mandasse : diversus ergo, qui Atticas antiquitates et historiam composuit. — 14 πόλεμου om. V., qui Ἀμπρακιώτας. Ceteri Ἀμπρακιώτας. « Cum Ambraciotis tanto terrarum intervallo disjunctis quid Caribus unquam fuit, aut esse potuit negotii? An metuendum erat ne longinquis expeditionibus alter populus alterius fines infestos haberet? Dixerit aliquis, non esse causam, cur hoc absurdum videatur, si modo vetusti temporis rationem attendamus : Caras quippe, Pelasgos, Lelegas, Sellos mutatis subinde sedibus Ætoliæ olim, et Acarnaniæ, et Thessaliæ, quin et ipsam Epirum tenuisse : jam nihil obstat, quominus, quando ibi conseruerunt, bellum adversus proximos Ambraciotas fuerint moliti. At si quis, ut nodum præsentem expediat, ad remotissimam illam memoriam ascenderit, is, quæso, cogitet, Ambraciam tum ne conditam quidem fuisse; tantum abest, ut a Caribus vexari potuerit : præterquam quod animadvertere sit proclive, quæ de Caribus hic narrantur, ad longe inferiorem ætatem esse demittenda. Erroris cubile, ut puto, liquidissimum in modum detectum; quod tametsi plerumque pronam simul ad emendationem eruendam viam commonstret, vereor equidem, ne spem nostram hic frustretur. Mihi quæ dudum scrupulum eum agitanti in mentem venerint, breviter exponam, sagacioribus ingeniis ad excitandam veritatem forte profutura. Ambraciam apud Stephanum proxime præcedit, sic ut oculos effugere ne-

queat, Ἀμβλαδα, urbs Pisidiæ: Caribus confines Pisidiæ, inque iis Ambladenses, qui non adeo videntur, si literarum ductus consideres, ab Ambraciotis distare, ut utrorumque nomina, præsertim ab imperitis librariis, permutari facile non potuerint: neque ea conjectura Petrum Wesselingium, quum sententiam ejus exquirerem, latuerat. Ergo perpendi meretur, an commode refingi possit, πρὸς τοὺς Ἀμβλαδείας βουλευσαμένων· quod non ita capiebam, quasi de bello Ambladensibus inferendo Cares consultantur: manifestum ex sequentibus, Caras a Persis infestatos auxilia circumpexisse, quibus adjuti potentissimos hostes repellerent: sed cum sociis Ambladensibus de bello Persico deliberasse, illamque consilii publici fuisse summam, quosnam vicinorum virtute florentissimos potissimum sibi adjungerent. Neque interpretationem nostræ loquendi modus officit: nam vel e lexicis discere licet, recte poni πρὸς τοὺς Ἀμβλαδείας βουλευσασθαι pro, cum Ambladensibus consilia conferre. Quæ vero continuo sequuntur, caputque deliberationis continent, in hunc ordinem redacta clarius utique poterunt intelligi, τίνες τῶν γειτόνων ἀλκιμωτάτους ὄντας ἐν πολέμῳ χρῆ ποιῆσθαι συμμάχους· nisi sufficere quis putet minorem mutationem, ἀλκιμωτάτους ὄντας ἐν πολέμῳ τῶν γειτόνων τίνες χρῆ π. etc. Ambladenses autem quanquam in hac historia nihil admodum offendant, adversus Ambraciotas certe satis superque sint tecti, nuda tamen, quod ultro fateor, conjectura tantum nituntur, cui nullum aliunde fundamentum accedit. Quin si quis me postulet, ut in ea, qua versamur, ætate Amblada fuisse demonstrarem, rem liquido conficere nequeam; licet probabilissimum ex ipsa vocis forma Caricum quiddam ac vetustum sonante videatur. Quæramus igitur, an firmius aliquid inveniri possit. Persuasum mihi est, quæ noster scholiastes e Damone repetiit, eandem exponere rem gestam, quam memoriæ mandavit Herodot. 5, 118, 119, 120. Iones a Dario desciverant: Sardes captæ et incensæ; qua in expeditione Atheniensium opera fuit insignis: urbis nobilissimæ vastatores bello persequitur Daurises Darii gener cum aliis pari dignitate ducibus: dum Hellespontiacas urbes expugnat, nuncius adfertur de Caribus Ionum partes secutus: statim eo copias ducit: trajecto Mæandro acerrima pugna committitur: victi Cares fugatique καταλήθησαν εἰς Λάβρανδα, εἰς Διὸς Στρατίου ἱρὸν μέγα τε καὶ ἄγιον ἄλσος πλατανίστων. Ibi consultantibus, utrum maxime suis rationibus expediat, facta deditione cum Persis pacisci, an alias sedes, Asia relicta, quæsitum abire, Milesii re-

pente suppetias veniunt, et dubitationem decernunt. Cum Persis iterum congressi majore clade sternuntur: παρόντων δὲ πολλῶν Μιλήσιοι μάστιχα ἐπλήγησαν. Hæc mihi si quis cum Damonis narratione comparaverit, quamvis cuncta non prorsus exacte congruant, prætermisissaque sit ab Herodoto sortis divinæ commemoratio, eandem omnino historiam utrobique agi non difficulter concedet. Cares nimirum a primo prælio fuga dilapsi ex superioribus locis propius mare se receperunt: concilium gentis in vico Labrandis, ut felicius sub Jovis Στρατίου auspiciis deliberatio de summa re succederet, est habitum. Vicus autem Labranda, hoc enim est verum loci nomen vel invita Medicea membrana, quam superstitionosa veneratione semper Ja. Gronovius suspicit, Mylassis stadiorum admodum 70 intervallo distabat. Στρατίῳ Jovi, quem summa religione Cares colebant, cognomen fuit a loco ductum Διὸς Λαβρανδηνῶ, ut Strabo scripsit 14, p. 973, F, vel, quod magis usitatum, Λαβρανδέως: extrema voci litera deficit in Æliano De anim. 12, 30, cui ut lubens dederim, a Στρατίῳ non differre Labrandensem Jovem, sic eundem ipsum et Κάριον appellari, nondum adducor ut credam: in quam disputationem paulo majoris operæ nunc ingredi non vacat. Jam pone sodes, apud Damonem ita fuisse scriptum, πρὸς τῷ τοῦ Λαβρανδέως (aut, si mavis, errore perquam vulgari, Λαμβραδέως) ἄλλοι βουλευσαμένων, res omnis erit in vado, suaque historiæ fides constabit: antiquarios vero quam facile barbarus inauditū vocabuli sonus deduxerit ad notiores Ambraciotas, quum similes literarum notæ vel oculo iudiceprehendi possint, multis dicere quid attinet? Interim veri similia proferentem nullus aspernabor. Suidas in his salebris non plane deserit: nam in Πάλαι etc. sic habet, ἐπὶ τῶν ποτ' ἀκμασάντων, νῦν δὲ ἀσθενῶν· in Ἡσαν paulo aliter, παροιμία ἀπὸ χρησμοῦ, ἐπὶ τῶν ποτ' εὖ, εἴτα ἐτέρως γεγονότων· unde, quod Schottum fugit, in Dio-geniano C. 5, 3, reponendum εἰθ' ἐτέρως. Haud poterat jejunius: pleniora dedit margo Dorv. quæ tamen neque ipsa quicquam nos juvat: ὁ Μιλήσιοι—εἰς παροιμίαν. Ita recentiorum erat mos excerpti, ut, quicquid eruditum et a vetustioribus grammaticis tractum inveniebant, tanquam pannos inutiles reciderent. Ex quo fonte sua derivavit Mich. Apostol. C. 15, 59, nondum reperi: a ceteris quidem aliquantum discordat quum interpretandi modo, tum explicanda paræmiæ causa, de qua post Erasmus et Schottum ad Zenobium videndus est Gatakerus De N. Instr. Styl. c. 19, quorum observatis ab Spanhemio

nihil magnopere accessit. Cavenaum vero ne quis Apollinem hic Delphicum, aut προφήτιν, ut simpliciter plerumque nominari solet, Pythiam accipiat : nam diserte Zenobius, ἄλλοθεν εἰς Βραγχίδα, καὶ τὸν ἐκεῖ θεὸν ἐρωτήσας, εἰ Μιλησίους πρόσθιοιτο συμμάχους. Hoc oraculum scilicet situm erat in propinquo : nec discrimen a victoribus Persis imminens longi temporis, quod Delphis adeundis impendendum fuisset, moram patiebatur. Non minus autem, quam Delphis, itidem erat in Branchidis προφήτις, sive γυνὴ χρησμοῦδος, quæ concepto numine futura prædiceret. A Porphyrio memorantur Ep. ad Aneb. αἱ ἐν Βραγχίδαῖς προφήτιδες : sed eximius imprimis est Iamblichus locus De myster. p. 74, ubi non solum τὴν ἐν Βραγχίδαῖς γυναῖκα χρησμοῦδον invenies, verum insuper expositum, quam variis modis auram divini spiritus lucidam hauriret. » HEMST. Neutra satisfacit conjectura Hemsterhusii manifestumque est alteram pejorem esse priore. DIND. — 15 βουλευομένων V. — 16 posui comma post γειτόνων. Nam quod Hemst. hæc verba sic intellexit quasi scriptum esset τῖνας ἀλκιμωτάτους ὄντας τῶν ἐν πολέμῳ γειτόνων χρὴ ποιεῖσθαι συμμάχους, id fieri nequit nisi τῖνας illum ipsum in locum transposito. DIND. — 17 παρακαλεῖν ὄδα, 20 τὴν γὰρ, 21 ἀρχὴν δμηρον γεγ. V., ex quo 24 πρότεροι—ἐκλαμβάνουσι addita. — 25 ἀποκρίνασθαι Θ. ἀποκρίνεσθαι V. Ald. — 27 δοθέντος Θ. — 28 τὸν προφήτην V. — 31 πάντες Θ. Ald. τοῦ δὲ χρησμοῦ διὰ τὴν ἀλ. ὄντος ἕπαντα εἰς τὴν παροιμ. V. — 33 Ἀνακρέων. Zenobius etiam admonet in carminibus Anacreonteis exstare hoc proverbium, eoque argumento utitur, quod bene Schottus animadvertit, ad illorum, atque adeo Demonis, opinionem refellendam, qui originem paroemiæ Darii Hyastaspis filii temporibus includunt : Anacreon enim maxime sub Cyro floruit, post quem Darius demum tertius regno Persico fuit potitus. Ratio ficulnea, nulliusque ponderis, si verum est, quod Barnesius statuit, Anacreontem produxisse vitam ad ultimam olympiada 76, quum Xerxes jam tertium et decimum ageret imperii annum : quos calculos exigere non est hujus loci. Interea non dubito quin grammaticorum alii, ut motam difficultatem evitent, tradiderint sortem oraculi fuisse redditam Polycrati Samiorum tyranno, cum quo familiarissime vixit in amicitiam intimam admissus Anacreon. Quæ porro de hoc proverbio noster scholiastes exposuit, eorum nihil ab Aristotele fuisse commemoratum in Milesiorum rep. colligere licet ex Athenæo 12, p. 523, F; id enim solum philosophus scripserat, Milesios in perditam luxuriam

prolapsos pristinam dignitatem militarisque fortitudinis laudem retinere non potuisse; unde manaverit in vulgus : Πάλαί ποτ' ἦσαν ἀλκιμοὶ Μιλησιοί. HEMST. — 34 φησὶ additum ex V. Θ. γὰρ V. δὲ Ald. — 35 ὀδῶσποι V. — 36 sq. ὁ δὲ νοῦς—vñ δὲ οὐ om. V. — 37 συνεῖν R., qui συνήεν voluit. — 38 ἄλλως. εἰρηται μὲν V. « Interponendum fere puto καὶ hoc pacto : εἰρηται δὲ καὶ ἡ παροιμία, vel, εἰρηται δὲ ἡ παροιμία καὶ ἐπὶ τῶν πρ. etc. Primum declarat, quæ sit paroemiæ mens apud Aristophanem : tum quo sensu haud parum diverso ab aliis usurpetur. Favet Apostolius, etsi ordinem inverterit : ἐπὶ τῶν πρῶν μὲν εὐπραγούντων, ὕστερον δὲ δυσπραξάντων (Græcum vix est : lege, δυσπραγούντων, sive δυσπραγησάντων) · τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν χρωμένων τισὶν ὀπωσθήποτα, ὕστερον δὲ μὴ φροντιζόντων αὐτῶν, ὡς ὁ ἐν Ἀριστοφάνει νέος μεμύνηκε τῇ γρατ. » HEMST. — 39 δυστυχούντων V. — 41 καὶ om. Reg. — 45 παροιμίαν ἐπὶ τῶν μεταβεβλημένων Reg.

1004 om. etiam Θ. — 50 αἱ γράϊαι Reg. — 6 ἐπ' ἐξαγωγήν Θ.

1011, 11 νιτάριον καὶ βάτιον addita ex R., delete lemmate Aldino νιτάριον ἂν καὶ βάτιον, quod om. V. Θ. Deinde εἶδη (εἶδος G.)—εἶχε hic posuit Dindorfius cum R. V., quæ Ald. infra post Βατύλη (l. 16) habet sic scripta, τινὲς δὲ νιτάριον (νιτάριος Θ.) καὶ βάτον (βάτος Θ.) εἶδη φυτῶν. θέλει οὖν εἰπεῖν—εἶχε. Post εἶχε addit R. ὅσον νεώττιον ὀνομαζόμενον ἰβικου ἐσθίνεσιν. Suidas hæc excerpserat, Νιτάριον καὶ βάτιον (νιτάριον καὶ βιτάριον codd. Paris. A et Leid.) : ὑποκοριστικὰ πρὸς γυναῖκας. νιτάριον ὅσον νεώττιον, τουτέστι κοράσιον. Σύμμαχος δὲ φησιν, Νίτταρος (νίτταρος iidem codd.) πολὺς ἐπὶ μαλακίᾳ ὄνειδιζόμενος καὶ Βάτος (sic codices : Βάττιος ed. Mediol.) καὶ τὰς μικρὰς καὶ θηλείας βατύλας ἐλεγον (sic Paris. A et Leid. : ἐκάλουν ed. Mediol.) καὶ—Βατύλη · οἱ δὲ φασιν εἶδη φυτῶν. θέλει οὖν—με (me om. iidem codd.) εἶχε. Ἀριστοφάνης, Καὶ νῆ Δ' εἰ λυπομένην αἰσθητοτό με, νιτάριον ἂν καὶ βάτιον (νιτάριον καὶ βιτάριον iidem codd.) ὑπεκορίζετο. Νιτάριος : ὄνομα κύριον. — 13 sq. δὲ sic in V. In Θ. Ald. φησὶ, Νίτταρος πολὺς ἐπὶ μαλακίᾳ ὄνειδιζόμενος ἐν τοῖς ἐξῆς δράμασι καὶ Βάτος. — 14 διαβάλλεται ἀλλὰ καὶ V. Delevi ἀλλὰ, quod ineptum est, nisi ad διαβάλλεται addatur οὐ μόνον ἐνταῦθα. Nitarius autem Batumque quod nomina hominum esse sibi persuasit Symmachus, etsi valde absurdum commentum est, tamen a veterum grammaticorum interpretandi ratione minime abhorret gemellumque aliorum habet inventum, qui nomina illa esse plantarum sunt hariolati, iidem, opinor, in hortis crescentium, in quibus ἀπραγμοσύνην florem odoratus

est Aristophanes Byzantius apud schol. ad Nub. 1003. Verum quod additur Nitarium istum vel Nitarum, quæ ne Græca quidem nomina sunt, in aliis quoque Comici fabulis exagitari, id si dixit Symmachus, fieri non potest quin mendacii stultissime excogitati reus habeatur. Quod quum minus probabile videatur, illud ἐν τοῖς ἐξῆς δράμασιν recentioris scholiastæ errori deberi arbitrator, qui male reddiderit antiquioris grammatici sententiam, Νιτάριον ἐπὶ μαλακία διαβάλλεσθαι ὡσπερ καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐν τοῖς ἐξῆς δράμασι. Τὰ ἐξῆς autem δράματα ita dicuntur ut Plutus primum esse δράμα intelligatur secundum usitatum in codicibus ordinem fabularum. Ceterum inventeratum scripturæ vitium recte a Fabro et Bentleio esse correctum restituito νητάριον καὶ φάττιον, in annotatione ad verba poetæ est ostensum. ΔΙΠΝ. — 15 legebatur βατύλους. Correxī ex Suida. Vana Hemsterhusii conjectura est βατάλας et Βατάλη. *Idem*. — 16 φησιν om. Θ. — 17 νεόττιον et χοράσιον qui interpretati sunt, eos de νεοτάριον (i. e. νεοτάριον) cogitasse animadvertit Hemst. — 18 Νιτάριον καὶ βάττιον φιλοφρονητικῆ προσφ. Θ. — 20 sq. Νιτάριος δὲ — παρὰ τὸ accessit ex V., qui βάτον. « Imperiti hæc annotatio grammatici est, cujus in codice βάτον pro βάτιον scriptum fuit. » ΔΙΠΝ. — 21 ὡς εἰρηται V. βάταλον δὲ τὴν ἔδραν, παρὸ καὶ τὸ βάτιον addit Θ. Ald. — 22 ἀδιανόητον V. Θ. βάτον Θ. Ald. — 23 οἶον ὁ βῆτος V., « recte fortasse ad mentem scholiastæ. » ΔΙΠΝ. — 24 Νίταρος καὶ Βάτος Reg. duplici τ hic et l. 26. Ib. παρήκαζεν vel παρείκαζεν (sic Reg.) Hemst. παρήκαζεν Paris. — 26 εἶδη φυτῶν ἀνή ποιούντων εὐώδη Reg.

1013, 36 γινόμενα post Ἡρακλέα ponit V. γενόμενα est in R. — 37 ξένον μὴ μυεῖν. Eiusdem legis meminit schol. ad v. 846, ut ab Eumolpolaetæ Tzetz. ad Lycophr. v. 1328; illam tamen aliquando migrare virorum illustrium gratia non dubitarunt olim Athenienses. Ab Hercule factum est initium: huic enim primo petenti ut morem gererent, mysteria non tantum parva sunt inventa, sed et legi sub specie juris adhibita fuit fraus; Pyliusque jussus eum sibi filium adoptare. Leviter vitiatum patris adoptatoris nomen in Epp. Socrat. 28, p. 59: Ἡρακλῆς γὰρ, ὄντος νόμου τὸ παλαιὸν ἤμιν μηδένα ξένον μυεῖσθαι, βουληθεὶς μυεῖσθαι γίνεται Πηλίου θετὸς υἱός. Hinc emendationi, qua Tan. Faber Apollodorum expolivit 2, 5, 12, 2, firmamentum additur: pro Θέσπιος enim ex parvo poetæ schol. ad Il. Θ, 368, sine controversia legendum est, θετὸς Πυλίου παῖς γενόμενος ἐμυεῖτο. Idem qui Herculi, Dioscuris etiam honos est habitus, teste Plutarch.

in Thes. p. 16, A: quare non satis caute Soranus de Hippocrate scripsit in ejus Vita, δεύτερον αὐτὸν ἀφ' Ἡρακλέους δημοσίᾳ τοῖς Ἐλευσινίοις ἐμύησαν, καὶ πολίτην ἔγραψαν: præterquam quod ea ætate jamdudum desierat legis antiquæ vigor, Anacharsis quoque Soloni æqualis ἐμύθη μόνος βαρβάρων δημοποίητος γενόμενος, ut Theoxeni fide refert Lucian. in Scyth. c. 8. Ex hoc autem Atheniensium more Diogeni Cynico, qui mysteria respuerat, patrociniū petit Julian. Or. 7, p. 238, B: συνεῖς ὅτι τὸν μυούμενον ἐχρῆν πολιτογραφηθῆναι πρότερον, καὶ Ἀθηναῖον, εἰ καὶ μὴ φύσει, τῷ νόμῳ δὲ γενέσθαι etc. Hi civitatis jus adepti δημοποίητοι, Poll. 3, 56: quoniam in certam tribum demumque referabantur: Adriano Sophistæ Tyrio φυλῆ τε ἦν καὶ δῆμος Ἀθήνησιν Philostr. De V. S. 2, p. 588. Ptolemæus Naucratis Μαραθῶνι δῆμῳ ἐνεγράφη Ἀθήνησιν p. 595. Vide quæ de Platæensibus notantur in Miscell. Observ. a. 1736, p. 324. Idem in aliis civitatibus parimodo distributis obtinuit; quemadmodum Hipriam narrat Philostratus φυλαῖς ἐγγραφῆναι πόλεων μικρῶν τε καὶ μειζόνων. Φυλῆτας δημοποίητους reperies apud Plutarch. Symp. 1, c. 10. Adi Salmas. ad Spartian. p. 33, 34. Hemst. — 38 βουλομένου V. — 39 μικρὰ additum ex R. — 41—44 om. etiam Θ.

1014 hæc habet R., ὡς ἐπὶ ἀμαζῶν ὀχομύετων αὐτῶν εἰς τὰ Ἐλευσίνια. — 48 εἶν Θ. — 49 Ἐλευσίνια Kusterus. Ἐλευσίνια Ald. τὰ Ἐλευσίνια Suidas s. Τὰ ἐκ τῶν ἀμαζῶν σκόμματα: sed τὰ om. cod. Paris. A. — 50 ἀλλήλας Θ. et Suidas. ἀλλήλας Ald. et Suidæ libri deteriores. — 52 ἐθέλασεν sumtum est a vulgari Græcæ linguæ dialecto: eodem spectat Thomæ Magistri præceptum, Θεῷ, οὐ θέα, εἰ καὶ τινες γράφοισι: monere voluit, sicuti notatus Aristophanis versus ex Ran. 131 satis declarat, recte dici θεῷ pro θεάου, secus autem ex θεάω, θέα, licet non desint qui communem usum secuti eunt in modum scribant. Hemst.

1017, 1 fort. οἰκία διατρέπεται. ΔΙΠΝ. Totum gl. om. G.

1021 sic in V., ὁ Θάσιος οἶνος τῶν ἄλλων διαφέρει. ἐπεὶ δὲ ἐκεῖ ἐν Θάσῳ—Διονύσου. Τὸ δὲ—ἐκίρνας. — 14 Ἐπεὶ R. Θ. Ald. — 15 τοῦ additum ex V. « Paulo plenius Suid. in Ἐνέχεις, versu Aristophanis prolato, ὡς τοῦ Θάσιου οἴνου εὐόσμου ὄντος: ὁ γὰρ Στ. ὁ ἐρ. Δ. ἐν Θ. ὤκει· καὶ διὰ τοῦτο δ. ὁ Θ. οἶνος. Idem in Θάσιος οἶνος propius accedit ad scholiastæ verba: καὶ παροιμίαι, εἰ Θάσιος ἐνέχεις· ἐπεὶ δὲ ἐν Θ. ὤκει Στ. ὁ ἐρ. Δ. ὅτι δ. ὁ Θ. οἶνος etc. Quem Staphylum noster Bacchi delicias dicit, is aliis est filius, modo ne quis diversos faciat: Ammon. in Σταφύλη, Tzetz. ad Lycophr.

v. 570, Parthen. Erot. c. 1, p. 345. Argonautis adnumerantur ab Apollod. 1, 9, 16, Φάνος καὶ Σταφύλος Διονύσου · torsit eruditus ignorabilis ille Phanus, nullique præterea memoratus : tu response Φλίας, et animo conceptis majoribus literis proclivem lapsum in errorem æstima. Auctores habeo Orph. v. 192, Apollon. Rh. 1, 115, Pausan. 2, 6, 3 et 12, 6, ubi Φλίας, non, quod editur, Φλείας in Apothonii versu scriptum. HEMST. — 16 ἐνέχεις δὲ Θ. Ald. — 17 Ἐκίρας αὐτῶ Θ.

1024 sic in V., τὰ ἀναλώματα τὴν οὐσίαν. κα-
πρώσης δὲ ἀντι τοῦ ὀργώσης, ὀρεγομένης συνοουιάζειν.
Totum scholion om. Θ. Duas tantum glossas
habet R., τὰ ἀναλώματα et κατεσθίειν. — 32 αὐτῇ
Reg., qui 34 post νοῶνται pergit, καὶ γὰρ τὰ φόδια
καὶ τὰ ἐφόδια νοήσεις, ἄγουν τὰ πράγματα, καὶ τὰ
ἀφόδια ἤγ. τὰ κόπρια. ἀφ' οὗ καὶ ἀφοδευτήριον φαμέν
τὸν τόπον ἐν ᾧ ἄνθρωποι τὰ σκύδαλα ἀποκρίνουσι.
— 34 exspectes potius eis τὴν ὁδόν. SCHÆFER.

1026, 37 ἀναλογῶν Θ. Ald. — 40 προσεκλήθη
Θ. Ald. « προσεκλήθη reddere non dubitavi; neque
enim vel sententia, vel structuræ ratio satis con-
stat in προσεκλήθη. Dicere voluit: etenim ad ju-
storum causam, ut qui injuriis pressi suæ opis in-
digerent, Plutus inclinata voluntate sese adplicuit.
Eam habet vim προσκλίνειν vel προσκλίνεσθαι ·
nam perinde veteres utrumque usurpant. Aga-
tharch. apud Athen. 12, p. 528, A : προσέκλιναν
ταῖς Μιθριδάτου ἑλίαισι. Suid. in Φιλόχορος: διε-
βλήθη προσεκκλιναί τῇ Πτολεμαίου βασιλείᾳ. Co-
mici schol. ad Nub. v. 360, προσκλίνει τῇ ἀρετῇ
τὸν Ἑρακλέα, in illa nobili Virtutis Voluptatisque
scena Prodicia. Alterum dabit Epiphian. Panar.
p. 728, D : οἱ μὲν προσεκλήθησαν Ἀρείῳ, ἕτεροι δὲ
Κολούθῳ · alibi que sæpe. Clem. Ep. 1 ad Corinth.
§ 47 : προσεκλήθητε γὰρ ἀποστόλοις μεμαρτυρημέ-
νοις · præcedit : διὰ τὸ καὶ τότε προσκλίσεις ἑμᾶς
πεποιθῆσθαι · ἀλλ' ἢ πρόσκλιεις ἐκείνη ἦτον ἁμαρ-
τίαν ὑμῖν προσήνεγκε · unde simul apparet, in eo,
quod sequitur apud Epiphanium, non esse du-
bitandum cum Petavio, quin legi debeat, ἐκ τῆς
προσκλίσεως, καὶ ἐπαίνου δὲ τοῦ παρ' αὐτῶν. Nec
rara sunt ejusdem corruptelæ exempla, et multis
in locis jamdudum ab eruditus hominibus
animadversa. Casaubonum vide ad Diogen. L.
1. 20. Ex uno Ms. πρόσκλιςιν Kusterus apud
Suidam reposuit in Ἀρείαις, quæ πρόκλησις erat
in ceteris et codd. et edd. Similiter in Sext.
Empir. P. H. 1, § 18 H. Stephanus, et in Memno-
nis Excerptis apud Phot. Bibl. p. 382, 16 : ὁ δὲ
ἔρμαιον τὴν πρόσκλιςιν ἠγγισάμενος. Sylburgius
idem voc. redonavit Clem. Alex. Str. 2, p. 469,
34 : διὰ τῆς τῶν αἰσθητῶν εἰδώλων ἀποχῆς, καὶ τῆς

πρὸς τὸν ποιητὴν καὶ πατέρα τῶν ὄλων προσκλίσεως ·
oppositum ἀποχῆ emendationis veræ documen-
tum præbet. D. Pauli κατὰ πρόσκλιςιν 1 Ad Ti-
moth. 5, 21, multi veteres libri κατὰ πρόσκλιςιν
exhibent, quod prorsus absoum, ut satis intel-
ligere licet tum ex Clementis Ep. 1 ad Corinth.
§ 21 : τὴν ἀγάπην αὐτῶν μὴ κατὰ προσκλίσεις, ἀλλὰ
πᾶσι τοῖς φοβουμένοις τὸν θεὸν δάσιως ἴσῃν παρεχέτω-
σαν · tum ex iis, quæ Suicerus observavit in
Thes. Eccles., præter quem omnino vide Joh.
Alberti ad Gl. Gr. in S. N. F. L. p. 157. In Act.
Ap. 5, 36 προσεκλήθη non paucorum codicum,
ex genuino προσεκλήθη corruptum, peperisse vi-
detur publicatam lectionem προσεκολλήθη. Sci-
endum vero, quamvis Historicis valde sit fre-
quens, rarissime tamen apud germanos scriptores
Atticos illum usum inveniri τοῦ προσκλίνειν καὶ
προσκλίνεσθαι. » HEMST.

1028, 43 βίωσασθα Dorv.

1030, 48 Εἰ δὲκ. R. V. — 50 οὐδὲλωκ. ἡ δίκαιον
ἔστι μὴδὲν ἀγαθὸν εἶχει τὸν νεανίσκον δηλαδὴ Dorv.

1032, 4 ἴμο δὲ Χρυσέως.

1035, 9 καταπονουμένης V. — 10 γήρως. ἡ δὲ
φρην ὑπὸ τῆς λύπης. ὑπὸ γήρως καὶ χρόνου. γελοίου
etc. R. γήρως G. καὶ τῆς λύπης Dindorfius addi-
dit ex V., correcta scriptura codicis λύσεως. —
11 εἶπεν post κατασέσηπας ponit V.

1037, 15 Ὁ κοσκίνου Θ. Κοσκίνου κύκλος ἢ om.
Suidas s. Τηλία et V., qui τηλία σάνις πλ. — 16
ἀλφιτοπωλοῦσιν Dindorfius. ἀλφιτοποιοῦσιν V. et
Suidas. ἀλφιτα ποιοῦσιν Ald. Pro quo infra l. 27
recte ἀλφιτα πωλοῦσιν. — 17 τοῦτο om. V. — 18
πρὸς τὸ additum ex V., qui pergit depravate εὔ-
μαρι καὶ et infra l. 28 τὸ εὔμαρι πρ. Quæ ad Eu-
polidem spectant prætermisit Suidas. — 19.
Quum ad hunc locum ex diversis commentariis
adnotetur, τηλιάς in Marica fieri mentionem,
idque plus una vice factum non videatur, ratio-
nem inire vix possum, qua enarratorem utrum-
que conciliem : unus enim nihil aliud, quam
Hyperboli matrem ibi cum τηλίᾳ comparari
scribit ; alter, Hyperboli ossa in τηλίᾳ esse
conjecta : quod quale sit, intellectui perquam
est difficile, quoniam vivente adhuc Hyperbolo,
nisi plane fallor, Maricas in scenam fuit datus.
Fateor huic nodo me non esse solvendo, nisi
comicum aliquem jocum hic latuisse statuas,
qui matrem Hyperboli fecerit τηλίαν, in quam
ossa filii fuerunt congesta. Singulare vero et
animadvertendum, quod ex Theopompo tradit
schol. Lucian. ad Tim. p. 145, Sami per insi-
dias Hyperbolum ab inimicis interemtum, τὸ δὲ
νεκρὸν αὐτοῦ εἰς σάκκον βληθὲν βιφῆται εἰς τὸ πελα-
γος · idem plures Comicos enumerat, qui homi-

nem impurum dignis modis lacerarint. **HEMST.** — 21 ἀρτοπῶται V. ἐπιζηραίνεσθαι Θ. ἐπιζηραίνουσιν Ald. τινές δὲ Θ. — 22 τὸ ante πῶμα ponit Suidas. — 23 ἔλκυσθίης ἄν, ἔδν Dindorf. — 27 ἔχει μὲν τοι Ald. ἔχει μὲν τι Θ. — 28 φασί V. Θ. — 30 ζητεῖται V. In R. σανίς ἡ λεγομένη—τούτω. ἔστι δὲ ἡ ἀτρύπητος—τὸ τρύπημα. — 32 τηλία V., ex quo accessit οὐκ ἂν διέλθοις. ἐν τηλία τὸ τρύπημα Ald. — 34 σήμερον σάμερον, 35 σανίδος, 37 ὄρυγας ἐκεῖ ἔβαλλον V. — 39 γύρος *circulum, orbem* significat: Onomast. vet.: *Spiræ*, γῦροι. Latinum *gyrus* inde manat, et antiquitatem Græci vocabuli testatur. Περιγυρῆς i. q. περιφέρεια, ut Hesychius docet: quam ego vocem depromtam arbitror ex aliquo Pythagoreæ vel Ionicæ familiæ philosopho. Πα-ραγύρωσ adverbium apud eundem reperies in Διαμπερές, quam interpretationem mihi persuasi referendam esse ad Od. Ξ, 11: erit autem πα-ραγύρωσ, si legem Græci sermonis consulas, quum res quæcumque ea ratione movetur, ut circulum interius aut exterius rotatione proxima radat. Vetus verbum et præne obsoletum Græci recentiores, sicuti non raro solent, in usum communem revocarunt: ab iis itaque γύρος non pro circulo tantum, quod notat Eustath. ad Od. T, p. 1864: ὅτι δὲ γύρος βαρυτόνωσ οὐ μόνον κοινότερον ὁ κύκλος etc., sed etiam pro *annulo* ponitur: in Rabolio Ms. χρυσῶν γύρον φορεῖν. Ducangius hanc vocem intactam præteriiit. **HEMST.**

1038, 41 Πρόσιον Ald. Πρόσειον ὅπως κομίση τῷ Πλ. V.

1040 melius schol. Theocr. ad Id. 3, 1, ubi meminit hujus versus. **HEMST.** — 44 μέθην habet Θ. — 46 dele οὐκ cum Regio.

1042 scholion metricum om. etiam Θ. — 7 ἐπέλθοι. Sic ad v. 851: ἄχρις ἂν τις ἐπέλθῃ ὑποκρι-τῆς ἕτερος· solent alioqui crebrius adhibere ἐξέρ-χεσθαι, ἐξίεναι· πρόβηχθαι, προϊέναι. **HEMST.** — 11 δοκ. om. etiam Θ. ὡς ἔρωτα V. ὡς ἐν ἔρωτι Θ. Ald. ἐπρωτῆ vel ἀνερωτῆ **HEMST.** — 14 χαῖρε vel χαίριος **HEMST.** χαίρεις codex. — 15 ἐρωτῆ Dindorfius. ἐν ἔρωφ codex. — 17 διὰ τὸ V. γραῖαν R.

1048, 33-37 Οἱ γὰρ—ἀπῆει, ὡς φησι infra post ἄλλα μεθῶν l. 38 ponit R. — 34 ὅτι om. V. — 35 ὁ νέος νήφων ἡ ὅτι ὀξείως ἐβίασατο τὰς πολιὰς αὐτῆς ὁ νέος ἀμαυροῦσθαι V., qui om. ὀφειλων—μέθης. — 36 δέ φησιν V. et **HEMST.** δὲ ἔφη R. Θ. Ald. ἐπειδὴ καὶ R. Θ. ἐπειδὴ Ald. ἐπίκωμος ἀπῆις V. — 37 ὡς ἔφη **HEMST.** φησὶ V. ὡς φησι R. Θ. Ald. — 38 πέπονθα Θ. ἔγνω R., qui om. γραῦν οὖσαν.

1050, 49 θεοὶ πρεσβυτικοὶ: Οἱ τοῖς R. V. nisi quod lemma θ. πρ. omittunt. ὦ Ποντοπόσειδον· ὦ (ἀντὶ τοῦ

ὦ Θ.) πόντιε Πόσειδον. θεοὶ δὲ πρεσβυτικοὶ οἱ τοῖς Θ. Ald.—50 ἐπειδὴ Ald. — 51 ἄμοις τῷ Δ. V., ex quo 52 ἡ ὦ πόντιε Πόσειδον (ποσειδῶν G.) additum, ἡ μεταφορικῶς (quod legit Suidas s. Πόντος) ex R. V. — 54 R. infra post schol. v. 1057 hæc habet, ἐπεὶ γραῦς ἔστιν, ὡς τοῦ ὄρου τοῦτου πρεσβυτικῶ ὄντος. τὸ δὲ ἄ ἄ (v. 1052) ἐπίρρημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ κελύσεως. In V. sic σῶφρον γὰρ καὶ πάντων ἀγαθῶν, ex quo additum 1 sq. αὐτῆ—ὤμοσεν. — 3 πρεσβυτέρων Ald. ἡ ὦ—ἐπόπτει additum ex V., qui 5 χρῆσασθαι. — 15 ἡ Ἀπόλλωνα Schæferus. δι' Ἀπόλλωνι Paris. — 17 ζαρώματα Reg. ζωρώματα Vict.

1052 om. G. Θ. sic in V., ἐπίρρημα ἐπιτιμῆ-σεως μετ' ἐκπλήξεως γὰρ ὁ νέος τὴν δῶδα τῷ προσ-ὄπῳ αὐτῆς προσέφερε. — 20 τοῦτο—κελύσεως hic om. R., sed infra loco alieno habet τὸ δὲ ἄ ἄ ἐπίρρημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ κελύσεως. Reg.: Ἔστι δὲ κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον, ἤγ. τοῦ β' ποδὸς λείποντος. τὸ δὲ τὴν δῶδα μὴ μοι πρόσφερε στίχος ἕτερος τρίμετρος.

1054, 25 Εἰρσιώνη om. Θ. — 26 περιελιγμένα Gelenium. Legebatur περιελιγμένα. * Πλακουντι-κός, etsi analogia non adversetur, nondum reperi, neque adeo, sicuti πλακουντώδης, in usa fuisse credo: nec forte quisquam est qui κώλυρα vel κολόρους cognoverit. Emendandi via duplex: primum πλακουντίος τισὶ καὶ λύρας· multum juvat egregius Suidæ locus ex Menece in Διακό-νιον: Ἀθηναῖοι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν καλουμένην εἰρ-σιώνην ἔταν ποῶσι, πλάττοντες λύραν τε καὶ κοτύ-λην, καὶ κλήμα, καὶ ἄλλα τὰ (melius leges τινὰ) κυκλοτερεῖ πέμματα, ταῦτα καλοῦσι διακόνιον· unde liquido patet λύρας ab εἰρσιώνη non esse alienas. Tum altera quoque conjectura præsto est: πλα-κουντίος τισὶ καὶ κολύραις, vel κολύραις, nisi quis κολυρίοις præferendum putet. Κολύρας, quæ tamē rectius κώλυραι scribuntur, Hesychius ex-ponit, ἀρτίδια μικρὰ καθαρὰ· a Suida docemur, κολούρια, vel potius κολύρια, ἐπιχωρίως esse τὰ λαλάγρια, et κολυρίζειν τὸ τὰς λαλάγριας τηγανίζειν ex quibus liquet, eas esse κολύρας, quæ cum ceteris scitamentis ad εἰρσιώνην ἰτιδεῖν adpendi mereantur. » **HEMST.** — 27 κολύροις Θ. κολύροις καὶ ἄλλοις τισὶ Ald. — 28 εἰλαίας ἀποκεραμμένα Kusterus. εἰλαίφ ἀποκεραμμένα (ἀποκεραμμένῳ Θ.) Θ. Ald. — 30 θαλλὸς V. εἰρσιώνη δὲ Θ. Ald. ἐξ ἐρίων καὶ θαλλοῦ εἰλαίας συμπεπλεγμένους V. ἐξ εἰλαίας θαλλοῦ καὶ ἐξ ἐρίων συμπεπλεγμένους Θ. ἐξ ἐρίων καὶ θαλλοῦ συμπεπλεγμένους Ald. ἐξ ἐρίων πεπλεγμένους Suidas s. Εἰρσιώνη. — 31 κοτύλην εἰλαίας (scrib. εἰλαίου ex scholio infra asserendo) καὶ οἴνου V. — 33 τὰγαθὰ Suidas. — 34 ἀνετίθετο V. οἱ om. Θ. — 35 ἤλαντο et ὅτ' αὐτῆ, 36 φέρων λέγειν V. — 37

φέρεις, 38 καὶ μέτρον κοτύλην V. καὶ μέλιτος κοτύλην
 Etym. M. s. Εἰρεσιώνη p. 303, 27, et Eustath. ad
 Homer. p. 1283, qui deinde ἐλαίω ἐπικρήσασθαι.
 ἀποψήσασθαι V., Suidas et Etym. M. ὑποψήσασθαι
 Ald. ἀναψήσασθαι Plut. V. Thesei p. 10, B, schol.
 ad Equit. 725, Clem. Alex. Strom. 4, p. 566.—
 39 ὅπως μεθ. Suidas. μεθύων Θ. Deinde legebatur
 καθεύδης cum Suida. Mutatum ex schol. ad Equit.
 In Etym. καὶ κύλικ' εὐζώρου οἴνου μεθύουσα καθεύ-
 δει. Sequentia habet Reg. — 40 εἰρεσιώνη κλάδος
 V. Reg. ἐλαίας ἔχων ἄρτον ἐξηρητημένον καὶ κοτύλην
 ἐλαίου. ἐξήρητο V. Quæ ex scholio superiore sunt
 illata. — 40 αὐτοῦ post ὄραια ponit Θ. καὶ ὥρ. V.
 — 42 παλαιὸν Θ. et Suidas. τὸ παλαιὸν Ald. τὸν
 παλ. Reg. παλαιὸν τι schol. ad Equit. χρησιμὸν
 Reg. et Suidas. ὡς λιμοῦ Θ. Reg. Ald. ὡς λοιμοῦ
 R. ὅτι λοιμοῦ V. — 43 οἱ δὲ καὶ ὅτι λοιμοῦ ex schol.
 ad Equit. addidit Hemst., cuius hæc est anno-
 tatio : « Oratationem non satis quadrare perspi-
 cuum est : nam οἱ μὲν γὰρ utique poscit οἱ δὲ,
 quod sibi respondeat, et sententiam integram
 consummet. Suidas quidem eodem laborat vitio,
 hoc tantum diversus, quod vice λιμοῦ λοιμὸν in-
 ducat : neque id mirum est in tam frequenti vo-
 cis utriusque permutatione, cuius exemplum
 præbet in hoc ipso εἰρεσιώνης articulo cod. L.Ba-
 tavus; quippe qui, ubi paulo ante scribitur ἐπὶ
 ἀποτροπῇ λοιμῶν in edd., λιμῶν, id est, λιμῶν,
 ut alibi quoque solet, præferat; quod cum Pau-
 sania congruit apud Eustath. p. 1283, 11. Verum
 scholiastæ nostro si alterum etiam horum voca-
 bulorum commode suffultum reddas, integrita-
 tem reddideris : οἱ μὲν γὰρ φασιν, ὡς λιμοῦ, οἱ δὲ,
 ὡς λοιμοῦ πᾶσαν τὴν γῆν κατασχόντος etc. Conf.
 enarratorem Equitum v. 725, qui disertis verbis
 scribit : οἱ μὲν γὰρ φασιν, ὅτι λιμοῦ, οἱ δὲ, ὅτι καὶ
 λοιμοῦ τὴν πᾶσαν κατασχόντος οἰκουμένην· idque
 verum est [In fine quæ post οἱ μὲν desiderantur
 addit Regius, de quo vide ad l. 45. F. D.]; nam
 ut Crates ἀφορίαν, sive sterilitatem ortamque inde
 famem sacri deorum monitu instituti causam
 fuisse dixit, sic contra Harpocr. in Ἄβαρις : λοι-
 μοῦ δὲ φασὶ κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην γεγονότος.
 Pari fere modo Æacus utrum famem, an pesti-
 lentiam precibus pro universo Græcorum po-
 pulo conceptis averruncarit, incertum est :
 quanquam plures ἀγμῶν et ἀκαρπῖαν commemo-
 rant, Libanius tamen Decl. 3, p. 243, B : εὐχῇ
 τὸν λοιμὸν ἔλυσεν. Qui dissensus scriptorum haud
 infrequens non ideo solum inuallit, quia literæ
 vocum earum quam minimum inter se differunt,
 sed quod numinis iræ commissorum pœnas ab
 humano genere expetentis utrumque malum
 æque attribuerent. » Ib. γῆν κρατήσαντος R. — 44

εἶπεν ὁ θεὸς V. Reg. προηροσίαν V. προηροσια Sui-
 dus. πρὸς εἰρεσίαν Ald. ποιῆσαι R. τῇ Διοῖ additum
 ex Suida. ὅσα τοὺς Αθ. ὑπὲρ πάντων. καὶ ταύτην
 τὴν εἰρεσιώνην ἐποίησαν οἰονεὶ πάντων τῶν καρπῶν
 ἀπαρχάς Reg. — 45 οὕτως Ἀθηναίους R. ἔνεκε Θ.
 Pergit Regius : ἄλλοι δὲ φασιν ὡς λοιμοῦ ποτε ἐν-
 σκήψαντος Ἀθηναίους, ἕκαστος πρὸ τῶν θυρῶν ἐστη-
 σαν εἰρεσιώνας εἰς ἀποτροπὴν τοῦ λοιμοῦ. καὶ διέμε-
 ναν εἰς ἐνιαυτόν. ἦν καὶ ξηρανθεῖσαν πάλιν κατέτος
 ἐπολεῖ ἐτέραν χλοάζουσαν. — 49 Ἥλιω καὶ absunt a
 cunctis edd. Suidam describere scholiastæ jussi,
 quod illi acceptum tulerat : concordat scholion
 ad Equit. v. 725 : Πυαναφίους καὶ Θαρρηλίους Ἥλιω
 καὶ Ὠραις ἐορτάζουσιν Ἀθηναῖοι· neque alia est
 ἢ Ἀθήνησιν ἐτι καὶ νῦν δρωμένη πομπὴ Ἥλιου τε καὶ
 Ὠρῶν apud Porphyg. Περὶ Ἀ. Ἐ. Ζ. § 7. Sunt
 autem τὰ προκατελεγμένα ἀκρόδρα, quæ librario
 debentur pleniore descriptionem, quia supe-
 rioribus erat similis, recidenti, non, *illa prius
 electa frugum genera*, ut Meursio Latine vetere
 placuit in Πυαναφία, sed *ante recensiti enumera-
 tique fructus arbutei*. ΗΕΜΣΤ. — 52 δὲ χαριστήριον
 et λοιμοῦ Θ.

1055, 9 ἀκολασίαν Θ. « Ut structuræ simul et
 sententiæ satisfiat, repone ζητούσαν· scilicet τὴν
 γραῦν. » ΗΕΜΣΤ. — 11 παιζαὶ γὰρ τὸ παῖσαι V. Cor-
 rectum ex G. — 12 παῖω G. παῖω ἐστὶ παῖσαι V.
 Reg. : Τὸ παῖσαι ἐστὶ μὲν καὶ ἀντὶ τοῦ τύψαι ἀπὸ
 τοῦ παῖω· ἐστὶ δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ παιζαί, ὡς ἐνταῦθα,
 ἀπὸ τοῦ παῖζω· οὗ δὲ μέλλων παῖσω καὶ δωρικῶς παιζω.

1056, 14 οὕτως δὲ V., qui hoc scholion infra
 ponit ad v. 1057 post ἔχων ἐν τῇ χειρὶ l. 27. —
 15 παροξυτόνως etiam Suidas s. Παιδιά. δξυτόνως
 Ald. Etymol. M. p. 657, 50 : Τὸ γὰρ σημαῖνον τὸ
 παύγιον διὰ τοῦ ἰ γράφεται· καὶ παρ' ἡμῖν μὲν δξύ-
 νεται, ὅσον παιδιά· παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις βαρύνε-
 ται, ὅσον παιδιά. Vide Athenæum 7, p. 323, C.
 Ib. παιγμοῦ Θ.

1057 hoc ordine in V., ἀντὶ τοῦ πόσα—ἐν τῇ
 χειρὶ. ἀντὶ τοῦ εἶπεν πόσα κάρυα ἔχεις, πόσους
 ὀδόντας ἔχεις εἶπεν ὡς πρὸς γραῦν. παύζει δὲ εἰδὼς ὅτι
 ἀπάρτι ἐξέλιπε τῶν ὀδόντων. — 22 καὶ περισσὰ Reg.
 κάρυα εἶπεν ἀντὶ τοῦ Ald. — 23 ἔχω R. V. Θ. — 26
 ἀποτίνει Θ. et Suidas. ἀποτείνει R. V. Ald. ὁ οἶν. Θ.

1059, 31. Ducangius in App. : Γωνιακὸν, Cu-
 neus, γόμφος, Gallis un Coin. Glossæ interlineares
 MSS. in Aristophanis Plutum : ἓνα γὰρ μόνον
 γόμφιον φορεῖ, γωνιακόν. Quid cunei mentio huc
 faciat, non video : dicuntur enim hi dentes, ut
 revera sunt, γωνιαῖοι, γωνιακοί, quæ forma re-
 centioris ævi, quasi angulares, vel angulariū :
 sic γωνιαῖον vetus Onosmaticon interpretatur ;
 idque vocabulum leviter in Hesychio deprava-
 tum : Κεφαλήται, οἱ γωνιαροὶ λίθοι. ΗΕΜΣΤ.

1061, 35 Ἐφύβριστον—πλυνὸς δὲ om. R. ἐφύβριστον πλῆμα om. V., qui ejus loco ponit κακμφάτως ἐπὶ συνουσίας ἐπεὶ τὸ ἐκπλύνειν, quæ ad ἐκπλύνειν spectant v. 1062. — 36 γὰρ δὲ. V.

1062, 43 τύχης R. ὠφεληθεὶν V. om. G. — 45 ἐκπλύνειν V. sine se.

1063, 50 νοθεύουσι τὸν οἶνον R. καὶ τὸν—σαπρὸν om. V. μωθυλεύουσι Θ. νοθυλεύουσι Ald. ὀθυλεύουσι Suidas s. Καπηλικῶς et Eustathius p. 1329. « Alioqui legendum fuerat νοθεύουσι, quod neque ipsum in adulterando vino est ignotum. Ὀνοθυλεύειν autem dixerunt, et μονθυλεύειν · quod posterius etsi facessere jubeat Phrynich. p. 64, exponens μολύνοντα ταραττειν, utrasque tamen ὀθυλεύσεις et μονθυλεύσεις æque dignas habuit Pollux quas adnotare 6, 60, ὀθυλεύεις solo contentus § 91, quauquam ibi, tacentibus reliquis MSS., Falckenburgianus ostendat βοθυλεύειν, perinde ac superiore loco βοθυλεύεις · depravate scilicet pro μονθυλεύειν. Neque dubito quin ex ejusmodi errore prodierint Hesychii Βοθυλεύματα, vel potius, ut scribi debent, ordine quoque vocabulorum non repugnante, Βοθυλεύματα. Quod Casaub. ad Athen. 1, 4, censet, *originem dedisse huic voci coloris aliquam similitudinem inter condimentum ita vocatum, et veram ὄθον*, perquam tenuem habet veri speciem : equidem haud adsperner Kuhnii rationem ad Polluc. 6, 91, quam fulcit prima verbi potestas ex vetustis grammaticis a Suida conservata in Ὀνοθυλευμένος, ὁ κοπρία γέμων · quomodo dici potuit stercoratus ager, et lætamine saturatus : nec quicquam officiant quæ a Stephano profertur Thes. in Ὀνοθυλεύειν. Ducangius adscivit Μονθλευτή· Phavorinus Camers : Καρύκη, κοιλία, ἣν νῦν μονθλευτήν καλοῦσι · minus caute : Suidas integra voce in Καρύκη, μονθυλευτήν · uterque sumsit ab Aristophanis schol. ad Equ. v. 342, cujus corruptam quæ in editis extat lectionem Phavorinus expressit. Suidas, Καπηλικῶς · ἀντὶ τοῦ πανουργικῶς (miro errore cod. LB. πανηγυρικῶς), ἐπεὶ οἱ κάπηλοι ὀθυλεύουσι τὸν οἶνον etc., interjecta prorsus resecat, quæ tamen commode retinentur, utpote ad explicandum καπηλικῶς satis apposita, præsertim quum in Comico τοῦ προσώπου τὰ βράχη confestim sequantur. Sunt enimvero et ἱματιοκάπηλοι, qui coemtas ab aliis vestes jam detritas quam possunt nitidissime reficiunt, ut novas fere mentiantur, et euntori parum cauto facile imponant : haud aliter anus illa pannosam frontem cerussa renovaverat. Porro adsutum illud in Suida ad finem, οἱ κάπηλοι ὑμῶν θολοῦσι τὸν οἶνον, repudiat cod. LB., videtur autem nescio cujus interpretatio Jesaiæ 1, 22, ubi nunc in versione

Græca : οἱ κάπηλοι σου μίγνουν τὸν οἶνον ὕδατι · Hæmst. Ib. συμμειγνύοντες R. Præterea in R. ad h. v. scriptum ἔπερ ἡμερωτικῶς λεγομένως. — 51 κομωτικῶς Θ. Ἄλλως. κομωτικῶς Junt. ἐψμ—θ ἐψμμ—Junt. — 52 ἔλουσα additum ex Θ. — 53 Κομωτικῶς recte LB. in scholio marginali : inter versus supra καπηλικῶς additur κομωτικῶς. Vox recentioribus adamata : Photio iudice, Isocratis ἐπανθεὶ τοῖς λόγοις οὐ μόνον ἐμψυτον, ἀλλὰ καὶ κομωτικὸν κάλλος, Biblioth. p. 749. Apud Eustath. ad Il. A, p. 96, Nestor οὐ μόνον ταῖς ἐνοιαῖς ἡδύς, ἀλλὰ καὶ τῇ φράσει κομωτικῶς. Psellus Heliodoro tribuit τὸ κάλλος τοῦ λόγου οὔτε κένο κομωτικὸν καὶ θεατρικόν, οὔτε μὴν Ἀττικόν τε καὶ ὑπερήφανον. Vid. Hermogenem Περὶ ἰδ. p. 305, et 353 : οἶον κόσμος τις ἐπιχειμένος ἔξωθεν κομωτικῶς. Hæmst. Regius : Καπ. ἀντὶ τοῦ κομωτικῶς καὶ ἐψμμιθιωμένως, καὶ (l. 52 sq.) — ἔξηνη καὶ ἐπίπλαστον.

1065, 7 τοῦ δέγματος codex.

1067, 13 Συνουσιάζει σε. Huic verbo an a recentioribus Græcis addita sit, quam hic obtinere debet, potestas *ad concubitum sollicitandi*, dicere non possum : confirmat certe vulgatam Suida lectionem, Πειρῶν, προσβάλλον, συνουσιάζων · quam Kuster., sine dubio motus verbi insolentia, refingi voluit in προσβάλλον περὶ συνουσίας. Hæmst.

1074 ἀλαζῶνα codex.

1075, 29 τοῦτο φασὶ ριφῆναι βουλομένων Θ.

1076, 31 τὸ δὲ τί εἶλεγον οὕτως οἱ χαλεπαίνοντες R. ὅτι οἱ χαλεπαίνοντες τὸ συνουσιάζειν οὕτως εἶλεγον τὸ τί Θ. Ald. τὸ συνουσιάζειν illatum ex scholio v. 1078. — 36 σὸν om. Dorv.

1078, 38 συνεχῶρον Schæferus. συνεχῶς οὗ codex.

1081 sic in R., Ἄντὶ τοῦ τίς μοι ἐπιτρέπει—διεσπικλωμένη · τὸ δὲ ἐπέκλωμα ἐπὶ τοῦ συνουσιάζειν τάττουσι. τὸν ἦγον δὲ λέγει (vel λέγουσι) τὸν γινόμενον ἐν τῇ συνουσίᾳ R. In V., Παρὰ τὸ πλέκεσθαι καὶ συνουσιάζειν. ἐπίκλωμα γὰρ ἦχος τῆς συνουσίας ἢ διαλελυμένη κυρίως ἐπὶ σχολίων τῶν πλακέντων, εἶτα διαλυθέντων ἐν χρόνῳ. οἱ δὲ συγγεγαμημένα, γεγηρακῶτα. — 46 δὲ om. Θ., qui 47 ἵνα μή τις Θ. « Vix perspicias, quomodo, si personæ juvenis arpentur, ὁ δ' ἐπιτρέψων ἐστὶ τίς ; sensum expediri velit. Si mentem ejus assequor, ita censuit accipienda, quasi primum adolescens acerbam dilectissimæ suæ amissionem dolere se fingat : *an quisquam erit, per quem mihi liceat ea frui?* tu ipse, Chremyle, qui mihi jam visus es iliam attractare, alii plures amore capti intercedetis : tum repente, abjecta simulatione, quam ne puncto quidem temporis sustinere poterat, cum

stomacho erumpit: *Equidem, ut sine dolo dicam, rem nullus habuerim cum ea, quam contabefactam atque exinanitam infinitus annorum numerus misere subegit.* Quam hæc longe quæsitâ sint, cuius facile patet. » ΗΕΜΣΤ. Ib. ἐπιτρέπει Hemst. ἐπιτρέπει R. ἐπιτρέπη Θ. ἐπιτρέψη Ald. — 49 γεγραμμένα ἐξήρ. Θ. — 53 legebatur διαλελυμένη κυρίως, ὡς ἐπὶ σχ. Ib. ὡς om. V. — 54 ὑπεσπληνισμένη, ἐξηραμμένη Θ. Cui non obstat ἐξηραμμένη supra lectum: nam sunt hæc ex alio scholio excerpta. DIND. — 1 δισπικλωμένη Θ., ex quo οὖν accessit. καταδισπικλωμένη ceteri. ἀχρηστος Θ. — 2 legebatur γινομένη. γενομένη Θ. — 3 τὸ σπικλοῦν incipit alii scholion, quod excerptis Suidas s. Δισπικλωμένη. Legebatur τὸ δὲ σπικλοῦν. τὸ πλέκειν Suidas. — 4 τοῦτο σημαίνει Θ. τοῦ σημαινομένου Suidas, quod est τούτου σημ., ut legitur s. Πλεκῶν in additamento ed. Mediol., quo carent codd. Paris. A et Leid. DIND. — 5 ὁμοίως Suidas. — 6 ἐφ' ὧν om. Θ. ἐνίσταται Suidas. ἴστατο libri. « Ἐνίσταται qui Latine verterunt, quando aperte aliquid eloqui pudor vetat, sententiam, quam ipsa res sponte subijciebat, magis sunt adsecuti quam vim locutionis Græcæ: nam, si modo sanum sit illud ἐνίσταται, non video qui possit aliter capi, atque reprimitur, cohibetur, non conceditur. Εὐθυρρήμων vero solet ille quidem appellari et qui vera loquitur animose, et qui rem ipsam nullo fucata colore breviter et sine ambagibus enunciat; qualis Lacedæmoniorum ἀφελῆς καὶ σύντομος εὐθυρρημοσύνη contrariam habet, apud Sext. Empir. Ἀντιρρ. 2, § 22, τὴν τερθραίαν τὴν βητορικὴν et Sophocles nulla circuitione usus εὐθυρρημόνως γράφει, teste Clem. Alex. Strom. 5, p. 716, 4, matri, quæcumque illa, quam designat, fuerit, non Jovem intulisse stuprum, at plane hominem adulterum. Sed εὐθυρρήμωνες præterea restrictiore potestate, qui rem turpem, quæque castas aures offendat, nullis orationis involucris obvelant, verum improbioribus verbis parumque verecundis proferre non refugiant, ut Cynici semper; sæpe Stoici. Clem. Alex. Strom. 2, p. 439, Crates ἐν ἄλλοις εὐθυρρημόνως γράφει, τῆς εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκατασχέτου ὁρμῆς κατάπλασμα εἶναι λιμόν· εἰ δὲ μὴ, βρόχον. Ea est causa, quamobrem a Poluce jungantur αἰσχρορρημοσύνη καὶ εὐθυρρημοσύνη 2, 129: neque jam obscurum est, quid scholiastæ sit εὐθυρρημονεῖν. Similiter apud Suid. in Εὐθυρρημῶν (quod in Hesychio perperam scribi arbitrator, Εὐθυρρήμος, ἐτυμολόγος) talis vetusti scriptoris locus promitur: ὅτε λέγει Ἀριστοφάνης τὸ δεῖνα, τὸ βῆθησόμενον ἀηδὲς ἐκφεύγειν εὐθέως λέγει, ἵνα μὴ εὐθυρρημονήσῃ· ubi primum, quod jam ante conjectando pervestigaveram, ἐκφεύγει εὐ-

θέως λέγειν, perspicue scriptum est in cod. LB.; deinde, si quis Comicum adeat in Acharn. v. 1148, non amplius dubitabit, quin ex antiquis ad eum locum scholiis, quæ interciderunt, hæc sint deprompta: nunc nihil aliud adnotatum, quam, τὸ δεῖνα, τουτέστι τὸ αἰδοῖον κατ' εὐφημισμὸν. Denique quod explicandæ voci εὐθυρρημῶν additur ab initio εὐθυλόγος, prorsus omisit LB. Porro vim paulo laxiorem posuit in εὐθυρρημονεῖν Sext. Empir. p. 300, ubi τὰς μεταλήψεις τῶν λέξεων fieri monet ἥτοι ἑπὲρ τοῦ μὴ εὐθυρρημονεῖν, προσκοπὴν φέροντος τοῦ εὐθέως ῥήματος, ἢ ἑπὲρ τοῦ τι σαφηνίζειν. Notandum est, quod rarius obvium, εὐθὸ βῆμα, proprium vocabulum et sincerum, nullaque figura indutum, quod, si quid offensionis pariat, translato verecunde mutatur. » ΗΕΜΣΤ.

1082, 12 σπέλωμα. In Θ. post scholion v. 1093 adscriptum ἐνιοὶ δὲ ποιᾶν λέξιν λέγουσι τοῦτο γινομένην ἐκ τῆς τύπου· quæ ad hunc v. referenda videntur, correctis postremis verbis ἐκ τοῦ κτύπου. DIND. Adde not. ad v. 1093, 4.

1083, 20 sq. δέον εἰπεῖν ἀνδρῶν, ἐτῶν εἶπε, σκώπτων Ald. — 22 πολιτῶν pertinet ad ἐτῶν, si deducatur ab ἔτης, ἔται, quos veteres apud Homerum inter alia quoque πολιτας exponunt: Hesych. in v. et Ξυνέται, συμπολιταί. Ἡ ἔτα, πολιτα· quæ paulo deterius in eo scripta offendet. ΗΕΜΣΤ.

1085. Hoc scholion excerptis Suidas s. Συνεκποτὴ ἐστὶ· « Quæ vetus enarrator de duplici usu τῆς τρυγῆς notat et mustum et fæces significantis, a ceteris itidem grammaticis observantur: Hesych. in Τρύγα et Τρύξ, schol. Theocr. 7, 70, Suid. in Τρυγῆς γλυκείας, quod ab Aristophane sumtum in Pac. v. 575: τρύγα γὰρ καὶ τὸν νέον οἶνον ἐκάλουν καὶ τὴν ὑποστάθμην. Fæces autem Attico more τρύγα dici, vel ὑποστάθμην, quam esse qui minus recte ἰδὼν appellent, monet Phrynich. p. 12, qui tamen vereor ut admittat a Thoma Magistro, quum præceptum ejus describeret, additam ὑπόστασιν pari jure damnetur rarius, et adnotatum ab Hesychio vocabulum, Ὑποβορβόριον, ἢ τρύξ. Moschopol. Περὶ σχεδ. p. 92: Τρύξ, τὸ ἐλώδες τοῦ οἴνου, ἥτις καὶ ὑποστάθμη λέγεται, καὶ τρυγίας. » ΗΕΜΣΤ.

1087 om. G. — 34 ἤγουν—χρήματα om. Dorv. 1092, 47 ὑπὸ τῆς Θ. φησὶν ἔτι οὐκ ἰάσεται σε R. — 49 perversa cod. LB. interpretatio ex eo manavit, quod in hoc libro per errorem v. 1090 juveni sit tributus, pars sequentis vetulæ: emaculata postmodum hæc habe scholium tamen intactum remansit. ΗΕΜΣΤ.

1093, 52 ἀντὶ τοῦ om. Θ. οἶον ἦσ. Ald. ἡσάλγαινον V. « Partem Suidas dedit in Πιττοῦν· scho-

lium integrum in Ἐπίττων. Editus habet, ἡσάλ-
γεινον, κατεφθον· scriptus LB. pariter ac scho-
liastes, ἡσάλγουν. Idem repræsentat ἐπίττων tam
in articuli fronte, quam in Aristophanis versu :
idque licet vitiosum magis convenire videtur
sequentibus : Ἐπίττων δὲ δι' ἐνὸς τ etc. » HEMST.
In verbis poetæ ὑπέπιττων scribunt R. V. anno-
tato γρ. καὶ ὑπεπείρων, quod om. G. — 53 ἢ R.
ἀντὶ τοῦ Ald. om. V., qui ἐπίττων δέ et om. τὰς.
« Ib. πλαταίας om. schol. LB. [et Reg.], qua voce
non invitus caream : neque enim intelligo, quid
utilitatis ad rem explicandam afferat, quando-
quidem omne navium genus erat πισσόχριστον·
nisi tamen ad eas sit referendum, quæ proprio
nomine πλαταί gravissimis oneribus vehendis
inserviebant, ideoque forte pice densius obdu-
cebantur. » HEMST. — 1 ἑβόνου Kusterus. Lege-
batur ἐκίνου. — 4 τὰς ναῦς, ἢ τὰ διερωγῶτα τῶν
ἐγγείων, ἢ καὶ μὴ τὸ ἐντὸς ὑγρὸν ἐκρέη. ἐκ μεταφορᾶς
οὖν τούτου μετήνεγκε τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοῦ συνουσιά-
ζειν. ἐνοιὶ δὲ ποιάν φωνὴν λέγουσι τοῦτο, γινομένην
ἐκ τοῦ κτύπου τοῦ ἀσπασμοῦ Reg. Vide supra
ad v. 1082, 12.

1096, 12-15 ὡσπερ—πατέλιν addita ex V.,
quæ 12 προκολλώμενον, 13 οὕτως δέ. — 15 κατα-
λίδιαν infra in scholio cod. Paris. Scribendum
potius πατέλις et πατελίδα [sic Reg.] : de quo v.
Ducangium. DIND. λεπὰς κογχυσιμοῦ εἶδος, ὃ ταῖς
πέτραις R. λεπὰς (λεπὰς om. Θ.) κογχύλιον ἐπιζά-
νον ταῖς πέτραις, ὅτ' αὐταῖς (ὃ ταῦταις Θ.) Θ. Ald.
λεπὰς κογχυλίου εἶδος, ὃ ταῖς πέτραις Suidas s.
Λεπάς. καὶ δυσασπασίας εἶδος V. — 17 ἐστὶ τῆ
(ἐπὶ τὸ Hemst.) λεπὰς Suidas. ἐστὶν ἐν ταύτῃ τῇ
λέξει V. Quæ post Ἀριστοφάνη leguntur om. V.,
Suidas autem sic pergit, παρ' ὑπόνοιαν ὡσπερ λε-
πὰς πέτρα, οὕτως ἢ γραῖς τῶ μειρακίω (addendum
προσέφυσε vel potius προσέφυ ex scholio Veneto).
λεπὰς δὲ εἶδος ἰχθύος. Ald. παρ' ὑπόνοιαν δὲ ὡσπερ
λεπὰς τῶ μειρακίω. λεπὰς δὲ ἐστὶν εἶδος ὄστρεου. Θ.
παρ' ὑπόνοιαν δὲ ὡσπερ λεπὰς πέτρα καὶ εἶπεν ὡσπερ
λεπὰς τῶ μειρακίω· λεπὰς δὲ ἐστὶν εἶδος ὄστρεου. —
21 βράχισιν Hemst. βράγγισιν codex. — 23 le-
gebatur ἐπισχυρίζεται. Scribendum ἀπισχυρίζεται
ex altero codice Brunckii. Verba ἔπειδ' ἐπειδὴν
λάβηται πέτρας, ἀπισχυρίζεται ex Synesio affe-
runtur in Lexicis veteribus et Thes. HSteph.
DIND. — 25 ἀσπασίαι codex. — 28 προσπεσὼν
et 29 πατελίδα recte Regius.

1097. Scholia ad hunc v. om. Θ., in quo χοροῦ
ascriptum. — 37 καὶ ὁ Κάρων ἀνοίξας οὐδὲν εὔρε
V. — 38 ὑπεχώρησαν G. « Eustath. ad Il. B, p.
268, 8, observari jubet τὸ κώμιον ὑποχωριστικῶς
λεχθὲν καὶ προπαροξυτώως, ὡς καὶ λύρα, λύριον·
θύρα, θύριον. Paulo clarius rem totam enucleat

Etymologicum Bibliothecæ LB. MS. in Ἀπῆς·
ubi docet, si ὑποχωριστικαὶ παραγωγαὶ sint δεκα-
λικαὶ, πρὸ μιᾶς ἔχειν τὸν τόνον, ut, φαρμαίον, ὠτίον.
κλειδίον, παιδίον, κηρίον, δαδίον· εἰ δὲ ἐν τρεπ-
βράχισιν ὡσι, προπαροξυτώνται· θρόνος, θρόνω·
πτύχος, πτύχων· φλέβιον, τόπιον, ὄριον, μέριον, π-
ριον, λόγιον. » HEMST. — 40 ὄριον Ald.

1100. Καρτερεῖν pro *exspectare*, *exspectandi*
causa remanere communis est et recentioris Gra-
corum linguæ. HEMST. Valckenar. Schol. in N.
T. vol. 1, p. 319 citat Dindorf.

1108, 30 τριβλίον sæpe apud medicos, præ-
sertim in libris vetustis : LB. emendatus τριβλίον.
HEMST.

1109, 35 εἰς τὸν ἄδην in Aristophane quidem
declarando nimis Christiane : orcum inferorum-
que sedes infaustas βάραθρον appellant ecclesi-
stici scriptores, neque rarum εἰς βάραθρον τῷ
ἄδου ἐν τῆς γαέννης ἐμβληθῆναι : alias non secus
ac Græci pro *certissima pernicie* vel *causio* po-
nunt, ut monuit Suicerus in Thes. Eccles. :
quem ego miror persuadere sibi potuisse, β-
ράθρον usquam in bonam partem accipi : nam
eo in loco, unde rem inauditam collegit, quid
clarius est, quam legi debere βάρθρον? HEMST.

1110 sic in V., Καλλίστρατος—δημοτελέσει θε-
σίας. Ἄλλως τῶν θυομένων τῶ Ἐρμῆ δίδονται, ἐπειδὴ
τῶν λόγων δεσπότης ἐστίν, ἢ ἐπειδὴ τὰς εἴδος ἦν ἀπαρ-
χὰς τῆς γλώττης τῶ κήρυκι δίδοσθαι. ἐτύγχανεν ὦν
ὃ δεσπότης τοῦ Κάρωνος θεοῦ φασιν εἶναι (illa ὃ δε-
σπότης—φασιν εἶναι vel ἐτύγχανεν—θεοῦ loco alieno
sunt illata, φασιν autem fortasse in φησὶν mutan-
dum. DIND.) ἢ γλώττα τούτων τῶν λόγων αἰτία
ψεύδους τῶ κήρυκι Ἐρμῆ διὰ τὸ μὴ εἰληφέναι αὐτὸν
(fort. αὐτῆν). Ἄλλως ἔπειθεν ἀντὶ τοῦ εἰπαῖν τὰ
κακὰ ὦν ἀπηγγεῖλας ἡμῖν σὺ γινέσθωσαν (συνγινω-
σκέτωσαν G.). εἶπεν εἶναι ἢ γλώττα, ἐπεὶ εἶδος ἦν τὰς
γλώσσας τοῖς κήρυξι δίδοσθαι. Suidas hæc tantum
excerpsit, Ἡ γλώττα τῶ κήρυκι τούτων τίμνεται·
τούτίστιν, ἢ γλώττα τῶν θυομένων τῶ Ἐρμῆ δίδ-
εται· Καλλίστρατος δὲ φησι, τῶν θυομένων τὰς γλώτ-
τας κήρυξιν ἀπονέμεσθαι. — 38 τῶν λόγων V. τῶν
θυομένων R. Θ. Ald. — 39 καταρωμένον qui scri-
psit recentior scholiasta, de exsecratione illa
videtur cogitasse, de qua scholiasta codicis Lei-
densis, cujus verba infra apposui. DIND. ἐπ' αὐ-
τοῦ Θ. — 41 videtur respexisse ad locum Odys.
Γ, 331 : ἀλλ' ἄγε τάμνεται μὲν γλώσσας. Confer
schol. ad Pacem v. 1060, et Eustath. ad locum
Homeri. Kust. — 43 λέγεται, 44 λέγει εἶναι, 46
σὺ λέγει V. « Scribendum ἀγγεῖλαι. » DIND. — 47
βάλλε Θ. βάλε Ald. Od. Γ, 341 : γλώσσας δ' ἐν
πυρὶ βάλλον. — 49 post κήρυκι addit Junt. εἶναι τὰς
γλώσσας Ἐρμῆ ἔθου ὡς τοῦ λένειν ἐφόρων· διὸ καὶ ὃ

πωμικὸς, δὺσφημά τινα τοῦ Ἑρμοῦ εἰπόντος, ἐξονε-
δίζει λέγων, ἢ γλώττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται·
ἔπερ ὁμοῖόν ἐστι τῶ, εἰς μάτην αἱ γλώτται θύονται
τῶ τὰ τοιαῦτα κηρύσσοντι. οὕτως Εὐστάθιος [p. 1471,
12] Ὁδ. γ'. Ἀθηναῖος δὲ εἰπὼν ὅτι αἱ γλώτται τέ-
μνονται τῷ Ἑρμῇ διὰ τὴν ἔρμηνοιαν, καὶ ὅτι ἔσπευον
οἱ παλαιοὶ ἀπὸ τῶν δειπνῶν ἀναλύοντες, προσιστορεῖ
καὶ ὅτι τὰς τοιαύτας σπονδὰς ἐποιοῦντο τῷ Ἑρμῇ,
καὶ οὐχ, ὡς οἱ ὑστερον, διὰ τελευτῶν· δοκεῖ γὰρ Ἑρ-
μῆς ὑπνοῦ προστάτης εἶναι. Regius: Ἐπειδὴ περ ὁ
Ἑρμῆς κήρυξ ἐστὶ τῶν θεῶν, τούτω δὲ εἰκότως ἢ
τῶν θυσιαζομένων ζώων γλώσσα εἰς θυσίαν ἀνεφέρετο,
τούτου ἕνεκεν ὁ θεράπων πρὸς τὸν Ἑρμῆν τοῦτο εἶπε.
δέον δὲ εἰπεῖν, ἢ γλώσσα σοὶ τούτω τῷ κήρυκι θύε-
ται παρ' ἡμῶν, οὐκοῦν μὴ χαλέπαινε, ὁ δὲ παρ' ὑπό-
νοϊαν ἐπήγαγε παλίων τέμνεται· ἵνα καὶ ἄλλο τι γε-
λοῖον νοῆται· τὸ γὰρ τέμνεται ὁλοῖ καὶ τὴν τομῆν
τῆς γλώττης τοῦ λέγοντος, καὶ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς τοῦ
ζώου γλώττης, ἔταν θύσιαι τοῦτο οἱ ἄνθρωποι. — 2
σοὶ Hemst. σοῦ codex.

1115, 5 ἐστὶ R. V. ἐστὶ δὲ εἶδος G. πλακοῦντος
τὸ ψαιστόν R.

1119, 14 ἐστράφης Suidas s. Σωφρονεῖς. — 15
καλῶς καὶ ἀληθῆ λ. Ald.

1121, 24 μᾶζαν· ἢ εἶδος πλακοῦντος ἐξ οἴνου γι-
νόμεον ἢ ἄρτος ἐξ οἴνου βεβρεγμένον (βεβρεγμένου
G.) V. sine γινόμενον. Excerptis Suidas s. Οἰνοῦτ-
τα. — 26 μουστόπιταν Dorv. Reg. In margine
Dorv. μελιττοῦτα δὲ, ὁ κοινῶς εἰώθισιν λέγειν ἀπό-
θερμα. Ducangius: μουστόπιττα, μουστόπιτα,
*Placenta vino subacta. Glossæ MSS. ad Plutum
Aristophan.* πάντ' ἀγάθ' ἔθωεν εὐθὺς οἰνοῦτταν μέλι.
*Ubi Thomas Magister in scholiis
MSS.* οἰνοῦττα μὲν ἐστὶ ἢ κοινῶς λεγομένη μουστό-
πιτα· μελιττοῦτα δὲ ἢ κοινῶς λεγομένη ἀπόθερμον.
Eadem Thomæ verba exhibuit in Ἀπόθερμον.

1123, 31 ἐφ' ὕψους κάθημαι Hemst. collato
Suida, Ἀναβάδην: ἐφ' ὕψους· ἄνω τοὺς πόδας ἔχειν
καὶ κοιμᾶσθαι. Ib. πεινῶν ἢ ἀναστρέφομαι τῇ πείνῃ
V., quæ verba om. G. — 32 ἔχων G. Θ. ἐν τῇ
στήλῃ additum ex V. — 35 sq. ἄλλον ἐπ' ἄλλω
ἔχων τὸν πόδα habet Θ.

1124, 40 Ἄντι τοῦ om. V., qui 41 ἐπολεῖς ζημίας
τοὺς ταῦτα παρέχοντας τὰ ἀγαθὰ.

1126 sic in R., ἔξω τῶν ἑορτῶν—Θησεῖ. (se-
quitur scholion ad v. 1128; tum pergit) ἢ τε-
τράς—τῷ Ἑρμῇ. V. ἔξω—Θησεῖ hoc loco habet,
sed totum scholion ἢ τετράς—Θησεῖ repetit ad
v. 1128 ante verba Ἄλλως ἀγκύλης. — 50 Ἡ τε-
τράς δὲ V. — 51 τῷ Ἑρμῇ R. καὶ et ταύτῃ τῇ om.
V., qui μῆνα ἡμέρα ἀπετίθετο. — 52 ἀπέθεντο R.
« Πλακοῦς ἀπετίθετο videtur dicere voluisse, vel
si ἀπέθεντο recte scriptum in R., πλακοῦντα ἀπέ-
θεντο. » DIND. ἔξω γὰρ Ald. Hoc scholion exscri-

psit Suidas s. Παπεμμένου et Πέττουσα. τῶν μεγά-
λων ἑορτῶν V. — 53. De diebus, qui quibus diis
essent sacri, librum Philochorus, religionis
patriæ callentissimus, conscripsit, teste Proclo
ad Hesiod. Ἡμ. v. 770: Φιλόχορος δὲ ἐν τῷ περὶ
ἡμερῶν Ἥλλου καὶ Ἀπόλλωνος λέγει αὐτὴν· ἢ δ'
Ἑρακλέους καὶ Ἑρμοῦ ἐστὶν· ἢ δὲ ἐβδόμη ἱερὰ
Ἀπόλλωνος· ἐν αὐτῇ γὰρ ἐτέχθη· διὸ καὶ ἐπτάτονος
αὐτοῦ ἢ κιθάρα· ἢ τετράς Ἑρακλέους· ἐν αὐτῇ γὰρ
ἐτέχθη· quæ sunt ad scholiastæ nostri locum ac-
commodatissima. Ex eodem opere manarunt,
quæ parvus Homeri enarrator prodit ad Od. Y,
155; Φ, 258, et Suidas in Τετράδι γέγονας. Vide
Eustath. ad Il. Ω, p. 1353, et Jo. Meurs. Denar.
Pythag. c. 6. Quod deinde scholium LB. de
sexto mensis die, præcipue Thargelionis, narrat,
verum est: illum enim et Diana, et philosopho-
phandi rationem obstetriciam professus Socrates
natalem habuerunt: Diogen. L. 2, 44. Vide Jo.
Rutgers. ad Apul. p. 7. Hemst. — 54 καὶ τετράς
Θ. τετάρτη Suidas utrobique. — 1 τῷ Θησεῖ V.,
qui Χάρσι γ addit altero loco, ubi totum scho-
lion (i. e. ἔξω—Θησεῖ) sic scriptum est, ἄλλως.
τετράδι γὰρ τοῦ μηνὸς τὰς κατὰ σελήνην ἐγένετο τὰ
Ἑρμοῦ, Ἀπόλλωνι ἔ, Θησεῖ γ, Χάρσι γ.

1127 om. etiam Θ. — 12 Ἕλλαν omnium edd.
est scriptura, litera quidem inertis abundans, sed
quam vetusti tamen libri sæpius adhibent. In
Suida legas τὸν Ἕλλαν κραυγάζειν· pro quo mire
corruptus, sic enim censeo, cod. LB. τὸν Ἕλ-
λαν βιστάζειν· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων· ἐπεὶ τὸν
Ἕλλαν etc. Idem vero Ἕλλαν κραυγάζειν, neque
ibi dissentit antiquus codex. In Dorv. τὸν Ἕλλαν
altero λ superposito. Qui scholiasta πηγὰς (l. 21)
videtur appellasse νόμφας πηγαίας, quæ Hylam
rapuerunt: nam ut fontem Pegas, in quem de-
lapsus Hylas evanuit, auctore Apollon. Rh. 1,
1222, cogitaverit, quis credere in animum in-
ducat? Versus autem ille proverbialis (l. 16) de
veterum cujusdam tragœdia sine dubio deriva-
tus, ubi Hercules, ut ab Hyla in cassum quæren-
do desisteret, vox cœlo missa monuit, Ποθεῖς τὸν
οὐ παρόντα, καὶ μάτην καλεῖς· quæ sententia tanto
opere spectatoribus arrisit, ut paræmiæ vulgaris
privilegio donaretur. Αἰθερία vero φωνὴ eadem,
quæ οὐράνιος et θεῖα, et κληδών: quarum ex oc-
culto, auctore latente, emissarum repentino ap-
pulsu mentes supersticiosæ valde commoveban-
tur: *cælestis vox* Livio 5, 52, et apud Diogen.
L. 1, 115, ραγγῆνα φωνὴν ἐξ οὐρανοῦ· earum in
tragœdiis quoque, ut θεῶν ἀπὸ μηχανῆς, usus ad
nodum fabulæ solvendum. Pejus Apostolius 9,
57, habet ζητεῖς τὸν—, multoque magis id existi-
mabis, si in memoriam revoces ex Ammonio

constitutum a grammaticis haud absurdum discrimen πόθω et έρωτος, verborumque ποθειν et έρωτ, ex quibus hoc est praecepta vi praesentium, illud ad absentes pertinet : Theocrito etiam 13, 65, Hercules Παίδα ποθών δεδόνατο. Adjectam vero explicationem aliunde, quam a nostro scholiasta, Michael est mutuatus, quippe quae et verbis, et nonnihil etiam re dissideat : propinqua Zenobius dabit 6, 21. Versum ipsum, sed nullo comitatu instructum, editus Suidas habet, MS. noster prorsus ignorat. Pro ελειφθη (l. 17), quod omnes edd. pervasit, fidenter rescripsi ελφθη· idem ne facerem in προσδοκόντων, obstitit antiquorum exemplarium consuetudo scribendi, quae saepius offerre memineram προσδοκείν et προσδοκούντες ex more publici sermonis, quod castigatius προσδοκᾶν legi debuerat; ut in A. AA. 28, 6, alibi que crebro. Ηκμστ. Regius : Παρομιά εστι λεγομένη επί των ήδη παρωχηκότων η και παντελώς ηφανισμένων. ειρηται δε από ιστορίας τοιαύτας. του Θεσέως 'Ηρακλήν εις την 'Αργω έρβιβάσαντος, ηνίκα προς Κολχούς απέστειλεν αυτόν κομίσοντα τὸ χρυσόμαλλον δέρας, συμπαρέλαθε μεθ' έαυτου δ 'Ηρ. και 'Υλαν (sic) τὸν έαυτου έρώμενον. έν δε τῷ παραπλέειν τῇ χέρσῳ, κρήνην ιδών τινα δ 'Ηρ., απέστειλε τὸν 'Υλαν κομίσοντα ύδωρ. δε και ύπό των Νηρηίδων άρπαγεις, άφανής γέγονεν. 'Ηρακλής οὖν, μηκέτι του μεираκος ύποστρέψαντος, περιημι πῶσαν τὴν έκεισε θλην ζητείη τὸν έρώμενον και έξ άνόματος καλῶν· προς θη αι Νηρηίδες τουτ' έφασαν « ποθεις των ου παρόντα. »

1128, 25 Του κώληκος του λεγ. Θ. του λεγομένου κώληκος post μέρη των ιερείων ponit Suidas s. Κωλή. — 26 κωλαί τὰ ΗSteph. in Thesauro. κώλα δέ τὰ Θ. Ald. κώλα τὰ V. κωλή τὰ R. et Suidas. — 27 σφρ. 'Αλλως—προσφέροντας om. Θ. τας R. et Suidas. τὰ έμπρόσθια μέρη των ιερείων, τας V. Ald. Post ιερείων pergīt V., η τετρας—χάρισι γ (haec ex scholio v. 1126). 'Αλλως. άγκύλης. εστι δε όστῶδες. τουτο δε ειπε διαβάλλων ως όστέα θύοντας τοις θεοις. 'Αλλως. ζητείται—άργει (haec ex scholio v. 1132).—28 φησιν additum ex Suida, αf ex eodem et R., εις ex Suida. « Quod ait scholiastes, notari homines, ac si ossa tantum diis adolerent, etsi minus opportune huc asseratur, ipsorum tamen numinum querela fuit illa gravis apud Comicos, ut lepidissimi Pherecratis aliorumque versus declarant in Clem. Alex. Str. 7, p. 846, 847. Eodem tendit Hermippi locus in schol. ad Aves v. 1406. » Ηκμστ.—29 τους θεους R. Regius : Κωλή οὖν τὸ άκρον τῆς ώμοπλατῆς εστιν, δ φασιν ιδιωτικῶς κωληνάριον· κώληξ δε τὸ όπισθεν του γόνατος, ως και 'Ομηρος (II. Ψ, 726) έν τῇ του 'Οδυσσεως κάλη φησιν, « Διάντος κόψ'όπισθε κώληκα παχύν.»

1129, 34 of om. V. αἶχον Θ. — 35 άσκαλα V., et sic infra constanter άσκαλ.— Ib. έν η ένήλλωσαν Hemst. έν (έν om. R.) η ήλλωτο libri et Suidas. έπ' άσκοις αἰρετικός Ald. του om. V. — 36 έθρῶν είναι άμπέλων Θ. — 37 οὖν om. Θ. Ald. Apud Suidam libri alii οὖν; alii γοῦν. — 38 φαίνεται R., qui τῆς άμπέλου om. εκ τῆς V. οὕτω λέγον Ald. — 39 ην V. Reg. « Recte όμως έτι [cod. Reg.] Anthol. et Suidae ed. Mediol. δε τι vel δ' έτι Suidae codices. » Dind. — 40 όσον V. Θ. Reg. έπιστοισαι Ald. et Suidae ed. Mediol. εκ Anthologia, non Reg. Addit R. έποιον δε τουτο προς γλωσσε του θεάτρου· όλισθαίον γάρ έπᾶνω των άσων. — 42 των om. V. γλωστοποιείν Suidas. γλωστος ποιεί Θ. γλωστα ποιείν V. Ald. — 43 έτθεσαν, 44 άλλόμενοι V., qui cum Suida όλισθαίον. ένωλισθαίον Ald. ένωλισθανον Θ. — 45 Εββόλος Θ. Εββουλα και V., ex quo έν Δαμαλεία additum. έν Δαμαλεία Suidas. Hemst. έν 'Αμαθεία, probante Dindorfio. Meinekius Hist. Com. p. 360, malit έν Δαμαλεία. — 46 τουτους V. et Suidas. τουτο Ald. et Harpocrat. p. 37. Sequentia άσων—έπί τοις om. V. « Post μέσον duae syllabae exciderunt, fortasse τινα. » Dind. Bentl. χαμαί, Μείνεκ. τάχα. — 47 ένάλλασθε Suidas. Legebatur καγχάζετε contra usum Atticorum. — 48 άπορρέουσιν V., qui addit άποκελεύσματα, Suidas από κελεύσματος. Hoc non cum καταρρέουσιν, sed cum καγχάζετε conjugendum esse monet Hemst. Sequentia non habet Suidas. — 50 ένάλλασθαι et έλλασθαι Θ. Qui pro sequentibus gl. interlin. habet πῆβα. άσκόλια γάρ έορτη του Διονύσου. άσων οίνου—όθιν. Regius : 'Ην τις έορτη Διονύσου 'Ασκόλια (sic) καλουμένη, έν ηπερ άσων τιθέντες έν μέσω τῷ θεάτρω πεπληρωμένον οίνου, ένι ποδι τουτον (sic) έπᾶδων και δ πηρῆσας άθλον έιχε τὸν οίνου· μη πηδησαντος δε τινος, άλλ' ίσως καταπεσόντος, γλωσσ έγένετο τοις παροῦσιν. εις τιμὴν οὖν, ως έφημεν, ταυτ' έποιον του Διονύσου, έπει δ άσκος τράγου μέν εστι δέρμα, δ δε τράγος ζῶον πολέμιον ταίς άμπέλοις, κατεσθίον αυτάς. όθεν και έπιγράμμα τι φέρεται τῇ άμπέλω προς τὸν τράγον οὕτως λέγον—νῦν δε έσχηματισμένως και δριμείως φησι προς τὸν 'Ερμηῆ· ειπόντος γάρ οίμοι τῆς κωλῆς, φησιν, άσכולαζτε οὖν έστερημένους τῆς κωλῆς, και πεινῶν διαγε προς τῆν αἰθρίαν και τὸν ήλιον.

1130, 12 ταυτο τῷ ιερείου codex. — 14 recte Dobræus Τῶν ζόντων, eodemque modo corrigendum quod l. 12 in Θ. loco alieno illatum legitur των ζώνων. Dind. Regius : Τῷ 'Ερμηῇ, ως ειρηται, η ώμοπλατῆ του ιερείου άπείρωτο· έθουσ δε και σπλάγχνα αυτῷ, ητοι έντόσθια, θερμά όπιτ' έξ και περιεφθα. και τοις άλλοις θεοις άκατον σπένδοντες τῆν σπονδήν, ηγουν μόνον οίνου, τῷ 'Ερμηῇ

κακράμνον ἔσπευον ψυχρῶ ἕδατι, οὐ θερμῶ. μαυνη-
μένου γούν τοῦ Ἑρμοῦ τούτων καὶ τῆ στερήσει ὀδυ-
νωμένου, πρὸς ἐν ἕκαστον τῶν ὁμοί ἀπὸ κοινῶ ἔνεκα
τῶν σπλάγγων. ἤναι γὰρ ἐξῆγον ταῦτα τοῦ ἱεροῦ,
παραυτικά παρ' αὐτοῦ λεγομένων ὀδυνηρῶς, φέροι
τὸν Καρίωνα γαλοῖά τινα καὶ προσφυῆ λέγοντα, ὅτι
ὀδύνη σου τὰ σπλάγγνα κατέχει, ὡς Ἑρμῆ, ὅτι ἐστε-
ρήθης νῦν ἐκείνης τῆς τῶν σπλάγγων οὐσίας.

1131, 16 ἐάν V. — 17 ὀδύνῃ Θ. Ald. εἴπει.
ἀπιστρέφειν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ etc. Θ. — 18 eliminan-
dum est δὲ · auctor enim illius scholii alius a
præcedenti diversam secutus est interpretationem,
et σπλάγγνα non ipsius Mercurii, sed ante
commemorata victimarum, quibus fuerat ma-
ctatus, intellexit: huic itaque πρὸς τὰ σπλάγγνα
idem est quod ἐπὶ τοῖς σπλάγγγοις. HENST.

1132, 23 ἢ ἕδ. V. καὶ om. Θ. — 24 δὲ τὸ V. τοῦτον
Θ. τοῖς καπῆλοις Θ. Ald. — 25 ζητεῖται δὲ Θ. Ald.
ἄλλως. ζητεῖται δὲ V., in quo hoc scholion inser-
tum est scholio ad v. 1128. Excerptis Suidas s.
Κεκρασμένη, Κύλιξ, Οἰμοί. — 26 σπονδῆ ἄκρατος
V. κακαρασμένη idem. κακαρασμένη Θ. — 27 καὶ
om. Θ. καὶ τῶν ἀερῶν καὶ καταχθονῶν τουτέστι
ζώντων καὶ ἀποθανόντων ἀρχεῖ V. Utrumque τῶν
om. Suidas.

1133, 31 πέρας σχοίης. Duplex interpretatio:
prior ad οὐκ ἂν φθάνοις per se solum spectat:
*licet hinc te quam potes celerrime proripias, non
tamen invenias tibi malorum finem, nec imminen-
tes miseras effugias*: pari modo eam loquendi
formulam explicuit ad v. 875. Altera conjungit,
οὐκ ἂν φθάνοις ἀποτρέχων · *hoc insuper educto, tu
ne distuleris, ne moram ullam interposueris, quin
te quamprimum hinc facessas*: quemadmodum
ad v. 485: οὐκ ἂν ἀναβάλουσις ἀποθανόντας · ἀντὶ
τοῦ, ταχέως ἀπιθόντας τελευτήσασα. HENST.

1134, 37 ἐραῖ. ἢ κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος · εἰώθασι γὰρ,
39 ἐμπέσωσι, 40 προσδοκῆσωσι εἰραῖν τι' ὠφέ-
λειαν Reg.

1137, 5α χορτάζειν νεανίαν interpretatio ine-
pta, quam repetit Suidas s. Νεανικόν, ubi χορτάσαι
νεανίαν est. Post νεανίαν addit V. καὶ ἐν ἐνίαις δὲ
θυσίαις λεγομένους τούτους μὴ ἐξῆν (ἐξείναι G.)
ἀπνευγείν · quæ e proximo scholio sunt illata.
DIND.—53 κορέων Θ.

1138, 1 ὠφελήσας Θ. ὠφελίσαι Dorv. ὠφελήσεις
Reg. Monet glossator post ἔνδον apodosin deesse.
δηλαδὴ Dorv. om. Θ. — 2 λέγομεν τούτο, 3 κατὰ τὸ
δεύτερον πλῆθος, ἀλλ', 4 ὥσπερ V. « Si locum Ze-
nobia componas 4, 44, versus ex Θεοπόμου Κα-
πηλίσαι sumtus videbitur. » HENST.—6 εἴη, πλῆθος
δηλοῖ καὶ προκαροῦνται V. reliquis omissis. προ-
καροῦτονον, 7 ὄξυτονον Θ.

1140, 15 sq. ὑπέλαβον πονηρίας ἐν τῇ νεῷ Dorv.

— 21 κατὰ στασιμ... codex, quod integravit Dind.

1142, 23 καλῶς om. Θ. — 28 ἐπιφανείας Reg.

1144, 35 οὐ μόνον et sequentia om. etiam Θ.
Multo pluribus hæc explicat scholiastes Reginus,
in structura cum accusativo ὑστεροχρονίαν inesse
statuens, ὅσον μεταλαμβάνω τότε, τουτέστι τοῦτο
ἀφαικ, ἕτερον λαμβάνω, et hoc loco ἀντὶ τοῦ μετ'
ἐμὲ εἴχες.

1146, 45 sqq. Hoc scholion alteri postponit
V. — 48 ψήφισματ' V. « Fort. ψήφισμα. » DIND.
μη om. V. ἀλλήλων G. — 49 μηδὲν additum ex V.
« Ἀλλὰ ταῦτά γε etc. Idem hæc, qui priora, scrip-
serit grammaticus, an diversus, haud facile
constituo. Id quidem liquido patet, quod auctor
hujus adnotationis existimaverit primum se Plu-
tum manibus versare, sed contaminatum, trans-
lato huc ex posteriore fabula versu, quem ordo
temporis rerumque gestarum repellat: nam mi-
nime dubito, quin spuria sint et aliena (l. 1) ἢ
καὶ αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἕτερον ἐνθεῖναι · si enim in
secunda refictæ novatæque fabulæ commissione
Aristophanes ipse, quod jure suo poterat, inse-
ruit, quid attinebat absonam movisse difficulta-
tem? nulla utique est ἀλογία, quum poeta co-
mœdiam, quæ non steterat, reficiens multaue
mutans, ea immiscet, quæ cum præsentis rerum
statu congruunt. Sunt autem hæc non leviter
affecta: *verum ista, inquit, quæ de occupata
Phyle, victis 30 tyrannis, et lege oblivionis lata
præcesserant, nondum erant acta Diocle archonte,
quum primus Plutus scenam exercuit, οὐδὲ τὸ ἐπὶ
τριάκοντα ἤδη ἦν*. legerem equidem pro more
Græcis usitato, τὰ ἐπὶ τῶν τρ.: ita solent τὰ Πυλο-
ποννησιακά, τὰ Χαιρωνικά, τὰ ἐπὶ Αυσάνδρου. Sed
hoc leve est præ iis, quæ statim sequuntur, in
quibus orationis legitime constructæ nexus plane
desideratur. Sam. Petitus opem conatus est
Miscell. 1, 16, p. 56, rescribendo: ὀγδὼς ἔται
ὑστερον μάχης τῆς μετὰ Θρασυβούλου γενομένης
Κριτίας ἐν Πειραιεὶ τελευτῆ · quæ vix cum Græci
sermonis ingenio satis conveniunt. Ratio vero,
cur pro πέμπτῳ supponi voluerit ὀγδὼς, eo niti-
tur fundamento, quod egiptium illud Thrasymbuli
facinus extinctæ tyrannidis ad annum demittat
quartum ol. 94: hic, si retro numeres, a Diocle o-
ctavus erit. Non Petitus tantummodo, sed et
Petavium, G. J. Vossium Hist. Univ. Epit. alios-
que multos in eum errorem Diodorus implicuit,
qui revera 14, 3, isti anno historiam ejectorum
tyrannorum assignat: hinc non una labes in
turbatam temporis illius seriem manavit; velut
ἀναρχία in anno secundo ol. 94 statuta, quæ
præcedentis fuit archonte Pythodoro, ut diserte
Xenophon testatur Hell. 2, 3, 1, regnum 3o vi-

rorum ultra duos annos et Euclidem magistratum productum. Longe cautius Simsonius nobilissimum Thrasybuli factum collocavit in annum 1 ol. 94, Xenophonti obsecutus: audiamus modo Cleocritum mystarum præconem apud eum contentissima voce clamitantem 2, 4, 21: Μη πειθασθε τοῖς ἀνοσιωτάτοις τριάκοντα, οἱ ἰδίων κερδέων ἕνεκα ὀλίγου δεῖν πλείους ἀπεκτόνασιν Ἀθηναίων ἐν ΟΚΤΩ ΜΗΣΙ, ἧ πάντες Πελοποννήσιοι δεκα ἕτη πολιορκούντες· numerum, quos ἀκρίτους interemerint, definivit Isocrates in Areopag. p. 153, C, mille et quingentos. Conf. P. Wesseling. ad Sam. Petiti Leges Atticas p. 193. Hic si πέμπτη retineamus, ut sane conservandum est, Philochorum habebimus manifesto Xenophonti suffragantem. Cetera sic videntur posse constitui: ἀλλὰ καὶ, ὡς Φιλόχορος, πέμπτη ἔτει ὑστερον μάχη τῶν μετὰ Θρασυβούλου γενομένη ἦν, ἧ Κριτίας ἐν Πειραιεῖ τελευτῆ. Ἀλογίαν vero et ἄλογον appellat, quod indecore temporum rationibus adversatur; ut ad v. 179 et apud alios ἀλόγως τοὺς χρόνους ἀναδιβάλλειν, ἄλογος ἀναχρονισμός etc. Ἀπὸ τῶν σ. — καταλαβόντας, si suum locum teneant, significabunt hunc versum ab ipso fortassis Aristophane fuisse insertum post pacta, quæ Athenis convenerunt cum iis, qui Phylem occupaverant: tum, quod Kustero præeunte feci, ad τοὺς καταλαβόντας adjiendum est Φυλὴν· quod nomen facile, quia mox iterabatur, evanuit. Verum suspicio me tetigit, hæc in alienam sedem ex superioribus esse detrusa: sensus quidem in ἐνθῆναι finitus nihil ultra postulat: jam videamus, an eo reduci queant, ubi operam utiliore præstent: Ψηφισασθαὶ ἔδοξεν ἀπὸ τῶν συνθηκῶν τῶν Ἀθήνησι γενομένων πρὸς τοὺς καταλαβόντας, μὴ μνησικαχῆσαι etc. Hic mihi tam commode videntur poni, ut nihil sit probabilius, quam inde nescio quo casu fuisse avulsa: certe ne Φυλὴν quidem supplere necesse est, quippe quod ex proximis facili negotio repetatur: ordo rerum gestarum pacisque factæ inter eos, qui asy, et illos, qui Piræum tenebant, simul constat. Fœdus autem, quo sibi mutuo reconciliati sunt Athenienses, iurejurando sancitum, quasi proprio vocabulo συνθῆκαι solet appellari, et συνθῆκαι καὶ ὄρκιοι. Lys. In Agor. p. 138, 28: ὡς παρὰ τοὺς ὄρκιους καὶ τὰς συνθήκας ἀγωνίζεται, ἅς συνεθέμεθα πρὸς τοὺς ἐν ἄσται οἱ ἐν τῷ Πειραιεῖ· ibidemque sæpe; p. 173, 33: τοῖς ὄρκιοις καὶ ταῖς συνθήκαις ἐμμένουσι. Isocrat. Excerpt. adv. Callim. p. 375, C: οὕτω μὲν τῶν συνθηκῶν ἔχουσῶν, τοιοῦτων δὲ τῶν ὄρκιων γενομένων· prælectum modo fuerat in iudicio pacis iuris iurandi exemplar. Ex sequenti (l. 5 sqq.) scholio ridiculo et ex Leidensi nihil excerptum a Suida:

brevius etiam, quam editi, cod. L.B. posito Comici versu subiungit: Φυλὴ· ὄνομα τόπου· καὶ Φυλάσιοι, οἱ ἰνοκοῦντες. Hæmsr.— 50 τὰ V. τὸ θ. Ald. τῶν additum ex Θ. ὡς om. V., ex quo φησι additum.— 51 ε̄ ἔτη V. ὑστερον μάχεται μετὰ Θρασυβούλου γενομένου ἢ (γενομένου, omisso ἢ, Θ.) Θ. Ald. Scribendum videtur ὑστερον μάχης γενομένης, deleto Θρασυβούλου, quod ex superiore illo μετὰ Θρασυβούλου Φυλὴν καταλαβόντος oriri potuit: nisi quis plura excidisse credere malit. Dukerus coniecit πέμπτη ἔτει ὑστερον μάχεται μετὰ Θρασυβούλου ἐν Πειραιεῖ γενομένου ὁ Κριτίας καὶ τελευτῆ. De Thrasybuli Critiæque morte vid. Xenoph. H. Gr. 2, 4, 13. Dind.— 52 τούτων Θ.— a post ἐδῆναι interpungendum esse intellexit Hæmsr., qui proxima ἀπὸ τῶν — Φυλάσιοι non transponere, sed ut inutilem alius scholiastæ annotationem separare debet. Dind.— 3 δὲ om. V.— 4 καταργεῖν malit Dind.— 7 καὶ V. pro ἀκρίτας.— 9 μνησικαχῆσαι Θ. Ald. καὶ γέγονε παροικιαστικῶς V.— 11—15 sic in V., μὴ μέγα φρονήσῃς, εἰ μέγας γέγονας καὶ πεπλούτηκας, ὡς παρὰ ὁ Θρασυβούλος καταλαβὼν Φυλὴν καὶ ἰσχύρας ἐδυνήθη καταλάσας τοὺς τυράννους καὶ παρ' Ἀθηναίους (scr. Ἀθηναίων) τιμῆς ἤξια. — 21 sqq. Φυλὴν τινα καταλαβὼν Ἀττικὴν μὲν καὶ ἑτέρων μισοτυράννων, συναρηγότος αὐτοῖς ἐν μετρίως καὶ Κεφάλου τοῦ πατρὸς Λυσίου τοῦ ῥήτορος, περὶ τὸν Πειραιᾶ σφιδάλλοντας τοὺς τυράννους, κατακράτος ἐνίκησαν σὺν τοῖς μετ' αὐτῶν Reg.; qui sequentia aliis verbis et alio ordine offert, contentis eadem.— 27 συναντήσιαν, ἔλεγον Hæmsr. σπονδῆσιεν, ἔλεγε codex.

1149, 43 κρείττω Θ.

1153, 4 κερδῶς om. Θ.— 6—13 sic in V., Στροφαῖον ἐπωνυμία Ἐρμού—πανούργεσθαι. ἀπὸ τῶν γράφειν (στρέφειν G.) καὶ κινῆν τὰ πράγματα. Ἄλλως στροφὸν—πανούργοι λέγονται. — 6 στροφαῖον, ἐπὶ στροφαῖ Gelenius. στροφαῖ sine dubio verum est: pro στροφὸν ego fere malim reponi στρόφον, quod ideo scilicet adhibitum, ut explicandæ voci στροφαῖος inserviret. Persuadet Eustathius, qui antiquioris lexicographi verba ponit ad II. Ω, p. 1353, 9: Στροφαῖος δὲ Ἐρμῆς φησὶν, οὗ μόνον ὁ παρὰ τῷ στροφαῖ ἰδρυμένος, ἀλλὰ καὶ ὁ στρόφον καὶ ἑσπικῶν, οἷον στρόφικ. Στρόφικα autem versutus in Aristoph. Nub. v. 450, σκαλίως, εὐχ' ἀπλοῦς, καλύπλοκος, ut Hesychius interpretatur; quale nomen callidissimum Maiæ filium non dedecet. Hæmsr. Ib. ἐπειδὴ et πεπλεγμένοι V. Logebatur λέγονται καὶ οἱ. Deinde Ald. καὶ δ. λόγος. — 8 τὸν παρὰ τῆ φύρα ἰδρυμένον δαίμονα Suidas s. Στροφαῖος. — 10 ἑπωνυμία δὲ τούτω E. V. Ald. ἐπ. δὲ ἔστιν E. Suidas. ἐν ταῖς Suidæ libri deteriores. πρὸς ταῖς Hæmsr. — 11 ἐδύρασθαι V. — 12 εἰδύρασθαι ante

ὀπίσω ponit Θ. δλωσ om. V. — 13 ἐνθεν καὶ ἐνθεν στρεφόμενος Dorv. — 15 ἔστι μὲν, 16 ἐπὶ φυλακῇ Reg. ἴτιο φυλακῇ Paris. — 18 θύρας τῆς ἐγούσης στρόφιγγας Reg.

1155, 38 sq. Etymol. Παλιγκάπηλος, ὁ μεταβολεύς, ὁ τὸ αὐτὸ ἀγοράζων καὶ πωλῶν paulo plenius Hesychius : ὁ μεταβόλος, ὁ τὸ αὐτὸ ἀεὶ ἀγοράζων καὶ πωλῶν, ὡς καλίνδουλος, ὁ κολλάκις δουλεύσας· quod posterius eo pertinet, ut moneat, πάλιν in hoc vocabulo composito non simplici tantum suaeque gaudere potestate, sed continuam frequentemque significare rerum emtarum, venditarumque commutationem. Idem docuit in Παλίνσκιος· τὸ γὰρ πάλιν, inquit, ἐνιαχοῦ ἐπίτασιν δηλοῖ, ὡς παλιγκάπηλος, παλιμπρατος· ita scribendam, non παλιμπρατος· vide Polluc. 7, 11, qui τὰ δεύτερον πιπρασκόμενα dici notat παλιμπρατα, παλιμπωλα, additque, καὶ ὁ τοῦτο ποιῶν, παλιμπωλος, παλιγκάπηλος· quo tamen loco, ne forma vocis legitima desideretur, malim παλιμπώλης· servus etiam παλιμβόλος et παλιμπρατος, ὁ κολλάκις πραθεὶς 3, 125; neque usum elegantem alio translato observare neglexit, παλιμπρατος τὴν ὄραν, παλιγκάπηλος τοῦ κάλλους 6, 127, et inter rhetoris opprobria, πρὸς ἀργύριον βλέπων, παλιμπρατος· pauloque post, παλιγκάπηλος, πεπρακῶς ἑαυτὸν· quomodo de Flacco Philo Judæus p. 971, A : Φλάκκων ἤδη τιμῶν ἀθλίων ἐωνημένοι, ἅς δὲ δοξομανῆς καὶ παλιμπρατος ἐλάμβανεν. Hinc παλιμπράτης, quem Glossæ veteres μεταπράτην et *cacionem* vocant, parum a παλιγκάπηλω distat; quod maledictum ut sophistis fuit a liberalioribus philosophis objectum, sic perinde et illud in Epist. Socrat. p. 2, quem locum insigni menda liberabo : ἀλλ' ὥσπερ τοὺς σοφιστὰς, καὶ Σωκράτην φαίηκε ὑπονοεῖν παλιμπράτην τινὰ εἶναι παιδείας, καὶ τὰ πρότερον γράφαί τε οὐχ ἀπλῶς ἀρνούμενον, ἀλλ' ἐπὶ πλείοσιν ἢ τοῖς τότε δεδομένοις ὑπὸ σοῦ· *legebatur, αἰρούμενον· ἀλλ' ἐπὶ πλείοσι τοῖς τότε δεδομένοις· est autem ἀρνεῖσθαι conditionem oblatam respuere.* Μεταβόλοι vero, interprete Suida, πραγματαῦται, μεταπρᾶται, et μεταβολεῖς, illi recentioribus usitatioribus, hi Atticis, ut notat Thomas M., proptereaque soli a Polluce commemorati, καπήλοις et παλιγκάπηλοις tam vicini, ut iis vel explicandis adhibeantur, vel proxime junctis adhæreant : οἱ μεταβολεῖς καὶ οἱ τῶν ὠνίων κάπηλοι apud Socrat. H. E. 3, 17; graviter et figurate Demosth. In Aristogit. p. 835, C : εἰ δὲ κάπηλός ἐστι πονηρίας, καὶ παλιγκάπηλος, καὶ μεταβολεύς, καὶ μονοῦ ζυγὰ καὶ σταθμὰ ἔχων πάντα, ὅσα πόποι· ἔπραξεν, ἐπώλει. Jam nostri grammatici, quibus παλιγκάπηλον exponunt τὸν τὸ αὐτὸ vel τὰ αὐτὰ ἀεὶ ἀγοράζοντα καὶ πωλοῦντα, talem videntur

intellexisse, qui ejusdem generis merces et ad se delatas emeret, et aliis iterum venderet; quod etsi non nihil differat explicationi, quæ statim proponitur, ab usu tamen vocis ipsoque παλιγκάπηλων, quorundam saltem, instituto non est alienum : hoc enim pacto Phœnicem quoque παλιγκάπηλο scholiastæ Pindari ad Pyth. 2, 125, nihil opportunius ad rem explanandam illo ipso Sophoclis loco, quem protulit : Ὠνὴν ἔθου καὶ πρᾶσιν, ὡς Φοῖνιξ ἀνήρ, Σιδώνιος κάπηλος, alteroque comici, ubi nonnemo protinus, simul atque id, quidquid fuerit, quod in fabula dictum præcesserat, contingeret, fieri se Phœnicem aiebat, una manu dare, accipere altera : εὐθὺς δὲ Φοῖνιξ γίγνομαι, Τῇ μὲν δίδωμι χειρὶ, τῇ δὲ λαμβάνω. Des. Heraldus Anim. in Observ. ad J. A. et R. 2, c. 2, § 6 hæc scholio nostro subdidit : *Heic ἐμπορον ὑπὸ τοῦ καπήλου contineri vult aliquo casu, et κάπηλον esse qui domi emit ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου, et vendit ibidem τῷ ἐμπόρῳ, quo nomine vult appellari quemcumque, qui emit ἐπὶ ξένης, sive ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου, sive ἀπὸ τοῦ καπήλου· sed et qui emit domi, quod vendat ἐπὶ ξένης. Ex eo autem, quod κάπηλον vult esse eum, qui emit ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου, παλιγκάπηλον esse vult, qui emit ἀπὸ τοῦ καπήλου, et eum distinguit ἀπὸ τοῦ μεταβόλου, etsi nulla pæne est inter utrumque differentia.* Quorum ista, qui emit ἐπὶ ξένης — sed et qui emit domi etc., satis arguunt, impediti quiddam Heraldus fuisse visum hæere in ἐμπόρου descriptione, quod frustra verbis tegere sit conatus. Budæus etiam scripsit, ἢ ἀπὸ τοῦ καπήλου ὠνούμενος, illud scilicet participium, ut sensus congruat, addendum existimans. Sanare licet scholiasten, ejusque genuinam mentem assequi oratione in meliorem ordinem redigenda : Ἐμπορος δὲ ὁ ἀγοράζων ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου, ἢ ἀπὸ τοῦ καπήλου, καὶ ἐπὶ ξένης πωλῶν· quod iis, quæ tradidit, tam concinne respondet, ut, quin ita reliquerit, dubitari nequeat. Steph. Byz. in Ἰσείον, cujus urbis Ægyptiæ nomen erat incolis, ut, Hesychio teste, Metapontinis apud Italos, ab ipsa re μεταβόλοις nam, quæ huc egregie faciunt, πωλοῦσι μόνους τοῖς ἐμπόροις ἀθρόα τὰ φορτία, παρὰ τῶν τεχνιτῶν ἀγοράζοντες αὐτὰ κατ' ὀλίγα, καὶ κοτυλίζουσι τοῖς ἐγχωροῖς· ubi κοτυλίζειν Polluci quoque notatum 7, 194, idem est, quod scholiastæ κατὰ τὴν κοτύλην πωλεῖν. HEMST.— 39 ἀπὸ τοῦ καπήλου ἀγοράζων καὶ παλιπωλῶν Reg., qui 40 τὴν om. — 41 λέγεται δὲ καὶ (καὶ delendum) μεταβολεύς V. συνεχῆς Ald. ἀπὸ τοῦ συνεχῆς μεταβάλλειν. καταχρηστικῶς δὲ ἀληνᾶλλως πᾶσι τοῖς ὀνόμασι χρώμεθα Reg. — 43 δὲ παρὰ πολλῶν V. δὲ παρὰ πολλῶν G.

1159, 53. Mercurium ἡγεμόνιον oraculi moni-

tu ab Atheniensibus esse statutum, qui dixerit, præter enarratorem nostrum, alium non memini. **HEMST.** — 4 τὸ addidit Hemst. — 6 ἡγεμόνος codex.

1161, 15 ἀγώνων—ἐργάζομαι Dorv., sequentia omittens. — 16 μοῖρα—ἔστιν Paris. — 19 ἀντί τοῦ om. V. Θ.

1164, 25 ὄντως, λίαν Θ. — 27 κρατεῖν Hemst. κρατεῖσθαι Dorv.

1165 οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν : Ἐποίουν γὰρ τοῦτο οἱ δικάζοντες, ἵνα, ἐὰν ἀποτύχῳσιν ἐνός, εἰς (ἀποτύχῳσι εἰς Θ.) ἄλλο δικαστήριον δικάσωσιν. Θ. Ald. Quæ ex proximo scholio illata.

1166 in V. sic, ὁ τούτων νοῦς—καὶ τῶν δικαστηρίων δῆλος. Ἄλλως, οὐ ματαίως ἔλεγον πολλά ὀνόματα ἔχειν. ἐποίουν γὰρ τοῦτο οἱ δικάζοντες, ἵνα, ἐὰν ἀποτύχῳσιν, εἰς ἄλλο δικάσωσι δικαστήριον. Habet Suidas s. Ἐπώνυμον. — 31 ἄλλως. ὡσανεὶ Θ. Ceteri libri ὡς ἂν εἰ. — 33 ὁ δὲ τούτων Θ. Ald. — 34 τῆς additum ex Θ. περὶ προαιρέσεως V. — 35 δῆλος post προαιρημένον habent Θ. Ald. — 36 ἐποίουν Dindorfius ex scholiis supra allatis. Legebatur ἐποιοῦτο. Ib. ἀποληφθῶσιν V. Ald. — 37 δικάσωσι om. Θ. « Qui sit ὁ πεσοῦς, quem εἰς τὸδε καὶ εἰς τὸδε ἐμβάλλειν τῶν δικαστηρίων iudices famelici lucellique judicialis avidi dicuntur, proclive non est definire : nec memini alios difficile vocabulum attigisse. Sive enim τὴν βάλανον intelligas, cujus ex Aristotele facta fuit mentio ad v. 278, sive potius τὴν δέλτον, τὸ πινακίδιον, aut τὸ σύμβολον, cui nomen ejus tribunalisque, in quod mittebatur, erat inscriptum, nodus non plane fuerit expeditus; atque adeo dubito, an vitium aliquod inveteratum hic occultetur : quocirca prætermittere non possum, quia lectorem admoneam illius interpunctionis, quam Ald. præbet, ἐν τῷ ἄλλῳ δικάσωσι τὸν πεσοῦν, καὶ εἰς τὸδε etc., si forte sagaciori cuipiam lucis aliquid inde affulgeat : ἐμβάλλειν certe εἰς τὸ δικαστήριον, *ingerere se atque inferre in tribunal*, non secus dici poterit atque ἐμβάλλειν εἰς τὴν ἀγοράν. **HEMST.** De hac interpunctione non cogitandum. **DIND.** — 38 ἐμβάλλοντες Θ. — 48 non δ', sed φ' videtur scripsisse. **DIND.**

1167, 51 ὀνομάσθαι. Sic scilicet explicuit propter ἔπωνυμίας illas πολλὰς, quæ ante fuerunt commemoratæ : idem igitur est, quod, nomina sua multiplicari student, et in plures tabellas referri, ut, si uno tribunali per sortem excludantur, in aliud irrepere facilius possint : malim vero σκουδάζουσι. **HEMST.** — 52 αὐτοὺς Θ. Ald. — 53 δὲ καὶ ἐν V. Ald. — 54 ἀναγράφεσθαι Ald.

1169 πηγάδιον pro puteo serioris est Græciæ : vide ad v. 810. **HEMST.**

1170, 10 δ' οὐκ εἶ. codex.

1171 om. etiam Θ. — 23 παροῶντο codex.

1172, 26 Ὁ κάλλιστα, consueta Græcis serioribus appellatio, quum veterum esset usitatior, ὦ γὰθὲ, ὦ βέλτιστε. **HEMST.**

1174 ἐφθάρηκα, forma verbi ex vulgari lingua sumpta Πείναν recentiores πίναν scribunt : v. Ducangium. **HEMST.**

1175, 32 Δία σωτήρα V. σωτήρα Δία ceteri. — 33 Διὸς σωτήρος Reg. — 34. Fuisse Jovem, qui utroque nomine Σωτήρος et Ἐλευθερίου Athenis coleretur, vel saltem afficeretur, fidem faciunt Hesych. et Harpocrat. in Ἐλευθέριος : neque tamen eo minus plurimis in urbibus Διὸς et Σωτήρος et Ἐλευθερίου templa fuerunt seorsum dedicata. Quis autem Athenis exstiterit Ζεὺς σωτήρ (uam plures fuisse constat), cui cognomen itidem Ἐλευθερίου sit inditum, non satis apertum est. Ego scholiasten sequor, eique duplicis appellationis privilegium tribuo, cui templum fuit ad forum in asty constitutum, summaque religione ab Atheniensibus habitum : huic enim quotquot annis extremo die sacra fiebant, ut patet ex Lysia In Evandr. p. 175, 36; quo tempore stipēs videtur a populo collata in aram exornandam; cujus rei meminit Plutarch. in Demosth. p. 859, A. Ab his sacris peractis quum rediret magistratus in concionem, populoque læta fuisse renunciaret, tale, ut arbitror, exordium erat oratoris, cujusmodi legitur in Demosth. Προομ. Δημηγ. 63. Ejusdem Jovis σωτήρος a Lycurgo mentionem fieri puto Adv. Leocr. p. 150, 6, et 167. Ἐλευθερίου vero cognomen fuit nactus διὰ τὸ τοὺς ἐξελυθέρους (prejus ἐλυθέρους Etymologus habet, et scriptus Suidæ codex) τὴν στοὰν οὐκ ἐμῆσαι τὴν πλησίον αὐτοῦ· quod quum Hyperides expressis verbis, Harpocrate teste, tradiderit, non video, quam fidem Didymus mereatur tanto ceterior, qui magnum oratorem hoc nomine erroris accessere non dubitavit : nam Ἐλευθέριον dictum esse Jovem propterea, quod Græcos Persici dominatus metu liberasset, id quidem ultro largior, utpote firmatum præter alios auctoritate Strabonis 9, p. 632, A, et Aristidis vol. 1, p. 237, C; sed ejus Jovis templum Platæis post memorabilem illam de Mardonio victoriam fuit erectum, et noto Simonidis epigrammate celebratum. Perperam igitur confudit Didymus communem illum Græcæ libertatis vindicem, et hunc Atheniensibus propriam Δία Σωτήρα, cui ab alia longe causa, quam vere Hyperidem, qui optime scire poterat, explicuisse credo, Ἐλευθερίων titulus accessit : quod non parum adjuvatur a Menandro, ex quo patere monet Harpocratio διὰ ἐπιγράφεται μὲν Σωτήρ,

ὠνομάζετο δὲ καὶ Ἐλευθέριος. In illa vero τοῦ Διὸς τοῦ Ἐλευθερίου στοῦξ̄ sedentem adortus est Ischomachus Socrates, eosque sermones audivit, qui venustissime sunt descripti a Xenoph. in Ōecon. : unde simul liquet, foro fuisse junctum. Solebant autem, si quod gravius adeundum esset discrimen, Jovi suo Servatori vota nuncupare. Hinc facile intelligitur, non alium esse Jovem Σωτήρα, cujus hic sacerdotem Aristophanes in scenam ire jussit. Erat aliqui in Piræœ etiam ἱερὸν τοῦ Διὸς τοῦ Σωτήρος navigantibus opportunum, cujus mentionem fecit Strabo 9, p. 606, B; nec deerit forte, qui eam in ædem, propter portum sitam, commodius ingredi putet ἔμπορον σωθέντα, ut Jovis propitii numen victima cæsa veneretur : at ego cum scholiaste facio. HEMST.

1176, 36. Ita solent Græci posteriores : λέξον μοι ἔνεκεν τῆς Θεοτόκου, *quæso te dic mihi, per virginem Deiparam*. HEMST.

1180 sic in V., θυσίας ἐπιτάλασαι ἢ ἐξιλωσασθαι τὸ θεῖον ἐπὶ τοῖς μέλλουσιν. — 42 τὰ τῆς θυσίας Ald. — 43 ἐξιελούτο Θ. — 44 sq. conf. schol. v. 1185. — 48. Hic usus verbi φυλάττεσθαι est citerioris Græciæ. HEMST.

1184, 7 codex ἐφοδήματα. — 14 sqq. Nugæ sunt, quæ narrat de voce πάτος, quasi *alimenta* significaret : nusquam enim, etsi analogia non obstat, ea potestate reperietur. HEMST. — 17 ἢ ex Regio legendum pro ἴγουν.

1185, 22 κωλᾶς Hemst. κωλᾶς Ald. — 23 νόμος ἦν Ald. et Suidas s. Κωλακρέται et Νομιζόμενα. — 24 Ἡ οὕτως. τὰ R. — 25 κωλαῖ Suidas. κῶλα libri scholl.

1190, 43 δὲ φρος Paris., eodem compendio usus ad v. 716.

1191, 51 ἐγκαθιστῶ Reg.

1193 sic in R., τῆς Ἀθηνᾶς. εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνέφερον—ἐπανηλώθη. ἐπειδὴ τὰ χρήματα—Ἀθηνᾶς ναοῦ. In V., τῆς Ἀθηνᾶς—ἐναπηλώθη. Ἄλλως. ὀπίσω—ἀκροπόλεως. ὡς μέλλοντος προίεσαι τοῦ Πλούτου. Postrema ὡς—Πλούτου ex scholio v. 1195. — 10 τῆς κ. π. Ἀθηνᾶς post διπλοῦς τοῖχος leguntur in V. Θ. Ald. Transposuit Meursius Cæc. c. 26. Regius : Ὅπ. τ. v. τῆς Ἀθ. ἐν τῇ ἀκροπόλει διπλοῦν ἦν τεῖχος ἔχον θύραν, ἔπου ἦν τὸ θησ. τῶν κοινῶν χρημάτων. καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ὀπισθοδόμος. ὡς γοῦν χρημάτων ταμιεῖον, καὶ ἐκείσε πρότερον ἐγκαθιδρῦσθαι τὸν Πλοῦτον, καὶ νῦν αὖθις ἐκεῖ φησὶν ἐγκαθιδρῦσθαι. — 12 ἐπειδὴ R. Ald. ἀπέκλειντο Θ. μέσον δὲ Ald.—13 ἐστι om. V. ἔνθα ἐστὶ R. — 14 post ναοῦ pergīt Θ. et Ald. τοῦτο δὲ εἶπεν ὡς μέλλοντος προίεσαι τοῦ Πλούτου. (v. 1195.) ἄλλ' ἐκδότω—Φυλλίου. ἴν' ἔχων προηγῆ τῶ θεῶ : τῆς Ἀθηνᾶς—ἐπανηλώθη. — 16 φησὶν om. Θ. — 17 αἰεὶ ποτε R. V. ἀπό

τε Ald. ἔτι τότε apud Thucyd. — 19 τὰ V. pro τριακοσίων. παραγένετο Θ. « Corrigendum μύρια ἐγένετο ex Thucyd. » DINN. εἰς R. V. om. Θ. Ald. τε om. R. — 20 τὰ ἄλλα R. Ald. — 21 scribatur εἰς.

1194, 25 δ Λυκ. Θ. Ald. « Lycophron, ut probabile videtur, ea de re, cujus causa testis ab Eratosthene citatur, scripserat in libris περὶ κωμῳδίας, quorum in Athenææ fit mentio : idem erat et poeta multisque tragœdiis nobilitatus, et grammaticus, ut Suidas ostendit; nec raro cum Eratosthene paulo inferiore hoc in genere jungi solet, velut a nostro schol. ad Vesp. v. 702, ad Pac. v. 701. Πρὸ ἀμφοτέρων τούτων, Plutum videlicet huncce, et Ecclesiastus nostri Comici, cujus tu dramatis vid. v. 970, 1142; nam cave, ne cum Jungermanno ad Poll. 9, 78, n. 24, ἀμφοτέρους Lycophronem et Aristophanem intelligas. » HEMST. — 26 δ Ἔρ. Ald. τοῦτο Θ. Ald. δᾶδας τοῦτον V. — 28 γὰρ om. Θ., qui πρὸς ἀμφ. Ib. Ποταμίους, 29 Φιλύλλιον Hemst. Legebatur Ποταμοῦς—Φυλλίον (φύλλον Θ.). — 30. Pythium Strattidis utrum intelligendum sit Apollinis fanum in urbe, an alterum Οἰνοᾶ, de quo Philochorus apud schol. Sophocl. ad ŌEdip. Col. 1041, definire non possum : illud tamen vero videtur similis. Meminit ejus Πυθίου Thucyd. 2, 15, et 6, 54, ubi vide Dukerum; parique loquendi formula Isæus p. 55, 14 : ἀναθήματα ἀνέθεσαν τρίποδας ἐν Πυθίου, quod Suidas illustrabit in Πύθιον. HEMST.—31 πάρεστε V. περ ἐστὲ Θ. Ald. — 32 Φυλλυλλίου Hemst. Legebatur Φυλλίου (φύλλον Θ.).

1195. Vide ad 1193, 14.

1197 scholio v. 1198 adjungit V., præfixo ἄλλως, omissoque γὰρ post ἔθος. — 45 ἠψημένας Θ. ἠψημένων Reg. Ald. ἠψημένων V. — 46 corrigendum est ποικίλοις, quod tantillum vitium eos, qui scholiastæ verbis usi sunt, sefellit. Scholium autem mox ad Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς adjectum huc revocari malim; hocce contra istius in locum succedere. HEMST. — 47 καὶ οὕτως ἀπ. Reg. — 49 ἀφιερῶντες Hemst. Codex ἀφιερῶν. — 50 pro αὐτοῦς reponi malim βωμούς. Ita jubet scholiastes noster et ad Pac. v. 922. HEMST.

1198, 2 ἀγάλματα schol. Pacis l. c. et Suidas s. Χύτρας. θεοῦ libri, schol. Pac. et Suidas. Legebatur θεῶν. — 3 τούτους ἀφιδρῦμένους Θ. χαριστήρια schol. Pac., « quæ hic etiam paulo ante videbamus, et ad v. 1054; idque occurrere frequentius negari non potest : χαριστήριον ναὸν ἱδρύσασθαι ad Nub. v. 52; χαριστήρια τῇ πόρῃ ἀποδιδόντας Athen. 13, p. 572, F; σωτηρίας χαριστήριον ἀποδοῦναι 15, p. 672, A; χαριστήρια τῶ Διὶ θύειν Zi-

nob. C. 1, 33; ταῦτα σύμφωνα χαριστήρια τῷ Ἀχιλλεῖ ἀνάκειται Arrian. P. P. E. p. 13, 10, De ven. c. 35; χαριστήριον τῆς Ἰκάρου ταφῆς Hesych. in Πλήξαντα· inde Προχαριστήρια ab iis, qui veterum festa collegerunt, neglecta Suidas commemoravit: Προσχαριστήρια, in quibus explicandis mirifice lapsus est Jo. Meurs. in Græc. Fer., perperam apud Harpocratonem legi, vel ordo literarum demonstraverit. Neque alterum tamen, quasi exemplo careret, temere videtur repudiandum: Etymol. p. 706, 44: ὑπὲρ ὕψους καὶ εὐτυχίας εὐχαριστήρια. » ΗΕΜΣΤ. εἰς χαριστήρια Θ. — 4 ταῖς om. G. — 6 ἐρκείου Suidas. Scribebatur ἐρκίου. — 7 μεθ' ὧν δ schol. Pac. ἰδρύνθη G.

1199, 12 πορφυροῖς. Ἐν præfigendum videtur: familiarissima locutio, εἶναι ἐν ἰσθῆτι, *indutum esse veste*, in qua per ingenium linguæ, ut quidem existimo, præpositionem omittere non licet: ideo pluribus in locis, ubi errore librariorum desideratur, revocandam arbitrator; ut in Æschin. Ep. 4, καθήμενος ἐν ἐνδύματι καὶ λύρα δ Πίνδαρος: apud Alciph. 3, p. 428, ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἐν ταπεινῷ τῷ σχήματι etc., et schol. nostrum ad v. 9, ἐν παρθενικῇ σκευῇ χρηστηριάζειν: neque alia fuit causa, cur vel Casaubonus in Athen. 6, p. 255, E, κατέκειτο ἐν λευκῇ χλαμύδι, vel ego in Luciani Nigr. p. 53, ἐν τοιαύτῃ ἰσθῆτι θεώμενος restituere-mus: sic enim ipse sub initium Bacchi: ἐν πορφύριδι καὶ χρυσῇ ἐμβάδι· et paulo post ἱππεύοντα ἐν κροκωτῷ· Alciph. 3, 40, ἡμίγυμος ἐν τριβωνίῳ.

Hic igitur pari modo, ἐν πορφυροῖς, *purpureis amicis, variisque vestimentis pompas celebrabant*. ΗΕΜΣΤ. Vide Ruhnk. ad Vell. Pat. p. 188. Basy. nott. mss. — 13 δεῖ καὶ R. — 14 συνῆλθε Θ.

1201 ἴλαθι Dorv.

1202, 28 γάμου καὶ συναλλ. Reg., qui 29 σοι om.

1206 sic in V. τὸ ἐπιτηγνύμενον ἐλακῶδες τῷ ζεμῷ, ἢ ἐπιφάνεια τῆς ἀέρας. ἐν τῷ ὑπερλείν τὴ δότρια γραῦς καλεῖται δ ἀφρός δ ἀνότατος. — 38 sq. γραῦς λέγεται δ R. δ ἀφρός om. Θ. — 39 ἀνότατος etiam Suidas s. Γραῦς. ἀνωτάτω Ald. τῶν χυτῶν additum ex R. ἢ om. Θ. πηγνύμενον Θ. Ald. — 40 sq. τὸ δὲ.—χοροῦ ὄνα. Θ. V. Eorum loco R. δ λόγος ἐκ τοῦ ποιητοῦ διὰ τοῦ χυροῦ. — 42 ἄθη vox barbara labentis Græciæ Ducangium præterit: suspicor, ut ἀνθος dixerunt ἄθος, vel ἄθος, perinde et ἄθ pro ἄθη receptum fuisse; unde ἄθηβολή, quod Ducangius subministrat. Ἄθη vero Atticis eadem, quæ ἀθησις, ut εὐδή, βλάστη, ἄσκη, ὄραλη, σύλη. Solent autem, quicquid in summam sicciam cujuslibet corporis emicat atque emergit, ἀθος dici, et ἀθνεῖν, ἐξανθεῖν: ideo spuma quoque ἀθος: unde οἶνος λευκῷ πεπυκασμένος ἀθνεῖ sumi *spumantis pocula Bacchi* Archestrato apud Athen. 1, p. 29, B. Aristoph. Lysistr. 1259: παλὸς δ' ἀμφὶ γέννας ἀφρός ἦναι: quod opportune Berglerus adnotavit ad Alciph. 1, Ep. 1, ubi τοῦ ἔδατος ἀφρός ἐξηγηθῆται. Patet itaque non fuisse nullam causam, cur Græci recentiores γραῦν veterorum ἄθη appellaverint, aut ἄθη. ΗΕΜΣΤ.

CORRIGENDA.

Adnot. ad Nub. 137, l. 7 *leg. νόους*. — 169, l. 4, Reg. 1821. — 249, 10. Videndus omnino Cobet. Obs. in Platonem com. p. 129. — Ad Pac. 73, in fine, videndus idem p. 192. — 605. *leg. Θεοδώρου*. — Ad Avium Arg. II, lin. 5 *delenda sunt verba « (non Reg.... egregie) »*.

INDEX
NOMINUM ET RERUM
QUÆ
IN ARISTOPHANE ET SCHOLIIS
MEMORANTUR.

INDEX AUCTORUM
ET
INDEX GRÆCUS
IN SCHOLIA.

111

PRÆFATIO.

Quod mirum videri potest, si qui erunt ad hanc paginam delati, *nominum et rerum indicem* præfatione instrui, non videbitur his perlectis. In illis sane poetis et scriptoribus, qui hoc ubique dicunt quod verba sonant, plana via inceditur; apud Aristophanem per lusum, per ironiam, per miram diversitatem loquentium, per omnia denique quæ veteris comœdiæ exsultatio ex ingenioso poeta elicuit, res eam sæpe speciem induunt, ut, si in seria jejunitate *indicis* ita referantur, longissime abfuturæ sint a vera sententia poetæ. Hanc in *indice*, abstersis facetiis, comico choragio exutam, proponi conveniebat: sed quum collecta ὄλη ex comœdiis et scholiis jam per se in magnum acervum excrevisset, ne mea qualicumque expositione nudæ sententiæ in majus etiam augetur, ea quæ præcipua esse existimabam, verbis quidem ad Aristophanea quam proxime accedentibus referre tentavi, verum oratione ita composita, ut ficta a veris facile dinoscas et mentem Comici haud ægre dispicias. Attendendum est autem in ea re, nec usquam negligendum, ex qua quidque fabula afferatur.

Ceterum novo instituto et ad Aristophanem inprimis, opinamur, accommodato poetæ dicta et scholiastarum interpretationem et disputationes in unum conjunximus, per typorum formam utraque distinguentes: qui modus quum in universum multam commoditatem af-

PRÆFATIO.

ferre videbatur, tum si quibus totam molem scholiorum, quorum prope dimidia pars ab indoctis magistris composita est, perlegendi otium non est aut animus, utilia omnia his paginis breviter relata invenient. Nam hoc studiose consecutus sum ne quidquam omitterem quod usu aliquo esse possit. Sciendum est autem

ROMANO et vulgari caractere scripta esse POETÆ,

Italico, esse SCHOLIARUM,

parentheseos signis circumdata a NOBIS

addita esse quando necessarium videbatur. Si quis repetita quædam alicubi esse et brevius commodiusque disponi potuisse animadvertet, scito nos id spectasse ut quid et quantum de quaque re in quoque loco poetæ aut scholiorum legatur appareat : quæ notatio contractis nonnullis periisset.

Absoluto indici nostro Kusterianum contulimus, et quæ in eo vidimus nobis non relata, uncis inclusa cum nomine ipsius adjecimus, quamquam ab nostro consilio aliena.

F. D.

INDEX

NOMINUM ET RERUM.

A.

- Abaris Hyperboreus theorus venit in Græciam, Apollini servivit et scripsit oracula, Eq. 729.*
- Ablutio propinquorum mortui post exsequias, Nub. 838.*
- « Absceula » clamabant qui vespera aquam per fenestras effundebant, *Ach. 616.*
- Abydenocomes vel Abydocomes (dictus sycophanta, quia Abydeni peregrinos calumniantur), fr. 568.*
- Abydus, fr. 460, sch. Eq. 84.*
- Academia gymnasium, ab Hecademo dictum, qui rem suam ad id instruendum reliquit, amoenissimum, ubi smilax, populus alba, ulmi, platani, sacrae oleæ, Nub. 1005—1008.*
- Acalanthis Diana ficta ab ave ejus nominis, Av. 873, 874. Canis cur dicatur acalanthis, 874.*
- Acamantis tribus, Ach. 855, Nub. 134, 156, Pac. 1183, Av. 476.*
- Acarnanes ab Atheniensi duce victi, Eq. 409. Ab Atheniensibus petebant Phormionem ducem ἀκτιον, Pac. 347.*
- Acastus: ad eum Iolcum confugit Peleus, postquam invitus Eurytum occiderat. Quem expiati Acastus et per calumnias uzoris sive Hippolytæ sive Astydameæ, quæ frustra eum tentaverat, quasi venatum in Polium educit et inermem dormientemque belluis prædæ relinquit, gladio ejus sub fimo boum condito, Nub. 1063.*
- [*Accentus diminutivorum in ων, Pl. 1097. Accentus translatio ab ultima syllaba in penultimam propter apostrophum, v. APOSTROPHUS. Voces quædam entitice quando et quomodo accentum transferant, Pl. 143. Oxytona in ος, in compositione accentum retrahunt, ut καλός πάγκαλος, γιωργός θυγγιωργος, Pl. 223. In ος properispomena in compositione accentum retrahunt in antepenultimam, Ach. 142. Κωστ.]*
- Accipiter, fatidica avis, in capite Apollinis, Av. 516.*
- Acclamatio bellica, ἀειδῶν, Av. 364.*
- Accumbendi decore modus, Vesp. 1210 sqq.*
- Accusator qui quintam partem suffragiorum non tulit, erat ἀκτιος, fr. 17. Accusandi formula, Vesp. 894 sqq.*
- Acestor conviva; ad caput ejus peregrinus alius: nam Acestor tragicus cognomine Sacas ut peregrinus perstringitur, Mysus, ut ex Theopompo et Metagene apparet, Vesp. 1221. Vide Sacas.*
- Acetum Sphettium, Pl. 720.*
- Achæa, Ceres filiam quærens, cur ita dicta, Ach. 709 cum nota.*
- Achæus legebatur in exemplaribus Aristophanis Thesm. 162, ab Aristophane grammatico mulatum in Alcæus, quia recentis Achæi inter veteres poetas nullus erat locus, 162. Achæi drama satyricum. Æthon, Ran. 184.*
- Achæus, verum nomen Cillicontis Milesii, Meropis filii, Pac. 363.*
- Achane, mensura Persica, 45 medimnorum, secundum Aristotelem, Ach. 108.*
- Acharnæ: ibi dicitur templum esse Æsculapii, Pl. 621.*
- Acharnenses, pagus inter nobiliores, cujus incolæ bellicosi, Lys. 62. In pago carbonum divite, Ach. 34, sunt carbonarii, ib. 321, 326, 612. Hinc carbonum cophinus eorum popularis, solalis dicitur, ibid. 333, 336.*
- Acharnenses, fabula egregia, pacem suadens, Lenæis docta per Callistratum, Euthydemo archonte, Ol. 88, 3. Vicini Aristophanes, Arg. I Ach. Acharnenses senes duri, μαρθωνομάχοι, bellum cupiunt, ut ulciscantur vineta a Lacedæmonii cæsa, et Amphitheum, inducias ab illis afferentem, persequuntur, 179 sqq. Sacrificaturum Dicaëopolin domo exire vident, 238 sqq. Irati ob inducias, quas ille cum Lacedæmonii pepigerat, corripunt eum occisuri; tandem decepti permittunt ut suam Lacedæmoniorumque causam dicat cervice trunco lanionio imposita, 280—365. Audiant Dicaëopolin, 495 sqq. Pars ei favet, pars Lamachum contra eum advocat, 557 sqq. Vicisse eum judicant, 626. Acerbe queruntur senes se Marathonomachos juvenum subtilibus calumniis in judicio circumveniri et multari: id certe instituant Athenienses, ut senes de senibus, de juvenibus juvenes cognoscant, 676—718. Felicem prædicant Dicaëopolin in pace sua, 836—859. Eundem probant quod sycophantam in Bæotos auferendum tradidit, 929—951. Beant eum; bello valedicunt et mirantur se ignorasse Pacem quam pulchra facie sit, eique per Amorem jungi cupiunt, vel senes ei utiles futuri, 971—999. Beant et sapientem dicunt Dicaëopolin, 1008 sqq., 1037 sqq., 1143—1149. Antimacho, Peacadis filio, poetæ lyrici et chorago sordide parco, mala imprecantur, 1150—1173. Dicaëopolin victorem in festo Choum canentes comitantur, 1228 sqq.*
- Acharnica Musa, Ach. 665 sqq. Acharnica mulier virum defodit sub solio balneario, Thesm. 562 sq., res ficta secundum Clytæmnestræ factus.*
- Achelous (simpliciter de aqua), Lys. 381, fr. 130.*
- Acheræus, pagus tribus Hippothoontidis, Eccl. 362.*
- Acherontius scopolus sanguine manans, Ran. 471.*
- Acherusia palus, Ran. 181.*
- Achillea, hordea pura et optima, Eq. 819.*
- Achilles παίδιος, ex Æschylo, Ran. 992. Achilles Phthiota, Æschylus in Myrmidonibus, Ran. 1264. Eum mater Thetis immortalem reddere volebat igni impositum; sed impedita est a Peleo, Nub. 1068. Achilles vulnerat Telephum, Nub. 922. Occidit Cycnum, Neptuni filium; apud Æschylum et Pindarum, Ran. 963. Achilles obvelatus sedens silensque introductus ab Æschylo in Phrygius vel Hectoris*

- redemptione, nisi Myrmidones fabula intelligitur, in qua ad tertium diem silebat, Ran. 911—915. Achilles jecit duo puncta et quattuor, ut Euripidis profert Bacchus Ran. 1400, de quo loco valde diversas sententias scholiastarum vide.*
- Achivi.** Achivorum geminum imperium Hellenicæ pubis, *Atridae*, Æschylus Agamemnone, *Ran.* 1285. Achivorum inclutissimus Agamemno, Æschylus, *ib.* 1270.
- Achradusius, fictum ab ἀχράς, pro Acherdusius, ex pago tribus Hippothoontidis, Eccl. 362.**
- Actor, pater Euryti, Nub. 1063.**
- A dimantus, Leucolophi filius, mortuus, apud Platonem philosophum et Eupolidem Leucolophidae filius, dux nautici, perstringitur ut peregrinus et παραγεγραμμένος; cum eo malefici constringendi, Ran. 1513.**
- Admetus: Ἀδμήτου λόγον, initium scilicet, Vesp. 1239. Apud Cratinum tibis canitur Ἀδμήτου μέλος. Hinc Admetum κωμωδομένοις inseruit Herodicus. Sed scoliolum est in veterem Admetum, qui cum Alcestide uxore et Hippaso filio Pheris exul ad Theseum venit, ibid. Admeti λόγος cantatus ad myrtum, fr. 377. Admeti carmen, Ach. 980.**
- Adonia, festum celebratum Adonidi et Veneri, Pac. 420.**
- Adoniasmus, festum Adonidis, in ædium tectis a mulieribus celebratus, Lys. 389.**
- Adoniasmus drama, Lys. 389.**
- Adonis plangitur a mulieribus partim ebriis, Lys. 393, 396. Adonidis mors per suam, Ach. 793. Adonidis horti, Lys. 389.**
- Adonis, Ptolemæi Philopatoris tragædia, in quo Echo ad Euripidis exemplum exhibuerat; de ea scripserat Agathocles amasius ejus, Thesm. 1059.**
- Adonius (pro Adonis), fr. 575.**
- Ἀδοποῦσαι, Geryt., fr. 198.**
- Adulteri: eorum pœna apud Athenienses, Pl. 168, Nub. 1083.**
- Bacchus, quem siccitas Æginam invasisset, Panhellenas ad venerandum Jovem collegit; unde Jovis Ἐλευθερίου cultus institutus, Eq. 1253. In Ranis Æscus ut servus Platonis auscultat, et viso Hercule, cujus habitu Bacchus accessit, vehementissimis minis et imprecationibus excipit furem Cerberi, 464—478. Exit cum servis ut constringat Herculem, cujus habitu jam Xanthias servus utitur; eo furtum negante et servum suum, Bacchum, quæstioni præbente, Bacchus se immortalem esse affirmat: verberibus igitur uter deus sit explorat Æscus; quod quum non procedat, ad heros ducit qui rem cognoscant, 605—671. Post colloquium prorsus vernile Xanthiæ narrat causam et processum certaminis de Æschylo et Euripide, quorum judicium multitudo poscit, Baccho commissum, 738—813.**
- Æantis tribus, Pac. 1183.**
- Ægeum promontorium Neptuni, Ran. 665.**
- Ægeis tribus, Ach. 406, Thesm. 898, Ran. 477, 651.**
- Ægeus, fr. 22. Ægeus, Pandionis filio, a patre data regio παρά τὸ ἄστυ μέχρι Πυθίου, Lys. 58, vel regio περὶ τὸ ἄστυ, ut est Vesp. 1223. Est Medi pater ex Medæ, Pac. 289.**
- Ægida (Atheniensis), Eq. 1067.**
- Ægimus: ejus filii, Pamphylus, Dymas, Dorus, a quibus Laonicæ tribus, not. ad Pl. 385 fn.**
- Ægina, in qua templum Æsculapii, Vesp. 132 sq. In Ægina Jupiter Ἐλλάδος colitur, ex eo tempore quo in siccitate Bacchus cum collectis Panhellenibus Jovem venerabatur, Eq. 1253. Ægina ab Atheniensibus subacta et cleruchis divisa, Ach. 664. Ibì cleruchus Aristophanes, teste Theogene De Ægina, Prolog. XIII. 19, coll. XI, 32 sq. Æginam ab Atheniensibus flagitant Lacedæmonii (ut fingitur) ob Aristophanem, qui in ea insula prædia possidebat, secundum nonnullos, Ach. 653. Ægina, commune emporium, Ran. 363.**
- Ægineta, Nub. 1356**
- Ægle, minima liberorum Æsculapii ex Lampetia, Pl. 701.**
- Ægyptii et Phœnices messem incipiunt canente cuculo, Av. 504—506. Unde proverbium: Κόκκυ, Ψωλαὶ πεδύοντε, nam Ægyptii erant recutiti, 507. Ægyptii sorte dividebant agros [v. not.], Nub. 203. Sunt λενοκαί, Thesm. 935. Cramben coctam edunt ne inediaentur, Eq. 539. Ægyptii utuntur syrmae ad dejiciendam alvum, Pac. 1253 sq. Ægyptius laterum bajulus, Av. 1133 sq. Ægyptii in comædiis ut ἀχθοφόροι memorantur, ibid. Sic in Ran. 1406, ubi vide schol. Sunt fraudum concinnatores dexterrimi, πανοῦργος, Nub. 1130, Thesm. 922. Ægyptiis auxilia contigerunt ob pecuniam, ab Atheniensibus contra Persas sub Psammeticho, Amaside, Inaro regibus (quæ ad Pluti locum non pertinet), Pl. 178. Ægyptius a nonnullis dicitur Aristophanes, Prolog. XIV, 1. Ægyptiaca lingua, Av. 1294.**
- Ægyptus, Av. 504, fr. 476 extr. Ægyptus, terra importuna, periculosa navibus, Thesm. 878. Ægyptus, candida cum μελανοσυρματίῳ populo, a Nilo rigata, ib. 856 sq. Ægyptus pluvias expers, secundum Herodotum; est latronibus obnoxia, Nub. 1130. Frumenti copiosissima, Av. 301. Ægypti Ἐη, Pl. 178, ubi vide notam Hemsterhusii. In Ægyptum abeunt gruces, Av. 1136.**
- Ægyptus capta a Megabazo satrapa Darii, Av. 584.**
- Ægyptus cum filiis quinquaginta Argos appellens, Euripides Archelao, in cuius exemplis hoc non ferebatur, Ran. 1206—1208. Ægyptus, pater Lyncei, in Danaidibus, fr. 258, sch. Pl. 210 c. not.**
- Æolica dialectus, Eq. 697, Nub. 633, 989, Vesp. 1234, Pl. 493, Pl. 673, not. Ran. 293.**
- Æolis, Ran. 33, 698.**
- Æolosian, fabula Aristophanis: v. fr. 109—123, p. 463 sq. Qualis fuerit, Prolog. I, 31—43.**
- Æolus, pater Macareï et Canaches ex eadem uxore, ab Euripide in scena exhibitus, Nub. 1371.**
- Æolus, tragedia Euripidis, Ran. 863, in qua incestus amor, 849.**
- Aer immensus, qui terram sublimem tenet, ex philosophorum sententia in medio mundo, τὸ παντὶ, quod aer est, constitutam, ut deus invocatur a Socrate, Nub. 264. Per Aerem jurat Socrates, Nub. 627, et Socratici, ib. 667.**
- Ærei numi: decretum a præcone promulgatum: Ne quis æreos numos accipiat; argento enim utimur, Eccl. 815—822.**
- Ærope πορνείουσα in Cretensibus Euripidis, Ran. 849.**
- Ærope et Atreus in Cressis Euripidis, Vesp. 763.**
- Æschinades (nomen rusticum); secundum nonnullos nomen tibicinis, Pac. 1154.**
- Æschines. Æschines, Selli filius, ψευδαίμαθος, mendax, Vesp. 325, homo pauper, ib. 1267. Æschine Sellartii filio in ignem imposito sac fumum, nam erat κακώδης τῆν φύσιν, ψευδόπλοτος, ibid. 459. Æschinis, Selli filii, opes omnes sitæ erant in Nubicuculia, nam pauper divitiam se per vanitatem ferebat, Av. 823. In Vespis Æschines, Selli filius, vir sapiens et musicus, canit scoliolum, quo jactantia ejus perstringitur, Vesp. 1243—1246. Nam est inter convivas, ib. 1220.**

Æschylus, *Av.* 807, *Eleusinius pago, Ran.* 886. *Ejus fabulæ in Eleusiniis ἐλεούσωντο, ibid.* Æschylli carmina antiqui Athenienses in conviviis recitabant myrti ramo in manus sumpto, *Nub.* 1364 sq. Æschylus laudatus in convivio, *fr.* 204. *Æschylus dicit apud Pherecratem Crapatalis : Atheniensibus παρέδωκα τέχνην μεγάλην ἑξοικισμένην, Pac.* 749. *Æschyli spiritus, Teleclides Thesm.* 168. Æschylus novæ disciplinæ alumnus est strepitûs plenus, incompositus, durus, confragosus, *Nub.* 1366 sq. Ejus asperitasestringitur *fr.* 526. *Σχῶτος* mortui dicitur *fr.* 565. Apud Æschylum jurabant *septem duces tauri* sanguine in clypeum emisso, *Lys.* 188. Æschyli *Lycurgea, tetralogia, Edoni, Bassarides, Neantisci, Lycurgus satyricus, Thesm.* 135. Vide Phryges. *Æschyli actor Cægrus, Vesp.* 566 qui post. Æschylus moritur sub *Callia archonte eo cui non Mnesitheum erat ; Atheniensium decreto publico ejus solius fabulæ post mortem in scena edebantur, Ach.* 10, et de eodem decreto *Ran.* 968. In *Ranis* Æschylus apud inferos in tragico solio sedens osculatus est Sophoclem advenientem et partem solii ei concessit (*v. schol.* 796); sed Euripidem idem solium affectantem fert graviter: ob multitudinis inde clamores res devenit ad iudicium, quod Æschylus non vult ab Atheniensibus haberi, quibuscum ei non convenit, multo minus a ceteris Græcis in poesi nihil intelligentibus; quare Bacchus iudex constituitur, 788—811. Prodit ad iudicium, vehementer indignatus Euripidis, qui poesin corrupti, confidentem procacitatem; neque æquum esse certamen, quum sua poesis apud superos manserit, Euripidea cum ipso mortua ad inferos descenderit, 832—870. Cererem Eleusiniam adorat, quæ mentem ipsius aluit, 886 sq. Euripides eum jactatorem prodigiosis sermonibus figmentisque spectatores decepisse ait, 907—938, 961—966, dum ipse planum et populare drama fecerit, in quo omnes loquerentur: quod morte dignum iudicat Æschylus, 947 sqq. Inde exponit quod sit officium boni poetæ, et hoc se optimi exempli fabulis exsecutum fortitudinem et magnitudinem animi spectatoribus injecisse per grandia verba quibus indui debeant grandes sensus; Euripidem vero omnia corrupisse, fallacis, argutis, sceleribus, ignominia civitatem implese, 1006—1008. Prologum Orestæ (Choephororum) ab Euripidis calumniis vindicat, 1122—1176, et æmuli prologorum initia inter se simillima eadem clausula cuique adjecta perdit, 1177—1247. Ejus cantica ab Euripide risu exponuntur, frustra disjecta ex multis in unum miscente, 1248—1297. Inde Æschylus Euripidea cantica, ex vilibus cantilenis undecunque collecta, et monodias ejus imitatione pulcherrima exprimit, modos faciente anicula testis crepitanibus, 1298—1363. Ad stateram adductus poësis, Æschylei versus infinito ponderosiores inventuntur Euripideis: adeo ut Æschylus dicat duos ipsius versus plus ponderis habere Euripidea tota domo cum Cephisophonte, 1378—1410. Bacchus se Æschylo delectari dicit, Euripidem doctum iudicat: velle igitur, quo sciat uter sit optandus, audire utriusque consilia de Alcibiade, qui civitatem male habeat, et de republica sospitanda: quibus datis, *Periclets quidem ab Æschylo, Æschylum vicisse iudicat, 1411—1473.* Et et civitati de redditu gratulatur Chorus, 1482 sqq.; Pluto servare urbem præceptis utilibus jubet et *Pestem* dat malis magistratibus ferendam, quo non cunctanter ad inferos veniant, 1500 sqq. Æschylus solum Sophocli custodiendum dat, morbo ne vel invitus in eo sedeat Euripides: deinde ab initiis cum cantibus et tædis sacris

ad superos dicitur, 1515—1533. Æschylli soror, mater *Philoctis majoris tragici ex Philopithe, Av.* 281. *Æschyleus χαρᾶντῆρ Craῆνῆ, Prol.* III, 32.

Æsculapius *ἔσκαπ, Pl.* 639, ubi schol. *liberos ejus quinque recenset; addit sch.* 701, eos quinque natos esse ex *Lampetia, filia Solis, secundum Hermippum, quibus nonnulli adjiciunt Iantcum et Alexenorem. Æsculapius semper coronatus, Pl.* 685 et not. *Æsculapio serpentes s. dracones sacri, Pl.* 733 et not. Æsculapii templum: *erant duo Athenis, alterum in astu, alterum in Piræo vel Acharnis, Pl.* 621. Æsculapii templum in Ægina; *Vesp.* 122, 121. In Æsculapii fano incubare, *Pl.* 411, 621. In *Pluto* Æsculapius sanat Plutum, 636, 640, 659 sqq.

Æsimus, homo claudus, rudis, infamis, *Eccl.* 208.

Æson a *Medea* coquendo in juvenutem restituitur, *Eq.* 1321.

Æsopus. Æsopum non trivixi, narrantem fabulam de alauda, *Av.* 472—475. *Thrax erat, servus Xanithi, in libertatem vindicatus ab Idmone κωσῶφ. Clarus evasit per fabulam ab se narratam, ut Aristoteles refert in Samiorum Politia. Deinde totum genus Æsopo tribuebant, eique valde debebant. Ejus animam ab inferis rediisse significat Plato comicus, 471. Æsopum, qui Delphos riserat non rustico opere se sustinentes, sed inhiantes sacrificiis dei, Delphi insimulabant furatum esse phialam sacram Apollinis, clam sarcinis ipsius insertam; deprehensus narravit fabulam de scarabæo, et de saxo ut sacrilegus præcipitatus est, Vesp.* 1446—1448. *Æsopus, fabularum auctor, oraculum de divitiis consuluit, Av.* 968. Æsopi fabula de societate vulpis et aquilæ, *Av.* 651—653. Æsopo fere tribuebantur ejusmodi fabulæ, ut hæc, quæ est *Archilochi antiquioris illo, 651. Æsopi fabula de cantharo inimico aquilæ et in cælum volante, ut ova illius ex Jovis gremio decuteret, Pac.* 129—134, *sch.* 130. (Eadem fabula respicitur *Lys.* 695.) Æsopus quid temulentæ cani (mulieri) ipsum allatranti dixerit, *Vesp.* 1401—1405. Ejus γέλοιον quoddam (fabula quædam) *Vesp.* 568 (ubi errat schol.); *Αλωπεκὸν γέλοιον; quæ de bestis erant, ib.* 1259. *Æsopica fabula, Av.* 15; *ignota, Av.* 440.

Ætas ecclesiastica et judicialis (quæ ibi confunduntur), *Pl.* 330.

Æther olim socerni cœpit et animalia in se gignebat, et nutrit nos, *Euripides Thesm.* 14 sq. *Æther uscer, Thesm.* 1068. Æther Jovis habitatio, *Euripides Ran.* 100, 311. Per Ætherem domicilium Jovis jurat *Euripides Thesm.* 272. Æther, meum pabulum, procatur *Euripides, qui eo vocabulo abunde utitur, Ran.* 992. Æther lucidus a *Socrate* ut deus invocatur *Nub.* 265. Ætherem, patrem suum venerandam, omnia nutrientem, celebrant *Nubes, 568 sq.*

Æthion, drama satyricum *Achæi, Ran.* 184.

Ætna urbs. Ejus conditor *Htero, ex hyperchematis Pindari, Av.* 966.

Ætna mons, *Pac.* 73.

Ætneus cantharus maximus, ab Ætna monte; a pluribus poësis memorantur, *Pac.* 73. *Ætnæ equi celebres ob cursum, ibid.*

Ætoli, quo nomine utitur *Aristophanes* ob lusum in verbo *αἰτῶν, Eq.* 79. *Æτοῖ* ab Atheniensi duce victi, *Eq.* 409.

Æxonensis, ex pago *Cecropidis tribus, Vesp.* 895.

Agamædes, filius *Apollinis* et *Epicastæ*, alius *Jovis* et *Iocastæ*, alius *Brgini*, alius *Epicastæ maritus, rex Stygiphæi in Arcadia: ipse et Trophonius, sui tem-*

- ports artifices optimi, condidit Apollinis templum Delphicum et in Elide thesaurum Augiæ; quem clam spoliaverunt; sed Dædali dolo pedica capti, Agamedis caput a Trophonio amputatur, ne agnosci possit. Filium ex Epicasta habuit Cercyonem, secundum Characem, Nub. 508.*
- Agamemno** rex, *Av. 509. Immolavit Amarynthi Dianæ arietem κόλον et templum ei statuit Colœnidi; au- ctores Callimachus et Euphronius, Av. 874. Apud Achæum in Philocteta Achivos excitat acclamatione Ἐλελεῦ, Av. 364. Vide Atreus, Iphigenia.*
- Agatho**, tragicus poeta, *filius Tisamēni, mollissimus, Ran. 83, ob mollitiem perstringitur in Gerytade, fr. 229 [adde schol. Luciani ap. Cramer. Anecd. Oxon. vol. 4, p. 269, 20]. Agathonem fuisse nigrum, robustum, barbatur tradunt Aristarchus et Didymus: sed per id quod non erat perstrinxisse eum Aristophanes videtur, nisi de alio ignobili quodam Agathone hæc intelligenda, Thesm. 31, 33. Erat lævis et barbatus sibi vellebat, 33. Tribus annis (v. not.) ante hanc fabulam docere inceperat, 32. In Thesmophoriazusis Euripides adit Agathonem, poetam tragicum inclytum, non illum robustum, nigrum, barbatur, sed pathicum, 29—35. Domo exit famulus ejus delicatus, orans silentium ut fiat choro Musarum heri, qui artificiose pangat tragœdiam, 39—69. Ipse exit muliebris habitu, cantilans, choro suo cantica præcipiens, 101—129. Ejus effeminata mollities ridetur, sed ipse explicat quam apta sit poematis suis, quibus parem debere esse poetæ habitum, 130—175. Non vult ut mulier intrare templum Thesmophorov et periculum pro Euripide subire, peiori ceteroquin exemplo periturus, quippe mulierum opera nocturna cæpens, 177—208; sed ad exornandum Mnesilochum novaculam, crocotam, strophium, villas, mitram, galericulum, encyclum, calceamenta præbet, 218—265. In Ranis Agatho, bonus poeta et amicis desiderabilis, abiit ad beatorum epulas, quod vel de mortuo dictum, vel de discessionis ejus in Macedoniam ad Archelaum regem, ubi ad mortem mansit, 83—85. Κωμωδικοῦ τοῦ Σωκρατικοῦ διδασκαλείου, 83. Amicos splendide accipiebat; apud eum scriptum Platonis Convitium, 84. Ejus verbum perstringitur fr. 494. Antitheton secundum Agathonem inventum, Thesm. alt., fr. 300, b.*
- Agathoclea**, soror Agathocles, amata a Ptolemæo Philopatore, Thesm. 1059.
- Agathocles**, Agathocleæ frater, amastus Ptolemæi Philopatoris, scripsit de ejus tragœdia Adonide, Thesm. 1059.
- Ἄγαθου δαίμωνος. Vide Boni Genii.*
- Agelastus** rupes Athenis s. Eleusine, ubi consedit Ceres Proserpinam quærens; ibidem consedisse dicunt Theseum in Orcum descensurum, Eq. 785.
- Agenor**, pater Cadmi, Ran. 1226.
- Agis**, dux Lacedæmoniorum, Atticam obsidebat quum Aves agebantur, Av. Arg. I.
- Aglaia**, Gratiarum una, Nub. 773.
- Aglaophon**, pictor Thasus, secundum nonnullos primus Victoriæ finxit alatum, Av. 574.
- Aglaurus**: per eam jurant mulieres, Thesm. 533 et sch.
- Agræa** nigra immolabatur exorientem Typhone, turbine opaco, Ran. 847 sq.
- Agones octo**: σταθιον, διαυλος, δολιχος, σπλιτης, πυγμα, παγκράτιον, πάλη, ἄλμα, Av. 292.
- Agoracritus**, isiciarius (ab Aristophane fictus) in Equitibus, prodit cum apparatu isiciarii, plebeius et rudis: ei incredulo demonstrat Demosthenes, reipublicæ admi- nistrationem et Atheniensium sociorumque imperiam oraculo delatum esse ipsi, 146—210. Miratur se populi procurandis negotiis aptum esse, quæ nesciat, 211 sq. Animos ei addit Demosthenes, 213 sqq. Impudenti vociferatione certat cum Cleone, 273 sqq., et incitatus a Choro, ei demonstrat se malis ipsam artibus asperatarum, et minus jactit, 335—374. Impudentia et turpitudinis gloriatio certat cum Cleone, quem tandem verberat, 409—412. Deinde Cleoni in Argivis conciliandis perfidiam objicit, Cleo eum ut proditorem delaturus in senatum abit; sequitur Agoracritus alio et adhortationibus Chori extimulatus, 465—502. Quam villam lenociniis senatum et Cleonem circumvenit, narrat, 615—682. Supervenit Cleo: aMercatur et rem ad Populum deferunt, quem Cleo nunc quoque abjecta blanditiis ab se captum iri sperat, 691—727. Populo Agoracritus se amatorem rivalem Cleoni esse persuadet, et in pnyce cum eo certare jubetur, uter Populum magis amet, 733—755. Cleo postquam sua merita exposuit, Agoracritus victori Persarum, quod in petra nimis dure sedeat, pulvinar supponit, plaudente Populo et ex Harmodii prosapia ortum isiciarium existimante, 769—787. Deinde alia Cleonem merita commemorantem sigillatim refutat et inimicum potius Populi egisse demonstrat, 790—835. Deinde Cleonem ipsius artibus adoritur et supplantat, dexterius calumnians et blandiens, calcos et vestem utrinque manicatam Populo donans et abjecta officia ei offerens, 843—940. Eum admiratur Populus, 884 sqq.; 943 sqq., et anulum suum tradit cum pensis administratione, 959. Certat cum Cleone de oraculo, 960 sqq. Uterque sua efferunt et opponunt: Agoracritus fidem majorem habet Populus et isiciario suam senectutem committit, 997—1099, tandem, petente Cleone, exploraturus uter ei plus beneficiat, 1100—1110. Certatim Populo laudatias offerunt; tandem conspecta vacua Agoracriti arca, Cleonis plena, Populus se ab hoc deceptum planissime fatetur; et Cleo ipse Agoracritam oraculo sibi tanquam perniciem significatam agnosci; hinc Agoracrito traditur, jam Populi res curanti, 1151—1262. Is Medæe arte Populum senem coquit et antiquum Marathonium splendorem ei reddit, pulcherrimis et utilissimis consiliis imbuto, 1316—1387; tandem venustissimas Inducias triennales ei tradit, quas Cleo absconderat, et Cleonem in infamam plebeculam detru- dit, ipse in Prytanoo et prima sede consistens, 1388—1408.
- Agoronomi**, mercium inspectores, judicantes de damno mercibus illato, Vesp. 1407.
- Agræule**, Cecropis filia, Lys. 439.
- Agricolæ**: fabula Aristophanis. Vide Georgi. In Pace prodit Agricolarum Chorus (quanquam Trygæus advocarat etiam mercatores, fabros, opifices, inquilinos, hospites, insulanos, 296—298, et Argivi, Boeoti, Megarenes, Lacones memorantur inter eos qui Pacem deamo antro extrahunt, 466 sqq.). Alacres et lacti adventum cum machinis et vectibus ad extrahendam deaurum maximam et φιλαμπελωτάτην, sibi gratulantes, vociferantes, tripudiantes: ægre lætitia eorum compeccatur a Trygæo. nam metus erat ne Πόλεμος (Bellum) intus illis clamoribus excitaretur, 301—336. Meminerunt duri belli, et se ipsos jam non acerbos et asperos iudices fore, sed mites promittunt, 346—360. Mercurio supplicat, ne iratus a Pace effodienda ipsos arceat, 385—399. Trahenes incepturi, in libatione vota concipiunt contra turbatores pacis, 428—457. Trahunt, assiduorum operam laudantes, ignavorum reprehendentes; tandem solis agricolis fortiter intendentibus res succedit, 458—519. Salutant Pacem quæ emerit, et bona ejus recensent, 530—538.

556—559, 582—600. A Mercurio discunt cur tam longo tempore Pax ab civitate absterit, 601 sqq. Supellectilem suam comitibus servandam tradunt, dum parabasis pronunciantur, 729 sqq. Musam invocant ut propitia ipsorum choreis adsit, deorum connubia, beatorum epulas celebrans, respuens spurcos et impuros poetas: Carcini filios, Morsimum, Melanthium, 775—816. Felicem predicant Trygaeum, de republica meritissimum, 856—862, 864, 909—915, 917. De sacrificio Paci offerendo consultant, 922 sqq., et peragendum urgent, 939—955, 1023—1038. Latantur pace, suavitatem ejus pingentes, 1127—1172, eo gratiore, quo magis in bello ab injustis centurionibus erant vexati, 1172—1190. Invitantur a Trygaeo, ut post longum famis tempus in nuptiis se ipsius laute ingurgitent, 1305 sqq. Græcis bona pacis ex his nuptiis Oporæ cum rustico precantur, 1316—1328, læte fruituri ὄπωρα, 1338 sq. Hymenæum canentes sponsum humeris rus suum asportant, 1332—1356.

Agrius occisus a Diomede, quod filii ejus regnum ademerant Æneo, Ach. 418.

Agrolera. Vide Diana.

Agryneus Apollo, quadratus, Thesm. 469. Vide Apollo.

Agryrrius, prius mulier, sub Pronomi barba cunctos fefellit, et summum in republica locum obtinet, Eccl. 102—104. Agryrrius, natura meticulosus, pathicus, dux erat in Lesbo; poetarum mercedem diminuit, primus ecclesiasticam mercedem imperavit, 102. Ob quam pravus homo dicitur ib. 184 sq. Vide infra Archinus. Agryrrius ob pecuniam pedit, nimirum dives, luxuriosus, edax, vel pathicus; perstringitur etiam ut impudens, et mollis. Recens schol. pauperem tradit et pathicum, Pl. 176.

Ajax. Τὸ σὺνδάνεις ἐπ' Ἀλαῖνι, Eschylus Thressis, Ran. 1294. De Ajacis et Ulyssis virtute in parva Illade judicant virgines Trojanæ, Eq. 1056. Ajacis scutum ἐπαύρου, Ran. 1017.

Ἄϊλος κούρη. Vide Orci galea.

Alabastrum, vasculum ex quo unguentur convivæ, Ach. 1053.

Alauda, terræ sacra avis, Av. 471.

Alcæus Lesbicus, mollis, Thesm. 161 sq. Ad ejus carmina etiam alius respicit Aristophanes: quare falso dixit Didymus ejus carmina non ἐπιπολάσαι, sed alius citharædi Alcei, de quo Eupolis: « Alcæe Siceliota Peloponnesie », 162. Alcæi scollum, fr. 2.

Alcæus archon, Nub. 549, Pac. Arg. I, 466, 990.

Alcander, filius Trophonii, Nub. 508.

Alcathoa, mater Pausanias regis Lacedæmoniorum, Eq. 84.

Alcathus, Pelopis filius, apud Megareses agonem instituit in honorem Dioclis, Ach. 774.

Alcedines, ab uxore Ceycis Trachiniorum regis, quæ viri demersi luctu se macerabat, in avem mutata ab Jove miserante, Av. 250. Alcedines senes mares portant in ovis, Av. 299. Alcedines canit Eschylus Euripideo modo in Ranis 1309—1312. Fabulosa de iis narrat schol. 1309.

Alcedonia, secundum nonnullos septem dies hiemales, Av. 1594. Vide Ran. 1309 et Alcyonitides.

Alcestis cum Admeto et Hippaso filio ad Theseum fugit, Vesp. 1239. Mortuam pro marito ad superos dimisit Proserpina, apud Euripidem Hercules cum Orco certans, ibid.

Alcibiades, Clinias filius, ut libidinosus perstringitur, Ach. 716. Alcibiades ἐπὶ Φαληγίου natus (fingitur, a φαληγί, quia ἐπασηγία), Tripthal. p. 508, a. Amabat Simætham Megaricam meretricem, cujus rapiendæ

auctor fuisse fertur, Ach. 524. Alcibiades balbutit, τραλλίξει, Vesp. 44—46. Est amator Socratis, Arg. Nub. II. Ad Alcibiadem refert schol. dicta Pace 450 sq. Cum Nicia contendit in concione, postea, ad Lacedæmonios transfuga, auctor est obsessæ Deceleæ, ib. Servus dictus, ob Cæsyræ, ibid. Ostracismo ejectus dicitur a schol. Eq. 855. Ad Alcibiadem relatum Hermocopidarum facinus, Lys. 1094. Per Salaminiam accessit ad judicium de mysteriorum imitatione (et ob Hermarum amputationem, Arg. III), aufugit Thuri in Peloponnesum, Av. Arg. II. Alcibiades anno ante Ranas doctam, Antigene archonte, Athenas redierat; ipso fabulæ anno Atheniensibus exorsus, quia classem ejus Antiocho commissam Lysander fuderat, iterum fugit; quam fugam cum priore, in qua Deceleam occupandam Lacedæmonis suavit, male confuderunt nonnulli, Ran. 1422. De eo, quem urbs et odit et desiderat, in Ranis sententias Æschylus et Euripidis consiliaque exquirat et obinet Bacchus, 1422—1434. Alcibiades, novator verborum, Dotal., fr. 1. Alcibiades Eupolidem, a quo in scena traductus fuerat, mari mersit, et comædiæ libertatem decreto coerces, Prol. IX, a, 51—65, p. XIX (quæ facta esse constat). Ceterum Alcibiades quattuor erant, Ran. 1422.

Alcmæonidarum gens, Nub. 46, 64, nobilissima, sæpe victrix in ludis, Arg. Nub. II. Alcmæonidæ bello contra Hippiam et Pisistratidas suscepto Lipsydrium muro firmabant, Lys. 865. Delphicum templum condendum locaverunt, Lys. 1153.

Alcmena, mater Herculis, Ran. 531, 582. Alcmenæ (plurali), Av. 558. Alcmenæ in Licymnio Xenoclis tragici, Nub. 1264. Alcmenæ cum Heraclidis, Pl. 385.

Alcyonitides dies 14 per annum, placidæ in mari, Av. 250. Vide Alcedonia.

Aleatores. Eorum mos numerandi puncta, Ran. 1400. Multa afficiebantur Athenis, Eccl. 672.

Aletes, cognomen Bacidis Arcadis, Pac. 1071.

Alexander. Vide Paris.

Alexander Macedo monumentum Bucephali equi mortui condidit urbem Bucephaleam, Nub. 23. Eum in Persas comitata fertur Tymandra, Pl. 179 et nol. Alexander Ætolus, impellente Ptolemæo Philadelpho, veteres tragædias et satyrica dramata Alexandriæ δωρόποιον, Prol. IX, a, 14 sqq., 35, p. XIX; X, a, 4 sqq.

Alexandri (?) dictum ridiculum, Thesm. 682.

Alexandrinæ bibliothecæ duæ, a Ptolemæo Philadelpho potissimum Demetrii Phalerei et aliorum doctorum opera collectæ, quot volumina continuerint; quorum virorum cura administrata, Prol. IX, a, 18 sqq. p. XIX; X, a, 12 sqq.

Alexenor, filius Æsculapii et Lampetiæ, Pl. 701.

Alexis, poeta comicus: cum eo multum consuevit Mender et ab eo institutus dicitur, Prol. III, 80.

Alimda pagus Leontidis tribus, Av. 496.

Ἀλιθῆροι unde dicti, Eq. 445.

Allium, ὄμω, ἀγριοκόμω, pauperum in Attica cibus, Pl. 253, 283; item σιρόποδα, ib. 818. Allio vescentibus lacrimæ obortuntur, Pac. 249. Allia præbebantur gallis ad pugnam progressuris, ut incalescerent, Ach. 105, Eq. 494.

Ἀλλοῖστροφα quid, Pac. 943, Ran. 1264.

Alope (plurali), Av. 559. Alope Cercyonis filia, ex qua Neptunus genuit Hippothoonem, ibid.

Alopeceus Thucydides Melesii, Vesp. 947.

Alpheus. Alpheum spirans cursor, ex Pindaro, velox ut rapidus fluvius, Av. 1121.

- Alycus*, Peloponnesi urbe, in qua colitur Neptunus, *Lys.* 403.
- Amarynthus* : ibi Agamemno Dianæ immolavit aristem *κάλον* : unde ibi Diana Colensis, *Euphronius Ab.* 874. Amasii, *Pl.* 153—159.
- Anasis*, rex *Aegypti*, Atheniensibus petentibus famis tempore frumentum misit, *Pl.* 178.
- Amatores amatorum nomina* scribunt in muris, arboribus, foliis, addito *καλός*, *Ach.* 144, *Vesp.* 98.
- Amazones in equis cum viris pugnantes pictæ a Micone in *Pæcile*, *Lys.* 678 sq. Memorantur ibi. 191.
- Ambraciote*; contra eos Cares bellum meditantur (*v. not.*), *Pl.* 1002.
- Aminias*, Pronapis filius [sed *v. notam*], archon, *Nub.* 31. *Aminias* archon, *Arg. Nub.* V, 569, *Arg. Vesp.* J.
- Amipsias*, poeta comicus vilis, *Ran.* 15. Vicit Aristophanem in *Nubibus* prioribus, *Arg. V.*, et 525. Aristophanem risit quod Callistrati et Philonidæ nominibus fabulas doceret, *Prolog.* XI, 13 sq.; XII, 10 sqq.
- Ammon* : ad eum in *Libyam* proficiscuntur sacra facturi et oraculum sciscitantur, *Av.* 619. *Ib.* 716.
- Amor*, Ἔρως, *Eccl.* 957, 966; alatus, *Av.* 574; γλυκύθυμος, *Lys.* 551. Amor desiderabilis, aureis alis in tergo, ex ovo Noctis processit; deinde alato Chao mistus in Tartaro progenit avium genus, ante deos et homines, *Av.* 696 sqq. Amor omnia miscuit, unde prodiit cælum, Oceanus, Terra, dii et homines, 700—702. Amor ἀπειθαρχία, i. e. patrimus et matrimus, aureis alis currum regebat in nuptiis Jovis et Junonis, eorum pronubus, *Av.* 1737—1741. Amor pictus a Zeuxide Athenis in templo Veneris, rosis coronatus, *Ach.* 991 sq.
- Antorqus* insula, unde amorgine subuculæ, *Lys.* 150.
- Ampeliota*, *Libyæ* populus (*v. not.*), Delphis dedicabant caulem silphii, teste *Alexandride*, *Pl.* 925.
- Amphiaraus*, fabula Aristophanis : *v. fr.* 83—104, p. 459 sqq. *Amphiarai filia* Iaso apud Aristophanem, *Pl.* 701.
- Amphictyones* : legati ἐπομνήμονες et *Pylagoræ* ad eorum conventum, coronati, *Nub.* 623.
- Amphidromia*, festum decima die post partum liberorum, quibus tum nomen dabatur, *Lys.* 757.
- Amphion*. *Amphionis* domus fulmine eversa, in *Niobe* *Æschyli*, *Av.* 1247. Vide *Amphodurum*.
- Amphipolis* in *Thracia* : ibi occubuerunt *Brasidas* et *Cleon*, *Pæc.* 284.
- Amphitheus* in *Acharnensibus* (orator fictus), qui genus suum deducit ab antiquo Amphitheo, Cereris et Triptolemi filio, sive potius sacerdote, ludicrum in modum, ut simul *Euripidei* prologi rideantur. Sibi immortalis commississe deos soli ut pacem cum *Lacedæmoniis* componat : sed prytaenes egeno viaticum non præbere. Abducitur, intercedente *Dicaeopolide*, 46—58. A quo ad *Lacedæmonios* mittitur, ut privam pacem ipsi, liberis et uxori componat, 129—133. Rediit cum variis induciis, *Acharnenses* duros et bellicosos metuens, et, datis *Dicaeopoli* triannualibus induciis, fugit, 175—203.
- Amphodurum* vocandus erat (*Amphion*), *Thesm. att.*, *fr.* 304.
- Amycæa* : ibi cultus *Apollo*, *Lys.* 1299.
- Amyntas* ut timidus perstringitur, ἢ Ἄμυντις potius appellandus, *Nub.* 686—692. A *Comici* præterea ut mollis, gloriosus, sycophanta, legatus infidus perstringitur, 691. *Amyntas*, *Pronapis* filius, amator alexæ : a *Cratino* perstringitur etiam ut assentator, gloriosus, sycophanta, *Vesp.* 74 sq.; porro perstringebatur ut populi osor, improbus, comas alens, *ib.* 466, ubi *Κομματούριον*. Selli filius esse fingitur, quo paupertas ejus notetur : erat autem *Pronapis* filius, de *Crobyli* proa-
- pia, stolidus, famelicus et *Antiphon*, *Sagittatus* *Pharman*, ubi inter *Penestas* *Thessaliciæ* vivebat, ipse ut qui minime penesta, *Vesp.* 1267—1274.
- Amyntas*, creditor *Strepsiada* in *Nubibus*, 31, adversum perditis per *ἰστροποιαν* fortunis, ut reddatur sibi debitum petens. A *Strepsiade* insolenter *Indicatur* et stimulo tanquam equus abigitur, 1258—1302, *coll. sch.* ad 31.
- Amynon*, non medicina, sed orator Ἀμυνησιός, *Eccl.* 204.
- Anacreon* Teius, mollis, *Thesm.* 161. *Anacreontis scolium*, *fr.* 2.
- Anacyndaraxus*, *Sardunapalli* pater, *Av.* 1021.
- Anadiplosis* *Agura*, *Nub.* 287.
- Ἀνάγκη (secundum nonnullos iudiciale vas), *fr.* 512.
- Anagyris*, pagus *Atticiæ*, ad *Anagyro heros*, *Lys.* 6.
- Anagyris*, fabula *Aristophanis* : *v. fr.* 125—166, p. 466 sqq.
- Anaphlystius*, ex demo *Atticiæ*, *Ran.* 427, ubi factus videtur ad *ἀναπλῆν*; item *Anaphlystius* homo, ad *ἀναπλῆν* alludendo, *Eccl.* 979.
- Anarrhysis*, altera dies festi *Apaturiorum*, *Pæc.* 690, *Ach.* 146.
- Anaxiate* : eam et *Tarsum* in *Cilicia* uno die condidit *Sardanapallus*, *Av.* 1021.
- Anchomenus* (?), *Tagen.*, *fr.* 430.
- Anchusa*, herba s. radix ad fucum matheribus parandum, *Lys.* 48, *Eccl.* 929.
- Ancyllo*, pater *Myrtis panariæ*, *Vesp.* 1397. *Ancyllo* in comædiis notatur matrem male tractasse, *Vesp.* 1178.
- Andocides* orator, filius *Leogoræ*, *Nub.* 109; pater *Antiphontis* (*v. not.*), *Vesp.* 1270. *Andocidæ herma* non amputatus, teste *Philocho*, *Lys.* 1094.
- Andreas grammaticus*, not. ad *Lys.* 1087.
- Androcles* a *Comici* perstringitur ut servus; medicus, ἡταρχνικός, *crumenisæca*, *Vesp.* 1187.
- Andromeda*, filia *Cephei*, qui exposuit eam ceto, *Thesm.* 1056 sq., 1113. (*Conf. sch. Nub.* 536.) Ejus partes et *Andromeda* *Euripidis* expressas agit *Mnesilochus* in ea fabula, 1057—1134. *Andromeda* *Euripidis*, *Thesm.* 1012, *Ran.* 53. Una cum *Helena* fabula docebatur, *Th.* 1012, et octo annis ante *Ranas*, pulcherrima, *Ran.* 53. In ea inducebatur *Echo*, superiore anno in scena adjuvit *Euripidi*, *Thesm.* 1060 sq. *Andromeda* (non est fabula *Aristophanis*), p. 446, b.
- Anguilla* in aqua turbida capiuntur, *Eq.* 865. *Add.* *Bœoticiæ*, *Copaides*.
- Annueri* capite regum est, *Av.* 929.
- Annuli* nobiliorum, *Eccl.* 632. *Anulus æneus ἀνέτων*, *fr.* 247. *Annuli φαριμακτραι*, magice consecrati, apud *Comicos*, *Pl.* 883, 884.
- Annus iudicum computatur decem mensium, duobus in festa consumpitis*, *Vesp.* 663.
- Annus Ægyptius panum in cibano confectionem invenit* : unde proverbium Ἄννα ἰσπίαν, *Ach.* 86.
- Ἄνοδος, dies primus *Thesmophoriarum*, undecimus *Pyanæpionis*, *Thesm.* 80. Quare ita dicitur sit et apud nonnullos κάθοδος, *ib.* 585. *Add.* 623.
- Anus* dives juvenem pauperem sibi amatorem alens, *Pl.* 958—1094.
- Anser* : per anserem, fatidicam avem, jurat *Lampo* : per eos jurari olim jussit *Rhadamanthus*, auctores *Sosicrate*, *Av.* 521. Per eundem jurant *Philosophi*, *Vesp.* 83.
- Antæus* in *Libya* : ejus certamen cum *Hercule*, not. ad *Ran.* 688.
- Antea Homero* quam alio *Schneiders*, *Ran.* 1043.

Antenor e ejus domus appensus parvalli corium in Sophoclis *Ajaxe* Locro, Av. 933.
Anthesteria secundum Apollodorian appellatur festum Bacchi, cuius partes sunt *Pithegia*, *Choes*, *Chytroi*, Ach. 961.
Antigenes archon, Ran. Arg. I, 83, 684, 720, 1422.
Antileo perstringitur ut malus et alienis negotiis se immiscens, Eq. 1044.
Antiochus, in versu ex Myrmidontibus *Aeschyl*, Eccl. 222.
Antimachus, homo pulcher et effeminatus, κατὰ φύσιν, Nub. 1072. *Alius* ob improbitatem a Comicis perstringitur; tertius est *Pascadis*; quartus *trapezita* ab *Eupolide* memoratus; quintus *historiarum* scriptor, ibid. *Antimachus*, *Pascadis* filius, malus poeta lyricus, choragus sordidus, de quo v. scholia: ei mala imprecatur Chorus Ach. 1150—1173. Eundem esse dicit scholiasta, qui decrevum fecisse ferebatur ne comici poeta nominatim quaquequam perstringerent; secundum alios, ne chori quicquam acciperent a choragis.
Antiochus tribus, Av. 645.
Antiochus, gubernator *Alcibiadis*; cui commissam classem vicit *Lysander*, Ran. 1422.
Antipater archon, Pl. Arg. IV, 173.
Antipater Thessalonicensis: ejus epigramma in *Aristophanem*, ProL. XVI.
Antiphanes Atheniensis, *Stephani* filius, medicus comœdiæ poeta, docere incepit olymp. 98, secundum nonnullos *Thessalus*, παρεγγραπτός; a *Demosthene*. Ejus ingenium. *Mortuus* Chii (Cii?). Ejus comœdiarum 260 partem docuit *Stephanus*, ProL. III, 63—71.
Antiphon, *Andocidæ* filius (v. nol.), famelicus, pauper, Vesp. 1270. Est inter convivas infra 1301.
Ἀντιφῶνας, sch. Ran. 153.
Antisthenes, durum cacans, effeminatus, Eccl. 366—368, avarus, ib. 806—808.
Antistrophe unde dicta, Pac. 796.
Antitheus Atheniensis *Gargettius*, Thesm. 898.
Anytus et *Melitus*, accusatores *Socratis*, Arg. Nub. II, VII—X. His *Aristophanes* in *Nubibus* scribendis gratificatus dicitur, falso ob temporum rationem, Nub. 627.
Aorax locus in *Iberia*, Ran. 475.
Apaturia, festum Atheniense mense *Pyanepsione* celebratum per tres dies, δόρυπια, ἀνάργουσαν, κούρωδον: quorum primo φάτοις *Isicis* epulabantur; altero sacrificabant *Jovi* φρατρία et *Mineræ*; tertio pueros puellasque in φρατρία recipiebant, hinc a grammaticis nonnullis ἀπατούρια quasi φρατρία explicata; alii ab antiqua ἀπατή *Melanthis* derivant, in pugna singulari cum *Xantho* *Baoto* de *Celenis*, que hic narratur, Ach. 146, Pac. 896. Filii a patribus ad phratres ducebantur cum ovæ victima, que cur μίτον vocaretur et κούρωδον, predicta à μεταγωγῆς et libra appensa; phratres victimæ partes accipiebant, Ran. 798. *Apaturias* molta afficiebantur a phratribus ovæ nimis levem offerentes, fr. 277. Carnes ex *Apaturiis*, Thesm. 553. Adde sch. 750. *Apaturias* tertio die agebantur cursus equestres, Pac. 901.
Apelles, discipulus *Pamphili* pictoris, Pl. 385.
Aper *Colydonis*, Ran. 1238. *Apri* dentes exaquant ad pugnam, Ran. 815.
Apes hieme nutriuntur carctis, Eq. 745.
Aphareus, pater *Idæ* et *Lyncæ*, Pl. 210.
Aphroditium, pars *Pirææ* portus, Pac. 144.
Ἀπρόδοτος, de Venere, fr. 271.
Apollo, Av. 772; χρυσοδάρας, *Dædalu* tenens, Thesm. 915

sq.; εὐλόρας [(sine subst.)], ib. 969; φορμικτάς, Ran. 231. *Apollini* sacre cicadae, utpote musicæ, Nub. 984. *Apollo* δαρνοπέλης, fr. 604. *Accipitrem* gerit in capite, famulus *Jovis*, Av. 516. *Χρυσόθρονος* (sine subst.), ib. 950. Ejus pharetra, Eq. 1272. Ἐκάργος, Thesm. 972. *Apollo* geminus (*Dianæ*), ἀγέχορος, ἵλιος, Lys. 1281 sq. *Apollo* *Amyclæus*, Lys. 1299. *Delius*, *Cynthiam* altam rupem tenens, Nub. 595—597. *Apollo* qui *Delum* et *Pythonem* tenens, *Naxum*, *Miletum*, *Clarum*, veni ad sacra, aut ad *Scythas* profecturus, versus *Hippodactis*, imo *Ananti*, Ran. 659, 661. *Didymæus* a *Didymo* *Mileti*, Lys. 1281. *Lycius*, Eq. 1240. *Unde* λυκίος, λυκοκτόνος dictus, Av. 369. *Apollo* *Napæus* *Lesbi*; ejus oraculum *Pelopi* datum, Nub. 144. *Cur* *Pylthius*, Pl. 39. *Cur* dicitur oracula dare ἐς στεμμάτων, ibid. *Apollinis* templum *Delphicum* condiderunt *Agamedes* et *Trophonius*, Nub. 508. *Quorum* *Agamedes* secundum nonnullos filius erat *Apollinis* ex *Epicaste*, ibid. *Apollini* servit *Hyperboreus* *Abaris*, Eq. 729. *Cum* *Apolline* certarunt *Eurytus* et *Marsyas*, Ran. Arg. IV. *Apollo* dat *Bacidem* καθαρήν mulierum furiosarum *Lacedæmontis*, Av. 962, quod narrat *Theopompus*, Pac. 1071. *Apollo* *Agyleus*, γειτών, προθύρου προκύδιος, columnæ acuminatæ, ut obelisci, forma ante januam positus: a *Doriensibus* derivatus, secundum *Diuchidam* (qui plura ibi, loco corrupto), Vesp. 875, ubi *Bdelycleo* eum veneratur. *Apollo* *Agyieus* quadratus, Thesm. 489. *Apollo* fatidicus, Av. 722, sch. Pl. 438, ab *Jove* oracula accipit, fr. 299. Ea effert λοξῶς, Eq. 196. *Cur* *Loxias* dictus, Pl. 8. *Unde* tripodem *Delphicum* nactus sit, ibid. 9. *Reddens* oracula quatit *Pylthicum* laurum, Pl. 213. *Ejus* oraculum *Laio* datum de *Oedipo*, Ran. 1184. *Apollo* vates, medicus, et musicus, Pl. 11 et sch. *Medicus*, Av. 584. *Operam* suam mercede locat, dictum ob muros *Laomedonti* mercede structos, ibid. *Apollo* patrius, πατρός, *Athenis* colitur, quia *Erechthei* filiam *Creusam* duxit, unde *Ion* prognatus. Ei ut προγόνοφ sacra faciebant magistratus munus inunctes, Nub. 1468, Av. 1527, Pl. 438. *Apollo* averruncus, ἀποτρόπαιος, ἀλεξίκακος, Av. 61, Vesp. 161, Pl. 359, 854, sch. 438, sch. Pac. 422. *Per* eum jurant viri Lys. 938, 942, etc., Eccl. 160. *Per* eundem mulier insolite, Lys. 917, Ran. 508, Eccl. 631. *Apollinis* festum agitur in pago *Athenarum* *Cicynnenst*, Nub. 134. *Ei* novilunia et septimæ mensium sacre, Pl. 1126. *Apollinis* corvi sacri ad *Pagaseticum* sinum in *Thessalia*, Pl. 604, Nub. 133. *Est* pater *Aristæi* ex *Cyrene*, Eq. 894; secundum nonnullos *Agamedis* ex *Epicaste*, Nub. 508. *Apollo* idem qui *Sol*, Nub. 595.
Apollodorus archon, ProL. III, 43.
Apollodorus pictor; ejus *Heraclidæ* supplices *Athenis*, Pl. 385.
Apollodorus histrio *Pacem* *Aristophantis* egit, Pac. Arg. I.
Apollodorus, novæ comœdiæ poeta, ProL. III, 74.
Apollonius, poetarum (*Homeri*) interpres, ProL. IX; a, 47, p. XIX.
 [Apostrophus. Voces quæ apostrophum patiuntur, si in ultima habeant acutum, cum transferunt in penultimam, Pl. 143. Kuer.]
Apseudes archon, Av. 997.
Apusæ, gratus Atheniensibus cibus, etiam scholiastarum tempore; earum species, Eq. 645.
Aqua: κατὰ χειρὸς ὕδωρ, ad epulas, Av. 464. *Aqua* petitor in animæ deliquito, Vesp. 995. *Aquam* reate haurientiam, ἱπποιστρόφων, carmina, Ran. 1297 et sch.
Aquila in sceptro *Jovis*: loci poetarum, Av. 515; apud

- Aristophanem in capite Jovis, quia sacra cuique deo animalia in capite statuarum ponebant, ibid. Vide Æsopus.*
- Ἀρὰς templum (Athenis), Hor., fr. 481.*
- Arabia felix, Av. 145.*
- Aranæ canuntur Euripideo modo in Ranis 1313—1316.*
- Araros, filius Aristophanis, qui eum Pluto fabula popularibus commendabat, Prol. XI, 77 sqq.; XII, 30 sqq.; XV, 21. Araros suis et patris fabulis certavit, Prol. XIII, 16. Adde Aristophanes.*
- Arbitri. Vide Diætaletæ.*
- [Arbores. Rustici olim pedes vel crania animalium arboribus affigere solebant, fascini avertendi gratia, ne exarescerent, Pl. 943. K.]*
- Arcades ante lunæ originem in desertis vagabantur, arborum frugibus vescentes; unde ποσάδωνοι dicti; sed a Phrygibus in certamine de gentis antiquitate victi, Nub. 398.*
- Arcadia, Eq. 798, 801. In ea educatus Juppiter, Nub. 468.*
- Ἄρως κωνί κωνιάς, alata, Sophocles Av. 1203. Arcas Bacis, Pac. 1071, Melanthius, ib. 890.*
- Archagetæ (tribunum heroes ἐκάρημοι), fr. 186.*
- Archedemus peregrinus, nunc populi dux principatum nequitiae obtinet, Ran. 417—421. Ut peregrinus traducitur etiam ab Eupolide, 418. Devovetur Archedemus lippus, γλάμων, quod Callistratus pro nomine proprio accipit, ut Charon, Ran. 588.*
- Archegetis Minerva, Av. 516.*
- Archelaus, rex Macedoniae: apud eum, [vixit] Agatho cum multis aliis (poetis), Ran. 84. Ob Archelaum Nubes fabulam scriptam esse somniabantur ab Aristophane, cui præterit ille Socratem, Arg. Nub. I.*
- Archennus, pater Bupalii et Athenidis, primus Victoriam alatam finxit, Av. 574.*
- Archenomus: ei (restem) mittit Pluto cum minis, Ran. 1507.*
- Archeptolemus (coryphæus legationis septimo anno belli) pacem a Lacedæmonis obtulit, repudiatam a Cleone, Eq. 794—796 (ubi errat scholiastes, ad quem v. notam Palmerii). Erat Hippodami filius, Cleonis inimicus, Eq. 327 cum nota Meieri.*
- Archias, Syracusarum conditor, divitiis ei et bona valetudine in oraculo positis, divitiis prætulit et opulentissimam urbem condidit, Eq. 1091.*
- Archilochus Parius poeta, turpiloquus in iambis, Prol. X, b, 157. In pugna adversus Saïos Thraciæ abjecta parma fugit: ejus versus in hanc rem, Pac. 1298 sq. Scripsit trimetra et tetrametra, Nub. 641. In Paro victor primus hunc hymnum Cereris (τήν τελλὰ καλλιπικίαν?) sibi acclamasse fertur, Av. 1764. Versus ex ejus Hymno in Herculem post ærumnam in Augeæ stabulo, ibid. Archilochi erat fabula de societate vulpis et aquilæ, quæ juniori Æsopo tribuitur Av. 651 sqq.*
- Archmolius mari missus a Lacedæmonis contra Hippiam, repellitur, Lys. 1153.*
- Archinus et Agyrrihus memorantur a Platone et Sannyrione publicæ mensæ præpositi diminuisse mercedem comicorum poetarum, a senatu acceptam. Ad horum alterutrum a Conicis traductum, referunt Ran. 367 sq.*
- Archippus poeta maxime omnium perstringitur ob dicta forensia et infæcta, Vesp. 481. Ei tribuuntur quattuor fabulæ quæ Aristophanis feruntur, Prol. XI, 87.*
- Archon. Archontum εὐθύναι in judicio imitatione exprimentur Vesp. 963 sqq. Archontes myrtis coronabantur, Vesp. 861. Archon (judicat) Vesp. 1108. Archontem non perstringi, lex Comicis, Nub. 31, Ran. 501 et not.*
- Archon rex præerat certamini bibendi Choum festo, et utrem vincenti dabat. Etiam pomparum mysticorum curator et sacrificiis præfectus erat, Ach. 1224. Adde Polemarchus.*
- [Archontes: Callias, Ach. 10, 406, 737. Stratocles, Eq. Arg. I, 8. Euclides, Eq. 237. Euthymenes, Ach. Arg. 5. Mnesitheus, Ach. 10. Euthymenes, Ach. 66. Morychides, Ach. 67. Theodorus, Ach. 67. Lacratides, Ach. 219. Hipparchus, Vesp. 706. Chabrias, Av. Arg. 2. Arimnestus, Av. Arg. 7. Pythodorus, Av. 998, Pac. 60. Scythodorus, Pac. 604. Leocritus, Lys. Arg. Callias post Leocritum, Lys. Arg. Chabrias, Pl. 173, Av. Arg. 2. Diocles, Pl. 179. Antipater, Pl. Arg. Isarchus, Nub. Arg. 8, 549, 552. Alcæus, Nub. 549, 552. Aminias, Nub. Arg. 8, 31, 549, 552. Stratocles, Nub. 584. Callias, Nub. 967, Ran. Arg. 3. Antigenæ. Ran. Arg. 3, 7; 33, 732. Kust.]*
- Ἄρπτος, virgo Dianæ consecrata, Brauroniis crocodd amicta, Lys. 645, cujus ritus originem, causam et rationem multis explicat schol. Adde fr. 337.*
- Areopagus, Pl. 1166, 1167. In eo judicandi socii Cylonis, Eq. 445.*
- Argentaria (ἀργυροκοστον) publica, Vesp. 1007.*
- Arginusa, Æolidis oppidum a regione Lesbii et Maleæ promontorii: ibi Athenienses anno ante Ranas doctam, Antigene archonte, Lacedæmonios vicunt per servos manumissos, Ran. 33, 191; post pugnam duces tempestate impediti mortuos ad sepulturam non quæsierunt et insepultos reliquerunt; quorum ducum sex capitis damnati, quattuor fuga salutem quæsierunt, ἄρπτος declarati: pro quibus intercedere videtur Aristophanes Ran. 689—705, sch. ad 698 et 698 et 191. Nomina ducum sex supplicio affectorum recensentur ex Philochoro, ib. 1196. Culpa Theramenis et Callixeni in judicium abducti erant, ib. 541. De pugna dictum ib. 693 sq. Pugna navalis una sola servos reddiderat dominos et Platæenses. Helanicus narrat Antigene archonte servos qui navali pugnae interfuerant in civitatem receptos ut Platæenses, 694. Athenienses servis circilia jura pollicebantur si ad Arginusas pugnasent; post pugnam servi occisorum corpora insepulta coligebant et libertate donabantur, Nub. 6. Post eam pugnam Lacedæmonii pacem offerebant, Ran. 1532.*
- Argivi, socii Lacedæmoniorum; eorum amicitiam querit Cleo, accusatus Lacedæmonios convenire apud Argivos, Eq. 466 sq. Argivi paci adversantur, Pac. 493, et auxilii nihil præstant ad liberandam deam, sed dum derident Athenienses et Lacedæmonios bello pressos, quia ab utrisque merentur stipendia, ib. 475—477. Hinc sæpe a Comicis perstringuntur ut ambigui: post inducias bellum renovantibus Corinthiis socii sunt, ibid. Argivorum et Lacedæmoniorum ad pugna ad Orneas, Av. 399. Argivus prudens vobis est stultus, Hieronymus stultus prudens, ironia, Eccl. 201, ubi schol. pro nomine proprio capit Ἄργειος. Argivi fures, Anag., fr. 153. Ostracismus apud eos, Eq. 855.*
- Argo navis, Euripides Medea Ran. 1382. Memoratur sch. Pl. 1127.*
- Argolas (heros), fr. 284.*
- Argos, Eq. 813, Thesm. 1101. Ὁ πόλις Ἄργους, exclamatio ex Telepho Euripidis, Pl. 601 et not. Argos venit Ægyptas, Ran. 1208.*
- Argus, Ius custos, in pavonem mutatur, Av. 102. In-*

traducitur in *Inacho Sophoclis*, *Eccl.* 80, ubi Pano-
 ptes, 81.
Aries Phrixii, *Nub.* 257
Ariognus, Athenis notissimus, *Ariphradis filius, citharæ-
 cædus, libidinibus contra naturam gaudens*, *Eq.*
 1278 sq. *Frater Ariphradis in sch.* *Vesp.* 1281.
Arimas, locus Lacedæmoniorum, *Lys.* 453.
Arimnestus archon, *Av.* *Arg.* II.
Arion Methymnæus primus cycltos choros instituit,
auctoribus Hellanico et Dicæarcho, *Av.* 1403. *Ario-
 nis fabula*, *Ran.* 1315.
**Ariphrades, pater Arignotti et Ariphradis hominis tur-
 pissimarum libidinum**, *Eq.* 1278.
**Ariphrades, Ariphradis filius, ignobilis, libidinum exse-
 crabilem homo, quæ describuntur *Eq.* 1280—1289.
Ariphrades perstringitur ut cunnilingus, *φοινικιστής*,
Pac. 883—885. *Ariphrades, filius Automenis, suo in-
 genio didicit lingua patrare in lupanaribus*, *Vesp.* 1280
 —1283. *In Ecclesiastus est inter mulieres, citharæ-
 cædus turpis*, 129.
**Aristæus, Apollinis et Cyrenes filius, laserpitii et
 mellis usum docuit, *Eq.* 894.
**Aristagoras Melius, dilhyramborum poeta, Eleusinia
 ἔρωρῆσατο et maxime impius iudicabatur**, *Nub.* 830.
**Aristarchus (ex triginta tyrannis), stipatus Iberibus, Tri-
 phal.**, *fr.* 467.
**Aristarchus 140 annis minor Zenodoto et Ptolemæo
 Philadelpho**, *ProL.* X, a, 50; *qua re refutatur error
 Heliodori*, IX, a, 40, p. XIX.
Aristides Justus, *Eq.* 1328. *Instituit erantum in æra-
 rium conferendum sociis, si forte cum Persis bel-
 landum esset*, *Lys.* 651, 653. *Ostracismo eiciebatur*,
Eq. 855.
Aristo, spurius filius Sophoclis ex Theoride Sicyonia,
Ran. 78.
**Aristocles, citharædus optimus, magister Phryni-
 dis, a Terpandro genus ducens, forens tempore
 belli Persici**, *Nub.* 971.
**Aristocrates, Scellæ filius (de quo vana narrant
 scholl.)**, *Av.* 126, 125.
Aristocrates, dux ad Arginusas, supplicio affectus,
Ran. 1196.
Aristocrates (vitiose pro Pherecrates), *Nub.* 971 et
not.
Aristocritus: ejus mythus de Vesta, *Vesp.* 846.
Aristodemus (fœdus, cinædus homo) dictus podex, *Dæ-
 tal.*, *fr.* 42, 6.
Aristogiton tyrannicida, *Lys.* 633, *sch.* *Eq.* 786. *Vide
 Harmodius.*
**Aristomache (tanquam) Marathoniam (ad victoriam Mara-
 thoniam respiciendo): nomen meretricis**, *Thesm.*
 806.
Aristonicus Thessalus, quem Lais amavit, *Pl.* 179.
**Aristonymus visit Aristophanem, quod per Philon-
 dem et Callistratum fabulas doceret**, *ProL.* XI, 13
sq.; XII, 10 sqq.; XIII, 9 sqq.
**Aristophanes. Aristophanis vita narrata in ProL. XI—
 XV, quorum singula hic non referimus. Genere
 Ægyptius erat, quare Nili hoc loco meminit**, *Nub.*
 272, *sed v. not.* *Philippi filius: ejus ingenium: per
 Callistratum et Philonidem fabulas docebat, per
 illum πολιτεύει, per hunc quas in Euripidem et So-
 cratem scripserat; postea suo nomine; aliquot fa-
 bulas filio dedit. Ejus fabularum numerus*, *ProL.*
 III, 47—55. *Consummavit artem comædiæ a Cra-
 tine inchoatam*, *ProL.* V, 24 sqq.; IX, a, 91 sqq.
Ejus χαρακτήρ, *ProL.* II, 19 sqq. *Ejus gratia*, *ProL.*
 II, 3. *Aristophanes ultitur ore rotundo Euripidis, sed*****

sensus minus forensis producti, *fr.* 397. *Erat calvus*,
Nub. 545, 554 et *Eq.* 1291, ubi ex *Eupolide*, *Eq.*
 550. *A Cleone accusatus ob Babylontos comædiam
 falsis criminibus apud senatum, civitati et senatui
 præsentibus sociis insullasse, quom ne Atheniensis
 quidem esset, sed peregrinus, ægerrime evadit*, *Ach.*
 377—382. *Adde 502 sq.* *In Parabasi Acharnensium
 exponit, se modeste Atheniensibus consilia optima de-
 disse, ne a peregrinis se regi neve ab assentatoribus
 decipi se patiantur: hinc jam Persarum regem ex le-
 gatis Lacedæmoniorum sciscitatum, utris faveat Ari-
 stophanes, et eos esse victuros dixisse qui hujus poetæ
 consiliis utantur; Lacedæmonios autem Æginam affectare,
 alia de causa nulla, quam ut poetam hunc in
 Ægina prædia possidentem Atheniensibus auferant.*
*Se justa usque suorum in comædiis, quiddam machinetur
 Cleo*, 626—664. *Equites primam fabulam
 suo nomine scenæ dedit*, *Eq.* 503, *Nub.* 530.
*In qua millo vel fœce faciem oblitus Cleonis partes
 ipse egit*, *Eq.* 230 sq., *Arg.* II: *nam artifex nemo
 Cleonis personam fingere audebat*, 230 sq. (unde illud
 fictum.) *In Parabasi Equitum explicat quia causa
 non prius comædiis in scena docuerit*, 507—550.
*Nulla similitate in Socratem motus scripsit Nubes,
 philosophos in universum depingens*, *Nub.* 96;
*quanquam dicitur Anyto et Melito gratificans Socra-
 tæ atheismum per polytheismum traduxisse; at
 temporum ratio obstat*, *Nub.* 627. *Nubium fabulam
 postea διασκενάζει*, *Arg.* V et VI. *In Parabasi Nu-
 bium queritur de victa apud spectatores adeo elegantes
 fabula Nubium priorum: probatam ab ipsis fuisse pri-
 mam comædiam, Dætalenses, quam ut virgo, cui parere
 nondum liceret, exposuerit sub alienis Callistrati et
 Philonidis nominibus. Nunc igitur querere eundem
 spectatorum animum, in comædia præsertim cum
 summo labore composita, modestissima et sibi metip-
 si versibusque fidente, repudiante vulgaria Comici lenocinia.
 Se non eadem sæpius introduere, sed novas semper
 formas easque lepidas comminisci: Cleonem poten-
 tissimum percussisse semel, non insultasse Jacenti,
 ut alios Comicos Hyperbolum ad tædium usque perse-
 quentes, in quibus Eupolia Equites suo usui accommo-
 dantem. Rectius igitur se probatum iri, 518—562.
 Nubes, solem et lunam dicit mala omnia ostendisse
 quom Atheniensis Cleonem ducent eligerent, et consilium
 dat ut voracem furem caperent et nervo constringant
 (hæc ex prioribus Nubibus), 575—594. Deinde
 Lunam introducit querentem de perturbatione festorum
 dierum, qui jam non amplius responderent deorum con-
 suetudini; quare hos iratos Hyperbolo sacro legato cor-
 nam ademisse, ut discatur vitæ dies agendos esse se-
 cundum lunæ cursum, 607—626. Qualis sit comædia
Vespæ significat v. 54—66. *In Parabasi Vespæ in-
 juria in se commissæ accusat spectatores: nam quom
 non solum alios poetas comicos clam adjuverit, sed aperte
 etiam Herculeam ira potentissimum monstrum Cleonem
 sit adortus, post victoriam modeste se gesserit, specta-
 tores optimam comædiæ nec præmio orasse, in qua aliam
 gentem a civitate averuncaverit. Sed ipsis probro esse
 ejusmodi incuriam; se apud sapientes nihilo deteriorem
 poetam habitum iri: quare monere ut in posterum scita
 inventa poetarum velut poma cum veslibus in arca
 condant, ita dexteritatem olituri*, 1015—1059. Deinde
 narrat esse qui dixerit se in gratiam redisse cum
 Cleone, quom ab eo accusatus urgeretur, foris exspectantibus
 multis si dicterium emitteret poeta pressus: se igitur ei
 velut poenitentem aliquantulum illuisse,*

- deinde irrisum deseruisse, 1284—1291. In *Parabasi Pacis* exposuit se, si quis alius poeta comicus, dignum esse laude magna, primum quod humilia et inficeta argumenta æmulumur primus antiquaverit et ab ignobilibus nugis ad altiora verterit artem; deinde quod non privatos homunculos mordeat, sed potentissimum monstrum *Cleonem* audacter sit aggressus, pro urbe et insulis usque pugnans. Harum rerum gratiam sibi habendam esse a spectatioribus, eoque magis quod palæstras non obeat adolescentes tentans, sed modestus sit: proinde viros, pueros, tandem calvos favere oportere poetæ calvo, 734—774. In *nullis fabulis id egit ut Athenienses ad pacem cum Lacedæmonis componendam compelleret*, *Pac. Arg. I.* (Tangit Comicum qui ipsum expilaverat, *Anag., fr. 149.*) *Aristophanem Eupolidis dicta furari dixerat Cratinus, Eq. 531. Ei Eupolis in Autolyco objecit ambitiosam frequentationem palæstrarum post victoriam, Vesp. 1025. Vide Enpolis. Antipatro archonte ultimam fabulam suo nomine docuit Plutum; sequentes duas Coculum et Æoliconem filii Ararolis nomine, quem commendare spectatoribus volebat, Arg. Pl. IV.* Aristophanem pudebat uxoris et duorum insipientium filiorum, *fr. 487. Aristophanem primum in Pluto faces postulasce annotaverat Lycophron; refutatur Comicorum testimoniis, Pl. 1194. (Aristophani veteres quidam critici tribuebant Πλωκίς Philyllii et Ξαυάκ Platonis, p. 446, b.) Aristophaneum metrum ab usu frequenti poetæ dictum, quanquam ipso antiquius, Pl. 487.*
- Aristophanes (grammaticus), Nub. 967.*
- Aristoteles, qui et Battus, quod v. Pl. 925.*
- Aristoteles philosophus poetæ explicat, Prol. IX, a, p. XIX.*
- Aristoxenus Selinuntius antiquior Epicharmo, Pl. 487.*
- Aristoxenus, primum venditor acuum, postea dives et vanus, deprehenditur cum Pamphilo in furto publico, Pl. 175.*
- Aristyllus, cunnilingus, Eccl. 647, Pl. 314, ubi Aristyllus ore hiante lambens. Aristyllus (diminutivum nominis Aristocles), *Telm., fr. 456.**
- Arma ad caminum suspensa (pacis signum), Av. 434—436. Arma oppignerare non licebat, Pl. 451.*
- Arphaphoria Athenis virginum septennium in pompa Minervæ cistas ferentium, vel in pompa Hersæ, Cecropis filia, secundum Istrum, Lys. 641.*
- Ar. Artis definitio, Nub. 318. Adde Artes.*
- Artabazus (imo Artaphernes), Eq. 781.*
- Artamuxia. Vide Artemisia.*
- Artaphernes. Vide Datis.*
- Artaxerxes, Xerxis filius, quæ largitus fuerit Themistocli exuli, Eq. 84. Ad eundem se recepit Thucydidæ Molesti exuli, secundum Idomeneum, Vesp. 947.*
- Artaxerxes (Mnemom) et Cyrus minor, Eq. 969.*
- Artemisia, Ephesia, Lygdamidis filia, cum Xerxe adversus Græcos navigavit et fortem se præstitit, Lys. 675.*
- Artemisia, in Thesmothoraxusis nomen meretriculæ, 1200, quam Scythia vocat Artamuxiam, 1201, 1213, 1217, 1222, 1225.*
- Artemisium, promontorium Eubææ, Laconice Artamitium, ubi præclare pugnarunt Athenienses in Medos, Lys. 1251. In ea pugna boreas ventus ingruens classem Persarum destruxit, Vesp. 1122, ubi ad eam rem respicitur.*
- Artemo, tempore Aristidis justii machinarum bellicarum artifex optimus, qui, claudus, gestabatur quo*
- usus cum vocabat, quare περιφόρητος dictus. Secundum alios Anacronthis περιφόρητος Ἀρτέμων est pulcher et ab omnibus expellitur puer. Aristophanes hoc in Cratinum vertit sic immutatum, περιφόρητος Ἀρτέμων, Ach. 850.*
- Artes et officia ob pecuniam inventa recensentur Pl. 160 sqq.; et Panperiali debent demonstrantur, 510 sqq.*
- Arx Athenarum: ascensus in eam, τὸ σιμόν, fortasse nomen proprium, ut ex altis lectis Comicorum apparere videtur, Lys. 288.*
- Ascolia, Bacchi festum, quomodo celebrentur ab Atheniensibus; locus Eubull, Pl. 1129 et not.*
- Ascondas cum Ephudione pancratio certavit, ficti, ut ridetur, pancratiasce, Vesp. 1191. Ascondas junior ab Ephudione seniore Olympiis puglata vincitur, 1382—1385.*
- Asiana dialectus, Av. 1563, Pac. 259.*
- Asiaticæ lyrae pulsus, Thesm. 120.*
- Asinus omen, unde, Av. 721. Asini umbra: unde in proverbium evaserit, Vesp. 191, fr. 238. Asini volera, proverb., Ran. 186. Asini præ gaudio pedant, Pac. 335. Asinis rescebantur Athenienses, Vesp. 194. Asinus sacra portans, vide Eleusinia. Philonides asinus Melitensis, Plato com. Pl. 179.—Asinus, vas vinarium, Vesp. 616 sq.*
- Asium pratium, Ach. 68.*
- Asopius, pater Phormionis ductus, Pac. 347, Lys. 804.*
- Asopodorus, fortasse Tharrhelidæ filius, ut valde parvus perstringitur a Teleclide, Av. 17.*
- Aspasia, Periclis σοφίστρια et magistra eloquentiæ, postea uxor; ejus ancillas duas rapiunt Megareses, Ach. 527, sch. Pac. 502. Aspasiæ χόριος (meritus) Pericles, Eq. 969. Aspasia nupsit ovium mercatori, Eq. 132.*
- Assentator, ψωμοκόλαξ, fr. 213.*
- Assyriæ litteræ, Av. 1021.*
- [*Asteriscus, nota quædam grammaticorum, Pl. 253. K.*]
- Astydamas, filius Morsimi, tragicus poeta, Av. 287, Ran. 151.*
- Astydamæa (aliis Hippolyte), uxor Acasti, Peleum frustra tentatum calumniis circumvenit, Nub. 1063.*
- Astyochus; ad ejus partes accedit Phrynichus dus Atheniensis, Av. 750.*
- Asylum servorumum Athenis erat templum Thesei et Furiarum, Eq. 1312.*
- Atalanta Schænei inter heroes Calydonum aprum venans; cujus pellis ei datur a Meleagro, auferitur a matris ejus fratrisque, Ran. 1238.*
- Atalanta fugiebat Milanionem, Lys. 785.*
- Athamas: ejus et filiorum ex Nephele historia, Nub. 257. In Sophoclis dramate, duos autem Athamantas ille scripserat, altero Athamas introducitur coronatus et ad aram Jovis mactandus, tandem sercatur ab Hercule, ibid.*
- Athanasia. Vide Immortalitas.*
- Athenæ, Lys. 980; urbs sacra, Pac. 1036; ἑπαί, Eq. 1037. Vide Cranæ. A Cecrope condita, Pl. 773. Urbis ὄπισθοί scripti vel picti, Av. 997. Athenæ urbs omnes deos veneratur, quum ceteræ urbes singulis se devoverint, Nub. 304. Athenarum encomium palcherrimum, Nub. 299—313. Quare λιπαρά dicta a poetis, 300, ut a Pindaro, Ach. 637, 639. Athenarum laus de eximius commodis, quæ ob pietatem huic urbi contigere, Hor., fr. 476. Athenæ, urbs ubi palchrae illæ triremes, Av. 108. Athenæ antiquæ, ἰοστέφανος etc. celebrantur, Eq. 1323 sqq., Ach. 637. Athenarum urbi proprium ut mala consilia capiat, ea autem*

dii in melius convertant : quorum prius Neptunum in certamine de possessione urbis a Minerva victum iis tribuisse, alterum Minervæ acceptum referri fama est popularis, *Nub.* 587 sq. Adde Athenienses. Atheniensis reipublicæ administratio ad rudissimos homines et sceleratos devenit, *Eq.* 191 sqq. Athenarum reditus annui recensentur *Vesp.* 657—660, prope bis mille talenta. *Athenis erant plurima tribunalia, Vesp.* 110. *Athens in iudicium citabantur insulani et Efovi, Av.* 1422, 1454 sq., 1458. *Lex de peregrinis inter cives describendis post commorationem aliquantam in urbe, Ran.* 416. *Athens Byrsa dictæ (per luum) Dram., fr.* 280. *Athens confugit Cercyon, Nub.* 568. (*Athens fuga rusticorum intelligitur Eccl.* 243.) *Athens non dicitur de muliere Atheniensi, sed Æath,* *Av.* 828. *Conf. Pac.* 271.

Athenienses αὐτόθρονες, γηγενεῖς, Pac. 261. *De qua re imprimis superbiebant et quod ipsorum urbs ante alias omnes existisset, Av.* Arg. II. *Ab Ione oriundi, Ach.* 104. *De Atheniensibus certamen Neptuni et Minervæ, Eq.* 562. *Athenienses oraculo iussi regna abrogare et solum Jovem sibi regem præficere, Nub.* 2. *Atheniensium veterum cicadæ in crinibus, Nub.* 984. *Athenienses quomodo fame vel peste suis sacrificiis totam terram liberaverint, oraculi iussu sacrificium κρονόσιον Cereri offerendo; unde frugum primitiæ undecumque ad eos missæ, Eq.* 729, *Pl.* 1054. *Quæ debeant Theseo, fustis cædem ulciscuntur, et honores heroicos festaque ei constituunt, Pl.* 627. *Atheniensium et Bæotorum bellum de Cælanis, sec. alium schol. de utriusque populi imperio, factum Atheniensibus opera Melanthis Arcadis (quod v.), Pac.* 890. *Athenienses fore ut emineant inter urbes ut aquilam inter aves, Bacidis oraculum, Av.* 978. *Athenienses servilem κατοικήν, gestabant sub Hippia, Lys.* 1151, 1155, *schol.* 619. *Antiqua et venerabilis disciplina Atheniensium immortalibus versibus describitur, Nub.* 961—1023. *Atheniensium veterum laus strennitatis bellicæ, Eq.* 565—574. *Athenienses ex antiqua et nova disciplina inter se comparati, Ran.* 727—733. *Athenienses tenuibus natibus erant inde a Theseo, quem quum Hercules a petra (in Orco) solveret, partem natium reliquisse ferunt, Eq.* 1308. *Neptuni favore principatum in mari tenent, Nub.* 304. *A Ponto ad Sardiniam usque plurimis urbibus imperant, Vesp.* 700. *Iis mille urbes tributum pendunt, id est multæ, nisi verus est ipse ille numerus, Vesp.* 707. *Atheniensium tribata ex Græcia, Vesp.* 520. *Atheniensium civium fuisse numerum vices mille, ex multis apparere, ut ex Demosthene, Vesp.* 709. *Athenienses utrimque germani archonte Lysimachide (ol. 83, 4) inventi sunt 14240, peregrini παραγεγραμμένοι 4760, sec. Philochorum, Vesp.* 718. *Atheniensium tres τάξεις tempore Solonis : Diacrii, Pediaci, Paraliæ, Vesp.* 1223. *Eorum decem tribus, Pl.* 277. *Atheniensis populi divisio in quatuor classes, Arg.* *Eq.* II, *in tres classes, Eq.* 627. *Athenienses mysteriis et religionibus dediti, Nub.* 302, 305. *Eorum πατῆρες sunt Iuppiter et Apollo, Nub.* 1408. *Apud eos fratribus licebat in matrimonium ducere sorores ex patre, Nub.* 1371. *Lex eorum de filiabus ἐπιζήτοις, Av.* 1653. *Nutriebant homines nihil, ut immolentur in magna calamitate publica, Eq.* 1136. *Athenienses regiones bello expugnatas, ejectis incolis, sorte dividebant inter suos cives colonas; quæ dicebatur cleruchica terra, Nub.* 303. *Quæ ratione mensium suorum diem numerent exponitur Nub.* 1131, 1134. *Tibicimo student, Ach.* 862, *et*

citharæ, Nub. 964. *Ore ferebant obolos, Av.* 503 *et schol.* *In bello cum Chiis horum numos Iltera X signabant et repudiabant : unde χιῖθηλος—χιῖθηλος de adulterino numo, Av.* 158. *Piscibus multum vescabantur, Pac.* 811. — *Atheniensium insana studia, ante ὀρθομανίαν, recensentur Av.* 1280—1283; *deinde ὀρθομανοῦσι, 1284—1307. Athenienses Κεχηναῖοι dicti, a verbo κεχηνέαι, Eq.* 1262. *Eorum Inconstantia, Eq.* 518 sq. *Iis novæ res et eorum studium sunt pro alio quovis imperio, Eccl.* 568 sq., *coll.* 580, 583 sqq. *Athenienses ταχύβουλοι, μετάβουλοι, Ach.* 630, 632, *quales etiam in aliis comædiis traduntur. Præpropere decernunt, decreta se exsecutores negant, Eccl.* 797 sq. *Omnia iusto tardius faciunt, Lys.* 56 sq. *et sch.* *Perstringuntur ut mala consilia capientes, Nub.* 587 sq., *Eccl.* 139; *in Lysistrata 1227—1238, ut male consulentes sobrii, optime agentes ebrii. Sed quæ stulle decreverunt, ea divinitus in melius verti, vetus dictum, quo datum eis hoc ferebatur a Minerva, mala consilia autem a Neptuno, Eccl.* 473—475. *Adde Athenæ. Atheniensium concio ut peccandum, Vesp.* 32 sq. *Perstringuntur in tonstrinis et medicinis multum morantes, otiosi, Pl.* 338. *Atheniensium neglectus conclonum, Ach.* 19 seqq. *et sch.* 22. *Athenienses κακοῖθεις, Pac.* 822 sq., *sch.* *Pl.* 342. *Eorum lucri privati cupido in rebus publicis agendis, Eccl.* 185 sqq., 205 sqq. *Sunt homines πανούργοι, fures, sycophantæ et aliis vitiis, Eccl.* 436—454, 560 sqq. *Ob calliditatem et impudentiam notantur; quare Atticus obtutus in Phidippida, Nub.* 1173 sq., 1176. *Eorum τί λέγεις σύ; 1174. Ut furaces perstringuntur, Pac.* 402. *Mulli eorum cinea, Pac.* 11. *Eorum juvenes impii in patres, Eccl.* 638, *Ran.* 274—276 *et sch.* *Adde Phidippides et Patricida. Ut perjuri notantur Ran.* *ibid.* *Athenienses φιλολοῖδοροι, Pac.* 42. *Eorum senes nihil magis amant quam iudicare et calculo suffragii mordere, Ach.* 375 sq. *Judiciorum studium quo Athenienses flagent, sæpissime notatur, ut, præter Vesp. passim, Nub.* 208 *cum schol.*, 1220, 1429, *Eq.* 1317, *Pac.* 505, *Av.* 38, 40 sq., 1286—1289, *Thesm.* 1030 sq. *Eorum paucissimi ἐκκλησιασταί, litium osores, Av.* 110 sq. *Adde sch.* *Pac.* 55, 107, *Av.* 1695, *etc.* *Eorum sycophantia, Av.* 38. *Duri et acerbi iudices sub Cleone, Pac.* 349 sq. *Atheniensium præfractum ingenium, ὁ κύροδὲς ἔργος, Pac.* 607. *Duri erant in socios, Pac.* 936. *Facillime inducebantur ut punirent urbes socias, Pac.* 471. *Vocantur κροτῆρες, fr.* 203; *πολύοι, fr.* 157. *Atheniensium collavies, Lacæna Lys.* 170. — *Athenienses soli hominum aliqui certe sapient in iudicandis ingenis poetarum (sic recte eum locum cepit schol.), Ran.* 809. *Neque poetis duris et ansteris delectantur neque vinis, sed odoratis et νεκταροσταγίοις, fr.* 563. *Athenienses spectatores ironice laudantur Ran.* 1109—1118, *schol.* 1112, 1114. *Sunt in vino convivæ sapientissimi, Lys.* 1227. *Athenienses rustici laudibus reipublicæ facile capiuntur, Ach.* 371—374. — *Athenienses qui cum Cleomene Eleusinem occupaverant, morte et bonorum publicatione multati : pena scripta in cænea columna ad vetus templum posita, Lys.* 274. *Vide Marathon. Athenienses transfugas ad Persas deprehensos, puniebant, Pac.* 107. *Qui Ægyptiis vexilla tulere Inaro rege, per Megabazum pereunt, Pl.* 178. *Athenienses principatum accipiebant ob calamitates, quæ Lacedæmonem detinebant, Philochoro teste, Lys.* 1138. *Juvenant Lacedæmonios a Messeniis pressos, 1138. Vide Cimon. Atheniensium sacra bella duo, Av.* 556. *Athenienses (ol. 83, 4) in fame fru-*

menā modios 30000 accipiunt a Psammethico, *Vesp.* 718, et ab Amaside, *Pl.* 178. *Ægyptios contra Persas adjuverunt, sed postea Persas contra Ægyptios duce Iphicrate, Pl.* 178. Atheniensium irruptiones in agrum Megarensē, *Ach.* 762 sq. Athenienses ut Chii, ita ipsi Chii in publicis sacrificiis bona precabantur, *Av.* 880. Melum insulam ἐξάκωσαν ob Diagoram, *Nub.* 830. Eubæam tributariam sibi faciunt et Hestiazensium regionem ipsi insident, *Nub.* 213. Santos bis subjiciunt, *Vesp.* 283. Athenienses quam miserè habitant per septem annos belli, *Eq.* 792 sq. Longa obsidione ceperunt Potidæam, et incolas vendiderunt, *Eq.* 438. Eorum victoria ad Cenchreas ductu Nicæ, *Eq.* 609. Atheniensium et Lacedæmoniorum legati mutui octavo belli anno missi ad inducias pangendas; eorum nomina (ex *Thucyd.* 4, 119), *Eq.* 794. Athenienses coriario auctore rejiciunt pacem ab Lacedæmonis post res in Pylo oblatam, *Pac.* 665—669, *sch.* *Eq.* 668. Athenienses et Lacedæmonii: ex iis utri vincebant, pacem nolebant componere, *Pac.* 211—219. In Laconicam et reliquam Peloponnesum infesti ingruunt, *Pac.* 507. Mouentur ut ad obtinendam pacem ad mare recedant neque affectent continentis tractus, *ib.* 507. Atheniensium classes Laconicam infestantes, *Pac.* 626 sq. Quinquaginta annorum induciæ cum Lacedæmonis Alceo archonte pactæ, *Pac.* 466. Athenienses post Cleonem malis et vulgaribus hominibus reipublicæ administrationem tradebant, quia non fidebant splendidis viris, quos Lacedæmonis favere et popularem statum fortasse eversuros metus erat, *Pac.* 681. Athenienses laborant ad Scionem, quæ defecerat, *Vesp.* 210. Victi ad Mantineam, *Av.* 13. Defecerant ab iis Milesii et insularum multi, *Lys.* 107. Atheniensium legati ex urbe arrepta, per Lysistratum pacem componunt cum Lacedæmonis, *Lys.* 1086—1188. Hymnus Atheniensium, 1279—1296. Athenienses viri noctu in muro excubias agebant ob bellum, *Thesm.* 495. Antigene archonte vicerunt navali pugna ad Arginusam per servos manusmissos, *Ran.* 33, 191, *Nub.* 6. Athenienses probos oderunt, malis utuntur necessitate coacti, *Ran.* 1455 sq. Novarum rerum cupiditate pereunt, *Eccl.* 218 sqq. Atheniensium et Bæolorum συμμαχία tria biennio ante hanc fabulam (*ol.* 96, 2), teste *Philochoro*, *Eccl.* 193. In Ecclesiastusis est Atheniensium duorum consabulatio, quorum unus, reverens legum, bona sua in commune deponit ex decreto ab Ecclesiastusis perlato, alter non deponit, eventum et mutabilitatem populi auspicans, præcone autem cænam de communibus bonis edicente, impigre accurrit meditans quomodo communium particeps fiat non præbens sua, 728—876.

Athenis, Alis Archenni, Av. 574.

Athenodorus cognomine Cordylion, Prol. IX, a, 45, p. XIX, in nota Hasii.

Athletæ (al. *Aurigræ*) usque ad ætatem scholiastæ purpurea trabea, ζωστίδι, amicti curribus pompaticè urbem intrabant, *Nub.* 70.

Athmonensis, ex pago Attalidis, secundum alios Cecropidis tribus, Pac. 190, 919.

Atlantius πόλος, Euripides Av. 179.

Atreus. Atrei filius πολυκράτης (Agamemno) inclutlesimus Achivorum, Æschylus Telepho, aut Iphigenia, Ran. 1270. Atreus et Aerope in *Cressis Euripidis, Vesp.* 763.

Atlagen avis in Marathonis paludibus degit, Av. 250, *Vesp.* 257 et *schol.*; varius, *Av.* 761 et *schol.*

Attalii (libri Aristophanis, bibliothecæ Pergamææ), Av. 1508.

Attalis tribus Athenarum, in qua Sunium, Nub. 401, *Pac.* 190.

Attica αὐτοφυῆς, ob benignum solum celebratur Geory., fr. 162. Est petrosa, ὄσπερος, *Pl.* 224, ὄμιον λαμὰν, bulborum vel allii agrestis, *ferax, 283, et olivarum ferax, Pac.* 578. Atticæ terræ laus, *Eq.* 582 sqq. Attica quomodo in quattuor regiones divisa a Pandione rege et filii concessa, *Vesp.* 1223, *Lys.* 58. Atticæ tres muri: borealis, australis vel medius, Phalericus, Triphal., *fr.* 469, a. In Attica olim lupi, de quibus *ἔτι et præmia eos cædentium, Av.* 369. Attici αὐτοφύωνες, *Vesp.* 1076. Attici crabrones fortissimi audiunt Persa, 1090. Atticis proprium σκώπτειν καὶ καίρειν, *Vesp.* 859. Attici annum indicabant κατὰ τὸν ἑκαεταίοντα ἀριθμὸν mensium post Dionysia, *Thesm.* 750. Atticæ virginis a quinto ad decimum ætatis annum car cogantur crocota amictæ ἀρτεύεσθαι Dianæ Brauronis et Munychiæ exponitur *Lys.* 645. Atticæ, non Athenææ, ob deæ nomen Ἀθηναία, vocantur mulieres Atheniensium, *Pac.* 271. *Conf.* *Av.* 828. Atticum mel, *Thesm.* 1192. In Pace Atticum mel in mortarium injicit Bellum: quod dextre factum est, quum hostiles civitates brassica, allio, caseo represententur, 252. Statim mouetur Bellum ut Attico melli parcat, quattuor obolis veneunt, utatur alieno viliori, 253 sq.

Attica dialectus media, neque effeminate urbana, neque rustice illiberalis, fr. 552. De ea præcipitur ad *Ac.* 1133, *Eq.* 3, 4, 37, 89, 245, 284, 433, 474, 539, 634, 639, 641, 645, 658, 671, 1158, *Nub.* 5, 17, 33, 34, 38, 43, 57, 72, 94, 110, 145, 218, 226, 232, 240, 254, 271, 315, 319, 381, 409, 439, 488, 509, 614, 616, 633, 694, 735, 743, 749, 758, 817, 832, 862, 911, 964, 993, 1041, 1056, 1065, 1149, 1171, 1223, 1338, 1481, *Vesp.* 22, 30, 62, 140, 446, 772, 897, 900, 943, 1057, 1074, 1080, 1120, 1397, *Pac.* 1, 5, 11, 25, 70, 71, 153, 166, 180, 259, 528, 659, 712, 772, 858, 930, 956, 1069, 1182, 1261, *Avium* 6, 7, 54, 70, 102, 122, 132, 268, 299, 877, 884, 1009, 1142, 1269, 1310, 1363, 1514, *Lys.* 13, 89, 135, 143, 196, 408, 416, 509, 549, *Thesm.* 83, 141, 393, 572, 852, 941, 947, 1170, *Ran.* 6, 23, 35, 58, 103, 127, 303, 338, 388, 469, 558, 638, 730, 750, 1068, 1378, *Eccl.* 209, 217, 557, 835, 853, 1151. *Plut.* 3, 5, 7, 12, 18, 21, 25, 27, 29, 33, 35, 40, 62, 66, 72, 75, 77, 103, 109, 127, 145, 147, 166, 198, 204, 229, 233, 249, 268, 277, 351, 355, 392, 406, 453, 469, 493, 517, 528, 538, 544, 545, 612, 627, 657, 662, 673, 677, 689, 696, 714, 745, 807, 827, 839, 883, 916, 930, 947, 1035, 1056, 1144.

[Attici pro ἰσθαδί dicunt ἰσθη, pro ἐμπύκλαδι ἐμπύκλα, etc. *Av.* 1310. Ἴτερος et ἄλλος sæpe confundunt, *Pac.* 11. Genitivum ponunt pro accusativo, *Pac.* 772. Ἦθειν dicunt pro ἦθει, ut προσθειν pro προσθεῖν, etc. *Pac.* 1182; τυκθησθαι pro τυψῆσθαι, *Pl.* 21. Voces ejusdem significationis ἐκ παραλλήλου jungere solent, ut τυψῆσθαι, etc. *Pl.* 25. Τὸν ἐμὸν αὐτοῦ βίον dicunt pro τοῦ ἐμοῦ αὐτοῦ, *Pl.* 33. Secundas personas singulares verborum passivorum per εἰ efferunt, ut πέσει pro πέσθη, *Pl.* 40. Interdum accusativum pro genitivo et dativo ponunt, *Pl.* 69. Ea contrahunt in η, *Pl.* 77. Nominativum ponunt pro genitivo absolutò, *Pl.* 277. Τροπαίον dicunt, non τροπαίον, *Pl.* 483. Βήιππεος Ἀθικῆς exempla, *Pl.* 469, 593, *Av.* 7. Dicunt βαδίστα, φεβίστα pro βαδίσταται, φεβίσταται, *Pl.* 493. Atticorum est dicere ληρον ληρεῖν, ὄβριν ὄβριζεν, etc. *Pl.* 617. Ἐρῶναι dicunt pro ἔρωται, ut ἦθειν pro ἦθειν, *Nub.* 313. Imperativi formæ Atticæ ποιοῦνται

pro ποιητῶσαν, χρῆσθων pro χρῆσθῶσαν, *Nub.* 439. *Apud eos articulus sæpe redundat, ut quum dicunt τὸ ποτὸν etc. Pl.* 5. *Accusativum interdum ponunt pro dativo, ut ἀπέσαι με pro μοι, Ran.* 103. *Apud eos præpositiones sæpe vel abundant vel deficiunt, Eq.* 37, 46. *Loca appellare solent nominibus ipsarum rerum quæ in eis venduntur, ut μύρον pro μυροπωλείων, Eq.* 1375. *Κεχῆνη dicunt pro κεχῆνα per synæresin, Ach.* 10. *Accusativum interdum ponunt pro nominativo, Av.* 1269. *Kust.*]

Atticonici, pro Athenienses, secundum præcedens ibi Laconici, Pac. 215.

Auxeni lapis in Orco, secundum nonnullos etiam locus Athenis; vel a siccitate mortuorum aut diu expectantium factus, Ran. 194, *sch.* 186.

Auge apud Euripidem in templo parit, Ran. 1080.

Augias: ejus thesaurum in Elide condiderunt Agamædes et Trophonius, deinde spoliarunt; sed Dædalus, in fuga ex Creta apud Augiam devertens, dolo furum Agamedem deprehendit, cui Trophonius caput amputat: hinc Augias Dædali jussu Trophonium et Cercyonem persequitur ad expiationem sanguinis, Nub. 508. *Augiæ stabulum ab Hercule purgatum, Pac.* 753, *Herculis ἄθλον Ἀυγείων, Av.* 1764.

Aures regis Persarum, ὠτκόουσταί ejus, Ach. 92.

Aureus. Vide Numus.

Aurigæ. Vide Athleteæ.

Aurum ob timorem flavum, Comicus incertus Pl. 204. *Autolycus, pater Lyconis, Vesp.* 1169, *Lyconis ex Rhodia filius, Lys.* 270. *Autolycus (non est Aristophanis fabula), p.* 445, *b.*

Automenes (ironice) felix prædicatur ob tres filios sollarissimos, citharædum, histrionem, Ariphradem suo ingenio lingua in lupanaribus patrantem, Vesp. 1275—1283. *Est pater Arignoti, 1281.*

Averruncatores, ἀλεξίκακοι, Hercules et Apollo, Pac. 422. *Vide utrumque nomen.*

Aves ut venum exponantur, Av. 1079—1082, *schol.* 14.

Avium genera poetica notatione recensentur Av. 229—254. *Conf.* 1332 *sq. et schol.* *Aves, ut aquilæ, in summis sceptris regum ad ornatum fictæ, 510, sch.* 512.

Aves, donum potens amasis ab amatoribus datum, 705 sqq., sch. 704. *Aves dicuntur omnia cujuscumque generis quæ futura indicant, 719—721, sch.* *Pl.* 63. *Aves domesticæ dormiunt in κατήρι, Ran.* 566.

Aves, fabula ingeniosissime composita, docta est Chabria archonte (ol. 91, 2) per Callistratum in urbanis Dionysiis, quum Lenæis poeta Amphiarum docuisset per Philonidem. Secundo loco vicit, Av. Arg. I et II. In ea Avium Chorus convocatur ab Epope et cantu lusciniæ, 209—309, ubi multæ ex eo aves enumerantur, partim describuntur. Aves advenientes Pisthæterum et Euelpiden ut hostes invadunt; sed persuadetur ipsis ab Epope summa commoda disci posse ab his advenis, popularibus suis, minime infestis et hominibus dexterrimis, si inducias et audientiam facere velint: quod præstant, iis ægre fidentes, 310—461. Vehementer mirantur se reges esse et deos, 467 sqq.; et, Pisthæteri documentis convicti, deplorant patrum suorum ignaviam, qui tantam dignitatem passi sint ab se auferri, Pisthæterumque implorant ut regnum ipsis reciperet, 539—549. Cujus consilii auditus et probatis, 626—637, convivio excipere jubent Epopem advenas, 658 sqq. Inter eas Lusciniæ quæ agressa est salutant, 677—684, et hominibus ærumniosis, somniorum et umbrarum similibus, suam antiquitatem, quæ omnes deos superet, potentiæ magnitudinem et commoda summa exponunt, quæ sint experturi qui ipsas jam deorum in

loco colant, 685—735. Lusciniæ, Musam silvestrem invocant, 737—751. Spectatoribus monstrant quam jucunde et facile, si qui velint, cum avibus sint victuri, 752—768. Cyncorum cantum celebrant, 769—782. Commodis quantis fruatur qui alatus sit et avis, exponunt, 785—800. Urbe Nubicuculia, Νεφελοκοκκυγία, condita et inaugurata, augurantur honores divinos quibus se mortales sint affecturi in ipsos merilissimas, 1058—1070, et decreta ponunt in eos qui male agant cum avibus, 1071—1087. Vitæ suæ felicitatem canunt, 1088—1100. Judicibus præmia promittunt, si suo Choro victoriam adjudicent; mala inantur, si sinant vinci, 1101—1117. Iride clam in urbem ingressa, omnes armari jubent, 1189—1198. Diis et nidori sacrificiorum transitum per Nubicuculiam interdixerunt, 1262—1266. Advenarum multitudinem et invalescentem anorem urbis suæ gratulantes sibi, alis instrui jubent advenas omnes, 1313—1334. Narrat mirabilia quæ volando conspexerunt, de Cleonymo βυφάσπιδα et Oreste heroe grassatore, 1470—1493, de Pisandro, 1553—1564, de oratoribus genere barbaris, lingua vindemianibus et ficis legentibus, 1694—1705. Salutat Jovis Basileam (Potentiam regiam), quæ Pisthætero nupta urbem intrat, hymeneum cantant, et novorum regum beatam potentiam celebrant, 1720—1764.

Ἄζοτες et κύρτες, Nub. 448 *in not.*

B.

Babylon muro laterum coctilium asphalti victorum communita a Semiramide, Av. 552.

Babyloni, fabula Aristophanis anno ante Acharnenses Dionysiis vernis edita, lacesens magistratus tam sorte quam suffragiis electos et Cleonem, presentibus sociis: quare accusatus a Cleome poeta, Ach. 378. *Add.* 503. *Vide fragmenta 43—73, p.* 452 *sqq.*

Bacchæ, Lys. 1312; *Delphicæ, Nub.* 605. *Bacchæ boves rumpebant et crudas carnes vorabant, Ran.* 357.

Bacchebacchum canere, Eq. 408.

[*Bacchiadæ, princeps Corinthi familia, not. Ran.* 439.]

Bacchus dominus, hederifer, etc., celebratur Thesm. 988—1000.

Bacchus, Διόνυσος, Jovis filius Nyseius, Nysæ in Arabia vel Æthiopia natus, Ran. 216. *Nyses dictus ab Indis et omnibus fere populis orientalibus, ibid.* *Bacchi imaginem Pegasus Eleutheris Bæotiæ in Atticam detulit; quo primum non honorifice accepto, tandem morbo genitalium Athenienses afflicti, cultum dei et φαρμακίαν apud se instituerunt, Ach.* 243. *Bacchus μέλαναις, atræ capræ pelle indutus, qui est habitus rusticus, fallit Xanthum Bæotum de Celænarum possessione cum Melantheo pugnantem: hinc ejus festum Athens, Ach.* 146, *Pac.* 890. *Bacchus Lycurgum timens in mare fugit, Eq.* 539. *De Baccho ab Lycurgo correpto quædam ex Lycurgea Æschyli, Thesm.* 136 *sq.* *Bacchus Penthei violentiam fugiens, recipitur ab Icaro, cui hoc hospitium dono rependit, Eq.* 700. *Bacchi nutrices Medea in juventutem restituit coquendo, apud Æschylum, Eq.* 1321. *Bacchum ipsum contempsit vel astios ejus læsit Midas et a deo punitur, Pl.* 267. *Bacchi amastus Staphylus Thasi, Pl.* 1021 *et not.* *Baccho sacre sunt tres plantæ, hedera, vitis, myrtus: quarum postremam Plutoni dedit, carissimam quod haberet ab ipso postulanti, quum Semelem matrem ex Orco reducebat, per Junonem imperato reditu; testis Iophon, Ran.* 330. *Bacchus, filius*

Stamilli, *inexpectate dictum, quum deberet, filius Jovis, a στανίω vase quo vinum servatur, Ran. 22.* Bacchus thyrsos et hinnulorum pelles gestans inter tædas in Parnasso choreas agit, cum *Delphicis virginibus*, Euripides *Hypsipyle, Ran. 1211—1213.* Bacchus, *κωμωστική*, conspiciendus inter Delphicas Bacchas cum facibus, tenet Parnassium rupem, *Nub. 603—606.* Bacchus Nysius, cum Mænadibus, *Lys. 1282—1284.* Celebratur *Thesm. 988—1000.* Bacchi templum, *Βαχχίων, Lys. 1.* Vide Dionysium. *In ejus templis pareæ angues, Pl. 690.* Bacchi templum Eleusine, *Ran. 343.* Bacchi mysteriis immolatur sus, *quare, Ran. 338.* Bacchi sacra patria (Dionysia), *Ran. 368.* *Habebat templum et festa cum choris celebrata Lianis Atticæ, quare Limnæus dictus Callimacho, Ban. 216.* *Et celebrantur Chytri festum decimo tertio die Anthesterionis, Ach. 1076.* Bacchus Lenæus, et ejus festum Athenis, *Ach. 961.* Bacchi daducho in Lenalco agone dicenti, *Invocate deum, respondetur, Σμελῆτ' Ἰαχὴν πλουτοδοῦσα, Ran. 479.* Bacchi sacerdos per præconem vocat ad Choas, *Ach. 1087.* Bacchus, *theatri et rerum in pace agendarum κίριος, Pac. 267.* Bacchi signum in teatro, *Eq. 536.* *Ei sacra comædige, Ran. 404.* Ejus alumnus se dicit Comicus *Nub. 519,* et per eum jurat poeta, *Vesp. 1046.* Bacchi sacerdos rubra facie, ab Eupolide αἰγύρριπος dictus, *Ran. 308 et not. Is προεδρίαν habebat in spectaculis scenicis, Ran. 297.* Bacchus τανποράχος apud Sophoclem, secundum Apollonium a tauris qui dithyramborum poetis præconiis dabantur; alii dictum putant a Bacchis discernentibus crudos boves. *Erat et τανπόρεως.* Aliis *μοσχοράχος, Ran. 357.* Bacchi festum Ascolla Athenis quomodo celebretur, *Pl. 1129.* Baccho præstat (sacrificium?) Phormio ad abolendam multam, *Pac. 347.* Per Bacchum juratur *Nub. 91, 108, Eccl. 344, 357, etc.* *Varie significationes vocabuli Bacchus, Eq. 408.* Bacchus et Iacchus iidem secundum nonnullos, *Ran. 324, 404.* Phrygius est Sabazius, *Av. 875, Vesp. 9, Lys. 389.* Idem Hyas et Eucæus (Eivus? Euisus? v. not.), *Av. 875.* Bacchus (a Comici) introducitur ventriosus, tumidus a desidia et vino, *Ran. 200; meticulousus apud Eupolidem, Pac. 741.* In *Babyloniis* Bacchus in iudicium abijt et duo oxybapha ab ea postulant demagogi Athenienses, *fr. 48.* In *Ranis* Bacchus cum Xanthia servo, qui sarcinas portat asino insidens, venit ad portas Herculis: qui progressus risu prope emoritur de habitu Bacchi, leoninam pellem crocote injectam, colthuram una cum clava gestantis, *1—47.* Narrat Herculi, legenti sibi dum navigare Andromedam immane desiderium iniectum esse Euripidis poetæ, quem jam descendat ab inferis reducturus; nam solum superesse Ioplontem, poetam bonum, nisi Sophoclis patris sint quæ eiat; Agathonem ad beatorum epulas ahiisse; ceteros esse contaminatores artis; Euripidem fecundum et audacem, *48—107.* Quærit ex Hercule viam qua in Orco eatur, deversoria, cauponas, et aliquamdiu ladicatus discit, *108—165.* In Charonis cymba remum agens audit cantus Banarum (malorum postarum), quibus oppedit, *166—270.* Inde viam faciens in Orco timet parricidas, perjuros, belluas quas Hercules dixerat, Empusam, usque dum ad Initiatorum choros pervenit, *271—322,* quibus gaudet, *414 sq., 444 sq.,* et ad Plutonis ostia se adesse discit, *431 sqq.* Pullat; progressus Eacus in eum ut Herculem Cerberi furem durissime invehitur, et terculamenta Orco arcessitum currit, *460—478.* Vehemens timor Bacchi; qui a Xanthia impetrat ut ipse Hercules fiat, *479—502.* Jam adeo

ancilla Proserpinae Herculem ad lautas epulas invitavit; resunit igitur Bacchus habitum Herculis, *603—568.* Ad irruunt cauponæ duas quarum merces Hercules cum ipsis fiscillis devoraverat, eum ad Cleonem et Hyperbolium iudices mortuos et plebiculos vehementer sedentes rapturus; hinc iterum petit timidus deus a Xanthia, ut Herculis habitum resumat, *649—684.* Interea Eacus cum servis progreditur, et vinciat Herculem; Xanthia negante se usquam ante hunc vasisse, servus, Bacchus, ad questionem trahitur, deum se esse testans; jam ester servus sit, verberibus explorat. *Atque frustra, et ad Plutonium Proserpinamque ducit cognoscendos, 666—674.* Bacchus, artis perito, iudicium desertur de Eschylo et Euripide, *810 sq.* Progreditur moderationem snadum Eschyri ira excommodositas, tunc in ignem injicit et preces concipere postum jubet, *830—891.* Audit poetes, certamenque eorum moderatur, tandem poesin utriusque læne examinat: nec tamen Nitem discernere sustinet: se alterum (Eschylo) sapientem iudicare, delectari altero (Eschylo), *905—1412.* Sed ne re infecta redent, ex utroque utilia respública consilia quærit, de Alcibiade, de servanda civitate: quibus auditis, Eschyllum eligit, *1415—1478,* et convivio a Plutone excipitur, *1481.*

Bacchyides, Opuntius tibicen, a Platone comico in fabula Sophistæ inscripta recensetur inter asphistas, Nub. 331.

Bacis vates, Pac. 1070 sq. Erant tres *Bacides*: sanctissimus ex Eleone *Bacotis*; alter Atticus; tertius Arcas, ex oppido *Caphya, Cydas et Aleles dicitur.* Theopompus narrat *Bacidem* primum ex oraculo *Lacedæmoniorum* mulieres furiosas exprobase, *1071, Av. 962.* Memoratur *vates Atticus Bacis Eq. 123, 124, 1003, 1004.* *Ubi schol. v. 123: Erant etiam alii duo, Bacotis, et Aroas. In Bacidis oraculis erat etiam illud de Athenis olim emicataris inter urbes ut aquila inter reliquas aves, Av. 978.* Bacis pro vate dictum appellative *Pac. 1119.* *Bacis, epiteticum Pisistrati, Pac. 1071.*

Baculi iudicium eodem colore quo tribunal, in quo iudicandum is erat, Vesp. 1110. Vide *Judices, Iudicia.*

Balnea: mos ibi παραλοῦσθαι (divitiibus, qui) spongia relinquebat (pauperibus, alioqui habentibus) sparteo contextum pro spongia, *fr. 150.* In *balneis, dum frigus est, inopes et mendici noctem transigunt, Pl. 535.* *Balneum nuptiale, de quo Memorander, Lys. 378.*

Balneatoris apparatus, Ran. 710 sqq.

Baptæ. Vide Enpolis.

Barathrum, profundum sive hiatus terras Athenis, in quem præcipitabantur malefici, Ran. 674, Pl. 431, Eq. 1362. *Et præcipitaverant Athenienses legatos Dardi, Eq. 1362.* Adde *Phryx.*

Barbitum, instrumentum musicum, Eq. 522.

Basilæa, in Artibus formosissima virgo, est potentia Jovis, qua is omnia administrat, 1536—1543, et sch. 1536. *Eam usorem sibi poscit Pistheterus, 1634 sq., de consilio Prometheus, 1536.* Conceditur Pisthetero ab legalis, *1678 sqq.,* de celo petenda, *1686 sqq.* *Eam magnifica polchritudine splendens ducens jam potentissimus accedit Pistheterus, 1706 sqq.* *Basilæa salutatur a Choro, 1730, κἀπέρος Διός, 1753.*

Basilica porticus, in iudicium sortibus litera B notata, Eccl. 485.

Battus Thera prope Cratam in Libyam duxit coloniam Cyrenen: quo re adeo lenti Libyes, ut in nuntis eum altera manu regiam potestatem, altera silpium,

praesentissimum erat, accipientem representarent: unde Batti aliphium proverbiale de eximio honoribus. Narrat Aristoteles, Pl. 925. Batti alterum nomen Aristoteles, ibid.

Datus, homo ob molliorem notatus, Pl. 1011.

Delecleo (Osor Cleonis, fictus ab Aristophane) in *Vespis*, filius Philocleonis insano iudiciorum furore acti, patrem aegerime custodit ex superiore aedem obstruatarum et rebus einctarum parte, postquam plurimos sanandi patris modos frustra tentaverat, 67 sqq., 114 sqq., moribus *πραγματικῶς*, 126. Deprehendit patrem evadere conantem novis machinis pluribus, et servorum opera aegerime cohibet, 136—219, quos iam cavere jubet iudices senis sodales iracundos, de nocte adventuros eum arcebitum, 214—227. Quorum auxilio quom patris rete arrodit, Delecleo audit, servos vocat, 395 sqq., et ad pugnam cum *Vespis* incitat, 433 sqq. Cum repressis sermonem conferre et in gratiam redire cupiens, aegre ab iis, populi oorem, tyrannidis et Lacedaemoniorum amantem appellantis, impetrat audientiam, 471 sqq. Et primum exponit abusum tyrannidis vocabuli, 488—507, deinde demonstraturn iudices derideri ab demagogis et servitatem eis servire, 512—520. Quod admittentibus patre et Choro, scriptum afferri jubet, ut aliqua notet ex patris oratione iudicum potentiam probatera, 529 sq., 537, 559, 578 sq., 588 sq., 603 sq. Jam ipse primum ostendit ne decimam quidem partem redditum civitatis cedere iudicibus, reliqua et pretiosissima quaeque demagogis, qui rejectanea modo iudicibus objiciant, 650—679. Deinde ab iisdem res de composito ita agi ut iudices saepe fraudarent, quum viginti milia civium, illi si vellet, in deliciis et ut Marathonomachas deceat, vivere possint, 682—712: at quam pauca ex magnis promissis aegre redeant patri! Quare se domi eum continere et laute tractare, 715—742. *Vespis* plane in ejus sententiam eunt; sed Philocleone iudicandi furorem non dimittente, filius ei parvum tribunal domi instituit, magni simulacrum planissimum, ut omni tempore, vel febricitans, satur et omnibus vitis commodis affluens iudicet de rebus domesticis, ut delictis servorum, 760—834. Ecce Laches canis Siculum caseum furatus (*vide dicta in Laches*) adducitur: hanc causam patri statim mandat et tribunal, quod inchoaverat, absolvit, patre condemnare properante, 835—869. Vota accipit ut pater clemens fiat et deponat injustam asperitatem, 860 sqq., 875—894; deinde praecone iudicii ipse agit, 891—905; et invito patre testes citat; deinde reum tam accurate defendit, ut misericordia tangat patrem, 936—984. Nihilominus condemnaturum illum dolo circumvenit, ut insciens absolvat Labetem. Quare desperantem de salute sua patrem consolatur et ad convivium jucundaeque agendum vitam in domum ducit, 985—1008. Omni modo invitae et fere cogit patrem ut pallium, *πέδιον*, et calceos permittet cum molli gaunaco ex Persis et baxeis Laconicis, 1120—1173; deinde docet eum sermones quales tum in usu erant inter elegantes et scitos homines, et in conviviis decore versandi modum, 1174—1249. *Abducentur* ad coenam quum Philocleo moneat quanta male sequantur ebrietatem, quae poena rerum designatarum, *σάβη* non ejusmodi morem esse dicit inter bonos et honestos viros: ibi veniam petendo et facetiis fabulisque ridiculis proferendis omnia sic placide componi. Talibus igitur sermonibus ad effugiendam poenam studendum esse Philocleo intelligit, 1250—1264. His convenienter quum petulantissime in convivio omnes insultasset, ebrium cum face et tibicine redeuntem et obvios ver-

berantem sequitur Delecleo, pro ejusmodi commissis in jus vocandum esse clamans, 1332 sqq., sed irridentem pater regerit et elegantias illas, quas ab ipso scilicet didicerat; ita ut protervum senem a pluribus in jus vocatum tandem vi in aedes auferat, 1334—1449. Splendide laudatur a Choro ob pietatem, 1462—1473. Tandem furorem patris cohibere non potest, et spectat saltantem et cum Carcini filii chorea certantem, 1496—1511.

Deo pro *Zeō*, *Prolog. VI, 11; IX, a, 6, p. XVIII.*

Beatorum insulae, *Vesp. 639.*

Bellaria, *καταγομαρα*. Vide Servus, Nupti.

Bellerophontes (pluraff) Euripidis, *Ran. 1051. Bellerophon per calumniam Sthenebae a Praeto ad socerum missus ut periret, castitatem suam eventu probavit et rediit*, 1043. *Pegaso alato vectus in caelum ascendere cupit apud Euripidem, Pac. 76.* Bellerophon sordidus et claudus a casu de Pegaso equo inducebatur ab Euripide, *Ach. 427. Adde sch. Pac. 147, Ran. 846.* Ab eodem Euripide mendicis, garrulus et disertus exhibebatur, *Ach. 429. Fertur, absumpta Chimera Corinthum redux, Praeti uxorem doloze Pegaso impositam in mare dejecisse, Pac. 141.*

Bellum sacrum. De sacris bellis duobus jussu Delphici oraculi gestis v. narrationem historicorum in Av. 556. Bellum Corinthiacum, Pl. 173. [Bellum Peloponnesiacum tangitur Eq. 794, 1392, Ach. 266, Vesp. 41, 210, Pac. 435, 466, 479, 665, 990, Av. Arg. II, 186. Ejus origo et caussa, Ach. 526 sqq., Pac. 606. K.]

Bellum, Πόλεμος, ut persona, Ach. 979. In Pace Πολέμου dii, Graecis usque belligerantibus irati, caelum cesserunt: tum is Pacem in antrum profundum superiugestis lapidibus conclusit, 205 sqq. Exit in scenam cum mortario, cui urbes Graecas *fructibus carum significatas* injicit, contusurus in cyceonem, 236—252. Hinc famulum Tumultum sibi afferre jubet pistillum ab Atheniensibus; sed ab his, mox ab Lacedaemoniis vacuum redit, quum hi ipsi suos pistillos, *Cleonem et Brasidam*, nuper in Thracia perdidissent; intrat igitur Polemus confecturus sibi novum, 255—288.

Belonopolis (Acnum venditor) plorabit eum Pamphilo, *pro proprio nomine accipitur scholia; et dicitur faenerator, aliis assentator Pamphili, Pl. 175. Sed vide Aristoxenus.*

Belus, pater Lamiae ex Libye, Pac. 758.

Bendis, magna, potentissima dea (Thracia), ejus aene calida est ara (apud Athenienses), *Lemna, fr. 332.*

Bereschethi, insanitae praesides dii, vox ficta, Eq. 635. Blandae appellationes amicorum, Eccl. 973 sq.

Blepsidemus, in Pluto petulans homo, furti insinulat Chremylum ob repentinas divitias, et impellit ut ad amicos mittat Plutum cui cito sanandum curet, 332—414. Paupertatem, a qua indigentur, conviciis insectatur; ea violenter repulsa, ceteros arguit ut in Esculapii sanum properent, 415—623.

Blepyrus, in Ecclesiazusis maritus Praxagorae (*v. sch. 516*), cecaturiens exit, miratus quae uxor cum vestimentis suis nocte evaserit; vicino rem narrat, cui eadem plane evenerunt; diu parturit, 311—371. Interea superveniens Chremes ei narrat quae in concione populi mira facta sint, ut moderatio republicae mulieribus mandata, 372—477. Praxagoram redeuntem Blepyrus conspicit et ob exitum intempestum de maecho accusat; commentis placatus, et ut ignare narrat quae in concione perlata sint, 520—563. Inde adit Praxagoram sua consilia de republicae salute exponentem et dilutionibus suis ad singula dilucidius persequenda ex-

- elit; jucunda quae fetura est otiosorum virorum vila et arridet, et abit cum uxore in forum, 583—727. Ad cenam lautam venit, felix praedicatus ob talem uxorem, 1125 sqq.
- Bibliotheca (Alexandrina)*, Nub. 967. Vide *Alexandrina*.
- Bædas philosophus*, in quem *Diphilus* carmen scripsit, ut serum eum exhibens; quod læto animo tulit *Bædas*, Nub. 96.
- Bœoli* (non est *Aristophanis* fabula), p. 445, b.
- Bœoti*. Eorum et Atheniensium bellum de *Celaenis*, Pac. 890. *Bœoti* a *Thracibus* expulsi sedes quaerentes inveniunt in *Thessalia* ad *Pagaseticum* sinum, ubi offendunt corvos albos quos sequi oraculum iussurat, Pl. 604, Nub. 133. A *Bœotis* transitum rogabant Athenienses *Delphos* profecturi, Av. 189 et sch. *Bœoti* *κολακωφόροι*, Ach. 872. Vendunt gallos gallinaceos et (quod ob tibicinium *Thebanorum* facete additur) cicadas, 871, et alia plurima, 874—884. *Συβοιωτοί*, *Cratinus* Pac. 741. *Bœotum* boves *εξακωφόροι*, Pl. 706 c. nota. *Bœoti* *Phocensibus* oraculum *Delphicum* ablatum vincuntur ab *Atheniensibus*, Av. 556. Ex *Phyle* boves rapuerunt, Ach. 1023; ipso *Chonm* et *Clytrorum* festo irruptionem in agros *Atticos* faciunt, 1076 sq. Eos odit *Lamachus*, Ach. 624. Sunt hostes *Atheniensium*, Eq. 479. *Bœoti* vocantur qui pace non videntur gaudere, Pac. 466. Nimirum *Alcæo* *archonte* induciæ 50 annorum fœbant inter *Athenienses* et *Lacedæmonios* una cum sociis præter *Bœotos*, *Corinthios*, *Eleos*, auctore *Philochoro*, ib. Erant hostes *Atheniensibus* dum *Lacedæmonii* *Deceleam* occupabant, Av. 189. *Bœotios* quoque legatos adfuisse oportet in altera parte *Lysistratæ*, Lys. 1242, coll. 1108. *Bœoti*, Lys. 35, 40, etc. *Bœotum* et *Atheniensium* *συμπαια* in tria biennio ante hanc fabulam (ol. 96, 2), teste *Philochoro*, Eccl. 193.—In *Acharnensibus* *Bœotus* homo *Thebis* advenit in forum *Dicaeopolitidis*, plurimas merces *Bœotias* ferens et venditurus: *Atheniensium* mercibus ad permutandum oblati, domum auferendum accipit *scyophantam*, 860—958.
- Bœotia* *εὐπαιδία*, Lys. 88 et sch. Recensentur quæ *Bœotia* in *Atticam* venum mittat, Pac. 1003—1005. Est *ἐπιβοιωτῆρος*, 1003. Multus in ea caseus, Eq. 479. *Bœoticæ* merces decreto prohibita, Lys. 702 sq. *Bœotia* anguillæ, e lacu *Copaide*, Lys. 36, 702, fr. 333. *Bœotica* dialectus, Ach. 796, 871, 889. *Bœotica* harmonia, Eq. 989.
- Bœotium*, modi musici genus a *Terpandro* inventum, Ach. 13.
- Bœotius* (?), *Tagen.*, fr. 430.
- Boni* genii, ἄγαθοὶ δαίμονες, poculum primum vocabatur, circumlatum post cenam, Eq. 85. Ib. 106, Pac. 300, Vesp. 525. Sumebatur mensis sublatis, et poculum rursus implebatur, Vesp. 525.
- Boreas* magnus irrupens in *Persarum* classem ad *Artemisium*, Vesp. 1124. *Boreas* et *Sol* in fabula certant, uter viatori *αἰσῶρα* sit exuturus, Ran. 1459.
- Dos* in *didrachmis* *Atheniensium*, Av. 1106. Vide *Cestrin* boves, *Epirotici*.
- Brasidas*, dux *Lacedæmoniorum*, *Tellidis* filius, Pac. 282, in *Pylo* contra *Demosthenem* pugnat, et fugit abjecto scuto, Eq. 55. *Brasidas* effecit ut *Scione* ab *Atheniensibus* descisceret, Vesp. 210. Cum *Brasida* facere insimulatur *Bdelycleon* in *Vespis* 475. *Brasidas* favere dictum pro *λακωνικῶν*, Pac. 640. *Albenis* læteratus sermonibus, 641. Dux *Lacedæmoniorum* *Brasidas* occubuit in *Thracia* ad *Amphipoliam*, ib. 282—284, octo mensibus ante editam hanc fabulam, ib. 48. Eo
- et *Cleone* mortali induciæ *tricensuales* indubatur inter *Athenienses* et *Peloponnestos*, Eq. 1392.
- Brauron*, pagus *Atticæ*, ubi multæ meretrices, Pac. 874. Ibi *Dionysia* celebrantur, Lys. 645 not., Pac. 874. *Brauronia* *Diana*, cui *ἀπρωστῶνα* *virgines* *Atticæ* *Brauronis* festo, Lys. 645. *Brauronia* *Diana* apud *Philaidas*, Av. 874.
- Brauronia*, festum. Vide *Brauron*.
- Brettia* lingua nigra vehemens (ab *Tyrrhenorum* urbe *Bretto*), fr. 719.
- Britomartis* *nympha* in venatione retibus incidit: ex quibus a *Diana* liberata, *Diclynnæ* *Dianæ* *templa* condidit, Ran. 1356.
- Bromius*, *Thesm.* 991. *Bromia* festivitas, *Dionysia*, *Athenis* adveniente vere, Nub. 311.
- Bucephalus* equus, fr. 135. *Bucephalus* equus dicitur a bovini capitis figuram ei inistam, ut *Alexandri* illi, cui mortuo *Bucephalea* urbs tanquam monumentum ab rege condita, Nub. 23.
- Bulbi*, *aphrodisiaci*, Eccl. 1092.
- Bupalus*, cui verbera minatus erat *Hippomach*, Lys. 361.
- Bupalus*, filius *Archenni* artificis, Av. 574.
- Buphonia*, festum vetus, quod post mysteria solibus agi dicunt, in quo borem maciant in memoriam primi bovis in *Arce* maciati ob devoratum *Dipolis* sacrum libum. *Schol.* *Veneris* *Minervæ* agi dicit. Nub. 986.
- Bustris*, Pl. 178.
- Butatio*, ob stoliditatem notatus, Ran. 990.
- Busyges*, cognomen *Demostri*, qui ab *Eupolide* ut *juriosus* notatur, Lys. 397.
- Byrsa* dicitur *Athenæ* (per lusum), *Dram.*, fr. 280.
- Byrsine*, mater *Hippiæ* facta pro *Hyrakine*, Eq. 449.
- Byzantium*: ibi nomi ferrei, tenues, mali, Nub. 249. *Co* *stodis* *Byzantii* ab se olim actæ meminerunt *senes* *Attici* in *Vespis* 236 sqq.

C.

- Cabiri*. Eorum mysteria in *Samothrace*, Pac. 278. Is initiati habentur justi et servantur in periculis et tempestatibus, ibid.
- Cadmus* *Agenoris* filius, relicta *Sidonia* urbe, *Thebas* venit, *Euripides* *Phrixo* altero, Ran. 1125 sqq. Oraculum ei redditum v. in nota.
- Cæcias* ventus, Eq. 437.
- Cænum*, καὶνόν (Novum), locus in foro *judiciali*, ut *Perabyston*, *Trigonon*, *Meson*, Vesp. 120.
- Calamintha* planta male olens, qua usta serpentes abigunt, Eccl. 648.
- Calchedon*, Eq. 174. *Scholias* legunt *Carchedon*, i. e. *Carthagena*. Eo expeditionem parere dicitur *Hypobolus*, ib. 1303.
- Calculi* suffragiorum perforati damnabant, pleni absolvent; alii κύριοι, alii ἀκυροί, Vesp. 987. Vide *Chœrinæ*, *Lupini*.
- Callias*, *Phænippi* filius, Av. 283, *daduchus*, sacro veste indutus in *Marathonia* pugna, ubi effosso thesauro dives evasisse dicitur; ter curru vicis *Olympiæ*, quare filium appellavit *Hippontem*, Nub. 64.
- Callias* *Hippontici* filius, *paterna* bona per *lasciviam* absumpsit, etiam *maechus* deprehensus; satis perstrictus ab *Eupolide* in *Adulatoribus*. A primo *Callia* *Phænippi* filio sibi successerunt *Hippontici* et *Callias* alternantes, Av. 283 et not. Perstringebatur etiam a *Cratino*, Eq. 527. *Callias* *Hippobini*, pro *Hip*

- ponit, filius in pugna navali κίονον λεοντή indatus, quo insania ejus in mulieres notatur, *Ran.* 428—430. Nam patrimonium libidinibus absumpsit, *ib.* 429, *Eccl.* 810. Quare in Aivibus ei plumæ desluunt, a sycophantis et meretricibus vulsa, *Av.* 284—286. *Habitabat in pago Melite: ad quem nonnulli referunt Ran.* 501. Calliam subigit Meletus (poeta tragicus), *Georg.*, *fr.* 176. Τὸ Καλλίου νόθον, *Melagenes Vesp.* 1221. Adde Clisthenes.
- Callias archon* (ol. 81, 1), *Ach.* 10, *Nub.* 971, *Lys. Arg. I.*, 173, *Ran. Arg. I.*, 404, 694, 725.
- Callias, πρωτοπόλης, et ejus administratio reipublicæ Atheniensis tangitur Eq.* 132.
- Calligenia dea invocatur in Thesmophoriis, comes Cereis, quæ προλογίζει in Thesmophοριαστασίᾳ alteris, Thesm.* 298, *fr.* 300, a.
- Calligenia, tertius dies Thesmophoriorum, tertius decimus Pyanepsionis, Thesm.* 80.
- Callimachus dux in Marathon pugna vocit Dianæ tot tauros quot hostes interfecturus sit exercitus Atheniensis: sed quum nimis esset numerus, caprus immolabat, Eq.* 660.
- Callimachus chori magister, schol. χαμαιδέστωλος, pauper, Eccl.* 809.
- Callimachus titulus inscriptis libris bibliothecarum Alexandrinarum, Prof. IX, a, 26, p. XLX; X, a, 23.*
- Callippides* (nomen nobilium Athenis), *Nub.* 64. Καλλιπιδεύς. Vide Olea.
- Callistratus: per eum Aristophanes docebat fabulas πολιτικός, Prol. III, 50 sq. Sic Acharnenses Aristophanis docet, Arg. Ach. I. A Cleone in senatu accusatus: quo fortasse refertur Vesp.* 1284—1291. *Per eum etiam Lysistrata docta, Lys. Arg. I, et Aves, Av. Arg. I, II. Terram cleruchicam possidebat in Ægina insula ad Atheniensibus subacta, Ach.* 654.
- Callixenus in causa erat quod duces ad Arginusam in judicium abducti, Ran.* 541.
- Calonice, mulier, in Lysistrata venit in concionem Lysistratæ, 6 sqq. Jusjurandum ceterarum nomine præstat, 212—236. Cum ceteris in arcem abiit, 263.*
- Calumnias ventus ab Aristophane fictus, Συκοφαντίας, Eq.* 437.
- Calyca, nomen mulieris, Lys.* 322.
- Calydon hæc regio Peloponnesæ, Euripidis Meleagri initium, Ran.* 1328. In Calydonii aprî venatione a Peleo occiditur Eurytus, *Nub.* 1063.
- Camarina, urbs Sicilia, Ach.* 600.
- Cambysæ et Psammelichi bellum, Pl.* 178.
- Camelus θερμόπρωκτος et libidinosa, Vesp.* 1035.
- Camillus. In caminis fabri ærarii fingebant βασιλέα (ridiculus species ad averendum livorem), fr.* 510.
- Camirensis a nonnullis patatur Aristophanes, Prol. XIV, 2.*
- Canache, soror Macareï filii Æoli, a fratre uterino subigitur in dramate Euripidis, Nub.* 1371, in *Æolo, Ran.* 849.
- Cancelli tribunalis, Vesp.* 386 et *sch.*, 552.
- Canephorus (canistrifera), Lys.* 1194. Canephorus Dionysiis: sumebantur ex nobilibus virginibus; canistris, quas ferebant, ex auro confectis impositæ erant omnium frugum primitiæ, *Ach.* 242, 260. Canephoræ virgines habent caricarum eatenam in pompa, ferentes pateras auro solidas, *Lys.* 646 sq. Canephoræ cerussate, ἐντετριμέναι, *Eccl.* 732, et ex *Hermippo comico Av.* 1351. Eas sequebatur puella umbellam ferens et solam, *Av.* 1351, ubi *schol.* locos
- Comicarum habet de sellifera, διαφορέα. Add. sch.* 1508.
- Canis. Per canem juratur Vesp.* 83, ob superstitionem aut philosophorum imitationem. Canis culus, *proverb.*, *Ach.* 863. *Canis Acalanthis, Av.* 874. *Canes ἀσφόροτοι, Eschylo in Agamemnone suat aquilas, Ran.* 1291.
- Canistrum ad sacrificium, Av.* 43.
- Canonus. Cannoni decretum, ex quo seorsum audiebatur defensio duorum qui in eadem re κατ' εὐαγγέλιον judicabantur, Eccl.* 1089 et *not.* *Craterus addit, hoc ad clepsydram fieri eum jussisse. Obiit in barathrum conjectus, publicatis opibus, ibid.*
- Cantharus, heros Atticus, Pac.* 145. *Canthari portus in Piræo, in quo navalia, ab heroe Cantharo dictus, ibid. Erat etiam vicus in Attica Canthari portus, non Cantharus, dictus, ab heroe indigena, ibid.*
- Cantharus aureolus, χρυσοκρόκοντιον, quos pueri pede vinclos evolare sinunt, Vesp.* 1342.
- Cantharus, κάθαρρος. In Pace cantharus ingens stercore nutritur ab duobus famulis Tryggæi, 1 sqq. Cui insidens Tryggæus, et velut Pegasus palpans, in cælum fertur, 65—176, fictione ex nota fabula Æsopi petita, 129 sqq. Deinde cantharus hic Jovis currum subiit et fulmen gerit, Ganymedis ambrosia (conf. *schol.*) nutritus, 722—724. Cantharus femine sexus non exstat, sed mares stercus asinorum semine suo immisso glomerant, unde genitura fit, *ib.* 7 et 82.*
- Cantharus, navigium, Νατιονργίς, Naxi fabricatus, Pac.* 143.
- Caphya in Arcadia, unde Bacis vates oriundus, Pac.* 1071.
- Capnias, quale sit vinum, Vesp.* 151. Secundum nonnullos Beneventi in Italia provenit. Capnias erat etiam cognomen Ecphantidæ, *ib.*
- Car, Av.* 762. Cares collium apices incolunt, gens bellicosissima, quæ mare tenens multas regiones occupavit, *Av.* 292 sq. Cares servi: unde nomen servile Carion, *Pl. Arg. V.* Cares contra Ambraciotos (v. *not.*) bellum meditantes, dubitabant cum Persisne totius Asiæ potentissimis an cum Milesis vicinis ac tum florentibus se conjungerent: oraculo hos rejiciente nihilominus cum Milesis Persas adorti, prope omnes interierunt, sub Dario Hystaspæ; narrat *Demo, Pl.* 1002.
- Carcinus. Carcini pater Thoryctius, Pherecrates Vesp.* 1509. Carcinus si cum filiis tragicis χορευταί venerit choreas institutum, Mnesa rogatur ut eos respuat, parvos et impuros saltatores, μηχανοδιδάσας, *Pac.* 782—790. Perstringebantur filii Carcini tres, Xenocles, Xenotimus, Xenarchus, ut parvi statura, 782, 789. Xenocles in tragædis fertur machinas et mirabilia exhibuisse; unde δωδεκαπύχωνος dictus a Platone comico, 790. Carcini filius medius, *Vesp.* 1501. Carcinus habebat quattuor filios quorum tres χορευταί, quartus Xenocles, poeta. Accurate recensentur a Pherecrate, *ib.* et 1509. Erant Xenocles, Xenoclitus, Xenotimus, Datis, *Ran.* 86. Melius rhythmis imperitus, *Vesp.* 1504, parvus et macilentus, 1503. Carcini filii στροβίλοι, quod vocabulum varie exponitur, *Pac.* 864. (De his saltantibus fort. intelligendum *fr.* 523, v. 2.) Carcinus, pater Xenoclis, *Thesm.* 441; pater Datis tragici poeta, *Pac.* 289. Carcini filius, Carcinites, alius, tragædus, ut ὄψοφύρος perstringitur, *Vesp.* 1505 sq. Tertius accedit, minimus natu, tragicus poeta, pinnoteres, 1508—1511. In hac fabula cum omnibus in certamen descendit Philocleo, felice prædicato patre ob σκαυδία, 1512 sqq. Deinde ridetur a Choro ut carcini, 1518 sqq., et pater vocatur ποικιλιών ἐναί, 1531.—Carcini

dæmones, *vel diti ab hoc tragico poeta in scena exhibiti, vel filii ejus, Xenocles poeta tragicus, et Xenotimus choreutes, Nub. 1261. In Pace* Carcinus dixit drama sibi præter spem quod contigerit, a mustela vesperi strangulatum, *ubi de Comicus vel Muc, Mures, drama ejus illudit, vel de Dramate in quo ipse vel Xenocles victus erat loquitur, 791—795.*

Carcinus Corinthius quidam, Eq. 608.

Cardia, urbs Thraciæ, Av. 1474.

Cardopio matrem ferit, fabulæ initium ignotæ, Vesp. 1178.

Cares. Vide Car.

Caria, Eq. 173. In hac regione cibus χῆρον, Pac. 595. Caricæ habitations, Av. 292. Carici modi tiliarum, vel flebiles, vel barbarici et serviles, Ran. 1302.

Cario, servus Chremyli in Pluto, ridet heri insaniam, cæco sene duce utentis ex oraculo, 1—70. Pluto ipse et herus ei persuadent potentiorum esse Jove, 80—192. Heri jussu populares rusticos adducit, divitias ipsius eventuras promittens, Cyclopem cum ovibus, Circeen cum subis ad eos ridendos saltans, 253—321. Stragula effert ad pompam in templum Æsculapii duccendam, 624 sq. Redux narrat quomodo incubatio facta fuerit in templo, quomodo deus sanatus, Neocles fur cæcior factus, quaque ipse veniiliter egerit, 627—747; et immensam hominum turbam sequi herum. Jusso choro saltare, obviam procedit pompæ redeuntis, 750—770. Exit et domus felicitatem describit, 802—822. Sycophantam devovet et vexat, 876, 926—943. Mercurium ad Plutum transfugientem rogatus ut excipiat, difficilem se præbet, ex toto illius dei ministeriis unum, certaninum festorum præsidium, probans; et deum ad puteum mittit exta lavatum, 1097—1170.

Carmina convivalia. Vide Scolia. Adde not. Ran. 1302.

Carnea, festum Lacedæmonæ; in iis certamina citharædorum, Av. 11.

Carphæa, urbs Doridis, not. Pl. 385.

Carthago, Eq. 173.

Carystii, in Eubœa, boni et fortes, perstringuntur ut adulteri, Lys. 1058, 1181; sunt socii Atheniensium, ib. 1181.

Carystio quidam consilia, quæ Samii agitabant de defectione, Atheniensibus aperit et cum familia præmiis et civitate donatur, Vesp. 283.

Carystus, urbs Eubœæ, Lys. 1058.

Castor et Pollux, τὸ σῶν, per quos jurat Laco Lys. 1095, 1171, 1174, etc. Per Castorem jurat Laco ibid. 988, Lacæna ib. 206.

Catabasion a nonnullis dictum oraculum Trophonii, Nub. 508.

Catalogus militum, Eq. 1369, sch. Pac. 1181. Proponebatur ad prytaeum, eo loco ubi sunt statuæ duodecim heroum eponymorum tribuum: ibi singuli cognoscebant an exirentum ipsis esset, Pac. 1183.

Catonæa, servorum vestimentum, Eccl. 724. Κατωνάαι gestabant Athenienses sub Hippia, Lys. 1151, 1155.

Catophagas avis, quasi dicas Vorax, Av. 288.

Cauda victimarum: ex ea et lumbo igni impositis omina petunt sacrificantes, Pac. 1054.

Cannæ, καυνάαι, vestis, etiam Persis dicta, mollis, Vesp. 1143, Ecbatanis ex lana texta, 1143 sqq., Sardibus venalis prostrans, 1139.

Caunii: ab iis καυνάαι dictum sortiri, Pac. 1081.

Cauponæ duæ in Ranis apud inferos, quarum merces Hercules Cerberum petens cum fuscillis devoraverat, Bacchum Herculis habitu indutum ad Cleonem et Hypربولουm iudices tracturæ, 549—578.

Caystrium pratium, ad fluvium Caystrium Lydiæ circa Miletum, ubi multi anseres, Ach. 68.

Cebriones, gigas θεομάχος, quem vicit Venus, Av. 553.

Cœcles, vetustissimus poeta dithyramborum, quæ meminit Cratinus, Nub. 985.

Cœropida (Atheniensis), in oraculo Eq. 1055. Plura sch. Pl. 773.

Cecropis tribus, Av. 1407, sch. Pac. 190, Vesp. 895.

Cecrops, Atheniensium ἀρχαῖος, Nub. 300, Egeptius, Athenarum αἰσθητής, biformis, Pl. 773, Vesp. 438, ubi invocatur Cecrops in draconem desinens Rex Athenarum, Lys. 58. Illud ἀρχαῖος multis modis explicatur in sch. Pl. 773. Add. Eq. 1055. Cecropæ regio, Pl. 773. Cecropis urbs, fr. 162. Ejus filii, Pandrosus et Agraule, Lys. 439, Herse, ib. 641.

Celæne, locus in confinis Bœotice et Atticæ, quæ Atheniensibus cessit per pugnam singularem Xanthi et Melanthis, narratam Ach. 146, Pac. 890.

Celeus, Triptolemi pater, non filius, cuius meminit Bacchylides in Hymnis; ejus uxor (lingitur) Phæreta, Ach. 48, 49, 55. Hospitio recepit Cererem, Eq. 698.

Κελευσται sæpe etiam silentium indicebant, Ar. 173.

Cenchræ; ibi Corinthios vicit Nicias, Eq. 609.

Centaurus, Nub. 346, 350. Forum origo, not. Ran. 3 Centauri in Pello deserunt Pelœum, Nub. 1003. Sunt ἰσοπόροι: hinc Centaurice, Ran. 38.

Centaurus, fabula Aristophanis. Vide Dramata.

Centesimæ ex urbidus multæ Atheniensibus redant, Vesp. 658.

Cephalæ, pagus Acamantidis tribus, Av. 476.

Cepnallenis, Lys. 394.

Cephalus, pater Lysitæ, adjuvat victoriam de Irigini tyrannus, not. Pl. 1146 in fine.

Cephalus, demagogus pronus ad convitiandum, Eccl. 248, delirans, atra bile percitus, oculos male ingen. republicam palchre, 250—253; erat enim filii filius, 253.

Cepheus, pater Andromedæ, qui eam ceto expavit, Thesm. 1056 sq., 1113.

Cephisodemus, Atheniensis, audax et loquax cumlicus, accusat Thucydidem senem, Ach. 705.

Cephisophon poetæ Euripidis admixtus, famulus portæ, quem ferebant adjuvare illum in melicis præteritis tragædiæ partibus; Coniunctus dicitur etiam rem cum uxore ejus habuisse, Ran. 944, 1408. Cephisophus nigerime, cum Euripide convivens et partes lyricæ tragædiarum componens, ut fama est, fr. 231, b. Qui in Achærensibus procedit famulus Euripidis, 395 sqq., eum Cephisophonem esse commemorat sch. Ejus inventum memoratur in versibus spærito Ban. 1462, 1463.

Cephisophon, alius a superiore, rogationem fecit qui αἰσθητός in Prytæo prohiberetur, Ran. 944.

Κέρκος qualis avis sit, ex postis ostenditur Pac. 1067, Pl. 912.

Ceramæi, incolæ Ceramicæ pagi, ubi lampadedromia celebrabatur, percontant in portis ultimos carentes, Ran. 1693 sq. et schol., qui hinc explicat proverbiales Ceramicas plagas.

Ceramicas: ibi publicè sepeliuntur qui in bello occubuerunt, Av. 395 sq. Cippi eorum ad utroque Ceramicæ parte possit, inscriptis nominibus sepulchrorum et locis ubi occubuerunt; ex Menecle vel Callicrate, 395. Quod intelligendum de Ceramicæ extra urbem Athenarum sito: nam erant duæ; in Ceramicæ intra urbem sito prostabant meretrices, Eq. 771. Ceramicus, ubi lampas, curans lampadas gestantem,

- mittitur, spectatoribus mitti iubentibus, *vel lampas jacitur signum dimittendum cursorum*, *Ran.* 129—133. In Ceramico Athenienses celebrabant annuum ἑτήνια λαμπάδοχον. Fiebant autem tres ibi λαμπάδοχοίαι, *Minervæ, Neptuni, Promethei*, *ib.* 131. *Add. sch. Vesp.* 1203. In Ceramico tarris excelsa, *Ran.* 130. *Ab Ceramico incipiebat pompa Panathenæica*, *Eq.* 506, *et pompa Bacchi Eleusinem*, *Ran.* 395—399.
- Cerasæ*, Pontica urbs, a cerasis dicta, *Pl.* 586.
- Cerberii*, qui apud Homerum Cimmerii, quos apud ipsum quoque nonnulli Cerberios scribunt; de loco in Orco ad Cerberum respiciendo dictum, *Ran.* 187.
- Cerberus*, *Eq.* 1030, *Ran.* 111. Eum Hercules ex Orco abstulit angens, *Ran.* 467 sq. *Cerberus de Cleone dictum: etiam Plato comicus ita eum vocavit*, *Pac.* 313.
- Cercops inferior certavit cum Hesiodo*, *Ran. Arg. IV.*
- Cereyon*, pater Alopes, *Av.* 559, secundum Characem filius Agamedis et Epicastæ, cum patre thesaurum Augiæ expilat; illo obruncato, fugit Orchemum, et persequente Augia, Athenas, *Nub.* 508. Callimachi versus de eo, *ibid.*
- Cerebrum: ejus forma describitur*, *Ran.* 134.
- Ceres*, Δημήτηρ, triticum proferens, *Av.* 580. *Et, Δηοί, Athenienses pro omnibus populis, quos fames urgebat, oraculi jussu sacrificium προπόσιον obtulerunt*, *Pl.* 1054. *Vide Athenienses. Ceres relicto cælo filiam a Plutone raptam quærens, in rupe Agelasto plorans consedit Eleusine, ab Hermionensibus edocta fatum filicæ*, *Eq.* 785. *Ceres, patria dea Atheniensium, rependens hospitium Celei*, *Eq.* 698. *Ceres ἀρχηγέτις*, *Lys.* 644. *Vide Chloe. Ceres et filia Θεσμοφόρα*, *Theom.* 83, *quale auxilium ex Eleusine tulerint Græcis pugnam Salaminiæ capessentibus*, *Nub.* 303. *Cereris et Proserpinæ mysteria*, *Theom.* 948 *et sch.* *Ceres, purorum orgiorum regina, hymno invocatur ab choro initiatorum in Ranis* 383—394. *Ceres domina invocatur Theom.* 286, 296. *Invocatur ab Eschylo, ut se, cuius mentem aluerit, dignum mysteriis suis reddat*, *Ran.* 886 sq. *Cereris festis et mysteriis qua causa immoletur porcus*, *Ran.* 338, *Ach.* 44, 764. *Quare vocetur χοροπότονος: porcellum et immolabant initiandi*, *Pac.* 374; *et sacra suserat Cereri*, *Ach.* 764. *Quæ Cereri et Proserpinæ sacrificabantur, ea efferre non licebat*, *Eq.* 283 *Cereri et Proserpinæ secundum nonnullos celebrantur Scira*, *Ecll.* 18, *quibus sacra fieri his deabus nonnulli dicebant*, *Theom.* 834. *Hæ deæ τὸ θεῶ Atheniensibus dicte simpliciter*, *Pac.* 214. *Per eas, τὸ θεῶ, jurant Atticæ mulieres*, *Lys.* 81, 148. *Quod iurandum per τὸ θεῶ mulieribus proprium est*, *Ecll.* 155—158 *et sch.* 155. *Per Cererem (solam) jurant viri Vesp.* 629, *Lys.* 272, 500, *Theom.* 225, *Ran.* 42, 1222, *Ecll.* 662, *Pl.* 64 (ubi schol.: *per Cererem jurat ut agricola*), 364. *Ceres et Proserpina deæ ἡδοναίαι, Infernæ*, *Theom.* 101. *Cereris comes Calligenta*, *Theom.* 298. *Ceres cum Baccho ἀντιόπουρα*, *Ran.* 324. *Cum ea consuescit Iacchus, ibid.* *Cereris et Triptolemi (sicæ) filius, sacerdos, Amphiphæus*, *Ach.* 47. *Ad Cererem referuntur omnia ex obvium venientibus, et alia omnia hecujusmodi, auctore Philochoro*, *Av.* 721. (Dorice) Δημήτηρ in στυγασπιῶ, *Pl.* 558, 872. *In Cererem hymnus Archilochi*, *Av.* 1764. (De frumento) ἡ σπυδαμένης Δημήτηρος ἢ σπυδαίτης in oraculo *Eq.* 1040. *Vide Phryx.*
- Certamina musica et gymnica*, *Pl.* 1163. *Aliorum certamina species*, *Av.* 292. *Conf. Carneæ, Lampadromia, etc.*
- Cervi: ex eorum ossibus olim tibicæ fiebant*, *Ach.* 863. *Cerylus, sum alcedinum, qui moritur in coitu; senes a femellis gestantur in alis*, *Av.* 299.
- Cestrini boves in Chaonia*, *Pac.* 925.
- Ceyx, Trachiniorum rex, potentia superbissimus, Jovem se et uxorem Junonem vocari jussit: quare Juppiter eum in mari perdidit, uxorem ejulantem tandem misertus in alcedinem mutavit, Ceycem in κηρόλον*, *Av.* 250.
- Chabes Phlyensis, senex iudex in Vespis* 234; *στρατηγός in sch. Rav.*
- Chabrias, dux mercenariorum in bello Corinthiaco*, *Pl.* 172.
- Chabrias archon*, *Av. Arg. I, II*, 766, 997, *Pl.* 179.
- Chæreas, peregrinus apud Eupolidem; ejus filius mollis et impudicus, viator*, *Vesp.* 687 sqq.
- Chæredemus, Evangelii filius, Cælensis, dedicavit equum Durtum ex ære in arce*, *Av.* 1128.
- Chærephon Sphettius*, *Nub.* 157, *Socratis sodalis*, *ib.* 104, 144, 503, 1465, 1505. *Qui pulicum novit vestigia*, 831. *Erat animo calidus, cum fratre inimicitias habens, quas componere studebat Socrates. Et oraculum datum de Socrate*, *ib.* 144. *Erat densis superciliis*, 146, *niger, gracilis, pallidus, exili voce: quare Vespertilio*, *νυκτερίς, et buxæ dictus*, *Nub.* 104, 503, *Vesp.* 1408, *Av.* 1296, *ubi et 1564: Chærephon Vespertilio (quorum locorum postremo ut umbra notatur); ἡμῶν, Nub.* 504; *Noctis filius, in Horis*, *fr.* 486, a. *Perstringitur ut scyphanta iu Telmessensibus, fr.* 457, *ut fur, in Dramatis, fr.* 282. *In Vespis Chærephon, testis in jus vocationis mulieri panariæ*, 1408, *adest et buxæ, Inoni, quæ ab Euripide pallida introducitur ob miseriam, pendenti ad pedes Euripidis*, 1412—1414.
- Chæretades, vir*, *Ecll.* 51.
- Chæridæc. Vide Chæris.*
- Chærrippus (nomen nobilium Athenis)*, *Nub.* 64.
- Chæris, citharædus et aulædus malus*, *Ach.* 16; *frigidus citharædus et tibicen*, *Av.* 858, *in sacrificiis canere solitus: timetur ne accedat invocatus ad sacrificium*, *Pac.* 951—955; *quod facere solebat; de eo versus Pherecratis*, *Av.* 858. *Ab hoc tibicine, Thedano, ἑποσόω, dicti Chæridæc, i. e. Chæridis pulli*, *Ach.* 866. *Erat etiam alius Chæris citharæda*, *Pac.* 951, *sive tibicen, a Cratino memoratus*, *Av.* 858.
- Chalcedon, Thraciæ urbs e regione Byzantii; eo expeditionem suscepturum dicunt Hyperbolium*, *Eq.* 1303 sq.
- Chalcidenses, coloni Athenensium in Eubæa insula; alii sunt in Thracia, Eubæensium coloni, Atheniensibus subjecti; defecerant ab Atheniensibus Euclide archonte [sed vide annot.], Eq.* 237. *Chalcidenses in Eubæa ab Atheniensibus sub Pericle obsessi*, *Nub.* 213.
- Chalcidicum poculum, aglinum*, *Eq.* 237.
- Χαλκοί, numi erant argentei*, *Vesp.* 795.
- Chæones, gens Epirotica*, *Ach.* 604, 613; *gens Thraciæ; alii eos in Epiro, alii in Thesprotis ponunt*, *Eq.* 78.
- Chaonia: ibi boves λαγυοί, Cestrini dicti*, *Pac.* 925.
- Chaos in principio erat*, *Av.* 693, 691; *alatum; quocum in Tartaro mistus Amor edidit avium genus*, 698 sq. *Chaos, id est æer, Socrati deus*, *Nub.* 424; *qui per id jurat ib.* 627.
- Charadrius comestus, secundum alios conspectus modo, aurugine laborantes sanat: quare venditores eum occulant ne sanet non venditus*, *Av.* 200.

Chares (dux), ut homo rudis perstringitur, *Ach.* 804.
 Chares dux Atheniensis Mytilenens, quae desciverat, subegit, *Eq.* 834. (Chares aliquoties vitiose legitur pro Laches, quod vide.)
 Charinades, senex iudex in *Vespis* 322.
 Charinades (nomen rustici), *Pac.* 1155.
 Charitides, nomen senis rustici, *Ecol.* 293.
 Charixena, mulier simplex et stulta, *Ecol.* 943
 Charminus, nomen virile: erat dux Atheniensium cum Phrynicho in expeditione Samiaca, apud alium schol. in Thracia, nec memorabile quicquam gessisse videtur, *Thesm.* 804.
 Charon, *Pl.* 278; vocat mortuos, *Lys.* 606. In Raris Charon cymbam appellit, mortuos vocat, inter quos etiam Bacchum excipit, paludem Acherontiam transegitur inter cantus ranarum; in altera ripa vectores exponit, et naulum poscit, 180—270, duas obolos, 140, sch. 142.
 Charon, frater Hyperboli demagogi, *Pac.* 681.
 Charybdia, *Eq.* 248, sch. *Pl.* 312 (ex *Hom. Od. M.*, 432).
 Chersonesus, Thraciae regio et urbs, tritici dives, Atheniensibus tributaria, qui frumenta inde petebant, *Eq.* 262.
 [X, Chi littera, nota villi apud grammaticos veteres, *Pl.* 863, *Nub.* 518, 562, 766, 815, 925, 962, 1178, *Ran.* 35, 557, 634, *Vesp.* 1172, 1480, *Av.* 76, 107, 204, 1372. *Kuer.* Adde Chius.]
 Chä. Vide Chius.
 Chimæra a Bellerophonte absumpta, *Pac.* 141.
 Chiön, *Nix*, Theognidi tragico inditum cognomen ob frigus, *Ach.* 11.
 Chiron servat Peleum belluis expositum in *Petio*, *Nub.* 1063. Adde not.
 Chius, egregia societas Atheniensium, magnifice laudatur ad *Eupolide Av.* 880. Chii ubique ad iunguntur ad Atheniensibus in votis et sacrificiis publicis, ob auxilia impigre missa; locus Theopompi, et aliorum, *Av.* 880. Chii vicissim pro Atheniensibus precabantur, auctore Hyperide, *ibid.* Numi ab Chii adulterati χιθηνιοι—χιθηνιοι dicti, vel quod Athenienses eos in bello cum Chii littera X signatos repudiabant, *Av.* 158. Chii, famosi ob εὐπρωκτίαν et summam molliam, *Pac.* 171. Unde χυαίev, *fr.* 558. Proverbiale Non Chius, sed Chius, alii de iactu talorum explicant, alii de patria Theramensis; alii legunt Cous, *Ran.* 970. Chiorum et Ciorum bellum, in quo Theramenes, *Ran.* 541. In Chio vel Cio mortuus Antiphanes comicus, *ProL.* III, 69. Chium vinum, *fr.* 301, 448, *Ecol.* 1139, sch. *Pac.* 835. Chium (vinum) ex Lacænis (κάλις), *fr.* 3. Chius Ion, *Pac.* 835.
 Chiloë Ceres: ejus templum in arce, in quo Athenienses sacra faciunt mense Thargelione; testis Philochorus, *Lys.* 835.
 Choi mortuorum, *Ach.* 961.
 Chœlix: quot ex ea mensura frumenti panes fiant, *Vesp.* 440. Τριχώνος, tres chænices valens, pro vili, *Vesp.* 481. — Chænices, vincula pedum, *Pl.* 276, 275.
 Chærite sive Chærine (vide notam), uxor Euripidis, *Thesm.* 1.
 Χορβίαι, concharum marinarum specie, utebantur pro suffragis, *Eq.* 1332. Vide Lupini.
 Charion, tanquam nomen muliebri, *Thesm.* 289.
 Chœs festum, celebratum secundum nonnullos octava die Pyanepsionis, secundum alios decima Anthesterionis; Orestæ matricidæ causa institutum a Pandione, Athenas venientis festo Bacchi Lenæi, *Ach.* 961, *Eq.* 95, *Ach.* 1076. Choum festo ad tubæ clango-

rem, quo convocabantur, bibebant certam χαιήν que, foliorum sertis coronatis: qui exhauserunt panem, utrem vini accipiebant, *Ach.* 1000—1002. Cœs præconem vocantur ad Chœs celebrandos, *ibid.*: Bacchi sacerdote, 1087. Eo festo nemo symbolis cupit, *Ach.* 1211. Eo convivæ secum apportabant χορῆν (τὴν ὀψώνων) et χῶν (congium), ne pacula commiserent, ex Pandonis instituto ob Orestæ pœcatorum *Ach.* 1086 et sch. 961. Vide Archon rex.
 Cholargenses, demus Atticus tribus Acamantidis, *ibid.* 855. Cholargeusis, *Ran.* 86.
 Chollides, ex paga Ageidis [al. Leontidis] tribus, *ibid.* 406.
 Cholozyes Demonstratus, pro *Buzgyes*, ad *μελαγχρῆ* alludendo, *Lys.* 397.
 Choragia amputata Callia archonte: nam duo choreagi, teste Aristotele, illo tempore dabantur de fabulæ Dionysiis, adeo ut haud dubie Lenæis etiam sit diminutio facta. Paulo post totam choreagiam sustulit Cinesias ὁ χοροτάχος, *Ran.* 404.
 Chordæ olim ex intestinis tortæ, nunc nerri, *ibid.* 230.
 Choreus, *Pac.* 1022, sch. *Av.* 690. Choregi quando defecerint, *ProL.* I, 28 sqq., 60.
 Chorica carmina. Eorum genera varia recensantur *Vesp.* 270. Sunt tripartita, strophe, antistrophe, epodus, *Pac.* 795. Adia de chorici carminis divisione, *Ran.* 354. Adde Parabasis.
 Chorocles, pater Phrynichi histrionis, *Av.* 750.
 Chorus dithyrambicus 50 χοροτάτων, *ProL.* X, b, 4. Quis eum instituerit, *Av.* 1403. Chorus comicus et chorus tragicus ex quo choreutis fuerit compositus, quando in ἡμιχόρια diversa divisus, quali hoc factus fuerit temperamento, *Eq.* 589. Chorus tragicus 15 personarum, *Av.* 297, tragicus et satyricus 16 personarum, *ProL.* X, b, 108 sq. Vide *Tragedia*. Chori comici ratio, *ProL.* VII. Chorus comicus quando procedat in orchestra et agat, *ProL.* IX, a, 11—41; 57—88, p. XX. Est 24 personarum, *Ach.* 114. *Ran.* 354, *Av.* 297, *ProL.* X, b, 108 sq. Chorus comicus nullus unquam saltans orchestra exiit; quod accidit Chorus *Vesparum* 1536 sq. Chori antiquæ comædiæ habitus, *Danaid.*, *fr.* 248. Lex erat ne peregrini saltet in choro Dionysiorum urbanorum; locus erat in Lenæo agone, cujus etiam νεπέτσι chœre erant, *Pl.* 953 cum not. Chœreutæ ἰσοκούρο δάμαρ, sch. *Rav.* *Ach.* 886. Πρὸς χορὸν λέγειν dictum, quando histrionibus pronunciantibus ῥῆσιν tetrametram et anapesticam vel iambicam, chorus saltabat, *Nub.* 1352. Chorum non habet nova comædia, *ProL.* I, 13.
 Chremes, pater Hyperboli demagogi, *Pac.* 681.
 Chremes, in Ecclesiastuzæ redux ex populi concione, in Ecclesiastuzæ interfuerant, narrat Bleyro quæ dicta factaque ibi fuerint et quomodo mulieribus respublicæ moderato suffragiis tributa; sperat deos nunc quoque, ut in veteri proverbio est, stulta decreta Atheniensium in meliorem exitum versuros, *Ecol.* 371—477.
 Chremo, senex iudex in *Vespis* 401.
 Chremylus senex in *Pluto* Apollinem sciscitatus utro modo felicior sibi futurus sit filius, probus an, quod ea tempestate utilissimum esse videatur, mutatis moribus, hoc responsum fert, ut a primo obvio ne discedat, eique ut se sequatur domum persuadeat: offendit senem cæcum, difficilem, cui adhaeret, ridente servo Carione, 1—75. Senex se *Plutum* esse fatetur, cui Chremylus multis demonstrat, eum pleuotioiorem esse Iove, cujus tyrannis in contemptum sit abitura, si ipse visum re-

cuperet, 76—207. Quam curationem in se recipit Chremylus, vicinis adjutoribus quos accessi jubet; Plutum autem domum suam ducit, moderatum se esse hominem affirmans, 208—252. Salutem populares advenientes, quorum Blespidem forte divitem evasisse Chremylum putat; post colloquia ad Æsculapii templum viam affeclant, 322—414, quum Paupertas eos inhibet insandam rem ausuros quæ artes omnes et vitæ ordinem sit evertura: quos Chremylus refutare nititur, mendicorum et pauperum vitam confundens; tandem illam insolenti violentia abigunt et deam cum sacrificiis ad Æsculapii sanum deducunt, 415—626. Uxor Chremyli, servi narrationem de incubatione avida audit, et festum intus parat, 641—769. Plutum salutem et Chremylum, qui de nova amorum turba queritur, 782—801. Justum hominem inopem benigne excipit, 823—849, sycophantam qui se meliora edoceri non patitur, veratum dimittit, 850—957, animum nunc ab juvene paupere, qui se amare eam simulavorat, derelictam ludit, 958—1096. Sacerdote Jovis Servatoris, cui nemo amplius sacrificet, ad Plutum confugiens, deum Chremylus cum olis dedicat in ὄνειδος ἑμῶν Minervæ, ubi est erarum civitatis, 1172—1207.

Χρησιμολογία nonnulli publice in Prytæneo alebantur, Nub. 339. Adde Vates.

Chrysiūm, nomen meretricium, Thesm. 1172.

Chryseus, servi nomen, Vesp. 1251.

Chus, qualis mensura Athenis, Eq. 95.

Chytri festum, quo ebriorum κάδος in Bacchi lucum in Limnis descendit, Ran. 218 sq. Chytri secundum Philochorum Athenis celebrabantur decimo tertio die Anthesterionis; Mercurio Infero, ut narrat Theopompus, quia servati ex diluvio κατανερούσας in ollis (χύτρας) coquebant; de olla autem, quam in urbe coquebant, gustabat nemo (« sacerdotum » addit sch. Ran.) Similiter Didymus, qui Baccho et Mercurio solis eo festo sacra fieri dicit, Ach. 1076, Ran. 218. Chytri, pars festi Bacchici Anthesteriorum, Ach. 961. Chytris agebantur ἄγωνα χύτρινοι, Philochoro teste, Ran. 218.

Cibi delicati nulli uno verbo juncti Eccl. 1169—1174.

Cicada ἀγέρη, describitur Av. 1095 sq. Cicadas, τέτρας, canentes non vocari masculino genere, secundum Aristarchum, Pac. 1159. Cicadarum genera tria, qualia, Av. 1095. Cicadae garrula, canora, Nub. 1360; ut musica, sacræ Apollini, Nub. 984. Cicadis aureis crines revinciebant antiqui Athenienses, Eq. 1331, sch. Nub. 984.

Ciceres, ἱπεδίδου, tostos ad potum gluttiunt, Eccl. 45, ad potandum quippe invitantes, Pac. 1136.

Ciconia. Ciconiarum pietas, Av. 1364—1367 et sch. Earum effigies ut ἑξακονταγών sculpta in summo sceptrorum, 1354.

Ciconiæ, Πελαγονί, fabula Aristophanis: v. fr. 376—387, p. 496 sq.

Cicuta refrigerando necat, Ran. 125 et sch.

Cicynnenses, pagus Atticus tribus Acananthaldis, ubi festum Apollinis agitur, Nub. 134, 210.

Cilicia, croci ferocissima, Av. 301. Ib. 1021.

Cilissa nutrix, unde Achæus Milesius dictus fertur Cillicon, Pac. 363.

Cillicon, secundum nonnullos Achæus, Meropis filius, Milesius, cui a Cilissa nutrice Cilliconitis nomen inditum, prodidit vel Samum, vel Miletum, vel Syrum insulam Prieniensibus vel Samiis, nam diversæ res narratur: quod quum pararet respondit amici ex eo querentibus quid ageret, Nihil mali. Tandem a Theogene Byrio ei manus abscisa: copiose de his

narratur, appositis scriptorum et Callimachi locis, Pac. 363.

Climberica vel Cimberina, vestis muliebris, Lys. 45, 52 Cimberit. Vide Cerberit.

Cimolia terra, νεποκοίς, ad balnea, vel ex cyclade insula Cimolia, vel ex promontorio Erythrarum Ioniæ, Ran. 712.

Cimon dux Atheniensis cum quattuor millibus gravis armaturæ militum Lacedæmonem servavit belli Meseniaci et terræ motus tempore, Lys. 1141—1145, duodecimo anno post pugnam ad Platæas, Theagenida archonte, 1144. Cimon ostracismo Athenis abigebatur, Eq. 855.

Cinaclyra, servæ nomen, Eccl. 730.

Cineas et Phrinus legem Tulerant adversus molliem et luxum juventutis, Eq. 580.

Cinesias, Thebanus, pessimus poeta carminum cyclicorum sive dithyrambicorum, Ran. 153, 366, Nub. 333, Av. 1379, Lys. 838, Geryt. fr. 198. Dicitur a nulla virgine in choris ejus, ceterum corpore tardi (ὄκνητοῦ) et vehementer inacilentis, Ran. 153. Erat tenui et gracili corpusculo, Av. 1401, 1406, Ran. 1437; claudus etiam secundum nonnullos, certo tamen testimonio non nites, Av. 1379. Tangitur Nub. 333. Ejus carmina ἀβανότα, Av. 1376. In Avibus Cinesias, dithyramborum poeta, alicæ æris arti suæ aptissimis instrui copiens, Nubiaculum venit, et a Pisthetæro ludificatur, 1373—1400. In Ranis dictum, Cinesias pro aliis applicandis Cleocrito, nam ut gracilis valde perstringitur; ut peregrinus et assentator, 1439. Heecata signum poluisse fertur, Ran. 153, vel malo carmine Hecaten conspurcasse: quod tangi statuunt Ran. 366. (Eodem refer:) Cinesias mollis an te concocavit? Eccl. 330. Multa machinabatur contra Comicos, ne eorum adipiscerentur, Ran. 153. Non multo post Ranas doctas choragiam lotam sustulit: quare Strattis eum in fabula contra eum scripta vocavit νεποκόνο, Ran. 404. Duos Cinesias Aristoteles referit in Didascalii, Av. 1379. Cinesias libidinosus, Lys. 838. In qua fabula in arcem venit, ubi maiores collectæ erant, vehementer pruriens, uxorem Myrthinam questum; quæ ipsum, a Lysistrata etiam magis excitatum, inlinitis modis ludificat, 831—958. Derelicti miseret senes, Myrthinam exsecrantes, 959—972.

Circe maga in Læstrygonum insula: ejus historia ex Odyssea; Ulizi filium peperit Telegonium; sodales Philonidæ, quem Aristophanes pro Ulize ponit; in sues mutavit, ab Ulize comprehensa, Pl. 302—312.

Cithæronia echo circa Bæchum resonat, Thesm. 996.

Cithara docebantur veteres cantum et carmina, Thesm. 126.

Citharistria, quæ me sæpe mane excitasti orthio (matulino, quum exspectes orthio) modo, de moletrice, Eccl. 739—741.

Citharœdici modi Æschyli, Ran. 1282 et sch.

Cius insula, ubi morantibus Argonautis Hylas raptus, Pl. 1127. Ciorum et Chiorum bellam, in quo Tharamenes, Ran. 541. Cius erat Tharamenes secundum Demetrium, Ran. 970, ubi non Ghina, sed Cius. In ea insula mortuus Antiphanes, Prol. III, 69 not.

Claros Apollinis, apud Anankam, Ran. 661.

Claves erant olim ποροδάροι, Thesm. 423.

Clazomene, fr. 460.

Cleæneta, de quo rarissime memorato varia conjiciunt scholiastæ, Eq. 574.

Cleandridas, harmonia Lacedæmoniorum ab Pericle pecuniam acceperat ad prædicationem, quo efficeret ut

Attico solo parceretur : qua re detecta, ab ephoris capitis damnatur et bona ejus publicantur, Nub. 859.

Cleo, filius Cleonymi, qui coriariusum officinam habebat, Eq. 44, ob comediam *Babylonios* Aristophanem accusaverat et in senatu calumniatus erat, quod peregrinis (sociis) presentibus male locutus esset de republica, civitati et senatui insultans, quum ne Atheniensis quidem esset, sed peregrinus, *Ach. 371—382, 502 sq., 659 sq., sch. Vesp. 1291, qui adeo de psephismate Cleonis loquitur, μᾶρτι δὲν χωμωδίας ἐστὶ τῷ Διᾶρπρ εὐαγγέλιον*. Cleo accusatione urget poetam qui eum ludit et deserit, *Vesp. 1284—1291. Callistratum ob comediam Aristophantis in senatu accusaverat, 1264. Cleo quomodo persecutus sit Aristophanem, Prolog. XI, 15—42; XII, 13 sqq.* Cleo in vehementi odio est senibus Acharnensibus, turbans rempublicam corinthiis, *Ach. 300*. Quinque talenta evomuit, i. e. reddere coactus est ab Equitibus, acceptis ab insularis quo persuaderet Atheniensibus et tributorum onus ipsis levarent, *Ach. 6*. A Potidamatis decem talenta expressit, *Eq. 438 et sch. Proximit se intra vigintiunum diem bellum in Pylo prostigaverunt, et Lacedaemonios, qui in Sphaerteriam fugerant, captivos Athenas adducturum; risere tum et ebrum putarunt Athenienses, Eq. Arg. II, 1054. Demosthenis gesta in Pylo sibi arrogavit, ib. 392, 1056, militarem gloriam facili opera adeptus, ib. 409. Duces Atheniensium in Pylo supplavit, et captivos Lacedaemonios adducit, ib. 743 sq. *Add. sch. Nub. 186, et Pylas. Post gesta in Pylo impediabat Athenenses quominus legatos Lacedaemoniorum de pace admitterent, Eq. 668, poct oblata se opponens, tumultuante concione; narrat Philochorus, Pac. 665 coll. 669; quod factum biennio ante Vespas editas, Vesp. 41. In Equitibus Paphlago coriarius, nuper Atheniensium civitati ascriptus, βυρσοπαλῶν, blanditiis Populum senem plane sibi devinxit, oracula canens, ceteros ejus servos durissime habens, falsis criminibus accusans, ipsorum merita sibi arrogans, ut nuper Demosthenis victoriam de Lacedaemoniis in Pylo, 1 sqq., 40—70. Omnia inspectat, ubique agit et rapit, 74—79. Dormit publicatis (bonis) ebruius, 105 sq. Per somnum oracula, quae occultabat, ei rapiuntur: apparet ex his eum detrusum iri ab isiciario, 116 sqq. Ejus personam artifex nemo fingere volebat: quare Aristophanes ipse egit, 230 sqq. Eum divites metuunt, plebecula formidat, Equites et boni omnes ei infensi, 223 sqq. Prodit calumnians, 235—239: hinc advocati a Demosthene Equites eum cum criminibus multis vehementer aggreduuntur, 247 sqq.; ipse senes heliastas, quos triobolo pascit, in auxilium vocat, 257 sqq.; et ludere studet Equites, 267 sqq. Clamat et impudenter vociferatur, sed impudentia cum eo certat Agoracritus, 273—302. Eum criminibus iterum aggreduuntur Equites, et Agoracritum impuriorem, ut cum eo deceret, incitant, 304—334. Hinc de pessimis artibus suis, quas algistatim exponit, impudenter gloriatur, suas opponente Agoracrito, 344—363; minationes mutuae, 364—374. Impudentia et turpitudinis gloriatione certat cum Agoracrito, a quo tandem verberatur, 409—452. Se conjuratione circumventri querit, et, obiecta ipsi in conciliandis Argivis prodicione, graviora de Agoracrito et Equitibus delatatus in senatum abit, sequente Agoracrito, 461—481. A quo vincitur in senatu et a prytanibus licitoribusque trahitur, 624—665. Insequitur Agoracritum et post minas ad Populum rem desert, quem abjectis blanditiis se semper capere gloriatur,**

691—727. Coram Populo queritur se verberari ab eum, merita in Pylo crepat et concionam advocatus cepit, 732—749. In concione se devovet nisi maxime unum Populum, et rapto certaminaeque in ejus gratiam, maris sua Themistocleis superiora exponit; sed signillum refutatur ab Agoracrito, rapinas, belli mala per septem annos, pacem rejectam, turbas studiosae senatus, moripine ejus cernatur, urbem demulsum, injurias filii et socorum detractionem obijiciente, 760—806. Inde Pylla victoria et conspirationibus urditioms magnifice se effert, sed suis ipsius artibus sopiantur ab Agoracrito, dexteris quam Cleo calumniante et blandiente: ita ut Populus ipsius dona certorum elatis respuat, 843—926. Anulum solum ab eo respectu Populus; Cleo solum, anulum utapicis Cleonymi, trahit, 946—959; instat autem ut oracula ipsius audiantur, 960 sqq. Ejus rapacitatem ab infantia agitatum excratur Chorus, 973—996. Affert Cleo oracula multa, quibus sua opponit Agoracritus: his credit Populus et Isiciario se committit, rejicit Cleonea, 997—1099. petente tamen Cleone, tandem exploraturus est utri ei magis benefaciat, 1106—1110. Plurimas lantillas certum offerunt; tandem Populus plena visa Cleonis arca, vacua Agoracriti, se delusum ab illo esse planissime agnoscit et coronam deponi jubet, 1151—1228. Cleo isiciarium oraculo ut pervicem suam significatum agnoscit, spem omnem deponit et Agoracrito traditur, 1229—1259. Indocias tricennales domi sua abscondisse detegitur, 1392 sqq. Eum Agoracritus, probante Populo, in infamam plebeculam detrudit, 1395—1468. — Cleonem diis invisum coriariusum ubi ducem deligebat Athenienses, corum erat intempustum, et luna defect, Boedromione mense anni sub Straboete archonte acti, *Nub. 581—586. In parabasi ejus fabulae Aristophanes dixit se potentissimum hominem senem percussisse, neque rursus insultasse jacenti, 549 sq. Atheniensibus consilium dat ut voracem forem capistrent et nervo constringant, 591—594. — In Vespis servo in somnis conspiciatur Cleo ut balna omnivora in concione pecudum, incense suis voce orans, populum appendens et distrahens, 34—41, ubi v. scholl. Cleonem iterum contumere non vult Aristophanes, ut fecerat in Equitibus, 62 sq. Cleo auxilio advocatus a Philocone, ut mercedem iudicibus (quam ad tres obolos exegerat, ib. 88, Pl. 330) et plebeculae praebens, 197, et ab iudicibus contra hominem lites improbantem, ut qui sit reipublicae osor, 408—414. Columnen iudicium, mature eos probe iratos adesse jubet ad iudicium de Lachete duce, 242 sq. Κεραρχήδης, ille solos iudices non arrodit, sed fovet et palpat, 536 sq. Cleonem ne furti ream deprehendat optat Philocon, quippe condemnatum vel illum ipsum pra iudicandi et condemnandi studio, 759. (Cleo, ut tanquam conjectura indicat schol. v. 991, putandus est esse) accusator Labelis canis, ipse Label Cyathlhaensis, id imprimis urgens quod praedam ille secum consorte non communicaverit, 894—930. *Conf. 970—972. (In Cleonem) canit Philocon — Nemo illi veritatem neque sur, de periculo admonitus a Bdelycleone, 1227—1230. Inde Philocon aliud Aletel canit de civitate pro hominem ambifiosum peritura, 1231—1235. Cleonis pictura horribilis ib. 1031—1035 et (verba prope hanc) *Pac. 753—760. Inter convivas est Vesp. 1220, 1224, 1238. Cleo dictus Cerberus a Platone comico et Pac. 313. Mortuus Aminta archonte, secundam Androtionem sequenti anno, archonte Alceo, Nub. 549, octo mensibus ante Pacem fabulam commissam in Thracia occumbens, Pac. 47. In ea fa-***

bufo Cleonem putaret aliquis significari cantharo in acemam producto, quia impudenter *εσθιδὴν* comedit; *et acer est odor coriariorum*, 47. (Cleo) coriarius, qui Greciam turbavit, quasi pistillus affari iubetur a Bello: perisse eam famulus nunciat, Minerva grates agente Trygæo, quod opportuno reipublicæ tempore hoc factum, 268—273. Cleo præ ceteris omnibus in causa erat cur pax non conveniret, 648. Quæ dicuntur quoniam iam mortuus esset: quare de illo nihil amplius dicendum esse, licet fuerit nequam, loquax, eycophanta, turbator rerum omnium, 648—654. *Cleone mortuo inducitur tricenales*, Eq. 1392, *et ab Eupolide Maricas fabula docta, in qua ut de mortuo loquitur Comicus*, Nub. 601, 549. In *Ranis* Cleo mortuus in Orco invocatur ut patronus a caupona, 569, 577. *A Cleonis epistola Pylo et Sphacteria ad senatum populiisque Atheniensem de gæstis ibi missa obtinuisse dicunt ut epistolis præmitatur χαίρειν*, Nub. 609, Pl. 332, *negant alii*, Nub. l. c.

Cleocritus. Cleocrito pro aliis applicandis Cinesias, ut in altum extollantur, quo ex acetabulis acetum inspergant oculis hostium, *Ran.* 1437—1441, *locus satis expers, rudis, neque ad rem aptus: quare ejectus ab Aristarcho et Apollonio*. Cleocritus perstringitur ut homo improbus, 1437. Cleocriti mater, Cybele struibe, *Av.* 877, *vel quia effeminatus et cinædus erat Cleocritus, in mysteriis autem Rheæ evirati aderant, et talis est Cleocritus apud Eupolidem; vel quia στρουδόκος erat aut facie στρουδόης*. Perstringitur ut peregrinus, ignobili loco natus, et fortasse histrio, *ib.*

Cleocritus archon, *Lys. Arg. I.*

Cleomachus scribitur *Ecl.* 22 pro *Phyromachus*: erat *tragædiarum actor, qui ἰδρας in agenda fabula dixisse videtur et notatus esse ob κακώτατον*, *Ecl.* 22.

Cleombrotus, pater *Pausania regis Lacedæmoniorum*, *Eq.* 84.

Cleomenes rex Lacedæmonius ad evertendum Hippium missus vicit Thessalos ejus socios, et in Allicam ingressus Pisisiradidas in Pelargico muro inclusus cepit, *Lys.* 1153, *Cleomenes, dux Lacedæmoniorum, cepit arcem Athenarum, sed ab Atheniensibus obsessus, squalidus abiit*, *Lys.* 274—282. *Nimirum cum Atheniensibus quibusdam (sub Isagora) tyrannidem affectans, arcem occupavit; deinde cum fide dimissus, domum præfectus Eleusinem occupavit; in qua re qui Atheniensium auxilium ei ferebant, morte et publicatione honorum multati sunt*, 274.

Cleomenes, poeta dithyramborum, *Nub.* 333.

Cleone: acetabula *Cleonis* (ubi optimum acetum), *fr.* 550.

Cleonymus, pater Cleonis, habebat affectum coriariorum, *Eq.* 34.

Cleonymus demagogus, *Eq.* 149, *Vesp.* 822; perstringitur ut timidus, magno corpore, eycophanta, *βίψαστις*, *Av.* 1473—1481; *βίψαστις* terra, et mari, *Vesp.* 19—23; *add. Ach.* 88, 844, *Eq.* 1290, 1372, *Nub.* 673, 674, *Vesp.* 823, *Pac.* 446, *Av.* 289, *Thesm.* 829, *in textu et scholl.* Cleonymus ἀποδομοδὴς dicitur καλοζώνυμος, *Vesp.* 592: nam erat etiam assentator. *In Pace per ironiam dicitur Paci inventissimus, fortissimus, nisi quod in bello subjectissus (abjectissus), ἀποδομοδὴς pro υποδομοδὴς) si, non sui patris, 673—678. Præterea perstringitur ut vorax*, *Ach.* 88, 844, *Eq.* 1290, *Av.* 289, 290, *ubi est Cleonymus sine erista, κατωραγῆς; ut rapax et luxuriosus*, *Eq.* 953, *ubi 956 in ejus annulo mergus hians, et divitum non*

impudenter vorat, *ib.* 1290—1299; *ut cinædus et effeminatus*, *Nub.* 673, 674: *quare v.* 680 Cleonyme *feminine dicitur; ut pauper et parasitus, nec matrem habens, sed in mortario farinam subigens, ibid.* 675 sq.; *ut longus et ἄρροθος*, *Vesp.* 22, *vili aspectu et male composito corpore*, *ib.* 822; *ut locutulejus*, *Eq.* 1381; *ut perjurus*, *Nub.* 400. *In Pace* Cleonymi filius puer in nuptiis Trygæi versus *Archilochi* de clypeo abjecto cantat, in patrem ipsius, quem sit imitatus, 1295—1304. — Cleonymus, Atheniensis nomen, *Thesm.* 605.

Cleophon, cujus in labris fremit Thracia hirundo, in barbaro sessitans sôlio, cantans eum periturum esse etiamsi pares fuerint calculi, *Ran.* 679—685. *Erat dux Atheniensium, quem ut peregrinum, ignobilem, rudem, loquacem perstringunt; filius Thrassæ, vel Thraciæ mulieris vel Thrassæ proprio nomine dicitur, quam βασιλοζώνων introducit Plato in Cleophonte, fabula in illum demagogum scripta, Thracem eum appellans*, 679, 681, 1504, 1532. *Ebrius et loriceatus in concionem venit, oblatam post prælium ad Arginussam ab Lacedæmonis pacem et decessum Decolea senumquam admissurum, nisi ceteras quoque urbes universas Atheniensium illi reddiderint; narrat Aristoteles*, *Ran.* 1632. *Quare ei restem ad suspendium mittit Pluto cum minis*, 1504, et Chorus pacem optans dicit: *Cleophon vero pugnet in patris arvis, terra peregrina*, 1532.

Cleophon, nomen virile: erat *lyrarum faber, et perstringitur ut cinædus*, *Thesm.* 895.

Clepsydra, fons in arce Athenarum prope sacellum *Panis*, olim *Empedo*, quare *Clepsydra dicitur*, *Lys.* 913, *Av.* 1695, *Vesp.* 857; profundissimum esse et salso aqua fluere ferunt, cum *Phalerico* junctum viginti stadia distante, *Av.* 1695, *subterraneo fluctu exeuntem in Φιέρω...*, *Lys.* 913.

Clepsydra posita in tribunali, ad quam oratores verba facerent, *Vesp.* 93, 321, *Ach.* 694, *sch. Av.* 1695, *ubi explicatur instrumentum ὀρονομικόν*.

Cleruchica terra, *Nub.* 203 *cum schol.*

Clidemides, alius filius *Sophoclis*, alius actor *tragædiarum* ejus, sed neutri suæ opinionis testimonium afferunt. Perstringit (*Aristophanes*?) *Clidemiden etiam ut κακώτατον*, *Ran.* 791.

Cligenes parvus, balneator pessimus, qui nunc turbus dat, mox periturus; quod timens non ut in pace solent, sed cum fuste exit, *Ran.* 706—716. *Erat ex divitiis, sed hospes et barbarus, rem publicam administrans*, 709.

Clinareta, mulier, *Ecl.* 41.

Clinias, pater Alcibiadis, *Ach.* 716.

Clisthenes demarchos instituit naucratorum loco, succundum Aristotelem, *Nub.* 37.

Clisthenes, Sibirii filius, penis ad eum tonsis, *Ach.* 118, *ut lævis tanquam eunuchus, effeminatus, insignita mollitie et pathicus ab Aristophane sepiissime perstringitur, ut Eq.* 1374, *Nub.* 355, *Vesp.* 1187, *Av.* 831, *Lys.* 621, 1092, *Thesm.* 255, *Ran.* 48, 57. *Ut cinædus etiam ab Cratino in Pytinæ perstringitur*, *Nub.* 355. *In Thesmophoriazasis* Clisthenes, ob insaniam amorem mulierum investigatus, Thesmophoriazasis defert, affinem Euripidis Moesilochum mulieris habitū indutus inter eas esse; deinde ad eum deprehendendum et convincendum ipse operam præstat; rem detectam prytaibus nunciatam abiit, 474—534. Clisthenes tartarum plangit mortuum pathicum *Sebinum*, *Ran.* 422—427, *et sch.* 427, 437. *In illo loco alii Calliam dici putant Clisthenem; alii (qui in*

Stamni, *inexpectate dictum, quum deberet, filius Jovis, a σταμνίω vase quo vinum servatur, Ran. 22.* Bacchus Thyrsos et hinnulorum pelles gestans inter tædas in Parnasso choreas agit, cum *Delphicis virginibus, Euripides Hypsipyle, Ran. 1211—1213.* Bacchus, *καμάρτις, conspicendus inter Delphicas Bacchas cum facibus, tenet Parnassiam rupem, Nub. 603—606.* Bacchus Nysius, cum Mænadibus, *Lys. 1282—1284.* Celebratur *Thesm. 988—1000.* Bacchi templum, *Bacchiæ, Lys. 1.* Vide Dionysium. *In ejus templis porææ angues, Pl. 690.* Bacchi templum Eleusine, *Ran. 343.* Bacchi mysteriis immolatur sus, *quare, Ran. 338.* Bacchi sacra patria (Dionysia), *Ran. 369.* Habebat templum et festa cum choris celebrata Limnis Atticæ, *quare Limnæus dictus Callimacho, Ran. 218.* Et celebrantur Chytri festum decimo tertio die Anthesterionis, *Ach. 1076.* Bacchus Lenæus, et ejus festum Athenis, *Ach. 961.* Bacchi daducho in Lenæico agone dicenti, *Invocate deum, respondetur, Σεμελή? Ἰαχὴ πλουτοδότα, Ran. 479.* Bacchi sacerdos per præconem vocata ad Chios, *Ach. 1087.* Bacchus, *theatri et rerum in pace agendarum χόρος, Pac. 267.* Bacchi signum in theatro, *Eq. 536.* *Ei sacra comædiz, Ran. 404.* Ejus alumnus se dicit Comicus *Nub. 519,* et per eum jurat poeta, *Vesp. 1046.* Bacchi sacerdos rubra facie, ab Eupolide αἰγιόπηρος dictus, *Ran. 308 et not. Is προσδριαν habebat in spectaculis scenicis, Ran. 297.* Bacchus ταυροφάγος apud Sophoclem, secundum Apollonium a tauris qui dilhyramborum poëlis præmiis dabantur; alii dictum putant a Bacchis discerpentibus crudos boves. Erat et ταυροφάγος. Alis μασχοφάγος, *Ran. 357.* Bacchi festum Ascolia Athenis quomodo celebratur, *Pl. 1129.* Baccho præstat (sacrificium?) Phormio ad abolendam nullam, *Pac. 347.* Per Bacchum juratur *Nub. 91, 108, Eccl. 344, 357, etc.* Variæ significationes vocabuli Bacchus, *Eq. 408.* Bacchus et Iacchus idem secundum nonnullos, *Ran. 324, 404.* Phrygibus est Sabazius, *Av. 875, Vesp. 9, Lys. 389.* Idem Hyas et Eucæus (Euius? Eusius? v. not.), *Av. 875.* Bacchus (a Comici) introducitur ventriosus, tumidus a desidia et vino, *Ran. 200; meliculosus apud Eupolidem, Pac. 741.* In Babylonis Bacchus in iudicium ahit et duo oxybapha ab ea postulata demagogi Athenienses, *fr. 48.* In Ranis Bacchus cum Xanthia servo, qui sarcinas portat asino insidens, venit ad portas Herculis: qui progressus risu prope emoritur de habitu Bacchi, leoninam pellem crocotæ injectam, colurnum una cum clava gestantis, 1—47. Narrat Herculi, legenti sibi dum navigare Andromedam immane desiderium injectum esse Euripidis poëtæ, quem jam descendat ab inferis redicturus; nam solum superesse Iophonem, poëtam bonum, nisi Sophoclis patris sint quæ ebat; Agathonem ad beatorum epulas abiisse; ceteros esse contaminatores artis; Euripidem secundum et audacem, 48—107. Querit ex Hercule viam qua in Orcum eatur, deversoria, cauponas, et aliquamdiu iudificatus discit, 108—165. In Charonis cybæa remum agens audit cantus Banarum (malorum poëtarum), quibus oppedit, 166—270. Inde viam faciens in Orco timet parricidas, perjuros, belluas quas Hercules dixerat, Empusam, usque dum ad Initiatorum choros pervenit, 271—322, quibus gaudet, 414 sq., 444 sq., et ad Plutonis ostia se adesse discit, 431 sqq. Pullat; progressus Eacus in eum ut Herculem Cerberi suæ durissime invelitur, et terriculamenta Orco accessitum currit, 460—478. Vehemens timor Bacchi; qui a Xanthia impetrat ut ipse Hercules fiat, 479—502. Jam atheni-

ancilla Proserpinae Herculem ad lautas epulas invitans; resumit igitur Bacchus habitum Herculis, 603—648. Ad irruunt cauponæ duas quantum merces Hercules cum lpsis fiscellis devoraverat, eum ad Cleonem et Hyperbolum iudices mortuos et plebiculas vehementer stidentes rapturæ; hinc iterum petit timidus deus a Xanthia, ut Herculis habitum resumat, 549—604. Interea Eacus cum servis progreditur, ut vinciat Herculem; Xanthia negante se usquam ante huc venisse, servus, Bacchus, ad questionem intratur, deum se esse testam; jam eter servus sit, verberibus explorat Eacus frustra, et ad Plutonem Proserpinamque ducit cognoscendos, 666—674. Baccho, artis perito, iudicium deferretur de Eschylis et Euripide, 810 sq. Progreditur moderationem suadens Eschylis ira exardescens; ilius in ignem injicit et preces contempere pestes jabet, 830—891. Audit poetas, certamenque eorum moderatur, tandem poësin utriusque lance examinat: nec tamen Mæm discernere suadet; se alterum (Eschylidem) sapientem iudicare, delectari altero (Euripide), 905—1413. Sed ne re infecta redent, ex utroque utriusque resipiscens consilia querit, de Alcibiade, de servanda civitate: quibus auditis, Eschylum eligit, 1415—1478, et convivio a Platone excipitur, 1481.

Bacchylides, Opuntius tibicen, a Platone comico in fabula Sophistæ inscripta recensetur inter sophistas, *Nub. 331.*

Bacis vates, *Pac. 1070 sq.* Erant tres Bacides: antiquissimus ex Eleone Bæotus; alter Atticus; tertius Arcas, ex oppido Caphya, Cydas et Aletes dictus. Theopompus narrat Bacidem primum ex oraculo Lacedæmoniorum mulieres furiosas expiasset, 1071, *Av. 962.* Memoratur vates Atticus Bacis *Eq. 123, 124, 1003, 1004.* Ubi schol. v. 123: Erant etiam alii duo, Bæotus, et Aroas. In Bacidis oraculis erat etiam illud de Athenis olim emicataris inter urbes ut aquila inter reliquas aves, *Av. 978.* Bacis pro vate dictum appellative *Pac. 1119.* Bacis, epithetum Pisistrati, *Pac. 1071.*

Baculi iudicium eodem colore quo tribunal, in quo iudicandum is erat, *Vesp. 1110.* Vide Iudices, Iudicia.

Balnea: mos ibi παραλοῦσθαι (divitibus, qui) spongiæ relinquebant (pauperibus, aliqui habentibus) spartæ contextum pro spongia, *fr. 150.* In balneis, dum frigus est, inopes et mendici noctem transigunt, *Pl. 535.* Balneam nuptiale, de quo Menander, *Lys. 378.*

Balneatoris apparatus, *Ran. 710 sqq.*

Baptæ. Vide Epulis.

Barathrum, profundum sive hiatus terræ Athenis, in quem præcipitabant malefici, *Ran. 574, Pl. 431, Eq. 1362.* Eo præcipitaverant Athenienses legatos Doris, *Eq. 1363.* Adde Phryx.

Barbitum, instrumentum musicum, *Eq. 522.*

Basilæa, in Aribus formosissima virgo, est potentia Jovis, qua is omnia administrat, 1530—1543, et sch. 1536. Eam uxorem sibi poscit Pisthetærus, 1634 sq., de emsilio Prometheus, 1536. Conceditur Pisthetæro ab legatis, 1678 sqq., de caelo petenda, 1686 sqq. Eam magnifica pulchritudine splendens ducens jam potentissimus accedit Pisthetærus, 1706 sqq. Basilæa salutatur a Choro, 1730, κάπερος Δίος, 1753.

Basilica portuosa, in iudicium sortibus littera B notata, *Eccl. 685.*

Battus Thæon prope Cretam in Libyam duxit coloniam Cyrenen: qua re adeo laci Libyes, ut in membris tum altera manu regiam potestatem, altera aliphium;

praestantissimum eius, accipientem repraesentarent: unde Betti sibiipsum proverbiale de extremis honoribus. Narrat Aristoteles, Pl. 925. Betti alterum nomen Aristoteles, ibid.

Batus, homo ob molliam notatus, Pl. 1011.

Belycleo (Osor Cleonis, sicutus ab Aristophane) in Vespis, filius Philocleonis insano iudiciorum furore acti, patrem aegerrime custodit ex superiore aedilium obstructarum et reibus cinctarum parte, postquam plurimos sanandi patris modos frustra tentaverat, 57 sqq., 114 sqq., moribus επραγμασμενδεις, 136. Deprehendit patrem evadere conantem novis machinis pluribus, et servorum opera aegerrime cohibet, 136—149, quos iam cavere jubet. Iudices sentis sodales iracundos, de nocte adventuros eum arcessitum, 214—227. Quorum amillo quam pater rete arrodit, Belycleo audit, servos vocat, 395 sqq., et ad pugnam cum Vespis incitat, 433 sqq. Cum repressis ecermenem conferre et in gratiam redire cupiens, aegre ab iis, populi osorem, tyrannidis et Lacedaemoniorum amatem appellantis, impetrat audientiam, 471 sqq. Et primum exponit abusu tyrannidis vocabuli, 488—507, deinde demonstrat iudicis derideri ab demagogis et servitorem eis servire, 512—520. Quod admittentibus patre et Choro, scribium afferri jubet, ut aliqua notet ex patris oratione iudicum potentiam probata, 529 sq., 537, 559, 578 sq., 588 sq., 603 sq. Jam ipse primum ostendit ne decimam quidem partem reddituum civitatis cedere iudicibus, reliqua et pretiosissima quaeque demagogis, qui rejectanea modo iudicibus objiciant, 650—679. Deinde ab iisdem res de composito ita agi ut iudices saepe fraudentur, quum viginti millia civium, illi si vellent, in deliciis et ut Marathonachas deceat, vivere possint, 682—712: at quam paucis ex magnis promissis aegre redeant patri! Quare se domi eam continere et laute tractare, 715—742. Vespae plane in ejus sententiam eunt; sed Philocleone iudicandi forem non dimittente, illius ei parvum tribunal domi instituit, magni simulacrum planissimum, ut omni tempore, vel febricitans, satur et omnibus vitae commodis affluens iudicet de rebus domesticis, ut delictis servorum, 760—834. Ecce Labes canis Siculum caseum furatus (vide dicta in Laches) adducitur: hanc causam patri statim mandat et tribunal, quod inchoaverat, absolvit, patre condemnare properante, 835—869. Vota concipit ut pater clemens fiat et deponat in iustam asperitatem, 860 sqq., 875—884; deinde praconem iudicii ipse agit, 891—905; et invito patre testes citat; deinde reum tam accurate defendit, ut misericordia tangat patrem, 936—984. Nihilominus condemnatum illum dolo circumvenit, ut insciens absolvat Labetem. Quare desperantem de salute sua patrem consolatur et ad convivium jucundeque agendum vitam in domum ducit, 985—1008. Omni modo invitat et fere cogit patrem ut pallium, τριβων, et calceos permutet cum molli gaunaco ex Persis et baxeis Laconicis, 1120—1173; deinde docet eum sermones quales tum in usu erant inter elegantes et scitos homines, et in conviviis decore versandi modum, 1174—1249. Abducturum ad caenam quum Philocleo moneat quanta mala sequantur ebrietatem, quae poena rerum designatarum, filius non ejusmodi morem esse dicit inter bonos et honestos viros: ibi veniam petendo et facetiis fabulisque ridiculis profereendis omnia sic placide componi. Talibus igitur sermonibus ad effugiendam penam studendam esse Philocleo intelligit, 1260—1264. His convenienter quum petulantissime in convivio omnes insultasset, ebrium cum face et libidine redeuntem et obvius ver-

berantem sequitur Belycleo, pro ejusmodi commissis in jus vocandum esse clamans, 1332 sqq., sed irridens pater regerit et elegantias illas, quas ab ipso scilicet didicerat; ita ut protervum senem a pluribus in jus vocatum tandem vi in aedes auferat, 1334—1449. Splendide laudatur a Choro ob pietatem, 1462—1473. Tandem furorem patris cohibere non potest, et spectat saltantem et cum Carcini filis chorea certantem, 1498—1511.

Bede pro Zsu, Prolog. VI, 11; IX, a, 6, p. XVIII.

Beatorum insulae, Vesp. 639.

Bellaria, καταχύματα. Vide Servus, Nupti.

Bellerophon (plurati) Eoripidis, Ran. 1051. Bellerophon per calumniam Sthenobaea a Praeto ad socerum missus ut periret, castitatem suam eventum probavit et rediit, 1043. Pegaso alato vectus in caelum ascendere cupit apud Euripidem, Pac. 76. Bellerophon sordidus et claudus a casu de Pegaso equo inducebatur ab Eoripide, Ach. 427. Adde sch. Pac. 147, Ran. 846. Ab eodem Eoripide mendicus, gurgulus et disertus exhibebatur, Ach. 429. Fertur, absumpta Chimera Corinthum redux, Praeti uxorem dolose Pegaso impositam in mare deiecisse, Pac. 141.

Bellum sacrum. De sacris bellis duobus jussu Delphici oraculi gestis v. narrationem historicorum in Av. 556. Bellum Corinthiacum, Pl. 173. [Bellum Peloponnestiacum tangitur Eq. 794, 1392, Ach. 206, Vesp. 41, 210, Pac. 435, 466, 479, 665, 990, Av. Arg. II, 186. Ejus origo et caussa, Ach. 538 sqq., Pac. 606. K.]

Bellum, Πόλεμος, ut persona, Ach. 979. In Pace Πόλεμος dii, Graecis usque belligerantibus irati, colunt esse perunt: tum is Pacem in antrum profundum asperingestis lapidibus conclusit, 205 sqq. Exit in scenam cum mortario, cui urbes Graecae fructibus earum significatas injicit, contuturus in cytheonem, 236—252. Hinc famulum Tumultum sibi afferre jubet pislillum ab Atheniensibus; sed ab his, mox ab Lacedaemoniis vacuus redit, quum hi ipsi suos pistillos, Cleonem et Brasidam, nuper in Thracia perdidissent; intrat igitur Polemus confecturus sibi novum, 255—288.

Belonopoles (Acnum venditor) ploratib cum Pamphilo, pro proprio nomine accipunt scholia, et dicitur faenerator, allis assentator Pamphili, Pl. 175. Sed vide Aristoxenus.

Belus, pater Laniae ex Libye, Pac. 758.

Bendis, magna, potentissima dea (Thracia), cujus nunc calida est ara (apud Athenienses), Lemn., fr. 332.

Bereschethi, insanite praesides dii, vox Acta, Eq. 635.

Blande appellationes amicorum, Eccl. 973 sq.

Blepsidemus, in Pluto petulans homo, furti insimulat Chremylum ob repentinas divitias, et impellit ut ad amicos mittat Plutum aut cito sanandum euret, 332—414. Paupertatem, a qua inhibentur, conviciis insectatur; ea violenter repulsa, ceteros urget ut in Esculapii sanum properet, 415—623.

Blepyrus, in Ecclesiazusis maritus Praxagorae (v. sch. 516), cacaturiens exit, miratus quo uxor cum vestimentis suis nocta evaserit; vicino rem narrat, cui eadem plane evenerunt; duo parturit, 311—371. Interea superveniens Chremes ei narrat quae in concione populi infra facta sint, ut moderatio reipublicae mulieribus mandata, 372—477. Praxagoram redeuntem Blepyrus conspiciet et ob exitum intempestum de moechno accusat; commentis placatus, ei ut ignare narrat quae in concione perhata sint, 520—563. Inde audit Praxagoram sua consilia de reipublicae salute exponentem et dubitationibus suis ad singula dilucidius persequenda ex-

ettat; jucunda quae fetara est otiosorum virorum vita ei aridat, et abit cum uxore infortunata, 583—727. Ad cenam lautam venit, felix praedicatus ob talem uxorem, 1125 sqq.

Bibliotheca (Alexandrina), Nub. 967. Vide Alexandrina.

Bædas philosophus, in quem Diphilus carmen scripsit, ut seruum eum exhibens; quod læto animo tulit Bædas, Nub. 96.

Βαελλί (non est Aristophanis fabula), p. 445, d.

Bæoli. Eorum et Atheniensium bellum de Celæntis, Pac. 890. Bæoti a Thracibus expulsi sedes quaerentes inventum in Thessalia ad Pagaseticum sinum, ubi offendunt corvos albos quos sequi oraculum iussorat, Pl. 604, Nub. 133. A Bæotis transitum rogabant Athenienses Delphos profecturi, Av. 189 et sch. Βαεοτι κολλικοφάγοι, Ach. 872. Vendunt gallos gallinaceos et (quod ob tibicinium Thebanorum facete additur) cicadas, 871, et alia plurima, 874—884. Ευβοιωτοί, Cratinus Pac. 741. Bæotorum boves σκατοφάγοι, Pl. 706 c. nota. Βαεοτι Phocensibus oraculum Delphicum ablatum vincuntur ab Atheniensibus, Av. 556. Ex phyle boves rapuerunt, Ach. 1023; ipso Choum et Clytrorum festo irruptionem in agros Atticos faciunt, 1076 sq. Eos odit Lamachus, Ach. 624. Sunt hostes Atheniensium, Eq. 479. Βαεοτι vocantur qui pace non videntur gaudere, Pac. 466. Nimirum Alcæo archonte iudiciæ 50 annorum fœbant inter Athenienses et Lacedæmonios una cum sociis præter Βαεοτις, Corinthios, Eleos, auctore Philochoro, ib. Erant hostes Atheniensibus dum Lacedæmonii Decæleam occupabant, Av. 189. Βαεοτις quoque legatos adfuisse oportet in altera parte Lysistratæ, Lys. 1242, coll. 1108. Βαεοτι, Lys. 35, 40, etc. Βαεοτορὺν et Atheniensium συμμαχία inita biennio ante hanc fabulam (ol. 96, 2), teste Philochoro, Eccl. 193.— In Acharnensibus Βαεοτις homo Thebis advenit in forum Dicæopolidæ, plurimas merces Βαεοτιæ ferens et venditurus: Atheniensium mercibus ab permutandum oblati, domum auferendum accipit sycophantam, 860—958.

Βαεοτιὰ ἐκκελεύει, Lys. 88 et sch. Recensentur quæ Βαεοτιæ in Atticam venum mittat, Pac. 1003—1005. Est ὀρνιθοτρόφος, 1003. Multus in ea caseus, Eq. 479. Βαεοτιæ merces decreto prohibita, Lys. 702 sq. Βαεοτιæ anguilla, e lacu Copæide, Lys. 36, 702, fr. 333. Βαεοτιὰ dialectus, Ach. 796, 871, 889. Βαεοτιὰ harmonia, Eq. 989.

Βαεοτιὺν, modi musici genus a Terpandro inventum, Ach. 13.

Βαεοτιὺς (?), Tagen., fr. 430.

Boni genii, Ἄγαθὸν δαιμόνιον, poculum primum vocabatur, circumlatum post cenam, Eq. 85. Id. 106, Pac. 300, Vesp. 525. Sumbatur mensis sublati, et poculum rursus implebatur, Vesp. 525.

Boreas magnus irrumpens in Persarum classem ad Artemisium, Vesp. 1124. Boreas et Sol in fabula certant, uter viatori σίσυρα sit exuturus, Ran. 1459.

Bos in didrachmâ Atheniensium, Av. 1106. Vide Cestrini boves, Epirotici.

Brasidas, dux Lacedæmoniorum, Tellidis filius, Pac. 282, in Pylo contra Demosthenem pugnât, et fugit abjecto scuto, Eq. 55. Brasidas effecit ut Scione ab Atheniensibus descisceret, Vesp. 210. Cum Brasida facere insimulatur Bdelycleon in Vespis 475. Brasidæ favere dictum pro λακωνίζειν, Pac. 640. Athenis laetratus sermonibus, 641. Dux Lacedæmoniorum Brasidas occubuit in Thracia ad Amphipoliam, ib. 282—284, octo mensibus ante editam hanc fabulam, ib. 48. Eo

et Cleone mortuus induciæ tricesimas les insubantur inter Athenienses et Peloponnestos, Eq. 1392.

Brauron, pagus Atticae, ubi multæ meretrices, Pac. 874. Ibi Dionysia celebrantur, Lys. 645 not., Pac. 874. Brauronia Diana, cui ἀπαρτίοντα virgines Atticæ Brauronis festo, Lys. 645. Brauronia Diana apud Philaidas, Av. 874.

Brauronis, festum. Vide Brauron.

Brettia lingua nigra vehemens (ab Tyrrenorum urbe Bretto), fr. 719.

Britomartis nympa in venatione retibus incidit: ex quibus a Diana liberata, Dictynnae Dianæ templum condidit, Ran. 1356.

Bromius, Thesm. 991. Bromia festivitas, Dionysia, Athenis advtante vere, Nub. 311.

Bucephalus equus, fr. 135. Bucephalus equus dictus ob bovini capitis figuram et mustam, ut Alexandri ille, cui mortuo Bucephalea urbs tanquam monumentum ab rege condita, Nub. 23.

Bulbi, aphrodisiaci, Eccl. 1092.

Bupalus, cui verbera minatus erat Hipponax, Lys. 361.

Bupalus, Altius Archeni artificis, Av. 574.

Buphonia, festum velus, quod post mysteria solitum agi dicunt, in quo bovem mactant in memoriam primi bovis in Arce mactati ob devoratum Dipsalis sacrum libum. Schol. Venetus Minervæ agi dicit, Nub. 985.

Busiris, Pl. 178.

Butalio, ob stoliditatem notatus, Ran. 990.

Buzyses, cognomen Demostrati, qui ab Eurypolide ut furiosus notatur, Lys. 397.

Byrsa dictæ Athenæ (per lusum), Dram., fr. 280.

Byrsine, mater Hippia ficta pro Myrrhine, Eq. 449.

Byzantium: ibi nomi ferri, tenues, mæti, Nub. 249. Castodius Byzantii ab se olim actæ meminerunt senes Attici in Vespis 236 sqq.

C.

Cabiri. Eorum mysteria in Samothrace, Pac. 278. Iis initiati habentur iusti et servantur in periculis et tempestatibus, ibid.

Cadmus Agenoris filius, relicta Sidonia urbe, Thebas venit, Euripides Phrixo altero, Ran. 1125 sqq. Oraculum ei redditum v. in nota.

Cæcias ventus, Eq. 437.

Cænium, καιών (Novum), locus in foro iudiciali, ut Parabysson, Trigonon, Meson, Vesp. 120.

Calamintha planta male olens, qua usta serpentes abigunt, Eccl. 648.

Calchedon, Eq. 174. Scholiastæ legunt Carchedon, i. e. Carthagena. Eo expeditionem parare dicitur Hyperholus, ib. 1303.

Calcidi suffragiorum perforati damnabant, pleni absoluebant; alii χύριοι, alii ἀχυροί, Vesp. 987. Vide Chærinæ, Lupini.

Callias, Phanippi filius, Av. 283, daduchus, sacra veste indulus in Marathonis pugna, ubi effosso thesauro dives evasisse dicitur; ter curru vicil Olympeia, quare filium appellavit Hipponicum, Nub. 64.

Callias Hippionici filius, paternam bonam per lasciviam absumpsit, etiam machus deprehensus; satis perstrictus ab Eurypolide in Adulatoribus. A primo Callia Phanippi filio sibi successerunt Hippionici et Callias alternantes, Av. 283 et not. Perstringebatur etiam a Cratino, Eq. 527. Callias Hippionii, pro Hip-

- ponici**, filius in pugna navali κούρου λεοντή indutus, quo insania ejus in mulieres notatur, *Ran.* 428—430. Nam patrimonium libidinibus absumpsit, *ib.* 429, *Eccl.* 810. Quare in Avibus ei plumæ defluunt, a scyphantis et meretricibus vultu, *Av.* 284—286. Habitabat in pago Melite: ad quem nonnulli referunt *Ran.* 501. Calliam subigit Meletus (poeta tragicus), *Georg.*, *fr.* 178. Τὸ Καλλίου νότον, *Metagenes Vesp.* 1221. Adde Clisthenes.
- Callias archon** (ol. 81, 1), *Ach.* 10, *Nub.* 971, *Lys. Arg. I.* 173, *Ran. Arg. I.* 404, 694, 725.
- Callias**, προβασιπώλης, ejus administratio reipublicæ Atheniensis tangitur *Eq.* 132.
- Calligenia** dea invocatur in Thesmothoriorum, comes Cereis, quæ προλογίται in Thesmothoriazusis alteris, *Thesm.* 298, *fr.* 300, a.
- Calligenia**, tertius dies Thesmothoriorum, tertius decimus Pyanepsionis, *Thesm.* 80.
- Callimachus dux** in Marathonis pugna vocit Dianæ tot tauros quot hostes interfectorurus sit exercitus Atheniensis: sed quom nimis esset numerus, capras immolabat, *Eq.* 660.
- Callimachus chori magister**, *schol. χαμαιδέσκακος*, *pauper*, *Eccl.* 809.
- Callimachus titulus** inscripsit libris bibliothecarum Alexandrinarum, *Prol. IX, a.* 26, *p. XLX; X, a.* 23.
- Callippides** (nomen nobilium Athenis), *Nub.* 64. Καλλιστίπιδος. Vide Olea.
- Callistratus**: per cum Aristophanes docebat fabulas πολιτικάς, *Prol. III.* 50 sq. Sic Acharnenses Aristophanis docet, *Arg. Ach. I.* A Cleone in senatu accusatus: quo fortasse refertur *Vesp.* 1284—1291. Per eum etiam Lysistrata docta, *Lys. Arg. I.* et *Aves*, *Av. Arg. I.* II. Terram cleruchicam possidebat in Egina insula ab Atheniensibus subacta, *Ach.* 654.
- Callixenus** in causa erat quod duces ad Arginusam in iudicium abducti, *Ran.* 541.
- Calonice**, mulier, in Lysistrata venit in concionem Lysistratae, 6 sqq. Jusjurandum ceterarum nomine præstat, 212—236. Cum ceteris in arcem abit, 253.
- Calumnias ventus** ab Aristophane fictus, *Ευνοπνίας*, *Eq.* 437.
- Calyca**, nomen mulieris, *Lys.* 322.
- Calydon hæc regio** Pelopææ terræ, Euripidis Meleagri initium, *Ran.* 1328. In Calydonii aprî venatione a Peleo occiditur Eurytus, *Nub.* 1063.
- Camarina**, urbs Siciliæ, *Ach.* 606.
- Cambyses** et Psammelichi bellum, *Pl.* 178.
- Camelus** θερμόπρωκτος et libidinosa, *Vesp.* 1035.
- Caminus**. In caminis fabri æerarii fingebant βασικάνα (ridiculas species ad averiendum livorem), *fr.* 510.
- Camirensis** a nonnullis putatur Aristophanes, *Prol. XIV.* 2.
- Canache**, soror Macarei filii Æoli, a fratre uterino subigitur in dramate Euripidis, *Nub.* 1371, in Æolo, *Ran.* 849.
- Cancelli tribunalis**, *Vesp.* 386 et *sch.*, 552.
- Canephorus** (canistrifera), *Lys.* 1194. Canephorus Dionysiis: sumebantur ex nobilibus virginibus; canistris, quas ferebant, ex auro confectis impositæ erant omnium frugum primitiæ, *Ach.* 242, 266. Canephoræ virginis habent caricarum catenam in pompa, ferentes pateras auro solidas, *Lys.* 646 sq. Canephoræ cerumate, ἐνερτυμμένας, *Eccl.* 732, et ex Hermsippo comæto *Av.* 1351. Eas sequebatur puella subbellam ferens et sellam, *Av.* 1651, ubi *schol.* locos
- Canicorum** habet de sellifera, *επιπορεύουσα*. *Add. sch.* 1508.
- Canis**. Per canem juratur *Vesp.* 83, ob superstitionem aut philosophorum imitatione. Canis culus, *proverb.*, *Ach.* 863. Canis Acalaphia, *Av.* 874. Canes ἀσπρόσοι, Æschylo in Agamemnone sunt aquilæ, *Ran.* 1291.
- Canistrum ad sacrificium**, *Av.* 43.
- Cannonus**. Cannoni decretum, ex quo seorsum audiebatur defensio duorum qui in eadem re κατ' εὐνογυδίαν iudicabantur, *Eccl.* 1089 et *not.* Craterus addit, hoc ad clepsydram fieri eum jussisse. Obiit in barathrum conjectus, publicatis opibus, *ibid.*
- Cantharus**, heros Atticus, *Pac.* 145. Canthari portus in Piræo, in quo navalia, ab heroe Cantharo dictus, *ibid.* Erat etiam vicus in Attica Canthari portus, non Cantharus, dictus, ab heroe indigena, *ibid.*
- Cantharus evcolus**, χρυσομυρολόγητον, quos pueri pede vincitos evolare sinunt, *Vesp.* 1342.
- Cantharus**, κάρθαρος. In Pace cantharus ingens stercore nutritur ab duobus famulis Trygæi, 1 sqq. Cui insidens Trygæus, et velut Pegasus palpians, in cælum fertur, 65—176, fictione ex nota fabula Æsopi petita, 129 sqq. Deinde cantharus hic Jovis currum subiit et fulmen gerit, Ganymedis ambrosia (*conf. schol.*) nutritus, 722—724. Cantharus femineæ sexus non exstat, sed mares stercus asinorum semine suo immisso glomerant, unde genitura fit, *ib.* 7 et 82.
- Cantharus**, navigium, Ναξιοურγής, Naxi fabricatus, *Pac.* 143.
- Caphya** in Arcadia, unde Bacis vales oriundus, *Pac.* 1071.
- Capnias**, quale sit vinum, *Vesp.* 151. Secundum nonnullos Beneventi in Italia provenit. Capnias erat etiam cognomen Ecphantidæ, *ib.*
- Car**, *Av.* 762. Cares collium apices incolunt, gens bellicosissima, quæ mare tenens nullas regiones occupavit, *Av.* 292 sq. Cares servi: unde nomen servile Carion, *Pl. Arg. V.* Cares contra Ambraciolas (v. *not.*) bellum meditantis, dubitabant cum Persisne totius Asiæ potentissimis an cum Milesiis vicinis ac tum florentibus se conjungerent: oraculo hos rejiciente nihilominus cum Milesiis Persas adorti, prope omnes interierunt, sub Dario Hystaspæ; narrat Demo, *Pl.* 1002.
- Carcinus**. Carcini pater Thorycius, Pherecrates *Vesp.* 1509. Carcinus si cum filiis tragicis χορευταίς venerit choreas institutum, Musa rogatur ut eos respuat, parvos et impuros saltatores, μηχανοδίους, *Pac.* 782—790. Perstringebantur filii Carcini tres, Xenocles, Xenotimus, Xenarchus, ut parvi statura, 782, 789. Xenocles in tragædiis fertur machinas et mirabilia exhibuisse: unde δωδεκαμήχανος dictus a Platone comico, 790. Carcini filius medius, *Vesp.* 1501. Carcinus habebat quattuor filios quorum tres χορευταί, quartus Xenocles, poeta. Accurate recensentur a Pherecrate, *ib.* et 1509. Erant Xenocles, Xenoclidus, Xenotimus, Datis, *Ran.* 86. Mellius rhythmî imperitus, *Vesp.* 1504, parvus et macilentus, 1503. Carcini filii στροβίλοι, quod vocabulum varie exponitur, *Pac.* 864. (De his saltantibus fort. intelligendum *fr.* 523, v. 2.) Carcinus, pater Xenoclis, *Thesm.* 441; pater Datis tragici poeta, *Pac.* 289. Carcini filius, Carcinites, alius, tragedus, ut διφοσφός perstringitur, *Vesp.* 1505 sq. Tertius accedit, minutus natu, tragicus poeta, pinnoteres, 1508—1511. In hac fabula cum omnibus in certamen descendit Philocleo, fessice prædicato patre ob σκακίδαν, 1512 sqq. Deinde ridetur a Choro ut carcini, 1518 sqq., et pater vocatur κορομέλων ἀναί, 1531.—Carcini

- dæmones, vel dii ab hoc tragico poeta in scena exhibitii, vel filii ejus, Xenocles poeta tragicus, et Xenocles choreutes, Nub. 1261. In Pace Carcinus dixit drama sibi præter spem quod contigerit, a mu-
stela vesperi strangulatum, ubi Comicus vel Mûc, Mures, drama ejus illud, vel de dramate in quo ipse vel Xenocles victus erat loquitur, 791—795.
- Carcinus** Corinthius quidam, Eq. 608.
- Cardia**, urbs Thraciæ, Av. 1474.
- Cardopio** matrem feruit, fabulæ inithum ignotæ, Vesp. 1178.
- Cares**. Vide Car.
- Caria**, Eq. 173. In hac regione cibus χῆρον, Pac. 595.
- Caricæ habitations**, Av. 292. Carici modi filiarum, vel flebiles, vel barbarici et serviles, Ran. 1302.
- Cario**, servus Chremyli in *Pluto*, ridet heri insaniam, cæco sene duce utentis ex oraculo, 1—70. Pluto ipse et herus ei persuadent potentiorum esse Jove, 80—192. Heri jussu populares rusticos adducit, divitias ipsis eventuras promittens, Cyclopem cum ovibus, Cir-
cen cum subis ad eos ridendos sallans, 253—321. Stragula effert ad pompam in templo Esculapii du-
cendam, 624 sq. Redux narrat quomodo incubatio facta fuerit in templo, quomodo deus sanatus, Neocles fur cæcior factus, quæque ipse verniliter egerit, 627—
747; et immensam hominum turbam sequi herum. Jusso choro saltare, obviam procedit pompæ redeunti, 750—770. Exit et domus felicitatem describit, 802—
822. Sycophantam devovet et vexat, 876, 926—943. Mercurium ad Plutum transfugientem rogatus ut ex-
cipiat, difficilem se præbet, ex tot illius dei ministeriis unum, certaminum festorum præsidium, probans; et deum ad puteum mittit extra lavatum, 1097—1170.
- Carmina** convivalia. Vide Scolia. Adde not. Ran. 1302.
- Carnea**, festum Lacedæmonæ; in iis certamina citha-
redorum, Av. 11.
- Carphæa**, urbs Doridis, not. Pl. 385.
- Carthago**, Eq. 173.
- Carystii**, in Eubæa, boni et fortes, perstringuntur ut adulteri, Lys. 1058, 1181; sunt socii Atheniensium, ib. 1181.
- Carystio** quidam consilia, quæ Samii agitabant de defectione, Atheniensibus aperit et cum familia præmiis et civitate donatur, Vesp. 283.
- Carystus**, urbs Eubææ, Lys. 1058.
- Castor** et Pollux, τὸ αἰώ, per quos jurat Laco Lys. 1095, 1171, 1174, etc. Per Castorem jurat Laco ibid. 988, Lacæna ib. 206.
- Catabasion** a nonnullis dictum oraculum Trophonii, Nub. 508.
- Catalogus** militum, Eq. 1369, sch. Pac. 1181. Propone-
batur ad prytaneum, eo loco ubi sunt statuæ duo-
decim heroum eponymorum tribuum: ibi singuli cognoscebant an exeundum ipsis esset, Pac. 1183.
- Catonaca**, servorum vestimentum, Eccl. 724. Κατω-
νάξα gestabant Athenienses sub Hippia, Lys. 1151, 1155.
- Catophagas** avis, quasi dicas Vorax, Av. 288.
- Cauda victimarum**: ex ea et lumbo igni imposita omnia petunt sacrificantes, Pac. 1054.
- Cauuace**, χαννάκη, vestis, etiani Persis dicta, mollis, Vesp. 1143, Echbatanis ex lana texta, 1143 sqq., Sardi-
bus venalis prostrans, 1139.
- Caunii**: ab iis χαννάκη dictum sortiri, Pac. 1081.
- Cauponæ** duse in Rantis apud inferos, quarum merces Hercules Cerberum petens cum fuscillis devoraverat, Bacchum Herculis habitu indutum ad Cleonem et Hy-
perbolium iudices tracturæ, 549—578.
- Caystrium** pratium, ad fuentem Caystrium Lydiæ circa Miletum, ubi multi anseres, Ach. 68.
- Cebriones**, gigas βαριάχος, quem vicit Venus, Av. 553.
- Cecides**, velustissimus poeta dithyramborum, cujus meminit Cratinus, Nub. 985.
- Cecropida** (Atheniensis), in oraculo Eq. 1055. *Plurab*
sch. Pl. 773.
- Cecropis** tribus, Av. 1407, sch. Pac. 190, Vesp. 895.
- Cecrops**, Atheniensium ἀρχαῖος, Nub. 300, *Egy-*
ptius, Athenarum οὐκάρης, biformis, Pl. 773, Vesp. 438, ubi invocatur Cecrops in draconem Æsiniens. Rex Athenarum, Lys. 58. Illud διερῆς multis modis explicatur in sch. Pl. 773. Add. Eq. 1055. Cecropis regio, Pl. 773. Cecropis urbs, fr. 162. Ejus filia, Pandrosus et Agraule, Lys. 439, Herse, ib. 641.
- Celæne**, locus in confinis Bæotiæ et Atticæ, qui Atheniensibus cecit per pugnam singularem Xanthi et Melanthis, narratum Ach. 146, Pac. 890.
- Celeus**, Triptolemi pater, non filius, cujus meminit Bacchylides in Hymnis; ejus uxor (singitur) Phana-
reta, Ach. 48, 49, 55. Hospitio recepit Cererem, Eq. 898.
- Celænotæ** sepe etiam silentium indicabant, Av. 1273.
- Cenchree**; ibi Corinthios vicit Nicias, Eq. 609.
- Centaurus**, Nub. 346, 350. Borum origo, not. Ran. 38.
- Centauri** in Pelio deserunt Peleum, Nub. 1053. Sunt ὄβριτοι: hinc Centaurioe, Ran. 38.
- Centaurus**, fabula Aristophanis. Vide Dramata.
- Centesima** ex urbibus multæ Atheniensibus redempt, Vesp. 658.
- Cephale**, pagus Acamantidis tribus, Av. 476.
- Cephalensis**, Lys. 394.
- Cephalus**, pater Lysice, adjuvat victoriam de triginta tyrannis, not. Pl. 1146 in fine.
- Cephalus**, demagogus promus ad consiliandam, Eccl. 248, delirans, atra bile percitus, ophias male fingens, rempublicam palchre, 256—253; erat enim filius filius, 253.
- Cepheus**, pater Andromedæ, qui eam ceto exposuit, Thesm. 1056 sq., 1113.
- Cephisodemus**, Atheniensis, audax et lepuax canonicus, accusat Thucydidem senem, Ach. 705.
- Cephisophon** poetæ Euripidis adiutus, famulus poetæ, quem ferebat adjuvare illum in medicis præsertim tragædiæ partibus; Comicis dicitur etiam rem cum uxor ejus habuisse, Ran. 944, 1408. Cephisophon nigerrime, cum Euripide convivens et partes lyricas tragediarum componens, ut fama est, fr. 231, b. Qui in Acharnensibus procedit famulus Euripidis, 395 sqq., eum Cephisophontem esse annotat sch. Ejus inventum memoratur in versibus spurcis Nub. 1462, 1453.
- Cephisophon**, alius a superiore, rogationem fecit qua ceteris in Frigiano prohiberetur, Ran. 944.
- Κένος** qualis avis sit, ex poetis ostenditur Pac. 1067, Pl. 912.
- Ceramei**, incolæ Ceramicæ pagi, ubi lampadedromia te-
lebrabatur, percutiunt in portis ultimos curvantes, Ran. 1093 sq. et schol., qui hinc explicat proverbiales Ceramicas plagas.
- Ceramicæ**: ibi publice sepeliuntur qui in bello occube-
runt, Av. 396 sq. Cippi eorum ab utraque Ceramicæ parte positi, inscriptis nominibus sepulcrorum et locis ubi occubuerunt; ex Menecle vel Callicrate, 395. Quod intelligendum de Ceramicæ extra urbem Athenarum sito: nam erant duo; in Ceramicæ intra urbem sito prostabant meretrices, Eq. 772.
- Ceramicus**, ubi lampas, curvus lampadas gestantibus,

- mittitur, spectatoribus nitti jubentibus, vel lampas jacitur signum dimittendorum cursorum, *Ran.* 129—133. In Ceramico Athenienses celebrabant annuum ἀγώνα λαμπαδοῦχος. Fiebant autem tres ibi λαμπαδοφορίαί, *Minervæ, Neptuni, Promethei*, *ib.* 131. *Add. sch. Vesp.* 1203. In Ceramico turris excelsa, *Ran.* 130. Ab Ceramico incipiebat pompa Panathenica, *Eq.* 506, et pompa Bacchi Eleusinem, *Ran.* 395—399.
- Cērāsās, Pontica urbs, a cerastis dicta, Pl.** 586.
- Cerberii, qui apud Homerum Cimmerici, quos apud ipsum quoque nonnulli Cerberios scribunt; de loco in Orco ad Cerberum respiciendo dictum, Ran.** 187.
- Cerberus, Eq.** 1030, *Ran.* 111. Eum Hercules ex Orco abstulit angens, *Ran.* 467 sq. Cerberus de Cleone dictum: etiam Plato comicus ita eum vocavit, *Pac.* 313.
- Cercops inferior certavit cum Hesiodo, Ran. Arg. IV. Cercyon, pater Alopes, Av.** 559, secundum Characem filius Agamedis et Epicaste, cum patre thesaurum Augiæ expilat; illo obtruncato, fugit Orchomenum, et persequens Augiæ, Athenas, *Nub.* 508. Callimachi versus de eo, *ibid.*
- Cerebrum: ejus forma describitur, Ran.** 134.
- Ceres, Δημήτηρ, triticum proferens, Av.** 580. *Et, Δηῶν, Athenienses pro omnibus populis, quos fames urgebat, oraculi jussu sacrificium προπόσιον obtulerunt, Pl.* 1064. Vide Athenienses. Ceres relicto celo filiam a Plutone raptam quaerens, in rupe Aeglasto plorans conedit Eleusine, ab Hermionensibus edocta fatum filiae, *Eq.* 785. Ceres, patria dea Atheniensium, rependens hospitium Celei, *Eq.* 698. Ceres ἀρχηγέτις, *Lys.* 644. Vide Chloe. Ceres et filia Θεσμοφόρα, *Thesm.* 83, quale auxilium ex Eleusine tulerint Gracis pugnam Salaminiam capessentibus, *Nub.* 303. Cereris et Proserpinæ mysteria, *Thesm.* 948 et *sch.* Ceres, purorum orgorum regina, hymno invocatur ab choro initiatorum in *Ranis* 383—394. Ceres domina invocatur *Thesm.* 286, 296. Invocatur ab Æschylo, ut se, cujus mentem aluerit, dignum mysteriis suis reddat, *Ran.* 886 sq. Cereris festis et mysteriis qua causa immoletur porcus, *Ran.* 338, *Ach.* 44, 704. Quare vocetur χοιροκόρυς: porcellum et immolabant immolandi, *Pac.* 374; et sacra suserat Cereri, *Ach.* 764. Quæ Cereri et Proserpinæ sacrificabantur, ea efferre non licebat, *Eq.* 283. Cereri et Proserpinæ secundum nonnullos celebrantur Scira, *Ecll.* 18, quibus sacra feri his deabus nonnulli dicebant, *Thesm.* 834. Hæ deæ τὸ θεῶν Ἀθηνησίων dictæ simpliciter, *Pac.* 214. Per eas, τὸ θεῶν, jurant Atticæ mulieres, *Lys.* 81, 148. Quod jurandum per τὸ θεῶν mulieribus proprium est, *Ecll.* 155—158 et *sch.* 155. Per Cærem (solam) jurant viri *Vesp.* 629, *Lys.* 272, 500, *Thesm.* 225, *Ran.* 42, 122, *Ecll.* 662, *Pl.* 64 (ubi schol.: per Cærem jurat ut agricola), 364. Ceres et Proserpinæ deæ ἑσθία, *Inferæ, Thesm.* 101. Cereris comes Calligenia, *Thesm.* 298. Ceres cum Baccho συνδιπύται, *Ran.* 324. Cum ea consuescit Iacchus, *ibid.* Cereris et Triptolemi (Actæ) filius, sacerdos, Amphithæus, *Ach.* 47. Ad Cærem referuntur omina ex obvium ventibus, et alia omnia hujusmodi, auctore Philochoro, *Av.* 721. (Dorice) Δάμαρ in σφραγισμῶν, *Pl.* 556, 872. In Cærem hymnus Archilochi, *Av.* 1764. (De frumento) ἡ συνδυαμένη Δημήτηρος ἢ σπυροῦς in oraculo *Eq.* 1040. Vide Phryx.
- Cestamina musica et gymnica, Pl.** 1163. Altorum certa-
- minum species, *Av.* 292. *Conf.* Carneæ, Lampadedromia, etc.
- Cervi: ex eorum ossibus olim tibie fiebant, Ach.** 863. Cerylus, mas alcedinum, qui moritur in coitu; senes a femellis gestantur in alis, *Av.* 299.
- Cestrini boves in Chaonia, Pac.** 925.
- Ceyx, Trachinorum rex, potentia superbissimus, Jovem se et uxorem Junonem vocari jussit: quare Jupiter eum in mari perdidit, uxorem ejulantem tandem misertus in alcedinem mutavit, Ceycem in κηρύκος, Av.** 250.
- Chabes Phlyensis, senex iudex in Vespis** 234; *στρατηγός* in *sch. Rav.*
- Chabrias, dux mercenariorum in bello Corinthiaco, Pl.** 172.
- Chabrias archon, Av. Arg. I, II, 766, 997, Pl.** 179.
- Chæreas, peregrinus apud Eupolidem; ejus filius mollis et impudicus, viator, Vesp.** 687 sqq.
- Chæredemus, Euangeli filius, Cætenensis, dedicavit equum Durium ex ære in arce, Av.** 1128.
- Chærephon Sphættius, Nub.** 157, Socratis sodalis, *ib.* 104, 144, 503, 1465, 1505. Qui pulicum novit vestigia, 831. Erat animo calidus, cum fratre inimicitias habens, quas componere studebat Socrates. Et oraculum datum de Socrate, *ib.* 144. Erat densis superciliis, 146, niger, gracilis, pallidus, exili voce: quare *Vespertilio*, *νυκτερίς*, et *buceus dictus, Nub.* 104, 503, *Vesp.* 1408, *Av.* 1296, ubi et 1504: Chærephon *Vespertilio* (quorum locorum postremo ut umbra notatur; ἡμιδής, *Nub.* 504; Noctis filius, in *Horis*, *fr.* 486, a. Perstringitur ut sycophanta in *Telmessensibus*, *fr.* 457, ut fur, in *Dramatis*, *fr.* 282. In *Vespis* Chærephon, testis in jus vocationis mulieri panariæ, 1408, adest ei buxæ, Inoni, quæ ab Euripide pallida introducitur ob miseriam, pendenti ad pedes Euripidis, 1412—1414.
- Chæretades, vir, Ecll.** 51.
- Chæridæc. Vide Chæris.**
- Chærippus (nomen nobilium Athenis), Nub.** 64.
- Chæris, citharædus et auleædus malus, Ach.** 16; *frigidus citharædus et tibicen, Av.* 858, in sacrificiis canere solitus: timetur ne accedat invocatus ad sacrificium, *Pac.* 951—955; quod facere solebat; de eo versus *Pherecratis, Av.* 858. Ab hoc tibicine, *Thesano*, ἡποσῶν, dicti Chæridæc, i. e. Chæridis pulli, *Ach.* 866. Erat etiam alius Chæris citharada, *Pac.* 951, sive tibicen, a *Cratino* memoratus, *Av.* 858.
- Chalcedon, Thraciæ urbs e regione Byzantii; eo expeditionem suscepturum dicunt Hyperbolium, Eq.** 1303 sq.
- Chalcidenses, coloni Atheniensium in Eubæa insula; alii sunt in Thracia, Eubæensium coloni, Atheniensibus subjecti; defecerant ab Atheniensibus Euclide archonte [sed vide annot.], Eq.** 237. Chalcidenses in Eubæa ab Atheniensibus sub Pericle obsessi, *Nub.* 213.
- Chalcedicum poculum, figlitum, Eq.** 237.
- Χαλκοί, numi erant argentei, Vesp.** 795.
- Chaones, gens Epirotica, Ach.** 604, 613; gens Thraciæ; alii eos in Epiro, alii in Thesprotis ponunt, *Eq.* 78.
- Chaonia: ibi boves λακκοί, Cestrini dicti, Pac.** 925.
- Chaos in principio erat, Av.** 693, 691; alatum; quocum in Tartaro mistus Amor edidit avium genus, 698 sq. Chaos, id est aer, Socrati deus, *Nub.* 424; qui per id jurat *ib.* 627.
- Charadrius comestus, secundum alios conspectus modo, auragine laborantes sanat: quare venditores eum occultant ne sanet non venditus, Av.** 266.

- Chares (dux), ut homo rudis perstringitur, Ach. 604.
Chares dux Atheniensis Mytilenae, quae desciverat, subegit, Eq. 834. (Chares aliquoties vitiose legitur pro Laches, quod vide.)
- Charinades, senex iudex in *Vespis* 232.
 Charinades (nomen rustici), Pac. 1155.
 Charitimidēs, nomen senis rustici, Ecol. 293.
 Charixena, mulier simplex et stulta, Ecol. 943
 Charminus, nomen virile: erat dux Atheniensium cum Phrynico in expeditione Samiaca, apud altum schol. in Thracia, nec memorabile quicquam gessisse videtur, Thesm. 804.
- Charon, Pl. 278; vocat mortuos, Lys. 606. In *Ranis* Charon cymbam appellit, mortuos vocat, inter quos etiam Bacchum excipit, paludem Acherontiam transvehit inter cantus ranarum; in altera ripa vectores exponit, et nautam poscit, 180—170, duas obolos, 140, sch. 142.
- Charon, frater Hyperboli demagogi, Pac. 681.
 Charylidis, Eq. 248, sch. Pl. 312 (ex Hom. Od. M., 432).
 Chersonesus, Thraciae regio et urbs, tritici dives, Atheniensibus tributaria, qui frumenta inde petebant, Eq. 262.
- [X, Chī littera, nota vitii apud grammaticos veteres, Pl. 863, Nub. 518, 562, 766, 815, 925, 962, 1178, Ran. 35, 557, 634, Vesp. 1172, 1480, Av. 76, 107, 204, 1372. Kuer. Adde Chius.]
- Chī. Vide Chius.
- Chimera a Bellerophonte adempta, Pac. 141.
 Chion, Nix, Theognidi tragico inditum cognomen ob frigus, Ach. 11.
- Chiron servat Peleum bellis expositum in Pelio, Nub. 1063. Adde not.
- Chius, egregia socia Atheniensium, magnifice laudatur ab Eupolide Av. 880. Chii ubique adjuvantur ab Atheniensibus in votis et sacrificiis publicis, ob auxilia impigre missa; locus Theopompi, et aliorum, Av. 880. Chii vicissim pro Atheniensibus precabantur, auctore Hyperide, ibid. Numi ab Chis adulterati χιθῆλοι—χιθῆλοι dicti, vel quod Athenienses eos in bello cum Chis littera X signatos repudiabant, Av. 158. Chii, famosi ob εὐρηστικότητα et summam mollitiem, Ran. 171. Unde χιθῆν, fr. 558. Proverbiale Non Chius, sed Chius, alii de jactu talorum explicant, alii de patria Theramenis; alii legunt Cons, Ran. 970. Chiorum et Chorum bellum, in quo Theramenes, Ran. 541. In Chio vel Cio mortuus Antiphanes comicus, Prol. III, 69. Chium vinum, fr. 301, 448, Ecol. 1139, sch. Pac. 835. Chium (vinum) ex Lacenis (χάλκι), fr. 3. Chius Ion, Pac. 835.
- Chloe Ceres: ejus templum in arce, in quo Athenienses sacra faciunt mense Thargelione; testis Philochorus, Lys. 835.
- Χοῶν mortuorum, Ach. 961.
- Chœux: quot ex ea mensura frumenti panes fiant, Vesp. 440. Τρυφῆναιος, tres chœuxes valens, pro vili, Vesp. 481.—Chœuxes, vincula pedum, Pl. 276, 275.
- Charile sive Chærine (vide notam), uxor Euripidis, Thesm. 1.
- Χοιρίνας, concharum marinarum specie, utebantur pro suffragiis, Eq. 1332. Vide Lupini.
- Charion, tanquam nomen muliebri, Thesm. 289.
- Choes festum, celebratum secundum nonnullos octava die Pyanepsionis, secundum alios decima Anthestionis; Orestæ matricidæ causa institutum a Pandione, Athenas ventientis festo Bacchi Lenæi, Ach. 961, Eq. 95, Ach. 1076. Choum festo ad tubæ clangore-
- rem, quo convocabantur, bibebant certatim χοῶν ποτήριον, foliorum scitis coronati: qui exhauserat prius, utrum vini accipiebat, Ach. 1000—1002. Cives per præconem vocantur ad Chœas celebrandas, ibid., a Bacchi sacerdote, 1087. Eo festo nemo symbolum exigit, Ach. 1211. Eo coeuviva secum apportabant κίστρα (i. e. ὄψοθῆρον) et χοῶν (congiungit), ne pacula communierent, ex Pandionis instituto ob Oresten piacularem, Ach. 1086 et sch. 961. Vide Archon rex.
- Cholargensis, demus Atticus tribus Acamantidis, Ach. 855. Cholargensis, Ran. 86.
- Chollides, ex pago Ægeidis [al. Leonidis] tribus, Ach. 406.
- Cholozuges Demostratus, pro Buzuges, ad μελαγχολῶν alludendo, Lys. 397.
- Choragia ampulata Callia archonte: nam duo choragi, teste Aristotele, illo tempore dabantur uni fabulæ Dionysiis, adeo ut haud dubie Lenæis etiam sit diminutio facta. Paulo post totam choragiam sustulit Cinesias ὁ χοραγικός, Ran. 404.
- Chordæ olim ex intestinis tortæ, nunc nerri, Ran. 230.
- Choregus, Pac. 1022, sch. Av. 890. Choregi quando defecerint, Prol. I, 28 sqq., 60.
- Chorica carmina. Eorum genera varia recensentur Vesp. 270. Sunt tripartita, strophe, antistrophe, epodus, Pac. 795. Alia de chorici carminis divisione, Ran. 354. Adde Parabasis.
- Chorocles, pater Phrynichi histrionis, Av. 750.
- Chorus dithyrambicus 50 χοροστών, Prol. X, 6, 15. Quis eum instituerit, Av. 1403. Chorus comicus et chorus tragicus ex quot choreutis fuerit compositus; quando in ἡμιχόριον diversa divisus, quali hoc factum fuerit temperamento, Eq. 589. Chorus tragicus 15 personarum, Av. 297, tragicus et satyricus 16 personarum, Prol. X, 6, 108 sq. Vide Tragedia. Chori comici ratio, Prol. VII. Chorus comicus quomodo procedat in orchestram et agat, Prol. IX, a, 11—41; 57—88, p. XX. Est 24 personarum, Ach. 214, Ran. 354, Av. 297, Prol. X, 6, 108 sq. Chorus comicus nullus unquam saltans orchestra exiit; quod audit Chorus Vesp. 1536 sq. Chori antiquæ comædiæ habitus, Danaid., fr. 248. Lex erat ne peregrinus saltet in choro Dionysiorum urbanorum; licitum erat in Lenæo agone, cujus etiam μέλας χορευγί eraut, Pl. 953 cum nol. Choreutæ ἰσχυρότερο ἔρασαν, sch. Rav. Ach. 886. Ἦρὸς χορὸν λέγειν dictum, quando histrionibus pronunciantibus ὄψων tetrametram vel anapesticam vel iambicam, chorus saltabat, Nub. 1352. Chorum non habet nova comædia, Prol. V, 13.
- Chremes, pater Hyperboli demagogi, Pac. 681.
 Chremes, in Ecclesiastice redux ex populi concione, cui Ecclesiastice interfuerant, narrat Bleyro quæ dicta factaque sibi fuerint et quomodo mulieribus reipublicæ moderatio suffragiis tributa; sperat deos nunc quocumque, ut in veteri proverbio est, stulta decreta Atheniensium in meliorem exitum versuros, Eccl. 371—477.
- Chremo, senex iudex in *Vespis* 401.
- Chremylus senex in Pluto Apollinem sciscitatus utro modo felicior sibi futurus sit filius, probus an, quod ea tempestate utilissimum esse videatur, mutatis moribus, hoc responsum fert, ut a primo obvio ne discedat, eique ut se sequatur domum persuadent: offendit senem cæcum, difficilem, cui adhaeret, ridente servo Carione, 1—75. Senex se Plutum esse fatetur, cui Chremylus multis demonstrat, eum potentiorum esse Jove, cujus tyrannis in contemptum sit abitura, si ipse visum re-

cuperet, 76—207. Quam curationem in se recipit Chremylus, vicinis adiutoribus quos accessi iubet; Plutum aeternam domum suam ducit, moderatum se esse hominem affirmans, 208—252. Salutem populares adveniens, quorum Plepsidemus furto divitem evasisse Chremylum patat; post colloquia ad Æsculapii templum viam affectant, 322—414, quum Paupertas eos inhibet infandam rem auroso quæ artes omnes et vitæ ordinem sit eversura: quod Chremylus refutare nititur, mendicorum et pauperum vitam confundens; tandem illam insolenti violentia abigunt et deum cum sacrificiis ad Æsculapii sanum deducunt, 415—626. Uxor Chremyli, servi narrationem de incubatione avida audit, et festum intus parat, 641—769. Plutum salutem et Chremylum, qui de nova amicorum turba queritur, 782—801. Justum hominem inopem benigne excipit, 823—849, sycophantam qui se meliora edoceri non patitur, vexatum dimittit, 850—957, animum nunc ab juvene paupere, qui se amare eam simulaverat, derelictam ludit, 958—1096. Sacerdote Jovis Servatoris, cui nemo amplius sacrificet, ad Plutum confugiens, deum Chremylus cum olivis dedicat in ὄμοδόδωμ Minervæ, ubi est æratam civitatis, 1172—1207.

Χρησολόγοι nonnulli publice in Prytaneo aiebantur, Nub. 339. *Alde Vales.*

Chrystum, nomen meretricium, Thesm. 1172.

Chrysus, servi nomen, Vesp. 1251.

Chus, qualis mensura Athenis, Eq. 95.

Chytri festum, quo ebriorum χάμος; in Bacchi lucam in Limnis descendit, Ran. 218 sq. Chytri secundum Philochorum Athenis celebrabantur decimo tertio die Anthesterionis; Mercurio Infero, ut narrat Theopompus, quia servati ex diluvio καλονεραίας in ollis (χύτραι) coquebant; de olla autem, quam in urbe coquebant, gustabat nemo (« sacerdotum » addit sch. Ran.) Similiter Didymus, qui Baccho et Mercurio solis eo festo sacra fieri dicit, Ach. 1076, Ran. 218. Chytri, pars festi Bacchici Anthesteriorum, Ach. 901. Chytris agebantur ἄγωνα χύτρινοι, Philochoro teste, Ran. 218.

Cibi delicati nulli uno verbo juncti Eccl. 1169—1174.

Cicada ἀγένη, describitur Av. 1095 sq. Cicadas, τέτρας, canentes non vocari masculino genere, secundum Aristarchum, Pac. 1159. Cicadarum genera tria, qualia, Av. 1095. Cicadae garrulae, canora, Nub. 1360; ut musicae, sacrae Apollini, Nub. 984. Cicadis aureis crines revinciebant antiqui Athenienses, Eq. 1331, sch. Nub. 984.

Ciceres, ἐπεβόου, tostos ad potum gluttiunt, Eccl. 45, ad potandum quippe invitantes, Pac. 1136.

Ciconia. Ciconiarum pietas, Av. 1364—1357 et sch. Earum effigies ut διακοιπραγῶν sculpta in summo sceptrorum, 1354.

Ciconiæ, Πελαγονί, fabula Aristophanis: v. fr. 376—387, p. 498 sq.

Cicuta refrigerando nocet, Ran. 125 et sch.

Cicynenses, pagus Atticus tribus Acamantidis, ubi festum Apollinis agitur, Nub. 134, 210.

Cilicia, croci ferocissima, Av. 301. Ib. 1024.

Cilissa nutrix, unde Achæus Milesius dietus fertur Cillicon, Pac. 363.

Cillicon, secundum nonnullos Achæus, Merops filius, Milesius, cui a Cilissa nutrice Cillicontis nomen inditum, prodidit vel Samum, vel Miletum, vel Syrum insulam Prieniensibus vel Samiis, nam diversæ res narratur: quod quum pararet respondit amici ex eo querentibus quid ageret, Nihil mali. Tandem a Theogene Byrio ei manus abscisa: copiose de his

narratur, appositis scriptorum et Callimachi locis, Pac. 363.

Cimberica vel Cimberina, vestis mullebris, Lys. 45, 52. Cimmerit. Vide Cerberit.

Cimolia terra, κίμολιός, ad balnea, vel ex cyclade insula Cimolia, vel ex promontorio Erythrarum Ioniae, Ran. 712.

Cimon dux Atheniensis cum quattuor millibus gravis armaturæ militum Lacedæmonem servavit belli Messeniaci et terræ motus tempore, Lys. 1141—1145, duodecimo anno post pugnam ad Plataeas, Theagenida archonte, 1144. Cimon ostracismo Athenis abigebatur, Eq. 855.

Cinachyra, servæ nomen, Eccl. 730.

Cineas et Phrimus legem tulerant adversus molliem et luxum juventutis, Eq. 580.

Cinesias, Thebanus, pessimus poeta carminum cyclicorum sive dithyrambicorum, Ran. 153, 306, Nub. 333, Av. 1379, Lys. 838, Geryt. fr. 198. Dicitur a nulla κίνοια in choris ejus, ceterum corpore tardi (ὄκνηστος) et vehementer inacilentis, Ran. 153. Erat tenui et gracili corpuscule, Av. 1401, 1406, Ran. 1437; claudus etiam secundum nonnullos, certo tamen testimonio non nitentes, Av. 1379. Tangitur Nub. 333. Ejus carmina ἀβασίνα, Av. 1376. In Avibus Cinesias, dithyramborum poeta, alii scilicet arti suæ aptissimis instrui cupiens, Nubicuculiam venit, et a Pisthetero ludificatur, 1373—1400. In Ranis dictum, Cinesias pro aliis applicandis Cleocrilo, nam ut gracilis valde perstringitur; ut peregrinus et assentator, 1439. Hecata signum polluisse fertur, Ran. 153, vel malo carmine Heccaten conspurcasse: quod tangi statuunt Ran. 300. (Eodem refer: Cinesias mollis an te concacavit? Eccl. 330. Multa machinabatur contra Comicos, ne chororum adipiscerentur, Ran. 153. Non multo post Ranas doctas choragiam totam sustulit: quare Strattis eum in fabula contra eum scripta vocavit ποροτόνο, Ran. 404. Duos Cinesias Aristoteles refert in Didascalis, Av. 1379. Cinesias libidinosus, Lys. 838. In qua fabula in arcem venit, ubi mulieres collectæ erant, vehementer pruriens, uxorem Myrrhinam quasi tum; quæ ipsum, a Lysistrata etiam magis excitatum, infinitis modis ludificat, 831—958. Derelicti miseret senes, Myrrhinam exsecrantes, 959—972.

Circe maga in Læstrygonum insula: ejus historia ex Odyssea; Ulixi filium peperit Telegonum; sodales Philonidae, quem Aristophanes pro Ulixe ponit, in suæ mutavit, ab Ulixæ comprehensa, Pl. 302—312.

Cithæronia echo circa Bacchum resonat, Thesm. 996.

Cithara docebantur veteres cantum et carmina, Thesm. 126.

Citharistria, quæ me sæpe mane excitasti orthio (matutino, quum expectes orthio) modo, de moletrice, Eccl. 739—741.

Citharœdici modi Æschyli, Ran. 1282 et sch.

Cius insula, ubi morantibus Argonautis Nylas raptus, Pl. 1127. Cium et Cithorum bellam, in quo Theamenes, Ran. 541. Cius erat Theamenes secundum Demetrium, Ran. 970, ubi non Ghims, sed Chus. In ea insula mortuus Antiphanes, Prolog. III, 69 not.

Claros Apollinis, apud Ananiam, Ran. 661.

Claves erant olim ποροδάροι, Thesm. 423.

Clazomenæ, fr. 460.

Cleomenes, de quo rarissime memorato varia conjiciunt scholiastæ, Eq. 574.

Cleanthidas, harmonia Lacedæmoniorum ab Percle pecuniam acceperat ad proditorem, quo efficeret ut

- Attico solo parceretur: qua re detecta, ab ephoris capitulis damnatur et bona ejus publicantur, Nub. 859.*
- Cleo, Alius Cleonymi, qui coriariorum officinam habebat, Eq. 44,** ob comœdiam *Babylonis* Aristophanem accusaverat et in senatu calumniatus erat, quod peregrinis (sociis) presentibus male locutus esset de republica, civitati et senatui insultans, quum ne Atheniensis quidem esset, sed peregrinus, *Ach. 377—382, 502 sq., 659 sq., sch. Vesp. 1291, qui adeo de psephismate Cleonis loquitur, μὲν δὲν κορυφίας ἐστὶ τῶν πατρῶν ἐλοκῆσθαι. Cleo accusatione urget poetam qui eum ludit et deserit, Vesp. 1284—1291. Callistratum ob comœdiam Aristophanis in senatu accusaverat, 1284. Cleo quomodo persecutus sit Aristophanem, *Prolog. XI, 15—42; XII, 13 sqq.* Cleo in vehementi odio est senibus Acharnensibus, turbans rempublicam coriarius, *Ach. 300.* Quinque talenta evomuit, i. e. reddere coactus est ab *Equitibus*, accepto ab insularis quo persuaderet Atheniensibus ut tribulorum onus ipsis levarent, *Ach. 6.* A Potidæatis decem talenta expressit, *Eq. 438 et sch. Proponit se intra vigesimum diem bellum in Pylo profugurum, et Lacedæmonios, qui in Sphacteriam fugerant, captivos Athenas adducturum; risere tum et ebrium putarunt Athenienses, Eq. Arg. II, 1054. Demosthenis gesta in Pylo sibi arrogavit, ib. 392, 1054, militarem gloriam facili opera adeptus, ib. 409. Duces Atheniensium in Pylo supplantat, et captivos Lacedæmonios adducit, ib. 743 sq. *Add. sch. Nub. 186, et Pylus. Post gesta in Pylo impediabat Athenienses quominus legatos Laocæmoniorum de pace admitterent, Eq. 668, paci oblata se opponens, tumultuans concione; narrat Philochorus, Pac. 665 coll. 669; quod factum biennio ante Vespas editas, Vesp. 41. In Equitibus Paphlago coriarius, nuper Atheniensium civitati ascriptus, βυρροπαλοῦργον, blanditiis Populum senem plane sibi devinxit, oracula canens, ceteros ejus servos durissime habens, falsis criminibus accusans, ipsorum merita sibi arrogans, ut nuper Demosthenis viciorum de Lacedæmonii in Pylo, 1 sqq., 40—70. Omnia inspicit, ubique agit et rapit, 74—79. Dormit publicatis (bonis) ebrius, 105 sq. Per somnum oracula, quæ occultabat, ei rapiuntur: apparet ex his eum detrusum iri ab isiciario, 116 sqq. Ejus personam artifex nemo fingere volebat: quare Aristophanes ipse egit, 230 sqq. Eum divites metuunt, plebecula formidat; Equites et boni omnes ei infensi, 223 sqq. Prodit calumnians, 235—239: hinc advocati a Demosthene Equites eum cum criminibus multis vehementer aggrediuntur, 247 sqq.; ipse senes heliastas, quos triobolo pascit, in auxilium vocat, 257 sqq.; et ludere studet Equites, 267 sqq. Clamat et impudenter vociferatur, sed impudentia cum eo certat Agoracritus, 273—302. Eam criminibus iterum aggrediuntur Equites, et Agoracritum impuriorem, ut cum eo deceret, incitant, 304—334. Hinc de pessimis artibus suis, quas ingratum exponit, impudenter gloriatur, suas opponente Agoracrito, 344—363; minationes mutue, 364—374. Impudentia et turpitudinis gloriatione certat cum Agoracrito, a quo tandem verberatur, 409—452. Se conjugatione circumventri querit, et, objecta ipsi in conciliandis Argivis prodicione, graviora de Agoracrito et Equitibus delaturus in senatum abit, sequente Agoracrito, 461—481. A quo vincitur in senatu et a prytanibus licitoribusque trahitur, 624—665. Insequitur Agoracritum et post minas ad Populum rem deserit, quem abjectis blanditiis se semper capere gloriatur,***
- 691—727. Coram Populo queritur se verberari ab eum, merita in Pylo crepat et concionem advocans suscepit, 730—749. In concione se devovet nisi maxime unct Populum, et raptus certamine in ejus gratiam, merita sua Themistocles imperator exponit; sed dignissima refutatur ab Agoracrito, respinas; belli mala per septem annos, pacem rejectam, turbas studiosè urget, ne rapinæ ejus certantur, urbem deminuat, injuriam licæ et sociorum depeculationem objiciente, 769—826. Deinde Pylla victoria et conspirationibus eradicandis magnifice se offert, sed seisis ipseus artibus suppeditatur ab Agoracrito; dexterius quam Cleo calumniando et blandiente: fit ut Populus ipseus dona corum oblata respuit, 843—926. Annullum suum ab eo reposcit Populus; Cleo factum, annulum speciei Cleonymi, tradit, 944—959; instat autem ut oracula ipseus ædificetur, 960 sqq. Ejus rapacitatem ab infantia agitam exacerbatur Agoracritus, 973—996. Affert Cleo oracula multa, quibus sua opponit Agoracritus: his credit Populus et isiciario se committit; rejicit Cleonea, 997—1099, petente tamen Cleone, tandem exploraturus esse uter ei magis benefaciat; 1109—1110: Pterimas iustitias certatim offerunt; tandem Populus plena via Cleonis arca, vacua Agoracriti, se delusum ab illo esse piarissime agnoscit et coronam deponi jubet, 1151—1226. Cleo isiciarium oraculo ut perniciem suam significatum agnoscit, spem omnem deponit et Agoracrito traditur, 1229—1259. Inducias tricenarum domi suæ abscondisse detegitur, 1392 sqq. Eum Agoracritus, probante Populo, in infamam plebeculam detrudit, 1395—1408. — Cleonem diis inivisum coriarius ubi decem deligebant Athenienses, corum erat intempetum, et lora defecit, *Boedromione mense anni sub Stratocle archonte acti, Nub. 581—586. In parabasi ejus fabule Aristophanes dixit se potentissimum hominem semel percussisse, neque rursus insultasse jacenti, 549 sq. Atheniensibus consilium dat ut voracem forem capissent et nervo constringant, 591—594. — In Vespis servo in somnis conspicitur Cleo ut balena omnivora in concione pecudum, incense suis voce orans, populum appendens et distrahens, 34—41, ubi v. schöll. Cleonem iterum contundere non vult Aristophanes, ut fecerat in *Equitibus*, 62 sq. Cleo auxilio advocatus a Philocleone, ut mercedem iudicibus (quam ad tres obolos exegerat, ib. 88, Pl. 330) et plebeculae præbens, 197, et ab iudicibus contra hominem lites improbantem, ut qui sit reipublice osor, 408—414. Columnam iudicium, mature eos probe iratos adesse jubet ad iudicium de Lachete duce, 242 sq. *Κεραυδῆμα*; ille solos iudices non arrodit, sed fovet et palpat, 596 sq. Cleonem ne farti ream deprehendat optat Philocleon, quippe condemnaturus vel illum ipsum præ iudicandi et condemnandi studio, 759. (Cleo, ut tanquam conjectura indicat schol. v. 991, putandus non esse) accusator Labetis canis, ipse Labes Cydathenæensis, id imprimis urgens quod prædam ille secum consorte non communicaverit, 894—930. *Conf. 970—972. (In Cleonem) canit Philocleo* « Nemo ita verus neque fur », de periculo admonitus a Bdelycleone, 1227—1230. Inde Philocleo aliud *Alceæ* canit de civitate pro hominem ambitiosum peritura, 1231—1235. Cleonis pictura horribilis ib. 1031—1035 et (verbis prope hisdem) *Pac. 753—760.* Inter convivas est *Vesp. 1220, 1224, 1238. Cleo dicitur Cerberus a Platone comico et Pac. 313. Mortuus Aminia archonte, secundam Andronionem sequenti anno, archonte Alceo, Nub. 549, octo mensibus ante pacem fabulam commissam in Thracia occubens, Pac. 47. In ea fa-**

Cleus Cleonem pertinet, aliqui significari cantuaro in scenam producto, quia impudenter *σπασίμῳ* comedit; et acer est odor coriariorum, 47. (Cleo) coriarius, qui Græciam turbavit, quasi pietulius afferri jubatur a Bello: perisse eam famulus nunciat, Minervæ grates agente Trygæo, quod opportuno reipublicæ tempore hoc factum, 268—273. Cleo præ ceteris omnibus in causa erat cur pax non conveniret, 648. Quæ dicuntur quoniam jam mortuus esset: quare de illo nihil amplius dicendum esse, licet fuerit nequam, loquax, sycophanta, turbator rerum omnium, 648—654. **Cleone mortuo inducitur tricenales**, *Eq.* 1392, et ab *Eupolide Maricas fabula docta*, in qua ut de mortuo loquitur *Comicus*, *Nub.* 694, 649. In *Ranis* Cleo mortuus in Orco invocatur ut patronus a caupona, 569, 577. **A Gleone epistola Pylo et Sphacteria ad senatum populisque Atheniensem de gentis ibi missa obtinuisse dicunt ut epistolis præmitatur χαίρειν**, *Nub.* 609, *Pl.* 332, negant alii, *Nub.* l. c.

Cleocritus, Cleocrito pro aliis applicandus Cinesias, ut in altum extollantur, quo ex acetabulis acetum inspergant oculis hostium, *Ran.* 1437—1441, locus salis ex-pers, radis, neque ad rem aptus: quare ejectus ab *Aristarcho et Apollonio*. **Cleocritus perstringitur ut homo improbus**, 1437. **Cleocriti mater**, *Cybele struthæ*, *Av.* 877, vel quia effeminatus et cinædus erat **Cleocritus**, in *mysteriis autem Rheæ evirati aderant*, et talis est **Cleocritus apud Eupolidem**; vel quia *στροβιδῶν* erat aut facie *στροβιδῶν*. **Perstringitur ut peregrinus**, ignobili loco natus, et fortasse histrio, *ib.*

Cleocritus archon, *Lys. Arg.* I.

Cleomachus scribitur *Ecl.* 22 pro *Phyromachus*: erat *tragædiarum actor*, qui *ἔδρα* in agenda fabula dixisse videtur et notatus esse ob *κακίμπετον*, *Ecl.* 22.

Cleombrotus, pater *Pausanice regis Lacedæmoniorum*, *Eq.* 84.

Cleomenes rex Lacedæmonius ad evertendum Hippium missus vicit *Thessalos* ejus socios, et in *Atticam* ingressus *Pisistratidis* in *Pelargico muro* inclusos cepit, *Lys.* 1153. **Cleomenes, dux Lacedæmoniorum**, cepit arcem Athenarum, sed ab Atheniensibus obsessus, squalidus abiit, *Lys.* 274—282. **Nimirum cum Atheniensibus quibusdam (sub Isagora) tyrannidem affectans, arcem occupavit; deinde cum fide dimissus, domum profectus Eleusinem occupavit; in qua re qui Atheniensium auxilium ei ferebant, morte et publicatione bonorum multati sunt**, 274.

Cleomenes, poeta dithyramborum, *Nub.* 333.

Cleonæ: acetabula **Cleonis** (ubi optimum acetum), *fr.* 550.

Cleonymus, pater Cleonis, habebat officinam coriariorum, *Eq.* 44.

Cleonymus demagogus, *Eq.* 149, *Vesp.* 822; perstringitur ut limidus, magno corpore, sycophanta, *βίφασσι*, *Av.* 1473—1481; *βίφασσι*; terra et mari, *Vesp.* 19—23; *add. Ach.* 88, 844, *Eq.* 1290, 1372, *Nub.* 673, 674, *Vesp.* 823, *Pac.* 448, *Av.* 289, *Thesm.* 829, in *lexu et schall*. **Cleonymus ἀπειθαρχῆς**, dicitur *κολαζίνωτος*, *Vesp.* 592: nam erat etiam assentator. In *Pace* per ironiam dicitur *Paci* faventissimus, fortissimus, nisi quod in bello subjectissimus (abjectissimus, ἀποβολυμῶτος, πρόποδολυμῶτος) sit, non sui patris, 673—678. **Præterea perstringitur ut vorax**, *Ach.* 88, 844, *Eq.* 1290, *Av.* 289, 290, ubi est **Cleonymus sine crista, κατωρῶν**; ut *rapax et luxuriosus*, *Eq.* 968, ubi 956 in ejus annulo mergus hians; et divitum hor-

impudenter vorat, *ib.* 1290—1299; ut *cinædus et effeminatus*, *Nub.* 673, 674: quare v. 680 **Cleonyme** *feminine dictus; ut pauper et parastus*, nec matram habens, sed in mortario farinam subigens, *ibid.* 675 sq.; ut *longus et ἀσπυρός*, *Vesp.* 22, *vili aspectu et male composito corpore*, *ib.* 822; ut *locutulejus*, *Eq.* 1381; ut *perjurus*, *Nub.* 400. In *Pace* **Cleonymi** filius puer in nuptiis *Trygæi* versus *Archilochi* de *Clypeo* abjecto cantat, in patrem ipsius, quem sit imitatus, 1295—1304. — **Cleonymus**, Atheniensis nomen, *Thesm.* 605.

Cleophon, cujus in labris fremit *Thracia* hirundo, in *barbaro* cessans folio, cantans eum periturum esse etiamsi pares fuerint *calculi*, *Ran.* 679—685. **Erat dux Atheniensium, quem ut peregrinum, ignobilem, rudem, loquacem perstringunt; filius Thrassæ, vel Thraciæ mulieris vel Thrassæ proprio nomine dictus, quam βαρβαρίσσων introducit Plato in Cleophonte, fabula in illum demagogum scripta, Thracem eum appellans**, 679, 681, 1504, 1532. **Libris et loricator in concionem venit, oblatus post prælium ad Arginusam ab Lacedæmonis pacem et decessum Decælee ssumquam admissurum, nisi ceteras quoque urbes universas Atheniensium illi reddiderint; narrat Aristoteles**, *Ran.* 1532. **Quare ei restem ad suspendium mitti Plutocum iniis**, 1504, et **Chorus pacem optans dicit: Cleophon vero pugnet in patriæ arvis, terra peregrina**, 1532.

Cleophon, nomen virile: erat *lyrærum faber*, et *perstringitur ut cinædus*, *Thesm.* 895.

Clepsydra, fons in arce Athenarum prope *sacellum Panis*, olim *Empedo*, quare *Clepsydra dictus*, *Lys.* 913, *Av.* 1695, *Vesp.* 857; profundissimum esse et *salsa aqua fluere ferunt*, cum *Phalerico junctum viginti stadia distante*, *Av.* 1695, *subterraneo fluctu exeuntem in Φεγγεῶν*, *Lys.* 913.

Clepsydra posita in tribunali, ad quam oratores verba facerent, *Vesp.* 93, 331, *Ach.* 694, *sch. Av.* 1695, ubi explicatur, instrumentum ἀπονομῶν.

Cleruchica terra, *Nub.* 203 cum *schol.*

Clidemides, alius filius Sophoclis, alius actor tragædiarum ejus, sed neutri suæ opinionis testimonium afferunt. **Perstringit (Aristophanes?) Clidemiden etiam ut κακίμπετον**, *Ran.* 794.

Cligenes parvus, balnearior pessimus, qui nunc turbas dat, mox periturus; quod timens non ut in pace solent, sed cum fuste exit, *Ran.* 706—716. **Erat ex divitiis, sed hospes et barbarus, rem publicam administrans**, 709.

Clinaceta, mulier, *Ecl.* 41.

Clinias, pater Alcibiadis, *Ach.* 716.

Clisthenes demarchos instituit naucararum loco, secundum Aristotelen, *Nub.* 37.

Clisthenes, Sibirii filius, genis ad eumtem lonis, Ach. 118, ut *levis tanquam eunuchus, effeminatus, insignita mollitie et pathicus ab Aristophane supissime perstringitur*, ut *Eq.* 1374, *Nub.* 355, *Vesp.* 1187, *Av.* 831, *Lys.* 621, 1092, *Thesm.* 235, *Ran.* 48, 57. **Ut cinædus etiam ab Cratino in Pytinæ perstringitur, *Nub.* 355. In *Thesmophoriazasis* **Clisthenes**, ob insaniam amorem mulierum *kygialis*, *Thesmophoriazasis* defert affinem *Enripidis* *Mæsilochum* mulieris habitum indutum inter eas esse; deinde ad eum deprehendendum et convincendum ipse operam præstat; rem detectam *prytanibus* nuntiatus abiit, 474—654. **Clisthenes turpiter plangit mortuum pathicum** *Seliam*, *Ran.* 422—427, et *sch.* 422, 427. **In illo loco alii Calliam dici putant Clisthenem; alii (qui in****

- suo exemplo invenerunt τὸν Κλισθίονος de Aëto Clisihens patris simili hæc dici putant, 422.
- Clitago, nomen mullebre, *Nub.* 684. Clitago, *Thesala*, poetria, *Vesp.* 1245. Apud Cratinum Κλειταγόρας (μῦθος) ᾄδειν est carmen de Olitagora, quem Apollonius Chericidis Clitagoas masculinæ positum crederet, *ibid.* et ad 1239. Clitago, poetria scoliorum Laconica, *Lys.* 1237, *Danaid.*, fr. 257.
- Clito, venditrix olerum, mater Euripidis, *Ach.* 457, 469, 478, *Thesm.* 1, 910, teste Alexandro, *Ran.* 840.
- Clitophon, ex disciplina Euripidis, perstringitur ut otiosus, hoc loco ut versutus Theramensis in modum, *Ran.* 967.
- Clitus, Κλέϊτος, magnam comam alens perstringitur *Nub.* 348.
- Cropide, factum ex Κλέϊτιν ad normam nominis pagi Attici Cropidæ, *Eq.* 79.
- Clype veterum rotundi, quare ὀφθαλμοὶ dicti, ab serpente qui in gyros multos convolutus dormit, *Vesp.* 18. Clypeis qui diis consecrabantur, demebantur anse, quare, *Eq.* 849, 858.
- Clytæmnestra, *Thesm.* 562. Ob ejus cædem Pylades primus iudicatus ad Amphictyonibus, *Nub.* 623.
- Cnidii : Κνιδιοπέτραι naves, quarum structura a Cnidii inventa, *Pac.* 143.
- Coalemus, insipientiæ deus ab Aristophane factus, *Eq.* 231. Coalemi, i. e. stulti, *ib.* 634.
- Cobali (dii scurrilitatis præsidēs), *Eq.* 635.
- Coelans, fabula Aristophanis : v. fr. 124—134, p. 465 sq.
- Coeyti circumcursantes canes, *Furiae*, *Ran.* 472.
- Cœle, Κεῶν, pagus (tribus Hippothoontidis), *Av.* 1128.
- Cœna. Ad cœnam iri solet, quando δεκάτην τὸ στοιχείον, solaris umbra decem pedum, *Eccl.* 652.
- Cœsyra, *Ach.* 614, Bretriensis, nobilissima et opulentissima mulier, superba, uxor Alcæonidis, mater Megacelis; secundum nonnullos nupsit Pisistrato tyrannidem affectanti, *sch. Nub.* 46, 48, *Ach.* 614, olim serva, *Nub.* 64, *Pac.* 451. Cœsyra et prosapia ejus εὐσπρος, id est nobilis et potens, *Nub.* 800. Erat ex majoribus Alcibiadis, *Pac.* 451.
- Cœsyporibus, (facta) gens abominanda, *Nub.* 48.
- Colentis Diana : de ea *Av.* 874.
- Colæmus, Mercurii ἄπογονος, *Av.* 874.
- Colacretes (quasi dicas Questor) : eorum munus exponitur *Vesp.* 695, 724, ex Aristophane grammatico et Androtione, *Av.* 1541.
- Colchi, *Pl.* 1127. Ad Colchos venit et habitabat ibi Phryxus, *Nub.* 257.
- Colias dea vel Venus eadem habens Athenis qua causa sic dicta, *Nub.* 52. Coliada Veneris templum in Attica in loco et ipso dicto Colias, cujus incolæ Colii, quare, *Lys.* 2. Ibi testas pulcherrimæ, *ib.*
- Collatio, ἀγορά, publica quando indicabatur, erant qui mercaturam simulantes eam effugerent, nec puniebantur, ob utilitatem publicam mercaturæ : sic Euphrontius explicat *Pl.* 904.
- Colonia Athenensium boem quæque Athenas mitterant in sacrificium Panathenæicum, *Nub.* 386.
- Colonus pagus : inde non ortundus Melon, sed dedicatio ibi monumentum astrologicum, heliotropium : quod quia in Phnyæ situm, quaeritur an Phnyæ circumdantia loca sint Coloni pagi, diversi ab altero Colono μυσίον. Sic vocari consuevit regio pone magnam porticum, quæ non est Colonus, sed Melite, ut apparet ex ἑραουδῶν urbis. In Colono fortasse fons Metonis, *Av.* 997, 998.
- Colophonium aurum, *fr.* 131.
- Columbæ cur amatæ Venere, *Pac.* 40.

- Columna : in ὀρθῶν decretis et leges scribebantur, *Av.* 1050, 1054.
- Comam alere liberorum est, *Av.* 911.
- Comarchides (nomen rusticum), *Pac.* 1162.
- Comias, senex iudex in *Vaspis* 230.
- Comici, τραγῳδοί, *Vesp.* 650. Quare τραγῳδαίους dicti, *Nub.* 296. Pedestri oratione proferunt preces publicas et decreta, *Thesm.* 295. Quingus iudicis in certamine poetarum comicorum, *Av.* 445. Vincentium præmium ὑπέ, i. e. νίκης οὐκ, *Ach.* 398. Comici poetas accipiebant mercedem s. ematū decretam per mensurarium publicum, *Ran.* 367. Comici petentes lege perstringere archontem, *Ran.* 501 et *not.* Comici Tragicos eadem sæpe repetentes perstringere solent, *Ran.* 608; nonnunquam etiam auditores perstringunt, ut Plato in *Haustio*, *Ran.* 308. Valgaria tum comicorum argumenta recenset et contemnit Aristophanes *Vesp.* 58—63, et artificia eorum ignominia argumentaque humilia, quæ recenset, se solum sustulisse dici, artem alius extruendo, *Pac.* 739—751. Vites eorum ex rebus illepidis risus excitandi modos perstringit *Nub.* 538—543, *Ran.* 1—20, *Pl.* 797—799. *Add. sch. Nub.* 296. Alii Comici ab Aristophane (*Eq.* 864) sumunt inaginem de anguillis, *Nub.* 559. Erant qui in palaestris inter adolescentes victoriam ambirent, *Pac.* 763. Comici inimicus Cinesias machinabatur ne chorum nascerentur, *Ran.* 153. Adde *Comedia*.
- Commeatus trium dierum a duobus imperabatur militibus in bellum exiturus, *Ach.* 197.
- Commotria, ornatric mulierum, ἐπαδέτρια, νυμφουσί, *Eccl.* 737.
- Comœdia, τραγῳδομοιουσί, *fr.* 313. Multis exponitur *Comœdia* natura, diviso in generis, historia apud Græcos, *Proleg.* 1—X. Unde dicta, *Prolog.* III, 2 sqq., IV, 22 sqq., IX, a, 54 sqq.; b, 1 sqq., 76 sqq., 113 sqq., XV, 25 sqq. *Comœdia* natura exponitur et quibus modis risum excitet, *Prolog.* X, d (schemata ex Aristototele petita); VI; IX, a, 94 sqq. Ejus origo et utilitas, *Prolog.* IV, 1 sqq.; XV, 29 sqq.; IX, a, 3—36; b, 16—53; X, b, 26—50 *Comœdia* tragediam et satyricum drama ellamnum complectens, *ib.* 51 sqq. *Comœdia* ut differat a tragedia, vide in *Tragœdia*. Antiqua *comœdia* origo, *Prolog.* IV, 1 sqq. Ejus partes quatuor, *Prolog.* IX, a, 96 sqq. p. XIX sq.; X, c, 11—18. Ejus argumenta, *Prolog.* I, 61 sqq., III, 12—15. In antiqua *comœdia* personæ (larvæ) similes erant hominibus qui perstringebantur, *Prolog.* I, 80 sqq.; nam in ea homines ἀντρομοίους introducebantur, *Nub.* 146. Chori antiquæ *comœdia* habitus, *Danaid.*, *fr.* 284. De eodem *Prolog.* VII. Antiquæ *comœdia* fabulae exstant 365 comprehensis spuris, *Prolog.* III, 16. Ejus poeta præcipui, *ib.* 16—55, et numerus fabularum quas septem ex illis composuerant, *Prolog.* VIII. Libertatis antiquæ *comœdia* que causa fuerit, *Prolog.* I, 3—18, deinde infracta per oligarchiam, *ib.* 19 sqq. Πήριπτος ἐπὶ τοῦ πρὸ κωμῳδῶν factum sub Morychide archonte *Ol.* 85, 1, valuit illo anno et sequentibus duobus sub Glaucino et Theodoro, abrogatum sub Euthymene (*Ol.* 85, 4), *Ach.* 67. Decretum χορηγῶν ne quis nominatum κωμῳδοί, *Prolog.* XI, 65 sq. Decretum a Syracosis latum, ne nominatum tangerent quæquam Comici; memerat Phrynichus *Monotropis*, *Av.* 1297. Ceterum lege relictum erat κωμῳδῶν archontem, *Nub.* 31. Nec licebat mortuos κωμῳδῶν, *Pac.* 648.—antiquæ et novæ *comœdia* differentia tempore, dialecto, argumento, metro, æconomia, *Prolog.* V, 1—13; IX, a, 68—80.

- Adde X, c, 69—81. Trium comœdiarum generum differentia, Prol. IX, a, 47—53; 50—72, p. XIX; IX, b, 65 sqq.; X, 3 sqq., X, b, 77 sqq. Aristophanis merita in omnem comœdiam, Prol. XI, 3—10; XII, 3 sqq. Mediæ comœdiæ origo, Prol. IV, 15 sqq., IX, a, 36 sqq., p. XIX, 64 sqq.; IX, b, 55 sqq.; X, c, 72 sqq., et natura, Prol. III, 50—60. Ejus argumenta, Prol. I, 66—79. Ejus comœdiæ poetæ erant 67, fabulæ 617 (817 Meinek.), Prol. III, 61 sq. Potiores poetæ ejus Antiphanes et Stephanus (imo Alexius), 62. In novâ comœdiæ personæ (larvæ) monstrosæ, quare, Prol. I, 84 sqq. Novam comœdiam ut præterit Aristophanes, Prol. XI, 66 sqq. Ejus comœdiæ portæ erant 64, quorum potiores recensentur, Prol. III, 72 sqq. Adde Comici, Scena, Chorus.*
- Conchæ parvæ χοίρα diæte pro calculis erant judicibus, ante eas lupini, Vesp. 333, 349, sch. 1266. — Conchæ sigillis impostæ, ne deleantur, Vesp. 586.*
- Concio Atheniensis: in eam cives fune rubrica infecto agebantur, Eccl. 378. Concio Atheniensis quomodo instituta ad exostracismum in aliquem deoernendum, Eq. 856.*
- Concylus, Homeri διορκῆς; sub Pisistrato, Prol. X, a, 36; IX, a, 45, p. XIX, ubi vide not.*
- Conisalus, dæmon Priapeus, Lys. 982.*
- Connas, libicen, Olympionica sæpe coronatus, ebrius, pauper, nihil nisi laurus suas habens; de quo Cratinus, Eq. 534. Adde Connus.*
- Connus. Conni calculus memoratur ut res nihili; nisi κόνον est a nominativo Connas. Connus erat citharædus juvenis, suavis; alius, homo vilis et pauper, quæ paterna bona comederat, Vesp. 675.*
- Conon, qui sumerat συμμαχίαν (contra Lacedæmonios), indignante populo fugit, Eccl. 195 sq. Dux Athenensium, victor Lacedæmoniorum, mercenariorum exercitum collegit Corinthi, Lacedæmoniorum accessum observans, Pl. 173.*
- Conthylensis, ex Conthyle, pago Attico Ptolemaidis vel Pandionidis tribus, Vesp. 233.*
- Convitiæ ad συμπόσιον vocati cibos secum apportabant, vinum commune erat, Vesp. 1006, 1251. Scelâ ad tyram cantabant, quomodo, Vesp. 1222, 1239. Conviviarum elegantium mores describuntur Vesp. 1208 sqq. Adde Convivia.*
- Convitiâ. In convitiis ex antiqua traditione Atheniensis carmina canebant myrti vel laurus ramum manu tenentes, ut narrat Dicæarchus, Nub. 1364. In conviviis tertius crater ἄδιος, fr. 347. In iis griphi proponebantur, Vesp. 21. Convivii splendidi apparatus describitur Eccl. 838 sqq. Convivium πανδοσία, in quo quisque cibos apportabat in commune conferebat, Pac. 566.*
- Copaides angullæ, a Copaide lacu Boætiæ, Ach. 880, 962, Pac. 1005. Dicitur Copaidæ nymphæ, respectu versus Æschylei de Nereidibus, Ach. 843.*
- Copais lacus Boætiæ, Lys. 36, 702, etc.*
- Coppa, antiquum signum literæ, postea in numeris modo usurpatum et equis nobilioribus innotuit, Nub. 23.*
- Coppatis equus, Nub. 23, ubi v. schol., fr. 135.*
- Coprius, insula [certe demus] Atticæ, Eq. 899.*
- Coraces, locus præceps Athenis, unde ἱεὺς κέραια, Pl. 394, Ran. 189.*
- Corcyra: ibi multe seditiones, unde multus usus scuticarum, quas habebant magnas et duplices, edurnæ capulis, Av. 1463.*
- Corcyraei, a Corinthiis conditi, ab his desciverunt et devoti sunt; quid acciderit legato Corinthio ad eos misso, Ran. 439. A Corcyraei inventores dicti Cercuri, Pac. 143. Corcyraei alæ, de scutica, ex proverbio Κορκυραῖα μάστιγι, de cujus origine locus Aristotelis, Av. 1463.*
- Cordylion. Vide Athenodorus.*
- Corinna ἀρκαῖα, Ach. 720.*
- Corinthiacum bellum tribus vel quattuor annis ante Antipatrum (archontem Ol. 97, 4) constatum in Lacedæmonios, Pl. 173.*
- Corinthii, Av. 969. Neptunum venerantur etque et Palæmonem celebrant Isthmia, Eq. 609. Corinthii naves per Isthmum trahunt, ne circumnavigent Peloponnesum, Thesm. 648. Sunt conditores Potidææ, Eq. 438. Ut adulteri perstringuntur Thesm. 404. Κορυνθιάειν (ματροναῖειν), fr. 133. Corinthii tributarios habebant Megarenses, qui mala ab ipsis passi desciverunt; quid acciderit legato ad eos misso, Ran. 439, secundum alios legato ad Corcyraeos misso, qui ab ipsis, conditoribus suis, desciverant, ibid. Corinthios dicit Aristophanes ubi νόστις, debebat, quia tum hostes Atheniensium, Atticam infestabant, Nub. 710. Corinthii non erant participes induciarum in quinquaginta annos Alcæo archonte factarum, Pac. 466. Bellum renovantes Argivos socios assumunt, Pac. 477, ex Philochoro. (Schol. 675 corrigendum.) Ad Corinthios a Philochoro relatum facinus Hermocopidarum, Lys. 1094. Corinthios legatos adfuisse oportet in altera parte Lysistratæ, Lys. 1242. Corinthii nunc boni et commodi, iis tamen succensent Athenienses, Eccl. 199 sq. Corinthii pressi ab Lacedæmonio, oblinent ab Atheniensibus socios, quos alunt, Pl. 173. — Corinthiia, χάτα, Lys. 90—92 et sch. Corinthiæ meretrices, quarum nobilitates recenset schol., Pl. 149. Corinthio hospiti (Bellerophonti) fracta olla, ex Sthenebæa Euripidis, Thesm. 404.*
- Corinthus Jovis filius, conditor et rex Corinthi, quem usque crepabant legali Corinthii, Ran. 439. Hinc in proverbio est Jovis Corinthus, Eccl. 828, fr. 424, fr. dub. 6.*
- Corinthus, urbs. Regio inter Corinthum et Sicyonem egregie fertilis: quare Æsopo fabularum scriptori de divitiis oraculum sciscitanti designabatur, An. 968. Eo redux Bellerophon absumpta Chimæra, Pac. 141. Corinthum appulerunt Atheniensium naves ἱππογάροι, nimirum præter hostias portantes ducentos equales duce Nicia, qui vicit, Eq. 604 et schol. 609. Corinthii exercitus conductus, τὸ ἐν Κορίνθῳ ἐπὶ νόν, a Conone victore Lacedæmoniorum collectus in bello Corinthiaco, quod tribus aut quattuor annis ante hanc fabulam inceperat; in eo sociorum contra Lacedæmonios exercitus Corinthi colligebatur; mercenarii Atheniensium erant sub Polystrato, Chabria, Iphicrate, alii; Pl. 173, ubi scholiastæ narrant etiam de Corinthiorum mercenariis, Atheniensium metu Corinthiorum, et aliis (hæc non pertinentibus). Corinthi degit Philonides ob Laidis amorem, Pl. 303. Nam Lais ibi vixit, et Tymandra, Pl. 179, in urbe meretricibus abundante, Lys. 91. Cornix vivit quinque ætates hominum, secundum Hesiodum qui dicit ἐνία γένεσις, Av. 609.*
- Coræbus ob stoliditatem notatus, Ran. 990.*
- Corollæ plectere amantium, Thesm. 401 et sch. Corolla mortuorum, Lys. 602, 601, 604.*
- Corona. Coronam sununt oratores verba facturi, Eccl. 131 et sch., 148, 163, 171; et convivantes, ib. 133, ad temperandum calorem vini quod bibitur, Av. 463, 464, ubi Pithetærus oraturus coronam et aquam*

- poscit; soctus autem ex eo querit, Coenaturine sumus? Coronam sumebant deos accessari et servi et liberi, Pl. 21. Corona oleagina olympionicarum, Pl. 585 sq. et sch. Arundinea, καλάμου, corona Diascurorum, Nub. 1006. Corona myrtea Thesmophelorum, de qua Apollodorus, et initiatorum, quæ non erat, ut alii tradunt, hederacea, Ran. 330. Myrtea corona Archontum, Eq. 964, Vesp. 861.
- [Coronis, signum distinctivum, ubi in dramatibus veterum poetarum poni soleat, Pl. 253. K.]
- Corvi sacri Apollinis ad Pagaseticum sinum, Pl. 604, Nub. 133. Κόραξ; locus Athenis vocabatur, unde et κόραξ, Ran. 189, Pl. 394. Corvum jurare, Av. 1611.
- Corybantes, filii Rheæ, ab nonnullis idem habiti qui Curetes, et custodes Jovis, decem, aliis novem, Lys. 558; Rheæ pedissequi; ab nonnullis orti dicuntur ex lacrimis Jovis, Vesp. 9. Furorē et ἐκθροσύνην injiciunt, ib. 8. Corybantum sacris expiabantur furiosi, Vesp. 119. Eorum ex periculis servantium mysteria in Samostrate, Pac. 277; initiatio, Vesp. 9. Corybantes! exclamatio Eccl. 1069.
- Coryphasium, Πύλι ἐπισημία (v. not.), Nub. 186.
- Cosmogonia ludicra, Av. 690 sqq.
- Cothocides, in pago (Æneidis tribus, Thesm. 620, sch. Ran. 504.
- Cothurnus, calceamentum utriusque pedi congruens, Eccl. 346, vel, ut alii dicunt, tam virorum quam mulierum; quare Theramenes dictus Cothurnus, Ran. 47, 541, Nub. 361.
- Cotinus insula Gadira dicta, quare, Pl. 586.
- Collabus ludus, Nub. 1073, Pac. 343, qui in scholiis ad eos versus describitur, copiosissime ad Pac. 1242, 1244. Memoratur fr. 9, 207. Μαθουσιότατος, Ach. 525 et sch.
- Coturnicum pugnae, Av. 1797, 1299.
- Cous alii pro Cius scribunt Ran. 970
- Crambe orta ex lacrimis Lycurgi vite vincti, Eq. 539.
- Cramben coctam edunt Ægyptii, ne inebriantur, ibid.
- Cranæa urbs, Athenæ, apud Æschylum et Sophoclem, i. q. aspera, ob soli Attici naturam, Ach. 75. Cranæa, Athenæ, unde, Av. 123. Cranæa (arx Athenarum), Lys. 481.
- Cranæus, autochthon Athenis, Ach. 75, rex, Av. 123.
- Crates, Atheniensis, antiquæ comædiæ poeta, multum a spectatoribus vexatus, perstitit, urbanas sententias proferens, modo cadens, modo vincens, Eq. 537—540. Prims Cratini fabulas agebat, postea, fabulas scripsit, διγύστηα ποιήματα (nisi error subest: conf. not.); spectatorum favorem emisse dicitur, ibid., Prol. III, 34 sqq. Primus ebrius in scenam produxit; quot ejus fuerint fabulæ, Prol. I. c. et 38 not., Prol. VIII. Ejus inventum τάραχος ὀρεφάντων splendide exceptum, Thesm. alt., fr. 313.
- Crates (grammaticus) de comædia scripsit, Prol. IX, a, 96, p. XIX.
- Cratinus Atheniensis veteri comædiæ primus artis formam induit, quomodo, Prol. V, 18—24; IX, a, 85—91. Aristophane antiquior, Eq. 400. Vicit post olymp. 85; quando sit mortuus, et quot ejus fabulæ; Æschyleo erat character, Prol. III, 27—33. Ejus χροακτὴ iterum exponitur Prol. II, 1—10. Cratini laudes splendidissimæ, tum tamen senis et delirantis, neglecti ab Atheniensibus, quum deberet in prytaneo bibere et ad Bacchi statuum sedens spectare, Eq. 526—536. Ejus carmina in omnibus conviviis canebantur, ib. 529 sq. In Pace Cratinus sapiens quid agat querit Pax: mortuum esse responderet unum
- Lacones irruptionem acerent, ex animi deliquio, qual dolum vini frangi vidisset, 700—703: nam ob amorem vini perstringitur, 702. Quare Κρατίου κώλον, putridam urina continenter ebrii, fieri sibi aliquis imprecatur Eq. 400 et sch. Cratini laurivori linguæ bacchica mysteria; Bacchus ipse a Sophocle dicitur τρυφός; Ran. 357. Ad fabulas ejus spectare versus. Pæts 741 sq. nonnulli dicunt. Cratinus ob Aristophanem, qui delirare ipsum dixerat, scripsit Πυλίων fabulam, Eq. 531, cujus argumentum narratur Eq. 400. Aristophanem compellare Eupolidem dixerat, ib. 531. In Panoptis Hipponem philosophum perstringit, Nub. 96. Cratini Ulixæ sine charicis carminibus et parabasi, Prol. I, 41; parodia partis Odysseæ, 71 sq. Ejus actor erat Crates, postea poeta, Prol. III, 35. Ejus fabulæ a grammaticis explicatæ, Prol. IX, b, 69.
- Cratinus, poeta lyricus, una fornice μοῦσων i. e. cinaedice tonsus, celer fingere modos, cum hirco in alis, κροκόνηρος, immutatum ex Anacreonte κροκόνηρος, Artemo dictus, Ach. 849—853.
- Cratinus, Ach. 1173, non poeta comicus, sed altus quidam, audax, gloriosus, insanus, ebriosus.
- Crepitacula testacea: ad ea olim saltabatur, teste Didymo, Ran. 1305.
- Cressæ. Vide Cretenses.
- Creta: in ea educatur Juppiter, Nub. 1408.
- Cretenses, Idæ filii, cum arcubus suis auxilio vocantur, ex Cretensibus Euripidis, Ran. 1356 sq. Κρήτες et Κρήσται Euripidis, in quibus Icarus et Aerope, Ran. 849, Ach. 433. Cretensis, Plato com. 798.
- Creticæ monodie Euripidis, quas ad quæ dramata ejus retulerint scholiastæ, vide apud ipsos, Ran. 849. Cretico rhythmo saltatio, Eccl. 1165. Creticam, vestis genus, Thesm. 730.
- Creusa, Erechthei filia, Xuthi uxor, Apollini nupta, unde oriundus Ion, Nub. 1468, Av. 1527.
- Critias condemnat Theramenum, Ran. 541. Octidus in pugna contra socios Thrasymbult in Piræeo, Pl. 1146.
- Critylla, nomen mulieris, Lys. 323.
- Critylla, Antithe filia, Gargettia, Thesm. 898.
- Crius, luctator Ægineta, de quo in celebri epinicio cecinit Simonides, Nub. 1356.
- Crius, pagus tribus Antiochidis, a Criso quodam dictus: unde Euepidides Κρισσῶν, Av. 645.
- Crobylus: ex ejus prosapia Amynias, Vesp. 1267.
- Crocotula mulierem, Eccl. 332 et sch., 879.
- Cromnites, locus Eubææ, Eq. 561.
- Cronia, festum Hellenicum, quod Hecateembæone mense agebatur, Nub. 396.
- Cronides Juppiter, Vesp. 652.
- Cronus, de stupido, Nub. 929, 1070 Vide Saturnus.
- Cropidæ, pagus Leontidis tribus Atticæ, Eq. 79.
- Croton, urbs a Myscello condita, qui, oraculo ei diviliæ aut valetudinem proponente, hanc prætulit: unde Croton robustus sanitatis hominum et prostantium athletarum plena, et proverbium ortum, Κρότωνος ὑγιεινός, Eq. 1091.
- Crotoniata Phormio, Pac. 347.
- Cryptæ, κρυπταί, (κρυπτεῖται? v. not.), magistratus in Thaso, Thesm. 600.
- Crystallos, ὄρακος, lapis pellucidus, quo ignem accendunt, apud pharmacopolas venit, Nub. 768—768. Conf. schol.
- Ctesias ut syncophanta perstringitur, Ach. 839.
- Ctesiphon ut crassus et ventre prominulo perstringitur, Ach. 1002.
- Cuculus Phœnicæ ad messem appellat, Av. 505 sq. et sch.

Calter ad sacrificandum abscondēbatur in canistro sub mola et coronis; locus Platonis comici, Pac. 948.
Cupido. In Pace Cupidini, Πέδω, votum fit ad liberandam Pacem, 456,
Cureolis. Vide Apaturia.
Curetes. Vide Corybantes.
Cureticus, carminum in *Curetas rhythmas*, Nub. 651.
Curotrophos, Κουροτρόφος, Juvenum alitrix (Ceres) invocatur Thesmorphoris, Th. 299.
Currus duplices, ἄρματα ἀμιλλήτρια ἢ πολεμιστήρια, Nub. 28. *Curulia certamina aurigarum armorum invenit Theseus, ibid.*
Cursus: δολιχοδρομοὶ οἱ ἐπὶ τῇ (ἀπλῇ?) τρέχοντες σταδιοδρομοὶ, qui faciunt duplicem cursum, Av. 292. In cursu armato cristas ferebant, *ibid.*
Custodia Atheniensium a Lacedæmonitis obsessorum in muris, Ach. 72. *Custodum inspectores κωδωνοφοροῦσιν, Av. 842.*
Cybele dicta Rhea, a Cybelis montibus, Magna Mater deorum et hominum, Av. 877, 875. *Dea montana, leonum iugo vecta, 877.*
Cybeli montes, a quibus Rhea dicta Cybele, Av. 877.
Cyclii poetæ sive dithyrambici præstantiores sunt περιμήχοι inter tribus, Av. 1403 sq., quarum quæque unum alii, 1404. *Cyclii chori primi instituti ab Laso Hermionensi; secundum Hellenicum et Diæarchum, ab Arione Melhymnæo, Av. 1403. Vide Dithyrambi.*
Cycloborus, torrens Athenis, ab Atheniensibus obrutus, Eq. 137, Ach. 381, fr. 275, 539.
Cyclops Polyphemus, pastor cum lyra, exæcatus ab Ulixæ. Eum citharam pulsantem et Galatææ nymphæ alludentem exhibuerat Philoxenus dithyrambicus poeta, Pl. 290, cum pera et oleribus campestribus, 298. Quo astu eum effugerit Ulixes, Vesp. 181.
Cyclus, forum Athenis, præsertim piaculum, Eq. 137.
Cycni (pro Cynanus) Æschyli, Ran. 963. Duo erant Cycni, alter Martis filius ab Hercule occisus, apud Hesiodum; alter Neptuni, ab Achille, etiam apud Pindarum, *ib.*
Cygnus. Cygnorum ad Hebrum cantus celebratur Av. 769 sqq.
Cydas, cognomen Bœædis Arcadis, Pac. 1071.
Cydathenæensis, ex pago Pandionidis tribus, Vesp. 895, 907, Prol. XI, 2; XII, 2; XV, 3.
Cydius Hermionensis citharædus: ejus carmen Iyricum Τηλέπορον τι βόαιμα λύρας, Nub. 967. Κυδοίος. Vide Tunulius.
Cydonia mala, fr. 634.
Cyllene, mons Arcadæ, ubi Mercurius colitur, Ran. 1266. Cyllene, urbs Arcadæ; in acta etymologica hujus nominis ludit Aristophanes, Eq. 1081 sqq.
Cyni pera (locos in Hymetto), lupanar, fr. 268.
Cyloneum piaculum describitur Eq. 445. Cylonis historia, *ibid.*
Cynalopex, Philostratus Ieno, Lys. 957.
Cynna, clara meretrix Athenis, impudentissima, Eq. 705, Vesp. 1032, Pac. 755, ubi Cleoni tribuuntur acerrimi ut ex Cynnæ oculis radii.
Cynocephalus, Eq. 416.
Cynthia rûpes alta, mons Cynthus, quam tenet Apollo, Nub. 596.
Cyprii. Nonnulli Cyprii oraculum datum narrant quod vulgo de Milesiis refertur, Olim fortes Milesii,

Pl. 1075. *Cyprium aulecum varium, fr. 513. Cypria dialectus, Nub. 10.*
Cypris (Venus), Ach. 988, Lys. 1290, Eccl. 722, 965, 973.
Cyprus, Thesm. 446. Cypri regina Venus, Lys. 833; Κυπρογένεια, Venns, *ib.* 551.
Κύρβας et ἀθνας quid, Av. 1364, Nub. 448 in not.
Cyrenæica: ibi optimum proventi laserpitium, Eq. 894, Av. 1582. *Cyrenæicus ὄνος, Eccl. 404.*
Cyrene colonia Thera prope Cretam in Libyam deducta a Ballo, Pl. 925. *Ejus nuntii quid repræsentent, ibid.* *Cyrenæorum dialectus, Pac. 70.*
Cyrene, mater Aristæ ex Apolline, Eq. 894.
Cyrene, meretrix nobilis, cognominata δωδεκαμήχανος; ob tot σχήματα συνουσίας, quibus comparat Æschylus melicam poesin Euripidis, Ran. 1327 sq. Memoratur etiam Thesm. 98. Inter Corinthias meretrices Cyrenen recenset sch. Pl. 149.
Cyrus minor, Artaxerxis filius, Lydiæ satrapa, pecuniis adjavit Lacedæmonios adversus Athenienses, Eq. 969, Lysandro mutuum pecuniam mittens ad bellum, Ran. 365.
Cythera. Cytherorum regina Venus, Lys. 833. In Cytherorum montes fugit Philoxenus, Pl. 290.
Cytlinum s. Cytlinium, urbs Doridis, Pl. 385 in not.
Cyzicena tinctura, de mollibus et effeminatis: nam Cyszicenti ut cinezæ et timidi perstringuntur; Eupolidis locus de dissolutis moribus in urbe Cyszio, Pac. 1176.

D.

Daces, nomen (αὐ δάκων) fictum a Teleclide comico, Vesp. 836.
Dactylicum πρόμα tibicinum ante nomum, Nub. 651.
Daduchi πρόρρησις, in Pœcile, Ran. 369.
Dædalea (statua a Dædalo facta), fr. 232.
Dædalus, quum Minoem fugeret, apud Augiam in Elide devertitur; cui furem thesauri dolo deprehendit, eoque occiso a fratre, præcipit ut occisorem persequatur ad expiationem, Nub. 508.
Dædalus, fabula Aristophanis: v. fr. 232—241, p. 478.
Δαίμωνος ἀγαθοῦ poculum, vide boni Genii. Daemon Epiales, Tiphys, Euopas dictus, ex Didymo, Vesp. 1038.
Dætalenses, fabula Aristophanis prima, sch. Nub. 529. V. fr. 1—42, p. 447 sqq.
Damasias et Læspodias ut κωκόννημοι una perstringuntur ab Eupolide, Av. 1569.
Damnati. Quando plures capitis damnati apud Athenienses, mortis diem inter se sortiebantur; nam unus tantum quoque die occidebatur. Na fiebat ut cives nonnunquam judicii poneret; Pac. 364.
Damon, pater Philemonis comici, Prol. III, 75.
Danae. Danae et Megaree, secundum nonnullos, germanorum concubitas in Æolo Euripidis, Ran. 849.
Danaldes, fabula Aristophanis: v. fr. 242—259, p. 479 sqq.
Danaus. Δαναοκόταξ, fr. 259, b.
Dardania: inde adducuntur tibicinae, Vesp. 1371.
Dardanis tibicina, Vesp. 1371.
Darici, nuntii qui, Eccl. 602, fr. 425.
Darius, antiquus rex Persarum, qui Ægyptum per Megabazum satrapam occupavit, Av. 484. *Darius Hystaspæ: ejus in Caras bellum, Pl. 1002.* *Darius Græciam subacturus Marathonæ, Eq. 781.* *Ejus legatos Athenienses in barathrum præcipitarunt, Eq. 1362.* *Darii mors nunciatur in Persis Æschyli, Ran. 1028, sed v. schol.*
Datis, Datidis carmen in sole lascivientis, ὡς ἦρομαι καὶ

- χαίρομαι, Pac. 289—291, quod barbare dictum et δακρυώδης vocalum ab satrapa Datide, qui frequenter legatus Athenas linguam et mores Atheniensium adamare cepit; alii Datidem Darii ducem ad Marathonem intelligunt, qui Atticam ut suam poposcit, ortus ex Medo Aegaei et Medae filio; fugiens auri multum reliquit, ib. Datis et Artaphernes, duces Persarum in pugna Marathonica, Ach. 84, Eq. 781. Datis exercitus tum erat 500 millium, Nub. 986. Datis, tragicus poeta, Carcini filius, Pac. 289, Ran. 86.
- Daulia cornix, de luscinia, fr. 727.
- Davus, Δάος, nomen servile, Ach. 243.
- Deae duae, τῶ θεῶ (Ceres et Proserpina), Vesp. 378. Earum ψηφίσματα sacrosancta, pro μυστήρια, quod exspectabatur, ib. Vide Ceres.
- Debitores debita solvere Athenis tenebantur ultimo mensis die, τῆ ἐννῆ καὶ νῆα, Nub. 1134.
- Decelea. Eam magno Atheniensium periculo occupant Lacedaemonii, suasu Alcibiadis, Ran. 1422, Pac. 451. De ea cum Atheniensibus pugnant Lacedaemonii, Av. 189. Obsidebatur dum Aves agebantur, Av. Arg. I. Ea decedere volebant Lacedaemonii post pugnam ad Arginusam, Ran. 1532.
- Deceleicum bellum, Av. Arg. II.
- Decima deorum, i. e. decima pars ex victimis, quam lanii dabant prytanibus, Eq. 301. Decima deae ex bonis publicatis, Lys. 313.
- Decreta in columna promulgabantur, Lys. 513. In Avibus Decretorum populi venditor, ψηφισματοπώλης, Nubiculium venit, novas leges mercede laturus: cito abigitur, 1035—1052.
- Dedicatio deorum simulacrorum, hermarum, altarium ollis quo ritu fiebat, Pl. 1197 sqq. et sch., Pac. 922. Dedicatio vestium in quibus quis initiatus fuerat, Pl. 844, 845 et sch.
- Defectus. Vide Sol.
- Delia (non est fabula Aristophanis), p. 446, d.
- Delii dii, Deliae duae, Thesm. 333 sq. Delius Apollo, Nub. 596. Delius cynus (ab Apolline), Av. 870.
- Delphi, Av. 716. Oraculum ibi, Vesp. 159. Delphos proficiscuntur sacra facturi, Av. 618. Delphis plurima sacrificia fiunt, fr. 551. Eo mittebantur qui cognoscerent impensam in sacrificia, Nub. 623. Delphi (incolae) ab Aesopo perstringuntur ut non suo opere rustico victitantes, sed inhiantes sacrificiis dei: quare insertam sarcinis ipsius phialam sacram Apollinis eum furatum esse insimulabant, et deprehensum de saxo, quo sacrilegos solebant, praecipitabant, Vesp. 1446 sq. De Delphis proverbialiter jactabatur, Δελφός ἀνὴρ, στέφανον μὲν ἔχων, δὴψη δ' ἀπολωλώς, Eq. 534.
- Delphicum oraculum: de eo duo sacra bella secundum historicos memorata Av. 556. Delphicum templum Alcmaeonidae condendum locaverunt, Lys. 1153.
- Delphides virgines cum Baccho in Parnasso saltant, Euripides Ran. 1213. Delphicae Bacchae, Nub. 605.
- Delphin φάλαιος circa proras saltat oracula et stadia, Euripideus modus carminum, Ran. 1317—1319, schol. 1315. Delphin fatidicus in palude prope oraculum Apollinis, ib. 1315 in nota.—Delphines in nave quale instrumentum, Eq. 762.
- Delphinium, templum Apollinis Athenis, Eq. 762 in not.
- Delus, Apollo quam tenet, Thesm. 316. Delus Apollinis, Ran. 659 Non vastata a Persis, quia Apollinem putabant esse Solem quem venerantur, Pac. 410. Ibi fons incipientibus spirare elisiis impletur, ces-
- santibus et ipse scaturire cessat, Av. 1695.
- Demagogorum artes, quibus munera urbibus extorquebant, Vesp. 666 sqq.
- Demarchus, Nub. 37, ubi scholiasta demarchorum Athenis munera et ortum exponunt ex veteribus scriptoribus. Demarchorum est pignora capere, fr. 412.
- Demetria, nomen muliebri, Nub. 684.
- Demetriades dies quatenam, Nub. 1131.
- Demetrius Phalereus adjuvat Ptolemaeum in colligendis bibliothecis Alexandrinis, Prolog. IX, a, 19, p. XIX; X, a, 16.
- Deminutiva in sermone amantium, Ach. 404.
- Democratia, Av. 1570 Democratiam Atheniensibus concessit Theseus, Pl. 627. Democratiae excessus perstringitur Av. 1570 sq.
- Demogocleon, Vesp. 342 et sch.
- Demopho, Hippocratis filius, Nub. 1001.
- Demosthenes, dux Atheniensis, in Pylo obsidenda quam nulla praestitisset, imperio privatur a Cleone, post facilem victoriam ipsius merita sibi arrogante, Eq. Arg. II, 55, 392, 1053 [ubi errat schol. expeditionem in Siciliam admiscens], 1056, et al.; inde ab Aristophane in Equitibus introducitur tanquam servus Populi, vehementer querens de altero servo, moper empto, Cleone, ceteros plagis pessime habente, 1 sqq. Postquam timide ei suavit Nicias, ut transfugeret ad Lacedaemonios, spectatoribus rem narrat: Populum senem vaserri coriarii blanditiis deceptum, eum solum audire, ceteros servos vapulare; adeo mazam Laconicam, victoriam de Lacedaemoniis in Pylo a Demosthene reportatam, Cleonem Populo ut suam apponere, 40—70. In tali republica quam vivi non possit, Nicias suadet ut tauri sanguinem bibant; sed Demosthenes vinum mavult; bibit, et audax factus, Cleoni dormienti oracula clara habita furari jubet Nicias, 80—112. Ex quibus cognoscit, post stupparum venditorem pecundum venditore detruso a Cleone, ipsum Cleonem coriarium ab isiciario dejectum iri, 118—143. Agoracrito, isiciario rudissimo, oomamodum adventitii exponit ipsam oraculo destinatum esse ad imperium Atheniensium et sociorum, 147—210. Dabitanti animos addit, 213—233. Cleone, qui prodit, ipsum calumniant, in auxilium vocat et ad persequendum incitat Equites, 240—246. Fraudes Cleonis attingit 282 sq., 319 sq.; eum devovet, 375—381. Plane victorem salutatur Agoracritum, 1254—1256.
- Demosthenes: ab eo in civitatem receptus est Antiphones Thessalus, Prolog. III, 67. [Ejus dictum de Laide, Pl. 149 in not.; fabula de asini umbra, Vesp. 191 in not. K.]
- Demosthras, in concione suadebat expeditionem in Siciliam et milites e Zacynthio conscribendos, dum mulieres Adonidem omnino plangebant, Lys. 390—397, et sch. 368, scelestus et diis invisus Cholozygus, ad μελαρχολῶν alludendo; nam Burygus ejus cognomen erat, quod est apud Euripidem, 397.
- Demus, filius Pyrilampis pulcherrimus, de quo etiam Euripidis, Vesp. 98.
- Δῆμος Atheniensis. Vide Populus.
- Deo, Δῆός (Ceres), Pl. 515.
- Dercetes Phylasius, in Acharnensibus agricola Atheniensis, cui Boeoti duos boves rapuerant, a Dicæopolide pacis quiddam petens (ingitur et) abigitur, 1018—1036.
- Dercylus videtur esse vel caupo vel ebriosus aliquis, Vesp. 78. Alii schol. est histrio comædiarum, ibid.

Devotio publica (παρθεῖται in) *Thesm.* 331—350. *Devotio in Pisistratidas et Hippium decreta*, 339.

Dexinicus caricis arrepturus : *perstringitur ut pauper, obsonia rapiens, ligurritor; nonnulli prætorem esse dicunt, Pl.* 800.

Dexiltheus, optimus citharædas, pythionica. Alii frigidum fuisse dicunt, *Ach.* 13, 14.

Dextræ ad fidem datæ, *Nub.* 81.

Diagoras Melius : eum qui occiderit, talentum accipiet, *Av.* 1073 sq. *ex decreto publico in ænea columna scripto sumptum, quod talentum promisit occidenti irrisorem deorum, duo talenta virum capienti, ibid. et Ran.* 320, ubi schol. addit, idem Peloponnesios fecisse, teste Cratero. Nam post expugnatam Melum Diagoras Athenis habitans mysteriis illuserat et multos ab imitatione avertebat. *Narrant Craterus et Melanthius De mysteriis, Av.* 1073. *Erat inlito pius et deorum amans, deinde vero deposito fraudatus deos non esse credidit; adeo ut aliquando Hercules signum combuserit cum lepide dicto, Nub.* 830. Ab nonnullis discipulis Socratis dictus, *ibid.* *Telectyti filius erat, Simonidis et Pindari temporibus vivens, æveo, Socratis modo nova dæmonia introducens, Ran.* 320, ubi quum legatur, iæchum cantant quem Diagoras, nonnulli dithyramborum poetam, alii comicum eundem putant. *Alius Diagoras ut magno corpore notatur ab Hermitippo, ibid.*

Diabetes, διαβήτης, instrumentum literæ Δ forma, *Nub.* 178.

Diacria, pars Atticæ, Lyco filio data a Pandione, *Lys.* 58. *Addæ seq.*

Diacril, δάκρυς Atheniensium, Solonis tempore sub Pisistrato; ex his se esse significat Philocleo, *Vesp.* 1223. Quum Pandion imperium filius divideret, Diacriam dedit Lyco, *ibid.*

Dizetæ testimonia ab se collecta echino, vasi æneo vel Actili, includebant, quod, reprobo forte arbitrio suo, iudicibus signatum tradebant, *Vesp.* 1436.

Διαλλαγαί dicta Lysistratæ fabulæ pars posterior a v. 1103 sqq., *Lys.* 1114, nam Διαλλαγή ibi ministrat Lysistratæ, 1114 sqq.

Diana, Ἄρταμις, venatrix, *Thesm.* 321, arcitenens, casta, *ib.* 970 sq. Diana casta dux chori puellarum Lacænarum, *Lys.* 1314 sq. Dianæ domum μαλισσηνοῦμοι (Melissarum sacerdotum præsides) aperiant, *Æschylus Sacerdotibus, Ran.* 1274. Diana Ephesi templum aureum tenens a Lydis puellis magnifice colitur, *Nub.* 599 sq. Diana πολυώνυμος, *Thesm.* 320. Diana Agrotera, ab Atheniensibus culta, *Eq.* 660. *Callimachi votum et conceptum in pugna Marathonica, ib.* Diana Agrotera in silvis, *Thesm.* 114 sq., filia Latonis casta, *ib.* 116—119, virgo invocatur *Lys.* 1262—1273, 1280. Diana Brauronia et Munychia, cæi virginis Atticæ ἀρκτηύουσα, ob usam cicurem deæ interfectæ; quæ res nullis narratur *Lys.* 645. Diana Brauronia apud Philaidas, *Av.* 874. Dianæ Chalceici cædes Lacedæmone, *Lys.* 1300. Diana Colentia a Myrrhinusiis dicta; secundum Hellenicum ejus templum ex oraculo conditum a Colæno Mercurii ἐρωτόνοιο, secundum Euphronium et mythum a Callimacho memoratum ab Agamemnone posita Amarynthi, ubi arietem κλον Dianæ fecerit; de ea locus Metagenis, *Av.* 874. Diana pulchra, Dictynna virgo cum canibus, *Æcæ.* 1358 sq. Unde Dictynna dicta sit narratur *ib.* 1356. Diana Leucophrys, cui Magnesiæ sacra fecit Themistocles, *Eq.* 84. Diana Munychia apud Piræenses, *Av.* 874. *Add. Lys.* 645. Diana Phosphoros, Luciferæ, faces gerens, eucam quæ Hecate, *Lys.* 443. Dianæ,

Luna, Hecate eædem, *Pl.* 594, coll. *Ran.* 1356. Diana Tauropolos, de qua Apollodorus, *Lys.* 447. Dianæ comites Genetyllides ἑποχοῦ partium, secundum nonnullos, *Thesm.* 130. Per Dianam jurant mulieres *Lys.* 435, 922, *Thesm.* 517, *Eccl.* 90, 136, *at.* *Et sextæ mensium sacræ, Pl.* 1126. Dianæ non offerebat Cæneus primitias frugum, Euripides; inde ejus ira et immisus aper Calydonius, *Ran.* 1238.

Diasia stoe Diopolia, festum Atheniense, tertio die ante finem Anthesterionis celebrari solitum, Jovis Milichii, quanquam Apolloniis Acharnensis ab hujus Jovis festo diversum putat. *Extra muros epulis celebrabatur, Nub.* 408. *Ib.* 864 *et sch. Eq.* 445, *item sch. Thesm.* 750 (ubi de his quedam corrupta).

Diaulion quid sit, *Ran.* 1251, 1264.

Dicæropolis ex pago Acharnis, (fictus) in Acharnensibus, mane in concione venit, de solitudine queritur, omnia præter pacis decreta turbare certus, 1—42. Intercedit pro Amphitheo pacem pacturo, 57 sqq. Fraudes et fallacias legatorum ab Atheniensibus ad regem Persarum missorum indignatur et aperit, 62—127. Amphitheum revocatum octo drachnarum mercede ad Lacedæmonios mittit, ut sibi, uxori et liberis solis pacem componat, 128—133. Frustra habitos esse Athenienses ostendit per Theodorum legatum, socios Thracicos non nunci producentem, et concionem solvi jubet, tanquam ostentum, 134—174. Amphitheus Lacedæmone affert inducias quinquennales, decennales, tricennales : postremas lætus accipit Dicæopolis et rus abit Dionysia celebraturus, 175—202. Exit domo cum uxore, filia canephoro, servo phallum portante, Dionysia celebrans, et phallicum canit plenum lætitiæ de bouis pacis, 237—279. Corripitur a bellicosus et ultionis Lacedæmoniorum cupidis senibus Acharnensium, occisuris eum ob inducias : contendit non per omnia injurias fecisse, sed passos quoque esse Lacedæmonios, et dolo ab Acharnensibus id certe impetrat, ut audire eum velint cervice in trunco lanionio posita Lacedæmoniorum causam agentem, 280—369. Pericula sua exponit in iudicibus assuetis audire laudes urbis et in iudicando mordere et (poetæ personam induens) narrat quanta difficultate evaserit calumnias Cleonis de concedia præterito anno acta, 370—382. Abi supplicis miserissimi habitum sumpturus, 383 sq., ab Euripide, quem eleganter deridet, 394—494. Sic causam dicit Acharnensium senibus, inter Athenienses solos, absentibus sociis : se odisse Lacedæmonios, amare patriam, quam non esse auctorem belli, sed pravos quosdam hominum : eos calumniis vexasse Megarenses, hos offendisse Periclem, qui decreta eos ex omni ditione Attica expulerit. Hinc auxilium Lacedæmoniorum, quarum deprecatione rejecta ab Atheniensibus, exortum esse bellum pro supplicibus et oppressis Megarensibus, culpa nulla Lacedæmoniorum, 491—556. Pars senum ei favet, pars Lamacum advocat, quem Dicæopolis deridet et μισοπαγίδην esse demonstrat, quum probissimi viri Acharnenses sine mercede et a rebus publicis alieni sint. Ita causa vincit, 575—626. Forum constituit in agro suo, in quo per pacem suam commercia agant Peloponnesii, Megarenses, Boeoti, non Lamacus (i. e. quicumque bellum cupiunt), et a quo longe absint sycophantæ, 719 sqq. Ab homine Megarensi, qui patriæ suæ conditionem miserissimam ostendit, parva mensura salis et alliorum, mercium Megarensibus propriarum, emit filias pro suis oblatas, 729—835. Felix prædicatur a choro, 838—859. A Boeoto, mercibus patriis onusto, emit anguillam Copaicam, quales per quinque annos non viderat; Atheniensibus mercibus ad permutandum

- oblatis, et acceptis, Boco tradit sycophantiam Nearchum, sarmentis ut agnatum vas illigatum, 966—968. Lamachi famulum abigit turbos et angustias petentem, 969—970. Beatur a Choro, 971 sqq., 1008 sqq. Choras celebrat, 1002 sqq. Derocetent Phylasium pacis quiddam ab eo petentem abigit, 1018—1036. Aliquantulum pacis dat novae neptae mariti partibus illinendum, 1048—1067. Deinde anavisissimum ostivium apparat, singula sibi apportari jobans in derisiosem Lamachi, qui, eo ipso tempore et tempestale nimbo in expeditionem contra Boeotos vocatus, famulum jubet singula bellici apparatus sibi afferre, 1701—1742. Lamachum, qui graviter vulneratus infertur, iterum deridens, ipse potans cum amicibus, 1174—1227, et victor in festo Chousa, sumpto utre exit, Choro cum cantibus prosequente, 1228 sqq.
- Dictynna Diana, retiam et venationis praeses, Vesp. 368. Dictynna virgo, Diana pulchra, cum canibus advocatur Ran. 1358—1360. Quare Diana dicta fuerit Dictynna, exponitur 1356.
- Didrachma Atheniensium incusum bovem habebant, Av. 1106.
- Didymum Miliell; unde Didymaeus Apollo, Lys. 1281.
- Didymus, poetarum (Homeri) interpres, Prolog. IX, a, 46, p. XIX.
- Digma, Δείγμα, qui locus in Piraeo, Eq. 979.
- Dii. *Tria deorum genera sive aetates: sub Ophiome et Eurynome; sub Salterno et Rhea, Ουρανίωνα; sub Jove, Ὀλύμπιοι, Nub. 247. Dii duodecim (magui), Av. 96, Eq. 235. Dii προσβουκοί, quorum est Neptunus; juvenum sunt Bacchus, Apollo, Pan, Pl. 1050. Dii Gigantes vicerunt in Phlegrae campo, Av. 824. Dii μωροί, i. e. faciles et morae patientes, in proverbio, Av. 1620. Ordo deorum in venerando, Nub. 616. Deorum simulacra stant manu supina porrecta, non quasi datura, sed acceptura, Eccl. 779—783, sch. 781. Eorum dedicationis ritus ollis factus, Pl. 1197 sqq. et sch. Dii ἑρμαιοί, Eq. 1320. Dii peregrini iudicati (singuntur) ejici Athenis, Horis fr. 478.*
- Diipolia, festum sacrificis Jovi Πολιῆι oblati celebratum Athenis die decima quarta Scirophorionis mensis, Paes. 420, etiam Diasia dicta, vetustissimum festum, quare διπολιῶν pro Vetusto positum, Nub. 984. Conf. Buphonia, Diasia.
- Diitrephes vimineis alis evectus in locum phylarchi, hipparchi, ex nihili homine evasit magnus et senator, Av. 798—800. Videtur olim viminibus texendis quæstum fecisse; ubique perstringitur ut rapax, improbus, omnibus se immiscens. A Platone vocatur peregrinus insanus, Cretensis, vix Atticus, 798, et a Cratino ut homo pessimus notatur, ib. 766. Ejus sermonibus ad rem equestrem impelluntur adolescentes: nam Ἰππάρχος beatus evasit ex πτωχολόγῳ, dives et qui equos alere posset, ib. 1442 sq. Diitrephes mensa (tanquam νεολόγῳ, nisi per ironiam dicta), Her., fr. 292.
- Δίος αἰθέριος, turbo ætherius, fert meteora, ex doctrina Αναξαγόρα, Nub. 380 sq., ubi Strepsiadæ vas figillum ab Atticis δίος vocatum intelligit, ut apparet 1472 sqq.
- Diocles heros colebatur apud Megarenses; celebrantur Dioclea per agonem ab Alcatho Pelopis filio institutum, Ach. 774.
- Diocles archon, Pl. 179.
- Diodorus: ejus ἐπιγράμματα in Aristophanem, Prolog. XVI.
- Diodotus Atheniensibus persuadet ut contra decretum Cleonis parant Mytilenensis qui desciverunt: a
- Charile sub Αθηναίων πόλεωσιν φαλακῶσιν, Eq. 834.
- Diogenes philosophus quomodo vocaverit Laodamæ matrem, Pl. 179.
- Diomedea necessitas, a Diomede rege Thraciæ, qui hospites cum Attilas suis concumbere atque ita consumi coegit: Atque fabula de equibus ejus ἐπιφανέσθῃ, Eccl. 1029.
- Diomedes contra Thracas proficiscitur; rediit Agriam, cuius filii Ένεο regnum ademerant, occidit et Ένεum instaurat, Ach. 418.
- Diomedon, dux ad Arginusus, supplicio affectus, Ran. 1196.
- Diomei, pagus Atticus, a Diomo dictus, Ach. 695, Egeldis tribus, ubi Diomea Herculis festum celebrabatur et templum hujus dei erat, Ran. 651 et not.
- Diomus, amicus Herculis, a quo pagus Egeldis tribus appellatus. Rhianus dicit ὅτι Δίος Ἡρακλέους ἐγένετο, Ran. 654. Add. sch. Ach. 665.
- Dionysia cum choris cyclicis et concertationibus tragicorum et comicorum poetarum celebrantur adventante vere, Nub. 311, sch. 10: quare dicuntur et Nieme celebrari id. 267; et vere, Av. 683, Ran. 375. Itis ἀγῶνες tragicorum et veteris comædiæ agebantur, Nub. 108. Dionysis ὁ ἐπὶ τῶν ἑσθῶν (minister, cui in theatro cura sedulum demandata erat: Μεινεύς), Hermippus Av. 1356. Dionysis vernis socii tributa Athenas ferebant, Ach. 378, 505 sq; Dionysia rustica, Ach. 250, sch. 505. Pax olet Dionysia, Pac. 530. O Dionysia (exclamatio gaudens de pace), Ach. 195. Dionysia (magna) per πεντηκῆδα celebrata, Pac. 876, 879. Dionysis mysteria celebrabantur, Ran. 343. Ex Dionysia, Thesm. 747. (Hæc referendum scholium corruptum male ad v. 750 appositum.) Attici annos indicabant κατὰ τὸν ὑπερκίττωνα ἀριθμὸν μηνῶν ἀπὸ τῶν Διονυσίων, 750 (ubi nonnulla de his corrupta). Festum Bacchi apud Naupactias, Ach. 195. Adde Lenæa.
- Dionysium (Bacchi templum), fr. 216, ubi larvæ αἰθῆρæ, fr. 187.
- Dionysius, villosus pro Διονύσιον, Pac. 347.
- Dionysius dissimilimus Thrasubulo, tyrannus crudelis in Sicilia, insanus, ut aurum et delicatam vitam beatus prædicatus ab Atheniensibus, ut est apud Polyzelum comicum; vel facie diversus a Thrasubulo Colyttensi frater ejus aut propinquus aliquis, Pl. 550. Dionysius in Sicilia apud se habebat Philoxenum didyramborum poetam, cui Timandram dono dedit; at ille quum Galateam pellicem ejus offendisset, a tyranno mittitur in latomias; inde effugiens, tyrannum ut Cyclopem in carmine risit, Pl. 179, 290. Dionysius Eubuli, qui in ea fabula recensebat contraria in Dionysii domo conjuncta, Thesm. 137.
- Diopithes, Νίτκις amicus, aut ob manus natura incurvas aut ob furtiva in republicæ administratione notatur Eq. 1085. Diopithes orator animosissimus, fere πανώδης, fortasse idem qui a Phrynico memoratur, Vesp. 360. Diopithes magnus, Av. 988, hoc loco vales, alibi ut incurvis manibus exhibetur, donis corrupti cupiens. Apud Tetekidem orator subinsanus. Apud Phrynichum appellatur cum tympanis suis (quasi Κυβηταίος), apud Amipiam oracula canenda dantur ἰσάκῳ, ibid.
- Diopithes, pater Menandri comici, Prolog. III, 78.
- Diopithes ex otto gentili, Av. 685, calami albi corina redimuntur, Nub. 1005, 1006. Lacedæmonis τὸ πῶς dicti, Pac. 214, per quos jurant Labæna, Lys. 81.

Dioscuri, quos venerantur *Loedæmonii*, gratiam agit Trygæus de morte Brasidæ, *Pac.* 285. *Dioscuri, quasæquam peregrini, ad Atheniensibus mysteriis initiati*, *Pl.* 845. *Dioscuri ἱππῶλο*, *Her.*, *fr.* 295. *O Dioscuri* *Ecol.* 1069.

Diotimus archon (libri *Philotimus*), *Prol.* III, 50.

Diphilus Sinopenensis, æqualis Menandra, obiit Smyrnæ. Fabulæ ejus centum, *Prol.* III, 83. *sqq.*

Diphilus (non comicus) *saræmæ scripsit in Bædam philosophum, quem tanquam servum exhibebat; læto hoc animo tulit philosophus*, *Nub.* 96.

[*Διπλῆ*, signum distinctionis, ejusque figura, *Pl.* 253. *Διπλῆ* *duæ* *ἔξω* *νενευκῖαι*, *altera* *in* *principio*, *altera* *in* *fine* *versus*, *quid* *significent*, *Nub.* 297. *Διπλῆς ἀμοιβῆς* *ἔχουσα*, *Nub.* 313. *coll.* 297. *Διπλῆς* *ἔχουσα*, *Nub.* 438. *Eq.* 496. *Ἐπίπλεως* *τῆς* *διπλῆς ἀμοιβῆς*, *Nub.* 456. 476. *Quando adhiberi solet διπλῆ ἔξω νενευκῖαι*, *et quando ἔξω νενευκῖαι*, *Nub.* 518. 563. *Ἐπὶ* *τῷ* *τέλει* *τῆς* *ἑκδόσεως* *δύο* *διπλῆς*, *Eq.* 439. *Διπλῆ* *καὶ* *ἔχουσα* *εἰς* *λάμβου* *τραπέζου*, *Eq.* 668. *Ἐπὶ* *τῷ* *τέλει* *διπλῆ* *ἔξω* *νενευκῖαι*, *ἠηλοῦσα* *ἔχειν* *ἠρητιόδοσον*, *Nub.* 575. *Kust.*]

Dipodia, saltationis genus, ap. Cratinum, *Lys.* 1243.

Dithyrambi unde dicti, quales sint; eorum inventor Philoxenus Cytherius, *Prol.* X, 6, 141—155. *Sed vide Lasas. Dorica dialecto scripti*, *Nub.* 339, *Av.* 929. *Dithyramborum poetæ, κωλυδιόδοσοι*, *Av.* 1483, *taurum præmio accipiebant, teste Apollonio*, *Ran.* 357; *unde παροργιστοὶ dicti*, *Prol.* X, b, 16. *sq.* *Quare dicti sint ἀμώνακτες*, *Nub.* 595. *Dithyrambos veteres pro corruptione musicæ artis habebant*, *Nub.* 333. *Dithyrambica poesis vulgaris qualis sit, ostenditur* *Av.* 1383—1409. *Dithyramborum loci perstringuntur* *Nub.* 335—339: *nam illi poetæ compositis et perplexis vocabulis utuntur*, 335. *In Pace Dithyrambicorum poetarum animas in æra volitantes, ubi colligant præcæmia, se obvias habuisse narrat Trygæus*, 829—831, *quibus adde scholia. Dithyramborum poetæ nonnulli in Prytæneo publice aiebantur*, *Nub.* 339. *Adde Cyclii.*

Ditylas, servus vel κοῦτός barbarus, *Ran.* 608.

Dives domus describitur *Pl.* 802—818.

Divinatio ex oleo, *Ach.* 1128. *Divinator ex igne*, *Pac.* 1026.

Divitiæ timidæ, *Pl.* 203 *et schol.*

Dodona, *Av.* 716.

Dolopes: eorum erat Scyrus insula, *Pl.* 627 *in nota*, *p.* 575, *b.* *med.*

Donaria in oleastris et aliis arboribus, quæ templis vicinæ, affigebantur, qualia sunt victimarum crania, prædæ ex venatu caput vel pes, *Pl.* 943.

Dorica (*Δωρικῆ*) *harmonia*, *Eq.* 989. *Unde poeta lusit δωροδοκῶντι* *ib.* 996. *Dorica dialecto scripti dithyrambi*, *Nub.* 339, *Av.* 929. *Dorica dialectus*, *Ach.* 742, 744, *Eq.* 603, 1225, *Nub.* 71, 249, 624, 1154, *Vesp.* 446, 1086, 1438, *Pac.* 214, 313, *Lys.* 1004 *in nota*, *Av.* 259, 299, 384, 935, *Ran.* 474 *in nota*, *Pl.* 493, 538, 839, 873, *not. ad* 1055.

Dorienses, a Doro oriundi, *Pl.* 385 *in nota*. *Ab* *ita*, *secundum Diuchidam, sunt qui feruntur Hellenica, ut Apollo Aggyeus*, *Vesp.* 875 (*ubi plura, sed locus corruptus*).

Dorillus, (hoc nomine poetæ tragicæ Aristophanes usus erat) de pudendo muliebri, *Lennæ*, *fr.* 336.

Doris regio: de ea multa in annot. Pl. 385.

Doro, Δωρῶ σικυπῆδολο (*sycophantarum dea a Cratiao ficta*), *Eq.* 529.

Δόρπια. *Vide* *Apaturia*.

Dorus, not. in Pl. 385.

Draces, manes senis rustici, *Ecol.* 293. *Item nomen amia in Lysiatr.* 264.

Drochma est sex obolorum, *Ran.* 174. 178, *Pl.* 194.

Dracones, Esculapio sacri, *Pl.* 733.

Dracontides reus, homo improbus et sæpe condemnatus; secundum nonnullos idem qui postea inter triginta tyrannos, et qui decretum de eorum oligarchia scripserat, *Vesp.* 157.

Δρακονίδης *τὸ* *πρὸς* *κεῖθ' αἰεὶ* *dicitur Cecrops in draconem desinens*, *Vesp.* 438.

Dracyllus (nomen Acharnensis), *Ach.* 612.

Dramæ: ejus descriptio, *Prol.* X, b, 97—106. *Dramæ muliebria, in quibus chorus mulierum; virilia, in quibus vitrorum*, *Thesm.* 151; *virilia*, 164.

Dramata, duæ fabulæ Aristophanis: v. fr. 260—282, *p.* 481 *sqq.* *Dramata aut Centaurus*, *fr.* 260—270.

Dramata aut Niobus, *fr.* 271—276.

Drasippides (*debebat Apodrasippides, [quod suo loco inserendum]*) *fictum nomen*, *Vesp.* 185.

Dryope, urbs Doridis, *not. in Pl.* 385.

Durius equus, Trojanus ille, cujus imitationem æneam in arce dedicavit Chæredemus, *Av.* 1128, *vum nota Dymas, Dymenenses, not. in Pl.* 385.

E.

Ecbatana, urbs Persica, *Ach.* 64, 613, *Eq.* 1089, *Vesp.* 1143 *sq.*, *sch.* *Av.* 277. *Erat regis Persarum regis, qui per hæmem ibi degebat*, *Eq.* 1089.

Ecclesia κυρία, *Ach.* 19. *Erat Athenis tres per mensam κυρία ἐκκλησία, re urgente præter ordinem vocabantur πρόσκλητοι, σύγκλητοι: v. ibi schol. et notas*. *Tardi in ecclesiam cogebantur fune rubrica (μύρρα) tincto; rubro sic infecti multam pendebant; viæ alio quam in pnyceam ducentes cratibus occludebantur; merces de foro auferebantur, ne circa eas commoratio fieret*, *Ach.* 22. *Locus ecclesie et sedilia lustrabantur circumlato et immolato porco*, *ib.* 44. *Ecclesia solvebatur ἑορταίᾳ, et quando pluvia cadebat, ib.* 171. *Adde Concio.*

Ecclesiæzusse (*Concionatrices*) *in familia sic inserta virorum habitu barbisque assutis de nocte conveniunt, domi relicti viris, et instituuntur a Praxagora quomodo agere debeant in concione ut fallant viros*, 30—189. *Admirantur orationem Praxagoræ, iterumque monitæ de simulatione, in pnyceam abeunt*, 241—284, *canticum senile rusticum canentes, in quo mercedem ecclesiasticam indignam republica notant*, 285—316. *Quæ in concione eveniret narratur* 383—464. *Redeunt ex concione, viros evitantes*, 478—503; *admirantes Praxagoram*, 514—516. *Quam hortantur ut faustam populo consillum, quo valde egeat respublica, sollerter exponat*, 571—582. *Ad cænam festinant cum facibus*, 1149—1153, *judicium (in poetarum certamine) favorem prius expetentes*, 1154—1162, *et partem victoria semichoritis saltantes*, 1163—1182. *Adde Praxagoræ.*

Ἐκκλήσια *in scena qualis machina*, *Ach.* 408.

Ἐκχυρία erat cum Lacedæmonitis dum Pax agebatur, *Pac.* 908.

Echecrates juvenis, fatidica virginis, quæ Delphis oracula edebat, amore correptus, not. Pl. 9.

Ἐκλίδνα centiceps, *Ran.* 473.

Echinus, vas æneum vel fictile, in quo dialektæ testimonia ab se collecta reponebant et signatum iudicibus tradebant, si arbitrium a partibus reprobandatur, *Vesp.* 1436.

Echinus cinis, porcus pons Echinnentem, est Lacedæmoniorum, *Læa.* 1169.

- Echo** : ejus paries ex *Anaromeda fabula sua expressas* agit Euripides in *Thesmophoriazasis*, 1056—1097. *Echo κακοεινάτων* in *Andromeda* introduzerat Euripides, quem imitatus est *Ptolemaeus Philopator* in *Adonide tragedia*, *Thesm.* 1059.
- Ephantides cognomine Capnias erat**, *Vesp.* 154.
- Edolus, locus Lacedaemoniorum**, *Lys.* 453.
- Eidothea Homero, quae aliis Theonee**, *Thesm.* 897.
- Eiodia, Euripides in Bellerophonte**, *Vesp.* 767.
- Eiretia, Eiresione. Vide Ires**—.
- Ejurratio, ἑκρωσία vel ἑκρωσία, explicatur Pl.** 725.
- Elaphium, in Thesmophoriazasis meretricula, quam adducit Euripides lenae specie inclutus ad fallendum Scytham**, 1172 sqq.
- Electra in Choephoris Aeschylī ex cinnamo cognoscit fratris Orestis adventum**, *Nub.* 534 sqq.
- Electrum Homerus novit, non ἑλκρον**, *Nub.* 768.
- Elei ex oliva καλλιστάφην decerpunt coronas victorum athletarum in ludis Olympiis**, *Pl.* 586. Ad Eleis Phidias, posita statua Jovis Olympi, occiditur archonte Pythodoro, ut materiei ipsi commissae partem furatus, *Pac.* 605. Elei non particeps erant induciarum in quinquaginta annos Alceō archonte pactarum, *Pac.* 466.
- Eleon Boeotiae : ex ea urbe Bacis antiquissimus**, *Pac.* 1071, *Av.* 962.
- Eleus Lepreus, vulgo τὸ Ἀέπειον**, *Av.* 149.
- Eleusinia. Iis canephora umbella teguntur ob solis ardorem**, *Av.* 1508 coll. 1551. Eleusintis ἐτελοῦντο fabulae Aeschylī, *Ran.* 886. Eleusinia vulgata ab impio dithyramborum poeta Aristagora Melio, *Nub.* 830.
- Eleusinium, quo deducebatur pompa Panathenaea**, *Eq.* 566.
- Eleusinius pago Aeschylus**, *Ran.* 886.
- Eleusis, ubi rupes Agelastus, est Cereri et Proserpinae sacra**, *Eq.* 785, quarum ibi mysteria celebrantur, *Nub.* 302, *Pl.* 845. Eo ex urbe vehabant mysteria in asinis, *Ran.* 159. Carpentis eo vehuntur mulieres ad magna mysteria, *Pl.* 1014. Eleusinem ducitur pompa Bacchi ex Ceramico, *Ran.* 395, 399, 401. Templum Bacchi Eleusine, *ib.* 343. Eleusis a Cleomene ex arce Athenarum dimisso occupata, auxiliante parte Atheniensium, qui postea morte et bonorum publicatione multati sunt, *Lys.* 274. Ex Eleusi pulvis coortus boni omnino ante pugnam Salaminiam, parantibus Cerere et Proserpina, *Nub.* 303.
- Eleutheræ, Boeotiae oppidum, unde Bacchi cultus in Atticam venit**, *Ach.* 243.
- Elymnum, locus Eubææ; secundum alios templum prope Eubæam; Sophocles memorat petras Elymnias, et νεφεκίδν Ἐλύμνιον, ubi Juppiter fertur cum Junone congressus esse**, *Pac.* 1126.
- Empedo, antiquum nomen fontis Clepsydrae in Attica**, *Vesp.* 857, *Lys.* 913.
- Empusa in omnes species se vertit, facile coruscante, cruribus altero aëreo, stercoreo altero**, *Ran.* 289—294, 305. Spectrum daemoniacum ab Hecate immissum miseris; meride conspicit putant quando inferiæ sunt. Eandem esse atque Hecaten efficiunt ex versu *Tagenistarum*, *fr.* 426. Nonnulli dicunt uno pede esse, unde nomen quasi ἐνίποδος, 293. Alii asini crus habere dicunt, unde vocalam quibusdam δὲδ-κιδων, 294. Empusa, daemon, etiam ὄνοσελῆς dicta, saniosis pustulis tumens, *Eccl.* 1057 sq.
- Enceladus gigas, a Minerva occisus, in ejus peplo acupictus**, *Eq.* 566.
- Encheleusæ, Ἐγκηλαίε, gens Boeotiae, secundum Melianicum**, *Lys.* 36.
- Ἐγκύμιος, κούβητα quid**, *Eq.* 189.
- Endixis, ἐνδίκαι, contra eos qui publica bona vendebant, introducta ab Nondacivirris**, *Vesp.* 1108.
- Endymion secundum Nonacillos luna περιέδουε ἰαρενίη**, *Nub.* 398 in nota.
- Enoplius rhythmus**, *Nub.* 651 et *schol.*
- Enyalius, filius Martis et Enyia, aliis Sateurii et Rheæ; aliis idem qui Mars, ut Alcmæni, qui Latmen alibi diversum in modam**, *Pac.* 457.
- Enyo : ejus et Martis filius Enyalius**, *Pac.* 467.
- Eous, lyricum carmen, Janis Chii**, *Pac.* 835. Eouua satius, *ib.* 837.
- Epaminondas Thebanus egregie cultus ἐπυαδίας κούβητα**, *Eq.* 189.
- Epianadiplosis, ἐπαναδιπλωσις, figura rhetorica**, *Nub.* 368, *Pac.* 1.
- Ephesus in Lydia, ejus aedem auream tenet Diana**, *Nub.* 599. Ephesum non vastabant Persæ, quis *Dianam putabant esse Latnam ab ipsis cultam*, *Pac.* 410. Ephesi Lacones vulpecula, domi leones, *Pac.* 1189. Artemisia Ephesia, *Lys.* 675.
- Ephialtes, proditor Græcorum Thermopylis**, *Eq.* 55. Ephialtes; de eo locus Phrynichi, *Vesp.* 1348.
- Ephudion senex et canus, sed robustus pancratio certavit cum Aseonda**, *Vesp.* 1190—1195, juniore quam ipse, Olympiis, eumque vincit, 1382—1385 : res et personæ fictæ, nisi intelligendus Ephudion *Mænalius olympionica ol.* 79, *schol.* 1190.
- Epiata, dæmon**, *Vesp.* 1038.
- Epicaste, mater Agamedis ex Apolline, secundum Characem uxor Agamedis et mater ex eo Cerayonis**, *Nub.* 508.
- Epicechodós, Ἐπιπεχοδός (Qui adcaçavit), fictus nomen**, *Av.* 68.
- Epicharmus, olymp. 73; ejus merita, ingenium, fabularum numerus, Prol. III, 19—23. In Sciræa fabula φορβὸν loquentem introducit**, *Pac.* 185.
- Epicrates barbam magnam alebat, quare ἐναὶ ἐπίτης σακχαρόπος dictus a Platone; orator et demagogus**, *Eccl.* 71.
- Epicurus (homo contemptus)**, *Eccl.* 644.
- Epidaurus, urbs Laconicæ (Lacedaemoniis obnoxia)**, *Ran.* 364.
- Epigenes juvenis**, *Eccl.* 931.
- Epigonus vel inter mulieres magis mulier esse videtur, homo mollissimus**, *Eccl.* 167 sq.
- Ἐπίπνικια (epulae a chorago victore præbitæ)**, *fr.* 379.
- Epirrhema cur vocata pars parabæasos**, *Nub.* 575; quid in eo fiat, *Ran.* 354.
- Epirus, Eq. 78.**
- Ἐπιστάτης : ejus munus in concione**, *Pac.* 665, *Thesm.* 373.
- Epistola. De χαίρειν in capite epistolarum, quo primus usus esse Cleo fertur, librum singularem scripsit Dionysius**, *Pl.* 322.
- Eponymi heroes pagorum et tribuum Atheniensium : eos recensuit Poleso**, *Av.* 645.
- Epops, Upupa, avis plumis densa, tribus cristis**, *Av.* 94. Terens olim inter homines, in avem mutatus, in *Avibus* a Pisthetaro et Euelpide quaeritur ut iudicet ipsis urbem otio et mollibus deliciis commodam, 15 sqq. Ejus vitæ rationem describit Trochilus famulus, 72—84. Ipse prodit eo habitu, quo Sophocles in tragedia eum induerat, et urbes quas satis beatas viderat non probantibus advenis Atheniensibus, avium vitam eis describit : quare quum novum consilium condenda

avium urbis subactum esset Psephæro et ipsi persuaderetur, 92—195, aves, quas græce intelligere didicerat, Luscinia; uxoris Iemodina; in concione convocat, 199—262, et advenientes quæ sint hospitibus explicat, 271 sqq. : in quibus est etiam alius Epops valde vilis, non Sophoclis, et ipse, sed Philoclis *fragili*, 280 sqq. Avibus hostiliter advenas invadentibus persuadet esse illos populares sibi, amicos, dexterrimos, a quibus utilissima discere possent; et audientiam Atheniensibus sæpe parat, 311—438; deinde Psephæro orationem adjuvat, 477—610; monstrat quomodo aliis instrui possint advenæ, quos prandio exlæpit, dum Procne naxer ab ipso evocata cantibus chorum oblectat, 638—675. Adest sacrificio quo nomen urbi novæ ponitur, et custodia ejus constituitur, 809—835.

Epopta esse, ἐποπτεύειν, contingebat anno post initiationem in mysteria, *Ran.* 745 et not. Adde *Mysteria*.

Equestres cursus antiquo ritu instituiti posterioribus diebus festorum certaminum, ut *Apatiorum*, *Pac.* 899, 901.

Equites mille, classis civium Atheniensium, exosi Cleonem, *Eq.* 225 sqq., *sch.* 226. Prius erant 600, postea 1200, *Eq.* 627. Equites Cleonem reddere cogunt quinque talenta, quibus se ab insularum corrupti passus erat, *Ach.* 6, 7. Equites video (de re admiranda), *Ran.* 853.

Equites, *Aristophanis fabula egregia, Lenæis Stratocle archonte* (Ol. 88, 4) in scenam data ab *Aristophane ipso, qui vicit, Arg. Eq. II. Est primum drama Aristophanis in didascalis, Vesp.* 1030. In ea Equites, a Demosthene advocati, prodeunt Cleonem cum multis criminibus persequentes, 247—277. Nova crimina in Cleonem et pessimam ejus administrationem republicæ jaciunt, 304 sqq., gaudentque eum ab impuriore dejectum iri, 328 sqq. Incitant Agoracritum ut eum adoriatur, 333 sq. Quamquam intelligentes Agoracritum impudente Cleone esse impudentiorem et confidentiorem, vota pro eo faciunt Cleonis injusta lucra exsecrantes, 384—408. Incitant et admirantur Agoracritum, qui Cleonem verberat, 453 sqq. Cleone ipso eorum conjurationem in senatu delaturo, extimulant Agoracritum alio et exhortationibus, ut insequatur eum et in senatu graviter invadat, 482—502. Deum suum Neptunum splendide hymno advocant, 541—564. Laudes bellicæ strenuitatis veterum Atheniensium; vituperatio suæ ætatis ducum, honores et præmia ante pugnam poscentium, 565—580. Palladem Urbis præsidem et Victoriæ hymno advocant, 581—594. Equorum suorum virtutem bellicam in mari plane singularem prædicant, 595—610. Lætantur de victoria Agoracriti, 616—623, quod sceleratum superaverit scelerator, et auxilium suum ei promittunt, adveniente Cleone, 683—690. Agoracritum in concione cum Cleone certare jussum, uter Populum magis amet, enixe exhortantur, 756—762, 836—842. Cleonem devotent; puerum unam Δωριστι s. Δωροδοκιστι harmoniam potuisse addiscere, 973—996. Præclarum imperium gratulantur Populo, sed mobilem esse et adulatores obnoxium movent, 1111—1120; mactandos esse furaces præsides, ut piaculares publicos, 1131—1140. Victores canere dulcissimum esse, nec sponte lacessere Lysistratum nec Thumantim domo carentem, 1263—1273. Sed maledictis lacessent notissimi Arignoti fratrem ignobilem Ariphradem, turpissimis libidinibus coopertum, 1274—1289; de Cleonymo divitum bona comedente jocantur, 1290—1299; et improbissimum vappam Hyperbolium notant, quem triremes ad expeditionem in Chalcedonem postulatæ

summa vi respuant, 1300—1315. Maxima lætitia salutant Populum recoctum et Marathonio splendore redditum, 1319 sq., 1329 sq. — Quid in hac fabula ausus fuerit et quo successu exponit poeta *Vesp.* 1021—1036.

Equus. Equorum species varis, *fr.* 136, 136, 137. *Equos alere Athenis sumptuosissimum, Nub.* 12, 243 *Equorum (Equitum) probatio usque ad vesperam ducebatur Athenis, Ach.* 1165. Equi certatores dicti ἀθροῦται, *fr.* 574. Equus albus, *cur a multisribus immoletur, conjecturæ, Lys.* 191 sq. *Adde de notis quas equis inurebant, Coppatis, Samphoras. Equus æneus in arce Athenarum dedicatus, ad similitudinem equi Trojani, v. Duris.*

Erannus, Ἐρᾶνος, donum in publicum datum, quod qui non dedisset, habebatur ἔρμος, *Ach.* 615. Erannus avitus Atheniensium ex Persarum bello, *Lys.* 651.

Erasindeæ classi præfectus ad Arginusam, capitis damnatus et occisus; secundum Demetrium etiam furti accusatus pecuniarum in Hellesponto, *Ran.* 1196.

Eratosthenes, bibliothecæ Alexandrinæ custos positus a Ptolemæo Philadelpho, *Prol. IX, a, 27, p. XIX; X, a, 26. Eratosthenis commorationem Athenis narrat Polemo, Av.* 11.

Erebus in principio erat, in cujus infinito gremio Nox ovum peperit, unde Amor, *Av.* 693 sqq., 691. Erebus peperit aërem nubilum, *Av.* 1194.

Erechtheus, *Eq.* 1022, *fr.* 22. *Creusæ pater, Nub.* 1468. *Erechthei sacerdos umbellam albam, σάρον, fert Sciris festo, Eccl.* 18. — Erechtheus (non est Aristophanis fabula), *p.* 446, *a.*

Erechthida (Atheniensis), *Eq.* 1015, 1030.

Eretria, *Nub.* 46. *Eretrienses in Eubœa ab Atheniensibus sub Pericle obsessi, ib.* 213. *Ob luxuriam notantur, ib.* 48. *Eretriensis dialectus, ib.* 46, 48.

Ergasion, nomen agricolæ, *Vesp.* 1201.

Erginus, pater Agamedis, *Nub.* 508.

Erichthonius: ab eo deducitur mos quo θαλλοὺς gestant senes in pompa Panathenæica, secundum Philochorum, *Vesp.* 544.

Ericusa, ab ἐρικυαία dicta, *Pl.* 586.

Erinyes. Vide Furias.

Eriole (lusus in eo verbo), *Vesp.* 1148.

Eriunius Mercurius, *Ran.* 1144.

Ersa, Cecropis filia; ei pompa virginum fiebat, *Lys.* 641. Adde Hæsa.

Erythræ. Erythrarum Ionis promontorium, in quo arena σπικυαία, *Ran.* 712.

Erythræa Sibylla, *Av.* 962, *Eq.* 61. Erythræum mare, *Eq.* 1088.

Eryxis Philoxeni perstringitur ut deformis et morosus, secundum alium schol. ut κρηνοβάτης, *Ran.* 934.

Euzoon, in *Ecclesiastis* dexterrimus orator, nudus, quamquam dicebat se habere pallium, orationem habet maxime popularem, 408—421.

Euzæus (Evlus? Eusius? v. not.) vocatus Bacchus, *Av.* 875.

Euangelus, pater Chæredemi, *Av.* 1128.

Euathlus, orator malus, loquax, τοῖςτις, εὐρύπρωκτος, *Ach.* 710, *Holc. fr.* 362; orator sycophanta sæpe a Comicis memoratus, *Vesp.* 592.

Eubœa, longa, quare Macris dicta, ab Atheniensibus duca Pericle prostrata et magnis tributis onerata, ejectis Hestiazensibus, quorum regionem ipsi Athenienses occupant, victisque Abantibus, *Nub.* 211—213. Eubæam civibus promittebant demagogi, *Vesp.* 715, in quam anno ante *Vespas actas expeditionem*

secerant, archonte Isarcho, 718. Euboenses Paci non favent, Pac. 1048. Memoratur Eubœa sch. Pac. 1126, et Chalcidenses in ea, Eq. 237.

Eubule, nomen muliebree factum a consulendo, Thesm. 808.

Eubulus demagogus, Eq. 149.

Eucharides, allii mercator, Vesp. 680.

Eucles archon, Vesp. 240.

Eucles archon, Eq. 237.

Euclides: eo rem moderante decretum oblivionis perlatum, Pl. 1146.

Euclides de comœdia scripsit, Prol. IX, a, 97, p. XIX.

Eucrates, κρηθιοπώλης, στύπκας, fr. 540; στρυκκιοπώλης, ejus republicæ Atheniensis administratio tangitur Eq. 129. Eucrates fugit ad fures: nam molas habuisse videtur et μωλονόχης fuisse, Eq. 254. (Eucrates hispidus dictus) Melitensis caper, Senect., fr. 193.

Eucrates, dux Atheniensis, qui notatur ut factis ad corrumpendum, proditor, peregrinus; quare milites in Thracia dicuntur observare Eucratem, Lys. 103.

Eudamus, philosophus, vendebat anulos magice consecratos, φαμακίτας, contra dæmones, serpentes, etc. Pl. 884.

Eudoxus. Eudoxi opus, de lyra, poeta inc. in Av. 11.

Euelpides (persona ficta), civis Atheniensis ex demo Crio, Av. 645, comes Pisthæteri in Avibus 1—847. Vide Pisthæterus.

Euergides, senex iudex in Vespis 234.

Eumenides, σεμάλ θεαί: templa Eumenidum erant asylæ, Thesm. 224. Vide Furæ.

Eumolpus, pater Musæi ex Luna, Ran. 1033.

Eunomides, pater Phrynichi comici, Ran. 14.

Eupos, dæmon, Vesp. 1038.

Euphemius, adulator abjectissimus, Vesp. 599.

Euphorides, nomen senis Acharnensis, in Ach. 612.

Eupolis Atheniensis docebat Apollodoro archonte; ejus ingenium et fabularum numerus, Prol. III, 43—46. Ejus χαρακτήρ exponitur Prol. II, 11—18.

Eupolis ut pannos in scenam ducens perstringitur Pac. 740. Idem exhibuit Herculem famelicum, Bacchum meticulosum, Jovem adulterum, servos vapulantes, ib. 741. Idem calvos in comœdiis irristi, Nub. 540; senem verberantem etc. in Prospalliti induxit, 541 sq. Scripsit Maricam in Hyperbolum, Ran. 570, quem cum matre ejus in ea fabula perstrinxit, Pl. 1037 et not., post mortem Cleonis eam docens, Nub. 591. Eupolis in Marica Equites Aristophanis expressit, mutatis et additis quibusdam, Nub. 553—556; contra in Baptis dixit se Equites simul cum Aristophane fecisse, 554, glorians se εὐποιοῦσαι τὸ φαλακρὸν (cum Aristophane): et ipsius esse non nulli putant versus Eq. 1288 sqq., ad Eq. 1291. Et Eupolidis dicta ab Aristophane pro suis venditari dixerat Cratinus, Eq. 531. In eodem Marica Eupolis anam temulentam, cordacem saltantem induxit, a Phrynicho sumptam, matrem Hyperboli, Nub. 555 sq. In Autolyco objecit Aristophani ambitiosam palæstrarum frequentationem post victoriam, Vesp. 1625. Contra Eupolis tangitur ab Aristophane Pac. 762 sq., ut adolescentes in palæstris ambiens et ad amorem sollicitans. Eupolis Socratem paucis verbis vehementer perstrinxit, Nub. 96. Multa apud eum συνηρασιμῆνα, Eq. 941. Eupolis (fngitur) mari immersus ab Alcibiade, quem Baptis suis in scena traduxerit, Prol. I, 25; Prol. IX, a, 61—64, p. XIX.

Euripides filius rusticæ divæ, Ran. 840; nam mater ejus

scandicem, olerum agrestium speciem, et olera vendebat, Ach. 478, Thesm. 387, sch. Eq. 19, Clitò nomine, Thesm. 1, 19, Ach. 457, 469, al. Quare ignobile genus ejus tangit Eschylus Ran. 947. Ejus uxor Charile s. Charine (v. not.), Thesm. 1. Faleter Aristophanes se rotundo ejus ore uti, sed sensus minus forensis producere, fr. 397. Κομφουρικῶς, Eq. 18. Euripides σπρεψιμαλλός τὴν τέχνην, fr. 542; πανούργος, Ran. 80, sch. Thesm. 93. Plurimis σοφώτατος, Nub. 1377 sq. In tragœdiis persuasit viris non esse deos, Thesm. 450 sq. Ulpole Socraticus nova dæmonia finxit, Ran. 889. In Acharnensibus Euripidem adit Dicæopolls et ab eo mendici miserimi instrumenta accipit, Ach. 394—484 (in qua ἄρῃσι tota Euripidis studium misericordiam commovendi non animi doloribus, sed externo habitu fœdæ miseræ indice salse perstringitur). Euripides claudos facere in tragœdiis amat, ut Bellerophontem (quod v.) et Philoctetem, Pac. 147. Forensium oratiuncularum poeta, quem non amari a Pace, Pac. 532—534. Euripidem iterum traducere non vult Aristophanes, traductum in Acharnensibus et Proagone, Vesp. 61. Genealogiæ in prologis ejus ridentur Ach. 47—51. Notatur quod nonnunquam personis sermones ipsis non convenientes tribuat, Ran. 949. Sepe chorum aliena ab argumento fabulæ canentem et injuriis prope faventem introducit, velut in Phanissis, Ach. 443. Euripides ab Cephisophontesodali adjunctus in μελοποιία, fr. 231, b. Sapientissimus, qui impudentiam mulierum perspexerit, Lys. 368 sq. Ei invisæ erant mulieres, Lys. 283 et sch. Quare Penelope, feminam castam, non fecit, Thesm. 547 sqq. In Thesmophoriazusiis Euripides cum multis ambagibus dialecticis socerum suum Mnesilochum ducit ad domum Agathonis, 1—38. Is dum prodeat, socio narrat mulieres hac ipsa die tertia Thesmophoriorum judicium de ipso habituras, ut morte luat convicia in tragœdiis usque in eas coacta; velle igitur ut Agatho muliebri stola indutus quasi mulier verba pro ipso faciat, 71—95. Agathonem precibus adit; sed hic cum irrisione rem repudiat, 177—208. Quare Mnesilochum, qui se ei tradit, Agathonis novacula et indumentis muliebribus exornat ut mulierem, et abit signo concionis in Thesmophorio apparente, 213—279. Mnesilochus deprehenso et ut Helena in fabula Euripidis ad Nilii fluentia querente, advenit Euripides Menelaum agens, ut eum eripiat; sed accedente pryane fugere cogitur, novas machinas promittens, 871—927. Asseri astrictus Mnesilochus ubi Andromedam imitatur, iterum advenit Euripides Persei partes agens, 1015—1025, deinde Echôs ex sua tragœdia Andromeda, 1056—1097, iterum Persei, sed Scythia rudis custos Mnesilochi poeticiis fraudibus decipi non potest, 1098—1133. Quare Thesmophoriazusiis pacem offert, se non unquam ipsas convicio læsurum promittens; oblatam accipiunt mulieres; ab Scythia ipse auferat socerum, 1160—1171. Quare eum accedit ut anus lena, cum meretricula et tibicini; meretricula dum operam dat Scythia, invocato Mercurio Mnesilochum solvit Euripides, et aufugiunt, 1172—1209.—Euripidis locus ex Æolo, in quo frater subagital sororem uterinam, Canachen Macareus, Nub. 1371 sq. Vide Auge. Ejus tragœdiæ nondum doctæ Andromeda et Phænissæ respici ab Comico videbantur Asclepiadæ in Av. 348, 423. Archelai fabulæ initium Euripides, fortasse mutavit postea, Raq. 1206. Ejus Hyppisyle, Phænissæ, Antiôpe paullo ante Ranas doctæ, Ran. 53. V. Andromeda. Ejus Ino, Vesp. 1414. Ejus Oræstes ab Hegelochio histrione actus, Ran. 393. Ele-

contra dicta fabula Orestes, *ibid.* et not. Pl. 639. Orestes et Alcestis sunt satyrica dramata, *Prolog. IX*, a, 76, p. XIX, schol. p. XXIV. Ejus Sylei satyrici argumentum, *ib.* 78—90. Palamedes ejus non multo tempore ante Aves docta, Av. 842. Vide Palamedes, Minos, Oeneus. Euripides quomodo Telephum in scena exhibuerit, *Nub.* 922. Ex Telepho vituperatam aleatorum scenam exemit, *Ran.* 1400 cum not. Ejus Theseus, *Vesp.* 312. Troades septem annis post Vespas editæ, *Vesp.* 1326. Euripidis et Sophoclis συμπτώσεις, vel aliis de causis alterius versus alteri tribuli, *Thesm.* 21, *Her.*, fr. 289. Euripides sexto anno post hanc fabulam moritur, *Thesm.* 190. In *Ranis* (mortuo eo doctis) Euripides quum primum ad inferos descendit, grassatoribus, crumenisecis, patriciis, parietum perforatoribus artem suam vehementer probavit; qua re elatus optima poeta solium, ab Æschilo occupatum, affectabat, 771—778. Hinc res ad iudicium devenit, in quo Bacchus iudex constituitur, 801 sqq. Procecit Euripides, potterem se dicens Æschilo feros mores in carminibus fingenti et præstigiatore, et examen flagitat, 830—864. Ut deos invocat Ætherem, linguam, intelligentiam, acumen, 892—894; deinde ostentationem et vanam jactantiam Æschyli demonstrat, quæ aliis est magnificentia et sublimitas, 907—938; se vero artem, quam turgentem acceperit, attenuasse versuculis, doctis nugis, nutrisse monodiis, omnes personas populariter loqui svisse, mentis subtilitatem et res domesticas introduxisse, ut cuicumque sit utilis et omnes de eo iudicare possint, 939—979. At Æschylus probat illum reges mendicos, scelera mulierum, loquacitatem, argutias in scena exhibendo rempublicam prorsus pessum dedisse, 1043—1098. Hinc Euripides prologos Æschyli examinaturus Orestæ (Choephororum) initium per singula vituperat, 1119—1174. Inde suos multos recitat, quos omnes pari subjecta clausula ridicula ipsis iniitiss Æschylus perdidit, 1177—1247. Ad cantica converti jussus Euripides Æschyli μέλων frustra disjecta in unum jungens risui exponit, 1248—1297. Euripidea, quæ undecunque ex vilius cantilenis collecta dicit, et monodias Æschylus imitatione exprimit, modos faciente vetula testulis crepitantibus, 1298—1363. Poetis ad lanam adductis, Euripidei versus multo leviores inveniuntur Æschyleis, 1378—1410. Bacchus Euripidem sapientem iudicat, at Æschilo se delectari; deinde quaerit ex poetis quid de Alcibiade iudicent, qui civitatem male habeat; quæ ratio servandæ civitatis invenienda sit; sophisticas nugas respondet Euripides, 1411—1453; iudicaturum Bacchum memorem esse jubet deorum, per quos se reducturum esse iuraverit; neglectos et convicians, suis ipsius versibus redarguitur, 1469—1478. Ne vel invitus in sede sua sedeat, abiens monet Æschylus, 1520 sqq. — Euripidis filius post mortem patris δημοσίως (ita legendum, non δημοσίως) docuit in urbanis Dionysius Iphigeniam Aulidensem, *Alceionem*, *Bacchas*. Ex didascalis, *Ran.* 67. (Locos infulitos, in quibus Euripides perstringitur, habes in *Indice auctorum*.) Euripides excoGITARAT quadragesimum ex singularum opibus reipublicæ conferendam, quo conferret quingenta talenta; primum laudibus evertens, deinde ab iterum considerantibus vituperatus, *Eccle.* 823—829. Euripides dictus accusator Philocteonis *Vesp.* 1415—1442. Euripus, *Eq.* 561. Eurotas: ad eum ludunt Tyndaridæ, *Lys.* 1301, et cursus puellarum Lacænarum sunt, 1308—1313. Eurybatus proditor, fr. 233.

Eurybatus Juppiter, *Dædal.*, fr. 233. Vide Juppiter. Eurycles vates ἔγγραμμος: hinc ejusmodi vates omnes Εὐρωκλείδαι dicti, *Vesp.* 1019. Euryclidæ. Vide Eurycles. Eurylochus *Thesstatius*, quem *Lais* amavit, *Pl.* 179 et not. Eurynome et Ophion, vetustissimi dii, *Nub.* 247. Eurystheus, *Ran.* Arg. 111. Post mortem *Herculis* persequitur *Heraclidas*, *Pl.* 385. Ejus expeditio adversus Athenienses, *Eq.* 1151. Ejus corpus conditum in promontorio Gargeltio tribus Ægeidis, *Thesm.* 898. Eurytus, Actoris filius: ad eum *Phthiam* confugit *Peleus* post necem *Phoci* fratris et ab eo expiatur; deinde in venatione apri *Calydonii* *Peleus* invitus occidit *Eurytum*, *Nub.* 1063. Eurytus de sagittandi arte cum *Apolline* certavit, *Ran.* Arg. IV. Eusius. Vide Eucrus. Euthydemus archon, *Ach.* Arg. I. Euthymenes archon (*Ol.* 85, 4), sub quo legati ad regem *Persarum* missi (inguntur) et redeuntes duodecimo anno post, quo diutius fruerebantur duarum drachmarum mercede diurna, *Ach.* 67. Sub eodem archonte abrogabatur ψήφισμα περί τοῦ μὴ κομφοδεῖν, *ibid.* Εὐθυνα Archontum in iudicio imitatione exprimuntur *Vesp.* 963 sqq. Εὐθύνης centum minæ (solvendæ ex εὐθύνῃs actione), *Pac.* 347. Evius, *Thesm.* 990, 993. Execestides a *Comicis* perstringitur ut peregrinus, de quo loci scriptorum, *Av.* 11. Erat citharædus, vice-rat *Pythiis*, *Carnæis* et bis *Panathænsis*, *ib.* Execestides servus et *Car*, sæpe a *Comicis* notatus, *Av.* 763; barbarus, *ib.* 1527. Exilium. Ejus et ostracismi differentia, *Vesp.* 947. Expeditio. Expeditionis maritimæ apparatus Athenis sacri solitus describitur *Ach.* 544—554. In expeditionem prefecturi trium dierum commeatum habere jubebantur, *Pac.* 312. Duces in bellum exeuntes tot dierum quot duratura esset expeditio commeatum ferre milites jubebant, trium modo dierum commeatum ex arario publico præbentes, *ibid.* Exponere infantes. Vide Infantes. Exportatio rerum ad naves utilium vitata, *Ran.* 362—364. Exulum reditus a τοῦ κυρίου concedendus, *Ran.* 1168.

F.

Faba. Fabas rodens, i. e. judicans, *Lys.* 537. Nam fabis pro calculis utebantur iudices Atheniensium, *Eq.* 41, Vide Lupini. Fabula (Æsopica), *Vesp.* 1182, 1185. Vide Æsopus, Sybariticus. Faces ex vitium sarmantis, *Lys.* 308 et sch., fr. 341. Faces jam a *Philyllio* in scena comica productas testatur *Strattis*, *Pl.* 1194. Fæx. Fæce peruncti ora comici actores, *Nub.* 296. Fatidicus, χρησμολόγος, in *Achibus* oracula ficta de nova urbe *Nubicuculia* blaterans, irrisus et verberatus abigitur, 959—991. Femina: in libellis judicialibus earum nominibus audebatur καὶ ὁ κείριος (maritus), *Eq.* 969. Adde Mulieres. [Festus: Ἀνθεστήρια, *Ach.* 960. Ἀπατούρια, *Ran.* 810, *Ach.* 146, *Pac.* 890. Ἀσιόλια, *Pl.* 1130. Βουζόνα, *Nub.* 981. Δάσια, *Nub.* 407, 890. Διπόλια, *Pac.* 418. Θαργύλια, *Pl.* 1055. Θήσια, *Pl.* 627 sq. Κρόνα, *Nub.* 397. Ἀθήσια, *Eq.* 544. Παιώνια, *Ach.* 1211. Παναθήσια, *Nub.* 385. Πυανήρια, *Pl.* 1055, *Eq.* 725. Σάρτα, *Eccle.*

18, *Thesm.* 641. *Ἐθήμα*, *Thesm.* 641. *Ἐνοικέστα*, *Pac.* 1019 sq. *Χόες*, *Eq.* 95, *Ach.* 960, 1075. *Κύτροι*, *Ran.* 220, *Ach.* 1075. DIND.]
Ficulae ligni fumus omnium acerrimus, *Vesp.* 145 sq. et sch.
Ficus, malum lignum, *Pl.* 946. *Ficus meridie comessæ merbum afferunt*, fr. 76. *Ficus διφορος*, *Eccl.* 708 et sch. *Quomodo et qua causa a ficu nomen sycophantæ descenderit*, *Eq.* 259, *Pl.* 31, 873.
Filka ἐπιλήρος, *quæ nunc μονοκληρονομος*, *Vesp.* 581, ubi add. not. *Lex de filiabus ἐπιλήρος*, *Av.* 1653.
Filia a patribus ad phratres ducti Apaturiis cum ove victima, *Ran.* 798. *Conf.* *Apaturia*.
Flagellum. *Vide* *Corecyraei*.
Flammeum, *κάλυμα*, mulierum, *Lys.* 530, 532.
Fœdera fœdera tribus modis firmantur, verbis, factis, dextris, *Ach.* 308.
Fores vermibus corroso ligno obsignatæ, *Thesm.* 427.
Forum. *Fori judicialis apparatus recensetur* *Eccl.* 675—686. *Forum piscarium*, *Ran.* 1068. *Fori loca ubi ollæ et olera vendantur*, *Lys.* 557. *Forum alliorum, ceparum*, *Eupolis*, *Ran.* 1068. *Fori tributum pendebatur λογίστας (ἴσμο ἀγορανόμος)*, *Ach.* 896.
Fraus, *Ἄπαισις*, *dea παιδαγωγία*, *Nub.* 1150.
Frumentaria porticus, ἀπαισιώως, *Eccl.* 686.
Fulgur. *Vide* *Fulmen*.
Fulmea. *Fulminum genera*, *Eq.* 696. *Fulgura, ἀστραπαὶ*, et fulmen, *ἀστρῆς*, *καρυνός*, distinguuntur *Av.* 1746 sq. *Fulmen, alatum Jovis telum : fulmine ex utraque parte alas appingere (ἢ προσφύειν) solent*, *Av.* 1714. *Ἔθεσ τὰς ἀστραπαὶς πομπόειν*, sch. *Vesp.* 626.
Fumus. *Paco in fumo suspenduntur scuta, gubernacula hieme*, *Ach.* 279.
Fungi in lucernis imbrem præagiunt, *Vesp.* 262 sq. et sch.
Funis rabrica timotus : eo Athenienses morantes in concione compellebantur, *Ach.* 22, *Eccl.* 378.
Furtivas res quaesituri nudi domos ingrediebantur, *Nub.* 499 et schol.
Furix, *Ἐρινός*. *Eumenides et σιμνὸς θεὸς vocant, ut verum nomen evitent*, *Nub.* 265. *Furix, Cocyti circumcursantes canes*, *Ran.* 472. *Asylum in earum templo, quo confugiebant servi*, *Eq.* 1320. *Timon Ἐρινός ἀροπαίς*, *Lys.* 811. *Furia in tragedia cum fabricibus prodit*, *Pl.* 423, 425 et sch.

G.

Gadira quare dicta Cotinussa insula, *Pl.* 586.
Galatea nympa, quam amabat Polyphemus ; carmen Philezeni dithyramborum poete, *Pl.* 290.
Galatea, pellex Dionysii tyranni, *Pl.* 290.
Galea sacra (Victoriæ), *Lys.* 751. *Galearum σφήκιμα quid*, *Pac.* 1216.
Galericulus, κεραλή περιβετός, quem mulieres sibi imponunt, *Thesm.* 268.
Galerus : *Galeri ex canina pelle, xuvaf, ad pluviam arcendam*, *Nub.* 268, *Vesp.* 445 et sch.
Gallus gallinaceus Peraicus ales dictus, *Av.* 483—485. *Quum prius esset homo famulus Martis, quare in avem mutatus*, *Av.* 835. *Gallorum pugnæ*, *Av.* 71, 759, *ἀνεὶς πλήκτρως instructorum*, *ibid.* 1365. *Allo dato ad pugnandum excitantur*, *Eq.* 494, *Ach.* 165.
Ganymedes, amatus Jovi, solus mortalis inter deos, *Pac.* 724.
Gargettus, pagus Ægeidis tribus, in cuius promontorio conditum corpus Eurysthei, *Thesm.* 898. *Gargettus*, *Ach.* 702, *Vesp.* 947.
Gela, urbs Siciliæ, *Ach.* 606. *Εἰς Γέλαν (pro γέλων ver-*

borum Insu), fr. ap. *Plutarch. Comp. Aristoph. et Menandri iri*.
Geladas (Ageladas) Argivus, Phidiae discipulus, Herculis signum fecit in templo Melitensi, *Ran.* 501.
Genetyllis, dea quæ generationi præest, quasi Venus Genitrix apud Romanos, *Nub.* 52; *dea comes Veneris a gignendo dicta*, *Lys.* 2, sch. *Thesm.* 130. *Ejus templum*, *Lys.* 2. *Genetyllides, plurall, dicuntur a nonnullis Dianæ comites, ἑποποι partium*, *Thesm.* 130. *Georgi (Agricolæ)*, *fabula Aristophanis : v. fr.* 156—177, p. 468 sqq.
Georgia, Agricultura, Pacis nutrix, celebratur Pace altera, ap. *Stob. Floril.* vol. II, p. 406 ed. *Gaisf.*
Gephyra (eadem quæ Tanagra), cujus incolæ Athenas migrarunt, *Ach.* 709 cum nota.
Geræstus Neptunus, a Geræsto, promontorio Eubææ, in quo templa sunt Neptuni, *Eq.* 561.
Geres perstringitur ut calvus, gloriosus, mollis, ex servo oriundus, *Ach.* 605, 604.
Geres, homo senex et pauper, *Eccl.* 932.
Geryones τετραπύλος per jocum dictus, τριπέλαος et τριώματος, quocum Hercules pugnavit, *Ach.* 1082. *Geryonæ boves ab Hercule abducti*, *Pac.* 925, *Av.* 465.
Gerytades, fabula Aristophanis : v. fr. 198—231, p. 473 sqq.
Gelas, nomen servile, *Ach.* 243.
Geusistrata, cauponis uxor, *Eccl.* 49.
Gigantes a diis victi in Phlegra campo, *Av.* 824 sq.
Gigantomachiam rideri nonnulli putabant Avibus, Arg. II.
Glamon, γλάμων, nomen proprium secundum Callistratum, *Ran.* 588.
Glanis, frater Bacidis vatis, nomen factum de piscis cuiusdam nomine, *Eq.* 1004, 1035, 1067.
Glaucetes ὀφθαλμός, Pac. 1008. *Glaucetes τὸ κῆτος : perstringitur ut piscium vorax, turco*, *Thesm.* 1033. *Ἦγῆτα dictus apud Platonem comicum Περιαλγῆ*, *Nub.* 109.
Glaucinus archon, *Ach.* 67.
Glaucippus archon, *Pl.* 972.
Glaucus (non est fabula Aristophanis), p. 446, b.
Glossæ ex Homero et ex ἄλλοι Solonis, *Dædal. fr.* 1.
Glyce, mulier, *Ran.* 1343, 1363. *Alia*, *Eccl.* 43.
Gorgasus : Gorgas filius per jocum dicitur Lamachus ob Gorgonem in clypeo, *Ach.* 1131.
Gorgias, Philippi pater, perstringitur ut proditor et peregrinus, *Vesp.* 421. *Gorgias, orator loquax, barbarus*, *Av.* 1701, ubi plurali. *Est altus quoque Gorgias, medicus, apud Alcæum comicum, ibid.*
Gorgo. *Gorgonis caput amputatum fert Perseus*, *Thesm.* 1101—1103. *Gorgonis caput in galea Minervæ*, *Eq.* 1181. *Gorgo in Lamachi scuto*, *Ach.* 574, 964, 1095, 1181, sch. *Pac.* 474. *Γοργόνων ἀσπίδος κῆλον*, *Ach.* 1124. *Gorgo (in clypeo)*, *Lys.* 560. *Plurali Gorgones, pro clypeis, ab insigni in clypeo Lamachi*, *Pac.* 561, 610. *Gorgones Libya, a Comico Tithrasie dicte a pago Attico ob improbitatem famose*, *Ran.* 477.
Gorgus, scriba, barbarus, *Thesm.* 1102.
Græca, *Thesm.* 907, 908.
Græci pacem inter se composuerant post Babæam captam, ante bellum Peloponnesiacum, *Eq.* 1369.
Græci divisi in bello Peloponnesiaco sibi ipsi faciebant, quod maximo molimine hostes ægre perpetrassent, *Pac.* 108. *Græcis irati dii, quod pacem non componunt*, *Pac.* 204—219.
Græcia sapiens, *Av.* 409, *in oppositionem barbarorum*. *Græcia per bellum desolata*, *Pac.* 646 sq.

Gratiæ, *Χάρτες*, Ach. 989, Pac. 41, Eccl. 974. Sunt *Pitho*, *Aglaia*, *Thalia*. *Eas Socrates*, olim *sculptor lapidarius*, in muro *sculpserat pone Minervam*, Nub. 773. Gratiæ in Olympo, Av. 783, Olympia, fr. 314, ἀμβρόσια, Av. 1320. Gratiarum saltationes, *Thesm.* 121. Gratiarum horti, Av. 1100. Gratiarum pulcrinarum *δαμάματα*, ex *Slesichori Orestea*, Pac. 796. Gratiis votum fit ad liberandam Pacem, in Pace 456. Gratiæ invocantur in Thesmophoriis, *Thesm.* 300. Per Gratiās jurat Socrates Nub. 773.

Gravidæ mulieres decem mensibus uterum ferre dicuntur, quum ferant novem, *Thesm.* 742.

Griphus quid? eorum species septem recenset *Clearchus*, Vesp. 20.

Grues lapides degluttunt sive potius rostro ferunt, saburra loco, Av. 1136, 1428 sq. In *Egyptum migrant*, ib. 1136. Grus in Libyam migrans quid fieri jubeat, ib. 710—712.

Grypo-Aquilæ, γρυπᾶετοι, ænei in sculis, apud *Eschylum*, Ran. 928 sq.

Gryttus ut mollis et cinctus perstringitur; eum delevit Cleo, Eq. 877.

Gymnici ludi: iis aliter quam a nudis certari non poterat, lege impediende, Vesp. 1195.

Gynæcea accurate clausa et custodita, *Thesm.* 414 sqq.

H.

Hagno *Stiriensis*, pater *Theramensis* vel verus vel adoptivus, Ran. 541, adoptivus apud *Eupolidem*, ibid. 970.

Halimus: ibi *Thesmophoria*, *Thesm.* 80.

Halirrhothius, *Neptuni filius*, sacras *Minervæ oleas* excidere parans se ipse occidit, Nub. 1005.

Halmion, cognomen *Philoclis* majoris *Tragici*, ab acerbitate ἄλμη, Av. 281.

Harmodius et *Aristogiton* tyrannos occiderunt, gladiis in myrti ramis conditis, *Lys.* 632, et patriam liberarunt, Eq. 786. Harmodius, carmen convivale, Ach. 980, 1093, ubi scolia convivalia de eo, et Vesp. 1225 sq., sch. 1239. Harmodii μέλος, fr. 377. Harmodii statua in foro, Eccl. 682. Harmodii prosapia, Eq. 786.

Harmonia quid sit, Eq. 994. Vide *Doricos*, *Lydius*, *Phrygius*, etc.

Ἀρπυγῆαι *Lacedæmoniorum* quinam, Av. 1022.

Harpyiæ, Pac. 811.

Hebe: eam cur *Homerus* nectar diis infundere finxit, Vesp. 855.

Hebræi etiam nunc coronamenta habent super mensis, Pl. 1054. Hebræici quoque libri in bibliothecis *Alexandrinis*, Eq. 786. quos græce verbi jussit *Ptolemæus Philadelphus*, Prol. IX, a, 33 sqq., p. XIX.

Hebrus fluvius *Thrace* ex *Rhodope* monte, cui insident flores, Av. 774.

Hecate, *Jovis filia*, cum gemina face invocatur ad furtum detegendum in *Ranis* 1361—1363. Hecate infera, serpentum spiras quassans, *Empusa*, *Tagen.*, fr. 426. Hecate miseris spectrum suum *Empusam* immittit; nonnulli *Empusam* et *Hecaten* eandem putant, Ran. 293. Hecate institutum festum ludicrum, καὶνία, *Lys.* 700. Hecate divites nocturnis vespera in trivis deponunt cilios, quos pauperes accurrentes rapiunt, Pl. 594—597. Hecate sacrificium in trivio canis, fr. 28. Hecate φασγῆρον ἀγαλμα canis (secundum *Euripidem*), fr. 535. Hecate signum, Ran. 153. Ejus simulacra conspurcata ab aliquo choris *dithyrambicis* evocante, quod ad *Cinesiam* referunt, qui aut re aut malo vel impio carmine *Hecaten* conspurcavit, Ran. 366. He-

cate simulacrum consutum a muliere, *Lys.* 64. Adde *Hecateum*. Per *Hecaten* φασγῆρον mulier jurat *Thesm.* 858, per *Hecaten* Eccl. 70, 1097, Pl. 764, ubi schol. proprium mulieribus jurjurandum dicit. *Chremylus* cum anu colloquens per eam jurat Pl. 1070. *Hecates mysteria* in *Samothrace*, Pac. 277. Ejus orgia celebrabantur in *Zerintho* antro, cum initiationibus et canum sacrificio, ibid. Hecate eadem quæ *Diana Lucifera*, *Lys.* 443, et *Luna*, Pl. 594: sed alii diversas faciunt, Ran. 1356.

Hecateum, sacellum parvum *Hecate*, ἱερόν πάντων καὶ κουροπόρου, ubique exstruebant *Athenienses*, Vesp. 804. *Hecatesium*, ibid.

Hedera *Baccho sacra*; ea coronari initiatos quidam falso tradunt, Ran. 330.

Hegelochus, *tragædiarum histrio*, etiam a *Platone* ut injucunda voce notatus, in agenda *Oreste Euripidis* v. 269 pro γαλήνῃ pronuncians γαλήν, ridicula sententia: quare perstringitur Ran. 303. Sunt qui poetriam *Ἠγέλοχον* comminiscunt, ibid.

Helena. Ea nuda conepeta abiecit ense *Memelas*: narrant *Ibycus*, *Lesches*, *Euripides*, *Lys.* 155 sq., sch. Vesp. 714. — *Helena*, recondita fabula *Euripidis*, *Thesm.* 850, 853. (Sequentia, v. 855—922, ex ea per imitationem comicam expressa.) *Helena Euripidis* docebatur una cum *Andromeda*, *Thesm.* 1012.

Helica, Eq. 897, maximum tribunal *Athenis*, ita dictum quia sub ditto, Vesp. 88, 772, Eq. 225, Av. 109, Nub. 863, Pl. 1166.

Heliasta, Av. 109, fr. 18, i. e. judex in *Helica*, sch. Eq. 897, Av. 109. Erant quingenti in Vesp. 88. *Heliasticus* senex, Vesp. 196. *Heliasticus* obolus, Nub. 863. Vide *Merces*.

Heliodorus: ejus errores in historia carminum *Homeri* corum, Prol. X, a, 42 sqq. coll. pag. XIX, a, 40 sq.

Heliotroptum *Melonis* in *Pnyce*, Av. 997 cum nota.

Helisson (male in libris *Iliadum*) sexaginta (v. not.) stadiis distans a templo *Olympico* fluvius, ad quem oliva καλλιστέφανος, ex *Aristotele*, Pl. 586.

Helle. Vide *Phryxus*.

Hellenica sunt a *Dorionibus*, secundum *Dieuchidam*, Vesp. 875. *Hellenica dialectus*, Pl. 559. V. *Juppiter*.

Hellespontus, πόρος Ἑλλάς ὑπὸς Πινδαρο, Vesp. 308. Ab *Helle* dictus, quæ in transgrediendo illo freto ad *Abydum* de ariete in mare cecidit, Nub. 257. In *Hellesponto* pecunias publicas furatus esse accusatur *Erasinides*, Ran. 1190.

Helotæ: eorum defectio et bellum, *Lys.* 1144. *Helotæ* (in dramate) coronant *Neptunum*, Eq. 1225 et not.

Hemionium, v. not. *Hermannii* ad sch. Nub. 651.

Hephæstea: iis ἄγων λαμπρόδος, Ran. 1087. Vide *Vulcanus*.

Heraclea: inde *Simon* argentum rapuerat secundum *Eupolidem* in *Urbibus*, Nub. 351.

Heraclidæ supplices *Pamphili*, aut *pictura*, aut *tragædia*, Pl. 385. Post mortem *Herculis Heraclidæ*, *Alemene* et *filia Herculis (Macaria)*, persequente *Eurystheo*, supplices erant *Atheniensibus*, ibid., in *Misericordiæ* ara consistentes, Eq. 1151. Cujus rei *pictura* spectabatur *Athenis*, quam non *Pamphilis*, sed *Apollodori* esse dicebant, Pl. 385.

Hercules *Juppiter*; ejus ara cum olis dedicata, *Danaid.*, fr. 245.

Hercules, *Jovis filiorum fortissimus*, Nub. 1060. Τετράδις γενέσθαι αἰτῆς, non sibi laboravit, Prol. XIII, 11—14. *Hercules*, proprius *Thebanorum deus*, Eq. 481. Ἐστὶ ἀτελεῖστος, averruncator, Nub. 1371, Ach. 284,

Ran. 298, et talis collitur, Pac. 422. (Vide infra de Hercule Melitensi.) Per Hercules viri jurant Vesp. 757, Thesm. 26, etc. Hercules! Eccl. 1068. Hercules γαῖρος, Ran. 282. Hercules ira, Vesp. 1030, Pac. 762, quam sibi tribuit poeta ut non parvos, sed potentissimos quoque adortus. Hercules leonina, Ran. 46. Hercules centipeditum Hydram occidit, Pac. 766. Hercules apud Syleum: argumentum dramatis satyrici Euripidei (Sylei), Prol. IX, a, 78—90, p. XIX. Hercules in expeditione Argonautarum ubi ad Cium insulam venit, perdidit Hylam amatum ab Nymphis raptum, et ex aere audivit hunc versum, qui est Pl. 1127. Ejus pugna cum Geryone, Ach. 1082; cujus boves abductos Larino dubulca alentos tradidit, Pac. 925. Cum Orco depugnans Alcestidi reducendae, apud Euripidem, Vesp. 1239. Theseram vi abstraxit a saxo cui (in Orco) adhaerebat, Eq. 1368. Occidit Cyenum Martii filium, apud Hesiodum, Ran. 963. Augeæ stabulum purgavit, Pac. 753. In Herculeum hymnus Archilochi post eam cererentiam, Av. 1764. Ejusdem hymnus in Herculem et Iolaum, Ach. 1227. Hercules olivam καλλιστέφανον plantavit Olympie, ex Aristotele, Pl. 586. Servat Athamantem, in eo erat ut mactaretur ad aram Jovis, Phrycum, qui per illum periisse credebatur, servatum esse nuncians, Nub. 257. Hercules in Orco canem furatus, Ran. 605. In qua fabula Hercules adit Bacchus descendurus ad inferos: in quo ille ridet pellem leoninam crocotæ injectam, clavam cum coluthro; et audit Bacchum Euripidi in lucem reducendo ad inferos abire, quærit cur non reducat Sophoclem, potiore Euripide, quid illi tragici agant, et ammon jam sint adolescentuli Enripide loquacioris, 38—91. Inde inepta esse dicit quæ Bacchus in Euripide laudat; et interrogatus de via ad inferos qua usus sit Coriborum pelæus, et de suavis ejus vis locis, aliquamdiu ludificatum fratrem docet, et abit, 103—164. Ἡρακλῆος ἐπιπέλας, ib. 499. — Hercules ut mysteriis initiaretur Athenas venit; cujus causa parva mysteria tractantur Atheniensis, Pl. 845, 1013. In pago Melite parvis mysteriis initiabatur; ibidem templum celeberrimum ejus ἀλεξίκακον, magnæ pestis tempore dedicatum, in quo signum dei fecit Geladas Argivus, Ran. 501. Hercules cum Melite nympa concubavit, ibid. Herculis festum, Ἡρακλῆα, apud Diomeem in Atticæ, dictos a Diome amasio Herculis. Rhianus dicit, ὅτι Δίος Ἡρακλῆς ἐγένετο. Erat etiam templum Herculis in isto pago, Ran. 651. Herculi bos mactatur, Av. 567, ubi voracitas ejus perstringitur, ut Ran. 63, 107, et aliis. Vide sch. Pac. 741. Hercules γαστριμαργός, fr. 121. Non invenitur allis æcæna, Ran. 555. Hercules æcæna defraudatus in comædiis, ad risum captandum ob voracitatem ejus, Vesp. 69. In Avibus Hercules cum Neptuno et Triballo deo legatus a diis advenit Nubouctiam, strangulatur Pisthetærum, et præ nimia ira placandus a Neptuno: sed eo ipso tempore Pisthetærus delicatas epulas parat, quarum nidur Herculem plane capit; propitius audit Pisthetærum, qui iram insuper ejus excitat demonstrando ex lege Solonis nullam ipsi jus esse in Jovis bona; quare ipse et tertius ab eo Triballus, omnia facile concedunt Pisthetæro: Hercules ad epulas remanet, 1574—1692. — Hercules hospitio excipitur, proverbium de morantibus: nam accipientes edacem heroem morantur, Lys. 928. Hercules pinsentes apud Comicos, Pac. 741. — Herculeæ balnea, calida: nam Vulcanus calidas terra emisit in gratiam Herculis, ut Ibycus narrat; ut Pisaner, Minerva, Thermo-

phis; Nub. 4087. Hercules ὄλιος (?) apud Siphronem, Pac. 673. Est puer Thesali, Vesp. 1271, et Macaria, Eq. 1151, Pl. 385 v. not. — Hercules Proditus, Nub. 889.

Hermæ ante portas urceis leguminum postis dedicantur; Pac. 912. Genf. Hermæ, Dedicatio.

Hermion (ex proverbio), fr. 63, uti vide.

Hermionentes vindicant Cœvri raptum filium, Eq. 785. Hermionensis Læus, Av. 1403.

Hermippus pseudo comicus, et Simeron ejus fabris, Nub. 639, 644. Hermippus hyperbæta tradit; non comædia in eum peculiariter scripta, sed in hanc quædam hæreticæ, Nub. 667.

Hermocopidas, Lys. 1094, quadrante ante hanc fabulam dicitur; facinus Aristocli tribuitur a Thucydide, Corinthiis a Philochoro. Sedus Andocides Berina non amputatus; ibid. Hermocopidas Orestis archonem mactabantur morte; insimula et publicæ dicitur bonarum; occidit præterea Aristocli et Caleniam; ex Aristochoro, Av. 786.

Hermion (fort. idem qui Simeron): Aristocli vitæ complacit verberando asantes, Nub. 842.

Hermæ, Ἐπιπέλας quærit, leguminum illa dedicatis, Pac. 924.

Herodionus, poetarum (Æsopi) interpres, Prol. IX, a, 47, p. XIX.

Heroidi poetæ: eamissam raris, nocturnam lepore, Prol. X, b, 170—173.

Heroes: eorum parodia, fr. 42, a: nam cum paupertate representantur, Vesp. 823. Iracundi sunt et infestis hominibus qui obviam eis sunt, ut testatur Menander, Av. 1490. Heroes sorsis nuptis (?) nihil boni præstant, sed amolipovous evadere possunt: quare, teste Myrtilo, homines silentio præterunt heroum avari; ibid. Notu. Herodius obviam facti oculos averunt, ib. 1493. Heroum erant quæ a melia decidebant, fr. 29. — Heroes iribitum epomoni quoddecim et eorum status ad prytanæon, Pac. 1483. Adde Eponymus.

Heroes, fabula Aristophanis: v. fr. 283—290, p. 484 sqq.

Herse: non invenitur per eam jurare mulieres, ut per Aglaurum et Pandrosum, Thesm. 533. Adde Epæ.

Hesiodus docuit agriculturam, fructuum tempora et seminis, Ran. 1033 sq. Cum eo certavit inferior Cercops, Ran. Arg. IV.

Hestianenses Eubæa ejecti et regio eorum civibus Atheniensibus sorte tributa, Nub. 213. Vide Hestæa.

Hestia, Tranquillitas (Pax), Lys. 1289.

Hieme deus bonum matrimonium dat, Av. 1190.

Hiero, conditor Etnæ, in Pindari hyporchematis, Av. 926. Ad Æschylum impetrat ut poeta Persas doceret Syracusis, Ran. 1028. Stratoni dedit mudo, Av. 941. Ejus coquus olim fuisse dicitur Phrynis, improbabilitate, Nub. 971.

Hiero præco, qui res vendendas elamât, Eccl. 747.

Hieroches, matris vates; ex Oreo Eubææ oriundus, in Pace lauro coronatus adventi dum Trygæus sacrificium Pacl' agit: oracula blâterat pacl' contraria: quæ quum rideat Trygæus; exa certe gustare vult; negata rapit et potest; qui uripiuntur et vapulant et sustinent, 1048—1128.

Hieronymus, fr. 806: Hieronymus à Græcis Delphos ad panegyria Pylæam missi, Lys. 1131, Nub. 623, 628.

Hieronymus, poeta lyricus et tragicus, argumenta affectuum plena inde disponens, terribilibus personis utens; cæsariem amnam alebat: hinc Orti gatea

ab eo patenda, Ach. 389. Hieronymus, Xenophantæ filius, dithyramborum poeta; hirsutus corpore et pæderasta, Nub. 349.
 Hieronymus, homo stultus, Atheniensibus est prudens, Eccl. 201.
 Hierophantæ πρόφης in Pœstle, Ran. 369.
 Hilaones dicti ἑλάνας (ab Hilaone heroe, Neptunæ filio; secundum alios deo ἑλαῖνας), Triphal., fr. 459.
 Hippalectryon (Equigallus) flavus, ex Æschyl. Myrmidonibus, Av. 800, Pac. 1177, est insignis navium, apud Æschylum, Ran. 932 sq., et in Parthis autis pingi solet, ib. 937 sq.
 Hipparchides perstringitur: ut homo nequam, Ach. 603.
 Hipparchus, Pisistratæ ex Myrrhina filius, Eg. 449, Lys. 1153, tyrannidem non exortuit, Vesp. 503.
 Hippasus, minimus filiorum Admeti, cum parentibus Athenas venit habiturum, Vesp. 1230.
 Hippias non ipse tyrannidem Athenis instituit, sed a patre Pisistrato cum fratribus accepit, Eg. 449. Athenienses jussit necari, uti, Lys. 619. Hippias tyrannus occisus Pisistrato patre, cujus erat alterum quattuor secundam nonnullis ætate maximus, Vesp. 502, Lys. 619. In eum bellum susceperunt Alcæonidæ, Lys. 665. Hippias tyrannis, Lys. 619; qui diverse traditur quædam annos regnavit, tandem ab Lacedæmonis ea dejectus, ibid. c. nota. Hippias tyrannus evocatus ab Lacedæmonis, Lys. 1150—1166, sch. 1163 ex Aristotele. Hippias occisus ab Harmodio et Aristogitone, Eg. 786.
 Hippo philosophus: de eo Gratinus commentur est quæ de Socratis epovavæ; repetit Aristophanes in Nubibus 96 sq., sch. 96.
 Hippobinus, paragrammaticus ex re pro Hipponicus, pater Callis, Ran. 429.
 Hippocantharus dictum ut hippocentaurus, Pac. 181.
 Hippocentauri: eorum pugna cum Lapithis ob imperantem ibidinem, Nub. 349.
 Hippodides (de pudendo muliebri), fr. 621.
 Hippocrates (medicus) humana excrementa gustasse dicitur, ob δάκρυον, Pl. 706.
 Hippocratis (Atheniensis) filii ut porcini et inculli a Comicis perstringuntur; tres autem erant, Telesippis, Demophon, Pericles, Nub. 1001. Erant προξπαλα, Georg., fr. 177, c, Triphal., fr. 469, d. Hippocratis Atheniensis contubernium: ipse et filii ut rudes perstringuntur, Thesm. 773.
 Hippodamus, Milesius, ab aliis Thurius, ab aliis Samius dicitur, in magno honore ab Atheniensibus habitus, post Persicum bellum Pirææ extruendo operam navavit, Eg. 327 cum nota Meieri. Alius, posterior, pater Archæptolemi, Cleoni in civitate regenda inimici, ibid. Ob edacitatem notatus, ibid.
 Hippolyte Amazon, Hippolyti mater ex Theseo, Ran. 849.
 Hippolyte (aliis Astydamea), uxor Acasti, quæ Peleum frustra in amorem sui pertrahere tentabat, Nub. 1063.
 Hippolytus Thesei ex Amazone filius, Ran. 849, in Theseo Euripidis, Vesp. 312.
 Hipponax verbera minatus, Bupalæ, Lys. 261. Erat acerbissimus; quid tumulo ejus aliquis inscripserit, ProL. X, b, 158—163. Hipponactis versus: faditur poeta; nam versus ille est Amœnia, Ran. 661.
 Hipponicus Callie filius, Av. 283. Vide Callias. Quæ causa Callias filius sit dicitur, Hipponicus, Nub. 64.
 Hippopotamus, improbissima bestia, in sceptris acutis sub ciconia, probastus avi, Av. 1334.

SCHOL. ARISTOPH.

Hippothoon, Neptuni filius ex Atopæ Cercyonis, Av. 569.
 Hippothoontis tribus, Vesp. 1138, Eccl. 362.
 Hippyllus, conviva in Vespis, 1301.
 Hirci tuscivi, Pl. 295. Hirci febricitantes quomodo a capraris eurentur, Pl. 313.
 Hirundo nova, veris initium, Eg. 419, exoptata veris munera, Thesm. 1, ex Simonide, Av. 1418. Hinc χελιδόνες; pro verno tempore, ib. 1417. Hirundo apparet quid fieri jubeat, Av. 714 sq. Earum βῆδαις (?), Av. 1687. Χελιδόνων dicitur de barbara loquela apud Æschylum et Ionem, 1680.
 Histia, Eubææ urbs Oreos apud Homerum, Pac. 1047. Adde Hestienses.
 [Histriones: Æsopus, Vesp. 564. Apollodorus, Pac. arg. Callistratus, Ach. arg., 654; Av. arg.; Lys. arg. Cleomachus, Eccl. 22. Clidemides, Ran. 803. Dercylus, Vesp. 78. Hegelochus, Ran. 305. Molo, Ran. 55. Neagus, Vesp. 577. Philonides, Ran. arg.; Vesp. arg., 1013; Av. arg. Phrynichus, Vesp. 1293, Av. 750. Sthenelus, Vesp. 1303. Thipolæmus, Nub. 1267. Dico. Vide in iis nominibus et in Comædia, Persona.]
 Holcades (Naves onerariæ), fabula Aristophanis: v. fr. 354—375, p. 494 sqq.
 Homocentra, not. Nub. 450.
 Homerus, Nub. 1056, Pac. 1089, Av. 575, 910, 914; σοφός, Pac. 1096. Ejus versus utitur Aristophanes ib. 1090—1098. Homerus divinus gloriam et deus adeptus utilia docendo, acies ordinare, virtutes bellicas, armationes, Ran. 1034—1036. Ex eo expressit Æschylus suos belatores, ib. 1040 sqq. Homeri carmina laurum manu tenentes recitabant, Nub. 1364. Ejus hymni, Av. 575, Margites, ib. 913. Homerus pater omnium poeseos generum, ProL. X, b, 94 sqq. Ejus carmina, quæ ante Pisistratum sparsim ferebantur, eo regnante collecta et disposita a plurimis criticis, præsertim Orpheo Crotoniata, Zopyro Heracleota, Onomacrito et Conylo, sub Ptolemæo Philadelpho a Zenodoto, multo post ab Aristarcho, de quibus errores Heliodori referuntur, ProL. IX, a, 37 sqq., p. XLX; X, a, 30—51. Cum Homero cantant inferior Syagrus (codd. Satyrus), Ran. Arg. IV. In Homerum scripsit Theagenes, Pac. 928. In primo versu Odyssea nonnulli scribunt ποδάρκων προ ποδάρκων, Nub. 260.—Homericæ glossæ, Dactyl., fr. 1.
 Homines brevis ævi componuntur cum immoetabilis, Av. 685—689.
 Hora, Pac. 1168. His deabus celebrantur Athenis Pyanepsia et Thargelia, Eg. 729, una cum Sole, Pl. 1054. In Pace Horis volum ut ad liberandam Pacem, 456.—Horeæ, liber Prodicæ sophistæ, in quo Hercules ostenditur Virtutem optans præ blanda Vitiositate, Nub. 361.
 Hora, fabula Aristophanis: v. fr. 476—486, p. 511 sqq.
 Horæ Achilles, quæ sint, Eg. 819.
 Horis: apium et ruta in νερούσπας, Vesp. 480. Hortulanorum tolleno, χηλόσπον, fr. 554.
 Hyas vocatus Bacchus, Av. 875.
 Hyæara, oppidulum Siciliae a Nicia captum, Pl. 179. Ex eo captiva Lais, Pl. 7.
 Hyæra cœciceps ab Hercule sublata, Pac. 750.
 Hyariaphora, Eccl. 738.
 Hygiea, filia Æsculapii, Pl. 639.
 Hylas, amicus Herculis, in insula Cio ab Nymphis raptus, Pl. 1127.
 Hylas, nomen fictum servi, Eg. 67.

Hymen, Hymeneus, in carmine nuptiali *Pac.* 1335 et saepe deinceps, *Av.* 1742, 1754.

Hyperboreus Abaris, Eq. 729.

Hyperbolus demagogus a nonnullis perhibetur Syrus origine, Pac. 692, *filius Chremetis, frater Charonis, ib.* 681. De eo *Andocides*: ejus patrem stignate notatum adhuc seruum esse in publica argentaria: ipsum peregrinum lychnos conficere, *Vesp.* 1007. *Hyperbolus* litibus te opplebit, *Ach.* 846, ubi sch.: *utique ab Aristophane ut litium amans perstringitur.* *Hyperbolus*, pessimus civis, ἔξινος, lucernarum fabricator sive argillarius, expeditionem in Chalcedonem facere cupit, *Eq.* 1304. Eum respuunt tritremes ipse, 1305—1315. *Lychnorum venditor, de Hyperbolo dictum, Eq.* 739. *Hyperbolus* pro lapide appendendus hominibus in barathrum precipitandis, *Eq.* 1363. *Hyperbolus*, lychnorum venditor, talenta multa lucrificet propter malitiam et fraudes in lychnorum fabrica, quibus plurimum plumbi admiscuit pro aere, *Nub.* 1065. Ab *Athoniensibus* legatus ad *Amphictyonum* conventum, ἰσομνησιων, sorte ductus est: ei tum dii ademerunt coronam, *Nub.* 623—625. Talenti pretio didicit artes delusorias, *Nub.* 876. *Hyperbolus* iudices fallens et irridens, *Vesp.* 1007. *Post Cleonis mortem demum clarus, Nub.* 624, et rempublicam regens, *Eq.* 1304, 149, *Pac.* 681. *Hyperbolus* rempublicam *Atheniensium* administrans, homo malus: quare, quum alius non praesto fuerit, in tempus assumptus dicitur, utpote lucernarum venditor, quo civitas non in tenebris, sed ad lucernam res suas agat, *Pac.* 681—692. In qua fabula eum reprimit *Trygaeus*, 921. *Athenis* expulsus bello favens, 1319. Ob pravitatem et quia civitatem ejus pudebat, ostracismo eiecit, *Sami* habitabat, *Pac.* 681, ex *Theopompo, Vesp.* 1007. *Postremus ostracismo pellitur Athenis, non obtemperans legi ob debilitatem reipublicae, Eq.* 855. *Hyperbolus*, ubi semel ausum dedit, ipsum et matrem ejus assidue calcabant *Comici, Nub.* 551 sq., ut in *Marica Eupolis*, 553, *Hermippus* in *Ἀριστοκλήσιον*, 557, alii omnes, ut *Plato*. *comicus integra fabula*, 558, coll. sch. *Thesm.* 808. *Hyperboli mater* ut anus temulenta, cordacem saltans in *Marica* ab *Eupolide* inducitur, *Nub.* 555, *fabula docta in eum post mortem Cleonis, ib.* 591, *Ran.* 570. In ea *Hyperboli matrem* τῆλιν comparavit *Eupolis*, vel *Hyperboli ossa* in τῆλιν dixit esse conjecta, *Pl.* 1037 et not. *Hyperboli mater* quo nomine fuerit, frustra quaesiverunt grammatici, *Thesm.* 840. *Sami mortuus est per Samios et infestus, Ran.* 570, insidii inimicorum *Atheniensium*, *Pac.* 681, corpusque mortui utri vel sacco inclusum in mare demersum est, teste *Theopompo, Vesp.* 1007, *Pac.* 681. *Hyperbolus mortuus in Ranis* auxilio vocatur a caupona in *Orco*, 570.

Hypododios, Ὑποδεδῖος (Meticulosus), Aeta avis *Libyca, Av.* 65.

Hypsipyle, filia Thoantis, fr. 324.

Hypso et *Hypsipyle, idem nomen, Eq.* 1068.

I.

Iacchus qui sit variae sententiae, *Ran.* 324. *Mysteriorum* εἰσάδι educitur, *ibid.* *Iacchum saltabant* in honorem *Cereris* et *Proserpinae*, in putere et nube ex *Eleusine* ortis praetervolantem *Graecos* ad *Salmineum*, *Nub.* 303. *Iacchus* invocatur ab *initiatu* in *Ranis* 316 sq., 320, 324—336, 340—359, φιλοχόρευσις, in *astu Eleusinae*, 395—413. Nam *conebatur* a descendibus ex *astu Eleusinae, ib.* 320. In *Lenaico agone* daducho clamanti, *Invocate deum, praesentes*

ut ducat factam pompam *Chori* longa via, ex *Ceraucio* respondent, Σεμεῖσι Ἰακχεῖ πλουτοδόξα, *Ran.* 379 *Iacchus* secundum nonnullos idem qui *Bacchus*, *ib.* 404, 324.

Iades utantur βραχίσιν (calceamenti specie), *fr.* 311.

Iambici trimetri: eo metro comprehensa nonnunquam oracula fuisse probatur *Nub.* 144.

Iambographi qui, quales, unde dicti, *Prolog.* X, b, 156—165.

Ianiscus, filius Aesculapii et Lampetiae, Pl. 701.

Iapetus, Titan, ex diis ante Saturnum, dieterium in senem delirum, Nub. 998.

Iaso in templo *Aesculapii*, ejus dei filia ex *Lampetiae*, *Solis* filia, secundum *Hermippum, Pl.* 701, sch. 639.

Alibi Aristophani *Iaso* est *Amphiarai* filia, (quum in *Amphiarai* templo incubabatur, ut alias in *Aesculapii*, ad illum *Aesculapii* comites poeta transtulit), sch. *Pl.* 701, *Amph.*, fr. 83.

Iason, Pl. 1127, ἠδραπόδιος *Medeam, Pl.* 521. *Iason* apud *Simonidem* et *Pherecyden* coquendo a *Medea* in juvenentem restituitur, *Eq.* 1321.

Iberes *Aristarchi* (unius triginta tyrannorum, cum τοσούτοις βαρβαρικώτατοις *Oenoae* profecti), *Triphal.*, fr. 467.

Ibycus, Rheginus, lyricorum carminum poeta, molis, Thesm. 161, 163.

Icarius recipit *Bacchum* qui *Pentheum* fugit, et donum hospitii ab eo accipit, *Eq.* 700.

Icarus: ejus fabula a tragicis poetis tractata, *Pac.*

141. *Icarus* in *Cretensibus* *Euripidis* μονοῦδων, *criticis* visus πρόσωπον θρασύτερον, *Ran.* 849.

Icarus insula *Cyclas*, etiam *Macris* dicta, *not.* *Nub.* 212.

Ida. *Idae* filii *Cretenses*: nam et *Cretae* et *Troadis* *Ida* mons erat, *Ran.* 1355.

Idas, frater Lyncei, Pl. 210.

Idmon (al. *Idmon*) κωφός in libertatem vindicavit *Aesopum* olim servum, *Av.* 471.

Ido et *Idothea* idem nomen, *Eq.* 1068.

Ié Paxon, ephymnium in *Apollinem, Pac.* 453, *Thesm.* 311. Ἰηκκιωνισαί, *Eq.* 408.

Ieius *Praen, Vesp.* 874.

Ilissus. Vide Helisson.

Ilithyia invocatur a parturientibus, *Lys.* 742, *Ecl.* 369, hoc loco per jocum a difficulter cacante.

Illices aves caecatae, *Av.* 1083.

Illyrii circa *Thraciam* absoumum strident, *Av.* 1521.

Illyrii non agrum colendo, sed de raptu vivunt. *Per-* *sidis* gentem esse nonnulli dicunt, *ibid.*

Immortalitas, Ἀθανασία; eam habens *Minerva Tydeo* (uxorem) dare vult apud *Bacchylidem, Av.* 1356.

Inachus, fluvius Argivus: ejus filiae βυδόωρον *Nymphae, Aeschylus, Ran.* 1344.

Inaros, rex Aegyptiorum, a Xerxe defecit, *adjutus* ab *Atheniensibus, Pl.* 178.

Indi: apud eos *Nyses* dictus *Bacchus, Ran.* 216.

Induciae tricennales vere inite mortuis *Cleone* et *Bresida*, *Eq.* 1392. In qua fabula prodeunt et *Popolo* traduntur ab *Agoracrito*, a *Cleone* dudum domi abeonsae, 1388—1395.

Infantes: eorum nomina decima post partum die epulis celebrantur, secundum *Aristotelem* septima die, *Av.* 494, 922 sq., quae vocabantur *Amphidromia, Lys.* 757. *Infantes* recens natos ἐν σάλινος ponebant, *Vesp.* 480. *Infantibus* recens natis mel lingendum datur ante lac; quam rem non advertit *Alexander, Thesm.* 506. *Infantes* in urceis expositi, *Vesp.* 289, *Thesm.* 505, *Ran.* 1190.

- Infantes septimo anno dentes omnes habent, Ran. 418.*
- Inimici** : ab iis quæ utilia discamus, *Av. 375—382.*
- Initiari cupiebant morituri, ob felicem conditionem initiatorum apud inferos, Pac. 374. Dum initiabantur, porcum macabant, ibid. Vide Mysteria.**
- Initiati, myrti corona cingebantur, non hederæ, ut quidam putant, Ran. 330. Meliore conditione sunt post mortem, Ran. 324, Pac. 374. Initiatorum sedes apud inferos describitur *Ran. 154—158. In qua fabula Initiatorum chorus cum libiis et lædis in prato ante portas Plutonis Iacchum canit, 316 sq., 324—336, 340—352. Linguis favere et indignos, quos recenset, eedere jubet, 354—371. Minervam Σώτρασαν, Cererem, Iacchum saltantes invocant, 372—413. Archedemum, Clitthenem, Calliam σκώπτουσι, 416—430. In florida prata choreas ducunt, 440—459. Theramenem ironice laudant, 534—541. Xanthiam servium monent ut dignum se Herculeo habitu præset, 590—597. Musam invocant et Cleophontem barbarum rident, 675—685. Populum monent ut exæquet cives cum civibus, neminem lege ab honoribus excludat, terrorem adimat, ignoscat deceptis a Phrynicho, 686—705. Cligeni mala augurantur, 706—716. Civitatem animadvertunt malis civibus uti, indigne negligere probos, in palæstris et musica educatos : rem invertendam esse, 718—737. Certamen poetarum quale futurum sit præsciunt ex eorum ingenio, 814—829, 895—904. Musas invocant, 875—882. Æschylum, auctorem tragicæ grandiloquentiæ, alloquuntur et ut moderatus contractis velis uti velit monent, 992—1005. Certamen subtiliter agi jubent, ut apud exercitatos et ingeniosos spectatores, 1109—1118. Mirantur lance examinari tragicam poesin, 1370—1377. Æschylo et civitati reditum poetæ gratulantur, 1482—1499. Redeunt prælucent, magnorum bonorum bonas excoitationes et pacem civitati augurantur, Cleophontem valere jubentes, 1528—1533.***
- Ino parricida in scenam producta ab Euripide, Ach. 434.**
- Ino Euripidis a pedibus pendens et pallida ob miseriam, Vesp. 1414, ubi v. ejus fabulam in nota.**
- Inghilini, μέτροισι, σίδι προστάτας προγράφουσι, Pac. 684.**
- Inspector, ἐπίσκοπος, quales Athenis in urbes socias mituntur, in Avibus Nubiculium vixdum conditam advenit, et Pisthetærum calumniatur, vi abigitur, 1022—1055. Est magistratus fictus, qui non exstabat Athenis, sch. 1022, 1020.**
- Insulae : earum incolæ in iudicium Athenas evocabantur a κλητήρι, Av. 1422.**
- Insulae, Νῆσοι, fabula Aristophanis (de qua critici veteres quidam dubitabant an esset ejus) : v. fr. 343—353, p. 493 sq.**
- Io custodia ab Argo, Av. 102, Eccl. 80.**
- Iocaste, secundum nonnullos mater Agamedis ex Jove, Nub. 508.**
- Iolaus, per quem Brontus jurat, heros Thebis cultus, Ach. 867. Cum Hercule celebratur, αἰχμητὰ δῶα, ab Archilocho, Av. 1764. Adde Hercules.**
- Iolcus : eo confugit ad Acastum Peleus, Nub. 1063.**
- Ion, Creusæ Erechthet et Apollinis filius, Nub. 1468, Av. 1527, antiquus Atheniensis, Pac. 46, πολέμαρχος, Atheniensium, Av. 1527. Sacrificium Ionis, in quo corvus pernam victimæ rapit, Nub. 52.**
- Iou Chius, poeta lyricus et tragicus, qui multa diversi generis, etiam prosa oratione scripsit quæ recensentur, valde probatus et celebris, fecerat canticum Eoum, incipiens verbis Ἄοιδον ἀεροφοίταν ἀστέρτα, etc. : mortuum in aere vocant omnes Eoum Sidus Pac. 835—837. Dithyrambo et tragædia vicit Athenis, inde benevolus misit Atheniensibus Chitem vinum gratis. Socratis (Platonis) dialogus ejus nomine inscriptus, 835.**
- Iones dicti Athenienses, ob Ionem Xuthi filium ; a barbaris ita dicuntur Græci universi ; χωνόφωνοι, Ach. 104, 106. Iones in Attica, Pac. 215. Iones omnes mollissimi et luxuriosi, Pac. 171, 1227, Eccl. 883, 918.**
- Ionicus, Atheniensis, ab Ione qui erat Atheniensis, Pac. 46. Ionica mollities et mitrarum gestatio, Thesm. 163. Ionica cantiuncula, libidinosa, Eccl. 883. Ionico more pruriens, ib. 918 sq. Ionica dialectus, Pac. 930. Ionice, 933. De Ionica dialecto v. Nub. 5, 694, 741, Vesp. 1397, Av. 839, Thesm. 1214, Ran. 138, Pl. 77, 696, 709.**
- Iophon, filius Sophoclis, ex Nicostrata genitus, Ran. 78, patre vivente tragædias docuerat et viceat splendide, ib. 73. Tum solus bonus tragediarum poeta supererat, sed suspicabantur a patre fuisse adjutum, ib. 73—79. Perstringitur patris tragædis suum nomen inscripsisse, ipse frigidus et laxus, 78.**
- Iphicrates, dux Atheniensium Persis auxilla ferentium contra Ægyptios, Pl. 178; dux mercenariorum in bello Corinthiaco, ibid. 173.**
- Iphigenia Agamemnonis filia ab nonnullis, ut Euphorione, non Aulide, sed Bravourone a patre maculata, et ursa, non cerva, ei ab dea supposita narratur, Lys. 645.**
- [*Ira : eam Græci quinque vocibus designant, ὀργή, θυμός, κότος, μῆγος, χόλος : quarum vocum differentias et definitiones traduntur, Ran. 868 (844). Irati labra mordere solent, Vesp. 1078, Kust.]*
- Iresia petra, in insula Salamine, per nomen quodammodo tropæum Atheniensium, Eq. 785.**
- Iresionæ, rami in parietibus suspensi, Vesp. 398 sq. Iresione describitur ; famis tempore oraculum præcepit ut Athenienses eas ante portas suspenderent. Puer ἀμφιβάλῃς quid in eam canat. Pyanepsis et Thargelii Athenienses Soli et Horis sacrificant ; tum pueri ramos illos ferunt, Pl. 1054, Eq. 729.**
- Iris alata, Av. 1177, 1179 sqq. et sch. 1203. Iris apud Homerum similis τριήρωνι παλαίῃ, Av. 575 ; quod falsum, nam de Minerva et Junone Homerus dicit ; nisi ex aliis carminibus ejus, ut hymnis, hoc sumptum, ibid. In Avibus Iris per Nubiculium tanquam per inane volat ; comprehensa et ad Pisthetærum ducta, se nescire dicit quas portas, quam urbem dicat Ille, et quærît satisne sanus sit ; monet ne deos contemnat ; tandem obscænis minis virgo abigitur, 1202—1261. — Irides (plurali), Av. 1222 et sch.**
- Isarchus archon, Nub. Arg. V, 549, Vesp. 210, 718, Pac. 990.**
- Isiciarius. Vide Agoracritus.**
- Ismenia, nobilis Thebanæ nomen, Lys. 697.**
- Ismenichus (servus hominis Bræoti), Ach. 861, 954. Priore loco Ismenias legit scholiastes.**
- Isocrates : ejus discipulus Theramenes, Ran. 541.**
- Isthmia, Pac. 879. Ea gymnica certamine Corinthii celebrant Palæmoni et Neptuno, Eq. 609. [Adde not. Vesp. 1413.] Quia Isthmici certaminis locus angustus, ad celebritatem Isthmiorum multo ante a peregrinis tentoria occupantur, Pac. 879.**
- Isthmiaca corona, fr. 414.**
- Isthmus. Vide Corinthii.— Isthmus Pallenes, Eq. 438.**
- Istrianae (stigmatæ notatæ) frontes servorum, Babyl., fr., 44.**
- Ithacus Apodrasippidæ (quasi dicas Fugacidæ' filius,**

Actum nomen Philocleonis sub asino fugientis ut Ulizes sub ariete, Vesp. 185.
Itylus Homero, qui reliquit Ilys, Av. 212.
 Ilys, lacrimabilis filius Terei et Procnæ, a matre luscina usque comploratus, *quæ eum patri dissectum apposuerat, Av. 212, ubi plura schol. rec. Memorat etiam sch. Ran. 681.*
 Ixion, cognomen Demetrii grammatici, Av. 1569 et not.
 J.
 Jejunium, alter dies Thesmophiorum, duodecimus Pyanepstionis, Thesm. 80. Vide Thesmophoria.
 Judices Athenienses sexies mille, non plures, Vesp. 662.
 Quomodo e tribubus electi, quomodo in decurias divisi tribunalia sortirentur, multis expositum Pl. 277 c. notis, 972, 1166, Vesp. 389. Adde Thesmothetæ. Nemo ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ judicare poterat, qui non sexagesimum ætatis annum ingressus esset, Pl. 330.
 Judices in multis literis, tribunalibus litera signatis, inscribi se curant, Pl. 1166 sq. et sch. Judicium sortitio, quinam in tribunal B, Θ, K abeant, Eccl. 681—686. Baculos accipiebant eodem colore quo tribunal in quo judicaturi erant, Vesp. 1110, de qua re uberius expositum cum testimonio Aristotelis Pl. 277, 278 et not. Vide Tribunalia. Judices convocabantur a stratego, Vesp. 242. Numeratis suffragiis albis quæ absolvebant; nigri quæ condemnabant, iudices ungue ducebant in cerata tabula lineam longam, quando dammandus; brevem, quando absolvendus reus erat, Vesp. 106, 167, Lys. 676. Paribus iudicum sententis reus absolvebatur, Ran. 685. Adde Calculi, Lupini, Κορίνθα. Ad iudices magnas causas et difficiles publico decreto rejiciunt senatus et populus, Vesp. 590 sq. Iudices sacrificabant et ex judicialia mercede aliquid consecrabant Lyco heroi, cujus sanam prope tribunal, Vesp. 389. Vide Merces. Iudices secto, post signum datum, advenientes, mercedem non accipiebant, Vesp. 690. — Iudices quinque in certamine poetarum comicorum, Av. 445.
 Judicia de rebus intra certos annos aguntur, vetustiora rejiciuntur, Eccl. 982 sqq., sch. 984. Judicia inter peregrinos aguntur Athenis Munychione mense, Av. 1478. Judiciorum in debilis modus, Nub. 758.
 Julia libus, senex πεπονητός dictus a Cratino, panes in prytaneum præbens; ut pæderasta perstringitur, Eq. 407.
 Julius, apud Libanum, Pl. 147.
 Juno, Ἥρα, Av. 1633; uxor Jovis, Lys. 1286; Olympia: ejus nuptiæ cum Jove describuntur, Av. 1731—1741. Juno τελεία, præses nuptiarum, in nuptiis culla, Thesm. 973. Nuptiarum claves servat, 976. Juno Ζωγία, Παυλῖα, Lys. 217. Juno a Plutone reditum Semales impetravit, sed illo per myrtum a Baccho datam circumvento, eam plantam in Samium templum inferri vetabat; testis Iophon, Ran. 330. Juno infantes Jovis ex Lamia perdit, Vesp. 1035, pellicem ulta, Pac. 758. Junonis festum Pellenæ, Av. 1421, sed v. not.
 Juppiter, Ζεύς, Jovem, ὤψιμδοντα θεῶν τύραννον, venerantur Nubes, Nub. 564 sqq. Juppiter βασιλεὺς dictus ex oraculo, Nub. 2. Ζεὺ βασιλεῦ, Pl. 1095, al. Παγκρατῆς, Thesm. 369; μεγαλώνυμος, Thesm. 315. Est παντεπόκτης (addit ab Aristophane mirandi formulæ ὦ Ζεῦ facele additum διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῶ, vlsu vestis vehementer laceræ), Ach. 435. Juppiter sceptrum habet, Av. 480. Jovis habitatio, Æther, Euripides Thesm. 272, Ran. 100. Jovis aula, Pac. 161. Juppiter

nubes obducit et detergit, Av. 1502. Jovis imber, Ran. 246. Juppiter igni coruscus, Lys. 1285; κεραυνοδρόντης, Pac. 376; altitremens, Lys. 773. De ejus fulmine et tonitru multa Av. 1714, 1745—1751. Adh. sch. Eq. 696. Juppiter Κραταίθετος; apud Athenienses, fulmina demittens, Pac. 42. Vide Fulmen. Jovis vultus, Sophocles Lys. 8. Jovis ligone injustos evertens Justitia, secundum Sophoclem, Av. 1240. Juppiter, depone scopas, ne verro, habitatoribus inani, Græciam, precatur Trygæus Pac. 59. Jovis currus, Pac. 722. Jove intrante bonorum plena omnia sunt in Inacho Sophoclis, Pl. 806. Ab Jove oracula accipit Apollo, fr. 299. Juppiter Fœrensis, ἀγροῦτος, in foro et concione positus: ejus sacra (σπλάγγνα), Eq. 410, 500. Juppiter Ἐλλάδος, Eq. 1253. Eum colebant in Ægina, ex eo tempore quo in siccitate Æacus cum collectis Panhellenibus Jovem venerabatur, ibid. Juppiter Hercæus: ejus ara cum ollis delicata, Danaid., fr. 245. Juppiter εἰραετός, ἠρόγυιος, ἱεστος, ἕβιος: sic etiam δοῦλιος, hic conice ἠρομαστῆρας ad ἠρόγυιος respiciendo, Ran. 756. Juppiter Ὁμόγυιος, Ran. 750. Juppiter Milichius: ejus festum Ætheis, secundum nonnullos Diasia tertio ante finem Anthesterionis die celebrata, Nub. 408, Eq. 500. Juppiter Olympius, Nub. 366, 817 sq. Ejus statura Eleis a Phidia structa, Pac. 605. Juppiter patrius, πατρός, Athenis colitur, quia post educationem in Arcadia vel in Creta Athenis primum apparuit patribus, qui soli Græcorum ei sacrificia per tribus, pagos, gentes ei instruxerunt, Nub. 1468; πατρός, sch. Eq. 255. Juppiter Πολιεύς, cui sacrificabant Athenienses Diipolis, Nub. 984, Pac. 420. Juppiter φίλιος, Ach. 730, Eq. 500. Juppiter φράτριος, cui sacra sunt Apaturis, Ach. 146, Eq. 255. Juppiter σωτήρ, Ran. 738, Pl. 877, 1186, 1189, Thesm. 1009, Eccl. 79, 761, 1045, 1103. Ejus σωτήρος sacerdos, Pl. 1175. Templum Jovis σωτήρος in astu, ibid. Eum nonnulli Ἐλευθέριον vocant, ibid. et nota. Jovis σωτήρος poculum bibebant discessuri ex convivio, Pac. 300. Juppiter σάτυρος (factus ex Ran. 22), Pl. 545. Juppiter τελεός, in nuptiis cum Junone τελεία cultus ut præses, Thesm. 973. Juppiter ἕβιος, Eq. 500. — Jovis (infantis) custodes Corybantes, quos nonnulli ex lacrimis Jovis ortus dicebant, Vesp. 9. Ejus attores et custodes Corybætes vel Corybantes, Lys. 558. Juppiter patrem suum vinxit, Nub. 904 sq. Vestis permittit honores quos sit electura, ex mytho Aristocriti, Vesp. 846. Cum Junone congressus Elymni in Eubæa: unde νεφεύων Ἐλύμων, Pac. 1126. Jovis et Junonis nuptiæ describuntur Av. 1731—1741. Juppiter amore mulierum victus, Nub. 1080 sq., sch. Av. 568. Ex Lamia Beli liberos genuit, quos occidit Juno; illam Juppiter ex Libya in Italiam transfert; quomodo ullionem Junonis infirmaverit, Pac. 756, Vesp. 1035. Per ignem cum Semele congressus, Nub. 605. Cur Ceycem Trachiniorum regem demerserit et uxorem ejus mutaverit in alcedimem, Av. 250. Juppiter aquilam contra cantharum tuitus malo eventu, in fabula Æsopica, Pac. 130. Ad Jovis aram immolandum Athamas, Nub. 267. Jovi aries mactatur, Av. 568, ubi perstringitur ob libidinem et adulteria. Jovis lucus ἠγαλαδρόπος (de Olympia, ut videtur), Simonides Nub. 1356. Jovi sacra quærens, Av. 480. Jovis filii genuini Mars et Vulcanus, Av. 1653. Ejus filia Hecate, Ran. 1361; filie Musæ novem, Ran. 875. Jovis Corinthus, proverbium, a Corintho, Jovis filio, qui Corinthum urbem condidit, usque inculcato ab legatis Corinthiis, Ran. 439, Eccl. 828. Juppiter æ-

cundum nonnullos est pater Agamedis ex Iocaste, *Nub.* 508. Ab Jove poemata incipiunt poetae, *Nub.* 566. Jupiter. . . ., initium Menalippæ σοφῆς Euripidis, *Ran.* 1244. Jupiter in *Dædalo* Aristophanis representatur in multis formas se mutans, divitiarum et fraudum plenus, *fr.* 233. Est adulter apud *Eupolin*, *Pac.* 741. In *Pluto* Jupiter Plutoni excaecavit, minatum se ad solos justos, sapientes, modestos iturum, 87—92, *quare, exponitur* 88. Jovis imperium periturum demonstratur, si Plutus visum recuperet, *ib.* 119 *sqq.* Jupiter divitias omnes possidet, *ib.* 580; imo pauper est, 582 *sqq.*

Jurandi formulæ inchoatæ apud veteres, omisso nomine dei, Ran. 1374. *Jurantes tangunt victimam, Lys.* 202.

[*Jusjurandum Laconum, vai τὸ σῶν, Atheniensium, vῆ τὸ θεῶν, Lys.* 81, 148; *mulierum, μὰ τὸ θεῶν, Eccl.* 155. *Jusjurandum litigantium, ἀνωμοσία, διωμοσία et ἔκωμοσία, Vesp.* 1036. *Jusjurandum Rhadamanthi, Av.* 521. *Küst.*]

Justitia, Δίκη, Jovis ligone funditus evertens injustos, ex Sophocle, Av. 1240.

L.

Labes canis, qua imagine luditur Laches dux (ubi vide), in culina rapuerat cascum Siculum, et in judicio trahitur, ut Labes Æxonensis, cui dicam scripsit alius canis Labes (quasi dicas Rapax) Cydathenæensis (Cleon, quod significat ut conjecturam scholiasta v. 991). Post sacrificia, causa vocata, judex sedet Philocleo, Vesp. 835 *sqq.*, eum damnare cerius et laudans canem accusatorem, 900 *sqq.* Accusatoris Labelis vices agit Xanthias, id urgens quod nihil ipsi consorti de prada impertiverit, 907—930. Testes citat Bdelycleo et invito patre Labelem accusatum defendit, ut in expeditione multa passum, dum alter domi manserit, 936—978. Philocleo, quanquam misericordia tæctus, condemnaturus est, sed fallitur et insciens absolvit, 979 *sqq.*

Labra mordere est iratorum, Vesp. 1083.

Lac gallinarum, prov. de summa felicitate, Vesp. 508.

Lacæna, Lys. 78, *etc.* Lacænarum puellarum certamina ad Eurotam, chori duce Diana, *Lys.* 1308—1315. Lacænae (λάκαιες), *fr.* 3.

Lacedæmon, Av. 813, *Lys.* 995, 1231, *fr.* 354. Lacedæmone peregrini expelluntur; de qua ἐπιπλασία frumentii deficientis tempore instituta multis Theopompus, *Av.* 1012 *sq.* Lacedæmon ab Aristophane Seriphus dicta (ob difficilem vitam), *fr.* 676. — Λακεδαίμονιά, *Babyl.*, *fr.* 68.

Lacedæmonii barbas trahentes, Lys. 1072. In omni re agenda plenituntum observant, *Ach.* 84. Lacedæmoniorum κατάρα: Οἰκοδομά σε λάβοι καὶ ἀμβολὰ ἔτε πακος, καὶ ἄ γυνὰ τοι μοιχὸν ἔχοι, *Nub.* 12. Eorum πρόπται (cod. κρύπται) apud Platonem et Euripidem, *Thesm.* 600. Eorum ἐπιπλασία, ex Theopompo, *Av.* 1014. Lacedæmoniorum φοινίκις, *Lys.* 1140. Cur purpureis sagis in bello utantur, ex Aristotele, *Ach.* 320, *Pac.* 1173. Eorum λόγοι quattuor sub rege; ab aliis quinque recensentur; Thucydides septem refert, præter Sciritas, *Lys.* 453, *Ach.* 1074. Lacedæmonii non erant sagittarii, *Pac.* 443. — Lacedæmonii liberabant Athenienses a tyrannide Hippiae, *Lys.* 1150—1156, oratione post Hippurchi mortem scriptus moniti: primo mari miserunt Archimochum; quo victo Cleomenem regem, qui Plistratidas in Pelagico mari inclusos cepit; ex Aristotele, 1153. Adde sch. 619. Lacedæmoniorum sacra bella, alterum contra Phocenses, alterum pro Phocensibus

contra Athenienses, ex historicis memorata *Av.* 556. Lacedæmonii piculares habiti ob necem supplicum Helotarum in templo Neptuni Tænarii, *Ach.* 510. A Themistocle circumventi, quum Athenas muris firmari nollent, *Eq.* 814. Pausaniam regem suum occidunt ob proditorem; Themistocli irascuntur ob muros Athenarum, quos fraude ipsorum condiderat, *Eq.* 84. Duces suos Cleandridam morte et publicatione bonorum, Plistoanactem quindecim talentis multant, ut corruptos a Pericle, quo Atticis agris excederent, *Nub.* 859. Lacedæmonii, quos adierant Megareses, ab Atheniensibus impetrare student ut Pericleum decretum in illos antiquetur; frustra: hinc bellum, *Ach.* 535—539. Lacedæmoniorum irruptio in Atticam, *Pac.* 701. Lacedæmonii 57 naves perdidérant in pugna navali contra Phormionem Atheniensem, *Eq.* 562, a quo bis victi sunt, *Pac.* 347. Æginam postulant ab Atheniensibus, *Ach.* 653. Lacedæmoniorum legatio ad Persarum regem, *Ach.* 647. Eorum socii Argivi, *Eq.* 467. Lacedæmonii vincuntur a Demosthene in Pylo; qui in Sphaerteriam perfugerant, a Cleone vincti Athenas ducuntur, *Eq.* 53, trecenti, *ib.* 469, 1053, *Pac.* 479. Lacedæmoniorum vincti ex Pylo, *Eq.* 1053, miserabili specie Athenas ducti, *Nub.* 186 et *schol.* Lacedæmonii post res in Pylo gestas primi pacem offerunt Atheniensibus, et redditionem sexaginta trivremum captivarum, Cleone suadente rejecti, *Pac.* 665 *sqq.*, *sch.* 219, 638, biennio ante *Vespas doctas, Vesp.* 41. Lacedæmoniorum et Atheniensium legati mutui octavo belli anno missi ad inducias pangendus; eorum nomina (ex *Thucyd.* 4, 119), *Eq.* 794. Lacedæmonii et Athenienses, utri vincant, nolentem pacem componere, *Pac.* 214—219. Quinquaginta annorum induciæ cum Atheniensibus Alcæo archonte pactæ, *Pac.* 466. Lacedæmonii in bello Peloponnesiaco a Persis auxilij, *Pac.* 107. Barbaris sociis utebantur, *Lys.* 1133. Sic a Cyro minore pecuniis adjuti adversus Athenienses, *Eq.* 969. Lacedæmoniorum et Argivorum pugna ad Orneus, *Av.* 399. Lacedæmonii Pytum sibi reddi euphant, *Lys.* 1163 *sq.* In ea fabula fingitur Lacedæmoniorum calucentor arrecta scytala Athenas venire de pace componenda acturos, 980—1013. Inde legati ex arreca civitate; quos ad pacem compellit Lysistrata communium sacrorum et mutuum beneficiorum commemoratione, quædam sibi invicem consententes, 1072—1188. Ulyssi Laconum in Leonidae facinus, Spartam, deos et heredes suos, 1242—1273, 1297—1326. — Lacedæmonii Pelitenen (Achaia) urbem affectant, *Lys.* 996. Victi ad Arginusam, *Ran.* 698. Post eam pugnam, Callia archonte, decedere Decelem volebant; pacem ea conditione quominus accipiant Athenienses impedit Cleophon, nisi ceteras quoque urbes Atheniensium omnes illi reddant; narrat Aristoteles, *Ran.* 1532. Lacedæmoniorum legatio Athenas de induciis, cui respondere debuit Thersybulus, *Eccl.* 355. Lacedæmonii a Conone victi, *Pl.* 173. Bellum sectorum vel Corinthiacum contra eos consultum tribus vel quattuor annis ante Antipatrum (archontem *cf.* 97, 4); stativa habebant Sicyone, socii Corinthi, *ibid.* — Lacedæmonii sunt invidi et perjuri, *Ach.* 308 *c. schol.*, *Lys.* 628 *sq.* Ut dolosi perstringantur in comædiis, *Pac.* 1068, et ut perfidi, 1082. Lacedæmonii algeogætes, ἀπαράδοτοι, *Pac.* 623 et *sch.* Ut sordidi, *ἐπιπόνητες, ἀπαράδοτοι*, perstringantur *Lys.* 279 *sq.* Proverbum de Lacedæmonitis, ab expeditione eorum in Asiam ductum, ἀχοί λόντες, ἐν Ἐφέσῳ δ' ἀλώπικες, *Pac.* 1189. Adde infra Lacones. — Lacedæmoniorum

- mulieres in furorem conjectas expiavit Daos, κα-
δαρσις Lacedæmonis ab Apolline datus, ex Theo-
pompo, Pac. 1071, Av. 962.*
- Laches, dux Atheniensis tribus annis ante Vespas do-
ctam, Eucle archonte, secundum Demetrium, in Si-
ciliam missus auxilium Leontinis, nunc a Cleone in
judicium agitur: ad quem iudicandum properant Vespæ
240—245: divitem enim esse, ex publica pecunia
abstracta, 241. Nam corrumpi se passus erat et
publicas opes avertit in expeditione Sicula, ib. 836.
Laches (male legitur Chares) fortasse etiam in so-
cios navales injuritus, ib. 909. Siceliotas omnes rapi-
nis vexabat (ubi iterum Chares), ib. 924, 963. Laches
in expeditione, non domi, 968. Perstringitur etiam
ut culvus, ib. 241. Laches, dux Atheniensium, cecidit
Mantineæ (ol. 80, 3), ex Androfiene, Av. 13. — La-
chetes (in καχέτας latent, secundum conjecturam
Berghii), Georg., fr. 177, b. Laches (vitiose pro
Demosthene positus), Nub. 186.**
- Laches, unus in choro senum, in Lys. 303.**
- Lacon dictus Cillicon, Sami proditor, secundum Am-
monium, Pac. 363.**
- Lacones, Lys. 1074, 1097, 1100 etc. Bello Messeniaco
et terræ motu pressi auxilia flagitant ab Atheniensibus
et obtinent, Lys. 1138—1145. Lacones pacis studiosi,
Pac. 478. Lacones τυραννικοί, μισόδημοι, Georg., fr.
164; fortitudine sua superbientes, Vesp. 466. Longa
κράτεια (vestium fimbriæ) gerebant, Vesp. 475.
Ἐλάμω (palustri herba) cocto vescebantur, fr. 351. La-
conas imitandi studio insaniebant Athenienses, Av.
1281, et eorum σκιάλια, scipiones graves, gestabant,
1283. Λακωνίζων (i. q. παιδικός χρῆσθαι), fr. 322. Adde
Lacedæmonii.**
- Laconica vita: eam imitabantur Athenienses quidam,
Pl. 84. Laconicæ claves quales, Thesm. 421—423, sch.
423. Laconicæ, calceamenta delicatiora, Vesp. 1158;
quas ob eam causam et propter nomen induere non
vult Philocleo μισολάκων, 1159 sqq. Memorantur hi
calcei viriles, Thesm. 422, Eccl. 74, 269, 345, 508,
542. Laconica σκιάλη quid, Av. 1283. Laconica ficus,
pusilla, fr. 164. Laconicus lithymallus in magna fa-
ma, Eccl. 403. Laconica dialectus, Lys. 81, 983 in
nota, 1247.**
- Lacratides, vetus archon Atheniensis tempore Darii,
sub quo nix ingens et frigus incidit: quare frigida
omnia dici Λακρατίδου, Ach. 220.**
- Laertes, pater Ulixis, Pl. 312.**
- Laspedias deformibus tibiis erat, quare pallium ad
femora usque demittebat; dicitur etiam dux belli
fuisse, et bellicosus; notatur ut litium cupidus, Av.
1569, ubi de his loci Comiorum.**
- Lestrygones: eorum urbs Lanus, Pac. 758. In eorum
insula vixit Circe, Pl. 303.**
- Lais, filia Timandrac, ex Hycaris Siciliæ oppidulo a
Nicia capto septennis Corinthum missa, celeberrima
meretrix evasit, postremo in Thessaliâ abiit; ubi
quomodo a mulieribus in templo Veneris occisa,
ullionem obtinuerit a dea, Pl. 179 et nott. Diogeni
philosopho dicta Tropæum libidinis Græcæ, ibid.
Memoratur etiam sch. 7, 149, Lys. 91. Laidis et
Philonidæ Melitensis amorem Aristophanes per-
stringit imagine Circeæ et Ulixis, in Pluto 302 sqq.**
- Laius ebrius genuit filium, Ach. 242. Laii filius esse
iungitur Meletus poeta in Pelargis, fr. 376.**
- Lamachus, Xenophanis filius, dux Atheniensium in
bello Siculo, jam ante ut belli amantissimus sæpe ab
Aristophane memoratur, Ach. 270. Lamachi mater:
ejus nomen non inventum a grammaticis, Thesm.**
- 841, 840. Ejus pater Xenophanæus, 840. In Achæ-
rensisibus Lamachum advocavit Achærenses senes con-
tra Diceopolidem, cum laude bellicæ virtutis ejus, 566
sqq. Prodit cum scuto gorgoneo et cristis, 572 sqq., et
sugillatur a Diceopolide, 575 sqq. Abit flagrans odium
in Peloponnesios, Megarenses et Boeotos profusus, 622.
Deinde Lamachi famulus ad Diceopolidem venit emptu-
rus turdos et anguillæ Copacitæ partem ad Choas: ab-
igitur, 959—968. Lamachus ipse a prætoribus Chorum
et Chytrorum festo, dum iungit, in expeditionem con-
tra Boeotos vocatur, et armat se, singula a famulo sibi
afferri jubens, dum Diceopolis eum deridens singula
ad suavissimi convivii apparatus apportanda succinit,
1071—1142. Pælio post Lamachum affertur vulneratus
et medico egens; irridetur a Diceopolide, in pace sua
cum amicibus compotante, 1174—1227. Λαμαχίστατον,
1206. Ταλόριπος, eam Gergone in clypeo, et tribus
cristis, 964 sq. Vide Gorgo. In Pace Lamachus impe-
dit cum sua Gorgone in clypeo deæ liberationem, 473
sq.: dies μισολάμαχος de pace exoriente, ib. 304. Lam-
achii puer bellica carmina cantat in Trygæi nuptiis; quare
abigitur, ib. 1270—1294. Lamachus, vir βουλόμαχος
et κλαυσίμαχος, 1293. Lamachus (de quævis bellum
cupiente), Ach. 722. Jam mortuus quum Aves agr-
bantur, Av. Arg. I. Occidit in Sicilia quarto anno
ante Thesmothoraxsus editam, Th. 841. Lamachus
heros, dux optimus in bello, qui ex Homeri disciplina
processit, Ran. 1039. Lamachi (in μαλακούς latere vide-
tur, docente Bergkio), Georg., fr. 177, b.**
- Lamia: eo nomine Duris narrat fuisse pulchram mu-
lierem, ex Jovis congressu liberos peperisse, quos
Juno perdidit: hinc Lamiam, præ tristitia mon-
strosam factam, aliarum infantem raptus occidere,
Vesp. 1035, Pac. 758. Fuisse filiam Beli et Libyæ,
quam amatam Juppiter ex Africa in Italiam tra-
duxerit, unde veris ibi Lamia. Nutrices territaræ
infantes eam vocant. Narratur etiam insomnia
reddita esse a Junone, sed ab Jove exemptis oculos
nacla; secundum alios facultatem in omnes se for-
mas permittendi ab eo accepit. Erat ferum et male-
olens monstrum, Pac. 758. Terriculamentum erat,
Eq. 693. Lamia capta pepedit, fabula, Vesp. 1477.
Lamia scytaliam habens pedebat, Crates in Lamia,
quo respicitur v. 78, Eccl. 77. Memoratur in fr. ap.
Plutarch. Comp. Aristoph. et Menandri init.**
- Lamia, urbs Italiæ, appellata de Lamia virginæ Ly-
byæ ab Jove in Italiam traducta, Pac. 758.**
- Lamias; ejus baculum: erat enim Lamius vel Lamias
pauper, lignis bajulandis victitans. Perstringitur
etiam ut δεσπορῆαξ, Eccl. 77, coll. 79—81.**
- Lamo, femina stupida, Eq. 62.**
- Lampadedromia, res honorifica, Vesp. 1203. Tribus fe-
stis agebatur, Prometheis, Panathæncis, Hephæsteis.
Ran. 1087, in Ceramuco, ib. 1093, ubi v. schol. et ad
131. Cursorum ullimi palmis percutiuntur (a Cerameu-
sibus), fr. 105.**
- Lampelis, Solis filia: ex ea secundum Hermippum
quinque, secundum alios septem liberos genuit
Æsculapius, Pl. 701.**
- Lampilo, in Lysistrata Lacræa vegeta, venit in concio-
nem a Lysistrata indictam, ad ejusque consilia primum
est ceteris mulieribus, 78 sqq. In arcum abiit,
253.**
- Lampo vates, Av. 998, per anserem jurabat, in aliqua re
deceptorum, Av. 521. Vates et oraculorum interpres,
ἐξηγητής dicitur, sæpe egit in rebus publicis et Thu-
rium coloniam deducendam continenter suavit; ad
quam rem delectus est cum uxorem alius Atheniensis-**

- bus, cuique tribuitur a nonnullis laus Sybaris condita, *Nub.* 332, *Av.* 321. In *Prytaneo publice alebatur*, *Av.* 521, *Pac.* 1084. Memoratur in *Cratini Nemesi*. Nonnullis superstitem fuisse credunt, quum *Aves agerentur*, *Av.* 521.
- Lamprocles*, *Midonia* vel *filius* vel *discipulus*: ejus *carmen Παλλὰδα παροίχων* memorat *Phrynichus*, *Nub.* 967.
- Lampiscus*: eam urbem *Themistocli largitus est Artaemercus ad vinum*, *Eq.* 84.
- Lampreus* (ex *Lamptris*, pago *Erechtheidis* tribus), *fr.* 93.
- Lamus*, urbs *Lestrygonum*, *Pac.* 758.
- Lanus* a vendentibus ad fraudem mactefactor, *Ran.* 1386 sq. et *sch.* *Lanus ope puxillam olei instillant auri cegrolæ*, *Vesp.* 701.
- Lanificii* et *texturæ descriptio*, *Lys.* 567—567, *coll. schol.*
- Laomedon*: ei *mercede viros struxit Apollo*, *Av.* 584.
- Lapides tres apponunt caccantes*, *Pac.* 1230 et *sch.*
- Lapithæ cum Hippocentauris intemperanter libidinosi pugnant*, *Nub.* 249.
- Larinus bubulcus accepti ab Hercule boves Geryonæ abducos et bene nutriti*: hinc dicti *λαρνοι βοες*, secundu[m] *Lycum Rhegnum*, *Pac.* 925. *Larimus bubulcus quidam magnus*: a quo magni boves appellati, pascentes τὴν ἡμισίον (*Eprum*?) de *prosapia boum Geryonis*, *Av.* 465.
- Lurissa*, urbs *Thesprotiæ*: ibi magni boves, *Av.* 465.
- Laus Hermonensis*, poeta *lyricus*, carmine certabat cum *Simonide* et dixit, *Nihil moror*, *Vesp.* 1410 sq. *Primum cyclicos choros instituit secundum veteres scholasticas*, *Av.* 1403.
- Latona*, *Thesm.* 117, 120, 123, 129, *χρυσώπις*, *ib.* 321. *Latona ὀργυροπέρα* (ad *Ortygium insulam* respiciendo) invocatur in *consecranda arbe avium*, *Av.* 870.
- Lamætica noctua*, *tetradrachma*, *Av.* 1106, *sch.* *Eq.* 1093.
- Laurium*, in *Attica*: ibi *metalla*, *Eq.* 362, *argentifodinae*, *Av.* 1106, *aurifodinae et noctuæ*, *Eq.* 1093.
- Laurus Pythica*, prope *tripodem Delphicum*, quam quatit *Apollo* vel *Pythia reddens oracula*, *Pl.* 213. *Lauro coronati vates et sacerdotes*, *Pac.* 1044. *Laurum tenentes canebant Homeri carmina*, *Nub.* 1361.
- Latroculorum ludii lex*, *Eccl.* 987.
- Lecena*, *Corinthia meretrix*, *Pl.* 149.
- Leones vel leones eburnei conquiniscentes sculpti in marmoris cultrotrorum*, *Lys.* 231 et *sch.*
- Lebæa Bæotica*: eo *confugit Trophonius et celebre antrum condidit*, *Nub.* 508.
- Lechaem*, in *Eubæa*, *Eq.* 561.
- Lecli veterum pedes habebant ὠφθαλμιμένους carbonculis et electro*, ut nunc *argento vel cassitero*, *Eq.* 532.
- Leclæ filia*, *Lys.* 1314.
- Legati Athenienses quibus modis cives suos frustrantur*, *Ach.* 65—171.
- Lemnia vitæ*, *Pac.* 1162 et *sch.* *Lemnius ignis*, *proverb. a Vulcani officina ibi sita*, ut *Lemnius malum a mulieribus Lemniis, quæ meretrices sunt*, *Lys.* 299, 298.
- Lemniæ*, fabula *Aristophanis*: *v. fr.* 324—341, *p.* 491 sq.
- Lemnus subarum tenerarum ferax*, *fr.* 325.
- Lenæa*, sive *Dionysia rustica*, *Ach.* 504, 203, *celebrata ἐν μετόπω*, *sch.* 378. *Iis ludii scenici præbebantur*, *Ach.* 1155, *Baccho sacri*, 202. *Ὀπί Ἀθηναίων ἔργων*, *Ach.* 594, *sch.* 202, *Ran.* 404, *Prolog.* III, 8. In *Lenæico agone Bacchi dæducus cum lampade dicit*: *Invocate deum! presentes respondent*, *Σεπιάδῃ* *Ἰαχῆς ἰδοτοδοῦρα*, *Ran.* 479. *Lenæis etiam melaci choragi erant*; quare in *Lenæis choris peregrini saltare poterant, quod non licebat in urbanis Dionystis*, *Pl.* 953 c. nota. *Lenæis suo etiam tempore a poetis certari carminibus ad risum compositis scribit schol.* *Eq.* 547.
- Lenæum*, templum *Bacchi in agris*, quare, *Ach.* 202.
- Leogoras*, pater *Andocidæ oratoris*, *luxuriosus*, *equus alens*, secundum *Eupolidem bona perdidit per Myrrhinam meretricem*, *Nub.* 109. *Amyntas cenans cum Leogora*, *Vesp.* 1269.
- Leonidas animose pugnavit in Persas arena non pauciores*, *Lys.* 1254—1261, *Thermopylis*, *Eq.* 53. *Quid responderit nunciandi cælum legi sagittis Persarum*, *Vesp.* 1084.
- Leontini*: iis *Athenienses auxilio mittunt Lachem duce[m] cum navibus*; quo revocato, *Sophoclem et Pythodorum*, *exilio tandem multatos*, *Vesp.* 240.
- Leontis tribus*, *Vesp.* 81, *Av.* 496.
- Leostrophides* (choragus), *Av.* 1406. *Perstringitur vehementer graciliis, levis, mortuina facie*; loci *Comicorum*, *ibid.*
- Leprea*, urbs *Peloponnesi*, olim *Cawconum*, ubi *forma valida fiebant*, *Ach.* 724. *Lepreus Eleus*, τὸν *Λέπρον*, vulgo τὸ *Λέπρον*, in *Peloponneso*, prope *Triphylham*; unde *Lepreum dictum Didymi sententia*, *Av.* 149, 151.
- Lepreolæ*, urbis *Leprei incolæ*, *Av.* 149.
- Leprus*, locus extra urbem, ubi *coriariorum officinae erant*, *Ach.* 724.
- Lesbii*: eorum *λαϊκασμός*, *Eccl.* 920 et *sch.* *Lesbii invenerunt τὸ ἀλογουργεῖν τῷ στόματι*: loci *Comicorum*, *Vesp.* 1346. *Λεσβιάζειν*: nam *Lesbii perstringuntur ἐπὶ τῷ παρανόμῳ πλησιάζειν*, *Ran.* 1308. *Lesbites λαϊκαστρία*, *Pherecrates*, *ibid.*
- Lesbus*: ibi *Napæus Apollo*, *Nub.* 144. *Ibi dux Agyrrius*, *Eccl.* 102.
- Lethes campus in Orco*, *Ran.* 186.
- Letoides* (Apollo), *Eq.* 1081.
- Leucolophas* (homo contemptus), *Eccl.* 645.
- Leucolophides*. Vide *Leucolophus*.
- Leucolophus*, pater *Adimanti*, *altis Leucolophides*, *Ran.* 1513. *Leucolophides*, *Porthaontis filius*, *Adimanti pater*, apud *Eupolidem et Platonem phitosophum*; *Ran.* 1513.
- Leuconoensis*, *Av.* 997.
- Leucophris Diana*, cui *Magnetiæ sacra fecit Themistocles*, *Eq.* 84.
- Leucothea*, *vel.* *Vesp.* 1413.
- Levis armatura minimi habita*, et *hostibus prima obijcitur*, *Thesm.* 232.
- Lex Attica de ἐπιλήθους filiabus*, *Av.* 1653; de *spuriis filiis*, 1656. *Lex erat Athenis*, nemini *licere ante tricesimum ætatis annum ut vel fabulum in scena exhibeat vel ad populum oret*, *Nub.* 510. *V. not.* ul 530. [*Lex de non oppugnerandis armis*, *Pl.* 451. *Lex Eleusinia de vestibus*, in quibus *quis initiatus fuerat*, deo *consecrandis*, *Pl.* 846. *Lex de peregrinis Athenas habitantibus*, *Ran.* 419. *Lex de Archoale fabulis Comicorum non exagitando*, *Nub.* 31. *Adda Antimachus*. *Lex ἐξὸν μὴ χορεύειν*, *Pl.* 954. *Lex ἐξὸν μὴ πρῶτον*, *Pl.* 1014. *Lex Cineæ et Phrini de compe-scendo juvenum luxu*, *Eq.* 577. *Lex ne quis ultra medimum cum femina de re aliqua contractum ineat*, *Eccl.* 1047. *Lex Solonis etiam eos puntebat*,

- qui stercus bovium furati essent, *Eg.* 655. *Kam.*] In *Aribus* Legum vel decretorum populi venditor, *φτισματοπώλης*, *Nubicuculium* vixulum conditam advenit, quem cito *Pisthelaerus* abigit, 1035—1052.
- Lexiarchici libelli*, *ληξιαρχικά γράμματα*, apud *demarchos*, *Nub.* 37.
- Libanus mons*, *Pl.* 703.
- Libatio*. *Libantes* dicebant adesse πολλοὺς κάθαρούς, *quo* abirent qui mali facinoris sibi conscii essent, *Pac.* 968. Post libationes dicebant, *Ἐκκέχυνται, κἀλεῖ θεῶν*, *Ran.* 479.
- Liberi* homines olim brassica et alliis flagellabantur, *Ran.* 621.
- Libya*: ibi multae aves et mirae formae animalia, *Av.* 65, ubi *Libyca* avis. *Libya*, patria gruum, *Av.* 1136, qui eo quotannis migrant, *ib.* 710. In *Libya* laserpitium, *Av.* 534. Memoratur *Libya* sch. *Av.* 1467, *Eg.* 804, 1180. *Libyca* σπολάς, *Sophocles* *Av.* 933. *Libyca* dialectus, *Av.* 122.
- Libya*, mater *Lamiae* ex *Belo*, *Pac.* 758.
- Libyes* quo honore affecterint *Ballum* *Cyrenes* apud ipsos conditorem, *Pl.* 925.
- Libystica* fabula de aquila suis pennis (in sagitta) percussa, apud *Aeschylum* in *Myrmidonibus*, *Av.* 807, 808.
- Lictores*, *βαδουχοὶ, βαδουχοί*, in *thymele*, curantes *εὐνομίαι* spectatorum, *Pac.* 734.
- Ligympius* a *Tlepolemo* occisus esse narratur ab *Alcmena* in fabula *Xenoclis* tragici, *Nub.* 1264. *Ligympius*, fabula *Euripidis*, in *Didascalis* non memoratur, *Av.* 1242. *Ligympii* fulminis jactus, qualis in *Ligympio* *Euripidis* aliquem urit, *Av.* 1242.
- Ligna* et picem exportare *Athenis* vetitum, *Eg.* 279.
- Lilaeum*, urbs *Doridis*, *not. Pl.* 385.
- Linnæ*, locus *Atticae* saepe *Baccho*, qui templum ibi habebat, lucum et festum cum choris ibi celebrata, ut testatur *Callimachus*, *Ran.* 216, 217, 219.
- Lindus*, *Rhodi* urbs, *Profl.* XI, 31; XIV, 1.
- Linda* longa, *Vesp.* 106, de qua vide in *Judices*.
- Lingua victimarum seorsum a ceteris exilis secabatur in sacrificiis, *Av.* 1705 et sch., *Pac.* 1060, sch. 1109. In publicis sacrificiis exciditur et *Mercurio* consecratur, sermonis domino, *Pl.* 1110. Lingua praconi fit, s. e. datur; nam praconibus victimarum linguae dabantur; sic *Callistratus*, *ibid.*
- Lipsydrum*, locus *Atticae* circa vel super *Parnethem* (v. not.): in id muro cinctum ab *Alcmaeonidis* in bello contra *Pisistratidas* civium pars collecta, *Lys.* 685.
- Liturgia*, *Eg.* 912.
- Lochus*, *λόχος*, quot millium cohors fuerit apud *Athenenses* et *Lacedaemonios*, variae sententiae, *Ach.* 1074. Adde *Lacedaemonii*.
- Locris*, *Av.* 152.
- Locus* quærens *τετραπυρολλίαις* dictæ, *Ach.* 871. *Locus* stis vacabantur olim tenentes, *Ach.* 1116.
- Λόχοι* duo in *Nubibus* introducuntur, ut *scholias* ad v. 889 dicit, in caveis textilibus, velut aves, pugnant inter se, *Justus* et *Injustus*, uter instituturus sit *Philippiden*. Post alterationes, in quibus utriusque mos apparet, 889—933, monentur a *Choro*, ut antiquam et novam disciplinam ordine exponant, 934—960. Antiquam et venerabilem educationem, ex qua *Marathonomachiae* *Athenis* nisibus orti, ut suam cum novae disciplinae nequitia comparant, egregie describit *Justus*, 961—1023, laudatus a *Choro*, illius ævi homines felices praedicante, 1024—1029 *Justo* insolenter illudit et arguit eum, dialecticæ fallaciarum imperi-
- um, rationibus convincit *Justus* et novam disciplinam non solum homines omnia præbere ostendit, sed obtinere etiam apud omnes invidio modo, 1034—1107. Quare victum in *Athenis* *Justus*, et ad spectatores citatus (transiit), 1102—1104.
- Loricæ*, alie *ἀνοσίδωροι, ἰσίδωροι*, *Pac.* 1228.
- Lovias*, *Eg.* 1647, 1072; *Pl.* 8. Quare ita dicitur *Apollo*; *Pl.* 8.
- Lucernas* gestantes *iacervi*, *Lys.* 1003.
- Lucifera*, *Φωσφόρος*: per eam jurat mulier *Lys.* 738. *Vide Diana*.
- Luctantes* a ventre vestes rejiciunt, quare, *Eg.* 1083 et sch. *Luctatorum* fraudes, *Ran.* 1400.
- Ludus* *ἀπὸ καὶ ἀποπέδ*; *Pl.* 616. *Ludus* de *metibus* quærit, *Pl.* 1067. *Ludi* *χέρων*, *Chytrorum* festo celebrati, *Ran.* 218.
- Luna*, mater *Musæ* vocis ex *Eumolpo*, *Ran.* 1033.
- Luna*, *Diana*, *Hebe* eadem, *Pl.* 594. *Conf. Diana*, *Hebe*. *Græci* *lunam* observabant, ut ante pugnam *Marathonensem*, *Ach.* 84. *Luna* eclipsis facta *Bordromione* anni quo *Stratocles* archon erat, *Cleome* dicitur creato, *Nub.* 824. *Luna* sedem speculantur philosophi, *Nub.* 1507. In eadem fabula *Luna* introducitur quæres de turbatis nova temporum computatione festis, quæ luna vicissitudinibus respondere debebant, 607—626. Adde *Speculum*.
- Lunæ* status impostite, quare, *Av.* 1114 sq. et schol.
- Lupini*: eis pro calculis suffragatorum alebantur fides, ante *χορὸν*, *Vesp.* 333. *Lupinos* rodere et assila, de *judicibus*, *Lys.* 699 coll. *Eg.* 41.
- Lupus*. In *Attica* olim lex jubebat *lupos* cædi cum magno præmio cadentis: inde *Apollo* *ἰάκωσ* et *λυκαρόσ*, *Av.* 389.
- Lusciniæ*: ejus invocatio et laus eximia, *Av.* 209—272. *Lusciniæ*, secia hymnorum *Gheri*, *Av.* 676 sqq. Adde *ib.* 1381 et schol. *Verno* tempore in *Attica* apparent *lusciniæ*, *ib.* 683.
- Lustrator*, ὁ *περιεργαστός*, concionis, *Ecll.* 128. *Populus* *Atheniensis* quævis in concionem convenerat, *Iustrabatur* porcello, qui *κάβαρρα* vocabatur, *Ach.* 44.
- Lusus*. *Vide Ludus*.
- Lycabetti* apud *Aeschylum*; *Lycabettus*, mons *Atticae*, *Ran.* 1066.
- Lyceas*, *λύκιος*, *Phrynichus* *Av.* 11.
- Lyceum*, gymnasium *Athenis*, intrant et exeunt cum armis militantes: non in eo ut proxime urbem sito *ἐκβολῆς* et probationes militum fiebant, *Pac.* 355.
- Lychnus*: ejus origo a figuli rota et monus, *Ecll.* 1—17.
- Lychnus*, *lychnechus*; *fr.* 274. *Lychnorum* fungi scintillantes pluviam significant, *Vesp.* 260—263 et schol.
- Lycnius*, (*Motes*) filius *Celei*, pater *Amphithæi*, *Ach.* 50.
- Lycis* poeta comicus, qui ut *frigidus* perstringitur; nihil ejus supererat *grammaticorum* tempore, *Ran.* 14. Vocatur etiam *Lycus*, *ibid.*
- Lycius* *Apollo*, *Eg.* 1240.
- Lycio*, filius *Autolyçi*, homo mollis; alii memorant *Lycionem* (vel *Lycum*) *quinquerctionem*, nam *εὐαλυκῶνισσος* legebant nonnulli *Vesp.* 1169.
- Lycio*, concivis, in *Vespis* 1301.
- Lycio*. *Lycionis* exor, *Rhodia*, mater *Autolyçi*, ob turpes mores in *comædiis* notata, velut ab *Enpolidæ*, *Lys.* 270.
- Lycomedes*, rex *Seyri*, dolo necat *Phæacum* exulem, deinde ab *Atheniensibus* doctus, *Pl.* 627.
- Lycophon* *Chalcidensis*, impellens *Protæum* *Philidæpno*, *Alexandrius* veteres *comædiæ* *ἐπιπέσει*, *Profl.* IX, a, 14 sqq., 36, p. XIX; X, a, 4 sqq.

Lycopodes, dicti satellites tyrannorum (Pisistratidarum), quare, ex Aristotele, Lys. 665.

Lycurges Eschylus tetralogia, Edoni, Bassarides, Neanisci, Lycurgus satyricus, Thesm. 136.

Lycurgus Bacchum fugat, vite emittit, ex ejusque lacrimis crambe oritur, Eq. 630.

Lycurgus, Pedicorum princeps, Vesp. 1223.

Lycurgus Atheniensis Ibis dictus, vel quia Aegyptius origine, vel quia longis arribus, Av. 1296. Certe a Phœocrate Aegyptii dicuntur ejus παρρησίαν, a Cratino ipse dicitur gestare καλῶσιπρον, ib. 1294. Perstringitur hic vel ut peregrinus vel ut improbus, ibid.

Lycus, Pandionis filius, a patre in divisione imperii Diacriam accepit, Vesp. 1223, Lys. 59. Lycus calumniis effecit ut Theseus ostracismo Athenis ejiceretur, Pl. 627 cum nota Hemeterhusii.

Lycus, heros vicinus tribumali, ad quod positum ejus fanum vinctibus cinctum: ei judices aliquid consecrabant ex mercede sua, Vesp. 389—394. In eadem fabula effertur Lycus heros et ejus herosum, male pictus, ut Cleonymo similis aspectu sit, deformis et armis nudus, 819—823. Lyci decas, ib. 389, not. Pl. 627.

Lycus, quinquertio, Vesp. 1169.

Lycus, pater Thrasybuli (Stirienensis), Pl. 550.

Lycus idem qui Lycis, Ran. 14.

Lydi. Lydorum cœnes, fr. 413. Lydiæ poelæ Dianam venerantur, Nub. 600. Lydiæ tincturæ celebres, Pac. 1174. Lydia harmonia, Eq. 989.

Lydia: ejus satrapa Cyrus minor, Eq. 969.

Lydus (de homine contempto), Av. 1244.

Lygdamis, pater Artemistiæ, Lys. 675.

Lyncæus acutissimo visu, Aphareï filius, Laco, frater Idæ; de quo fabulæ poetarum afferuntur et earum explicatio (Palæphati), Pl. 210.

Lyncæus, filius Aegypti (quam Hypermæstra servavit), Danaid., fr. 258 cum nota, sch. Pl. 210 cum nota.

Lyra: in ea olim calamus erat pro cornu, teste Sophocle, Ran. 230. Arundo lyræ idonea, ib. 232 sq. In conviviis canebatur lyra, quam convivator κύκλα convivantibus dabat, Nub. 1355. Lyra convivis non deinceps, sed ἐναλλάξ tradebatur: hinc scolia, διὰ τὴν σκολιὰν τῆς λύρας περιφορὰν dicta, Vesp. 1239.

Lyra carmina: cyolia, parthenia, et alia, Av. 218 sq. et sch. Lyrici poelæ choris, tibis, lyra canebant poemata, Nub. 333. Eorum carmina in pompas ad festa deorum προσοῖδα, Av. 853. Lyricorum poematum δεκάς, Prol. X, b, 18—22.

Lysander a Cyro accipiebat mutuum pecuniam ad bellum, Ran. 365. Vicit classem Alcibiadis, ipso absente Antiocho gubernatori commissam, Ran. 1422.

Lysias, dux ad Arginusam, supplicio affectus, Ran. 1196.

Lysides, ovium venditor, Eq. 765, coriorum consolor et sector, demagogus, ib. 739 sq., ubi et v. 132 ejus non nominati administratio respublicæ Atheniensis tangitur.

Lysicrates, Athenientium dux improbus et peculator; perstringitur ut corrumpi se patiens. Sunt qui tragicorum poetarum plagiarium obscurum hic intelligi putent, Av. 513.

Lysicrates: ejus nasus: erat enim homo sinus et deformis, Eccl. 830. Lysicrates pigmento sibi capillos tingit atros, ibid. 736.

Lysilla, nomen muliebre, Nub. 684. Mulier, in Thesm. 374.

Lysimacha (bellum solvens, nomen muliebre, ad significationem respicendo positum) Lys. 554. Lysimacha dicenda est Pax, Pac. 992.

Lysimachides archon, Vesp. 718.

Lysistrata fabula docta Callia archonte (Ol. 92, 1), per Callistratum, Arg. I, 173. In ea Lysistrata, persona ficta ἐπὶ τοῦ λόγου τὸν στατόν, a solvendo exercitu, consilium cepit viros ad pacem inuendam vi cogendi et Græciam totam hoc modo servandi: quare mulieres ex Bœntia, Peloponneso et Attica convocavit: quæ initio fabulæ tarde adventum, indignante Lysistrata; tandem collectas fateri cogit se male ferre absentiam virorum et pacem cupere unanimes: quam uno modo confieri exposit, si ad unam omnes viris neget concubitum, vel, verberatæ, præbent maligne et insuaviter. Nolunt mulieres, sed tandem ut in eam rem conjurent a Lysistrata compelluntur; arcem, in qua thesaurus civitatis, interea a provectoribus ætate sacrificiorum specie occupatum iri, 1—239. Audito clamore cum mulieribus abijt in arcem, 240—253. Quom in eo sint senes et Provisor, πρόβουλος, ut vesces admoveant arci, Lysistrata egreditur rem sana mente compositura; ad minas florum mulierum multitudinem evocat et audientiam sibi parat, 431—483. Illic arcem a mulieribus occupatam dicit, quo pecunia publica salva præstetur neque geratur bellum, 488 sqq., et pluribus explicat mulieres diu tacitas ingemuisse malis consiliis virorum; nam vicissim tacendam esse viris, si forte mulieres restituere rem possint, 507—538; ac sane ridiculos esse bellatores in foro versantes; se res turbatas ita esse explicaturas ut glomerem lanæ, 551—586; neque indignas esse quibus respublica committatur, quum ipsæ pariant bellatores; præterea summa cum injuria per bellum virgines consensere, 588 sqq. Interea mulieres arcem quovis modo deserere tentant ob pruriginem, et ægermine retinentur a Lysistrata, 708—780. Cinesia accedente cupidinis pleno, uxorem ejus commonefacit jurisjurandi et maritum quovis modo ludificare jubet, ipsa majorem viro ardorem injiciens, 831—864. Tentigine compulsi Græciæ populi de pace legatos mittunt, qui Lysistratæ, potentissimæ femine, querelas dijudicandas committunt, 1073 sqq. Διαλλαγῆν adducere jubet legatos populorum eadem aqua Iustriæ aras conspergentium Olympiæ, Pælis, Delphis, et Lacones primum commonefacit beneficiorum olim ab Atheniensibus in ipsos collatorum, deinde Athenienses tyrannorum ab Laconibus ejectorum; cui bono igitur bellum mutuum? 1112—1161; hinc utrisque persuadet ut sibi invicem aliquid concedant; concessis quæ vult, epulo eos excludit, 1163—1187 sqq., et uxores inter choreas iis reddit, 1273 sqq.

Lysistratus (Cholargensis), verborum novator, Dædal., fr. 1. Lysistratus, opprobrium Cholargensium, cognomine χηναλώπικη, ut mollis, apud alios Gouicos ut pauper et aleator perstringitur, scelestus, albus et esuriens, Ach. 855—859. Perstringitur ut adulator, Eq. 1265, ubi cum Thumanti jungitur. — Lysistratus scurra lepide fallit Philocleonem, in Vespis 787—795, fortasse ille qui Καλαγγίων βυειδός in Acharn. 865. Alius Lysistratus, Macaræi filius, perstringitur ut cinædus, 787. Lysistratus inter convivas est in Vespis, 1302, 1308.

Lysistratus, de Lysistrata dictum Lys. 1105.

M.

Macareus, filius Eoli, subigit uterinam sororem

- Canachen in Æolo fabula Euripidis, Nub. 1371, Ran. 849.*
- Macareus, pater Lysistrati cinædi, Vesp. 787.*
- Macaria, Hercules filia, pro Heraclidis et Atheniensibus se morti dedit: hinc Athenienses sepulcrum ejus floribus sertis coronabant et proverbio nomen ejus celebrabant, Eq. 1151. Nonnulli Macariam locum in Orco esse statuebant, ibid.*
- Macco, mulier stupida, Eq. 62, 396.*
- Machaon, filius Æsculapii, Pl. 639, ex Lampetia, ib. 701.*
- Machinæ scenicæ sunt ἡγεῖον et βρονταῖον: hoc amphora lapillorum plena constat, qui contra lebetem æneum jaclantur, ad tonitru imitandum, Nub. 292, 294; et ἑώρα, qua deus in scenam demittebant et confabulantes in aere exhibebant, Pac. 78.*
- Machinarum (theatri) artifex, μηχανικός, Pac. 174, fr. 234.*
- Mæcis dicta Eubæa ob formam longam, Nub. 212.*
- Mæmacterium mensis διακάμος, secundum Philetaurum: eo ἔνοσι ex urbibus in judicium evocabantur, Av. 1046.*
- Mænades cum Baccho, Lys. 1283.*
- Maotis palus, in Scythia secundum Herodotum, Nub. 273.*
- Magistratum rapacitas tangitur Av. 1111 sq.*
- Magnes, veteris poeta comedie excellens, fabulis ingeniose fictis (quarum quinque ab Aristophane significantur) victorias multas adeptus, senex ab Atheniensibus negligitur, Eq. 520—525. Atheniensis, undecies vitæ; ejus fabulæ perierunt, quanquam novem ei tribuuntur, Prol. III, 24—26.*
- Magnes Megenetus, alii Manes, Ran. 965.*
- Magnesia: eam urbem Themistocles ab Artaxerxe accepit ad frumentum; ibidem est sepultus, ejusque ossa per dolum Magnetibus auferunt Athenienses, Eq. 84.*
- Malta promontorium, Ran. 33.*
- Maliensis sinus, Lacedæmoniorum, Lys. 1169.*
- Mála in arcas recondere cum vestibus solebant, ob odoris suavilatam, Vesp. 1056 sq. Mállo petere, ad rem veneream excitare: nam sacrum Veneri malum, Nub. 997.*
- Manmacythi, stolidi, a Manmacytho quodam stolido; sic Didymus; alii aliter, Ran. 990. Platonis comici fabula ita inscripta, ib.*
- Manes servus, Pac. 1146, Lys. 908, 1212, Av. 1311, 1329. Plurali ib. Av. 573, ubi sch.: frequens nomen servorum.—Quid sit Manes in collabi ludo, Pac. 1244.*
- Mania, servæ nomen, Thesm. 728, 739, 754, Ran. 1345.*
- Manodorus servus, Av. 657.*
- Mantineæ: ibi male pugnarunt Athenienses (ol. 90, 3), Av. 13.*
- Marathon, locus palustris, ubi frequens planta φλώξ, Ran. 1296, in Tetrapoli Atticæ, Lys. 285. Pratum æmænum Marathonis, Av. 246. Ibi attagen, 250. Marathonica pugna: in ea Persæ victi ab Atheniensibus solis, dum Lacedæmonii plenilunium præstolabantur, Ach. 696 sq., sch. 84, Eq. 781 et sch., 1334. Ibi dux Persarum Dalis, Pac. 289. Votum Callimachi in Marathonica pugna, Eq. 600. Marathone tropeum, fr. 363, Eq. 1334, Vesp. 711, Lys. 285.*
- Marathonomachæ, Ach. 181, Nub. 986. (Marathonomachæ) magni et quadricubitales, Vesp. 553.*
- Mare. Ad mare veteres lustrabantur, Pl. 656.*
- Maricas Vide Eupolis.*
- Marilades, nomen senis Acharnensis, fictum a μαριλά, Ach. 609.*
- Marsipias orator in loquax, contradictionis et turbulentiæ amans perstringitur in comædiis, Ach. 701.*
- Mars, Ἄρης, Pac. 457, fr. 471, etc. Est geminus filius Jovis, Av. 1653, non idem qui Engalius, Pac. 657. Adde Enyalius. Martem spectare, de audacia, Pl. 328.*
- Martis pullus de forti et bellicoso, Av. 835. Martis plenum drama Eschylî, Septem adversus Thebas, Rem. 1021. Marti arietem aureo vellere immolat in Cudchis Phrygius, Nub. 257. Ei sacra est Thracia, Av. 1369. Mars jamulum jussit custodiam agere in Vulcani domo, quum ipse Venerem haberet; negligentem Mars deprehensus in gallum gallinacuum intulit, mane canentem ex memoria pristini status, Av. 835. Martis filius Cyrenus, Ran. 966.*
- Marsyas, magister Olympi, Eq. 9. De musicæ scientiæ cum Apolline certavit, Ran. Arg. IV.*
- Masyntias, servus, Vesp. 433.*
- Mater montana, Rhœa, Av. 746. Mater magna deorum et hominum, Cybele, Rhœa, Av. 875, 876. Adde Phrygæ Medea, ab Iasone rapta, Pl. 521. Cogendo Iasonem in juventutem restituit, apud Nostorum poetam; Simonide et Pherecyde iuvare, Iasonem, Eq. 1371. Eadem apud Eschylum Bacchi nutrices cogendo in juventutem restituit, ibid. In fuga cistam phrymæcorum in Thessaliam eiecit, quæ pullularunt et Thessaliam venenis repleverunt, Nub. 749. Medi mater ex Ægeæ, Pac. 289.—Medea Melanthis tragici, Pac. 1011.*
- Medi, Eq. 478, Thesm. 337, 365, etc. Vide Persæ. Medorum regio irrigua optimam et celebratam herbam emittit, Eq. 606. Ibi Medica herba, egyptia, etiam τριφυλλος dicta, ib. Ex Medicis spoliis constructum in arce Athenarum templum Minervæ χροσθεραπείης, Eq. 1169. Medicus lochus (?), Eq. 606, ubi v. nol.*
- Medicamenta: eorum genera, κατάπλαστα, χριστά, ποτά, Pl. 717.*
- Medici Athenis perstringuntur Pl. 407 sq.*
- Medimnus quæ mensura, Nub. 643.*
- Medus sine camelo, res mira: nam Medi plerumque camelis vehi solent in expeditionibus, Av. 278, 277.*
- Medus somnus, pro infesto, Vesp. 13.*
- Medus avis, Av. 277; dubitatur an eo nomine aris extiterit; erat Περσικός ὄρνις Kebabatorum; ib. et sch. 485, 833.*
- Medus, Medææ et Ægei filius, ex quo Dalis, Atticom ideo ut suam deponens, Pac. 289.*
- Megabazus, satrapa Darii regis, qui Ægyptum cepit et ex Memphide Græcos abegit, Av. 481. Quomodo exciderit Athenienses in Ægypto, Pl. 178.*
- Megacles, Eretriensis, filius Casyræ, Nub. 46, 63, divitiis hereditate acceptas comeditis, postea ex republica administranda alias adeptus esse fertur, Ach. 614. Parallorum præses, Vesp. 1223. Megacles ἔστυδι, purpureo pallio, amictus Urbem curru iitavit, Nub. 69 sq. Ter vicit Olympia; in exitum eiecit a Pisistrato, rediit δὲ ἰπποπόσιον, et cum Pisistrato, qui victoria præconium concesserat, jungitur, ib. Megacles columna, id est donus Megactis latipides, soli opum reliqui ex ejus voracitate, Nub. 815. Megacles (plurali), Georg, fr. 177, b.*
- Megenetus Magnes, Vide Phormisius.*
- Megallus (Siceliota vel Atheniensis) μέγαν species inventor, Telmess., fr. 451.*
- Megara: risus Megaris ablatas, de infecto, quia Megarensis invidis Musis comædiam et risum tentabant, Vesp. 57. Megara memorantur sch. 191. In Pace Megara in mortarium conferenda mittit Bellum, 246 sq.,*

- allium scilicet inficiens, cæsus feracissima erat Megaris*
- Megarenses.** Eorum commercia cum Atheniensibus per sycophantas premuntur, defende, ob furtum (ut fingitur) ancillarum duarum Aspasæ, Megarenses per Periclis decretum abiguntur terra marique ðitione Attica: hinc ði Lacedæmonios implorantur, ut ad antiquandum hoc decretum cogerent Athenienses, *Ach.* 517—538, *add. sch. Pac.* 609, ubi Periclis decretum in Megarenses, *sch. Nub.* 302, *Pac.* 246. *Incusabantur a Pericle sacrum deabus agrum exercuisse, Ach.* 532, *Pac.* 605, et post decretum Periclis accusant Athenienses apud Lacedæmonios, *ibid.*, quorum erant socii, *Pac.* 246. In *Acharnensibus* Megarensis venit in forum Diæropolidis, filias suas pro subus venditurus, ob summam famem et egestatem, in quam conjecti erant Megarenses decreto Periclis: Megarensium miserissima conditio ea þþæi graphice describitur, 729—835. In *Pace* Megarenses pacem cupiunt, fame quippe pereuntes. 481—483, edicto impeditis commerciis cum Attica; etiam ob expeditiones Atheniensium vastantium regionem ipsorum, et Nisæam emporium eorum obstruentium. Athenienses eos vehementer oderunt et pacem pertinaciter negarunt, *Pac.* 482: nam belli causa esse credebantur, ob iram Periclis excitatam, 502, ubi *Mercurius*: Odit vos dea (Pax), quam primi iuxistis alio vestro. Nimirum Megarenses vendebant melopepones, lepores, porcos, allia (*conf. Megaris*), sal, *Ach.* 520 sq., *sch.* 525.—Megarenses, Corinthiis olim tributarii, multa passi ab iis desciverant; quare advenientem legatum Corinthium, non ferentes ad nauseam inculcantiem Διὸς Κόρινθον, verberabant acclamantes sibi καὶ κατὰ τὸν Διὸς Κόρινθον, *Ran.* 439. Megarenses leprosi, *Ach.* 724; male audiebant ut perfidi, fæcti, astuti, *ib.* 738. Ostracismus apud eos, *Eg.* 855. Megarensium dialectus, *Ach.* 732, 757, 763.—Megarensis Susarion, Tripodiscus, *ProL.* IX, a, 30; b, 46.
- Megareus:** ejus et Danae, secundum nonnullos, germanorum concubitus in *Æolo Euripidis, Ran.* 849.
- Megarica Crura,** locus *Megaridis*, Lacedæmoniorum, *Lys.* 1170. Megarica fabrica, *fraus*: nam Megarenses perstringebantur ut alia agentes, alia profidentes, *Ach.* 738. Megarica vasa, *Nub.* 1203.
- Megarica a Pandione rege Atticæ adjuncta;** in divisione regni Niso filio data, *Lys.* 58, *Vesp.* 1223. Ad Megaridum pertinebat Salamis, *Lys.* 59. Megaris alii feracissima, *Pac.* 246, *Ach.* 525. Inde igitur allia, *Pac.* 1000, et ficus in Atticam apportabantur, *ib.* 1001.
- Melanon** adolescens, fugiens nuptiarum, solus in montibus degebat, *Lys.* 785—796, 807. Scholiastæ hoc ad Milanionem referunt, quem *Atalanta* potius fugiebat, 785.
- Melanippe** ab *Neptuno* in scapha subacta, *Lys.* 139. Melanippæ *Euripidis, Thesm.* 547.
- Melanthius Messenius,** ex *Periclymeno Nelei* filio oriundus, *Ach.* 146, Arcas in Attica habitans Xanthum *Beotum*, qui regem Atheniensium ad singulare certamen provocaverat, hoc accepto vincit fraude, ἀπάτη, a Baccho Μελαναίγιδι adjutus: unde *Apaturiorum festum, Pac.* 890, *Ach.* 146.
- Melanthius** ab *Ulysse* suspensus, *Pl.* 312.
- Melanthius,** poeta tragicus, acerba voce, et frater ejus, ipse quoque tragicus poeta alibi non memoratus, sunt fœdi, impuri, lurcones, digni quos magno screatu *Musa* despuat, *Pac.* 804—816. Melanthius tragicus perstringitur ut mollis, einædus, leprosus, turco;
- loci Comicoꝝ,** 804, 807. In eadem fabula idem Melanthius, ὄφραγος, optatur ut sero veniat in forum, divenditis jam piscibus, et ejulans abeat, canens monothiam ex *Medea* sua, 1008—1014. Idem Melanthius ut leprosus perstringitur *Av.* 151; alibi ut improbus, summa mollitie, helluo, loquax, *ibid.*
- [Μέλη διόρρυμα et τρίρρυμα, *Ach.* 203; τρίρρυμα et τετράρρυμα, *ib.* 665. Μέλη choricæ, alia παροδικά, alia στάσιμα, alia μεσοδικά, alia προδικά, alia ἔξοδικά, *Vesp.* 270. *Kust.*]
- Meleager:** ejus res a *venatione Calydonia* narrantur, *Ran.* 1238. Meleager, *tragedia Euripidis, Ran.* 864.
- Meles, Pisicæ filius,** *citharædus pessimus, Phærcerates Av.* 858.
- Melesias,** nomen virile, *Nub.* 686. Melesias, pater *Thucydidis, Alopecensis, Ach.* 702, *Vesp.* 947.
- Melestippus legatus ab Lacedæmonios Athenas** missus initio belli *Peloponnesiaci*: ubi nihil ab Atheniensibus impetraverat, discedens in finibus dicebat eum diem magnorum initium malorum fore Græcis, *Pac.* 435.
- Meletidæ, stolidi,** a Meletide quodam stolido; alii a melle derivant, *Ran.* 991.
- Meletus,** tragicus poeta, *Ceryt.*, fr. 198, idem qui *Socratem* accusavit, perstringitur ut frigidus in poesi et improbis moribus, *Ran.* 1302, ubi Meleti scolia, Meletus, *tragediarum poeta, Laïi filius* (ab *Aristophane* dictus in *Pelargis*, quod eodem anno *Oedipodiam* Meletus doceret; veriorum rationem v. in not.), fr. 376. Meletus *Calliam* subigit, *Georg.*, fr. 176.
- (*Melissæ, sacerdotis Dianæ*: quibus præsunt) *Μελισσωνόμοι, Ran.* 1274.
- Melistiche,** uxor *Smicythionis, Eccl.* 46.
- Melite, pagus Atticæ, dictus a Melite nympha,** quæcum concubuit *Hercules*; ibi clarissimum templum *Herculis* ἑλετικῶνον, qui ibi parvis mysteriis initiabatur, *Ran.* 501. In eo pago habitabat *Callias Hipponici, ibid.* Partem ejus pagi vulgo falso *Colonus* dicunt, *Av.* 997.
- Melitenis caper,** (*Eucrates*), *Senect.*, fr. 193. Melitensium ædes, fr. 170 (ubi v. Nam recte *Μελιτέων* restitutum). *Melitenis Philonides, Pl.* 179, 303.
- Melius.** Melia fames, a *Melo, urbe Thessaliæ* (imo insula *Ægæi maris*), ab Atheniensibus ductu *Nicte* (v. not.) obsessa et fame ad deditionem coacta, *Av.* 186. Melii fame perditæ a *Nicia, Av.* 363. Melius positum pro atheo *Nub.* 830: nam *Melii* ob *Aristagoram* et *Diagoram* ut impij exhibentur in comædiis. Melius *Diagoras, Av.* 1073, *sch. Ran.* 320.
- Mellita placenta mortuis data Cerbero** objicienda, *Lys.* 601.
- Melus insula:** eam de *Diagora* indignati ἐκώφεσαν Athenienses, *Nub.* 830. Melus expugnata, *Av.* 1073.
- Memno, filius Jovis,** qui ad *Trojam* cecidit; eum patris jussu certis diebus ligent dii, *Nub.* 622. Μενμόνες καὶ ὠνοφθαλμοπόμοι (pro singulari) apud *Aeschylum, Ran.* 963.
- Memphis.** Eam urbem *Ægypti* diripuit et Græcos inde abegit *Megabazus satrapa Darii, Av.* 484.
- Menander, Diopithis filius,** Atheniensis, genere et vita splendidus, amicus *Alexidis*, a quo institutus dicitur, ἔφηβο; primum *Philocle archonte (Origen)* docebatur. Obiit 52 annos natus, scriptis 108 fabulis, *ProL.* III, 78—83. Personæ (larvæ) in ejus comædiis quales, *ProL.* I, 89 sqq.
- Menelaus rex, Av. 509, maritus *Helenæ, Thesm.* 866 sq.**
- Menelaus** (post *Trojam* captam ulturus injuriam uxoris consuecta *Helena* nuda abjecit ense, ex *Ibyco* et

Lesche, Lys. 155 sq., et apud Euripidem, *sch. Vesp.* 714. In Thesmothiazusis ejus in erratione Aegyptum appellentis, Helenam inventientis et abrepturi partes ex Helena fabula sua expressas agit Euripides, 871—924.

Menippus Atheniensis Hirundo vocatus, quia equo utebatur inusto insigni, Av. 1293.

Mensa tripes, Telm., fr. 447. Ferens mensam, in qua sunt myrti Archontibus, *Georg., fr.* 175. *Mensae in templa, Pl.* 678.

Mensis in tres dexādas divisus, Nub. 1134. *Mensium suorum dies qua ratione Athenienses numerent, ib.* 1131. *Mensis lunaris ultima dies, τραχιά, novilunium, quare dicta sit ἐνῆ καὶ νέξ, ib.* 1134. Eadem Δραμητιάς dicta, *ib.* Ea solvendae erant usurae et pecuniae mutuo sumptae, *ib.*, et prytaea deponenda, 1180. De ἐνῆ καὶ νέξ ut de biduo argutatur Phidippides, 1179 sqq.

Merces judicialis, ecclesiastica, theorica, Ran. 1465, *Eq.* 51, 1352. Merces ecclesiastica, pessimium institutum Agyrrhii, *Eccl.* 183—188, *sch.* 102, 284, olim obolus, *ib.* 302, nunc triobolum, *ib.* 308, 293, 380, 392, etc., *sch.* 547; nulla autem prorsus erat Myronidae tempore, *ib.* 303 sqq. Merces ecclesiastica, diobolum, al. triobolum (sed schol. male hic et 330 confundit cum judiciali mercede), *Pl.* 171, triobolum est, 329. Merces iudicium varia, prout demagogi statuebant, ut Aristoteles dicit in *Politici, Vesp.* 684, *Pl.* 329. Olim duo oboli, deinde ducum populo blandientium beneficium tres oboli, *Ran.* 140, *Av.* 1541, auctore Cleone, flagrante bello cum Lacedaemoniis, *Vesp.* 88, 300. Aristophanis tempore adeo ad drachmam evectam fuisse addit *sch.* *Ran.* 140 (haud dubie errans). Triobolum est *Vesp.* 609, 684, *Hor., fr.* 483, *Av.* 1541, *sch. Eq.* 51, 255, etc. Merces iudicium Atheniensibus non paucis redditus unicus, *Vesp.* 300 sqq. Appendebatur a calagreta, *ib.* 695. Bini drachmam accipiebant moneta permutanda et dividenda, *Vesp.* 788 et *sch.* Triobolum in ore domum reportabant, *ib.* 609. Ex ea mercede aliquid consecrabant Lyco heroi, *Vesp.* 380. Magna pars reddituum civitatis in eam insumpta, *Ran.* 1466.—Merces patronorum reipublicae, τὰ συναγοριζόν, drachma, *Vesp.* 691. Merces legatorum diurna, duae drachmae, *Ach.* 66, 90. Mercedem poetarum diminuit Agyrrhiius, *Eccl.* 102.

Mercurius, Ἐρμῆς, Nub. 1234, volat et alas gerit, *Av.* 573, ut nuncios deorum, cum pelaso alato, *Av.* 1203. Per eum dii gladium mittunt Pelco feris objecto, *Nub.* 1063. Mercurius δάκτωρ, apud Homerum, *Pl.* 1170. Et iugum victimarum datur in publicis sacrificiis, *Pl.* 1110. Mercurius intento membro, ut Priapus, *Lys.* 1079. Adde Hernia, Hernula. In *Cyl lene, monte Arcadiae, colitur, Ran.* 1266. Mercurio sacrae sunt sortes, *Pac.* 365. Ἐρμῆν vocandum dicunt eum qui in sortiendo primus exit, *ibid.* Eidem τετραῖδες mensium sacrae, *Pl.* 1126. Eidem sacrae est βραχίων animalium irrationalium, *Pl.* 1128. Mercurio porci immolabantur, *Pac.* 386. Ei secundum nonnullos arietem aureo vellere immolavit in Colchis Phryxus, *Nub.* 257. In libationibus Mercurio diluto vino libatur, ceteris diis vero, *Pl.* 1132. Mercurii festum Pellenae in Achaia, ubi agones, quorum praemium laena, *Av.* 1421. Mercurius μεγαλωράτος deus, *Pac.* 394. Mercurii cognominia ἡμίλλα, στροφαίος, ἑμπολαίος, δόλιος, ἡγεμόνιος, ἐνεγκύσιος, *Pl.* 1153—1165 cum scholiis, ubi haec explicantur. Mercurius forensis, cuius statua in medio foro, *Eq.* 297. Mercurius ἑμπολαίος, *Ach.* 816. Mercurius δόλιος, fraudum pa-

tronus, *Thesm.* 1202, *sch. Ran.* 1144. Ἰππεε furcis se coli significat in *Pace* 402. Ei farum ars sacra, *Pl.* 1134. Fures capti ὡ φῶι Ἐρμῆ dicebant Mercurio, opinantes se non rite ei sacrificasse, *Nub.* 1478. Mercurius erat γένιος et καταβάτης apud Rhodios et Athenienses, *Pac.* 650. Mercurio Infero sacra sunt Chytris, decimo tertio die Anthesterionis, πανσπερμία cocta in olla (χύτρα), quam nemo gustat, *Ach.* 1076. Nam ei sacrificatum erat soli a servatis ex diluvio, ut placent deum in mortuos illa calamitate; narrat Theopompus (grammaticus), *Ran.* 218. Mercurius Inferum, paterna inspectans inuertia, invocatur in *Choephoris, Ran.* 1126 sq., 1138; quae explicantur ab Aeschylō de Erioulo, 1143 sqq., contra veram mentem Aeschylō, ut Aristarchus statuit, 1144. Mercurius Νόμος, gregum ἔποπος, *Thesm.* 977. Mercurium πρόγονον veneramus paludis accola, *Arctades ad Stymphalidem paludem, Aeschylus in Psychagogis, Ran.* 1206. Mercurius Strepseus (ab ὀππῶ Thracico Strepse), *fr.* 174 (παρὰ τὸ διεστράφη τὰς ἐπέε γραμμῆ. Cramerii Anecd. Ox. vol. II, p. 53, 14, ubi idem fr.). Mercurius Triceps (Ius in quadricipitem Mercurium in trivio Ceramici positum), *Triphal., fr.* 408. Per Mercurium jurant viri *Eccl.* 445, *Ran.* 1169, al. Mercurius invocatur in Thesmothoriis, *Thesm.* 299.—In *Pace* Mercurius solus in caelo restat vasa servans, quum dii in ultimum recessum fugerint: Trygaeum advenientem primum truculente excipit, mox carnis oblati placatum narrat cor dii Graecis usque belligerantibus irati caelum Bello cesserunt, qui Pacem in profundo antro concluserit. Bello tumultuante et cum mortario exeunte abijt, 180—233. Trygaeum ut videt cum agricolis Pacem extrahere tentantem, cum clamore impedit, Jove mortem denunciat e qui Pacem effodiens deprehendatur: sed tandem precibus per carnes oblatas, detecta a Trygaeo conjuratione Solis et Lunae in deos, promisso principatu in festis plurimis aliorum deorum, mitigatur, et operaturos ipse iucitat, 362—427, indicans et impellens populos qui malignam operam praestant, 459 sqq., 475 sqq., 500 sqq. Educta Pace civitates amice confabulantes inter se et pacis instrumentorum officines laetos monstrat; agricolas rus suum abire jubet, et alacritatem eorum admirat, 538—565. Explicatur absentiam diutinam Pacis, narrat ortum et progressum belli, et quibus artificis oratores, quorum Cleo, Pacem saepius accedentem abegerint, 603—648. Pacis, quae cum spectatoribus colliquis non vult irata, est interpres, 657—702. Deinde Oporam dat Trygaeo in matrimonio. Theoriam tradit ad senatum abducendam; valedicit Trygaeo, quem cum ea descendere de caelo jubet, quum cantharus Jovi jam fulmen gerat, 706—726.—In *Pluto* Mercurius ad Chremylum accurrit nuncios Jovem domum et totam familiam in barathrum abjecturum, quia post visum Pluto reparatum nemo amplius diis sacrificet, 1079—1118; sibi quoque pereundum esse, nisi Cario cibum dei: cui sua tot ministeria offerit; at ea jam, acutum cernente Pluto, inutilia esse omnia demonstrat Cario, nisi forte certaminum festorum praesidium, Pluto convenientissimum. Ita acceptus, ex la lavatum mittitur ad poleum, 1119—1170.—Mercurii ἀπόγονος Colonus, *Av.* 874.

Meretrices nobiles Corinthi recensentur Pl. 149.

Metrops, pater Achaei cognominis Cillicentis, Milesius, Pac. 363.

Merulae: quare pennae iis in nares inserantur quereit sch. *Av.* 1081.

Meson, locus tribunalis, Vesp. 120.

Messene urgebat Lacedæmonem (post defectionem Helotarum), *Lys.* 1141 sq. *Messeniorum defectio ab Lacedæmonis et bellum*, *Lys.* 1144.

Messoages, lochus Lacedæmoniorum, *Lys.* 453.

Methymæus Arion, *Av.* 1403.

Metientium accurate instrumenta recensentur *Ran.* 799—801, *explicantur in scholl.*

Metæci tanquam civium gluma, *Ach.* 508. *Adde Inquilini.*

Meton, optimus astronomus et geometra, in Avidus advenit Nubicuculiam aerem dimensurus et jugera dirempturus: post ridiculam demonstrationem artis suæ cum verberibus abigitur a Pisthætero, 992—1020. *Erat pago Leuconensis; struxit fanem vel fontes, memorante Phrynicho in Monotropo; in Colono, vel secundum Philochorum in Pnyce ad murum, consecravit heliotropium archonte Apseude. Metonis annus*, 997.

[*Metra.* Ἰππωνάκτειον, *Pl.* 253, *Nub.* 1032; δῖμετρον Ἀνακράτειον, *Pl.* 253; ἐφθήμερές, *Pl.* 302, 598; anapesticum tetrametrum, *Pl.* 487. *Idem metrum dicitur Aristophanem*, *Pl.* 487. Βάσις ἀναπαιστική, sive μονόμετρον, vel παρατέλειον, *Pl.* 598, *Eq.* 504. *Metrum παροιμακόν*, *Pl.* 598; δακτυλικόν πενθήμερές sive Archilocheum, *Nub.* 274; δακτυλικόν ἀκατάληκτον, quod itidem Archilocheum dicitur, *ibid.* Pherecrateum, sive τροχαϊκόν δῖμετρον βραχυκατάληκτον, *Nub.* 457. Ἀλκμάνειον, sive δακτυλικόν ἐφθήμερές, *ibid.* Εὐπολίδειον *quale*, *Nub.* 518; Γλυκύνειον, *Nub.* 563, *Ran.* 326, 1282; Φερακράτειον ἐφθήμερές, *Nub.* 563; Ἀλκαϊκόν, *Ran.* 326; Αλοικόν, *Ran.* 1295; τροχαϊκόν Ἰθαλλικόν, τὸ καλούμενον Ἀρχιλόγειον, *Eq.* 753; ἀσυνάρτητον Εὐριπίδειον, *ibid.*; Ἰθαλλικόν, *Vesp.* 248; κατ' ἐπέλιον, *Nub.* 651, 652. Κῶλον προσοδικῶν καλούμενον, *Av.* 738. *De spondæo in metro trochaico Nub.* 518 (*falso traditur*). *Kust.*]

Metrophea (non est fabula Aristophanis), *p.* 446, *b.*

Mica, nomen mulieris, *Thesm.* 760.

Mico, pictor Amazonum pugnantium in *Pœcile*, Phanochi filius, Atheniensis, *Lys.* 679. In comardiis memoratur etiam alius Mico, ob paupertatem notatus, *ibid.*

Midas, rex Phrygiæ ditissimus, auribus asininis, ejus rei varias explicationes afferunt scholl. Dicebatur ipse in asinum versus, quia Bacchum contempisset, vel Bacchi asinos; quare iratus deus asininas ei aures addiderit, *Pl.* 287, ubi plur. *Midæ.*

Midas (Midias?) μῦμαξ, ex poeta comico, *Prol.* VI, 8, μῦμαξ, IX, a, 3, *p.* xviii.

Midas, servus, *Vesp.* 433.

Midias Atheniensis Coturnix nominatus, similis coturnici ab alia pugnata in caput icte, *Av.* 1297—99. *Erat ὀρνυχοκόπος, alector, gallorum pugnus studens, improbus, sycophanta, peculator, et aliorum plenus vitiorum, quæ omnia confirmantur allatis locis Comicorum*, 1297.

Midon, pater vel magister Lamproclis, *Nub.* 967.

Milaniou. Vide Melanion.

Milesia lana pulcherrima, *Lys.* 729, Milesia stragula, pulchra, mollia, varia, *Ran.* 543.

Milesii, coloni Atheniensium, *Eq.* 932. Milesii olim fuerunt fortes, oraculum respondit Polyerasti Sannio eos socios cupientes; secundum Demonem hoc responsum erat Caribus eorum vicinis; quibuscum nihilominus Persas adorti, prope omnes perierunt; est etiam apud Anacreontem (v. not.). *Pl.* 1002. Idem proverbium *Pl.* 1075. Milesii (suspecti Cleoni), *Eq.* 361. In societatem vocant Athenienses, et Sannium

utrique conjunctis viribus subjiciunt, *Vesp.* 283. Milesii prodiderant Athenienses (auctore Alcibiade), *Lys.* 108. *Perstringuntur ut adulteri*, 107, et luxuriosi, *Ran.* 543, Milesie ut vehementer libidinosæ, veretris coriaceis utentes, *Lys.* 109. *Ostracismus apud Milesios*, *Eq.* 855.

Miletus, cur olim Pitusa dicta, *Pl.* 586. Lupis piscibus abundabat, qua causa, *Eq.* 361. Ibi a piscatoribus inventus tripus postea Delphicus, *Pl.* 9. Milesus Apollinis, apud Ananiam, *Ran.* 661. *Conf. Lys.* 1281. Mileti expugnatio a Phrynicho tragico coram Atheniensebus acta, *Vesp.* 1490. Miletum Prieniensibus prodidit Cillicon Milesius, *Pac.* 363.

Milichius. Vide Juppiter.

Milites trium dierum cibaria secum ferre tenebantur, *Ach.* 197, *Vesp.* 243, *Eq.* 1079. Milites in expeditionem discedentes farinam et caseum enebant, *Pac.* 368; cibaria in vase vimineo, γυλίω, portabant, *Ach.* 1097. *Eorum victus vilis*, *Eq.* 600. *Adde Catalogus.*

Milo Crotoniates: de eo not. *Ran.* 55.

Millades, *Eq.* 1325. Dux Atheniensium Persas vincit Marathone, *Eq.* 781.

Milvus, λεῖψος: Græci conspectis milvis in genua procumbunt, *Av.* 499—502. Nimirum ver significat adventus milvi in Græciam; quare pauperes præsertim, hiemis malis liberati, adventantem adorabant, 501. Milvus verno tempore apparens in Græcia quid fieri jubeat, *Av.* 713 sq. Milvus totus oculus rapax, *fr.* 525.

Mimas, Thracæ mons, niveosus, *Nub.* 273.

Minerva, Ἀθηνᾶ, illa Jovis, ex Simonide, *Pac.* 736. Minerva ἐπιλόχος Jovi, *Av.* 1653 et schol. Nata ad Tritonem, fluvium Libyæ, *Eq.* 1189. Occidit Enceladum gigantum, *Eq.* 566. Minerva cum Neptuno certat de Atheniensibus, *Eq.* 567. Victrix illa in hoc certamine de possessione Atticæ, hoc dedit Atheniensibus, ut mala consilia, quæ Nephelus is erat imprecatus, forte fortuna aut per deos in bonum eventum convertantur, *Ecll.* 473, *Nub.* 587. Oliva donum Minervæ, *Pac.* 578. Minerva Thémopylis calidas aquas Herculi fatigato scaturire jussit, auctore Pisandro, *Ran.* 1051. Minerva habet Ἀθωνάσιον, quam dare (uxorem) vult Tydæo apud Bacchylidem, *Av.* 1536. Favet Ulyssi in judicio armorum, *Eq.* 1056. Laesa piculo Cylonæ, *Eq.* 445. Minervæ ἀγέλης urbs Athenæ, in oraculo *Eq.* 1013. Minerva Polias, *Av.* 828. Et Panathenæis septum ævæ varie pictum in pompa offerebant, 827. De quo peplo, pompa et nate Panathenæica pluribus narratur *Eq.* 568. (Minerva) Athenas tenens celebratur *Thesm.* 317—319; invocatur, virgo, Athenarum præses, κρητόρχος, *ibid.* 1136—1147. Minerva πολιοῦχος cum agide, Athenarum dea, *Nub.* 691 sq.; πολιοῦχος, preces ad eam, *Lys.* 341—349; præses urbis, θεοποία, *Eq.* 763. Ejus duo templa erant in Arce Athenarum, πολιεύς et χρυσελεφαντινῆς; hoc ex Medicis spūsus constructum et signum in eo a Phidias factum, *Eq.* 1169. Ex statuâ quæ tota aurea esse deberet, (chryselephantina struitur, Pericle et Phidias iucram faciendibus ex sumptu publico, *Nub.* 859. Erat autem Minerva chryselephantina Phidias 45 talentorum auri pondere, in magno templo posita, *Pac.* 605. Virgines duæ statuæ Minervæ τρυαλλῆς vel πλυτροῦδες, *fr.* 842. Pono eam tres Gratiæ a Socrate sculptæ, *Nub.* 773. Minerva draco sacer, templum ejus in arce custodiens, *Lys.* 739. Sacerdos in eade Minervæ, *Lys.* 174 et sch. Pono templum Poliadis thesaurophytaicum, *Pl.* 1191, 1193, episthodomus

dear. Minerva noctuam habet in capite, *Av.* 510. *Archegelidis Minervæ statua noctuam in manu tenebat*, *ibid.* *Ipsa Minerva noctua dicta Vesp.* 1086. Minerva habet integram armaturam, *Av.* 830. *Ei in Arrhephoris virgines septennes cistas sacras ferebant*, *Lys.* 641. *Eidem ἀρχαίητι virginis nobiles decennes erant moletrices, popana in sacrificium molentes*, *ib.* 644. *Ei sacra fiunt altera die Apaturiorum*, *Ach.* 146. *Ei aguntur Buphonia sec. scholium Venetum Nub.* 985. *Ei fiebat lampadromia in Cramico*, *Ran.* 131. *Minervæ facies in tetradrachmis cusa*, *Av.* 1106. *Ei cedebat decima ex bonis publicatis*, *Lys.* 313. Minerva Chalciceos Spartæ culla, *Lys.* 1300, hymnis celebratur, 1320. *Minerva Pandrosos*, *Lys.* 439. *Minerva Sciras, vel in Sciro, cui Scira celebrantur duodecimo Scirophorionis*, *Eccl.* 18, *Thesm.* 834; *Scirrhās dicta, quia albo lila*, *Vesp.* 926. *Minerva Σώραρα, cui sacra fiebant Athenis*, *Ran.* 378. *Minerva Tauroposol nonnunquam dicta, secundum Xenomedem*, *Lys.* 447. *De Minerva intelligent hæc Pac.* 726 *κατ' αὐτὴν τὴν θεὸν: nam statua ejus in theatro erat. Hymnus antiquus in Minervam Phrynichi sive potius Lamproclis*, *Nub.* 967. V. *Pallas. Minos persequitur Dædalum*, *Nub.* 508. *Minax diceribium alicujus cum Minoe in Theseo Euripidis*, *Ran.* 465.

Minotauro objicendi pueri in Theseo Euripidis, *Vesp.* 312.

Misericordie ara, in quam confugebant Heraclidæ Athenis, *Eq.* 1151.

Mna, centum drachmæ, *Pl.* 194.

Mnæmona, Mnemosyne Laconice, *Lys.* 1248.

Mnesarchus, pater Euripidis, *Prolog.* X, b, 89.

Mnesilochus, socer Euripidis, secundum nonnullos Phrynonæ filius, *sch.* 861, *in Thesmothiazusis ab genero ambages dialecticas fundente ad Agathonis domum ducitur*, 1—34. *Famulum delicatum Agathonis ridet*, 45 *sqq.* *Ei narrat Euripides quo in periculo versetur ob judicium Thesmothiazusarum hoc ipso die sibi subendum*, 72—94. *Mnesilochus cantum Agathonis et speciem muliebrem carminibus ipsis accommodatam ridet*, 97—100, 130—175. *Indignatur Agathonem resistere precibus generi, seque ei tradit ipsum; tum ut mulier exornatur Agathonis novacula et indumentis*, 209—276, et ancilla sequente, muliebribus precibus, *Thesmothorium intrat*, 279—294. *Oratione Euripidem defendit ita, ut eum probet scelera innumera quæ patrent mulieres nunquam dixisse, paucula tantum dixisse caque nimis quam vera*, 406—519. *Ab irruentibus in eum mulieribus ægre se defendit, nova usque earum facinora memorans*, 540—570. *Sed Clisthene rem denunciante acior in Mnesilochum quaestio instituitur, et vir esse detegitur; quod prytanibus nunciatum abijt Clisthenes*, 592—654. *Infante rapto Mnesilochus ad aram confugit, necaturus nisi dimittatur; sed uter vini esse invenitur*, 689—759. *Mnesilochus pietas a parietibus abripit et, sicut in Palamede Euripidis palmulis, sic tabulis sua mala inscripta mandat, et genero nuncias projicit*, 765—784. *Diu frustra expectato Euripide, recentem Helenam in fabula ejus in Egypto degentem agit*, 846—916; *sed adveniente prytani fugere cogitur Euripides. Mnesilochus a prytani nudus asseri astringit et a Scythia custodiri jubetur*, 929—946. *A quo quum precibus nihil obtineat, Andromedam scopulo affixam ex Euripidis fabula agit*, 1002—1134. *Hæc fraus quum non magis processerit, Enripides eum, inducitis cum mulieribus factis, ut lena per meretriculam decipiens barbarum custodem abducit*, 1209.

Mnesilochus archon, *Ach.* 10.

Morcharum mores, *Pac.* 980—985. *Mæchorum pœna*, *Nub.* 1083 et *sch.*, *Pl.* 168 et *sch.*

Mola vino et oleo aspersa in sacrificiis, *Pac.* 1040.

Molæ sacræ, μωλῶνες, Athenis, *Lys.* 644.

Molgi, gens ultra Scythiam, *Eq.* 963.

Molo. Parvus ut Molo, *Ran.* 55, *per ironiam, quia Molo magnus. Duos Molones Didymus norit, histrionem et grassatorem; quorum posteriorem dicit quia parvus erat; Timachidas histrionem dicit putat.*

Molossi canes, *Thesm.* 616.

Momax (?) Midas (Midias?), ex poeta comico, *Prolog.* VI, 8; IX, a, 3, p. XVII.

Monodia quid sit, *Prolog.* X, b, 133—140. *Monodiæ, fr.* 202; *Euripidis*, *Ran.* 849, 944; *earum modus representatur ab Æschylo ib.* 1330 *sqq.*

Moria. Vide Oleæ.

Mormo, i. e. Gorgo, insigne clypei Lamachi, *Pac.* 474. *Mors sola deorum dona non appetit, Æschylus in Niobe*, *Ran.* 1392.

Morsimus, filius Philocli poetae tragici, *Eq.* 401, *Pac.* 801, *Philocli majoris*, *Av.* 281; *pater Amyclanensis, poeta tragicus subfrigidus, bonus oculorum medicus, parvo corpore*, *Ran.* 151, *Eq.* 401, *tragicus malus et æπερος*, *Pac.* 801, *ubi: Morsimus quando chorum non navescitur, felix tempus.*

Mortuus componendi ritus, *Eccl.* 1036—1038. *Eis dicit mellita placenta ad placandum Cerberum, oboli: Charoni, corolla ut vitam διαγνωναιέρος*, *Lys.* 601 *sq.* *Is in os inseriatur duo oboli ad vecturam*, *Ran.* 140. *Is mittitur vitæ ab amicis*, *Lys.* 603. *Mortui collocebantur, ἀποτάλλετο, ante januas et plangebantur*, *Lys.* 611; *tertio die summo mane efferebatur eorum jenlaculum, τὰ τριὰς*, 612 *sq.* *Mortuis ampullæ pinguntur in monumentis*, *Eccl.* 996. *Mortuorum pro republica publica sepultura*, *Ran.* 423. *In qua fabula mortuus effertur et litigat*, 170—177.

Morychides archon (ol. 85, 1), *sub quo factum φέρομα περί τοῦ μὴ κομψεῖν*, *Ach.* 67, *Vesp.* 283.

Morychus, ὀφθαλμικός, *Ach.* 887, *Pac.* 1008. *Legatus Atheniensium ad regem Persarum, legatione ad luxum abutens*, *Ach.* 61. *Morychus vitam vivebat splendidam prorsus alienus ab rebus publicis: erat nobilis, luxuriosus, obsonator*, *Vesp.* 506. *Morychus habebat villosum sagum, homo mollis et pallidus*, *Vesp.* 1152. *Memoratur in loco Platonis comici Περαλγαί*, *Nub.* 109. *A schol.* *Ach.* 887 *poeta tragicus dicitur*

Moschus, citharædus Agrigentinus, malus, πολλὰ ἀπνευστοί ἦδων, *Ach.* 13.

Mossynica μολομοεῖα, *Holc.*, *fr.* 367.

Mothou, saltationis genus rude et plebrum, *Eq.* 697, 635.

Moliones, famuli Lacedæmoniorum, *Eq.* 635. *Quanam sint apud Lacedæmonios, et alii apud Athenienses, qua origine et unde dicti*, *Pl.* 279.

Mulier inexpugnabilior rebus omnibus, *Lys.* 1014 *sq.* *De iis proverbium*, 1038 *sq.* et *sch.* *Mulieris domi penum dispensant*, *Lys.* 495. *Mulieres ex vetusta disciplina curant viros et patres, quibus pedes ablunt et ungunt*, *Vesp.* 606, 608. *Mulieres quibus rebus occupantur nunc ut olim, omni tempore*, *Eccl.* 221 *sqq.* *Mulieres Athenienses carpentis Eleusinem vehuntur ad magna mysteria*, *Pl.* 1014. *Mulierum luxuria et earum festa Rheæ, Bacchi, Adonidis*, *Lys.* 387—389. *Præter publica festa celebrabant multa privatim coeuntes*, *Lys.* 1, *deos celebrantes non publicos nec legibus agnitos*, *Lys.* 389. *Mulierum ornatus*, *Lys.* 63.

- 48. Muliebris mundus plurimus recensetur *fr.* 309. Mulierum tendiculæ (de ornatu earum), *fr.* 663. *Mulieres* παρτίδωντο, præsertim novæ nuptæ, *Ran.* 516. *Mulieribus ultra modis pretium pacisci per legem non licebat*, *Eccl.* 1025. *Mulieres* semina, pultem, ova, olera, allia, panes vendunt, cauponæ, *Lys.* 457 sq. Inter molendum hordea canunt, *Nub.* 1358. *Mulieres* malæ, *fr.* 116; maculæ, *fr.* 236. *Frequentissime* perstringuntur ut bibaces et ebriosæ, *Thesm.* 630 sqq., 688 sqq., 735 sqq., *Eccl.* 132 sqq., *Lys.* 197, 466, *Pl.* 645, 737, 972, etc. — *In Lysistrata* Mulierum Chorus ingreditur cum urnis aquæ plenis opitulatum mulieribus in arce contra senes eam per ignem recepturos, 319—351. Pugnans cum senibus, 354—388. Senibus Providorem, πρόβουλον, incitantibus, se quieturas dicunt, 471—475, omne tamen periculum aditus pro publica cum mulieribus, 539—550. Clivibus narrat quibus honoribus affectæ sint a republica; cui vicissim utiles sint viros ex se natos symbolam conferendo, dum viri symbolam avorum et Medicis absumpserint, 636—657. Irritatæ a senibus, acriter minantur, ut qui mala decreta faciunt, 683—707. Fausto oraculo confirmantur a Lysistrata, 769—780. Fabulam de Timone virorum amore, mulierum amatore narrat, 805—820. Officiis et blanditiis animos senum capiunt, 1016—1072. Inducis factis, se promptas esse dicunt sua omnia intrantibus dare, sed caveant canem, 1188—1215.
- Multa*. Multarum species aliquot, *Eccl.* 655 sqq. *Multa gravis eorum qui accusantes alios causam suam non probarent iudicibus*, *Nub.* 776.
- Munychia* Diana apud Piræenses, *Av.* 874. *Ἐὶ ἀρκτεῶν τῶν* virginis Atticæ, *Lys.* 645.
- Munychion* mensis, *Av.* 1046. *Eo mense verno iudicantur Athenis lites inter peregrinos*, *Av.* 1478.
- Muri longi* Athenis, a Piræo in astu, *Eq.* 815, a Themistocle exstructi, *ib.* 886.
- Musæ*, *Av.* 783, *Eccl.* 882, novem Jovis sacræ virginis, invocantur *Ran.* 874—882. *Musæ* ἑξακοστροχοί, *fr.* 314; εὐλύποι, *Ran.* 229. *Musæ* vates, *Av.* 724 (apud schol. : *Musæ*, vates). *Musarum fama celeris*, *Av.* 924. *Farum θίασος*, chorus sacer, *Thesm.* 41; orgia, *Ran.* 356; pratium, *Ran.* 1300. *Musarum famuli poetæ*, secundum Homerum, *Av.* 909, 913. *Musæ* Aristophanis, *Vesp.* 1022, 1028. *Cum Musis certavit* Thamyris, *Arg. Ran.* IV. *Singulari* Musa, *Av.* 905, 937, *Thesm.* 107, *Ran.* 1306, 1308. *Musa* dea, *Av.* 1719. *In Pace* Musa implorat ut pacis festivitati propitia adsit, nuptias deorum et beatorum epulas celebrans, respuens malos et impuros poetas, filios Carcini, Morsimum, Melanthium, 775—816. *Musa silvestris*, λοχμαία, invocata, quæcum lusciniâ canit, *Av.* 737 sqq. *Musa* Lacœna quæ canat, *Lys.* 1298 sqq. coll. 1249. *Musæ* apicula, blandimentum, *Eccl.* 974.
- Musæus*, *Luce* et *Eumolpi filius* secundum Philochorum, monstravit remedia morborum et vaticinia et expiationes, a Sophocle χρησμολόγος dictus, *Ran.* 1033.
- Musicæ* lex severa apud antiquos Athenienses, *Nub.* 970—972. *Musice*, *i. e.* ἐγκύκλιος παιδεία, *Eq.* 188.
- Myrmex* : ei πορσίη restem mittit Pluto cum minis; ob improbatam perstringitur, alio etiam magistratu junctus, *Ran.* 1506.
- Myrmidonas* alea ludentes introduxerat Æschylus, *Ran.* 1400.
- Myronides*, dux generosus; eo archonte nemo ausus fuisset mercedem ferre ex republicæ administratione, *Eccl.* 303 sqq.
- Myronides* hispida, nigro podice, hostibus timendus, *Lys.* 801—803. *Intelligitur* victor Cœnophytis; nam erat etiam alius, de quo ad *Eccles.*, 801.
- Myrrhine*, uxor Pisistrati, Hippicæ et Hipparchi mater, quam Pisistratus rediit pro Minerva in curru Atheniensibus ostenderit, *Eq.* 449.
- Myrrhina meretrix*, secundum Eupolidem, bonis exiit Leogoram, *Nub.* 109. *Meretrix Corinthia*, *Pl.* 149.
- Myrrhina* mulier in *Lysistrata* venit in concionem Lysistrata, 69 sqq. Post iuramentum cum ceteris in arcem abit, 253. Ibi, monente Lysistrata, Cinesiam maritum, qui advenit pruriens, infinitis modis ludificat, 837—951.
- Myrrhinus*, pagus Atticus, a myrtis dictus, *Pl.* 586. *Myrrhinusiorum* Diana Colœnis, *Av.* 874.
- Myrsina* (myrti ramo) abigebant muscas, *Eq.* 59.
- Myrtia*, panaria, Ancylionis et Sostratæ filia, a Philocleone læsa, in *Vespis* 1396.
- Myrtus sacra Cereri et inferis* : ea coronabantur initiati et thesmothetæ, teste Apollodoro, *Ran.* 330. *Myrtis coronabantur* Archontes, *Vesp.* 861. *Myrti* Archontibus in mensa, *fr.* 175. *In Samiæ Junonis templum inferri nefas erat; quia quum illa a Plutone impetrasset ut Semele redderetur Baccho, si dilectissimum ejus loco ipsi demitteret, Bacchus myrtum caram sibi plantam Plutoni dolose misti; testatur Iophon tragicus. Hinc myrtus sacra inferis*, *Ran.* 330. *Myrti* virginis bacce, quæ a mulieribus et virginibus studiose eduntur, *Av.* 1099. *Myrti* ramo sumpto in conviviis recitabant Æschyli carmina, *Nub.* 1364 sq. *Myrtorum* forum, αὐ μυρτίνας, *Thesm.* 448.
- Myscellus oraculum accepit urbem esse condendam esse ubi de sereno cælo cadat imber: de qua re quum desperasset, urbem in Italia condidit eo loco ubi pellicem suam lacrimas fundentem vidit*, *Nub.* 371. *In Crotone urbe condenda quum oraculum et proposuisset vel divitias vel valetudinem bonam, hanc prætulit urbi suæ conciliandam*, *Eq.* 1091.
- Mysia* : eam vastant Græci Trojam esse opinati, *Nub.* 922.
- Myslus* pileolus Telephi Mysi, *Ach.* 439.
- Mystæ* anno post initiationem ad ἐκκοπταίν admittuntur, *Ran.* 745 et not. *Vide* Initiati, *Mysteria*.
- Mysteria Cereris et Proserpinæ Eleusine*, magna et parva (Agris : v. not.), hæc Hercules causa insituta ab Atheniensibus, quum lex veteret peregrinum initiari, *Pl.* 845, 1013, ubi *Mysteria* magna. *Ad ea mulieres carpentis vehuntur Eleusinem*, *Pl.* 1014. *Mysteria* vehens asinus ex urbe Eleusinem, *Ran.* 159. *Mysteria Cereris et Proserpinæ Eleusinia respiciuntur* *Nub.* 302—304. *Mysteria Dionysii celebrabantur*, noctu, cum facibus, *Ran.* 343. *In mysteriis Bacchi et Cereris cur immoletur sus*, *Ran.* 338. *Initiandi in mysteria vestem ponebant*, *Nub.* 497, et variis modis terrebantur ab initiatis, *Vesp.* 1361, 1363. *Vestis* in qua quis magna mysteria initiatus erat, ut deabus consecraretur patrius mos erat, teste Melanthio De mysteriis, *Pl.* 845. *Mysteriis initiati apud inferos inter beatos fore credebantur*, *Pac.* 374. *Vide* Initiati. *Mystici sumptus*, *Nub.* 17, ubi vide notam. *Mysteria Cabiromum* in Samothracia, *Pac.* 278, 277.
- Mysus*, *Ach.* 430. *Mysus Sacas vel Acestor*, poeta tragicus, *Vesp.* 1221, *Av.* 31.
- Mylilene*, urbs Lesbi insulæ, ab Atheniensibus desciverat : victæ ab Charete duce incolas occidi decreverunt Atheniensibus suadente Cleone, sed paullo post

eos tanta crudelitatis poenituit, miserumque Diodoro auctore qui diversa imperarent Chareti: sic servata urbs, a qua Cleon plus quam quadraginta minas dono accepisse accusatur Eq. 834 sq.
Myus: eam urbem Themistocles ab Artaxerxe accepit ad δψα, Eq. 84.

N.

Nais meretrix, Geryt., fr. 230, a.
Nani, fr. 134.
Napæus Apollo Lesbii, Nub. 144.
Nastorium: ejus vis et usus apud Persas, Thesm. 616.
Natare supinum docebatur, fr. 654.
Nates olim abstergebant tribus lapillis, Pac. 1230.
Nauclerica pecuniæ: ex iis theori Delphos euntes viaticum accipiebant, Av. 1541.
Naucrari: in eorum locum Clithene vel Solone auctore succedunt demarchi, Nub. 37.
Naufragus, vel Bis Naufragus (fabula spuria Aristophanis), p. 493.
Naupacti: eorum Dionysia, Ach. 195.
Nauphaute, filia Naosons, Actum nomen tritremis a ναῦς, Eq. 1309.
Nauplius, pater Palamedis et (Eacis, Thesm. 771.
Nausicydes, vel ipse farinæ venditor, vel iis inimicus, vel pauper, Eccl. 426.
Nausimache, nomen muliebre, Thesm. 804. Erat meretrix eo nomine, ibid.
Nauso. Vide Nauphaute.
Nautidice, fr. 16.
Navis ut gubernetur in vehementi vento, Ran. 999 sqq., sch. 1000. Vide Panathenica, Paralus, Salamina.
Naulum Charontis: Vide Charon.
Naxus, insula ex Cycladibus, ab Atheniensibus capta est sub Pisistrato, Vesp. 355. Naxus Apollinis, apud Anaxiam, Ran. 661. Ναξιοφύρις cantharus, quibus vitium Naxii ulebantur mari potentissimi; erant etiam lembi Ναξιοφύρις, structura ab Naxiis inventa; Pac. 143.
Nebula: per Nebulam jurat Strepsidades uti jam mystes phthosoporam, Nub. 814.
Nebulus, Neptuni et Tyrus filius, Lys. 139.
Neocles orator, Pelarg., fr. 387, lippus, perstringitur ut sycophanta, fur, peculator, peregrinus, et erat læsio oculis, Eccl. 254, sch. Pl. 665, 716. Neocles lippus in conclone oraturus abigitur, Eccl. 398—407.
Nebelides cæcus, at in serrando videntes superans, Pl. 666 sq. In qua fabula narratur Esculapinus Neoclidem prouti merebatur curasse, nimirum cruciatus ejus et caecitatem augens, quo ejurare posset concionem, 716—725, et cæciores etiam quam erat ante reddens, 747.
Neobtus, patcher puer: talem fingit Didymus ad explicandum locum Av. 835.
Nephelo, dea; uxor Athamantis, ex eo mater Phryxi et Helles: contempta a marito in cæcum volavit, et regioni ejus immisit ariditatem, Nub. 257.
Neptunus, Ποσειδών, Av. 586, Nub. 1234, etc. Jove junior erat secundum Homerum, Nub. 566. Neptunus ἠθαῖος, Marinus: ut sic ab urbe Peloponnesiaca siccum putant Alyco, ubi colitur, Lys. 403. Neptunus Egæum promontorium tenens, salii modérateur, ex Sophocle, Ran. 664—666. Neptunus, rector maris, advocatur ex profundo Thesm. 372—374. Eum Nubes venerantur, tridentis dominum, terræ et maris motorem, Nub. 566 sq. Item simpliciter dictus Terram quatens, Lys. 1142; Marinus deus, Ran. 1341. Ἰλλυρονόουδον, Pl. 1050. Neptunus cum Minerva

certans de possessione urbis Athenarum, Eq. 562, quoniam in eo certantine inferior discessisset, ab Atheniensibus infligit, ut mala consilia capiant, Nub. 567, Eccl. 473. Postea Atheniensibus principatum in mari dedit, Nub. 304. Neptunus dictus Ποσειδάων, in Sudio promontorio cultus, rex Pelargicus, pro Pelasgicus, Av. 869. Hymnus in Neptunum, mare, equos, curricula certamina moderantem, sonii adoratium, Gerastium, canitur ab Equitibus, Eq. 531—534, ubi v. scholl. Neptuni Equestri signum, per quod jurat Philippides, Nub. 83. Neptuno ovis, alii « bos », maciatur, Av. 566. A Corinthiis colitur, qui et Isthmia celebrant, Eq. 609. Non est ἠαῖδρος in Isthmo, fr. 348. Neptunus in Tænaro, ubi erat templum Neptuni Ἀραλαίου, Ach. 510. In Tænarii Neptuni templo Helotes, qui salutem ibi querebant, occiderant Lacedæmonii, ibid. Neptunum coronant Helotes (in Aramate), Eq. 1225. Neptunus Ποσειδῶν, apud Athenienses colitur, ὕψος ἀραλαίου, Ach. 682. Per Neptunum jurant vii Nub. 665, 723, Lys. 1165, Thesm. 86, Ran. 183, 276, 295, 1430, Eccl. 339, etc., mulier Eccl. 508. Ἰλλυρονόουδον in admiratione Pac. 564. In Avibus Neptunus legalus a diis venit Nobiscuicium cum Hercule et Triballo deo, ejus indecentem habitum ægre fert: sed atroxque Pisthetæri artibus decepto, jam Neptuni nulla potestas est; inde enim indignatione silet et abit, 1565—1692.—Neptunus secundum nonnullos cum Melanippe in scapha congressus, Lys. 139. Pater Nelei et Pelicæ ex Tyrone virgine, ibid. Ex Alope genuit Hippothoonem, Av. 559. Ejus filius Halirrhothius, Nub. 100a, et Cycnus, Ran. 963.

Nereus, Nerei marini filie, Thesm. 326.

Nestor et alii sapientes apud Homerum ἀγορευταί, Nub. 1057. Nestoris navis δαεινός, apud Eschylum, Av. 1256.

Nicarchus a Comicis perstringitur ut sycophanta; in Acharnensibus prodit Beotum delaturus, ridicula tangens; sed Dicompolis eum arreptum pro vase fictili samentis illigat et Beotio venditum domum auferendum tradit, 908—958.

Niceratus, pater Nicias, Eq. 358, 609.

Nicias durus, filius Nicerati, pater Stratippi, δεικνύμενος, Eq. 358. Nicias mille drachmas dederat, quo ne imperium ei demandaretur (in expeditione Sphacteriam suscepta), Georg., fr. 156. Nicias cum ducentis equitibus, deinde hoplitis et navibus vincit ad Corinthum et Cencreas, Eq. 609. In qua fabula Nicias introducit ut servus Populi, male habitus ab alio servo Cleone: timide proponit Demostheni ut transfugiant ad Lacedæmonios, 1—29; deinde ut diis supplicent, 31; vel ut mariantur, 80 sqq. Tandem Demosthene suadente stertenti Cleoni rapit oracula clam habita, 110 sqq. Abit Cleonem qui ad speculaturus, 154. Nicias ab Atheniensibus ad Metum expugnandam missus, Av. 186, ubi v. notam. Melios pro fame perdidit, ib. 363. Erat cunctator ob prudentiam, vel ut calumniantes dicebant, tentus per negligentiam: unde μολογία Av. 639. Nicias superans machinis, Av. 363, de quibus v. Suidam in nota. In Sicilia Nicias Hycara occupat, Pl. 179. Mortuus erat quam Aves agebantur, Av. Arg. I. Nicias amicus Diopithes, Eq. 1085.

Nicias, homo γυναικώδης, Eccl. 428.

Nicodice, nomen mulieris, Lys. 321.

Nicomachus: ei ποτιστὴν ῥέστην mittit Pluto cum minis: notatur enim ob improbitatem, sed non erat inter

Νεφέλαι: erat vel tragicus histrio, vel ὁ ποιητὴς (P), de quo quibusdā alibi dictum, *Ran.* 1506.

Nicostrata, mater Iophantis ex Sophocle, *Ran.* 78.

Nicostratus Scambonides, ex pago tribus Leontidis, superstitiosus, sacrificiorum, divinationum, hospitum excipiendorum studiosus, *Vesp.* 81 sq.

Nicostratus, dux Atheniensium, cecidit ad Mantineam, *Av.* 13.

Nicostratus, filius Aristophanis, *Prol.* XI, 79; XII, 43, tertius, Nicostratus appellatus ab Apollodoro, *Philetaerus a Dicæarcho*, *Prol.* XIII, 17 sq.

Nilus: in eo Nubes aurcis gutturiis aquam hauriunt, *Nub.* 272. Nilii fluenta celebrata ex Euripide, in *Helena*, *Thesm.* 855—857. Nilus etæsis impletur et abundat, *Av.* 1695. Nilii ostia, *Pl.* 178.

Ninus urbs Persici regni, *Av.* 1021.

Niobe: ejus liberi mares septem, puellæ septem, *Dram.*, fr. 272. Niobe ab Eschylo diu silens introducta, *Ran.* 911 sqq., 920. Niobe fabula *Eschyli aut Sophoclis*, quam præclare egit Oægurgus, *Vesp.* 580.

Niobus. Vide *Dramata*.

Nisæa Megaridis, obnoxia Atheniensibus [al. v. notam]: ibi sal excoquebatur, *Ach.* 780. Nisæa, emporium Megarensium non procul ab urbe, ab Atheniensibus inessum, *Pac.* 483.

Nisus, Pandionis regis filius, in divisione regni a patre Megaridem accepit, *Vesp.* 1223, *Lys.* 58.

Nitarius, homo ob mollietatem notatus, alius leno (sed v. not.), *Pl.* 1011.

Noctua volavit per exercitum Atheniensem Marathone, victoriam prænuncians; quod vere factum nonnulli narrant, *Vesp.* 1086. **Ejus volatus pro victorie signo habebatur**, *Eq.* 1093. Noctua Atheniensibus favebat, *Av.* 358 et *schol.* Noctua in arcæ Athenarum, *Lys.* 760, frequenter in *Attica*, *Av.* 261, 301, ubi de re superflua proverbium, noctuam Athenas deportare. Noctua, avis Minervæ, **cusa in aureis numis Atheniensium**, *Eq.* 1093, et in argenteis et æneis, *Av.* 301, 261. Noctua Laureoticæ, tetradrachma in quibus noctua cusa et Minervæ facies, quum olim in didrachmis bos esset, *Av.* 1100. Noctua tenet Minerva in capite aut manu, *Av.* 516. Noctua esse ab nonnullis putatur avis ab Homero *Iliad.* ε, 291, memorata, *Av.* 261.

Nomadæ Scythiæ, *Av.* 941

Nomina amastorum partibus, januis etc. inscribantur, addito καὶ, *Vesp.* 98 sq.

Nonnalia. Vide *Infantes*.

Νομοί. Vide *Mercurius*.

Nonacriensis (ex urbe Arcadiæ), fr. 655.

Notæ quibus grammatici fabularum partes distinguere solebant, *Pl.* 253 et *not.*

Nothi. Vide *Spurii*.

Novilunia festiva, *Ach.* 999. Novilunio thus offerebatur status deorum, *Vesp.* 96. Novilunio vendere solebant Athenis, *Vesp.* 171. Adde *Menisium*.

Nox sacra, stelligera, curru Olympum emolvens, *Thesm.* 1065—1069. Noctis ἀλαλαχτὴς ἔρως, Euripideum, *Ran.* 1321 sq. et *sch.* Nox atris alis a principio erat; in Erebi gremio peperit ovum, unde Amor exiit, *Av.* 693—696. Noctis filius somnium, *Ran.* 1335, *sch.* 1331.

Nubes, Νεφέλαι, optimam fabularum suarum, prætulim non tulisse a spectatoribus non recte intelligentibus queritur Aristophanes *Vesp.* 1015 sqq., 1043—1069. **Nubes priores ab Aristophane doctæ erant Dionysiis urbanis archonte Isarcho**, *Arg. Nub.* V, *sch.* 549, **biennio ante mortem Cleonis**, 549, **anno ante Vespas**

actas, *Vesp.* 1012. **Alteras eum docuisse opinabantur Aminia archonte (ol. 89, 2), et iis nullo etiam magis excidisse**, *Arg. Nub.* V. (De qua re veriora habes *Arg. VI.*) **Nubes priores memorantur sch.** *Nub.* 520, 524, 543, 581, 591, 624. **Ad Nubium argumentum referuntur, secundum Scholl., versus 1037—1042 Vespasum**.—Nubes, deæ philosophorum, 252 sq., ἄστυαι θεῶν φροντιστικῶν, 265, ab Socrate solemniter carmine ex locis, ubi commemorari solent, in conspectum advocantur, 263—274. Adveniunt ab Oceano, decussa caligine faciem Nympharum ostendentes, *varia veste*, 275 sqq., et salutem celebrantque Athenas, 290—313. Sunt magna numina hominibus otiosis et prestigioribus, quos abunde alunt, 316 sqq., 331 sqq. Lepidam commentum de forma carum adeo mutabili, 341—355. Salutant Strepsidem et Socratem, cui cur maxime caveant exponunt, 358—363. Eas solas esse numina, cetera nugas, ostendit Socrates, 365—424. Strepsidæ præcepta dant, et totum se iis permittenti gratiam et potentiam in civitate beatissimamque vitam promittunt, 412—475. Socratem docere senem jubent, 470 sq. In phronisiterium ingredientem Strepsidem votis prosequuntur, 510—517. Jovem, Neptunum, patrem suum ætherem almo, magnam Solem venerantur, 563—574. In Parabasi dicunt se invitit Cleonem a civibus ducem esse creatum, et consilium dant ut voracem furem capistrent nerveoque constringant, 575—594. Hymno venerantur Apollinem, Dianam Ephesiam, Minervam, Bacchum Delpicum, 595—606. Iamæ mandata ad Athenienses perferunt, 607—626. Strepsidem adhortationibus confirmant, 700—705, 716; et quum Socrates de eo desperavit, filium mittere jubent, cui bonam mentem injecerint, 794 sqq. Socrati autem sua beneficia ostendant et suadent ne hominem mentis adeo attonitæ dimittat qui attendit, 805—813. Ἀγῶν; duos moment ut missis conviciis exponant antiquam et novam disciplinam, 934—960. Justum vehementer probant, injusto subtilitate multa opus esse dicunt, 1024—1035. Augurantur fore ut puerum Strepsidæ hujus institutionis filii, 1114. Exponunt quid lucri ex se sint facturi iudices fabulas propitii; damna minatur improbitibus, 1115—1130. Conspicua improbitate nequissima et insolentia Strepsidæ mala augurantur, 1303—1320. Quæ evenerunt. Quomodo evenerint, scire cupiunt, suadentes interim Strepsidæ ut colibet filium, 1345—1352. Male futurum esse senioribus, si juniores eam disciplinam confirmaverint, 1391—1398. Exprobratur ipsis a Strepsidæ, quod rusticum se et senem spe extulerint; respondunt hoc se facitare omnibus qui fraudes adament, inquit in malum aliquod concitant, ut deos discant revereri, 1453—1461. Exeunt, 1510.

Nubiteculia, *Av.* 819 sqq., 904, 1035, 1565. Vide *Aves*.

Numellæ collum insectum, *Lys.* 680 sq.

Nomi antiqui et novi Athenis comparati, *Ran.* 720—726. Vide in *Noctua*, *Bos*. **Nunos aureos cuderunt Athenienses Antigene archonte, teste Hellenico, ex aureis Victoriis, addit Philochorus**, *Ran.* 720. **Ænet-nami sub Callia cudebantur**, 725. **Nomi aerei deareto Ibbilli; argenteis utendum esse**, *Ecol.* 815—822. Vide *Os*. **Nomi adulterii**, *Pl.* 862, *Av.* 158. De **numis Byzantiorum et Cyrenensium vide Byzantium, Cyrene**. **Nunci**. Vide *Plataea*.

Nupti novi: in eos bellaria conjiciebantur, *καταγύσασσα*; locus *Theopompi com.*, *Pl.* 788. **Nuptiarum προπέλαι**, *Thesm.* 973. **Earum prozides Juppiter et Juno τῶναι**, *ibid.* **Nuptias deorum et heroum veteres poetæ canere amant**, *Pac.* 779.

Nuptiale balneum, de quo *Menander*, *Lys.* 378.
 Nymphæ cum Pane, *Thesm.* 978. Nymphæ montium,
Av. 1098, montivagæ, *Thesm.* 326. Nymphæ ὀρει-
 γοῦχοι, ut *Euripideum*, quod *Asclepiades* in *Xantrius*
Æschyli invenit: *Inachi filia Πύρρα*, *Æschylus*,
Ran. 1346. Nymphæ cum Baccho, *Thesm.* 993. Nym-
 phæ in Oceani patris hortis choreas agunt, *Nub.* 271.
 Nymphæ quæ divinationi præsumt, *Pac.* 1070 sq.
 Nymphicum Elymnum, *Sophocles Pac.* 1126, ubi v.
Nysa, locus Arabiæ vel *Æthiopiæ*, ubi natus *Bacchus*,
Ran. 216.
Nyses dictus *Bacchus* apud *Indos* et ceteros populos
 orientales, *Ran.* 216.
Nyses *Bacchus* cum *Mænadiis*, *Lys.* 1282 sq. *Nysesius*
Bacchus, *Ran.* 216.

O.

Oboli argentei erant, atque adeo etiam χαλκοί, *Vesp.*
 795.
 Oceanus pater: in ejus hortis Nubes cum Nymphis sacras
 choreas instituunt, *Nub.* 271. Βαρυχάρης, 278. Ad Oceanum
 veniunt aves penelope, *Alceus Av.* 1410.
 Oculi humani Soli ἀντίμοχος, *Euripides Thesm.* 17.
 Oculi regis (Persarum), σατραπα κράνονος, *Ach.* 92,
 94, 124. Oculi *Irremis*, remi, *Ach.* 95, 97.
 Odeum: in eo etiam jus dicebatur; ceterum poemata in
 eo recitabantur, antequam theatro darentur, *Vesp.*
 1109. Odeum *Spartæ* terræ motu concussus, *Lys.*
 1144.
 Odomanes, gens *Thracica*, ab nonnullis pro *Judæis*
 habita, *Ach.* 156 sqq., 164. In qua fabula pene mutilati
 et alii per agros rapti in concione *Atheniensium*
 producuntur ab legato, qui tales socios ab *Sitalce*
 impetravit.
 Odyssa, id est *Thracia*, *Ach.* 1226.
 Oeax, frater *Palamedis*. Vide *Palamedes*.
 Oeagrus, tragædus actor *Æschyli*, *Niobam* egit inoer-
 tum *Æschyli* an *Sophoclis*, *Vesp.* 579 coll. 566 cum
 not.
 Oedipus ab initio beatus, deinde miserimus mortaliū,
Euripides in prologo *Antigonæ*: sed *Æschylus* probat
 Oedipum nunquam desisse esse miserimum, vel ante-
 quam nasceretur, *Ran.* 1182—1195. Oedipi filii duo
 singulari certamine decertant, *Phœniss.* fr. 471. Oedi-
 podæ (plurali), *Eccl.* 1042, ubi memoratur ob matris
 mortem cum matre.
 Oeneis tribus, *Av.* 645, *Thesm.* 620.
 Oeneus ex arvis frugum primitias non obtulit *Dianæ*,
Euripides Meleagro; hinc irata dea aprum inmisit
 in agras ejus, *Ran.* 1238, 1240 sq. Oeneus, fabula *Eur-*
ipidis, *Ach.* 418, 429; a quo rex ille pannosus intro-
 ducitur, *Ran.* 1063. Mortuo *Tyde* et *Diomede* con-
 tra *Thracas* profecto, *Agrii filii* *Oeneo* seni regnum
 ademerunt, quod ei restituit *Diomedes* redux, occiso
Agrio, *Ach.* 418.
 Oenoe in *Tetrapoli*, *Lys.* 285.
 Oenomaus: ejus filiam ducit *Palops Pisa*, *Euripides*
Ran. 1233.
 Oenophyta: ibi victor *Myronides*, *Lys.* 801.
 Oenichus, turpissimarum libidinum homo, sodalis *Ari-*
phradis, *Eq.* 1287.
 Oeus, pagus, *Ran.* 501.
 Olea in arce *Athenarum* πάριπος, fr. 664. Olea sacre
Minervæ, ποσειά, in *Academia* et in *Arce*, ex quibus
 oleum *Panathenæis* (pictoribus datum), *Nub.* 1005.
 Quid acciderit *Halirrhothio* *Neptuni* filio eas exci-
 dere tentanti, *ibid.* Olea in termino *surrenti* ἐπι-
 χυρόν posita ut meta; alii, in *hippodromio* extremo,

et sub eas portabantur occidentes in cursum; unde
 proverbium ἐπὶ τὸς ἰαχῶν, *Ran.* 993. Olea ramum
 lana velatum supplices præferre solebant, *Pl.* 282.
 Senes in pompa *Panathenæica* ramos oleæ portabant,
Vesp. 544. Rami oleæ lana circumvoluti, appensis
 fructibus variis, erant *Iranorum*, quam voc. veda.
 Oleastri ramo coronantur victores *Olympici*, *Pl.* 586, ubi
 vide scholia.
 Oleum in balneis, *Nub.* 649. Olea cur impantur vete-
 res, *Pl.* 616 et not. Oleo infusa politur clypeus.
 Sunt qui in oleum spectantes vaticinantur, *Ich.*
 1128.
 Oliva καλλιθέρονος, in *Pantheo* (*Olympico*), ab *Aristo-*
tele describitur; qui tradit ab *Hercule* *Olympicæ*
 esse plantam ad *Heliassonem* (*Iliassum* falso legi-
 tur) fluvium, sacrosanctam et ædificio sanctam, a
 qua petant *Ætei* coronas athletarum victorum, *Pl.*
 586. Oliva *Minervæ* donum, *Pac.* 578.
 Olivantes anacrede conducti, *Vesp.* 712.
 Olla. Ollis, in quibus *lampas* costæ, dedicabant stantes
 aut aras deorum; ex illis, quas mulieres vario vestitu
 et venerabiles in capite portabant, libabant *χρησθήνα*,
Pl. 1197—1199. His ollis positæ dedicabant *Hermes* et
 aras *Jovis* *Hercei*, *Pac.* 923 sq. et schol., *Danoid.*,
 fr. 245. Ollam ad sacrificium in condenda urbe per-
 agendum ferunt *Pœthetærus* et *Eurypides*, *Av.* 63.
 Vide *Chytiri*.
 Olophixii, incolæ *Olophixi* oppidi sub monte *Attho*;
 ab *Atheniensibus* jussa accipiebant, *Av.* 1041.
 Olympia communia sunt Græcorum omnium ut cognato-
 rum, *Lys.* 1129 sq. Olympia festo *Cylo* aggressus
 est *Atheniensis*, *Eq.* 445.
 Olympicum certamen quinto quoque anno a *Græcis* col-
 lectis *Jovi* celebratum; præmium oleastri ramos, *Pl.*
 583—586, 592, sive politis *olivas* καλλιθέρονος, quam
 in *Pantheo* plantatam *Olympicæ* ab *Hercule*, descri-
 bit *Aristoteles*, 586. *Olympici* ludii, *Vesp.* 1282 sq.
 Olympicus stadii cursor, *Av.* 1121. *Olympicæus* (vel
Olympicus) *Pœacas*, *Ach.* 1150.
 Olympicum (templum), fr. 669.
 Olympii et *Olympiæ* cuncti et cunctæ, in *foveola* præ-
 cum, *Av.* 866. *Olympii* dii, *Olympiæ* deæ, *Thesm.* 331
 sq.; dii, *Av.* 1202, 1231, *Thesm.* 960. *Olympiæ*, *tertia*
Atlas deorum sub *Jove*, *Nub.* 267.
 Olympus, *Av.* 780, 1372, et *Anacreon* op. schol. ad
 hunc versum; venerandus, *Thesm.* 1068 sq. In *Olym-*
pi sacris verticibus nive tectis morantur nubes, *Nub.*
 270.
 Olympus, musicus vetus, *Marsyæ* discipulus, qui *Sibi-*
cinos et *Sedios* modos scripserat, tandem infelix ob
 musicam, *Eq.* 9. *Silenum* cum eo confabulantem in-
 troducit *Pindarus*, *Nub.* 223.
 Omnia ex quam multis rebus ceperint *Græci*, *Av.* 719
 sqq.
 Omacindius *Pisander*, *Eupolis* *Av.* 1556, 1559, *Lys.*
 490.
 Onomacritus *Atheniensis*, *Homeri* ἀοιδότης sub *Pœ-*
strato, *Profl.* IX, a, 44, p. XIX; X, a, 36.
 Ononis (merces an herba), fr. 537.
 Ophion et *Eurynome*, veterastissimi dii, *Nub.* 247.
 Opora, *Opóra*, *Pacis* comes, *Pac.* 523. In ea fabula
 Oporam *Mercurius* in matrimonium dat *Trygæo*, 706—
 711, quocumque die oratio abijt, 728. Habebat *maretronicæ*
 formam; quare *seruus* *poposceus* dicit deos, 849.
 Opora *Trygæo* sponsa propitii, 1316 sq.; qua se frui-
 turos esse *fluvii* colligentes *agricolæ* gaudent, 1337
 sqq.
 Opuntia *Loctria*, *Av.* 152. *Opuntius* *Sibicæ* *Euclyptides*

apud Platonem com., Nub. 331. — Opantios vocabuntur cæcos, ab Opantio aliquo ἑτεροφθαλμῶ, Av. 153.

Opantios, sycophanta improbus, uno oculo, Av. 153.

Opantios Atheniensis dictus Corvus luscus, quia luscus erat et μάτα ὄφθαλμῶν, ut est apud poetam Atalantarum, Av. 1294. Aliis videtur corvus dictus et rapax et impudens, 1292.

Oraculum Delphicum quo ritu consulebatur, Pl. 39.

Ejus oraculi antiquitates narrantur, Pl. 9 et notl.

Oraculum Telepho redditum; Nub. 922.

Oraculum Myscello et Archæe urbes, Crotonem et Syracusas, condituris redditum, Eq. 1091.

Oraculum olim Atheniensibus redditum, vaticinans Athenas urbem futuram velut aequam in nobilibus, Eq. 1013 et schol., 1087, Av. 978.

Oraculum Atheniensibus redditum ante pugnam Salaminiam, intellectum a Themistocle, Eq. 1040.

Oraculum de Pylo, sive Pylis potius, Eq. 1059.

Oraculum Spartanis redditum de salute verbis ipsorum, Pac. 623.

Oraculum Æsopo redditum, Av. 968.

Alia oracula sunt Lys. 643, 1183, Pl. 604, 928, 1002, 1054, 1159; et cetera quæ citantur in Indice scriptorum v. Χρηστέ. Vetera oracula ἀγαθῶ Σηλίδης, Pac. 1032; item Hierocles, ib. 1046.

Oracula Pythæa nonnunquam iambicis trimetris, postremo præter oratione edita fuisse exemplis probatur Nub. 144.

Oracula (Acta) in Equitibus pluribus locis, Vesp. 800—804, Av. 967 sqq., Lys. 767 sqq., fr. 157 (et 123).

Oratores. Oratorum sortitio, Pl. 972, Vesp. 691, ex Aristotele.

Orator in concione coronam sumit verba factorus, Eccl. 131 et sch., 133, 148, 168, 171.

Oratores exscreant, antequam verba faciant, Thesm. 381 sq. Ad clepsydram verba faciebant in iudiciis, Vesp. 93.

Oratorum nova verba, Datal., fr. 1.

Merces oratorum patrocinantium, τὸ συνηγοριῶν, drachma, quando eorum reipublicæ vel alius cuiusdam defendebant, Vesp. 691.

Oratores pauperes reipublicæ inimici; ἀπῆλθι, popularis status inimici, Pl. 567—571.

Oratorum os numis obtarare, Pl. 379 et schol.

Oratores perstringuntur Vesp. 1114—1121, populi bona comedentes ostent, sine bellica opera. A nonnullis perstringi putantur verbis Ἄνδρες κομπολόγοι in Pac.

Oratores corrupti artificis suis Pacem abegerunt, Pac. 632—647.

Oratores εὐπρόσκατοι, Nub. 1089 sq., Eccl. 112 sq.

Oratores legislatorum nomina pronuntiabant, leges ipsas ignorantes, Nub. 1187.

Orchestra, fr. 710.

Orchomenus: eo confugiunt Trophontus et Cercyon, Nub. 508.

Orci minister, Ἄδου πρόβολος, somnium, Ran. 1333.

Orci galea, σκετοδοσμητικὸ ἔπι, Ach. 390.

Orci leasus lacrimosus, Thesm. 1041.

Orcus hoc diiudicabit, ex Euripide, Vesp. 763.— In Oreo osatum spissum et stercus, in quo malefici, Ran. 145—151.

Oreos, urbs Eubææ, ab Homero Histæa dicta; inde Hierocles vates, Pac. 1047, 1125.

Orestea Eschylî tetralogiæ, Agamemnon, Choephora, Eumenides, Proteus satyricus; secundum Aristarchum et Apollonium trilogiæ, sine satyris, Ran. 1124.

Orestæ, Choephororum, prologus examinatur, ib. 1126—1176.

Orestes: cum corripuerat Telephus, occisurus nisi ventam obtineret a Grævia, apud Eschylum, Ach. 332.

Orestes in tumultu patris invocat Mercurium apud Eschylum, Ran. 1139 sqq., qui rediit exul, 1463 sqq.

Orestes post eadem matris Athenas venit festo Bacchi Lenæi: quomodo Pandion rex Athenarum, propinquus illius, instituerit ut matricida festi par-

ticeps feret sine piaculo; instituto Choum festi, Ach. 961, Eq. 95.

Orestæ iudicium in Areopago, Ran. 685.

Orestes, filius Timocratis, heros dictus ob cognominem filium Agamemnonis, perstringitur ut noctu obvius percussus et vestibus exuens, Av. 1482—1493.

Orestes grassator Athenis insanus dictus ob alterum Oresten, Ach. 1166, vel quia insaniam simulans noctu homines læna exuebat, Av. 712.

Orneæ, Argivorum urbs, ubi pugna commissa inter Lacedæmonios et Argivos, Av. 399.

Laconicæ oppidum dicitur Av. 13.

Orpheus initiationes docuit et a cædibus abstinere, Ran. 1032.

Orpheus Crotoniata, Homeri ἑοφωρῆς sub Pisistrato, Prol. IX, a, 43, p. XIX; X, a, 37.

Orsilochus, ut leno, adulter et homo effeminatus perstringitur, Lys. 725.

Orthagoras juvenis, Eccl. 916.

Orthius; modus sibiicus ob intentionem ita dictus, Ach. 16.

Os. Atheniensis ori insertos ferre solent nomos, fr. 111, Vesp. 791, Av. 503.

Oscula μανδάλωτα et κατεγλωτισμένα quæ, Ach. 1201, Nub. 51.

Osphyon, homo pessimus, apud Crættinum, Av. 766.

Ostracismus: qua ratione perageretur in concione populi Atheniensis, qui optimos cives per eum eiciebant usque ad Hyperbolum, in quo solvabatur usus ostracismi, Eq. 855.

Eo utebantur etiam Argivi, Milesii et Megarenses, ibid.

Ostracismi et exilii differentia, Vesp. 947.

Ostracismo effectus Theseus, Pl. 627.

Ostreum scopulo adhærens, Pl. 1096 et schol.

Olotyxii nomen fictum ab ὀρέξιν, in similitudinem nominis Olophylorum, Av. 1043.

Ovis in Apaluriis a parentibus pro filio oblata phœtoribus, cur μῆλον vel κροπῆτον dicatur, Ran. 798.

Ὀυρανίωτες Homero dicti dii sub Saturno et Rhea, Nub. 247

P.

Pactolus aurum ruens, Pl. 287.

Ad eum millibatur Pisander, Eupolis Av. 1556.

Pæan vel hymnum canunt ad mala avertenda, Vesp. 874, ubi ἴητος. Ἰὸ τὸ Παῖόν Παῖόν dolentis Ach. 1212.

Ἰὴ Παῖών gaudentium Av. 1763.

Pæan, hymnus in Apollinem, Pl. 636.

Pæan nuptialis, Thesm. 1034 sq.

Pæderastia apud Athenienses, Pl. 153.

Pæonia, festum Athenis, fortasse Apollinis, Ach. 1213.

Pæonides Cinesias, Lys. 852.

Perstringitur ut peregrinus et Thraz, ibid.

Pæti, Thracia gens, Eccl. 987.

Pagæticus sinus in Thessalia: ibi corvi Apollinis; ibidem Bæoti a Thracibus ejeti sedes ponebant, Nub. 133, Pl. 604.

Palæmon: huic et Neptuno Corinthi celebrant Isthmia, Eq. 609.

Palæscæpsis: eam urbem Artaxerxes, secundum Neanthen, largitus est Themistocli ad vestem, Eq. 84.

Palamedes, μηχανικός et inventor, quare O Palamedes! exclamatio admirantis cælidum inventum, Ran. 1461.

Palamedes Eteipidis: in ea fabula Cæx, frater Palamedis, navigii tabulis inscripsit mortem suam, easque in mare project et ad patrem Nauplitum deferretur nuntio; Thesm. 770 sqq.

Palamedis fortasse ut frigida pudes Euripidem, ibid. 848.

- Palladia**, *imagines Minervæ in proris trirremium, quæ deaurabantur quando deducenda navis erat, Ach.* 547. **Palladium** Trojanum qua via petierit *Ulixes, Vesp.* 351.
- Palladium**, tribunal Athenis, *fr.* 533.
- Pallas**, *Nub.* 1265, *Eccl.* 476, *Thesm.* 1136; *πολιεύχος, Eq.* 581, ubi *v. schol.* Hymnius in eam, quo advocatur ab Equilibus, 581—594. **Palladis** *σεμνῆς πέδον, Athenæ, Pl.* 772. **Pallas** *κούρη in oraculo Eq.* 1040. **Pallas** *Πυλαιμάχος a Cleone ficta, Eq.* 1172; *φοβειστράτη, 1177; ὀβριμοπάτρα, 1178; γοργόλοφα, 1181; Τριτογενής, 1189. Vide Minerva.*
- Pallas**, *filius Pandionis, a patre in divisione regni accepit Paraliæm regionem, Lys.* 58, *Vesp.* 1223.
- Pallene**, *pagus Atticus, in quo pugna inter Pisisstratum et Athenienses commissa, Ach.* 324, *Eq.* 438.
- Pallium**, *τριβώνιον, gestabant iudices, Vesp.* 116 et *sch.*; in qua fabula *τριβώνα* cum *κωνίχη* permutare jubetur *Philocleo, 1122 sqq.* **Pallium** exiit ad fugæ velocitatem, *Nub.* 1103 *sq.*
- Palmarum** *Babyloniarum natura singularis, not. Vesp.* 170.
- Paludes** *Ægypti, Pl.* 178 et *not. Hemsterhusii.*
- Pambotadæ** (pagus *Erechtheidis* tribus), *fr.* 665.
- Pamphilus** *pictor Herachidas supplices pinxit, magister, ut eiant, Apellis, Atheniensis; pictura ejus argumentum Athenis non Pamphili, sed Apollodori esse dicebatur; et Pamphilus erat recentior Aristophane. Alii igitur Pamphilum tragicum poetam intelligunt, qui Herachidas docuerit: at usque ad hoc tempus didascalice tragicum nullum Pamphilum ostendunt, Pl.* 385.
- Pamphilus** *plorabit propter pecuniam; erat demagogus, sycophanta, peculatis convictus, quod testatur etiam Plato, publicatis bonis in exilium ejectus; secundum alios fenerator, Pl.* 174. *Recens schol. assentatorem ejus dixit βελονοπῶλην sequentis versus, ibid.*
- Pan**, *Thesm.* 978; *κεροβάτας* i. e. *cornipes, alibi αργοβάτας, τραγοβάτων, αργίπους, vocalibus calamis, syringe, ludens, Ran.* 730. *Alii κεροβάτας a cornubus, i. e. fastigiis, montium derivant, ib.* *Pani, deo montano et vomice, luscinia sacros modos canit, Av.* 745. **Pan**, auctor *Mithidis* erectæ, *Lys.* 998. **Deus juvenum, Pl. 1060. **Panis** *seculum in arce Athenarum, Lys.* 721, 911. **Panis** *seculum mulieres celebrabant cum tumultu: nam cum silentio ad hunc deum accedi non poterat, teste Menandro, Lys.* 2. **Panes!** *exclamatio, Eccl.* 1069.**
- Panacea**, *Pl.* 702, 730, *filia Æsculapii ex Lampetia, secundum Hermippum, 701, 639.*
- Panastinus**, *eques, in Equilibus 243, scholiastæ Ἰππαρχος, μέγας τῶν ἰππῶων.*
- Panætius** *in Insulis Aristophanis, fr.* 347, *memoratur ut simius, κίθηρος, lanionis (vel equi), μαγείρου, filius, homo parvus, ad quem referant nonnulli locum Astium, ubi de ensium fabro: perstringi dicitur ut magnæ uxoris parvus maritus, imperio subiectus uxoris, quam in adulterio deprehenderit, Av.* 440.
- Panathenæa** *magna, quinto quoque anno Minervæ ab Atheniensibus celebrata, ὅσα καὶ ἡ ναὺς ἐπὶ γῆς κλέει κατ' αὐτοῖς, Pac.* 418. *Vide Panathenæa navis. In festa pompa senes gestabant thallos, more inde ab Erichthonio tradito; anus quoque tum δειλοπορεῖν auctor est Dicæarchus, refrugantibus reliquis scriptoribus, Vesp.* 544. *In pompa Panathenæica a Ceramico ad Eleusinium ducta, Eq.* 566, *Minervæ*
- peplus acu varie pictus offerebatur, ibid., Av.* 827. **Panathenæis** *salutatio armata cum clypeis agobatur, Nub.* 988 *sq.*, et *lampadedromia, Ran.* 1089—1094, *sch.* 1087, et *citharædorum certamina, Av.* 11, *in quibus cithara vicit Phrynis, Nub.* 974. (*Victoriis dabatur*) *oleum ex sacris oleis Minervæ, Nub.* 1005. *Ceterum quisvis oleas possidens olei partem ad hoc festum dare cogebatur, ibid.* **Panathenæis**, *maximo festo Atheniensium, carnibus publice vesceretur populus: nam eo festo Atticæ urbes omnes et colonias bovem quoque ad sacrificandum Athenis mittebant: quare carnum ipsi diebus copia, Nub.* 386. **Panathenæorum festa** *regabant demarchi, Nub.* 37.
- Panathenæica** *navis: eam quarto quoque anno redeunte exornabant Athenienses, Eq.* 566.
- Pandeletus**, *Cyphonia improbus, psephismata scripsit, a Cratino memoratus: Pandeleter sententia pro improbis, Nub.* 922, 924.
- Pandion**, *rex Athenarum, Gresten matricidam silis genere propinquum excipit festo Bacchi, Lenææ et zeæ; ubi singulis conviviis Orestæque ponit: ita Xōæ; festum ab eo institutum, Ach.* 961, *Eq.* 95. **Cecropis** *successor, Megaridem Athææ adjunxit et in quatuor partes divisam Atticam filius quatuor reliquit, quorum singulorum sortes referuntur, Lys.* 58, *Vesp.* 1223. **Filiam** *Proctem in matrimonium dedit regi Thracum Tereo, Av.* 212, 368. **Pandionis** *statua, ad prytæneum, inter duodecim statuas heroum eponymorum tribuum, Pac.* 1183. **Pandionis** *filium Tithras, heros eponymus Tithrasiorum, Ran.* 677.
- Pandionis** *tribus, Vesp.* 233, 895, *Prot.* XI, 3; *ibid.* XV, 3.
- Pandionis**, *tetralogia Philocletis majoris tragici, cujus meminit Aristoteles in Didascalis, Av.* 281.
- Pandora**, *de terra exponit scholl.* *Av.* 971.
- Pandrosos**, *Cecropis filia; per eam jurat mulier: nam est etiam Minerva Pandrosos, Lys.* 439. *Per illam raris quam per Aglaurum jurant mulieres, Thesm.* 533.
- Panhellenes**, *Pac.* 302. **Panhellenes** *in Ægina ab Æaco collecti, Eq.* 1253.
- Panes** *quos fiant ex chænice (farinæ), Vesp.* 440.
- Panificium** *describitur fr.* 267.
- Panoptes** (totus *Oculus*), *Argus, Eccl.* 80.
- Pantacles** *ineptissimo modo arma sibi induit, Ran.* 1036—1038. **Pantacilis** *ut lævi meminit etiam Eupolis, 1036.*
- Pantæus**, *pater Thucydidis adversarii Periclis secundum Theopompum, qui aliis Melesius, Vesp.* 947.
- Pantheum** (*Olympiæ*), *ubi olivæ καλλωτέστωνος, Pl.* 586 et *nota.*
- Paphia** *Venus, Lys.* 558.
- Paphlago**, *de Cleone, Eq.* 2 et *scæpissime. — Paphlagonum* *etiam Phrygibus certamen de antiquitate gentis, not. Nub.* 397 *extr.*
- Paphos**. **Paphi** *regina Venus, Lys.* 833.
- Parabasis**: *in comædia quid sit, unde nomen ducat, quibus paribus constat, quo statu et quibus motibus pronuntietur a choro, exponitur Pac.* 734, *Eq.* 508, *Nub.* 910, *Ran.* 675, 888, *Prot.* I, 44—57, 76 *sq.*; *IX, a, 8—27, 69 sqq. p. XX; X, c, 19—68, cum scholl. ad v. 58;* *Nub.* 1115. **Parabasis** *non plena, Av.* 1058. *Ejus epirrhema quod versum esse solet, Vesp.* 1071. *Quid in epirrhemate sit, Ran.* 354.
- Paræbyston**, *locus dieasterii, Vesp.* 120.
- Paræbystoregema** *quid, Ran.* 209; *Prot.* 114.
- Parægrophe** (id est *duo puncta*), *quibus ad distinguen-*

- das personas in comædiis manu exaratis utebantur),
not. ad Nub. 653.
- Purpographus**, grammaticorum signum in distinguendis partibus comædiarum, Pl. 253 et not., Nub. 618.
- Paralli**, ex Paralia, parte Atticæ olim Pallanti filio data a patre Pandione, Lys. 58, Vesp. 1223. Τάξιν Atheniensium tempore Solonis, quorum præses Μεγυκλῆς, Vesp. 1223.
- Paralus**, Av. 1204, navis publicæ Atheniensium, ibid., Rem. 204, Eccl. 38, sacra, Ach. 1159, ad theorias sive sacrificia publica miltenda, Av. 147; navis ἐπισημασμένη, Ran. 1071; celeris, Av. 1204.
- Parcæ**, Μοῦσαι ὄλβιαι, cogunt chorum mysticum, Ran. 433. Parcæ dominae, Thesm. 700.
- Pardocæ**, servus vel τοῦδης barbarus, Ran. 608.
- Pardus** unde diotus, Pl. 699.
- Parææ anguis** in templis Æsculapii, Bacchi; ejusmodi species serpentum etiam Alexandrite, Pl. 690.
- Paris**. Dona Alexandri a Venere, Av. 1104. Πάρις ἑξ ὀρούσων (secundum Hom. Il. P, 325 conjecit Dindorfus) fr. 442.
- Parmeno**, servus, Eccl. 868. **Parmeno**, pater Sosæ, Vesp. 78.
- Parium**, urbs Ponti, in qua, secundum proverbium, ψυχρὸν μὲν ὕδωρ, καλὰ δὲ γυναικῆς, Vesp. 1189.
- Parnassus**, Phocidis mons Apollini et Baccho sacer, Ach. 348, Ran. 1057. Parnassiam rupem tenet cum facibus Bacchus, Nub. 603—606; in Parnasso saltat, Ran. 1212.
- Parnes**, ἡ Πάρνηξ, mons Atticæ, Nub. 323, schol. Lys. 665 cum nota; silvoscus, Ach. 348, ubi carbones Parnethil. Parnethum altitudines, apud Æschylum, Ran. 1057.
- Paros insula**, Vesp. 1189, ubi nonnulli crediderunt per jocum comicum dictam esse τὴν Πάρον (?). A Paris inventoribus dicta navigia πάρονες, Pac. 143. Paris dicit Archilochus, Av. 1764.
- Pastias**, in Nubibus παροῦρος, creditor Strepsiada, 21 sq., 30, cum teste citationis advenit: eum Strepsiades nullis modis insultat, ineane confusa qua a Socrate didicerat in eum conjiciens, 1214—1258.
- Pasiphæ tauro mixta** in Cretensibus Euripidis, Ran. 849.
- Passer**, libidinosus avis, Lys. 723.
- Patricida** (patrem verberans), πατροκτοία, in Avibus Nubiuculium adveniens, ad meliorem frugem redigitur a Pisthætero, 1337—1371.
- Patrocles**, qui non lavit ex quo natus est, homo dives et præparcus, male vivens, Latonum vitam imitans, de quo in Pelargis (fr. 386); poetam tragicum fuisse adjicitur, Pl. 84 sq.
- Patroclides** cacaturiens, cognominatus χροῦς, cetera ferunt fuisse disertus et rem publicam agens, Av. 790.
- Patrocli** Æschyli, Ran. 1041.
- Patroni** publici, συνήγοροι, accipiebant drachmam; erant etiam sorte ducti συνήγοροι, Vesp. 691.
- Paupertas**, ἡ Πείνια, in Pluta inhibet Chremylum et Blepidemum, qui cum Pluta a cæcitate liberando ad Κεκαλάπιον properant, dicens infandum eos facinus audere; nam Plutus si de integro cernat, neminem se laboribus esse daturum et omnem vitam commoditatem, cujus ipsa sola sit auctor, prorsus deletum iri, 414—624. Quæ sola sit Chremylius, ea Paupertas ostendit non pauperum, sed mendicorum vitam tangere, quod longe diversum sit; pauperes homines fieri meliores, divites peiores; ipsum Jovem pauperem esse, qui Olympiis oleastri ramum pro summo premio dei, non aurum, 558—691. Quibus dictis insolenti violentia abigitur,
- certa se aliquando illis ultro accessitum iri, 592—609.
- Pausanias**, rex Lacedæmoniarum, filius Cleombroti et Alcathoæ, ut proditor a Lacedæmonis occiditur, Eg. 84.
- Πανωνάκη quale instrumentum**, Pac. 14.
- Pauso** ὁ παμπόνηρος, dicax, pictor pauper, Ach. 854. (Haud dubie diversus est a pictore.)
- Pauso**, pictor, ob inopiam notatus, esurit et Thesophoros pro totum annum jejuniu veneratur, Thesm. 949—952. Pauso pauper, Pl. 602, ubi sch. eadem.
- Pavo**, avis ex Perside Athenas abducta; pavonum pennæ in tiaris Persarum, Ach. 63.
- Pax**, Εἰρήνη, non gaudet cæde nec cruentatur ejus ara, Pac. 1019 sq. In συνουσιῶν festo, Paco decimo die Hecatombæonibus, sacrificium fit Paci non cruentata ara, ibid. Pax βαθύπλοτος, fr. 163. Ejus laudes, et preces ut usque propitia sit, Pac. 974—1016. Pax, Διάλλαξι, amica Veneri et Gratiis, Ach. 989. — Pax fabula Aristophanis Alceæ archonte (ol. 89, 3) acta in Dionysiis urbanis, per Apollodorum histrionem; secundus erat Aristophanes, Arg. I. Duæ fabulæ Aristophanis eodem inscriptæ nomine in Didascalis feruntur, quas exstitisse alius quoque argumentis colligitur; nescitur autem διακρίνειν sit altera alterius an diversa fabula, Arg. III. In hac Pax, quæm dii cælo cesserint, a Bello in antrum profundum lapidibus superingestis concluditur, 221—226. Ad eam liberandam Trygæus agricolas, mercatores, fabros, opifices, omnes belli malis pressos convocat, 292 sqq., qui deæ maximæ et φιλανθρωπίας desiderio cupide adveniunt. Sed mortem Juppiter denunciaverat ei qui Pacem effoderet, 371 sqq. Egre Mercurius opus permittit, et ipse sollerter adjuvat, 426 sqq. Variam operam præstant populi, prout res eorum ferebat; Megarenses abiguntur, quos oderit dea ut primos auctores belli, 500 sqq. Tandem agricola soli magno nisu eam educunt, 508—619. Lætissime salatur ab omnibus, progressa cum Opora ac Theoria comitibus, et bona ejus multis recensentur, 520—600. Cur, quanquam propitia civitati et sæpius accedens, adeo sero tamen advenerit, ante prohibita ab oratoribus et Cleone, explicat Mercurius, 601—646. Ita sæpe rejecta, iræ retines non ipsa alloquitur spectatores, sed ex Mercurio rogat quæ scire cupit: quis sit pacis maxime amans; quis suggestum in Phnyæ obtineat, et audito, Hyperbolus, avertit vallum; deinde alia multa interrogat, de Sophocle, quid agat, de Cratino, 657—703. In terram descendit, assidente Trygæo, 726. — Pacis ἀγαπῶσα κόστικὸν ἔργον Aristophanes, quod riserunt Eupolis et Plato, Prolog. XIII, 20 sq.
- Pediei**, τάξιν Atheniensium tempore Solonis, quorum præses erat Lycurgus, Vesp. 1223.
- Pegasus** aliger equus, Pac. 135, 154. Pegasus alatus, quo vectus Bellerophon in cælum ascendere cupiebat apud Euripidem, Pac. 76, ubi ὑπεροπαστὸν ἔλαγαν. Ab eo decidit Bellerophon apud Euripidem, Pac. 147, eoque casu claudum herosum induxerat poeta, Ach. 427. Præti uxorem Bellerophon a Pegaso in mare præcipitasse fertur, Pac. 141.
- Regulus Eleutheris** Bacchi imaginem in Atticam detulit, Ach. 243.
- Pelargium**, vicus arcis Athenarum, Tyrrenorum vocatum a Callimacho, Av. 832, sch. Lys. 1153, in saxo situm, Av. 836 et sch. Adde voc. seq.
- Pelargicus**, pro Pelasgicus vel pelagiæus; rex Neptonus, Av. 869. Relasgicus murum advenæ ex Tyrrenia excreverunt, Av. 1139.
- Peleus** ob castitatem ab diis accepit gladium, Nub. 1063, ubi scholia narrant cædem Phoci fratris, fugam in

- Philiam ad Eurytum, qui eum explet, venationem Calydonii apris, Euryti caedem ab improvido Peleo, qui Iolcum ad Acastum fugit: hic eum explet et per calumnias uxoris, quæ Peleum frustra tentaverat, bellus in Pelio obicit: sed accepto per Mercurium gladio ἡμιστοραῖον servatur; gladium ab Acasto occultatum ei reddit Chiron. Peleus Thetidem in matrimonium accepit ob castitatem; sed relictos ab ea est, indignata quod interveniente Peleo Achillem filium in igne inmortalem facere non poterat, ut esseret alios multos ex Peleo, Nub. 1067 sq. — Peleus, tragædia Euripidis, Ran. 863.*
- Pelias, Neptuni et Tyrus filius, Lys. 139. A nonnullis Peleus in Iudis (funebribus) Pelæi gladium a Vulcano confectum ob castitatem accepisse traditur, Nub. 1063.*
- Pelium: in eo bestis ab Acasto exponitur Peleus, Nub. 1063.*
- Pellaneses decreto adversus Diagoram Melium comprehensi ut ἐκδεδόρα; (p an, quod evadere eum stre-runt?) Av. 1073.*
- Pellene, urbs (Achaë), quam affectabant Lacedæmonii, nominata respiciendo ad meretricem Pellenen, Lys. 996. An Pellenen volare cogitas? quærit Pisthetærus ex homine male amicto Av. 1421: nam Pellencæ, Achaïæ urbe, in certaminibus Mercurii festo actis pro præmio est læna, quæ ibi præstantes sunt, ibid.*
- Peloplaë terræ Calydon, Euripides Ran. 1238.*
- Peloponnesiaci belli causæ et initia (comica fictione) exponuntur Ach. 515—556. Hoc bellum incepit ab anno Pythodori archontis, secundum Philochorum, Pac. 990.*
- Peloponnesii, Eq. 279, Lys. 33, 40, etc. Peloponnesii Diagoræ in caput præmia proponant, leste Crætero Συναγωγῆ ψηφισμάτων, Ran. 320. Peloponnesius Siceliota Alceus, Supolis Thesm. 162. Peloponnesiorum dialectus, Nub. 402, Av. 1203.*
- Pelops Tantalii filius Pisam venit et Cnomai filiam ducit, Euripides Iphigenia Taurica, Ran. 1232 sq. Oraculum Pelopi datum ab Apolline Napro Lesbi de igno aureo vovendo, Nub. 144. Ejus filius Alcathus, Ach. 774.*
- Penelopen, castam feminam, nunquam fecit Euripides, Thesm. 647 sqq.*
- Penelopes aves, ab Oceano telluris Antibus, etc., Alceus Av. 1410.*
- Penestæ, τὸ θηκίον apud Thessalos: erat olim populus dictus a Penesta, qui genus deduxit a Thessalo Herculis filio, Vesp. 1271, 1273 sq.*
- Pentacostomedimni, quæ classis populi Athenensis, Eq. 627.*
- Pentapolis Egypti, not. Plut. 925 extr.*
- Pentheus violentus in Bacchum, Eq. 700.*
- Pentilitha (quinque lapillorem ludus muliebris), fr. 335.*
- Peparethium vinum, fr. 301.*
- Peplus Minervæ acu pictus, proprie velum navis Panathenæicæ, Eq. 566 et sch., Av. 827 et sch., sch. Eq. 1180. Add. Panathenæa.*
- Percote: eam urbem Arta.xerxes, secundum Neanthesen, dargitus est Themistocli ad stragula, Eq. 84.*
- Perdix, caupo, nonnullis μάγειρος, claudus Athenis, alibi quoque memoratus; ad eum derivant proverbiale Ἠέρδικος σκῆλος, Av. 1292. Perdix claudus, Anag., fr. 148.*
- Perdix: ἐκπεδικίω ab dolo perdicam quo venatores aufugiant, descripto Av. 768, 767.*
- Peregrini Athenas citantur in iudicium, Av. 1454 sq.*
- Addè iudicia. Peregrinorum, τῶν ἔξω, nomina et τὸς πύλας; Athenensium et τὸς ἀπὸ τῶν ἰσθμῶν ἰσθμῶν, Av. 1669. Quare peregrinitatis accusati demonstrare debent avos suos ex phratría esse, Av. 765. Peregrini qui se civēs mentiebantur, quando, qua causa, quo numero Athenis pulsī, Vesp. 718.*
- Pergase, pagus Atticus, Eq. 321.*
- Pericles, Xanthippi filius, Nub. 84. Pericles Euboram prostravit, Athenensium per victoriam de Abantibus tributariam fecit, Nub. 213. Samios bis domat, Vesp. 283. Pericles in republica adversarius Thucydides Melesii, secundum Theopompum Pantæni, Vesp. 947. Pericles ἀφ' ἑαυτοῦ σλοῦν ἀπεροκόληξ ad Piræum, Ach. 548. Nilil ex Prynæo, l. e. republicæ administratione, iuratus est, Eq. 283. De Periclis eloquentia crimina locus Evrepolis, Ach. 530. Aspasia ejus magistra eloquentiæ et σοφιστρίξ; ib. 527, postea uxor, ibid., Eq. 969. Pericles viginti talenta ad necessarios τῶν ἀπόδασιν (pro ἀνάγκαις), secundum nonnullis, velut Ephorum, Cleandride Lacedæmoniorum harmonosæ et Plistoanacti, quo Attico solo puererat, ea largitus; secundum alios in stranda statua chryselephantina Minervæ una cum Phidias ea sibi iurificavit; populo autem in ratione reddendu dixit; Et: τὸ δὲ δὲν ἀνθρώπων, Nub. 859. Pericles meluens ne in partem veiret Phidias infortunii, bello incendi Athenas per scintillam decreti Megarici, Pac. 606—611. Nimirum Pericle de populi fessu moderante Phidias Minervæ statuum fecerat, confecta furti damnatus, cuius conscius fuerit Pericles: is ne pœnas daret cum artifice, administrationis rationem non reddidit; sed Megarenses, qui sacra in deabus terram moverant, sollicitavit decreto, Attico eos solo prorsus arcente, 605, 606. De decreto et hæc causa decreti adde sch. Ach. 532, Pac. 246, 501, 609; sed suspicionem illam de causa decreti vanam esse temporum ratione evincitur: nam Phidias septem annis ante belli exortum eiecit, Pac. 605, 606. Alii dicunt Megarenses ab ipso fuisse accusatos rapuisse mulieres Atticas festo, ib. 609. In Acharnensibus Pericles ὁ Ὀλύμπιος, iratus ob ancillas duas Aspasie amicæ raptas a Megarensibus, decreta scribi in eos scoliurum modo, a Timocreon Rhodius in scholio cecinerat Plutium non debere μῆτις γῆ μῆτις ἐν ἑσθλάσῃ μῆτις ἐν ἡπείρω παρῆται, a Megarensibus non licere in regione Attica neque in terra neque in mari manere, Ach. 530—534. Periclis sententia de invasionibus Lacedæmoniorum in Atticam non curandis et invadenda navibus Peloponneso suam facit, Eschylus in Rantz 1463—1465.*
- Pericles, Hippocratis filius, Nub. 1001.*
- Pericles, dux ad Arginusas, supplicio affectus, Ran. 1196.*
- Periclidas, dux Lacedæmonis, supplex ab Athenensibus copias petebat ad bellum Messeniæcum, Lys. 1138—1142.*
- Pertilymenus, Nelei filius, ex quo oriundus Melanthus, Ach. 146.*
- Persæ, Av. 484. In certamine de gentis antiquitate a Phrygibus vicit, Nub. 398. Eorum braccæ, θύλακος, Vesp. 1087. Nasturtium (χάρδαμος) apud eos, Nub. 236; quo quare utantur, Thesm. 616. Aurifodinae in eorum terra, Ach. 82. Inter vima consultare solent Persæ, Eq. 91. Persæ in Asia potentissimi, sub Dario Hystaspæ Catas et Histesios vincunt, Pl. 1002. Rex Persarum καὶ Βορῆν ἡκίως μέγας Περσῶν; Pl. 170; σὸιελ σὸν αἰρεα πλατάνο, Ach. 82. Persæ quum liaram vel pliculam vel in frontem*

- mutantem gestarent, auctore Clitarcho, soli regi licebat eam erectam ferre, *Av.* 487. Regis oculi, *auras, ministri ejus, Ach.* 92. *Persa* in magna expeditione cur pepererint Delo et Epheso, *Pae.* 410. *Persae* (Thermopylis), *Lys.* 1261. Ex bello, quod Graeci in Persas gesserant, erasus avitus, *Lys.* 651. Persarum urbes multas ceperunt Athenienses, *Vesp.* 1098. *Ad Persarum regem defecturi Samii, Vesp.* 283. *In Pace Jovem ut Persis Graeciam prodentem accusare vult Trygaeus, quia tum Persae auxilium ferrebant Lacedaemoniis in bello Peloponnesiaco, 107 sq. Atheniensium transfugas ad Persas correpti et puniti, ibid. Persarum duces in bello contra Aegyptios prius impugnati ab Atheniensibus, postea adfuit duce Iphicrate, Pl.* 178. Persarum rex de Aristophane sciscitatus (sugitur) ex legalis Lacedaemoniorum, ab utrorum partibus stet poeta, *Ach.* 647 sq.; *Prolog.* XI, 58 sqq.; XII, 30 sqq.
- Persae*, fabula Aeschylī de facinorā gloriosissimo, docta ante Septem adversus Thebas, secundum Didascalias, *Ran.* 1026 sq., sch. 1021, secundum Eratosthenem. Syracusis ab Aeschilo docta, cupiente Hierone, 1028. In ea Darii mora choro plangenti nunciatur, 1028 sq. Quare duas editiones hujus fabulae statuit Herodicus, in quarum altera etiam Plataeensis pugna narrata fuerit; alii corrigunt Xerxes. mora, quod nec ipsum argumento congruit, alii denique contortas explanationes tentant, 1028.
- Perseus* evolat Andromedam erepturus, *Thesm.* 1041 sq. Cujus personam sustinet Eucipides *ib.* 1015—1021. *Perseus* alatus Argos advenit Gorgonis caput ferens; ejus partes ex tragedia sua *Andromeda* expressas agit Euripides, *ibid.* 1098—1134.
- Persica*, mulierum calcei, *Eccl.* 319, *Lys.* 229, *Nub.* 151 et *Thesm.* 734 c. scholl.
- Persicus* ales vocatur gallus gallinaceus, *Av.* 485. *Persicus* ales. vel avis proprie ita dicta, vel gallus, vel pavo, *Av.* 707. *Persici* generis avis fortissima; gallum gallinaceum esse putant, *Av.* 833—835, ubi v. sch., ciconiam sch. 836. *Persica* vocantur magnifica omnia, quibus rex solus utebatur, *Av.* 707. *Persica* aulae, in quibus monstroae formae pictae, *Ran.* 938. *Persica* vestis *κιννάκην*, etiam *Persis* dicta, *Vesp.* 1122. *Veneunt* eae vestes Sardibus, *ib.* 1139. *Persicum* baculum (elegantiorum) pro incurvo (sive Laconico rusticorum), *Senect.*, ap. *Pollucem* X, § 173. — *Persicum*, *Persica* saltatio *ἐπίσσημα*, de qua dixerunt *Juba* et *Seleucus*, *Thesm.* 1175.
- Persis*, vestis *Persica*, eadem quae *κιννάκην*, *Vesp.* 1137, sch. 1122. *Ecbatanis* fit lana texta, 1143 sqq., et *Sardibus* venalis prostat, 1129.
- Persis*. *In Perside* habitant *Illyrii* secundum nonnullos, *Av.* 1521.
- Personae fabularum et earum genera*, *Prolog.* IX, a, 42—56, p. XX. *Personae* (larvæ) in veteri comedia hominibus qui perstringebantur similes, in nova monstroae, ne cui forte potentiorum similes reperirentur, *Prolog.* I, 80—91.
- Pes* veli quando laxetur, *Eq.* 436.
- Petosiris* Aegyptius (mathematicus), *Danaid.*, fr. 253.
- Petra* Agelastus, quod voc. vide.
- Peusin*, olim rempublicam administrans, instituit *Scythas* sive *Totoras*, ministros publicos, ab eo *Peusinos* dictos, *Ach.* 54.
- Peusini*, idem qui *Totoras*, quod vide.
- Pheax*, orator; ejus laudes, *Eq.* 377—1280. *Orator* tam sollers, ut capitis caussam effugeret in ea ipsa deprehensus, *ibid.*
- Phaedra*, *Thesm.* 153, *Thesēi* uxor, *Cretensis* erat, *Hippolytum* privignum amans, *Ran.* 849. *Phaedra* uxor datur (Polyido, ut videtur), *Polyid.*, fr. 389. *Phaedra* Euripidis, *Thesm.* 497, *Ran.* 1052, plurali *Thesm.* 547, impudicæ, *Ran.* 1043, (pro adulteris dictæ) *Thesm.* 550.
- Phædras*, nomen senis, *Lys.* 356.
- Phænareta*, (ficta) uxor Celei, mater Lycini, avia Amphithēi, *Ach.* 49.
- Phænippus*, pater *Calliæ*, equestri cursu vicit *Olympia* ol. 54, *Av.* 283.
- Phænippus* perstringitur ut homo impurissimis libidinibus deditus, *Ach.* 603.
- Phalenium* (locus fictus a φάλῆτι): ἐπὶ Φαλίῳ ναῦς Alcibiades (ut pathicos), *Triphal.* p. 508, a. *Phalereus*, portus *Atticæ*, *Av.* 76, not. *Eq.* 649.
- Phalericæ* apuæ, ex *Phalereo*, portu *Atticæ*, *Av.* 76, *Ach.* 901, minutæ, fr. 422.
- Phalericum*: ibi visa phiala in Clepsydram fontem arcis 20 stadiis dissitum demissa, *Av.* 1695. *Phalericus* murus, fr. 469, a.
- Phales* ex phallo fictus sodalis Bacchi, *Ach.* 265, 274 276.
- Phallicum* carmen Dionysiis cantatum, *Ach.* 261—279.
- Phallus* in Dionysiis erigitur, ex mysterio aliquo; quid sit et quare in dei honorem gestetur, *Ach.* 243, 260, *Lucianus* in not. *Nub.* 71.
- Phanæ* est locus Chii: in hoc versu locus judiciorum factus a φαίνω et ἀνομοσύνῃ nomine, *Av.* 1694.
- Phanecus*, pater Miconis pictoris, *Lys.* 679.
- Phanus* Ἰσθμοῦ δειῶν, raro memoratur, et narratur fuisse malarum litium amans scriba populi, *Eq.* 1256. — *Phanus*, conviva in *Vespis* 1220.
- Pharnabazes*; ejus filius *Pharnaces*, *Av.* 1028.
- Pharnaces*, *Pharnabazæ* filius, dux Persarum, *Av.* 1028, 1030.
- Pharsalus*, *Thessaliæ* urbs, quo legatus ivit Amynius, *Vesp.* 1271.
- Phasianicus* homo dicitur ut de patria; sed est pro sycophanta, a φαίνω, *Av.* 68.
- Phasianns*, i. e. sycophanta, *Ach.* 726. *Phasianns* (ex Phaside urbe *Ææ*; haud dubie hic quoque de sycophanta), *Holc.*, fr. 374. — *Phasiani*, equi an aves? *Nub.* 109.
- Phasis*, *Scythiæ* fluvius, ubi pulchri equi, *Nub.* 109. *Fl.* et urbs *Scythiæ*, *Ach.* 726.
- Phayllus*, optimus cursor, olympionica, celeber cursu armato, etiam pentathlon; epigramma in eum, *Ach.* 215. *Alius Phayllus*, athleta, vicit olympiadem 8; tertius erat grassator, *ibid.* *Phayllus* cursor optimus ob maledicta condemnatus (quod fictum), *Vesp.* 1206.
- Pheleus*, mons *Atticæ*, *Ach.* 273; pagus a monte *Atticæ* φελεως (φέτω) pleno dictus, *Ran.* 244. In *Pheleæ*, loco aspero, caprae pascuunt, *Nub.* 71.
- Phenaces* (ficti demones fraudis), *Eq.* 624.
- Pheræ*: inde exul *Admetus*, *Vesp.* 1230.
- Pherecrates*, Atheniensis, comediarum poeta: ejus tempus et meritum, *Prolog.* III, 38—41, cum not. Ejus fabulae 18, *Prolog.* VIII. *Pherecratis* comici dictum proverbiale, quod non legebatur in comædiis scholasticarum tempore superstitiis, *Lys.* 158.
- Pheredippus*, senex iudex in *Vespis* 401.
- Phibalis*, ficus genus, ut putant, dictum ab loco *Megaridis*, vel *Atticæ* secundum alios, *Ach.* 803.
- Rhidas* mala fortuna usus caussa prima fuit belli Peloponnesiaci, *Pae.* 606. *Theodoro* (codd. *Pythodoro*) archonta, secundum *Philochorum*, *Minervam* chrys-

elephantinem 44 *talentorum auri pondere in magno templo arcis Athenarum posuit, sub Pericle: in eo opere ut ebur vel aurum furatus damnatur, ibid., sch. Eq. 1169, Nub. 859. Deinde in Elidem abit. Ibi Jovis Olympii statuam quum posuisset, perculatus damnatus ab Eleis occiditur, Pythodoro archonte, Pac. 605. Pax palcitra, utpote Phidiae affinis (rebus Phidiae immixta), ib. 617 sq. Phidiae discipulus Geladas, Ran. 501.*

Phidonides, nomen patris Strepsiadae, Nub. 65, (sive potius) Phidon, ut est 134.

Phidippides, in *Nubibus* Strepsiadae filius et nobilis matris, patrem suo rei equestria studio maximo ari alieno obnoxium reddiderat; omnino equos et curricula, 25 sqq. Expergefactus a patre rogatur ut philosophis se praebet docendum artem sophisticam; sed spernit pallidos illos, ad Megaclem arveum alibituro, si a patre equis privetur, 80—125. Phidippide a patre evocatus stupet insanientem superbiam ejus de novis doctrinis, quas apud Socratem hauserat: sed precibus ejus cedit et docendum se praebeat, praefatus olim laes patri in malum cessura, 814—865, et Socrati maledicens, 870. Ingenium ejus laudat pater, 877—881. Audit iustum et iniustum λόγους decertantes, uter ipsa utilis sit institutus, 889—1104. Prodit iniusto λόγω probe institutus, pallidus, impudenti obtuta, 1165—1177, et statim de ἑνῆ καὶ νῆξ die et duabus, non una, arguitur et legem favere patri exponit, 1178—1200; quare ille cum immoderata laetitia filium domum ducit ad cenam, 1212. In qua jussus a patre canere Simonidis carmen, hunc morem ridet; tum Aechyli carmen, eum poetam ut inflatum contemnit et Euripidiam versus incesti plenos canit: hinc jurgium cum patre, quem verberat et suffocat, 1354—1376. Prodit, certus se recte egisse et gaudens conviciis patris, 1325—1343. Iniusto λόγω persuadet patri juste et aequo modo a filiis patres senes verberari, 1939—1439; at de matre idem probatur, exardescit Strepsiadae, 1440—1447. Cui ne auxilio sit in exurendo phronisterio, causatur pietatem in praecceptorem, et irridet patrem, 1466—1471.

Philadelphus. Vide Ptolemæus.

Philageta, mulier, *Eccl.* 42.

Philaenae: eorum Diana Brauronia, Av. 874.

Philemon ut peregrinus persringitur, *Av.* 763, 762.

Philemon, novae comediae poeta, filius Damonis, Syracusius Athenis in civitatem receptus, docuit ante olymp. 113. Superstites fabulae ejus 97, Prol. III, 75—78.

Philepsius fabulas narrat pecuniae causa, *historias iudicras, pauper; persringitur a Platone ut loquax et prodigiosa narrans; et ut improbus, Pl.* 177.

Philaterus tertius filius Aristophanis dictus a Diccaercho (quem Suidas sequitur, XIV, 6), ab aliis Nicestratus, Prol. XIII, 18.

Philinna, uxor muliebra, *Nub.* 684.

Philinus, pater Susarionis, Prol. IX, a, 30; b, 66.

Phlippides, novae comediae poeta, Prol. III, 74.

Philippus orator, *Georg., fr.* 177, a. (Plurali numero)

Philippi barbari, orator loquax, *Av.* 1701, 1703.

Philippus, Gorgias filius, in iudicio condemnatus *Vesp.*, 421.

Philippus, pater Aristophanis, Prol. III, 47; XI, 1, 34; XII, 1; XIV, 3; XV, 2.

Philippus, filius Aristophanis, Prol. XI, 78; XII, 42; XV, 20; comicus, XIV, 6. Eubuli fabulis certavit, Prol. XIII, 16.

Philite, mulieris nomen, *Thesm.* 568.

Philo, juvenis, quocum equorum cursa se certare agnoscit Phidippides in *Nubibus* 25.

Philoctetes senex in *Vespis* laborat insano iudicandi furore, qui graphice describitur, et a filio Bdelycleone aervisque custoditur egerimus in domo obstrata et rebus cincta, 67—135. Novas machinas impigerimus et per omnes domus partes tentat effugiendi, summa difficultate a filio et aervis tandem coerctus, 135—200. Quod non jam prodierit, mirantur senes collegae, 266 sqq., et cantilena eum vocant, 273 sqq., in qua patetesciunt quam acer et vehemens sit iudex, Philoctetes, qui per foramen eos audivit, queritur de custodia et desperantis vota edit, 317—332; deinde narrat *Vespis* se nolle convivia filii, et adjuvantibus is elabi tentat, vota faciens Lyco heroi, 336—394. Sed a cervice, quae advocat Bdelycleonem, aervissime impeditur, 395—452. Filio tandem demonstraturum se promittente, desideria iudicis a demagogis, quibus invidentes servitutum servient, arbitrium permittit Cleoro, gladium arripimus, in quem incumbat victus, 488—525. Deinde capessit quam potentes aut iudices, quantopere omnes ipse blandiantur, vel oratores et Cleo, quanta sit avaritia in mercede iudicaria, quantum denique sint Jovi ipsi similes, 548—630. Deinde mixta audit filium, sed mox stupet ne decimum quidem partem additum: civitatis audientis iudicibus cedere mercedem, 664, multo etiam magis, quum doceat instrumenta ignota esse demagogorum, qui si valent, viginti milia civium in deliciis vivere posse, non tribus obolis pauci in ipsis quidem diurnis, 696 sq., 713 sq. Nihilominus iudicandam furor Philoctetem non dimittit, 756—789. Quare filius ei domi parvum tribunal cum Caecylia, mercede et simulacro Lyoi heroi insidit, ut scatur, ad ignem, fabricatis adeo, nec amquam, ut fuerat aliquando ab Lysistrato, fraudatus triobolo iudicari passit quantum velit de rebus demerctis; ut servorum delictis, 760—834. Ecce Labes canis Siculana canem furatus (*vide dicta in Laebis*) adducitur, ad quem illico iudicandam Philoctetes properare se conatur, 835—859. Post sacrificia et preces audit canem accusatum, cito sibi persuadens rei delicta indubitata, 891—925; et condemnare properat: Bdelycleonem aervissime impetrat ut testes et defensionem audire velit, 936—974. Quibus pater misericordia tactus, nihilominus condemnaturus est et mollitiam suam accusat, nec sibi doto filii insensens absolvit, 975—994. Quare delictum patitur et deos petit et tantum flagitium sibi ignoscant. A filio abducitur ad festam cenam et reliquum vite tempus iuvene agendum, 995—1068. Palliata et calcos, cogente filio, diu relectans tandem persuasit gannaco molli et Laconico haretis, 1123—1173. Deinde docetur a Bdelycleone sermones qui tum lepidi habebantur et erant elegantiorum hominum, et morem novorum conviviorum, 1175—1249. Hinc ad convivium furis, mala haemorat Philoctetes et parras rerum ex obstrata designatarum: sed filius haec eum docet facillime composui inter honestos et bonos viros, et facies sermonibus et fabulis in vitam iuendum vertit. Hoc igitur tibocados bibisse videt Philoctetes, ne nihil patris puniatur; 1258—1264. At in convivio summa protervia omnes lacescit, verberat, fabulis ineptia rustice cavillans, 1299—1326; redit ebrius cum fabula, omnes in via iadens, libellam ex convivio abductam impudenter attrahens, indignante Bdelycleone, quem iridet illis ipse deponit, quos ab eo sollicito didicerat, 1326—1387. Isdem fabulis iherit panaria, cui panes ventum expulso direxerat; 1388—1414, et ali-

- homini qui injuriarum enim postulat, 1415—1441, donec a filio usque irriso domum sublimis rapitor, 1442—1449. Ibi tota nocte saltat tragicas choreas Theopidis, et prodit canens et saltans; inde ad certamen provocat novos, qui inepti videntur ipsi, Tragicos: adveniunt Careini filii immundi tres propevat, quos irridet saltando cum ipsis certans, 1474—1534.
- Philoctetes, poeta tragicus, Morsini tragici pater, Eq. 401, Pac. 801, Ran. 151. Philopithes filius ex sorore Aeschylis, ab nonnullis Halnion dictus, adjectivo putant, ab acerbitate ejus velut ἄλυσ. Erat etiam junior Philoctes, item tragicus poeta, illius abnepos: Philoctes filius Morsimus; hujus Asydamas; hujus Philoctes et alius corvus (sec. Bæckhium: illius nepos: Philoctes erat Morsimus; hujus Philoctes junior et Asydamas tragicus; æqualis Philo-ctes junior), Av. 281. Philoctes karmina, qui erat ἄλυσος ἐν μαλονοίᾳ, ut Sophocles dicitur; Vesp. 482. Philoctes Epops nepos Sophoclei; nam ille post Sophoclem in Pandionide tetralogia sororum tragicædiæ: Τυπέκῃ ἢ Ένωσῃ, Av. 281. Tetralogiam etiam Aristoteles refert in Didascalis, ibid. Philoctes parvus, omnis, turpis forma, turpis poeta tragicædiarum, Thesm. 148; de eo loquitur Telectice, ib. et not.**
- Philoctes Atheniensis Alcauda dictus, fortasse quid acuto capite erat; certe ut turpis facie nulli molatur, Av. 429. Ad cuius fabulæ v. 281 hæc schol.: Alti putant Philoctem quendam ἄλυσος vel κρονίος ab Aristophane tangi, sed ejusmodi homo in aliis comædiis non memoratur.**
- Philoctes archon, Pl. 179, Prol. III, 81 (ubi libri Bæcles).**
- Phidocrates, avium venditor Athenis, Av. 14, ὁ Σποῦθος; per jocum dictus, quibus inalis afficiat aves, ib. 1077—1082.**
- Philoctemon, homo luxuriosissimus et assiduus convivator, Vesp. 4250.**
- Philoctetes, in Lemno inops et mendicus ab Euripide subhibebatur, Ach. 624. De eodem Philoctete Euripidis sch. Pac. 147.**
- Philodoretas, vir, Ecol. 51.**
- Philomela, soror Procnæ, ab hujus marito stuprata, etc.: narrat fabulam ejus recens schol. Av. 212.**
- Philonides, ob pecuniam amatus a Laide, Melitenis, dives, magnus, deformis, stultus: quod probatur locis Comicorum, Pl. 179. Secundum alios dives quidam Corinthius, ibid. Philonidis socius Corinthi Circe in sues mutavit, Pl. 303, nimirum Laïs quæ amabat Philonidem Melitensem, qui perstringitur ut dives, cum multis parasitis Corinthi vivens ob amorem Laicis, ut ἄλυσος, rudis, magno corpore; velut a Nicochare, ibid.**
- Philonides: per eum docebat Aristophanes fabulas in Euripide et Socrate scriptas, Prol. III, 52.**
- Philonidis et Callistrati nominibus fabulas quædam docuit Aristophanes, Vesp. 1018, male tricesimum annum ætatis, Nub. 510, ut Bædalæmas, ib. 531. Philonides (Aristophanis nomine) agit Vespas, suo Proagonem (Aristophanis) Lenæis. ok. 80, 2, Arg. Vesp. I. Aristophanes per eum docuit Amphiaræum eodem quo Aosa per Callistratum anno, Arg. Av. II. Per eum docta Raua, Arg. Ran. I. Philonides in scriptis fabulis Aristophanis, Pl. 179.**
- Philopithes, pater Philoctis majoris tragici, ex sorore Aeschylis, Av. 281.**
- Philosophi: quædam a Comicis in eos scripta in Nub. 96. Philosophorum subtilitates obscure perstrin-**
- untur Ran. 1496—1499. Conf. Nubes, Socrates. Philostratus, cognomine ἡ κωνάλοπις, Ieno, καλλωπιστής, Eq. 1069, sch. Lys. 957.**
- Philotesus chorus (sodalium convivantium), fr. 564.**
- Philoxenus, virile nomen, Nub. 686.**
- Philoxenus Cytherius dithyrambi inventor, Prol. X, b, 154 sq. Dithyramborum poeta, alii tragicus, Pl. 290, cui Dionysius tyrannus Tmandram dono dedit, Pl. 179; apud quem quum viveret, pellicem ejus offendit Galateam; hinc in lautumias missus aufugit in montes Cytherorum, ubi drama Galateam fecit, in quo Dionysiam tangens Polyphemum Cyclopem cithara ludentem exhibuit, Pl. 290, cum pera, in qua olera campestris gestaret, 298. Perstringi in Nub. 333, 335, creditur a schoharis; ab Hæschio, quædam ejus de utriusque τραγωδία (ἴμο παρωδείῃ) Aristophanem, fr. 648. Philoxenus in cyclico chorus μέλη intulit, Aristophanes ap. Plutarch. De mus. p. 1146.**
- Phloxeni Eryxis, Ran. 934.**
- Phloxenus ex Diomedi; cimeteris, Vesp. 84, etiam apud alios Comicos.**
- Phlurgus, nomen semis, Hys. 259.**
- Phyllis faces in comica scena produxerat, ut Strattis testatur, Pl. 1194.**
- Φύλων (pro Φυλάκων παῖων), fr. 701.**
- Phlegre campus in Thracia, ubi dii Gigantas vicerunt jactantibus, Av. 824 sq.**
- Φλαγέου... ὄρεον (nomen corruptum): eo exit Clepsydra fons post subterraneum fluxum, Lys. 913.**
- Phlya, pagus Atticus Ptolemaidis tribus, Vesp. 236.**
- Phocæ, male olentes. Vesp. 1035.**
- Phocenses: sacra bella, aliorum contra eos, alterum pro iis, ex historicis memorata Av. 556.**
- Phocis, Vesp. 1446.**
- Phocus, Pelei frater ex patre, a Peleo et Telamone occiditur, Nub. 1063.**
- Phœbus, Eq. 1024, 1084, Thesm. 128, Pl. 39, 213, etc. Phœbus Apollo, Pl. 81, etc.; vates, Av. 716; Pythium, Vesp. 869. Phœbus Apollo (exclamatio) Ran. 754. Phœbus aureo arcu, qui menia Troje condidit, Thesm. 108—110, præses honorum et numerum in musicis certaminibus, ib. 111—113. Phœbus χρυσοκόμας eburnea cithara elegis lusciniæ ἀντιπέδιλλο, Av. 217 sqq. Phœbi citharæ cantus masculus, Thesm. 195 et sch. Phœbus Delphis plurimos cultros acena et ministros suos instituens, fr. 551. Adde Apollo.**
- Phœnice (terra), Av. 504.**
- Phœnicæ messem incipiunt canente cuculo, Av. 585 sq. et schol. Sunt mari potentes, Pac. 303.**
- Phœnicæ naves ab rege Persarum Samis missæ, Vesp. 283. Phœnicia capha, γαῖλος, Av. 598.**
- Phœnicopterus, avis palustris, describitur Av. 268—273.**
- Phœnissæ, fabula Aristophanis; v. fr. 470—476, p. 610, sq. Phœnissæ Phrynichi tragici, Vesp. 220.**
- Phœnix flo: altera manu do, accipio altera (nam Phœnices erant κελύκακροι), fr. 709.**
- Phœnix, filius Amyntoris, cæcus, fabula Euripidis, Ach. 421.**
- Pharmia, Babil., fr. 93; cui favet Neptunus; erat dux Atheniensium, navalis rei peritissimus, acpe victor, in una pugna Lacedæmoniorum naves 57 destruxerat, Eq. 562. Filius Asopis, dux austerus, sobrius, militari ingento, quare dixit Aristophanes stramenta quæ evenerant Phormioni ad decumbendum humi, Pac. 347. Duabus pugnis navilibus Lacedæmonios vicisse fertur: pauper mansit. Centum mi-**

- nas εὐδύνῃς quum solvere non possent, ἄποιος, *judicatus in agrum concessit, unde Acarnanes eum sibi ducem expetebant, renuentem. Hinc populus Atheniensis eum liberavit* ἄποιος, *ibid. ex Andratione. Phormio, similis Myronidae, de eodem duce clarissima, Asopii filio: in comediis notatur ut hispidus et nigra natus, Lys. 804. — Erant quinque Phormiones: 1. is de quo dictum. 2. homo κωφός. 3. adulter. 4. vetus, Crotoniata. 5. vetus, Atheniasis, post Solonem magistratum gerens. De his omnibus loci Comicorum, Pac. 347.*
- Phormisus** et **Megænetus** Magnæ, σαλπικγολορχικηνάδα, σαρκασμοπιτυοκάμπται, ex disciplina Æschyli, *Ran. 965 sq. Phormisus homo audax, comam et barbam alens, pro tremendo habitu. Perstringitur etiam ut numerum acceptor. Megænetus homo confidens et audax, præturam affectans, rudis et inuicatus. Alii Manes, servilia nomen scripserunt pro Magnæ, ibid. Phormisius pilis densus hoc loco vocatur membrum muliebre, Eccl. 97.*
- Phosphoros** **Diana**, *fuces gestans, Lys. 443.*
- Phratores** **Alexis** qui fuerint, *Eq. 256. Phratores multam exigunt Apaturii ab eo qui μείων nimis leve adducit, fr. 277. Vide Apaturia. Juppiter Phratrius, Eq. 255.*
- Phratris**, *tertia pars tribus, τριτύς, Av. 765. In phratris vel inter phratores inscriptum esse, genuinæ originis signum Atheniensibus, Av. 1669.*
- Phreatense** **tribunal**, τὸ ἐν Φρεαττοί, *littera dignatum, Pl. 1166.*
- Phrixus**. Vide **Cineas**.
- Phrixus**. Vide **Phryxus**. **Phrixus**, non **Athamas**, in eo erat ut immolaretur, *Nub. 257* *Æne, sch. Rav. Phrixus Euripidei dictum aliquod, Ran. 1082.*
- Phrontisterium**. Vide **Socrates**.
- Phryxæ**. Vide **Phryx**.
- Phrygia** *dicta a Phryzo, Athamantis filio, Nub. 257. Phrygiæ vicus ὄρα θύου, Pl. 287.*
- Phrygia** *harmonia, Thesm. 121, sch. Eq. 989. Phrygia lana mollis et pulchra, Av. 493.*
- Phryne**, *anus, Eccl. 1101.*
- Phrynichi** *quattuor erant, Ran. 13: 1. poeta tragicus, Polyphradmonis filius. 2. Choroclis filius, histrio. 3. poeta comicus, quem Hermippus rivalis aliena carmina sibi subjicere narrat. 4. Atheniensis dux in expeditione Samica Astycho adductus, et popularis status eversionem tentans, Av. 750.*
- Phrynichus**, **Stratonidæ** filius, *dux in expeditione Samum suscepta turpiter sefellit populum: quare bona ejus publicabant, decima decæ data, alia multa in eum in columna ænea proponebant, Lys. 313. In illa expeditione in Samum, sec. alium schol. in expeditione in Thraciam, collega Phrynichi erat Charminus, Thesm. 804. Phrynichus res publicas tractabat cum Theramene et Pisandro, Lys. 490. Phrynichi machinis deceptus si quis peccavit, facultas danda diluendi ea peccata, Ran. 689—691. Nam hoc duce detrimento Atheniensium bellum deserente prætores multo peccarunt, ἄποιος ideo facti, 688. Adde Phrynichi n. 4.*
- Phrynichus**, **Polyphradmonis** filius (*conf. ad Prol. III, 42*), *tragicus poeta, quem in μελοποιᾷ admirabantur, immortalium carminum suavitatem ex lusciniæ cantu collegit, Av. 750. Phrynichi tragici Atheniensis pulchre vestes, pulchra poemata, Thesm. 164—166. A Phrynicho educatos spectatores saluos accepisse Æschylum dicit Euripides, Ran. 910. Adde 1299.*
- Poeta** ἀπέλις, *ib. 910, in melicis carminibus cæcis et ab omnibus probatus, ibid. et 1288, 1299. Ejus carmina canunt seves judices, Vesp. 269. Phrynichus trepidat, proverbialiter dictum de iis quibus mali quid accidit, quia Phrynichus Mileti expugnationem agentem Athenienses ad lacrimas redacti egerunt trepidantem, Vesp. 1490. Phrynichi carmen Ἠαλιῶδα περιπέλοιο celebratur, quod tamen ipse Lamproclis esse significat, Nub. 967. In Phrynichi Phranissis erat carmen celeberrimum, Σόλωνος ἀπυλοπέριος, etc. Vesp. 220. Phrynichus in Antæo fabula multa de luctatione dissererat, Ran. 688. Mortuus est in Sicilia, Prol. III, 42.*
- Phrynichus**, *tragicus χορευτής, ut mollis perstringebatur propter varietatem, figuratur: quare nonnulli ad eum referentur, Nub. 1091 sq. Phrynichus mos saltandi, quo crura sursum jactantur, Vesp. 1524 sq. coll. 1490, 1492, 1530. Phrynichus, poeta, adulter; secundum Symmachum, actor tragediarum inter convivas in Vespis 1302. Adde Phrynichi n. 2.*
- Phrynichus** **comicus** **Apollo** **do** **archane** *docebat, Prol. III, 44. Phrynichus in comediis suis πορνεύουσαν; notatur Ran. 13. Erat filius Euanomidæ; perstringebatur ut peregrinus, poeta malus, metrum non curans, aliorum dicta sua faciens, ibid. Adde Phrynichi n. 3. Dicitur choros in motu et luctantes produxisse, Ran. 688. Anum induxit quæ a cæto vorabatur, imitatione Andromedæ, Nub. 556. Ejus fabula **Monotropus** **Chabrya**, *archonte docta, Av. 997. Fabule ejus erant decem, Prol. VIII.**
- Phrynix**, *citharædus Mytilenæus, discipulus Andromedæ, qui aulecum prius docuit citharam; citharæ pici in Panathenæis Callia archonte; in harmoniam molestas et frigidas flexiones invenit, Nub. 971. Refutatur Istri de eo narratio, ibid.*
- Phrynonidam**, *qui de malis moribus notatur, nonnulli patrem Mnesitochi fuisse tradunt, Thesm. 861. Phrynonda (in convicio pro, homo iniquissime, fr. 92.*
- Phryx**, *Av. 762. Phryx deus Sabazis, fr. 478. Phrygeia Matris Dedm ut insanientem Athenienses in barathrum conjecerant, qui eam venturam prædicaverat quæsitum filiam: dea irata, regioni inmisit ἀστυχίας: causa cognita barathrum implerunt et deum placarunt, Pl. 431. Phryx, in fragm. corrupto poetæ Av. 1283. Phryx, servus, Vesp. 433. Phryx (pro homine contempto dictum) Av. 1244.—Phryges quomodo inventi sint a Psammiticho rege Ægypti esse populus omnium antiquissimus, ex Herodoto, Nub. 398. Cum Paphlagonibus de antiquitate gentis certabant, not. Nub. 397 extr. Phryges (Æschyli), qui (ad Achillem) veniebant Priamo filium redempturi, fr. apud Athen. I, p. 21, F.*
- Phryxus** et **Helle**, **Athamanti** ex **Nephele** *dea nati, novercæ insidiis circumventi, ariete, qui hæmana voce harum illos admonuerat, vecti in Asiam aufugiunt; ab Helle, qui ad Abydum in mare decidit, dictus Hellespontus; a Phryzo Phrygia; qui in Colchos peruenit et Marti vel Mercurio immolavit arietem a dis γροσάμελον factum, Nub. 257.*
- Phthia**: *eo confugit ad Eurypum Peleus, Nub. 1663.*
- Phthiota** **Achilles**, *Æschylus in Myrmidonibus, Ran. 1264.*
- Phylarchus**, *equitum tribunus, Lys. 561.*
- Phylasius**, **Ach. 1028. Phylasius albas vestes gestabant, ib. 1024.**
- Phyle**, *pagus Atticus, unde Bœotii boves paruisse narratur Ach. 1023. Phyle occupata a Thersybulo, Pl. 1148, 550, ex qua triginta tyrannos evertit; inde*

- oblationis decretum perlatum. Euclede rempublicam regente, 1146.*
- Phyromachus** olim decretum proposuerat ut viri et mulieres (in theatro) diversis locis sederent, et meretrices segregate ad ingenuis; *Sphyromachus schollia; scribitur etiam Cleomachus, Eccl. 22 sq.*
- Piscula**, *καὶ σφαῖρα*, homines immolandi ad lustrandam et capiendam civitatem, avertendam pestem et alia mala, etiam apud Romanos, *Pl. 454; etiam φαῖρα καὶ σφαῖρα, Eg. 1136, Ran. 733, et ἐπιβροῖς, Eg. 1136.*
- Pignora debitorum, Eccl. 567, Nub. 34.**
- Pindarus** *Πίνδαρος*, Ach. 720. Pindariel versus, *Av. 939, sunt v. 941—944 paullum immutabi; vide schol. 941.*
- Pindus**, urbs tetrapolettos Euboeae, *not. Pl. 385.*
- Pinhotes**, *Vesp. 1310 et schol.*
- Pinsentes** *πινσέντες*, *καρδονεῖο* collum cincti, *fr. 286, 287.* Pinsentium mulierum castilena, *fr. 323.*
- Piraeenses**: eorum Diana *Munychia*, *Av. 874.*
- Piraeus**, Ach. 548, *fr. apud Pollucem VI, 31, cod. Jungerm.* Piraeus emporium, 35 [imo 40] *stadia ab astu distans, a Themistocle longis muris cum urbe jungitur, Eg. 815, 885. Piraeus habebat tres portus celebres: Canthari portum, Aphrodisium, quinque stoa circumcirca; ex Callistrate vel Menecle, Pac. 143. In Piraeo lupanar, et forum, Pac. 165, et Δεῦμα, Eg. 979, et templum Esculapii, Pl. 621. Ex Piraeo via in Zosterem et Suanium, Lys. 808. In Piraeo pugna sociorum Thrasybuli, qua Crillias occisus, Pl. 1146. Inde oriundus Theagenes, Pac. 928.*
- Pirithous** rapturus Proserpinam in Orcum descendit cum Theseo, *Ran. 152.*
- Pisa**. Pisam venit Pelops, Euripides *Ran. 1232. Urbs Elis pisa abundans, not. Pl. 427.*
- Pisander**, dona captans, *Babyl., fr. 50. Pisandri cristae et saepercilia nominantur ironice: a nullis enim perstringitur ut timidus: erat magnus, pulchris armis triplicique crista utens, ut videretur fortis; bello autem ob lucra modo inde capienda favebat; cognomine Ὀνοκίδιος, Pac. 395; τίμχος, timidus, apud Phrynichum, Av. 11. Pisander ad Sciapodum lacum, ubi Socrates animas ex Orco evocat, venit animam suam, quae viventem deseruerat, visurus: immolato camelo agno, exit Charephon Vespertilio, Av. 1553—1564. Ubique perstringitur ut meliculosus; erat magno corpore, 1556, ubi loci Comitorum adduntur. Ceterum erant duo Pisandri, noster ὁ πύραξ ὁ Ὀνοκίδιος, alter ὁ ἀπελλός, apud Eupolidem et Platonem, *ibid. (De qua re tertius dixit sch. Lys. 490 in fine, nisi vocabula quaedam exciderunt).* Pisander speculator tum rempublicam administrabat cum Theramene et Phrynicho, numerum captator, timidus, *Lys. 490.**
- Piscatores** quomodo *kygnos* speculentur, *Eg. 313.*
- Pisiae**. Pisiae filius si portas prodere infamilibus voluerit, perdis sit ut pater, quippe quibus non turpe *ἐκπεδονεῖται*, *Av. 766—768. Pisias ex Hermodapidis fuisse putatur; ut homo pessimus notatur scipius a Cratino, velut in Okironibus ut *καὶ σάδωσ ἀνδρῶν, 766.**
- Pisias**, pater Melellis citharedi, *Av. 858.*
- Pisistratidae** secundum nonnullos quattuor, quorum aetate maximas Hippas tyrannidem adeptus est, durior patre, quamquam Pisistratidae omnes tyranni vocati, *Vesp. 502. Hujus domus tyrannis quanto tempore obtinuerit; diversae sententiae exponantur, *ibid. In Pisistratidas bellum Aetacronidarum, Lys. 865. Conf. Lycopoltes. Pisistratidarum et Hippiae febat devotio publica, Thesm. 339.**
- Pisistratus**, Diacriorum praeses, *Vesp. 1223, tyrannidem affectans in matrimonium duxit Coesyrum, Nub. 48, et cum Atheniensibus eum repellentibus pagnat in Pallene pago, Ach. 234. Inimicitiae ejus cum Megacle ut compositae, Nub. 64. Ejus uxor Myrrhine, mater Hippiae et Hipparchi, quam pro Minerva in curru suo posuerat Athenas rediens, Eg. 449. Ab Eupolide *Βασίλειος* dictus, Ach. 61. Ejus epitheton *Bacis*, *Pac. 1071. Sub eo capta Nazus ab Athenensibus, Vesp. 335. Sub eo Homericarum carmina, sparsa prius, collecta et disposita; quae opera refertur ad Orpheum Crotoniatam, Zopyrum Heraclaeotam, Onomacritum Atheniensem, Concyllum, Prof. IX, a, 37—45, p. XIX; X, a, 31—39; quibus graecus scriptor (Heliodorus) addit Aristarchum et Zenodotum, diversos ab iis qui sub Ptolemaeo Homerum correxerunt, 40 sq.; refutatus X, a, 44 sqq.**
- Pisthetærus** et Enelpides, in *Avilus*, cives Athenienses, emigrant Athenas, quarum leges et mores oderunt, molliorem sibi sedem quaesituri: de ea inveniendi ut consulant Epopem (*Ἐποπῆ*) ex Tereo avem, qui regiones plurimas pervolaverit, auspices aves in manu tenentes, canistrum, ollam et verbenas, petrosa loca ascendunt, 1—53. Adveniantibus puer Epopis, Trochilus, audientiam parat, quom se aves esse dicant, 54—91. Epopi, et ipsi olim homini, exponunt qualem cupiant sedem, nihil agentibus jucunda omnia ultro oblaturam; sed displiceat quant ille proponit, *Arabia Felix*, *Lepreum Eleum*, *Opuntii*; magis placet avium vita, 92—161. Hinc subito magnum consilium incidit Pisthetæro: ut missa inconstantia aves urbem condant in immenso aere; qua condita et hominibus sicut imperatori, et deos fame perempturi, 162—193. Admiratus Epops aves, quas humanam linguam docuerat, lucina uxoris ope convocat; advenientes singulas mirantur et varia de iis observant Pisthetærus et Enelpides, 194—309. A choro Avium pro inimicis et aucupibus eos habentium ægre se defendunt; adjutore Epope, tandem induciae et audientia ipsis paratur, 310—461. Jam Pisthetærus demonstrat Avibus incredulitas: ipsas antiquiores esse Saturno et terra; ad ipsas imperiam rerum omnium pertinere, non ad deos, qui injuste usurpent; perdidisse eas imperium ignavia patrum, quod urbe condita tandem restitui possit: homines autem mox intellecturos Aves esse veros deos, 462—625. Pisthetærus rei administrandae periscitur. Atlas sumptuarii abeunt, admirati Insciniam, 638—675. Prodeunt alati, de alis suis jucantes. Pisthetærus nomen nobis Nubiculianum ponit, custodiam urbanam statuit, legatos ad deos et ad homines mittit, 801—847; hinc celebre inaugurandae urbis sacrificium auspicatur, 848 sqq. Poetam pauperem, qui advenit novam urbem cantaturus, sago et tunica donatum dimittit, 904—951; vanum et mendacium fatidicum, ficta oracula blaterantem, irrisum et verberatum abigit, 959—991; Metonem geometram urbem mensuram, item verberatum eicit, 992—1020; inspectorem scophantam item verberat et abigit, 1021—1055; item decretorum populi venditorem leges ipsius obtrudentem, 1037—1055. Sacrificio perfecto nuncius narrat Pisthetæro qua celeritate Aves exaedificarint murum immensae magnitudinis et longitudinis, ipso mirante et falsis commentis simile judicante, 1118—1167. Alio nunciante deum clam excubiis in urbem involasse, armari aves jubet; advenit Iris dea, quae nullam se urbem videre constitit, minas et amantiam Pisthetæri miratur; tandem cum spurcis dictis abigitur, 1168—1261. Venit praeco ab Atheniensibus aurea corona decorans Pisthetærum,

nuncians quanto favore omnes avium moribus se addixerint: innumeros adventuros alas sibi expetitur, 1269—1307. Pisthetærus alarum copiam parari jubet, 1308 sqq.: primus advenit patricida, cui ex ciconiarum patres alentium tabulis meliora persuadet Pisthetærus et in Thracicum bellum cristis et calcibus eum armat, 1337—1371; inde Cinesias dithyramborum poeta, quem irridet, 1372—1409; inde sycophanta, citator insulanus, quo alatus pluribus lites concitare possit; quem quom Pisthetærus ad honestiora negotia perducere nequeat, scutica verberatum abigit, 1410—1468. Prometheus clam Jove de celo veniens Pisthetæro narrat fame urgeri deos et seditione barbarorum deorum: quare ne ille pacta ineat cum diis, nisi Avibus sceptrum reddat Juppiter et Basileam (potentiam regiam) uxorem det Pisthetæro, 1494—1552. A diis veniunt legati Neptunus, Hercules et deus barbarus Triballus: quorum Herculeum Pisthetærus et cæneæ quam parat lenociniis et persuasione ad suas partes ducit; Hercules vicissim Triballum terrore, ut silere oporteat Neptunum: conceditur igitur regnum et Basilea Pisthetæro, nuptiali habitu ad ducedam sponsam in celum abeunt, 1565—1693. Adducitur cum Basilea, Choro hymenæum cantante, 1718—1764.

Pitho, Graharum una, Nub. 773. Adde Suada.

Pithægia, pars festi Bacchici Anthesteriorum, Ach. 961.

Vitalus, medicus Athenis, Ach. 1032, ubi οἱ Πιτταῶν (μαθηταί). Idem memoratur ib. 1222, Vesp. 1432.

Pityusa olim dicta Miletus a nullis pinubus, Pl. 586. Pityusius, ibid. c. nota.

Pir. Vide Ligna.

Placenta mellita, παραμύς, præmium eorum quos (in convitiis) aurora vigiles videt, Thesm. 94.

Plataenses soli auxilia mittunt Atheniensibus Marathonæ, viros mille, Eq. 781. Plataensis pugna, Lys. 1144. Victoria Plataensis non Atheniensium, sed totius Græciæ opus habebatur, Eq. 1334. (De civitatis Atheniensis specie) Plataenses facti servi qui prelo navali interfuerant, pares Plataensibus, qui Xerxis exercitum pedestrem vicerant, Ran. 694; ac si Plataenses manumiserint qui Salaminæ pugne interfuerant, 692.

Platanus aurea regum Persarum, Ach. 82.

Plataea. In plateis sacrificant tibi ἄρναλοις quando boni nunciis afferantur; vel in incertis nunciis, ut omina ex sacrificio capiant, Eq. 1320.

Platane ancilla, Ran. 549.

Plato comicus comædiam integram scripsit in Hyperbolium, Nub. 558. Ejus fabulæ novem et viginti recensentur alphabetica serie Prolog. X, 9—15. Octo et viginti memorantur Prolog. VIII. Ad mediam comædiam refertur Prolog. IV, 21; IX, a, 52; b, 72; X, 7 sq. In Phæone meminit Laidis tanquam mortuæ, docta archonte Philocle (ol. 97, 1), Pl. 179.

Plato philosophus Dionysio tyranno quare Aristophanis comædias miserit, Prolog. XI, 60 sqq. Ejus Convitium in cæna apud Agathonem scriptum, Ran. 84. Ejus epigramma in Aristophanem, Prolog. XII, 47, sqq.; XV, 21 sqq.

Plaustra. De plaustris olim poemata cantata, Eq. 547.

Plautus, Prolog. X, 17 sqq.

Plisioanax, ut corruptus a Pericle, quo Attico solo parceret, ab Lacedæmonis quindecim talentis multatur, Nub. 859.

Plures, i. e. mortui, Eccl. 1073.

Plutarchus philosophus poetas (Homerum) explicat, Prolog. IX, a, 48, p. XIX.

Pluto, Πλούτων, Ran. 432, quia meliorem quam Juppiter sortem nactus, ita dictus est, fr. 445, a. Plutonis ostia, Ran. 163. Pluto rapuit Proserpinam, Eq. 785, in Sicilia; fabula ad nonnullis allegorice accepta, Vesp. 1438. Pluto Semelæ reditum ab inferis concessit precibus Junonis, si Bacchus quod carissimum sibi esset ipsi rependeret; is dolose dedit plantam sibi caram myrtum, inde sacræ inferias testis Iophon, Ran. 330. In hac fabula Pluto præest judicio poetarum et permittit Baccho ut alterutrum eorum superos adducat, 1414 sqq.; auditis portis eum sententiam ferre jubet; tum hospitali epulo cum Æschylæ excipit, 1467—1486. Redeuntem Æschylum jubet ut libris præceptis servare urbem, et ressem tradere malis magistratibus, quo statim superos linquant, 1500 sqq., initiatos autem, ut trædis et carminibus poetam prosequantur, 1524 sqq.—Pluto, per jocum dictus Plutus, quoniam ita etiam diminutive Plutum dixit Sophocles in Inacho, Pl. 727 c. not.

Plutus deus: in eum scilicet Timocreonis Rhodii, Ach. 532. Plutus invocatur in Thesmophoriis, ut maritus Proserpinæ, Thesm. 297.

Plutus fabula Aristophanis docta Antipatro archonte (ol. 97, 4), ultima quam suo nomine docuerit Aristophanes; amulsi ejus Nicachares, Aristomenes, Nicophon, Alcercus, Pl. Arg. IV, 473. Sed ejusdem poeta Plutus prior viginti annos ante alteram docta, Pl. 173. Ejus fragmenta, p. 462, fr. 105—108, c. Altera nova comædia similis, Prolog. V, 27 sqq. In ea Plutus, circus senex et morosus, offenditur a Clremylo, qui eum sequitur oraculo monitus, 56—75. Se Plutum esse fatetur, misero quidem habitu, quia e. demo Patroclis scilicet veniat; cæcatum esse ab Jove probis invidente, quia ad justos, sapientes, modestos solos ire voluerit; visu recuperato, se probos solos adituros; petil ut dimittatur, 76—100. Sed retinetur a Clremylo, qui multis ei persuadeat potentiam ipsius majorem esse potentia Jovis, nihil futuri si ipse visum recipiat; se omni opera licet mullifurum. Consenit Plutus, qui se natura non simidum esse dicit, et promissis Clremyli moderate ipso usuri fidens donum ejus intrat, 101—251. In Æsculapii sanium dicitur inculaturus, 620 sqq. Ejus sanatio narratur 659 sqq. Redit videns, Solem, Palladem, Athenas salutat, nunc ostensurus, quam invitus ante male egerit; intrat ad locum, 771—801. Mercurius et Jovis Servaloris sacerdos ad eum transfugit; dedicatur in ἁγιστοβόωμ Minervæ, ubi ararium urbis, 1097—1209.

Pnyx, locus editus Athenis in quo conciones agunt Atheniensis, Ach. 20, Eq. 43, etc. Pnyx rupes, Eq. 754. Dubitatur an comprehendatur pago dicto Colono, diverso a πύλο Colono, Ar. 997. In Pnyce περὶ εἶεν erant, Thesm. 658 c. not. Lapis (suggestum) in Pnyce, Pae. 680. Ibidem heliotropium Melonis, Ar. 997.

Poculum boni Genii. Vide Boni genii.

Podalirius, filius Æsculapii, Pl. 639, ex Lampæia, lb. 701. Unde dictus, ibid. 389.

Percite stoa Athenis, ab picturis dicta, Lys. 679. Ibi πρόβησις Τροάδων καὶ ἑσθόρου, Ran. 369.

Poesis: ejus partes, Prolog. X, d.

Poesis, fabula Aristophanis (a quibusdam Archippo tributa); v. fr. 388, p. 409.

Poeta adules, magistri puerulos docent, Ran. 1053. Poetæ antiquiores sæpe ponunt duo verba idem significantia; ejus rei exemplum, Ran. 1159, Vesp. 710. Poetarum mercedem diminuit Agyrrius, Eccl. 102. Poetæ superstites ad poetas mortuos in Orcum legatos mittere finguntur in Cerytade, fr. 193. In

Asobus Poeta famelicus accurret novam urbem Nubi-
oneuillam celebrans; tunica et sago donatus dimitti-
tur, 904—957.—*Vide* Comici, Lyrici, etc.

Polemarchus archon, ad quem confugebant *injuria
pressi parentes: nam ἐπὶ γόνων κακώσεως judica-
bant; et caussæ peregrinorum ab iis instruebantur*,
Vesp. 1042. *Adde* Archon.

Πόλεμος. *Vide* Bellum.

Pallas Minerva, *Av.* 828. *Vide* Minerva.

*Πόλις: a poetis dictum nunquam de insula; exem-
pla; Pac.* 251.

Polybus, ad quem delatus *Oedipus*, *Ran.* 1192.

Polycrates Samius, Milesios socios sibi cupiens, quod
de iis responsum ab oraculo tulcrit, *Pl.* 1002.—*De
Polycrate quodam Atheniensi, not. Eq.* 756.

Polyidus, fabula *Aristophanis; v. fr.* 389—396, p. 500.

Polygnestus, *Colophonis, citharædus; unde Po-
lygnestea carmina; erat turpissimis libidinibus
deditus, Eq.* 1287.

Polyphradmon, pater Phrynichi tragici, Av. 750.

*Polystratus, dux mercenariorum Atheniensium in
bello Corinthiaco, Pl.* 173.

Pompam ducebant purpurea et varia veste indut,
Pl. 1199. *Vide* Panathenæica.

Pontus (Euxinus), Vesp. 700.

*Populus, ὁ ἄστυς, Atheniensis in Pnyce collectus in
Equitibus morosus senex, surdaster, lupinos estans ob
judiciorum, in quibus lupinis suffragia feruntur,
insanum amorem, cerebrosus, ferus, a Cleone servo
blanditiis deceptus, eum solum audiens, soli favens,
ceteris vapulantibus, ut Demosthene, 40—70. Quam
abjectis blanditiis ei fludat Cleo, 710—720. Prodit cum
iresione appensa: Cleo et Agoracritus certant ut ama-
tores rivales ejus, et à Populo in pnycem venire jubentur,
domi sapientissimo, in rupe ista desipiente, 728
—755. Statim in Agoracriti partes trahitur callido
blandimento, quem hic pulvinar ei supponat, ne eum,
qui Salamine laboraverat, in dura rupe sedendo
deferat, 781—787. Cleonis fraudes intelligere incipit,
821 sq. Prorsus capitur ab Agoracrito calceos et vestem
intrinseque maneatante, et Cleonis munera co-
ritium olentia respuit, 870—901. Deinde laudato Agora-
crito Cleonem jubet annulum publicum dare, qui falsus
et Cleonymi rapacis esse deprehenditur, 943—959.
Instante Cleone, oracula recitari sinit, 970 sq. Ea au-
dit et explorat, 1002 sqq.; denique Agoracritea ve-
riora judicat et isicario suam sencelotem committit,
1097—1099. Potente Cleone, tandem hoc exploraturus
est uter ei plus beneficiat, 1100—1110. Choro exponit
se sponte despuisse, et uticui tandem malos repu-
blice ministros, 1121—1150. Et Cleo et Agoracritus
certant afferunt lautitias; tandem conspecta Cleonis
plena, Agoracriti vacua arca, agnoscit se deceptum
esse a Cleone; eum coronam deponere jubet, quam Ago-
racrito eum rerum publicarum cura tradit, 1151—1259.
Medæe arte recoctus ab Agoracrito prodit, antiquo et
Maratheno splendore insignis et honestissimis utili-
simisque consiliis inebriatus, deliramentorum suorum
oblitus, 1316—1387, summaque voluptate venustissimas
inducias triennales aspicit, Cleonem in infamam
plebeculari detrodit, Agoracritum in prytaeum invi-
tat et primam sedem donat, 1388—1408.—*Adde* Athe-
nienses.*

Porcelli in sacrificio oblati Mercurio, Pac. 386. *Porcel-
lorum mactatorum pili adurebantur, ut capes fe-
rent, Thesm.* 236.

Porcus immolabatur Cereri ab iniliapdis, Pac. 374 sq.,
sch. Ach. 747, 764, etc. *Item Baccho, quare, Ran.*

338. Non immolatur Veneri, quare, *Ach.* 793. *Porcæ
cæsi sanguine Athenis seditia concionis aspergebantur
et populus in ea collectus lustrabatur, Ach.* 44.

Portenta impediunt acta publica, *Eccl.* 791—793.

Porphyrio, gigas θεομάχος, Av. 553, Jovi negotium
exhibuit, et victus est a Venere, (*ib.*) 1252.

*Porphyrius philosophus poetas (Homerum) interpre-
tatur, Prol. IX, a, 48, p. XIX.*

Porthaon, pater Leucopolhiæ, Ran. 1513.

Porticus magna Athenis in Melite pago, Av. 997.

*Portitores prætereuntes cogunt in suas scaphas intrare,
Eccl.* 1086.

Posidippus, novæ comediæ poeta, Prol. III, 74.

*Potidæa urbs, in isthmo Pallenes sita, Corinthiorum
colonia, Atheniensium socia et tributaria; eam Athe-
nienses post longam obsidionem ceperunt et incolas
vendiderunt; ex ea Cleo decem talenta habebat, Eq.*
438.

Πόθος, Av. 1320. *Adde* Cupido.

*Præco in Judiciis judices suffragia ferre jubet, nonnun-
quam ipse τὴν ἀληθωριδα iis offert, Vesp.* 752. *Adde
sch. Pl.* 277. *Adest cum bacillo, ministris indicans
condemnatum abducendum, Vesp.* 991. *In Vespis
præconem in judicio patris agit Bdelycleo, 891 sqq. —
Præco femina Thesmothorizansarum, Thesm.* 295—
311, 331—351. 372—382. *Præcones in exercitiis,
Vesp.* 618.

Pramnium vinum, fr. 301, urum, supercilium et ven-
trem contrahens, *fr.* 563, ubi *plur.* *Adde seq.*

*Pramnius genius: ejus poculum dictum pro Bont genii
poculo, ab optimo vino Pramnio, ex petra Pra-
mnia ad Thraciam, Eq.* 107.

Πράξ, Πραξιός, nomen oppidi, not. Ran. 329.

*Præsiæ, urbs Laconica: in Pace eam in mortarium
conterendam mittit bellum, 242. Erat etiam ἐπίτυρον
Atticæ eo nomine, apud Thucydidem et Philocho-
rum, quod ad illum locum non pertinet, ibid.*

*Pratinas, solus satyricorum dramatum scriptor,
Prol. X, b, 91 cum schol.*

*Praxagora in Ecclesiastis de nocte egreditur cum
lychno fictili, quem secretorum muliebrium consciam
alloquitur, viri habitu barbaque assuta in concionem
populi itura, et socias mulieres expectat, 1—29. Cum
convenientibus sermones nectit, easque instruit quibus
modis viros in concione fallant, 32—168. Quod quum
non satis procedat, ipsa orationem habet tanquam vir
in concione: ab omni parte male administrari repu-
blicam; neque ullam salutem esse nisi mulieribus
summa rerum tradatur, veterum morum tenacibus,
divitias parantibus, amantibus pacem, 169—240. Ad-
mirantur Praxagoram, quæ fugæ rusticorum in ur-
bem tempore in pnyce habitans concionari diligerat,
241 sqq. Deinde exponit quomodo sit oratoris rejectura,
et viros simulandi modum mulieribus monstrat, 248—
279. Abeunt in concionem, 284. In qua mulieribus, ob
mulierum suffragia ferentium multitudinem, res pu-
blica traditur. Redit cum sociis Praxagora, quas viri-
lem habitum deponere jubet, 504 sqq. Bleepyri mariti
de exitu uxoris intempto suspiciones commentis dis-
cutit, et beatam civitatem prædicat, quam a viro se
discere simulat traditam esse mulieribus, 520—570.
Jam exponit, quo salvetur civitas, bona omnia com-
munia esse debere: in publicum igitur deponenda esse,
ut ex communi omnes vivant; etiam mulieres et viros
communes esse debere, de quibus legem habendi omnibus
arquam proponit; ita neque rapinas neque lites futuras,
neque meretrices; viros pro judiciis convivia acturos.
In forum abit ad recipienda bona in commune depo-*

- sita, 563—727. Lex ejus de communi usu mulierum et virorum artibus distincto vetulas audacissimas reddidit, 877—1111. Felix prædicatur populus Atheniensis, et Praxagora, 1112 sqq., virum et Ecclesiasticum ad cenam lautam invitans, 1125 sqq.
- Prepis, *εὐπρόσωπος*, *cinædus*, *Ach.* 843.
- Priamus in tragœdiis cum *sceptro* et *insidenti* ave prædit, *Av.* 512. Vide *Phrygæ*.
- Prienenses: his *Miletum* prodidit *Cillicum*, secundum nonnullos *Samum*, *Pac.* 363.
- Prinides, nomen senis *Achardenus*, *factum a πρῖνος*, *Ach.* 612.
- Proagon, fabula *Aristophanis*: v. *fr.* 74—82, p. 457 sqq. *Probalinthus* in *Tetrapoli Atticæ*, *Lys.* 285.
- Probulus, *πρόβουλος*, magistratus post *Siculum* infortunium viginti viris auctus et de *republicæ salute* consultatur, *Lys.* 421, *collegium (συνᾶγᾶ)*, *ib.* 809, *πρόβουλον* dictum *ib.* 387. (Seves fuisse apparet ex 599 sqq.) Vide *Provisor*.
- Proclus philosophus *poetas (Homerum)* interpretatur, *Prol.* IX, a, 48, p. XIX.
- Procne *Attica*, *Pandionis* filia, *Av.* 368. *Efushistoriam* narrat recens *schol.* *Av.* 212. Olim uxor *Terei*, in *lusciniam* mutata (aliis in *hirundinem*), *Av.* 203, ubi v. not. In qua fabula *Procne* *lusciniæ* evocatur a marito *Epope*; *meretricula* auro ornata, duobus verubus pro rostro, 665—674.
- Procrustes, obsceno lusu a *προκορεύειν*, *Eccl.* 1021.
- Prodicus *Ceius*, tempore *Socratis* florens, *sophista* cui *Nubes* favent ob ingenium et doctrinam, *Nub.* 361. *Eum* *alibieliæ* perstringit *Aristophanes*. Erat *Theramenis* *Cothurni* dicti magister, primus quinquaginta *drachmarum* *ἐπιδείειν* exhibuit, et *librum* scripsit *Horas*, in quo *Hercules ostenditur Virtuti præ Vitiositate* blanda accedens, *ibid.* *Prodicus* philosophus; male a *Callimacho* inter oratores e censetur, *Av.* 692. *Prodicus* hunc *virum* corruptit, *Tagen.*, *fr.* 418.
- Προεδρία* quid fuerit, *Eq.* 575.
- Prætus* calumnia uxoris *Sthenebææ* *Bellerophonem* ad *socerum* misit quo *periret*, *Ran.* 1043. *Præti* uxor a *Bellerophonte* *Corinthum* reduce *dolose* *Pegaso* *imposita* et in *mare* *dejecta*, *Pac.* 141.
- Proteus*, prima pars *tragœdiæ*: *prologi* *Æschyl* examinantur ab *Euripide*, *Ran.* 1119—1176; *Euripidis* ab *Æschylo*, 1177—1247.
- Promethea*, festum: *his* *ἀγὼν λαμπρόος*, *Ran.* 1087.
- Prometheus*: et *stebat* *lampadedromia* in *Ceramico*, *Ran.* 131. In *Avidus* *Prometheus*, hominum amicus, clam *Jove* sub *umbella* *timidus* venit ad *Pisthæterum*, certum facturus *faniem* et *seditionem* esse inter *deos* et *legatos* esse *venturos* de *pactis*; quæ ne *ineat*, nisi *Juppiter* *Avibus* *regnum* et *ipsi* *Basileam* *uxorem* det; *quam* *quum* non *vosset* *Pisthæterus*, *deum* *osor* *ipsi* *describit*, et *usque* *timens* *Jovem* *umbella* *tectus* *tanquam* *canistrifera* *abit*, 1494—1552.
- Pronapes*, pater *Amyniæ*, *Vesp.* 74, *sch.* *Nub.* 31.
- Pronomus*, *tibicen* *magnam* *barbam* *alens*, *Eccl.* 102.
- Proœmia* *dithyramborum* *plerumque* *inconcinna* *sunt* et *ad* *rem* *non* *pertinent*, *Pac.* 831.
- Propylæa* *arcis* *Athenarum*, *Lys.* 265.
- Προπώλης* (*venditibus* *προπώνων*), *fr.* 669. *Add.* *fr.* 704.
- Proserpina*, *Φερσίφαττα*, *Thesm.* 287, uxor *Plutonia*, 671, *sch.* *Ran.* *Eq.* 785. *Èam* *ex* *Orco* *rapturus* *Pirithous*, *Ran.* 142. *Proserpina* *mortuam* *pro* *marito* *Alcestidem* *ad* *superos* *dimisit*, *Vesp.* 1239. *Invocatur* *Thesm.* 287: *Κόρη*, 296. *Adde* *Cereæ*. *Per* *Proserpinam* *juratur* a *Siculis* *præsertim*, *quod* *ibi* a *Plutone*
- demersa* *est*; *fabula* *Proserpinæ* *ab* *nonnullis* *allegorice* *accepta*, *Vesp.* 1438. *Proserpinæ* *filius* *ab* *nonnullis* *dicitur* *Laecetus*, *Ran.* 324. In *Ranis* *Proserpinæ* *ancilla* *invitat* *Herculem* *fratrem* *ad* *lantas* *epulas*, 503—518.
- Proœdiacus* *rhythmus*, *Nub.* 651.
- Protagoras* *Alderita* *invenit* *λόγον* *ἔδεικν*, *Nub.* 117.
- Proteas* *Atheniensis*, *mortuus* *decem* *ab* *hinc* *annis*, *Thesm.* 876, 883.
- Προσέθια* *emebant* *ctibus* *antequam* *in* *foro* *ex* *ponerentur*, *et* *redabant* *plurim*, *postea* *μετάδοιαι*, *Nub.* 1198.
- Proteus*, *rex* *Ægypti*, *Thesm.* 874, 881. In *mortui* *sepulchro* *sedet* *Helena*, *noles* *cum* *filio* *ejus* *nuptiis* *jungi*, *ex* *Euripidis* *Helena*, *Thesm.* 883—891. *Ejus* *filia* *Theopoc*, *ib.* 897.
- Provarbium* *vetus*, *ex* *carminibus* *ad* *Praxillam* *relatis*, *Thesm.* 625 sq. *Proverbia* *epico* *et* *iambico* *metro*, *Pl.* 598. *Proverbia* *habes* *his* *locis*: *Eq.* 984, 1031, 1068, 1091, 1093, 1154; *Nub.* 1273; *Vesp.* 175, 191, 229, 279, *ubi* *plura*, 352, 436, *fort.* 446, 480, 508, 604, 634, 642, 675, 846, 978, 959, 1060, 1189, 1291, 1431, 1490; *Pac.* 123, 344, 669, 699, 898, 1060, 1088, 1189, 1230, 1310; *Lys.* 68, 110, 139, 158, 298, 629, 695, 928, 1038; *Av.* 82, 134, 301, 369, 507, 601, 733, 807, 902, 1147, 1292, 1265, 1392, 1417, 1432, 1620; *Thesm.* 702 (?), 928; *Ran.* 93, 159, 186, 303, 418, 439, 536, 736, 970, 995, 1159, *Eccl.* 109, 255; *Plul.* *Arg.* V, v. 48, 190, 287, 308, 369, 321, 581, 604, 925, 1002, 1127, 1151; *fragm.* (61), 62, 63, 81, 104, 131, 143, 150, 170, 238, 264, 268, 318, 319, 346, 389, 407, 434, 442, 601, 711, 712, *fr.* *apud* *Suidam* *in* *v.* *Δελίων* [*Proverbia*: Ἄραξ ἀπύκτου, εἰ δ' ἀναρπυνοῦτο σκάφας, *Pac.* 288. Ἐπί σκίτην βέλεια, *ib.* 668. Ἀρχομένον σκυῶν καὶ ληγουσῶν κολοσυνδῶν, *ib.* 1001. Ἡ κύων σκεδύουσα τυφὰ τίκτηι, *ib.* 1078. Οὐκ ἴδουσι δάκρυα, ἐν Ἐρῳ δ' ἄλκυνας, *ib.* 1189. Τρεῖς εἰσὶν ἰσοπέτοι πρᾶκτὸν ἐπιμάτι λιθοί, *ib.* 1229. Ὅχι ἄργύριον ἧ, πάντα θεὶ κἀλλυμένται, *Eccl.* 109. Κυνεὶ τὸν ἀνίγυρον, *Lys.* 62. Κακὸν Ἀλημον, *ib.* 298. Μία λόγῃ δύο ἐπαύουσι οὐ φέρει, *Vesp.* 922. Βαδίζω: νῆν, γὰρ οὐκ ἐπιστάμαι, *ib.* 933, *Av.* 1432. Ἐν δὲ Παρῳ ψυχρὸν μὲν ὕδωρ, καὶ κί δὲ γυναικί, *Vesp.* 1184. Μὴ μοι τὸς ἄθῳ, δὲν ἐγὼ κέρως καλῶς, *ib.* 134. Τὶ ἔθῳ χεῖρες οὐκ αἰ ἀργασίαι; *ib.* 1147. Καὶ διθυράμβων νόον ἔχεις ἑλπίτων, *ib.* 1392. Κέρως ὄδῳ, *Pac.* 1067. Τυφὰ ἔθῳ τὰ μαρτύρια, *Pl.* 48. Ἐκ πραγμάτων τὴν εὐλογίαν, *ib.* 190. Ἐπίσθε μαρτὶ χεῖροι, *ib.* 314. Σὺ μὲν οἶδ' ὁ κρῶσαι, *ib.* 369. Σωφίη ἐπιτορία, *ib.* 947. Ὅς ἐξ ἀράτης λαλεῖ, *Nub.* 295. Ἐς Τροπονίου μερᾶνευται, *ib.* 508. Ἀπὸ νόθ πᾶσιν, *ib.* 1276. Ἐξ ἄλλου γόνυ τοῦ ἔλλου κᾶν ἀπάρησθαι, *Ran.* 748. Οὐ Χίος, ἀλλὰ Κίος, *ib.* 1001. Ἐκεῖ βίβουσα δειγ' ἀνίε τάγαθᾶ, *ib.* 1510. Κατὰ ἔξῳτον ὄσαι ὡς ὁ κακίας νέρος, *Eq.* 436. Βολίτου δεικν, *ib.* 655. Πάντα κᾶλων κινεῖν, *ib.* 753. Πάντα λίθον κινεῖν, *ib.* Δαδὺς αἰζει, *ib.* 980. Σοφίης δάκρυα, *ib.* 1028, 1065. Πάλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ὄλλ' ἔχῳν ἐν μέγα, *ib.* 1065. Κρῶσις ὑγιᾶτερος, *ib.* 1089. Γαστῆς ἐξ ἄθῳ, *ib.* 1091. Γαστῆς Δευρωτικᾶ, *ib.* Ὅστις οἶδὲ τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέλαν, *ib.* 1275, 1276. Ἄνωσ τὸν κρῶσαν, *Ach.* 86. Οὐδέποτε ἴσχει ἡ θύρα, *ib.* 127. Ἐπ' ἄκουσ ὄνηλον κρῶσαν, *ib.* 638. Ἀρτέμιον περιφόρητος, *ib.* 850. Κακῶσις ἐν λακίνοισι, *Vesp.* 239. Ἄθῳν ζῆς, χυρᾶν ποικιλίαις, *ib.* 279. Ἐνοστὶ κᾶν μύρμηκι, κᾶν σφῶν κολῆ, *ib.* 354. Πολλῶν ἐγὼ θρίδῳ φόβου ἀπῆρα, *ib.* 434. Οὐδ' ἐν ἀρτίνοισι εἶσι, *ib.* 478. *Kust.*]
- Provisor*, *πρόβουλος*, in *Lysistrata* *adventu* pecunias collecturas in remigis; *is* *Isabellione* mulierum, quibus

- nimis indulgeant viri, conspecta, senes ad recuperandam arcem incitat, ipse manum admovens, 387—430. Prodeuntem Lysistratam vinciri jubet, sed terratur mulierum audaci multitudine, 433—466, et iuvitus audit Lysistratam; pauca incredulus respondet et a mulieribus tandem ut mortuus vilitis et corona exornatur; quo habitu abit ad collegas, 486—610. Caduceatorem Lacedæmonium excipit; et conjuratone mulierum perspecta, eum renuciare jubet ut legatos pleua potestate mittant Lacedæmonii, suo senatui dicturus ut et ipsi mittant, 982—1012.
- Proxeni hospites ex aliis urbibus advenientes excipiendi munus habent, Av. 1021.
- Proxeniades, πτωχολαβὴν, quales ab Atheniensibus dicitur κακοί, Vesp. 323; ὁ Κοκκωσις, ut de pago patrio, sententia quasi κοκκωσις; nam erat fumus et nihil nisi promissor, Av. 1126. Teleutides eum ut dissoluto corpore hominem perstringit, id.
- Prytanea sunt decimas pecuniarum debitaram apud prytanes pignori deponenda volite, Nub. 1136 et not., etiam παρακαταβολή dicta, 1256, ultima die mensis deponenda, 1180, Erg. val. vsq., non novilunio, 1196 sq. Erat drachme, 1191, sed v. notam. Prytanea in re ditibus Atheniensium quid, Vesp. 669.
- Prytanes, Lys. 981, Thesm. 764, 1084, etc. Prytanes senatus quingentorum erant decem, secundum alios octo, Pac. 887. Conf. not. Eccl. 395. Prytanes in senatum introducebant eos qui petebant aliquid vel res de quibus consultandam, non gratis, sed muneribus; aliter vacationem præterdentes, Pac. 905—908 et schol. Manum porrigunt ad numos accipiendos, Thesm. 936 sq. Eorum sedes in concione, Eccl. 87. In quam sero adveniunt, deinde certant de primo subellio, Ach. 23—26, 40—42. Prytanes accipiebant decimam ex victimis Eq. 301. In Thesmophoriazosis Prytanem cum Scythia in Thesmophorium venit et Mnesiochum asseri astringi custodiriq. jubet, 923—944.
- Prytanem: in eo cibus publice præbebatur hominibus de republica egregie meritis, Eq. 167, 281, 535, 574, 709 cum scholliis; et iis qui in artibus quibusque elegantioribus eminebant, Ran. 792—764. Sic ibi etiam vates publice cœnabant, ut Lampo, Pac. 1084; præter vates et divinatores nonnulli etiam poetæ dithyramborum, Nub. 339. Σίτησιν in prytaneo prohibet rogatio Cephisophontis, Ran. 944.
- Psacas, pater Antimachi, ita dictus quia in sermonibus præsentis spulo aspergebat vel ob parcimoniam (quasi guttatim præbens), Ach. 1150. Erat etiam Olympiacus aliquis Psacas cognominatus, quia sputator, ibid.
- Psammithicus, rex Egypti, quomodo inveneri Phryges esse populum omnium vetustissimum, ex Herodoto, Nub. 398. Idem, rex Libyæ, triginta milia medimnorum frumenti Atheniensibus miserat archonte Lysimachide (ol. 83, 4), qui distribuiebantur post acrem inquisitionem in peregrinos παραγγελαμένους, Vesp. 718. De frumento Athenas misso narrat etiam scholl. Pl. 178 (alia plura addentes inter se pugnantia).
- Pseudartabas, in Acharnensibus (fictus) legatus regis Persarum ad Athenienses, 91 sqq.
- Ψυχή: ejus tria genera, Nub. 711.
- Ptolemæus Ascalonita, poetarum (Homeri) interpres Prof. IX, a 47, p. XIX.
- Ptolemæus Philadelphus rex φιλολόγητος: ejus cura in bibliothecis Alexandria colligendis et philologorum studiis excitandis exponitur Prof. IX, a, 44—49, p. XIX; X, a.
- Ptolemæus Philopator tragædiam Adonidem composuit, in qua ad Euripidum exemplum exhibuit Echo; de ea scripsit amastus ejus Agathocles, frater Agathocles regis amicæ, Thesm. 1059.
- Ptolemæis tribus, Vesp. 233, 234.
- Publicæ pecunie a sociis vel de expeditione redeuntis fures, Thesm. 811, 814, sqq.
- Publicata bona, δημοκράτα, Vesp. 659.
- Pueri. Versiculus quem canunt pueri (hæme), fr. 346. Pueri quid invicem dicant conspicientes aviculas, Av. 54. Puerorum probatio, quæ fit pubem spectando, per judices, an non sint minores duodeviginti annis ot ἑγγερόμενοι, et an admittendi ad gymnicos ludos (puberum), Vesp. 578 et not.
- Pnégii potus, κρυεὶν βλαχωνίας, sumebatur ab iis qui multas fruges comederant, ne male ipsis esset, Pac. 712.
- Pals: ea vescuntur robusti in pugnis, ad robur comparandum utili, Ran. 63.
- Purpura Sardinica, Ach. 112 et sch.
- Pyanepsia, festum Athenis Soli et Floris agi solitum, in quo iresonen ferunt, Eq. 729, Pl. 1054.
- Pygmarion lochagus ex cantharis majoribus Ætneis, Epicharmus Pac. 73.
- Pylades, primus in Amphictyonium concilio judicatus ob cædem Clytæmnestræ, Nub. 623.
- Pylæ, t. e. Thermopylæ: ibi panegyris Pylæica communis Græcorum omnium velut cognatorum, eo millentium ἱερονήμοις, Lys. 1131. In Pylæa concione convenere Amphictyones, dicta a Pylæe, qui primus ibi judicatus ob cædem Clytæmnestræ, Nub. 623.
- Pylagoræ, fr. 306; legati a civitatibus Græcæ missi ad concilium Amphictyonium, Nub. 623.
- Pylos: erant duæ Pyli, Ἐστὶ Πύλος πρὸ Πύλοιο, Eq. 1059. Pylos, Laconica pars, etiam Coryphasium et Sphacteria dicta (sed v. not.), Nub. 186. Ibi, captis trecentis Lacedæmonis in Sphacteria, castellum ponebant Athenienses, Pac. 219. Duces Atheniensium ibi dimicantes vexat et supplantat Cleo, Demosthenis victoriam sibi arrogat et gestis suis in Pylo se magnifice effert, Eq. 55 seqq., 355, 702, 742, 846, 1201, sch. 55, 392, 1053, sq., 1056, 1167, 1172, Pac. 638. Trecenti captivi Lacedæmonii ex Pylo Athenas ducti a Cleone, miserima specie, Nub. 186 (ubi scholl. pluribus eam rem narrat, falsis admittis), sch. Eq. 469. Pylo capta pacem ab Atheniensibus petebant Lacedæmonii. Pac. 219. In Pylo sunt milites Athenienses, Lys. 194. Pylos ut sibi reddatur cupiunt Lacedæmonii, id. 1683 sq.
- Pyramus, πυραμὸς, placenta ex melle cocto et tritico, prævium eorum qui in conviviis non obdormierant, Eq. 277.
- Pyrilampis filius Demus, adolescens pulcherrimus, Vesp. 98.
- Pyrrhander ut malus et sycophanta perstringitur, Eq. 901.
- Pyrrhæus Lesches, Lys. 155.
- Pyrrhitas, servile nomen, Ran. 730; unde, id. 308.
- Pyrrhische, saltatio in armis, Av. 1169.
- Pyrrhine vel Pyrene, meretrix Corinthia (in aliis libris hujus scholii Myrrhine dicta), Pl. 149 et not.
- Pylæis, pater (?) Sosæ, Vesp. 78.
- Pythagoræ lusus, speculo plenæ lunæ obverso aliquid sanguine inscribendi, quod tanquam in lunæ orbè scriptum cernatur, Nub. 752.

- Sacrificium.** Sacrificiis atque precibus res graviores auspiciari solebant, Vesp. 862. Sacrificium tauri, τῆρις dictum, sus, aries, caper, Pl. 819. Per triduum bubus, deinde pecoribus sacra fieri venatus iussit (in millenda theoria), Pac. 716. Sumptus in sacrificia faciendos curabant colagretos, Av. 1346, Vesp. 695. In sacrificiis mola vino et oleo aspergebatur, Pac. 1040. Quo ordine intestina in sacrificiis spectentur, Vesp. 831. Ex cauda victimae igni inposita conicere solebant an sacrificium diis gratum esset, Pac. 1054. Sacrificantes carnis frustum domum portabant, Pl. 227 et sch. In nonnullis sacrificiis dictum, Οὐκ ἔσπορά, Pl. 1138. Reliquos sacrificiorum sacerdotes accipiebant, Pl. 1166, 1165, Vesp. 695. Adde Victimam.
- Sacrificium dedicatorium** agitur et ritus per singula memorantur Pac. 922 sqq.
- Sadaces** filius Sitalcis, regis Thracum, ab Atheniensibus civitate donatus, Ach. 145.
- Sagittarius.** Vide Scythia.
- Sagittatio inhonesta,** Ach. 710.
- Sais, populus Thraciae, apud quos parmam abiecerat Arehilobus,** Pac. 1298.
- Sais : solis ortus vespertinus,** Nub. 1237. De sole factum decretum, ut villore pretio veniat, antiquitum, Eccl. 814. Sales ὀπάρτα, cum thymo tritici, Ach. 772.
- Salabaeo,** nomen muliebri: erat famosa meretrix Athenis, Thesm. 805, 804, Eq. 765, sch. Pac. 755.
- Salaco** quidam, homo luxuriosus, Vesp. 1169.
- Salamina** navis publica Atheniensium, quae mittebatur ad accessendos reos peccatorum in rempublicam, ut Alcibiadem; Av. 147, coll. Arg. II, sch. Ran. 204, Eccl. 38; veteris, Av. 1204, navis εὐραρχικῆ, Ran. 1071.—Salaminia pugna: quae ad eam Graecis auxilium tulerint Cerēs et Proserpina ex Eleusine, Nub. 303. Salamina victoria, per Themistoclem potissimum reportata, Eq. 84, non Atheniensium, sed totius Graeciae opus habebatur, Eq. 1334.
- Salaminius.** Salaminii re nautica et venera praestant, Eccl. 38; Lys. 60.
- Salamina, insula propemodum e regione Eleusinis,** Eq. 785, pars Megaridis, quartae partis Atticae, Lys. 59, ubi memoratur et v. 411. Salamina sub Themistocle Atheniensis navali pugna vicerunt Persas, Eq. 785. Qui eam pugnam non pugnavit, ἀσπαρίνας, Ran. 204. De Salamine oraculum, Eq. 1040. In ea insula est rupes Irosia, Eq. 785.
- Salmoneus** Thessalus fulmina et tonitru imitatus, Arg. Ran. IV.
- Saltatio ἀπύρνος,** fr. 269. Saltationis tragicae imitatio praesentatur Vesp. 1484 sqq. Saltationum genera recensentur, Nub. 540.
- Salutandi formulae variae apud veteres in epistolis usitatae,** Nub. 609; χαίρειν quando et a quo inventa, Pl. 322.
- Samothrace:** ibi mysteria, de quibus narrat schol. Pac. 277 sq. Samothraci dii in periculis invocantur ut auxiliatores certi, ibid. adde Cabiri.
- Samphoras equus,** in cuius crure sigma [san] littera signum, Nub. 122, Eq. 603.
- Samii.** Vide Samus.
- Samus insula a nonnullis dicitur prodita Priensibus per Cilliconem,** qui secundum alios Syram insulam prodidit Samis, Pac. 363. Ibi degbat Theagenes Syrius post patriam proditum; quomodo eam ultus in Cillicone, ibid. Juno Samis, Ran. 330. Quae in Samo gererentur primum se indicasse dicens reus absol-
- vitor, Vesp. 263, genus nimirum undevicesimo ante hanc fabulam anno, Timocle, inde Morychide archontibus, quum Samus a Pericle Milesiorum auxilio Atheniensibus subjecta et δημοκρατούμενη ad regem Persarum defectura erat, sed Curystione quodam hoc nunciante, penas dedit, ibid. Samiorum populus πολυρῶματος; (noctus inustus notati ab Atheniensibus captivi), Babyl., fr. 43. In hac insula post ostracismum Hyperbolus habitabat, Vesp. 1007, et obiit, Pac. 681. Duces Athenienses in Samo plane infelices; Didymus et Craterus referunt ad Phrysiacum Stratomidem, quod nomen vide, Lys. 313. De ea expeditione Phrynichi in Samum sch. Av. 750, Thesm. 804.
- San, antiquum signum littera,** postea in numeris modo usurpatum et equis nobilioribus inustum, Nub. 23 c. not., Eq. 603.
- Sannyrion,** comicus poeta, Geryt. fr. 198. Aristophanem visit quos aliorum (Philonide et Callistrati) nominibus fabulas doceret, Prol. XIII, 9 sqq. Vide Suanion.
- Sardanapallus** (dictus homo mollis et imperiosus) Av. 1021. Erat Anacyndaraxi filius, Nini rex, luxuriosissimus et mollissimus; una die ceditur Tarsum et Anhalen. Inscriptiones monumenti ejus. Dux fuisse Sardanapallos Hellenici sententia, ibid.
- Bardes, urbs Lydiae Persis obediens: ibi Persicae vestes venentur,** Vesp. 1139. Inde dicta Sardonianca tinctura, Pac. 1174; nam ibi πορπά βάμματα fiunt, Ach. 112 (ubi vitiosae Σαρδώ).
- Sardonianca tinctura, rubra,** Ach. 112, Pac. 1174 et schol.—Sardiana Sibylla, Av. 902.
- Sardinia,** Vesp. 700. Σαρδῶ, insula Italiae vicina, una ex septem majoribus insulis, 60 stadiis a Cyro (Corsica) distans: in ea (imo Sardibus) splendida purpura fit, Ach. 112.
- Sarpedon, Jovis filius, qui ad Trojam caecidit; eum patris jussu certis diebus lugent dii,** Nub. 622.
- Saturius, Κρονικός, vetustus, stultus,** Pl. 581.
- Saturnus, Κρόνος,** Eq. 561, Av. 469, 586. Vide Cronis (ubi add. Vesp. 1480), Cronia, Cronides. Saturnus et Rhea, deorum Atlas altera, Οὐρανίονος, Nub. 247. Sub Saturno ἀπάρατοι, homines, Nub. 824. Eius et Rhea filius Engyalus, secundum nonnullos, Pac. 457. Saturni filia Vesta, Pl. 395.
- Satyricum drama, quale sit,** Prol. X, 6, 53, 142, 115—132; Prol. IX, a, 75 sqq. p. XIX. Satyrica dramata non advertunt Aristarchus et Apollonius, trilogiam dicentes verbi causa Oresteam, non tetralogiam, Ran. 1124.
- Satyrus.** Vide Syagrus. Satyri (satyrica dramata); Thesm. 157.
- Seamandri,** apud Aeschylum, Ran. 928. Seamandria Ilienta, Thesm. 864.
- Scamba carmina (i. e. scolia) quae sint et quomodo canantur,** Prol. X, c, 82—92.
- Scambonides, oriendus ex pago tribus Leontidis,** Vesp. 81.
- Scarabaeus.** Vide Cantharus.—Scarabaum, μυρτολόνην, hinc revinctum pueri in aerem dimittunt, Nub. 763.
- Scebiyas, servus vel totius barbarus,** Ran. 608.
- Scellias: Scelliae filius Aristocrates,** Av. 120.
- Scena comica quomodo sit adornata,** Prol. IX, a, 27—31, p. XX.
- Σκηνὴ καταλαμβάνουσα** (Mulleres theatri sedilia primo mane occupantes), fabula Aristophanis: v. fr. 307—312, p. 300 sqq.
- Scenici poetae: sorte ducebantur quinam primus, secun-**

- dus etc. fabulas sint exiliaturi, *Eccl.* 1158 sq. *Scenicis poetis apud Athenienses non concedebatur ante annum tricesimum ætatis fabulam in scena exhibere, Nub.* 510. *Vide not. ad 530.*
- Sceptrum.** In summo sceptrorum sculpta ciconia ob probitatem hujus avis, inferius hippopotamus, bestia injustissima, *Av.* 1354. Summa sceptrorum avibus sculptis exornare solent, *Av.* 510, ut aquila; quare *Sophocles*, ὁ σκηπτοβάμων αἰετός, *ib.* 515.
- [*Schema ἀνακατόδορον*, *Pl.* 469, *Av.* 7. *Schema* ἐκ παραλλήλου dictum, *Pl.* 25, 493; κατ' ὑπόνοιαν, *Pl.* 27. *Kust.*]
- Schœnei Atalanta**, *Ran.* 1238.
- Sciapodes**, gens prope occidentalem Oceanum in zona torrida, τετραποδῶδην incedentes, pedibus toto corpore latioribus; quorum sublato uno umbellæ in modum solis calorem arcent, *Av.* 1553.
- Scione**, Thraciæ oppidum; quod per *Brasidam* ab Atheniensibus defecerat: eam ægerime custodiebant Atheniensibus muris adversus hostem ductis, *Vesp.* 210.
- Scione**, Corinthia meretrix, *Pl.* 149.
- Scira**, festum mulierum, *Minervæ* in *Sciro* sive *Sciradi* celebratum duodecimo die *Scirophorionis*; secundum alios *Cereri* et *Proserpinæ*, *Thesm.* 834, *Eccl.* 18. In eo festo *Erechthei* sacerdos albam umbellam, σκίρον, fert, *Eccl.* 18. *Id.* 59. De *Sciris* quædam corrupta leguntur in sch. *Thesm.* 750.
- Sciras** *Minerva*, *Eccl.* 18; *Scirrhæ* quare dicta, *Vesp.* 926.
- Sciritæ** *Lacedæmoniorum*, *Lys.* 453.
- Sciron** *Epicharmi*, in qua fabula φορός loquitur, *Pac.* 185.
- Scirophorion mensis**, *Eccl.* 18, *Pac.* 419.
- Scirus**: *Minerva* in *Sciro*, *Thesm.* 834.
- Scitali**, ficti dæmones improbitatis plebeiæ, a *Scitone*, *Eq.* 634.
- Scito**, fullo, ut homo vills et improbus a comicis memoratur, *Eq.* 634.
- Scolia** carmina quæ in convivis κύκλω captabantur a convivis, ut *Simonidæ* et *Stesichori* carmina, *Vesp.* 1222, *Ran.* 1302. *Variæ sententiæ de causa hujus nominis*, *Vesp.* 1239, 1249. *Adde Scamba*. *Scolii de Harmodio* et *Aristogitone* verba, *Lys.* 632. *Vide Admetus*, *Timocreon*, *Theorus* in fine.
- Scriba cum Thesmothetis** sorte ducebat *judices ex quaque tribu*, *Vesp.* 775, *Pl.* 277. *Scriba dicarum*, *Nub.* 770. *Scribis*, ὑπογραμματεῦσιν, plena civitas, malentibus plurimis φορολογεῖν quam militari, *Ran.* 1084.
- Scribendi instrumenta** ἐκ κίστη, *Vesp.* 529.
- Scyrus**; ejus insulæ rex *Lycomedes*, qui occidit *Theseum exulem*, *Pl.* 627. *Adde Dolopes*.
- Scytala** *Laconica*, *Lys.* 991 sq., quid sit et qui ejus usus, *ibid.* et *Av.* 1283.
- Scythas** *Romades*, *Av.* 941. *Hieme res suas in currus conjunctas alio avehunt. Qui currum non habet, apud eos ἄριμος est, ibid.* *Scytharum solitudo*, proverb., *Ach.* 704, sch. *Av.* 1487. *Apollo ad Scythas profecturus, apud Ananiam*, *Ran.* 661.
- Scythæ** et τοῖστῶν dicti olim ministri publici, *Lys.* 184, custodes Urbis, mille numero, olim in medio foro sub tentoriis degentes, postea in *Areopago* habitantes, etiam *Peusini* (*Speusini*) dicti, *Ach.* 54. Τοῖστῶν in conclone, *Eccl.* 143, 258. *Noxios*prehendunt et ligant, *Thesm.* 940 et schol., apud quem locus *Cratini*. Memorantur *Lys.* 433, 441, 445, 451, 455. In *The-smophoriazasis* *Scythæ*, τοῖστῶν, *Mnesilochum* asseri
- strictum custodiens, 923 sqq., non audit ejus preces 1001 sqq., neque *Euripidis* fallacias poeticas, 1083—1135. *Daciptur* tamquam ab eodem lenæ habitum cum meretriculam producente, 1175—1211. *Interea dum cum ea rem habet, aufugiunt Mnesilochus et Euripides; quos querens a Choro ludificatur*, 1211—1226.
- Scythæna**, pro *Scythæ*, *Lys.* 184.
- Scythæ**, *Nub.* 109.
- Sebinus** *Anaphlystius* mortuus plangitur a *Clisthene*, *Ran.* 437. *Pictum nomen putant a βίβη: sed est Sebinus apud Platonem comicum, ib.* *Anaphlystium* querens. *Quem? Non Sebinum*, *Eccl.* 979, 980.
- Sellartii**, pro *Selli*, *Mnesilochus*, *Vesp.* 459.
- Selliera**, *Θαρσώπος*, *Eccl.* 734, sch. *Av.* 1551. *Conf. Canephora*.
- Sellus**, pater *Æschinis*, *Vesp.* 1243, qui *Selli filius dicitur* *ib.* 325. *Sellus Amyniæ pater esse fingitur quo perstringatur pauperes Amyniæ*, *Vesp.* 1267. *Selli vocantur vana gloriatores qui se divites dicebant, pauperes quum essent; a Selli filio Æschine; inde etiam verbum σέλλω προ ἑδρανοπέδων*, *Av.* 823.
- Semele**: cum ea *Jupiter* per ignem congressus, *Nub.* 405. *Ex Oreo* reducta a *Baccho*, quem reditum *Juno* ei a *Plutone* impetraverat; testis *Tophon*, *Ran.* 330. *Semele filius*, *Thesm.* 991. *Semele* (plurali) *Av.* 550.
- Semeleus** *Iacobus*, in acclamatione, *Ran.* 479.
- Semiramis** *Babylonem* condidit, *Av.* 552.
- Semv** θεός. *Vide Furie*.
- Senatus** *Athenarum*, γερουσία, *Lys.* 980. *Senatorum sortitio*: de ea locus *Platonis* comici; ad ἐπιλογεῖσθαι senatores referunt verba obscura v. 809, βουλευτικῆ παραδούσ; ἑτάροι τῆν βουλήσ, *Thesm.* 808. *Senatus sacrificia qualia docebat* (in mittenda theoria), *Pac.* 716. *Senatui in ὀρεσίῳ parantur carnes post sacrificia*, *Pac.* 891, 893. *Senatus anno ante actam hanc fabulam (priorem Plutum), Glaucippo archonte* (ol. 92, 8), incepit κατὰ τράμα sedere, et nuac etiam senatores jurant se sessuros in litere quam sortiti sint; *Philochorus* *Pl.* 973.
- Senectus**, Ἐγρὰς, fabula *Aristophanis*; v. ff. 178—197, p. 471 sqq.
- Senex**. *Senes* bis pueri, multi poeta dixerunt, *Nub.* 1417. *Senes Athenienses omnes duos baculos gestabant*, *Pl.* 272, ubi poeta βακτηρίων. *Senes cum scipionibus et pallis in conclone*, *Vesp.* 33. *Ex senibus plerumque viatores, κλητήρες, sumebant*, *Vesp.* 1310. *Vide Thalophori*. — *Senes* *judices*, *vide Vesp.* — *In Lysistrata* *Chorus* *senum*. *Arce* a mulieribus capta, *senes* adveniunt eam erepturi ut olim *Cleomeni* *Laconi* eripuerint; *veetes* et *ollæ* *carbœum* *plenas* *portantes*, 254—318. *Accurrunt mulieres aquam portantes et cum senibus pugnant*, 352—386: *qua* *de re* *libi* *queruntur* *Provisori*, *προβούλα*, *adveniunt*, 390—402, et *malas esse bestias* *narrant*, 407—470, 476—485. *Audita Lysistrata*, *tyrannidem* *odorantur*, 614—635; *cui* *resistendum* *ipsis* *esse* *juvenili* *resumpso* *robore*, 639—681. *Narrant* *de* *adolescente* *fugiente* *mulierum*, 781—796. *Plangunt Cinesiam* *ab* *uxore* *deceptum*, *tentigine* *prope* *raptum*, 959—979. *Officis* *et* *blanditiis* *favorem* *et* *inducias* *senum* *expugnant*, *mulieres*, 1014—1042. *Senes* *mirantur* *habitus* *legatorum* *arrectorum*, 1072 sqq. *Salutant Lysistratam* *et* *exherantur* *cum* *legatis* *actorum*, 1106—1111. *Athenienses* *diciunt* *sebricos* *insanire* *et* *madidos* *potius* *legationes* *obire* *debere*, 1228—1238.
- Sepe** *alrum* *humorem* *dimittunt*, *ne* *cernantur* *a* *persequentibus*, *Ach.* 381.

- Septem sapientes* : singuli negant se esse sapientes, Pl. 9.
- Sepultura publica in Ceramico eorum qui in bello pro patria occubuerant*, Av. 395.
- Serangium* (locus Piræei portus), fr. 173.
- Seriphil*; ex *Seripho*, exilissima insula ditionis Atheniensium, e regione Thraciæ, Ach. 542.
- Seriphus* (ubi difficulter vivitur) dicta *Lacedæmon* ab Aristophane, fr. 676.
- Serpens edituus, sacer draco Minervæ, templum ejus in arce custodiens*, Lys. 759.
- Serpillum*, Pac. 168 et schol.
- Servus nuper emptus ferebatur ad focum, ibi sedenti super caput defundebantur bellaria, καταχόματα, quæ ceteri servi rapiebant*, Pl. 768. Quo respicitur a poeta v. 789 sq., 796. *Servorum* ἑσπερος *Juppiter* δοῦλος, Ran. 756. *Servorum* mores pinguntur Ran. 741 sqq. Inquisitionis in servos per tormenta modi referuntur Ran. 616—622. *Servorum pæna*, Pac. 457. *Asylum servorum templum Thesei et Furiarum*, Eq. 1320. *Servos castigare non licebat domino in bello Peloponnesiaco, ne ad Lacedæmonios transfugerent* Nub 7, 6. *Servi manumissi ob egregiam operam in prælio præstitam, vide Arginusa. Servorum comitorum nomina*, Ach. 243 fin.
- Sesaminum libum nuptiale, ob sesami τὸ πολυγόνον, secundum Menandrum*, Pac. 869. *Sesamidis foliis resonantur sponsi*, ibid.
- Sesonchosis* (Sesostris), rex *Ægypti*, qui sint vetustissimi hominum explorans, not. Nub. 368.
- Sestus*, Eq. 84.
- Sibylla*, Pac. 1095, 1116. *Erant Sibyllæ tres* : 1. *Apolinidis soror, apud Philetam Ephesium*; 2. *Erythræa*; 3. *Sardiana*, Av. 962. *Sibylla Erythræa, longæva*, Eq. 61.
- Sibyrtilus, pater Clisthenis*, Ach. 118, sch. Lys. 1092, Ran. 48.
- Sicarii a sacris arcebantur*, Vesp. 654.
- Stactiote Alceus, Eupolis Thesm.* 162.
- Sicilia*, fr. 527, sch. Vesp. 240. *Sicilia ἐγλαβίανος, Pindarus Pac. 73; pecorosa est : quare dives easi præstantis*, Vesp. 838, ubi et 897 *Siculus casus. In Pace fabula Sicilia in mortarium immittitur a bello, casum injicienti*, Pac. 250. Nam pars major Siciliæ infesta Atheniensibus, ibid. Expeditionem in Siciliam intempestive suadet *Demostratus orator*, Lys. 391 sq. De Atheniensium expeditione in Siciliam quædam in *Argy. Av.*
- Sico, servus*, Eccl. 867. (*Sico Aristophanis in Eclosteone, p. 463, b.*)
- Sculi. Eorum inventum cottabi lusus, cui valde studebant*, Pac. 1244.
- Scutum mare*, Vesp. 924. *Siculus casus*, Vesp. 838, 897, sch. 911.
- Sicyon* : ibi *Lacedæmonii collecti in bello Corinthiaco*, Pl. 173. Vide *Corinthus*.
- Sicyonia*, Ran. 78. *Sicyonia dialectica*, Ran. 507.
- Sidon in Phœnice, celebrata suavissimis carminibus Phrynicli in Phœnissis*, Vesp. 220. Ex Sidonia urbe Cadmus Thebas venit, Euripides *Phœnias altero*, Ran. 1225 sq.
- Stigillis imponebantur conchæ, ad tutandos typos eorum*, Vesp. 589.
- Signum concionis ostensum, Thesm.* 277 sq.
- Silenus, Nub.* 1070, colloquitur cum *Olympo mortali apud Pindarum*, Nub. 223. Et facie similis *Socrates*, ibid.
- Silphium* : usu multiplici preliosum, Av. 534, Eq. 835, ubi schol. plura ad 834. Batti *Silphium, Cyrenaicum, proverbio usurpatum de honorifico munere*, Pl. 925. Vide *Battus*.
- Simætha meretrix Megarica rapitur ab adolescentibus ebris Atheniensibus*, Ach. 524. *Eam Alcibiades amabat, qui raptum illum parasse ferebatur*, ibid.
- Stmermon histrio Hermippi comici poetæ*, Nub. 539. *Conf. Hermon, et 542 extr.*
- Simius. Simli, ensium fabri, pactum cum uxore, ex Æsopica quadam vel populari fabula, vel in Pænetium, quod nomen v., Av.* 440 sqq.
- Simo, inter Equites in Eq. 242, Ἰνπαρχος schol.*
- Simo, perjurus*, Nub. 399; *depeculator ærarii, sophista rem publicam administrans, ab Eupolide in fabula Urbibus ex Heraclea argentum abstulisse dictus*, Nub. 351.
- Simoentis terra, Troja, Thesm.* 110.
- Simonidea carmina*, Av. 919.
- Simonides cum Laeo Hermonensi carmine certabat, Vesp.* 1410. *Mercede scripsit carmina primus omnium, Xenophani κίμωξ dictus*, Pac. 697. *Ibidem de duabus ejus cistis, plena altera, altera inani, quod non ex historia esse observatur. Simouidis carneu epinicion de Crio luctatore Ægimeta, celebre*, Nub. 1356. *Ejus poetæ carmina in conviviis cantata a læurum vel myrtum tenentibus*, Vesp. 1222.
- Stimulacra. Vide Dedicatio.*
- Simum, τὸ σ-μόν, fortasse nomen proprium ascensus in arcem Athenarum; loci Comicorum*, Lys. 238. *Conf. fr.* 55.
- Sinis, locus Lacedæmoniorum*, Lys. 45.
- Sinope, patria Diphili, Prol. III, 84.*
- Sinope, Corinthia meretrix* Pl. 149.
- Siphnus, σιφνάειν, fr.* 558.
- Sirenes : cum his certavit Thamyras*, Ran. Arg. IV.
- Sisyphus : ejus callidissimi machinæ, Ach.* 391. *De quodam ejus instituto not. Vesp.* 1414.
- Sitalces, rex Thracum; ad eum Athenienses legatos miserant ad auxilia obtinenda*, Ach. 134, 141. *Refertur ab legato deamare Athenienses, id.* 141 sqq. *Ejus filium civem suum fecerant Athenienses, quum pater eis auxilia misisset. Filius ille ab aliis vocatur Teres, ab aliis Sitalces, a Thucydide Sadocus, ibid.* 145.
- Smicrines nomen*, Ran. 308.
- Smicythes, rex Thracum, æqualis Cyro minori*, Eq. 969.
- Smicythes perstringitur ut cinædus; quare mentioni ejus Aristophanes addit καὶ τὸν κύριον (maritum), ut fœbat in seminarum nominibus pro tribunali*, Eq. 969.
- Smacytho, senex judex in Vespis* 401.—*Alius vir, Eccl.* 46.
- Smicythos, nomen senis rustici*, Eccl. 293.
- Smæus equestri pallio indutus mulierum detergit patinas; cunnilingus, prius inter equites, deinde navitis patinas dividens*, Eccl. 846 sq.
- Smyrnæ obiit Diphilus, Prol. III, 85.*
- Smyrnæus ὄνος, Eccl.* 404.
- Sociale bellum. Vide Corinthiacum bellum.*
- Socii tributa Athenas ferebant Dionysii vernis*, Ach. 505 sq., sch. 378.
- Socrates a patre Sophronisco didicerat artem lapides sculpendi, et tres Gratias in muro pone Minervam sculpsit*, Nub. 773. *Erat simus et calous, Sileni facie*, Nub. 223, 146. *Oraculum de eo Chærephonti datum, id.* 144. *Ejus ars obstetricia, id.* 137. *Socrates se nihil scire aiebat : quare ab Apolline sapient-*

Ussimus dictus est et mercedem nullam a discipulis erogabat, ib. 98. Socratis definitio animæ qualis, ib. 94. Ejus amator Alcibiades, Arg. Nub. II. In opifacibus, ad mensas ubique versabatur Socrates cum omnibus colloquens, Ran. 1491. Socratem imple agere dicebant per gallum gallinaceum, per platam et alla hujuscemodi jurantem, Nub. 247. Nova demonia induxit, Ran. 320. Quare Socrates Melius, Nub. 830; nam Diagoras atheus erat Melius, Socrates autem Atheniensis deos esse negaverat, ib. Eupolis contra Socratem paucos, sed ignominiosos versus fecit, furti eum accusans, Nub. 96. In Nubibus Socrates ipse et discipuli pallidi et discalceati, 103. Credebatur mercede docere quomodo quis vincat et justam et injustam causam dicendo, 98 sq., 112 sqq. Ejus προνοστήριον, 94, aperitur et miri meditantium disciplinorum habitus, instrumenta et delineationes mathematicæ in eo ostenduntur, 181—217. Discipulus narrat Strepsiadæ lepida et deridicula inventa Socratis, postremo ut in cenam vestem ex palaestra calidè surripuerit, 133—180. Conspicitur ipse sublimis in corbe sedens, in aere puriore solem contemplans, ne terra humore meditationis ad se trahat, 218—234. Auditio quid velit Strepsiades mercedem ipsi promittens per deos, reprehendit hoc jurandum; se res divinas euni vere docturum. Hinc conrotatum in sacro grabato farina ex trilo pumice inspergit, ut τρίμμα et παικάλη fiat. Quo sic initiato, venerandas Nubes, deas suas, sollempni carmine advocat, 235—274. Earum potentiam et beneficia in homines otiosos et præstigiosos collata celebrat, 316—334, et formam mutabilem explicat, 340—355. Salutat ab iis, quæ eximie favent ei ut βρονθῶσιν, ὄρθαλαμοῦ παραβᾶλλοντι, discalceato, in malis gravi et elato, 358—363. Quare solas esse has numina pronunciat, cetera omnia esse nugæ ostendit, simul tonitruum et fulminis caussas aperiens, 365—424. Jussus a Nubibus instituere Strepsiades, explorat ejus ingenium et in phrontisterium agit nudum, 476—509. De stupiditate et oblivio senis querens ex phrontisterio eum productum et in grabato cimicibus referto sedentem docere tentat de metris, rhythmis, de grammatica substantivorum, in qua multa pro analogiæ severitate novat, 627—694. Quæ quum non intelligantur et rustica accipiantur a Strepsiadæ, de suis eum negotiis excogitare quippiam jubet, 695, multum urgens, et cogitandi inveniendi quæ subtilia modum præcipiens, 723—745, 757—763. Iterum rustica profert Strepsiades: quare Socrates obliuosissimum et stolidum senem abigit et porro docere detractat, 783—790. Sed Nubes ei suadent ne repudiet, sed utilem sibi reddat hominem adeo mente captum, 805—813. Abducit Phidippiden, qui duos λόγους audiverat, argutorem probam redditurus, 1111. Reddit eum injusto λόγῳ bene institutum, et accipit saccum farinæ, 1145—1169. At in se ipso quum senserit Strepsiades injusti λόγου vim, execratur Socratem, 1448 sqq., 1464 sqq., et tanquam Mercurio suadente cum servis accedit destrinens et exurens phrontisterium, 1478 sqq. Socrates suffocari timet, 1505. Socratis discipuli tres anxii de incendio, 1493—99.—Socratem amulabantur Athenienses, esurientes et sordentes ut ille, Av. 1282. Socrates fletos animas ex Orco evocat ad lacum in Scaposi, Av. 1553—1565, sch. 555. Lepidam est non garrice cum Socrate abjecta arte musica, Ran. 1491 sqq. Ubi Panælius altam Socratem intelligit, τῶν περὶ σκητὰς φλυαρῶν; 1491.—Socratis (Platonis) dialogus Ion, Pac. 838. Socratici primi per anserem jurare solent, Av. 521.

Socraticus Euripides, Ran. 289. Socraticæ scholæ κομφοδοιοῦς Agatho, Ran. 83. Sol, Ἥλιος. Solem, magnum deum, ἱερώνιον, venerantur Nubes, Nub. 671—674. Dicitur κρηρῶρος αἰθῆρας ἀστήρ, Theom. 1030. Sol a Tragicis oculus ætheris dictus, a philosophis Oculus cæli, Nub. 285. Sol salutat a cæco qui visum recuperavit Pl. 771. Sol et Luna a Persis sacrificia accipiunt, non a Græcis: quare prodituri Græciam barbaris finguntur a Trygæo in Pace 406—415. Sol et Horis Thargelia et Pyænepsia celebrant Athenienses, Pl. 1054, Eq. 729. Sol et Boreas in fabula certant, aster viatori σκῆπτρον εἰς οἶθον ἐκέρυεν, Ran. 1459. Sol et Apollo idem, Nub. 606. Solis filia Lampetia, uxor Æsculapii, Pl. 701. Solis et Juno defectus multi fiebant per bellum Peloponnesiacum, Pac. 406. Fenus quando dies et menses pares, ib. 414. Solarium, πῶλος, fr. 210. Solaria umbra decem pedum, δεικνύων τὸ σποκῆστον; quando ad cenam iri solet, Eccl. 662. Solarii umbra ἐκτάρας ad ornatum vocal, fr. 664. Solon antiquus erat ingenio populari, Nub. 1187. Solonis tempore tres τάξεις Atheniensium: Paralii, Pedici, Diacrii, Vesp. 1233. Solon secundum nonnullos instituit demarchos in locum naucratorum, Nub. 37. Rationem numerantium diem mensis, quæ fit detrahendo, non addendo, apud Athenienses introduxit, Nub. 1131. Solonis lex de spuris filiis et successione agnatorum, Av. 1660—1666. Videtur facta esse, 1661. Solonis lex vel eos puniebat qui fenum clam averterant, Eq. 658. Glossæ ex dæmon Solonis, Dætal., fr. 1. Post Solonem rempublicam rogabat Phormio Atheniensis, Pac. 347. Somnia abluere, Ran. 1340 sq. et sch. Sophis Ægyptius fulminum et tonitruum imitatione cum Jove cervosit, Ran. Arg. IV. Sophistæ dicti musici et poetas a veteribus [nam μαλακοὶ scribendum videtur pro μάλλον], Theom. 177. Sophistæ quinam sint, Nub. 331. Plato comicus in fabula Sophistæ inscripta etiam Bacchyliden Opanium tibictnem inter eos recenset, ibid. Sophocles εὐχολος, Ran. 182. Ejus carmina inter bona pacis recensentur in Pace 531. Sunt dulciora; quare poeta Apis dicitur, Vesp. 462. Sophocles Euripidi præstans poeta, Ran. 76. Sophocles melle tincti ut cadi os circumlambebat (Euripides haud dubie), fr. 231, a. Sophocles fabula duplex ætæ historia Athamantis, Nub. 257. Sophocles in Helena ab nonnullis falso existimatur memorasse mortem Themistocles, Eq. 84. Sophocles in tragedia Tereum et Proenem in aves mutatos exhibuit, Av. 160 sq. Ejus Electra satyricum drama, Prol. IX, a, 76, XIX; schol. p. XXIV. Sophocles et Euripidis συνεκτιβῶν, vel alius de causis alterius versus alteri tribuit, Theom. 21. Conf. ad Her. fr. 269. Sophocles tragædiarum actor Tlepolemus, Nub. 1264. In Pace quærit dea quid agat Sophocles: respondetur senem eum et olim Eurymnidem luci causa carmina scribere, Pac. 695—699. Post hanc fibulam viam septem (7, sed legendum videtur 6, septendecim) annis, 698. Ex prætura in Samo fertur pocaniam contraxisse, 697. Vide Iophon, quem filium habebat ex Nicostрата. Dicitur etiam spurvum se fuisse filium Aristonem ex Theoride quædam Sicyonia, Ran. 78.—In Ramis Sophocles quum ad inferos descenderit, oculatus est Æschylum, qui solius tragicum ei concessit, sive potius, ut Calistratus interpretatur, eum eo comminacavit; in

- certamine Eschylus cum Euripide ἐπίδοξος sedere decrevit, 787—794. Sophocli soium tragicum committit Aeschylus abiens, ab se secundo, 1515—1519.
- Sophocles cum Pythodoro successor Lacheli in Siciliam missus, tandem exilio multatus, Vesp. 240.*
- Sophoniscus, sculptor lapidarius, pater Socratis, Nub. 773.*
- Soror. Consanguineam, θυγάτηρ, sororem apud Athenienses ducere licebat, non licebat uterinam, θυγατρίαν, Nub. 1371.*
- Stratilo senatorum, diuitem in eadem locum, unus λαγύνην, aller ἐπιλαγύνην: locus Platonis comici, Thesm. 808. Vide Iudices.*
- Sosias, nomen seruale, Ach. 243. — Sosias aliquis inter spectatores, Vesp. 78, ubi schol.: Deso Sosia, alter Pythodis, alter Parthenonis. — In Vespis Sosias et Xanthias, servi Edelycleonis quorum Xanthias senex (v. 1297 sq.), patrem ejus Philocleonem, iudicandi futurore actum, custodiunt in domo obstructa et aula retibus cineta: paululum obdormiscunt, sed domini metu statim expergefacti sibi narrant somnia quae somniantur de Cleonymo βασιλάδι, Cleone impurissima balana voce rancia clamante in concione pecudum, Atheniensium, Θεωρο-ραπαί et adoleto, 1—53. Inde Xanthias argumentum fabulae narrat, et Philocleoni morbum graphicè exponit, 54—136. Jam novas machinàs evadendi per omnes partes domus tentante Philocleone, coercendo satagunt, domino usque monente, etiam hoc, ut caveant senes iudices accessum Philocleonem de nocte adventuros, 136—229. Expergefacti ab hero, Philocleonem elabentem deprehendunt, et cum Vespis verberibus et fumo pugnant, 395—460. Xanthias adducit canem Labotem Siculum caseum furatum (vide dicta in Laches); et, lite introducta, alterius canis Labetis accusatoria (Cleonis ipsius) partes agit, 835—843, 907—930. Xanthias et convivio redit verberibus onustus a Philocleone obri, cuius protervitatem et contumelias in omnes conjectas Choro narrat, 1292—1325. Hierusa exit exponens quid senex intus gesserit et furorem prodeuntis notans, 1474—1493.*
- Sostrata, nomen muliebri, Nub. 678, ubi recens schol. dicit libidinosum et effeminatum Sostratum quemdam perstringi. — Sostrata, mater Myrtice pauarise, Vesp. 1397. Alia, Thesm. 374. Alia, Eccl. 41.*
- Σοστράτα, Servatrix, Minerva, Ran. 378.*
- Sparta, Lys. 984, 990, 1072, 1305, Thesm. 860, 919.*
- Sparta, nomen magnam urbem Lacedaemoniorum, Av. 813 sq. Spartae chori ex cursu certamina Diosouris celebrantur, Lys. 1306 sqq. Spartam intrare non licebat peregrinis, nisi statutis diebus, Pac. 623.*
- Sparta terrae motu concussa (ol. 78, 1), Lys. 1144.*
- Spartanorum ἐσθηλασία, Pac. 623.*
- Spectatores ita alloquitur Aristophanes in Vesp. 1010: Ὁ μυστὰς ἀναρχήτων. Spectatorum ἀνομοίας custodes βασιλόφοροι sunt in thymete, Pac. 734.*
- Speculum. Vide Pythagoras.*
- Sperchius fluvius, Eschylus Philoetete, Ran. 1383.*
- Spensinii. Vide Boythas.*
- Sphaacteria, parva insula e regione Pyli, in quam ex Ilyo fugiebant fusi a Demosthene Lacedaemonii, Eq. 55, ab eo ibi obesset, ib. 382, eaque capta a Cleone abducti, Pl. 322, Ruc. 219, 479, Eq. 469, 1—53, Nub. 186, ubi dicitur Sphaacteria nomen fuisse Pyli ἐσθηλαίαν.*
- Sphettus, pagus Atticus Acaemontidis tribus, Nub. 144, 156. Sphettii acerbi et sycophantae: Sphettium viturae; Sphettium acetum acerrimum, Pl. 720.*
- Sphinx, infortuniorum moderatrix canis, Aeschylus Sphinge, Ran. 1287, Thebanis exitiosa, leonis similibus pedibus, 1286.*
- Sphyromachus. Vide Phiyromachus.*
- Sphitharus ut peregrinus, Phryx, perstringitur, Av. 782.*
- Sponsa vehiculis in domum sponsi deducebantur, Av. 1737. Sponsi coramari solebant foliis sesami et silybrii, quare, Pac. 869, Av. 159 sq.*
- Sporgilius κερύδιος (ut videtur) dictus, erat tonsor vilis, apud Platonem comicum diris devotus, Av. 300, 299.*
- Sportam cibariorum milites sumebant in bellum exituri, Ach. 1097, 1136.*
- Sportella, in qua condunt senes lucernam ad servandum ignem, Ach. 453.*
- Sportulas Romanorum, Nub. 1136 et not.*
- Spurii: lex Solonis, acta, ut videtur, de spuriorum successione, Av. 1660—1666. Adde not. Vesp. 583 fin. Lex Attica, ut iis ad quinque miasa relinquatur, Av. 1636. Notetia quid, ibid.*
- Stamnius Juppiter, Pl. 545 c. nota.*
- Staphylus, Bacchi amasius, Thasi, Pl. 1021 et not.*
- Stasimum chori, Ran. 1281.*
- Stater, s. q. didrachmam, habet 36 κέραια, Pl. 816.*
- Statua. Statuis lunulae impositae, ne ab avibus polluantur, Av. 1114 sq.*
- Stellae sunt homines post mortem, ex vulgi opinione, Pac. 833. Stellae discurrentes, διακρούτες, ib. 838.*
- Stenia, festum mulierum celebratum biduo ante Thesmophoria, nono die Pyanepsionis, Thesm. 834.*
- Stephanus, pater Antiphanis comici, Prol. III, 63. Partem ejus comedarum docuit, ib. 71.*
- Stesichorus. Ejus carmina in conviviis cantabantur a laurum vel myrtum tenentibus, Vesp. 1222. Stesichori lyra, Eupolis Nub. 179.*
- Sthenebæa Prælii uxor ubi Bellerophonem seducere non poterat, qui castitatem suam probavit, pudore adducta ciculam bibit, Ran. 1043 et v. 1051. Ab Homero Antea dicitur, 1043. Sthenebææ Euripidis, Ran. 1043, 1049.*
- Sthenelus, tragicus histrio, male cedens in arte, ob inopiam suppellectilem tragicam vendidit, et in suburbanis locis ridicularia agebat (si verba manca aut corrupta sic sunt intelligenda); de eo Comicorum loci, Vesp. 1313. Stheneli verba aceto tingenda aut salibus, Gerytade, fr. 205.*
- Stilbides, vates celeberrimorum qui oracula explicant; comitabatur Athenienses in bello Siculo; memoratur ab Eupolide, Pac. 1031.*
- Stilbo, nomen viri, Av. 139.*
- Stilbonides, Av. 139 et schol.*
- Stiriensis Theramenes, Ran. 541.*
- Stoa vel Stoa ἀπείροτος, a Pericle condita circa Piræum, Ach. 548. Stoa quinque circa Piræum, Pac. 145.*
- Stratippus, filius Niciae, Eq. 358.*
- Strato inter Scyllas Nomades palatur, etc., Av. 941—943, ex Pindaro, sed immutatum. Strato ab Hierone postquam acceperat mulos, postulavit etiam currum, 941.*
- Strato, homo mollis, effeminatus, et corpus totum levigans, Ach. 122, Eq. 1374. Strato et [Clithenes] παῖδες, ἄγνεοι, Holc., fr. 361.*
- Stratocles archon, Nub. 584, Eq. Arg. II.*
- Stratonica, nomen muliebri, Thesm. 807.*
- Stratonidas, pater Phrygiculi, Lys. 313.*
- Strattis, poeta comicus; ejus fabulae 16, Prol. VIII.*

Stratthidis Atalanta multo post Ranas docta, Ran. 146.

Stratyllis, nomen mulieris, *Lys.* 365.

Strepsæi (a Thracico oppido Strepsæ), *Georg. fr.* 174. Strepsæus Mercurius, *ibid.*

Strepsiadæ, nomen α στρεψοδιχῆσαι ductum, *sch. Nub.* 434, in *Nubibus* senex rusticus, Phidoniæ filius Cicyoniensis, olim dives, qui uxorem urbanam, luxuriosam de Megacis prosapia duxerat, per Phidippidæ filii τρωποφίαν ære alieno obrutus. Hæc sigillatim narrat per insomniam nocte ejus diei quo creditores pignora capturos expectat; filius interim dormiens equos et curricula somniat; expergefactus a patre rogatur ut philosophiis se docendum præbeat artem sophisticam, quæ patrem nihil debere ostendat; frustra; quare Strepsiades ipse ad Socratis scholam pergit, sermonis sophisticæ exhibitates, quanquam senex, assecutus, 1—132. Prodit ex phrontisterio discipulus Socratis: quo narvante callida ejus inventa Strepsiades vehementer admiratur et intrare discipuli, 133—183. Aperto phrontisterio miratur meditantium discipulorum habitus et mathematica instrumenta et terræ descriptionem, rusticæ et imdocta de his dicta proferens, 184—217. Socratem precatur ut se oppressum ære alieno doceat sermonem nihil reddentem, mercedem ære alieno doceat sermonem nihil reddentem, mercedem se solum jurans per deos, 218—246; ob hoc jurandum vituperatus a Socrate, ei se docendum præbet res divinas, et coronatus insperata farina initiatur, 247—262. Terretur adventu Nubium, 263 sq. Eas veneratur, et vim earum sentit, jam volitante ipsi anima, 314—322. Conspectarum potentiam dicit, et cur, quando voluit, mutetur earum figura, 327—355. Salutatur ab his, 358. Et persuadet a Socrate Jovem non esse, neque alios deos ullos præter Chæos, Nubes et Lingham; simul dicit fulmen et tonitru quid sit, 365—426. Nubibus totum se dedit, et hæc vicissim gratiam et potentiam in civitate ac vitam beatissimam ipsi se tributuras pollicentur, 413—477. Socrates explorat ejus ingenium et in phrontisterium ingredi jubet nudum, 478—509. Unde Strepsiades procedit et grabato cimicibus referto insidens docetur de metris, rhythmis, de grammatica substantivorum, sed omnia Socratis rustice et ridicule accipit: quare de suis negotiis aliquid excoGITARE jubetur, 627—695. In ea meditatione de cimicibus et de his quæ in phrontisterio ipsi perierint vehementer queritur, ab Nubibus aliquatenus erectus, ab Socrate meditantii præcepta accipiens, 696—745. Debitorum evadendi modos tres satis rusticos excoGITAT; quare docendi tædium capit Socratem, qui senem stolidum et obliviosum in malam rem abire jubet, 746—790. Quare ab Nubibus consilium petit. Quæ filium docendum mittere jubent; ipse adducturus eum abit, 791—804. Convenit Phidippidæ et nova quæ didicerit de Jove a Turbine (Διὸς ὑπὸ Διῶν) exacto et de generis substantivorum superbus exponit philosophosque dilaudat; inde per amorem suum ab infantia filium precatur ut Socratem adeat, 814—865, cui eum ut scitissimi ingenit commendat et ut injustum saltem λόγον doceatur supplicat, 877—888. Iterum monet Socratem, ut filium sibi bene exactat, 1107—1110. Redit dies numerans ad eum quo creditores se perdituros malum debitorem jurarunt; eum filio spei ponit, 1131—1143, quem bene didicisse fraudem ut a Socrate percipit, ei soccum farinae dat, 1146 sq. et immaniter triumphat, 1154—1164, obtentaque ejus impudenti lætatur, 1169—1197; deinde ubi de ultima die mensis, qua pignora ad litem dependenda sunt, ἔργα xai véα, velere et nova, augumentum audivit, 1178—1200, multo etiam magis triumphat et felicissimum se prædicat, 1201—1212, tædium ad comam domum

ducens. Pasiam, creditorem duodecim minarum, cum teste advenientem, impudenter insultat, absurde commistis quæ ab Socrate didicerat, 1221—1258. Advenit alius creditor Amyntas infelicissimus; cui item insolenter illudit nugis Socraticis, quæ in phrontisterio, non in scena didicerat, ac tandem velut equum sterno admolet abigit, 1259—1302; domum redit, metu ex improbitate ista saguratus Choro. Exit vapulens a filio, 1321—1326. Is autem patri ex injusto λόγῳ, quem didicerat, præbaturum se pollicetur justissimum esse facinus, 1325—1344. Hinc Choro capiente narrat Strepsiades, ut in scena jussus Phidippidæ casus venerabilia carmina Simonidis et Eschylæ, ea contempserit et Euripidis versus picales iniecerit: hæc jurgium et verbera patri indicit, 1344—1376. At Phidippidæ patri, quemquam beneficentia et educationis molestiam exposciti, tandem persuadet justum: et equum esse a filio patrem verberari, 1380—1439. Verum de matre idem se demonstraturum pollicito, exardescit Strepsiades, et a Nubibus audit se idem in mala conjectum ab ipsis esse, quia mala et fraudem adamarit et divina contempserit, 1440—1461. Jam igitur quam graviter erravit cognoscere incipit, quamquam irrisus a filio, et tanquam Mercurio suadente, improborum philosophorum phrontisterium exarit, 1462—1500.

Strymodorus, nomen Acharnensis, in *Acharn.* 273. — Strymodorus ex Conthyle pago, senex iudex in *Ps.* 233. — Strymodorus, nomen senis, in *Lysistr.* 350.

Stymphalis pelus in Arcadia, Ran. 1200.

Stymphalus in Arcadia: ibi rex Agamemnes, Nub. 508.

Styx. Stygis pelra μὲλαινόφθοξ, *Ran.* 470.

Suada, Παιῖς, domina invocatur *Lys.* 203. Suedæ templum, Euripides *Antigone, Ran.* 1391.

Sulfraga paria absolvent, inde a iudicio *Orestæ, Ran.* 685.

Sunium, promontorium Athenarum, in *Atticæ tribu, Nub.* 401. Ibi Neptunus atoratur, Σουναίωτος, *Hg.* 560. Adde *schol. Av.* 869, *Lys.* 808.

Supellex domestica recensetur *Ecol.* 728—745. Supellex ditiorum et inopum comparatur *Pl.* 540—546.

Supplicum ramus olive, *Pl.* 383 et *schol.* 363.

Sus. Sues Cereri in mysteriis immolantur, *Ach.* 764, et *Baccho, quare, Ran.* 338. Sus non immolatur *Veneri, Ach.* 793. Suile erut ad focum, prope *Vestiam, Vesp.* 844.

Susa, regis Persarum sedes per *astatem, Hg.* 1089.

Susarton, Philini filius, Megarenais, *Tripodiscus, Prol. IX, a, 30; b, 46, comædæ inventor, Prol. III, 1; V, 16 (ubi libri Sannyrion); IX, a, 83; metrice quidem comædæ, cujus tres versus iambici ætatem tulerunt, Prol. IX, a, 25—32; b, 40—48; X, b, 80.*

Syagrus (villosæ dictum *Satyris*): inferior certavit cum Homero, *Ran. Arg. IV.*

Sybaræa epiphthegmata; apud *Epichorum, Paz.* 344.

Sybaris, *Vesp.* 1436. Colonia Atheniensium Sybaria deducta auctore Lamponæ vale, ipso profecto casu novem aliis Atheniensibus, *Av.* 521. Sybari dristranta; Thuriensium ibi conditum, *Nub.* 632.

Sybariticæ epule, *fr.* 3. Sybariticæ fabulae, *Suffraganeæ γένος: ἀντιπολιτικῆς et hominum res tractabant, ut in Amphistratiæ archibentur, Vesp.* 1250, *sch. Av.* 471. Alii, ut *Mnesimachus comicus, breves et succinctas fabulas εὐκαπριδῶς vocant, Av.* 470. (Ex his fabulis Sybariticis haud dubie hæc petita:) Sybarita quidam imperitus rei equestria quid ab amico audierit

de curia cum vulnere demissa, *Vesp.* 1427—1431.
 Sybaritis mulier quid responderit olivæ fractæ se in judicium vocanti, *ib.* 1435—1440.
 Sybarizare, de Sybariticis deliciis quæ proverbio ferebantur, *Pac.* 344.
 Sycophantæ unde dicti, *Pl.* 31, 873, 879. Sycophantæ frequentes Athenis, *Ach.* 829, 904. *Sycophantæ ut Emglottogastorum* natio describuntur et devoveantur *Av.* 1694—1705. In *Achærensisibus* Sycophanta prodit et ex foro Dicæopolidis lora abigitur, *Ach.* 810—828. — In *Aribus* Sycophanta, citator insolentis et litium investigator, alio ad hoc utilis sibi putans, Nubicuculiam advenit: quoniam quæ monitis ad meliorem frugem redire non potuerit Diabibetorus, Coccyris aliis, *id est flagellis*, oneratum abigit, 1610—1669. — In *Pluto* Sycophanta subito pauper, quoniam Plutus visum recuperavit, quum a Chremyle ad utilem operam redire non possit, contamelios vexatur, 850—958.
 Syllæ: apud eum Hercules in *dramate satyrico Euripidis*, ejus argumentum ibi narratur, *Prot. IX*, a, 78—90, p. *XIX*.
 Symbolum (numi species), *fr.* 145. — Symbolum (ad connoicem), *Act.* 296.
 Syracusium festum sexto decimo die Hecatombeonis celebratur: quo sacrificium fit Paci, non orientata ara, *Pac.* 1019, 1020.
 Syra ancilla, *Pac.* 1146.
 Synœnis Atheniensis dicitur Pica, *Av.* 1297. Erat orator, qui ab Eupolide perstringitur ut loquax, in rostris latrans et circumcurrrens. Fervor decreta sum tulisse ne nominatim Comici temperent quæquam, quod efficiunt ex devotione ejus apud Phrynichum in *Menandro*, *ibid.*
 Syracusa, ab Archia condita, divitiis bonæ valetudini præoptante, quum utraque in oraculo offerrentur, civitas opulentissima, cujus vel decima ad maxima proverbio celebratur, *Bq.* 1091. *Syracusa dicta Poræ fabula ab Æschyle*, secundum *Eratostrum*, *Ran.* 1028.
 Syracusani vicerunt Athenienses ob humiles navium suarum proræ, *Av.* 379.
 Syracusia mensa, *fr.* 3. *Syracusiorum dialectus*, *Ach.* 581.
 Syrium unguentum, *Lys.* 944.
 Syræa Egyptiorum ad destitendam ævum, quid sit, *Pac.* 1254, *Thesm.* 857.
 Syrus insula prodita Samis a Cithonte: quem quomodo vitus sit Theagenes Syrtus Sami, secundum *Theophrastum*, *Pac.* 363.
 [Ἐορτήνα κατὰ παλαιὴν ἀνοικτομεπέ, *Nub.* 1103. *Kust.*]

T.

Tabellæ programmatum, quibus tribuum præfecti inscribent nomina civium sub signa vocandorum, *Av.* 450.
 Tabula demastoria, in qua lineæ ducebant iudices, longas aut breves, *Vesp.* 167, 848, 850. Vide *Judices*. — *Tabulæ (pietæ) in templo*, ἀτάκτα sic intelligenda, *Thesm.* 703.
 Tabulata, lupæ, pro theatro, quæ olim ex lignis junctis spectabant, antequam theatro ædificarentur, *Thesm.* 395.
 Temarum, *Ran.* 187, *Laconicæ promontorium cum decessu in Orcum*: ibi templum Neptuni Ἀσφαλαίου, *Ach.* 610.
 Tegeniæ, fabula Aristophanis; v. *fr.* 413—446, p. 302 sqq.
 Talentum, 80 minæ, *Pl.* 191.

Tantalus (Tantali filius) Pelops, Euripides *Ran.* 1232.
 Tantalus. Tantalus talenta, *fr.* 711.
 Tarsus: eam urbem et Archialen in Cilicia uno die condidit Sardanapallus, *Av.* 1021.
 Tartarus, *Nub.* 192. Tartarus amplius in principio erat, *Av.* 693, 698.
 Tartesia muræna, de Echidna, vel magna, ut Ταρτησία γαῖα, vel tremenda, διὰ τὸ ἰκτεροποιεῖν, *Ran.* 475.
 Tarsus, Iberica urbs prope Aornum lacum, *Ran.* 475.
 Tauropolis Diana: nominis ratio apud Apollodorum. *Xenomedes refert etiam Minervam dici ταυροπόλιν*, *Lys.* 447.
 Taurus præmium poetarum dithyrambicorum; ταυροπόρος Boecus, *Ran.* 357.
 Taxiarchorum, in bello timidorum, iniquitas in delectu militum pingitur *Pac.* 1172—1190. *Taxiarchi per præcones militibus jussa deferbant, ut quando sit exercendum, quot dierum commeatus providendus*, *Av.* 450.
 Taygetus, (altissimus) mons Laconicæ, *Lys.* 117, 1297. Ejus montis pars ditropla terræ motu, *Lys.* 1144.
 Telamon et Peleus duo occidenti fratrem Phocum, *Nub.* 1068. Telamonis canere scilium, cujus initium: Πά Τελαμῶνος αἰχμητά, *Pindari*, *Lys.* 1237. *Telamonis carmen*, *Ach.* 980.
 Teleas ὀλοπάρος, *Pac.* 1008. Teleas inconstantes graviter notat *Av.* 168—170, ipse cinædus, timidus, hellus, improbus, peculator, erro, et de aliis vitiiis perstringitur, 167, 168. Nonnullis, homo dicax, 167. Teleas αἰθῆρος, *Phrynichus*, *Av.* 11. Teleæ libello villi inspector Nubicuculiam missus, *Av.* 1025.
 Teleclides, poeta comicus; ejus fabulæ sex, *Prot. VIII*.
 Teleclytus, pater Diagoras atheni, *Ran.* 320.
 Telegonus, Ulixis filius ex Circe, patrem imprudens occidit, *Pl.* 303.
 Telemisæis (Telmessenses), *fr.* 450.
 Telephus, Mysorum rex, *Ran.* 842, apud *Æschylum*, ut salutem impetrare a Græcis, Oreslem corripuerat occisurus, *Ach.* 332. Telephus Mysus, lacetis veltibus ab Euripide in tragedia inductus, *Ach.* 430—432, 446, *sch.* *Ran.* 842, et claudus, *ibid.* 846. Telephus Mysus pro mendico ponitur, quia talem Ulixem cum pera in scena exhibuerat Euripides, *Nub.* 922, ubi hujus regis Mysia historia paucis narratur. Telephus, Euripidis fabula, *Ran.* 835, 864, *sch.* *Ach.* 415.
 Telesippus, Hippocratis filius, *Nub.* 1001
 Tellis, pater Brasidas, *Pac.* 282.
 Tellus. Vide Terra.
 Telusæenses, fabula Aristophanis: v. *fr.* 446—457, p. 506 sqq.
 Tempesta subito, διοσμήτις, apud Athenienses comitum dirimebat, *Ach.* 170.
 Templum vetus (Minervæ?), *Lys.* 274. *Templorum æνώματα*, *Av.* 1110.
 Ténella, imitatio soni cujusdam tibicæ, ex ephymio Archilochi in Hercules, *Av.* 1764.
 Témellus, modus lyricus, *Eq.* 276.
 Tenia alia, *Pl.* 718. Vide Tenos.
 Tenos, insula ex Cycladibus, serax serpentum et scorpionum, apud Eupolidem et Antimachum, et alii acerrimi, *Pl.* 718.
 Temorta de Pnyce, *Thesm.* 658 et not.
 Teos, urbs Ionæ, *Thesm.* 161.
 Τεωδόν, tibicina, *Thesm.* 1175.
 Terentius, *Prot. X*, 17 sqq.
 Teros. Vide Sitalces.
 Tereus (hælico labitu timendus), *Lys.* 563. Terei regis

- Thracum historia in sch. voc. Av. 212. Terros apupa factus ex homine, Av. 16 sq., 46. Terrus Sophoclis ex tragedia, in avem mutatus, Av. 100 sq. — Tereus (non est fabula Aristophania), p. 446, b.*
- Terpander invenit Bæotium et Phrygium, modos musicos, Ach. 13. Terpandri proemiarum modum imitatur Aristophanes Nub. 595. (Terpandri νόμον ὄρθρον canere dictum) ἄμφικτυον, fr. 151. Ex Terpandri genere erat Aristocles citharædus, Nub. 971.*
- Terpsichore, Ran. 675.*
- Terra. Terræ descriptio in tabula, Nub. 206 sqq. Terra dea, Tellus, Γῆ, Av. 586, invocatur in Thesmophoriis, Thesm. 209. Telluri sacrificant ante Jovem, ibid. Et sacra avis est alauda, Av. 471. Per eam juratur Nub. 366, Pac. 188. Ὡ γῆ admirandi formata, Nub. 304. A terra derivant terribilia omnia: hinc χθόνα βροῦται Av. 1475.*
- Terrigenæ, Γηγαιεῖς, Gigantes, a diis superati, Av. 824 sq.*
- Testa. Testis crepans anus: testis et conchyliis crepantes circumforanei moderantur saltationem, Ran. 1305 sq.*
- Testis. Testum, κάρωπα sch., secum ducit sycophanta, Pl. 891 cum schol. et not., 933, sch. Nub. 1214, etc. Testudines firmiter tectæ, Vesp. 1292—1295.*
- Tetradactyla Atheniensium noctuam et Minervæ faciem incusas habebant, Av. 1106.*
- Tetrapolis Attica: Marathon, Cnoe, Probalinthus, Tricorythus: ibi tropæum Marathonium, Lys. 285.*
- Tetrapolis Eubœa, not. Pl. 385.*
- Teucer, Teuceri θυπολέωντες, Eschyl., Ran. 1041.*
- Thales, quem vulgo admirabantur, Nub. 180, Milestus, septem sapientium unus, ibid., geometriæ scientia celeberrimus, Av. 1009. Homo Thales, i. e. Thalleus instar sapiens, Av. 1009.*
- Thalia, Gratiarum una, Nub. 773.*
- Thallopriori dicti seves, quia thallos gestabant in pompa Panathenæica, ad nihil aliud utiles, Vesp. 544.*
- Thamyris furiosus cum Sirenibus et Musis certavit, Ran. Arg. IV.*
- Thargelia, festum Athenis Soli et Horis agi solitum, in quo iresionen ferunt, Eq. 729, Pl. 1054.*
- Tharrheliæ graculus? aut filius? quem putant parvum et graculo similem perstringi Av. 17. Symmachus Asopodorum esse dixit, cujus parvo corpori Teleclides illusit, ibid.*
- Thasia maria, Ach. 671, etiam apud Cratinum. In sch. Θασιὰ βαρῶνδες, Θάσιον βάμμα, Θασία ζωμάδιον, cui intingebant tostos pisces. Thasium vinum illo tempore nondum celebre fuisse Athens. Thasia (Thasii vini) amphora, Eccl. 1119. Thasius urecus vini, Lys. 196 et schol. Thasium vinum, Pl. 1021, fr. 301. Thasium nigrum (vinum), fr. 128. Thasius pictor Aglaophon, Av. 574.*
- Thasus insula, Pl. 1021. Ibi magistratus χράται, Thesm. 600. c. nota.*
- Thaulo securi percussit bovem qui Dilpōlis sacrum Æbum devorarat, secundum Androliōnem; inde origo festi Buphonorum, Nub. 985.*
- Theagenes Megarensis, soecr Cylonis, quem opibus suis adjuvabat, Eq. 445.*
- Theagenes, civis Syrius, Syro insula a Cillione prodita, migravit in Samem et lantionem exercebat: ibi Cillionei carnem ementianarum abscidit, dicens hæc carne cum altam urbem non proditura, Pac. 363.*
- Theagenes. Vide Theogenes.*
- Theagenides archon, Lys. 144.*
- Thearion, (clari pictoris) pictoriataberna, Geryt. et Eolo-sic., fr. 192.*
- Theatrum: in eo status Minervæ, Pac. 796. In eo ὑπερβίου Ἀδελφῶν Βαοῦχι sacerdos, Ran. 297. In eo locus βουλευτικῶν. senatoribus assignatus; alius ephebis, ἑφεβῶν, Av. 794. De sedibus virorum, mulierum, meretricum segregandis in theatro decretum Phryppomachi, Eccl. 22. In tabulatis, ὑπερβί, qui spectabant, duo oedros pendebant ἀρσάλλοις, Vesp. 1189. Θεατροπόλη; (spectationem elocans), fr. 475. Adde Dionysia.*
- Theba, Ach. 802, 868, 911. Ran. Arg. I, IV. Septem adversus Thebas, Eschyl. fabula, post Perceas docta, Ran. 1021.*
- Thebani hostes Atheniensibus, Ran. 1028 sq. Thebanorum deus Heracles, Eq. 481. Thebana, Lys. 697. Thebanus Cinesias, Ran. 153.*
- Themis oracula olim adibat Delphis, Pl. 9.*
- Themistocles quid Atheniensibus presterit, Eq. 813—816. Themistocles sapientissimus habitus, quasi Atheniensibus explicavit oraculum de lignis mortis, Eq. 884, 1040. Dux qui Salamine Persas vicit, Eq. 785. Quomodo Lacedæmonios circumveniens condemnavit muros Athenarum, Eq. 814. Pirææum cum urbe conjunxit longis muris extructis, ib. 815, 885. Eum accusant ut proditoris Pausanias participem Lacedæmonii, ob muros Athenarum conditos ei infensi, Eq. 81. Ficta merita ejus in Xerzem, ibid. Themistocles ostracismo ejiciebatur, Eq. 855. Themistocles mors per sanguinem taurinum, Eq. 84, ubi multa scholastes de Themistoclis exilio apud Artaxerzem. Symmachus falsam esse narrationem de ejus morte per sanguinem taurinum dicit, quia neque Herodotus nec Thucydides ejus mentionem faciunt, ibid. Themistocles ossa, dum poste premuntur Athenienses, oraculum in patriam deportari jubet; ea quo dolo a Magnetibus impetravit Athenienses, ibid. Ad ejus mortem nonnulli respexisse dicunt Sophoclem in Helena, ibid. Themistocles in loco corrupto Hermitipi Av. 303.*
- Theodoris, ex Diomeensium demo, gloriosus, mollis, ex sereno orindus, Ach. 605, 604.*
- Theodoros (pater Isocratis, qui tibiarum opifices apud se alebat) de libris perstringitur, fr. 586.*
- Theodorus archon, Ach. 67, Pac. 605 ex correctione, Prot. III, 38 not.*
- Theogenes (at. Theagenes). Ejus ἑργία, porcina spureitia, Pac. 928. Theogenes ex Pirææo, obeso corpore, perstringitur ut mollis (v. in fine), stultus et porcineus. Theogenes Acharnensis cum stercorario colloquus: perstringitur etiam alibi ἐπὶ τῷ περὶ τὰ ἀποκαταῖν, Vesp. 1183, Horis fr. 486, b. Theogenes Altheiōensis Vulpanser, γυναικῶδες, dictus, quia πανοῦργος, ἀει-εὐχῆτος [sic], invidiosus et improbus, Av. 1295. Theogenis magnæ opes sunt in Nubicuculis: nam pauper divitem se dicebat et πρὸς ἀμύροτον. Etiam κωνεῖς (Fucus) vocabatur ob promissorum paulatim, apud Eupolidem, Av. 822, 1126, 1127, κωνεαῖος Acharnensis Lys. 63. Erant auti duo Theogenes, alter de Homero scripti; alter ob molliem notatus, Av. 832 (Postremus fortasse Piræensis: nam) schol. Pac. 928: Præter illam Theagenem (Acharnensem, quem Piræensem et mollem dicit) erat alius qui in Romerum scripsit et ipse quoque de molliē perstringebatur; et alii multi.*
- Theognis, tragicus poeta valde frigidus, hinc Νίξος (Nix) dicitur, inter triginta tyrannos, Ach. 11. In frigus*

- ejus illuditur *Ach.* 140. Theognis, frigidus homo; (frigidus poeta, *Thesm.* 470.
- Theogonia et cosmogonia ludicra in *Avibus* 690 sqq.
- Theomantia. Vide Thaumantia.
- Theon e, Protei filia, *Thesm.* 897, ab Homero *Eidothea dicta*, *ibid.*
- Theophaeus, adulator, homo fraudulenti, a quo populus saepe deceptus, *Eq.* 1106.
- Theophrastus, conviva in *Vespis* 1302, scitus scilicet, 1316, perstringitur ut superbus, venustus, adulator divitum, 1317 sq.
- Theopompus, poeta comicus; ejus fabulae 17, *Prol.* VII.
- Theoria dulcissima, vacatorem militiae et vincentium spirans, Pacis comes, in *Pace* 523—526. Eam ad senatum Atheniensem abduci jubet Mercurius, 713—717. Cetero denotandi cum Trygaeo, 728. Ut meretricula exhibebatur; quare servus dicitur κορυθαορνθης deus, 849.
- Theoria Prytanibus et senatui traditur a Trygaeo, 871—908.
- Theoricum argentum, *Eq.* 1078.
- Theoris Steyonia; ex ea Sophocles genuisse fertur spirituum filium Aristonem, *Ran.* 78.
- Theorus in *Acharnensibus* legatus ad Sitacem, Thracum regem, missus ab Atheniensibus, rediit inania de auxiliis velut magna refert, 134—173. Hic Theorus in *Nubibus* et *perjuris*, in *Vespis* ut adulator notatur, *sob.* 194. Theorus perjurus, *Nub.* 400. In *Vespis* Theorus in somno conspicitur coracis caput habens, sive ostacis, ut habuit Alcibiades: quo laetantur servi, ut actatum ad corvos abituro, 42—51. Perstringebatur autem ut rapax, improbus, adulator, machus, 42, 43. Theorus deorum osor προστάρης, *ib.* 418. Theorus, Euphemio adulate nequissimo non inferior, iudicibus abjecte blanditur, *ib.* 599 sq. Inter convivas est *ib.* 1220, 1236. In *Theorum adulatorem jacitur scollon* *ib.* 1241 sq., quod falso Alceas aut Sapphus putant: est enim Praxilla.
- Theorus, poeta, perstringitur a Comicis ut improbus, adulator, piscium vorax; notatur commentum ejus carcinum alloqui Neptunum facientis, *Eq.* 608.
- Thera, insula prope Cretam; inde Cyrenen coloniam deduxit Battus, *Pl.* 925. Ex ea insula Therae vestimenta, *Lys.* 150.
- Theramenes, Hagnonis filius, adoptivus quidem, ut *Eupolis* testatur, Sitriensis, secundum nonnullos ex insula Co, secundum alios Chius, rursus aliis, ut *Demetrio*, Chius; discipulus Isocratis, dux mutabilis, versutus et temporum fortunaeque serviens, cujus culpa duces ad Arginusam occisi et triginta tyranni instituti, *Ran.* 541, 970. Discipulus Prodicis sophistae, *Nub.* 361. In bello Chiorum et Ciorum eorum se esse dicebat, apud quos morabatur, *Ran.* 541. Theramenes tria (tres paenarum modi ab eo perlatis paeplismate), *Triphalel.* fr. 466. Res publicas tractabat cum Phrynicho et Pisandro, *Lys.* 490. Erat inter triginta tyrannos; quare Colturnus dicitur, *Nub.* 361, *Ran.* 47, 541. Theramenes mutabilis ironice laudatur ob dexteritatem *Ran.* 534—541; scitus, argutus, ex disciplina Euripidis; iterum ironica laus solertiae ejus, *ibid.* 967—970. A triginta tyrannis mortis damnatus; quomodo mortuus; a *Thucydide* laudatus, *Ran.* 541.
- Thermopylae: ibi calidae aquae jussu Minervae Herculi fesso emergunt; Pisander *Nub.* 1061. Ibi pugna Leonidae et Xerxis, *Eq.* 55.
- Thesaurophyllacium Athenis pone templum Minervae Poliadi in arce, *Pl.* 1191, 1193.
- Thesaurus in arce Minervae mille talentorum, Callia archonte primum motus, testis Philochoro, *Lys.* 173. Adde voc. praeced.
- Thesae, festum in Thesae heroi honorem, qui vicatim habitantes in urbem collegit, octavis mensium celebratum, quo plebs pane juscum hauriebat, *Pl.* 627.
- Thesais tribus, *Pac.* 1183.
- Thesaeum, templum Thesae: ibi asylum, quo confugiebant servi, *Eq.* 1320. Unde θεσαιοτόπιον, θεσαιοπούλειον, fr. 394. Eo currunt servi, expectantes ibi dum emptorem inveniant, fr. 477. *Ibidem* conveniunt βίτες et mercenarii, *Ecl.* 685.
- Theseus vicatim habitantes in urbem collegit; deinde Atheniensibus concessit democratiam; quare Callimachus Lyci ceterum per ostracismum, in Scyro vixit apud Lycomedem regem, qui dolo Theseum necavit. At pestis vel famis tempore jussi Athenienses ulcisci Theseum, Lycomedem interfecerunt, et relatis Thesaei ossibus templum ei condiderunt et heroicos honores tribuerunt, *Pl.* 627. Thesaei votum antequam Minotaurum occideret, *not.* *Eq.* 729. Theseus in Orco versatus, cum Pirithoo rapturo Proserpinam, *Ran.* 142. Temibus natibus erat, parte eorum in sazo relicta, a quo Hercules eum (in Orco) abstraxit, *Eq.* 1368. Theseus inventor erat curruum bellieorum, in quibus vir armatus cum παροδοῖς, *Nub.* 28. Ex Hippolyta Amazone genuit Hippolytum, *Ran.* 849. Ad Theseum venit exul Admetus cum uxore et filio, *Vesp.* 1239. Theseo sacrae sunt octavae mensium, *Pl.* 627, 628, 1126. — Theseus, Euripidis fabula, in qua pueri Minotauri objicendi et Hippolytus, *Vesp.* 312.
- Thesmophoria, *Thesm.* 182, etc. Ea agunt mulieres, *Ecl.* 223; *vid.* Thesmophoriazuse. Thesmophoriorum dies tertius medius, quum medius sit secundus dies hujus festi per triduum, 11, 12 et 13 Pyanepsione, soliti agi: quam difficultatem expedire studet schol., *Thesm.* 80. Primus dies festi, undecimus Pyanepsionis, vocatur Άνοδος; alter, 12, Jejunium; tertius, 13, Colligentia, *ibid.* Άνοδος eorum dies primus dicitur, ob situm templi in alto loco, apud nonnullos τοδοδος; ob diversum situm, *ibid.* 585. Huiusmodi decimo die Pyanepsionis aguntur Thesmophoria, *ib.* 80. His Ceres et Proserpina immolatur sus, *Ran.* 338. Thesmophoriis jejunium agitur, *Av.* 1519; et est iustitium, *Thesm.* 78—80. Thesmophoria biduo praecedunt Stenia festum, *Thesm.* 834.
- Thesmophoriazuse, in fabula eo vocabulo inscripta, Thesmophoriorum festi die media, Jejunio, collecta in templo deorum, ut vota faciant numibus suis, mouentur a praecone, 295—311. Numina sua canunt, 312—330. Preces facientias praestit praeco, 331—351. Precantur pro Urbe, 352—371. Decretum concionis promulgat et verba facturam evocat praeco, 372—382. Prima mulier multis exponit mala ab Euripide per calumnias ipsis illata, et quaqua ratione necandum esse suadet, 383—432; altera, neminem corollas, quibus nequendis ac et quinque liberos patre orbos sustentaverit, desiderare, quia deos non esse viris persuaserit Euripides, 443—458, utramque admirante Choro, 434—442, 450—465. Idem audaciam et impudentiam tertiae, Mnesilochi, pro Euripide locute damnat, 520—532. Una mulier acriter iniaistit ut haec pensatur, 533—570. A Clisthene rem quae sit cognoscunt, et verum esse Mnesilochum deprehendunt, 582—654. Saltando discurrunt scrutantes si forte alius vir in Thesmophoria

- lateat, 655—666. Persequuntur et insinuatione sunt Mnesilochum, qui infantem unius mulieris abreptum, utrem quidem vini, ad aram immolare minatur; 689—704. In parabasi ex ipsis virorum verbis factisque ostendunt se non esse malum; et rem suam melius administrasse quam viros rempublicam, 785—829. Distinguendos esse mulierum honores proponunt, prout sortem aut timidum et inutilem virum quæque pepererit, 830—845. Una mulier redarguit Mnesilochum Helenam, et Euripidem Menelaum agentes, 852—923. Viacto Mnesilocho, omnes festis choreis et hymnis ludunt, 947—1000. Palladem tyrannum inimicam et suas deas canunt, 1136—1158. Cum Euripide pacem faciunt promittente se non ultra ipsas convictis lacessiturum, 1160—1171. Scytham deceptam ludificant, 1217—1231.
- Thesmothiazusæ alteræ, fabula Aristophanis (plane diversa fabula a Thesmothiazusæ superstitionibus, cui Demetrius Trozenius Θεσμοφωτάζουσα inscribendum esse putavit, *fr.* 301, quippe actione Καλλυψείας die fieri facta, quæ Μηστειαν sequitur); *v. fr.* 300—323, p. 487 sqq.
- Thesmothium, templum Θεσμοφώριον, *Thesm.* 278, 880.
- Thesmothoræ (duali), *Ceres et Proserpina*, *Thesm.* 83, 89, 282, 295, 1230. Invocantur *ib.* 1148—1159. Ἡ Θεσμοφώριον (templo) arcana non offerunt mulieres, *Eccl.* 442 sq.
- Thesmothetæ myrto coronabantur, *Cereri et Inferis sacra*, teste Apollodoro, *Ran.* 330. Thesmotheta convocat ecclesiam cum minis in sero advenientes, *Eccl.* 290 sq., *ubi conf. not. Thesmothetæ cum scriba sortiantur ex sua quique tribu iudices et decreto suo constituunt*, *Vesp.* 775, *Pl.* 277; et excludendi iudices juxta habent, *Vesp.* 775. Thesmotheta in judicio appellatur a iudice *Vesp.* 935. *Aderat enim thesmotheta in judicio cum bacillo, indicans condemnatum abducendum*, *Vesp.* 991.
- Thespis : antiquæ saltationes quibus Thespis certabat in choris; *citharædum*, non *tragicum*, intelligit *schol.*, *Vesp.* 1479.
- Thesproti, *Eq.* 78. *Thesprotia*, *Av.* 465.
- Thessalia. Vide Thessalus.
- Thessalia, *Nub.* 133. *In eam venit Telephus et sanatur (ab Achille)*, *Nub.* 922. In Thessalia plurimi ἀσπασμοτάται, plagiarii, *Pl.* 521. *Perstringuntur Thessali ut plagiarii, turpitudinicipudi, raptores, infidi; locus Euripidis, ibid.*
- Thessalus. Thessalorum penestæ, *Vesp.* 1273 sq., *sch.* 1271. Thessalorum cœnæ copiosissimæ, *fr.* 413. Thessali, socii Hippææ tyranni in bello contra Athenienses, a Laconibus cæsi, *Lys.* 1152, *sch.* 1153, *Vesp.* 1245. *Thessali multi amabant Laidem; quare occisa a mulieribus Thessalis: hinc pestis invasit Thessalam, usque dum Nefarici Veneris templum conderetur*, *Pl.* 179 et *not. Adde Thessalia. Thessalus Thucydides*, *Vesp.* 947. Thessala mulier venetica, lunam deducens, *Nub.* 749, 750; nam Thessali venetici credebantur, etiam scholiastarum tempore, quia Medea in fuga pharmacorum cistam ibi dejecerat, quæ pullulaverint, 749.
- Thessalus, Hercules filius, a quo genus deduxit Penestæ, *Vesp.* 1271.
- Θῆρα, quænam classis civium Atheniensium, *Eq.* 627; non militabant, *Dædal.* *fr.* 41.
- Thetis uxor data Peleo ob modestiam, deinde ab eo recessit non satis libidinoso, ut *Comicus* dicit; ut *Ja-*
- bula, quia Peleus clamorem extulit Achillem in igne videns, cui Thetis cum advoverat immortalem factura*, *Nub.* 1067—1069. *Thetidem multos filios ex Peleo susceptos sic immortales reddere voluisse, ibid.*
- Thoas rex, pater Hysipyles; hominum tardissimus, *Lemn.*, *fr.* 324.
- Thorycion res velitas exportari, coria, lintea, picem, ad naves utilis, ex Ægia emporio Epidaurum mittit *Laconibus deditam*, vicesimarum exactor perditissimus, *Ran.* 362—364. *Erat τὰσιπυός in bello Peloponnesiaco, ob proditorem notatus a Comicis*, 367. *Thorycione inavro patriam servavit Minerva*, *Ran.* 361.
- Thorycius pater Charini, *Phœcæras Vesp.* 1560.
- Thuræes, *Ach.* 153 sqq. *In sinistram latus reficiunt pallium*, *Av.* 1567. *Τὰ αὐθιὰ ἀναδύοιτο καὶ ἐνοχοῦσθαι εἶπον*, *sch. Ach.* 157. *Atius vehementer detestantur, quare, Ach.* 162. *Eorum Bacchus Sabazus*, *Vesp.* 8. *Thuræes Boeotus patria ejecerat*, *Nub.* 133, *Pl.* 604.
- Thracia, *Ach.* 136 sqq., *Lys.* 183. *Terra Marti sacra*, *Av.* 1369. *Ibi duces Atheniensium Cleo et Thucydides*, *Vesp.* 947. *Proditores τῶν ἐπὶ Ὀφάρκ*, *Vesp.* 288. Atheniensis pugna in Thraciam avolare jubetur *Av.* 1369: nam eo frequentes expeditiones faciebant Athenienses, *ib.* *In Thracia pugnant Phrynichus et Charminus collegæ*, *Thesm.* 804.
- Thracia hirundo asper barbaro folio sessans in labris Cleophontis, qui Thraz et loquax, *Ran.* 681.
- Thracophasia, *Geryt.*, *fr.* 198.
- Thrasa, vel Thracia mulier, vel proprium nomen matris Cleophontis, *Ran.* 679, 681. *Conf. Thracia.*
- Thrasylbulus non advocatur (vir utilis tum peregre degens), *Eccl.* 203. *Erat imperiosus, munera captator, superbus contemptor populi, qui omnia per se agi vellet, ib. Thrasylbulus Laconicus legatus, qui de induciis tractatum venerant, respondere debebat: sed muneribus corruptus divit se pios, ἀρπαζας, comeditisse nec posse loqui*, *Eccl.* 355. Thrasylbulus dissimilimus Dionysio: Lyci filius (Stiriensis), patriæ amantissimus, vir egregius, qui triginta tyrannos evertit Phyle occupata, in Piræo, ubi Critias perierit, *Pl.* 550, 1146; vel is, de quo Strattis in *Cinesia*, ἀλωπυτινὸς καὶ ἀσπίδος; vel Collytiensis, cujus forsasse frater aut propinquus Dionysius, 550.
- Thrasyllus, dux ad Arginusam, supplicio affectus, *Ran.* 1196.
- Thrasynachus (filii improbi nomen), *Dædal.*, *fr.* 1.
- Thraita, nomen ancillæ de patria Thracia, *Ach.* 273, *Vesp.* 828, *Pac.* 1136, *Thesm.* 279, 280, 284, 293. *Thraita tibicina*, *Vesp.* 1373.
- Thrax miles, *Lys.* 563. *Vide Thracæ.*
- Thrette, barbaricum vocabulum, *Eq.* 17.
- Θῆραν alii legunt pro Κρόνον in *Av.* 645, qui pater est Cœcidis tribus.
- Θῆρον, cibus Atheniensis, qualis modo paratur, *Ach.* 1101, *Eq.* 944.
- Thucydides, Melesæ filius, fortissimus, in senectute a Cephisodemo accusatur et a Scythia abducitur, *Ach.* 702—712. *Thucydides ostracismo eiciebatur*, *Eq.* 655. *Thucydides in judicio, quum defendere se debet, subito obmutuit*, *Vesp.* 947 sq. *Pulant esse Melesæ filium Alopecensem, in decemviri ostracismo eiectionem: quinquam pudentem exito eum delli innotatum et bona publicata, ut proditoris, et ad Artaxerzem eum fugisse. Periclitus erat in republica adversarius, quoniam Theopompus hunc pudentem*

- Allium dicit, non Melesia, Erant autem quattuor Athenienses Thucydidis nomine: historiographus, qui non memoratur a Comicis, quia exiguo tempore dux in Thracia cum Cleone multabatur exilio; Gargettius; Thesalus; Melesia filius hic memoratus, orator optimus, sed in hac causa linguam quasi vinciam habens, damnatus et per ostracismum eiectus, ibid., sch. Ach. 702.*
- Thucydides (historicus) laudavit Theramenem, Ran. 541. Adde paullo ante dicta.*
- Thumantis perstringitur ut inops et vates, Eq. 1269. Supplex tangit Delphis pharetram Apollinis, ne summa labore inopia, ib. 1270 sqq. Thumantis ut valde gracilis perstringitur ad Hermippo, An. 1606.*
- Thunorum piscatores specularibus, Eq. 313 et schol. Eorum piscatio quas sit tridentibus, Vesp. 1087.*
- Thuria scaturigo, a qua Thurium urbs dicta, Nub. 332.*
- Thurium, a Thuria scaturigine dictum, colonia in locum destructa Sybaris deducta a decemviris, quorum Lampo vates erat; quare θυραίωναις, Nub. 332. Thuria Alcibiades auferat legatis qui cum Salamina eam petitum advenerat, Av. Arg. II.*
- Thyestei panni, ex tragedia Euripidis, Ach. 433.*
- Thymætis, fortasse Thymætia, ex pago tribus Hippothoontidis, a Thymæta heros dicta; Iodix Thymætis, Vesp. 1138.*
- Thymole: in ea βαρσοίποι morabantur, εὐνομαίαις spectatorum custodes, Pac. 734.*
- Thymætas heros, a quo dictus pagus tribus Hippothoontidis, Vesp. 1138. Thymætes, rex Atheniensium, in horum et Boeorum de Celonis bello ad singularem pugnam a Xantho provocatus, non accipit ob senectutem, Pac. 890, Ach. 146.*
- Θύπος. Vide Allium.*
- Thyrsus: Thyrsi (tubicinis uxorem meretricem habentis) θυρή (θυρή Bergk.), de ramis et foliis (ob dittographiam θυρή. Bergk.), Insulis, fr. 353.*
- Tiaræ Persarum cum pennis pavonum, Ach. 63. Tiaræ, τῶν κροσίων, solus rex magnus erectam gestabat, ceteri Persæ vel plicatam vel in frontem nutantem, secundum Citharchum, Av. 487.*
- Tibia olim ex ossibus cervorum confici solebant, Ach. 863. Earum olim frequentissimus usus in concitiis, Pac. 531. Est instrumentum κέβημον, secundum Didymum, Av. 217.*
- Tibicen, Eccl. 891. Tibicinum πορβούαι, Vesp. 582 et schol., item sch. Av. 861. Tibicines in choris Dionysiorum, Pac. 531.*
- Tibius, nomen servile, Ach. 243, not. Ran. 965.*
- Timandra, mater Laidis, ex Hyocaris Scitiae, a Dionysio tyranno dono data Philoceno dilyramborem poeta; quocum Corinthum venit, et a multis amabatur, nobis meretrix, quæ etiam cum Alexandro in Persas abiisse fertur, Pl. 179 cum not.*
- Timo (pro θεομῆτις ponitur) Av. 1549. Timo implacabilis, Furiarum propago, improbos usque exocis, mulierum amans, Lys. 808—820. Quid de eo Neanthes narret. Conditus est in inaccesso sepulero in via ex Pirææ ad Zosterem et Sunium ducente, 808.*
- Timoclea epistasis Thesmophoriastiarum in Thesmoph. 373.*
- Timocles archon, Vesp. 283.*
- Timocrates, pater Orestæ grassataris, Av. 1487.*
- Timocreon Rhodius, poeta lyricus: ejus scollion in Plutum, Ach. 532, not. Ran. 1302.*
- Timothens, dux Atheniensium ditissimus, ædes allissimas sive turrem sibi condiderat, ob felicitatem vanus et superbus, postea infelix, Pl. 180. Quomodo pictores ejus victoris illuserint, ibid. Multi Timothei in comædiis notantur, ib.*
- Tintinnabula ferunt inspectores custodum sive circuitores, Av. 842 et schol. Tintinnabulis explorantur non solum custodes, an vigilent, sed etiam equi et coturnices, an sint pugnaces, Lys. 485, Ran. 78.*
- Tiphys, demon, Vesp. 1038.*
- Tiryns, urbs Argiva, Ran. Arg. IV.*
- Tisamenus a Comicis perstringitur ut peregrinus et verbero, Ach. 603. Tisamenum Theopompus appellavit Sacam, barbarum ex Sacarum gente Thracica, patrem Acastoris Saccæ tragici, Av. 31.*
- Tisamenus, pater Agathonis, Ran. 83.*
- Tisiasides, senex iudex in Vespis 401.*
- Titanes, Av. 469. Titanibus dejectis Juppiter regnat, Vesp. 846. Titan Apellus, Nub. 998.*
- Tithonus (de sene dictum), summa senecta in cicadam versus, Ach. 688.*
- Tithras, filius Pandionis, a quo Tithrasii, Ran. 477.*
- Tithrasia Gorgones, a demo Attico cujus populares ut improbi notantur, Ran. 477.*
- Tithrasii, pagus Atticus Ægeidi tribui accensus, a Tithrante Pandionis filio: notantur ut improbi, Ran. 477.*
- Tlepolemus, Nub. 1266, in Licymnio, fabula Xenoclis tragici, in qua Alceme dicit Licymnium occisum esse a Tlepolemo. Alii Tlepolemum histrionem tragicum dicunt Sophocli addictum, 1264.*
- Toustrina: in tonstrinis desidentium otiosorum æरणες, Pl. 338 et schol.*
- Tonsuræ species duæ, σκάριον, κήπος, Av. 806. Tonsura σκάριον dicta servilis, Thesm. 838, fr. 195.*
- Τοζόται. Vide Scythæ.*
- Trachiniorum rex Ceex, Av. 250.*
- Tragelaphi (Capricervi) apud Eschylum, quales in aulis Persicis pingi solent, Ran. 937 sq.*
- Tragicæ saltationis imitatio in Vespis 1484 sqq. Tragicorum τραπολογία, Av. Arg. II.*
- Tragædia quare dicta, varice sententia, Prolog. X, b, 119—124. Tragædia quomodo differat a comædia, Prolog. IV, 27 sq.; IX, a, 62 sqq.; p. XIX, 73 sqq.; IX, b, 11 sqq.; X, b, 57—75, 108—112. Chori tragædie personas ἐν ταῖς ἑξέδοις præcedit et comitur tubicen, Vesp. 582. Reges in tragædia ἐστῆσι ἀμικτι procedunt, Nub. 70.*
- Traquillitas, Ἠσυχία ἀγαρόφων, Av. 1321.*
- Trias epodica quid, Av. 1731.*
- Triballi dii, Av. 1529, ultra ceteros habitantes, ut populus Triballorum habitat ultra Græciam, 1553, sch. 1520.*
- Triballus deus in Avibus indecero et Thracico habitu Nubientium adventi legatus a diis cum Neptuno et Hercule, 1567 sqq. Loquitur ut intelligi non possit, 1617, 1628 coll. 1680 sq. Herculi assipulatur, 1678 sq.*
- Tribunalia Athenis φορτικῶν et σηπορικῶν, Pl. 272, cum nota. Tribunalia diversi coloris, Vesp. 1110, Pl. 277, ex Aristotele, 278, cum nota. In tribunalibus duo cadi ponebantur, æneus et ligneus, quorum hic ἄνεος, in illum solum suffragia demittebantur, χοίρωται, concharum species, Eq. 1150.*
- Tribus Atheniensium, ποταί. Tribum heros eponymi duodecim et eorum statue ad prytaneum, Pac. 1183. Adde Archogetae, Eponymi. Tribum præfecti in tabellis proscribunt nomina civium tribus suæ sub signa vocatorum, Av. 450. Judices ex quaque tribu detecti sorte, a thesmotheta et scriba, Vesp. 775.*
- Tribus Athenarum certatum sibi expetunt præstantem*

καλοειδίδισκαλον; nam quæque, ait schol., alit δὲ βαρβοποιὸν Διονύσου (ad Dionysia?), Av. 1404. Ex tribu chorus (dithyrambicus) docetur, ib. 1406 sq.

Tricorysius culex, *Lys.* 1032. Vide *Tricorythus*. *Tricorys* *improbi*, *ibid.*

Tricorythus in *Tetrapoli*, *Lys.* 285, pagus nemorosus, humidus, multos culices alens, *ib.* 1032.

Trichides vel *thrissæ* tussim excitant, *Eccl.* 56

Tridualia mortuorum, *Lys.* 612 sq. et schol.

Trierarchi ut fallant paupertate simulata, *Ran.* 1065—1068. *Alia fraus trierarchorum in foraminibus remorum quibusdam obturandis, ut remigum mercedem publice datam lucrifacerent, Pac.* 1134.

Trierarchia quam onerosa sit et injuriis potentum obnoxia, *Eq.* 912—918. *Conf. sch. Pl.* 172.

Triginta tyranni : decretum de eorum oligarchia scripsit *Dracontides*, *Vesp.* 157. A *Thrasybulo* eversi, quomodo, *Pl.* 550, 1146.

Trigōnon, locus *tribunalis*, *Vesp.* 120.

Triobolium ecclesiasticum, *Pl.* 329 sq. *Triobolium*, merces judicium, *Hor.*, fr. 483. Vide *Merces*.

Triphales, fabula *Aristophanis*; v. fr. 458—469, p. 508 sqq.

Triphylia in *Peloponneso*, *Av.* 149.

Tripodiscus *Megarensis* *Susarion*, *Prol. IX*, a, 30; b, 46.

Triptolemus, *Celex filius*, non pater, cujus ex *Cerere* filius (singitur) *Amphitheus*, ejus sacerdos, *Ach.* 46, 47, 55.

Tripus aureus *Apollinis Delphicus* : ejus historia multis narratur, *Pl.* 9, not. *Eq.* 1016. *Lauro coronatus*, *Pl.* 39.

Tiremis. Vide *Navis*. *Tiremes* ἱππαγωγοί, *Eq.* 599. *Tiremum* colloquium de salute Urbis in *Equilibus* 1300—1315.

Triticum coctum ad venerem excitat; quare *Veneri* offerrebat, *Av.* 565. *Tritici sextarius triobolo* venit, *Eccl.* 547.

Tritogenia, *Minerva* a τριτά, caput, unde nata, *Nub.* 989, *Lys.* 347. Et saltatio ἐνόπιος, quomodo fiat, *Nub.* 989.

Tritogenes *Minerva*, cur, *Eq.* 1189. *Tritogenes* de *Athenarum* urbe in oraculo, *Eq.* 884, 1040.

Triton, *Libye fluvius*, ad quem nata *Minerva*, *Eq.* 1189.

Tritostalis (femininum, a tritostate histrione), fr. 411.

Trochicum metrum adhibent *tragicis* et *comici poetæ*, quando chorus cursu introducunt, *Ach.* 204. Adde *Metra*.

Trochilus avis, in *Avibus* famulus *Epomis*, *Pisthetro* et *Enelpida* audientiam parat apud *herum*, 60—84.

Troja, *Thesm.* 901.

Trojanæ virginis de *Ajacts* et *Ulixis* virtute judicant in *parva Iliade*, *Eq.* 1056.

Trophonii antrum sacrum, ad *Lebedeam* *Bæotice* : in ejus ore sedent initiandi et spiritalium flatu intro sub terram auferuntur : ob dæmones, serpentes et reptantia alia, quæ ibi obvia sunt, intrantes placentiam mellitam tenent, et illis obijciunt : post initiationem per altum os emergunt, *Nub.* 508. Erat autem *Trophonius* cælator, filius spiritus *Epicæstæ* : obtruncato *Agatæ* fugit primum *Orchomenum*, deinde *Lebedeam*, ubi domum videterraneam condidit; post ejus mortem fame pressi *Bæoti* oraculo jubentur ipsum ut deum colere. Exponitur quomodo ejus antrum detexerint, quo ritu, habitu, tempore consultantibus intrandum sit, etc., *ibid.* Retulit *Atium Alcandrum*, *ibid.*

Trygæus in *Pace*, *Athmonensis*, agricola vititor, de rebus

Græcorum vehementer sollicitum et *Jovis* de patria consilia scire cupiens, post vana tentamina ingentem cautharum sive scarabæum sibi comparat, eo lingua *Pegaso* in oclum escensurus, ut *Esopi* scarabæus fecerat, et *Jovem* conventurum. Duo servi ejus cautharum stercore nutriunt et de hac insaniam heri narraut, inde querentem et exeuntem audiunt, 1—78. In cautharo cælum versus evehitur, servis et filiabus frustra retinere cupientibus, 79—176. Ad janam *Jovis* auscultat *Mercurius*, primum truculentus, sed oblatiis caruibus mox placatus, 177—194. Ab hoc audit *Trygæus* iratus *Græcis* usque belligerantibus deos cælum cecidisse *Bello*, qui *Pacem* in antrum profundum superingestis lapidibus conculserit, 195—226. Exit *Bellum* ut urbes in mortario confundat; sed quum pistillum neque *Athenis* neque *Lacedæmonie* ipsi afferatur, *Cleone* et *Brasida* mortis, ipse novum sibi facturum intrat : hoc tempus auspiciatus *Trygæus* convocat agricolas, mercatores, fabros, opifices, omnes denique belli malis pressos ut *Pacem* ex auro ligonibus et vectibus eruant, 227—300. Exultans adventit *Chorus* *Agricultorum*, quem *Trygæus* ægerime continet ne clamando et saltando excilet *Bellum* intus, 301—345. *Trygæus* opus parans *Mercurii* minis arcetur, qui *Jovem* morte militatum narraat quem deprehenderit *Pacem* efflorentem : tandem precibus per carnis oblatas, conjuratione *Solis* *Lone* que in deos revelata, et præmiis testorum promissis a *Trygæo* placatur, 361—427. *Libationem* facit cum *Choro* et bene precatur *pacem* cupientibus, male fugientibus; deinde cum *Mercurio* incumbunt operi, populis, prout res ipsorum ferebat, bene aut male tractantibus, 431—511, ubi tandem agricole soli *Pacem* eruant. Eam lætus salutat *Trygæus* et agricole captato *pazans* ad desideratum nimis diu opus et ins gratum abire jubet, 520—581. Ab *Mercurio* belli in longum extracti *caussas* discit, *Cleoni* potissimum tribuendas, sed de eo utpote mortuo nulla dici velat, 645—656. *Mercurio* respondet ad ea quæ *Pax* per eum interrogabat, 657—705, et cum *Opora*, comite *Pacis*, quam in matrimonium accipit, et cum *Theoria* senatui tradenda de cælo descendit, 706—728. *Fessus* in terram adventit; et famulo scientiam narrat quæ in aere viderit, *Oporam* et *Theoriam* ejus curis commendans, a *Choro* salutatus, 819—885. *Prytanibus* et senatui tradit *Theoriam*, 886—908. *Merum* felix prædicatus a *Choro*, parat sacrificium *Paci* et ut usque propitia sit precatur, 909—1043. Interrogat *Hierocles* vates famelicus, oracula *paci* adversa crepans : cui illudit *Trygæus* et exta pellesque furantem cum verberibus abigi jubet, 1044—1126. *Conspicitur* *suptias* epulans, *galea* mensam detergi jubens. *Adveniunt* *salcarius* et *cadorum* fabricator de *pazce* et *lucro* ex *pacis* instrumentis ei gratulantes et dona offerentes, 1191—1208. *Invitantur* ad *cenam*. At *cristarius*, *loricarius*, *tubarum*, *galearum*, *hastarum* fabri, qui superveniunt de rebus suis desperantes, contumeliose accepti dimittuntur, 1209—1264. Veniunt *pueri* cantatum : unus bellica inchoat, ægre correctus a *Trygæo*; qui quum rescivit esse *Lamacli* puerum, abigit, 1265—1294. *Advocat* *Cleonymi* puerum, qui *Archiloches* de clypeo abjecto canit, 1295—1304. Jam agricolas invitatur ut, postquam diu esurierunt, nunc se lautis epulis ingurgitent, 1305—1315. *Sponsa* inter *taxas* procedit : *Trygæus* a *Choro* *hymenam* cautentia *rus* suum *humeris* asportatur, 1316—1356.

Trygædia quare dicta sit *comædia*, *Prol. III*, 7—10; *IV*, 24; *IX*, a, 58; sch. *Ach.* 398 extr., 499; imo *totâ scenica poësis*, *Prol. X*, b, 57, *tragædia*, *ib.* 119 sqq. *Τραγῆς* facies blandimentum, *Eccl.* 974.

Tryphon, poetarum (Homeri) interpres, Prol. IX, a, 46, p. XIX.

Tuba, Tyrrhenorum inventum; Ran. 133.

Tumultus, κδοριαός, in Pace (Samulus Belli, Πολέμου, ab hero Athenas et Spartam missus ad pistillum petendum, vacans redit, 225—284.

Tarbo, Δνος, regnat, qui Jovem, τὸν Δία, expulit, Nub. 828, 1471.

Turunda, γογγύλη, panis rotundus: quem cur mulieres præferant, Pac. 28.

Tydeus, Ach. 418. Et Minerva Ἀθανασία (uxorem) dare vult apud Bacclyliden, Av. 1536.

Tyndarea filia, Helena, Thesm. 919.

Tyndareus, pater Helenæ, Thesm. 860.

Tyndaridæ fortes, qui ad Eurotam ludunt, Lys. 1300 sq.

Typhos, Terræ fluvius, venti vel ignis vortex, Eq. 511.

Typhous centidipitis cirri, ex diligrambo, Nub. 336.

Typhone exoriente aqua nigra immolatur, Ran. 847 sq.

Tyrannus: proclives ad tyrannidem alieni objiciendam Athenienses, Vesp. 474, 483, 487—502.

Tyrannus et rex quid differant; usus vocabuli τῶρανος, apud poetas, Ach. 61. Tyrannorum (Pisistratidarum) satellites quare dicti lycopodes, ex Aristotele, Lys. 665. Triginta tyrannorum Athenis dominatio a Thrasybulo eversa, Pl. 550, 1146.

Tyro, fr. 538, ex Neptuno peperit Neleum et Peliam, quos infantes in scapha exposuit; fabula Sophoclis, Lys. 138 sq.

Tyrreni piratæ, Nub. 52. Tyrrenorum murus Pelargicus sive Pelagicus, in arce Athenarum, a Tyrrenis advenis exstructus, Callimachus Av. 832, id 1139. Tyrrenorum inventum tuba, Ran. 133.

U.

Ulixes, callidus, pannis lectus per Ὀδυσσοῦσαν (Trojam) intravit ad palladium petendum, Vesp. 351. De ejus et Ajacis virtute judicant virgines Trojanæ in parva Iliade, Eq. 1056. Ulixes Laertis filius, Circeum comprehendit, Pl. 312. Ulixes sub ariste Cyclopem fugit, cui se Utin appellari dixerat, Vesp. 181 sq., 184, 186.

Ulixes (ejus sacrificium in Nexoiâ respicitur) Av. 1561. Ejus filius erat Telegonus ex Circe, a quo imprudente occiditur, Pl. 303.

Umbella mulieres Athenienses in theortis utebantur, Eq. 1348. Puella umbellam ferens sequebatur canephoros, Av. 1551, sch. 1508.

Umbra solis, cujus mensura horas numerabant; vide Solarium.

Ut decimviri, scholastæ tempore thesmophylaces (v. not.) dicti: quate fuerit eorum munus apud Athenienses, Vesp. 1108.

Urbes navibus comparare solent poetas, Vesp. 29.

Urnæ judiciales ad suffragia recipienda, Vesp. 321, 853, 987, ubi schol.: Duæ erant, quarum in anteriorem, æneam, conficiebant calculum ξειρον, in posteriorem, ligneam, calculum ζειρον: deinde numerabantur calculi in vineam conjecti. Secundum schol. 991 duæ urnæ illæ erant altera ἑλέου, altera θυζαίου. Urnæ duæ suffragiorum, Av. 1632, 1053.

Ursa cætur sacra Dianæ famis vel pestis tempore occisa ab homine Atheniensi: hinc trala Diana omnes virgines festo suo Brauronis jussit semel ἀκραιφθα, quinto ad decimum ætatis annum, Lys. 615. Conf. Ἀπτος.

Usuræ sine mensis pendebantur, Nub. 17, 1131.

Uter instatus, in quo stantes Chorum festo bibeant certatim; victor eum accepit, Ach. 1002.

Utis, Ulixes apud Cyclopem, Vesp. 184, 186

V.

Vates nonnulli in Prytæneo publice aiebantur, Nub. 339, Pac. 1084. Vates rebus perfectis dicere solent se prævidisse eventura, Pac. 1101.

Vellus aureum Phryxi: ejus historia, Nub. 257.

Venaliores partem prædæ arboribus in silva clavo affigere solebant in honorem Dianæ, Pl. 943.

Vendentium species quinque recensentur, Pl. 1155, ubi lege notam.

Venus, Ἀφροδίτη, Ach. 889, Pac. 40, Av. 565, etc. — Veneris orgia, Lys. 832, 898. Venus regina Cyprî, Cytherorum, Paphi, id. 833; Κυπρογένεια. id. 551; Paphia, id. 556. Venus subegit Porphyryonem gigantem, Av. 1252; vicit Cebrionem gigantem, Av. 553. Venus adultera cum Marte, Av. 835. Venus ποῦλια, not. Thesm. 392. Veneri sacrum est miltum, Nub. 997.

Venus Ἀνάστος, Neforia: eo nomine templum Veneri conditum in Thessalia, quem eadem Laidis pestilentia insecuta esset, Pl. 179 et not. Venus Cotias, Lys. 2, de qua multa sch., Nub. 52. Veneris comes Genetyllis, Thesm. 130, Lys. 2. Venus Genitrix Romanorum, Nub. 52. Veneri multi Græcorum non immolabant suam, ut exoræ hoc animal, propter mortem Adonidis, Ach. 793. Veneri quoque aguntur Adonia, Pac. 420. Veneris templum Athenis, in quo Amor a Zeuxide pictus, Ach. 992. Veneri votum sit ad liberandam Pacem, in Pace 456. Per Venerem jurandum muliebri, Eccl. 189—191. Per eam juratur Lys. 208, 252, 749, 858, etc.; a viro Thesm. 254.

Nihil Veneris inest Eschylo, Ran. 1045; sed multa insidet Euripidi et suis, 1046. Veneris lac vinum, fr. 496. Veneris figuræ, Eccl. 8. Venus muliebri (puerili opposita), Thesm. 205.

Verecundia, Αἰδώς, Per Verecundiam obscuro, Thesm. 1019. Verecundiæ imago, Nub. 995.

Vespæ fabula docta per Philoniden, Amînia archonte (ol. 89, 2), Lenæis; tota ficta, composita in Atheniensium studium ardentissimum rei judicariæ, secundum Aristophanes, victus a Philonide, Arg. I. In ea fabula chorum agunt Vespæ, senes judices habitu vesparum, aculeum ex lumbis pronocentem gerentes, de nocte adventuri cum lucernis evocatum sodalem Philocleonem, dulcia carmina Phrynichi cantantes, 214—227. Adveniunt se nomine invicem exhortantes, Lachetem divitem judicaturi jussu Cleonis, 230—247. Unius puer præluet et castigatur, ut olei non parcus, 238—265. Mirantur Philocleonem sodalem non exire, et blando cantu evocare student, 266—290. Unus cum filio sic petente colloquitur de miserimo reditu ex mercede judicariæ, 291—316. Audiunt Philocleonem conclusum et irascuntur filio ejus, eum Cleoni delaturi, 317—345. Consilia evadendi dant seni et adjuvant, 346—388. Bdelycleone conatus illos irrites reddente, clamant, ut Cleo accurrat, pugnant, pugnant, sed arcentur, 395—470, et ægre tandem audientiam præbent Bdelycleoni, quem populi osorem, tyrannidis cupidum, laconizantem, conjuratum esse clamant, 471—487.

Hortantur Philocleonem ut rem suam probe agat et imperium judicum audacter defendat, 526—547. Postquam audiverunt, admirantur, et iram præsentem minantur Bdelycleoni, nisi illa refutet, 631—649. Præter expectationem agnoscunt se falli a demagogis et servos eorum esse, et bene de patre suo agere Bdelycleonem

intelligunt, 725—736, hortanturque senem ut ad sanam mentem redeat et mores metat, 743—749. In sacrificio gratulantur patri et filio quod in gratiam redierat, et Apollinem orant ut iudicium de Labete prospere cedat ipsis ab errore liberatis, 863—874, et jam agnoscentibus vere amari populum a Bdelycleone, 885—890. Spectatores hortantur ut verbis poetae attendant, 1009—1014. Se fortes olim fuisse et florentes in choreis, in pugnis: nunc canos, debiles, nihilominus præstantiores multorum adolescentum cincinnis impudicis, 1060—1070. Vespasum formam et aculeum explicant, nimirum ita se favos Atticos contra Persam fortissime et felicissime defendisse, 1071—1090. Nam illo tempore se navali bello, non orationi et calumniae studuisse: quare melius se urbes Persis abstulisse, unde tributa redeant quæ nunc iuam cures depeculentur, 1091—1100. Similitudinem suam cum vespis exponunt: sunt irascendi, si irritentur; per alvearia (tribunalia) collecti pungunt quemlibet et victum inde parant: sed odorant fucos tributa comedentes, quum sint sine aculeo neque hostes unquam pupugerint: hi igitur triobolium ne accipiant, 1101—1121. Philocleo dum dexter conviva esse docetur, Chorus narrat se visum sibi esse urbanum et lepidum, nunquam insecutum, ut ait Amynias, cum Leogora cœnans, famelicus, legatus in Thessalia cum solia penestis versatus, penesta ipse, 1265—1274. Deinde Autonemem (ironice) felicem prædicant ob filios artifices sollertissimos, citharædum, histrionem, Artphraden suo ingenio cunailingum, 1275—1283. Laudant fortunam Philocleonis tam eleganter docti, tam molliter curati, videntes tamen difficile esse ut ingenium aliquis exuat, 1450—1461. Summis præconibus ornant pietatem et comem animum Bdelycleonis, 1462—1473. Saltando certantibus Philocleoni et Carcini filiiis tribus acciunt, 1516—1534, et quum illi saltantes exeat, novo modo Chorus et ipse saltans orchestram relinquit, 1535 sqq.

Vesta, *Ἐστία*, Saturni filia; quæ domos invenit et earum habitantiumque custos est, *Pl.* 395. Vestæ suile: nam ad focum erat suile, *Vesp.* 844. A Vesta incipere, *proverbium*, quia libationes a Vesta incipiebant, cui primitias dabant, *Vesp.* 846. Quare *πρῶτα βοῆς*; a Sophocle dicta. *Mythus est ab Aristocrito compositus: Titanibus dejectis ubi Juppiter imperium sumpserit, permisisse Vestæ ut honores quos vellet optaret: elegisse virginitatem et primitias sacrificiorum, ut sibi primæ ab hominibus offerrentur, ibid.* A Vesta auspicantur sacrificia omnia, vel ante Jovem ei facientes, *Av.* 865, *Thesm.* 299. Per Vestam jurat vir *Pl.* 395.

Viator, *κλήρις*, *Vesp.* 189, 1310, ubi schol.: hoc officio senes plerumque fungebantur.

Vicesimus ex portibus et insulis exigebantur ad *εὐνοσολόγος* et *ducibus*, *Ran.* 363.

Victimæ sine cauda diis offerri non poterant, *Ach.* 785 et sch. *Victimæ caput concutebatur, ut annuere sacrificio videretur, Pac.* 960. Victimarum pelles sacerdotibus dabantur, *Thesm.* 758 et schol. *Addē Sacrificium.*

Victoria volat aureis alis, quod recens artificum inventum, *Archenni aut Aglaophontis, Av.* 574. Victoria domnia invocatur *Lys.* 317; *χορικὸν ταῖρα*, *Eq.* 589. *Ex aureis Victoris numi custi Antigene archonte; testatur Philochorus, Ran.* 720.

Vigiles cantant, *φρουρᾶς; sive φρουρᾶς ᾄδων, Nub.* 721 et schol.

Vigilia urbium describitur *Av.* 1159—1162.

Vinum, *Vini laudes, Eq.* 90—100. *Vini duæ partes, tres aquæ, temperatura optima, Eq.* 1187. *Vinum κόλυφρον, quod multum aquæ admixtum ferre posset;*

ἀλκοφρόν, quod parum, Pl. 853. *Vide Capnias, Thesium, etc.*

Violarum color varius, *Pac.* 577.

Vir. *Viris inaccessa orgia Thesmothoron, Thesm.* 1150 sq.

Virgo. *Virginum nobilium munia sacra Athenis recensentur Lys.* 641—647 coll. schol.

Vitam priscam descripserat Aristophanes in *Tagenistis, fr.* 444. *Conf. Athenienses, Ἀθροί.*

Vites: ex earum sarmentis faces fiebant, *Lys.* 308 et sch. *Vitæ mortuorum, Lys.* 603. *Vide Mortui.*

Vitulus, præmium citharædorum, *Ach.* 13.

Vulcanus, *Ἡφαίστος, geminus filius Jovis, Av.* 1063.

Vulcani imago Aquilina ad focos vel caminas posita, ut igni præferti, ἱερῶν, Av. 436. *Vulcani officina Lemni, Lys.* 299. *Vulcani flamma, Pl.* 661. *Vulcanus Martem in adulterio deprehendit, Av.* 835. *Vulcanus calidas aquas terra emisit in Herculis gratiam, secundum Ibycum, Nub.* 1051. *A Vulcano fabricatum gladium quod dicitur Peleo donarunt, Nub.* 1063. *Vulcano fiebat lampadedromia in Ceramico, Ran.* 131. *Conf. Hephæstæa.*

X.

Xanthias, nomen servile, *Ach.* 243, 259, *Nub.* 1485, *Av.*

656. *In Ranis Xanthias, servus Bacchi ad inferos descendens, sarcinas portas asino insidens, et verniliter de onere queritur, 1 sqq.* Irascitur de mortuo qui novem obolis sarcinas vehere non vult, 178 sqq. Quam prelio navali ad Arginusam non interfuert, non receptus in cymbam Charonis, psudem circumcurrit et ad Anæni lapidem herum expectat, 190 sqq. Metu heri delectatur, 271 sqq., 478 sqq. Precibus heri Herculæ habitum assumit; ab ancilla Proserpinæ nomine ad lautas epulas invitatus deponit, 498—533. Iterum assumit per blanditias heri a cauponis in iudicium tracti, 579—604. Ab Eaco ut Hercules prehenderit, nunquam se huc venisse testatus; ex servo, Baccho, tormentis questionem heri posse; sed hoc drum immortalæ se esse affirmante, utrumque Eacus verberibus tentat, quæ strenue fert Xanthias, 605—664. Servile colloquium cum Eaco, quem petit ut narret tumultus et clamoris in Platonis sedibus quæ causa sit, nimirum certamen multitudinis de Euripide et Eschylo iudicium flagitantis, 723—813. *Ξανθίου, Ran.* 582. — *Addē Sosias.*

Xanthippus. Xanthippus erat ex Alcæonidarum gente, pater Periclis, *Nub.* 64, *Vesp.* 283.

Xanthus Bæotus in bello Atheniensium et Bæotorum de Celæntis illorum regem Thymætam jam senem ad certamen singulare provocavit: hoc non accipiente ob senectutem, Melanthius fraude vincit Xanthum, a Baccho adjutus, et occidit, *Pac.* 890, *Ach.* 146.

Xanthus, herus Æsopi olim servi, *Av.* 471.

Xenarchus, filius Carcini, *χορῆς, Pac.* 782.

Xenocles, Carcini filiorum natu minimus, poeta tragicus, planoleres, quo perstringitur ut vorax, *Vesp.* 1510 sq., sch. 1515, 1502, *Nub.* 1261, *Ran.* 86. *Machinas fertur et τυραγίας in tragediis suis exhibuisse; quare δωδεκαμήχανος dictus a Platone comico, Pac.* 782. Xenocles Carcini filius, *Thesm.* 441, malus homo, malus poeta, *ib.* 169, tragicus, *Ran.* 86. *Notatur ut in poeti ἀπρός; ἄλιος, allegoricus, Ran.* 86, *Thesm.* 441. *Ejus fratres recensentur Ran.* 86. *Secundum nonnullos duo poetae tragici eo nomine erant; præterea tertius Xenocles Cholargensis, rempublicam administrans, mali patris, ibid.* Xenoclis drama Licymnius, *Nub.* 1264; aliud Μία; *Pac.* 791. *Victus*

in *tragædia*, de qua multum gloriatus erat, *Pac.* 795.

Xenoclitus, filius *Carcini*, *Ran.* 86.

Xenophantes: ejus filius *Hieronymus* inter ἀγπίου, id est *pædicones*, et *hirsutos* relatus, *Nub.* 349.

Xenophantus (v. not.), pater *Lamachi*, *Thesm.* 840.

Xenotimus, *Carcini* filius, χορνής, *Nub.* 1261, *Pac.* 782, *Ran.* 86.

Xenylla, nomen mulieris, *Thesm.* 833.

Xerxes: ejus pons inter *Sestum* et *Abydam*, quem servare suaserat *Themistocles*, *Eq.* 84. *Xerxes* *Thermopylis*, *Eq.* 55. In expeditione contra *Athenienses* sub aurea platano dormiebat, *Ash.* 87. Ejus socii *Artemisia*, *Lys.* 675. *Xerxis* expeditiones in *Aegyptum*, *Pl.* 178. Ejus filius *Artaxerxes*; *Eq.* 84.

Xuthus *Crouseæ* (martius), *Av.* 1527.

Z.

Zacynthii in *Cephallentia*, socii *Atheniensium*, milites postulantur ad expeditionem *Siculam*, *Lys.* 394.

Zenodora, mater *Aristophanis*, *Prol.* XV, 2, ubi v. not.

Zenodotus *Ephesius* *Homeri* poemata et reliquorum illustrium poetarum διώφθωσεν, impellente *Ptolemæo Philadelpho*, *Prol.* X, a, 5 sqq., ab *Heliodoro* male relatus ad *Pisistrati* tempora, ib. 44 sqq. coll. *Prol.* IX, a, 40 sq., p. XIX.

Zerinthum antrum in *Samothrace*, ubi agebantur *He-cate* orgia, initiationes, sacrificia canum, *Pac.* 277.

Zeuxis pictor *Athenis* in templo *Veneris* pinxerat *Amorem* rosæ coronatum, *Ach.* 992.

Zopyrus *Heracleota*, *Homeri* διωφθάρης sub *Pisistrato*, *Prol.* IX, a, 44, p. XIX; X, a, 37

Zoster *Atticæ*, *Lys.* 808.

INDEX SCRIPTORUM.

Ἀγαθουλῆς περὶ Ἀδωνίδος τραγωδίας
 Πτολεμαίου Thesm. 1059.
 Ἀγάθων Ran. 87. Eccl. 1. Thesm. 31.
 Ἀθῆλοι. ὁ τὰς Ἀταλάντας γράφας Av.
 1294.
 Ἰλιάς μικρὰ Eq. 1066. Lys. 155.
 Κωμικὴ λέξις Pl. 313. Pac. 959.
 Νόστοι Eq. 1321.
 Ὅρισμοὶ πόλεως (Ἀθηνῶν) Av. 997.
 Scriptorum ignotorum loci Pl. 204.
 Nub. 531. Ran. 272. Ach. 1182.
 Vesp. 710. 725. 1529 (?). Pac.
 1076. Av. 1283.
 Ἀθήναιος Pac. 1244.
 Αισχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου Nub.
 446. Ach. 44.
 Αισχυλὸς Pl. 423. Nub. 534. 1130.
 1364. Ran. 704. 886. 928. 1057.
 Eq. 362. 1321. Ach. 75. 332. Vesp.
 18. Av. 807. 1680. Lys. 1259.
 Ἀγαμέμνων Ran. 1124. 1264. 1276.
 1285. 1286. Eq. 589.
 Βασσαρίδης Thesm. 135.
 Γλαυκὸς Ποιητεύς Ran. 1400. 1528.
 Ἐκτὰ ἐπὶ Θήβας Ran. 1021. Lys. 188.
 Εὐμενίδης Ran. 1124.
 Ἰβάνοι Av. 276. Thesm. 135.
 Ἰρήσαι Ran. 1294.
 Ἰρέται Ran. 1274.
 Ἰφιγένεια Ran. 1270.
 Ἀκούργεια Thesm. 135.
 Λαῖος Vesp. 289.
 Λυκούργος Eq. 1150. Thesm. 135.
 Μυρμιδόνες Ran. 911. 932. 992. 1264.
 1400. Pac. 1177. Av. 799. 807.
 808. 1266. 1420. Eccl. 392.
 Νασάνισσι Thesm. 135.
 Νιόβη Ran. 1386. Vesp. 579. Av. 1247.
 Σέναριαι Ran. 1344.
 Ὀπίλων κρίσις Ach. 883.
 Ὀρέστεια Ran. 1124.
 Πήρσαι Ran. 1021. 1026. 1028.
 Προμηθεὺς Pl. 1099. Ran. 814. Eq.
 759. Vesp. 270.
 Πρωτεύς σατυρικός Ran. 1124.
 Σίσυφος πετροκλιστής Pac. 73.
 Σφίγξ Ran. 1266.
 Τήλορος Ran. 1270.
 Φιλοκτήτης Ran. 1383.
 Φρύγες, ἡ Ἐκτορος λύτρα Ran. 911.
 Χοηρόροι Nub. 534. Ran. 1124.
 Ψυχαγεοὶ Ran. 1266.
 Αἰώπαι Pl. 1124. Pac. 129. Av. 15.
 440. 471. 651. Vesp. 1251. 1437.
 Ἀλεξανδρίδης Pl. 925.
 Ἀλέξανδρος Ran. 839. Thesm. 682.
 Ἀλεξίς Nub. 790. Eccl. 355.
 Ἀλκαῖος (ὁ κωμικός).
 Ἐνδυμίων Av. 1701.

Πασίπην Pl. in argumento.
 Ἀλκαῖος (ὁ λυρικός) Pl. 302. Vesp. 1234.
 1239. Av. 1410. 1648. Thesm. 161.
 Ἀλκιμάν Pac. 457. Av. 250. 300 ποί.
 Ἀμειψίας Ran. 14. Vesp. 1489.
 Κόννος Nub. in argumento. Av. 988.
 Κωμασταὶ Av. in argumento.
 Ἀμμώνιος Vesp. 947. (ubi Ἄ. τοῦ Στε-
 φάνου.) 1238. Pac. 363. Av. 1297.
 Ἀνακρέων Pl. 302. 1002. Ran. 384.
 Ach. 850. 1133. Av. 1372.
 Ἀναξίας Ran. 661.
 Ἀνδοκίδης Vesp. 1007.
 Ἀνδρέας Av. 266.
 Ἀνδρότιον Nub. 549. 985. Ach. 234.
 Vesp. 947. Av. 13. 1541.
 — ἐν γ' Ἀπτικῶν Pac. 347.
 — ἐν τῷ γεωργικῷ Pac. 1162.
 Ἄνδρων Ran. 1422.
 Ἀντίγονος Av. 299.
 Ἀντικλίδης Nub. 144.
 Ἀντιλόχος Pl. 33. 718.
 Ἐπίγονοι Pac. 1270.
 Ἀντίμαχος ἱστοριογράφος Nub. 1022.
 Ἀντίμαχος ὁ Ψακάδος Nub. 1022. Ach.
 1150.
 Ἀντίπατρος ἐν ὀνομασίαις Av. 1403.
 Ἀντισθένης Thesm. 21.
 Ἄντιπῶν Nub. 1417. Pac. 1165.
 Ἀπίων Eq. 580. ὁ μύθος Pac. 778.
 Ἀπολλόδωρος Pl. 535. Ran. 330. Ach.
 961. Av. 1021. 1354.
 — ἐν τῷ περὶ Σώφρονος Vesp. 525.
 — ἐν τῷ περὶ θεῶν Lys. 447.
 Ἀπολλόδωρος ὁ Ταρσσεύς Ran. 320.
 Ἀριστοφάνης Ἰφιγένειαν Pac. 542.
 Ἀπολλώνιος ὁ Ἀχαρνέος Nub. 408.
 Ἀπολλώνιος (ὁ Δύσκολος) Pl. 103. Ran.
 357. 420. 501. 791. 826. 849. 963.
 1124. 1270. 1294. 1338. 1437. Eq.
 22. Pac. 363. 1126. Av. 1242.
 Ἀπολλώνιος ὁ Μόλιων Nub. 144.
 Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν τοῖς Ἀργωναι-
 κικοῖς Pl. 63. 210. Pac. 240 (?).
 Ἀπολλώνιος ὁ Χαίριδος Vesp. 1239.
 Ἄρατος Ach. 877. Vesp. 262. Pac. 778.
 1067.
 Ἀρίσταρχος Pl. 3. Nub. 109. Ran. 134.
 191. 308. 320. 353. 357. 372. 970.
 990. 1124. 1144. 1149. 1206. 1270.
 1400. 1413. 1422. 1437. Eq. 487. 755.
 1279. Vesp. 220. Pac. 1159. 1210.
 Av. 76. Thesm. 31.
 Ἀριστοκράτης Nub. 971.
 Ἀριστόκριτος Vesp. 846.
 Ἀριστομένης.
 Ἀδμήτας Pl. in argumento.
 Βοηθοὶ Ach. 3.
 Γόητες Thesm. 258.

Ἰγρόφοι Eq. in argumento.
 Ἀριστοτέλης ὁ Σελινόεντιος Pl. 467.
 Ἀριστοτέλης Pl. 586. Nub. 37. Ran.
 404. 1532. Eq. 622. 1150. Ach.
 108. Vesp. 578. 691. 1292. 1426.
 Pac. 1178. Av. 302. 494. 1463.
 Lys. 665.
 Διδασκαλία Av. 281. 1379
 Περὶ ζώων ἱστορία Nub. 947. Eq. 422.
 Ἡδικῶν β'. Nub. 910.
 Πολιτεία Vesp. 157. 684.
 Ἀθηναίων πολιτεία Pl. 278. Ach. 234.
 Vesp. 502. Av. 1354. Lys. 666.
 1153.
 Κυρηναιῶν πολιτεία Pl. 925.
 Λακεδαιμονίων πολιτεία Ach. 320.
 Σαμίων πολιτεία Av. 471.
 Τεγεατῶν πολιτεία Nub. 397. ποί.
 Προβλήματα Vesp. 146.
 Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς Nub. 967.
 1007. 1150. Ran. 153. Av. 1342.
 1541. 1620. Ejus ἀμτροποιήματα
 Av. 1292. Eidem tribuuntur fabula-
 rum Comici argumenta metris.
 Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός Ran. 775. Eq.
 137. 254. Ach. 772. 981. 1074.
 Vesp. 289. 502. 926. 1366. Pac.
 1081. Av. 538. Eccl. 595. Thesm.
 68. 658. 760.
 Αἰολοσίμων Pl. in argumento. Pac.
 741.
 Ἀχαρνῆς Ran. 1639. 1302. Ach. 740.
 772. 866. Vesp. 61. 90. 597. 787.
 1195. 1206. 1407. Pac. 592. 628.
 990. 1001. 1003. 1005. 1097. 1098.
 1204. Lys. 376.
 Ἀμφίρατος Nub. 663. Ran. 226. Pac.
 474. Av. in arg.
 Ἀνίγυρος Av. 1292.
 Βαβυλωνία Ach. 377. 502. Av. 1556.
 Pac. in arg. 347. Lys. 282. 286.
 490.
 Βάτραχοι Nub. 32. 1370. Ran. 819.
 1532. Eq. 1126. Ach. 243. 245.
 Vesp. 649. 1263. Pac. 374. 741.
 749. 1194. Av. 760. 1123. 1378.
 Eccl. 332. Lys. 213.
 Τρωαροὶ Nub. 1001. Eq. 943. Av.
 1701.
 Γῆρας Eq. 580. 955.
 Γηροπότης Ran. 436. Vesp. 1312.
 Δαιτυλεὸς Nub. 510. 529. 531. Eq.
 580. 1013. Ach. 271. Vesp. 823.
 Δαναΐδες Pl. 216. 1198. Pac. 923.
 Lys. 1237.
 Δράματα Ran. 798.
 Εἰρήνη. Duo hujus nominis drama-
 ta arg. Pac. Citatur Nub. 239.
 542. Ran. 323. Eq. 245. 442 (?).

650. Ach. 444. 894. Vesp. 506.
 525. 1025. 1446. Pac. 48. 448.
 Av. 43. 873. Thesm. 1033. Lys.
 695.
 Ἐκκλησιάζουσα Pl. 314. 1194. Ran.
 1459. Eq. 662. Ach. 863. Vesp.
 1294. Lys. 801.
 Ἦρωες Pac. 14. Av. 798. Thesm. 21.
 Θεσμοφορίζουσα Pl. 159. 433. Nub.
 623. Ran. 3. Ach. 332. Vesp. 61.
 175. 1038. 1158. Av. 1295.
 Πιπής Nub. in arg. et 14. 120. 549.
 564. 559. 591. 1238. Eq. 494. Ach.
 8. 165. 380. 478. 604. Vesp. 34.
 882. 496. 1618. 1031. 1038. 1281.
 Pac. 92. 347. 755. 756. Av. 869.
 978. 1038. Lys. 690.
 Κόκαλος Pl. in arg.
 Λήμνια Ran. 516. Ach. 3.
 Λυσιστράτη Pl. 427. Nub. 52. 173.
 542. Ran. 228. Ach. 279. Vesp.
 502. 690 (?). 844. Pac. 347.
 Νερφαί Pl. 469. 581. Nub. 542. 754.
 773. 1148. Ran. arg. iv et 654.
 892. Eq. 1099. 1372. Ach. 134.
 273. Vesp. 75. 270. 415. 1038.
 1429. Pac. 7. 65. 83. 92. 481.
 797. 1055. Av. 7. 122. 692. 737.
 Νυμφαί πρότεροι Nub. 520. 543.
 580. 591. Vesp. 1044.
 Νύσσι Av. 296. 440.
 Ολυδία Nub. 690. Ach. 122. 710.
 Vesp. 592. Pac. arg. i. Av. 1283.
 Lys. 722.
 Ορνίθες Pl. 63. 589. Nub. 361. 542.
 Eq. 569. 1043. Ach. 724. Vesp.
 396. 352. Pac. 741. 803. 869.
 Thesm. 162. 168. 1214.
 Πηλαργαί Pl. 84. 665. Vesp. 1238.
 Πλούτος Nub. 773. Ran. arg. iv et
 480. Ach. 394. 468. Vesp. 270.
 876. 1674. Pac. 923. 1182. Av.
 523. Eccl. 378.
 Πλούτος πρότερος Ran. 1093.
 Πλούτος δεύτερος Pl. 115. 119. 173.
 1847.
 Προαγών Vesp. 61.
 Σκηνάς καταλαμβάνουσαι Eq. 424.
 Σφραγίς Pl. 797. Nub. 31. 353. 542.
 601. Ran. 1308. Eq. 984. Ach.
 20. 134. 144. Pac. 432. 446. 741.
 Thesm. 162.
 Τερησινοί Nub. 361. Ran. 293.
 Ach. 640. Pac. 1165.
 Τραπέλης Nub. 1001. Vesp. 1348.
 Φοίνισσα Vesp. 884.
 Ψάμψ Vesp. 1183. 1187. Av. 874.
 Ἀρίστην ὁ Χίος ἐν ταῖς ὄψεσιν Nub. 307
 not.
 Ἀρριανός Ach. 86.
 Ἀρταμίδεος Vesp. 1144. 1239. Pac.
 344. Eius Συναγωγή Vesp. 1169.
 Ἀρχάγωγος Pl. 478. Nub. 275. 611.
 Ran. 384. 704. Ach. 120. 279. 687.
 1230. Pac. 603. 1143. 1298. Av.
 651. 1426. 1690 (?). 1764. Lys. 1257.
 Ἀρχήτινος Eq. 434. Vesp. 481.

Πλούτος Vesp. 418. Av. 1648.
 Ἀπολαμπάδος Ran. 1270. 1276. 1331.
 1344. Av. 308. 367.
 Ἀπολαμπάδος ὁ Κισθόφορος Nub. 37.
 Ἀπώθις, οἱ τὰς Ἀπώθις συντεταχότες
 Lys. 1438.
 Ἀρβάνιος Ran. 800.
 Ἀγαθός Thesm. 162.
 Ἄθων Ran. 184.
 Ἄνους Pac. 1244.
 Μάρως Vesp. 1081. Pac. 353.
 Φυλοκλήτης Av. 364.
 Βαχυκλήτης Ach. 47. Av. 1536.
 (Ἐργάριος ὁ Ναυαγόου) Eq. 542.
 Δημητρίος Ran. 78. 184. 308. 970. 990.
 1190. Vesp. 240. Av. 1569. Idem est
 Ἰών Ran. 308. Ἰών ἐν ταῖς Ἀτυ-
 κῆς λέξεσι Av. 1569.
 Δημητρίος ὁ Ζηγοδόσιος Pac. 123.
 Δημητρίος ὁ Φαλκρῶς Nub. 37.
 Δημοσθένης Pl. 690. Nub. 208. 218.
 Eq. 547. Ach. 60. 283. 334. Vesp.
 191. 709. 1436. Av. 126. 850.
 — ἐν τῷ κατ' Ἀριστοφάνειος Nub.
 776. 995. Ach. 172.
 — ἐν τῷ κατ' Ἀισχίνου περὶ τῆς πα-
 ροικρασίας Ach. 320.
 — ἐν τῷ κατ' Μαιδίου Ach. 206.
 Pac. 530.
 — ἐν τῷ περὶ σπερῶν Nub. 260.
 448. Ran. 1084. not. Eq. 765.
 — ἐν τῷ κατ' Τιμοκράτους Ach. 297.
 — ἐν τῷ Φιλιππηκῶν Pl. 173. Ach.
 206. 338 ἐν Φιλιππηκῶν Eq. 526.
 Δῆμων Pl. 1003. Av. 301.
 Διδασκαλίαι Pl. 385. Nub. 549. 552.
 Ran. 67. 1124. Vesp. 1031. Pac. arg.
 in.
 Δίδυμος Pl. 1011. 1129. Nub. 133. not.
 Ran. 13. 41. 55. 104. 186. 223. 230.
 704. 775. 965. 970. 990. 1028. 1305.
 Ach. 1076. 1101. Vesp. 772. 1038.
 1063. 1178. 1309. 1388. Pac. 758.
 831. 932. 1254. 1313 (?). Av. 13.
 43. 58. 149. 217. 299. 304. 440.
 539. 704. 737. 768. 816. 824. 835.
 838. 877. 878 (?). 904. 1001. 1112.
 1113. 1121. 1273. 1283. 1294. 1295.
 1297. 1363. 1379. 1521. 1678. 1681.
 1705. Thesm. 41. 162. Lys. 313.
 — ἐν τῷ περὶ διαθορίας λέξεως Pl.
 388. Av. 708.
 Διευχίδης Vesp. 875.
 Διακίρατος Ran. in arg.
 — ἐν τῷ περὶ Ἀλκαίου. Pac. 1244.
 — ἐν τῷ περὶ Διονυσιακῶν ἀγῶνων
 Av. 1403.
 — ἐν τῷ περὶ μουσικῶν ἀγῶνων
 Nub. 1364. Ran. 1302. Vesp. 1239
 not.
 — ἐν τῷ Παναθηναϊκῶν Vesp. 541.
 Δικαιογένης Eccl. 1.
 Διδύμοι (Δίδυμος? Ἀπολλόδομος?)
 Thesm. 389.
 Διονύσιος, μονόθετος περὶ τοῦ χαιρέν
 Pl. 322.
 Διονύσιος (?) Ζωπύρος Av. 1297.

(Διονύσιος) ὁ περιηγητής Pl. 586.
 Διφλοῦ ποιήμα εἰς Βοΐδαν Nub. 96.
 Δορυχεὶς ἐν τῷ Διδυκῶν Vesp. 1035.
 Εἰρηναίος Pl. 75. Vesp. 900.
 Ἐκραντίδης Vesp. 151. 1187.
 Ἐλλάνιος Ran. 694. 720. Pac. 70. Av.
 873.
 — ἐν τοῖς Βοιωτικαῖς Ach. 36.
 — ἐν τοῖς Κραναιαῖς Av. 1403.
 — ἐν τοῖς Περσικαῖς Av. 1021.
 Ἐπαρρότιος ἐν ταῖς λέξεσι Eq. 1150.
 Vesp. 332.
 Ἐπιγράμματα Pl. 1129. Ach. 214.
 Ἐπίχαμος Pac. 344.
 Ἡρακλῆς ὁ ἐπὶ τὸν Κισθότρα Pac. 73.
 Σκεῖρων Pac. 185.
 Ἐρατοσθένης Pl. 797. 1104. Nub. 652.
 967. Ran. 1263. Eq. 963. Vesp. 234.
 562. 704. 1032. Pac. in arg. et 48.
 70. 199. 702. 755. Av. 11. 122. 566.
 Thesm. 510.
 — ἐν γ' περὶ κωμῶν Ran. 1028.
 Ἐρμιππος Vesp. 361.
 Ἄρτοπώλιδες Nub. 557. Av. 1556.
 Ἄμειτροι Vesp. 1169.
 Ἐσίοι Vesp. 674. Av. 1551.
 Κέρυφες Av. 1406.
 Μοῖραι Ran. 320.
 Στρατιῶται Pac. 1242.
 Τετράμετροι Av. 303.
 Τρίμετροι Pl. 701. Av. 1150.
 Φορμοφόροι Av. 750.
 Εὐδούλος, Ἀμαλθεία Pl. 1129.
 Διονύσιος Thesm. 157.
 Εὐπόλις Nub. 96. 179. 587. 691. Ran.
 1068. 1400. Eq. 941. 1085. 1291.
 Vesp. 1492. 1524. Pac. 740. 741.
 763. 812. 1168. Av. 78. 1379.
 Thesm. 828.
 Ἄγας Ran. 308. Vesp. 902. Pac.
 790 (?).
 Ἀσπράταντοι Pac. 347. 808. Av. 1454.
 Ἀσώλινος Nub. 253. Vesp. 1025.
 Pac. 1164.
 Αὐτόλιος δεύτερος Nub. 109. Thesm.
 941.
 Βάπται Pl. 884. Nub. 540. 554. Ran.
 418. Vesp. 687. Pac. 1244. Av. 128.
 1271. Pac. 1031. 1046. 1176. Av.
 880. 1297. Lys. 270.
 Προσπάλλιοι Nub. 541. Av. 832.
 Vesp. 58.
 Ταξίαρχοι Pac. 347. Av. 1294.
 Φλοῖοι Ach. 127.
 Χρυσῶν γένος Ran. 1036. Ach. 3.

Vesp. 643. 926. 1278. 1310. Av. 42. Thesm. 162.
 Εὐριπίδης Pl. 87. 203. 423. 447. Nub. 30. 106. 138. 531. Ran. 64. 75. nol. 91. 357. 470. 564. 840. 1206. Eq. 756. 1181. Ach. 246. 332. 394. 396 (?). 398. 401. 416. 443. Vesp. 61. 714. 1120. 1239. 1413. Pac. 251, 909. 1068. Av. 588. Thesm. 21. 190. 600. Lys. 155. 368.
 Αἰγέως Av. 494.
 Αἰολός Nub. 1371. Ran. 849. 1475. Pac. 114. 119.
 Ἄλκηστις Nub. 1415. Eq. 1251. Thesm. 191.
 Ἀλκμαίων Ran. 67. Eq. 1302.
 Ἀλκμήνη Ran. 93. 536.
 Ἀλεξάνδρα Ran. 100.
 Ἀδρομάχη Ran. 105. Ach. 307.
 Ἀδρομέδα Ran. 53. Av. 348. Thesm. 1012. 1015. 1018. 1022. 1030. 1034. 1040. 1060. 1065. 1070. 1098. 1105. Lys. 963.
 Ἀντιγόνη Ran. 1182. 1386.
 Ἀντιόπη Ran. 53.
 Ἀρχάος Ran. 1206.
 Βάκχαι Pl. 907. Ran. 67. 103.
 Βελλεροφόντης Eq. 1249. Vesp. 757. Pac. 76. 125. 136. 147. 154. 722.
 Ἐκάζη Nub. 1165. Ran. 1331. Eq. 568. nol.
 Ἐλένη Thesm. 855. 1012.
 Ἐρχθεύς Pac. 97. Lys. 1130.
 Ἠλέκτρα Ran. 1315.
 Ἡρακλείδα Eq. 214. 1151.
 Ἡρακλῆς Pac. 959.
 Θησικός Ran. 467. 473. 475. Vesp. 313.
 Ἰνώ Pl. 521.
 Ἰσπόλκτος Ran. 102. 314. 931. 1082. 1471. Eq. 16. 1290. Vesp. 751.
 Ἰργένεια ἐν Αὐλίδι Ran. 67. 1310. 1400.
 Ἰργένεια ἐν Τζύροις Ran. 685. 1284. Ach. 47.
 Κρήσσαι Ran. 849. Ach. 433. Vesp. 763.
 Κρήτης Ran. 849. 1356.
 Λιχύνιος Av. 1242.
 Μελανίππη Ran. 100. 1244. Thesm. 272. Lys. 1125.
 Μελέαγρος Ran. 1238. 1315. 1400.
 Μελία Nub. 41. 81. Ran. 1380. Eq. 809. Ach. 119. Vesp. 1413. Pac. 1012.
 Οἰνεύς Ran. 72. Ach. 418. 472.
 Ὀρέστης Pl. 639. Ran. 303.
 Παλαμήδης Ran. 1451. Av. 842. Thesm. 771.
 Πειρίθους Av. 179.
 Πηλεΐς Nub. 1153.
 Πολύδωρος Ran. 367 (?). 1478. Thesm. 870.
 Σθενέβουα Ran. 1219. Vesp. 111. 1074. Pac. 125. Thesm. 404.
 Τήλερος Pl. 601. Nub. 891. 922. Ran. 1400. Eq. 809. 1240. Ach. 8.

415. 440. 446. 454. 472. 497. 540. 543. 555. 577. Pac. 528. Thesm. 519. Lys. 706.
 Τημενίδα Ran. 1338.
 Τρωάδες Vesp. 1326. Av. 1720.
 Ὑψιπύλη Nub. 604. Ran. 53. 64. 1211. 1305. 1320. 1328.
 Φαίδρα Ran. 1043.
 Φιλοκτήτης Ran. 282. 1400. Pac. 147.
 Φοίνισσαι Pl. 601. Ran. 53. 399. nol. 1185. Ach. 243. 263. 443. Av. 348. 424.
 Φρίξος Ran. 1082. 1478.
 Φρίξος δεύτερος Ran. 1225.
 Euripidis filius mortuo patre docuit Athenis Iphigeniam in Aulide, Alcaemonem et Bacchas, Ran. 67. Euryorion Lys. 645.
 Εὐρρόνιος Pl. 385. 904. Nub. 1264. Ran. 1093. Vesp. 604. 606. 674. 675. 696. 1005. 1086. 1144. 1530. Av. 266. 299. 358. 765. 798. 873. 933. 997. 1378. 1379. 1403. 1536. 1563. 1745.
 Ἐφορος Nub. 859.
 Ἠλιόδορος Vesp. 1282. Pac. 1353.
 Ἡρόδικος Ran. 1028. ἐν τοῖς κομμοδουμένοις Vesp. 1238.
 Ἡρόδοτος Pl. 388. 488. Nub. 151. 273. 304. 397. 1130. Eq. 84. 91. 963. Vesp. 502. 1257. Pac. 410. Lys. 619.
 Ἡρωδιανός Nub. 451. Ran. 222. 926. Eq. 22. 1150. Vesp. 610. Pac. 62. 153.
 — ἐν Ἐπιμοισμοῖς Av. 877.
 — ἐν τῇ καθόλου Eq. 1185. Vesp. 234. Pac. 70. 415. 925. 1150. Av. 877. 1680.
 — ἐν Ἀττικῇ προσφῶδι Eq. 487.
 — ἐν Ὀδυσσειακῇ προσφῶδι Av. 861.
 Ἡρωδιανός ἐν τῇ Ὀμηρικῇ προσφῶδι Pl. 990.
 — ἐν τῷ περὶ παθῶν Lys. 995.
 Ἡσίοδος Pl. 90. 727. Ran. in arg. Eq. 416. 963. Ach. 172. 180. 279. 740. 1021. Vesp. 238. 1114. Pac. 1009. 1159. 1170. 1325. Av. 505. 609. 693. 709. 711. 1426. Lys. 1038.
 — ἐν Ἀσπίδι Ran. 963.
 Ἡσύχιος ὁ Διούστριος Nub. 540.
 Ἡφαιστίων (Nub. 563.) Ran. 1264.
 Θεαγένης ὁ περὶ Ὀμήρου γράφας Pac. 928. Av. 822.
 Θεόκριτος Pl. 192. 210. Nub. 1007. 1368. Ran. 542. Ach. 219. 774. Vesp. 1413. 1487. Av. 71. Lys. 472.
 — ἐν Ἀδωνιαζούσαις Nub. 1130.
 — ἐν τῷ εἰς Διοσκύρους ὕμνῳ Pl. 210.
 Θεόπομπος ὁ ἱστορικός Ran. 218. Ach. 6. 1076. Vesp. 525. 947. 1007.
 — ἐν τῷ ἰγ' τῶν ἱστοριῶν Pac. 363.
 — ἐν τῷ θ' τῶν Φιλιππηκῶν Av. 962. Pac. 1071.
 — ἐν τῇ ε' τῶν Φιλ. Eq. 226.
 — ἐν τῇ δ' τῶν Φιλ. Av. 880.
 — ἐν τῇ κξ' Av. 556.

— ἐν τῇ λς' Av. 1013.
 Θεόπομπος ὁ κομμοδουμένος Pl. 1138. Nub. 663. 1417. Av. 31.
 Ἄρροδοτοι Pl. 179.
 Βατόλη Pl. 1011.
 Ἴδουχάρης Pl. 768.
 Καπυλίδης Ach. 1021. Av. 1406.
 Ὀδυσσεύς Vesp. 1346.
 Παῖδες Av. 1569.
 Σειρήνες Lys. 43.
 Τισαμανός Vesp. 1221. Av. 31.
 Θεόρρατος Pl. 720. Ran. 244. Eq. 1021 (?). 1064. Pac. 168. 199. 1154. Thesm. 516.
 — ἐν τῷ περὶ εὐσεβείας Av. 1354.
 Θεουκλίδης Pl. 72. 445. 469. 1193. Nub. 608. 984. Eq. 55. 84. 762. 793. 1054. 1331. Ach. 1. 12. 145. 394. Vesp. 502. Pac. 450. 479. 482. 990. Av. 556. Lys. 619. 1094.
 — ἐν τῇ πρώτῃ Ran. 541 (?). Pac. 212. 242. 270. Av. 147. 484. Thesm. 697.
 — ἐν τῇ πέμπτῃ Av. 186.
 — ἐν τῇ ἕκτῃ Ach. 270.
 — ἐν τῇ ὄγδῃ Av. 1569.
 Θρασύμαχος ἐν τῇ μεγάλῃ τέχνῃ Av. 880.
 Ἰέουκος Nub. 1050. Vesp. 714. Av. 192. 1302. Thesm. 161. Lys. 155.
 Ἰδομενεύς Vesp. 947.
 Ἰλιάς μικρά. V. Ἀθλοῖ.
 Ἰών. V. Δημήτριος.
 Ἰόδας ἐν θεατρικῇ ἱστορίᾳ Thesm. 1475.
 Ἰοφῶν Ran. 330.
 Ἰπποκράτης περὶ ἀέρων, τόπων καὶ ὕδατων Nub. 432.
 Ἰπποκράτης Ran. 661. Pac. 482. Av. 267. nol. 705. nol.
 Ἰσοκράτης ἐν ταῖς παρανοήσεσιν Ach. 206.
 Ἰστρος Nub. 971. Av. 1694. Lys. 643.
 Ἰων ὁ Χίος Pac. 835.
 Ἰαγμαμένων Av. 1110.
 Ὀμάρηη Av. 1680.
 Φοῖνιξ ἡ Καινὴς Ran. 706.
 Φρουροὶ Ran. 1425.
 Καλλίας Vesp. 1489.
 — ἐν Πεδύταις Av. 31. 151.
 Καλλικράτης ἡ Μενεκλῆς περὶ Ἀθηναίων Pac. 145. Av. 395.
 Καλλίμαχος Pl. 388. 677. Nub. 41. 232. 508. 552. Ran. 53. 1297. Eq. 821. Ach. 144. 927. Vesp. 62. 262. 836. Pac. 28. 259. 363. 453. 637. 1244. Av. 261. 302. 303. 598. 692. 765. 832. 873. 884. 1181. 1242. Vesp. 80.
 — ἐν Ἐκάλῃ Ran. 213 (?). 216. Ach. 127.
 — ἐν τοῖς Ἰάμβοις Pac. 1067.
 — ἐν ὕμνοις Ach. 724.
 — ἐν χορῶνταις Pac. 835.
 Καλλίστρατος Pl. 179. 385. 718. 1111. Ran. 92. 223. 270. 567. 588. 694. 790. 791. 826. 1422. Ach. 654. Vesp. 157. 213. 604. 675. 772. 804. Pac. 364. 1060. 1128. 1165. Av. 436. 440.

530. 933. 997. 1337. 1378.
 Καρόστιος ὁ Περγαμῶνος ΑΥ. 574.
 Κηρισόδδμος ΑΥ. 1294.
 Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ γρίφων Vesp. 20.
 Κλείταρχος ἐν τῇ δεκάτῃ ΑΥ. 487.
 Κόρινθα. Ejus Παρθένια Ach. 720.
 Κρατερὸς ΑΥ. 1073. Eccl. 1089. Lys. 313.
 — ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν ψηφισμάτων Ran. 320.
 Κράτης ὁ γραμματικὸς Ran. 294. Vesp. 352. 884. Pac. in arg. III. 759
 Κράτης ὁ κωμικὸς Eq. 537. 793.
 Λάμια Eccl. 77.
 Κρατίνος Pl. 66. 487. Eq. 407. 529. 534. 1287. Ach. 3. 671. Vesp. 151. Pac. 741 bis. Av. 385. 1536. Thesm. 940.
 Ἀργίλοχοι Pac. 143.
 Δηλιάδας Vesp. 544. ΑΥ. 1294.
 Διονυσολέξανδρος Lys. 575.
 Ἐπιλήσιμων Nub. 790.
 Εὐμένιδες Eq. 530.
 Ἐρῆται Vesp. 592.
 Ἰδαῖα Eccl. 1121. Thesm. 216.
 Κλασουλῆται ΑΥ. 31. Thesm. 389.
 Νέμεσις Pac. 1244. ΑΥ. 521. 858.
 Νόμοι Eq. 1150.
 Ὀδυσσεὺς Vesp. 710 *not.*
 Πανόπται Nub. 96. 985.
 Πλούτοι Lys. 1243.
 Πυλία Pac. 733. ΑΥ. 121. 766.
 Πυτινή Nub. arg. et 355. Eq. 400. 526. 531. Pac. 603. 692. 702. 1081.
 Σάτυροι Eq. in arg.
 Σέριφοι Nub. 691. Vesp. 74. 1187.
 Τρωάνιος Pac. 347.
 Χείρωνες Nub. 922. Vesp. 1239. ΑΥ. 766.
 Χαμζόμοιοι Ach. in arg.
 Ὄρει ΑΥ. 766.
 Κρέων ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Κυπριακῶν Nub. 10.
 Κριτίας Pac. 1244.
 Κυδίας ὁ Ἑρμιονεὺς Nub. 967.
 κύκλος ὁ ἐπικός Eq. 1056.
 Λαμπροκλῆς Nub. 967.
 Λάσος ὁ Ἑρμιονεὺς ΑΥ. 1403.
 Λεάνδρος ἐν δευτέρῳ Μίλησιακῶν Pac. 363.
 Λεύκιον. Πρίσθεις Vesp. in arg.
 Φρότορας Pac. in arg.
 Λιβάσιος Ach. 144.
 Λουκιανὸς ἐν τῷ πρὸς ἀπαίδευτον Nub. 327.
 — ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ πταισματος Nub. 609.
 Λύκος ὁ Ῥηγίνος Pac. 925.
 Λυκούργος ΑΥ. 1294.
 Λυκούργος ἐν τῷ κατὰ Δημόδου Pl. 690.
 — ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους Pl. 182.
 Λυκόφρων Pl. 1194. Vesp. 91. 103. 239. 704. Pac. 199. 702. Thesm. 567.
 Ἀλεξάνδρα Ran. 1356. Pac. 277.
 Μάγνη. Ejus dramata, Βαρβιπτοῖται, Βάτραχοι, Λυδοί, Ὀρνίθες, Ψῆγες, Eq. 519.

Μελάνθος ὁ τραγικὸς Pac. 808. ΑΥ. 151. Μήδεα Pac. 1011.
 Μελάνθος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων Pl. 845. ΑΥ. 1073.
 Μένανδρος Pl. 689. Nub. 132. Ran. 280. Eq. 51. 650. Ach. 202. Pac. 59. 869. ΑΥ. 374. 1258. Thesm. 506. 572. 870 Τὰ Μενάνδρεια (scholia in Menandrum) ΑΥ. 1736.
 Ἀλιεύς Pac. 1165.
 Ἀσπίς Ach. 284.
 Γεωργός Pl. 652.
 Δάρβανος ΑΥ. 1563.
 Δημοκουργός Eq. 650.
 Δόσκαλος Ach. 1023. Lys. 2.
 Ἐπιτροπέος Ach. 1115.
 Θεττάλη Nub. 749.
 Καρχηδόνιος Vesp. 1502.
 Κρητί Lys. 378.
 Λευκαδία Ach. 284.
 Μισούμενος Thesm. 423.
 Ναύκληρος Pac. 143.
 Νυνέφθοι ΑΥ. 1490.
 Ἵπποβολυμαῖος Lys. 378.
 Μενεκλῆς ἢ Καλλίστρατος ἐν τῷ περὶ Ἀθῶνων συγγράμματι Pac. 145. ΑΥ. 395.
 Μεταγένης. Αἰδρα ΑΥ. 873.
 Ὀμπρος ΑΥ. 1297.
 Φιλοθύτης Vesp. 1221.
 Μνησίμαχος ἐν Φαρμακοπόλῃ ΑΥ. 471.
 Μυρτιάδος ἐν Τιτανόπται ΑΥ. 1490.
 Νεάνθης Eq. 84. Lys. 808.
 Νίκανδρος Pac. 1067.
 — περὶ γλωσσῶν Eq. 408.
 Νικοφάνης ἐν Γαλατείᾳ Pl. 179. 303.
 — ἐν Ἀδάωσι Pl. arg.
 Νικοφῶν. Ἀδωνίς Pl. arg.
 Γοναί Ἀφροδίτης ΑΥ. 82. 1283.
 Ἐγγειρογαστορες ΑΥ. 1551.
 Νόστοι. V. Ἀδελφοί.
 (Νύμρις) ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ β' περὶ Ἡρακλείας ΑΥ. 874.
 Ξενοκλῆς Nub. 1264. Ran. 86.
 Αἰκύμιος Nub. 1264.
 Μύς Pac. 749.
 Ξενομήδης Lys. 447.
 Ξενοφάνης Pac. 697.
 Σιλλοί Eq. 408.
 Ξενοφῶν Nub. 144. 361. 740. Ran. 1422. Eccl. 1089.
 — ἐν Ἀπομνημονεύμασι Nub. 247. 361.
 — ἐν Ἑλληνικοῖς Ran. 47.
 — ἐν τοῖς περὶ Ἰππικῆς Eq. 1150.
 — ἐν Παιδείᾳ (Κύρου) Ach. 811.
 — ἐν Συμποσίῳ Vesp. 544.
 Ὀμπρος Pl. 1. 5. 9. 27. 48. 77. 109. 166. 189. 301. 322. 379. 469. 545. 590. 635. 656. 696. 753. 797. 808. 1110. 1170. 1184. Nub. 41. 52. 81. 178. 191. 195. 247. 261. 270. 273. 297. 308. 336. 336 *not.* 354. 378. 400 *not.* 459. 538. 585. 623. 633. 644. 729. 755. 768. 811. 965. 1115. 1191 (?). Ran. 1. 18. 106. 121. 175. 187. 223. 226. 345. 346. 388. 578. 775. 800. 822. 823. 1038. 1043.

1159. 1499. Eq. 91. 137. 152. 150. 160. 255. 330. 414. 485. 663. 696. 703. 771. 791. 1327, 1344. Ach. 1. 3. 7. 16. 17. 24. 26. 68. 81. 86. 106. 114. 142. 204. 211. 217. 230. 236. 239. 263. 265. 266. 279. 285. 295. 308. 330. 332. 345. 391. 398. 410. 411. 415. 479. 549. 559. 681. 739. 771. 961. 995. 997. 1086. 1128. 1158. 1211. Vesp. 36. 85. 92. 128. 184. 338. 369. 502. 544. 555. 606. 648. 730. 855. 1035. 1294. 1348. 1361. 1467. 1478. Pac. 1. 7. 52. 83. 85. 97. 212. 251. 303. 380. 386. 733. 755. 758. 764. 778. 830. 981. 1024. 1047. 1060. 1090. 1167. 1174. 1210. 1216. ΑΥ. 13. 42. 152. 167. 212. 261. 336. 382. 399. 402. 575. 581. 598. 685. 877. 1177. 1310. 1379. 1427. 1473. 1636. 1647. 1705 bis. Eccl. 378. Thesm. 365. 754. 947. Lys. 8. 380. 477. 520. 549. 923.
 Ejus poema Μαργίτης ΑΥ. 913.
 Παλαμίδης Pac. 916. Vesp. 710. 1108. 1122.
 Παναίτιος Ran. 1491.
 Πείσανδρος Nub. 1050.
 Πίνδαρος Pl. 9. 210. Nub. 107. 223. 299. 740. Ran. 320. 439. 963. Eq. 624. 1263. 1329. Ach. 61. 127. 637. Vesp. 306. Pac. 73. 153. 251. 313. 697. 1298. ΑΥ. 515. 929. 941. 1121.
 Ὑπορχήματα ΑΥ. 926.
 Πλάτων ὁ κωμικὸς Pl. 177. 179. Nub. 1419. Ran. 303. 427. Ach. 22. 352. Pac. 313. Eccl. 71.
 Ἀδωνίς Vesp. 1310.
 Ἀμυράρας Pl. 174.
 Δαίδαλος Nub. 663.
 Ἐορταί Ach. 352. Pac. 73. ΑΥ. 798.
 Ζεὺς κακούμενος Pac. 1244.
 Κλεοφῶν Ran. in arg. et 303. 679. 681.
 Λάκωνες ΑΥ. 471.
 Μαμάκλυθοι Ran. 990.
 Νίται ΑΥ. 1297. Lys. 288.
 Παιδάριον Ran. 308. Pac. 733. 948.
 Πείσανδρος Nub. 249. Vesp. 592. ΑΥ. 1556.
 Περιαλγῆς Nub. 109. ΑΥ. 1297.
 Ποιητής Ran. 1159.
 Σκευαί Ran. 367. Vesp. 1312. ΑΥ. 151.
 Σοφισταί Nub. 331. Vesp. 157. Pac. 792. ΑΥ. 299.
 Σύραξ ΑΥ. 168.
 Ὑπέρβολος Nub. 558. ΑΥ. 121. Thesm. 808.
 Φάων Pl. 179.
 Πλάτων ὁ φιλόσοφος Pl. 362. 384. Nub. 360. 609. 1417. Ran. 1374. Eq. 634. Vesp. 730. 795. ΑΥ. 475. 1701. Thesm. 21. 500.
 — ἐν Νόμοις Pl. 55. Eccl. 355.
 — ἐν τρίτῳ Νόμῳ Nub. 1273.
 — ἐν Εὐθύδημῳ Ran. 202.

- Πλάτων ἐν Εὐθύφρονι Vesp. 846.
 — ἐν Θεαίτητῳ Av. 695.
 — ἐν Ἴωνι Pac. 835.
 — ἐν Μενέεινῳ Pl. 823.
 — ἐν Πρωταγόρῳ Nub. 361. Ran. 1513.
 — ἐν Συμποσίῳ Ran. 84.
 — ἐν Φαίδρῳ Nub. 94 (?). Vesp. 1182.
 — ἐν Φαίδωνι Pl. 362.
 Πλούταρχος Pl. 385.
 Πολέμων Av. 645.
 — ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ τῆς Ἀθήνησι
 Ἐρασποθένους ἐπιδημίας Av. 11.
 Πολύχλος Pl. 550.
 Πρόξυλλα Vesp. 1240. Thesm. 529.
 Προδίκου Ὅραι Nub. 361.
 Πτολεμαίου Φιλοπάτορος τραγωδία
 Ἄδωνι Thesm. 1059.
 Ῥιανός Ran. 651.
 Σαλούστιος Pl. 725.
 Σπινυρίων. Δανάη Ran. 367.
 Σαπφώ Pl. 729. Vesp. 1240. Pac. 1174.
 Thesm. 401.
 Σαρδαναπαχὸν ἐπίγραμμα Av. 1021.
 Σέλευκος ἐν τῷ πρὸς Ζήνωννα προτατικῷ
 Thesm. 1175.
 — ἐν τῷ πρὸς Πολύβιον προτατικῷ
 Thesm. 840.
 Σίβυλλα Pac. 1095.
 Σιμωνίδης ὁ Ἀρόργιος Pac. 1148.
 Σιμωνίδης (ὁ Κεῖος) Nub. 1356. Eq. 1321. Ach. 740. Pac. 117. 697. 736. Av. 1410. Ejus μέλη Vesp. 1222. Av. 1301. τέθριπποι Eq. 405.
 Σκολιά Ach. 977. Vesp. 1239. Lys. 1237.
 (Σουσαρίων) Lys. 1038.
 Σοφοκλῆς ὁ γραμματικὸς Ran. 1033.
 Σοφοκλῆς ὁ τραγικὸς Pl. 72. 355. 493. 524 (?). 541. Nub. 1163. Ran. 73. 75. 191. 344. Ach. 75. 638. 710. 961. Vesp. 29. 462. Pac. 531. 697. 1126. 1164. Av. 275. 515. 1240. Lys. 8. 1257.
 Ἀθάμας Nub. 257.
 Αἶας Λοκρὸς Av. 933. Thesm. 21.
 Αἶας μαυτιγοφόρος Nub. 616.
 Αἰχμαλωτίδες Ran. 231.
 Ἀμφίραρος Ran. 481. Vesp. 1510.
 Ἀντιγόνη Ran. 368.
 Δαίδαλος Pac. 73.
 Ἐλένη Eq. 84.
 Ἡλέκτρα Pl. 935.
 Ἰναχος Pl. 727. 807. Eq. 1160. Pac. 73. Av. 1203. Eccl. 80.
 Λαοκόων Ran. 665.
 Μάντις Ran. 588.
 Μῶμος Pac. 353.
 Ναύπλιος Pac. 1126.
 Νιόβη Vesp. 579.
 Οἰδίπους Ran. 73 *not*.
 Οἰκλῆς Eq. 498.
 Οἰνόμαχος Av. 1337.
 Πηλεύς Nub. 1417. Eq. 1099. Av. 851. 857. Thesm. 870.
 Ποιμένες Eq. 1150.
 Πρίαμος Vesp. 289.
 Τεῦχος Nub. 583.
 Τηρέυς Av. 400. 281.
 Τριπτόλεμος Ach. 217.
 Τυρώ Ran. 357. Lys. 138.
 Τυρώ δεύτερα Av. 275.
 Φινεύς Pl. 635.
 Χρύσης Ran. 191. Vesp. 846.
 Στρίχορος Av. 1302. Pac. 775. 800. Ejus μέλη Vesp. 1222. Ὀρέστεια Pac. 797.
 Στράβων Nub. 331 *not*. Eq. 1091.
 Στράτις.
 Ἀταλάντη Ran. 146. Pac. 347.
 Κινησίας Pl. 550. Ran. 404. Av. 1569.
 Ποτάμιοι Pl. 1194.
 Πύττιος (?) Vesp. 1346.
 Τρώϊλος Vesp. 1346.
 Σύμμαχος Pl. 682. 1011. Nub. 817. 864. Lan. 745. 1227. Eq. 84. 755. 963. 979. 1126. 1256. Ach. 472. 877. 1128. Vesp. 2. 1302. Pac. 916. Av. 17. 58. 168. 303. 362, in annot. 440. 704. 877. 988. 994. 1001. 1121. 1273. 1283. 1294. 1297. 1363. 1379. 1681. 1705. Thesm. 393. 710.
 Συνέσιος Pl. 7. 42. 621.
 Σωκράτης (ὁ γραμματικὸς) Eq. 963.
 Σωσιπράτης ἐν τῷ β' τῶν Κρητικῶν Av. 521.
 Σώφρων Pl. 1050. Nub. 756. Ach. 3. 204. 263. Pac. 28. 526. Thesm. 846. Lys. 17.
 Τέρπανδρος Nub. 595. Ach. 13.
 Τηλεκλειδῆς Ach. 860. Av. 17.
 Ἀφρικτιόνες Av. 988.
 Ἡσιόδοι Vesp. 1187. Av. 1126. Thesm. 168.
 Πρυτάνεις Vesp. 836.
 Στεροί Pac. 1040.
 Τήλεφος Pl. 725.
 Τιμαχίδας Ran. 55. 223. 611. 638 (?). 849. 1211. 1270. 1282. 1296.
 Τιμόθεος (Τιμαχίδας ?) Ran. 1453.
 Τιμοκρέων ὁ Ῥόδιος Vesp. 1063. Ach. 532.
 Τραγωδία Ach. 3. 30. Eq. 221.
 Τρύφων ἐν β' περὶ Ἀττικῆς προσφωδίας Av. 877.
 Ὑπερίδης Pl. 725.
 — ἐν τῷ Δηλιακῷ Av. 880.
 Ὑπομνήματα (scholia in Aristophanem) Pl. 385. 1037. Ran. 1248. Vesp. 544. 968. Pac. 758. Av. 283. 556. 1075. 1242. (ubi σχολιακά ὑπομνήματα.) 1403.
 Ὑπομνηματισταὶ Lys. 485.
 Φαεινός Eq. 963. 1129. 1150. 1220. 1256.
 Φάλαρις Pl. 142.
 Φανόδημος Vesp. 1239. Av. 873.
 Φερεκράτης Ran. 1308. Ach. 86. Vesp. 289. 1502. Lys. 158.
 Ἄγριοι Eq. 762. Vesp. 1509. Av. 858. 1294. Eccl. 355.
 Αὐτόμαλοι Pac. 477.
 Ἐπαλήθμονες Vesp. 544. 968. 1034.
 Κραπάταλοι Pl. 388. Pac. 749.
 Παννυχίς Pac. 1242.
 Πέρσαι Ran. 362.
 Χείρων Ran. 1308.
 Φερεκίδης Eq. 1321.
 Φιλέταιρος. Μῆνης Av. 1047.
 Φιλήμων Av. 39.
 Φιλιππῆς ὁ Ἐφέσιος Pac. 1071. Av. 962.
 Φιλοκλῆς. Παιδιονίς τετραλογία Av. 281.
 Τηρέυς ἢ Ἐποψ Av. 281.
 Φιλόξενος ἐν Γαλατείᾳ Pl. 290.
 — ἐν Κύκλωπι Pl. 290. 298. 301.
 Φιλόστρατος ἐν τῷ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως βίῳ Ran. 216.
 Φιλόχορος Pl. 972. 1146. Nub. 213. Ran. 720. 1033. 1196. Ach. 220. 1076. Vesp. 210. 240. 544. 718. 947. Pac. 145. 242. 466. 475. 477. 605. 665. 990. 1031. Av. 721. 766. 997. 1106. Eccl. 193. Lys. 1138.
 — ἐν Ἀτθίδι Lys. 173. 1094.
 — ἐν τῇ τετάρτῃ Av. 556.
 — ἐν τῇ ἐκτῇ τῶν Ἀτθίδων Ran. 218. Lys. 835.
 Φιλόωλιος Pl. 179.
 Πλύντρια Av. 1569.
 Φρόνιχος (ὁ γραμματικὸς) Nub. 756. 967. Pac. 618.
 — ἐν τῇ σοφιστικῇ προκλαρασευῇ Pac. 415.
 Φρόνιχος (ὁ ποιητικὸς) Nub. 556. Ran. 13. 838. Vesp. 300. 380. Pac. 344. Av. 750.
 Ἐφιάλτης Vesp. 1348. Av. 1297.
 Κωμασταὶ Av. 1566.
 Μονότροπος Av. arg. et 11. 997. 1297.
 Μοῦσαι Ran. arg.
 Ποαστρια Av. 1297.
 Σάτυροι Nub. 1154. Vesp. 82. Av. 1463.
 Φρόνιχος (ὁ τραγικὸς) Ran. 910. Av. 750.
 Ἀναῖος Ran. 688.
 Κρόνος Av. 988.
 Μιλήτου ἑλωσις Vesp. 1490.
 Φοίνισσαι Vesp. 220.
 Φωκυλίδης Nub. 240.
 Χαίρις Ran. 1028. Vesp. 672
 Χάραξ ἐν τῷ δ' Nub. 508.
 Χάρης Av. 877.
 Χρησμοὶ Pl. 9. 1002. 1159. Nub. 133. 144. 371. 922. Eq. 729. 886. 1013. 1040. 1659. 1091. Ach. 3. 1153. Pac. 622. Av. 968. 978.

INDEX GRÆCUS IN SCHOLIA.

Vocabula Græcobarbara asterisco notavimus.

* ἄβηνα ad Eq. 767.
Ἄγαθων Τισαμενοῦ Ran. 83.
ἀγαπούσα pro ἀγαπούσα Plut. 642.
Ἄγλαστος πέτρα Eq. 785, 36.
ἀγελίως Ran. Arg. I, 19.
ἀγιότης Plut. 682, 34.
ἀγκιστροειδής Nub. 178.
ἀγκύρωμα Eq. 762, 21.
ἀγκών ἰ. q. νεώσοικος Ach. 96.
ἀγνωτος Ran. 926.
ἀγορά. significationes tres Ach. 21.
ἀγρευτικὸν σῶκον σκευὸς Eq. 262, 20.
ἀγρευτής Vesp. 368.
ἀγριελία Pl. 943.
ἀγριελαιος Pl. 586, 31.
ἀγριοκρόμμυον Pl. 253, 1; 283, 11
ἀγριοπηγός Eq. 464, 31.
ἀγριοχορος Pl. 304.
ἀγροικος ἀγροίκος Nub. 43.
ἀγροτέρα Ἄρτεμις Eq. 660.
ἀγριεύς Ἀπόλλων Vesp. 875.
Ἄγχιμόλιος Ἄγχιμόλος Lys. 1153, 23.
ἀγχνή ἐπὶ ἀγχνή Ach. 125.
ἀγωνίσματα ὀκτώ Av. 292, 8.
ἄβεια περικτιή Nub. 1238, 36.
ἄβεια διπλῶς ἡ ἱστορία Pl. 173, 52.
ἀβημονία ad Ach. 31, 28.
ἀδιάθετος Nub. 1367, 20; Eq. 345, 19.
ἀδιανοητεύεσθαι Av. 1377.
ἀδιάρροιοι γέλωτες Nub. 1073.
ἀδολεσχία. οἱ Ἄττικοὶ ἐκταίνουσι τὸ α
Nub. 1480. *
ἀδολίαντος Pl. 1158.
ἀδροτέρως διαλέγεσθαι Eq. Arg. I, 15.
ἀερόποδες Av. 1354, 8.
ἄζυμος Eq. 1181.
ἀηδίζειν Eq. 946. ἀηδέσθαι ib. 892.
Av. 961.
ἀθάρα Eq. 103, 17. ἀθάρας ἀθήρας Pl.
673.
ἀθέσμως Nub. 1371, 52.
* ἄθη ad Pl. 1206, 42.
Ἄθηνᾶ σώτειρα Ran. 378.
Ἄθηναία πολιτὶς Av. 828.
Ἄθηναίων correpto αι Polyzelus Pl.
550, 35.
Ἄθηνᾶς νοαὶ δύο ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως
Eq. 1169.
Ἄθηνᾶς Av. 574.
Ἄθμονος cuius tribus sit Pac. 190.
ἄθροος Ach. 26.
ἀθυρολογητρία Eq. 436, 5.
αἰγίπους Ran. 230, 17.

Αἴγλη Pl. 701, 30.
αἰγοβάτης Ran. 230, 9.
αἰθαλοκομμία Eq. 696, 51.
αἰθρία producto i Nub. 371, 18.
αἵματοδεκτικός Th. 754.
αἵματοποτεῖν Eq. 198, 1.
αἰσθάνεσθαι. αἰσθανθεῖς Ran. 644.
αἰσθάνονται Lys. 1089.
Αἰτναῖοι Ἰπποῖ Pac. 73, 37.
Αἰτναῖοι κάνθαροι Pac. 73.
αἰχμαλωτισμός Nub. 186, 37.
αἰψήρος Nub. 1225.
ἀκαλήφη Eq. 422, 19.
ἀκαρόχος Av. 1473, 19.
ἀκαρεῖ Pl. 244, 16.
ἀκαρῶς Pl. 244, 23.
ἀκαταμάκτος Lys. 656.
ἀκαπτος Lys. 933.
ἀκολος Eq. 51; 263; 404, 46.
ἀκολοθητικός Ach. 977.
ἀκριβολογεῖσθαι ἰ. q. φεῖδεσθαι Pl. 588.
ἀκρόβρυον Eq. 675, 47.
ἀκροθώραξ Ach. 1133, 25.
ἀκροκένταυρος. de accentu Ach. 142.
ἀκρομέσσοος Ach. 1133, 25.
ἀκροχολία Ach. 211, 5.
ἀκρόβολος Eq. 41, 46.
ἀκρωτηριάζειν Lys. 1093, 1094.
ἀκτέον Nub. 1131, 19.
ἀλαζονικός Vesp. 325.
ἀλαζονικῶς Av. 1028.
ἀλέα Ran. 246.
ἀλειπτικῶς Eq. 492.
ἀλεκτρονίς ad Nub. 226, 51.
Ἄλεξηνωρ Pl. 701, 31.
ἀλέπτος Lys. 735, 737.
ἀλετρεῖν Nub. 1360.
ἀλετριδανος ἀλετριδανος Pac. 259.
ἀλεώρα Ran. Arg. I, 21.
ἀληθείας, ταῖς, Ach. 654, 10.
Ἄληθες ἀληθές Eq. 89; Pac. 1071, 31.
ἀλίβαντες Ran. 186, 15; 194, 21.
ἄλικα (alica) Vesp. 737.
Ἄλιμους Ἀεοντίδος φυλῆς Av. 496.
ἀλίσκειν Nub. 167.
Ἄλκηστις Vesp. 1239, 43.
Ἄλκιβάδα τέσσαρες Ran. 1422, 85.
ἄλκωνοπίδες s. ἄλκωνοίδες ἡμέραι, Ran.
1309; Av. 250, 41; 1594.
ἄλλά δὴ Ran. 1506.
ἄλλακτόν Ran. Arg. IV, 7.
ἄλλαντοποιός Eq. 490.
ἄλλ' ἢ Ran. 506, 8.

ἄλλοκτονία Pac. Arg. I, 6.
ἄλλος. καὶ ὁ Χαίρεφῶν δὲ τοιοῦτος ἄλλος
ἔοικε θαψία Vesp. 1413, 35.
ἄλλόχρους Pl. 530.
ἄλλως τε δὲ καὶ— Vesp. 41.
Ἄλιών Av. 281, 28.
ἄλουτιᾶν Nub. 442.
ἄλυεν Ach. 31, 30.
Ἄλυκος Lys. 403.
ἄλυσειδάτος ad Pac. 1224.
ἄλφιστοποιεῖν ex ἀλφιστοπωλεῖν congu-
ritum Pl. 1037.
ἄλωσιν, ἄλω Eq. 392, 39.
ἄμαλδύνειν Pac. 380.
ἄμαξιον Nub. 864.
ἀμαρτησία Eq. 445, 19. διαμαρτῆσαι
Eq. 694.
ἀμδλώθριον (ἀμβλωθριδιον) Nub. 137,
38.
ἀμελητής Av. 639.
ἀμνημονεῦσι χρόνοι Ran. 1266, 31.
ἀμνιον Thesm. 754.
ἀμολγός Eq. 963, 16.
ἀμοργίς Lys. 735.
Ἄμοργου, Ἄμοργουῆτος Lys. 150.
Ἄμπελίτη Ἄμπελίωτης Pl. 925, 32.
ἀμπελόπρασον Eq. 677.
Ἄμπρακιώτα s. Ἄμπρακιώται Pl. 1002,
14.
ἀμπρεῖν ἐπὶ ἀμπρον Lys. 289.
ἀμύλατος Pac. 1195.
ἀμψιανακτίζειν Nub. 593, 26.
ἀμψιβάλλειν *ambigere* Ran. 78.
ἀμψικαντὶς Eq. 1236.
ἀμψικόλοος Ran. 8; Eccl. 833.
ἀμψιμάσχαλος ad Eq. 882.
ἀμψιπλίξ Ach. 217.
ἀμφορικὸς κάδος Av. 1032.
ἄναβάτης Ἰτίο Ach. 321.
ἀναδελφίς Pl. 748.
ἀναγκαῖα, τὰ, sensu obsceno, Pac. 1176.
ἀναγκασιώτερα ἐξηγησις Pac. 1230.
ἀναγκαρὰ τῶν λέξεων Vesp. 496.
ἀνάξιμα Av. 1243.
ἀναζυγοῦν Nub. 744.
ἀναθυμῶν κόπρον Ran. 186.
ἀνακίεσθαι ἐν συμποσίῳ Vesp. 1214.
ἀνακινεῖν Ran. 320, 25.
ἀνεκρέμων Pl. 1054, 2.
ἀνακλεῖν Ach. Arg. I, ad calc.
ἀναμάττειν Pl. 669.
ἀναμωκᾶσθαι Ran. 1323.
Ἄναξαγορικὸς Ἄναξαγορείος Nub. 380.

- ἀνάκτιστα ἀνακαιστικά Ran. 354, 19, 27.
ἀναπόδοτον Ran. 1285, 8, 20.
ἀναποιεῖν ἰμάτιζ Pl. 1063.
ἀναπολεῖν Vesp. 1284.
ἀνάπτει τὸν μοιρῶν δαλόν Ran. 1238, 35.
ἀναπερύσσειται Eq. 1344, 46.
ἀναρριχᾶσθαι Pac. 70.
ἀναρρῖνει Pac. 890, 37.
Ἄναρρῖσις Apaturiorum dies Pac. 890.
ἀναστολή Lys. Arg. I, 9.
ἀνασχομαι εἰ ἀνέχομαι Ach. 297.
ἀνάτασις Ach. 16.
ἀνατεταμένως Ran. 1282.
ἀνατορά Av. 13, 52.
ἀνατορά τοῦ θένου Ach. 179.
ἀνατορᾶν Pl. 669.
ἀνάγωμα Eq. 527, 49.
ἀνδρογῶνος ἀνδρόγη Av. 122, 47.
ἀνδράντες φυλῶν Pac. 1183, 62 sqq.
ἀνδρῶνος Ran. 47, 29.
ἀνείδος Ran. 1497.
ἀνελευθεριότης Pl. 590, 51.
ἀνέθοτος Ach. 180, 7.
ἀνεόχλητος Av. Arg. III, 1.
ἀνετικωλύτως Nub. 25, 8; Eq. 379; adjct. Eq. 527, 48.
ἀνεπίτατος Pl. 83.
ἀνέρχσθαι. ἀνέλθῃς i. q. ἀνελύθη Pac. 125.
ἀνησιδώρα Av. 971.
Ἄνθεστῆρια Ach. 961.
ἀνθόσμιος εἰ ἀνθοσμίας Ran. 1150.
ἀνθρακακώστης Ach. 326.
ἀνθυποφέρειν Ran. 1418.
ἀνιμῶν Eq. 772.
ἀνίσχυρος Pl. 946, 5.
Ἄνος κρίβανον Ach. 86, 48.
ἀνοδος ἤλιου Av. 835, 52.
ἀνοδος Thesmophoriorum dies primus Thesm. 80.
ἀνοηταίνειν Av. 1003.
ἀντάρτης ad Eq. 452.
ἀντεμπαίειν Pac. 1112.
ἀντεμφαίνειν v. l. ad Pac. 476.
ἀντεστραμμένως Vesp. 1365.
ἀντενποιεῖν Pl. 1030.
Ἄντζα Pl. 784, 12.
ἀντιβάτης Vesp. 201.
ἀντικαλλάσσειν Nub. 640.
ἀντικολακείν Eq. 725, 52.
ἀντιλύπησις Ran. 844.
ἀντιπρόσωπος Thesm. 902.
ἀντιπίπτως Vesp. 136.
ἀντίσιγμα Ran. 153, 40.
ἀντιστρέφειν *antistropham esse*, Ach. 1037. *ἀντιστρέφουσα*, ἢ *antistrophia*, Pac. 383, 21.
ἀντιστροφή Nub. 595, 27 sqq., 949; Ran. 440, 24; Eq. 616, 49, 7.
ἀντίστροφος i. q. ἀπόστροφος Pl. 3, 21.
ἀντίστροφος, ἢ, Nub. 333, 16; 518, 49; 595, 39, 3; Eq. 503, 2; 683; Pac. 485, 797, 53 sqq.
ἀντίστροφος, ὁ, Ran. 970, 31.
ἀντιστρόφος Pl. 1131.
ἀντιφάμακος βοτάνη Pl. 803, 38.
ἀντιζῆλος Ach. Arg. I, 29.
ἀντίχειρ Ach. 217.
ἀντίφυλος Ran. 330, 44.
ἀντιφωμίζειν Eq. Arg. I, 25.
ἀντροθα Pac. 313, 27.
ἀνυπόκριτος Av. 798, 46.
ἀνυπόκακτος Ran. 1344, 10.
ἀνύνει ἀνύνει Pl. 229; Vesp. 30.
ἀΐστος ἐν ποιήσει Ran. 86.
ἀξιόλογοι τὸν τρόπον ἵπποι Pac. 73, 38.
ἀξιοπιστεύεσθαι Nub. 876.
ἀξιωματικός Pl. 550, 28.
ἀπαγγέλλειν ποιήματα, ἀπαγγελία ποιημάτων εἰς τὸ θέατρον Vesp. 1109.
ἀπάγειν τὸν ἐαυτοῦ βίον Pac. 363, 37.
ἀπαίολη ἀπαίολη Nub. 1150.
ἀπαίταιν i. q. ἀποδέχσθαι Eq. 408, 17.
ἀπαίτησις ἀπάτησις Eq. 924.
ἀπαιωρεῖσθαι Pl. 590, 47, 49.
ἀπαίωρησις Pl. 590, 46.
ἀπαλέξειν Nub. 1063, 14.
ἀπαναισχυνηταίν Nub. 1216.
ἀπαρασκείαστος Av. 392.
Ἄπατορία Ἄπατούρια Ach. 146, 16 sqq.
Ἄπατούρια Pac. 890.
ἀπατουσῶν Pl. 271, 5.
ἀπαμφαίνειν Pac. 476.
ἀπεριέργως Pac. 25.
ἀπερισκεπτος Ach. 630.
ἀπηγέστερον Nub. 123.
ἀπιχνοῦν Pac. 482, 35.
ἀπισχυρίζεσθαι Pl. 1096, 24.
ἀπλοικός Ran. 82.
ἀπλοικῶς Nub. 627, 35.
ἀπλόξ Ran. 1459; Vesp. 738; Av. 122, 44.
ἔπλωμα Av. 1218.
ἀπόδραγμα Vesp. 968, 53.
ἀπογλύφειν Pac. 483, 5.
ἀποδέκτος λέξις Ach. 272.
ἀποδιοκομπεῖσθαι Ran. 1340.
ἀποδυσπεταῖν Pl. 361; Vesp. 1; Eq. 608, 16.
ἀποθεραπεύειν Eq. 776.
Ἄποθεριον Pl. 1121, 28.
ἀπόθεσις τοῦ λόγου Nub. 176, 1075.
ἀποθετικὸν σχῆμα Pl. 8.
ἀποκερδῆσαι Pac. 1094.
ἀπόκινος Eq. 20.
ἀποκοπή χοροῦ Lys. 1189.
ἀπολεπίζειν Nub. 811, 47.
ἀπολέπισμα Ach. 469.
Ἄπολλῶνια, τὰ, Nub. 134.
ἀπολογίζεσθαι Pl. 902.
ἀπόλυμα Eq. 1401.
ἀπόλυτρον Eq. 1401.
ἀπόλυτος Av. 63.
Ἄπομαδίζειν Eq. 373, 6.
ἀπομύμρασθαι Nub. Arg. V, 32.
ἀπομοσούμενον (ἀπομασόμενον Valck.) Eq. 814, 39.
ἀπομισθοῦν Pac. 347, 37.
ἀπομύζειν Pl. 293, 41.
ἀπονοεῖσθαι Ran. 833.
ἀπόψωμα v. l. ad Pac. 48.
ἀποπέμπειν εἰκόνα Nub. 366, 11.
ἀποπίεσμα (ἀποπίασμα V.) ἐλαίων Nub. 45; Eq. 806, 40.
ἀποπλάνημα Nub. 729.
ἀποπνευματίζειν Pac. 891, 18; 892.
ἀπορνήσις Av. 212.
ἀπορρηθῶσθαι Av. 654.
ἀπορραφανίδωσις Pl. 168, 37.
ἀπορρητα Ran. 362, 11 sq. et ad Thesam. 363.
ἀποσκέπτεσθαι Nub. 1290, 42.
ἀποσκίρωμα Ach. 553.
ἀποσοθητής Pl. 359.
ἀποσοπηγίζειν Eq. 909, 1 et Pl. 817.
ἀποστολάγμα Pac. 1184.
ἀπόστροφον ποιεῖσθαι Proleg. I, 47.
ἀποσυγγράφειν Nub. 107, 35.
ἀποσχεδιάζειν Vesp. 544, 35; 1169, 42; Pac. 990, 18.
ἀπότασις Av. Arg. II, 1.
ἀποτάσσεσθαι Av. 705.
ἀποτινάσσειν χιτῶνα Ach. 346.
ἀποτυμικανίζεσθαι Av. 1017.
ἀποφρασις ἀπόφρασις Ran. 1150, 2.
ἀποφρατικός ἀποφρατικός ad Pl. 505, 9.
ἀποφρατικῶς Pac. 1290. ἀποφρατικῶς ἀποφρατικῶς Ran. 1150, 2; Av. 1329.
ἀποφυλλίζειν Ach. 158; Pac. 1147.
ἀπαργασούνη Nub. 1007.
ἀπόρρολος Vesp. 1311; Eccl. 126.
ἀπορρόλος Ran. 1340, 1.
ἀπρακτικῶς Pl. 579, 41.
ἀπραχῶσθαι Pac. 70, 4.
ἀπραχῶ Pac. 70, 7.
Ἄργεννοῦσα Ran. 541, 7.
Ἄργεννοῦσαι ad Nub. 6, 22.
Ἄργινοῦσα Ran. 33, 35, 40; 191. Ἄργινοῦσα ib. 35, 7.
ἀργύρια Nub. 756.
ἀρδάνιον Eccl. 1033.
ἀρέσκειν cum accusat. Ran. 103.
Ἄρης καὶ Ἐνυάλιος Pac. 57.
ἀρηθῆσαι Pl. 948.
Ἄρμας Lys. 468, 36.
Ἄριόνος μῦθος Ran. 1315, 16.
Ἄριστόνικος Laidis amator, Pl. 179, 10.
ἀριστοποιεῖν Vesp. 613.
Ἄριστων Ran. 78, 12.
ἀρκετός Pl. 483, 1093, 1.
ἀρκτηεῖσθαι Lys. 645, 30. ἀρκεταῖν ibid. 33.
ἀρματώλια Pac. 415.
ἀρματῶντος ἀρμαζῶντος Nub. 253, 2.
ἀροῦ Nub. 730.
ἀροσίμη γῆ Lys. 1174.
ἀροτρία Pac. 1158.
Ἄρουλλα Ach. 868.
ἀρρητοποιός Pac. 883, 24.
ἀρρητορῶς Lys. 642.
ἀρρητος, ἢ, ἀρρηχῆ Av. 1309.
ἀρρηνόκοιτα Pl. 153, 36.
ἀρσις Thesm. 274.
ἀρτάβη Ach. 91.
Ἄρτεμις χαλκίκοις Lys. 1300.
Ἄρτέμιον περιφόρητος Ach. 850.
ἀρτίσκος Pac. 1196.
ἀρτῶθη Pl. 763.
ἀρτεσκίαν ἀρτεσκάλια Vesp. 1403.
ἀρτυρική βίβα Eq. 894.

- Ἄρχεννος ad Av. 574.
 ἀρχιλοστής Nub. 52, 28.
 ἀρχιτεκτονία Pac. 143, 11.
 ἀρχοντιῶν Vesp. 342.
 ἀσθετος Acl. 18.
 ἀσπγγεῖν Pl. 1098.
 ἀσπῆμωσ Acl. 472.
 Ἄσκληπιοὶ δύο Pl. 621, 35.
 Ἄσκώλια, ἀσκωλιάζειν Pl. 1129.
 ἀσπάλαισ σπάλαισ ad Acl. 879.
 ἀσπίς i. q. τάξις Lys. 282.
 ἀσπιεύσθαι Acl. 1058, 19.
 ἀσπιεύσθαι Nub. 800, 53. Eq. 434, 30, 1203.
 ἀσπιεύσθαι Eq. 345, 22.
 ἀσπλον Thesm. 224.
 ἀσμπαθής Pl. 424, 32.
 ἀσυνάρτητος Ran. 1316, 1340, 2.
 ἀσυντοποῖός Ran. 1286.
 ἀσπυρρώνωσ Pl. 560.
 ἀτέχωνσ ἀτέχωνσ Pl. 109, 13, 22.
 ἀτνεῖν Pac. 482, 21.
 ἀτόπιμα Vesp. 1001.
 ἀτρεμῖζειν Nub. 740.
 ἀτταγῆν Vesp. 257.
 ἀττελαθοσ s. ἀττελαθοσ Ran. 932, 21; Acl. 150.
 Ἄττικη διήρητο εἰσ δ' μερίδασ Lys. 58.
 αὐήρ Pac. 831, 30.
 αὐληφόδσ Acl. 16.
 αὐλοσ γέγονα περιμένων Ran. 194, 18.
 αὐρα non αὐρα Ran. 314.
 αὐροφόρητοσ Ran. 1437, 25.
 αὐταρκεῖν Av. 893.
 αὐτοὶ i. q. οἱ Ἄττικοὶ Nub. 315, 30; 928; Ran. 990, 13; Av. 695, 36.
 αὐτοκλήτοσ Pl. 1190.
 αὐτοκλήτωσ Av. 1562.
 αὐτοπροαίρετοσ Pl. 1190.
 αὐτοπροσώπωσ Nub. 146.
 αὐτοπώλησ Pl. 1155, 34.
 αὐτοσχέλιοσ Eq. 539.
 αὐτοσχεδίωσ Ran. 303, 29.
 αὐτουργεῖν Av. 893.
 αὐγέτιον Pac. 142.
 ἀφαιρέτιον Eq. 921, 37.
 ἀφειρηρία Eq. 1159, 33.
 ἀφήγησισ (διήγησισ v.) Nub. 1864, 11.
 ἀφιζήριμα Nub. 83, 32.
 ἀφιέρωται ἀνιέρωται Pl. 733, 17.
 ἀφόδευμα Pac. 137.
 ἀφοδεντήριον Pl. 1184, 8.
 ἀφορίζειν Ran. 1465, 6.
 ἀφοσίωσισ Eq. 1151, 11.
 Ἄφροδιτιον in Πιρῶο Pac. 145, 24.
 Ἄφροδιτη ἄνοσια Pl. 179, 27.
 Ἄχαιοσ, Μέροποσ υἱόσ Pac. 363, 54.
 ἀχάνη Acl. 108.
 ἀχαρίτωσ ἀχαρίστωσ Acl. Arg. I, 14.
 Ἄχερδοῦσ Ἰπποβοωντιόδοσ φυλῆσ Eccl. 362.
 ἀχυρόσ Vesp. 1310.
 ἀχυρών Vesp. 1310.
 ἀψικωροσ Eq. 518.
 Accentus diminutorum in ιον, ad Plut. 1097, 39 sq.
 βαδίζειν. βαδίσσεται (βαδίζετε R.) Pac. 500, 34.
 βάθριον Thesm. 261.
 βαθῆσ (barbatus) Ran. 965, 50.
 βαθῆσ τοῖσ κακοῖσ Acl. 856.
 βαῖτα Vesp. 1138. Nub. 10, 7.
 βαῖτη Ran. 1459, 26; Vesp. 738; Av. 122, 46, 51.
 Βάκιδοσ τρεῖσ Pac. 1071.
 *βάκλια Pl. 476, 47.
 Βάκχοσ Eq. 408.
 βάλανωσ scirionis Pl. 278, 29.
 βαλθῆσ Eq. 1159.
 βαλλαντιοτόμοσ Vesp. 1187, 32.
 *βαλσαμεικίον Pl. 925, 34.
 βαρβαρώδοσ Pac. 753.
 *μπαρμπερεῖον Pl. 338, 45.
 βαρρρημῶν Ran. 839.
 βασιλεύσ, ἀρχή τισ Acl. 1224.
 βασιλεύσ et τύραννοσ differunt Acl. 61, 52.
 βασιλικόσ θρωσ Pac. 1078, 54, 1.
 βάσισ metrica Nub. 651, 39.
 βάταλοσ Pl. 1011, 21.
 Βατηρία βακτηρία Pl. 272, 10.
 βάτοσ Pl. 1011, 24.
 Βατραχίον Eq. 522, 16.
 Βατραχί: Eq. 522, 17.
 Βατύλη Pl. 1011, 15.
 Βανκιμώδοσ Eq. 20.
 Βαῦνοσ Acl. 86, 38.
 βδέειν Acl. 256; βδέετσ Pac. 87.
 βδέλυμα Pl. 454, 28.
 βέκκοσ Nub. 397, 37; βέκ *ibid.* 1.
 Βελλεροφόντησ ἀπατήσασ τήν του Προφτου γυναῖκα Pac. 141, 50.
 βελονθήκη Pl. 175, 1.
 βηλόθυρον Ran. 938.
 βήλον Ran. 938.
 βινεῖν etymologia Ran. 740.
 βινεῖν, κινεῖν ad Pl. 193, 1.
 βλεφαρίζειν Eq. 292.
 βλημῶν γλήχων Pac. 712.
 βλιάζειν Av. 530.
 βλίττειν Eq. 794.
 βόημα Ran. 249, 36.
 βόηστεσ Acl. 744.
 βόλιδοσ βόλιτοσ Eq. 658, 3; Acl. 1026.
 βολίτου δίκη Eq. 658, 5.
 βομβήκια Nub. 158, 42.
 βορός. de accentu Pac. 38.
 βόσισ Nub. 71.
 βόσκημα Acl. 811.
 βοσκόσ Av. 465, 3.
 βότουλοσ Eq. 490, 8.
 βουγάτοσ Pl. 873, 47.
 βούλωσσοσ Pl. 873, 47.
 βουκεφάλσ Nub. 23, 47.
 Βουκεφάλεια Nub. 23, 50.
 βούλευμα, βούλημα Pl. 498.
 βούλεται δηλώσαι vel δηλώσειν Acl. 850, 11.
 βουλήσ εἶναι Thesm. 808, 29.
 Βούταλοσ Av. 574.
 βούτεινα Pl. 873, 46.
 *βουρδωνάριοσ Thesm. 491.
 βούσ. βόσ Acl. 1018, 1027, 1031.
 Βουταλίον Ran. 090, 17.
 βούτομον Ran. 244.
 Βρασιόδοσ Τέλλιδοσ καὶ Pac. 282.
 βραγκυκεφαλῆκτωσ Pl. 253, 11.
 βρενθῦσθαι etymologia Pac. 25, 49.
 βρονταριτσ Ran. 1356, 29.
 βροντεῖον Nub. 292, 294.
 βροντώδοσ Ran. 814, 16.
 *βροδλα Pl. 663, 7.
 *βρόλον Pl. 720, 36.
 βυθόσ βυσοσ Ran. 138.
 *βυκνικονταρογένησ Ran. 966, 21.
 βυρσεῖον Acl. 724, 37.
 βυρσεῖσ Eq. 44, 369, 40.
 βυρσοδέφησ Ἄσιανόν, σκυτοδέφησ Ἄττικόν Pac. 259, 14.
 βύρσον Pac. 965.
 βωλοκοπεῖν Pac. 566, 1148.
 γάλα succius Pl. 719.
 γαλακτώδοσ πλακοῦσ Pl. 999.
 γαμειν. ἐγάμησε ἔγγημα Eccl. 1042.
 γαμειν sensu obsceno Pl. 1081, 49.
 γαμηλία Ἡρα Lys. 217.
 γαμητήσ Nub. 1068, 35.
 γαργαίρειν Acl. 3, 16.
 γάρφαρα Acl. 3, 15.
 γαργαρεῶν Eq. 374.
 Γαργητόδοσ Αἰγυπίοσ φυλῆσ Thesm. 894.
 γαῦλοσ et γαυλόσ Av. 598.
 γαιτονεῦσιν τῶ θανάτω Nub. 846.
 Γελάδοσ i. q. Ἐγελάδοσ Ran. 501, 29.
 γελάστροα Thesm. 1059.
 γελοιάζειν Vesp. 58, 368.
 γελοιοποιεῖν v. l. ad Vesp. Arg. I, 29.
 γελοιοσ γελίοσ Ran. 6.
 γελοιώδοσ Vesp. 566.
 γελοιωδόσ Pl. 681, 17.
 γελοιοκοπεῖν Pl. 1129, 42; Ran. Arg. I, 12; Vesp. Arg. I, 29.
 γελοιοποιοὶ ῥήσισ Pac. Arg. I, 35.
 γεμίζειν Ran. 244, 14.
 γενάρχησ Nub. 571, 3.
 Γενετυλλίσ Nub. 52, 48; Thesm. 130; Lys. 2, 19.
 γενήσωνται v. l. ad Eq. 926.
 γεννάται σελήνη Nub. 1134, 39.
 Γεραιστόσ Eq. 561.
 Γέτασ Acl. 243, 25.
 γετοπονία γετοπονία Nub. 5, 17.
 γεωργεῖν καὶ καρποσθεῖν ἀλλασμίοσ πόνοσ Eq. 392.
 γεωργικώσ Acl. 275.
 γήνιοσ Ran. 1149.
 Γηρουνοῦσ Eq. 416.
 γήρωσ γήρουσ Nub. 855.
 γίγαρτον Acl. 275.
 γλάνισ Eq. 1004.
 γλαυῖ et γλαυῖ Vesp. 1086.
 γλαυῖ. γλαυῖα γλαυῖαν Av. 515, 14.
 γληχῶ et γλήχων Acl. 861.
 γλισχρία, γλισχρων Pac. 193, 4.
 γλουτόσ Eq. 484.
 γλυκίδιον Eccl. 1174.
 γλύκισμα Pl. 660, 28.
 γλωσσηματικόν Av. 1083.
 γραφεῖν κναφεῖν Pl. 166.
 γρώφισ Pl. 166.
 γνώμη. κατὰ γνώμην ἐμῆν εἰ κατὰ γνώμημασ τὰσ ἐμάσ Pac. 282.
 γογγίζειν Ran. 745, 21.
 γογγυλώδοσ Pac. 788, 10.

γοητευτικά περίεργα Pl. 590, 45.
 γόνος ὀρνίθων Ach. Arg. I, 26.
 γόνυ. γόνους Ach. 1174, 39.
 γονυπετεῖν Eq. 142.
 γονυπετεῖσθαι Av. 501, 26.
 γοργός και εὐκίνητος Pl. 561, 7.
 γοργός Pl. 325, 24.
 γούνα Nub. 72.
 γραῖζας, γραῖαι Pac. 812; Eccl. 890.
 γραῖζος Pac. 812, 50.
 γραπτός λόγος Vesp. 961.
 γρύ. οὐδὲ γρύ φθέγγεσθαι Pl. 17, 21.
 γρυλισμός Pl. 17, 5; 133, 23.
 γρυτάρης Pl. 17, 9.
 γρύτη, γρυτοπώλης Pl. 17, 7.
 γύλιος Pac. 527, 788, 15.
 γύμασμα μονοφθόγων Ran. 943.
 γυμνή τῆ κεφαλῇ κατὰ τὴν παρομίαν
 Prol. II, 6.
 γυναικωδᾶς Thesm. 575.
 γωνιαίος Pl. 1059.
 γωνιακός Pl. 1059.
 δαιμονιώδης Ran. 293.
 δαίμων ad Pl. 883, 27.
 Δάνης Vesp. 836, 6.
 δαλόν Pac. 939, 22, 24
 δαλός. ἀνέπτειν τὸν μοιρῶν δαλόν Ran.
 1238, 35.
 δαμάλη Nub. 749, 12.
 Δάος Ach. 243, 25.
 δαιλαϊότης Eq. 1151, 23.
 δαιν i. q. δέον Nub. 1065.
 δεκάτη infantim Av. 494.
 δεκέμβολος Av. 1256.
 δεκτέον, *accipiendum, intelligen-*
dum, i. ac. 143, 8.
 Δελαρά Ach. 739, 786.
 δεσφίς ὄργανόν ναυτικόν Eq. 762.
 δερυάλλειν Nub. 733, 1.
 δεσφικῶς Vesp. 943.
 δεμάζειν Lys. 601, 54
 δεσφάροι Nub. 37.
 Δημήτηρ χοιροκτόνος Pac. 374.
 Δημήτραν Pac. 214, 298.
 Δημήτρας Thesm. 948.
 Δημήτρια, τὰ, Ran. 338.
 δῆμος δήμου Σφῆττιος Nub. 144, 22.
 τῶν δῆμων Prol. XI, 2; XII, 2;
 Ran. 86, 49; 541, 5; 886; 997, 19,
 38. τὸν δῆμον Ach. 603, 3. v. l. ad
 Ran. 997, 19. τῷ δῆμῳ ad Ran.
 997, 38.
 δεμούσθαι Lys. 601, 1.
 δεμοφιλής Pl. 550, 37.
 δεμωδεστέρας Ran. Arg. IV, 7.
 δια. Θουκυδίδης διὰ τῆς ε' ἰσορῆαι Ach.
 270.
 δια producto α Nub. 817.
 διαβάλλειν διαβολήν Nub. 247.
 διαθετικός Nub. 449, 20.
 διάγλυμμα Ran. 819, 44.
 διακρυπτητής Eq. 277, 24.
 διαγωνίζεσθαι τὸν βίον Lys. 601.
 διαγωνισθεῖς Nub. Arg. III, 8.
 διακρητύττειν Ran. 79.
 διακόπτειν *interpellare* Vesp. 652.
 διακόμησις Pl. 21, 38.
 διακρατεῖν Lys. Arg. II, 6.

Διακρία Vesp. 1233, 14.
 διαλακωνίζειν Vesp. 1169, 41.
 διαλαμπρός Pac. 774.
 διαλείπειν Ran. 257, 6.
 διάλεκτος et διαλέξις Nub. 317, 46;
 318, 11
 διαλελυμένος, *oratione soluta*, Eq.
 941, 10.
 διαλογίζεσθαι Vesp. 783.
 διαλακωνίζειν Vesp. 1169, 40.
 διαμαρτῆσαι Eq. 694.
 διαπαννυχίζειν Thesm. 96.
 διαπεραίνεσθαι συζυγίαν ὁμομορφῆ Pac.
 1127, 13.
 διάπλασμα Vesp. 616.
 διαπληκτίζεσθαι Av. 440, 27.
 διαπόμψις Pl. 651.
 διαπρυσίως Pac. 482, 28.
 διαπρόου, *desfaire*, Nub. 549, 26.
 διαπρινάσθαι Eq. 1150, 19.
 διαρτίζειν Vesp. 440.
 Διάσια Nub. 408.
 διασκευή Ran. 1090. *Apparatus sce-*
nicus Prol. II, 9.
 διασκορπίζειν Nub. 287.
 διασκορπίζειν τῆ λαμπάδι Lys. 1239.
 διασυρμός Pl. 407, 22; 797; Nub. 140,
 6; 320, 39; Eq. 344.
 διὰ ταχέων, διαταχέως Pac. 1, 33.
 διατιθέσθαι. εἰς τί μὴ διαθήσις Vesp. 697
 δίαυλος Av. 292, 2.
 διατιθέσθαι τὴν μητέρα Vesp. 1178.
 διατιθέσθαι τὴν βῆσιν Nub. 1352.
 διατιθέσθαι ἐφ' ἑαυτὸν Ach. 31, 30.
 διατυποῦν χωρίον Ran. 186, 13; Eq.
 1151, 14.
 διατύπτεισθαι Eccl. 964.
 διαυγάζειν Pl. 744.
 διαύλιον δίαυλον Ran. 1264.
 διαυλοδρομεῖν Av. 292, 2.
 διαφώρας διαφερόντως Nub. 361, 48,
 διαχλευάζειν Ran. 320, 26.
 διάχυσις και διαρότης Ach. 265.
 διάχυσον Vesp. 1211.
 διαψήφισις 855, 16.
 διδάσκαλοι cur dicantur poetæ Pac.
 Argum. I, 8.
 διδοῦσιν Eq. 490; διδόσιν 494, 21.
 διδυμικός Ἀπόλλων Lys. 1281.
 διελεγκτικός Nub. 50, 39.
 διεκλυσμός Ach. Arg. I, 19.
 διευριπιδίζειν Eq. 19.
 διέγεια, Pac. 939, 9.
 διήρης ὑπερῶν Ran. 1159, 13.
 διηγεῖν Pac. 1159, 23.
 διθύραμβος i. q. διθύραμβοποιός Ran.
 357, 12.
 διιπτέικαι χρόνος Pac. Arg. II, 16.
 διισμονίζειν Thesm. 648.
 δικαιολογίζεσθαι Ach. 362.
 δικαιολόγος Av. 1705, 28.
 δικαιοπραγής Av. 1354, 11.
 δικασίς Pl. 277, 7.
 δικαστήριον i. q. ἐκκλησιαστήριον Eq.
 42, 10; Pac. 680.
 δικαστικός μισθός Ran. 140, 4, 10; Eq.
 51, 12; Vesp. 88, 13 sq.; 300, 684.
 δικιλής Eq. 641, 12.

δικορραφεῖν Ran. 1465, 14.
 δικορραφία Nub. 1019; Ran. 1025, 40.
 δικροστος Pl. 729.
 δικτυώδης Vesp. 99.
 δίνης Nub. 380, 5.
 διέξου Thesm. 347.
 διοικήτρια Eccl. 212.
 διολισθαίνειν, διολισθαίνειν ad Nub. 449,
 25.
 Διονυσιακὸν δῶμα Nub. 337.
 Διονύσος μελάναιγις Ach. 146, 35.
 διορατικώτερον Pl. 1048, 44.
 διορθωταί Ran. 1286.
 Διὸς Κόρινθος Ran. 439.
 διοσφραίνειν Ran. 1075.
 διπλοσημιασῆς Pac. 775, 35.
 διπλοῖς Av. 122, 53.
 διπλοσημιασῆς Nub. 225, 39.
 δικοδία Lys. 1243.
 Διπόλεια Pac. 420.
 δικταγμός Eq. 22, 31.
 δικτακτικός Pl. 147, 2.
 δισηχία τετράμετρα Eq. 284, 9.
 δισηχίαι περίοδοι Ach. 929.
 δισηχία Nub. 476, 54; 1345, 5; Pac.
 346, 7.
 δισηχίον Nub. 476, 50, 52.
 δισυλλαβία, δισύλλαβον Eq. 1263, 35.
 διυλιστήρ Pac. 535.
 διυριστήρ Ran. 121.
 διχορία Ran. 354, 22; Lys. Arg. I,
 29.
 διχῶς de duplici lectione Eq. 1285;
 Thesm. 1051, 1176; Lys. 493,
 1300.
 διώβολον δικαστικόν Ran. 140, 4.
 διώβολον ἐκαλησιαστικόν Pl. 171, 6.
 δοιδυ Pac. 259.
 δοιδυε αὐτα proverbium Eq. 984.
 δολιότης Eq. 331. δολιότητες Pl. 1154,
 26.
 δολιχοδρόμος Av. 292, 4.
 δολιχία Ran. 516, 38.
 δόρτια 890, 39.
 δοῦλοι ἐν ταῖς νομιμηθιαῖς ἐκαλοῦντο
 Eq. 43.
 δουροδόχη Thesm. 220.
 δοχηματικός Av. 936, 44.
 δοχμός συζυγία Ach. 284, 47.
 δράμα τραγωδίας Ran. 95.
 δράματα, τὰ, *actio*, Ran. 569.
 δρεπανομάχαιρα Thesm. 1127.
 δριμύται Eq. 946; Vesp. 62, 6.
 δρόμοι τρεῖς Nub. 28, 29.
 δρυφακτος Eq. 675.
 δρῦς, δ, ἦ, Nub. 402.
 δρῦς, πᾶν δένδρον, Eq. 675, 46; Av.
 480, 37.
 εὐαδικός Pac. 1127, 15.
 εὐο, ol, Pl. 884, 39; Nub. 653, 42;
 Ran. 499; Eq. 240, 1067, 45.
 εὐο genitivus Ach. 115, 36.
 εὐο ποιεῖν, *novam personam loqui*
facere, ad Ran. 314, 11.
 εὐασποσπάτως Pl. 1096, 4.
 εὐασμής Ach. 584.
 εὐασεργήτος Pl. 313, 55.
 εὐασεργος γῆ Pl. 224.

δύσκαμπτος Thesm. 68.
 δυσκαταμάχητος Eq. 259, 43.
 δυσοικονόμητος Pl. 47.
 δυσοιώνιστος Eq. 358, 44; Lys. 506.
 δυσόρηγτος Av. 1490.
 δυσπαρακολούθητος Nub. 359, 629.
 δυσπρόστος Pl. 253, 53.
 δυστροπικός Ran. 826, 37.
 δυσφράστως Av. 1680.
 δυσωπητικός δυσωπικός Plut. 21, 42.
 δωδεκάσημος ad Nub. 456.
 δωρεάν adverbialiter Eq. 435.
 δωροδοκεῖν Eq. 834.
 εἶν δέρματα εἰς τὸ φάρμακον Eq. 44, 23.
 εἶν παρ' ἐπιπέθῳ ad Av. 1283, 32.
 εἶν τινα οὐδαμῶς Ach. Arg. II, 5.
 ἐγγαστρέφαι Vesp. 1019, 38.
 ἐγγεγύρται Pl. Arg. II, 30.
 ἐγγλωττον φίλημα Thesm. 131.
 ἐγγυμνάζεσθαι Pac. 7.
 ἐγκαρσίως Eq. 1159, 33.
 ἐγκατα Eq. 294, 40.
 ἐγκατωδής Eq. 1179.
 ἐγκρίσθαι. Ἐν τισὶ δὲ οἱ δύο στίχοι οὐκ ἔγκριται Eq. 240.
 ἐγκυβητός Nub. 158, 35.
 ἐγκύλισμα Vesp. 909, 25.
 ἐγκυετροῦν Vesp. 1074.
 ἐγκοιλία φύλα Eq. 1185.
 ἐγκυφίας ὄρος Eq. 822.
 ἐγκύκλιμα Nub. 184, 31. v. l. ad Ach. 406.
 ἐγκύκλιος παιδεία Eq. 188, 189.
 ἐγκύλισμα Nub. 32, 5.
 ἐγκυρεῖν. ἐγκυερηκῶς Av. 430.
 ἐγκωμιολογικός Pac. 775, 34.
 Ἐγγελέεις Lys. 36.
 ἐγγελαῖς ἐγγελαῖος Ach. 889.
 ἐγγίρειν Ach. 1029, 1032, 27.
 ἐγγρώματος Pl. 530, 45.
 ἐγγυματίζειν Pl. 720, 37.
 ἐγγυτρίστρια Vesp. 289, 6.
 ἐγώτατος Pl. 83, 46.
 Ἐδωλός Lys. 453, 36.
 ἐδιμος Pl. 1185, 24; Ran. 1; Eq. 756, 43.
 εἰδικὸς ἰδικός Pl. 277, 1.
 εἰδῶ Eq. 1068, 2.
 εἶθε πεσεῖται Pl. 180, 5.
 εἰκακέναι Vesp. 151, 8.
 εἰκασμός Pl. 267, 26.
 εἰκοσάκωλος Nub. 1154.
 εἰκοσιμετρος Eq. 824, 27.
 εἰκότως, εἰκός Nub. 344, 53.
 εἰλώος Ach. 581.
 εἰλα. κατὰ εἰλας Pac. 1007, 6.
 εἰλισος εἰ εἰλητός Ran. 339.
 εἰλιγγῶ Ach. 581.
 εἰλυσπάζθαι Lys. 722.
 εἰμᾶτιον Pl. 985.
 εἶναι. ἤμην Eq. 32, 14. Thesm. 173.
 εἰπάτω εἰπέτω Ran. 1243.
 εἰπέειν δράμα Ach. 378, 19.
 εἰρεσία πέτρα Eq. 782, 34.
 εἰρεσιώνη Pl. 1054; Eq. 729.
 εἰρηναρχικός Ran. 1071, 51.
 εἰρηκτόν Vesp. 772, 32.

εἶρφα εἶρφα Ach. 330.
 εἰς. φορμίδες ἀργεῖα πλεκτὰ εἰς σῦκα Vesp. 58.
 εἰς αὐτὴν pro ἐν αὐτῇ Nub. 410. Sic εἰς τὰς Nub. 557 et similia Eq. 44, 23; 793, 20.
 εἰσάγειν δράματα Ran. 395. εἰσῆκται τὸ δράμα Pac. 270; Lys. Arg. I, 36; Lys. 173, 45.
 εἰσβολὴ δράματος Ran. init. 27; Ran. 1219.
 εἰσβολὴ προλόγου ad Thesm. 1065.
 εἰσθεῖ καὶ νῦν Eq. 729, 3, 15.
 εἰσηγήσει τῶν δραμάτων Prol. II, 12.
 εἰσοδικάζεσθαι Vesp. 659.
 ἐκ Μαλίτης, ἐξ Οἴου, ἐκ Κοθωνικῶν Ran. 501, 42.
 Ἐκατεῖον Ἐκάτειον Vesp. 804.
 ἐκατηδολός σελάνα Thesm. 80, 46.
 Ἐκάτης δαίτηνον Pl. 594.
 Ἐκατήσιον Vesp. 804.
 ἐκβαλον imperativus Av. 661.
 ἐκδερματίζειν Nub. 441.
 ἐκδερματῶν Thesm. 758.
 ἐκδεδιγμένη τροφή Ach. 81.
 ἐκδοτικός Thesm. 458.
 ἐκαὶ ἐν τῇ Μιλήτῳ Ran. 542.
 ἐκεχέειρα Pac. 907, 8; 908, 16.
 ἐκθειασμός Vesp. 8.
 ἐκθεσις ad Nub. init. 7.
 ἐκκαίδεκα ἑκαίδεκα Pl. 195.
 ἐκκαύλημα Ran. 621, 20.
 ἐκαχάζειν ἐκαχάζειν Nub. 1240, 43.
 ἐκκεῖσθαι. ἰάμβου τριμέτρον ἐκκειμένον Ach. 1214. στίχος τροχατικός ἐκκειμένος Pac. 346, 51. διστιχία ἐκκειμένη Pac. 346, 7.
 ἐκκλῆν Ach. 1179.
 ἐκκλησίαι κύριαι εἰ πρόσκλητοι Ach. 19.
 ἐκκλησιαστικόν i. q. δικαστικόν Nub. 862.
 ἐκκλησιαστικός μισθός Eq. 51, 13.
 ἐκκορῖνος Pac. 1176, 19.
 ἐκκρούειν Ach. 38.
 ἐκκυκλίσθαι Thesm. 277.
 ἐκκύκλιμα Ach. 408; Thesm. 96.
 ἐκκυμπρῶναι Pac. 1309.
 ἐκλογαί Pac. 1242, 42.
 ἐκμειλίσσεσθαι Lys. 645, 15.
 ἐκμύλησις Av. Arg. II, 28.
 ἐκμύζειν Thesm. 393, 38.
 ἐκνίπην εἰς παροιμίαν φέρεσθαι Pac. 344, 40.
 ἐκπανουργῆσαι Eq. 270.
 ἐκπεριφρέσθαι Eq. 263.
 ἐκπέταλος Ach. 1110; Vesp. 674, 10.
 ἐκπικραίνειν Vesp. 62, 6.
 ἐκποινίζεσθαι Ran. 578, 32.
 ἐκπρησμός Av. 1243.
 ἐκπυροῦσθαι Eq. 24.
 ἐκπυρότερος Eq. 382, 3.
 Ἐκσέπειτω Nub. 770.
 Ἐκσενος Av. 95, 41.
 ἐκταῖος i. q. ἐκκαίδεκαταῖος Thesm. 80, 46.
 Ἐκταμα Nub. 2, 30.
 ἐκτένειν φόρους Nub. 213, 42.

ἐκταῖος Nub. 643.
 ἐκτινάσσειν Ach. 519.
 ἐκτινύειν Nub. 776, 21.
 ἐκτοπίζεσθαι Ran. 475, 47.
 ἐκτροπέλος Av. 65.
 ἐκτροπῆειν Pac. Arg. II, 23.
 ἐκφάναι Ach. 255.
 ἐκφαντικῶς Eq. 1293.
 ἐκφραρεῖν et ἐκφραρίζειν in ἐκφραρεῖν et ἐκφραρίζειν corrupta, ad Pl. 684, 39.
 ἐκφρόθηρον Pac. 474.
 Ἐκφορος κλέως Eq. 440.
 Ἐκφυλον τὸ ἀνασχίσσασθαι Ach. 297.
 ἐκχύνω Nub. 838, 40.
 Ἐλάτιος Pl. 586, 5.
 Ἐλασμα χρυσοῦν Eq. 580, 39.
 Ἐλατή Ach. 246.
 Ἐλατικὸν ἐπίφθεγμα Ran. 180.
 Ἐλαίνειν. τὸν μέσον ἐλήλακε τῶν ἀνδρῶν χαρακτήρα Prol. II, 19.
 Ἐλαῖς, ἐλαίας Av. 202; 7.
 Ἐλαθέριος Jupiter ad Pl. 1475.
 Ἐλεφαντόκωπος Av. 1463, 36.
 Ἐλη Ἐγρηθία ad Pl. 178, 28.
 Ἐλη εἰλη Vesp. 772.
 Ἐλισσάν ad Pl. 586, 25.
 Ἐλληβοριᾶν, Ἐλληβορίζειν Vesp. 1489, 41.
 Ἐλιπεῖς Nub. 268, 38.
 Ἐλλυμνίζειν Ran. 186.
 Ἐλλόγιμος Pac. 43, 37.
 Ἐπίνικος Vesp. 1346, 12.
 Ἐπύκλιον Pac. 1126.
 Ἐλυρον Thesm. 509, 2.
 Ἐμβατή Eq. 1060.
 Ἐμβολός, ὄ, Eq. 554.
 Ἐμβροδόνειν Eccl. 795.
 Ἐμβραχυ Vesp. 1120.
 Ἐμμελία Nub. 540, 12; Vesp. 1503.
 Ἐμμοτον Ach. 1174.
 Ἐμπαθῆς Ach. 9.
 Ἐμπαυγμός Eq. 859, 22.
 Ἐμπαρσκενιάζεσθαι Nub. 289.
 Ἐμπεδώ Vesp. 857; Lys. 913.
 Ἐμπεριπατεῖν Ran. 952.
 Ἐμπελέτρια Eccl. 737.
 Ἐμπελοκή Thesm. 567.
 Ἐμπνευματοῦσθαι Pl. 699, 13.
 Ἐμποικλῶναι Vesp. 1312.
 Ἐμπολίτης v. l. ad Pac. 909, 26.
 Ἐμπορος Pl. 1155, 33.
 Ἐμποιουσα Ran. 293.
 Ἐμπροθέσιμος Eq. 393, 44.
 Ἐμπρόσθαι ὀδόντας Pac. 34, 41. Ἐμπρόσθαι πόδες Pac. 36, 3.
 Ἐμπυρισμός Nub. Arg. IV, 27.
 Ἐμπυροῦσθαι Eq. 511, 40.
 Ἐμφαντικὴ λέξις ad Pac. 70, 15.
 Ἐμφαντικῶς Eq. 1293.
 Ἐμψασσις Eq. 624, 28.
 Ἐμφλόσοφος Nub. 1110.
 Ἐμφυλοχωρεῖν Vesp. 1438, 18.
 Ἐμψαργύναι. Ἐμψαρκάτων Nub. 1236, 26, 30.
 Ἐμψαλεῖν Eq. 822.
 Ἐναπομάττειν Ach. 843.
 Ἐναποφᾶν Ach. 843.

ἄναρχος λέξις ad Pac. 70, 15.
 ἀναρίναι Av. 66, 45; Lys. 1259.
 ἀνδιασκευάζεσθαι Ran. 1440, 38.
 ἀνομιμαίαν Vesp. 970.
 ἀνόσιμον Pac. 990, 10.
 ἄνη Ach. 172, 38.
 ἄντιπος Ran. 293.
 ἄντιστασθαι ad Pl. 1081, 6.
 ἀνεκαίτριρακοντίμετρος Pac. 82, 18.
 ἐνήχεσθαι Pac. 141.
 ἐνόπλιος ρυθμός Nub. 651, 36.
 ἐνορμῶν Eq. 781, 8.
 ἐνούρητις Eq. 400.
 ἐνοικισῶν Vesp. 926, 5
 ἐνούχλος Ran. 354, 21.
 ἐνταφιασμός Pl. 1008.
 ἐντερῶν Ran. 231, 22.
 ἐντερῶν Eq. 1185, 35
 ἐντερρόεια Eq. 1185.
 ἐντεροκράτης Eq. 155.
 ἐντευγμα Av. 430.
 ἐντομα ἐντόμα Nub. 158, 42.
 ἐντραγεῖν Eq. 51.
 ἐντριβεῖν πληγὰς Ach. 112, 19.
 ἐντριβος (ἐντριβῆς) Nub. 260, 2.
 Ἐνυάλιος καὶ Ἄρης Pac. 457.
 ἐξάβραχος Av. 737, 10.
 ἐξάγειν. περί τούτων ἐξήκει ἐν ταῖς
 ἐκλογαῖς Pac. 1242, 42.
 ἐξαμάλειον Eq. 963, 23.
 ἐξανακαλύπτεσθαι Nub. 3, 43.
 ἐξανύειν Lys. 367.
 ἐξαπάτη Eq. 859, 22.
 ἐξάπνια Pl. 336.
 ἐξαπλοῦσθαι Ran. 543.
 ἐξάρτημα Eq. 762, 21.
 ἐξαρχος πολέμου Eq. 794, 53.
 ἐξασκεῖσθαι τὰ πολεμικά Pac. 347, 27.
 *ἐξεματισμένος Pl. 266, 16.
 ἐξεργαστικός Eq. 35.
 ἐξενταλίζειν Ran. 902.
 ἐξῆς. εἰς τὸ ἐξῆς ad Pl. 780.
 ἐξισχοῦν Pac. 482.
 ἐξισχέειν Nub. 763, 12; Ran. 260.
 ἐξαιτεσορακοντίμετρος Pac. 974.
 ἐξοδιάζειν ad Pl. 381.
 ἐξόδιον Ran. 168.
 ἐξολοθρεῖν Pl. 418.
 ἐξολοθρευτικός Pl. 443
 ἐξόπλιος Pac. 353, 4.
 ἐξοπλος Av. 390, 21.
 ἐξοστρακισμός Eq. 855, 46.
 ἐξουθενῶν ἐξουθενήσω Ach. 444.
 ἐξουσιαστικός Pl. 200.
 ἐξηγηρεῖσθαι Lys. 1114.
 ἐξυτνος Pl. 744.
 ἐξωνεῖσθαι Ran. 1229.
 ἐξωνεῖσθαι τὸν δῆμον Eq. 103, 26.
 ἐξωνεῖσθαι τοὺς θεατὰς Eq. 534, 1.
 ἐορακάναι διὰ τοῦ ο διὰ τὸ μέτρον Pl.
 1045.
 ἐπαίνετης Ach. 94.
 ἐπαίνεται τὰ ζεύγη ἵπποι Pac. 73, 38.
 ἐπ' ἀκρων τῶν ὄνυχων proverbium Ach.
 638.
 ἐπαμφοτερίζωντας Pac. 854.
 ἐπαναδίπλωσις Pac. 1, 22.
 ἐπαναθροίζεσθαι Pl. 173, 36.

ἐπαναυρεῖσθαι ἐχθρῶν Eq. 509, 31.
 ἐπανακάμπτειν Av. 618.
 ἐπανόστημα ὕδατος Ran. 249, 35.
 ἐπανόστημα χειρῶν Ran. 236.
 ἐπανορκιὸν σχῆμα Pl. 545, 40.
 ἐπαγγελῶν Pl. 261.
 ἐπαίσθησις Eq. 328, 382, 941; Pac.
 1320, 1329.
 ἐπέκθεσις Nub. 456, 476, 53; Pac. 426,
 21; 459, 32; 1316.
 ἐπεκτείνειν. ἐπεκτεταμένα μέλη Av. 918.
 ἐπετεργάζεσθαι τὸ λέγόμενον Ran. 1432,
 15.
 ἐπέχεται ὀποικρητῆς ad Pl. 1042, 7.
 *ἐπαύχιον Pl. 526, 28.
 ἐπιβαρές Eccl. 888.
 ἐπιβολαὶ τῶν δραμάτων Prof. II, 8.
 ἐπιβρομάσθαι Ran. 562.
 ἐπιγνώειν εἰ καταγνώειν Eq. 46.
 ἐπιγράφεσθαι τραγῳδίας Ran. 78, 10.
 ἐπιγράφεσθαι τῷ κατορθώματι Eq. 392,
 37.
 ἐπιδαφνίσκειν Ran. 4.
 ἐπιδιασφύρειν Pac. 202
 ἐπιδιπλώσας (?) Pl. 1065.
 ἐπίτηλα Vesp. 1343.
 ἐπιθέσθαι, θεάσθαι Nub. 499, 48.
 ἐπίθεμα Eq. 1150, 20.
 ἐπιθυμητικῶς Pl. 380.
 ἐπικαθέζεσθαι τὸ βαροῦν λέγομεν Pl.
 185.
 ἐπίκαυμα ad Pl. 535, 7.
 ἐπικοινωνεῖν Nub. 96, 42.
 ἐπικρατεῖν εἰς παροιμίαν Ran. 995, 48.
 ἐπικωμάζειν Lys. 5.
 ἐπιλαγχάνειν τοῖς βουλευταῖς Thesm.
 808.
 ἐπιλήαιος ἀγών Ach. 202.
 ἐπιλήσημ Nub. 790.
 ἐπιλησμένη Nub. 790.
 ἐπιμάττειν ad Pac. 14, 17.
 ἐπιμονή τοῦ σχήματος Pl. 545, 43.
 ἐπίνικιον Vesp. 804, 8.
 ἐπίνικος ad Nub. 1356, 32.
 ἐπινόηματα τῶν δραμάτων Vesp. 1050,
 37.
 ἐπιπορούμενον Pl. 725, 26.
 ἐπὶ πλησίον Ran. 475, 51.
 ἐπιπολάζειν Thesm. 162, 42, 50.
 ἐπιποματικός ad Pl. 614, 4.
 ἐπίσασμα Nub. 450, 45.
 ἐπίσασσειν Nub. 450, 43.
 ἐπισεσυρμένως Ran. 1497, 14.
 ἐπισχίζειν Vesp. 704.
 ἐπιστιασμός Ach. 108, 548.
 ἐπισκοπή Nub. 1005, 25.
 ἐπιστάτης, χαλκοῦς τρίπους Av. 436.
 ἐπιστήσαι ἀξίον Pac. 443, 18.
 ἐπιστομηθεῖς ἐπιστομηθεῖς ad Pl. 592.
 ἐπισυνεσταμένη κοιλία Pl. 301, 40.
 ἐπισφίγειν Thesm. 1003.
 ἐπίτευγμα Av. 430.
 ἐπιτηδαιότης Pl. 923.
 ἐπιτηδείως ἰ. q. δαιμονίως Pl. 675.
 ἐπιτηδευτὴ κόμη Pl. 271, 3.
 ἐπιτηδευτὴ λέξις v. I. Pl. 301.
 ἐπιτιθέσθαι. ἐπίθου et περίθου Thesm.
 380.

ἐπιφορίζεσθαι Nub. 213, 35.
 ἐπιφυλλίδας Ran. 92.
 ἐπιχειλῆς Eq. 814, 38.
 ἐποπιστὶ Av. 58.
 ἔπος ἰ. q. λαμβάνω Ran. 947.
 ἔπος quodvis instrumentum Eq. 39, 508;
 Thesm. 412.
 ἐπιτακτικῶς Pac. 1320.
 ἐπω ἀπύω Pl. 1, 32.
 ἐπυθός Nub. 333, 16.
 ἐπωμοσία Pl. 725.
 ἔρα terra Ach. 341; Av. 1142.
 ἐργεπιστατεῖν Pac. 608, 10.
 ἐρεῖν significatiōne presentis Nub.
 390, 50; 653, 49; 872; Ran. 173.
 Ἐρστρακίον ὄνομα Nub. 46, 4; 46, 29.
 ἔρμος. etymologia Pl. 447.
 ἔριγγη, ἔριγγός Ran. 505, 2.
 ἐρίδιον Ach. 1174.
 ἐρίθειος ἐρίθιλος ἐρίθαιος; Vesp. 927,
 19.
 Ἐρινός, Εὐμενίδας Nub. 265, 2.
 ἐρισάλπιγγ' Av. 884, 39 et not.
 Ἐρμων ὀποικρητῆς Nub. 542.
 ἔρρας ἔρρας Ach. 330.
 ἔρτυλλος Pac. 168.
 ἔροσφορία Lys. 642, 1.
 ἔροσφορὰ τῆς Ἰωνίας Ran. 712.
 ἐρύθημα, ἐρεύθημα Pl. 538, 6.
 ἔρωμανθῆς Nub. 348, 24.
 ἔρωτομανθῆς Pl. 1024.
 ἔστιν casm dativo Thesm. 941.
 ἐστατόγηρος Nub. 908.
 ἐταιρεῖον, τὸ, Eq. 877, 41
 ἐταυρίδιον Av. 667, 1261.
 ἐταυρίζειν Thesm. 256.
 ἐταυρῖς Pl. 179, 15.
 ἔταρομάσχαλος Eq. 882.
 ἔτερος, aller, altus, Pac. 11.
 ἐτι μὴν Ach. 22, 36.
 ἐτοιμότης Ach. 375.
 εὐαερία Av. 778.
 Εὐαίος Av. 874, 33.
 εὐαπόφυκτος Ran. 826, 35.
 εὐάφορος Eq. 759.
 εὐαγνίζειν Nub. 800, 4.
 εὐεκτης Av. 1556, 27.
 εὐπέεια Eq. 533, 35.
 εὐεργετεῖν τινα ἀγαθὸν τι Eq. 766, 45.
 εὐετηρία Pac. 595, 19; 1325
 εὐθεσία Nub. 44, 39.
 Εὐθύνοσ ἀρχων (ολυμπ. 88, 3) Ach.
 Arg. I fin.
 εὐθυρρήμων et derivata ad Pl. 1061, 6.
 εὐθύς καὶ παραχρήμα Eq. 474.
 εὐκίνητον ἔργον Pl. 415, 52.
 εὐκολος εἰς ὄργην Eq. 41, 47.
 εὐπαρηστάτος Pac. 774.
 εὐπεδίς Lys. 88.
 εὐπροδέκτος Pac. 1054.
 εὐρετής Nub. 121; Av. 580.
 Εὐρύκλειδα παρθέδα Eq. 1290.
 Εὐρύκτικῶς Eq. 18.
 Εὐρύκλειδα Vesp. 1019, 39.
 Εὐρύλοχος Laidis amator Pl. 179, 19.
 εὐσαρκεῖν Pl. 561, 12.
 εὐτέγγια Nub. 508, 26.
 εὐτόνια Ran. 352.

εὐφημισμός Eq. 1151, 1; Ach. 200, 1143, 39.
 εὐφραντὸν Pl. 806.
 εὐφραντοποιός Pac. 520, 46.
 εὐχαριστήρια ad Pl. 1198.
 εὐχαριστήριος ναός Nub. 52, 42.
 Ἐραπτον δερμάτινον Av. 933, 26.
 ἐρέδρασαι Nub. 264, 45.
 ἐρεκτικὸν ἐπίσημα Pl. 1052.
 ἐρευρητής Ran. 1451.
 Ἐρεΐς Vesp. 338.
 ἐρηθιὸς τόπος θεάτρου Av. 794.
 ἐρύβριστος Pl. 1061.
 Ἐγαν. Ἰνα παρῆξ Av. 1532.
 ἔχεις παρὰ Δημοσθένει, i. e. *legitur apud Demosthenem*, Ach. 334. *Si-milliter* Ach. 352, 21.
 ἐγῆνος Vesp. 1436.
 ἐγῆνος τῶν μηχανικῶντων ὤρων Eq. 350.
 ἐήσης Eq. 954, 46.
 ἐπιμυθισμένος Pl. 1063, 51.
 ἐψόν Nub. 1046.
 ἐώρημα *machina scenica* Pac. 80.
 ἔως δταν Pac. 7, 20.
 ἔως τοσούτου ἔως ἤθε Pac. 130, 27.
 Ζαγρέυς Ἰακχος Ran. 398, 17.
 *Ζαρομάγουλος Pl. 266, 16.
 *Ζάρωμα Pl. 1051.
 Ζάς, Ζαντός, ad Ran. 329.
 Ζάμα Eq. 921, 38.
 Ζεστός Ran. 549, 14; Eq. 772.
 Ζεῦτις Ἐρωτα ἐγραψεν Ach. 992.
 Ζηνοδόωρα Prol. XV, 2.
 Ζήρινον ἄντρον Pac. 277, 2.
 Ζητεῖν *petere* ad Pl. 982.
 *ζῆνα Nub. 763, 9.
 Ζυγά ἢ ζύγα Pl. 816.
 *Ζυγά μονά Pl. 816, 6.
 Ζυγία Ἡρα Lys. 217.
 Ζυγίτης Ran. 1074, 11; Ach. 162.
 Ζυγοστατεῖν Ran. 795.
 Ζύθος Pac. 1254.
 Ζύμη Pac. 741.
 Ζυμοῦσθαι Pl. 545, 31; 1126, 3; 1136; 1142.
 Ζωμάλη Ach. 671, 1.
 Ζωμάστρος, ἢ, Ach. 245.
 Ζωνάριον Thesm. 139; Lys. 113.
 Ζωκύρημα Lys. 107.
 Ζωστήρ Lys. 808, 12.
 ζή i. q. ἦν Vesp. 1074, 1091, 8.
 ζῆδῶτιος Vesp. 506, 13.
 ζῆδύσμον Ran. 1075.
 ζῆδύσμος Pl. 313; Eq. 894.
 ζῆδύτατα Pl. 849.
 ζῆδύτατος Pl. 1020.
 ζῆδύτατος Av. 1381.
 ζῆθικὴ ἐρώτησις Nub. 1421.
 ζῆθώδης Vesp. 99.
 ζῆθος. ἐν ἤθει Pl. 652; 884, 39; Nub. 1299, 14; Ran. 177, 35; 621, 16; Eq. 994; Ach. 295; Vesp. 690; Pac. 968, 40; Av. 63, 24; 142; Thesm. 1, 9. ἐν τοιοῦται ἔθει Ran. 712, 37.
 ζῆλατρός, ἢ, Eq. 532.
 ζῆλοτρόπιον Av. 997, 24.
 ἡμέρα. μεθ' ἡμέραν, non ἐν ἡμέρα, Pl. 930.

ἡμερόβιος Av. 685, 12.
 ἡμεροφύλαξ Av. 1212.
 ἡμιδραχμὸν Eq. 255, 20.
 ἡμιεκταῖον ἡμιεκτέον Nub. 643, 7.
 ἡμιέκτον Nub. 643, 51.
 ἡμιμαθῆς Nub. 504, 6.
 ἡμιέστων 314, 10. Pl. 436, 45; 737; 1054, 32.
 ἡμισυ. μίαν ἡμισυ δραχμὴν Ran. 177.
 ἡμιτριβῆς Pl. 729.
 ἡμιφάριον Pl. 729.
 ἡμιχώρα Eq. 589, 6.
 ἡμιωδῶλιον Ran. 549, 8.
 ἡμιώβολον Ran. 549, 12.
 ἡνεκρον et ἡνεγκα Ran. 1299.
 ἡνεκρον Eq. 356.
 Ἡρακλῆν Ran. 51, 52; Pac. 752.
 ἡραιαίως Av. Arg. II, 38.
 ἡρισάλητιξ Av. 884, 39.
 ἡχίον *theatri* Nub. 292.
 θάκος θάκος Nub. 993.
 θαλαμία Ran. 1074, 13; Pac. 1232.
 θαλάμιος Ran. 1074, 13; Ach. 162.
 θαλαμίτης Ran. 1074, 11.
 Θαλής, Θάλης Nub. 180, 24.
 Θαλής Θάλης, Θαλού Θάλητος Av. 1009.
 θάλλινος Av. 798, 1.
 Θαργῆλια Pl. 1054, 49.
 θάρρος Pl. 1188.
 Θάσιος οἶνος Ach. 671.
 Θασμασιός Pl. 1, 123; Thesm. 45.
 Θασγενίδης archon Lys. 1145.
 θεῶν ad Pl. 1014, 52.
 θεατροειδής Vesp. 1109.
 θελω δηλωσαι vel δηλώσειν v. l. Eq. 1277.
 θεοσχερία Ran. 549, 11.
 θεομισσία Vesp. 418.
 θεός. τῷ θεῷ, non τοῖν θεοῖν, sed ταῖν θεῶν, ad Thesm. 566.
 θεοσχερία Vesp. 418.
 θεραπειεὶν κόπρη τὰς βύρσας Eq. 295.
 θερίστριον Av. 715.
 θερμοπότις Ach. 671, 53.
 θερμοπρωκτος Vesp. 1035, 38.
 θέρος. θερέων εισβολαί Pac. 990, 7.
 θεσμοθέται μυρσίην στέφονται Ran. 330, 35.
 θεσμοφύλακες Vesp. 1108.
 θέσπισις Pl. 11, 11, 15.
 Θεττάλη Nub. 749.
 Θεωρις Σικυωνία Ran. 78, 13.
 θηλυπρεπής Pl. 1101, 24.
 Θηραία, τὰ, Lys. 150.
 θηρίδιον Vesp. 352.
 Θησεΐα Pl. 627, 34.
 θις, ὁ, Vesp. 696.
 θιαιδομάζειν Av. 530, 49.
 θλίψις Pac. 353.
 θνησιμαία κρέα Av. 538.
 θνήσκεν. τεθνήσκει Acl. 590.
 Θουκυδίδα τέσσαρες Ach. 703, 33; Vesp. 947, 4.
 θρανίον θρανίον Ran. 121.
 θρανίτης Ran. 1074, 11; Ach. 162.
 θράνος, θρανίτης Pl. 545.
 θρία τῆς Οἰνηίδος ἐθ' Ἠρήθεν Av. 645.
 θοῖον Ach. 110'.

θρίσσα Eq. 662; Ach. 551; Eccl. 56.
 θυγατέρος θυγατρός Vesp. 1397.
 θυμῆλη Eq. 149, 34; 482; 519.
 θυμοφόρος Pl. 283, 12.
 θυσοκόμος Eq. 62, 21; Lys. 205.
 θυρίον, non θυρίον, Pl. 1097, 38.
 οὔτης Av. 521, 26.
 οὔψις Ach. 321.
 θώραξ. etymologia Vesp. 1195.
 λαμβεῖα λάμβια Ran. 1130.
 λαμβύλιον Pac. 775, 31.
 Ἰανίσκος Pl. 701, 31.
 Ἰασώ ad Pl. 701.
 Ιατραίειν Av. 584.
 Ιατρευτικὸς Ach. 1213, 49.
 Ιατρός correpto t, Pl. 407.
 Ἰγῆον Pl. 710; 1108, 31.
 Ἰδάμιος Pac. 85.
 Ἰδιοπράγμων Eq. 262, 8.
 Ἰδιώτατα ἰδιαίτατα Ran. 855.
 ἰδιώτης Ran. 459.
 ἰδρωττεῖν Ran. 236, 39.
 ἰθ' et τίη Ran. 1275.
 ἰκτιτικὴ κλάδος Pl. 383.
 Ἰλλυγὸς Ach. 581.
 Ἰλλωπεῖν Ἰλλώπτειν Ἰλλωπίζειν Eq. 292.
 Ἰμαῖον Ran. 1297.
 Ἰμαντάριον Av. 798.
 Ἰμαντώδης Nub. 449; Pac. 699.
 Ἰνα pro ἰάν Ran. 174.
 Ἰνος Pac. 790.
 Ἰναλῆ Ἰσαλῆ ad Nub. 72.
 Ἰοῦ Ἰοῦ Nub. 1170; Pac. 317.
 Ἰουδαῖοι Ὀδομαντες Acl. 156.
 Ἰπνια Vesp. 836, 9.
 Ἰππαλεκτρῶν ζῶον θαλάσσιον Ran. 932, 22.
 Ἰππῆς Eq. 627, 1.
 Ἰπποδόων Av. 559.
 Ἰππόκορος Ran. 429.
 Ἰσόμετρος Pac. 1159; Av. 1088.
 Ἰσόμενοι χοροὶ Pac. 531.
 Ἰστασθαι de mercede iudicium ad Pl. 329.
 Ἰστουργεῖν Pl. 528.
 ἰχθύας Eq. 816.
 ἰχθυοπώλιον Ran. 1068; Vesp. 789.
 ἰωτογραφεῖν Vesp. 926, 12.
 *καβάλιον s. καβάλλιον Ran. 507, 19.
 κάγκελον Eq. 641; 675, 45.
 *καγκλωτή Vesp. 124, 2.
 καδοποιός Pac. 1202.
 καθαρνίεσθαι Pl. 661.
 καθαπτός κάβακτος Ran. 1211.
 καθαρθεις τὸν φόνον Eq. 95, 4.
 καθάριον ἄνομα Ach. 245.
 καθαρσιμός Pl. 454, 26.
 καθάρια (χοιρίδιον) Ach. 44, 5.
 καθαρποκτεῖν Ach. 507.
 καθαρὸς. ἀστέια καὶ καθαρά ἢ σύνταξις Acl. 207.
 καθαρῶς στρατηγεῖν Pac. 347, 32.
 καθεσθῆ Eq. 755, 10.
 καθεσθῆναι Ach. 510, 19.
 καθέσις i. q. διδασκαλία Ran. 1028, 10.
 καθήμενοι, οἱ, *spectatores* Ran. 308, 38.
 καθήρωσις Pac. 925.

κάθισμα Eq. 784, 25; 786, 51.
 καθιστάται. κατασταθῆναι (καταστρα-
 φῆναι V.) ἐπὶ ὁμιολογίᾳ Nub. 218, 31.
 καθιστήριον Eccl. 784.
 καθομιλεῖν τοῖς καιροῖς Ran. 47, 24;
 541, 15.
 καθομιλεῖν τοὺς καιροὺς ἢ τοῖς καιροῖς
 ad Ran. 970, 38.
 καθοπισσομαι Ach. 368.
 καθυπερβαίνειν Ach. Argum. I, 21.
 καθυπισμένως Pl. 325.
 καικίας Eq. 437, 13.
 Καινόν Vesp. 120.
 καινοποιεῖσθαι Pl. 407, 21.
 καιμόρατον Ach. 259; AV. 1258; Lys.
 410, 732, 739, 1170.
 καιμεφάτως Ran. 48, 38; 423, 9; Eq.
 1386; Vesp. 1348, 27; Eccl. 1048;
 Lys. 60, 720, 773, 956, Adject. Pac.
 965.
 καινετρεχῆς Nub. 260, 42
 καικίστας Pl. 456, 38.
 κάκη Pl. 162.
 καικοβίως Pl. 969.
 καικοβλεῖν Ran. 970, 32.
 καικοδιδασκαλεῖν Nub. Arg. I, 2.
 καικοηθεύεσθαι Lys. 313, 1.
 καικόνημος AV. 1569, 23.
 καικόξενος Ran. 791.
 καικοπραγμαίνειν AV. Arg. I. 19.
 καικοπρέγγων Ran. 477.
 καικοστένεκτος Thesm. 1059.
 καικοσύνθετος Vesp. 822.
 καικοσῶδως Ach. 398, 25.
 καικοτεχνεῖν Thesm. 852.
 καικοσχηγία Eq. 331.
 καικουρήμα Eq. 901.
 καικουχία Pac. Arg. IV, 6.
 *καλάμιον Pl. 784, 13.
 καιλίγον Pl. 847.
 καιλίος AV. 1283, 27.
 καιλίως ad Pl. 476, 50.
 Καιλίγενία Thesmorphorum dies
 tertius Thesm. 80.
 καιλίλιξία Thesm. 383.
 καιλιστόφανος εἰαία Pl. 586.
 καιλίση κόλλω Vesp. 574, 6.
 καιλιπιστής Eq. 1069.
 καιλοιώνιστος AV. 721, 28.
 καιλοκαγθία Ran. 549, 11.
 καιλόποδες AV. 721, 28.
 καιλός. ὦ κάλλιστε i. q. ὦ βέλτιστε Pl.
 1172.
 καιλύψις Pl. 22.
 καιματρηαὶ φάλαγγες Ran. 1314, 5.
 *καιμελαύκιον Ach. 439.
 *καιμηλαύκιον Nub. 268.
 καιμίλος Vesp. 1035, 39.
 καιμίνον Pac. 536, 15.
 καιμνεν. καιμηῶτας Pac. Arg. II, 14.
 καιμπίος δρόμος Pac. 904.
 *καινάριον Nub. 157.
 καινός Pac. 123, 1.
 καινθαῖς Pac. 73, 35.
 καινθαρος etymologia Pac. 82, 37.
 καινθαρος ἦρος Pac. 145, 23.
 καινθαρος navis et poculum Pac. 143,
 15.

Κανθάρου λιμήν Pac. 145, 20.
 καινθαρος Pac. 82, 38.
 καινθων Pac. 82, 24.
 καινσικώδης Vesp. 674.
 καινσίβιος Eq. 129.
 καινσιβος Eq. 954, 45.
 καινωτός Vesp. 844, 23, 30.
 καινούν ἀπὸ τοῦ καινίσι Pac. 948.
 καινήλις Pl. 426.
 καινήλις et καινήλις Pl. 1120, 435.
 καινήλις Pl. 426, 46.
 καινήλιος Pl. 1155 et not.
 καινοκοιός Vesp. 145.
 καινοκώδης Ach. 1092.
 καινηβαρίτης Pl. 808, 18.
 καινηβαίρειν Ach. 3, 18.
 καινήκινον Vesp. 1510.
 καινήκος. etymologia Ach. 3, 20.
 καινήκος καινήκος Pac. 778, 48.
 καινήκωτος Lys. 735, 52.
 καινήγενα Eq. 174.
 καινήταλος Vesp. 674, 25.
 καινήρειν expectare ad Pl. 1100.
 καινήρειν i. q. μείνειν Pl. 822.
 *καινήρουλα, καινήλουρα ad Pl. 737,
 46; 436, 46.
 *καινήρην καινήρην Nub. 540, 14, 16.
 καινήκειν ζωμόν Pl. 627, 36.
 καινήσιον Vesp. 283, 31.
 καινήσος Ran. 647.
 καινήσων καινήσων σάνιδες Ran.
 824.
 καινήσιον Eq. 1285.
 καινήσων Ach. 880.
 καινήσων καινήσων ad Nub. 710.
 καινήσων Vesp. 1267, 5; Lys. 343,
 795.
 καινήσων, *similiter alicui*, ad Pl.
 951.
 καινήσων καινήσων Ran. 576, 25.
 καινήσων τοῦ γένους Eq. 1055.
 καινήσων Nub. 51.
 καινήσων et ἐπιγνώσει Eq. 46.
 καινήσων πληγῶν Pl. 22.
 καινήσων Pac. 549.
 καινήσων καινήσων Nub. 38.
 καινήσων Vesp. 544, 45.
 καινήσων Vesp. 167.
 καινήσων Pl. 372.
 καινήσων, καινήσων Eq. 210.
 καινήσων Pac. 42.
 καινήσων Ἑρμῆς Pac. 650.
 καινήσων Nub. Arg. III, 1; Ran.
 698, 48, 3.
 καινήσων καινήσων Nub. 694.
 καινήσων Pl. 974.
 καινήσων Ran. 406.
 καινήσων Eq. 371, 51.
 καινήσων Ach. 263, 19.
 καινήσων Vesp. 1278.
 καινήσων Nub. 1005.
 καινήσων Charax Nub. 508, 29.
 καινήσων i. q. καινήσων Thesm.
 531.
 καινήσων Pac. 1127, 13.
 καινήσων Ach. 1074, 49.
 καινήσων Eq. 909, 1.
 καινήσων Eq. 1150, 38.

καινήσων AV. 997, 36.
 καινήσων Pl. 872.
 καινήσων Ran. 995, 45.
 καινήσων Ran. 127.
 καινήσων Pl. 507.
 καινήσων καινήσων Pl. 717.
 καινήσων καινήσων (καινήσων
 γίγνεται R.) τοῦ θράσους Lys. Arg. I, 17.
 καινήσων τὸν βίον Nub. 419, 25.
 καινήσων AV. 94.
 καινήσων Pl. 586, 32.
 καινήσων καινήσων Ran.
 153, 43.
 καινήσων Lys. 583.
 καινήσων θράσους Pac. 1204, 45
 καινήσων Ran. 104.
 καινήσων Ach. 259.
 καινήσων Ran. 153, 43; Pac.
 1176, 20.
 καινήσων τὸν στρατιῶν AV.
 790.
 καινήσων Pac. 493.
 καινήσων AV. 918, 39.
 καινήσων τὸν πόλεμον Pac. 1081,
 15.
 καινήσων Vesp. 1111, 43; Pac. 199.
 καινήσων v. l. ad Eq. 877, 40.
 καινήσων cum accusat. Ran. 163,
 51.
 καινήσων Pl. 660, 28.
 καινήσων Nub. 651.
 καινήσων Pac. 750.
 καινήσων Pac. 729, 47; 856, 44.
 καινήσων Lys. 376.
 καινήσων Eq. 400, 2.
 *καινήσων Pl. 693.
 καινήσων Eq. 49, 52.
 καινήσων Pac. 313, 25
 καινήσων cum subscripto Pac. 153,
 51.
 καινήσων ὄφ' ἐν Ach. 945; Pac. 153,
 49.
 καινήσων Pl. 202.
 καινήσων Nub. 508, 43.
 καινήσων Vesp. 1122, 10.
 καινήσων Pac. 1081.
 καινήσων ὁ πόλεμος Pac. 310, 11.
 καινήσων AV. 1293.
 καινήσων Ran. 40.
 καινήσων Pl. 572, 7.
 καινήσων Pac. 1071, 31.
 καινήσων AV. 303.
 καινήσων Vesp. 91.
 καινήσων AV. 299.
 καινήσων et καινήσων Pl. 773.
 καινήσων Eq. 356.
 καινήσων AV. 1273.
 καινήσων Ran. 282.
 καινήσων Pac. 450.
 καινήσων Vesp. 224.
 καινήσων Nub. 450, 43.
 καινήσων Pl. 912; Pac. 1067.
 καινήσων καινήσων Ran. 1093, 16.
 καινήσων Eq. 772, 36.
 καινήσων AV. 395.
 καινήσων Vesp. 676.
 καινήσων Pl. 884, 52; Ran. 231.
 καινήσων Ran. 230, 10.

κερατῶν Ran. 230, 15.
 κερατοφρέιν Eq. 1344, 4.
 κεραυνόφορος Av. 1248.
 κεραυνῶν γένη τρία Eq. 696, 4.
 κερδῶ Eq. 1068, 1.
 κέρκυρος Pac. 143, 13.
 κερκίστη Av. 1095.
 κέρχη Av. 304.
 κερτρέαι Nub. 339.
 κερτρός Nub. 339, 25.
 Κερτρίνος βοῦς Pac. 925, 26.
 Κεραλῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς Av. 476.
 κέρκλος Nub. 339, 25.
 κεχαρισμένως Ach. 867, 20.
 κεχαρισμένως Ach. 867, 20.
 κηδεστής καὶ ὁ ἐκιδούσης καὶ ὁ λαμβάνων
 Thesm. 74.
 κηθάριον Vesp. 674.
 κήτηον Vesp. 674, 14.
 κηλήτης Pl. 267, 26.
 κημός Eq. 1150.
 κημοῦν Eq. 1150, 35.
 κηροποιῶν κηροποιῶν Vesp. 1080.
 κηρωματιστής Eq. 492.
 κηρῶν Eccl. 742.
 Κηρισσοφῶν Ran. 944.
 Κηρισσοφῶν an correpto ι, Ran. 1048, 9.
 κίβδηλος Av. 158.
 κιδάριον Nub. 10, 50.
 κίδαρις Av. 487, 53.
 κιδαρασιόδοτος Vesp. 1278.
 κιδάριον Nub. 971.
 κικκάθη Av. 261.
 κικυμιά Av. 261.
 Κικυννή Nub. 134.
 Κίλισσα τροφός Pac. 363, 2.
 Κιλλικῶν Pac. 363, 27.
 κιμβεία κιμβία κιμβικία κιμβικία κίμ-
 βει ad Pl. 590, 53.
 Κιμμερικὰ ἢ Κιμμερινὰ Lys. 45.
 κίναδος Nub. 448, 2.
 κιναιδώδης Ach. 849.
 κινδυνώδης Ran. 819.
 Κινέας Eq. 580, 28.
 κινεῖν ἀνάγυρον Lys. 68.
 κινητήριον Eq. 984.
 κίσινδης Av. 1181.
 κισσηρώδης Nub. 71, 38.
 κίστις Ach. Ach. 961, 53; 1138.
 κίχρᾶν Nub. 1214, 12; Eccl. 446.
 κλαθεῖναι Eq. 166, 24.
 κλᾶν ἄμπελον ad Eq. 166, 22.
 *κλάνειν Pl. 176, 45.
 *κλάπη Pl. 278, 37.
 κλαστήριον Eq. 166, 24.
 κλειδῶν Av. 1159; Eccl. 361.
 κλειδώσις Vesp. 155, 18; Av. 1159.
 κλείσις τροχαϊκή Pac. 1127, 19.
 κλειστός λιμήν Pac. 145, 21.
 Κλειτός Nub. 348.
 Κλειτώ Ach. 457; Thesm. inf., 6, 810.
 κλέπτων, non κλεπτόν Vesp. 900.
 Κλεψύδρα Av. 1604, 1.
 κληρωτρίς, non κληρωτρίς, ad Vesp.
 752, 2; 674, 7.
 κλητώρ et κλητήρ ad Pl. 891.
 κλιθῆναι κλιθῆναι Av. 122, 1.
 κλινίς; Thesm. 261.

*κλιστοκοπεῖν Nub. 562, 52.
 *κλωματίον vox nihili, ad Pl. 590, 49.
 κλώζειν Vesp. 1524, 12.
 κλώδης Vesp. 897, 48.
 *κλωσματίον ad Pl. 590, 49.
 κναρεῖναι γναρεῖναι Pl. 166.
 κναρικῶν ἐργαλείων Eq. 386, 19.
 κνάρος Pl. 166.
 κνηστῖαν Vesp. 884.
 Κνιδισουργῆς Pac. 143, 13.
 κνιπία ad Pl. 590, 53.
 κνιπὸς ad Pl. 590, 53.
 κνυζήμιός κνυζησιμός Vesp. 977.
 κογγύρια, κογγάρια Ran. 1305, 29.
 κόθρολος Ran. 541, 17.
 Κοθακίδα Οἰνηίδος φυλῆς Thesm. 620.
 κοιλασθέντες Pl. 627, 9 b.
 κοινή συνθήκη Pl. 27, 30.
 κόνηδουλος Thesm. 921.
 κοινοποιεῖν τὰ μυστήρια Av. 1073, 17.
 κοινοῦσθαι Nub. 46, 4.
 Κοισυρόπολις Nub. 48, 28.
 κοιτώνιον Lys. 160.
 κόκκινος Pl. 731, Pac. 1173.
 κόκκινον βέμμα Ach. 22, 41.
 Κολαινῆς Ἄρτεμις Av. 873.
 κολακευτικῶς Nub. 68.
 κόθρολος Eq. 682.
 κολλαρίζειν Pac. 1196.
 κόλλασμα Ran. 507, 12, 19.
 *κόλλασμα Vesp. 897, 50.
 κολοποδιώκτης ad Nub. 348.
 κόλλυβα Pl. 768, 36.
 κολλυβίσθησθαι Ran. 507, 15.
 κόλλυρα Pac. 123.
 κόλλυροι Pl. 1054.
 κολοβὸν κύμα Eq. 692.
 κολοβὸς λόγος Ran. 343, 30.
 κολοιώδης Av. 17, 26.
 κολοκτρῶν ad Ran. 932, 21.
 κολός κριός Av. 873, 48.
 κολοῦεν Eq. 456.
 *κολουράδης Nub. 158, 2.
 κολοῦν Pac. 536.
 Κολωνός duplex Av. 997, 27.
 κόμαρος, ἢ, Av. 620.
 κομίζειν τὴν ἡλικίαν Ran. 740.
 κομιστικὸς Pl. 853, 20.
 κομμάτιον ἀπὸ παροιμίας ἐστίν Ach.
 863, 52.
 κομωτικὸς ad Pl. 1063, 54.
 κομωτικῶς Pl. 1063, 51.
 κομπαστικὸς Ran. 282, 10.
 κομπαστής Vesp. 1246; Av. 1126; Lys.
 62.
 κομπηρός Ach. 1182.
 κομπώδης Av. 276.
 κόνηδουλος Nub. 10, 47.
 Κονθὺλῆ τῆς Πτολεμαίδος φυλῆς ἢ Παν-
 θωνίδος Vesp. 233.
 κοινατῆς Av. 1150, 37.
 κοινοροῦν Nub. 1376.
 *κοινομετρεῖν Pl. 436.
 κοππατίας Nub. 23.
 κόπρια Pl. 1024, 34; Ran. 573.
 κοπρολόγος Eq. 899.
 κόπρον ἀναθυμιάδων Ran. 186, 18.
 Κόπρος et Κόπριος ad Eq. 899.

κοπροφάγος Pac. 24.
 κόπτειν et φορεῖν τὴν θύραν Nub. 132, 7.
 κοράκειος συκῆ Pac. 628.
 κοράμβη Eq. 539, 13.
 κόρδαξ Nub. 540, 14.
 κορδύλη Nub. 10, 47; Pac. 541.
 κορεῖν Nub. 44, 32.
 κορένυσθαι Pl. 628, 16; Vesp. 1306.
 Κόρη. κατὰ Κόρης ὀνομάσθαι οἱ περὶ Σι-
 καλίαν Vesp. 1438.
 κόρκορος Vesp. 239.
 Κορκυραία μάστιξ Av. 1463.
 Κόροιβος Ran. 990, 17.
 Κορύβασις Vesp. 9.
 κορυβός, ὁ et ἡ, Av. 475.
 κορυβᾶν Av. 1081, 46.
 κορυνηφόρος Eq. 270, 1.
 Κορυφᾶσιον ad Nub. 186, 43.
 κορυφῶσθαι Av. 1354, 4.
 κοσκινόγυρος ad Pl. 1037, 39.
 κόσκυλλα Eq. 49, 51.
 κοσμητήριος v. l. ad Pac. 59.
 κόσμητρον Pac. 59.
 κοσμικαὶ ὀχλήσεις Ran. 185.
 κόσπιος, ὁ, Av. 620.
 κότταδος Pac. 343, 17, 1242 et 1244.
 κοτυλίχος Vesp. 855, 17.
 *κοτυλῶν Pl. 266, 16.
 *κουραλός Pl. 812, 37.
 κουρεύεσθαι Av. 713.
 κουραῖτις Pac. 890, 39.
 Κουρητικὸς Nub. 651.
 κουριαῖν Ach. 388, 46.
 κουρίς Eccl. 737.
 *κουρκούτη Pl. 673, 34.
 *κουτάλη Eq. 984, 24.
 κουφίζειν τινὰ τῆς εἰσορᾶς Ach. 6, 1.
 κουφινώδης Ach. 333.
 *κοχλιάριον Pl. 711; Ach. 1053.
 κοχώνη Eq. 424.
 κρέβατος Nub. 254; 633, 16.
 κρέββατον Eq. 532, 28, 533.
 κρηγόν Eq. 487.
 κρεδᾶν Ach. 21.
 κρεδῆ Pac. 627.
 κραιπάλη Ach. 277.
 κρακτικὸς Vesp. 34, 27.
 κρεμβῆ Eq. 539, 12.
 κρατεῖν. κεκράτητο ἢ τιμωρία Pl. 153.
 κρατεῖν retinere Ran. 512, 522.
 κραυγαστικὸς Pac. 1078.
 κραυγαστικῶς Eq. 487.
 κρέα correpto et producto a Pac. 192.
 κρέατα i. q. ζωμήριος ad Eq. 922.
 κρέας. κρεῶν perisomenon Ran. 338,
 11.
 κρειπτόνωκς Pl. 938.
 κρεμάβρα i. q. ὀσθητή Nub. 218, 9;
 226.
 κρεμάστρα Nub. 226, 53; 870.
 κρέβανον κρέβανον Ach. 86.
 κρήνη Av. 1521, 52.
 κρήνη sensu obscuro Pac. 965.
 κρηφοράτος Av. 231.
 κρίμμα Nub. 965, 23.
 κριμῶν Eq. 806.
 Κριεῖς τῆς Ἀντιοχίδος et Κριώθεν Av.
 645.

κροκύφαντος Vesp. 1142, 1.
κροταίσθαι (poetam scenicum) Ach.
388, 44.
κρότησις v. 1. ad Pl. 725, 22.
κρουμέτιον ἐπινίκιον Eq. 276.
κρουσιμετρέιν ad Eq. 859.
κρουσιμέτρης Nub. 451, 3.
*κρόνον Nub. 768, 37.
κρύπτται Thesm. 600.
κρύπτειν κρυβόμεν Thesm. 36.
κρυφιαίως Pac. 730.
κρύβυλον (κρυβύλος?) Nub. 10, 50.
κρύβυλος Nub. 984.
Κρωμίντης Eq. 561.
Κρωπίται Eq. 79.
κτέννειν ad Av. 369.
κτηνοβάτης Ran. 429, 26; 934.
κυματωδῶς κυματωδῶς Eq. 41, 48.
κυβείον Nub. 355, 5.
κυβευτής Ach. 855; Av. 1297, 46;
Eccl. 672.
Κύδος 1071, 31.
κύλος nomen loci Athenis Eq. 137,
49.
Κύνιοι δύο Ran. 963.
κυλίστρα Ran. 904.
κυμβείον Pac. 1242, 27, 33, 40.
κυμινοπρίστης Pl. 590, 53.
κυνέα s. κυνή Av. 1203, 53.
κυνώδης Vesp. 841, 21; 916.
κυφορία Nub. 137, 37.
κύπτειν κεκυμμένους Pl. 266, 19.
κύρβει Av. 1354.
κύρβις Nub. 448.
κυρηθασία, κυρηθασίς Eq. 272, 7, 9.
Κυρηναϊκός ὄπος Eccl. 404.
κύριος, ὁ, *maritus*, Eq. 969, 40.
κυρίς Pac. 666.
κύτταρος Vesp. 1111; Pac. 199.
κύρων κυρών Pl. 606.
κυρωνισμός Pl. 476, 52.
κυψελίς Pac. 631, 48.
κυψέλη. etymologia Pac. 631, 46.
κῶλα συνήθαι ad Nub. 456, 12.
κωλακρέτης Av. 1541.
κωλάριον Pac. 180, 8.
κώλικος, τοῦ, Pl. 1128.
κωληγάριον Pl. 1128, 30.
Κώλιας Nub. 52, 24.
Κώλιας, Κώλιοι Lys. 2, 17, 19.
κωλίζειν *græf. fine.*
κωμικὴ λέξις ad Pl. 313.
κωμωδεῖν τινα εἰς κόλακα Vesp. 42.
κωμωδιστικὴ (κωμωδική?) χάρις Ach.
381.
κωμωδικῶς Ach. 388, 46.
κωνωπώδης Vesp. 532, 15.
κώνωψ Nub. 157.
κωπηλασία Ran. 269, 29.
κωπῖον Ran. 269, 34.
λαγαρῶς Eq. 269, 44.
λαγαρώδης Ach. 246, 40.
λαϊγάζειν Eccl. 920.
λαῖμα Av. 1563.
λακάνη λακάνη Av. 1142.
λακωνικὴ κατάρτα Nub. 12, 32.
*λαλάγγιον Pl. 677, 2; 1115.
*λαλάγγιον Pl. 138.

λαλεῖν τινα ad Pl. 740.
Λάμα Eq. 693, 37; Pac. 758, 15.
Λάμα λαίμα Vesp. 1035, 30.
Λάμος Pac. 758, 14.
λαμπαδίζειν Ran. 131, 17.
λαμπαδισταὶ ἀγῶνες Ran. 131.
λαμπάς et ὄξ Thesm. 917.
Λαμπετία Pl. 701, 28.
Λαμῶ Eq. 62.
λαρινὸς βούς Pac. 925, 20; Av. 465, 1.
λάρος Pl. 912, 13.
λαρυγγιστής Eq. scholl. init., 11.
λάσταυρος Ran. 507, 16.
λαρυγγμός, λαρώσειν Nub. 52.
λαχανοπώλιον Lys. 556.
λέγειν i. q. αὐλεῖν Eq. 9, 12.
λέγω δὴ Ach. 549, 653, 739; Pac. 1,
30; 218, 31.
λειαινέιν τὸ σῶμα Ach. 122.
λείκτης Pac. 883.
λεῖμμα τοῦ ποτηρίου Pac. 343, 15.
λεικιθώδης Ach. 1101, 14.
λεξείδιον Vesp. 1169, 41.
λεοντώδης Ran. 1286, 31.
λεπίς λωπίς Vesp. 789.
λέπισμα Ach. 526.
Λέπρειον Λέπρειον Λέπριον Ach. 724,
30 et 33.
Λέπρειον Av. 149, 54.
λεπρόν Pac. 803, 25.
Λεπρός Ach. 724, 37.
λεπτόδερμος Eq. 316.
λεπτόδερμος Vesp. 1292.
λεπτοκάλαιος Ran. 231, 28.
λεπτόπους Av. 1292, 4.
λεπτόπυγος Eq. 1368, 45.
λεπτός *rauper* Vesp. 197, 286; 515,
37.
λεπίριον Vesp. 545, 3.
λεπσίζειν Vesp. 1346.
λευκόπυγος Lys. 802.
λευκόφρυς Ἄρτεμις Eq. 84, 33.
λευγεμονεῖν Ach. 1024.
Λέχαιον Eq. 561.
λήμμα Pac. 741, 45.
λήμότης Nub. 327, 19.
λήρότης Nub. 783.
λήρῶδης Nub. 1357, 48.
λίβανος et λιθανωτός Pl. 703.
λιθολυσταῖν Ach. 324, 25.
λιθοζῶδες Nub. 508.
λίχιγξ Ach. 1035.
λιμαγχοεισθαί Nub. 508, 14. λιμαγ-
χοειν ad Pl. 287, 39.
λίμος, ἡ, Ach. 742.
λινοκλήμη Lys. 735.
λινόπτης Pac. 1178.
λίπη λισπή Ran. 826.
λίπτοι ἀστράγαλοι Ran. 826, 35.
λισπόπυγος Eq. 1368.
λιταργισμός Nub. 1253.
*λογαριάζειν Pl. 381; Nub. 20; Ran.
1263.
λογάριον Eq. 49.
λογεῖον Ran. 181, 297; Eq. 149.
λογισταὶ i. q. ἀγορανομοὶ Ach. 721,
896.
λογοποιεῖν κατὰ τῶν ἵππέων Eq. 628.

λοετρόν Pl. 616, 7; 952.
*λοιπάω, λοιπαρός Pl. 227, 6.
λοιπὸν Nub. 223, 22, 30; 404, 25; 508,
19; 1142; Eq. 441, 3; 814, 24; Ach.
266, 504, 1, 9; 786; Vesp. 544, 51;
1271, 21; 1335, 1367; Pac. 435,
47, 49; 619, 11; 819; 1031, 21; Av.
386, 13; 1591; Eccl. 148, 810;
Thesm. 1098; Lys. 1274.
λοῖω; Eq. 196.
λοπαδίσκος Vesp. 968, 1.
*λοῦδω Pl. 534.
*Λουρίκη (*Loricæ*) Pl. 450.
λογίαι Av. 737, 25.
λόγος quot *virorum* Ach. 1074. *λόγος*
Λακωνικοὶ Lys. 453, 35.
λόω Pl. 657.
Λυγαῖς Λυγαῖς ad Pl. 210, 50.
λύειν κηρὸν ἐν ἕλιε Thesm. 68.
λυκοκτονεῖν Av. 369, 36.
Λυκόποδες Lys. 665.
λυκόφρος Ran. 1344, 17.
λυκοκτινός Ran. 338, 15.
λυμῖον Pl. 726.
λύριον Ran. 1302, 19.
λυρισμός Pl. 242.
λύσις (ζητήματος) Thesm. 80, 47.
λύχνωμα Ach. 1174.
λύθος Pl. 165.
λύθος Ach. 724, 40.
λυροτομῖν Eq. 767, 54.
μάγγανον Av. 1159; Eccl. 361; ad
Vesp. 155, 16.
μαγδαλία Eq. 414.
μαγειραίφ μαγειραίφ Vesp. 936.
μαγίδιον Nub. 1248.
μαγίς Nub. 669.
*μαδίζειν ad Eq. 373, 6.
μαδιστήριον Eq. 1736, 39.
μάζεσθαι Pac. 1, 26.
μάκελλος Eq. 137, 49.
Μακκῶ Eq. 62.
μακρολογεῖν Lys. 1132.
μακροσκελής Av. 1296.
μακροπράχηνος Pac. 788, 11.
μάκτρα Pl. 545, 31.
μαλακογνώμων Ran. 82.
μάλ' αὐτίκα Vesp. 1313, 12.
Μαλία ἄτρα Ran. 33, 41.
μᾶλλὰ crasis Ran. 103, 2; 611, 745,
17.
μαλλοντός Eccl. 840; Vesp. 675, 1142,
1144.
μάμμας μάμας Ach. 49.
μαμμόθρεπος Ran. 990, 15; Ach. 49.
Pl. 729, 48.
μανία, αἰ, Nub. 832; Pac. 65.
μασίχη Pl. 720, 33.
μαστοποιοὶ (cott. *μαστοποιοὶ*) Vesp.
1028.
ματαιάζειν ματαζειν *ματαζειν* Pl. 575,
28.
ματαιόχομος Ach. 589.
ματαιοποιεῖν Pl. 575, 22.
ματίον Nub. 464, 3.
μαυλίζειν Nub. 980.
μαυλίστρια Nub. 980.
μεγαλέμπορος Av. 822, 7.

μεγαλόσωμος Ran. 55.
 μεγαλοφρόνως Ach. 296.
 μεγαλόφρος Nub. 284.
 μαγαρικά Nub. 1205.
 μαγαρικά μαγαρικά ad Pl. 808, 20.
 μέδιμος Nub. 643, 52.
 μεθαρμηνευτικός Nub. 1233.
 μεθέσσει vel μέθεσσε Pl. 75.
 μεθυστής Vesp. 78, 80.
 μειαιγωγός Ran. 798, 6.
 μειδισμός Pl. 165.
 μειδιστικόν Pl. 27, 24.
 μειλιχτικός Pl. 233.
 μεϊον, τό, Ran. 798.
 μειρακείεσθαι Ran. 40.
 μελανοκάρδιος Ran. 470.
 ὦ μελε Eq. 671.
 μελικηρίδες Thesm. 516, 9.
 Μελίτη Ran. 501.
 μελλοθάνατος Pl. 277, 46.
 μελλόνυμφος, ἡ, Ran. 516, 44.
 μεμερμηνυμένος Eq. 100.
 μεμετρημένη ἔνδεα Pl. 548.
 μεμνητο Pl. 991.
 μερικά ἀνάκαιστα Ran. 354.
 μεσαιτατον τῆς νεώς Eq. 1185, 36.
 μέσματος et Μέσματος ad Vesp. 1502.
 μεσόδομος, ἡ, Ran. 566.
 Μέσον Vesp. 120.
 μεσοπύγιον Pl. 122.
 Μεσοσόφης (Μεσοσότης;) Lys. 543, 37.
 μεταβολεύς Pl. 1155, 34.
 μεταβολή τόπου in theatro Ach. 394.
 μεταβολικόν μέλος Ach. 204, 24.
 μετάβολος, ὁ, Pac. 447.
 μεταγραφή Pac. 123, 3.
 μετακαθίζειν Vesp. 398, 11.
 μετακάνιος Pac. 117, 31.
 μάταξ Ran. 578, 34.
 μάταξ μάταξ Ran. 46.
 μεταπράτης Pl. 1156.
 μεταρρυθμίζεσθαι Eq. 542, 40.
 μεταρτολοχεῖν Nub. 320, 39.
 μεταστολίζεσθαι Ran. 521.
 μετατροπή Ach. 239.
 μεταφοραὶ τῶν μέτρων Pl. 436.
 μετεωρολέσχης Nub. 223, 32; Pac. 92, 18.
 μετεωροφρονεῖν Eq. 824.
 μετῴρημαι Av. 433.
 μετριάζειν Vesp. 64.
 μετροποιία Ach. 300.
 μέχρις ἂν ἀνέπεμψεν Ach. 1239, 47.
 μή pro οὐ Ran. 103, 6.
 μηδέν τι Pac. 123, 50.
 μηλοδολεῖν Nub. 997.
 μηλοτόνιον Vesp. 1341, 51.
 μηλωτή Vesp. 72.
 μηρυκίζειν μηρυκίζειν Eq. 356.
 μήτι γε δὴ Nub. 1273, 26.
 μήτρα pars navis Eq. 1185, 37.
 μηχανητής Ach. 850, 13.
 μια λόχη δύο ἐριθάκους Vesp. 927, 17.
 μικροβαύμαστος Eq. 680.
 μικροκλέπτης; Vesp. 968, 4.
 μικρομετρεῖν v. l. Pl. 436.
 μικροφῆς Av. 440, 37.
 μινθη Ran. 1075.

SCHOL. ARISTOPH.

μισθάριον Ran. 140, 7.
 μισθικός Av. 109, 21.
 μόδιον ad Pl. 986.
 Μόδων Pl. 279, 38; Eq. 634, 41.
 μοι δοκεῖ Eq. 400, 3.
 μόλγης Eq. 963, 19.
 μολγός Eq. 963, 16.
 *μονά ἢ ὑγά Pl. 816, 8.
 μονάτορες Pac. 900.
 μονθυλευτή Eq. 343, 11.
 μονοθέλιος Thesm. 423.
 μονοκληρονόμος Vesp. 583.
 μονόκαλος Ran. Arg. 1, 25.
 μονομάχιον Pac. 890, 45.
 μόνως Av. 946, 20.
 μορία Nub. 1005, 31.
 *μοσχάτων Pl. 808, 21.
 μόσχημα Ach. 995.
 μοσχοφάγος Διόνυσος Ran. 357, 42.
 *μουγγρίζειν Nub. 963.
 Μουνηχία Ἄρτεμις Av. 873, 1.
 *μουσοπία ad Pl. 1121.
 (*παπαμπερίων v. s. lit. β.)
 μυγάλη Pl. 693.
 μυρακίον Pac. 890, 45.
 μυθάριον Vesp. 1182, 22.
 μυθεύονται i. q. μυθεύουσι Pl. 287, 41.
 μυθοπλάστειν Pl. 177, 51.
 μυκτηρίζειν Nub. 1163.
 μυκτηρισμός Pl. 1061, 40.
 μύλλειν Lys. 126.
 μυλωνάρχης Eq. 253, 50, 52.
 μυρίφ βέλτιον Eccl. Arg. II, 18.
 μυρμηκίαις Vesp. 713.
 μυρμηκώδης Av. 82, 568, 44.
 μυροθήκη Ach. 1051.
 μυρονῶν Vesp. 861.
 Μυρρινή ἑταιρα Nub. 109, 4.
 μυροθήκη Eq. 59.
 μύρτων ad Pac. 965.
 μύρτων, *puendum muliebre*, Eq. 964.
 μυσάττεσθαι Eq. 892.
 Μύσκελλος Nub. 371, 30; Eq. 1091, 12.
 μυστήρια. etymologia Ran. 456.
 μυστήρια μικρά Pl. 1013.
 μυστηριακός Ran. 343.
 μυστηριακώτατος Pl. 27, 30.
 μυστιλή Eq. 827.
 μυστιλίον Pl. 627, 42.
 μύστριον Pl. 627, 41.
 μυραίνειν Nub. 417.
 μυραϊκός Ἀπόλλων Nub. 144, 39.
 μυρθηκίζειν Ach. 1174.
 νάβρης ἱατρῶν Ach. 1174.
 ναύλλος ναύλλον Ran. 270, 40.
 ναύλος, ὁ ἐξ ἡ, ναύλον, τό, Ran. 270.
 Ναυπακτικοὶ ἦγον τὰ Διονύσια Ach. 195.
 νεαροποιεῖν v. l. ad Pl. 272, 10.
 νεκρικά ἱμάτια Ran. 1333.
 νεκροβάτης Nub. 846, 13.
 νεκροποιός Pl. 263.
 νεκροφόρος Ran. 174.
 νέμησις Pac. 697, 16.
 νεοκατασκευάστος Vesp. 648; Av. 1035.
 νέονυμφος, ἡ, Ran. 516, 41.
 νεοπάρακτος Eq. 345, 20.
 νεωτερικῶ; Pl. 963.

νηκτικός Ran. 245.
 νῆξις Ran. 247.
 νησις Eq. 55, 41.
 νηστία Thesmothiorum dies secundus Thesm. 80.
 Νικοστράτη Ran. 78, 11.
 νετροποιός Ran. 712.
 νιφός Pac. 121.
 νοθεῖα Av. 1656, 49.
 νομισμάτων Vesp. 213.
 νομορήτωρ Av. 1037.
 νομοσία Av. 640.
 νοσοφιστής Vesp. 836, 2.
 νοσηνῆται, νοσηνῆται Eq. 43.
 νοσητεῖς ὁ Χαίρεφῶν Nub. 504, 1.
 *νοσηφίττα Nub. 169, 9.
 νύνη conjunctim scriptum, Pac. 1, 37.
 νῶν (i. e. νῶον) Ran. 146, 25.
 ξενόδοχος, ἡ, Pl. 426, 46.
 ἔξημα Ran. 819.
 Ξυγγεωργός, non Ξυγγεωργός, Pl. 223.
 Ξυλλήριον Nub. 763, 12.
 Ξυληφόρος v. l. ad Ach. 272.
 Ξυλοφορία Eccl. 77.
 *Ξυράριον Ach. 849.
 Ξύμα Pac. 48, 1.
 Ξυστίς, non Ξυστίς Nub. 70.
 Ξυστρα Eq. 580, 34.
 ὀδελισμός; Pl. 797, 9.
 ὀγκνοσιδής v. l. ad Nub. 178.
 *ὀγκνός Pl. 431.
 ὀδομετρον Ach. 214.
 ὀκυρός Nub. 655.
 ὀθεν adverbiorum accentus Vesp. 1382, 50.
 οἰδαλός Ran. 200.
 οἰμοὶ ἐπὶ λύπης καὶ χαρᾶς Nub. 773, 7.
 οἰνοπίτης Thesm. 393, 35.
 οἶως Ran. 64; Eq. 703; Ach. 321; Vesp. 1329.
 οἰλάζειν Lys. 231, 50.
 οἰλασμα Thesm. 1175.
 οἰνηρία Vesp. 713.
 οἰτωκατριακοντάμετρος Pac. 154, 9.
 οἰλέκρανον Pac. 448, 20.
 οἰλογοργία Pac. 28, 2.
 οἰλοφόρος Pl. 853, 19.
 οἰσθάνειν οἰσθάνειν Ran. 3; Vesp. 99.
 οἰμειός Vesp. 238, 1.
 οἶμος Pythiæ Pl. 9.
 Ὀλυμπιασιν προπαροφύεται Vesp. 1382.
 οἰνθος Pac. 1165.
 οἰμαδέλος Ran. 756, 48.
 οἰμαλίζειν ταῖς χερσίν Pac. 75.
 οἰμαλισμός apud grammaticos ad Pl. 414; Ran. 487, 45.
 οἰμαυλία Eq. 9.
 οἰμοὶ καὶ οἰμοὶ Ach. 327.
 οἰμοκατόφυλλον Pl. 730.
 οἰμύνηται εἰς τι Vesp. 83.
 οἰμοειδῆν Ran. 1219.
 οἰμοιολεπτομερής Nub. 230, 16.
 οἰμομαστίγων (οἰμομαστιγῶν) Pl. 634.
 Ὀμοπατορία Ach. 146, 40.
 ὀμοπάρακτος Eq. 416, 3.
 ὀμοφρονεῖν Eq. 468.

ὁμοφωνεῖν Eq. 10.
 ὁμόχροα Vesp. 1110, 35.
 ὁμαζαί, ὁ εἶ ἢ, Ach. 352, 21.
 ὁνειδισμός Eq. 100.
 ὀνειροπολεῖν εἰ ὀνειρώττειν Nub. 16, 2.
 ὀνειροπολούμενος Nub. 32, 35.
 ὀνυλίσειν ad Pl. 1063.
 ὀνοκιδίος Pac. 394, 36.
 ὀνόκιλος Ran. 294.
 ὀνοματοποιεῖν. ὀνοματοποιεῖσθαι Ran. 990.
 ὄνος εἰ ἀχυρῶνα ἀπέδρα Vesp. 1310, 54.
 ὀνοκαλῆς Eccl. 1056. ad Ran. 294.
 ὀνυχῶν Ran. 230, 16.
 ὀρηθὸν ἀγγεῖον Vesp. 1509.
 ὀξύβαρος Ran. 1440.
 ὀξυκέφαλος Av. 1295.
 ὀξύπους Ran. 128.
 ὀξύτατα πορφύρα Ach. 112, 18.
 ὀπίστας Vesp. 353.
 ὀπισθεν, supra, Pl. 1166, 45; Nub. 740, 12; Ran. 1440, 46.
 ὀπίσω supra Ran. 501, 36.
 ὀπίσω πάλιν ἔλθειν Eq. 814, 33.
 ὀπλαι χόρωνα Ach. 740.
 ὀπλον, lorica, Pl. 450.
 ὄπου γε καὶ Ach. 279, 26.
 ὄργανα τῶν σχοινίων Pac. 36, 52.
 ὄρδριζειν Ach. 40.
 ὄρκαμιστικός Pl. 608.
 ὄρνεύμαντις Av. 717.
 ὄρνεοπώλιον Av. 13.
 ὄρνηθαρευτής Nub. 733, 52.
 ὄρνηθίζειν Av. 1578.
 ὄρνηθορευτής Av. 526.
 ὄρνηθοτρόφος Pac. 1003.
 ὄρνηθῶσθαι Av. 1310.
 ὄρνηθῶδης Av. 1295.
 ὄρως producto ι, Av. 70.
 ὄρος ἢ ἄμεις Ach. 82.
 ὄρος Pac. 82, 33.
 ὄρος, non ὄρός Ran. 222, 20.
 ὄρωδεῖν. etymologia Ran. 223, 25.
 ὄρταλλεῖν Eq. 1344, 45.
 ὄρτυγοτρόφος Pl. 1037, 36.
 ὄρτυξ, de mensura vocalis u in casibus obliquis Pac. 788, 7.
 ὄρυζα Eq. 954, 41.
 ὄρυώς Vesp. 493.
 ὄρχηστρα Ran. 181, 297, 38; Eq. 508, 24; Pac. 727.
 ὄσπριόπωλον Pluf. 427, 52; ὄσπριόπῶλιδα ibid. 2.
 ὄσπριώδης lectio vitiosa ad Ach. 275, 13.
 ὄστρακινός Nub. 1474.
 ὄστρακισμός Vesp. 947, 45.
 ὄστρακιδερμα Vesp. 1292, 29.
 ὄστῶδης Ach. 275, 13.
 οἶκος νέος Ach. 96, 38.
 οὐ γὰρ ἀλλὰ Nub. 232; Ran. 58.
 οὐδέν i. q. οὐ Vesp. 1478.
 οὐρητρίς Ran. 542, 36; Vesp. 807.
 οὐτε δὲ Nub. 1214, 12.
 οὐτοι i. q. οἱ κωμικοί Eq. 963, 17.
 ὀφθαλμιζεσθαι ἀνθραξὶ καὶ ἡλέκτροις; Eq. 332, 23.

ὀφθαλμοὶ τριήρων Ach. 95, 21.
 ὀφθαλμός βασιλέως Ach. 92.
 ὀριόσσα producta syllaba prima ερηθ Antimachum ad Pl. 718, 21.
 ὀχάνη Eq. 849.
 ὀψινόν Eccl. 652.
 ὀξύρους Vesp. 1507.
 παιγιωδῶς Pl. 298, 12; 590, 3.
 παιδιὰ παιδία ad Pl. 1056.
 παιδοκτόνος Nub. 905.
 παιώνιον (παιωνεῖον) Ach. 1213, 47.
 παλαιῶσθαι Pl. 1081, 2.
 παλαιώσις Ran. 844.
 παλιγκάπηλος Pl. 1155, 34.
 παλινόρητος Ach. 1179.
 παλιότροφος παλινστόροφος Nub. 298, 37.
 Παλλήναδε Παλληγιάδε Ach. 234.
 Παλληγεῖς Ach. 234.
 Παλληνικός Ach. 234, 15.
 *πάλος Pl. 301, 47.
 παμπλοῦσις Eq. 1091, 26.
 παμποίκιλος Av. 827.
 παμφηφαί Eq. 528.
 Πανεῖον Lys. 911.
 πανθοῖνία Vesp. 1005.
 πανόμοιος, de accentu Ach. 142, 48.
 πανός φανός Pac. 841.
 πανούργημα πανούργημα Eq. 803, 31.
 πανουργικός Pl. 1063, 48; ib., 1.
 πανούργος Ran. 35.
 πανοπεμία Ach. 1076.
 *παντέκτης Pl. 711.
 παντεπόπτης Ζεύς Ach. 435.
 πάντες, omnes interpretes, Av. 1569, 32.
 πάντοτε Pl. 184.
 πάνυ κωμικώτατα Ach. 332, 1. πάνυ φαυλότατος Ran. 1328, 34.
 πάπυρος Eq. 954, 45.
 παραβάλλειν κώπην Pac. 34, 42.
 παραβασία Ach. 308, 49.
 παράβασις Ran. 686; Eq. 508, 22. Pac. 733.
 παράβασις τελεία Eq. 498, 37.
 παράβασις improprie Pl. 487, 16.
 παραβάσεων εἰδη ἑπτὰ Nub. 518, 43.
 παραβατικά μελόδρια Vesp. 1265.
 Παράβυστον Vesp. 120.
 παραγραμματεύειν ad Eq. 78.
 παραγραμματισμός Eq. 59.
 παραγραμμίζειν Pac. 867.
 παραγράφειν, παράγειν Pac. 1012.
 παραγραφή mutatae personae nota, ad Nub. 653.
 παραγραφή ad Ran. 1432, 11.
 παραδειγματισμός Eq. Arg. 1, 32.
 παραιτεῖσθαι reprehendere Pac. 854.
 παρακατάσσειν Pac. 36, 50.
 παρακατινία Ach. 1213, 49.
 παρακαυστικός lectio vitiosa, Pac. 85.
 παρακρούσασθαι Eq. 859.
 παράκρουσις Eq. 859.
 παρακωμωδεῖν Vesp. 688, 18.
 παραλαγχάνειν Eq. 568.
 παραλλήλαις Vesp. 710, 24.
 Πάραλος Av. 147, 49.
 πάσας, ἤ, πέραλοι, οἱ, Ran. 1071.

παραλύσεις περιλύσεις Ran. 1033.
 παραμυθία Ran. 545, 50.
 παράνημος Av. 1737.
 παράνηστον Av. 1150, 39.
 παραπέμπασθαι τὸν κέρματον Nub. 1387.
 παραπέτασμα Pl. 159, 13.
 παράπικρος Vesp. 878.
 παραπλανῶν Eq. 809.
 παραπροσθετής Nub. 691, 23.
 παράρημος ῥήτωρ Ach. 517, 27.
 παρασκοπεῖν Av. 461.
 παρατείνειν βοήν Ran. 252.
 παρατηρεῖν Pac. 71, 162, 252, 35; 259, 12.
 παρατήρησις Ran. 1227, 2.
 παρατηρητόν Pac. 32, 360, 7; 413, 578, 865.
 παρατιμός Pl. 168, 37.
 παρατραγικεῖσθαι Vesp. 1482.
 παρατροπή Nub. 653.
 παράτυπος Ach. 517.
 παρατυπία Vesp. 833.
 παραφέρειν. παρήνευγε (παρήγαγε M.) introduceῖ Ran. 963, 41.
 παραχαράκτης Ach. 517.
 παραχορήγημα Ran. 209; Pac. 114, 20.
 παράχρησις Pl. 447, 39.
 παραχρηστικῶς ad Pl. 313, 45.
 παρδαχός Pac. 1148.
 πάρος Pl. 699.
 παρεγκύκλιμα Nub. 18, 22, 132, 216, 6.
 παρείας Pl. 690.
 παρείλαξιν Ran. 501, 35.
 παρείς τοῦ ἀποσικόφου Prof. I, 37.
 παρεισθατικός Ach. 971, 41.
 παρέβασις (parabasis) Pac. 785.
 παρέβασις metrica Ach. 1006, 27; Pac. 459.
 παρέβασις τοῦ μορίου Pl. 266, 11.
 παρεκτρέπεσθαι Ach. 81.
 παρῆλαι Eq. 671, 1139; Av. 1514; Eccl. 124, 209; Thesm. 852; Lys. 654.
 παρελκεται Ach. 815; Eccl. 853, 1151.
 παρεμβάλλειν Ran. 415.
 παρεμφέρειν Nub. 223, 24.
 παρεμπετής Nub. 394.
 παρένθεσις Pac. 894.
 παρεπιγραφή Nub. 3, 42; 11, 18, 52, 255, 696, 707, 734, 1240; Ran. 269, 312, 1264; Eq. 1, 21; 157, 272, 13; 373, 432, 451, 493, 710, 784, 883, 891, 959; Ach. imit., 112, 26; Pac. 2, 30, 250, 256, 424, 879, 10; 1066, 1103, 17; 1118, 1258; Av. 272; Thesm. 129, 277; Lys. 294.
 παρεπιγράφεται Thesm. 100.
 παρεπιμολογεῖν Thesm. 567.
 παρεπιθός Pl. 1170.
 παρεπνία Av. 918, 42.
 Πάρηνος Vesp. 1189.
 Πάρηνθος, ἢ, Nub. 323; Lys. 668.
 παρό i. q. ἤ, Pl. 1172.
 παρό ad Pl. 939.
 παρόδος Eq. 149.
 παρολιχῆ Eq. 32.

παρονεικίζειν Eq. 51, 8.
 πάροχος Pl. 182.
 παρόδηται πεπαρόδηται Pl. 253, 6 b.
 παρωδία Ach. 8.
 πάριον Pac. 142, 14.
 πάριος Pac. 1165.
 πάσμα Eq. 906.
 πασάλη Vesp. 91.
 πασσαλικός κιδάρας Vesp. 574, 7.
 πάσχειν. οὐκ ἔχω εἰπεῖν δὲ τι παθόντας
 Thesm. 21, 27.
 πασχητιῶν Ran. 48, 36.
 *πατελις ad Pl. 1096, 15.
 πατραλοίας πατραλώας Nub. 1327.
 πατριδίων Eq. 1215.
 πατροτύπη Nub. 911.
 παυσικαπτή Pac. 14, 20.
 πάφλα Eq. 919, 32.
 παχύδερμος Vesp. 1292.
 παινάσεις Pl. 539.
 παιράεις τὰς πέτρους Pl. 575.
 Πειραιῶς λιμένες τρεῖς Pac. 145.
 Πεισιστράτου ἐπίθετον Βάκις Pac. 1071,
 36.
 Πελαργικὸν ταίχος Av. 832, 836.
 πελεκῆν πελέκας πελέκας Av. 883.
 Πενέσται Vesp. 1271, 15.
 πένης τοῖς κατορθώμασιν Eq. 76.
 πενταετοῦς Pac. 879, 18; πενταετηροῦς
 Pac. 876.
 πεντεκαιτριακοντάμετρος Pac. 974.
 πεντηκοντόδραχμος ἐπίδειξις Nub. 361,
 28.
 πέπανος Ach. 358, 20.
 πέπανος Pac. 1165.
 πεπληρωμένος Vesp. 1294.
 πέπλος Παναθηναϊκός Eq. 566.
 περιαισθῆσαι sensu obscuro Ran. 427,
 14.
 περάτης Av. 822, 7.
 Πέρδικος σκύλος Av. 1292, 3.
 περιαιρέμα Eq. 770.
 περιάματα ad Pl. 590, 50.
 περιπέτα ad Pl. 590, 50.
 περιδλέσθαι signif. activa Lys. 1202.
 περιγεγραμμένος Pac. 419.
 περιδίνης Nub. 380.
 περιέπειν Eq. 448.
 περισταλμένος Eq. 18; Pac. 1137.
 περίθεμα Pl. 22.
 περίθερος Nub. 144, 18.
 περίθστον πρόσωπον Thesm. 258.
 Περιθούς Ran. 142.
 περικαυστικός lectio vitiosa, Pac. 85.
 *περικήποις Vesp. 480, 48.
 περικοπή metrica Pac. 1127, 20.
 περικορδαίειν Eq. 697, 17.
 περικυλεύειν Ran. 193.
 περιλέπειν Lys. 785.
 περιλιμπάνεσθαι Pl. 554.
 περινοεῖν Nub. 16; Pac. 92, 18.
 περίσμος Pl. 808, 17.
 περιπέτασμα Pl. 159, 12.
 περιποιεῖν Eq. 1071.
 περιποιεῖν χάριν Pac. 76, 1.
 περιποιητικός Pac. 85.
 περιποιητικῶς Pl. 717, 9.
 περίπτισμα ad Nub. 45, 47.

περίπτισμα ἀμπέλου Eq. 806, 40.
 περιρρογάζειν Eq. 697, 20.
 περισκεπάζειν Pl. 731.
 περισπογγίζειν Pl. 730.
 περισπουδῆστος Pac. 33, 32.
 περιστεριδεῖς Ach. 866, 12.
 περισφαιρίζειν v. l. ad Pl. 816, 2.
 τὸ περιττόν τοῦ κρέως Pac. 363, 23, 41.
 περιφρόητος Ach. 850, 7, 17.
 περιφύηρος Pl. 237.
 περιφύσαι Nub. 333, 28.
 περισφῶς ad Pl. 1166, 37.
 *πεύκιον Pl. 528, 20.
 Πανσίνιοι Ach. 54, 37.
 παρισσμένος Eq. 436, 5.
 πῆ μὲν—πῆ δέ Pac. 565, 33; 990 10.
 *πηγάδι Pl. 1169.
 *πηγάδιον Pl. 810.
 πηδητικός Ran. 248.
 πηλοκότης et ποσότης Pl. 377.
 πηλοπατεῖν Pac. 1146.
 πῆνη Ran. 46, 578, 30.
 πιθανολόγος Ran. 91.
 πιθανοίτη Eq. 792.
 πικραίνειν Eq. 946.
 πικρία καὶ σκληρότης ποιεῖν Vesp. 462,
 15.
 *πίνα i. q. πείνα Pl. 1174.
 πινακίον πινακίδιον Pl. 277, 8, 10.
 πίναξ Vesp. 1510, 36.
 πιπίζει Thesm. 393.
 πίπτειν. ἔπεσα et πέσον Av. 840.
 πίσιον εἶρημα Eq. 103.
 πίσιον ὄσπιον Ran. 63.
 πίσος Pl. 427.
 πισσίζων οἶνος Ach. 190.
 πλαγιάζεσθαι Av. 1075, 32.
 πλαγισμός Ran. 956.
 πλαγιῶς τῆ λέξει χρῆσθαι Eq. 343.
 πλασκουντικός Pl. 1054.
 πλαταγώνιον Eq. 830, 53.
 Πλειστονάξ Πλειστινάξ Nub. 859, 33.
 πλουρικά, τὰ, Eq. 362.
 πληθώρα (πληθώρα?) Ach. 30, 17.
 πλήν Ran. 1021; Vesp. 718, 51; Pac.
 218, 697, 6.
 πληροσληνος Nub. 752, 20.
 πλήγμα Ach. 217.
 πλίξ Ach. 217, 24, 29.
 Πλοῆς Lys. 453, 36.
 πλοκαμῖς Thesm. 567.
 Πλούτων i. q. Πλούτος Pl. 727.
 πλυνῆς πλυνός Pl. 1061.
 πνύξ Eq. 42, 7.
 πνύξ de genitivo Eq. 165.
 ποδαγρῶν Pl. 559.
 ποδαγαίειν Pl. 559.
 ποδαγία Pl. 559, 47.
 ποδαγία ποδαργία Pl. 1, 30.
 ποδαρίζειν Eq. 697.
 ποδαῖον Vesp. 672.
 ποδοκάτη Eq. 367, 707, 1049.
 ποδοστράβη Eq. 367.
 ποῖ, πῆ Pl. 447.
 ποιεῖν τινα ἐξ ἀνθρώπων Eq. 694, 46.
 ποιέσθαι τὰς ἀπαρχὰς Vesp. 846, 38.
 ποίημα i. q. δράμα Eq. 497.
 ποιάζειν Av. 713.

πόκις ὄνου Ran. 186, 16.
 πολεμοποιεῖν Ach. Arg. I, 2; Pac. 477,
 39.
 πολεμοποιός Pac. 394.
 πόλις de insula dictum Pac. 251.
 πόλις. τῆ πόλις Ran. 1374, 17.
 πολιτευτής Eq. 161, 7.
 πολίχη Pl. 545, 38; 546.
 πολλαῖς εἶπον s. εἶπομεν, πολλαῖς εἴ-
 ρηται et similia in annotationibus
 scholiastarum, ad Thesm. 840.
 πόλος Av. 179, 32.
 πολυάνθρωπος Ach. 34.
 πολυγνώμων Nub. 449.
 πολυδάπανος Nub. 243, 28.
 πολύηχος Ran. 448.
 πολύλαλος Nub. 1360.
 πολυλογίζειν Pl. 575, 27.
 πολυμαθίας ἕνεκεν Eq. 400, 13
 πολυμετρία Prol. V, 12.
 πολυπραγίας Pac. 520, 50
 πολυποσία Eq. 527, 51.
 πολυπραγμανεῖν i. q. σιέπτεσθαι Eq.
 379.
 πολύρριζος Pac. 168, 34
 πολὺς ταῖς τροπαῖς τυγχάνει Prol. II, 7.
 πολύρορος Pl. 853.
 πολυχρονιότης Av. 603.
 πόντος ἀγαθῶν Pl. 1050, 54.
 ποπύζειν Eq. 680, 8.
 Πορθάων Ran. 1513, 5.
 πορισμός Vesp. 306.
 πορνεῖον Pac. 165.
 πορνοδοκίον Vesp. 1353.
 πορνοσκοπία Av. 285.
 πόρνος, ὁ, ἡ, πόρνον, τό, Pl. 155.
 ποσοῦσαι Pl. 194, 5.
 πόσημος Thesm. 857.
 πούς navis Eq. 436, 2.
 πούς i. q. θυμός Ran. 1323.
 πραγματευτής Pl. 1155, 44; 1179.
 πραγματευτικός Pl. 521, 1155, 45.
 προαιεῖν Vesp. 924.
 Πράμιος Πράμνιος Eq. 107, 42.
 πρόσβις non προσεβύς Ach. 93.
 προνώδης Av. 1138.
 πρῆτης Vesp. 1357; 47.
 προάγειν κατὰ γεννήματα Ran. 1422,
 38.
 προάγω. προήκται (πρότερον εἰσῆκται?)
 δράμα Ran. 53, 5.
 προάγεσθαι παρά τινι περιττότερον Eq.
 Arg. I, 3.
 προάγευστος Pl. 845, 31.
 προαδρῶζειν Av. 1113.
 προαναφωνεῖν Eq. 1070, 15.
 προαναφήνημα Pac. init., 16.
 προαναφήνησις v. l. ad Pac. 1191.
 προανύειν Eq. 1056, 31.
 προαπειλεῖν Eq. 692, 32.
 προαπροσιῶν Pac. 1158.
 Πρόβανίθος Lys. 285.
 προβατοκάπηλος Eq. 765, 39.
 προβάστωρ Ran. 200.
 προδεδωμένον (προδεδ—?) Vesp. 897,
 51.
 προδιασκέπτεσθαι Nub. Arg. II, 7.
 προεγείσθαι Ran. 1310.

προεισάγειν Ran. 53.
 προευαγγέλιον Av. 685, 17.
 προηγητικός Ach. 971, 41.
 προηρόσιον Eq. 729, 8.
 προβέλυμος Pac. 1210.
 προβίζειν Pac. 1242, 29.
 προϊστάται. προστάτης αὐτῷ τοῦ πνεύματος Ran. 303.
 προκαθαρίζει Pl. 845, 31.
 προκαθίζειν Nub. 53, 14.
 προκατασκευάζειν Av. 654.
 προκατάστασις Pl. 649.
 προκείμεον Pl. 271.
 προλαβεῖν, *prævenire*, Eq. 935; Pac. 876, 49.
 προλαμβάνειν. τοὺς μέλλοντας μνεῖσθαι προλαβόντες δεδύττονται Vesp. 1361, 6.
 προλαμβάνειν. ἐν τοῖς προλαβοῦσι, *in præcedentibus*, Pac. 252, 36.
 προλιγνεύσθαι Nub. 1200.
 πρόλοβος Av. 1113.
 προμύσσειν Vesp. 250.
 πρόξενα νόσων Nub. 243, 27.
 προξενήτρια Nub. 41, 18.
 προοδοποιεῖν Pl. 299, 1195, 1197, 52.
 προοδοποιός Pl. 1159, 3.
 προπαροξυντέον Pac. 956.
 προπομπή Pl. 759.
 πρὸς τὸ ἔθος Ran. 685; Av. 923; Thesm. 401; πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἔθος σεσημειώται Eccl. 306; πρὸς τοὺς χρόνους Ran. 33; πρὸς τοὺς περὶ Ἀρίσταρχον Ran. 357 et similia Ran. 362, 1144, 1459, 24; Ach. 439; Pac. 457; Av. 933, 1177, 1215, 1418, 1705, 1717; Lys. 632, 730.
 προσανάπτειν Av. 567.
 προσβάλλειν γυναῖκα περὶ ἀποροδότης Eq. 517.
 προσβάλλειν ἑταῖρα Vesp. 1341.
 προσδεσμεῖν Vesp. 1201, 1291, 18.
 προσδεσμεύσθαι Vesp. 582.
 προσδοκᾶσθαι προσδοκῆσθαι ad Ach. 31, 29.
 προσεγγίζειν Nub. 17.
 προσελημα Nub. 10, 49.
 προσεῖζειν Pl. 841.
 προσέφημα ad Vesp. 968, 1.
 προσθετὴ κόμη Pl. 271, 3; Eq. 633.
 προσθλᾶν Pac. 542.
 πρόσκαιρον βῆμα Ach. 275.
 πρόσκαιρος ἡδονή Nub. 361, 46.
 προσκαρτερεῖν ἰ. q. μένειν Pl. 1148.
 προσκαρτεροῦν ad Pl. 943, 47.
 προσκαταλαλεῖσθαι Nub. Arg. III, 14.
 προσκαταράσθαι Pac. 249.
 προσκλίνειν et πρόσκλισις ad Pl. 1026.
 πρόσκλισμα Av. 1582, 51.
 προσκολλᾶν (τὸν νοῦν) Pl. 151.
 προσκορῆς Eq. 1058.
 προσκορῖζεσθαι Vesp. 1341, 47.
 προσκορούειν τῇ τύχῃ Ran. 1185, 8.
 προσκρουστικός Ach. 317.
 προσνέμειν, παρανέμειν Ran. 51, 50.
 προσοδικακὸς ρυθμὸς Nub. 651, 36.
 προσόδιον Eq. 1263.
 προσόφημα Vesp. 988, 1; Eccl. 874.
 προσποιεῖσθαι ad Av. 301.

προσκορίζειν v. l. ad Eq. 392, 40.
 προσραντίζειν Nub. 411.
 προσρίπτειν. τοῦτο οὐχ ὡς ἐτυχεν αὐτῷ προσέριπται Av. 695.
 προστίθεσθαι τι ad Pl. 1002.
 πρόστιμον Pl. 480, 26; 482, 42.
 προσφάγιον ἰ. q. ὄφον Eq. 905; Vesp. 1214; Pac. 565, 33.
 προσφώρας Eq. 430.
 πρόσφυξ Nub. 436.
 πρόστασις Σελεύκου Thesm. 1175.
 προτείνειν, *questionem proponere*, Thesm. 1175.
 προτελεῖα Thesm. 973
 προφασίσσομαι Eccl. 1027.
 προφθάνειν Eq. 1089, 5.
 πρόφωρος Pl. 204, 6.
 πρόχυμα Pl. 660, 28.
 πρυτάνεις octo vel decem Pac. 867.
 πρωτὴ πρῶ Av. 129.
 πρωκτὸς κυνὸς Ach. 863, 1.
 πρωρεῖς Ach. 554.
 πρωτόγονοι οἱ Ἀθηναῖοι Eq. 42, 11.
 πρώτος. ἐν πρώτοις Pl. 768, 31.
 πρώτως Pl. 768.
 πτερόφυτον Eq. 1344, 5.
 πτηνικός Av. 1681, 35.
 πτισάνη Ach. 507.
 πτυχίδιον Av. 1150, 37.
 πτυχαλάων Vesp. 325, Av. 1297, 54.
 Πυθαίφια Pl. 1054, 49.
 πυγαρίζειν Eq. 697.
 πυθαρίζειν Eq. 697.
 Πυθαγόλης Av. 857.
 Πυθιον ad Pl. 1194, 30.
 Πυθὶς Vesp. 78.
 πυθόχρηστον Nub. 2.
 Πυλακή πανήγυρις Lys. 1130.
 πυξίδιον Eq. 906.
 πύξινος Χαίρετων Nub. 504; Vesp. 1408.
 πύξος, non πύδος Pac. 1150.
 πύπκαξ Eq. 680, 7.
 πυράμη Pac. 299.
 πυριάτης Vesp. 710.
 πυρίεσθον Vesp. 710.
 πυριστάτης Av. 436, 13.
 Πυρριάς Ran. 308, 37.
 πωλιάριον Vesp. 195.
 πωλούντων διαφοραὶ πάντε Pl. 1155.
 πώρινος Nub. 260, 37.
 ρακοφορεῖν Pac. 740.
 ρέγχειν ρέγγειν Nub. 5, 10.
 ρέφανος Pl. 544.
 ριγοπύρετος Ach. 1164.
 ριγῶν pro ριγῶν Vesp. 446.
 ριζοβολεῖν Vesp. 1291, 18.
 ριπίδιον Ach. 669.
 ρίψ Pac. 699.
 ρόδανη Vesp. 1142, 1.
 Ῥόδιον, ῥόδιον Lys. 944.
 ῥοδόσταγμα Pl. 529.
 ῥοδωνιά Pac. 577.
 ῥόπτρον Ach. 687, 51.
 ῥοχαλίζειν Nub. 5, 14.
 ῥυθμὸς πατρὸς μέτρον Nub. 438.
 ῥυπαρία Eq. 428, 49.
 ῥυποπώλης (ῥυποπώλης) Pl. 17, 9.

ῥυποῦν. ἑρυντωμάτα Ach. 438.
 ῥυποροοῦντες Av. 1555.
 ῥυτίωμα Pl. 1061, 1065.
 ῥυτίωμα Av. 874, 27; Lys. 288, 7.
 ῤαβάζιος Av. 874, 26; Lys. 368, 8.
 ῤαβανον ad Pl. 818.
 ῤαβασμός Av. 874, 28.
 ῤαβός Av. 874, 31.
 ῤαβοὶ Vesp. 9, 19.
 ῤάγον Vesp. 1142.
 ῤάθῃ Ἰ.γ. 1179.
 *σακελίζειν Pl. 1067, 37.
 *σακελίστηρον 1067, 34.
 σακκινος Pl. 1087.
 σακκίον Nub. 450, 44.
 σάκος σάκος Ach. 622, 53
 *σακούλιον Pl. 298, 21.
 σάκτας Pl. 681.
 σαλακωνεύσθαι Vesp. 1189, 38.
 Σαλαμνία navis Av. 147.
 Σαλας Nub. 397, 21.
 *σαλιζάριον Ran. 986.
 Σαμμακὸς τρόπος Pac. 143, 6.
 Σανίδωμα Ach. 95, 24.
 Σαρῶ Ach. 112, 17, 26.
 σαρκασμός Ran. 966, 15.
 σάρον Pac. 59.
 σαύλον Vesp. 1169, 62.
 σάλας Vesp. 459, 9.
 σαληνόδηλος Nub. 397, 21.
 σαληνόκλητος Nub. 397, 20.
 σελλίζειν Av. 823.
 σελλιον Eccl. 734.
 Σεμελίη Ἰαχαι πλουτοδότα Ran. 479, 14.
 Σεμελίη ψυχὴν ab inferis repetitivi Juno Ran. 330, 46.
 σεμβαλις Pl. 673, 32.
 *σενδόκη s. σενδοκί Pl. 711. σενδοκίον Pl. 809.
 σέως et σής Lys. 730.
 σηκίς Pac. 185, 27.
 σηλία Pl. 1087, 34.
 σημαία Ran. 932, 26.
 σημαντικός Eq. 262, 12.
 σημεῖον, *milliare*, Eq. 815, 1.
 σημεῖον, τό, ἰ. q. σημαῖωσται vel σημαῖωστέον Thesm. 74.
 σημεῖωδης Vesp. 1524.
 σημερινός Nub. 699.
 σησάμη, σησασίς, σησασμός Ach. 1692.
 σησασίη, σησασμός, σησασίς, Pac. 689, 29.
 Σιδόλλια ἔτη Pac. 1095.
 σίγιον γένος τειτίγων Av. 1685.
 σίγμα. τὸ ἀντίσημα καὶ τὸ σίγμα Ran. 153, 40.
 σικιννίς Nub. 540, 13.
 σικυὰ πρώμοι Pac. 1091.
 σικχαίνεσθαι Ran. 439, 39.
 σίφη Ach. 920; Pac. 1; 38; 143, 5; 1077.
 σίφρον Eq. 894.
 Σιμέριον ad Nub. 542, 41
 Σίμων Nub. 351, 34.
 σινάμωρος Nub. 1076, 41.
 σίνθη Eq. 631.
 Σίντις Lys. 453, 36.

σινουθαι πῆς χίρας Eq. 1085.
 σισύρα Vesp. 738.
 σισύρα σισύρα σισύρη σίσις Av. 122.
 σισύρα σισύρα σίσις Ran. 1459, 25.
 σισύρα Vesp. 738, 44.
 σιτησις σίσις Ran. 944, 5.
 σιτοθύη Eq. 1293, 3.
 σιττή Av. 704.
 σιφονίζειν Thesm. 557.
 σιωπηλός Nub. 265, 4.
 σκαιώδης v. l. ad Vesp. 841, 21.
 σκαιώρημα Vesp. 283, 35.
 *σκάλα Nub. 169.
 Σκαμβωνίαι Λεοντίδος φυλής Vesp. 81.
 σκανδάληθρον Ach. 687, 49.
 σκαρδαμικτείν Eq. 293.
 σκαρισμός Ran. 1497.
 σκάριμος, κάρφος Ran. 1497, 18.
 σκατά Pl. 706.
 σκάτον Pl. 305. σκάτος Pac. 42, 32.
 σκατοράγος Eq. Arg. III, 41, 5.
 σκαριδίον Nub. 669. Nub. 1248.
 σκάμμα γυμνάσειν Pl. 487, 16.
 σκάμμα, σκάμμα Eq. 92.
 σκάπας Pl. 22.
 σκαπαστήριον Pac. 546.
 σκάψασθε apud scholistas Eq. 979.
 σκηνοποιεῖσθαι Ach. 54, 35.
 σκιλητικόν ὄθος Pl. 719.
 σκιμαζέειν Ach. 444.
 σκιμῶζειν Nub. 254.
 σκιμβοί πόδες Nub. 254, 33.
 σκιμπόδιον Nub. 254.
 σκινδαλμός Nub. 130, 47; Ran. 819.
 σκιστός φαφός ad Pl. 590, 54.
 Σκίρα Eccl. 18; Thesm. 834.
 Σκίριται Lys. 453, 38.
 σκίρον Vesp. 925; Eccl. 18.
 Σκίρρας Ἀθηνᾶ Vesp. 926.
 σκίρρας γῆ Vesp. 926.
 Σκίτων Eq. 634, 38.
 σκληρολέκτης Nub. 1367, 28.
 σκνιπός κνιπός Pl. 84.
 σκνιπός ad Pl. 590, 54.
 σκλίον Vesp. 1239, 1.
 σκλόησται. ἐσκαλόφθαι τὸ αἰδοῖον Eq. 964.
 σκροδινάσθαι Ach. 30.
 σκρόδον Pl. 718, 21.
 σκροδοπάλης Vesp. 680, 52.
 σκροδοφόρος Pl. 718, 19; Pac. 246.
 *σκουτάριον Pl. 450.
 *σκουτέλιον Pl. 813.
 Σκῦβαι τοξίται Ach. 54, 37.
 σκυθραπῶς Pl. 756.
 *σκύλα v. σκύλη ad Pl. 719.
 *σκυλοκρόμμυον Pl. 283, 11.
 σκυτάλη Av. 1283.
 σκυτέλιον Av. 1283.
 σκύτη βλάπτειν Vesp. 643. ἐπὶ σκ. βλ. Pac. 669.
 σκυληκώδης Av. 82.
 σκύπτειν Vesp. 542.
 σκυπτικῶς Vesp. 859.
 σκυπτολόγος Ach. 864.
 σκῶρ Ran. 146.
 σμῆγμα Ran. 710.

Σμικρῆς Ran. 308, 37.
 Σμυρναϊκός ὄπος Eccl. 404.
 σοδᾶς Pac. 812.
 σολοικίσειν. σεσολοικίσειν Ran. 1263, 40.
 *σουδάριον Pl. 729.
 Σοῦδον τῆς Ἀτταλίδος φυλής Nub. 401.
 *σουσάνιον Pl. 450.
 σοριστής, artifex musicus, Nub. 331, 33.
 σοφίστρια Ach. 527, 4.
 σπάδων Eq. 1385.
 σπαθῶν Nub. 53, 10.
 σπαθῶν τὴν οὐσίαν Ran. 429.
 σπάλαξ ἀσπάλαξ ad Ach. 879.
 σπατήλη σπάτος Pac. 48, 7.
 σπακίον et σπέλωμα Pl. 1081, 51; 1082, 12.
 Σπευσίνοι et Σπευσίνος Ach. 54, 37.
 σπινθηρίζειν Pac. 839.
 σποδῶν Nub. 355, 5.
 σποδοῦν Nub. 1376.
 σπονδοποιεῖσθαι Ran. 479, 15.
 *σπόρτουλα Nub. 1136.
 σπουδειολογέειν Pl. 557.
 σπυριδωδης Ach. 1097.
 *σταβλίτης Thesm. 491.
 στενόστομος Pac. 798; 75.
 στερισκόμενος Pl. 23.
 στεφανίς Ach. 1182, 4.
 στεφανοποιεῖν Thesm. 401.
 στεφανωτός Pac. 1154.
 στηλιτεύειν Av. 766, 28.
 Στήνα Thesm. 834.
 *στιβίλις Pl. 535, 13.
 στιχίτιον ἐπὶ τοῦ vel εἰς τὸ Ran. 756, 48.
 στιχιδόν Ran. 995, 45.
 στιχιαὶ περίοδοι Ach. 971, 40.
 στιχιάς Pac. 1127, 16.
 στιχιάς Eq. 580, 34.
 στοιχεῖν Ran. 807. στοιχεῖν μᾶθ Pl. 773, 20.
 στοίχος. κατὰ στοίχον chorus Eq. 508, 24.
 στοργή Pac. 629.
 στορεννός στρωννός Ach. 877.
 στραγγεῖν Lys. 17.
 στραγγεῖσθαι στραγγεῖσθαι ad Nub. 509.
 στραγγίζω et στράγγξ Nub. 131.
 στρατεία et στρατιά Thesm. 828.
 στρατηγίαν Ran. 965, 54.
 στρατηγὸν ἐν ταῖς νομηθῆσις ἐχειροτονοῦντο Eq. 43.
 στρηνῶν Pl. 176, 40.
 στρίβος Ach. 1035.
 στρόβους Eq. 386, 19.
 στροβίλιον Vesp. 1111, 43.
 στροβιλωδης Ran. 847.
 στρόφος et στρουθός Av. 877, 2.
 στρόφος Pl. 1153, 6.
 στρυφνοὶ ἀστράγαλοι Ran. 826, 36.
 στυπταῖς Eq. 129, 254, 4.
 στυπτικὴ ἄμμος Ran. 712.
 Στύργος ad Ran. Arg. IV, 36.
 Συδάρεια ἐπιφθέγματα Pac. 844, 35.
 συδαιριστός συδαιρισμός Pac. 344, 36.

Συδαριτικοὶ μῦθοι Av. 471, 14.
 συγκάθεδος Ran. 1074, 14.
 συγκατηγόρησις lectio vitiosa, Eq. 829.
 συγκεῖσθαι ἀπὸ— Pl. 768, 32.
 συγκληρονομεῖν Av. 1656, 51.
 συγκληρονόμος Av. 1653.
 συγκροτεῖν ἐκκλησίαν Eq. 42.
 συγκρότημα Pl. 325, 19.
 *συγχαρίαι συχαρία ad Pl. 765, 12.
 συγχορευτής Pl. 508; Ran. 327.
 συγχορευτρία Av. 679.
 συγχορηστριάξασθαι Eq. 1091, 27.
 συζήτης Nub. 703, 23.
 συκάμινος (ulcus) Ran. 1247, 52.
 συκαστής Pl. 873, 40.
 συκίνη ἐπικουρία Lys. 110.
 σύκοδος Pl. 873, 41.
 συκολόγος Pl. 873, 41.
 σύκον (ulcus) Ran. 1247, 50.
 συκοσπαδίας Pl. 873, 42.
 συκοφάντης Pl. 31.
 συκοφαντήριον Ran. 1012.
 συκοφαντής Ran. 53.
 συκώδης Pl. 873, 42.
 σύκωμα Ran. 1247.
 συκορός Pl. 873, 41.
 συμβολικός Av. 721, 29.
 συμπενηγυρίζειν Pac. 342.
 συμπαρὰπληρωματικῶς Ach. 1.
 συμπατριώτης Av. 368.
 συμπέρασμα ἐρωτικόν Pl. 546, 6.
 συμπίσσεσθαι Eq. 533.
 συμπλήρωμα Av. 1302.
 συμπίγειν Nub. 96.
 συμπολίτης Pac. 909, 26.
 συμπράκτωρ Nub. 1006.
 συμπρόσθετος Eq. 814, 26, 34.
 συμπρόσθετος Eq. 814, 14.
 συμπρόβουλος Lys. Arg. I, 17.
 σύμπτωσις Thesm. 21, 39.
 συνάθροις Pl. 71, 10; 584; 725, 27; 874; 950.
 συναλοιφή ellisio Ran. 1035, 1248.
 συναρμονίαν συναρμονίζειν Eq. 463.
 συναρχία Lys. 609.
 συνδημότης Pac. 909, 26.
 συνδαιτητής Pl. 602.
 συνδαισιος Thesm. 624.
 σύνεγγυς Nub. 449, 35.
 συνειδέσθαι. συνίδοιεν (συνειδοῖεν) ἑαυτοῖς; ἀδικοῦσι Nub. 1192.
 συνετικνώτατον τῆς νεῶς Eq. 1185, 36.
 συνέμπτωσις Thesm. 21, 30.
 συνέπεια Ran. 1286, 29.
 συνήγορος δεκά Vesp. 691.
 συνηιοχέειν Nub. 25, 6.
 συνθηροποιεῖν Pl. 1059.
 συνθηροποιεῖν Ran. 327.
 συνθλίβειν Ach. 42.
 συνοδευτής Ran. 396.
 συνοικέσιον Eq. 400, 8.
 συνοικέσια Pac. 1019.
 σύνολος. οὐδὲ τὸ σύνολον Nub. 96, 42.
 συνόλιος Ran. 106.
 συνομμωνμεῖν Ran. 494.
 συνουσάζειν τινὰ ad Pl. 1067.
 συνοφρύσμα Ran. 813, 12.
 συνοφροῦσθαι Nub. 508, 20.

συντομία Eq. 924.
 συντηρεῖν Pac. 254, 1.
 συντιμᾶν Vesp. 847.
 συντομία Vesp. 718, 9.
 συντομία συντομία Av. 530.
 συντιβεῖν τῆς κεφαλῆς Pac. 71.
 σ νομικός Av. 1075, 35.
 σύστημα, συρίτης, σύρξαι Pl. 689.
 συμμάχαι Pac. 1254.
 συμμαίεσθαι Thesm. 857.
 συρραφεύς Nub. 446, 43.
 συρτοὶ χιτῶνες Lys. 45.
 συρρετώδης Ach. 927; Vesp. 674.
 συσθενοῦν Lys. 349.
 συστάθην μάχη Pac. 443, 20.
 σύστασις Av. 697.
 συστήρειν. συσστημένους Ran. 1497.
 σωδῆς Pl. 303, 16.
 σφάκις Nub. 234, 37.
 σφένδαμος Ach. 181.
 σφηκίσκος Pl. 301.
 σφηκίσκος τῆς εἰσόδου Pl. 278, 26.
 Σφητὸν Pl. 720, 44.
 Σφητὸς Pl. 720, 42; Nub. 156.
 σφειδιάζειν Nub. 971, 24; ad Ran. 78, 21; Av. 556, 6.
 σφῆδιον ad Nub. 971, 24.
 σφῆσις ἀπὸ grammaticos ad Pl. 2, 12.
 σχοινοστρόφος Ran. 1297.
 σχοινοσύμβολος Pac. 37.
 σχοινοσυνδέτης Pac. 37.
 σχοινοσπίκος Pac. 36, 48.
 σχοῖνος, ὁ, Ach. 229.
 σωκρατεῖζειν Nub. Arg. IV, 21.
 σωληνοσφῆς Vesp. 143.
 σωματιμπορος Eq. 1030.
 σωματοειδής Nub. 275, 43.
 σωματοποιεῖν Ach. 977, 999.
 σώρακος Av. 1309.
 *σώσανιον Nub. 70, 30.
 Σωσία δύο Vesp. 78.
 Σωσίας Ach. 243, 25.
 *τάδλωμα Eq. 675, 44; Vesp. 386, 38.
 *ταδλωτὸν Vesp. 349, 5; 386, 37.
 τάλαντον Pl. 194.
 ταξίαρχος ταξίαρχος Ran. 362, 21.
 ταρακτός Ran. 1211.
 ταριχεύειν σκευα Nub. 50, 50.
 ταριχοπωλῆδον Eq. 1247.
 τάρχιος, τό, non ὁ, Ran. 558.
 ταρρός Nub. 226, 51.
 Ταρτησός Ran. 475, 48.
 *ταρχανά ad Pl. 999.
 τᾶτας Ach. 15.
 ταῦρος i. q. ἄρρος Ran. 223, 28.
 ταυτοποδία Nub. 1154, 40; Ran. 346, 60.
 ταχινός Nub. 88, 45.
 τελαρρημάτως Ach. 309.
 τεθριπποτρόφος Nub. Arg. II, 18.
 τειχοδομία Av. 584.
 τέλεμα Ach. 615.
 τελεστικός Thesm. 329.
 τέλος ἐξαχῶς λέγεται Ran. 368.
 τελώνιον Eq. 307.
 τέμαχος Nub. 339, 28.
 τεμαχίτης ἰθύς Eq. 283.
 τέθεικεν τένθειν Pac. 1009.

τερατεύεσθαι οὐκ ἀνεκτά Ran. 303, 30.
 ταρματίζειν Ran. 324, 9.
 τετράγωνος Ἀπόλλων Thesm. 489.
 τετραλογία Ran. 1124.
 τετράπολις Ἀττικὴ Lys. 285.
 τέτρασιν Pl. 173, 34.
 τετρωβολαῖος Pac. 254.
 τετρίγων τρία γένη Av. 1095.
 τέχνιον Nub. 508, 25.
 τέως ἕως Pac. 32.
 *τάλαπακτεῖν Nub. 552, 52.
 *τάμβλια Pl. 581, 2.
 *τάμβλιον Pl. 683; 1197, 49; 1203.
 *τάμβλιώττειν Pl. 581, 4.
 τῆ et τῆ Ach. 204, 17, 21.
 τηγανίζειν Ach. 1158.
 τηγανὸν τάτηνον Eq. 926, 49.
 τῆδες et τῆτες Ach. 15.
 τῆδᾶς Ach. 49.
 τῆθ et τῆθίς Lys. 549.
 Τηλέκλυτος Ran. 320, 31.
 τῆλια ad Pl. 309, 1; Vesp. 147, 51.
 τημέλια Vesp. 606.
 τημερινός Nub. 699.
 τῆμα, τῆ Av. 1310, 35.
 τηνάλλος Ach. 114, 32.
 τήνελλος Eq. 276.
 τῆνᾶς Ach. 204, 22.
 τιθέναί. ἀναθήσαι Pl. 1089.
 Τίθρας et Τιθράσιος Ran. 477.
 Τίθριος Ach. 243, 25.
 τιτανώδης Nub. 1176, 41.
 τίτην Ach. 920.
 τληκαθῆς Av. 687.
 τοκετός Thesm. 130; Lys. 743.
 τοκότας δημόσιοι ὑπηρέται Ach. 54, 33.
 τραγικός i. q. τραγικός ὑποκριτής Vesp. 1312, 6.
 τραγοδάμων Ran. 230, 9.
 τραγοδοδιδάσκαλος, τραγοδοδιδ—, τραγοδοδιδ— Pl. 290, 14.
 τράμεις Ran. 223, 24.
 τράπεζα δημοσία Ran. 367.
 τραπέζιον Eq. 152, 707.
 τραχήλιον Vesp. 968, 51.
 τριαδικὴ σύζυγία Pac. 1127, 13.
 τρίβακον ἰμάτιον ad Pl. 714, 882.
 τρίβεσθαι, frequentati, Ach. 75.
 Τρίγωνον Vesp. 120.
 *τρίειον Nub. 53, 8.
 Τρικόρυθος Lys. 285.
 τριλογία Ran. 1124.
 τριποδία ἀνακαιστικὴ Nub. 651, 39.
 τρισκαιδεκάμετρος Ach. 1143.
 τρισμός Av. 1521, 53.
 τριστιχία, τριστοιχία ad Ran. 324, 8.
 *τριτῆριον Pl. 172, 16.
 τριττός ad Pl. 819, 33; Av. 765, 22.
 τριτώ Nub. 989, 1.
 τρίφυλλος Eq. 606, 1.
 τριχόδρος τριχόδρος Ach. 1111.
 τροπαῖον, τρόπαιον Pl. 453; Thesm. 697.
 τροπός Ach. 95, 23.
 τροποροεῖν Ran. 1432, 10.
 τροχάω Ran. 379.
 τροχίλια Pac. 36, 49.

τροχίλιος τροχίλιος Av. 79.
 τροχοειδής Pac. 14, 21.
 τροχός τυροῦ Vesp. 838.
 Τρύγαιος Τρυγαῖος Pac. 62.
 τρυγία Eq. 230, 25.
 τρύγιοις, non τρυγοίτης, Pac. 535.
 τρύπανον Nub. 448, 10.
 τρυφερωδής Vesp. 688.
 τρυφήλιος Ran. 38, 1.
 τρύφημα Pl. 550, 34.
 τρυφητής Nub. 1068, 35.
 τρώγη Pl. 714.
 τυγγάνειν. τετύχημα Av. 873, 44.
 τύλος et τύλα Ach. 860, 40.
 τύπτειν. τυπτήσασθαι Nub. 1426; τυπτήσασθαι Av. 1671. τυπτήσῃς Vesp. 258.
 τυπτηθεῖς Eq. 411, 34; Vesp. 1292.
 τυροβόλιον Ran. 560.
 τυροπωλικός Ran. 1369.
 τυτθόν Ran. 139.
 τύχη, *conditio*, ad Pl. 1, 26.
 τῶ articulus Attice pro τὰ Ran. 1378, 17; 1263, 37.
 ὄσλος, ἡ, Nub. 768, 30.
 ὄδραλιον Vesp. 1211, 29.
 ὄδρα et ὄδραει Vesp. 926; 12.
 ὄλιστήρ Pl. 1087.
 ὀπάγεσθαι, *solis capere*, Pl. 179, 6.
 ὀπαρχεῖν. ὀπαρχεῖν ὑπᾶρχον Pl. 566, 39.
 ὀπερφαίνειν Vesp. 1513.
 ὀπεράγειν Nub. 291, 12.
 ὀπερασιεῖν Eq. 1174.
 ὀπεραύεσθαι Vesp. 1291, 19.
 ὀπερβόλιος Vesp. 592, 18.
 ὀπερέγγειν Nub. 10, 46.
 ὀπερταινεῖν Eq. 470.
 ὀπερῆδεσθαι Ran. 745, 19.
 ὀπερηρανεῖν Nub. 223, 22, 30; 1480; Ran. 833.
 ὀπερηρανήσης ὀπερηρανεύσῃ Pl. 572.
 ὀπερκερᾶν Pac. 17, 31.
 ὀπεροπτικὸς Nub. 362, 4.
 ὀπεροσπεύδειν Ran. 1149, 49.
 ὀπερρορος Nub. 1134, 41.
 ὀπετυμολογεῖν, ὀπετυμολογεῖν Av. 181.
 ὀπῶν et ὀπῶν Lys. 143.
 ὀποβολὴ προσώπων Pac. 407.
 ὀπογραμματοεῖς Eq. 1103, 1.
 ὀπογραμμός Ran. 874.
 ὀπογραφή Pl. 269.
 ὀπόγειον adverb. Nub. 312, 253, 46.
 ὀπόδειγμα Pac. 32.
 ὀπόδεσις Ran. 541, 18.
 ὀπόζωματα Eq. 279.
 ὀποκροεῖν Ach. 38.
 ὀπόκρυφος Ach. 96, 39.
 ὀπόκρυφος ad Vesp. 191, 27.
 ὀπομανιώδης Av. 988, 45.
 ὀπόμημα τοῦ πάθους Ach. 243, 17.
 ὀπομονητός Pl. 419, 898.
 ὀπονυμφίς Eq. 650.
 ὀποκοδίζειν Av. 383, 2.
 ὀπορρῶξ Nub. 508, 2.
 ὀπεσπλητισμένη Pl. 1081, 54.
 ὀποστίζειν Nub. 298, 25.
 ὀπότρομος Ach. 683.
 ὀπότροχος Vesp. 617.
 ὀπόυλος Eq. 459.

ὀποθεῖρην Pl. 725, 19.
 ὀποχάλαν Ran. 1219.
 ὀποχόννος καταχόννος Ran. 1146.
 ὀποψαστικῶς Vesp. 643, 51.
 ὀπωμοσία ad Pl. 725, 1.
 ὀπλιγγα Eq. 1159, 36.
 ὀπρηγίς Pac. 746.
 ὀπρῆτρια Ran. 1315.
 ὀψῶν ἑπαίνους Ran. 378.
 *Ἰψῶ Eq. 1068, 2.
 *φαῖβα Ran. 506.
 φαθὶ vel φαθί Eq. 22, 33.
 *φακιδίον Pl. 729.
 φαλάγγιον Vesp. 1509.
 φάλαγγ Ran. 1314.
 Φαλῆς, Φάλης Ach. 263, 17.
 φάλιον Lys. 191.
 φαλλός Ach. 243.
 *φανέριον Pl. 815, 45.
 φανερὸν τι, *certum quid*, Pl. 330, 1.
 φανεροποιεῖν Eq. 1256.
 φανίσω Eq. 299.
 *φανόπται Eq. 1001, 1.
 Φανός vel φανός Eq. 1256, 14, 22.
 Φάνοχος Lys. 679.
 φαρετραῶν Thesm. 1197.
 φαρμακοί Eq. 1136.
 φαρμάκω ἀμβρόχεται τὰ δέρματα Eq. 44.
 *φαρυτοῦν Ran. 149.
 φασήλιον Eccl. 844.
 *φασκία Pl. 586, 4.
 φαστρία Av. 1669.
 φαστρία φαστρία Av. 765, 19.
 φαστρία, φαστρία Ζεύς Eq. 255, 15, 19.
 φειδωλῶς Nub. 421.
 φελεύς Ran. 244, 12.
 Φελλεῖται Nub. 71, 37.
 Φελλεύς Ach. 273.
 φενακία Eq. 633.
 φενακιστής Ach. 88.
 φέρε Nub. 218, 2.
 φέρειν μετενήκεται μετήνεγκται Pl. 173, 33.
 φέρειν μετενήκεται, μετήνεγκται, μετήνεγκται ad Ran. 357, 46; Vesp. 62, 6. ἐξήνεγκται ad Eq. 203.
 φέρεσθαι ἐπὶ τὸ σαφές s. ἐπὶ τὰ πρόχειρα ad Pl. 718, 19.
 φήλη Pac. 1165, 39.
 φηληγίς leg. Ran. Arg. IV, 43.
 φηλός Pac. 1165, 40.
 φήλωμα Pac. 1165, 41.
 φθάνειν περθακῶς Ran. Arg. IV, 15.
 φθείρω. ἐφθάρηκα Pl. 1174.
 φθοῖς Pl. 677.
 φιαλεῖν Vesp. 1348.
 φιαλίση Ran. 1360.
 φιαλλειν Pac. 432, 36.
 φιαλώδης Ach. 1229.
 φίδαλις Ach. 802.
 φιδάκην Eq. 792.
 φιλανθήναος, de accentu Ach. 142.
 Φιλιάδαι Av. 873, 1.
 φιλανθρωπώσασθαι Eq. 755, 12.
 φιλάργχος, de accentu Ach. 142, 49.
 φιλαγκλήμων Pl. 873, 40.
 φιλεγκώμιος Pl. 773.

φιλεριστικός Pac. 788.
 φιλοδικαίος φιλόδικος Nub. 919, 52.
 φιλοδικαστής Vesp. 88, 103, 189, 1310, 1364.
 φιλοδικεῖν Vesp. Arg. I, 32.
 φιλοδικία Pl. 171.
 φιλόλογος σύστασις Ran. Arg. I, 25.
 φιλολόγως Ran. Arg. I, 39.
 φιλονεικεῖσθαι Nub. 66.
 φιλονεικίημα Ran. 819, 45.
 φιλόπατρις et φιλόπολις Pl. 900.
 φιλόσοκος Pl. 873, 41.
 Φιλοῦργος, φιλοουργός Lys. 266.
 φιλοῦρον Eq. 1150, 37.
 φῖτυ Pac. 1164.
 *φλαψία ad Pl. 999, 53.
 Φλεγρώδης λειμών Lys. 913.
 *φλεψία Pl. 999, 53.
 φλέως Ran. 244.
 φλογίστρα Eq. 1236.
 φλόμος Ran. 1296, 45.
 φλούρος Vesp. 859.
 Φλύη Πτολεμαῖδος φυλῆς Vesp. 234.
 φλυκταινώδης Ran. 249.
 φοινικίς Ach. 320, 20.
 φοινικιστής Pac. 883, 22.
 φοῖλις Pac. 605, 35.
 φορᾶδην Thesm. 274.
 φορβεία Vesp. 582; Av. 861, 15.
 φόρβιον Av. 861.
 φορεῖν. φορέσομεν Lys. 632.
 φορέσται Nub. 152; Ran. 404, 43.
 φόρεσις Av. 156.
 φόρημα φόρημα Ran. 46; Vesp. 1137.
 φορμῆς Pl. 797, 51.
 Φορμίλιος πένητα Pac. 347.
 φορμᾶς Pac. 185, 27.
 φορτικεῖσθαι Ran. 13.
 φόρτιμος Av. 598, 37.
 φορτυός Ach. 72, 927.
 *φουρνεῖτιον Pl. 815, 45.
 φούρον Vesp. 836, 8.
 *φούσκα Pl. 735, 12.
 *φραγγέλη Ach. 724, 40.
 *φραγγέλιον ad Ach. 724, 40.
 φρατορία Av. 765, 21.
 φρεατώδης χάσμα Pl. 431.
 φρενήρης Eq. 1121.
 φρικτός Nub. 450.
 φρίνος Eq. 580, 29.
 φροντιστής Pl. 907.
 φρυγανώδης Ach. 927.
 φρυγί l. q. φεύεται Pl. 496.
 Φυλάσιοι Pl. 1146, 4.
 φυλλέων Ach. 469, 10.
 φυσίγγη Ach. 526.
 φυσικοί δακτύλιοι Pl. 883, 26.
 φύσις i. q. αἰδοῖον Lys. 92.
 φύσκαν Vesp. 1119.
 φύσση Vesp. 610.
 φυτάριον Eq. 894, 26; Pac. 168, 34.
 *φυτῆλιον Nub. 53.
 χ in codicibus appositam Pl. 862, 53; 1097, 32; Nub. 518, 23; 562, 768, 31; 817, 928, 965, 1176; Ran. 35, 549, 13; 567; 616, 3; Vesp. 1177, 9; 1191, 45; 1489, 38; Pac. 775, 16; 990, 1, 14; Av. 76, 6; 107, 13;

204, 32; 301, 44; 1309, 19; 1372, 1; Lys. 499, 27; 704, 15.
 *χάδος ad Eq. 1150, 34.
 χαιρειν in initio epistolarum positum Pl. 322, 45; Nub. 609, 1.
 χαιρετώ Pl. 1042, 13.
 χαιρετῶν Pl. 323.
 χαιρετεῖν et χαιρετίζειν Pl. 752.
 χαιρῶ χαιρήσω κεχάρηκα Vesp. 764.
 χάλατα πάθος τῶν χοίρων Eq. 376, 18; 381, 32.
 χάλαν κώπην Pac. 34, 42.
 χάλειψαι Av. 539, 25.
 χαλκευτικῆς Eq. 470.
 χαλκίπους ἵππος Eq. 552.
 χαλκιδῶς Av. 261, 10
 χαμαιδιδασκαλος Eccl. 809.
 χαμαιτύπος Av. 1258.
 χαμενίς Pac. 347.
 χανδῶν Eq. 84, 34.
 Χαόνες Eq. 78.
 χάρagma, *moneta*, Pl. 862, 7.
 χαράδριος χαράδριος Av. 266.
 χαρakterιστικός Ran. 928.
 χάραι, 6 et ἡ, Vesp. 1201.
 χαράεις ἵππων Nub. 23, 40.
 χάρειν χερῶν Pl. 145.
 χαριέντισμα Ach. 381, 32.
 χαριστήρια Pac. 993, 51; ad Pl. 4198, 3.
 χαριστήριον Eq. 729, 10.
 χαριστήριος ναός Nub. 35.
 χαρισμόσυνα Ach. 1190.
 χάρτης Nub. 773, 49.
 χείμαρρος ποταμῆς Ach. 381, 33.
 χεῖν. συγχεῶ et ἐσχεῶ futura Ran. 473.
 χεῖρ. τὸ ἀνὰ χεῖρα Nub. 1174, 31.
 χεῖρ. τὸ χεῖρα Ran. 1378, 17.
 χεῖρίζειν Eq. 825.
 χειρόμακτρον Eq. 414, 43.
 χελώνη ad Pl. 179, 24.
 χέρνιθα χερνίθα Pac. 956.
 χηνολώπη Ach. 855.
 χιδθῆλος Av. 158, 42.
 χίδρον Pac. 595.
 χίμετλον, χίμετλα Vesp. 1167, 32.
 γιτών et χιτώνιον Av. 946, 30.
 χλανιδιον (?) edulium Pl. 191.
 χιλίων perispomenon Ach. 1055; Eq. 660, 16.
 χιλίων Pl. 550, 34.
 χλοῶν χλοῶζειν χλοῶν χλοῶζειν Nub. 409, 47.
 χδανον Thesm. 62.
 Χόες, oi Eq. 96.
 χοεῖς Nub. 1238, 32; Acn. 961, 46
 χοινοὶ τεσσάρων μεγάλων ἄρων, μικρῶν δὲ ὀκτώ Vesp. 440.
 χοιράδες χοιρῆδες Vesp. 322, 24.
 Χοιρῆλη Χοιρῆνη Thesm. init., 6.
 χοιρῆνη Eq. 1150, 21.
 χοιρογύλλιος Pac. 527, 16.
 χοιροκτόνος Pac. 374.
 χοιροσκαθῆν Ran. 338, 13.
 χοιρώδης Pac. 928, 39.
 χοιρωδία Eq. 984.
 χολάδες Vesp. 1144, 6.

- Κολαργεῖς Ἀκαμαντίδος φυλῆς Ach. 855.
 κολίε Eq. 1179; Pac. 717.
 Κολλίδαι Αἰγυπίας φυλῆς Ach. 406.
 χορευταὶ δημοσίᾳ εἰσιτοῦντο Ach. 886.
 χορηγεῖν σύνδωο Ran. 404, 27.
 χορηγίαν ἐδίων ἔχον ἄρος Ach. 348.
 χορικά, τά, Nub. 333, 17; 344, 1; 595, 38.
 χορικῶν μελῶν genera Vesp. 270.
 χοροκτόνος Κινησίας Ran. 404, 42.
 χορὸς διαιρεῖται εἰς δύο μέρη Ach. 557.
 χορὸν μεμερίσθαι εἰς μερικά ἀνάπαιστα Ran. 354, 22; οἱ τοῦ χοροῦ Nub. 344, 1; Vesp. 230, 401; οἱ κατὰ τὸν χορὸν Ran. 440, 36; οἱ περὶ τὸν χορὸν Ran. 372, 26.
 χορὸς κωμικός καὶ τραγικός Eq. 589, 1.
 χοροῦ loco carminis chorici adscriptum, Prol. XI, 74; Pl. 619, 15; ad 800, 26; Nub. 814, 19; 889, 19.
 χοῦς μέτρον Ἀττικόν Eq. 95.
 χοῦς δύο ἔσται, χοῦς δὲ ἕξ Thesm. 347.
 χρεια. τὰ εἰς τὴν χρεῖαν, *utensilia*, Ran. 159.
 χρεῖαι, *utensilia*, ad Pl. 839, 54.
 τὰ χρεῖωδη, *utensilia*, Ran. 566, 1; τὰ τῶν νεῶν χρεῖωδη Eq. 279.
 χρηματικὴ ζημία Nub. 776.
 χρῆσις *locus scriptoris*, ad Pl. 681, 15.
 χρησμοὶ διὰ τριμέτρων Nub. 144, 31.
 χρῆστης Nub. 240.
 χρηστηργάζεσθαι Nub. 508, 6.
 χροα Nub. 1171.
 χροῖζειν Ach. 1047.
 χρόνος, ἀλλυς Pl. 1083.
 χρονητρίειν Ach. 766.
 χρύπος Ach. 17, 8.
 χρυσελεφαντίνη Ἀθηναῖ Eq. 1169; Pac. 606, 2.
 χρυσεῖον Vesp. 1341, 51.
 χρυσοκάνθαρος Nub. 763, 6, 14.
 χρυσόμυλον Vesp. 1344, 59.
 χρυσόφυλον Vesp. 1413, 38.
 χρυσοπώλης Pl. 883, 25.
 χρυσοφορεῖν Lys. 1194.
 χρυσοχοικὴ Pl. 160.
 χρυσατίζεσθαι Nub. 516.
 χρωματισμός Nub. 516.
 χυδαῖος οἶνος Pl. 808, 18.
 χύδρα Eq. 905, 36.
 χύτραν ποικίλλειν Rap. 186, 18.
 χυτρίζειν Ran. 1190; Vesp. 289, 5.
 Χύτρινοι ἀγῶνας Ran. 218, 7.
 χυτρίτης Pac. 1150.
 χυτρώπους Ran. 506, 6; Pac. 893.
 χυτροκώλιον Av. 13, 52; Lys. 556.
 χυτροτομεῖν Lys. Arg. I, 23.
 χυτροφόρος Av. 448.
 χυλοκραβάνιον χυλοκραβάντον Nub. 264.
 χυλοποιοῦς Pac. 147.
 χυρογραφία Nub. 204, 207, 215.
 Ψακάς Ach. 1150.
 ψάλλειν. ψάλαι Ran. 1802, 19.
 ψαμμακόσια Ach. 3.
 ψαλλίζειν Nub. 862.
 ψευδαττικοὶ Ran. 1263.
 ψευδοκλάστης Nub. 446.
 ψευδόπλουτος Vesp. 449, 8.
 ψευδόπτωμα Eq. 571.
 ψευδοτύπος Ran. Arg. IV, 30.
 ψεύτρια Pl. 970, 49.
 ψηρίζειν Vesp. 656.
 ψήρισμα, *tessera*, Pl. 277, 49.
 ψήρισμα Μεγαρέων, *contra Megarense*, ad Nub. 302.
 ψήρισματογράφος Av. Arg. II, 13.
 ψήρισιον Nub. 20.
 ψηροθήκη Thesm. 1031.
 ψηροφορεῖν. ἐψηροφορηκῶς Vesp. 752, 6.
 ψήιδων ad Pl. 549, 1.
 ψιάθος, ὁ, ἡ, Ran. 567.
 ψιαθώδης Ach. 72, 333, 927.
 ψιλὴ τάξις Thesm. 232.
 ψίγιον Eq. 1168.
 ψυγμός Pl. 313, 45.
 ψύλλα et ψύλλος Pl. 538, 31; Nub. 145, 50.
 ψυχρεύεσθαι Thesm. 80, 44.
 ψυχρία Nub. 907.
 ψυλλοεῖς (sic) Ran. 490, 3.
 ὠνήσασθαι, πρίσθαι Pl. 7.
 ὠσπαιλις Pl. 427.
 ὠρεῖσιμος Pl. 963.
 ὠραεῖν Rap. 481.
 ὠραῖον Av. 1161.
 ὠρικός, ὠρικῶς Ach. 272.
 ὠριμακότα Eq. 259, 48.
 ὠρίμη κριθή Eq. 1236, 42.
 ὠρισμένους Nub. 508, 7.
 ὠρονομικός Av. 1694, 13.
 ὠς ἔτι Pac. 507.
 ὠστία, ὠστῆριος Pl. 330, 6.
 ὠτακουστεῖν Eq. 1056, 15.
 ὠτακουστής Ran. 750, 34; Ach. 92.

This book should be returned to
the Library on or before the last date
stamped below.

A fine of five cents a day is incurred
by retaining it beyond the specified
time.

Please return promptly.

DUE JUN 4 1920

DUE JUN 29 1921

DUE NOV 14 1927

